

ספר
לקוטי הלקות

על
שלחן ערוך השן משפט
חלק שני

יוצא לאור על ידי

נ נח נחמ נחמן מאומן

לעילוי כל נשמות ישראל ובניהם

לזכר עולם יהיה צדיק

ר' ישראל דב אודסר זצוק"ל בן ר'

אייזיק שלמה

תלמידו של ר' ישראל מקרדון זצוק"ל

תלמידו של ר' משה ברסלבר זצוק"ל

תלמידו של ר' נתן מנמירוב זצוק"ל

תלמידו של רביה"ק נחמן מברסלב

זצוק"ל

זכותם תגן עלינו ועל כל בית ישראל אמן.

© כל הזכויות שמורות, תשע"ד

להזמנות תרומות ושותפות בדפוס נא לפנות:

הוצאת מכון בשן

ד.ג. שומרון ברכה 44835

Bracha Po box. 43385 Shomron israel

טל' נייד 972+(0)52-2777007

טלפקס 972+(0)2-9947868

E mail- nanach148@gmail.com

אתר - nanach148.net - Web

ספר

לקוטי הלכות

על

שלחן ערוך חשן משפט

חלק שני

מאת הרב הגאון הצדיק בוצינא קדישא איש חי רב פעלים מורנו
ורבנו הרב נתן זצוק"ל תלמיד מובהק לאדמו"ר הרב האמת הגאון
הקדוש האמתי גחל נבע מקור חכמה אור ישראל וקדושו מורנו
ורבנו הרב רבי נחמן זצוק"ל בעל המחבר ספרי לקוטי מוהר"ן
הקדושים ושאר ספרים.

והחבור הזה נעשה על פי פקדנת רבו הגאון הנ"ל לבאר ולחדש בכל
הלכה משלחן ערוך למצא סמך וטעם בכל הלכה בדרה חכמת
האמת ומוסר השכל ועצות נפלאות ונוראות והתחזקות עצום
ונשגב עד אין סוף ואין תכלית שיתחזק כל אדם להתקרב לה'
יתברך בכל דרגא ודרגא מכל מקום שהוא, יהיה מי שיהיה. וכלם
מקידים על אנני פז. וכל החבורים מהגאון החסיד הנ"ל נעתקו
ונקבצו יחד על ידי תלמידו הרב המאור הגדול מוהרנ"ת הנ"ל.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

א	הלכות מתנה	766
766	הלכות מתנת שכיב מרע	ק"ז
ק"ז	הלכות אבדה ומציאה	148
148	הלכות פריקה וטעינה	רא
רא	הלכות הפקר ונכסי הגר	252
252	הלכות נחלות	רפט
רפט	הלכות אפוטרופוס	316
316	הלכות פקדון	316
316	הלכות שומר שקר	תלא
תלא	הלכות אמונין	316
316	הלכות שוכר	498
498	הלכות חכירות וקבלנות	514
514	הלכות שכירות פועלים	תקכט
תקכט	הלכות שאלה	534
534	הלכות גובה	590
590	הלכות גזלה	תרלט
תרלט	הלכות נזיקין	תשלט
תשלט	הלכות מאבד ממון חבירו ומסור	754
754	הלכות נזקי ממון	תשסה
תשסה	הלכות חובל בחבירו	תשצט
תשצט	הלכות מעקה ושמירת הנפש	

מפתח ההלכות

הלכות מתנה

הלכה ד	.....	ח"א תורה כה [אחוי לן מנא]	א
הלכה ה	.....	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	כה
הלכה ה	.....	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	לה
השמטות מהלכות ר"ח הלכה ו	.....	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	104

הלכות מתנת שכיב מרע

הלכה א	(כלולה בהלכות מתנה הלכה א' כרך ז)	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	766
הלכה א	(כלולה בהלכות מתנה הלכה א')	ח"א תורה נט [היכל הקודש]	766
הלכה ב	.....	ח"א תורה סו [ויהי נא פי שנים]	קט
הלכה ג	.....	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	114
הלכה ד	(כלולה בהלכות מתנה הלכה ד' אות טו)	ח"א תורה כה [אחוי לן מנא]	כג
הלכה ה	(כלולה בהלכות מתנה הלכה ה' אות כג)	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	56

הלכות אבידה ומציאה

הלכה א	.....	ח"א תורה סז [ויבן ה' את הצלע]	ק"ז
הלכה ב	.....	ח"א תורה ו [קרא את יהושע]	124
הלכה ג	.....	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	קכט
הלכה ד	(כלולה בהלכות מתנה הלכה ה' אות ע"ד)	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	98

הלכות פריקה וטעינה

הלכה א	.....	ח"א תורה כט [האי מאן דאזיל]	148
הלכה ב	.....	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	קנא
הלכה ג	(כלולה בהלכות אבידה ומציאה ג' אות טו)	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	קטו

הלכה ד ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 154

הלכות הפקר ונכסי הגר

הלכה א ..... ח"א תורה יז [ויהי הם מריקים] ..... רא
 הלכה ב ..... ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה] ..... רג
 הלכה ג ..... שיחות הר"ן נא [הפקרות אין צריכין כלל] .. 206
 הלכה ג ..... חיי מוהר"ן רצט [אחר שנמצא הצדיק] 206
 הלכה ד ..... ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה] 210
 הלכה ה (כלולה בהלכות פריקה וטעינה ד' אות ג) ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 156

הלכות נחלות

הלכה א ..... ח"א תורה כט [האי מאן דאזיל] 252
 הלכה ב ..... ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם] 256
 הלכה ג ..... ח"א תורה לא [אית לן בירא] 260
 הלכה ד ..... ח"א תורה ב [אמור אל הכהנים] 266
 הלכה ה (כלולה בהלכות פריקה וטעינה ד' אות ג) ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 178

הלכות אפטרופוס

הלכה א ..... ח"א תורה יד [להמשיך שלום] ..... רפט
 הלכה א (אות ב') ..... ח"א תורה ו [קרא את יהושע] ..... רצא
 הלכה ב ..... ח"א תורה כא [עתיקא סמייר וסתים] 292
 הלכה ג ..... ח"א תורה ג [אקרוקתא] ..... שג
 הלכה ד (כלולה בהלכות פריקה וטעינה ד' אות ל') ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 184

הלכות פקדון

הלכה א ..... ח"א תורה ז [ואלה המשפטים - אמונה] ... 316
 הלכה ב ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 318

שכא	ח"א תורה סד [בא אל פרעה]	הלכה ג
שלו	ח"א תורה א [אשרי תמימי דרך]	הלכה ד
שסז	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	הלכה ה

הלכות שומר שכר

316	ח"א תורה ז [ואלה המשפטים - אמונה]	הלכה א	(כלולה בהלכות פקדון הלכה א')
טט	ח"ב תורה ד [ואת העורבים ציותי]	הלכה ב	
502	ח"א תורה ה [בחצוצרות]	הלכה ג	(כלולה בא"ח חלק ג' הלכות ספירה ב, ו)
תכג	ח"ב תורה עח [בענין דנהגת הפשיטות]	הלכה ד	
שסז	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	הלכה ה	(כלולה בהלכות פקדון הלכה ה')

הלכות אומנין

תלא	ח"א תורה יט [תפלה לחבקוק]	הלכה א	
תלא	ח"א תורה לא [אית לן בירא]	הלכה א	
תלא	ח"א תורה ה [בחצוצרות]	הלכה א	
436	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	הלכה ב	
תכא	ח"ב תורה ד [ואת העורבים ציותי]	הלכה ג	(כלולה בהלכות שומר שכר ב' אות טו)
תמא	ח"א תורה לא [אית לן בירא]	הלכה ד	
378	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	הלכה ה	(כלולה בהלכות פקדון הלכה ה' אות טו)

הלכות שוכר

316	ח"א תורה ז [ואלה המשפטים - אמונה]	הלכה א	(כלולה בהלכות פקדון הלכה א')
434	ח"א תורה לא [אית לן בירא]	הלכה א	(כלולה בהלכות אומנין הלכה א' אות ד')
478	ח"א תורה יד [להמשיך שלום]	הלכה ב	
484	ח"א תורה נד [ויהי מקץ - זכרון]	הלכה ג	
תנט	ח"א תורה לא [אית לן בירא]	הלכה ד	(כלולה בהלכות אומנין הלכה ד' אות כב)
שסז	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	הלכה ה	(כלולה בהלכות פקדון הלכה ה')

הלכות חכירות וקבלנות

498	.....	ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות]	.....	הלכה א
498	.....	ח"א תורה רפב [אזמרה לאלקי בעודי]	.....	הלכה א
498	.....	ח"א תורה ס [פתח רבי שמעון]	.....	הלכה א
504	.....	ח"ב תורה פב [כי תצא למלחמה]	.....	הלכה ב
תפז	.....	ח"א תורה נד [ויהי מקץ - זכרון]	.....	הלכה ג (כלולה בהלכות שוכר הלכה ג' אות ד')
466	.....	ח"א תורה לא [אית לן בירא]	.....	הלכה ד (כלולה בהלכות אומנין הלכה ד' אות ל')
408	.....	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	.....	הלכה ה (כלולה בהלכות פקדון הלכה ה' אות מוה)

הלכות שכירות פועלים

514	.....	ח"א תורה יט [תפילה לחבקוק]	.....	הלכה א
514	.....	ח"א תורה נד [ויהי מקץ - זכרון]	.....	הלכה א
518	.....	ח"א תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	.....	הלכה ב
490	.....	ח"א תורה נד [ויהי מקץ - זכרון]	.....	הלכה ג (כלולה בהלכות שוכר הלכה ג' אות ז)
524	.....	ח"א תורה סח [חומר איסור כעס]	.....	הלכה ד
שפז	.....	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	.....	הלכה ה (כלולה בהלכות פקדון הלכה ה' אות כו)

הלכות שאלה

תקכט	.....	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	.....	הלכה א
------	-------	--------------------------------	-------	--------

הלכות גניבה

534	.....	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	.....	הלכה א
תקלז	.....	ח"א תורה כג [צוית צדק]	.....	הלכה ב
548	.....	ח"א תורה ס [פתח רבי שמעון]	.....	הלכה ג
תקסא	.....	ח"ב תורה ח [תקעו תוכחה]	.....	הלכה ד
568	.....	ח"א תורה ט [תהומוות יכסיומו]	.....	הלכה ה

הלכות גזילה

הלכה א	ח"א תורה ז [ואלה המשפטים - אמונה]	590
הלכה ב	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	592
הלכה ג	ח"ב תורה עח [בענין הנהגת הפשיטות]	602
הלכה ד	ח"ב תורה סא [אני היום ילדתיך]	תריא
הלכה ד	ספה"מ תשובה א [למעלה מהזמן]	תריא
הלכה ה	ח"א תורה כ [ט' תיקונין]	612

הלכות נזיקין

הלכה א	ח"א תורה סח [חומר איסור כעס]	תרלט
הלכה ב	ח"א תורה לה [אשרי העם - זרקא]	640
הלכה ג	ח"א תורה לה [אשרי העם - זרקא]	תרנא
הלכה ד	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	664
הלכה ה	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	696

הלכות מאבד ממון חבירו ומסור

הלכה א	ח"א תורה כג [צוית צדק]	תשלט
הלכה ב	ח"א תורה כה [אחוי לן מנא]	תשמא
הלכה ג	ח"א תורה נו [וביום הביכורים הסתרה]	748
הלכה ד	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	תרנא
הלכה ה	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה] (כלולה בהלכות נזיקין הלכה ה' אות ו')	תרצט

הלכות נזקי ממון

הלכה א	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	754
הלכה ב	ח"א תורה נו [וביום הביכורים]	756
הלכה ג	ח"ב תורה סז [בראשית לעיני כל וכי']	תשנט

לקוטי הלכות

מפתח ההלכות

ארה חיים

הלכה ד	.....	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	762
הלכה ה	(כלולה בהלכות נזיקין הלכה ה' אות ד')	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	תרצו

הלכות חובל בחבירו

הלכה א	.....	ח"א תורה יא [אני ה' הוא שמי]	תשסה
הלכה ב	.....	ח"ב תורה כו [להרחיק משכרות]	766
הלכה ג	.....	ח"א תורה סז [ויבן ה' את הצלע]	תשסט
הלכה ד	.....	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	תשצו
הלכה ה	(כלולה בהלכות נזיקין הלכה ה' אות כה)	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	תשיט

הלכות מעקה ושמירת הנפש

הלכה א	.....	ח"א תורה רסו [ולמקנהו עשה סוכות]	תשצט
הלכה א	.....	ח"א תורה כט [האי מאן דאזיל]	תשצט
הלכה ב	.....	ח"א תורה רסו [ולמקנהו עשה סוכות]	800
הלכה ג	(כלולה בהלכות חובל בחבירו ג' אות יז)	ח"א תורה סז [ויבן ה' את הצלע]	792
הלכה ד	.....	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	תתג
הלכה ה	(כלולה בהלכות נזיקין הלכה ה' אות כה)	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	תשיט

הקדמת המחבר

ספרים אינו בכלל גדלה וחשיבות, והלואי שלא יהא לבדיון ללעג ולקלם, באשר רבו עתה המתלוצצים מספרים חדשים, ובמרים ותקרבו אליהם להביט בהם אם טוב ואם רע, ויתנבלו אליהם מקדם בנבלי ערמומיית וחבילות חבילות של ליצנות, ומכנים להם שם לגנאי, (וימה המכנה שם לחברו אין לו חלק לעולם הבא, ומכנה שם לספר שמדבר דברי תורה, דברי אלהים חיים וכו', על אחת כמה וכמה. ואין להארד בזה פאן), על כל פנים אין חבור ספרים בכלל גדלה וחשיבות בעתים הללו. אך אף-על-פי-כן נמצאים בשרים ותמימים בכל דור ודור עתה גם עתה, אשר הולכים בתם בטה, ובמושב לצים לא ישבו, אשר עליהם תפף אמרי אמת במים קרים על נפש עפה, ובקשו בכסף ובמטמונים יחפשו דברי אמת וצדק המישרים על אדני פו, על דברי רבותינו הקדושים ז"ל.

ואני בעניי דעתי כי לא הגעתי למדה זו לא מניה ולא מקצתה, לחזות דעי אפלו לפני קל שבקלים ותפחות שבפחותים, אך זאת אודה ולא אבוש והאמת אני ולא אכחד, ובראש הומיות אקרא, בפתחי שערים בעיר אמרי אמר,

הפעם אודה את ה' אשר עד פה עורני, מה אדבר והוא אמר ועשה, מי פה' אליהו וכו', מקום מעפר דל, מאשפות ירים אביון כמוני, לקרבי לאור צח ומצחצח פוה, אור האורות, צח הצחצחות, מי יספר שבחו, מי יספר תהלתו. וגם כי ידוע שכל הלשונות של שבה ותהלה פבר הרגלו העולם לכתבם על מאן דהוא, אך המענין בספריו הקדושים בעין האמת, ונבון יוסף לקח לשום עין עיינו בדברי אלה אשר חניי ה' בכחו המבארים בספרים האלה, יבין וישביל וידע כי כל השבחים ותהלות ונהגלות שפתתי עליו ז"ל עדן לא הגעתי לקרסלי שבחי תהלתו, כי שגבה מעלתו ונהגלתו ותקפו עד אין סוף ואין תכלית, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

ובזמן לבות הוא יודע, שאני יודע בעצמי מעוט ערכי עלי, כי מי אנכי כי באתי עד הלום לחבר ספרים, ובפרט דברים כאלו העומדים ברום רומו של עולם, הפותחים שער לכל דופקי בתשובה החפצים לצאת מחדש לאור, להתקרב לה' ותברך לאור באור החיים. ואם אמנם עתה בדרות הללו חבור

ואדברה בעדותך נגד מלכים ולא אבוש, שפושם שאני קמן בעיני מצד עצמי פאשר בוחן לבות הוא יודע, פן יקרה נפשי מצד מעלת הדרת קדשת המשפיע עליה חקמה ובינה ודעת, הוא כבוד אדוני מורי ורבי הרב הקדוש והנורא הרב האמת וזכר צדיק וקדוש לברכה, ואם אמרתי אספירה כמו אפס קצה מאת כל אשר עשה לנפשי, לא תספיק הארץ להכיל את כל דברי. "במה אקדם ה', אפה לאלהי מרום". "רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו, אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר".

והנה מהות הספר ומעשהו יראה הוואה בעיניו שפלו מיסד ומסדר על כל ההלכות שבארבע חלקי שלחן ערוך, כי כן צויתי מפיו הקדוש לחשב ולענן בכל הלכתא והלכתא עד שיאיר ה' עיני לחדש בהם איזה חדוש. וכל מה שזכרתי ה' יתברך לחדש בהם הכל מיסד עליפי ההקדמות והיסודות שקבלתי מרבנו הקדוש והנורא וזכר צדיק וקדוש לברכה המבארים בספריו הקדושים שהם לקוטי מוהר"ן א' וב', ולפעמים הוצאתי איזה הקדמות נוראות מהמעשיות הנוראות שספר המבארים בספר ספורי מעשיות, כי אם אמנם רמזי המעשיות שגבו מדעתנו, כי נאו הפנים נחל אשר לא נוכל לעבר, אף-על-פי-כן ה' יתברך חונן לאדם דעת, והאיר עיני למצא בהם לפעמים איזה דברים

נפלאים, פאשר יראה המעין בעיניו בהלכות תפילין (הלכה ה) ובהלכות ברכות השחר (הלכה ג) ובהלכות תפילה (הלכה ה) ובשאריו מקומות. ולפעמים לקטתי איזה ההקדמות מספר האלף בית. וכל ההקדמות שהוצאתי מספרי רבנו ז"ל וכל מה שעזרתי ה' יתברך לחדש בהם, בכלם האיר ה' עיני למצא אותם באר היטב בפסוקי תנ"ך ובמאמרי רבותינו ז"ל בנמרא ומדרשים וספרי הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל, עד שהאיר ה' עיני להכניס אותם בדרך פרד"ם (פשט רמז דרוש סוד) לתוך דיני המצות עליפי סדר ההלכות המבארים בארבע חלקי שלחן ערוך.

וקויתי לה' אשר עיניך תראנה נפלאות ברב המקומות, מה גדלו מעשי ה' מאד עמקו מחשבותיו, כי עליפי דברים האלה המבארים בספרים האלה, יוכל כל אדם להבין ולהשפיל מרחוק גדלות נוראות ונפלאות כל מצוה ומצוה וכל דין ודין מפרטי המצוה, ואפלו הדינים שבין אדם לחברו המבארים בחשן משפט אשר אין איש שם על לב להבין מהם רמזים ודרכים לעבודת ה' יתברך, ובחכמי ה' פאלו הספרים יורה את נפשו הצמא לשמע דברי ה'. פי זה ידוע שכל התורה וכל הדינים וההלכות שבכל חלקי התורה, מכלם צריכים להוציא עצות ודרכים ורמזים להתקרב אליו יתברך באמת, וכמבאר בדברי רבנו

ז"ל בהתורה 'חדי רבי שמעון' בסימן ס"א ששכל הלמודים שהאדם לומד צריכים להוציא משפטי הנהגות ישראל וכו', ע"ן שם, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, ובעזרת ה' וישועתו הנפלאה, באלו הספרים פתחתי שער קצת למצא דרכים אמתיים בכל למודי התורה הקדושה. וברב המקומות אינם בדרך רמז ודרוש לבד, כי אם כך הוא אמתת הענין עלפי סוד פגנת המצוה, ובאור דברי אלה לא יספיקו המון ורעות לבארם, אך המשפיל באמת יבין מעט דברי אלה פשושים לבו היטב להדברים הנאמרים בספרים אלה ובספרי רבנו ז"ל.

והנה אם אמנם ידמה להקורא לפום הרמז בכמה מקומות אשר הארכתי למעניתי וכפלתי ושלשתי הדברים בכמה וכמה מקומות, דע ידידי המעין, כי גם זאת מעם ה' צבאות יצאה אשר הפליא עצה הנדיל תושבה, כי המזשים לב לענין באמת בדברי רבנו ז"ל העמקים מפל מיני עמקות שבעולם ורחבה מיני ים, אשר אין ערוך אליהם, ואחר כך ישים לב היטב לדברי אלה אשר חנני ה' לחדש ולבאר בהם, יבין היטב כי לפי ענין העמקות אשר בדברים האלה, עדין לא יצאתי ידי חובת הפאור אפלו במקומות שהארכתי מאד, מפל שכן בשאר מקומות שהייתי מקצר ועולה. כי דע, שכל הדברים שגלה רבנו ז"ל הם הקדמות חדשות לגמרי, (אם אמנם

כלם בנינים וינסידים על כל מצות התורה המקבלות בדינו מכבר, עם כל זאת הם הקדמות חדשות לגמרי), וכלם הם עצות ודרכים נפלאים להתקרב על-ידם לה' ותברך כל אחד ואחד ממקום שהוא. ועקר הפינה – לקנינם בפשיטות כפי מה שיצאו מפיו בתמימות ופשיטות. אבל מעצם גשמייות גופנו ועכירת שכלנו, קשה וכבד מאוד להכניס בלב האדם תמימות ופשיטות הדברים האלה, כי דעת כל אדם נוטה אחרי חכמות של העולם שרבו מעקמין את הלב מנקרת האמת לאמתו בפשיטות ובתמימות, בפרט כי באמת לאמתו התמימות ופשיטות של דברי רבנו ז"ל עמוק עמוק מאוד, עמוק עמוק מן ומצאנו, ויש בכל דבר ודבר שגלה הוא ז"ל תלי תליון של הלכות, מענינות ותהומות יוצאים בפקעה ובהר, כי כל דבריו הם כמעין הנובע, באשר יראה הרואה מעט דמעט במקומות אשר חנני ה' למצא דברים נפלאים ונוראים וכוונות כפיה מצות בדבור אחד שגלה רבנו ז"ל.

בגזן בהתורה "ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה" (בסימן כ"ג בלקוטי תניינא) שהוא דבור אחד לחטף היגון ואנחה לתוך השמחה כמבאר שם, וה' ותברך עורני והאיר עיני למצא על פי הקדמה זאת דברים נפלאים הרבה הרבה, באשר יראה הרואה באבן העיר בתחלתו וכן בכמה מקומות, ואף על-פירבן עקר הפינה כפשוטו להתגבר לחטף היגון

יתברר, שגבול הדברים האלה צריכים לדבר הרבה עד שנופה להכניס אותם בלב האדם לקיים בפשיטות ובתמימות, כי זה העקר, כי לא המודרש הוא העקר אלא המעשה.

הן על כל אלה ההכרח להאריך ברב המקומות, כדי להסביר העצה בפשיטות כדי שביא תלמוד זה לידי מעשה. וגם מצד החדושים בעצמם, כי דברי רבנו ז"ל הם עמוקים ורחבים מאד, ובכל תורה ותורה יש כמה וכמה הקדמות וענינים וחדושים נפלאים, ובכל החדושים שיה' יתברך פקח עיני לחדש בהם, פלם קשורים ומהדקים בקשרים הרבה בדבריו הנוראים והקדושים, ובכל מקום שמתרחב הירוש והחדוש שחדשתי בעזרת ה' יתברך, בכלם צריכין לחזר בכל פעם לכל חלקי התורה שגלה רבנו ז"ל, שכלולה מחלקים ופרטים הרבה מאד. וכאשר שמעתי מפיו הקדוש ז"ל שאמר על החדושים שלי שאין מי שיבינם היטב מחמת שצריכין לזכר היטב מאד את דברי תורתו הקדושה ולהיות בקי בכל חדריו ופרטיו ודקדוקיו ועליבן הכרחתי בכמה מקומות להאריך ולהרחיב הדבור ולחזר ענין אחד כמה פעמים, אולי יבנם בלב המעין חזן הפונה האמתית, לידע החדוש על בריו. והעקר שביא עלידידיה לידי מעשה להתעורר עלידידיה לקיים דברי רבנו ז"ל בפשיטות, לקיים ההקדמה שהוצאתי מדברי רבנו

ואנחה לתוך השמחה, דהינו להפך כל מיני עצבות לשמחה, כמבאר שם במקומו. אבל זה הענין בפשיטות להשתדל להתגבר על כל מיני עצבות ולהפך הפל לשמחה קשה וכבד מאד להכניס בלב האדם, וה' יתברך עורני להרחיב הדבור בזה, ולהראות ולגלות שבה תלוי קיום כל התורה, כי שמחה היא הנקדה של כל התורה והמצוות וכו', ועלידי הרחבת הירוש בזה, יכולין לראות מרחוק עצם מעלת השמחה וכמה וכמה צריכין להתחזק להפך העצבות לשמחה, וזכון הפונה הוא לזכות לקיים עצה זו בפשיטות, ולבקש מה' יתברך לזכות לזה.

וכן בשאר עצות ודרכים נפלאים שגלה הוא ז"ל, כמו התורה "ואיה השה לעלה" (בלקוטי תנא סימן י"ב), שהעצה המבארת שם עמוקה מאד, הינו שהפשיטות והתמימות של העצה והדרך הזה עמוק מאד, וצריכין להרחיב הדבור בזה הרבה ולדבר מזה בכמה לשונות. ובחסדי ה' האיר עיני ומצאתי שדרך עצה זו מרמז במקומות הרבה בתורה, כמבאר בהלכות גבית חוב מהותומים (הלכה ג'), אשר המשפיל יכול להבין מדעתו דבר מתוך דבר שכל התורה מלאה מדרך ועצה זאת. וכן בהתורה "אומרה לאלהי בעודי", בסימן רפ"ב המובא בהלכות השפמת הבקר הלכה א', וכן בענין הרצון וההשתוקקות לה'

לקוטי הלכות

הקדמות המקור

ה חושן משפט

ו"ל אשר עליה בניתי הבנין ההוא, כי מאד עמקו מחשבותיו.

וזה ברור וידוע לכל משכיל, ששכל המקומות שנמצא בספרים קדושים חרושים ובאורים באריכות גדול, הן בגמפ"ת (נקרא פירוש רש"י תוספות), הן בספרי קבלה ופרד"ם (פשת רמז פירוש סוד), כמו בספרי הש"ך על החושן משפט, או בספרי שאילות ותשובות בדרך ארקה מאד, או בספרי האר"י ו"ל, שכל פירוש ופירוש מתרחב והולך מאד, ועל פי רב הפירוש שפסוק מקשר מאד להפירוש שלפניו פמה וכמה דפין, ומי שקפי היטב בכתבי האר"י ל מבין ששקמט כל הספר עין חיים ופרי עין חיים הם פירוש אחד גדול. כמו כן בכל מקומות הנאים בארקה פאלה, חלילה להמעין להתפתח ולפחד איד אפטר לתפס במח ושכל פירוש ארקה מאד פמה, כי על זה נאמר (משלי י'): "ועיני פסיל בקצה הארץ", כמו שפרש רש"י שם, עין שם, אכל החכם אומר: היום אלמד מעט וימחר מעט וכו', פמבאר שם בפירוש רש"י, עין שם.

וזה הענין צריכין בני הנעורים לדע מאד, וחובה על מוריהם ורביהם להודיעם זאת, לכל ותפלה ויפתחו כלל פירוש או פירוש ארקה, רק שימו עיניהם ולבם עליו פסדר מעט מעט, ויקשרו בתחלה ענין אחד עד שבינו אותו קצת, ואחר כך ילכו להלן פסדר בהדרגה

פירוש לחידוש ומענין לענין עד שיגמרו עמוד או דף אחד, וכן ילכו פסדר בכל פעם מענין לענין בלי פהלה ובלבול, ואז יבואו על מקומם בשלום ויוכלו להבין אפלו פירוש ארקה מאד, אפלו מי שאינו מפלג ביותר. והקרחתי להפיר זאת פאן, מחמת שבפסרנו תהלה לאל האריכות מצוי בהם מאד בכמה מקומות, על פן פאתי להפיר את המעין לכל ובהלחה רעיוניו, רק ילך פסדר בהדרגה מענין לענין, ואז ילך לכטח דרבו. ואז אם ישם לבו היטב יבין שכל מה שנראה לאריכות דברים הפל נצרך אל באור הענין מאד, כי פאמת בכמה מקומות מה שנדמה לאריכות הוא רק בהשקפה ראשונה קדם שמשוימין לב להבין הענין היטב לאשורו, אכל אחר כך פשמשקליו להלן יותר ויותר ומשימין עיניו ולבו אל הדברים הנאמרים שם עד שפבינים אותם היטב, אזי רואים שכל הדברים שתורתו פמה פעמים חסר עדין הרבה מה שהיו צריכין עוד לבאר יותר, כי בעזרת ה' יש בספרים אלו ברב המקומות דברים עמוקים הרבה, כי יסודתם בהררי קדש על פי ההקדמות הנוראות שגלה רבנו הגדול והקדוש, אשר כל דבור ודבור שפיץ מפיו הקדוש והנורא יבר צדיק לברכה אין שעור ואין קץ להעמקות שיש בו עד אין סוף ותכלית, פאשר יבין כל חד פפום מה דמשער בלבה מי שחפץ בהקאמת

וְה' אֱלֹהִים אָמַת יִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת,
 בְּאִשֶּׁר בּוֹחֵן לְבוֹת יוֹדֵעַ צְפוֹן לְבִי
 וּמַחְשַׁבְתִּי שֶׁכֹּל תְּשׁוּקָתִי הוּא רַק לְנִקְדַּת
 הָאֱמֶת. בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר טוֹב גְּמַלְנוּ
 וְנָתַן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת. אֱלֹה וְכֹאֱלֹה יוֹסֵף
 עִמָּנוּ וְיַזְכֵּר חֲסֵדֵי אֲבוֹת וְיִתֵּן לְעֵקֶב אֱמֶת.
 וַיִּקְרָא מִהֲרָה: "אֱמֶת מֵאֲרִץ תִּצְמַח", עַד
 יוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף דָּוִד וַיֵּשֶׁב עֲלָיו בְּאֱמֶת,
 בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

לְאֱמֶתוֹ, (וְאִין בָּאן מְקוֹמוֹ לְהֶאָרִיךְ בָּהּ, וּמַעַט
 מְבַאֵר בְּמִקְוֹמוֹת אַחֵרִים, עֵינ שֵׁם), וְעַל־כֵּן גַּם
 אֵלֹה הַחַדוּשִׁים שֶׁחֲנִי ה' שֶׁהֵם פִּלְם
 בְּגוּיִים עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, בְּכֻלָּם יֵשׁ
 בָּהֶם עֲמֻקּוֹת, מִחֲמַת שֶׁפִּלְם הֵם כְּמוֹ
 פְּרוּשׁ וּבֹאֵר עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְ"ל.
 אֲבָל בְּאֱמֶת יִדְעָתִי בְּנַפְשִׁי שֶׁעֲדוֹן לֹא
 נִגְעָתִי בְּדְבָרָיו אֲפִלּוּ פְחוֹת מִטַּפָּה מִן
 הַיָּם.

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט א

הלכות מתנה

הלכה ד

כל מתנה צריכה שתהא גלויה ומפורסמת וכו'. צריכין לכתב בשטר מתנה פתבוהו בשקא וחתמוהו בקרא וכו'.

א כי איתא בהתורה אחוי לן מנא דלא שויה לחבלא (בסיון בה), שבכל עולם ועולם ובכל מדרגה ומדרגה יש שם דמיונות וכו' שהם הקלפות הקודמין לפני וסובבים את הקדשה וכו'. וכשאדם נעתק ממדרגה למדרגה אזי תכף נתעוררין הקלפות שבמדרגה ומסבבין אותו וצריך להכניע אותם ולשברם וכו'. כי אין שני בני אדם שוין וכו'. וכו'. ופנימיות של התחתון נעשה חיצונית לחיצונית עליון וכו'. ואז צריכין לטהר ולקדש המקום מחדש וכו'. ואי אפשר להכניע הקלפות וכו' אלא על ידי גדלת הבורא, כמובא בפגנות של הודו. וההתגלות גדלת הבורא הוא על ידי צדקה שנותנין לעני הגון, כי עקר הגדלה והפאר הוא התגלות הגיון וכסף וזהב הן הן הגיון וכו'. ואין מאירין אלא בשבאים לאיש הישראלי וכו'. ובשביל זה העבוי"ם תאבים למזון ישראל וכו'. ובשביל זה נקראין רשים כמו היו זהיר ברשות וכו', אבל דע תכף ומיד שהעבוי"ם מקבל מוזון מישראל תכף ומיד נתעלם הפאר והחן

בתוך המזון וכו'. והיו שאין מקריבין אלא בשעת הגינתן וכו'. ענין שם כל זה היטב:

גם דע שבדי להכניע הקלפות שמסבבין בכל מדרגה, על זה צריך שיעורר שמחה של מצוה על עצמו, הינו שישמח על ידי שיזכר שזכה להתקרב ללה' יתברך וזכה להתקרב לצדיקים המקריבין אותו ללה' יתברך. ועל ידי השמחה הזאת הוא משבר הקלפות ונכנס למדרגה שניה, ענין שם:

ב וזה ידוע ומבאר בדברינו כמה פעמים שבכל המושא ומתן שעושין מקריבין ניצוצות הקדושים וכמבאר בדבריו ו"ל בהתורה אשר' (בסיון לה) ובהתורה כי תצא למלחמה' (בסיון טו), שעל ידי מושא ומתן פתקונו עולין ממדרגה למדרגה מעשה ליצירה, כי מושא ומתן פתקונו הוא בכחינת הקרבת קרבן התמיד וקמרת ענין שם. ועקר הפרור הנעשה על ידי המושא ומתן הוא נגמר בשיוצא הדבר מרשות לרשות שאז נגמר המושא ומתן ואז עולין ומתבררין הניצוצות כנ"ל. ומחמת שבכל דרגא ודרגא יש שם הקלפות הקודמין לפני המסבבין את הקדשה, מחמת זה צריכין לזהר מאוד לעשות המושא ומתן בקדשה גדולה שלא יתאחזו בו הקלפות המסבבין שם כנ"ל. ועל כן אין המקח נגמר בדברים כי אם בקנין על ידי משיכה והנבחה וכו'. כי צריכין דיקא שיכנס הדבר לרשותו של הזוכה בו על ידי

פ

משיכה והנבחה וכיוצא, כי כל זמן שלא בא לרשותו לא נגמר הפרוד ועל פן אף על פי שנתרצה למכרו ונגמר המסח בדרךים למכרו, עדן אפשר שיתעוררו ויתגברו מחדש הקלפות בעת שירצה להכניס הדבר ברשותו ויחלקלו המסח. כי עקר התעוררותם בשעה שיוצא הדבר מרשות לרשות שאז עקר העליה והפרוד וכו"ל. על פן אין המסח נגמר בדרךים לבד עד שיעשה קנין ממש להכניסו ברשותו על ידי משיכה והנבחה וכו', כי כל זמן שלא נכנס לרשותו יבולין להתעורר ולחלקל המושא ומתן וכו"ל:

ג וזה שאמרו רבותינו ו"ל: דבר תורה מעות קונה, שנאמר: "ונתן הכסף וקם לו". ומפני מה אמרו חכמים משיכה קונה? כדי שלא יאמר לו: נשרפו חמדי בעליה. כי עקר התגלות הגנין הוא במקומו ישראל ועל ידי התגלות הגנין שבמקומו ישראל נכנעו הקלפות שבכל מדרגה ומדרגה כו"ל. ועל פן בודאי מדרגי תורה כסף קונה, כי על ידי הכסף נתגליו הגנין ונתגלה גדלת הבורא שעל ידי זה נכנעו הקלפות ונגמר המסח, כי אין יבולין לחלקלו עוד, כי כבר נכנעו על ידי התגלות הגנין שבכסף ישראל וכו"ל, ועל פן באמת מדאורייתא כסף קונה, כמו שכתוב: "ונתן הכסף וקם לו", וקם לו דיקא, שעל ידי הכסף יש תקימה ועליה להמסח, דהינו להניצוצות שבהמשא ומתן, כי על ידי הכסף נתגליו הגנין

ונכנעו הקלפות ואז יש תקימה ועליה להניצוצות שבהמשא ומתן ועל ידי זה נגמר המסח מדאורייתא וכו"ל. אך מפני מה אמרו חכמים משיכה קונה וכו', כי באמת אף על פי שבהמזמן הוא התגלות הגנין אבל אין זה אלא אצל איש הישראלי וגם אצלו אין מאירין הגנין כי אם בשזוכה לתקן ממונו על ידי צדקה לעני הגון, כמו שמבאר שם, עני שם, ועל פן ראו חכמים שעל פי רב העוסקים במושא ומתן אין זוכים לתקן ממונם בשלמות פראוי ואזי אין מאירין אצלם הגנין בשלמות ועל פן אף על פי שבשעה שקבל הכסף נתרצה למכרו החפץ לחברו, וזה נמשך בשרשו מהתנוצצות הגנין שבהמזמן, אבל אף על פי כן עדן לא נכנעו הקלפות שבמדרגה ויבולין לחלקל המושא ומתן מחמת שחבר אחר כך נתעלמו הגנין מחמת שעדן לא תקן ממונו בשלמות וכו"ל וכמו שכתב רבנו ו"ל לענין המזמן שבא ליד העב"ם שאין הגנין מאירין רק לפי שעה ואחר כך נתעלמן אדם וכו' כו"ל. כמו כן להבדיל אפלו אצל איש ישראל אף על פי שבדרך העב"ם מאירין אצלו הגנין, אבל אף על פי כן מאחר שלא תקן ממונו פראוי אין מאירין גם אצלו בשלמות רק מתנוצצין לפי שעה מתוך העלמן ומתעלמין מיד, ועל פן אין הקלפות נכנעו על ידי הכסף לבד, כי אין הגנין מאירין בהם בשלמות ועל פן אין

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט

ג

נגמר הפקח על ידי הכסף וכנ"ל. כי עקר גמור הפקח הוא כפי הכנעת הקלפות שאין נשלים הברור וכנ"ל. וזה שאמרו שם, ומפני מה אמרו חכמים משיכה קונה? כדי שלא יאמר לו, נשרפו חמדי בעליה. כי מאחר שלא תקן ממונו ולא נתגלו הגנני על ידו, יכול להיות שיתגרו ויתאחזו הקלפות בהמון ביותר, כי את זה לעמת זה עשה אלקים. ומי שזוכה לתקן ממונו על ידי הצדקה או נתגלו הגנני שהם גדלת הבורא על ידי ממונו, וזוכה להכניע הקלפות שבכל מדרגה על ידי ממונו כנ"ל. אכל להפך פשאי מתקן ממונו על ידי הצדקה או נתאחזו הקלפות בהמון דיקא. מחמת שיש שם קדשה גבה בעלת שהם הגנני עלאין שנתעלמו שם, שכשאין מאירין פראוי הם נאחזו שם ביותר כי הם פרוכים תמיד אחר הקדשה הגבה ביותר. ומזה בא גדל התגברות תאות מומן שנמשך מחמת שהמון בשרשו יש בו קדשות גבוהות מאד שהם הגנני עלאין שמולבשין בו. וכשאינו זוכה לגלות הארת הגנני על ידי צדקה לעני הגנני או הקלפות נאחזו בהמון ביותר ועל ידי זה נוכל לתאות מומן. ומזה באים כל ההקשות והשנויים והעולות שבמשא ומתן אם אין מתגברים על תאותו למומן חס ושלום. וזה שאמרו, שאין מעות קונה כדי שלא יאמר לו נשרפו חמדי בעליה, בעליה דיקא, דהינו בעת שהיו צריכין

לעלות הניצוצות שבהסחורה מדרגא לדרגא, או שלטו הקלפות, שהם מיני עלמא. והם בחינת אש, כמו שכתוב: "מהאש יצאו וכו'". ועל ידי זה נשרפו החטים והסחורה:

ד ובשבייל זה צריכין להרחיק עצמו ביותר מלקבל מתנות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכמו שכתוב: ושונא מתנת יתרה. כי עלית הקדשה קשה שיהיה בחנם כי אם בכסף מלא, כמו שאיתא בזהר הקדוש לענין קניית המצות ומעשים טובים שצריכין לקנותם באגר שלים, כי הסמרא אחרא נקראת חנם פדוע. ועל פן שבמקבל החפץ בחנם במתנה, קשה מאד לברר ולהעלות הקדשה שיש שם ואין יכולין להתאחזו בו הקלפות המספכין שבכל מדרגה ויכולין להפסיד חיותו חס ושלום, כי הקלפות הם סמרא דמותא ועל פן שונא מתנת יתרה:

ה ועל פן צריכין לכתוב בשטר מתנה כתבוהו בשוקא ותחמוהו בכרא. כי עקר העליה הוא בבחינת חיצוניות, שפנימיות תחתון נעשה חיצוניות לחיצוניות עליון ובפרט עלית הניצוצות שבהמשא ומתן, שהמשא ומתן בכלל הוא בבחינת עבודות חיצוניות, כמוכן בהתורה הנ"ל, (רק שם בבחינת חיצוניות בעצמו בראי יש פנימיות וחיצוניות כמוכן בבחינת). ועל פן בהמתנה מחמת ששם קשה לברר כנ"ל, על פן בקל יכולין להתאחזו הקלפות

ויקרה הזאת. כי שבת צריך הכנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כמו שפתיב: והיה ביום הששי והכינו וכו', ועל פן גם עתה שפבר נתן לנו ה' ותברך ברחמייו את השבת, אנו צריכין בכל ימות השבוע להכין את עצמנו לקבל מתנה טובה הזאת ושבת שקמה, וזהו בחינת "יבור את יום השבת לקדשו" - זכרהו מאחד בשבת, שאם נזדמנה לך מנה יפה תהא מומינו לשבת, הינו בחינת הכנה בכל ששת ימי החל לקבל את המתנה טובה שהיא שבת. וזהו בחינת כלל כל העבודה של האדם בזה העולם שנקרא ערב שבת והעולם הבא נקרא שבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מי שטרח בערב שבת איכל בשבת וכו'. כי באמת אי אפשר לעבד את ה' ותברך, כמו שפתיב: "מי הקדימני ואשלם", כלום עשה לי מוזה עד שלא נתתי לו בית וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמו שאמר אדוננו מורנו ורבנו ז"ל בהשיחה הנדפסת בספורי מעשיות, עין שם. וכל העבודה של תורה ומצות שצוה אותנו לעשות בזה העולם הם רק הכנות שצריכין אנו להכין את עצמנו לקבל מתנת ידו הטובה שהוא ותברך רוצה לתן לנו ברחמייו לעתיד. כי באמת כל התורה ומצות קלים ונגימים לעשותם, כמו שפתיב: "דרבייה דרבי נעם וכו'", ומן הדיון אין ראוי לקבל עליהם שכר וכל השכר טוב שיתן הוא רק מתנת הנם, כמו שפתיב: "ולך ה' הקסד כי אתה

שנאחזין בבחינת חיצוניות ויקלקלו המתנה ויכניסו בלב הנותן שישנה דבורו ורצונו ויקלקל המתנה. על פן אין המתנה נגמרת עד שתהיה מפרסמת וגלויה לכל ויכתב בהשטר מתנה כתבזהו בשוקא ותתמוזהו בכרא, כי בשוק ובחזן שם עקר אחיזתם של הקלפות שנקראים על שם זה חיצונים, על פן צריכין לפרסם בשטר מתנה כתבזהו בשוקא וכו' שצוה לכתב בשוק ובחזן, כי הוא גותן המתנה בלב שלם כדי לבטל קטרוג הקלפות והחיצונים על ידי שמודיעים המתנה בשוק ובחזן ששם מקום אחיזתם כנ"ל:

ו זזה שאמרו רבותינו ז"ל: 'הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו'. ולמדו משבת שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גני ושבת שקמה ואני מבקש לתנה לישראל, לך והודיעם וכו'. כי צריך להודיע מקדם לחברו שרוצה לתן לו מתנה כדי שיקין את עצמו לקבל המתנה, דהינו שיתגבר את עצמו לקבל המתנה בקדשה ובטהרה לשמו ותברך כדי שיהיה לו פח על ידי זה לבר הקדשה שבהחפץ של המתנה, כי מחמת שבמתנה קשה לברר כנ"ל, על פן צריך הכנה מקדם ועל פן צריך להודיעו:

ז וזה בחינת שבת, שהיא מתנה טובה שהיתה בבית גניו, שה' ותברך מודיע לנו קדם שנתנה לנו כדי שנתגבר להכין את עצמנו לקבל את המתנה טובה

התשלם לאיש כמעשהו", וכל המצות הם רק בחינת הננות לקבל על דם מתנת חנם ממנו ותברך שהוא השקר של אותה המצוה. כגון למשל על ידי שאנו לובשין ציצית על ידי זה אנו מכינים עצמנו להתעטף באור הציצית ולזכות לחלוקא דרבנן וכו'. וכן על ידי מצות תפלין אנו מכינים עצמנו להתעטף בכתרי דמלכא שהם אורות התפלין בשרשם. כי בודאי על פי דין אין מניע להאדם שבר גפלא ונראה כזה בשביל ציצית ותפלין שהם קלים ונעימים לעשותם וכל השקר שקבל עבורם הוא רק מתנת חנם. רק שה' ותברך ברחמיו המול עלינו וצוה עלינו לעשות בזה העולם אלו המצות הקדושות כדי שיהיה לנו פלים וכת לקבל מתנת חנם שלו, וכן בשאר המצות. וכן כל המצות לא תעשה הזהיר אותנו שלא לעשות כדי שלא נבוא מלבלכים חס ושלום, להוליא דמלכא. והוא כמו מלך שמוהיר ומודיע מקדם לאוהביו שרוצה לתן להם מתנות יקרות וסגולות נוראות ונשגבות לכל אחד ואחד בזמן פלוני. ומאהבתו והמלתו הוא מודיעם תחלה כדי שכיניו עצמם לזה כדי שלא יבואו מלבלכים חס ושלום בטיט וצוואה לסעדת המלך שיהיה שם המלך וסיעתו, כי בודאי אי אפשר להם לקבל מתנותיו הקדושות כשהם מלבלכים חס ושלום. גם צריכים להכין לעצמם מלבושים נאים ויקרים וכמה מיני ריחות טובות נרד

וכרכם קנה וקנמון וכו' וכמה מיני קשומים יפים ונאים שיהיו ראויים לכנס בהם בהיכל המלך בין גדוליו ושריו ועבדיו הקדושים והטהורים, ואז יוכלו לקבל מתנת ידו הטובה. ובחמלתו הגדולה הכין להם מקדם כל הדברים והתפצים שצריכים לעשות ולתקן מהם מלבושים וכתרים פאלו שיהיו ראויים לכנס בהם בהיכלא דמלכא וכל מיני בשמים וריחות טובות שיתבשמו בהם מקדם. וצוה להם והזהיר להם שבכל הזמן שנתן להם מקדם להכין עצמן לפעדה, שבכל הזמן הזה יעסקו לעשות ולתקן אלו המלבושים היקרים וכל אלו הכתרים הקדושים. ושלח להם שלוחיו הנאמנים למקדם ולהודיעם איך לעשותם ולתקנם בפרטי פרטיות כדי שיבואו לשם בלבושים וכתרים ותקונים הגדולים שם כדי שלא יתבזשו בין כל הקרואים לשם. וכיותר ויותר צוה להם והודיעם על ידי שלוחיו כמה להתרחק. והזהירם מאוד מאוד שלא יטמאו ולא ילכלכו עצמן חס ושלום, בכל הדברים המתעבים שם, ומרב חמלתו הודיעם גם פן על ידי נאמניו כמה ירחצו ויטהרו עצמן מלכלוכים אלו אם יבשלו לפעמים ולא יהיו נוהרין מהם חס ושלום. והפן להם כמה וכמה מעינות קדושות וכמה עצות ותקונים לרחץ ולנקות עצמו מכל זה. עד שאפלו מי שהוא מלבלך מאוד, ומטבל בשחת ומטבע בין מצולה ומלכש

בבגדים צואים חס ושלום, גם הוא יכול לנקות עצמו ולרחוץ ולטהר עצמו באלו המענינות הנזכרים שזמן אפרסמוז וכל מיני ריחות נפלאים שיש להם פח להפך כל מיני ריחות רעים לריחות טובים ויקרים, והודיעם שבכל הזמן שנתן להם יש בידם לקח מפל החפצים והבשמים אשר הכין להם ולהתלבש ולהתקשט בהם כמו שירצו, ולטבל ולטהר עצמם בכל המענינות הקדושות האלה שמטהרין ומנקין אותם מפל הלקלובים כדי שיוכלו לבוא גקיים וטהורים להיכל המלך מקמרים מר ולבונה, מלבושים בלבושים קדושים ונקיים הנהגוים שם מקתרים בכתי דמלפא. ואז יוכלו לקבל כל האוצרות מתנת חנם אשר הכין להם המלך אשר עין לא ראתה וכו', אשרי הזוכה להם, והנמשל מובן ממילא. נמצא שכל המצות ומעשים טובים הכל מאתו יתברך, ממה שהכין לנו ברחמי הרבים וכמו שכתוב: "כי מקדך הכל ומידך נתנו לך". וכתיב, "מי הקדימני ואשלים", ואין ראוי לקבל עליהם שְׂכָר. רק שברחמי רצה לזכות אותנו לתן לנו אוצרי מתנת חנם באלה, לפיכך הרבה לנו תורה ומצות שהם כלם תקוניים ותכונות לקבל על ידם רב טוב הצפון, שהם אוצרי מתנת חנם שרוצה לתן לנו בחסדו וברחמי וכו'. ועל פן אמרו רבותינו ז"ל, אל תהיו פעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס אלא וכו', הינו כי בודאי

נקבל רב טוב אשר עין לא ראתה על ידי מעשינו הטובים, רק שאנו צריכים לידע האמת שפפי שורת הדין אין מוגיע לנו פרס מאחר שהכל מאתו וכו', רק שכל עבודתנו הוא שלא על מנת לקבל פרס, רק שעל ידי עבודתנו ומעשינו הטובים יהיה לנו הנחה לקבל חסדו הגדול שהם אוצרי מתנת חנם שימתן לנו לכל אחד ואחד כפי מה שהכין את עצמו בזה העולם לסעודתא דמלפא וגדוליו ומידעיו, כמו שכתוב (ויאלה): "ולשרידים אשר ה' קורא וכו'". וכמו שפרש רש"י שם, והיו: 'העולם הזה דומה לפרוזודר והעולם הבא למרקליו, התקן עצמך בפרוזודר כדי שתכנס למרקליו, הינו כנ"ל שכל העבודה שבוה העולם הוא רק בבחינת הקנות כדי לכנס בהיכל המלך בבחינת התקן עצמך בפרוזודר כדי שתכנס למרקליו וכו'":

ח וזהו בחינת גדל הפועלה שאין למעלה ממנה שהוא התקרבות לצדיקים וליראים וכשרים אמתיים. כי הצדיקים האמתיים הם מודיעים לנו בכל פעם אוצרי מתנותיו הטובים שהוא יתברך רוצה לתן לנו ברחמי, ומודיעים לנו בכל עת איך להכין את עצמנו לקבלם, ונותנים לנו עצות אדך לנקות ולטהר עצמנו ולבושנו מפל מה שנבשלנו עד הנה. כי כל צדיק הודור הוא בחינת משה, אשר ה' יתברך מודיע על ידו לנו את כל המתנות טובות שרוצה לתן לנו, כמו

שכתוב (תהלים קמ. ו): "יודיע דרכיו למשה וכו', וכתוב (שם עח. ה): "אשר צוה את אבותינו להודיעם לבניהם". פי הצדיק האמת שבכל דור הוא חופר בארות ומענות חדשות מעינות הישועה שאינם פוסקין, באפן שייכלו לטהר בהם כל הפגומים והמולככים והמתעבים שעולם ולהתרפאות בהם מפל מיני חלאים ומכאבות רעים בגוף ונפש, ולהתרחץ ולהתבשם על ידם בכל מיני ריחות טובות.

כי ה' יתברך מודיע דרכי טובו וחסדיו הנפלאים לצדיק האמת, כי הוא יתברך ממשיך חסדים חדשים בכל דור ודור ועושה חסד חנם בכל דור ודור. פי אפילו בכל יום ויום נמשכין חסדים חדשים, כמו שכתוב (אכה ג. כריב) "חסדי ה' פי לא תמונו פי לא כלו רחמיו; חדשים לבקרים רבה אמונתך", וכמו שפרש רש"י שם שהחסדים מתחדשים בכל בקר, מפל שפון בכל שבוע ובכל חדש ובכל שנה ושנה מפל שפון בכל דור ודור. פי סוף כל סוף חסדו יתגבר עלינו עד שיביא לנו משיח צדקנו ויגאלנו מפל הצרות והמצוקות שסבלנו בפרט בעתים הללו המקום ירחם, ובדאי כל שנה וכל יום שבא מאחר הוא קרוב יותר לביאת משיח ונמשך עליו חסד הגדול שממשיך משיח צדקנו, כמו שכתוב (תהלים יח): "ועושה חסד למשיחו". אך כל אלו החסדים הגדולים שהוא יתברך רוצה

להמשיך עלינו בכל עת אין מי שידע מהם פי אם הצדיק האמת, וכל מי שמקרב אליו הוא מודיע לו רחמיו וטובו הגדול עד אין חקר, אשר על-ידיהו אפילו הרוע שבגרושים יכול להכין את עצמו לקבל אוצר מתנת חנם שלו. והעקר הוא האמונה והרצון שידע האמת באמונה שלמה על מה אתי בהאי עלמא. ואו בדאי ירצה וישתוקק תמיד לשוב אליו יתברך ויחתר בכל כחו להתקרב לאנשים נאמנים שיודעים לחזקו וליעזו עצות אמתיות ונכונות כפי מה שקבלו מרבותיהם הקדושים, עד אשר יזכה לשוב אל ה' וירחמוהו ואל אלהינו פי ירבה לסלוח:

ט וכל זה כלל ומרמז בסוף התורה הנ"ל, מה שכתוב שם שבדי להכניע תקלפות שבכל מדרגה הוא על-ידי שמחה של מצוה, על-ידי שזוכר חסדו הגדול שזכה להתקרב לה' יתברך ולצדיקים וכו' פנ"ל, עין שם. פי כל מי שרוצה לגשת אל הקדש להתקרב לה' יתברך ולהתרחו, מתגברין ומתפשטין נגדו בכל פעם מאד מאד, וכל מה שרוצה להתחזק ולהתגבר, מתפשטין בנגדו יותר ויותר, בכחינת פשטוהו ולא עייל לתרעא הנאמר בהתורה הנ"ל, שהספרא אחרא שהם הדמיונות והתאות והבלבולים והמניעות וכו' וכו' מתפשטים נגדו בכל פעם מאד מאד ואינם מניחין אותו לפגם לשערי הקדשה. ומחמת זה

רבים נקשלו ונפלו, כי בתחלה התחילו קצת להתקרב לה' יתברך ועסקו בתורה קצת וכו', אך לאחר כך על ידי עצם ההתפשטות וההשתמחות הנ"ל של המגיעות והתאות והבלבולים וכו' שהתפשטו פגגם מאד בכל פעם, על ידיה טעו בעצמן כאלו אפס תקוה חס ושלום ונתרחקו כמו שנתרחקו.

ובאמת טעו הרבה בזה, כמו שאמר אז אדמו"ר ז"ל שבוה טעין החסידים הרבה מה שסוברין שהתנגרות התאות נגדם הוא מחמת שגפלו ממדרגתם, לא כן הוא, אדרבא, מחמת שצריכים לעלות מדרגא לדרגא, על ידיה ומהתפשטים פגגם הדמיונות והתאות וכו' כל כך (במבאר שם בסוף). אך עקר העצה לזה שצריך את עצמו בכל עת גדל חסדו וטובו הגדול של ה' יתברך ואל ישבח כל גמוליו, ויזכר היטב את כל החסד הגדול שעשה ה' יתברך עמו ולא עשהו גוי וקרבו להישרים ותמימים היונקים מצדיקי אמת, וישמח מאד בכל התקות טובות שזכרו ה' יתברך מעודו, ועל ידיה יזכה להתגבר בכל פעם נגד גדל ההתפשטות של הקלפות שמתפשטים בכל דרגא ודרגא ויעבר לבטח עליהם. וכשנדרש בדברי אדמו"ר ז"ל שבתורה הנ"ל, נמצא שגם עצה הזאת הוא בחינת עצה הראשונה שכתב שם, שלהתגבר נגד הקלפות שבכל דרגא

הוא על ידי התגלות גדלת הבורא שהוא בחינת הפגנות של 'הודו' שאז עולין מעשה לציורה, ואז מוזכרין גדלת הבורא עין שם.

וזהו בעצמו בחינת העצה השנייה הנ"ל, דהינו לשמח בחסדו וטובו הגדול יתברך. כי כל מה שזוכרים ומגלין חסדו וטובו יתברך נתגלה גדלתו ותפארתו יתברך יותר ויותר. כי עקר גדלתו של יוצר בראשית הוא בחינת החסד הגדול שהוא עושה עמנו בכל עת בכל דור ודור, כי מידת החסד נקרא גדלה, כמו שכתוב (דברי הימים א-כט): "לך ה' הגדלה" - זה חסד בידוע. וכל מה שנתגלה חסדו יותר נתגלה גדלתו יתברך יותר. על כן **כשאדם משמח את עצמו בשמחת ישראל**, ומזכיר את עצמו חסדיו ונפלאותיו שעשה עמו, ומאמין בחסדיו וטובו הגדול שעדין יש לו תקוה תמיד באשר הודיענו צדיקים האמתיים, על ידיה נתגלה גדלת הבורא יתברך, כי זה עקר גדלתו הנ"ל ועל ידיה מכניע ומשבר הקלפות שבמדרגה שמתפשטים כנגדו וזוכה לבטלם ולבוא למדרגה השנייה וכן בכל פעם:

י והבלל, שצריכין לידע ולהאמין שחסדו וטובו יתברך הוא בלי שעור, כמו שכתוב: 'חסדו ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו, וכתוב (ישעיה טז): "כי ההרים ימושו והגבעות תמוטנה וחסדי מאהדך לא ימוש". וכל התקוה לעולם

הבא שאנו מצפין לקבל ממנו ויתברך, הכל הוא רק מתנת חנם, רק שהוא ברחמיו רצה שגבין עצמנו לקבל מתנתו המובהקת. על-כן בכל עת ופעם ורגע יש בדינו להתחיל מעתה להבין עצמנו לקבל טובו וחסדו, והעקר על-ידי הרצון, כמו שאמר אדמו"ר ז"ל שעקר הוא הרצון וכו', וזה יש בדינו תמיד. כי חסדו גדול בלבד עד שגם ההכנות בעצמם הוא נותן לנו במתנת חנם, באשר אנו רואין בחוש שהוא עוזר לנו בכל יום להניח מלית ותפלין ולקרוא קריאת שמע פעמים בכל יום, מה שאין אנו ראוים לזה כלל באשר יודע כל אחד בנפשו, וכן בשאר מצוות. על-כן ראוי לנו בכל עת להודות לו ולברכו על כל החסד אשר עושה עמנו ואשר עתיד לעשות עמנו, ולבטח בחסדו ולצפות לישועתו ולשמח נפשנו מאוד בכל זה, ועל-ידי-זה נזכה להתגבר בכל פעם על גדל ההתפשטות שמתפשטין נגדנו בכל עת, עד שנוכח להתקרב אליו ויתברך על-ידי גדל חסדו ורחמיו המרבים והגדולים שאינם תמים ואינם בליים לעולם אמן ואמן:

[שדך לעיל]

יא ועל-כן לא רצה אברהם אבינו לקח המערת המכפלה במתנה מעפרון, כמו שכתוב (בראשית טו): "בכסף מלא יתנה לי". כי לגדל עצם הקדשה שהיתה שם, וכשהיתה תחת יד עפרון היו הקלפות מסבבין אותה מאוד, ועל-כן אצל

עפרון היתה חשד אפלה פמובא. על-כן לא היה באפשר להוציאה מעפרון במתנה בחנם, כי אם בכסף מלא. כי אי אפשר להוציא ולהעלות הקדשה בחנם בפרט קדשה גבהה פזאת. ועל-כן נתן לו ארבע מאות שקל כסף, שהם מרמזין על ארבע מאות עלמין דכסופין, כמו שכתוב בזהר הקדוש, הינו כי מומן של אברהם היה קדוש מאוד ונתגלו בו כל הגנוין עלאין שהם גדלת הבורא ויתברך, שהו בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין שבהם מתענגים הצדיקים, שהם בחינת כלל כל הגנוין הקדושים שהכל תאבים ומתענגים לראותם ולהסתכל בהם.

וזהו בחינת "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר", ותרוממו: 'דמתקבל בסחורתא בכל מדינתא, הינו שכל הסחורות והמשא ומתן שבכל המדינות הכל געשה על-ידי הכסף, כמו שכתוב (קהלת ט): "והכסף יענה את הכל", מחמת שבהכסף בלולים כל הגנוין עלאין שבלולים בארבע מאות עלמין דכסופין, שהם בחינת ארבע מאות שקל כסף, ויבכה זה קנה אברהם את מערת המכפלה מעפרון, על-ידי שגלה גדלת הבורא על-ידי הארבע מאות שקל כסף שלו שהיו בלולים בהם כל הגנוין וכו' כנ"ל, שעל-ידי-זה נכנעו הקלפות שרצו להתאחו שם ונפלו ונתבטלו, ועלתה השדה והמערה ונקנה לאברהם, כמו שכתוב: "ויקם שדה עפרון" - 'תקומה

חושן משפט

היתה לו, כמו שפרש רש"י שם, והכל על-ידי התגלות הגנין שבכסף של אברהם וכנ"ל. אבל בודאי עפרון לא זכה להנות מאלו הגנין, כי אחר-כך כשכא הכסף לידו נתעלמו הגנין שהם בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין וכמבאר לעיל.

וכן דוד לא רצה לקבל גרן ארונה בתנאי, כי שם היה מקום הבית המקדש שהיה בלתי אפשר להוציא מהמטרא אחרא בתנאי כי אם בכסף מלא, להכניע הקלפות שסבבוה על-ידי התגלות הגנין שבכסף וזהב וכנ"ל. ועל-כן נזכר שם אצל דוד כסף וזהב, כמו שכתוב בדברי הימים (א כ) : "בכסף מלא וכו' ויתן דוד וכו' שקלי זהב". כי שם היו צריכין להעלות קדשה גבוה ביותר, שהוא מקום הבית המקדש ובית קדשי קדשים, על-כן הכרח לעלות כל הגנין שבכסף וזהב כדי להכניע הקלפות שהיו מסבבים שם, כי כל מה שהקדשה גבוה יותר מסבבין שם הקלפות ביותר, וכמו בן צריכין להמשיך התגלות הגנין יותר כדי להכניעם ולבטלם על-דיריה וכנ"ל:

יב וזהו: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (בראשית כח י). הינו כשאיש הישראלי יוצא מדגא לדגא אז משתטחים ומתפשטים כנגדו הקלפות שהם הדמיונות וכו', שהם בחינת חרון אף פי הם מתקפא דדינא כידוע. וזהו "ויצא יעקב", שהוא איש הישראלי, "מבאר

שבע", הינו מהמדרגה הקדושה שהיה בה שנקראת באר שבע. כי כל דגא ודגא דקדשה כלולה מפל השבעה מדות שהם שבעת ימי הבגון שכלולים בכל דגא. וכשיעקב שהוא איש הישראלי יוצא משם כדי לבא למדרגה שניה הגבוה יותר, אז: "וילך חרנה", שמכרח לילך דרך החרון אף שהם הקלפות שמהם כל הדמיונות והתאוות והבלבולים שמתפשטים כנגדו בכל פעם כנ"ל. אבל מחמת שאיש הישראלי בחינת יעקב חזק בדעתו ואינו מניח את מקומו, ואינו נופל בדעתו מחמת זה, רק מתחזק בכל מה דאפשר לעמוד על עמדו, על-ידיה וכה להבין האמת שמה שמתפשטים התאוות וכו' כנגדו כל-כך אין זה נפילה חס ושלום, רק שהוא מחמת שצריך לבא למדרגה גבוה יותר ולהתקרב לה' ותפרד בהתקרבות יותר, מחמת זה מתפשטים כנגדו כל-כך כנ"ל.

וזהו: "ויפגע במקום", שזכה בתקף החרון אף שהם הקלפות שהתפשטו כנגדו לפגע שם במקומו של עולם, כי כל מה שעולין למדרגה גבוה יותר מתקרבין ביותר לה' ותפרד שהוא מקומו של עולם, שכל המקומות וכל הדרגות שבעולם כלולים בו ותפרד, כי הוא ותפרד מקומו של עולם ואין העולם מקומו. הינו שיעקב בחינת איש הישראלי על-ידי גדל התחזקותו וכה להבין האמת שאין זה נפילה והתרחקות חס ושלום,

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט יא

רק פגע שם דיקא במקומו של עולם, שהבין ששם דיקא צריך לבא למדרגה גבוה יותר, להתקרב ביותר לה' ותפדה, ועל-כן מתפשטים כנגדו בל-בד, ואז: "וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשְּׁמַשׁ", הינו שקבל על עצמו וקבל צער החשך שהוא בחינת לילה, ולן שם בצערו שהיה לו מדיפת התאזות והדמיונות שהם בחינת חרון אף, שהם בחינת הקלפות שהתפשטו כנגדו מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה כ"ל. וזהו: "כִּי בָא הַשְּׁמַשׁ", שהוא השכל והמחין שנסתלקו ממנו, כי בעת התגברותם והתפשטותם אין השכל בשלמותו. כי כח המדרגה שמשם כל התאזות וכו' הוא כנגד השכל כמבאר בתחלת התורה ה"ל ע"ן שם. וזהו "כִּי בָא הַשְּׁמַשׁ" - "שלא בעונתה", כמו שדרשו רבותינו ו"ל, הינו שבדאי ביאת השמש שהוא הסתלקות המחין שהיו לו אז היה שלא בעונתה, שלא בזמנו, כי לא היה בדיון שיסתלק שכלו ממנו ויתפשטו כנגדו בל-בד, כי לא היה מחמת נפילתו חס ושלום, רק מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה כ"ל. וזהו: "וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׁם מֵרָאשׁוֹתָיו", ואמרו רבותינו ו"ל שהיו שמים עשרה אבנים עשר שבטי בני יעקב, שמים עשרה אבנים הם בחינת שמים עשרה אבני החשן שהיו על שמות שנים עשר שבטי בני יעקב, שהם כלליות הגנוני, כי כל הגנוני היו בשמים עשרה אבני החשן

שהם אדם ופטרדה וכו', שכל אחד היה לו גון מיוחד, ומצא ששמים עשרה אבני החשן הם כלליות הגנוני, הינו שהמשיך התגלות הגנוני שהם גדרת הבורא, שעל-דידה הכניע הקלפות שבמדרגה וזכה לצאת מהמדרגה שבמדרגה השנייה ולעלות אל השכל.

דף קא

וזהו: "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא", ואיתא שהוא בחינת י"ש כ"ב, שהם כ"ב אתון דאורייתא, הינו שזכה לשבר המדרגה ולעלות אל השכל ולהוציא מתיקות שכלו מפתח אל הפעל, עד שזכה לשכל הנקנה שהוא בחינת נפת צופים ואמנה, כמו שכתוב שם בתחלת התורה ה"ל, ע"ן שם. וזהו בחינת כ"ב אתון דאורייתא, כי זהו שלמות השכל כשמוציאין אותו מפתח אל הפעל עד שזוכין לשכל הנקנה, דהינו להשיג דבר קיים בתורה, ועקר שלמות השנת השכל הוא בשזוכין להכניס ההשגה בתוך צרופי אותיות, שהם בחינת כ"ב אתון דאורייתא, דהינו שייכל לדבר ולגלות זאת ההשגה על-ידי הדבור שכלול מעשרים ושתים אותיות. כי כל זמן שאין יכול להכניס השכל בתוך אותיות הדבור נחשב בחינת שכל בכה, ועקר מוציא מפתח אל הפעל הוא כשמוכניסו בתוך עשרים ושתים אותיות הדבור, שזהו בחינת "נפת תפנה שפתותיך" (שיר השירים ד) המובא שם בהתורה ה"ל לענין זה, ע"ן שם. וזהו: "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא" - "י"ש כ"ב, שעל-

הבטוחו ה' תברך שיהיה עמו וכו' "ישמרתיו בכל אשר תלך וכו'". שהבטוחו שאף-על-פי שיעבר עליו עוד כהנה וכהנה, אבל ה' תברך ישמרהו בכל עת בכל אשר תלך עד אשר יביאהו למדרגתו העליונה בשלמות, בחינת: "פי לא אעונך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" - 'בשבילך'. דהינו מה שדבר עם הצדיקי אמת את כל המדרגות הקדושות שזכנו ברחמי המרכים וכו' ל.

וזהו: "ויקח יעקב משנתו, ויאמר אבן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי".

הינו בשהקיץ משנתו וצערו שהיה לו בעת שהתפשטו כנגדו פליקד, אז אמר "אבן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי", כי נדמה לו פאלו אין שם ה' תברך, כי הדמיונות רצו לבלבל אותי פאלו אין שם ה' תברך, ורצו להפיל אותי חס ושלום. ומה גדלו חסדי ה' אשר עורני עד פה לעמד על עמדי עד שנודע לי כי באמת יש ה' במקום הזה, כי באמת לא היה נפילה כלל, רק שהתפשטו כנגדי מחמת שהייתי צריך לעלות למדרגה גבוה יותר ולהתקרב לה' תברך בהתקרבות יותר כנ"ל.

ועל-כן נדר יעקב נדר להתקרב קרבות ולתן צדקה, כמו שכתוב: "והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וכו', וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך". כי עקר הכנעת הקלפות שבכל מדרגה הוא על-ידי צדקה, שעל-ידיה נתגליו הגנוני וכו' כנ"ל. וזהו גם פן בחינת קרבות

די שעמד איש הישראלי על עמדו, ולא הניח עצמו לפל על-ידי תקף ההתפשטות שהתפשטו כנגדו, וזכה להמשיך התגלות הגנוני עד שהכניע ושבר אותם, על-ידיה זכה לעלות אל השכל שבמדרגה הגבוה יותר, עד שהוציא השכל מפתח אל הפעל, שהוא בחינת אותיות הדבור, בחינת כ"ב אותן דאורייתא כנ"ל.

ואז: "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה", הינו שאז הראו לו שכל עבודת האדם בזה העולם הוא בבחינה זאת, בבחינת "סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה", הינו שהוא צריך בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא כמו שעולין בסלם, ומחמת זה מתגברין ומשתמחין ומתפשטין כנגדו כל-כך בכל פעם כנ"ל.

וזהו: "והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו", "מלאכי אלהים" הם העוברי ה' שנמשלו למלאכים, "עלים וירדים בו" בזה הסלם, כי כל עלייתם וירידתם הוא בבחינת הסלם הזה, שמי שהוא פתח ומאמין לדרך הצידיק שאין זה נפילה כלל ומתחזק ומתגבר כנ"ל, הוא עולה על-ידיה למדרגה הגבוה יותר, ולהפך מי שאינו מתחזק הוא יורד חס ושלום על-ידיה. וזהו: "והנה ה' נצב עליו ויאמר וכו'", שהבטוחו בכמה הבטחות. כי מחמת שיעקב שהוא איש הישראלי הפשר עמד בנפשו, ולא הניח את מקומו עד שעלה למדרגה שגיה כנ"ל, על-כן

שכבית המקדש שהם בחינת נדיבות לב, בחינת צדקה, שעל-ידיה משפרין המדמה, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל: 'משחרב בית המקדש, ששכירת המדמה הוא על-ידי קרנות, עין שם:

יג וזהו: "וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם, וירא והנה באר בשדה וכו' והאבן גדלה על פי הבאר וכו'" (בראשית כט). "וישא יעקב רגליו, הינו שיעקב נשא את רגליו שהוא בחינת מדרגה התחתונה ועלה למדרגה הגבוהה בכל פעם. פי על-ידי שעמד בגסיון כל-יחד, ולא הניח לפול עצמו בכל מה שעבר עליו, עד שזכה להשיג השגה הנ"ל שהקלפות והדמיונות מתפשטין בכל דרגא ודרגא וכו', ושהכנעתם על-ידי התגלות הגנין וכו', שזהו בחינת פל השגת החלום שראה אז מראה הסלם וכו', ושה' יתברך נצב עליו לשומרו בכל דרגא ודרגא וכו' כנ"ל, או "וישא יעקב רגליו", שזכה לנשא ולהגביה תמיד בחינת רגליו, הינו מדרגות התחתונות, ועלה בכל פעם למדרגה עליונה, פי מדרגה התחתונה נגד הגבוהה כמנהג היא בחינת רגליו פדוע. ואז: "וילך ארצה בני קדם", שהלך להודיע ענין זה לכל החפצים לשוב לה' יתברך כדי שיתחזקו בכל פעם ולא יפלו לעולם. וזהו "ארצה בני קדם", "בני קדם" הם בחינת נפשות הגבוהות בשרשן שנפלו למה שנפלו, לבחינת ארציות וגשמיות, פי הם

נקראין בני קדם מפמה מעמים, פי הם בשרשן נקראין 'בני אל חי', בחינת (דברים ה) "בנים אתם לה' אלהיכם", וזהו בחינת 'בני קדם', פי ה' יתברך קדמון לכל, כמו שכתוב (שם לו): "מענה אלחי קדם", וכמו שפרש רש"י שם. גם התורה נקראת 'קדם', פי אורחא קדמה לעולם כמו שכתוב (משלי ה): "מראש מקדמי ארצך", הינו שאלו הנפשות הם בחינת בני ה' יתברך, בני תורה. גם נפשותם בעצמם נקראים 'קדם', פי נפשות ישראל קדמו לעולם, פי ישראל עלו במחשבה תחלה, פי באמת ישראל ואורחא וקודשא בריך הוא פלא חד. גם קדם מרפז שאלו הנפשות אינם מהירות הללו כלל, רק מבחינת שנים קדמויות (כאשר הבחי משיחתו הקדושה), הינו שאלו הנפשות יקרות ונבואות בשרשן מאד, אך נפלו לארציות וגשמיות וצריכין להשיבם לשרשם. וגם בשביל זה נקראים 'בני קדם', בחינת (אכה ה): "השיבנו ה' אלך ונשובה תדש מינו כקדם", פי תשובה קדמה לעולם. הינו שיעקב שהוא הצדיק הגדול האמתי, על-ידי שכבר נשא והגביה כל המדרגות התחתונות, הלך ארצה בני קדם להתוודע בתשובה כנ"ל.

"וירא והנה באר בשדה וכו', והאבן גדלה על פי הבאר", שראה אבן גדולה על הבאר מים חיים שהוא הדעת והשכל האמת הנקרא 'באר מים חיים', פי נמשך מהמעין היוצא מבית ה' שמנה

הרועים מהבאר הריא הנמשך מהמעין הנ"ל היוצא מבית קדשי קדשים, הינו מהשכל של הצדיק הגדול שהוא בחינת יעקב שהוא כבר הגיע עד תכלית מדרגה

העליונה, כי כבר פגע במקום וכו', שהוא מקום נקודת האבן שתיה שהוא מקום קדשי קדשים, שמשם ירש המעין יוצא, ירש לכל השכליות שמשגיין כל הרועים שהם המנהיגים להשקות את הצאן שהם הנפשות שתחתם. כי מזה המעין היוצא מבית ה', מבית קדשי קדשים, מתפשטים ונמשכים ממנו כחה בארות ונחלים מעינות ותהומות יוצאים בפקעה ובהר, ובכל מקום שחופרין יכולין למצוא בארות ומעינות, כמו שבגמיות בכל מקום שחופרין מוצאין מים, כך יכולים לחפור ולמצוא בארות ומעינות של מימי הדעת בכל מקום ובכל דרגא, רק שצריכין לחפור ולבקש הרבה. ועל פי רב כבר הבאר הפור ומוכן לשאב ממנו, אבל אבן גדולה על פי הבאר, שהם כלל כל המניעות והתאות והתבלבלים וכו' שגומשכין מלב האבן, מנח המדרגה וכו' כנ"ל.

"וְנִתְּסַפּוּ" שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, שמהמת כבד האבן גדולה צריכין להתאסף בלם יחד וגולליו האבן רק לפי שעה להשקות את הצאן ואחר כך משיבין האבן למקומה, זה בחינת שאין הנפשות המתקרבין יכולין לקבל

עליו אבן גדולה, שהוא בחינת הנח המדרגה שנקרא 'לב האבן', כמו שכתוב בהתורה הנ"ל על 'בטל השמיר וכו'', ענין שם.

וזהו: **"וְהָיָה שְׁלֹשָׁה עָדְרֵי צֹאן רֹבְצִים עֲלֶיהָ"**. שלשה עדרים צאן הם בחינת שלשה מדרגות שיש בישראל, שהם גדולים וקטנים ובינונים, והם שלש מדרגות כנגד שלש בחינות שיש בשכל, שהם שכל בכח ושכל בפעל ושכל הנקנה. כי יש ששקרו קצת לב האבן שהוא המדרגה ועלו אל השכל, אבל השכל עדין בכח, וזהו בחינת הקטנים במעלה שלא הגיעו רק להשכל בכח ואינם מוציאים אותו אל הפעל, וגם זהו מחמת לב האבן שלא שקרו אותו לגמרי, ויש שקבר הוציאו השכל מנח אל הפעל אבל עדין לא באו לשכל הנקנה, וגם זהו מחמת האבן הנ"ל, והם בחינת בינונים. ויש שהגיעו גם לשכל הנקנה אבל עדין מנח האבן גדולה לפניהם על הבאר בכל דרגא ודרגא שצריכין לעלות אליה, כי בכל דרגא ודרגא יש שם המיונות אלו, שהם בחינת האבן גדולה שעל פי הבאר, שהוא בחינת השכל היוצא מהמעין היוצא מבית ה' כנ"ל.

וזהו: **"כִּי מִן הַבָּאֵר הַהוּא יִשְׁקוּ הָעֲדָרִים וְהָאָבֶן גְּדֹלָה עַל פִּי הַבָּאֵר"**, שכל עדרים צאן קדשים שהם נפשות ישראל המתקרבים לגדולים ומנהיגים של הדור שהם נקראים רועים, שכלם משקים אותם

שכל ודעת כי אם בעת שהם אצל הרועים והמנהיגים, ואחר־כך פששבים לביתם אין להם שום שכל ועצה איד להתחזק בעבודת ה', כי כבר השיבו את האבן על פי הבאר למקומה. והוי: "ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם, ויאמרו מחרן אנחנו", ששאל אותם: "אחי", הלא אתם אחי בשרש נפשותיכם, כי אתם נמשכים ממקום גבוה מאוד, אך עתה "מאין אתם", להיכן גשלתם ומאין פאתם עתה. והשיבו: "מחרן אנחנו", שאנו מחרן בחינת חרון אף, שהוא היצר הרע שניגתו מחרון אף ודינים, שהתגבר עלינו והתגרה בנו מאוד.

"ויאמר להם הידעתם את לבן בן נחור? לבן בן נחור זה בחינת כלל כל הרמאות והערמומיות שהבעל דבר מכנים בעולם, ומתלבש את עצמו במנהיגים וגדולים ומכנים בלבם לחלק על הצדיק הגדול האמתי שהוא בחינת יעקב, שהוא בחינת נקודת האמת שבכל הצדיקים, בחינת (מ"ב ח'): "תתן אמת לעקב". ועקר כל הרמאות והערמומיות של הבעל דבר הוא על-ידי פח המדמה כשאין זכין לבררו כראוי, כי כל הפעוטים שבעולם נמשכין מפח המדמה, כנראה בחוש אפלו בדברים גשמיים, שפח המדמה מטעה לפעמים את האדם וסובר על עין שהוא אבן וכיצא, אבל בדברים גשמיים יכולין לברר השקר והטעות מיד על-ידי חוש הראות, אך

בדברים הנוגעים אל השכל קשה מאוד לברר הדבר ולעמוד על האמת כשפח המדמה מתפשט ומטעה את בני אדם להפך את האמת, כי מרבוי הדמיונות יש לו פח להפך כל דבר מהפך אל הפך, עד שקשה מאוד לעמוד עליו כי אם פשמקרבין עצמן לצדיקי אמת שהם בחינת יעקב, שהם בחינת נקודת האמת לאמתו. אבל הבעל דבר מתגרה על זה ביותר ומניח את עצמו לארץ ולרחב להרבות מחללת על צדיק פוח שהוא בחינת נקודת האמת שקבר שבר והכניע ובטל את פח המדמה לגמרי, כי הבעל דבר מסבב בתחבולותיו ומכנים בלב בני אדם שיאמרו עליו ההפך ממש, כאלו הוא הפך האמת ממש חס ושלום, ובזדה עליו קנבים ומחפה עליו דברים אשר לא פן.

ועקר התגרות הבעל דבר הוא בגדולים כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו שמתגרה בגדולים ומנהיגים של הדור שיטעו בו ויאמרו עליו מה שיאמרו, כדי לרחק ישראל ממנו חס ושלום, מחמת שידע שאם יתקרבו אליו ולדרכיו ולעצותיו הקדושים יקרב בלם לה' ויתברך על-יבן מרבה מחללת עליו, והכל על-ידי פח המדמה שמשם כל הרמאות והפעוטים והערמומיות שבעולם. וזה בחינת לבן בן נחור, כי פח המדמה נקרא לבן הארמי, על שם שמשם כל הרמאות והפעוטים שבעולם כנ"ל. ועל-יבן נקרא לבן, כי דרכו תמיד להתלבש עצמו

לח

במצות, כמו שכתב אדמו"ר ז"ל (בסימן א) על מאמר רבה בר בר חנה: 'ומתחזי פי צוניתא דגורא חורא גרישה וכו'.' פי מכנים בלב שמצוה גדולה לחלק עליו, כי מהפך האמת מהפך אל הפך כנ"ל. גם פי המוח הקדוש של הצדיק האמת הוא בחינת 'לבן העליון', בחינת (שיר השירים ד): "באר מים חיים וגזלים מן לגנון" – 'מן לבונא דמחא', בחינת: 'מסטררא דימינא מחא חורא ככספא', פי מחו הקדוש הוא זך ונקי ככסף צרוף, וכל התורה שהוא מגלה הוא אמת ברור זך ונקי בלי שום סוג ופסלת פלל, בחינת (תהלים ב): "אמרות ה' אמרות טהרות כסף צרוף וכו' מוצק שבועתים". ולעמת זה הכח המדמה שמטעה את האדם נקרא לבן הארמי, פי מרמה ומטעה בלבד את בני אדם בכמה מיני טעויות ושקריות, עד שהשקר ברור אצלם כאלו אין בו שום ספק לנמות אל האמת. וזה בחינת לבן דקלפה, בחינת ארבע מראות נגעים שפלים מראיהם תכלית הלבן. הינו פי בשמבררין דבר לאמתו, הוא בחינת שמולבנים הדבר ונקברים אותו בשמלה, כמו שכתוב (ישעיה ג): "שמלה לכה וכו'", ודרשו רבותינו ז"ל: 'דברים הברורין בשמלה', וכמו שדרשו רבותינו ז"ל: 'ובלבנים' – 'לבון הלבתא'. אבל הסטררא אחרא מתגרה להפך האמת על ידי הטעויות של פח המדמה עד שמלבין השקר כאלו הוא ברור ומלבן שפך הוא הדבר, כאלו

אין בו שום צד נטיה אל ההפך שהוא האמת, ועליכן נקרא לבן הארמי. וזה בחינת לבן בן נחור, מחמת שעל ידו כל ההתגרות והמחלוקת שחולקין על הצדיק האמת שהוא בחינת יעקב, בחינת נקודת האמת שבין כל הצדיקים, בבחינת (שיר השירים א): "בני אמי נחרו בי, שמני נטרה את הפרמים, פרמי שלי לא נטרתי". פרמים הם בחינת מנהיגים, כמו שפרש רש"י שם. "בני אמי", פרש רש"י: 'אנשי מצרים', הינו בחינת פח המדמה שהוא בחינת פרעה ומצרים, (כמו שכתוב בהתורה "יהי מקץ" בסימן ג, עין שם). הינו שבני אמי שהם כחות המדמה שאינו מברר, הם נחרו ונטגרו בי, הינו בכנסת ישראל, עד אשר "שמני נטרה את הפרמים", הם בחינת מנהיגים אחרים שאינם יכולים להועיל לי. "פרמי שלי לא נטרתי", "פרמי שלי" הוא בחינת המנהיג האמת, הינו הצדיק האמת, ועליכן נקרא "פרמי שלי", פי הוא יודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, ולתן עצה והתחזקות וכו' לכל אחד מישראל כראוי לו, ועליכן נקרא 'פרמי שלי' פי הוא המנהיג שלי, הינו של כל אחד ואחד מישראל באמת, פי רק הוא יודע להנהיג אותי ולהושיע לי באמת, אבל שאר המנהיגים החולקים עליו נקראים פרמים ומנהיגים אחרים ואינם שלי, פי אף-עלפי שיש בהם כמה שהם צדיקים וכשרים, אבל מאחר שעדין לא שכרו המדמה לגמרי ואינם יכולים

להושיע לי, על-פני אינם מנהיגים שלי, מאחר שאיני יכול לקבל תועלת מהם.

וְעַל-פֶּן מִכְנָשֶׁת בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מֵה' יִתְבָּרַךְ: "הַגִּידָה לִי שְׂאֵהֲבָה

נַפְשִׁי, אִיכָּה תִרְעָה אִיכָּה תִרְבִּיץ בְּצִהְרִים וְכו', שְׁלֵמָה אֶהְיֶה בְעֵמֶיךָ עַל עֲדָרֵי חֲבֵרֶיךָ", הֵינּוּ שֶׁבְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִכְנָשֶׁת וּמִתְחַנְנֵת מֵה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּגִּיד לָהּ וַיִּגְלֶה לָּהּ הָאָמֶת, 'אִיכָּה תִרְעָה אִיכָּה תִרְבִּיץ', הֵינּוּ אִיכָּה וְאִפֶּה הוּא הַרְוֵעָה אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת בַּעַת הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּצִהְרִים', כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֶׁשֶׁ

שֶׁהוּא עַת הַחֵם שֶׁרַע לְהִצָּאן ^(עַן מִיָּה בְּמִקּוֹם אַחֵר.) וּבִשְׂבִיל זֶה נִקְרָא הַכַּח הַמְדֻמָּה לְבָן ^{אֲחֵר.)} בֶּן נְחוּר', בְּחִינַת "בְּנֵי אִמִּי נִחְרוּ בִּי",

מִחֲמַת שֶׁכָּל הַהֲתַרְוֹת לְחַלֵּק עַל הַצִּדִּיק הָאֵמֶת הוּא עַל-יְדֵי כַּח הַמְדֻמָּה שֶׁמִּטְעָה אֶת הָאָדָם עַד שֶׁמֵּהֲפֵךְ הָאֵמֶת לְשִׁקֵּר וְהַשִּׁקֵּר לְאֵמֶת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה ה'): "הוֹי הָאֱמֹרִים לָרַע טוֹב וְלַטּוֹב רַע, שְׂמִים אֹזֵר לְחֹשֶׁךְ וְכו' שְׂמִים מֵתוֹק לָמֵר וְכו'".

וְזֶהוּ שֶׁשָּׂאֵל אוֹתָם: "הִידְעֵתֶם אֶת לְבָן בֶּן נְחוּר", הֵינּוּ שֶׁאָמַר לָהֶם: מֵאַחַר שֶׁאֲצַלְכֶם עֲדוֹן מִנַּח הַתָּבֵן גְּדוּלָּה עַל פִּי הַבָּאֵר, עַל-פֶּן אֲנִי שׂוֹאֵל אֶתְכֶם: "הִידְעֵתֶם אֶת לְבָן וְכו'", שֶׁהוּא בְּחִינַת הַכַּח הַמְדֻמָּה כִּנ"ל, הֵינּוּ כִּי בְּדֹאֵי יֵשׁ לָכֶם יְדִיעָה וְאַהֲבָה וְהַכְּרוּת עִמּוֹ, כִּי יְדִיעָה לְשׁוֹן אַהֲבָה. "וַיֹּאמְרוּ יְדַעְנוּ", שֶׁהוּדוּ לוֹ שֶׁעֲדוֹן לֹא שִׁבְרוּ הַמְדֻמָּה וְהֵם יְדַעוּ וְאוֹהֲבֵיו עֲדוֹן. "וַיֹּאמֶר הַשְּׁלוֹם לוֹ,

וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם", שֶׁשָּׂאֵל אִם שְׁלוֹם לְבְּחִינַת הַכַּח הַמְדֻמָּה, הֵינּוּ אִם יֵשׁ שְׁלוֹם לְמִנְהִיגִים שְׂלֵא שִׁבְרוּ עֲדוֹן אֶת הַמְדֻמָּה, אִם שְׁלוֹם לָהֶם. וְהַשִּׁבּוּ: "שְׁלוֹם", כִּי לָהֶם בְּדֹאֵי יֵשׁ שְׁלוֹם, כִּי אֵין עֲלֵיהֶם מַחְלָקָת, כִּי אֵין הַבַּעַל דְּבַר מִתְגַּרְה לְהַרְבוֹת עֲלֵיהֶם מַחְלָקָת מֵאַחַר שֶׁאֵין בָּהֶם כַּח לְעוֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל לְהַחְזִירָם לְמוֹטֵב, כִּי הוּא מִתְגַּרְה רַק לְהַרְבוֹת מַחְלָקָת עַל הַצִּדִּיק הָאֵמֶת בְּחִינַת יַעֲקֹב שֶׁהוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהַחְזִירָם לְמוֹטֵב, וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל: 'הֵאֵי צוּרְבָא מִרְבְּנָן דְּמִרְחֵמֵי לָהּ וְכו' מוֹשֵׁם דְּלֵא מוֹכַח לָהּ וְכו'. נִמְצָא שֶׁאֵלוֹ שְׂאֵין מוֹעִילִים לְיִשְׂרָאֵל לָהֶם יֵשׁ שְׁלוֹם.

וְזֶהוּ: "וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם, וְהָיָה רַחֵל בְּתוֹ בָּאָה עִם הַצָּאן", רַחֵל הִיא הַתּוֹרָה (כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ אֲרִמְיָהוּ ו'ל בְּמִקּוֹם אַחֵר). וְכֵמוֹ שֶׁאֵין הַמְדֻמָּה שְׁלוֹ מְבַרֵר פְּרֹאֵי אוֹי גַּם חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁלוֹ הֵם מִשְׁם, מִבְּחִינַת הַמְדֻמָּה שֶׁאֵינּוּ מְבַרֵר שֶׁמְדֻמָּה מִלְּתֵא לְמִלְתָּא וְהוּא מִנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל בְּהַתּוֹרָה שְׁלוֹ, אֲבָל הַתּוֹרָה שְׁלוֹ אֵינָה יְכוֹלָה לְעוֹזֵר לָהֶם כִּלְלֵל, וְהַלּוּאֵי שְׂלֵא תִקְלַקֵּל לָהֶם, אֲדַ הַעוֹלָם מוֹעִים וְסוֹבְרִים שִׁיְכוּלִים לְהַנְהִיג וּלְרַעוֹת צֹאן קִדְשִׁים בְּהַתּוֹרָה שְׁלָהֶם. וְזֶהוּ: "וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם וְהָיָה רַחֵל בְּתוֹ בָּאָה עִם הַצָּאן", שֶׁאָמְרוּ שֶׁאֵלוֹ הַמִּנְהִיגִים שֶׁהֵם מִסְּפָרָא דְלְבָן שֶׁעֲדוֹן לֹא פָּרְרוּ הַמְדֻמָּה יֵשׁ לָהֶם שְׁלוֹם גְּדוּל כִּנ"ל, וְהֵם גְּדוּלִים בְּעוֹלָם וּמִנְהִיגִים רוֹעִים אֶת צֹאן

חושן משפט

קדשים בהתורה שלהם. וזהו: "והנה רחל בתו פאה עם הצאן", הינו שהתורה שגומשבת מוכח המדמה שהיא רחל בתו של לבן, שהיא התורה של אלו המנהיגים כנ"ל, פאה עם הצאן, שהולכת עם צאן קדשים ורועה אותם, כי הם גדולים בעולם ושלום להם ותורתם מנהגת ורועה עררי צאן קדשים.

"ויאמר הן עוד היום גדול, לא עת האסף המקנה וכו'", ואיתא שזה מרמז על אריכת הגלות, שעוד היום והזמן של הגלות גדול, כי הגלות יתארך, הינו שיעקב אמר להם שעל-ידי תורה פזאת אי אפשר לקרב את הגאולה, וזהו "הן עוד היום גדול", שבהכרח שהגלות יתארך חס ושלום, "לא עת האסף המקנה", שעדן אין עת לאסף ולקבץ המקנה, צאן קדשים, דהינו נפשות בני ישראל, להשיכם לגיהנם על-ידי תורה פזאת שאין בה פח לחקן את ישראל, להשיכם לאביהם שבשמים. "השקו הצאן ולכו רעו", זה בחינת (שי) השרים א: "אם לא תדעו לך תיפה בנשים, צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתיך על משכנות הרעים", עין בפרוש רש"י שם. הינו שכל זמן שאין יודעין האמת הברור למי להתקרב, צריכין לעת עתה להתקרב לאלו המנהיגים, כי ברבם יש טוב הרבה, וגם בהתורה שלהם יש טוב הרבה, רק שיש בהם אחיזת המדמה, על-כן כל זמן שאין יודעין מהצדיק

האמת ששבר המדמה לגמרי צריכין להתקרב להם, בבחינת: "אם לא תדעו וכו' צאי לך וכו' ורעי את גדיתיך על משכנות הרעים". וזהו: "השקו הצאן ולכו רעו", הינו שאמר להם שהגאולה אי אפשר לקרב על-ידי תורה פזאת, אך אף-על-פי-כן "השקו הצאן ולכו רעו", מאחר שאין יודעין עדין מקודת האמת וכנ"ל. "ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים ויגלו את האבן וכו'",^{דף טז.} שהשיבו לו ואמרו שגם זה לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וכו', הינו שגם התורה והנהגה הזאת אין אנו יכולין כי אם על-ידי שמתאספים יחד כל העדרים, כי בעת האסיפה והקבוץ שמתקבצין הרבה מישראל אצל כמה גדולים ומנהיגים, אז "הן אל בביר לא ימאס" ויכולין להמשיך לפי שעה איזה מימי התורה להשקות הצאן קדשים. אך אחר כך: "והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה", שחוזר היצר הרע למקומו, וכמבאר במדרש על הפסוק זה "ונאספו שם כל העדרים" - "זה הצבור וכו'". "והשיבו את האבן", שפיון שהם יוצאים להם יצר הרע חוזר למקומו.

"עודנו מדבר עמם ורחל פאה עם הצאן", שבתוך שדבר עמם, בתוך כך ראה והסתכל על הטוב הצפון בדבריהם, דהינו התורה שגפלה אצלם. וזהו: "ורחל פאה עם הצאן", שראת את התורה שהיא בחינת רחל שפאה עם

הצאן קדשים ומנהגת אותם, כי הצדיק בחינת יעקב יכול למצוא תורה בתוך כל הדבורים שמדבר עם העולם. וזהו: "ורחל באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה היא", כי באמת התורה שמנחת בגלות בכח המדמה, התורה בעצמה קדושה ומהורה מאד, וה' יתברך חומל על עמו, וכל זמן שאין זוכין למצוא נקדת האמת שהוא מנהיג האמתי אזי התורה בעצמה מנהגת את ישראל. וזהו: "ורחל באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה היא", 'היא דיקא, שהיא בעצמה, שהיא רחל, שהיא התורה, היא דיקא רועה ומנהגת את הצאן אשר לאביה, שהם הנפשות המתקרבים למנהיגים הנ"ל שיש בהם אהיות לכו, בחינת כח המדמה, שאין בהם כח להנהיג את ישראל. רק ה' יתברך חומל על עמו שהתורה בעצמה בחינת רחל בתו מנהגת את ישראל לפי שעה, עד אשר ה' יתברך מסבב סבות למוכה שהצדיק האמת בחינת יעקב נתון עינו על זה ועושה כמה תחבולות ומוסר נפשו עד שמוציא ומעלה את התורה, בחינת רחל, מתוך בית לכו, מתוך הכח המדמה. והוא מתחבר ומתחבר עם התורה הזאת עד שמתקן כל העולם על ידיה, כי הוא מברר את התורה הזאת ומעלה אותה לשרשה ומחדש על ידי זה הדושים ונפלאים שהם עצות אמיתיות להנהיג את ישראל, כי רק הוא יכול לגל את האבן מעל פי הפאר בנגל, בבחינת

"ויגל את האבן מעל פי הפאר" - 'כמו שמעביר פקק מעל הגלוחות', כמו שאמרו רבותינו ו'ל, וזה כלל כל הפרשה שמדברת אחר כך אידך לקח והוציא יעקב את רחל ולאה מפית לכו והוליד מהם כל שנים עשר שבטי יה, הינו שיעקב בחינת הצדיק האמת ברר את כל התורה שנקראת אשת חיל, בחינת רחל ולאה, כרר הכל מפית לכו, מאהיות המדמה, ועל ידי זה הוליד שבטי יה, כי עקר קיום ישראל על ידי זה, ועל ידי זה הוציא כל הצאן מפית לכו, שהם עדרי צאן קדשים, כי הוציא כלם מגלות המדמה והשיבם אל האמת, כי יעקב בחינת עצם האמת, בחינת "תתן אמת ליעקב" כנ"ל:

יד וזה בחינת עקדים נקדים וברדים, הם בחינת גנוני, בחינת פלליית הגנוני שהם גדלת הבורא, שעל ידי זה מכניעין כח המדמה, כח הפהמיות, שהם בחינת צאן לכו, ומבררין הטוב, שהם בחינת צאן קדשים, צאן יעקב, בחינת "ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם" (תקאל לר). ועל ידי הגנוני שעל ידי זה מכניעין המדמה על ידי זה זוכין אל השכל בשלמות, שהוא שכל בכח ושכל בפעל ושכל הנקנה. וזהו גם כן בחינת עקדים נקדים וברדים שהם כלל כל המחין והשכליות, שהם כלל כל העולמות והשתלשלותם מראש ועד סוף, שכלם נהווה על ידי חכמתו יתברך, כמו שכתוב: "כלם בחכמה עשית", כי איתא בעני חיים

ההלכה והחדוש לאמתתו. וזה בחינת בונה עולמות ומחריבו, בחינת שכירת המלכים, בחינת עולם הנקדים שכל זה געשה בעת שמוציאין השכל מוכח אל הפעל שהוא בחינת בגין העולמות, פי כלם בחכמה עשית פנ"ל. ואחר כך אף על פי שכל הספרות והשכליות שהוציא בתחלה לא נתקמו ונשברו, אף על פי כן צריכין לחנך עצמו אחר כך ולקט ולברר מהם כמה נקודות טובות כמה ספרות ישרות שנמצאין ומפורין בהם. ולהוסיף עליהם שכל חדש ולחברם אליהם ולקבץ אותם יחד עד שישלם הבגין והחדוש על אמתתו, וזהו בחינת עולם התקון, בחינת עולם הבררים. וזהו בחינת שכל הנקנה שהוא עקר קיום הדבר על מכונו, (וענין בגין חיים והיו.) ויעקב עשה כמה תחבולות לזה בכמה דרכים עד שהמשיך בחינת התגלות הגנין על עדרי צאן קדשים שלו כדי להכניע מהם המדמה ולהביאם אל השכליות הנ"ל. וזה: "ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולאו וערמון ויפצל בהם וכו' מחשף הלגן אשר על המקלות." ואיתא שנה בחינת סוד התפלין שהם כלל התורה שהוקשה בלה לתפלין כלל המחין, הינו שיעקב בחינת הצדיק, שהוא נקדת האמת, המשיך בחכמה נפלאה כל המחין הקדושים בדרכים נפלאים ונוראים מאד מאד עד שהכניס החכמה והשכל האמת בתוך המחין של כלל ישראל שיהיה החכמה והשכל האמת בתוכם

שתחלת שרש האצילות וכל מה שנתנהו שם נקרא בשם 'עולם העקדים'. ואחר כך נמשך אורות השבעה מלכין קדמאין דמיתו, פי היה בהם מיתה ושכירה וכו'. וזה בחינת 'עולם הנקדים'. ואחר כך היה עולם התקון שעל ידי זה עקר התהוות וקיום כל העולמות מתחלת האצילות עד סוף העשה וזה בחינת 'ברדים'. ומאלו השלשה בחינות, שהם עקדים נקדים וברדים, נמשך ונשתלשל בחינת השלש בחינות שיש בשכל, שהם שכל בכה וכו', פי שכל בכה זה בחינת עקדים ששם אין שום השגה, פי הוא קדם האצילות ומשם נמשך בחינת שכל בכה. ואחר כך מוציאין השכל מוכח אל הפעל ואז נתהוין השבעה מלכים הנ"ל שהם שרש השבעה מידות, שהם בחינת שבעת ימי הבגין, אבל שם יש עדין בחינת שכירה, פי אי אפשר לברר השכל לאמתו בתחלתו מיד וקדם שמולידיו ומחדשין איהו דבר לאמתו צריכין להפכו ולשברו מתחלה בכמה בחינות. ואחר כך מבררין השברים ומחברין אותן ומתקנים אותם על ידי תוספת השכל חדש שממשיכין ואז בגין ומשלימין החדוש על מתנתו פדוע ומוכן כל זה למי שזוכה לחדש חדושי. או אפלו אם אינו מחדש בעצמו רק שמשענן בספרים ומבין דרכי החדוש, פי על פי רב צריכין מתחלה לומר כמה ספרות ולבנות כמה בגינים שאינם מתקנים שאין יכולין לברר על דם

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט כא

היטב שיבינו האמת לאמתו עד שלא יהיה פה לשום המעאה של הפח המדמה בחינת לכן להעבירם מזה חס ושלום. וזהו "וצג את המקלות אשר פצל ברהמים בשקרות המים וכו'".
'ברהמים' הם רהיטי מחין, כמו שאיתא בזהר הקדוש, הינו שיעקב הציג ותחב את המקלות, שהם בחינת הדישי התורה שחדש וגלה בשכל אמת ונפלא ונורא קוד, הציג ותחב אותם ברהמים, בתוך רהיטי מחין של תלמידיו המתקרבים אליו. וזהו 'וצג' ו'צג' דיקא, שהציג ותחב הדישים שלו האמתיים ברהמים בתוך רהיטי מחין שלהם שהיו התחובים בהם בעמק גדול. עד שלא יהיה פח לשום מעות של המדמה להעבירם מהם חס ושלום. כי כבר הם מבינים האמת היטב. וזהו "ברהמים בשקרות המים". ברהיטי מחין, במקום ששותין מימי התורה והדעת, שם הציג את המקלות הנפלאים שלו שהם בחינת השכליות האמתיים שלו שמכונן את האדם בכל עת לדרך הישר כמו הפסל שמכונן את העדרים אל הדרך הישר. ועל פן נקראת ההנהגה והממשלה בשם מטה ומקל, כמו שכתוב (תקאל יט): "מטה עז שבטי למושל", וכן בכמה פסוקים. וזהו: "אשר תבאן בבאן לשתות", פרי בשניבאו שאר הצאן קדשים לשתות ממימי התורה והדעת לנכח הצאן

קדשים שישתו כבר שוכו כבר להפיר האמת לאמתו, "ויחמנה בבאן לשתות", שיחממו עצמם בחמימות והתלהבות דקדשה ברשפי אש שלהבת יה לעבד ה' ותפרך ולהתפלל בחמימות והתלהבות ולא ילכו עמו בקרי חס ושלום, בבחינת קרירות שנמשך מסטרא דעמלק שהוא סטרא דלכו, שנאמר בו, "אשר קרך בדרך". כי כל מי שאינו יודע מנקדת האמת הנ"ל אפלו מי שהוא איש כשר ועובד ה' ותפרך ומתפלל ועוסק בתורה אבל כל עבודתו הוא בקרירות בלי שום חיית והתלהבות וחימויות דקדשה ואין לה' ותפרך שעשועים מעבודה פואת, כי הוא בבחינת שנה, (פמבאר במקום אחר בתורה פתח רבי שמעון בסיון פסד). אבל יעקב, בחינת נקדת האמת, המשיך תורה, בחינת מקלות, להנהיג העולם בשכליות נפלאים כאלו עד אשר הציג ותחב השכל האמתי בתוך רהיטי מחין של המתקרבין אליו, עד שכל הצאן קדשים שיבאו לשתות ממימי התורה לנכח הצאן הקדוש שלו ותחממו עצמן בחמימות דקדשה לעבד ה' ותפרך ולהתפלל בחמימות והתלהבות דקדשה, כי עקר חמימות דקדשה על ידי תנועת השכל האמת, (כמו שפבאר בתורה שתיקא בסיון כא).

וזהו: "והיה בכל יום הצאן המקשרות". ופרש רש"י: הבכורות, "ושם יעקב את המקלות וכו', ובהעמיק הצאן לא ישים וכו'", ופרש רש"י לשון אחר וכו',

ש'אמרו רבותינו ז"ל: 'כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו', על פן הכרח יעקב לברח ממנו בהחבא עם רחל ולא, שהם כלל התורה, ועם כל הכנים והצאן. ולכן רדף אחריהם ובקש לעקר את הכל חס ושלום, כמו שכתוב: "ארמי אבד אבי". כי עדן לא הכניעו אותו פראוי לולי ה' שהיה לנו וכו' בחינת: "לולא אלקי אבי אברהם ופחד יצחק היה לי את עניי ואת יגיע פפי ראה אלקים", הינו שהצדיק האמת, בחינת יעקב, אומר ללכן שבנדאי לפי גדל רדיפתו והתגברותו על בניו וצאנו בנדאי לא היה באפשרי לעמוד נגדך לולי אלקי אבי וכו'. הינו שה' יתברך בעצמו מברח, ככובל, להכנים עצמו בזה לעוד לישראל המתקרכים להצדיק האמת להצילם מכל הרדיפות של לכן הארמי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו וכו' שנאמר, ה' לא יעזבנו בידו. וכמו שכתוב: "לולי ה' עזרתה לי פמעט שכנה דומה נפשי", 'דומה' זה בחינת כח המדמה שאי אפשר להציל ממנו לגדל התפשטותו בכל דרגא לולא ה' עזרתה לי:

וזהו: "את עניי ואת יגיע פפי ראה אלקים וכו'". הינו שהצדיק האמת אומר שה' יתברך ראה את עניי ואת יגיע פפיו, כי הוא בעצמו יגע וטרח הרבה מאוד בשביל הצאן הזה להוציאם מהמדמה להעלותם אל השכל לקרבם

זה בחינת מה שכתב אדוננו מורנו ורבינו שהגערים בקל להשיב אותם מהזקנים, כמו שכתוב בספר הא"ב. וכמו שמבאר על פסוק "תעיתי בשה אבד" (בסיון טו), הינו שיעקב שם כל מנמותו לקרב בני הנעורים להוציאם מבחינת לכן מהכח המדמה, כי עדן הם רכים בשנים ולא נשתרש אצלם הסברות של מעות המדמה. אבל הזקנים שכבר נשתרשו במעיותם של המדמה קשה להשיבים עתה אל נקדת האמת עד ירחמו עליהם מן השמים. וכן כל הפרשה סובב והולך על קטב זה על המלחמה שבין נקדת האמת בחינת יעקב, לבין כח המדמה שהוא בחינת לכן הארמי בן נחור כנ"ל. וכל המלחמה והעבודה והיגיעה של יעקב הכל בשביל הכנים והצאן שהם בחינת גנים ותלמידים, כי עם יעקב בעצמו לא היה ללכן שום עסק ומריבה, כמובן בפרשה, כי יעקב בעצמו כבר שבר המדמה בחינת לכן לגמרי ונקי ממנו לגמרי ונדו מסלקת ממנו ואין לו שום עסק בו, רק יעקב מסר נפשו ביגיעות קשות וטרחות ותחבולות פאלה הכל בשביל הצאן והכנים, הינו להוציא בניו ותלמידיו מבחינת בית לכן מבחינת המדמה. ומחמת שהמלחמה גדולה וחזקה מאוד מאד, כי הוא מתגבר ומתפשט ומשתטח מאד בכל דרגא ודרגא. וכל מה שמנצחין אותו מעט מתפשט ומשתטח יותר ויותר. וכמו

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט כג

לה' ותברך. ועל פן אף על פי שהם לא נצחו המלחמה פראוי עד ששענו יש פה ללבו פחינת המדמה לרדף אחריהם ולהשיגם ואף על פי כן ה' ותברך חמל על היגיעות והמרחות והמסירת נפש של הצדיק האמת שמסר נפשו מאוד בשביל כל אחד ואחד. ועל ידי זה ה' ותברך בעצמו לוחם עם לבן ומגרשו מצאן יעקב, פחינת "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויכח אמש":

וזה שאמר יעקב ללבו: "מה פשעי ומה חטאתי פי דלקת אחרי", הינו שיעקב הצדיק האמת מריב עם לבן הארמי ואומר לו: מה פשעי ומה חטאתי, הינו איזה חטא ופשע מצאת בי בעצמי אשר אתה רודף אותי, הלא אין לך שום פח וקטרוג עלי, כי תהלה לאל אני וך ונקי וצח לגמרי מפל חטא ופשע, כי אין לי שום הסתכלות בזה העולם כלל אפלו בדרך עין וכו' וכו', כי מששת את כל כלי מה מצאת מפל כלי בידך כי אין בי שום אחיזה ונגיעה מקוד, כי אני נקי מהמדמה לגמרי לגמרי, שים פה נגד אחי ואחיד ויוביחו בין שנינו, הינו שאמר שהוא מרצה לעמוד לדין לפני כל מי שרצה הן לפני אחיו של יעקב הן לפני אחיו של לבן, הינו הן לפני אותן שהם מסטרא דקדשה, הן לפני אותן שהם מסטרא אחרא מסטרא דלבו, כי לפני כלם יצדק דבין, כי כלם לא יוכלו למצא בו שום שמץ ושום צד אחיזה משום ריח

של איזה תאוה ומדה שבעולם הנמשכת מבח המדמה, כי אני נקי וך וצח לגמרי. אף גם היו לי יגיעות ומרחות גדולות בעבודת ה' ותברך בשביל כלל ישראל פחינת הייתי ביום אכלני הרב וקרח בלילה. שניעתי ופרחתי הרבה בהתבודדות ותורה ותפלה ביום ובלילה בתוך שדות וערים בתוך הרב והמימות גדול ובעת הקוד והקרח בלילה, שגם אז הלך בדרך יחידי בהתבודדות, ונגעתי ופרחתי ביגיעות גדולות מאוד בעבודת ה' ותדד שנותי מעיני, הכל בשביל ה' ותברך בשביל לקרב אליו נפשות ישראל, על פן אף על פי שהנפשות המתקרבין עדין לא נצחו המלחמה אין לך פח לעשות להם מאומה, כי כתי וכה אבותי הצדיקים האמתיים וכן עליהם להצילם מקוד, כי ה' ותברך בעצמו יעמוד בעזרי עד שאגמר עמהם מה שהתחלתי לקרבם כלם לה' ותברך. עד שיצמח מהם התגלות האמת לכל באי עולם, כמו שכתוב: "אמת מארץ תצמח וכו'", מאותן שמנחים עד הארץ, מהם דיקא וצמח האמת לכל באי עולם, כי שפת אמת תכון לעד ורשטא קאי:

הלכות מתנת שכיב מרע

טו נחזור לענין ראשון. וזה פחינת מתנת שכיב מרע שמתקמת בלא קנין, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו. פי

עקר כל השנויים והחזרות הם בכח המדמה, כי עצם השכל הוא פלו אמת ואין בו שנוי וחזרה, כי עקר השכל הוא אמת, דהינו להשיג ולהבין כל דבר לאמתו ובשאר מביין בחכמתו ושכלו אמתת הדבר, אף על פי שאומר בזה הענין כמה שכליות, אין זה חכמה כלל מאחר שלא עמד על אמתתו של דבר, כגון הרופא הדאקטור אם יאמר כמה סברות שכליות שצריכין סם זה לרפואת איזה חולאת, אם באמת סם זה אינו מועיל לו, אדרבא, ויזיק לו, אין חכמתו נחשבת לחכמה כלל מאחר שהמית נפש בחכמתו ועל חכמה פזאת נאמר: "חכמתך ודעתך היא שובבתך" (עין שיה במקום אחר כבאר יורה). ועל כן עקר החכמה שישכיל בתחלת כל דבר שירצה לעשות על אחרית הדבר ומה יצמח מזה ולא יעשה שום דבר ולא יוציא מפיו שום דבור שיצטרך אחר כך לחזור עליו ולשנותו חס ושלום, וכמו שאמר רבותינו ז"ל: מעולם לא אמרתי דבר וחזרתי לאחורי. וזה בחינת איזהו חכם הרוצה את הנוסף, שצריך לראות בכל דבר שירצה לדבר או לעשות מה יהיה נולד מזה שלא יצטרך לחזור ולהתחרט עליו בעולם הזה או בעולם הבא. נמצא שעקר החכמה והשכל הוא אמת ואין בו שום שנוי וחזרה. ועקר כל השנויים הם בחינת המדמה שאינו מברר, כי שם

מצויים כל הפעותים והשנויים, כי בתחלה נדמה לו כך שצריך למכר זה הדבר ואחר כך מתהפך סברות המדמה ומתחרט על זה. ובשביל זה תקנו חכמינו ז"ל כל הקנינים שאין המקח נגמר בדבור לכד כי אם כקנין, כי שיערו בחכמתם שאין הדעת נמשך לתוך המשא ומתן כי אם על ידי קנין זה, כי עקר כל הקנינים הם על ידי הדעת, (כמו שכתב במקום אחר) וכל זמן שלא היה בו קנין אפשר לעשות על ידי כח המדמה ששם כל השנויים, כי אין נמשך הדעת לתוך המשא ומתן כי אם על ידי הקנין שתקנו חכמינו ז"ל כל אחד כפי קנינו. ועל כן מתנת שכיב מרע שהיא לאחר מיתה, מתקיימת בלא קנין, כי אחר מיתה מתבטל המדמה כי הוא כח בטל ואין שליטתו כי אם בחייו בשביל הבחירה אבל אחר המיתה הכח המדמה מת ובטל לגמרי, כי שם עקר סטרא דמותא ואין נשאר ממנו כלום, כי אין נשאר מהאדם אחר מותו כי אם שכל הנקנה שהוא שכל האמתי, כמבאר שם בתחלת התורה הג"ל שעקר ההשארה של האדם אחר מותו הוא שכל הנקנה. ועל כן אז מתקיימת המתנה בלא קנין כלל על ידי שכל הנקנה שנשאר מהאדם אחר מותו, כי כח המדמה שממנו כל השנויים כבר נתבטל כנ"ל, כי כל אחד מישראל אפלו איש פשוט יש לו איזה נקדה טובה שנשאר ממנו שהיא בחינת

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט כה

שכל הנקנה שעל ידי זה יזכה לחלקו לעולם הבא, כי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא:

וזהו דברי שכיב מרע פכתובים וכמסורים דמו', כי כתב מכניע כח המדמה, כי הכתב הוא לזכרון, בחינת "כתב זאת זכרון בספר וכו'". והזכרון והשכחה הם בבחינת כח המדמה, כמו שמבאר במקום אחר. וכשכותבין הדבר לזכרון בזה מבררין המדמה שלא ימשך ממנו שכחה וטעות ושנוי. נמצא שכתב הוא בחינת תקון המדמה. וזה בחינת מסירה שמוסרין הדבר לרשות הלוקח והמקבל, שזהו גם כן בחינת הכניעת המדמה, כי בשגמור ונכנס הדבר לרשות הנותן לרשות המקבל אז נגמר הפרור ועלית הדבר, שאז הכניעת המדמה שהוא בחינת הקלפות שסביב הניצוצות שבהמשא ומתן וכו'. ועל כן דברי שכיב מרע פכתובין וכמסורין דמו', כי דבריו נגמרין ונתקיימין לאחר מותו בלא קנן כאלו היו פתובין ומסורים, שהם בחינת הכניעת המדמה שעל ידי זה נגמר הקנן, כי אחר מותו נתבטל המדמה ולא נשאר כי אם בחינת שכל הנקנה שעל ידי זה נתבטלון השנויים והחזרות שבאין על ידי המדמה ונתקיים הקנן על ידי בחינת שכל הנקנה שנשאר ממנו כ"ל:

ראשי פרקים להלכות מתנה
הלכה ה

משפטם וצדקה וכו'. אוהב צדקה ומשפט, במקום משפט אין צדקה ובמקום צדקה וכו' ואתה כמשפט תעשה צדקה וזה מנפלאותיו העצומים והפרד שאי אפשר להבין ולהשיג כלל, פתבוהו בשוקא וחתמוהו בכרא, כי היכי דלא להו מתנתא טמירתא, כי מתנה טמירה אינה מתקיימת ויכול לחזור בו, כי עקר בחינת מתנת חנם להוציא החסד הנפלא מהעולם אל הגלוי:

כי פאמת הכל חסד וטוב, כי ה' והפרד כלו טוב כלו חסד וכל מדת הדיון גם כן חסד גדול כפי שיהיה כלי לקבל החסד וכו', פמוכא מזה, שזהו בחינת "בנבירות ישע ימינו וכו'", וכמוכא על פסוק "אברהם הוליד את יצחק". אך בהכרח שבתחלה יהיה החסד בהעלם גדול ואין רואין בהשקפה ראשונה כי אם בחינת הדיון וכל זה נמשך מבחינת בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת הדיון, ראה שאין העולם מתקיים עמד ושתף מדת הרחמים במדת הדיון, אבל הרחמים בהעלם וזה בחינת השך שקדם לאור, וזה בחינת "ישת חשך סתרו". וזהו בחינת "והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו' ורוח אלהים וכו'", דא רוחו של משיח וכו' ומשם נשתלשל בכמה השתלשלות עד שנתהוה בחינת קלפה קודמת לפרי שמשם כל הבחירה. וזה בחינת "ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים וכו'". וזה בחינת ההעדר

חושן משפט

למזכה על ידי בחינה הנ"ל על ידי הצדיק הנ"ל:

אם כבנים אם פעבדים, נעשה ונשמע מדרגא לדרגא עד עד וכו' עד תורת ה' ותפלות ה' ממש. אבל בשרוצה להעתיק מדרגא לדרגא צריך שיהיה ירידה קדם העליה וכו' ואז יורד גם מה שהשיג מקדם וכו'. ואז צריך להתחזק בהרשימו וכו' ועל ידי זה ישמח בבחינת כי תרות ה' וכו', ויתחזק בעזות וגרין, או דיקא הן פנגד עזות הגוף ובפרט פנגד העזי פנים וכו'. ומחמת שכל עליותיו וירידותיו בקמנות גדול מאד מאד בבחינת אחות לנו קמנה וכו' מה נעשה לאחותנו ביום שידבר בה. על פן העקר על ידי התחזקותו לאחז עצמו בצדיק האמת שזכה כבר לתורת ה' ותפלת ה' ממש שממנו כל השמחה והעזות דקדשה ובענין זה הוא עקר מה שאין יודעין מדיכן ההתחלה, כי הא בהא תליא. וכמו ששמעתי ענין זה לענין עזות דקדשה ביותר פי באמת כל הבחינת נעשה ונשמע אפלו בתכלית הקמנות נמשך הכל מהנעשה ונשמע הגבה הנ"ל, כי באמת הכל אחד, בחינת נעשה ונשמע אמרו כאחד, כי כל התורה והתפלה הכל ממנו יתברך וכו'. וכל ההתחזקות בשעת הירידה אפלו אם נמשכת כמה שנמשכת, הכל על ידי בחינת מתנת חנם ככה הצדיק הנ"ל. מתנת חנם הוא בחינת נשמע בדלקמן

קדם להויה, המוכא בספרים ומשם התבררות השקר. וזה בחינת "ואלה המלכים וכו' לפני מלך מלך וכו'", ומשם התבררות הגלות של עכשו קדם שיתגלה האמת והחסד בשלמות וכו':

פי הבחירה בשביל לקבל השקר במושפט שלא לאכל נהמא דכסופא, אבל על ידי בחינת צדקה ומשפט שנגלגין יחד שאי אפשר להבין שמשם בחינת מתנת חנם ואף על פי כן לא יהיה נהמא דכסופא, ועל כל פנים לא יפסיד מאלו לא היה בא לעולם כלל, על ידי זה יכול להתתקן והכל בכח הצדיק הגדול וכו':

בן ועבד, העבד מקבל פרס שפירח מה שפגיע לו ואף על פי כן אין שקרו וסעדתו עולה כנגד שעשועים וסעדת הבן שמקבל מאביו אף על פי שהוא מתנת חנם, אבל האדם בזה העולם אין זוכה לזה כי אם על ידי הצדיק שעשה כבר כל מעשה עבד במסירת נפש עצום וזכה לבחינת בן בתכלית השלמות וגם אחר כך עשה כל מיני עבדות כמו שמבאר על פסוק והמלתי וכו' בסיון ה' לקוטי תנינא והוא יכול לזכות כל ישראל שיהיו בכלל בנים אתם וכו'. ואז וכו' הכל לסעדה שלעתידי כבן היושב על שלחן אביו וכו', אבל בודאי אף על פי כן לא יהיו הכל שווין וכו' אבל גם תקמן שבכלם ירויח הרבה הרבה כמה שהיה בזה העולם אף על פי ששכל מה ששכל ועברו עליו מציולות ים וכו', הכל יתהפך

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט כו

הבריאה. אבל ה' ותברך ברא הכל בשביל הצדיקים שיזכו במשפט והם ימשיכו גם בחינת צדקה ויכללו הכל בחוד ויקימו העולם בבחינת הנ"ל:

[שדך לעיל]

חשך קדם לאור וכו', וזה בחינת הירידה שקדם העליה וכל היסורים והצרות והמנא לצלן, בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות שקודמין לכל הישועות והחסדים וכו'. אבל בתחלה אין רואין רק את היסורים ומשם כל הבחירה, ומשם כל ימיו פעם ומכאובות למי שאינו זוכה להסתכל בכל יום על האמת לאמתו להחיות את עצמו בכח הצדיק האמת בבחינת אלמלא מלחא וכו'. וכל זה הוא מבחינת תחלת הצמצום של חלל הפנוי שקדם לכל החיות של כל העולמות, וכן הוא בכל עולם ובכל דרגא של כל אדם:

שידך לענן מתנה ממירתא וכו'. הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה וכו'. געשה ונשמע, תורה ותפלה, נגלה ונסתר, בחינת משפט וצדקה והעקר ושרש הכל הוא בחינת תורת ה' ותפלת ה'. בכל ראש השנה געשה מה שהיה בתחלת הבריאה, פמבאר בכתבי האר"י. אבל בודאי בכל שנה ושנה געשה חדשות לגמרי, מעין שהיה בתחלת הבריאה רק שעתה הוא בבחינת התחדשות נפלא מה שלא געשה מעולם. ועקר ההתחדשות הוא בבחינת המקמת

ועל ידי זה יכולין להוציא החסד מההעלם אל הגלוי ואז דיקא מתקיימת המתנה, ומשם נמשך מה שתקנו חכמינו ו"ל בעצם רוח קדשם שגם בגשמיות מתנה ממירתא אינה מתקיימת כנ"ל וצריך לכתב בתבונה בשוקא, כי עקר שרש בחינת מתנה נמשך מבחינת הנ"ל להוציא החסד, בחינת מתנת חנם מההעלם אל הגלוי:

ו**אתחנן** מתנת חנם, אתה החלות להראות את עבדך את גדך, להראות דיקא, להראות ולגלות מה שהיה בתחלה געלם מאד' כי חסדים שהמשך משה רבנו לא נתגלו מימות עולם. על פן אעברה נא וכו', ששם עקר ההתגלות הנ"ל. אבל ה' ותברך אמר לו רב דך וכו', כי עדן אין הזמן לזה וכו', הראנו ה' חסדך וישעך תתן לנו:

ה**מלאכים** קברנו "מה אנושי כי תזכרנו וכו'", כי רבם לא יוכלו לעמוד בנסיון. והשיב להם ה' ותברך, לחנם נקראתי חנון ורחום, כי אף על פי שהעולם נברא בשביל משפט, אף על פי כן גם מדת רחמנותי בחינת צדקה יתקום, ואז יתקום העולם על ידי שני הבחינות אלו יחד שאי אפשר להשיג. והכל בכח הצדיקים שעמדו בנסיון וזכו וכו', כי שאלת המלאכים הוא כמו ממה נפשך אם תתנהג במשפט אם כן לא יתקמו, ואם בתסד אם כן הוא נהמא דכסופא ואם כן למה כל הפרח הזה של

ח"פ

11

שנכלל בלו באין סוף וכו'. ושם התורה תורת ה' ממש ותפלה תפלת ה' ממש, ושם בלו אין סוף ומאז נתחדש העולם ככל שנה בבחו מבחינה זאת על פן על ידי זה יגמר התקון בשלמות במהרה בימינו, אמן:

117
 "תקעו בחדש שופר וכו' כי חק לישראל הוא", בחינת נסתר, בחינת תפלה, בחינת צדקה. משפט לאלהי יעקב, בחינת משפט הנ"ל, בחינת תורה וכו'. "תקעו בחדש שופר". 'בחדש' דיקא, בחינת התחדשות הנ"ל. וזה עקר בחינת התחדשות המחין והמתקת הדינים שעל ידי השופר הנמשך בכל ראש השנה מחדש לגמרי וכנ"ל, בחינת "עדות ברוסר שמו וכו' שפת לא ידעתי אשמע", בחינת השגת הנשמע הנ"ל ששומעין ומבינים מה שלא היו יודעים מתחלה כלל וכן צריכים בכל שנה והכן מאד. וזה בחינת "הרחב פיך ואמלאהו וכו'". וזה בחינת מה שמעוררין בחינת שרש התשובה, שהוא בראש החדש והעקר בראש השנה שהוא בראש החדש וכו' ומראש השנה צריכין להמשיך בחינת ההתחדשות בכל יום ויום, כי בכל יום הקדוש ברוך הוא מחדש בטובו מעשה בראשית, ועל פן בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו והקדוש ברוך הוא עוזרו, וזה נמשך מבחינת בתחלה עלה וכו' ועל פן צריכין בכל יום חסדים חדשים לגמרי והכל נמשך מראש השנה

הדינים בהמשכת חסדים ורחמים חדשים לגמרי מה שלא היה מעולם. כי בתחלה עלה במחשבה וכו' וראה וכו' ושתף מדת הרחמים במדת הדין ומשם כל הבחירה, כי משם שרש היצר הרע ושבירתו וכו', כמו שמבאר בסיומן ע"ב ומרמז בזהר הקדוש ובדברי רבותינו ז"ל. אבל בתחלת הבריאה היה הכל מנה ובה, כפיכחול, שאי אפשר להשיג כלל והיה בלי אתערוותא דלתתא. ועתה בכל שנה צריכין להמשיך בחינת מדת הרחמים הנ"ל מחדש לתקן הפגמים והמלקולים והדינים של אותה השנה בחסדים ורחמים חדשים גפלאים, עד שעל ידי זה יוסיפו תקון גם ברחמים שנומשכו כבר בשנים שעברו וכן צריכין בכל שנה עד שיבוא הגואל צדק ויגמר התקון בשלמות. וזה עקר תקון התשובה, שהוא בחינת צדקה הנ"ל, בחינת תשובה, בחינת תפלה, בחינת נשמע וכו' הנ"ל. ועל פן נסמכו יחד תשובה תפלה צדקה. והכל בבחינת נשמע נגד התורה שהוא בחינת נעשה, בחינת משפט, שלפי המשפט אין מועיל תשובה חס ושלום, ואפלו אם יועיל הוא במשפט גדול וכו'. אבל צריכין בכל שנה רחמים חדשים לגמרי שהכל יוכל להתתקן במתנת חנם. וכל זה נעשה על ידי הצדיקים הזוכין לבחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש והכן מאד, כי אפלו הצדיק הגדול הזוכה להכלל בתחלת האצילות עדן וכו' עד

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט כט

מבחינה הנ"ל. מגדיל ישועת מלכו, שמגדיל הישועות עד אין קץ, ועושה חסד למשיחו וכו' עד עולם בחינת ולשלוט אין קץ. לקדושים אשר בארץ הקדוה ואדירי וכו'. שברבוי עצם הקלקולים חס ושלום, אין סמיכה פי אם על צדיקים שוכני עפר ועל פן משתמחים על קבריהם הקדושים, פי אז דיקא ממושכים חסדים נפלאים בכל פעם חדשים לגמרי בפרט בראש השנה, כי "במתים חפשי" - מן המצות ואז אין עבדא עוד להרויח שָׁכָר על ידי בחינת משפט פי אם מה שפעלו כבר בחייהם, אשרי להם, אבל עתה כל שעשועם ביותר הוא שממושכים בכל פעם חסדים חדשים עד שיגמרו בשלמות מה שהתחילו. וזה "יבוא שלום יגוחו על משכבותם וכו'" (ישעי' טו), "ואתם קרבו הנה בני עוננה זרע מנאף וכו' על מי תתענגו וכו' הלא אני מוחשה וכו'". פי בודאי אין לכם שום סמיכה על מעשיכם, כמו שפיתוב שם, ואת מעשיך ולא יועילך רק אני אגיד צדקתך. וכמו שמארך שם אחר כך, והחוסה כי ינחל ארץ וכו' ואמר סלו סלו פנו דרך וכו' לומר שבודאי פני מעשיכם. וכמו שפזכיר שם ענין מעשיהם והעקר פגם הברית ופגם האמונה (וכמוא כפרוש רש"י במשלי וכפח מקומות ושם במקומו שפזכרם על העבודה וזה שלחם שהוא בחינת פגם אמונה גם מוכיחם על נאוף ממש, רחמיא ללו). ועל פן בודאי אין לכם שום סמיכה פי אם על חסדים חדשים נפלאים

שממשיכין הצדיקי אמת, והעקר השוכני עפר, בחינת יגוחו על משכבותם וכו', ואתם קרבו הנה, על ידם תוכלו גם אתם להתקרב אם תרצו. אבל בשאתם הולכים חס ושלום, בדרביכם על מי תתענגו וכו' וכמו שפזכרם שם. וסגם למוכה: והחוסה פי וכו'. ואמר סלו סלו עד שפסיים בשבת אם תשיב משבת רגליך וכו' יבוא מסימין ההפמרה של יום כפור, פי עקר המושבת החסד החדש הנ"ל בכל פעם לנצח הוא על ידי קדשת שבת שקביעא וקמא שאנין על אדם הראשון, שהוא בחינת מתנה מוכה הנ"ל שהיה לו יתברך בבית גנוי, פי הוא בחינת חסד הגנוי מאד, בחינת אור הגנוי וכו', ושבת שקמה לך והודיעם, פי עקר להודיע ולגלות החסד הנ"ל להוציא מהעולם אל הגלוי, שזהו בחינת מושמע לנגשה וכו'. והעקר על ידי בחינת דבקות ורצון ובטול אל האמת, שהוא בחינת אור האין סוף מפל מיני וירדות שבעולם, עד שפכת הצדיק שזכה לתורת ה' ותפלת ה' ממש יתהפך גם וירדותו וירדות של כל החפצים פאמת לעליות גדולות אף על פי שמתארך הגלות בכלל ובפרט מאד מאד, כי לגדלתו אין חקר, וכמו שפיתוב שם: "כה אמר רם ונשא וכו' ואת דפא ושפל רוח להחיות רוח שפלים וכו'". וכמו שפיתוב: "כי הורים ימוש וכו'", בחינת כלל העולם, "וחסדי מאתך לא ימוש", בחינת החסד הנעלם הנ"ל שאין

כך ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו וכו' כי משם דיקא ימשך רחמים חדשים בכל פעם וכנ"ל. עשרת ימי תשובה כנגד עשרה הרגי מלכות שרק בכחם יכולין לשוב ולהמשיך בפרה ועל פן מוכירין אותם ביום פפור, כי מעת התרפן נמשך זה החסד רק על ידי ההרגים על קדשת שמך וכו' שעקרם וכללותם הם העשרה הרגי מלכות, שזה בחינת כח הצדיקים שוכני עפר הנ"ל. כי גדולי הצדיקים האמתיים אפלו בשמתי על מפתם מתו גם פן על קדוש ה', כי כל ימי חייהם מסרו נפשם על קדוש השם בכמה וכמה בחינות מפל שכן בסופם בהסתלקותם ממש:

בי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאל תחתינה ואתה ה' אל רחום וחנון וכו' תנה ענד לעבדך וכו', שמפל הבקשות מבקש על עזרת דקדשה וזה 'תנה ענד' דיקא, הנמשך מתורתך ותפלתך וכו', כי ה' עזו וגבור ה' גבור מלחמה. אל ישראל הוא נתן עז וכו' תנו עז לאלקים וכמו שמבאר מזה במקום אחר לענין עזרת דקדשה וכו' שתלויים זה בזה וכו', 'נורא אלהים ממקדשך' - רבים, בבנינה ובחרינה שאז מחיין עצמן במקדש מעט, כמו שאמרו רבותינו ו'ל ומשם יאל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם וכו', 'עזי אליך אומרה כי אלקים משגבי אלתי חסדי', כי על ידי החסדים הנ"ל נמשך עזרת דקדשה, עזו

המלאכים משיגין שהוא בחינת שרש מדת הרחמים ששמתו וכו' שהצדיקים ממשיכין אותו בכל פעם בהתחדשות נפלא, וזה החסד לא ימוש לעולם בחינת חסדי ה' כי לא תמנו וכו' חדשים לבקרים וכו', והעקר על ידי קדשת ראש השנה שהוא חסד נפלא, כמו שמבאר במקום אחר:

המלאכים אומרים תחלה מלא כל הארץ כבודו זה בחינת משפט, בחינת מלך המשפט - מלך הכבוד, כי עקר כבוד המלך שעושה משפט, בחינת "הנשא שופט הארץ וכו'". אבל האופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמת וכו' ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו, שזהו בחינת איה מקום כבודו כמו שאומרים בקדשת פתר בשפת יום טוב, הינו שאין זה עקר שבת וכבוד ה' יתברך שבכבודו שהוא בחינת משפט מלא כל העולם, כי על ידי זה לבד לא היה מתקנם העולם כנ"ל, רק באמת אין יודעים כלל איה מקום כבודו, כי דרכי משפטו אי אפשר להשיג מאחר שהמשפט כלול בצדקה שזה אי אפשר להשיג כלל וכנ"ל. ועל פן אומרים זאת ברעש גדול, כי מודעוים מאימתו יתברך אז מאד מחמת שמכינים מרחוק שיש חסד נפלא מאד מאד שהוא עקר גדלת הבורא יתברך שאי אפשר להם להשיג בשום אופן כי אם הצדיקים שהיו בזה העולם וכו'. ועל פן אומרים אחר

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט לא

אלדי אשמרה כי אלקים משגבי אלקי חסדי יקדמני וכו'. כי זה שמחליש דעת האדם זה בחינת שמהפך מדת הרחמים למדת הדין כמו דרך הרשעים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל פי תורת חסד שמהיר את העגש פדי לשוב ולא פדי להתרחק חס ושלום, הוא מהפך להחליש ולרחק חס ושלום, אבל הצדיקים בהפך שמהפכין מדת הדין למדת הרחמים, פי ממישיבין חסדים חדשים תמיד עד שיתקום: "יבקש עון ישראל ואיננו", פי הירידה תכלית העליה, מחמת שהיה בירידות פאלה והתחזק בעזות דקדשה פזה נגד השלכות וכו' פאלה ככה הצדיק שובה לנעשה ונשמע הנ"ל, על ידי זה נתהפך הכל לעליה, פי על ידי תורת ה' והתפלת ה' מתהפך הכל לטובה וחסד:

ועל כן מתחילין לקום לסליחות תפף אחר שבת. וקמו שאומרים: 'במוצאי מנחה קדמוך תחלה! פי עקר המושבת הרחמים וחסדים חדשים לזכות לסליחה הוא על ידי שבת שהוא מתנה טובה וכו', פי צריך להודיע שיתן לו מתנה פדי שיכין עצמו המקבל לקבלה. וקמו שפתוב בשבת, והכינו את אשר יביאו. פי שבת, שהוא מתנה טובה פנ"ל, צריך הכנה והמנה. וארחות חסדיך גלית לו והודעתו וכו', ה' מלך גאות לבש לבש ה' עו התאזר, בחינת עזות דקדשה שמשפיע לנו שעל ידי זה דיקא אף תפון תכל כל תמוז, פי עקר קיום העולם על

דדי זה פי רק על ידי זה מקבלין ומקמיין התורה פנ"ל. נכון פסאך מאז בחינת ראש השנה שאז נעשין כל אלו התקונים וזהו מעולם אתה פי מתחלת בריאת העולם נכון הפסא לישב עליו פראש השנה שאז נברא העולם, דהינו אדם הראשון ועקר העזות הוא קולות דקדשה פנ"ל. אבל יש פנגד זה קולות דסמרא אחרא שהוא עזות דסמרא אחרא שפרעימין ומלבלבין בקולם מאד מאד וזהו מקלות מים רבים אדירים משפרי ים של הסמרא אחרא, אדיר פמרום ה', פי עזות דקדשה עולה עליהם, פי ערתי, בחינת שני העדדים הנ"ל, נאמנו מאד, בחינת עדות ה' נאמנה. וזהו: לביתך נאה קנש, שהוא בית המקדש שמושם תצא תורה והוא בית תפלה, ה' לארד ימים. וכמו שפרש רש"י שם, אף על פי שארכו הקמים, אף על פי כן עדיך נאמנו מאד, פי על ידי תורת ה' והתפלת ה' נובה לעזות דקדשה תמיד לנצח הכל וכו' פנ"ל:

וזה בחינת המדרש פליאה המובא על פסוק "תקעו וכו'", שהקדוש ברוך הוא אומר לשטן פראש השנה: הבא עדים, ומביא את החמה לבר. והקדוש ברוך הוא אומר, על פי שנים עדים יקום דבר, והולך להביא הלבנה והיא מתפסית ומבקש אותה ואינו יכול למצאה ואז תקדוש ברוך הוא עומד מפסא דין וישב על פסא רחמים. חמה בחינת תורה, כמו

שפרש רש"י על פסוק "תחת השמש" בקהלת. ולבנה בחינת מלכות, בחינת תפלה, והיא מקבלת מהתורה וגבה מהתורה, בבחינת "אשת חיל עטרת בעלה", כי עושין מהתורה תפלה, הינו מתורת ה' ואחר כך נעשה מהתפלה תורה, הינו תורתו, שזוכין לזה רק על ידי תפלה, ועקר התפלה דבקות ובטול אל האין סוף ורצון וכסופין אליו ותפלה עד אין סוף. ועל ידי זה זוכין להתפלל פראוי עד שפועלין ועושין מזה תורתו. נמצא שאז התפלה בבחינת נעשה ואז חוזרין ומבטלין עצמן ברצון וכו' כנ"ל:

נמצא שעקר הנשבע, בחינת דבקות ובטול ורצון וכו'. ועל פן אין השטן יכול להביא רק עד אחד שהוא החמה, בחינת תורה, והינו הפגמים של כל אחד שפגם על ידי מעשיו, כי פתח הנעשה אבדו ישראל. אבל אין סומכין על עד אחד והולך להביא הלבנה והיא מתפשית, כי פתח הנשבע נשאר לישראל מחמת שרצונם וכסופם אי אפשר לבטל לעולם, כי הכל תפצים ליראה את שמך. וכמו שכתוב: "מה תערו ומה תעוררו וכו' עד שתחפץ". כי הרצון הוא עד אין סוף, ועל פן אינו יכול למצא את הלבנה, כי מתפשית מאד, כי פנימיות הרצון הטוב של כל אחד מישראל נעלם מהכל מאד. וזהו בעצמו מה שכתוב במדרש רבה שפתח הנשבע נשאר, כי הנעשה

הוא בקטנות גדול מעצם הירידה בגלות, בחינת "ותרד פלאים". אבל הרצון בוער עד אין סוף, ועל פן אומרים בכל המצות, כאלו קיימתי בכל פרטיה וכו'. ובשביל זה בעצמו צריכין שני עדים שהם מבררין האמת והאמונה, כי בכל מקום שיש שני ישראלים הם בבחינת נעשה ונשמע וכו', כי בכל אדם ובכל דרנא יש בחינת נעשה ונשמע ואף על פי שאבדו הנעשה בודאי נשאר הרשימו, כי הלא גם עתה אנו עושין ומקמיין כל המצות רק שהוא בקטנות וכו' כנ"ל. ועל פן שנים נאמנים לעולם, כי על דם נבנית האמונה כנ"ל.

ואז בתוך שהלבנה מתפשית תוקעין בשופר, כי על ידי הדבקות והרצון הנ"ל נתחזקין ונתעוררין קולות השופר קול עז קול שופר חזק מאד לחזק הכל בעזות דקדושה ואז הקדוש ברוך הוא עומד מכפא וכו'. חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קדם התפלה בדבקות ורצון הנ"ל ואחר כך מתפללין ופועלין בקשתם עד שנעשה בחינת תורתו. ועל פן תכף חוזרין ושוהין כדי לעשות מהתפלה בחינת תורתו וכן לעולם. ועל פן היתה תורתן משתפרת. ועל פן מסמיים התפלה תמיד: יהיו לרצון אמרי פי, הינו התפלה, והגיון לפי, בחינת הדבקות הנ"ל. ועל פן אומרים אחר כך: עושה שלום, שזהו גמור התקון. ויהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ומן חלקנו בתורתך, שזהו כלל הנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ד

חושן משפט

לג

אחר כך להשיג גם הנשמע וכו' וכו' מדרנא לדרנא. והשיב להם ה' תפלה, יצר הרע יש ביניכם? למצרים ירדמם? כי אי אפשר לעלות מדרנא לדרנא כי אם על ידי ירידה תכלית העליה וזה אין שיער ביניכם. והעקר שבעצם הירידה ירידה חס ושלום, בכלל ובפרט. כל הקיים על ידי תורת ה' ותפלת ה' ממש. והעקר בחינת תפלת ה' שהוא מאמר השלם ששם כלול הכל אב וכן פהרא שעל ידי זה נמשך בכל פעם והעקר בראש השנה, חסד חדש נפלא וכו'. משזוכין לבחינת אב וכן פהרא, אז דיקא הוא בבחינת בן בשלמות ועקר בחינה זאת זוכין על ידי זה שזכה להנ"ל. "ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו" כנ"ל. ועקר בבקשתם אחרי זה כדי שיופנו שם בעולם הבא לעליה יותר גדולה, בבחינת ירידה תכלית העליה, ושם אין שיער אצלם ירידה, אבל על ידי שמורידו עצמן בכל פעם ממקום שהם להעלות נפשות מעמק הבכא וכו', על ידי זה זוכין לעליות גדולות וכו'. וזהו "אשר יושבי ביתך", בחינת הבית המקדש שכלול מתורה ותפלה כנ"ל, עוד יהללוד סלה, בחינת תפלה שהוא עקר שלמות השמחה, כמו שמבאר שם. וזהו: אשרי אדם עוז לו בך, בחינת עזרת דקדושה, וזהו מסלות בלבכם, שעל ידי עזרת דקדושה בחינת שמחה, יכולין לישוב עצמן בכל פעם להתחזק ולבלי לפל יותר חס ושלום

התורה הנ"ל מדברת מראש ועד הרגליו, שני הפתרים בחינת ראש, "ושמחת עולם על ראשם", על דם זוכין לקולות היוצאים מהפה, שהוא בחינת מלכות וכו' שפראש. ועל ידי זה מתגבר עזרת דקדושה להכניע עזרת הגוף ונתמקן הגוף דקדושה. ועל ידי זה נתמקני חותם הדין והרגליו בחינת דים ורגלים ונעוץ סופו בתחלתו ותחלתו בסופו כמו הדמים ותחיות שבקומת אדם שמתגלגלים ורצים ומסבבים מראש עד עקב כמה וכמה פעמים. ועל בן יכולין להתחיל מכל בחינה שירצה הן מדברות ורצון הנ"ל הן מעזרת דקדושה שהם קולות וכו' והכל בכח הראש שהוא זה שזכה בשלמות לשני עדים הנ"ל, שהם תורת ה' ותפלת ה'. ובשת פנים לגן עדן ונצול מנהמא דכסופא הנ"ל והכל בחסדו הנפלא שאין המלאכים משיגים כי אם הצדיקים המשיגים תורת ה' ותפלת ה', שהם בחינת משפט וצדקה וכו', כי בשת פנים בחינת גשמוע, כמו שמבאר שם. גם לבאר על ידי זה מאמר היחיד הקדוש, וברון מנו קלון ושאגון דאגון גברי תקיפא חילא וכו'. ועל דא פתיב, "גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו", בחינת געשה ונשמע הנ"ל:

המלאכים אמרו: "אשר תנה הודך על השמים", כי הם גברי כח עשי דברו לשמע וכו', כי אמרו שגם הם יקיימו מצות התורה בשכל גדול עד שיופנו

חושן משפט

חסד עם ישראל אי אפשר להמשיכו בעולם כי אם על ידי שמלבישו בהתורה בבחינת משפט, כי הוא יתברך במשפט דיקא עושה צדקה, כי הוא באמת נפלאות תמים דעים. ועל פן בראש השנה ועשרת ימי תשובה שאז נברא העולם והוא יתברך ממשיך החסד העליון בתכלית המעלה כנ"ל שהוא בחינת תפלת ה' ממש בחינת צדקה אי אפשר אז להזכיר שם הצדקה והחסד כלל, כי זה החסד והצדקה אין בו שום תפיסה כלל וכנ"ל, ועל פן אז מוזכרין רק המשפט ואומרים רק המלך המשפט המלך הקדוש, ואין מוזכרין שם אל שהוא חסד ולא שם צדקה, כי זה החסד והצדקה אי אפשר להזכיר כלל כי אם על ידי בחינת משפט כי זה עקר החסד והצדקה מה שמלבישו חסד וצדקה פזאת בבחינת משפט שעל ידי זה דיקא אנו מתקיימים בנפלאות חסדיו הנעלמים במשפטו הטוב. ומשם משתלשל ויורד לכל אחד רחמים וחסדים וכי' שהם חסדים שממשיכין מיום כפור עד סוף סבות וכי' וכי'. וזה דרשו ה' בהמצאו וכי', אלו עשרת ימי תשובה, כי אז נמשך חסד נפלא מאד על ידי בחינת תפלת ה' כנ"ל. וזה, יעוב רשע דרפו וכי' וישוב וכי' כי לא מושבותי מושבותיכם ולא וכי'. כי זה החסד גבה מאד מאד שאי אפשר להשיגו כי הוא בחינת נסתר העליון, בחינת תפלת ה' וכנ"ל:

ולקיים על כל פנים אל תרשע הרבה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל וכי' וכי'. וזהו: "עברי בעמק הבקא", בחינת הירידה, "מעין ישיתוהו", בחינת מעין החכמה, מעין מבית ה' יצא, גם ברכות וכי', כי משם כל הברכות ועל ידי זה "אלכו מחול אל חיל", שעולין מדרגא לדרגא הן בעולם הזה והן בעולם הבא כנ"ל, כי מקרא זה נדרש על הצדיקים שאין להם מנוחה גם בעולם הבא, הינו כנ"ל, כי כל פחגו רק מהם וכנ"ל, וזה שאומרים בכל עשרת ימי תשובה המלך המשפט, אף על פי שבאמת אז עושה צדקה וחסד הרבה וכי' כנ"ל. אך ידוע שהחסד אי אפשר לקבל מרובי אור כי אם על ידי הצמצום שהוא בחינת דין ועל פן באמת הדין והגבורה הוא בחינת חסד גדול, ובכל הדרגות בכל בחינת תורה ותפלה שהם בחינת משפט וצדקה. גם בהצדקה יש איזה בחינת משפט, כי בהמדרגה הגבה, ואת הצדקה שהוא בחינת תפלה, היא בחינת תורה, שהוא בחינת משפט וזהו היטב. אבל בבחינת תורת ה' ותפלת ה' שם התפלה חסד חנם לבד שאי אפשר לקבלו כלל כי אם על ידי בחינת משפט בחינת תורה וזה עקר בחינת למוד התורה של ה' יתברך בעצמו, בכיכול, שעוסק בתורה בכל יום, הינו שבכיכול, גם הוא בעצמו עוסק לעשות מהתפלה תורה מצדקה משפט, כי בשפועל בתפלתו אצל עצמו לעשות

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט לה

הלכה ה

מהדורא בתרא: ראש השנה תיו ריש לפרט קמן צריך לכתוב בשטר מתנה /כתבוהו בשוקא וחתמוהו בברא/ פי היכי דלא ליהוי מתנתא טמורתא.

א כי כל דבר יש לו שרש למעלה, ושרש ענין מתנה, מה שגמצא בעולם שאחד נותן מתנה לחברו, נמשך ממה שגם אצלו יתברך נמצא אוצר מתנת חנם, שלפעמים חונן ונותן במתנת חנם אף על פי שאינו מניע לו על פי משפט. פי ה' יתברך מנהיג עולמו בצדקה ובמשפט, כמו שכתוב: "אזהב צדקה ומשפט", וכתוב, "משפט וצדקה בעקב אתה עשית". ובאמת הוא מדרביו הנפלאים והנעלמים מאד שאי אפשר להבין ולהשיג, ובמו שמתמיה ומתפלא הפויט על זה ביוצר של יום ראשון דראש השנה כמו שאומרים שם, ובמקום משפט אין צדקה ובאין משפט יש צדקה ואתה במשפט תעשה צדקה. פי באמת הוא פלא גדול שאי אפשר להבין פי ה' יתברך ברא את העולם בשביל האדם הפעל בחירה כדי שיזכה לקבל שכר הטוב הגנוז במשפט כדי שלא יאכל נהמא דכסופא, כמוכא. ועל פן בהכרח שינהיג העולם במשפט פי אם לאו אם פן חזר הדבר לכמות שהיה, שיאכל נהמא דכסופא ואם פן על מה פרח כל הבריאה. וזהו באמת ענין קשיות המלאכים שקטרגו על

בריאת האדם ואמרו, מה אנוש פי תופרנו וכו', פי עתיד למחטי קפוד ולארגזא קפוד וכו', והשיב להם ה' יתברך, וכי לחנם נקראתי רחום וחונן וכו'. ולכאורה תמוה דקארי לה מאי קארי לה, וכי לא ידעו המלאכים שה' יתברך רחום וחונן והלא הוא מטיב ומרחם על כל דרי מעלה בחדס חנם. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, שהם אוכלין בחינת נהמא דכסופא שהוא רק ברחמים במתנת חנם, ואם פן מה קול הרעש היה שהרעישו על בריאת האדם שעתיד לחטא, הלא ה' יתברך רחום וחונן? אף כל קשיותם היה ענין הנ"ל, שהקשו כמו ממה נפשך, כי הם הבינו תכף שבריאת האדם הוא כדי שיקבל שכר במשפט ולא יאכל נהמא דכסופא כמוהם. ועל פן הקשו אם פן אף אפשר שיתקיים, פי הלא עתיד למחטי וכו'. ואם תאמר שיתמחל לו ברחמיה, אם פן יאכל נהמא דכסופא בבושה גדולה יותר מכתחלה, פי קדם בריאתו לא חטא ועקשו חטא ואתה מרחם עליו ונותן לו במתנת חנם אם פן בושתו יותר מרבה ולמה לך לבראתו? אכל ה' יתברך לא השגיח עליהם והשיב להם: וכי לחנם נקראתי רחום וחונן וכו'? הינו שהשיב להם שאין אתם מבינין ומשיגינ דרכי, פי אף על פי שאני רוצה לברא האדם כדי שיקבל שכרו במשפט, אף על פי פן בודאי לא לחנם נקראתי רחום וחונן, פי בודאי לא

פי ה' יתברך

חושן משפט

אברהם הוליד את יצחק וכו'. וזה בחינת בנבורות ישע ימינו. והכל בשביל האדם כדי שיקבל שכרו הטוב במשפט וכו', אבל ראה שאין העולם מתקנים, על כן שתף מידת הירחמים במידת הדין וכו' וברא את העולם שיתנהג במשפט ובצדקה כנ"ל ובאמת אי אפשר להשיג זאת וכו' ל':

ב ואלו השתי בחינות משפט וצדקה הם בחינת תורה ותפלה, הינו בחינת תורת ה' ותפלת ה' שאי אפשר להשיג כי אם מי שזוכה לעלות מדרגא לדרגא עד שנקבל באין סוף ששם הוא תורת ה' ותפלת ה' ממש:

כי איתא בהתורה 'חותם בתוך חותם' סימן כ"ב, שצריכין להתחזק בעזות גדול דקדשה כנגד העני פנים שפל התנשאותם רק על ידי עזות וכו'. וכן צריכין עזות דקדשה נגד עזות הגוף וכו'. ועזות הוא בחינת קולות דקדשה וכו' בחינת קול שופר וכו'. ולבוא לעזות הוא על ידי שמחה, בחינת 'כי קרות ה' היא מעוזכם'. ולשמחה זוכין על ידי בחינת נעשה ונשמע שהם שני הכתרים שהכתירו את ישראל בשעת קבלת התורה, שהם בחינת 'נשמחת עולם על ראשם וכו''. ונעשה ונשמע הם בחינת נגלה ונסתר, בחינת תורה ותפלה, בחינת תורת ה' ותורתו בחינת בראשית ברא, מאמר וחצי מאמר וכו' וכו'. וצריך לעלות מדרגא לדרגא וכו' עד שיהיה נקבל

אעוב דרכי רחמי וחסדי מן האדם אף על פי שנברא במשפט, כי עליו דיקא ותגלו רבוי רחמנותי ורחמינותי, כי על העליונים שאינם חוטאים אין גפר על ידם כל כך רבוי רחמיו, רק על האדם דיקא שעתיד לחטא, על דו דיקא ותגלו רבוי רחמי עד אין קץ ותכלית. רק שבודאי אי אפשר לכם להשיג זאת איד ותנהג במשפט ובצדקה, כי זהו נפלאות תמים דעים שאי אפשר להשיג וכו' ל'. וזהו בחינת בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במידת הדין ראה שאין העולם מתקנים עמד ושתף מידת הירחמים במידת הדין. ולכאורה קשה, הלא ידוע שה' יתברך טוב ומטיב ומלא רחמים וכל בריאת העולם היה בשביל לגלות רחמנותו וטובו כמבאר בכל ספרי קבלה הקדושים, ואידך שיהיה במחשבה לברא העולם במידת הדין? אד באמת גם מה שעלה במחשבה לברא העולם במידת הדין היה גם כן מצד רחמיו וחסדיו, כי מעצם רחמיו רצה לברא את האדם שיקבל שכרו במשפט ולא יאכל נהמא דכסופא, על כן בודאי ראוי מצד רחמיו דיקא שיברא העולם במידת הדין ומשפט כי אם לא כן יהיה נהמא דכסופא, כי באמת גם כל דיני ומשפטיו יתברך נמשכים רק מחסדו וטובו, כי מידת הדין לא נתנהו כי אם כדי שיהיה צמיונים וכלים לקבל החסד בתוכם בידוע ועל כן באמת גם הדין הוא חסד גדול. וכמוכא על פסוק

בתחלת האצילות שהוא ראשית נקדח
הבריאה, ושם הנסתר בחינת תפלה הוא
תורת ה' ממש וכו' וכו'. ואחר כך
כשנכלל באין סוף שם הנעשה בחינת
התורה הוא תורת ה' ממש, והנשמע,
בחינת תפלה, הוא תפלת ה' ממש, כי
גם אצלו יתברך מצינו בחינת תורה
ותפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מנין
שהקדוש ברוך הוא מניח תפלין וכו'? וכן
אמרו רבותינו ז"ל, מנין שהקדוש ברוך
הוא מתפלל וכו'? ובודאי יש חלוק בין
תורה ותפלה שלנו ובין תורת ה' ותפלת
ה' וכו'. וקדם שעולין מדרגא לדרגא צריך
שיתנה ירידה קדם העליה, כי הירידה
היא תכלית העליה וכו', ענין שם כל זה
היטב היטב:

נמצא שיש אצלו יתברך תורה ותפלה
וזה בחינת משפט וצדקה הנ"ל,
כי תורה בחינת משפט, כי התורה
נקראת משפט, הינו בחינת ההנהגה על
פי משפט התורה, אבל כפי משפט
התורה קשה להעולם להתקיים, כי
התורה מחבת להחוטא ענישו חס
ושלום, ואפלו תשובה לא היה מועיל על
פי משפט התורה, אבל ה' יתברך שתף
רחמים בדין ומנהיג העולם בצדקה
וחסד, שזהו בחינת תפלה, בחינת תפלת
ה' שהוא מה שמתפלל יהי רצון שיכבשו
רחמי את פעסי מעלי, כמו שאמרו
רבותינו ז"ל, הינו מה שה' יתברך ממושיך
בכל פעם רחמים עליונים מאד אף על

פי שקמאו ישראל כמו שקמאו כדי
שיחמקמו עד שישבו כלם ברחמיו, כי על
די שהוא יתברך מתפלל וכובש פעם
וממתיק הדין והמשפט ברחמים ובצדקה,
על די זה בעצמו הוא מחליש ומכמול פח
היצר הרע שכל פחו מדינים וגבורות
ומגביר פח היצר טוב שכלו מחסדים
ורחמים כמו שכתב רבנו ז"ל פמה
פעמים ובפרט בסיון ע"ב, ענין שם. ועל
די זה יתקיים, "ועשיתי את אשר בחפזי
תלכו וכו'":

ג וכל זה הוא בחינת ראש השנה, כי
"זה היום תחלת מעשיך וזרון
ליום ראשון", כי בראש השנה נברא אדם
הראשון ובו נדון העולם אבל המשפט
צריך שיתנה בצדקה כנ"ל, וזה כל עבודת
הצדיקים הגדולים כל ימיהם והעקר
בראש השנה שהוא תחלת הבריאה. כי
עקר עבודת הצדיקים הוא להתמתק דינים
 ולהמשיך רחמים על ישראל ועל די זה
 בעצמו הם מחזירים את ישראל בתשובה
וכנ"ל. וכל מה שהצדיק גדול ביותר וכל
מה שפא למדרגה גבה ביותר הוא זוכה
להמשיך רחמים וחסדים עליונים יותר
ויותר. וכמו שמבאר בזהר הקדוש החלוק
שפין נח ואברהם ומשה וכו'. אבל עקשו
בתקף אריכת מרירת הגלות שישאר
ירדו מאד מחמת אריכת הגלות בבחינת
ותרד פלאים אין עוור להם כי אם על די
הצדיקים שאינן לתורת ה' ותפלת ה'
ממש שמעוררין אותו יתברך שיתפלל

בעצמו בעד ישראל וקמשיך רחמים
 וחסדים חדשים בכל פעם בחינת רחמים
 וחסדים שאינם פלים לעולם, בחינת
 "חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו",
 כי הם נכללין באור האין סוף ששם
 הרחמים אין סוף. והעקר עוסקים בזה
 בראש השנה, כי בכל ראש השנה חוזר
 ונעשה מה שהיה בתחלת הבריאה,
 כמבאר בכתבי הא"י ז"ל, אבל בודאי
 בכל ראש השנה נעשה חדשות לגמרי
 רק שהוא מעין שהיה בתחלת הבריאה
 אבל בודאי הוא בבחינת התחדשות
 נפלא. כי זה ידוע שאין ה' יתברך עושה
 שתי פעמים דבר אחד. ועקר
 ההתחדשות הנפלא הנעשה בראש
 השנה מעין תחלת הבריאה הוא בענין
 המתקת הדינים, שבכל ראש השנה
 ממשכין הצדיקים גברי כח עשי דברו
 לשמע בקול דברו המזכרים בזה הקדוש
 שהם בחינת הצדיקים שזכו לבחינת
 נעשה ונשמע בתכלית המעלה עד שזכו
 לבחינת תורת ה' ותפלת ה' שזה עקר
 בחינת נעשה ונשמע בשלמות באמת.
 אלו הצדיקים ממשכין בכל ראש השנה
 חסדים ורחמים חדשים שלא היה
 מעולם, להמתיק כל תקף הדינים
 המתעוררים בראש השנה שגמשכין
 מבחינת בתחלה עלה במחשבה לברא
 את העולם במדת הדיון שזה היה בראש
 השנה. כי עכשו עקר המשכת החסדים
 להמתיק הדיון ולקדם העולם הוא רק על

די הצדיקים הנ"ל, כי בתחלת הבריאה
 המשיך ה' יתברך בעצמו מדת הרחמים
 ושתף במדת הדיון וכו' כנ"ל, כי אז לא
 היה שום צדיק בעולם, אבל עכשו הפל
 תלוי בהתעוררות תחתון על די גדולי
 הצדיקים גברי כח הנ"ל, שהם בחינת
 "עשי דברו לשמע בקול דברו", בחינת
 נעשה ונשמע הנ"ל. וכמו שאמרו רבותינו
 ז"ל זה הפסוק לענין נעשה ונשמע. והוא
 גדל הפלא של ראש השנה של הצדיקים
 הנ"ל, שמשכין בכל ראש השנה
 חסדים חדשים נפלאים מאד לבטל
 הקמרוגים של הפגמים של אותו השנה
 עד שמתקין כל מיני דינים שבעולם.
 ומפלא מבטלים כל הצרות והיסורים
 מ ישראל, וממשכין שפע ורב טוב לבית
 ישראל. והעקר שעל די רבוי החסדים
 חדשים ונפלאים שמשכין בראש
 השנה, על די זה מבטלין ומחלישין כח
 היצר הרע ומכניסין הרהורי תשובה
 והתחזקות נפלא ב ישראל להתחיל בכל
 פעם לשוב אליו יתברך מפל מקום
 שהוא, כי כל מה שמשכין חסדים יותר
 וממתקין דינים יותר, כמו כן מחלישין
 כח היצר הרע והסמטרא אחרא שכל כחם
 מדינים כנ"ל:

ד וזה שמבאר בתורה הנ"ל שעל די
 נעשה ונשמע וזכין לשמחה,
 שעל די זה וזכין לעזות דקדושה להתגבר
 על עזות דסמטרא אחרא של העזי פנים
 ושל הגוף, כי הא בקה תלא, כי על די

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

הזה נהיית לעם" - בכל יום יהיו בעיניך פחדשים וכו', אבל כל זה זוכין על ידי הצדיקים שזכו לנעשה ונשמע הנ"ל. והא בהא תליא כל מה שמתקרב אליהם וזכה לעזות דקדושה ביותר וכל מה שזוכה לעזות דקדושה ביותר הוא מתקרב אליהם ביותר וכו', עד שזוכה לבוא לשלמות האמונה שממשיכין השבעה רועים וכו', ועדו צריכין באור גדול לבאר את התורה הנ"ל וכבר מבאר מזה קצת במקום אחר אבל עדין צריכין לדבר מזה הרבה בענין ירידה שקדם העליה המבאר שם וכו' באפן שיוכל כל אחד להבין עצות והתחזקות נפלא על ידי התורה הנ"ל:

ה וזה בחינת "כי תסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה", על ידי שפרכתני לצדיקי אמת ושמת חלקי מיושבי בית המדרש שלהם וכו', אבל "אלקים יודים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי וכו'", הינו שקמים כנגדי העני פנים שבדור וכו' וכנ"ל. ואתה ה' אל רחום ותנון וכו', שזה בחינת שלש עשרה מדות של רחמים שנגמשים מתפלת ה', כמו שכתוב: "ועבר ה' על פניו ויקרא ה' ה' אל רחום ותנון וכו'". וכמו שדרשו רבותינו ז"ל: מלמד שנתעמף הקדוש ברוך הוא בשליח צבור ולמדו סדר התפלה כדרך שאני מתעמף, הינו שה' יתברך, כביכול, גלה או למשה ולמדו איד הוא יתברך מתפלל בעצמו

נעשה ונשמע הנ"ל נמתקין כל הימים שעל ידי זה מגבירין פח יצר טוב על יצר הרע, שזהו בחינת התגברות עזות דקדושה על עזות דסמרא אחרא וכו' ל. כי עקר ההתקרבות אל הקדושה הוא על ידי עזות דקדושה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עוין וכו'. וכמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. אבל צריכין לדבר מזה הרבה, כי צריכין התחזקות גדול בכל יום ובכל פעם שהוא בחינת עזות דקדושה, כי הרבה הרבה עובר על כל אחד ואחד בכל יום ויום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בכל יום ויום יצרו של אדם מתחדש עליו וכו'. כי היצר הרע, שהוא באמת זמן וישן לנפרי, כי יקרא זמן וכסיל רוצה בכל פעם להתחדש ומעורר את האדם לשטותיו והכליו באלו הם חדשים עקשו, ועצות התורה הנפלאים הוא רוצה להתישן חס ושלום, באלו הם ישנים חס ושלום. ובאמת הוא להפך וצריכין להתגבר בעזות גדול כנגדו מחדש ולהבין ולהאמין בהאמת כי נהפך הוא, כי התאות והשטותים והבלבולים הם ישנים מכבר, כי אין כל חדש תחת השמש, אבל למעלה מהשמש שהוא התורה, שם יש חדשות בכל יום ובכל פעם, כי עצות התורה עמקים מאד מאד והם מתחדשים בכל פעם וצריך להתחזק בהתחזקות ועזות דקדושה מחדש בכל פעם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, "היום

ואומר ה' ה' אל רחום וחנון וכו', וכך
 'תפלל כל אחד מישראל שימשיך רחמים
 וחסדים מתפלת ה' בעצמו וכנ"ל. וזה
 שמבקש שם, פנה אלי ותגני תנה עזך
 לעבדך, שמכל הפקשות שצריך, מבקש:
 תנה עזך לעבדך. שיזכה לקבל עזת
 דקדושה מה' ותברך. וזהו 'תנה עזך' דוקא
 הנמשך מתורתך ותפלתך, מבחינת אל
 רחום וחנון שהוא בחינת תפלת ה' כנ"ל,
 הינו שיזכה לעזת דקדושה הנמשך מה'
 ותברך בעצמו, הינו עזת הנמשך מתורת
 ה' ותפלת ה' באמת, כי ה' עזו וגבור ה'
 גבור מלחמה, וכל עזו נוראותיו וגבורת
 מלחמתו הוא להכניס עזת דקדושה
 בישראל לבטל הדינים שמהם כל פח
 היצר הרע שהוא בחינת עזת דקדושה
 אחרת ולהגביר הרחמים והחסדים שהם
 בחינת צדקה בחינת תפלת ה' שמשם
 עקר העזת דקדושה שהו בחינת "נורא
 אלקים ממקדשך אל ישראל הוא נתן עז
 ותעצמות לעם וכו'". וזה "עזי אלקי
 אומר כי אלקים משגבי אלהי חסדי", כי
 עקר העזת דקדושה נמשך מהחסדים
 כנ"ל ועל ידי זה מתגברין להתחזק לקיות
 ולצפות לישועה לשמר ולהמתין עד אשר
 יפל ויתבטל העזת הרע שלהם
 שמתגברין ומתפשטין בכל פעם בעזת
 גדול דקדושה אחרת ככמה בחינות עד
 שפגעט קשה לעמד כנגדם ותרבה נפלו
 על ידי זה רחמנא לצלן, אבל דוד המלך
 עליו השלום התחזק עצמו בעזת

דקדושה ואמר: "עזו אלקי אשמרה". וכמו
 שפרש רש"י שם, 'עזי', הינו העזת של
 השונאים החולקים שמתגברין בעזת
 דקדושה אחרת כל כך ימים ושנים הרבה,
 אבל אני על משמרתו אעמד ואשמר
 ואמתין עד ירחם ה' ויפיל עזתם נגדי
 בחינת "עזו אלקי אשמרה, כי אלהים
 משגבי, אלקי חסדי יקדמוני וכו'" וכנ"ל.
 וזה, "ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך
 כי היית משגב לי וכו'". שלבקר, שהוא
 לעתיד לבוא, אשר וארנן לך על גדל
 החסד שעשית עמי להגבירני ולחזקני
 בעזת דקדושה כזה שאוכל לעמד כנגד
 עזת דקדושה אחרת כזה, כי עזת
 דקדושה שהשפעת עלי נמשך מחסדים
 עליונים נפלאים מאד מאד הנמשכים על
 ידי תפלת ה' וכנ"ל (שפוד חסדים אלו יתגלו רק
 לעתיד, כי הם בחינת תפלת הנסתר העליון, בחינת תפלת ה',
 שהוא בחינת נסתר העליון וכמוכן בהתורה הנ"ל):

ו וכל זה נמשך ונתתקן בראש השנה
 וכנ"ל, וזה בחינת "ה' מלך גאות
 לבש וכו'", שגאמר על ראש השנה,
 כמובא, שאז ה' ותברך מגלה מלכותו
 ולובש בגדי גאותו, וזהו "לבש ה' עז
 התאזר", בחינת עזת דקדושה הנ"ל
 שמשפיע בישראל כנ"ל. ועל ידי זה אף
 תכון תכל כל תמוט", כי עקר קיום
 העולם על ידי זה, כי רק על ידי זה
 מקבלין ומקיימין את התורה, כמו שאמרו
 רבותינו ו"ל: מפני מה נתנה תורה
 לישראל? מפני שהן עזין וכנ"ל. ועקר

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט מא

קיום העולם על ידי התורה, כמו שכתוב: "במזגים ארץ וכל ישוביה אנכי תפנית עבודיה סלה". וזה, "יבון בסאך מאז וכו'", הינו בחינת ראש השנה שאז ה' יתברך יושב על כסאו לשפט בצדקה שאז עקר כל התקונים הנ"ל הנמשכין על ידי תורת ה' ותפלת ה', שהם בחינת בראשית ברא וכו', כי אז נברא העולם וכו' שעל ידי זה נמשך עזות דקדושה בחינת קולות, שהו בחינת קול שופר של ראש השנה וכל הקולות והשאגות שצועקין ישראל אז שכלם בחינת עזות, כמו שמבאר שם. אבל יש פנגדים עזות דסטרא אחרא בחינת רבוי הקולות דסטרא אחרא. אבל עזות דקדושה הנמשך מה' יתברך בעצמו יתברך עליהם. וזהו: נשאו נהרות ה' נשאו נהרות קולם, הינו האויבים והחולקים המתפשטים פנגדנו כמו נהרות ממש ומתנשאים בקולם שהוא בחינת עזות דסטרא אחרא המתפשט ומתנבר מאד. אבל "מקולות מים רבים אדירים משברי ים", שהם קולות בחינת עזות דסטרא אחרא (ובגין שפרש רש"י שם, עין שם) אדיר פמרום ה', כי ה' יתברך בודאי אדיר ותקיף עליהם ויכניעם וישפילם על ידי עזות דקדושה הנ"ל, כי "עדתיך נאמנו מאד", עדתיך, בחינת העידים הנ"ל שהם בחינת שני הכתרים של געשה ונשמע, בחינת תורת ה' ותפלת ה' וכמו שמבאר שם על פסוק עדות ה' נאמנה, עין שם. אלו

העדות נאמנו מאד לביתיך נאנה קדש, שהוא הבית המקדש שמשם תצא תורה ושם עקר מקום התפלה, כמו שכתוב: "כי ביתי בית תפלה", שמשם נמשך העזות דקדושה בחינת "נורא אלקים ממקדשך אל ישראל הוא נתן עז וכו'". וזהו: "ה' לארד ימים", וכמו שפרש רש"י שם, אף על פי שארכו הימים אף על פי כן עדתיך נאמנו מאד, כי על ידי תורת ה' ותפלת ה', שהם בחינת עדתיך כנ"ל, על ידי זה נזכה לעזות דקדושה תמיד לנצח הכל וכו' ל:

ו זה בחינת המדרש פליאה המוכא בפנגות וזה לשונו, "תקעו בחדש שופר בפסא ליום חגנו", תאנא, איהו חג שהלכנה מתפסית בו? הוי אומר, זה ראש השנה. ואמאי מתפסית הלכנה? לפי שביום זה תקדוש ברוך הוא יושב על כסא דין ודן את העולם והשטן בא ומקמרג על ישראל ומזכיר עונותיהם. ואומר לו תקדוש ברוך הוא: הבא עדים. והוא הולך ומביא את החמה ואומר לו תקדוש ברוך הוא על פי שנים עדים יקום דבר והולך להביא הלכנה והיא מתפסית ומבקש אותה ואינו יכול למצאה, ואז תקדוש ברוך הוא עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים וכו' עד כאן לשונו, חמה ולכנה הם בחינת תורה ותפלה בחינת געשה ונשמע וכו' כי חמה בחינת תורה שנקראת שמש, כמו שפרש רש"י על פסוק תחת השמש בקהלת. ולכנה בחינת

לעשות מתורת ה' בחינת תפלה בחינת נשמע, לעשות מזה תורתו בחינת געשה וכו', כי התורה שלא זכה עדין לקימה פראוי ולהשיגה היא אצלו בחינת תורת ה', בחינת נסתרות ממנו. ועל זה צריך לבטל עצמו ולהתפלל הרבה לה' יתברך עד שקימה וישיגה לעשות מתורת ה' תורתו. נמצא שעושה מהתורה תפלה, הינו מבחינת תורת ה', שהוא הנסתר ורחוק ממנו, עושה מזה תפלה שמתפלל לה' יתברך שיזכה לבוא לזה. ואחר כך כשזוכה לפעל בקשתו ומשיג בחינת הנסתר, בחינת תורת ה' אזי געשה מתורת ה', שהוא בחינת תפלה, תורתו.

נמצא ששיניהם אחר:

הדבר קצת, כי פונת אדוננו מורנו ורבנו ז"ל שהזהיר מאד לעשות מהתורה תפלה, היה פונתו מהתורה שלא זכה עדין להגיע אליה הן מצד הקיום הן מצד ההשגה והעקר הוא הקיום כמו למשל בשלומד בתורה שעל ידי מצות ציצית זוכה להציל מצארף, כמו שכתוב: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ועל ידי זה יהיה נצול מעצות הפוכות שאינם אמת וכו'. ועל ידי זה זוכה לאמונה ולהתפלה ולארץ ישראל וכו'. ויודע בעצמו רחוק מזה הוא צריך להתפלל הרבה לה' יתברך ולעשות מהתורה הוואת תפלה להתפלל לה' יתברך שיזכה לקים מצות ציצית פראוי באפן שיזכה לכל הנ"ל. נמצא, שכל

מלכות דוד פידע, בחינת תפלה, בחינת ואני תפלה. ועקר התפלה בחינת נשמע הוא בחינת רצונות וכסופין חקיים לה' יתברך בדבקות ובטיל גמור אל אור האין סוף עד שבא לדבורים שה' יתברך מרחם עליו ופותח פיו לפרש שיחתו לפניו וכמוכן בהתורה הנ"ל וכן בכמה מקומות דבריו ז"ל. וזה בחינת "לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון". שעקר ההכנה ועריכת הלב שמזכין ומעריך לבו בכסופין חקיים וקא לפני ה' יתברך לפרש שיחתו, וה' ברחמיו נתן מענה בפיו בחינת ומה' מענה לשון. וזה עקר בחינת נשמע שהוא בחינת תפלה, שהוא בחינת בטול אל אור אין סוף, כמו שמבאר שם. ועל ידי זה זוכה ששיג תורת ה' עד שגעשית תורתו, שהיה בחינת שעושה מהנשמע געשה, מהנסתר נגלה, מתפלה תורה:

וזהו בעצמו מה שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר בסימן כ"ה לקוטי תנינא לעשות מהתורה תפלה, אף על פי שלפום רהטא נראים כסותרים זה את זה, כי כאן כתב לעשות מהתפלה תורה ושם כתב לעשות מהתורה תפלה, אך באמת בשיניהם לדבר אחד נתפנו, כי מה שכתב פמה פעמים לעשות מהתורה תפלה פונתו לעשות מהתורה שלא זכה עדין לקימה ולהשיגה, לעשות ממנה תפלה להתפלל לה' יתברך שיזכה לקימה ולהשיגה, וזהו בעצמו מה שכתוב כאן

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

מג

התורה היא אצלו בחינת תורת ה' מאחר שלא זכה עדין לקנינה בשלמות הראוי באפן שניגע לכל הנ"ל רק שהצדיק שגלה זאת התורה זכה לזה בשלמות כי אצלו היא תורתו (וגם נמוקה אצלו) באלפים ורבות מדרגות מבחינת תורתו, מבחינת הנגלה שלו, רק שהקרה לתורה עצמה בשבילנו לאמרה קד וכו', כמבאר מזה במקום אחר). אבל אצלנו הוא בחינת תורת ה', בחינת נסתרה, מאחר שלא זכינו לקנימה כראוי, מכל שכן ולהשיגה ועל זה צריכין תפלה כנ"ל. ועושיין מהתורה הינו מבחינת תורת ה' תפלה עד שזוכה לבוא לזה לקיים ולהשיג זאת התורה ואז נעשה מתורת ה', שהיא בחינת תפלה, תורתו. נמצא ששניהם אחד, כי מה שכתוב כאן לעשות מהתפלה תורה, הינו בחינת תורתו שיתרה נעשה מהנסתרה, שהיא בחינת תורת ה', והיה נעשה מזה על ידי רבוי תפלות בחינת תורתו, שזהו בעצמו מה שאיתא במקום אחר לעשות מהתורה תפלה, הינו מתורת ה' מה שגלו הצדיקים ואנחנו עדין רחוקים ממנה, לעשות מזה תפלה עד שזוכה לזה והיה נעשה תורתו, והרי בשניהם לדרך אחד נתפנו וכנ"ל (וען במקום אחר מזה בחלכות ספר

תורה ובאן כבאר יותר געור ה' יתברך):

ח נמצא שחמה ולבנה הם בחינת תורה ותפלה, ואף על פי שהלבנה קמנה מהחמה וכאן מבאר שתפלה בחינת נסתרה גבה יותר? אף על פי הנ"ל מבאר קצת כי התפלה מקבלת מהתורה,

כי מתפלל שזוכה לקיים את התורה ועל ידי זה זוכה לבוא לזה לעשות תורת ה' תורתו וכן מדרגא לדרגא עד אין סוף. נמצא שהתפלה קמנה מהתורה, הינו מהנסתרה, ונבנה מהתורה, הינו מהנגלה, כי על ידי התפלה פועלין הכל ועושיין מהנסתרה נגלה ואזי היא בחינת אשת חיל עטרת בעלה, המובא בכתבים. כי על ידי התפלה יכולין לעלות מתכלית תכלית דיוטא התחתונה עד תכלית מעלה העליונה עד אין סוף עד שזוכה לתורת ה' ותפלת ה', כמובן למען בהתורה הנ"ל ובמקום אחר:

ט ואלו השתי בחינות, שהם בחינת חמה ולבנה, בחינת תורה ותפלה, בחינת נעשה ונשמע, הם בחינת שני עדים, כי הם בחינת שני העדים שהכתירו את ישראל בחורב כשאמרו נעשה ונשמע וכנ"ל, כי העדים, שהם הכתרים הנ"ל, הם בחינת עדים, כי הם מעידין על מעשי האדם, בבחינת נשמתו של האדם מעידה בו, כי כפי מה שמקיים וממשיך על עצמו בחינת נעשה ונשמע הנ"ל, כמו כן מקתרת נשמתו למעלה בשני העדים שהם הכתרים הנ"ל, ולהפך להפך חס ושלום. והיו בחינת מה שכתוב, "ועתה הורד את ערוך מעליוך ואדעה מה אעשה לך", שה' יתברך לא רצה לשפוטם עד שוירדו עדים, שהם הכתרים, ואז ידע מה לעשות להם כפי אשר יעידו עליהם אלו העדים בעצמם

מכרחת להעיד על הפגמים שפגמו
במעשיהם נגד התורה ואומר לו ה'
יתברך: על פי שנים עדים וכו'. והולך
להביא הלכנה בחינת נסתר, בחינת
תפלה והיא מתפסית מאד עד שאינו
יכול למצאה. פי הנשמע, שהוא בחינת
תפלה, בחינת רצון ובטול אל האין סוף
של איש הישראלי, זה אינו יכול להשטין
ולמצא ולהשיג כלל, כי רב בני ישראל
רצונם וכסופם חזק ואמין מאד מאד לה'
יתברך, בפרט באלו הימים אלו ועשרת
ימי תשובה, בפרט בראש השנה ויום
הכפורים שאז כל ישראל לבם נשבר
בקרנם ומתקבצים בבית הנסתר ובבית
המדרש ומרבין בתפלות ורצונם וכסופם
חזק עד אין סוף לה' יתברך, עד שעל ידי
רצונם החזק עולים עד אין סוף בבח
הצדיקי אמת שהשיגו תורת ה' ותפלת
ה' ועל פן אינו יכול למצא כלל את
הלכנה בחינת תפלה, פי היא מתפסית
מאד, פי הוא בחינת נסתר, בחינת נשמע
שעולה עד אין סוף. והוא בעצמו בחינת
מה שאמרו רבותינו ז"ל במדרש ומוכא
בדברינו שפטר הנעשה אגרו ישראל
וכתר הנשמע נשאר להם, כמו שמבאר
על פסוק ועתה ישראל שמע אל וכו',
הינו כנ"ל, כי פטר הנעשה אבדנו
בעונותינו, פי אין אנו יכולין לקיים שום
מצוה בשלמות, פי אף על פי שאנו
מקיימין המצות גם בגלות, אבל אין אנו
יכולין לקיים שום מצוה בשלמות הראוי,

אך וכמו פגמו בהם, והוא בעצמו בחינת
שני העדים שנאמנים בכל דבר, פי בכל
מקום שיש הכחשה זה בחינת פגם
אמונה, על פן מביאין שני עדים שהם
בחינת שני עדים הנ"ל שעל דם נבנית
האמונה, בבחינת "עדות ה' נאמנה"
הנ"ל, ועל פן שני עדים נאמנים לעולם,
פי שני עדים הם בבחינת נעשה ונשמע,
פי כבר מבאר שבכל דרנא יש בחינת
נעשה ונשמע ואין שני בני אדם דומין זה
לזה, על פן אלו השני אנשים ישראלים
הבאים להעיד בנדיא יש בהם קטן וגדול,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מכניסין את
הגדול שבהם וכו'. וגדול וקטן הם בחינת
נעשה ונשמע כנ"ל ועל פן הם נאמנים,
פי על ידי בחינת נעשה ונשמע נשלם
האמונה. ועל פן התורה נקראת עדות,
כמו שכתוב: ונתת אל הארץ את העדת
וכו". וכתוב, לחת העדת וכן הרבה. וגם
התפלה נקרא עדות, כמו שכתוב: "עדות
לישראל להדות לשם ה'". וכמו שמבאר
בהתורה 'תהומות וכסומו וכו' סימן ט',
עין שם, הינו כנ"ל:

ועל פי זה יתבאר בעזרתו יתברך דברי
המדרש הנ"ל, פי ה' יתברך אומר
להשטין להביא עדים והוא רוצה להביא
החמה ולכנה, שהם בחינת תורה ותפלה,
בחינת נעשה ונשמע, שהם בחינת שני
העדים הנ"ל, שהם עקר העדים, ורוצה
להביאם להראות שישאל פגמו בהם
והוא מביא את החמה בחינת תורה והיא

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט מה

כי פמה מצות אי אפשר לקיים כלל בגלות כמו קרבנות וכו' ואפלו המצות שמקומן אינם בשלמות הראוי וצריכין ויגיעה גדולה לקיים איזה מצוה בראוי. אבל פתר הנשמע, שהוא בחינת תפלה שעקרה בחינת רצון ובטול וכו' הנ"ל, זה אי אפשר לקח מישראל בשום אופן, כי איד שהוא אף על פי כן רצונו וקספנו חזק ותקוף מאד מאד לשוב לה' יתברך בכל עת וכמו שכתוב: "מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפין" (עין במקום אחר מה בהלכות ערב הלכה ג), וכמו שכתוב: "כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת יה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוהו וכו'". שכל זה נאמר על רשפי שלהבת תבערת הלב לה' יתברך בעמקות פנימיות רצונו, שאפלו המקוץ שפוטנים במדרגה התחתונה מאד בוער לבו לה' יתברך עד אין סוף. ועל פן פתר הנשמע לא אבדו ישראל, ועל פן על ידי בחינת הנשמע בחינת רצון, בחינת תפלה וכו', אנו משלימין כל המצות, כמו שאנו אומרים קדם כל מצוה, יהי רצון מלפניך פאלו קמיתיה בכל פרטיה ודקדוקיה וכגונתיה וכו', הינו פנ"ל, כי עקר קיומנו על ידי הרצון שהוא בחינת נשמע וכו' שעולה עד אין סוף, כי גם במדרגה התחתונה מאד יכולין לכסוף עד אין סוף אחר שפבר גלו לנו הצדיקי אמת השגות באלה שיש תפלה

ה' שהוא בחינת סתרי נסתרות בחינת חסד וצדקה הנעלם ונסתר מאד. על פן אין השמן יכול למצוא את התלונה כלל ואז הקדוש ברוך הוא עומד מכסא דין ויושב על פסא רחמים על ידי תקיעת שופר, כי כל המדרש הנ"ל נדרש על פסוק "תקעו וכו'", כי עקר קול שופר שהוא בחינת עזות דקדושה נמשך מהשמחה שעקרה נמשכת על ידי בחינת נשמע, בחינת תפלה, בחינת רצון ובטול וכו' הנ"ל, כמו שמבאר שם ועל ידי זה נמשכין חסדים נפלאים חדשים בכל ראש השנה, חסדים שלא נתגלו מעולם שעל ידי זה נמתקין כל הדינים, כי נתגלה הצדקה שנעלם בהמשפט שזה עקר בחינת התקון על ידי פתר הנשמע וכו' וכנ"ל ועל פן על ידי זה הקדוש ברוך הוא עומד מכסא דין וכו'.

יא תכלל שכל אדם בכל זמן צריך שיהיה לו פמה וכמה עליות וירידות כל ימי חייו, כי אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא כי אם על ידי ירידה שקדם העליה, כי הירידה היא תכלית העליה כמובא. ומחמת אלו הירידות, הרבה נכשלו ונפלו מאד, כי צריך אז התחזקות גדול שהוא בחינת עזות דקדושה בכל הבחינות וכנ"ל. וזה בחינת אריכות הגלות של כלל ישראל, כי כלל הגלות הוא בחינת ירידה שקדם העליה, בבחינת מה שאמר ה' יתברך לעיניך בשהיה צריך לירד למצרים בגלות "אנכי

ארד עמך מצרומה ואנכי אעלך גם עלה". ובפרט הגלות האחרון הזה שעליו נאמר, "יתרד פלאים וכו'" ובג"ל. וכל זה עובר על כל אחד ואחד בפרטיות, כי יש מי שאינו מתעורר כלל לעלות מירידתו ויש שמתעורר קצת, אך מרבוי הירידות שעוברין עליו לטובתו פדי שעלה מדרגא לדרגא, הרבה נפלו על ידי הירידות וכמובא מזה. על כן צריך שתדע שצריכין התחזקות הרבה ועקשנות גדול בלי שעור שכל זה הוא בחינת עזות דקדושה שמקבלין על ידי שמחה שנמשך מבחינת געשה ונשמע וכו'. ועקר הכח שייכול להתחזק מי שהוא אפלו בתכלית הירידה, הוא על ידי שמקבלין פח מבחינת גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, שהם הצדיקים הגבוהים שזוכין לבחינת געשה ונשמע העליון הג"ל, שהוא בחינת תורת ה' ותפלת ה' ששם החסד והצדקה עד אין סוף בחינת חסדי ה' כי לא תמנו וכו', שזה החסד מבייבין ביותר בראש השנה שהוא חסד גדול, כמו שמבאר במקום אחר ובג"ל. כי באמת אי אפשר להבין החסד והצדקה הנמשך משם, כי הוא בחינת תפלת ה' שה' יתברך בעצמו, ככבוד, צריך להתפלל על זה להמשיך ולגלות החסד הנפלא הנעלם הזה שאי אפשר להשיגו, כי תפלת ה' הוא בחינת סתרי נסתרות שבנסתרות עד אין קץ, כי הוא בחינת נסתר העליון הג"ל שאין מי שישגי איד

הוא יתברך עושה המשפט בצדקה ובג"ל. ובהו יכול להתחזק כל אחד בכל עת, כי עקר נפילתו הוא מחמת שידע שפני משפט התורה תבא ופגם מאוד וגם כי חזק עצמו במה וכמה פעמים וסמך על חסדו יתברך שהוא בחינת נסתר, בחינת תפלה, אבל אחר כך פגם גם כזה מאד מאוד עד אשר חס ושלום אפם תקוה. אבל בשמאמין שיש תפלת ה' שגלו חכמינו ז"ל ובג"ל ששם החסד והצדקה עד אין קץ והוא בחינת נסתר גבה מאד שאי אפשר להשיגו כי אם גדולי הצדיקים המבחרים שזכו לזה, על ידי זה גם הוא יכול להתחזק בכחם, כי הם ממשיכין עזות דקדושה גם עליו ובג"ל. רק העקר שאמין בכחם הגדול וידעה עז פנמר להמשיך על עצמו העזות דקדושה הנמשך מהם, כי שם בענין העזות הוא העקר מה שאין יודעין מהיכן התחלה (כמו שמבאר במקום אחר סימן קמ). כי כל מה שמתקרב אליהם יותר נמשך עליו העזות דקדושה יותר, וכל מה שממשיך על עצמו העזות דקדושה יותר הוא מתקרב אליהם יותר, כי כל דברי התורה הזאת וכן כל התורות נעוץ סופם בתחלתם ויתחלתם בסופם ויתבאר במקום אחר. וכל זה זוכין בראש השנה ביותר. ועל פן הולכין וגופעין לבוא על קברי צדיקים בערב ראש השנה, כי נעלם ממנו ולא נדע מי הוא זה שייכול להמשיך החסד העליון הנפלא הזה בעצם ירידתנו, כמו

שְׁפָתוֹב: וְרָאָה אֶת עַמּוּד מְרוּדִים מְאֹד.
 פי אם הצדיקים שוכני עפר שגלו כל זאת
 וזכו לזה לבחינת תורת ה' ותפלת ה'
 וכנ"ל וכמו שפתיב: "טובתי כל עלך
 לקדושים אשר פארץ המה וכו'":

יב וזה בחינת מאמר הוזהר הקדוש (כלל
 דף קפא); 'תאנא, מאי דכתיב: "אל
 תראוני שאני שחררת", אבל בשעתא
 דאיהי גו רחמא סגי לגבי רחמא דילה,
 אזעירת גרמה בויערו סגי עד דלא אתחזו
 אות מנה פר ועירא הנקדה חדא. ומאי
 איהו, אות י', כדון אתפסיאת מפל חילין
 ומשריון דילה, ואיהי אמרת "אל תראוני
 שאני שחררת", דלית באות דא חנרא
 כשאר אתון, ולית אתר לאעלא לבון
 תחות גרפאי וכו', דאנא נקדא חדא
 ועירא, מה עבדי אנון גברין תקיפי חילא
 וכו', וכדון מגו קלון ושאינון דאנון גברין
 תקיפי חילא נפיק דודה רחמא דילה מגו
 היכלה בכמה מתנן ובכמה נבובין
 ובריחין ובבוסמין, ואמי לגבה ואשבח לה
 בלא דיוקנא ושפירו כלל, קריב לגבה
 ומנשק לה, עד דאתערית ועיר ועירי מגו
 ריחין ובוסמין, ובחדוה דרחמא דעמה
 אתבניאת ואתעבדת בתקונהא בשפירו
 דילה, ועל דא פתיב גברי פח עשי דברו',
 דבתקנא וגבורתא דילהון גרמין דא, עשי
 דברו' ודאי, מתקנין לה ומתדרין לה
 דיוקנא קדמאה, עד פאן לשונו. ואם פי
 דברי הוזהר הקדוש הנה עולים ברום
 גבהי מרומים וכמוכן מעט בפנות, וגם

הפנות אי אפשר להבין וכו', אבל זה
 צריכין לידע ולהאמין שעקר דבריו
 הקדושים נאמרים לכל אדם בפרט, פי
 כל אחד מישראל הוא חלק אלוה ממעל
 והוא אחד מהנפשות ישראל הכלולים
 בכנסת ישראל אשר עליו נאמר כל
 המאמר הקדוש הזה, כי כמו שנאמר כל
 זה על כלל כנסת ישראל כמוכן למשפיל,
 כמו כן נאמר על כל אחד מישראל
 בפרט:

יג הינו פי בעת שנפש מישראל יורדת
 ונקטנת, שזהו בחינת ירידה הנ"ל
 שקדם העליה, ואז היא נקטנת בעיני
 עצמה מאד מאד, אבל כל זה מגו
 רחמא סגי לגבי רחמא דילה שהוא ה'
 ותברך, כי מחמת שבשרשה היא בווערת
 לה' ותברך ברשפי שלהבת האהבה,
 על ידיה היא חפצה רק לעשות רצון
 קונה בשלמות, אבל השאור שבקעסה
 מתנצר מאד כנגדה עד שנקטנת,
 ואזעירת גרמה בויערו סגי, עד שלא
 נשאר ממנה שום אות, רק בחינת נקדה
 שחרה, בחינת נקדה דאות י'. פי מפל
 המעשים טובים נעשים אותיות שהם
 עקר הפאר והיפי של נפש הישראלי
 שנקראת 'דבר', כמוכן במאמר הנ"ל
 שנאמר על פסוק "עשי דברו", שקורא
 כנסת ישראל שכלולה מפל הנפשות
 בשם דבר, פי עקר בנינה ותקפה
 ותפארתה של נפש הישראלי הוא על ידי
 הדבור, בבחינת (בראשית ב): "ויהי אדם

חושן משפט

לנפש חיה, ותרגמו: לרעה ממללא'. אבל בעת ירידתה נקטנת מאד עד שלא נשאר ממנה שום אות כי אם בחינת נקדה חדא דא"ת, שהיא בחינת נקדת האמונה, שהוא בחינת קצא דא"ת ד', שהיא בחינת יוד, שזה החלוק שבין דלת לר"ש, שזהו בחינת (שמות לה): "לא תשתתחה לאל אחר" וכמוכא.

ואיחי אמת אל תראוני שאני שחררת וכו' ואתפסית מפל חילין ומשרון דילה. כי כל נפש מ'שראל יש לה כמה חילות ומשרין קדושים התלויים בה כידוע, וגם כמה נפשות תלויות בה, כי ה'יב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם, ואם פן צריך כל אחד לדבר עם כמה בני אדם ביראת שמים, וכמו שכתוב במקום אחר, אבל מעצם קטנותה היא מתפסית מפל חילין ומשרון דילה ואומרת: אל תראוני שאני שחררת וכו', ולית אתר לאעלא לבון תחות גרפאי וכו', דאנא נקדה חדא ועירא, כי אני בקטנות עצום מאד, ודי מה שאני חי בירידה וקטנות כזה.

מזה עבדי אנון גברי תקיפי חילא וכו', וכדון מגו קלון ושאיני דאנון גברי תקיפא חילא נפיק דודה מגו היכלה בכמה מתנן וגריחין ובכוסמין וכו', עד ועל דא פתיב גברי כח עשי דברו, דבהקפא וגבורתא דילהון גרמין דא וכו'. הינו שעקר תקון נפש הישראלי הנ"ל הוא על-ידי גברי כח עשי דברו לשמע

בקול דברו, שהם הצדיקים גברי כח שוכו לבחינת געשה ונשמע הנ"ל, שעל-ידיהם מחוקין ומאמצין נפש הישראלי אפלו בתכלית הירידה והקטנות, כי גרמין שה' ותפרד מרחם עליו ומאיר ברעתו התנוצצות אלהותו, שזהו בחינת: 'דנפיק דודה מגו היכלה וכו' בכמה מתנן וכו' וגריחין ובוסמין, שמאיר בה ומזכיר אותה כמה וכמה טובות וחסדים שעשה עמה ומחיה אותה בכמה וכמה חדושי תורה המחיין ומשיבין את הנפש, שהם בחינת ריחין ובוסמין מביין וכו', עד דאתעריט ועיר ועיר מגו ריחין ובוסמין וכו', ועל דא פתיב גברי כח עשי דברו, כי העקר הוא מה שעושים ובונים את הדבור ממש, שהוא עקר בחינת הנפש הנ"ל, הינו מה שחוזרת הנפש ומתחלת לדבר דבורים קדושים, הן לפני ה' ותפרד, שחוזרת ומתחזקת ומתאמצת לפרש שיהיה לפני ה' ותפרד, הן מה שחוזרת לדבר עם חברים ביראת שמים עד וכו', והכל בכח גברי כח עשי דברו הנ"ל, שהם בחינת הצדיקים שוכו לנעשה ונשמע הנ"ל, שעל-ידיהם כל תקונתו לנצח וכו'. והבן היטב היטב להתחזק על-ידיהם בכל מה שיעבר עליך כל ימי חייך:

יד וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שהמלאכים אמרו: "אשר תנה הודך על השמים", שיתן להם את התורה. והשיב להם ה' ותפרד: למצרים וירדום?

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט מט

יצר הרע יש ביניכם? וכו'. כי גם המלאכים נקראים "גברי פח עשי דברו לשמוע בקול דברו", שמקדימין געשה לנשמע, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'מי גלה רז זה לבני וכו', על-כן שאלו שיתן להם את התורה, כי עקר כלל התורה הוא בחינת געשה ונשמע, נגלה ונסתר פנ"ל, הינו שעל-ידי התורה זוכין לעלות מדרגא לדרגא וכו', על-כן שאלו המלאכים מאחר שגם הם 'עשי דברו לשמוע' וכו' שמקדימין געשה לנשמע, על-כן ראוי שתנתן להם התורה כדי שהם יזכו לעלות לנעשה ונשמע, גבה מעל גבה וכו' פנ"ל. והשיב להם ה' ותברך שאי אפשר להם לבוא לזה, כי אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא כי אם על-ידי שיהיה ירידה קדם העליה, כי הירידה תכלית העליה, ואתם מחמת שאין לכם יצירה הרע אין שך אצלכם ירידה, ואם אוריד אתכם לזה העולם לא תוכלו לעלות, כמו שנבשלו המלאכים שורדו, על-כן אי אפשר לכם לקבל התורה ולזכות לעלות מדרגא לדרגא לבוא לנעשה ונשמע הגבה ביותר. וזהו שאמר להם: 'למצרים ירדתם?', 'ירדתם' דיקא, כרמזו על הירידות שאריכו קדם העליה, שפלים כלולים בבחינת "אנכי ארד עמך מצרימה וכו'", שפולל כל הגליות, שהם כלליות הירידות שקדם העליות, ומאחר שאין שך אצלכם ירידות מצרים, כי אין בכם יצר הרע,

אינכם יכולים לקבל את התורה, לזכות לנעשה ונשמע הגבה ביותר שזה עקר קבלת התורה, כי אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא כי אם על-ידי ירידה שקדם העליה וכו' ל:

טו גם כי ההתחזקות בשעת ירידה הוא על-ידי שמאמינים בעצם נפלאות חסדיו עד אין סוף שהוא בחינת הפלת ה' וכו' ל, ומאחר שאתם מקטרגים על בריאת האדם וכן על נתינת התורה לישראל, כי שניהם בחינה אחת פדיוע. והכל מחמת שאינכם מאמינים בנפלאות נסתרות ה' ותברך שיש אצלו חסדים נעלמים מאד שעל-ידיה יכול להעלות מכל הירידות שבעולם להפכם לעליות גדולות, על-כן בודאי אינכם ראויים לקבל התורה ולעלות מדרגא לדרגא, כי עקר העליה על-ידי התחזקות האמונה בעצם נפלאות חסדיו וכו' וכו' ל. כי רק בשביל זה נברא האדם ונרד לעולם הנשמי הזה המלא קלפות והסתות וכו', כדי שיוכל להוציא החסדים הנעלמים מאד מאד ממהתעלם אל הגלוי, שזה עקר גדלת הבורא ותברך, כי עקר גדלתו הוא החסד שנקרא 'גדלה', וכל מה שמוציאין חסדו ממהתעלם אל הגלוי נתגלה גדלתו ותברך יותר. וזה עקר בחינת ירידה תכלית העליה, כי על-ידי הירידה ואף על-פירכּן מחזק עצמו על-ידי האמונה בעצם חסדיו ותברך עד אין קץ ותכלית, על-ידיה מנגלה חסדיו ומוציא החסד

הנעלם, בחינת נסתר הנ"ל, מההעלם אל הגלוי, שזה עקר גדלתו ותכרף שבשביל זה ברא העולם, כדי לגלות רחמיו וחסדיו וכו'. וזה עקר עליתו, שהוא מה שהשיג בחינת נשמע, בחינת תפלה, בחינת נסתר הנבנה יותר, שכל בחינות אלו הם בחינת חסדים הנבנים ביותר שהיו נסתרים מאד וכנ"ל, וזכה להשיגם על ידי שהתחזק בעצם הירידה להשתוקק לה' ותכרף ולהתפלל ולהתחנן אליו ותכרף על ידי גדל העזות ודקדשה שהכניסו בו הצדיקים גברי פה הנ"ל להאמין בחסדיו העצומים שאינם פלים לעולם וכנ"ל. ובשביל זה במקום שפעלי תשובה עומדים אין צדיקים גבורים יכולים לעמד, כי הפעלי תשובה מנלן ומפרסמין ביותר חסדו וטובו, על ידי שהתחזקו לבטח בחסדו בעצם ירדות באלה שעברו עליהם שזה עקר גדלתו ותכרף וכנ"ל:

וזה בחינת כל השירות ותשבחות שאומרים לפניו ותכרף, שפכלם מזכירין גדלתו וחסדו ותכרף, בבחינת (התלם ק) "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", וכתוב (שם עב) "חסדי ה' עולם אשרה וכו'". כי עקר תהלתו ושבחו בשעושה חסד עם בריותיו ומגלה החסד הנעלם, וכמו שאומרים בכל התפלות והשירות והתשבחות מרבוי חסדיו. וכמו שאומרים בסליחות של ערב ראש השנה: 'ומה יתרון אם תפקד עלינו כדרךנו, לא באלה שבחיד וכו', אבל הדבר שהוא לך לשם ולתהלה להתנהג עם בניך במדת רחמים וכו'.

ועל-כן אין קיים להשטר מתנה כי אם כשנכתב באתגליא, כי עקר בחינת מתנה נמשך מאוצר מתנת הנגם שלמעלה, מבחינת חסד הנגם העליון הנ"ל, שהעקר להמשיך החסד מהעלם

הנעלם, בחינת נסתר הנ"ל, מההעלם אל הגלוי, שזה עקר גדלתו ותכרף שבשביל זה ברא העולם, כדי לגלות רחמיו וחסדיו וכו'. וזה עקר עליתו, שהוא מה שהשיג בחינת נשמע, בחינת תפלה, בחינת נסתר הנבנה יותר, שכל בחינות אלו הם בחינת חסדים הנבנים ביותר שהיו נסתרים מאד וכנ"ל, וזכה להשיגם על ידי שהתחזק בעצם הירידה להשתוקק לה' ותכרף ולהתפלל ולהתחנן אליו ותכרף על ידי גדל העזות ודקדשה שהכניסו בו הצדיקים גברי פה הנ"ל להאמין בחסדיו העצומים שאינם פלים לעולם וכנ"ל. ובשביל זה במקום שפעלי תשובה עומדים אין צדיקים גבורים יכולים לעמד, כי הפעלי תשובה מנלן ומפרסמין ביותר חסדו וטובו, על ידי שהתחזקו לבטח בחסדו בעצם ירדות באלה שעברו עליהם שזה עקר גדלתו ותכרף וכנ"ל:

טו ונחזור לענין מתנה. וזה בחינת מה שהצריכו רבותינו ז"ל שהנותן יתן מתנה גלויה ודיקא. וצריכין לכתב בשטר מתנה: 'כתובהו בשוקא וחתמוהו בברא, כי היכי דלא להוי מתנתא ממורתא', כי כבר כתבנו ששרש ענין מתנה נמשך מבחינת צדקה, בחינת חסד עליון שעושה ה' ותכרף עם בני אדם וכו' וכנ"ל, שזהו בחינת נסתר, בחינת תפלה ה', בחינת נשמע וכו', שזה עבודת הצדיקים הגדולים להמשיך החסד

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט נא

אל הגלוי, וכל זמן שהוא בהעלם אינו נקרא בשם חסד, וכמו שכתוב בזהר הקדוש: 'חסד - דאתפשט לבר', ועל-כן צריכין לכתב בשטר מתנה: 'כתבוהו בשוקא וכו'', כי עקר קיום המתנה הוא רק על-ידי התגלות החסד דיקא וכו"ל:

יו וזה בחינת שלש עשרה מדות של רחמים שזכה משה להמשיך, שה' יתברך למדו סדר תפלה ונתעטף בשליח צבור ואמר לו: 'ברוך שאני עומד ומתפלל כך יהיו עושין בני בעת צרה'. וזהו כל ענין הנ"ל שה' יתברך למדו סדר התפלה בעצמו, בחינת תפלת ה', ולמדו שפך יהיו עושין בניו, שזכירו כל מדותיו של רחמים ועל-ידיה יהיו נענין תמיד, כי הכתיחו שאינן חוזרות ריקם, כי על-ידי שמוזכרין מדות רחמיו המרבים על-ידיה מוציאין החסד מהעלם אל הגלוי, והכל בכח תפלת ה', שזהו בחינת שה' יתברך נתעטף בשליח צבור והתפלל בעצמו, ולמדו שעל-ידיה יזכו גם כל בני ישראל בכל עת צרתם, בכל הירידות שבעולם בגוף ונפש, להמשיך החסד מההעלם אל הגלוי, על-ידי שזכירו בפה דיקא מדות רחמיו, כי עקר ההתגלות על-ידי הדבור פידוע, בחינת "עשי דברו" הנ"ל. וזהו גדל מעלת רבוי התפלות ובפרט ההתבודדות והשיחות הרבים בינו לבין קונו, והעקר להרגיל עצמו לתזכיר בכל פעם רבוי רחמיו שכתב עשה עמנו ועמו בפרטיות, ועל-

דריה זכה לעורר רחמיו ולהתחזק בעזרת דקדושה בכל הירידות שבעולם ולא יניח עצמו לפל בשום אופן עד אשר ישוב אל ה' וירחמהו.

יד חה

ועל-כן נזהגין שקדם הסליחות אומרים פסוקים המדברים מגדלתו עד אין חקר, שהם הפסוקים מן "לך ה' הוצקה וכו'', "שומע תפלה וכו'', כי אין אנו יכולים להתחיל לדבר ולבקש מלפניו 'סלח נא' לעצם רבוי פגמינו וכו', כי אם על-ידי שמוזכרין עצם גדלתו עד אין חקר, כי עקר גדלתו יתברך הוא רבוי רחמיו וחסדיו וכו"ל:

יח וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו'ל (שבת י"א): 'הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו', ולמדו משבת שאמר ה' יתברך: 'מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה ואני מבקש לתנה לישראל, לך והודיעם, וזה לשון רש"י: 'צריך להודיעו מתן פלוני אמת לך, וזה הדרך כבוד דשמא יתבטל לקבלה ומתוך כך מתרצין בדברים ואינו בוש בדבר וכו''. כי ה' יתברך הטביע באדם שיהיה בוש לקבל מתנת חנם מחברו, וכמו שאנו מבקשין: 'ואל תצריכני לידי מתנת בשר ודם וכו'', וזה מחמת שהאדם עקרו נבוא שיקבל שכרו במשפט ולא יאכל נהמא דכסופא וכו"ל, אבל מחמת שראו שלא יתקיים העולם על-ידי משפט לבד ושמך מדת הרחמים, בחינת צדקה הנ"ל, בחינת מתנת חנם, ומשם נמשך בעולם

חשוב נחשב קבלתו כאלו נתן לחברו מתנה. אך עקר הבושה מאחר שאינו רואה ומרגיש עצם אהבת חברו אליו, על-כן צריך להודיעו, שמתוך כך מתרצין זה לזה, כי המקבל בודאי אוהב אותו מכבד וכב"ל, אך עתה נתוסף אצלו אהבה ביותר, ואזי נתוסף האהבה ביותר גם אצל הנותן, עד שנגדלת האהבה ביניהם כאלו הם אחדות ממש, ואזי שוב אין אחד מתבייש לקבל מחברו וכב"ל. וכמו שראינו שהבן אינו מתבייש לקבל אפלו מתנה מרבה מאביו, וזה מחמת שהבן יודע עצם אהבת אביו אליו ושכל תשוקת אביו להיטיב עמו בכל טוב שבעולם, על-כן אינו מתבייש לקבל מאביו.

וככל זה למדו רבותינו ז"ל מה' יתברך שאמר: 'מתנה טובה יש לי בבית גנני ושבת שמה וכו', לך והודיעם, כי עקר שרש כל המתנות שבעולם נמשך בשרשו ממתנת חנם של ה' יתברך כב"ל, וה' יתברך מודיע תחלה מתנת חנם שלו, שהיה בחינת שמוציא החסד מהעולם אל הגלוי, שהיה עקר קיום החסד כב"ל, כי ה' יתברך חפץ מאד בטובת ישראל ורצה לתן להם מתנת חנם ואף-על-פי כן לא יתבישו לקבלו ולא יהיה נהמא דכסופא, על-כן מעצם אהבתו את עמו ישראל, על-כן הוא מודיע לנו על-ידי צדיקו האמתים שהוא רוצה לתן לנו מתנת חנם כדי שיתוסף אצלנו אהבה

שיש מתנת חנם שאחד נתן לחברו, אבל טבע האדם שהוא בוש לקבל מתנת חנם, כי הוא בחינת נהמא דכסופא, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'מאן דאביל דלאו דילה בהית לאסתבולי באפה', על-כן אמרו רבותינו ז"ל שהנותן מתנה לחברו צריך להודיעו מתחלה, כדי שלא יתבייש בל-כך לקבלה. כי באמת מאחר שהיה הנותן נתרצה לתן מתנה לחברו בודאי הוא אוהבו, וזה מחמת שראה איוה התגלות האהבה אליו מחברו. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'אי לאו דעבד לה גייה נפשה לא הוי יהיב לה', רק שמתחמת זה הנחת רוח שעשה לו לא היה מגיע לו מתנה בזאת, רק שנתעורר אצלו אהבה לחברו עד שנתרצה לתן לו מתנה בזאת, על-כן צריך להודיעו, ואז ירגיש חברו ויזכיר עצמו עצם האהבה שביניהם שהוא אוהב מאד את חברו וחברו אוהבו ביותר עד שנותן לו מתנה זאת באהבה, ואז יתראו זה לזה, כמו שפרש רש"י שם שמתוך כך מתרצין זה לזה בדברים ואינו בוש בדבר. כי בודאי בשאהבה חזקה מאד באהדות גמור בין שני אנשים באמת, שוב אין אחד בוש מחברו לקבל ממנו אפלו מתנה מרבה בחנם, מאחר שמרגיש שחברו נתן לו בלב שלם וכעין ופה מאד עד שיש לחברו נחת גדול מזה שחברו מקבל ממנו, עד שנחשב אצלו כאלו הוא מקבל ממנו מתנה, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל שאם המקבל אדם

אליו יתברך, ואני יחזר ויתוסף האהבה
אצלו ויתברך אלינו, כי כמים הפנים
לפנים, וכן חוזר חלילה, עד שמוגדל
האהבה נהיה בכללים בו ויתברך,
בבחינת: 'בין כך ובין כך אנו קרויים לך
בנים', ואני שוב לא נבוש לקבל מתנת
חנם שלו, ועל-ידיה נזכה להתקרב אליו
תמיד מכל הירידות שבעולם, כי על-ידי
בחינת מתנת חנם שלו שפבר הודיעונו
הצדיקים רבוי רחמיו וחסדיו עד אין סוף
יכולים להתקרב תמיד אליו ויתברך וכנ"ל.

וזה בחינת (פנייה ג): "ביום ההוא לא
תבושי מפל עליתך וכו'", וכתוב
(ויאל ג): "ואכלתם אכול ושבונו והללתם
את שם ה' אלהיכם אשר עשה עמכם
להפליא, ולא יבשו עמי לעולם, וידעתם
כי בקרב ישראל אני ואני ה' אלהיכם
וכו', ולא יבשו עמי לעולם", וכן בפסוקים
רבים. וזהו גדל מעלת התקרבות לצדיקי
אבות, שהם מודיעים לכל אחד בכל פעם
איך שהוא עצם רבוי רחמיו וחסדיו,
ועל-ידי ההודעה הזאת מוציאין החסדים
מהעלם אל הגלוי, ועל-ידיה נתוסף
אצלנו האהבה וההשתוקקות אליו ויתברך
מכל מקום שהוא, וכן חוזר חלילה פנ"ל.
וכל מה שנתוסף האהבה בין כל אחד
מישראל לאביו שבשמים, כמו בן יוצא
ומאיר ביתו החסד מהעלם אל הגלוי,
ועל-ידיה יכול לקבל מתנת חנם שלו
באהבה ולהתקרב אליו על-ידיה וכנ"ל:

יט וכל זה נלמד משבת דיקא, כמו
שאמרו רבותינו ז"ל: 'מתנה טובה יש
לי בבית גנו ושבת שמה וכו'". כי כל זה
בחינת שבת קדש, כי כל זה נמשך משני
הקטרים הנ"ל שאוכין הצדיקי אבות, שהם
בחינת נעשה ונשמע, תורת ה' ותפלת ה'
וכו' וכנ"ל, וכל זה הוא בחינת שבת, כי
בשבת נתנה תורה, וככל שבת חוזר
ומקבל הצדיק שהוא בחינת משה את
הקטרים הנ"ל, כמובן בפגנות 'ישמח
משה במתנת חלקו' בענין האלף אורות
וכו', עין שם, כי כל עקר בחינת מתנת
חנם נמשך מהקטרים הנ"ל שהם בחינת
שבת. ועל-פיו נקרא שבת מתנה שיש לו
בבית גנויו ויתברך, והודיעם מתחלה פרי
שבינו עצמו לקבלה וכנ"ל.

ועל-פיו אמרו רבותינו ז"ל: שבת צריך
הכנה, כמו שפתיב (שמות טו):
"והכינו וכו'". כי בודאי צריך כל אחד
להכין עצמו בכל ששת ימי המעשה
לקבל מתנה טובה הזאת, וכן צריך להכין
עצמו כל ימי חייו שנקראים ערב שבת
פרי שזכה לאכל בשבת שהוא עולם
הבא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'מי
שפטר בערב שבת יאכל בשבת'. כי עקר
הוא ההכנה, הינו בחינה הנ"ל, שידע
שאם לא יוכל לזכות לקבל במשפט יש
אצלו אוצר מתנת חנם וכנ"ל, שיכולין
לזכות על-ידיה בכח הצדיקי אבות
שעלו לשם וכנ"ל ובכך הודיעו לנו מזה.
אך העקר שעל-כפנינים אנו צריכין

המשכת החסד עליון מחדש בכל שנה, שהוא בחינת מתנה טובה וכו' וכנ"ל, שעל-ידיה עקר הסליחה, כמו שכתוב (במדבר טז): "סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכו'":

כא וזוהו בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה, כי הצדיק כל תשוקתו תמיד לעלות מדרגא לדרגא וזה עבודתו כל ימי חייו, ואפלו בשעולה למקום שעולה אינו מסתפק עצמו בזה כלל, רק חותר ומתגעגע וכו' לעלות יותר ויותר, וכמבאר מזה במקום אחר. אבל אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא כי אם על-ידי ירידה שקדם העליה כנ"ל, וכל הימים שהצדיק חי בזה העולם אף-על-פי שהוא צדיק גדול במדרגה עצומה מאד, אף-על-פי-כן יש לו איזה בחינת ירידה לפי בחינתו קדם כל עליה, כי אי אפשר לעלות כי אם על-ידי בחינת ירידה כנ"ל, אבל בשנסתלק מזה העולם, ושם בעולם הבא אין שדך ירידה, והצדיק משתקק אף-על-פי-כן לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא, כי אף-על-פי שנסתלק למקום שנסתלק וזכה לרב טוב אשר עין לא ראתה וכו', אף-על-פי-כן הוא חפץ לעלות יותר ויותר, כי לגדלותו אין חקר, אבל אי אפשר לעלות כי אם על-ידי ירידה כנ"ל ושם אין שדך ירידה כנ"ל. על-כן בשבא אחד על קברו וצועק על רבוי עונותיו, שהם בחינת ירידות, או גורם תענוג גדול להצדיק, כי אזי הצדיק

לחזין עצמנו לזה, לדע ולהאמין בכל זה ולצפות לחסדו תמיד וכו', עד שיוכה לדבר דבורים לפניו ותברך לבקש מלפניו שיקרב במתנת חנם אף-על-פי שהוא אינו בראי פלל וקלל, ועל-ידיה בעצמו יוסיף לגלות החסד עליון הנ"ל ולהוציא ביותר מההעלם אל הגלוי עד שיוכה לקבלו ולקרב אליו ותברך בבחינת מתנת חנם, ואף-על-פי-כן לא יתביש לעולם על-ידי עצם האהבה, כי וכה להיות בבחינת בן שאינו מתביש לקבל מאביו וכנ"ל.

כי בחינת געשה ונשמע הנ"ל הוא בחינת אב וכן, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. ועקר הוא הנשמע, בחינת תפלה, ששם היא בחינת אב וכן בחדא, עין שם. ועקר בחינת מתנת חנם, חסד חנם הנ"ל, נמשך מבחינת תפלה, נשמע, על-כן על-ידיה בודאי אינו מתביש לקבל מתנת חנם מאחר שנכלל בהן ברהב שאז בודאי מתבטל הבושה מגדל האהבה והאחרות וכנ"ל:

כ ועל-כן נוהגין ישראל שמתחילין לומר סליחות במוצאי שבת, וכמו שאומרים אז: 'במוצאי מנוחה קדמנדך תחלה', כי עקר הכח לבוא לפניו ותברך בחטאינו המרבים ולבקש 'סלח נא', הוא רק בכח שבת קדש, שאז חוזרים להצדיק האמת בחינת משה הפתרים הנ"ל, בחינת געשה ונשמע, שעל-ידיה עקר

מוריד עצמו למקום ירידתו של זה שבא על קברו להושע שם, כי כבר הבטיחנו שאין שום ירידה בעולם שלא יוכל להושיעו ולהעלותו משם סוף כל סוף, ואזי נחשב להצדיק כאלו ירד בעצמו, ועל-ידי-זה הצדיק עולה עוד לעלא ולעלא וכו' לפי בחינתו, בבחינת ירידה תכלית העליה, כי זוכה לחתור ולמצא עוד חסדים נפלאים ונעלמים מאד מאד ולגלות אותם מההעלם אל הגלוי, באופן שיוכל להושיע ולהעלות את זה גם מאותה הירידה העצומה שירד עכשו, שאי אפשר להושיעו ולהעלותו

זה נתגלגל חסדים חדשים נפלאים שהם עקר גדלת הבורא ותכבוד שצריכין לגלות בכל פעם יותר ויותר, כי לגדלתו אין חקר וכנ"ל, שזה עקר תענוג ושעשוע הצדיק כשמשוג יותר גדלת הבורא ותכבוד שהוא גדלת רחמי וחסדיו ותכבוד וכנ"ל, שנתגלגל עתה דיקא על-ידי שמקרב ומעלה ומגביה אותו מירידה העצומה הזאת. נמצא שדיקא על-ידי האיש הזה שבא מירידה כזאת על קברו, על ידו דיקא זוכה הצדיק אחר הסתלקותו לבחינת ירידה תכלית העליה וכנ"ל, והבן היטב:

פי אם על-ידי חסדים חדשים לגמרי מאחר שהוסיף לפגם ולהטא עוד כלי-קר, אבל הצדיק בעצם כחו ממשיך עתה חסדים חדשים נפלאים שזה עקר העליה הבאה על-ידי הירידה כנ"ל, שעל-ידי אלו החסדים מעלה ומושיעו גם מואת הירידה.

כב וזהו (בראשית ו): "אלה תולדת נח נח וכו'", זה בחינת הצדיק האמת שעקר על-ידי שזוכה לבחינת געשה ונשמע הנ"ל, בחינת "גברי כח עשי דברו לשמע וכו'". וזה בחינת "נח נח", נחא לעלאין, נחא לתתאין, נח לעלא, נח לתתא, כמו שכתוב בזה הקדוש, הינו בחינת געשה ונשמע הנ"ל, שהוא בחינת נגלה ונסתר, בחינת "בראשית ברא וכו'", שהוא עלא ותתא, פי הנסתר פגוד הנגלה הוא בחינת עין עלאה לגבי עין תתאה שהוא בחינת נגלה וכו'. וזהו ח"ה "אלה תולדת נח נח", שכל התולדות שבעולם בלם נמשכין מהצדיק הזה שזוכה לגעשה ונשמע בשלמות, שהוא בחינת 'נח נח', הן התולדות ממש, כי כל הדורות נמשכין ממנו וכו' כמו שכתוב במקום אחר, הן כל התולדות ההשפעות

וזה עקר תענוג ושעשוע הצדיק יותר מכל תענוגי עולם הבא שיש לו, כשהוא עושה טובה נצחית לאיש הישראלי שירד למקום שירד, כי זה עקר עבודתו בתניו ולאחר הסתלקותו שהוא עומד ומשמש בפרום, שעקר העבודה והשמוש לעור לישראל בכלל ובפרט בעת צרתם, שעקר הצרה הגדולה מכל הצרות הוא צרות הנפש, כמו שכתוב בהתורה "כי מרחמם ינהם", כי על-ידי שמושיע לישראל בירידות פאלה על-ידי

לכר. כי התורה הקדושה מלבשת בכל הדברים שבעולם, כי רק היא מחיה ומקיימת הכל, וכלליית התורה היא בחינת נעשה ונשמע, שהוא בחינת תורה ותפלה וכו' פנ"ל, וכל עסקי המשא ומתן נעשים על-ידי-יה, כי כמו שהתורה הקדושה, הנעשה הוא מה שכבר השיג, והנשמע שהוא הנסתר הוא מה שאינו ביד שכלו וצריך להשיגו, כמו כן הוא בכל החפצים והעסקים והמשא ומתן של האדם שכלם מקבלים מהתורה מבחינות אלו, כי החפצים שהם כבר ביד האדם זה בחינת נעשה, כי כבר הם עשויים וגמורים בידו, אבל החפצים שאינם עדין בידו וחפץ להשיגם, הם בחינת נשמע, נסתר, שהוא בחינת תפלה, רצון ודבקות, כי אי אפשר להשיג הנשמע שהוא הנסתר כי אם על-ידי רצון חזק ותפלה וכו"ל, וכמו כן הוא בענין החפצים שאינם עדין בידו שהם עדין נסתרים ורחוקים ממנו ואינו יכול להשיגם כי אם על-ידי הרצון. ועל-כן באמת לאמתו אי אפשר להשיג שום דבר כי אם על-ידי תפלה. ומשם נשתלשל כל עסקי המשא ומתן שבין אדם לחברו, שזה חפץ בחפץ פלוני שעדין אינה בידו, שזהו בחינת נסתר פנ"ל, וזה חפץ בחפץ או בממון שבד חברו, ועל-ידי-יה נגמרים הסגנונים. ועקר הסגנון הוא שכל אחד ישיג בחינת הנסתר, בחינת הנשמע, שמה שעדין לא היה בידו שהוא בחינת נסתר, עתה יגיע

והפרכות כלם נמשכין ממנו, כי הוא בחינת עין עלאה ועדן תתאה ששם הנהר היצא מעדן להשקות וכו', שמשם כל ההשפעות טובות וכל הפרכות שבעולם. וזהו: "איש צדיק תמים היה בדרתיו", כי הוא צדיק תמים בכל הדורות שנמשכין ממנו, כי מאיר בכלם צדקתו וקדושתו, כי "את האלהים התהלך נח", "האלהים" בה' הדיעה, הינו כי 'אלהים' בחינת מדת הדין, וכפי מה שהוא מדת הדין בכל דור, בכל עת, שזהו בחינת "האלהים" – הדין הידוע כפי הדור והעת, "התהלך נח" להמתיקו ולבטלו, על-ידי שזכה לנעשה ונשמע העליון, בחינת תורת ה' ותפלת ה', שעל-ידי-יה יודע לבטל כל מיני דינים שבעולם כפי הדור וכפי העת, כי נח בחינת המתקת הדינים, בחינת נחא, בחינת (בראשית ו): "ונח מצא חן בעיני ה'". וזה שמוזכרין בראש השנה בתחלת פרשת זכרונות: 'ונח את נח באהבה וברח' כי עקר עבודת ראש השנה להמתיק הדין שבאותו ראש השנה על-ידי החסד עליון שממשיכין על-ידי תפלת ה' פנ"ל, שזהו בחינת 'תולדת נח נח' וכו"ל:

הַלְכוּת מִתְנַת שְׂכִיב מְרַע

כג וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'דברי שכיב מרע פכתובין ומסורין דמו', ומתקיימת מתנתו על-ידי דבוריו

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

נו

לְדַרּוֹ, שְׂאֵן יִהְיֶה בְּחֵינֵת גַּעֲשָׂה, כִּי מִה
שְׂכָרָה בְּיַד הָאָדָם הוּא בְּחֵינֵת גַּעֲשָׂה
וְכֵן"ל. וְנִמְצָא שְׂגֻמָּר קִנְיֵן הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן הוּא
שְׂיֵהִיה נִכְלָל בְּחֵינֵת הַגִּשְׁמָע וְגַעֲשָׂה יָחַד,
שְׂיֵהִיה מִהַגִּשְׁמָע וְהַנְּסָתָר בְּחֵינֵת גַּעֲשָׂה
וְכוּ" וְכֵן"ל.

וְעַל־כֵּן תִּקְנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שְׂאֵין הַמִּקְח
וְהַמִּתְנָה נִגְמָר בְּדָרָכִים כִּי אִם
בְּקִנְיֵן, כִּי בּוֹדָא פְּאַמָּת רְאוּי לְאָדָם לַעֲמֹד
בְּדַבּוּרָו. וְכֵמוּ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֵׁם
(כָּבֵא מִצִּיעָא מִתּוֹ): 'כָּל הַמִּפְּלִטְלִין נִקְנִין
בְּמִשְׁכָּה וְכָל הַמִּקְנִים דַּבּוּרוֹ רוּחַ חֲכָמִים
נֹחֵה הִמְיֻנו', אֵךְ אֶת־עַל־פִּירְכֵן לֹא רָצוּ
רַבּוֹתֵינוּ ז"ל לְהַחֲמִיר עַל הָאָדָם שְׂיִתְקַים
הַקִּנְיֵן בְּדַבּוּר לְבַד, כִּי לֹא כָּל אָדָם זֹכֵה
לְשִׁלְמוֹת הַדַּבּוּר. כִּי כִמוּ שְׂבַעֲקָר הַשִּׁנָּה
הַגִּשְׁמָע וְהַנְּסָתָר שְׂיִזְכָּה שְׂיִתְנַלְּה לֹ
בְּבְחֵינֵת נִגְלָה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי
הַדַּבּוּר, שֶׁהוּא עֶקֶר הַתְּפִלָּה שְׂצָרִיכָה
לְהִיּוֹת בְּדַבּוּר דִּיקָא, שְׂהוּו בְּחֵינֵת "גַּבְרִי
כִּחַ עֲשִׂי דְבָרוּ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוּ",
שְׂהַצְדִּיקִים גְּבוּרֵי כִחַ עוֹשִׂים וּמִתְקַנִּים
לְהֵא דְבָר (כִּמוּ שְׂכַתּוֹב בַּיָּהּ הַקְדוּשָׁה) וְעַל־יְדֵי־יָהּ
לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוּ, שְׂזוֹכִים עַל־יְדֵי
הַדַּבּוּר לְבְחֵינֵת גִּשְׁמָע, בְּחֵינֵת "לְשִׁמְעַ
וְכוּ", כִּי עֶקֶר הַשִּׁנָּה הַגִּשְׁמָע וְהַנְּסָתָר
הוּא עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּדַבּוּר. וְאִם
יִהְיֶה כָּל אָדָם זֹכֵה לְדַבּוּר הַתְּפִלָּה
בְּשִׁלְמוֹת, בּוֹדָא יִהְיֶה כָּל אָדָם זֹכֵה בְּכָל
פַּעַם לְהַשִּׁנָּה הַגִּשְׁמָע, כִּי ה' יִתְבַּרַךְ

שׂוֹמֵעַ תְּפִלָּתָ כָּל פֶּה וְחַפְצֵן לְהִיטִיב
וְלִגְלוֹת לְכָל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל נִסְתָּרוֹת
שְׂבַתּוּרָה, רַק מַחֲמַת שְׂלֹאוּ כָּל אָדָם זֹכֵה
לְשִׁלְמוֹת הַדַּבּוּר, וְעֶקֶר מַחֲמַת שְׂאִינוּ
מִשְׂתַּדֵּל לְהַרְבּוֹת בְּדַבּוּרֵי הַתְּפִלָּה וּלְקַדְּשׁ
דַּבּוּרוֹ בְּרָאוּי, עַל־כֵּן לֹא כָּל אָדָם זֹכֵה
לְהַשִּׁיג הַגִּשְׁמָע וְהַנְּסָתָר. וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ מִה
שְׂתִּקְנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שְׂאֵין הַמִּקְח נִגְמָר
בְּדָרָכִים לְבַד, כִּי הַחֲפִצֵן שֶׁל הַמִּקְח קָדָם
שְׂנִקְנָה לָזֶה הוּא בְּבְחֵינֵת נִסְתָּר, בְּחֵינֵת
גִּשְׁמָע כֵּן"ל, שְׂאִי אֶפְשָׁר שְׂיִגִיעַ לְרִשּׁוֹת
הַקִּנְיָה, שְׂיִהְיֶה תַּחַת יַד רִשּׁוֹתוֹ, שְׂהוּו
בְּחֵינֵת גַּעֲשָׂה, כִּי אִם עַל־יְדֵי הַדַּבּוּר,
שְׂהוּו בְּחֵינֵת הַדַּבּוּרִים שְׂמִדְּבָרִים בְּשַׁעַת
הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן, שְׂעַל־יְדֵי־יָהּ גַּעֲשָׂה הַמִּשְׁאָה
וּמִתָּן וּמִשְׁיֵג כִּי אֶחָד הַחֲפִצֵן אוֹ הַמְּעוֹת
שְׂהִיָּה מִתְּחִלָּה נִסְתָּר מִמֶּנּוּ וְכֵן"ל, אֵכָּל
עַדֵּן אֵין הַמִּקְח נִגְמָר בְּשִׁלְמוֹת עַל־יְדֵי
הַדַּבּוּר לְבַד, וְיִכּוֹל עַדֵּן כָּל אֶחָד לְחַזֵּר,
זֶה מַחֲמַת שְׂרַב כִּי אָדָם, בְּפִרְטָה הַמִּזָּן
עִם הַעוֹסְקִים בְּמִשְׁאָה וּמִתָּן, רַבִּים אֵין
דַּבּוּרִים בְּשִׁלְמוֹת, מַחֲמַת שְׂלֹא זָכוּ
בְּרוּחַנִיּוֹת בְּעִנְיֵן עֶסֶק הַתּוֹרָה לְהַשִּׁיג
הַגִּשְׁמָע וְהַנְּסָתָר שְׂבַתּוּרָה עַל־יְדֵי דַּבּוּרִים,
עַל־כֵּן אִם בְּעִנְיֵן הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן תִּקְנוּ
חֲכָמֵינוּ ז"ל שְׂאֵין מִתְקַים מִקְחִים עַל־יְדֵי
דַּבּוּרִים לְבַד, כִּי אֵין דַּבּוּרִים בְּשִׁלְמוֹת
שְׂיִהְיֶה נִגְמָר עַל־יְדֵי דַּבּוּרִים הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן,
שֶׁהוּא בְּחֵינֵת שְׂמִשְׁיֵג כִּי אֶחָד הַנְּסָתָר
מִמֶּנּוּ שְׂיִהְיֶה בְּבְחֵינֵת גַּעֲשָׂה, בְּכָל
מַעֲשֵׂה יְדָיו שֶׁהִם בְּרִשּׁוֹתוֹ וְכֵן"ל.

חושן משפט

הנשבע והנסקט והגנב ביותר לעשות טוב יותר ויותר מפתחלה ולהכניס בחבריו ותלמידיו עצות והתעוררות והתחזקות שיעשו טוב (ועם לקמן באות בד' הקב"ה ענין זה ב'יאר).

ועל-כן בשכיב מרע תקנו שיהיו דבריו מתקמין ככתובים וכמסורים כשמות מאותו החלל, כי כל עבודת האדם כל ימי חייו וכל מה שבא לזה העולם הוא רק בשביל זה בשביל השגת הנעשה והנשמע, שהוא בחינת קבלת התורה וקיומה, שרק בשביל זה בא האדם להעולם שיתיה יגע בתורה עד שישגי הנסתר ממנו לעשות כותרת ה' תורתו, כמו שהתחיל דוד המלך עליו השלום ספר תהלים בזה: "אשרי האיש וכו' כי אם כותרת ה' הפצו וכותרתו יהגה ימים ולילה וכו'". וכן שדרשו רבותינו ז"ל: בתחלה קדם שמתנגע בה היא תורת ה' ואחר-כך נעשית תורתו, שגהו בחינת שעושה מהנשמע נעשה, מהנסקט נגלה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל אדם צריך להתנגע כל ימיו לעלות מדרגא לדרגא להשיג בכל פעם בחינת נעשה ונשמע הגבה יותר לעשות בכל פעם מהנשמע הגבה יותר בחינת נעשה וכו', וכמו שכתוב בהתורה הנ"ל. ומי שזוכה לזה בשלמות אשרי לו, אבל על-כל-פנים כל אחד מישראל כפי מה שהוא, בהכרח שיהיה לו איזה חלק כל שהוא בזה, כי זה כל האדם לקיים את

ועל-כן באמת אמרו רבותינו ז"ל שאין רוח חכמים נוחה מזה שאינו עומד בדבורו, כי בודאי ראוי לאדם שיראה להשלים דבורו, כי בזה תלוי קיום התורה, לזכות להשיג בחינת נשמע ונעשה הגבה יותר בכל פעם, שזה מפיל על כל אדם מישראל. וזהו: 'אין רוח חכמים נוחה הימנו', רוח חכמים' דיקא, כי עקר מעלת החכמים שהם מתנגעים עד שמשגיגים בכל פעם הדושים שהיו נסתרים מהם, שגהו השגת הנשמע שיהיה בבחינת נעשה כנ"ל, על-כן אין דעתם נוחה מזה שאינו עומד בדבורו שהוא בהפך מזה וכו', אבל אר-על-פיר כן לא רצו לתקן שיתקם המקח על-ידי הדבור לבד, מחמת שידעו שבאמת רב העוסקים במשא ומתן אין לדבורם שלמות ואינם אומרים הדבור ברעת שלם ומישב מחמת שאינם משתדלים להשיג הנסתר, שגהו עקר שלמות הדעת, על-כן ראו אפ"ש שיתקם המקח על-ידי הדבור לבד בלי קנין, מחמת שדבורם אינו דבור שלם להשיג על-ידו החפץ שאינו ברשותו שהוא בחינת נשמע וכו'. ועל-כן תקנו שאין המקח נגמר כי אם על-ידי עשיה כמש, דהינו משיכה או קנין סודר וכיוצא שעל-ידי עשיה דיקא ומשיכו את החפץ מבחינת נסתר נשמע, לבחינת נעשה, כי עקר שלמות כלליות הנשמע בנעשה הוא בשבא לידי עשיה, דהינו על-ידי השגת

התורה שכלולה בנעשה ונשמע. וכל אחד פפי שמקום מצות התורה, וכפי מה שמתנגע וחושק בכסופין ורצונות טובים להכיר את ה' ותברך ולהשיג ולהבין מה שנסתר ממנו, כמו בן הוא זוכה לאחר פטירתו להשיג ולהבין מה שלא השיג בחייו, שזה עקר בחינת חלקו לעולם הבא, פי עקר שעשוע עולם הבא הוא השגת התורה שהוא בחינת השגות אלהות, רק מי שזכה על-ידי יגיעתו להשיג גם בעולם הזה סתרי תורה וזכה כל ימיו להשיג בכל פעם נסתרות הגבוהים יותר וכנ"ל, הוא זוכה בסוף להשיג אחר מותו בעולם הבא השגות עצומות גבוהות ונוראות מאד מאד אשר עין לא ראתה, אשרי לו. אבל על-פל-פנים אפלו הקטן שבקטנים, מאחר שהוא בכלל ישראל שיש להם לכל אחד חלק לעולם הבא, בהכרח שישגו לאחר מותו מה שהיה נסתר ממנו בעולם הזה כפי יגיעתו בעבודתו ותברך בזה העולם שהוא בחינת השגת הנשמע, פי כלל העולם הזה הוא בבחינת נעשה, פי הוא עולם המעשה, וכמו שכתוב (דברים י): "היום לעשותם", והעולם הבא בכלל הוא בבחינת נשמע, נסתר, בבחינת 'ולמחר' בעולם הבא 'לקבל שכרם', ועקר הקבול שבו הוא השגת הנסתר, בחינת נשמע וכנ"ל. נמצא, שהאדם אחר מותו בהכרח שיתיה נכלל אצלו בחינת נשמע בנעשה לפי בחינתו וכנ"ל, ועל-כן בודאי

דבריו של שכיב מרע מתקומין ככתובים ומסורים, פי עקשו בהכרח שיתיה קיים לדבריו, פי הוא הולך לבית עולמו, שכל תכליתו ותקנתו לזכות לאיזה חלק לעולם הבא שהוא השגת הנשמע שיתיה נכלל בנעשה וכנ"ל, שזה זוכין על-ידי שלמות הדבור, בבחינת "עשי דברו לשמע וכו'" כנ"ל. ועל-כן בהכרח שיתיה קיים לדבריו גם בכל מה שצוה קדם מותו, פי הכל אחד כנ"ל, פי מה שאין הפקח והמתנה מתקיים על-ידי הדבור הוא מחמת שאין להדבור שלמות להמשיך על-ידו מנשמע לנעשה, מנסתר לנראה וכנ"ל, אבל עקשו בסופו בהכרח לקיים דבורו שיתיה לדבורו שלמות, פי עתה בהכרח שישגו בחינת הנשמע והנסתר אצלו, פי זה כל תקנתו וחלקו לעולם הבא. ועל-כן תקנו שיתקיים דבורו בכל מה שצוה לתו, פי על-ידי קיים הדבור נמשך כלליות הנשמע בנעשה בענין קיום התורה כנ"ל, שעתה בהכרח שזכוא לזה לפי בחינתו, פי זה חלקו מכל עמלו שישגו הנשמע שיתיה נכלל בהנעשה, דהינו בכל מה שעשה איזה מצוה ועבודה בזה העולם, ועל-כן תקנו שיתקיים דבורו וכנ"ל.

וזה שדקדקו ואמרו: 'דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו', 'ככתובין ומסורים' דיקא, בחינת נעשה ונשמע, פי הנעשה הוא בחינת תורה שבכתב, בחינת נלה והנשמע הוא בחינת תורה שבעל פה, שהוא בחינת נסתר, פי מה

ונסתרות הרבה, אבל עדין לא קבלו את התורה, ולא זכו עדין להכניס קיום כל מעשה המצוות בעולם רק קצת מצוות הכניסו בורעם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל משה זכה לקבל את כל התורה והמצוות ומסרה לישראל, כי זכה להשיג הנסתר בבחינה הנ"ל להביאו לידי מעשה כנ"ל, ואחריו באים כל הצדיקים ועוסקים בזה להכניס קיום התורה והמצוות בעולם. ועליהן שלמות הצדיק ומעלתו הוא פשוטה עלידי השגתו נסתרות להמשיך עלידיהן עצות ודרכים ונתיבות ותחבולות וכו' איד להביא ישראל לידי מעשה, שזה עקר שלמות הנסתר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. ועליהן נקרא התגלות הנסתר בשם מעשה, שמתוכן מנשמע לנעשה וכו' ל:

כה ועקר התקנה הוא עלידי הצדיקים שזכו לבחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, כי ה' יתברך בעצמו פניבול עוסק בתורה ותפלה בכל יום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועוסק פניבול לעשות מתפלה תורה, מנשמע נעשה, הינו שמתפלל בעצמו להמשיך רחמים וחסדים חדשים בכל פעם ולהכניסם בתוך התורה, שיהיה נעשים מהם עצות ודרכים וכו' להכניס קיום התורה בעולם שזה שלמות השגת הנסתר לעשות מהנשמע נעשה וכו' ל. והכן היטב כי עמק הוא:

נסתרה ונעלם בתורה שבכתב מגלים החכמים בעל פה. וזה בחינת 'כתובים ומסורין', 'כתובים', בחינת תורה שבכתב, בחינת נעשה, 'ומסורין', בחינת תורה שבעל פה שנמסר למשה בעל פה, שהוא בחינת נשמע כנ"ל, ועליהן השכיב מרע שבהכרח שיבוא לזה באיזה בחינה לאחר מותו כנ"ל, עליהן דבריו בכתובין ומסורין דמו וכו' ל:

כד ועליהן נקרא התגלות הנסתר בשם נעשה, כמו שכתוב שם שצדיקין לעשות מהנשמע נעשה, מהנסתר נגלה. כי עקר שלמות השגת הנסתר הוא רק בשבא לבחינת נעשה, לבחינת עשייה, דהינו כשהצדיק זוכה להשיג הנסתר בשלמות גמור עד שישגה עלידיהן עשויות טובות, שיבא בני אדם עלידיהן לידי מעשים טובים, כי לא המדרש עקר אלא המעשה, ועליהן אפלו כשהצדיק משיג איזה השגה גבה ונסתרת מאד אינה נחשבת אצלו כל זמן שאינו מבין על ידה איד להביא את בני אדם לידי מעשים טובים עלידיהן להחזירם בתשובה ולחזקם וכו', פאשר הכינו כל זה ממונו ז"ל.

וזהו בחינת מעלת משה רבנו עליו השלום, שזכה לקבל את כל מצוות התורה והורה לנו איד לקיים את כל המצוות, ועליהן הוא עולה על כל הצדיקים שהיו לפניו, כי אף-על-פי שגם האבות והצדיקים שלפניו השיגו השגות

כו וְהַעֲקָר שְׁתֵּבִין מִזֶּה עַד הֵיכָן רַחֲמֵי ה' יִתְבָּרַךְ מַגִּיעִים עַד אֵין קֵץ וְתַכְלִית, וְתֵבִין הַיָּטֵב פְּרוֹשׁ תִּפְסֹק: "חֲסֵדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנוּ כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו", הֵינּוּ שְׁתֵּבִין פְּשׁוּטוֹת הַדְּבוּרִים לִילֵךְ בָּהֶם לְהִתְחַזֵּק עַל יָדָם יְהִי אִיךְ שִׁיְהִי, כִּי הַחֲסֵדִים הַנִּמְשָׁכִים עַל־יְדֵי תַפְלַת ה' בַּעֲצָמוֹ בְּרֹדָא אֵינֶם בָּלִים לְעוֹלָם:

כו וְזֶה בְּחִינַת (בראשית טו): "כִּי יִדְעֲתוּ וְלָמַעַן אֲשֶׁר יֵצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בִּיתוֹ אַחֲרָיו וְשִׁמְרוּ דְרָךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט וְכו'". כִּי זֶה עֵקֶר דְּרָךְ ה', לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, שֶׁהוּא בְּחִינַת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, תּוֹרַה וְתַפְלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, כַּמְבָאָר לְעִיל הַיָּטֵב. וְהוּו: "לָמַעַן אֲשֶׁר יֵצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בִּיתוֹ אַחֲרָיו וְכו'", הֵינּוּ בְּחִינַת צִוָּאת שְׂכִיב מֵרַע שְׁמִצְוָה אֶת בְּנָיו וְאֶת בִּיתוֹ, שֶׁעֵקֶר תַּקוּן הַצִּוָּאָה הוּא בְּחִינַת "לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט", לְכַלֵּל הַנִּשְׁמָע בַּהֲנַעֲשֶׂה, שֶׁזֶה עֵקֶר הַתַּקוּן שֶׁל הַנִּפְטָר, כִּי זֶה כָּל חֵלְקוֹ לְעוֹלָם הַבָּא וְכו':

כח וְעַל־כֵּן נִסְמָךְ מִקְרָא זֶה לְעֵגוֹן פֶּרֶשֶׁת סָדוּם, שֶׁאָמַר ה' יִתְבָּרַךְ (שם ט): "הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם" אֶת אֲשֶׁר אֲנִי חַפֵּץ לַעֲשׂוֹת בְּסָדוּם וְכו', "וְאַבְרָהָם הָיָה יְהוָה וְכו' כִּי יִדְעֲתוּ וְכו'", הֵינּוּ כִּי ה' יִתְבָּרַךְ חַפֵּץ וּמִתְאַוֶּה לְתַפְלָתוֹ שֶׁל צְדִיקִים, וְהָיָה חַפֵּץ מְאֹד שֶׁאַבְרָהָם יִתְפַּלֵּל לְפָנָיו עַל סָדוּם. וְכַמוֹכֵן בַּמִּדְרָשׁ שֶׁהֵבִיא שֵׁם מִשָּׁל שֶׁה' יִתְבָּרַךְ הָיָה

מִתְעַנֵּג מִתַּפְלַת אַבְרָהָם. כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁאַבְרָהָם לֹא פָעַל בְּקִשְׁתּוֹ לְהַצִּיל אֶת סָדוּם מִגּוֹרָתָם, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תַּפְלָתוֹ אֵינָה נִאֲבָרַת, וְגַם בְּאִמַּת פֶּעַל הַרְבֵּה מְאֹד, כִּי זְכוֹת תַּפְלָתוֹ לְהַצִּיל אֶת סָדוּם פָּעִלָה שְׁעַל־יְדֵיהֶם נִצּוֹל לֹאט וְזָרְעוּ שְׁמָהֶם יִשְׁתַּלְשַׁל וְיֵצֵא הַתְּנוּצָצוֹת דּוּד־מִשִּׁיחַ, וְכַמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁכָּבֵר נִשְׁתַּלַּח הַמַּלְאָךְ לְהַצִּיל, אָבָל אֶף־עַל־פִּי־כֵן עֲדוֹן הָיָה צְרִיכִין אֲתֵּעֲרוֹתָא דְלִתְתָא לְהַרְבּוֹת בַּתַּפְלָה וְתַחֲנוּגִים לְגַמּוֹר הַיְשׁוּעָה לְהַצִּיל אֶת לֹאט מִתּוֹךְ הַהֲפָכָה לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ דּוּד וּמִשִּׁיחַ. וְעַל־כֵּן נִסְמָךְ לְזֶה פֶּסוּק "כִּי יִדְעֲתוּ" הַנ"ל שֶׁמִּדְּבַר מַעֲגִין צְדָקָה וּמִשְׁפָּט הַנ"ל, כִּי כָּל כַּח הַתַּפְלָה לְכַבֵּל הַגּוֹרָה הוּא רַק עַל־יְדֵיהֶם שֶׁמְכַסִּין מִה' יִתְבָּרַךְ, אֶף־עַל־פִּי שֶׁרִצְוָה לְהֵבִיא אוֹיֵה דִין וְגִוְרָה חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁמַּגִּיעַ בֶּן בְּרֹדָא עַל־פִּי מִשְׁפָּטוֹ בְּאִמַּת, אֶף־עַל־פִּי־כֵן יֵשׁ אֵצֶל בְּחִינַת צְדָקָה בְּתוֹךְ הַמִּשְׁפָּט, שֶׁהַצְּדִיקִים בַּתַּפְלָתָם יְכוּלִים לְעוֹרֵר עַד שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ צְדָקָה וְחֲסֵד כְּזֶה לְתוֹךְ הַמִּשְׁפָּט שִׁיִּשְׁבֵּ לְדוֹן וְלִשְׁפֹט עַד שֶׁיִּכְבַּט אֶת הַגּוֹרָה לְגַמְרֵי, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ בְּמִשְׁפָּט עוֹשֶׂה צְדָקָה, שֶׁהוּא פְּלָאִי פְּלֹאוֹתָיו הַנִּסְתָּרִים מְאֹד שֶׁאִי אֶפְשֶׁר לְהִבִּין כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן הַזְכִּיר ה' יִתְבָּרַךְ עֵגוֹן זֶה דִּיקָא שֶׁל צְדָקָה וּמִשְׁפָּט קָדָם שְׁגִלָה לְאַבְרָהָם גּוֹרָת סָדוּם כְּדִי שִׁיתַּפְּלֵל עֲלֵיהֶם, כִּי עֵקֶר כַּח הַתַּפְלָה הוּא רַק עַל־יְדֵיהֶם וְכו':

טו

כט וזה: "פי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושקרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט", פי הוא "דרך ה'" בודאי לעשות צדקה ומשפט, דהינו שבתוך המשפט יעשה צדקה, שזה אי אפשר להבין בכל פנ"ל, פי הוא בחינת דרכי ה' שאי אפשר להבין, שעל זה בקש משה רבנו עליו השלום: "הודיעני נא את דרכך", שבקש לידע דרכי ה', דרכי משפטי וצדקתו, איך הוא מנהיג עולמו בצדקה ומשפט, כדי שידע איך להתפלל על ישראל, וכמו שפרש רש"י שם: ואת תשלום השכר שלי בעם הזה הודיעני, שרצה להשיג איך יוכל לבטל כל מיני גזרות שאינן טובות מישראל, עד שפעל אחר כך שהשיב לו ה' ותברך: "אני אעביר כל טובי על פניך וכו'", ונלה לו כל השלש עשרה מדות של רחמים, שהם בחינת תפלת ה' וכו"ל. נמצא שבחינה זאת של צדקה ומשפט הנ"ל הוא בחינת דרכי ה'. והוה בחינת: "ושקרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט", פי שמירת צדקה ומשפט הוא בודאי דרך ה' פנ"ל, אבל כל אדם מישראל שהוא מורע אברהם צריך לילך בזה, פי צריכין להתדבק במדותיו ותברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ועליבן אהב ה' ותברך את אברהם "למען אשר יצוה את בניו וכו' ושקרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". פי כל בניו ותרעו לדורות עולם צריכין לזהר לשמר דרך ה' הנה, לילך בדרך זה

של בחינת צדקה ומשפט, להאמין תמיד שיש דרכי ה' הנעלמים מאד שהם בחינת צדקה ומשפט הנ"ל, שעל ידי זה עקר קיום התורה תמיד בכל אחד מישראל כפי מה שהוא, בכל תקף התגברות הגלות בכלל ובפרט, פי על ידי זה עקר ההתקרות לה' ותברך לכל אחד בכל מקום שהוא באותו העת והשעה, פי על ידי בחינת משפט וכבר קשה להתקרב, פי כפי גדלת ה' ותברך, בחינת השערה שפוגמין בהתורה היה ראוי על פי המשפט שיבוא על האדם מה שיבוא חס ושלום, כמו שבאר בלקוטי תנינא (סימן סט), וצריכין לבטח ברחמי צדקתו שיעשה עמנו צדקה וחסד ומתנת חנם, אך אם בן אין צריכין לעשות כלום, מאחר שמקובלין רק על ידי צדקה ומתנת חנם, על בן צריכין לבטל דעתו נגד דעת הצדיקי אמת ולהאמין בדרך ה' שאוהב צדקה ומשפט, שבמשפט בעצמו עושה צדקה פנ"ל שאי אפשר להבין זאת פנ"ל. וכל אחד צריך לשמר דרך ה', לילך בזה, להחזיק עצמו בה' ותברך ותורתו תמיד על ידי הצדקה שלא יכל בדעתו משום דבר שבעולם, פי הלא יש בחינת דרך ה' שאי אפשר להבין שהוא בחינת צדקה וחסד חנם הנ"ל, אך אף על פי כן כל אשר תמצא ידי לעשות עדין מעט דמעט טוב, ולהתרחק מרע, אני מתייב לחטף כל ימי חיי כל מה שאוכל כדי לקיים משפטי התורה הקדושה כל מה שאוכל.

ואם כי איני מקום חלק אלה ורובה וגם פגמי מרבים מאד, הלא יש בחינת צדקה הנ"ל. אך אף-על-פי-כן צריכין להתחזק לקיים בכל יום ועת כל מה דאפשר, שזהו בחינת משפט, דהיינו מצות ומשפט התורה. נמצא שכל אדם צריך לילך בדרך זה לשמור דרך ה' שהוא בחינת צדקה ומשפט, שהוא בחינת דרכי ה' שאי אפשר להשיג, שעל-ידי-זה כל אחד יוכל לשאר קנים בעבודת ה' כל ימי חיו וכנ"ל. אבל כל דרך זה התחיל מאברהם, ועקרו נמשך על-ידי יעקב שהיתה מטתו שלמה, כמובא במדרש פרשת בחקתי: 'רבנן אמרי: לא נברא אברהם אלא בזכות יעקב, הלא הוא דכתיב: 'למען אשר יצוה את בניו וכו' לעשות צדקה ומשפט, ואין צדקה ומשפט אלא יעקב, שנאמר (תהלים עב): 'משפט וצדקה יניעקב אתה עשית''. וכן הצדיקים הגדולים האמתיים שבעל דור ממשיכים זה הדרך עלינו, כדי לבטל מאתנו כל מיני גזרות שאינן טובות על-ידי-זה, ולחזקנו בקיום התורה בעמק וירדתנו בגלות המור הנה, כי עקר ההתחזקות והקיום הוא על-ידי זה וכנ"ל.

ועקר בחינה זאת יהיה נגמר על-ידי משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו, שנאמר עליו (תהלים עב): 'משפט ילמדו תו וצדקתו לבן מלך', וכן בדוד, שהוא בחינת משיח נאמר (שמאל ב ח): 'ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו',

כי עקר ישועת ישראל על-ידי דוד משיח הוא על-ידי בחינה זאת, שהוא בחינת משפט וצדקה, שעל-ידי-זה מבטלין כל הגזרות שאינן טובות, וממתיקין כל מיני דינים שבעולם, ומבטיחין עצות ודרכים והתחזקות בכל אחד מישראל שיתעורר בכל פעם מחדש להתקרב אליו והקבד, שזה עקר הישועה וכנ"ל:

ל וזה: "צדקתך בחרתי אל משפטיך תהום רבה וכו'". שאף-על-פי ש"משפטיך תהום רבה", שירדנו בגלות הנה עד עמקי התהום, בבחינת "והשך על פני תהום" שנאמר על הגלות האחרון הנה שאנו בו עתה, אף-על-פי כן "צדקתך בחרתי אל", כי הצדקה הנעלמת בהמשפט הוא גבה מאד "בחרתי אל", ועל-כן גם עתה אף-על-פי ש"משפטיך תהום רבה", אף-על-פי-כן "צדקתך בחרתי אל", נעלמים ב"משפטיך תהום רבה", רק שאין אנו מבינים דרכיך ואנו כבהמות בלי דעת, כי אי אפשר להבין דרכיך אלה רק אנו מתקבים לבטח בצדקתך ולחטוף טוב כל מה דאפשר כנ"ל.

וזהו: "אדם ובהמה תושע ה'", כמו שדרשו רבותינו ז"ל: 'בני אדם שערומים פדעת ומשימים עצמם כבהמה'. כי באמת זהו עקר החכמה האמתית לעשות עצמו כבהמה ולילך בדרך הנה שהוא בחינת צדקה ומשפט כנ"ל. וזהו "אדם ובהמה", שהאדם

16 Ca

העושה עצמו בבהמה כנ"ל, "תושיע ה"י" בנודאי, כי "מה יקר חסדך אלהים", כי חסדך יקר ונעלם מאד ואי אפשר להשיג ולהבין עד היכן רחמיך וחסדך מגיעים. וזהו: "בני אדם בצל כנפדי יחסיון", שחוסים ומסתתרים בכל צרתם בגוף ונפש, בצל כנפדי, שאף-על-פירם לא תעזובם עלידי רחמי צדקתך וכנ"ל. "ורגן מדין ביתך ונחל עדניך תשקם", "עדניך", לשון רבים, בחינת ערך תמאה ועדן עלאה דסתים ונגי, שהוא בחינת געשה ונשמע, תורה ותפלה, שהם בחינת צדקה ומשפט הנ"ל, בחינת תורת ה' ותפלות ה'. ומשם תשקם ברחמיך להפך כל הירידות לעליות ולהפך הכל לטובה בגשמייות ורוחניות וכנ"ל:

לא ועל-בן אומרים זה הפסוק 'צדקתך' הנ"ל בשבת במנחה שאז הוא רעוא דרעון ונתבטלון כל רגיון ומארי דדינין וכו', כמו שכתוב בזהר הקדוש. והכל ככח הצדיקי אמת שנסתלקו, שהם בחינת משה ויוסף ודוד, כי עקר בחינה זאת נמשך רק עלידי גדולי הצדיקים שנסתלקו וכנ"ל. והוא שאומרים אחר-כך: "וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדלות, אלהים מי כמוך", כי צדקתו מגיע עד מרום, כי כבר עשה ה' יתברך גדולות ונוראות, ישועות גדולות ונפלאות עלידי צדקתו, כי "אלהים מי כמוך" להבין דרכיך אלה וכנ"ל. וזהו: "צדקתך צדק

לעולם", שצדקתו הוא צדק לעולם, כי עושה תמיד רק צדקה וחסד הנם, ואף-על-פירם: "ותורתך אמת", כי התורה שהיא בחינת משפט, היא אמת, אף-על-פי שהוא יתברך עושה תמיד צדקה וחסד לפניו ממשפטי התורה, כי דרכיו אי אפשר להבין, כי דרכיו יתברך הם בחינת תורת ה' ותפלת ה', בחינת געשה ונשמע, שמלביש בכל פעם הנשמע שלו בהגעשה, הצדקה בהמשפט, התפלה בהתורה וכנ"ל, שעל-ידיה עושה המשפט בצדקה וחסד נפלא באפן שישאר כל אחד קיים בעבודתו יתברך וכנ"ל. וכל זה בזכות וכח הצדיקים הגדולים שנסתלקו, בחינת יוסף, משה, דוד, שנסתלקו בשבת במנחה ברעוא דרעון. ועל-בן אנו אומרים אז כל זה וכנ"ל:

לב וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'שלושה דברים באים בהסח הרעת: משיח, מציאה, עקרב', ורמזו בזה שאין להאדם לחשב מיום לחביו ואפלו משעה לחברתה, כי אפלו בכל רגע געשים שנויים נפלאים ומשנים מאד מאד לטוב, ולהפך חס ושלום, כמו שכתוב: "ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו", ומי שמשים לב לזה יכול לראות נפלאות הבורא יתברך בכל עת ורגע, ויבין כי אין האדם יודע כלל מה געשה עמו בכל עת ורגע, ויבין היטב אמתת הפסוק "רבות

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט סה

מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום" (משל' טו), וכתוב (שם טז): "אל תתהלל ביום מקור פי לא תדע מה ילד יום". וכתוב (קהלת א): "לכל זמן ועת לכל חפץ", "מה יתרון העושה באשר הוא עמל", "פי לא ידע האדם את עתו פדגים שנאחזים במקודה רעה ובצפרים האחוזות בפח וכו'", וכתוב: "הסכל ירפה דברים, לא ידע האדם מה שיתקוה ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו". וכל זה מרמז בדברי רבותינו ו"ל תנ"ל, ללמד דעת את האדם שהולך ותועה במחשבותיו הרבים, שחושב בכל עת תחבולות רבות ודאגות שונות בענין פרנסתו ועסקיו של זה העולם, וכלם להכל ולריוק, כי פתאם באים עליו חס ושלום פגעים וצרות שלא עלו על דעתו, שהם בבחינת 'עקרב' הוא ונושך פתאם בהסח הדעת. ולפעמים להקד, שדואג על פרנסתו והצטרכותו הרבים עד שדאגתו מקלה תניו, ופתאם בא לו ישועה, שממין לו ה' יתברך איה רוח גדול או קטן או איה חפץ ופרנסת היום וכו', והכל בהסח הדעת, כי על-פי רב הרוח והפרנסה של האדם באים בהסח הדעת אם ישום לבו לזה. על-כן מי שרוצה לחוס על תניו ושלא ייגע לריק ולא ילד לבחלה, צריך להשתדל להתגבר מאד על רבוי מחשבותיו ותחבולותיו, רק לתלות עיניו למרום בכל עת, כמו שכתוב (תהלים כב): "אך לאלהים דומי נפשי כי מפניו תקותי וכו'", וכתוב (משל'

טז): "גל על ה' דרךך ויבנו מחשבותך וכו'", וכתוב (תהלים נה): "השליך על ה' יתברך וכו'".

כי באמת אי אפשר להבין דרכיו ויתברך כלל אך הוא מתנהג עם כל אדם בפרטיות, והשנויים שעוברים על אדם אחד בעצמו בכל יום ובכל עת אשר אי אפשר לשער, פי זה ידוע וכל ישראל מאמינים בזה שה' יתברך פלו טוב ומנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, וכל פגנתו ויתברך בכל מה שעובר על ישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות בכל יום ובכל עת ובכל שעה, הכל למובה, פי כל מה דעבד רחמנא לטוב עבד. אך כל ההרפתקאות והתלאות העוברים על האדם הכל מחמת ענין הנ"ל, מחמת שה' יתברך אוהב צדקה ומשפט, וכל הצדקות והחסדים הרבים שעושה הוא מלביש בבחינת משפט בדרךיו הנפלאים שאי אפשר להבין כלל, כי במשפט עושה צדקה וכו"ל. ועל-כן אין שום עצה ותחבולה להנצל מפגעי העולם כי אם על-ידי תפלה ותחנונים שירבה להתפלל בכל יום. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל: לעולם יקדים אדם תפלה לצרה וכו', מפל שכן כשבא עליו איה צרה חס ושלום או דחק, והתפלה מועלת תמיד, כי ישועתו תבוא בדרך עין בהסח הדעת דיקא, כמו שרוב הצרות, בחינת 'נשיבת עקרב', בא בהסח הדעת, וכמו שגשמע מפני פמה אנשים שצועקים על עצמם

ומודים על אולתם, ואומרים: או ואבוי, הלא אתמול לא עלה על דעתו שיהיה בנן החביב עליו או שיערר חס ושלום, והיה דואג פרנסה, ועכשו הוא רואה כסילוהו. וכן בשאר צרות ופגעים חס ושלום, כגון עלילות ושרפות חס ושלום וכו'. ועל כלם אין עצה ותחבולה להציל מהם כי אם לתלות עיניו למרום ולהקדים תפלה לצרה. וכמו שתקנו לנו רבותינו ז"ל בפה תפלות, כמו שאומרים בכל יום בבקר תפא אחר ברפת השחר: 'הי רצון מלפניך שתצילני וכו' מעני פנים וכו' מפגע רע מעליה וכו', וצריך לבנו היטב בתפלות האלו שתקנו לנו חכמינו ז"ל, וגם להוסיף בעצמו תחנון ובקשות כפי העת והשעה, כי זה עקר שלמות התפלה שיחדש בעצמו דבר בתפלתו כפי העת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'איהו תפלת קבוע? כל שאינו יכול לחדש בה דבר', (עין במקום אחר פנה). כי כל הטובות והישועות באים רק בהשגחתו ותרודתו פתאם בהסח הדעת, בבחינת מציאה הבאה בהסח הדעת, והכל נמשך מבחינת משפט וצדקה הנ"ל שבהם מנהיג ה' ותרודת את עולמו בהסד, כי מדה טובה מרבה לעולם, והכל נמשך מבחינת תורה ותפלה, שהם בחינת נעשה ונשמע כנ"ל.

והצדיק אמת לעורר בתפלתם. וכן כל אדם הפרוד אחריהם ומריל עצמו להרבות בתפלות ותחנון ובקשות בכל יום ובכל מה שעובר עליו אף-על-פי שהוא בקמנות, אף-על-פי-כן מאחר שמקשר עצמו לצדיק אמת שזכו לתפלת ה' כנ"ל, על-ידיה מעוררין החסדים הנפלאים הנמשכין משם כנ"ל, שעל-ידי זה כל תקוננו באחרית הימים האלה. ועל-כן אלו החסדים והישועות באים פתאם בהסח הדעת, כי הם למעלה מהדעת, על-כן באים רק בבחינת מציאה, בהסח הדעת. אבל מחמת שבהכרח שהצדקה והחסד יהיה מלבש בבחינת משפט כנ"ל, על-כן לפעמים בא בחינת נשיכת עקרב חס ושלום, שהם בחינת הפגעים והתלאות הבאים בהסח הדעת. כי בודאי אי אפשר להבין כל זה כנ"ל, כי הם בחינת דרכי ה' כנ"ל, אבל בודאי מדה טובה מרבה תמיד, כי הוא ותרודת אהב הצדקה יותר מהמשפט וכמבאר במקום אחר, רק שאי אפשר לכפל בחינת המשפט לגמרי, כי הוא קיים העולם וכנ"ל.

ותקון כל זה הוא רק על-ידי צדיק אמת, שהם בחינת משה-משיח (כמו שכתב במקום אחר), והם ממשיכים אורו של משיח בעולם, שעל-ידיה כל התקנה. כי רק משיח יתקן כל זה בשלמות להצילנו בכל עת מבחינת נשיכת עקרב, ולכותנו לכל הטובות

ועקר המתקת הדינים ובטול הצרות כפרט בעתים הללו, הכל נמשך רק מבחינת תפלת ה' ממש שזוכין

וההצ'לות בנשמיית ורוחניית, בחינת מצ'אה, כי משיח יזכה לבחינת השגת המשפט וצדקה וכו', כי יזכה לעורר תמיד בחינת תפלת ה', כמו שכתוב במוז'ר "לש'למה": "משפטיך למלך תן וצדקתך לבן מלך וכו'", שנאמר עקרו על משיח. ומדבר שם הרבה ממשפט וצדקה, כמו שכתוב שם: "ידין עקרו בצדק וכו'", ובסוף נאמר: "ותפלל בעדו תמיד", שה' יתברך יתפלל בעדו, הינו תפלת ה' ממש' הנ'ל שעקרו יזכה משיח, שעל ידיה תהיה הגא'לה שלמה על ידו. ועתה משיכון עלינו הצדיקי אמת חסדים גפלאים משם בשביל לקיימו עליהם באחרית הימים האלה וכו'".

ועל כן פלו רבותינו ו"ל שלשה דברים אלו בחד: משיח ומצ'אה ועקרב (מה שראו תמות מאד לבארה), ואמרו שהם באים בהסח הדעת, כי בודאי באים בהסח הדעת מחמת שהם בחינת דרכי ה' הנעלמים מאד והם גבוהים מהדעת מאד, כי הם בחינת משפט וצדקה הנ'ל, על כן גם למטה באים בהסח הדעת דיקא וכו'":

לג ועקר התקון על ידי בחינת משיח שיבוא בהסח הדעת, ועין שם (בהנראה סגורין צו) שהביא שם עקר מוקרא זאת רק לענין משיח, כמו שאמר רבי זירא שם: במסותא מניכו לא תרחקניה דתנינא וכו'. ועין שם מה שאמרו שם: 'אין בן דוד בא עד

שיתנאשו מן הגא'לה, שנאמר: "ואפס עצור ועוזב", כביכול אין סומך ואין עוזר לישראל וכו', כי הא דרבי זירא וכו' כנ"ל. וכן אחר כך האריכו בזה שאין לצפות לשום קץ שבעולם שרוצים לרמו באיזה פסוק וכו', כמו שאמרו שם: 'תניא רבי נתן אומר: מקרא זה נוקב ויורד עד התהום: "כי עוד חזון למועד ויפיה לפץ ולא יבוא. אם יתמקמה חפה לו, כי בוא יבוא לא יאחר", לא כרבותינו שהיו דורשים וכו', ולא כרבי שמעון וכו', ואמר רבי יצחק: תפח עצמן של מחשבי קצין וכו'. והנה אלו המימרות קשה להבין ונראין לבארה פסותרין זה את זה, כי איד שך ליאש עצמו מן הגא'לה חס ושלום, הלא צריכין לחפות בכל יום שיבוא וכו' ואמרו שם: אם יתמקמה חפה לו. אך אם כי דבריהם ו"ל עמקים מני ים, בפרט בענין זה שאמרו בעצמם שנוקב ויורד עד התהום, איד עם כל זה בהכרח צריכין להבין מדבריהם איזה רמזים איד להתנהג בזה באופן שנוזכה להתחזק בתקנתנו לקרב ולא לרחק חס ושלום. והעקר הוא פשיטות ותמימות להאמין שבודאי בוא יבוא לא יאחר איד אסור לחפות לשום קץ לומר שמתראוי שיבוא בשנה זאת כמו ששמעו הרבה על שנה זאת שנת ת"ר לפרט קטן שאמרו שבישנה זאת יהיה תקן, וקלקלו הרבה בזה, כי גרמו כמה כפירות וחלול השם כידוע. וכן בשנים הקודמים אמרו כמה

ח"א

חושן משפט

דברי אלקים חיים, כי בודאי עקר הגאולה תבוא רק על ידי תשובה ומעשים טובים, כמו שכתוב: "ובא לציון גאל ולשבי פשע בנעקב וכו'". אך אף על פי כן יהיה הכל רק בחסד ובצדקה, כי התשובה של השבי פשע לא יהיה בה פח להביא הגאולה, רק ה' יתברך בחסדו וצדקתו יקרב הגאולה למענו כנ"ל. אך מחמת שאי אפשר להמשיך הצדקה וחסד פי אם על ידי בחינת משפט, על כן ההכרח להמתין עד שיעשו קצת תשובה שעל ידי זה יוכל בנפלאותיו להלביש הצדקה במשפט. וגם מעט התשובה הכל ממונו על ידי בחינת תורת ה' ותפלת ה' שעל ידי זה יבנים בלבם לצעק ולהתפלל תמיד לה' ויתברך עד שיבמרו רחמיו, פי יראה כי אולת ד' וכו' ויקבל מעט דמעט תשובתנו ותפלתנו ברצון באפן שילביש בנפלאות נפלאותיו הצדקה במשפט ועל ידי זה תבוא הגאולה. ויקים: "ציון במשפט תפדה", על ידי 'ושביה בצדקה', פי שביה לא יהיה כדאי בתשובתם להביא הגאולה אך על ידי תשובתם המעטה יעוררו צדקתו ויתברך שילבישה במשפט עד שיקים "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה", במהרה בימינו, אמן:

לד וזה: "על זאת תפלל כל חסיד אלקיך לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו", פי על פי כל הנ"ל בודאי עקר רב תפלותיו של האדם צריכים

קצים כגון בשנת תנ"ו ובשנת תק"ם ובשנת תקפ"א וכו' וכן הרבה. ושמעתי שגם על שנת ת"ק אמרו שהוא הקץ וכלם חטאו בזה הרבה כמו שקללו אותם רבותינו ז"ל ואמרו: תפח עצמן של מחשבי קצין שהיו אומרים ביון שהגיע הקץ ולא בא וכו', אלא אנו צריכין לקוות ולחפות אליו תמיד ואף על פי כן יהיה בבחינת הפסח הדעת פי הוא קץ הנפלאות שאי אפשר להבין שום רמז ורמזיא בעולם מתי יבוא, פי לבה לפומה לא גלי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. אך אף על פי כן בוא יבוא בודאי במועדו ובמונו פתאם בהפסח הדעת בעת שלא יחשבו על אותה השנה ועל אותו היום כלל, פי קץ הגאולה נמשך מבחינת דרכי ה' שהם בחינת משפט וצדקה שאי אפשר להבין כלל, פי הגאולה תהיה רק בצדקה וחסד חנם לבד, כמו שכתוב: "למעני למעני אעשה וכו'", אך אף על פי כן יהיה בבחינת משפט. וזה בחינת מימרא הנ"ל: אין בן דוד בא עד שיתאשו מן הגאולה וכו', הינו שבינו שלפי מעשיהם אין תקוה חס ושלום, ואף על פי כן יחזקו עצמן בכח הצדיקי אמת לחטף תורה ותפלה ומעשים טובים כל מה שיוכלו לחטף ולקוות לחסדי ה' שיעשה צדקה במשפט כנ"ל. וזהו בחינת הפלגתא שהביא אחר קד: רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלים ואם לאו וכו', אמר לה רבי יהושע וכו'. ואלו ואלו

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט סט

להיות ביותר שיציל מפל רע מבחינת גשית עקרב שהוא בחינת שטף מים רבים שלא יגיעו אליו, שלא יבוא בחינת העקרב וינשקנו פתאם חס ושלום, כי המציאות שרוצה האדם למצא, דהינו להרויח פרנסה הן מותרות ועשירות גדול הן הכרחיות, הכל בא בהסח הדעת כנ"ל ואין האדם פועל כלל ברבוי מחשבותיו וטרדותיו. ועל פי רב הוא הולך וחושב איך למצא פרנסה ועשירות וכו' ובתוך כך בא עליו בכל פעם הרפתקאות וצרות רחמנא לצלן, ופגעים מפגעים שונים עד שעל פי רב אינו עובר זמן מעט בלי פגעים וצרות ותלאות והרפתקאות הרבה וכדוע כל זה למי שמשים לב לזה. וכל אחד נדמה לו שרק עליו עובר כוס התלאות בכל פעם ובאמת אין בנמצא מי שגמלט מזה וכל זה בהתלאות והרפתקאות השכיחים, מפל שפן שיש הרבה שעוברים עליהם צרות גדולות רחמנא לצלן, שהם באים פתאם לגמרי בבחינת גשית עקרב מפני רחמנא לצלן. והאדם הוא שוטה ואויל והולך וחושב איך ישיג ממון ומקנא בחרו וכיצא, ופתאם עובר עליו מה שעובר רחמנא לצלן, וכמו שפתיב: "ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו", וכן מבאר בפסוקים ובמקומות הרבה ובמובא לעיל (ועו בשליח

לעת מצא, הינו בעת שרוצה למצא ולהרויח אוזה דבר, שהו בחינת מציאה הנ"ל צריך שיהיה עקר תפלתו רק לשטף מים רבים, שהם בחינת רבוי הצרות המתרגשות ובאות לעולם רחמנא לצלן, שהם בחינת גשית עקרב שאליו לא יגיעו חס ושלום, פתאם בהסח הדעת כנ"ל. ואז ישיג ממילא בחינת המציאה הנבאה בהסח הדעת, כי זה ידוע וכבר דברנו בזה למעלה שה' יתברך טוב ומטיב תמיד ורוצה רק להטיב לכל בריה ומצדו לא יבצר לתת לכל איש רב שפע ועשירות מפלג וכל טוב. אך מחמת שההכרח שיגיעו העולם גם במושפט כנ"ל, משם נמשכין כל דרכי ה' שמוריש לזה ומעשיר לזה, כמו שפתיב: "כי אלהים שפט זה ישפיל וזה ירים". ובתיב, "ה' מוריש ומעשיר משפיל אף מורמים וכו'". ובדאי אי אפשר להבין דרכיו אלו, כמבאר בכל הספרים שגם משה בקש על זה להודיעו, כי נעלם ממנו דרכיו אלו שהם בחינת צדיק וטוב לו צדיק וכו'. רשע וטוב לו וכו' וכן ירמזה דוד ונחבוק וכו' התפלאו על זה כמובא, כי הם בחינת דרכי ה' שאי אפשר להשיג, כי הם בחינת משפט וצדקה הנ"ל, דהינו שה' יתברך חפץ רק להטיב בצדקה וחסד עם כל אחד אך בהכרח שילביש הצדקה במושפט כנ"ל. ועל פן עקר התקון לזה הוא רק תפלה ותחנונים שהם בחינת גשמת, בחינת צדקה וחסד כנ"ל. שעל

מה שחושב שם בדרך חריו אין רגע בלא פגע, אין יום בלא וכו' אין שמחה וכו', עז שם). על פן מזהיר אותנו הפסוק, על זאת תפלל כל חסיד אליך

וכו' עשר שמור לבעליו לרעתו וכו' ואבד העשר שהוא בענין רע וכו'". ולהפך יש אחד שיש לו עניות ודחקות וספורים רחמנא לצלן והוא לו לטובה גדולה בעולם הבא בודאי, ולפעמים ועל פי רב גם בזה העולם אחריתו טוב אם הוא איש פשוט, כי טוב אחרית דבר מראשיתו, כי צדיקים תחלתם יסורים וסופן שלום וכו', אך תפלה מועיל על הכל, כי בודאי עקר התפלה צריך שתהיה שיניצל ממכה וכמה נחשים ועקרבים הסובבים אותו בכל יום ורוצים למנוע מהטוב הגנוז בכל יום שהוא טוב אמתי בגשמיות ורוחניות, דהיינו שיניצל ממה שבות רעות והרהורים רעים ורעיונים כבלבלים שהם עקר בחינת נחשים ועקרבים הנחשכים אותו בכל עת ורוצים לבלותו לגמרי חס ושלום, לולי ה' שעומד בעזרו, כמו שכתוב: "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ה' לא יעזובו בידו ולא ירשיענו בהשפטו", וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק זה: ככל יום ויום יצרו של אדם מתחדש עליו וכו'. אך כל מי שעוסק יותר להציל עצמו והעקר על ידי תפלה ותחנונים כנ"ל הוא יכול להמשיך ביותר צדקתו וחסדו העליון מאד, ולהמשיך חסדים נפלאים חדשים בכל יום ובכל עת בבחינת חסדי ה' כי לא תמנו וכו' חדשים לבקרים וכו'. ועל ידי זה יציל מנחשים ועקרבים הנ"ל וינקה להטוב הגנוז בכל יום שהוא בחינת מציאה טובה

די שהאדם מתפלל אזי יש בחינת אתגרותא דלתתא שעל ידי זה יכול לעורר הצדקה והחסד בדרך נפלא שיתלבש במשפט התורה ואף על פי כן יהיה בלו חסד וצדקה, והכל בכח התקשרות לצדיקי אמת שזכו לבחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש וכו"ל. ועל כן צריך שיהיה עקר תפלתו שיניצל משטוף מים רבים שהם בחינת גשיבת עקרב שנמשך מדינים מבחינת משפט שהוא הוא המעכב והמונע את המציאה טובה שתבוא, אבל בשיתפלל שיניצל ממנו על ידי זה ימתיק ויבטל הדינים ואז בחינת המציאה ממילא תבוא, כי דרכו להטיב תמיד וכו"ל וענין מה שאיתא בזהר הקדוש ומובא אצלנו בלקוטי א' סיפן פ"ה, דלית יום דלית בו טוב, אך כמה נחשים ועקרבים סחרין לה דלא יעול לה הוא טוב וכו', ענין שם:

לה ובאמת פשנשים לב היטב בענין מעמדנו ומצבנו לפי שעה בזה העולם העובר בהרהר ענין אין אנו יודעין כלל מה לבנות ולקרא בשם מציאה ומה לבנות ולקרא בשם גשיבת עקרב, כי יש שמוצא גשירות גדול ולבסוף נהפך לו לרעה עצומה גם בזה העולם ועל כל פנים הוא צריך למות ולזקחין אותו מהממוז או שלוקחין הממוז ממנו בחייו, כמו שכתב אדונינו מורנו ורבינו ז"ל (בפרשם בספר שיחות הר"י ענין שם), וכמו שהתפלא קהלת על זה ואמר: "יש הכל

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט עא

נפלאות לבדו וברוך שם כבודו לעולם".
וכמו שהקנו לנו בשמונה עשרה לומר
שלוש פעמים בכל יום: על נסיד שבכל
יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים הטוב פי לא כלו
רחמיך וכו'. וזהו: "רני פלט הסוכני
סלה" וכנ"ל:

באמת. וכל זה הוא בחינת על זאת
יתפלל כל חסיד לעת מצא, כשרוצה
למצא איהו מצאיה כגון פרנסה וכו' וכמו
שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק זה: 'לעת
מצא', זו פרנסה וכו'. עקר התפלה צריכה
להיות רק לשטוף מים רבים אליו לא
יגיעו וכנ"ל:

לו ועל כן היה ההכרח שיקבל יעקב את
הברכות מציחק במרמה ובגנבה
מקטרוג ועשו, כי כבר מבאר למעלה
באות כ"ח שבחינת צדקה ומשפט ה"ל,
הם עקר הדרך ה' שהתחילו האבות לילך
בו. ועקר ההתחלה מאברהם, כמו
שכתוב: "כי ידעתי למען אשר יצוה את
בניו ואת ביתו אחריו ושמו הדרך ה'
לעשות צדקה ומשפט" וכנ"ל. אך
בפרטיות האבות כל אחד יש לו בחינה
מיחדת בפני עצמו, כי אף על פי
שאברהם שמר צדקה ומשפט, אף על פי
כן בחינתו המיוחדת אליו הוא בחינת
צדקה וחסד, כי אברהם מדתו חסד
כידוע, ויצחק בחינתו המיוחד אליו הוא
בחינת משפט, בחינת גבורות וצחק
כידוע. ועקר גלילות הצדקה והמשפט
יחד הוא בחינת יעקב, כמו שכתוב:
"משפט וצדקה בעקב אתה עשית". ועל
כן באמת מבאר בפורש ומובא לעיל,
רבנן אמרי, לא נברא אברהם אלא בזכות
יעקב וכו'. ועל כן יעקב שזכה לכלל
משפט וצדקה בשלמות, על כן היתה
מפתו שלמה בלי פסול, אבל אברהם

לו וזהו: "אתה סתר לי וכו'". כי דוד
המלך עליו השלום, מלמד
אותנו לסמך רק על ה' ויתברך, כי אין כח
בתפלותינו לבד להנצל בכל יום ובכל עת
ובכל רגע ממה שאנו צריכים להנצל
בגשמיות ורוחניות מאחר שהכל בא
בהסח הדעת, ובחינת העקרב רחמנא
לצל, אורב עלינו בכל עת ורגע, כמו
שכתוב: "יארב במסתר פאריו בסכה
יארב לחטוף עני וכו'". ואיך אפשר לכשר
ודם בפרט חלושי כח שבישראל שבכר
נכשלו הרבה הרבה כמה שנכשלו איך
אפשר להם למלט נפשם מפל נשיבותיו
בגשמיות ורוחניות הפאים בהסח הדעת
פתאם רחמנא לצל, על כן מבקש
ואומר: אתה סתר לי, כי רק אתה סתר
לי להסתירני מסוד מרעים וכו' ה"ל,
ומצר ה"ל תצרני. וזהו: רני פלט
הסוכני סלה, כי בודאי אני צריך
להודות ולרנן לשמך הגדול תמיד על
רביי הפלטות וההצלות הנפלאות שאתה
מפלט ומציל אותי בכל יום ובכל רגע
ממש, כי אין בעל הנס מביד בנסו, כמו
שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "עושה

דף ט

וְיִצְחָק אָף עַל פִּי שְׂכָל אַחַד שְׁמֵר דָּרָךְ ה' לְכַלֵּל צְדָקָה וּמִשְׁפָּט פֶּנ"ל אֲבָל מִחֲמַת שְׁעָדָיו לֹא נִכְלְלוּ בִּשְׁלֵמוֹת וְעַל פִּן אֲבָרְהָם הָיָה עֵקֶר מִדְּתוֹ חֶסֶד בְּחֵינַת צְדָקָה, וְיִצְחָק עֵקֶר מִדְּתוֹ גְּבוּרָה בְּחֵינַת דִּין וּמִשְׁפָּט, עַל פִּן יֵצָא מִהֶם פְּסֻלָּת, יִשְׁמַעְאֵל מֵאֲבָרְהָם וְעָשׂוּ מִיִּצְחָק, כִּי כְּלָלִיּוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט יַחַד הֵם עֵקֶר בְּחֵינַת הַיְחוד הַשְּׁלֵם שְׁמוּשָׁם נִמְשָׁךְ בְּחֵינַת יְחוד הַקְדוּשׁ שֶׁל אִישׁ וְאִשָּׁה בְּשׂוֹכִים שְׂשֻׁכִּינָה בְּיַנְיָהֶם, כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה הֵם בְּחֵינַת תּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה כְּפִדּוֹעַ וְכַמוּבָא בְּמִקּוּם אַחֵר. וְעַל פִּן הָאִשָּׁה מְפִלָּה לְכַעֲלָה וְאָף עַל פִּי כֹן לַפְעָמִים הִיא לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ בְּחֵינַת אִשְׁתְּ חַיִל עֲטָרַת בַּעֲלָה וְכַמוּבָא מִזֶּה הַרְבֵּה בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ו"ל כִּפִּי דְרַבּוֹ הַקְדוּשׁ, כִּי הַתְּפִלָּה הִיא קְטַנָּה מֵהַתּוֹרָה וְגִדּוּלָה מֵהַתּוֹרָה, כִּי הִיא בְּחֵינַת עֲקָרַת הַבַּיִת שְׁעוֹמְדַת בֵּין תּוֹרַת ה' וּבֵין תּוֹרָתוֹ, כִּי עַל יְדֵי הַתְּפִלָּה זוֹכִין לְגֻלוֹת הַנִּסְתָּר וְהַנְּשָׁמַע וְעוֹשִׂין מִתּוֹרַת ה' תּוֹרָתוֹ, נִמְצָא שְׁהַתְּפִלָּה קְטַנָּה מֵהַתּוֹרָה, דְּהֵינּוּ מִבְּחֵינַת תּוֹרַת ה' וְגִדּוּלָה מֵהַתּוֹרָה מִבְּחֵינַת תּוֹרָתוֹ. וְזֶה בְּחֵינַת שְׂכִינְתָא בֵּין תְּרִין צְדִיקָיִא וְתָבֵא, בֵּין צְדִיק עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא בְּחֵינַת תּוֹרַת ה' וּבֵין צְדִיק תַּחְתּוֹן, שֶׁהוּא בְּחֵינַת תּוֹרָתוֹ וְהַשְׂכִּינָה הִיא בְּחֵינַת הַתְּפִלָּה וְהֵן. וְעַל פִּן גַּם לְמַטָּה יֵשׁ שְׁזוּגוֹ קְטַנָּה מִמֶּנּוּ וְיֵשׁ שֶׁהִיא גְּדוּלָה מִמֶּנּוּ בְּבְחֵינַת אִשְׁתְּ חַיִל עֲטָרַת בַּעֲלָה. וְזֶה בְּחֵינַת אִשָּׁה עוֹלָה עִמּוֹ וְאִינָה יוֹרֶדֶת עִמּוֹ,

כִּי צָרִיךְ לְהַרְבוֹת בַּתְּפִלָּה עַד שְׂעִילָה בַּתְּפִלָּתוֹ כְּכֹל פַּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא לְהַשִּׁיג הַנְּעֻלָּם וְהַנִּסְתָּר יוֹתֵר, וְאִזּוֹ אִשְׁתּוֹ שְׁהִיא בְּחֵינַת תְּפִלָּה, בְּחֵינַת אִשָּׁה יֵרָאת ה' הִיא תַתְּהַלֵּל עוֹלִיּוֹת עִמּוֹ כְּכֹל פַּעַם. כִּי הָאָדָם עַל יְדֵי בְּחִירָתוֹ יִכּוֹל לְעֻלוֹת לְמַעֲלוֹת גְּבוּהוֹת אָף עַל פִּי שְׂשֻׁכְמוֹ יוֹרֶדָה אֵלָיו מִמְּקוֹם נְמוּדָה. וְאִזּוֹ אִשְׁתּוֹ עוֹלִיּוֹת עִמּוֹ, כִּי עֵקֶר עֲלִיתּוֹ עַל יְדֵי בְּחֵינַת אִשָּׁה יֵרָאת ה' הִיא תַתְּהַלֵּל, דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי בְּחֵינַת תְּפִלָּה וְכַמוּבָא לְמַעֲלָה שְׁעַל יְדֵי תְּפִלָּה וְרִצּוֹן וְכוּ' יִכּוֹלִין לְעֻלוֹת מִדִּיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה עַד רוּם גְּבוּהֵי מְרוֹמִים וְכוּ"ל. וְעַל פִּן אֲבָרְהָם שְׁהוּתָה עֵקֶר מִדְּתוֹ חֶסֶד וְצְדָקָה, וְיִנְעֵ לְכַלֵּל בְּמִשְׁפָּט פֶּנ"ל, אֲבָל עֲדוּן לֹא נִכְלָל אִזּוֹ בִּשְׁלֵמוֹת, עַל פִּן יֵצָא מִמֶּנּוּ פְּסֻלַת שֶׁהוּא יִשְׁמַעְאֵל. וְכֵן יִצְחָק שְׁהִיָּה מִדְּתוֹ דִּין וּמִשְׁפָּט אָף עַל פִּי שְׂכָלָו בְּצְדָקָה וְחֶסֶד אֲבָל לֹא בִּשְׁלֵמוֹת כִּמּוֹ יַעֲקֹב, עַל פִּן יֵצָא מִמֶּנּוּ פְּסֻלַת שֶׁהוּא עָשׂוּ שְׁהִיָּה אֲרִמוֹנֵי שְׂנַמִּישָׁךְ כּוֹחֵקֵף הַדִּין, וְעַל פִּן נִקְרָא יִשְׁמַעְאֵל עַל שֵׁם הַתְּפִלָּה, כִּמּוֹ שְׂכֵתוֹב: "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עַנְיָדִי", כִּי שָׂרָשׁ יִנְקָתוֹ מִבְּחֵינַת רַבּוּי הַצְּדָקָה שֶׁהוּא בְּחֵינַת תְּפִלָּה שְׁלֹא נִכְלָלָה פְּרָאוּי בְּבְחֵינַת מִשְׁפָּט. וְעָשׂוּ לְשׁוֹן עֲשִׂיָּה שְׂשָׂרָשׁ יִנְקָתוֹ מִרַבּוּי דְּקָדוּקַת הַמִּשְׁפָּט וְהַדִּין שֶׁהוּא בְּחֵינַת תּוֹרָה שְׁלֹא נִכְלָלָה פְּרָאוּי בְּבְחֵינַת צְדָקָה. כִּי הַתּוֹרָה בְּחֵינַת נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת עֲשִׂית מִצְוֹת מַעֲשִׂוֹת, אֲבָל צָרִיךְ שְׁתַּהַיֵּה נִכְלָל הַתּוֹרָה בְּחֵינַת נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת עֲשִׂית הַמִּצְוֹת,

בבחינת גשמיע, בחינת תפלה, שהוא בחינת כפול ורצון ודבקות לאין סוף וכנ"ל. וזה ששאל עשו אבא, איך מעשרין את התבן ואת המלח? שרמה את אביו בזה, כי הראה עצמו שמוקדקק הרבה בכל מצוה לעשותה בהמרות יתרות, כי משם היה אחיותו, מפגם רבוי ההמרות היתרות, וכמוכא בדברינו במקום אחר מזה שהמרות יתרות הם גם כן פגם גדול, עני שם. וכל זה מחמת שלא נקלל המשפט, בחינת תורה, בשלמות בבחינת תפלה וצדקה וכנ"ל:

לח ולבאר הרב יותר קצת שיהיה מובן מזה למשכיל רמזים ועצות לילך בדרך ה' הוא, פי בודאי אי אפשר לילך בדרך וחסד חנם לבד ^{לח} שאם בן לא יעשה כלום חס ושלום. אבל גם לילך בדרך משפט לבד גם כן הוא פגם גדול, כי אין העולם מתקיים על פי הדין לבד כנ"ל וכמו ששכיח הרבה שפגם וכמה נפלו ונתרחקו מה' ויתברך על ידי רבוי המשפט והדין יותר מדאי, שהחמירו על עצמן הרבה עד שאומרים בלבם שאפס תקנותם מחמת רבוי עונותיהם ונקולקלים והפגמיהם העצומים והרבים כחול ימים. ואם פי אמת שפגמו ונקלקלו הרבה, אף על פי כן הם צריכין לבטח בחסדי ה' וצדקתו וברחמי שאינם כלים לעולם שעדין עדין יש תקוה בכל פעם בכל יום ובכל עת ובכל שעה כל מי חיו אפלו אם הוא כמו שהוא פי

חסדי ה' לא תמנו וכו', וכבר כתבנו מזה במקום אחר שעקר נפילתו מחמת רבוי הדין והמשפט הנ"ל, הוא רק הסתת הפעל דבר שמבקש לו תואנה בלבו לפטר עצמו מכל חס ושלום, מאחר שרואה קלקוליו הרבים. וכבר דברנו בזה הרבה ושלמה המלך עליו השלום צעק על זה, "אל תצדק הרבה ואל תרשע הרבה", וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: אם רשעת מעט, אל תוסיף להרשע. ואם כבר הרשע הרבה מאד, אף על פי כן צריך גם הוא לקום מקרא זה שלא יוסיף וירשע עוד הרבה יותר חס ושלום, וכל מה שממעט מלהרשע יותר ויותר בודאי הוא טובתו לגנח, וגם על ידי זה יוכל לזכות בסוף לשוב לח' ויתברך בשלמות, כי אין יאוש בעולם כלל, כמו שצעק רבנו ז"ל על זה בקול גדול ועמוק עמוק מאד. פי כל תנועה והעתקה שמנתק עצמו מרע לטוב אפלו בחוט השערה אינה נאכרת לעולם, פי מדה טובה מרבה מומדת פרעניות. ומה בשאדם פוגם או עובר עברה חס ושלום ה' ויתברך משגיח ומסתפל על כל פרט ופרט, כמו שכתוב: אם יסתר איש בפמותרים ואני לא אראנו וכו'. וכתוב, ממכון שבתו השגיח וכו' המבין אל כל מעשיהם. מפל שפן וכל שפן במדה טובה שבודאי אין שום תנועה טובה נאכרת לעולם. נמצא שפגם אלו הנזכרים מחמת רבוי המשפט והדין כנ"ל זה נמשך מבחינת קלפת עשו וכנ"ל.

חושן משפט

על ידי בחינת רבקה שהיא בחינת אשה ויפיק על לגמרי חס ושלום, זה בחינת קלפת ישמעאל וכנ"ל. ועקר השלמות וכה יעקב שכלל משפט וצדקה יחד בשלמות גדול כנ"ל על פן היתה משתו שלמה בלי פסול כנ"ל:

ולתפוד מי שירצה לסמך רק על חסדו ויפיק על לגמרי חס ושלום, זה בחינת קלפת ישמעאל וכנ"ל. ועקר השלמות וכה יעקב שכלל משפט וצדקה יחד בשלמות גדול כנ"ל על פן היתה משתו שלמה בלי פסול כנ"ל:

מ ועל פן בית הראשון שהיה בזכות אברהם ובית השני שהיה בזכות יצחק נחרבו על ידי קלפת עשו וישמעאל פמוכא. ובית שלישי האחרון שאנו מקוים שיהיה בזכות יעקב ותקנם לעולם. כי עקר כלליית צדקה ומשפט שהם בחינת תורה ותפלה ביחד הוא בבית המקדש, כי משם תצא תורה, כי הלוחות שהם כלל התורה עומדים שם בבית המקדש בבית קדשי קדשים, ושם מקום התפלה, כמו שכתוב: "כי יבית בית תפלה". ועקר קיום הבית המקדש הוא בשנגללו צדקה ומשפט יחד, כמו שכתוב בפשיח: ושפט בצדק דלים.

דף קכ"ג

ולתפוד מי שירצה לסמך רק על חסדו ויפיק על לגמרי חס ושלום, זה בחינת קלפת ישמעאל וכנ"ל. ועקר השלמות וכה יעקב שכלל משפט וצדקה יחד בשלמות גדול כנ"ל על פן היתה משתו שלמה בלי פסול כנ"ל:

לט ומחמת שיצחק היה עקר מדתו בחינת משפט, בחינת תורה, על פן היה קשה לו ביותר למצא זוגו שהוא בחינת תפלה כנ"ל. ועל פן לא נולד זוגו עד אחר העקדה שאז נמתק גבורות יצחק פדונו, כמו שכתוב: ויהי אחרי הדברים האלה, דהינו אחר העקדה. ויגד לאברהם שנולדה בת זוגו של יצחק, כמו שפרש רש"י שם, הינו כנ"ל. ועל פן נאמר ביצחק ויעתר יצחק לה' וכו", מה שלא נאמר לשון זה באברהם ויעקב, כי יצחק דיקא היה צריך להרבות ולהפציר בתפלה ביותר, שהיה פרוש ויעתר כמו שפרש רש"י שם, כי מחמת שמדתו היה בחינת משפט, בחינת תורה, בחינת תורה מפי הגבורה נתנה, על פן היה צריך להכריח עצמו בכח גדול לתפלה והכרח להרבות ולהפציר בתפלה כדי שיקבל המשפט בצדקה שהיה רחוק מזה לפי שרש מדתו וכנ"ל. והוא ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו דיקא, כי דיקא על ידי אשתו רבקה הצדקת שהיא בחינת אשה יראת ה' היא תתהלל שנולדה אחר העקדה אחר שכבר נמתק דינו קצת, על דיה דיקא ויעתר יצחק, כי עקר תפלתו

בבית המקדש, כי משם תצא תורה, כי הלוחות שהם כלל התורה עומדים שם בבית המקדש בבית קדשי קדשים, ושם מקום התפלה, כמו שכתוב: "כי יבית בית תפלה". ועקר קיום הבית המקדש הוא בשנגללו צדקה ומשפט יחד, כמו שכתוב בפשיח: ושפט בצדק דלים. וכמבאר לעיל מזה. ועל פן שני הפתים שהיו בזכות אברהם ויצחק שאצלם לא נכללו בשלמות בחינת צדקה ומשפט על פן נחרבו וכנ"ל. אבל בית השלישי שהיה בזכות יעקב שזכה לכלל בשלמות צדקה ומשפט על פן ותקנם לעולם. אבל אף על פי כן מוכא בספרי קדש שעקר הגאולה האחרונה תקנה על ידי שהיה נמתק גבורות יצחק לבחינת ישחק, כי זה עקר התקון שיעקב ואברהם ומתקו גבורות יצחק בשלמות שעל ידי זה תקנה הגאולה האחרונה. וזה בחינת ויכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אוכר וכו", שמתחיל

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט עה

תחלה מנעקב, כי עקר הגאולה תהיה על ידו, ויזכר גם זכות יצחק וגם זכות אברהם עד שאברהם ויעקב ימתיקו גבורות יצחק ויכללו הצדקה במשפט בשלמות שעל ידי זה תהיה הגאולה האחרונה ויבנה הבית המקדש כנ"ל. וזה שכתוב אצל יעקב וזכרתי וכו' וכן אצל אברהם כתוב גם כן זכרון, ואף את בריתי אברהם אזור, אבל אצל יצחק לא כתוב זכרון, כי עקר הזכרון לרחם על ישראל לגואלם מפל הצרות והגלויות שהזכיר מקדם בפירשה, הוא רק על ידי אברהם ויעקב שהם ימתיקו גבורות יצחק שעל ידי זה יגאלם ברחמיו וחסדיו המרבים, כי לעולם מדת החסד והצדקה מרבה מהמשפט והדין. וכמו שכתוב: אהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ. וכתיב, כי אני ה' עושה חסד משפט וצדקה בארץ. נמצא שהזכיר צדקה וחסד כנגד מדת המשפט כי מדה טובה מרבה לעולם. וזה בחינת אברהם ויעקב שאוחזים ביצחק להמתיק הדין והמשפט שלו ועל כן על ידי זה תהיה עקר הגאולה על ידי שימתיקו גבורות יצחק והיה נעשה מיצחק ישחק כמובא. וזה בחינת סוד התקיעות המובא בזהר הקדוש ובכתבים שאברהם ויעקב אוחזים ביצחק להמתיק דינו וכנ"ל. כי עקר כל התקונים נעשים בראש השנה שאז הוא עקר בחינת צמיחת קרן משיח כמו שמתפללין אז הרבה על זה, כמו שכתוב:

וצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת גר לבן ישי משיחך במהרה ביימינו וכו':

מא ומחמת שיצחק היה צריך יותר להתגבר ברבוי התפלות,

בחינת "ויגמל יצחק וכו'" וכנ"ל, על כן עקר התפלה מרמז ביותר בבחינת יצחק, כמרמז בגשמת כמו שאומרים: כפי ישרים תתרומים ובשפתי צדיקים תתברך וכו' עד תתהלל, שהראשי תבות הם יצחק ורבקה כמובא, כי שם צריכים ביותר להתגבר לכלל תורה ותפלה יחד שהם יצחק ורבקה כנ"ל, ועל כן יצחק מרמז בראשי תבות "ישרים צדיקים חסידים קדושים, שהם בחינת כלל הצדיקים והיראים מקימי התורה, שעל שם זה נקראים בשם "ישרים צדיקים וכו' הינו בחינת תורה, שזהו בחינת יצחק. אבל רבקה מרמזת בראשי תבות תתרומים תתברך תתקדש תתהלל שהם ראשי תבות רבקה, כי אלו התבות תתרומים תתברך וכו' הם בחינת כלל התפלה בחינת רבקה בחינת אשה יראת ה' היא תתהלל וכנ"ל. וזה שמוכא שיצחק ורבקה הם בנימטריא תקט"ו כמו שאיתא בגלגוס הראובני לפי דרכו, הינו כי 'תפלה' בגימטריא תקט"ו שהוא יצחק ורבקה כנ"ל. כי שם עקר התפלה להמתיק גבורות יצחק כנ"ל:

מב ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה

חושן משפט

רבקה הצדקת שהיא בחינת תפלה בנ"ל, המתיקה הדין ולמדה את יעקב שילך במרמה ויגבה לקבל הברכות מיצחק דיקא, כי ידעה שיש פה בתפלתה ובתפלת יעקב שיכול לכלל הצדקה במשפט שקבל הברכות מיצחק דיקא. אבל מגדל הקטרוג ובהתנאות של עשו, שהוא בחינת עקרב שאורב על ישראל תמיד, בפרט בעת שרוצים לקבל הברכות, שהם בחינת מציאה טובה שאני אורב ומקטרג ביותר וכן"ל, על פן היה הכרח שילך במרמה וסבב ה' והברך שישלח יצחק את עשו לצוד ציד וכו' ובתוך כך קבל דיקא יעקב את הברכות וכמוכא בזהר הקדוש וכתבתי האר"ל ז"ל מזה וכו', עין שם. וזה שאמר יצחק ליעקב: מה זה מהרת למצא בני, מהרת' דיקא, כי יצחק ראה והבין אז מרחוק שזה יעקב, כמוכן בפרשה שאמר, גשה נא ואמשך וכו', על פן אמר לו מה זה מהרת למצא מציאה טובה פזאת להאכילני ולקבל הברכות על די זה, הינו כי אמר כי אני יודע שסוף כל סוף יגיעו כל הברכות אליך יעקב, אך הייתי סבור שבתחלה צריכין לתן הברכות לעשו, כי הוא צריך למשל תחלה. וכמו שאמר יעקב בעצמו, עכר נא אדני לפני עבדו וכמוכא, על פן רציתי לברכו תחלה ועל פן מה זה מהרת. 'מהרת' דיקא, למצא בני, כי לדעתי עדיו אין הברכות, שהם בחינת מציאות טובות שלך. והשיב: כי

וכו' וכן הוהירו ביותר שלא לאחר תפלת המנחה כמו שאמרו לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה וכו' שדיקא סמוך למנחה הוהירו על זה ביותר כמוכא בפוסקים. כי תפלת המנחה נגד יצחק שתקן תפלת המנחה כמו שאמרו רבותינו ז"ל כמו שכתוב ויצא יצחק לשוב בשדה כמו שדרשו רבותינו ז"ל, על פן אז צריכין לזהר ביותר להתפלל ושלא לאחרה לבטלה חס ושלום. כי שם צריכין התגברות ביותר להתפלל מחמת שהוא בחינת גבורות יצחק בחינת משפט שעקר המתקוה על די התפלה בחינת צדקה וכן"ל. ועל פן אז בשני יצחק לשוח בשדה אז דיקא גודמנה לו רבקה בתפלתו כמו שכתוב שם בפרשה, כי רבקה בחינת תפלה וכו' וכן"ל:

מג ועל פן כל מה שרואה האדם שהדינים שהם בחינת התגברות היצר מתגבר עליו ביותר הוא דיקא צריך להתגבר להרבות ולהפציר בתפלה ועתה יותר ויותר כדי להמתיק ולבטל תקף הדינים וכו' וכן"ל, ועל פן עקר ההתבודדות שהוא בחינת שיחה בינו לבין קונו נאמר אצל יצחק ביותר, כמו שכתוב: "ויצא יצחק לשוח בשדה", כי עקר השיחה ובהתבודדות הוא להמתיק בחינת משפט והדין של יצחק וכן"ל:

מד ועל פן רצה יצחק לברך את עשו כפי תקף דינו ומשפטו, אבל

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט עו

הקרה ה' אלקוד לפני. ואיתא במדרש רבי יוחנן וריש לקיש, חד אמר, אם לקורבנה המציא לך הקדוש ברוך הוא, שנאמר, וישא אברכם את עיניו וירא והנה איל וכו', למאכלך על אחת כמה וכמה. וחד אמר: אם לזונד המציא לך, דכתיב, הקרה נא לפני היום. וכתיב, וירא והנה גמלים באים, למאכלך על אחת כמה וכמה. והוא פלא לכאורה, כי לפי שהקרא הוא קל וקור פריא, כי בודאי להציל יצחק מדין שחיסת העקדה וכן להזמין לו וזוג הוא הצלה יתרה מלהזמין לו מאכלו לפי שעה, אף על פי הנ"ל יובן המדרש היטב ויבוא פמין חמר ויערב לגפושך מאד בעור ה' יתברך, כי דיקא זכות העקדה ומציאת וזוג הופיר או בשרצה לקבל הברכות, כי אמר, הלא בשביל קרבן העקדה שהוא להמתיק גבורותיך הקרה ה' את האיל וכן להמציא וזוג רבקה שהיא בחינת תפלה שמממתקת בחינת משפט וגבורה של יצחק עור ה' יתברך בדרך גפלא אף על פי שהיה קשה מאד למצא וזוג מעצם גבורותיך וכו"ל, אף על פי כן חמל ה' והמציא אותה לך. והכל היה בשבילי בשביל שניא ישראל ממוני. ועכשו למאכלך שאני רוצה להאכילך כדי לקבל הברכות כדי שיוכלו ישראל להתקיים בעולם ולהתפרנס בכל הקף ואריכת מרירת גלותם על אחת כמה וכמה שזמין ה' יתברך לפני. נמצא שמקשר

יפה מאד המדרש הזה, כי דיקא על ידי המתקת העקדה ועל ידי וזוג - רבקה בחינת תפלה כנ"ל, על ידי זה קבל הברכות וכו"ל וזה שפתיב (כספי הא"ב אות ז) שזכרילת הצדיקים גדול מקרבנות ומזוגין וכו'. והכן היטב:

מה ועל כן אמר יצחק אז: הקל קול יעקב וכו'. שהכין אז עצם כחו של יעקב שזכה לבחינת געשה ונשמע בשלמות לכלל משפט וצדקה ביחד, שהם בחינת תורה ותפלה שעל ידי זה זוכין לעזות בחינת קולות, בחינת הן יתן בקולו קול עז, כמו שמבאר שם. על כן אמר אז יצחק, עתה ידעתי, כי הקל קול יעקב חזק מאד שעל ידי זה יתגבר על הדיים ידי עשו, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, כי אני רואה ומבין שקולו הולך וחזק מאד מאחר שזכה להמתיק המשפט בצדקה עד שמצא להאכילני ולקבל הברכות שזה נמשך מכליית תורה ותפלה שעל ידי זה זוכין לעזות דקדשה בחינת קולות, בחינת הקל קול יעקב וכו"ל וזה בחינת הקל קול שני קולות, בחינת קול תורה וקול תפלה שנגלגין יחד שעל ידי זה עקר התגבורות העזות דקדשה נגד העזות דסמרא אחרא להתגבר על הדיים ידי עשו שזינק מבחינת משפט כשאניו נכלל בשלמות בבחינת צדקה, אבל על ידי הקל קול יעקב בחינת שני קולות שנמשכין מתורה

חושן משפט

ותפלה שנקבלין יחד, על ידי זה מתגבר על הדיים די עשו ומבטלין אותם וכנ"ל:

מו ועל פן באמת היה יעקב כפחד גדול בשאמרה לו אמו שימעה את אביו לקבל הברכות, ועל פן אמר לאמו: "אולי ימשיני אבי והייתי בעיניו כמתעתע וכנ"ל". כי היה מתירא מתקף הגבורות של יצחק ועל פן אמר אולי ימשיני אבי, הינו שימשש וידקדק במשפט עמי אבי יצחק שהוא בחינת דין ומשפט, כי מחמת שארצה לקבל הברכות פתאם יתעורר משפטו עלי חס ושלום, לממש אותי וידקדק בי ואזי חס ושלום והבאתי עלי קללה ולא ברכה, כי כן דרך קטרוג המושפט, שכל זמן שאדם נח ושקט ואינו מבקש למצא מציאות טובות הרבה אין מתעורר עליו הקטרוג של המושפט כל כך, אבל חכף בשרצה לחטף גדלה ועשירות גדול וכיוצא מתעורר עליו הקטרוג חס ושלום, ליומר נענן במעשיו אם הוא ראוי לזה ואזי חס ושלום יכול להתהפך עליו הנגלה להפך, שזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שיעון תפלה מוכיר עונותיו של האדם, דהינו כשמענן בתפלתו שלא כראוי שאומר ראוי שהקדוש ברוך הוא יעשה בקשתי וכמו שפרש רש"י שם. שאז מוזכרין עונותיו אם ראוי לזה. וזהו בחינת כלל דברינו שכתבנו למעלה שעקר רב תפלתו תהיה "ודק לשטוף מים רבים אליו לא יגיעו", להציל מהאורב והמשטין, בחינת מצר

ותצירני וכו', ואז יוכל לבקש רחמים גם על הברחיות פרוסתו וכו' וכנ"ל. וזה שהתפחד יעקב אולי ימשיני אבי, שהוא בחינת משפט ודין שימשש וידקדק בי מחמת שבאתי לקבל הברכות ואזי והבאתי עלי קללה ולא ברכה שהוא בחינת נשיכת עקרב שבא פתאם שהוא ההפך מהמציאה וכנ"ל. והשיבה לו אמו, עלי קללתך בני אך לך קח לי וכו'. הינו שאמרה לו רבקה שהיא מקבלת עליה לבטל הפחד הזה, כי היא דיקא יודעת לבטל זאת, כי רבקה היא בחינת תפלה, בחינת המתקת דין ומשפט של יצחק כנ"ל ועל פן היא דיקא יכולה לבטל פחד זה, וכמו שאיתא במודרש שאמרה לו, עלי לבגס לי יצחק ולומר לו, יעקב צדיק עשו רשע, הינו כנ"ל שאמרה שהיא בתפלתה יכולה להמתיק גבורות יצחק ולגלות לו שישיראל הם צדיקים נגד עשו הרשע כי אם הם כמו שהם עדין הם צדיקים כנגד רשעת העכו"ם שהם בני עשו. וזה מתנגלה על ידי רבקה דיקא שהיא בחינת תפלה שמתיק הדין והמשפט כנ"ל שעל ידי זה יוכל יעקב לקבל הברכות וכנ"ל:

מו וזה בחינת הנסיון של אברהם ויצחק בשעת העקדה, כי ידוע קשיות העולם על גדל הרעש של נסיון העקדה, כי לפי גדל צדקתו של אברהם אין זה נסיון גדול כל כך לכאורה, כי נדמה לנו שגם אנשים פשוטים יעמדו בנסיון זה,

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט עט

16

שְׁכָשְׂאִימֵר לוֹ ה' יִתְבַרַךְ בְּפִרוּשׁ לְשֹׁמֵט
 אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ בְּיָדָיו יָקִים דְּבָרָיו
 וְיִשְׁחַטְהוּ. אִךְ עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן הִיָּה מִה שֶׁלֹּא
 הִרְהוּ אַחֵר מִדּוּתָיו וְיִתְבַרַךְ וְכַמּוּבָא מִזֵּה.
 וְכַמּוּבָן בְּדָבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וּמוּבָא בְּפִרוּשׁ
 רִש"י מִמָּה שֶׁאָמַר אַחֵר כִּד אֶפְרַשׁ שִׁיחִתִּי
 לְפָנֶיךָ, אֲתִמּוּל אֲמַרְתָּ לִּי כִּי בְּצִדְקָה יִקְרָא
 לְךָ זֶרַע וְאַחֵר כִּד אֲמַרְתָּ לִּי לְהַעֲלוֹתוֹ
 לְעוֹלָה וְכוּ'. מוּבָן מִזֵּה וּמִשְׁאָר מְקוֹמוֹת
 שֶׁהָיָה הָיָה עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁלֹּו וְכַמּוּבָן שֶׁאָמְרוּ
 רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּקִי: "וְאֲנִי וְהַזֶּעַר גִּלְכָּה
 עַד כֹּה", וּמוּבָא בְּפִרוּשׁ רִש"י, אֲרָאָה
 הֵיכָן הוּא מִה שֶׁאָמַר לִי כֹה יִהְיֶה זֶרַעְךָ.
 אֲבָל אֲבָרְהָם הִתְחַזַּק בְּאִמּוּנָה וְלֹא הִרְהוּ
 אַחֵר מִדּוּתָיו וְאָמַר, אֵף עַל פִּי שְׂאִינִי מִבֵּין
 דְּרָבִיו, בְּיָדָיו כִּד הַמֵּדֵה שְׂאִי אֶפְשָׁר
 לְהָבִין דְּרָבִי ה' וְאֲנִי מַחֲבִיב לַעֲשׂוֹת אֶת
 שְׁלִי הַלּוֹלֵךְ בְּנֵי יְחִידִי לְשִׁחִיטָה וְאֵף עַל
 פִּי כֹן אֲנִי מֵאִמּוֹן שֶׁה' יִתְבַרַךְ יָקִים כָּל
 דְּבָרָיו שֶׁהַבְּטִיחָנִי, כִּי דְרָבִיו אֵי אֶפְשָׁר
 לְהָבִין כֻּלָּל, כִּי הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁנֵי
 הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא אַחֵד. וְכַמּוּבָן שֶׁשְּׂמַעְתִּי מִפְּנֵי
 ז"ל בְּזֵה הַרְבֵּה. וְזֵה בְּחִינַת מִה שֶׁכְּתוּב
 "וַיִּקְרָא אֲבָרְהָם שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא ה'
 יִרְאָה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאָה",
 כִּי כָּל הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵכִינוּ וְרָאוּ
 מִרְחוֹק שֶׁעֵקֶר הַתְּכִלִּית וְהַתְּקוּהָ יִהְיֶה רַק
 בְּסוֹף הָאֲחִרֹן כִּשְׂבִיבֹא מִשִּׁיחַ וְכַמּוּ
 שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּקִי וְגַם אֶת
 הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ, לְרַבּוֹת שֶׁעֲבוּד מַלְכוּת
 וְכֹן בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁפִּלְסָם רָאוּ גְלוּת הָיָה

הַמֵּר הָאֲחִרֹן הָאָרֶךְ כָּל כּוֹד, אֲבָל בְּעֵצָם
 גְּדֻלַּת הַשְּׁגָתָם וְרוּחַ קִדְשָׁם לֹא יָכִלוּ
 לַעֲמֹד עַל הַסֵּךְ הָאֲחִרֹן שֶׁהוּא קִין
 הַפְּלֹאוֹת שֶׁהוּא כְּתוּב וְנִעְלָם מְאֹד מֵעֵין
 כָּל. וְכַמּוּבָן שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּקִי
 וַיִּקְרָא יַעֲקֹב לְבָנָיו וְכוּ', שֶׁבִּקֵּשׁ לְגִלוֹת
 לָהֶם קִין הַגְּאֻלָּה וְנִסְתַּלְקָה הֵימָנוּ שְׂכִינָה.
 וְזֵהוּ בְּחִינַת מִה שֶׁכְּתוּב בְּאַבְרָהָם, וַיִּרְא
 אֶת הַמְּקוֹם מִרְחֹק, שֶׁרָאָה הַתְּקוּהָ שֶׁהוּא
 קְדֻשַׁת מְקוֹם הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁהוּא בֵּית
 תַּיִינוּ וְשֵׁם כָּל תְּקוּנָתוֹ אֲבָל רָאָה אֶת
 הַמְּקוֹם מִרְחֹק, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לַעֲמֹד עַל
 הַדְּבָר מִתִּי נָשׁוּב לָזֶה הַמְּקוֹם הַקְּדוּשׁ,
 אֲבָל אֵף עַל פִּי כֹן רָאָה אוֹתוֹ בְּרֵאִיָּה יִפָּה
 וְכִרְהָ שֶׁבְּיָדָיו נִזְכָּה לָזֶה הַמְּקוֹם הַקְּדוּשׁ
 סוֹף כָּל סוֹף רַק הוּא מִרְחֹק (וְכַמּוּבָא בְּדְרָבֵינוּ
 בְּזֵה הַרְבֵּה לְחֻצֵי אֲרָצוֹת רַמַּיִם מִה כָּל אַחֵד לַעֲצֵמוֹ לַעֲנֹן נֶאֱמַר נִפְשׁוּ
 בְּפִרְשׁוּת, עַן שֵׁם בְּהַלְכוֹת שְׁלִישִׁת הַסֵּךְ הַלְכָה ה'). וְזֵה
 בְּעֵצָמוֹ בְּחִינַת "וְאֲנִי וְהַזֶּעַר גִּלְכָּה עַד
 כֹּה", כִּי בְּחִינַת כֹּה מִרְמָז עַל דְּבַר שְׂרוּאִין
 מִרְחֹק מְאֹד וְכַמּוּבָן שֶׁפִּרְשׁ רִש"י בְּפִרְשַׁת
 מִשּׁוֹת, מִשָּׁה נִתְנַבֵּא כֹּה וְכָל הַנְּבִיאִים
 נִתְנַבְּאוּ כֹּה מוֹסֵף עֲלֵיהֶם מִשָּׁה שֶׁנִּתְנַבֵּא
 בְּזֵה הַדְּבָר. כִּי כָּל הַנְּבִיאִים נִתְנַבְּאוּ
 בְּאֶסְפֵּקְלָרִיא שְׂאִינָה מֵאִידָה שְׂרָאוּ
 נְבוּאָתָם מִרְחֹק מְאֹד אֲבָל מִשָּׁה הִתְנַבֵּא
 גַּם בְּזֵה הַדְּבָר שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂרָאָה
 הַנְּבוּאָה בְּרֵאִיָּה יִפָּה וְכִרְהָ, אֲבָל גַּם מִשָּׁה
 הִתְנַבֵּא כֹּה, כִּי הָיָה כְּמִה נְבוּאוֹת שְׁנַיִם
 הוּא הַכֵּרַח לְרֵאוֹתָן מִרְחֹק מְאֹד. וְזֵה
 בְּחִינַת כֹּה אָמַר ה' בְּחֻצַּת הַלְּיָלָה אֲנִי

ואני והנער נלכה עד כה, הנאמר
 באברהם, כי האמין שאף על פי שפוליד
 בנו לשחיטה אף על פי כן בודאי יתקיימו
 דבריו ותברך שאמר כי ביצחק יקרא לך
 זרע, אך הוא בכחינת פה שרחוק מאד
 ואי אפשר להבין רק מרחוק רואין וכנ"ל.
 ועל כן אחר כך פשהציל ה' ותברך את
 יצחק והעלה איל תחתיו או הבין אברהם
 יותר שאי אפשר להבין דבריו ולעמוד על
 סוף דבריו בפרט בענין הקץ האחרון
 שכל ההבטחות שהבטיחו לתן לו זרע
 ולהנחילם את הארץ הכל היה בשביל
 הקץ האחרון שרק אז יתקיימו בשלמות
 כל ההבטחות אבל אי אפשר לעמוד על
 סוף הדבר בשום אופן רק אנו מחיבים
 בכל יום לקיים דברי ה' ותברך ומצותיו
 ולהאמין שעל ידי זה יתקרב הקץ ולהבנות
 בכל יום שיבוא ואף על פי כן אם לא
 יבוא באותו היום נחפה ביום אחר עד
 שסוף כל סוף יבוא, כמו שאמרו, אם
 יתמהמה חפה לו כי בוא יבוא לא יאחר.
 והיו: "ויקרא אברהם שם המקום ההוא
 ה' יראה", שאין לו פרוש לכאורה וכאשר
 נדחק רש"י בפרושו. אך עתה יתפרש
 בפשוטו שקרא המקום של הבית המקדש
 שהוא עקר התקנה כנ"ל י"י יראה. הינו
 כי רק ה' יראה זה המקום להשרות בו
 שכינתו, כי רק הוא יתברך לבד יודע
 הסוף אבל אנו אסור לנו לחשב בזה שום
 קץ כלל. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, רק
 עלינו מפל בכל יום ויום לעשות את

יוצא וכו'. כי סוד הצות לילה גם משה
 לא יכל לעמוד עליו בשלמות, כמו
 שאמרו רבותינו ז"ל מפדי משה לא ידע
 הצות אימת ואמר פחצות, דוד ידע
 שאמר הצות לילה אקום להודות לך
 וכו', הינו כי משה ידע שעקר הוא
 הגאולה האחרונה שתהיה בזכות דוד
 והנלוים אליו שהם הצדיקים וישרים
 העומדים בפחצות לילה לקונן על חרבן
 בית המקדש שאז ה' יתברך וכל
 הצדיקים שבגן עדן צייתין לקליהו וכו'
 ועל ידי זה תהיה הגאולה בכחינת "שישו
 אתה מושש כל המתאבלים עליה", וכמו
 שאמרו רבותינו ז"ל: כל המתאבל על
 ירושלים וכו'. אבל לא יכל לעמוד על
 הדבר מתי ידעה הקץ, כי הוא סתום מאד
 כנ"ל ועל כן גם בגאולה הראשונה כמו
 בדבריו שאמר פחצות הלילה אני יוצא, כי
 בכל דבריו ושלחותו הסתפל על הקץ
 האחרון שבשביל זה מאן בשליחות
 בתחלה וכו'. ועל כן כמו בדבריו ואמר
 פחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים וכו',
 כי כל הגליות מכונים בשם מצרים וכו',
 כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל כן אמר
 פחצות, כי הקץ האחרון סתום מאד רק
 דוד שהוא בעצמו משיח אמר הצות
 לילה אקום וכו'. ועל כן אמר משה או,
 מה אמר ה', כי נבואה זו של בחינת
 הצות שמרמז על קץ האחרון היא רחוקה
 מאד ואי אפשר לעמוד על זה על כן אמר
 בלשון כה' וכנ"ל. והיו בעצמו בחינת

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט פא

שְׁלָנוּ לְסוּר מֵרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב בְּכָל יוֹם
וְיוֹם שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִתְקַרְבֵּת הַגְּאֻלָּה, וְכֵמוֹ
שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁשָּׂאֵל אֶת אֱלֹהָיו,
אִמְרֵתִי יָבוֹא מֵרָ? אָמַר לוֹ, הַיּוֹם, הַיּוֹם
אִם בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ. וְאִם כִּבְרָה הָיָה כִּמְהָ
צִדִּיקִים וְכֹשְׁרִים שֶׁעָבְדוּ אוֹתוֹ וְתִפְרְדָּה בְּכָל
יוֹם וְיוֹם וְאִף עַל פִּי בֶן עֲדִין לֹא כָּא, הוּא
מִחֲמַת הַתְּלָקוּל שֶׁל אֲחֵרִים שֶׁמְעַכְבִּין
בִּיאָתוֹ, אָבָל אִף עַל פִּי בֶן כָּל אֲחֵד כְּפִי
עֲבוֹדָתוֹ הוּא מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
וְסוֹף כָּל סוֹף יִתְקַבְּצוּ הַתְּנוּצָצוֹת הַגְּאֻלָּה
שֶׁעוֹרְרוּ הַצִּדִּיקִים וְהַכֹּשְׁרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם
וְעַל יְדֵי זֶה תִּבּוֹא הַגְּאֻלָּה, וְכֵמוֹ שֶׁתִּבְּרַב
רַבְּנוּ ז"ל עַל מֵאֹמֶר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה, בְּדַ
חַם גָּבַה אֶתְהַפְּדִי, בְּסִימָן ב', עֵין שֵׁם.
וְהוּו: אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאֶה
וְכֵמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁקָּאֵי עַל כָּל יוֹם שֶׁל
כָּל הַדְּרוֹרוֹת הַבָּאִים הַקּוֹרְאִים מְקַרָּא הַזֶּה
וְכוּ', עֵין שֵׁם. הֵינּוּ בַחֲנִינֵת הַיּוֹם אִם בָּקְלוּ
תִשְׁמְעוּ הַגְּאֻלָּה, שֶׁבְּכָל יוֹם מִתְקַרְבֵּת
הַגְּאֻלָּה כְּפִי הַעֲבוּדָה שֶׁל כָּל אֲחֵד וְאֲחֵד
שֶׁעוֹבֵד אֶת ה' וְתִפְרְדָּה וְכֵמוֹ שֶׁאֵינוּ מְקַרְבִּין
בְּכָל יוֹם מִצְמִיחַ קֶרֶן יִשׁוּעָה, וְהוּו אֲשֶׁר
יֹאמֶר הַיּוֹם, הֵינּוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁל כָּל
אָדָם שֶׁבְּכָל הוֹר וְדוֹר הַיּוֹם ה' יִרְאֶה
לְעַמּוֹ בְּמִקּוֹם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֵׁם.
כִּי בְּכָל יוֹם מִתְנוּצָצֵת הַגְּאֻלָּה וְה' יִרְאֶה
בְּמִקּוֹם הַזֶּה וְכֵמוֹ ז"ל, אֵד אִף עַל פִּי בֶן
לְעַמּוֹד עַל סוֹף הַדְּבָר מִתִּי תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה
הַשְּׁלֵמָה בְּקֶץ הָאֲחֵרוֹן, עַל זֶה אָמַר, ה'
יִרְאֶה, בִּי רַק ה' וְתִפְרְדָּה בְּעֲצֻמוֹ יִרְאֶה זֹאת

וְכֵמוֹ ז"ל. אָבָל אִף עַל פִּי בֶן אֲשֶׁר יֹאמֶר
הַיּוֹם, הֵינּוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּהַר ה' יִרְאֶה
וְכֵמוֹ ז"ל. וְעֵינָן מֵה שֶׁמְבַאָר בְּסִימָן רַעֲב עַל
פְּסוּק זֶה הַיּוֹם אִם בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ שְׁנֵה
עֶקֶר הַעֲצָה לְעַבוֹדֵת ה' וְתִפְרְדָּה לְחֻשְׁב
בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁאֵין לוֹ רַק זֶה הַיּוֹם בְּלִבְד
וְכוּ', עֵין שֵׁם וְהוּא שֶׁקָּד לְעֵינָן הַגְּאֻלָּה, כִּי
הַכָּל אֲחֵד, כִּי אֲסוּר לְדַחַק אֶת הַשְּׁעָה
וְצִדִּיקִין שְׂאֵל לְחֻשְׁב רַק אוֹתוֹ הַיּוֹם
בְּבַחֲנִינֵת זֶה הַיּוֹם עֲשֵׂה ה' וְכוּ', וְעַל יְדֵי
זֶה יוֹפֵה לְעַבוֹדֵת ה' וְתִפְרְדָּה וְכֵמוֹ בֶן יוֹפֵה
שֶׁמְמַנּוּ לֹא יִהְיֶה עֹכּוֹב מְשִׁיחַ כָּל כָּד וְכְפִי
עַבוֹדֵת יִשְׂרָאֵל הַמְקַיָּמִים זֹאת וְעוֹבְדִים
אֶת ה' בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ בֶן מִתְנוּצָץ צְמִיחַת
קֶרֶן יִשׁוּעָה בְּכָל יוֹם וְכֵמוֹ ז"ל עַד שֶׁסוֹף כָּל
סוֹף יִתְקַבְּצוּ כָּל עַבוֹדָתָם יַחַד וְתִבּוֹא
הַגְּאֻלָּה בְּשְׁלֵמוֹת. וְכָל אֲחֵד כְּפִי חֲלָקוֹ
בְּהַתְקַרְבוֹת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹפֵה אֵו לְהַתְעַנֵּג
עַל ה' וְלִשְׁבַע מִטּוֹבוֹ הַגְּדוֹל שֶׁיִּשְׁפִיעַ
עֲלֵינוּ אֵו:

מֵה וְזֶהוּ "חֲצוֹת לִילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ
עַל מִשְׁפָּטֵי צִדְקָךְ", בַּחֲנִינֵת
צִדְקָה וּמִשְׁפָּט הַגְּאֻלָּה שֶׁבְּמִשְׁפָּט עוֹשֶׂה
צִדְקָה שְׁנֵה יִהְיֶה בְּשְׁלֵמוֹת כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ
שִׁזְכֹּה לָזֶה כְּז"ל שֶׁעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה
הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה וְכֵמוֹ ז"ל וְזֶה זוֹכִין עַל יְדֵי
קִימַת חֲצוֹת שֶׁעַל יְדֵי זֶה תִּבּוֹא קֶץ
הַגְּאֻלָּה כְּז"ל. וְהוּו חֲצוֹת לִילָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי צִדְקָךְ שֶׁבְּחֲצוֹת
לִילָה בְּשִׁקְמִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְקַרְבִּין
הַגְּאֻלָּה כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וְכֵמוֹ ז"ל אֵו

ת"ח

וצרכין להודות לו. ותברך על משפטי צדקתו ותברך מה שהוא ותברך במשפט עושה צדקה שעל ידי זה עקר ההתחזקות לקוות ולחכות לישועה ולגאולה שלמה בכליות ובפרטיות בכל עת וכב"ל:

שיך לעיל לאות מם, לענן מה שמוכא שם שלעולם מדה טובה מרבה וכו'.

מט וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, ואעשה לגוי גדול, זה שאומרים אלהי אברהם וכו'. יכול, יהיו חותמין בכלם? תלמוד לומר, והיה ברכה, בך חותמין וכו', הינו כנ"ל. כי עקר חתימת וגמר הברכה של השלשה אבות אברהם יצחק ויעקב, שהם בחינת צדקה ומשפט וכלליות צדקה ומשפט יחד כנ"ל, עקר חתימת הברכה הוא רק מגן אברהם, כי אברהם בחינת צדקה וחסד שבו עקר חתימת וגמר הברכה, כי מדה טובה מרבה לעולם וכב"ל:

ג וזה בחינת הנגה שהוא בחינת הנפת הבית המקדש, כי עקר קדשת הבית המקדש הוא כי שם הוא מקום התורה והתפלה, כמו שכתוב: כי מציון תצא תורה, כי שם עומד הארון עם הלוחות בבית קדשי קדשים ושם מקום התפלה, כמו שכתוב: כי ביתי בית תפלה, כי דרך שם עולין כל התפלות, כמו שכתוב: והתפללו אלך דרך ארצם

והבית אשר בניתי לשמך וכו'. והעקר הוא כי שם השראת שכנתו ותברך ושם התורה הוא בחינת תורת ה' ממש, כי שם עומדים הלוחות שנתנו מידו ותברך לך משה שהם מעשה אלהים, כמו שכתוב: "והלחת מעשה אלהים המה כתובים באצבע אלהים", בחינת תורת ה' ממש, וכן תפלת ה' ממש הוא שם בבית המקדש, כמו שכתוב: "ושמחתים בבית תפילתי", שמונה למדו רבותינו ז"ל שה' ותברך מתפלל, כי תפלתם לא נאמר אלא תפילתי וכו', כמבאר בברכות. כי כל קיימנו וחייתנו הוא רק על ידי תורת ה' ותפלת ה' ממש והעקר על ידי תפלת ה' שהוא בחינת מה שהוא ותברך מתפלל בעצמו ברחמי הפשוטים לעורר רחמי הרבים והגדולים, (כמבאר בהתורה עין וזאת ה' בספרן קה ענין זה עין שם). ועכשו שהבית המקדש חרב בעונותינו לא היה אפשר לנו להתקיים ללא הצדיקים הגדולים שיש להם פח לעורר בחינת תפלת ה' בכל יום שמשם נמשכין חסדים חדשים בכל יום בבחינת חדשים לבקרים וכו'. שנמשכין על ידי עצם החסדים שהמשיכו בראש השנה שהוא בריאת העולם וכו' וכמבאר לעיל באות ג'. שאלו החסדים נמשכו מראש השנה עד יום פפור להמתיק הדינים עד שביום פפור מתרצה ה' ותברך וסולח ומחיל עונות ישראל בכל שנה. ומשם נמשכין החסדים חדשים בכל יום ויום שבלא זה לא היה

צדקתו ותברך מה שהוא ותברך במשפט עושה צדקה שעל ידי זה עקר ההתחזקות לקוות ולחכות לישועה ולגאולה שלמה בכליות ובפרטיות בכל עת וכב"ל:

שיך לעיל לאות מם, לענן מה שמוכא שם שלעולם מדה טובה מרבה וכו'.

מט וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, ואעשה לגוי גדול, זה שאומרים אלהי אברהם וכו'. יכול, יהיו חותמין בכלם? תלמוד לומר, והיה ברכה, בך חותמין וכו', הינו כנ"ל. כי עקר חתימת וגמר הברכה של השלשה אבות אברהם יצחק ויעקב, שהם בחינת צדקה ומשפט וכלליות צדקה ומשפט יחד כנ"ל, עקר חתימת הברכה הוא רק מגן אברהם, כי אברהם בחינת צדקה וחסד שבו עקר חתימת וגמר הברכה, כי מדה טובה מרבה לעולם וכב"ל:

ג וזה בחינת הנגה שהוא בחינת הנפת הבית המקדש, כי עקר קדשת הבית המקדש הוא כי שם הוא מקום התורה והתפלה, כמו שכתוב: כי מציון תצא תורה, כי שם עומד הארון עם הלוחות בבית קדשי קדשים ושם מקום התפלה, כמו שכתוב: כי ביתי בית תפלה, כי דרך שם עולין כל התפלות, כמו שכתוב: והתפללו אלך דרך ארצם

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

פג

שְׂמֵלֶכֶת וְעַתָּה אַחַר הַחֲרִיבָה כְּמוֹ שֶׁצִּעַק יִרְמְיָה בְּקִנְיָתוֹ: וְאָמַר אֲבָד נִצְחֵי וְתוֹחֲלֵי מֵה' וְזֹאת אָשִׁיב אֵל לְבִי עַל בֶּן אוֹחִיל חֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנָנוּ וְכו'. וְכָל אֵלֹהֵי הַחֲסִדִים נִמְשָׁכִין עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים הַגְּדֹלֵי שְׂוֹכֵינִי לְתַפְלַת ה' וְכַנ"ל:

נָא וְזֶהוּ בְּחִינַת תַּקְוָה הַגָּם שֶׁל חֲנֻכָּה, כִּי מַלְכוּת הַרְשָׁעָה רָצוּ לְהַשְׁפִּיחַ תּוֹרַתְךָ וְכו' וְלִהְיוֹת הַבֵּית הַמְקֻדָּשׁ קָדָם וּמְנוֹ, כִּי רָצוּ לַעֲקֹר קִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל לְגַמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה חוֹזֵר הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וְבוֹהוּ, כִּי אִין קוּיִם לְהָעוֹלָם בְּלֹא הַתּוֹרָה, כִּי הַסְּמָרָא אַחֲרָא בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה רָאוּ וְהִבִּינוּ שֶׁזֶה הַבֵּית הַשֵּׁנִי לֹא יִתְקַיֵּם וְסוֹפוֹ לְחָרֵב כִּי גַם אִין בְּבִנְיָנוּ הָיָה יָדָם מְקוּפָה עַל יִשְׂרָאֵל, עַל בֶּן רָצוּ לְהַחֲרִיבוּ מִכֶּף כְּדֵי לְהַגְבִּיר הַחֲשָׁד מְאֹד לְהַחֲשִׂיד חֵם וְשָׁלוֹם, עֵינֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיְהִי מִתְנַאֲשִׁין מִן הַנְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה לְגַמְרֵי. כִּי עֵקֶר בְּרִיאַת הָעוֹלָם הָיָה רַק בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל וּבְשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה וּבְשִׁבְלֵי הַבֵּית הַמְקֻדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ". וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל, בְּשִׁבְלֵי רֵאשִׁית שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל וְהַתּוֹרָה וּבֵית הַמְקֻדָּשׁ שְׁנֹקְרָאִים רֵאשִׁית וְכו'. אֵד, וְהָאָרֶץ הָיְתָה תוֹהוּ וְבוֹהוּ וְחֲשָׁד עַל פְּנֵי תְהוֹם, שֶׁהֵם בְּחִינַת אַרְבַּע מַלְכוּתִים, כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל. וּמִבְּאֵר בְּדַבְרֵיהֶם ו"ל שְׂמֵלֶכֶת וְעַתָּה אַחֲרָא שֶׁהוּא הַגְּדֹלֵת שֶׁל עֲקֻשׁוֹ הוּא בְּחִינַת תְּהוֹם, נִמְצָא

שְׂמֵלֶכֶת וְעַתָּה אַחֲרָא שֶׁהוּא הַגְּדֹלֵת שֶׁהֵם הַחֲשָׁד שְׂמֵלֶכֶת עַל פְּנֵי תְהוֹם שֶׁהוּא הַגְּדֹלֵת הַזֶּה שְׂמֵלֶכֶת לְתוֹהֵם. וְכִשְׁנוֹפְלִים בְּאוֹר יוֹם לְתוֹהֵם גַּם בֶּן מֵר מְאֹד וְקוֹשֶׁה לַעֲלוֹת, מִכָּל שֶׁבֶן בְּשִׁמְתַנְבֵּר עוֹד הַחֲשָׁד עַל פְּנֵי תְהוֹם. וְזֶה הָיָה בְּחִינַת מַלְכוּת וְעַתָּה אַחֲרָא שֶׁהֵם בְּחִינַת וְחֲשָׁד שֶׁעַל פְּנֵי תְהוֹם, שָׂרְצוּ לְהַגְבִּיר הַחֲשָׁד מְאֹד לְהַסְמִיד הַגְּדֹלֵת יַחַד שִׁיְחַרֵּב הַבֵּית מִיַּד כְּדֵי שִׁיְתַנְבֵּר הַחֲשָׁד עַל פְּנֵי תְהוֹם כְּדֵי שֶׁלֹּא יוּכְלוּ יִשְׂרָאֵל לַעֲלוֹת וְלַצֵּאת חֵם וְשָׁלוֹם. וְה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הַמְרַבִּים נִתַּן בְּלֵב הַצְּדִיקִים אִמָּת מִתְתִּיהוּ וּבְנִיּוֹ לְלָחֵם מִלְחָמוֹת ה'. וְעַקֵּר כִּתְּם הָיָה עַל יְדֵי עֲזוֹת דִּקְנִישָׁה שֶׁהוּמָשִׁיכוּ מִבְּחִינַת תַּפְלַת ה' מִמֶּשׁ כְּמוֹכָא שִׁיְהוּדָה בְּנוֹ שֶׁל מִתְתִּיהוּ הָיָה נִקְרָא יְהוּדָה מ'כ'ב' שֶׁהָיָה צוֹעֵק בְּמִלְחָמָה מ'י כ'מוֹד ב'אֵלִים ה'. כִּי עֵקֶר הַשִּׁבְחָה שֶׁל מִי כְּמוֹד וְכו' הוּא מֵה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְגַבִּיר הַחֲסִדִים עַל הַגְּבוּרוֹת לְעוֹד לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר גְּבוּרוֹת גְּבוּרוֹת וְכְמוֹ שֶׁנִּסְמָךְ לָזֶה מִי כְּמִכָּה נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ נוֹרָא תְהִלַּת עֲשֵׂה פֶלֶא. נוֹרָא תְהִלַּת זֶה בְּחִינַת תַּפְלָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ נוֹרָא תַפְלוּת, כִּי תַפְלוּתוֹ הֵם נוֹרָאוֹת מְאֹד שֶׁעַל יְדֵי זֶה הוּא עֲשֵׂה פֶלֶא לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל בֶּן זְכוּ כִּשְׁנֹחֲחוּם שֶׁהָיָה לָהֶם גַּם גְּדוּל כְּזֶה בְּנִיּוֹת הַמְּנוּרָה דִּקְוָא שֶׁעַל זֶה קָבְעוּ לָנוּ לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה. לְהוֹרוֹת שְׂעֵדָן ה' עֲמִינוּ וּמֵאִיר לָנוּ אוֹר גְּדוּל בְּתוֹךְ

זוהר ספרי

ב"ד

העבדו, אך אף על פי כן היה לנו מוכה גדולה ונוראה ולולא הבית השני לא היה אפשר לנו להתקיים בגלות הארץ הנה מעצם החשך שעל פני התהום שיניקתו מבחינת גבורות יצחק, מבחינת ומכהן עיניו מראת, שצריכין להמתיקם בחסדים גדולים הנמשכין מתפלת ה' וכנ"ל. ועל כן סבב ה' יתברך ברחמיו שאז בימי בית שני דיקא, שהוא כנגד יצחק שאז רצה להתגבר החשך וכו', שהוא בחינת מלכות וזן הרשעה שמשלה אז, שאז דיקא נקבע לנו ימי החנכה הקדושים שבהם מדליקין גר חנכה הקדוש שהוא בחינת אור גדול שנקבע לנו להאיר לדורות גם בתוך הגלות הנה שהוא בחינת תהום וכו"ל:

פ"ד
לז

נג ועל כן הם שמונה ימי חנכה כנגד בחינת תורה ותפלה שכל אחד כלול מד', שהם בחינת יצחק ור' ב' ק' ה', פי יצחק ארבע אותיותיו הם בחינת ישרים צדיקים חסידים קדושים שהם כלל התורה. ורבקה בחינת תהומים וכו' עד תהלהלל, שהם בחינת ארבעת חלקי התפלה, פי התפלה כלול מד' דהינו ארבעת חלקי התפלה כנגד ארבעה עולמות, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. פי קרננות וכו' כנגד עשיה. ופסוקי דזמרה כנגד יצירה וכו' כמבאר בפגנות. וכן התורה כלול מד', כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'ביצד סדר משנה וכו'". נמצא ארבע פעמים ביד כל אחד

תקף החשך של מלכות הרשעה בבחינת אל תשמחי אבותי לי כי נפלת קמתי כי אשב בחשך ה' אור לי. ועל ידי זה עקר ה' יתברך מחשבתם הרעה ונתהפך לנו למוכה מהפך אל הפך. פי לא די שלא הגבירו החשך שעל פני תהום חס ושלום כנ"ל, אף גם נתהפך שתקנו לנו הצדיקים הנ"ל תקון גדול ונפלא לדורות שהמשיכו לנו מצוה חדשה קדושה ונוראה פואת לדורות. עד שגם אנו עתה בתקף אריכת הגלות הנה, שהוא בחינת תהום ממש, זוכין להדליק גר חנכה, שהוא בחינת אור נפלא ונורא מאוד שמאיר לנו בתוך חשכת אפלת התהום שעל ידי זה יש לנו תקוה שלא להתנאש מן הרחמים. פי עדין הוא יתברך מאיר לנו ברחמיו בבחינת פי אשב בחשך ה' אור לי כנ"ל. פי אור גר חנכה נמשך ממקום גבה מאוד, כמובא בפגנות, הינו מבחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, ועקר נפלאות מעלת גר חנכה הוא שנמשך ממקום גבה מאוד מבחינת תורת ה' ותפלת ה' עד שיש לו כח להאיר למטה למטה בתוך חשכת אפלת התהום ממש פי כל מה שהאור גבה יותר יכול להאיר למטה למטה יותר, כמבאר במקום אחר:

נג כי הבית השני היה בזכות יצחק, כמובא, שהוא בחינת תקף הגבורות, ועל כן לא היה גאלה שלמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי היה חסר חמשה דברים והיו משעבדים תחת מלכי

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט פה

תתנ

וכמוכא בהתורה 'מישראל וכו' (סיון ל).
 נמצא שתורה ותפלה הם שמונה בחינות,
 שהם בחינת ארבע אותיות של יצחק
 ורבקה וכו'ל. וכנגד זה הם שמונה ימי
 חגכה שבהם מאיר אור גדול שעקרו
 נמשך מתורה ותפלה, הינו מתורת ה'
 ותפלת ה' שעל ידי זה נמתק כל הדינים
 שעולם בכל דור ודור בכל שנה ושנה
 שמשם היה תקף הנס של חגכה, והארת
 הנס הזה נמשך עלינו בכל שנה ושנה
 שעל ידי זה אנו מתקמים בגלות הארץ
 הזה. ועל כן נקרא חגכה בחינת חגפת
 הבית, כי על ידי תקף הנסים האלה אנו
 מאמינים שעדין ה' יתברך עמנו ומאיר
 לנו בתקף חשכת גלותנו ועל ידי זה אין
 אנו מתנאשין מן הרחמים שעל ידי זה
 נזכה לגאולה שלמה. כי על ידי זה נמשך
 בחינת חגפת הבית בכל שנה כמו שאנו
 אומרים מזמור שיר חגפת הבית בכל יום
 כי בכל יום נצמח צמיחת קרן ישועה עד
 שסוף כל סוף יתקבצו כל הישועות
 שנתעוררו ונצמחו על ידי תפלת ישראל
 ועל ידי זה תבוא הגאולה השלמה
 בבחינת כד חם גבה אתהפיד וכו',
 כמבאר לעיל:

יתברך מאיר בחסדו על ידי הצדיקים
 שמשמשיין בחינת תפלת ה' שמשם
 החסדים שאינם בלים לעולם כנ"ל. אך
 כל אחד צריך להתחזק להאמין בזה
 ולהשתדל בכל מה שיוכל לעק
 ולהתפלל לה'. והעקר שיעורר תפלת ה'
 בעצמו שיבקש מה' יתברך שיתפלל
 בעצמו עבורו וכו'ל, כי כל מה שיש יותר
 איזה בחינת אתערותא דלתמא שאיש
 הישראלי מתפלל מלמטה, מתעורר
 ביותר בכיכול כח תפלתו יתברך פידוע,
 כי זה עקר כלל כל פגנות התורה והמצות
 וכל פגנות התפלה, שעקר הפגנה שעל
 ידי אתערותא דלתמא יתער לעלא
 פידוע. הינו כשאנו לומדין תורה או
 מקיימין איזה מצוה על ידי זה מעוררין
 אותו יתברך לקום אותה התורה והמצוה.
 וכן כשאנו מתפללין לפניו יתברך אי הוא
 יתברך בעצמו מתפלל, כי כל אחד
 מישראל הוא חלק אלוק ממש וכפי חלקו
 ושרשו באלקותו יתברך בן יש לו כח
 לעורר מלמעלה, אך בודאי יש חלוקים
 רבים, כי אלקותו יתברך מלא כל העולם
 מרום כל דרגין עד סוף כל דרגין עד
 תכלית דיומא התחתונה ואפלו בעשר
 כתרין דמסאבותא וכו', כמוכא בדרביו
 ו"ל פמה פעמים (בפרש במחנה מי האיש התפן
 ח"ס) רק שכל מה שהמדרגה יותר נמוכה
 שם אלקותו בעצמיותו יותר וכלבש
 בלבושים יותר וכו'. ועל כן יש חלוקים
 ומדרגות רבות בין אדם לחברו ובאדם

נד וכל זה צריך כל אחד להבין מזה
 רקמים לעצמו שדוקא בתקף
 חשכת גלותו שהוא בבחינת תהום ממש
 בגשמיית ורוחניות, בחינת "תהום אל
 תהום קורא", כמו שפרש רש"י, צרה
 קוראת לחברתה רחמנא לצלל, גם שם ה'

ועל ידי תפלין של יד מתקנין עולם
הבריאה. ועל ידי תפלין של ראש עולם
האצילות וכל זה בעבדא. ואחר כך
במלווא על ידי ברפת השחר וקרבות
וכו' מתקנים במלווא עולם העשיה. ועל
ידי פסוקי דזמרה עולם היצירה. ועל ידי
קריאת שמע וברכותיה עולם הבריאה
ועל ידי תפלת שמונה עשרה עולם
האצילות, הינו כי עבדא ומלווא הם
בחינת געשה ונשמע, כי געשה בחינת
עבדא בחינת תורה. ומלווא בחינת
נשמע, בחינת תפלה שהוא בדבור דיקא.
וצריכין לעלות מדרגא לדרגא עד אצילות
ישם צריכין לכלל באין סוף עד שתהיה
התפלה בחינת תפלת ה' ממש. וזה
בחינת מה שמבקשין קדם התפלה ה'
שפתי תפתח, וכו'. הינו שאינו יודע מה
לדבר כלל ואיך להמשיך החסדים לבטל
הדיון רק ה' שפתי תפתח והוא בעצמו
בכיכול, דבר בי כל דברי התפלה
בבחינת רוח ה' דבר בי, הינו שאהיה
גכלל כך עד שתהיה תפלתי בחינת
תפלת ה' ממש. וזהו: 'פי יגיד תהלתך',
בחינת הוא תהלתך והוא אלקיך, שזה
עקר שלמות התפלה שתהיה התפלה
גכלל באחדותו יתברך, כמבאר במקום
אחר, הינו בחינת תפלת ה' כנ"ל. וזה
בחינת מעלת תפלה בצבור שאז אין
תפלתו נאמסת בבחינת הן אל כבוד לא
ימאס, כי אכל בי עשרה שכנתא שריא.
ועקר התקון על ידי החזן והשליח צבור

עצמו שצריך לעלות מדרגא לדרגא,
כמבאר בהתורה הזאת 'חותם בתוך
חותם' שאנו עוסקים בה. שאצל כל
אחד כפי מדרגתו יש בחינת נגלה
ונסתר, בחינת געשה ונשמע, שהם
בחינת תורת ה' ותורתו שהם בחינת
תורה ותפלה וכו', כמו שמבאר שם,
הינו שיש אחד שנמקד מאד שאינו יכול
לעורר בתורתו ותפלתו אלא חיות
אלקות המלבש בלבושים רבים
וצמצומים גדולים שמתיה איה מדרגה
מעולם העשיה וכן מדרגא לדרגא. ועל
כן עקר התקנה הוא על ידי הצדיקים
הגדולים שזוכין לתורת ה' ותפלת ה'
ממש שמאירין בנו שגם בחכמית שפלות
דיוקא התחתונה, מושם נדבק עצמנו
ברצון חזק לתפלת ה' ממש, כי הרצון
חפשי לעולם, כמבאר לעיל מזה שבגדל
בח הצדיקים נוכל להתגבר ברצון חזק
שהוא בחינת נשמע, בחינת תפלה וכו'
להמשיך לעצמו רחמים וחסדים מתפלת
ה' ממש שממנו נמשכין חסדים חדשים
בכל יום שאינם פלים לעולם:

נה וזה בחינת כלל פגות התפלה בכל
יום, כי מבאר בפגות האר"י ז"ל
שכלל הפגות לתקן הארבעה עולמות
אצילות בריאה וצירה עשיה בעבדא
ובמלווא, כי בתחלה צריכין לתקנם
בעבדא על ידי יפנה ויפול דיו שעל ידי
זה דוחין הפסלת ומטהרין עולם העשיה.
ועל ידי ציצית מתקנים עולם היצירה.

כִּשְׁהוּא הִגִּינוּ כְּרֵאוֹי, כִּי הַשְּׁלִיחַ צָבֹר צָרִיד שְׂיִהְיֶה הַמְּבַחֵר שֶׁבְּצָבֹר שְׂיִיבֵל לְלַקֵּט כֹּל הַנְּקֻדֹת טוֹבוֹת שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מֵהַצָּבֹר וְלִכְלֹל עִמָּהֶם בּוֹ יִתְבָּרַךְ עַד שְׂיַעֲוֹרֵר תְּפִלַּת ה' מִמּוֹשׁ, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת חֲזוֹת הַתְּפִלָּה בְּצָבֹר שְׂאֵז אֹמְרִים קְדֻשָּׁה, כִּי עַל דִּי חֲזוֹת הַתְּפִלָּה עַל דִּי זֶה מְקַבֵּץ הַשְּׁלִיחַ צָבֹר כֹּל תְּפִלוֹת הַצָּבֹר וְכוֹלְלֵם יַחַד וְעוֹלָה עִמָּהֶם וְנִכְלָל בְּתִפְלַת ה' שְׂשֵׁם תְּכִלִּית הַקְּדוּשָׁה הַעֲלוּיָנָה עַל כֹּל הַקְּדוּשׁוֹת, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת שְׁלֹשׁ קְדוּשׁוֹת, קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, בְּחִינַת קְדֻשַׁת הַתּוֹרָה, בְּחִינַת נַעֲשֶׂה וּבְחִינַת קְדֻשַׁת הַתְּפִלָּה, בְּחִינַת נִשְׁמָע, וְקְדוּשַׁת הַשְּׁלִישִׁי הוּא בְּחִינַת כְּלִיּוּת קְדֻשָׁתָם יַחַד, כִּי הַעֲקָר לְכֹל קְדֻשַׁת הַנִּשְׁמָע בַּקְּדֻשַׁת הַנַּעֲשֶׂה וְכֵן ל', וְזֶהוּ בְּחִינַת מֵלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבֹדוֹ, כְּבֹד זֶה בְּחִינַת מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, בְּחִינַת מִשְׁפָּט, בְּחִינַת "מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ", כִּי עַקֵּר כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ שְׂעוֹשֶׂה מִשְׁפָּט, הִיגוּ כִּי כֹל זֶה הוּא עֲדוֹן בְּחִינַת מִשְׁפָּט שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹרָה וְכוּ' כֵּן ל', כִּי גַם בְּבְחִינַת תּוֹרַת ה' כֹּלֵל כֹּל הַבְּחִינּוֹת הַנ"ל וְכֵן ל', וְאֵזוּ הָאוֹפְנִים וְחִיּוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרַעֲשׁ גְּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעִמַּת שְׂרָפִים וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת אִיהַ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים בַּקְּדֻשַׁת כְּתָר בְּשִׁבְתָּ, הִיגוּ שְׂאוֹמְרִים שְׂאֵין זֶה עַקֵּר שְׂבִיחַ וְכְבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁכְּבוֹדוֹ הוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּט מֵלֵא כֹל הָעוֹלָם, כִּי עַל דִּי זֶה לֹא הָיָה מִתְקַבֵּץ הָעוֹלָם כֵּן ל' רַק

בְּאֵמַת אֵין יוֹדְעִין כֹּלֵל אִיהַ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, כִּי דִרְכֵי מִשְׁפָּטוֹ אֵי אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג, כִּי הַמִּשְׁפָּט כֹּלֵל בְּצִדְקָה שְׂמִינִשְׁדֵּךְ מִתְּפִלַּת ה' כֵּן ל' שְׁזֵהוּ אֵי אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג כֹּלֵל, עַל כֵּן עַקֵּר שְׂבִיחַו יִתְבָּרַךְ בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ שְׂשֵׁם רַחֲמִים גְּדוֹלִים מֵאֵד שְׂאֵין לְשַׁעֵר בְּחִינַת מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֵּן בְּרַחֲמִים וְכוּ'. וְעַל כֵּן אוֹמְרִים הַמְּלַאכִים זֹאת בְּרַעֲשׁ גְּדוֹל, כִּי מוֹדְעִיעִים מֵאֵד מֵאֵמַת גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ מִחֲמַת שְׂמִינִשְׁדֵּךְ מִרְחוֹק עֵצִים פְּלֵאוֹת חֲסִדְיוֹ עַד אֵין קוֹץ שְׂהֵם עַקֵּר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ כֵּן ל' שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהֵם לְהַשִּׁיג כֹּלֵל כִּי אִם הַצִּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים שְׁהִיוּ בְּזֶה הָעוֹלָם וְכוּ' וְכֵן ל'. וְכִי שְׂאֵנו יְכוֹל לְהַתְּפַלֵּל עִם הַצָּבֹר עַקֵּר תְּתַנַּחְנוּ לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְצִדִּיקִים שְׂכְּבוֹד הַנ"ל שְׂזֵכּוֹ לְתִפְלַת ה' מִמּוֹשׁ שְׂכֵּב עַקֵּר תְּתוֹן הַתְּפִלָּה עַל יָדָם, כִּי גַם הַשְּׁלִיחַ צָבֹר אֵין לוֹ כַּח לְכֹל הַנ"ל אֶפְלוֹ אִם הוּא אִישׁ יִשָּׂר וְהִגִּין בְּאֵמַת כִּי אִם בְּכַח הַצִּדִּיקִים שְׂצָרִיד לְהַתְּקַשֵּׁר אֵלֵיהֶם בְּיוֹתֵר כְּדֵי שְׂיִיבֵל לְהַעֲלוֹת כֹּל תְּפִלַּת הַצָּבֹר לְבְּחִינַת תְּפִלַּת ה' כֵּן ל':

גו וְאַחֲרֵי חֲזוֹת הַתְּפִלָּה אֵז אוֹמְרִים שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים: וַיַּעֲבֵר ה' עַל פְּנֵיו וַיִּקְרָא ה' ה', שְׁזֵהוּ עַקֵּר בְּחִינַת תְּפִלַּת ה' כֵּן ל' שְׂזֹכִין לְעוֹרֵר עַל דִּי תְּפִלַּת כֹּל יִשְׂרָאֵל כֵּן ל' וְאֵז נִפְלִים עַל פְּנֵיהֶם, וּמְבַאֵר בְּפָנּוֹת שְׂמִפְּלִין עֲצָמָן בְּכִנּוּהַ מִשְׁמִים לְאָרֶץ כְּדֵי לְהַעֲלוֹת נִיּוּצוֹת מַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת בְּשִׁבִיל הַיַּחֲדוּד,

חושן משפט

בנשמיית ורוחניות וכנ"ל, שכל מה שנמקת הדין ביותר נתפסל פה היצר הרע וזכין לשוב לה' ותברך ונמשך כל טוב לישראל, אמן:

נה ועל פן בתחלת התפלה מתחילין מפרשת העקדה, כי עקר כלל התפלה הוא להמתיק גבורת יצחק שנה געשה על ידי העקדה, כי על פן כל ארבעת חלקי התורה וארבעת חלקי התפלה מרמזים ביצחק וברכה בבחינת כפי ישרים תתרוםם וכי' פנ"ל מחמת ששם עקר גפלאות פעלת התפלה וכנ"ל, ועקר המתקת גבורת יצחק היה על ידי העקדה על פן מתחילין בכל יום סדר התפלה מפרשת העקדה וכנ"ל. כי כבר מבאר שכל התחדשות החסדים שבכל יום ממשיכין בכח הצדיקים מראש השנה וכי' וכנ"ל, ובראש השנה עקר המשכת החסדים החדשים להמתיק הדינים הוא על ידי העקדה ועל פן בראש השנה ביום ראשון יום שני שהם יומא אריכתא קורין בהם לדת יצחק בחינת פחד יצחק והמתקתו על ידי העקדה ואמרים בשני הימים: ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכר. ותקעין בשופר להזכיר עקדת יצחק, כי על ידי זה עקר המתקת הדינים על ידי שממשיכין חסדים חדשים על ידי שמעוררין תפלת ה' וכנ"ל. ואז בראש השנה נמשך בחינת קבלת הברכות שמקבל יעקב בחכמה מיצחק על ידי ששולחין את עשו בכונה וכי', במובן

הינו בחינת ירידה תכלית העליה המבאר בתורה הנ"ל ומובא לעיל, כי אי אפשר לכלל שם פי אם על ידי ירידה מקדם שהיא תכלית העליה שבשעומרון בנסיון בתכלית הירידה להתחזק גם שם ולהאמין פי רחמיו לא כלים וכנ"ל, אזי זוכים לתכלית העליה בכח הצדיקים לכלל בבחינת תפלת ה' ממש ששם נתהפך הכל לטובה, פי שם נמחלין כל העונות ונתהפכין לזכות, בבחינת: "ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו וכי'", כמבאר שם בהתורה הנ"ל:

נו ואחר התפלה אמרים אשרי וכו' לציון וכי' שאז חוזרים מאצילות לבריאה. ואחר כך על ידי תפלה לרוד ישיר של יום חוזרים מבריאה ליצירה. ואחר כך על ידי און פאלקינו וקמרת חוזרים מיצירה לעשיה. והכל כפי להמשיך השפע טובה מעולם לעולם עד עולם הגשמי הזה, כמבאר כל זה בפגות, הינו פי זה עקר התקון להמשיך החסדים מתכלית הפעלה מברינת תפלת ה' ממש עד שיהיו נמתקין כל המשפטים והדינים שלמטה עד שיהיה נמשך השפע טובה לברכה לזה העולם הגשמי שזהו עקר כלליית הנשמע בהנעשה, הינו שבחינת החסדים מתפלת ה' יאירו עד למטה למטה בתכלית המדרגה התחתונה של עולם העשיה עד שיתקרבו הכל לה' ותברך וכנ"ל. ויהיה נמשך עלינו כל טוב

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט פט

אכל אף על פי כן התחיל משה רבנו לתקן מיד ולהחזיר לנו הארת קדשותם בכל פעם וזה היה על ידי הקמת המשפן שהיא תקון חטא הנ"ל, כי המשפן הוא בחינת קדשת הבית המקדש ששם מאירין בחינת שני הכתרים הנ"ל, שהם בחינת תורה ותפלה, בחינת געשה ונשמע פנ"ל. ועל כן התחיל מיד מהדלקת גרות המנורה, כי זה עקר בחינת מצות הדלקת גרות המנורה בכל יום, כי זה ידוע שאור יום בחינת חסד, וחשכת לילה בחינת גבורות ודינים. ובכל יום עוסקין בהמשכת החסדים על ידי סדר התפלה בשחרית ומנחה פנ"ל ועל ידי כל עסק התורה והמצות שמקמיין בכל יום. ובפרט בזמן שהמשפן או הבית המקדש היה קיים שאז עסקו בעבודה בכל יום בכל סדר המערכה מתמיד של שחר עד תמיד של בין הערבים וכו' שעל ידי כל זה המשיכו חסדים חדשים בכל יום להקותיק הדינים וכו"ל. וכשמגיע סמוך לערב בד לילא פריש ג'דפהא על גלגוא או צוה לנו ברחמי ותברך להדליק גרות המנורה על ידי שמן משחת קדש, כי אור גרות המנורה הקדושה נמשך מאור התורה והתפלה שהוא בחינת כלל העבודה של המשפן ובית המקדש שעסקו ביום, בבחינת "כי גר מצוה ותורה אור", הינו כי אור גרות המנורה נמשך מבחינת אור התורה שדולק ומאיר על ידי התפלה, שהיא בחינת רצון

בכונות ובזאת הקדוש שזה געשה בראש השנה וכו"ל. וכל עקרו נמשך על ידי העקרה וכו"ל:

נט וזה שמברכין בכל יום הגומל חסדים טובים לעמו ישראל, כי בכל יום נמשכין חסדים חדשים בבחינת חדשים לבקרים וכו' שעל ידי זה כל קיימנו וכו' וכו"ל. ועתה מה יפה אף געים מה שפדרו לנו חכמינו ז"ל ברוח קדשם להתפלל אחר כך והי רצון מלפניך שתצילנו וכו' מעני פנים ועזות פנים, כי על ידי החסדים הנ"ל שעקרו נמשכין מבחינת תפלת ה' פנ"ל, על ידי זה נמשך בחינת עזות דקדשה שעל ידי זה נכנע ונפול עזות דסטרא אחרא של העני פנים. ועל כן אז דיקא מתפללין כל זה להכניע ולכפול עזות דסטרא אחרא של העני פנים על ידי החסדים הנ"ל וכו"ל:

ס ועל כן אחר הקמת המשפן נצטוו בראשונה מיד על מצות הדלקת גרות המנורה, כמו שכתוב בתחלת פרשת ואתה תצוה וכו' ויקחו אליך שמן זית וך וכו', שנמסך מיד אחר פרשת תרומה שמדבר מעשיית המשפן וכן בפרשת חנכת המזבח שהקריבו הנשיאים נמסך מיד פרשת בהעלתך את הגרה, כי עקר מעשה המשפן היה לתקן חטא העגל שהוא פגם האמונה שאז אבדו ישראל הכתרים הנ"ל של געשה ונשמע, שבשלמות לא יחזרו לנו עד ביאת הגואל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל.

דף ק"ח

וכנ"ל. ועל פני קורין פרשת חנכה המנובח
ופרשת בהעלתך בחנכה וכן"ל:

סא וזה בחינת חנכה ואיתא בפגנות
שהוא אותיות חנ"ה כ"ו,

בחינת "ותתפלל חנה על ה'", פי
ותתפלל חנה על ה' זה בחינת תפלת ה'
ממש, שהוא בחינת על ה', פמוכן בכתיבי
האר"י, שזהו סוד שני השמות שבשליש
עשרה מדות שהם ה' ה' שמבאר בזהר
הקדוש קדמאה שלים, בתראה שלים

יתיר (וכמואן דקרינו נהה נקמס אחר, עין שם). הנינו
שה' יתברך פניכול, התפלל בעצמו בשם
הראשון שהוא בחינת רחמים פשוטים
להמשיך רחמים משם השני שהוא שלים
יתיר, שהוא בחינת רחמים גדולים
רחמים רבים. וזה השם השני הוא בחינת
על ה' ולשם הגיעה חנה בתפלתה בחינת
ותתפלל חנה על ה'. וזהו בחינת תפלת
ה' וכן"ל ומשם מדליקין גר חנכה. ועל פני
מרמו בחנכה חנה כ"ו שמרמו על כל זה
וכנ"ל, כי על ידי תפלת חנה הנ"ל בחינת
תפלת ה' הנ"ל נולד שמואל שמושה את
ידו, שהוא בחינת משיח שקל התקון
יהיה על ידו, כי הוא ישיג בשלמות
בחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, שהוא
בחינת משפט וצדקה וכו' וכן"ל שמשם
כל האור של המנורה הקדושה שהוא
אור גר חנכה, בבחינת "ערכתי גר
למשיחי", שהוא בחינת האור האמת
המאיר לנו עתה בתוך עמקות התהום
וכנ"ל. וכמו שכתוב בפרשת בראשית

ודבקות, שהוא בחינת השמן וד של
המנורה, פי שמן בחינת רצון, כמו
שכתוב: "יהי רצון אחיו ומכל בשמן
רגלו". וכמוכן בהתורה ראיתי מנורת
זהב ונלה על ראשה, שמפרש שם שהוא
התפלה, שהוא בחינת המען של השמן
הטוב, עין שם. ומשם מאירים גרות
המנורה, הינו מבחינת התורה אור שהוא
בחינת משפט, בחינת געשה שנמתק על
ידי בחינת נשקע, בחינת צדקה, בחינת
תפלה, שזה כלל העבודה שבכל יום
לכלל הנשקע בהגעשה להמתיק המשפט
בצדקה על ידי כלליות התפלה בהתורה
וכנ"ל. ומשם ממישיכו ומדליקין אור
המנורה בכל יום וכן"ל, להמתיק לעת
ערב חשכת הלילה שלא יתגברו
המשפטים והדינים בלילה חס ושלום, רק
לילה פיוס יאיר על ידי גרות המנורה
שדולקין ומאירין בכל הלילה, שזהו
בחינת ומשפטיו אור יצא, בחינת
"והוציא כאור צדקה ומשפטיו בצדקתם".

וכל זה היה געשה בכל יום על ידי
הדלקת המנורה בבית המקדש ובמשכן.
ועכשו שנתחבר הבית המקדש בעונותינו
והיונים אז רצו להתגבר להתגבר החשך
שעל פני תהום לגמרי, חמל עלינו ה'
יתברך שהמישיכו לנו הצדיקי אמת אור
גר חנכה הקדוש שהוא בחינת הדלקת
גרות המנורה שאנו ממישיכו אור הנ"ל,
שהוא בחינת אור תורה ותפלה על ידי
מצות גר חנכה שמדליק כל אחד בביתו

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט צא

המוכר לעיל (באות נא) שְׁמַדְבַּר שֵׁם מְהַאֲרָבֶּה מַלְכֵיזִית שֶׁהֵם בְּחֵינֵת תְּהוּ וְכֵהוּ וְחֻשְׁדָּה עַל פְּנֵי תְהוּם וְכַנְ"ל. אֵד "וְרוּחַ אֱלֹקִים" - דָּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, "מֵרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם", שְׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּקוּן וְהַתְּקוּנָה. וְעַל יְדֵי זֶה, "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר, וַיְהִי אוֹר", כִּי כָּל הָאוֹרוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחֵינֵת אוֹר הַמְּנוּרָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת אוֹר גַּר חֲנֻכָּה, נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם וְכַנְ"ל. וּמַחֲמַת שְׁחִנָּה הִתְּהַ צְרִיכָה אֲזוֹ לְהַמְשִׁיךְ גִּשְׁמַת שְׁמֹאֵל שְׁעַל יְדוֹ נִמְשַׁח דָּוֵד שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מְשִׁיחַ, עַל פֶּן עֲלֵתָה בְּתַפְלֵתָה לְבְּחֵינֵת תַּפְּלַת ה', שֶׁהוּא בְּחֵינֵת אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שְׁזִנְכָה לָזֶה בְּשִׁלְמוֹת כַּנְ"ל:

סב וְעַל פֶּן הָיָה דָּוִד אֲדָמוּנִי עִם יִפְהָ עֵינַיִם. זֶה בְּחֵינֵת עֵזוּת דְּקַדְשָׁה, כִּי הָיָה לוֹחֵם מַלְחָמַת ה', כִּי עֵקֶר מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה הוּא עַל יְדֵי עֵזוּת דְּקַדְשָׁה, בְּבְחֵינֵת ה' בְּעִזָּז יִשְׁמַח מְלֶכֶד" (וּמְבַאֵר טַיָּה בְּמִקּוּם אַחֵר) שְׁנִמְשָׁךְ מִבְּחֵינֵת תַּפְּלַת ה' וְכַנְ"ל. וְעַל פֶּן טַעְמָה יִצְחָק בְּעֵשׂוֹ שְׂרָאָ אֲדָמוּנִי, כִּי סָבַר שֶׁתִּקְרָה הַתְּנַבְּרוֹת הַדְּמִיִּים שֶׁבּוֹ הוּא בְּחֵינֵת עֵזוּת דְּקַדְשָׁה מַחֲמַת שְׁהִיָּה צִיד כְּפִיּוֹ, שְׁהִיָּה מְרַמָּה אֵת אֲבִיו הָאֵד מְעַשְׂרוֹן אֵת הַתְּבוֹן כְּאֵלוֹ הוּא צְדִיק, עַל פֶּן סָבַר יִצְחָק שֶׁגַּם הָאֲדָמוּמוֹת שֶׁבּוֹ שְׁמָרָאָה שֶׁהוּא שׁוֹפֵד דְּמִיִּים, הוּא בְּחֵינֵת עֵזוּת דְּקַדְשָׁה שְׁרוּצָה לְהַתְּנַבֵּר נֶגֶד הַעוֹבְרִים עַל דַּת, כִּי כְּבָר מְבַאֵר בְּהַתוֹרָה הַנ"ל שְׁצִירִיכִים לְהַתְּפַלֵּל לָהּ וְיִתְבָּרַךְ שְׁזִנְכָה לְהַבְּחִין בֵּין עֵזוּת דְּקַדְשָׁה שְׁעַל יְדוֹ

בְּנֵן יְרוּשָׁלַיִם, וּבֵין עֵזוּת דְּסַמְרָא אַחְרָא שֶׁהוּא בְּחֵינֵת עֵזוֹ פְּנִים לְגִיהֶנֶם, שְׁזֵהוּ בְּחֵינֵת יְהִי רִצּוֹן שֶׁתִּכְנַעַה עֵינֶךָ בְּמַהְרָה כִּמְיֻנִי, שְׁזִנְכָר בְּאֲמָצֵעַ הַמְּשֻׁנָּה הָיוּ עֵזוֹ כְּנִמְר וְכו', עֵינֵי שָׁם. וְעַל פֶּן אֲפִלוֹ צְדִיקִים גְּדוֹלִים יְכוּלִים לְטַעוֹת כִּזֶּה כְּמוֹ שְׁמַעְיָה יִצְחָק בְּעֵשׂוֹ וְכַנְ"ל. וְכֵן לְהַפְּדָה עֲלָה עַל דַּעַת שְׁמֹאֵל הַנְּבִיא לְטַעוֹת כְּדוֹד שְׁהִיָּה אֲדָמוּנִי אוֹלֵי הוּא בְּחֵינֵת עֵזוּת דְּסַמְרָא אַחְרָא, כְּמוֹ שְׁאִיתָא בְּמִדְרַשׁ פְּרָשַׁת תּוֹלְדוֹת פְּרָשָׁה ס"ג, וְכִיּוֹן שְׁרָאָה שְׁמֹאֵל אֵת דָּוִד אֲדָמוּנִי וְכו', נִתְּרָא וְאָמַר, אִף זֶה שׁוֹפֵד דְּמִיִּים בְּעֵשׂוֹ. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ כְּדוֹד הוּא, עִם יִפְהָ עֵינַיִם. עֵשׂוֹ כְּדַעַת עֲצֻמוֹ הוּא הוֹרֵג, אֲכַל זֶה וְכו', עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ, עֵינֵי שָׁם. הֵינּוּ כַּנְ"ל, כִּי קִשָּׁה לְהַבְּחִין בֵּין עֵזוּת דְּסַמְרָא אַחְרָא, שֶׁהוּא מִסַּמְרָא דְּעֵשׂוֹ וּבֵין עֵזוּת דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מַלְכוּת דָּוִד מְשִׁיחַ שְׁנִמְשָׁךְ מִתּוֹרַת ה' וְתַפְּלַת ה' וְכַנְ"ל:

סג וְזֵהוּ בְּחֵינֵת סוֹד כְּפִנּוֹת חֲנֻכָּה, כִּי מְבַאֵר בְּכַפְּנוֹת שְׁפֹד אוֹר חֲנֻכָּה הַקְּדוּשׁ נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם קְדוּשׁ נְחֹל' שֶׁהוּא רֵאשִׁי תְבוֹת נִפְשָׁנוּ ח' בְּתַה ל' ה' וְזֶה הַשֵּׁם בְּגִימְטְרִיאָה דִּם אֲדָם שֶׁהוּא בְּחֵינֵת שֵׁם מו"ה וְכו', עֵינֵי שָׁם. הֵינּוּ שְׁעַל יְדֵי הַדְּלָקַת אוֹר גַּר חֲנֻכָּה שְׁנִמְשָׁךְ מֵאוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תַּפְּלַת ה' עַל יְדֵי זֶה יְהִיָּה נִתְּמָקֵן וְנִדְּפַד בְּחֵינֵת דִּם אֲדָם שְׁמוּשֵׁם כָּל הַעוֹזָה, כִּי עֵקֶר הַעוֹזָה עַל יְדֵי רְחִימַת הַדְּמִיִּים שְׁבָאָדָם וְשֵׁם עֵקֶר

חושן משפט

קרן לדוד ערכתי גר למשיחי' ומשם
הדלקת כל הנרות הקדושים, שנהו
בחנית גר חנפה וכב"ל. ועל פנ מסומן
בפסוק 'ותן עז למלכו וגרם קרן משיחו',
כי עקר הרמת קרן משיח שהוא
התנברות מלכות דקדשה הוא על ידי
עזרת דקדשה וכב"ל:

סה ועקר מעלת נפלאות גר חנפה
שממשיכין אור העליון
והנורא מאד הנמשך מתפלת ה',
ממשיכין אותו למטה מאד עד למטה
מעשרה מפרחים, כי זה עקר נוראות
נפלאות הנם הזה שבכח תפלת ה' יהיו
נמשיכין חסדים חדשים כאלה עד שאירו
למטה מאד בתוך חשך ותהום ממש,
להאיר לכל נפשות ישראל שנפלו לשם
שלא יתיאשו מן הרחמים וכו', שנהו
בחנית ירידה תכלית העליה הנ"ל. וזה
שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל בהתורה
'כי מרחמים' (סיון ובלקוטי תניא) שכיפה הסלח
גא שפועליו ביום כפור פנ זוכין לקדשת
חנפה, ענן שם. כי עקר סליחת עונות
שפועליו ביום כפור על ידי בקשת סלח
גא נמשך מבחינת געשה ונשמע הנ"ל
בחנית תורת ה' ותפלת ה' שמשם כל
סליחת העונות, בבחינת "ביום שהוא
יבקש עון ישראל ואיננו" הנ"ל, ומשם כל
קדשת חנפה, שהוא בחנית חנפת הבית
המוקדש ששם עקר בלליות תורת ה'
ותפלת ה' וכב"ל:

הנפיון, כי שם צריכין עקר הזכוד והברור
לכות ולתקן דם אדם שיהיה העזת
הנמשך על ידו בחנית עזרת דקדשה
בחנית אדמוני הנאמר בדר. לא ההפך
חס ושלום שהוא העזת דסטרא אחרא,
שהוא בחנית אדמוני הנאמר בעשו
וכב"ל. וכל זה זוכין על ידי בחנית שם
נחיל הנ"ל שעולה בגימטריא דם אדם
כנ"ל, (שהוא גם פנ המיסטריא של חנפה כפון ממש), הינו
כי שם הנ"ל הוא יוצא מפסוק נפשנו
חפתה לה' וכב"ל, הינו בחנית רצון
ודבקות ובטול בחנית תפלה הנ"ל שאין
לנו שום סמיכה כי אם לה' עינינו
תלויות, בחנית נפשנו חפתה לה', שהוא
בעצמו ותפלל עלינו כי עזרנו וכווננו הוא
לברו שידע איד להתפלל בעצמו
ולקחמשיך חסדים נפלאים עלינו, וזה, כי
בו ישמח לבנו, כי על ידי תפלה בחנית
תפלת ה' נמשך שמחה כנ"ל, ומשם
מבחינת "נפשנו חפתה לה'", בחנית
תפלת ה', יוצא שם נחיל הנ"ל שמשם
מדליקין גר חנפה כנ"ל שמשם נתתקן
ונודפך דם אדם שיהיה בבחינת עזרת
דקדשה וכב"ל:

סד ועל פנ מפטירין בראש השנה
בפרשת חנה הנ"ל ומסומן
בתפלתה עד 'ותן עז למלכו וגרם קרן
משיחו', כי אז בראש השנה נפקדה חנה,
כי כל זה בחנית ראש השנה כנ"ל, כי אז
עקר צמיחת קרן משיח, בחנית יעריבת
גר לכן ישי משיחך, בחנית שם אצמיח

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

צג

אדם נודפק על ידי בחינת מאה ברכות שיהיה בבחינת עזרת דקדושה פנ"ל:

סח וזה בחינת הצדקה של חנכה, שנהגין כל ישראל אז להרבות בצדקה, כי כל קדשת חנכה נמשך על ידי בחינת משפט וצדקה שהוא בחינת געשה ונשמע וכו', תורה ותפלה וכו' ועקר הוא הנשמע בחינת תפלה בחינת צדקה שעל ידי זה ממתיקין המשפט שיהיה בצדקה וחסד גדול וכו"ל. על פן מרבין אז בצדקה כדי לעזור על ידי זה בחינת צדקתו (תורה, בחינת תפלה ה' כדי להמתיק כל מיני משפטים ויתנהג עמו בצדקה וכו"ל. וזהו גדל מעלת הצדקה, כי העני בבחינת דין ומשפט, כי העניית נמשך מתקפא דיןא ועקר המתקת הדין הוא על ידי אתערותא דלתתא דיקא, דהינו משנתעורר האדם הפעל בחירה שבזה העולם וחונן את הדל שעל ידי זה עקר המתקת הדין, כי אז דיקא נתעורר צדקתו ותפרד לשפט בצדקה וחסד גדול. ועל פן מלוח ה' חונן דל, כי פכיכול ה' ותפרד בעצמו קשה לו לכבול הדין בעצמו, כי עקר ההמתקה על ידי האדם הפעל בחירה (ועני מה במקום אחר):

סז וזה שכתוב בפנות הנ"ל בענין דם אדם שהוא בחינת שם מ"ה ומהאלף שבשם מ"ה יוצא שם אהיה ברבוע שהוא גימטריא דם וכו', ענין שם. וזהו בעצמו בחינת אל תקרי מה אלא מאה, שאמרו רבותינו ו"ל שלמדו מה לברך מאה ברכות ככל יום שהם בחינת כלל התפלה, הינו כי בשמכניסין א' לתוך מ"ה געשה מא"ה בחינת מאה ברכות ואז נודפק הדין הנמשך מבחינת הא' פנ"ל ונקלל בתוך מ"ה בבחינת דם אדם הנ"ל, הינו בחינת עזרת הנמשך מדם אדם שיהיה עזרת דקדושה שנה נמשך עקרו מתפלה שהוא בחינת אל תקרי מ"ה אלא מאה, הינו מ"ה ואלף בחינת אהיה ברבוע שעולה דם וכו', כי דם

סז וזה שכתוב בפנות הנ"ל בענין דם אדם שהוא בחינת שם מ"ה ומהאלף שבשם מ"ה יוצא שם אהיה ברבוע שהוא גימטריא דם וכו', ענין שם. וזהו בעצמו בחינת אל תקרי מה אלא מאה, שאמרו רבותינו ו"ל שלמדו מה לברך מאה ברכות ככל יום שהם בחינת כלל התפלה, הינו כי בשמכניסין א' לתוך מ"ה געשה מא"ה בחינת מאה ברכות ואז נודפק הדין הנמשך מבחינת הא' פנ"ל ונקלל בתוך מ"ה בבחינת דם אדם הנ"ל, הינו בחינת עזרת הנמשך מדם אדם שיהיה עזרת דקדושה שנה נמשך עקרו מתפלה שהוא בחינת אל תקרי מ"ה אלא מאה, הינו מ"ה ואלף בחינת אהיה ברבוע שעולה דם וכו', כי דם

סז וזה שכתוב בפנות הנ"ל בענין דם אדם שהוא בחינת שם מ"ה ומהאלף שבשם מ"ה יוצא שם אהיה ברבוע שהוא גימטריא דם וכו', ענין שם. וזהו בעצמו בחינת אל תקרי מה אלא מאה, שאמרו רבותינו ו"ל שלמדו מה לברך מאה ברכות ככל יום שהם בחינת כלל התפלה, הינו כי בשמכניסין א' לתוך מ"ה געשה מא"ה בחינת מאה ברכות ואז נודפק הדין הנמשך מבחינת הא' פנ"ל ונקלל בתוך מ"ה בבחינת דם אדם הנ"ל, הינו בחינת עזרת הנמשך מדם אדם שיהיה עזרת דקדושה שנה נמשך עקרו מתפלה שהוא בחינת אל תקרי מ"ה אלא מאה, הינו מ"ה ואלף בחינת אהיה ברבוע שעולה דם וכו', כי דם

סט וזה בחינת מה שישלח יעקב לאמר לעשו "עם לכן גרתי ואחר עד עתה". כי יעקב ראה שעקר התגברות עשו, שהוא בחינת מלכות הרשעה, הוא על ידי עזרת דסמטרא אחרא שמשם עקר

הגהות
הגהות
הגהות

כח של מלכות הרשעה שהוא בחינת עזרת מלכותא בלא תנא, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל וכמו שכתוב שעשו היה אדמוני וכו'. על פן שלח לו יעקב שכבר זכה לתורה ותפלה, שהם בחינת נעשה ונשמע, שעל ידי זה זוכין לעזרת דקדושה, שעל ידי זה מכניעין עזרת דסמרא אחרא שהוא בחינת מלכות עשו כנ"ל. וזהו: עם לכן גרתי ודרשו רבותינו ז"ל, ותרני מצות שמרתי, זה בחינת תורה. ואחר עד עתה, זה בחינת תפלה, הינו שאמר לו אף על פי ששמרתי כל התר"ג מצות וזכיתי לתורה, אף על פי כן איני מסתפק בזה ואני מחכה ומצפה ומתגעגע ברצונות חזקים תמיד לעלות מדרגא לדרגא לעשות מהנשמע נעשה על ידי רבוי תפלות וכו"ל. וזהו ואחר עד עתה שאני מתאחר ומתמהמה ברצונות חזקים עד שזכיתי לבחינת עתה שהוא בחינת תפלה, בחינת נשמע, בחינת ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה, שהוא בחינת תפלה בחינת יראת ה' היא התהלהל, כמו שמבאר שם. שזהו בחינת אל תקרי מה אלא מאה, בחינת מאה ברכות שהם בחינת כלל התפלה כנ"ל. וזהו בחינת ועתה ישראל שמע אל החקים, שהוא גם כן בחינת נשמע, כמו שאיתא במדרש על זה במש"ל שהביא שם (וטובא דברתי במקום אחר לקוטי מדר"ן סימן ק"ד, ע"ז שם). כי היראה בחינת תפלה היא בחינת עתה בחינת היום אם בקולו

תשמעו המובא לעיל שזה עקר העבודה תמה עקר היראות ימים וחיים אמתיים שזוכין על ידי היראה בבחינת יראת ה' תוסף ימים. שהעקר הוא על ידי שאין חושבין בדתו כי אם אותה השעה והרגע שבאותו היום ואין חושבין מיום לחברו ולא משעה לחברתה וכמובא לעיל מזה כי אינד ידע מה ילד יום וכו'. שזהו בחינת ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה, ועתה ירא, וזהו בחינת ואחר עד עתה כנ"ל. נמצא שרמו לו שזכה לתורה ותפלה שמושם העזרת דקדושה ועל פן בודאי יוכל לעשו שהוא עזרת דסמרא אחרא וכו"ל. וזהו: ויהי לי שור וחסור בחינת משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, כמובא במדרש, כי זאת הבחינה בשלמות יזכו ישראל על ידי צדיקי אמת שהם בחינת משיח שמכניסין תורה ותפלה בישראל שעל ידי זה זוכין לעזרת דקדושה כנ"ל שהעקר הוא בחינת עתה, בחינת היום אם בקלו תשמעו, שישתפל כל אחד לקשר אותה העת והרגע שעומד בה לה' יתברך להעלות הזמן לבחינת למעלה מהזמן וזה זוכין רק על ידי תורה ותפלה והעקר על ידי תפלה שהיא בחינת רצונות וכסופים ונגעושים טובים לה' יתברך שזה צריכין הכל בכל דרגא ודרגא הן צדיקים גדולים שצריכים לעלות מדרגא לדרגא. ומפל שכן הנמוכים מאד המנחים במקום שמנחים רחמנא לצלן, שצריכים להחיות

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט צה

עצמן בכח הצדיקי אמת רק בבחינה זאת בבחינת ועתה ישראל מ"ה וכו' ועתה ישראל שמע וכו'. לחטוף בכל פעם איזה עת ורגע שבזרחין מהרע וחוטפין איזה נקדה טובה וכן בכל פעם, כי איש פוה אם ירצה לחשב הרבה מה שעבר ולדאג על מה שיתיה יוכל לצאת מרעתו ולהשתגע ממוש חם ושלום, וכל חיותו וקיומו הוא רק בחינת עתה הנ"ל, בחינת היום אם בקלו תשמעו וכו"ל. וזה שכתב שם במדרש: 'וצאן' אלו ישראל, 'ועבד' ו'שפחה' - הנה פניני עבדים אל יד וכו', חננו ה' חננו כי רב שבענו בזה, עד כאן לשון המדרש, הינו בחינת תפלה ותחנונים וכו"ל. וזהו: 'וצאן' אלו ישראל, כמו שכתוב: 'ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם'. כי צריכין לעשות עצמו כבהמה, בחינת: 'אדם ובהמה תושיע ה'" וכו"ל על פסוק צדקתך, עני שם. כי אי אפשר להבין דרכי צדקתו וכו', וזה בחינת "הלוא מעתה קראת לי אבי אתה וכו'", הינו כנ"ל:

לקוטי תנינא

ע וְכָל זֶה צָרִיכִין לְקַשֵּׁר לְמַה שֶּׁמִּבְּאֵר (בסימן סא) על פסוק "אני היום ולדתך", עני שם שמושיח זופה לבחינת למעלה מהזמן וכו'. וכל אחד צריך להמשיך על עצמו בחינה זאת בכח הצדיקי אמת הממשיכין אורו של משיח בכל דור ודור בכל אדם ובכל זמן על כל

מי שרוצה להתקרב לה' ותברך. שהעקר הוא על ידי בחינה זאת שהחשב בכל יום ובכל עת ובכל רגע שאין לו אלא אותה הרגע ובאלו גולד עתה. כי באמת מי שיש לו שכל אין הזמן כלום, כי העבר אין והעתיד עדין וההנה פהרף עני, כמובא מזה גם אצל המקורים. והמשפיל יכול להבין שאין שום זמן כי אם רגע אחת בכל עת. ואותה הרגע גם כן אינה כלום נגד השכל שלמעלה מזה, כי באמת אין שום זמן כלל וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ועקר ההעלמה שהעלים ה' ותברך השכל האמתי מהעולם שעל ידי זה התהוות הזמן הוא רק בשביל הבחירה וכמבאר מזה במקום אחר בדברינו. אבל גם בשכלנו שנדמה שיש זמן יכולים גם כן להבין שכל הזמן הוא רק רגע ממש שהוא הרגע קלה שעומד פה עתה כי העבר אין וכו'. ועקר לקשר אותה הרגע לה' ותברך, לבחינת למעלה מהזמן. ומי שמושים לב להסתפל על זה יוכל תמיד בכל עת ורגע להתחיל לקשר עצמו ולדבק עצמו לה' ותברך שזהו בחינת מצות הדבקות בו ותברך שהוא מצות עשה בתורה, כמו שכתוב: "את ה' אלהיך תירא אתו תעבד וכו' תדבק". וכתוב, אחרי ה' אלקיכם תלכו ואתו תיראו וקלו תשמעו ואתו תעבדו וכו' תדבקו. כי על פי הנ"ל יוכל כל אחד מפל מקום שהוא אפלו משאל תחתיות ממש לדבק עצמו בה' ותברך בכל רגע

ש'צדקה. וזה בחינת 'ראו עתה פי אני אני הוא', 'ראו עתה' דקא, פי על ידי בחינת עתה כנ"ל תוכלו לראות פי אני אני הוא. ודעת לנבון נקל שענגן זה אי אפשר להסביר בפה, מפל שפן בכתב, רק כל חד בפום מה דמשער בלבה יכול לתפס מזה רמזים אמתיים לדבק עצמו לה' ותפרך בכל עת מפל מקום שהוא. ועל זה נאמר, "אשפיקך ואורך בדרך זו תלך איעצה עילך עיני":

לזה, "ואני אמרתי בשלוי כל אמת לעולם ה' ברצונך העמדת להררי עז וכו'". הינו כל הנ"ל שאין האדם יודע כלל מה געשה עמו בכל יום, פי הכל בא בהסח הדעת כנ"ל וצריכין רק לתלות עיניו למרום כנ"ל, שכל זה מבאר היטב בפסוקים אלו שנסמכו אחר כי רגע באפו חיים ברצונו בערב ולין כפי ולפקר רגה. ואני אמרתי בשלוי כל אמת לעולם, שבוה טועין העולם הרבה שפשמתיחיל להם איזה בחינת שלוה סוכרין שיהיה פן לעולם, אבל אין האדם יודע כלל מה ילך יום, כי ה' ברצונך העמדתה להררי עז", שנתת לי איזה שלוה וכו', אבל תכף כשהסמרת פניך הייתי נבהל. על פן אין עציה ותחבילה פי אם אלקי ה' אקרא וכו', כי אין מנוס מפל מה שיכול לעבר על האדם פי אם לתלות עיניו למרום ולהקדים תפלה לצרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ואז "הפקת מספדי למחול לי וכו' ותאזרני שמחה", פי עקר השמחה על ידי תפלה כנ"ל. וכל זה נאמר במזמור שיר חננת הבור, פי כל זה פלול בהנ"ל:

עב וזה: "בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרת". שבעת הנרת הם בחינת שבעה רועים שפמניסין ומאירין האמונה הקדושה בישראל, אבל אי אפשר להתקרב אליהם פי אם על ידי עזות דקדושה שמקבלין על ידי שני הפתרים שהם בחינת נעשה ונשמע וכו', וכבר

עא וכל זה הוא בחינת מאמר רבותינו ז"ל הנ"ל בענגן שלשה דברים שפאים בהסח הדעת שהם, משיח, מציאה ועקרב. נמצא שהכל תלוי ברגע. וזה בחינת 'לך עמו בא בחדריך וסגר דלתך בערך', שצריכין לבוא באיזה חדר ולסגר הדלת בערו ולהתבודד בינו לבין קונו, חכי כמעט רגע עד יעברו זעם, שהעקר להתחבא עצמו רגע קלה ודלג באותה הרגע על מה שצריך לדלג להמתיק החרון אף שמושם בחינת גשיבת עקרב חס ושלום, ולזכות למצא טוב אמתי שהוא בחינת מציאה, שזהו בחינת פי רגע באפו חיים ברצונו. שעל ידי בחינת רצון וכסופין טובים זוכין לחיים אמתיים כלכל החרון אף שפאות הרגע שכל זה זוכין בכחן של הצדיקים אמתיים שהם בחינת משיח כנ"ל. וזהו שהקדים שם, וזרו לה' חסדיו וכו', פי רגע וכו' פי עקר התקון על ידי חסדיו שהם הצדיקים אמתיים וכו'". וזהו שנסמך

מבאר לעיל שְׁקִשָּׁה לְהֵבִין מֵהֵיכָן הַהֲתַחֲלָה וְכוּ'. וּבְכַאֲמַת הַכֹּל נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַצְדִּיקִי אֲמַת וְהַעֲקָר עַל יְדֵי הַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּחֵינַת מִשָּׁה מְשִׁיחַ שֶׁהוּא כְּלוּל מִכָּל הַתְּקוּנִים הַמְּבֹאָרִים בַּתּוֹרָה הַג' ל. כִּי מִשָּׁה הוּא אֶחָד מֵהַשְּׁבַע רוּעִים וְכֹלֵל מִכָּלם, כְּמוֹ שֶׁמְבֹאָר שָׁם וְהוּא בְּעֶצְמוֹ מְמֻשָּׁד שְׁנֵי הַכֹּתָרִים הַג' ל שֶׁהֵם בְּחֵינַת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע. כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּכֹתָבִים שֶׁמִּשָּׁה חִזַּר וְזָכַר בְּהַכְּתָרֵים הַג' ל, כְּמוֹכָא מִזָּה בְּכֹנֶת יִשְׁמַח מִשָּׁה וְכוּ'. וְהוּא מְאִיר עֲלֵינוּ אֹר הַכֹּתָרִים הַג' ל וְעַל יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין לְשִׁמְחָה בְּחֵינַת עֲזוּת דְקַדְשָׁה וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְהִתְקָרֵב אֵלָיו שֶׁהוּא כְּלִיּוֹת הַשְּׁבַע רוּעִים. שְׁעַל יְדֵי זֶה מְאִיר וּמְמֻשָּׁד עֲלֵנוּ אֲמוּנָה שְׁלֵמָה וְנִתְתַקֵּן בְּחֵינַת חוֹתֵם הַדָּין שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְחוֹתֵם הַרְגֵלִין וְכוּ', שֶׁהוּא גַם כֵּן מִתְתַקֵּן רַק עַל יְדוֹ, כִּי רַק הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהָם שְׁבַשְׁמוּם שְׁמוֹעֵן עִם ה' וְתַבְרָךְ, לְמַה ה' יִתְרָה אֶפְרָיִם בְּעַקְרָהּ וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁכָּל הַתְּקוּנִים מְרֹאֵשׁ וְעַד סוּף הַכֹּל עַל יְדוֹ וְהוּא בְּחֵינַת פְּנֵי הַמְּנוּרָה שְׁכָל הַשְּׁבַע הַנְּרוֹת מְאִירִין עַל יְדוֹ. וְהוּא אֵל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת מִשָּׁה שְׁכָלֵל מִכָּל הַתְּקוּנִים הַג' ל, יְאִירוֹ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אוֹרָם כִּי אִם עַל יְדוֹ כְּנ"ל. וְהוּא שְׂתוּב הַדְּלֻקַּת הַנְּרוֹת בְּלִשׁוֹן בְּהַעֲלֵתָהּ וְכוּ', כִּי עַל יְדֵי נְרוֹת הַמְּנוּרָה מַעֲלִין כָּל הַנְּפֻשׁוֹת הַנְּפֹלִין בְּכֵחֵינַת יְרִידָה תְּכֵלִית עֲלֶיהָ הַג' ל, כִּי כָּל

נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחֵינַת נֵר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם". וְכָלֵם עוֹלִין מִירִידָתָן וּמְאִירִין בְּכֹחַ תְּקוּן הַמְּנוּרָה הַג' ל. וְהוּא: "זוֹה מַעֲשֶׂה הַמְּנִרָה מְקֻשָּׁה וְהָב עַד יְרֵכָה עַד פְּרָחָה מְקֻשָּׁה הוּא", מְקֻשָּׁה פֶּרֶשׁ רִש"י שֶׁהִיָּתָה כָּל הַמְּנוּרָה עוֹשִׂיהָ מַעֲשֵׂת אֶחָד מְרֹאֵשׁ וְעַד סוּף, הַיְנו שְׁכָל תְּקוּנֵי הַמְּנוּרָה כָּלם תְּלוּיִם זֶה בְּזֶה וְכָלם נַעֲשִׂים מַעֲשֵׂת אֶחָד. לְהוֹרוֹת שְׁכָלם נַעֲשִׂים מֵהַצְדִּיק בְּחֵינַת מִשָּׁה בְּעֶצְמוֹ שְׁמֻמְנוּ כָּל הַתְּקוּנִים הַג' ל מְרֹאֵשׁ וְעַד סוּף. וְהוּא: "עַד יְרֵכָה עַד פְּרָחָה מְקֻשָּׁה הוּא", שֶׁהַצְדִּיק הַג' ל מְמֻשָּׁד כָּל הַתְּקוּנִים הַג' ל עַד שְׁמֻכְמִים בְּחֵינַת עַקְשׁוּת וְעֲזוּת דְקַדְשָׁה גַם בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוּנָה מְאֹד בְּכֵחֵינַת יְרֵכִין וְרַגְלִין בְּכֵחֵינַת עַד יְרֵכָה עַד פְּרָחָה מְקֻשָּׁה הוּא. זֶה בְּחֵינַת עַד פְּרָחָה בְּחֵינַת פְּרִיחַת וְזִרְיחַת וְהַתְּנַצְצוּת אֶלְקוּתוֹ וְתַבְרָךְ שְׂמֹאִיר גַם בְּכֵחֵינַת רַגְלִין וְרֵד, שְׁמֻגְדֵל הַעֲזוּת דְקַדְשָׁה שְׁמֻכְמִים כָּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵי כָּל הַתְּקוּנִים הַג' ל, עַל יְדֵי זֶה פּוֹרַח וּמִתְנַצֵּץ אֹר וְזִרְיחַת אֶלְקוּתוֹ וְתַבְרָךְ גַם בְּכֵחֵינַת יְרֵד וְרַגְלִין בְּכֵחֵינַת עַד יְרֵכָה עַד פְּרָחָה מְקֻשָּׁה הוּא. וְהוּא: "כְּפִרְאָה אֲשֶׁר הָרָאָה ה' אֶת מִשָּׁה כֵּן עָשָׂה אֶת הַמְּנִרָה". וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁהִיָּה מִשָּׁה מִתְקַשֶּׁה עַל מַעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה עַד שֶׁהָרָאָה לוֹ ה' וְתַבְרָךְ מְנוּרָה שֶׁל אִשׁ וְכוּ'. כִּי בְּאֲמַת הַכֹּל מֵאִתּוֹ וְתַבְרָךְ, כִּי כָּל הַתְּקוּנִים הַג' ל נַעֲשִׂין עַל יְדֵי תוֹרַת ה' וְתַפְלַת ה' בְּעֶצְמוֹ כְּבוֹכֵל, שְׁזָהוּ בְּחֵינַת

חושן משפט

וזה לשונו, והנה עלה זית טרף בפינה, לולא שהעיר הקדוש ברוך הוא רוח הכהנים שהיו מלדקין גרות בשמן זית אז אברה פליטת יהודה מן העולם. נמצא שעקר קיימנו הוא על ידי הגרות בשמן זית של המנוחה שהוא בחינת גר חנפה, הינו כנ"ל:

הלכות אברה ומציאה

עד וזה בחינת מצות השבת אברה. כי כל האברות חס ושלום נמשכין מפגם הדעת שהוא בחינת פגם כל החמאים שכלם כלולים בחטא העגל שאז אברו ישראל שני הכתרים הנ"ל שהם בחינת נעשה ונשמע, שהם עקר המחין והדעת שהוא ידיעת הנגלה והנסתר וכו'. שזה עקר דעת האדם שבשביל זה בא לעולם. ומאברה הגדולה הזאת שהיא אברת הדעת משם נמשכין כל האברות שבועולם חס ושלום בגשמיות ורוחניות, כי גם האברות בגשמיות נמשכין מפגם הדעת על שלא השתדל בשכלו ודעתו לשמור את הדבר. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין שוטה ממש: איהו שוטה, זה המאבר מה שנותנין לו. ועל כן עקר תקון כל האברות הוא על ידי בעלי דעה האמתיים שהם הצדיקים אמת, שהם בחינת משה משיח, שהם הדעת של כל העולם, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבונו ז"ל (בסיון קפח) שהצדיק מחפש ומצא כל

המנוחה, שהראה לו מלמעלה. וכן עשה משה את המנוחה כי הוא נכלל בו יתברך וזכה גם כן לבחינת תורת ה' ותפלת ה' שעל ידי זה נמשכין כל החסדים העליונים ונתתקנים כל התקונים הנ"ל הכלולים במנוחה. ועל כן נתקשה משה מאד על מעשה המנוחה מחמת שראה שהכל נעשה מעשת אחד והכל תלוי זה בזה ואין יודעין מהיכן התחלה על כן היה קשה בעיניו מאד אודי מכניסין ומאירין תקונים אלו בישראל. עד שהראה לו ה' יתברך שהכל ממנו יתברך רק העקר הוא הרצון האמת שמי שירצה באמת ברצונות חזקים להתקרב לה' יתברך וזכה לכל זה וכנ"ל. וזה שכתוב בסוף מראה המנוחה של זכריה, לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי וכו', בחינת רצון. כי העקר תלוי ברצון טוב וזקן ימים ושנים לה' יתברך באמת לאמתו על ידי זה וזכה לכל הנ"ל וכנ"ל:

עג על פי הנ"ל מבאר עצם גדלת קדשת גר חנפה שהוא בחינת הדלקת גרות המנוחה, כי אולם הקדוש נמשך מבחינת אורו של משיח, בחינת "ערכתי גר למשיחתי", כי הוא זכה לבחינת משפט וצדקה בשלמות שעל ידי זה עקר קיום העולם על ידי שהוא יתברך בעצמו ממתיק המשפט בצדקה בדרכים גפלאים בכל יום ובכל עת ובכל שעה וכו' וכנ"ל. וזה שכתוב במדרש הנעלם פירשת נח הובא גילקוט הראובני פירשת בהעלתך.

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט צט

10
האברות של כל העולם וכו', עין שם. כי הצדיק הוא בחינת משה משיח שהוא הדעת של כל העולם שעל ידי זה תקון כל האברות שבאים מפגם הדעת כנ"ל, כי כל עבודת הצדיק להחזיר לעצמו ולכל ישראל בחינת שני הפתרים הנ"ל של געשה ונשמע שאברו ישראל. כי ה' יתברך עתיד להחזיר לנו על ידי משיח צדקנו כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק ופרונו ה' ישבון וכו' ושמחת עולם על ראשם וכו'. וגם עתה כל הצדיקי אמת מתנגעים לתקן כל החטאים שבלם כלולים בחטא העגל. ולהחזיר לעצמן ולכל הגלויים אליהם את בחינת שני הפתרים הנ"ל לכל אחד ואחד כפי יגיעתו ופרחו בעבודת ה' והעקר כפי השתוקקותו וכסופיו ורצונות טובים שלו ונגעויו ורבוו שיחותיו ותפלותיו לה' יתברך וכו"ל:

עה ועל פן עקר השבת האברה הוא דיקא קדם יאוש, כי אין יאוש אלא מדעת שמיאש דעתו מהאברה ואין צריכו להחזיר לו האברה, כי כל דבר מקבל חיות מהתורה שכלולה בגעשה ונשמע, ועל פן בכל דבר ובכל חפץ יש שתי בחינות אלו, כי גוף החפץ הוא בחינת געשה בחינת געשה בשמית. ומה שהחפץ מקשר בדעת האדם ושכלו זה בחינת נשמע בחינת רצון, כי שם בדעת האדם עקר קניית החפץ, כי כל החפצים שהם ברשותו של אדם והוא מתענג

מהם עקר הרשות הוא בדעת ורצון שהדעת יודע שיש לו חפץ זה ועל פן נקראים כל הדברים חפצים, כי חפץ לשון רצון, כי עקר הוא הרצון והדעת שיש עקר רשות והממשלה שיש להאדם תקנה החפצים, כי הרצון והדעת יודע שיש לו אלו החפצים וזה הרצון והדעת של החפץ זה נמשך מבחינת נשמע שהוא השגת הדעת נגד גוף הנשמיות החפץ שהוא בחינת געשה הנשמיות, בחינת געשה כנ"ל. ועל פן אפלו אם נאבד החפץ מרשותו כל זמן שאינו מיאש דעתו ורצונו ממנו צריכים להחזיר לו האברה מי שמוצאה, כי עקר פח כל ההלכות של כל האברות בגשמיות ורוחניות הוא על ידי ישראל לא אברו רק בחינת פתר הנעשה אבל פתר הנשמע נשאר להם כנ"ל. ועל פן כל זמן שאינו מיאש דעתו מהאברה עדן היא ברשותו ויש תקנה שתחזיר לו כי אף על פי שאבד גוף האברה לא אבד רק בחינת הנעשה, אבל עדן קשורה בדעתו ורצונו ואינו מיאש ממנו שזה נמשך מבחינת פתר הנשמע שעדן לא אבדו שעל ידי זה יש תקנה להחזיר גם בחינת פתר הנעשה ובמבאר לעיל שעקר התקון על ידי הרצון וההשתוקקות שהוא בחינת נשמע שזה נשאר לישראל וכו"ל. אבל כשמאש דעתו לנמרי מהאברה שזה נמשך מבחינת פגם פתר הנשמע שאינו משתדל בהדעת ברצונות וכסופים חזקים

חושן משפט

כי שרש האבדות והשבתם נמשך מזה וכב"ל. וזה שכתוב ביהוקאל (ה), "ונתתי להם רועה אחד את עבדי דוד וכו' את האבדת אבקש וכו'", כי כל האבדות ישובו על די דוד שהוא משיח וכב"ל:

עו וזה בחינת "על שור על חמור וכו'", וכן בפרשת כי תצא פתיב: "לא תראה את שור אחיך או את שוי נדחים וכו' וכן תעשה לחמור". שור וחמור בחינת משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, פמוכא לעיל בשם המדרש, שהם מכניעים ומכבילים קלפות עשו וישמעאל שהם בחינת שור וחמור דקלפה שמשם כל ההזקות והאבדות שהכל מתתקן על ידי צדיקי אמת שהם בחינת תרין משיחין הנ"ל, כי בכר מבאר לעיל (באת לו לה)

שעשו וישמעאל הם בחינת הקלפות שהם כנגד בחינת משפט וצדקה, שעקר התקון כשגבלים יחד בשלמות שזה זכה רק יעקב וכו'. ומשפט וצדקה זה בחינת געשה ונשמע כב"ל, וכשגפגמים חס ושלום על ידי שאין נכללין יחד כראוי מזה יונקים חס ושלום בחינת קלפות עשו וישמעאל שמהם כל ההזקות והאבדות, כי על דם אבדנו מה שאבדנו.

והתקון על די בחינת צדיקי אמת שהם בחינת כלליות תרין משיחין וכב"ל. וזה בחינת מה שהתורה חשבה לענין השבת האבדה שור וחמור ושה ושלמה וכל אבדה, כמו שכתוב: לא תראה את שור אחיך או את שוי נדחים וכו' וכן תעשה

להשיב אבדתו. אזי האבדה נאבדת לגמרי ואין מחזירין לו עוד, כי עקר השבת האבדה הוא על ידי בחינת הנשמע שגשאר לישראל כב"ל. אבל בודאי כל אחד צריך להשתדל מאד מאד להחזיק עצמו בכל כחו בבחינת פתר הנשמע שגשאר לו, דהינו שיחזיק עצמו מאד מאד בהרצון וכסופין טובים וכו' כב"ל וכמו שאיתא בפרדש המוכא לעיל על פסוק ועתה ישראל שמע אל החקים וכו' שהזהיר אותם מאד שעתה ישמרו היטב את בחינת הנשמע מאחר שאבדתם את הנעשה וכו', הינו כב"ל:

עו ומאליך תבין שכל זה הוא בגשמיות ורוחניות. שבכל ענין

עבודת האדם בזה העולם וככל פגמיו חס ושלום, והסרוגותיו שחסר לו בעבודת ה' שפלים הם בחינת אבדות כב"ל, שכל אבדותיו צריך לבקש אצל הצדיקי אמת כב"ל. אבל העקר תלוי בהרצון וכסופין טובים שהם בחינת נשמע וכב"ל שכל זמן שאינו מראש עצמו מהרצון והתשוקה ומצדקה ותפלה ותחנונים לה' והפרד עדין יש לו תקנה לעולם לתחזיר לו כל אבדותיו. כי על די שישמור על כל פנים את הנקדה מבחינת פתר הנשמע שגשאר לו שהוא בחינת הרצון על ידי זה יכול לתחזיר לו גם בחינת הנעשה שאבד ממנו וכב"ל. וכמו שהוא ברוחניות פן הוא בגשמיות לענין מצות השבת האבדה ממש, כי הכל אחד

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט קא

לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבדת אחרך וכו'. וכן בפרשת משפטים שמופיר שם אבדה מופיר שם גם בן כל אלו הבחינות, כמו שכתוב שם, על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה. ובודאי יש בזה רזון עמקים מאוד ומה שאפשר לרמוז בהם חוכה עלינו לחפש ולבקש ולמצא בהם איזה רמז. והענין על פי הנ"ל שהתורה הקדושה מרמזת לנו באלו הדברים שור וחמור שה ושלמה וכל אבדה, כל בחינת התקונים שמתקנים על ידי השבת אבדה, הינו שמתקנים הקלקולים שמשם באה האבדה, כי האבדה נמשכת מאבדות הכתרים של געשה ונשמע הנ"ל שהם בחינת צדקה ומשפט וכו' פנ"ל, וזה בחינת שור וחמור שהם בחינת תרין משיחין משיח בן יוסף ומשיח בן דוד שמוכניעין קלפות געשו וישמעאל וכו' פנ"ל. וכל שמוקמין מצות השבת אבדה אזי נמשך עליו הקדשה מבחינת צדיקו אמת שהם בחינת תרין משיחין שהם מוציאין כל האבדות ומשיבין אותן לב עליהם, שהוא בחינת תקון שני הכתרים הנ"ל פנ"ל, ועל ידי בחינת תקון שני הכתרים הנ"ל על ידי זה זוכין לעזרת דקדשה ועל ידי עזרת דקדשה זוכין לאמונה שלמה ועל ידי זה זוכין לחותם הרגליון שהוא בחינת שלום בכל הבחינות שגעשה על ידי מוכיחי הדור שעל ידי זה נתפטר גרוש ומטול וכו'. וזה בחינת על שה

ועל שלמה על כל אבדה. שה זה בחינת עזרת דקדשה שהוא בחינת עשירות דקדשה שהוא בחינת הברכות שקבל יעקב מיצחק להכניע את עשו שהוא עזרת דסמרא אחרא פנ"ל, כי עקר העזרת על ידי עשירות, כמו שכתוב "ועשיר יענה עזרת". וכתוב, "הוין עשיר קרית עז". ועל בן סבב ה' ותבדד ברחמיו שקבל יעקב ברפת הפרנסה והעשירות כדי שיזכה לעזרת דקדשה בחינת הקל קול יעקב על ידי שיזכה לשמחה שזה עקר תקון העשירות דקדשה בבחינת איזהו עשיר השמח בחלקו שעל ידי זה מתגברין על עזרת דסמרא אחרא שהוא בחינת עשו פנ"ל:

וזה בחינת שה שהוא בחינת עשירות דקדשה, בחינת "ועשתרת צאנך", כמו שדרשו רבותינו ז"ל שמעשרות את בעליהן. ועל בן נקראים עשירות לשון חזק כמו עשירות קרנים. ועל בן כל העשירות של יעקב היה על ידי צאן שמרבוים על ישראל, כמו שאיתא במדרש הנ"ל, כי הם בחינת עשירות דקדשה בחינת עזרת דקדשה שנומשך מנעשה ונשמע שהם בחינת כלליות צדקה במשפט שזכה לזה יעקב בשלמות פנ"ל. ועל ידי עזרת דקדשה זוכין לאמונה. וזהו בחינת על שלמה, בחינת עטה אור בשלמה, כי אמונה הוא עקר אור המאיר, כמו שמבאר במקום אחר, כי עקר האמונה על ידי אמת שהוא

דף יא

הפרנסה והעשירות שעקרו על ידי שלום בבחינת 'לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה אלא השלום' ונתבטל הגרוש והפטול שהוא בחינת אבדות בבחינת תעיתי פשה אבר. נמצא שהתורה הקדושה רמזה לנו באלו הדברים שהזכירה שור וחמור, ושה ושלמה וכל אבדה, את כל התקונים הנמשכים מהשבת אבדה כנ"ל. ועקר כל התקונים נמשכן על ידי הצדיק אמת שהם בחינת תרון משיחין הנ"ל שהם בחינת שור וחמור ועל כן בפרשת משפטים הזכירה התורה רק שור וחמור כמו שכתוב: "כי תפגע שור איבך או חמור תעה השב תשיבנו", כי שם עקר התקון כנ"ל:

עח וזה "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני וכו'", יהודה בחינת משיח בן דוד שיצא ממנו. יוסף בחינת משיח בן יוסף וכמו שאיתא בזהר ומדרשים על פסוק זה ויגש אליו יהודה, דא תקרובתא דמלכא במלכא, כמו שכתוב: "כי הנה המלכים גוערו עברו יחדו", שעברו ונתבטלו כל המחבלים והמזיקי עלמא שכלולים בקלפות עשו וישמעאל שמהם עקר הגלות הנה. ועקר התקון הנמשך על ידם הוא על ידי שהם מתנגעים תמיד ברצונות חזקים לעשות מהנמשע געשה מהתפלה תורה עד שנכללים בתפלת ה' ובתורת ה' ממש עד שממשיכים חסדים חדשים נפלאים שהם בחינת צדקה

בחינת אור הפנים וכו', כמו שמבאר כמה פעמים במקומות אחרים, וזה בחינת לבש ה' עו התאזר שהוא בחינת אמונה, כמו שכתוב: ואמונה אזור חלציו, שהאמונה הוא בחינת לבושין, בחינת שלמה הנ"ל שנמשך מעוזת דקדשה בחינת לבש ה' עו התאזר וכו' כנ"ל. וזהו על כל אבדה וכן בפרשת פי תצא פתיב, וכן תעשה לשלמתו וכן תעשה לכל אבדת אחיד וכו'. זה מרמז על תקון חותם הרגליו שהוא גמר התקון הנעשה על ידי מוכיחי הדור שעושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים ומכפרין עון העגל בשלמות, פי אצל יתברך מקמינים החטא ואומרים, למה ה' יתרה אפק בעמך ואצל ישראל מגדילים החטא ומחזירים אותם בתשובה שלמה, כמו שכתוב: "אתם חטאתם חטאה גדלה", שכל זה נאמר אצל חטא העגל, ועל ידי אלו המוכיחי הדור על ידי זה עקר גמר התקון בשלמות, כי כל התורה הנ"ל נעוצה תחלתה בסופה וסופה בתחלתה (ובאשר יבאר דעת לקונו). וזה בחינת "על כל אבדה", כי עקר תקון כלל כל האבדות שהם הפסד העשירות דקדשה חס ושלום, הוא על ידי תקון חותם הרגליו שמשם כל העשירות בבחינת ואת כל היקום אשר ברגליהם, שדרשו רבותינו ז"ל: זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. כי על ידי תקון חותם הרגליו נעשה שלום כנ"ל ונתבטל הגרוש והפטול שהוא בחינת ברפת

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט

קג

הנכלל במשפט עד שמתבטלים כל מיני דינים וחרון אף מ'שראל וכו' וכנ"ל. פי ה'הרה זה בחינת תקון הנשמע שהוא בחינת תפלה, בחינת ה'פעם אודה את ה"'. יוסף בחינת תקון הנעשה, בחינת תורה, בבחינת 'אסף אלקים את הרפתי', בחינת 'גל מעלי הרפה וכוז פי עדתיך נצרת', וכתוב: 'העבר הרפתי אשר יגרתו פי משפט' טובים', משפט זה בחינת תורה כנ"ל ועקר התקון כשנכלל יהודה עם יוסף יחד שהם בחינת כלליות התרין משיחין יחד, שזהו בחינת מה שכתוב בהפסרת ויגש שעקר התקון כשיוכללו שני העצים יחד יהודה ויוסף, כמו שכתוב שם, והיו לאחדים בדרך וכו'. פי כלליות יהודה ויוסף זה בחינת כלליות הנשמע בהנעשה שיהיה מהנשמע נעשה, מתפלה תורה עד שהצדקה יהיה נכלל בכלליות נפלא בהמשפט עד שיהיו נמתקין כל הדינים והחרון אף שבעולם וכנ"ל. וזה בחינת שור וחמור שהתפאר יעקב ויהי לי שור וחמור, שהם בחינת תרין משיחין כנ"ל, פי שור בחינת תקון הנגלה, פי שור לשון ראיה והסתכלות, כמו שכתוב: 'אשורנו ולא קרוב', זה בחינת הנגלה שרואין אותו בגלוי. חמור זה בחינת נסתר, בחינת חמרא ד'שמעתתא שהוא בחינת הנסתר שקשה להשיג כי אם ביגיעה גדולה. וזהו: 'ויגש אליו יהודה', בחינת לשמע, בחינת נסתר, בחינת תפלה,

בחינת צדקה, ויאמר אליו. הנינו יוסף בחינת תורה פי אדני ידבר נא עבדך דבר באוני אדני. ופרש רש"י, יפנסו דברי באונדי. דבר' זה בחינת דברי תורה המבארים שם בתורה הנ"ל שהם בחינת נסתר וכו' הנ"ל. וזהו יפנסו דברי באונדי שמבקש שיפנסו הדברי תורה בחינת הנסתר בתוך התגלות התורה, הנינו שיזכה לגלות הנסתר שהם סתרי תורה ולהכניסם בתוך התורה שבנגלה, פי ליפא מלתא דלא רמיזא באוריתא, והצדיק כשמשגי סתרי נסתרות אינו מסתפק בזה עד שמכניס אותם בתוך התורה שבנגלה עד שייכלל לגלות על ידם תורה לרבים. ועקר שימשיך מהם עצות ודרכים והתעוררות והתחוקות לכל אחד לכל מקום שהוא. שהוא עקר כלליות הנשמע בהנעשה וכנ"ל (פאה טז). וזה בחינת 'ידבר נא עבדך דבר באוני אדני', יפנסו דברי באונדי, שיפנסו דברי התורה שהם בחינת נסתר בתוך התורה שבנגלה עד שייכלל כל אחד להאזינם ולשמעם ולהכניסם להוציא מהם עצות למעשה. וזהו: ואל יחר אפך בעבדך, פי על ידי כלליות הנשמע בהנעשה על ידי זה נכלל הצדקה בהמשפט שעל ידי זה נמתקין ונתבטליון כל מיני חרון אף ודינים וכנ"ל. וזהו: פי כמוך כפרעה. שהצדקה נכללת במשפט כל כך עד שכל המשפט הוא רק בצדקה וחסד גדול. וזהו: פי כמוך כפרעה, פרעה בחינת התגלות החסד

חושן משפט

עמקים עצה ואחר כך מתגבר וכו' עד שנתתקן המשפט, ויגל פנים משפט, שהוא תקון מעשה שמים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

שיף לסוף אות ו:

וזה בראשונה היו משיאין משואות, לתקן האש והחמימות להעלותן אל הקדשה שזה נעשה בניסן ראש חדשים וכו'. משקלקלו המינין על ידי שגדמה להם שהוא עוית המשפט צדיק וטוב לו וכו', כמו שכתוב: ואמרו איכה גרע וכו'. התקינו שיהיו שלוחים ויצאים שיודיעו קדוש החדש בפה מלא שגהו בחינת תקון המשפט, בחינת מופתיו ומשפטי פיו:

שיף לאות יד טו:

ועל כן אסור החמץ עד קריעת ים סוף שאז היו ישראל נתונים בדון, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ועל כן היה קשה לפניו קריעת ים סוף. אבל בגפלאותיו יצא משפטנו לאור ונבקע הים והעלה המשפט מהתהומות ונמבעו המצרים על ידי זה וישראל נצלו, בחינת "תהומת וכסימו". וכתוב, קפאו תהומת, כי המשפט כפי היום, וביום צאתם ממצרים עדן לא נתמלאה סאתם של המצרים שיפלו לגמרי על כן הכרחו לברח בחפזון. על כן אסור החמץ מחמת שעדן אי אפשר לפנם אל עמק המשפט עד שביעי של פסח - קריעת ים סוף שאז העלה

העליון, כמו שאיתא בהר הקדוש דכל גהורין אתגלגון מתמן, הינו שהחסד העליון מאד נכלל ביוסף בבחינת תורה בבחינת משפט בכלליות גדול עד ששניהם אחד שעל ידי זה מתפטלים כל הדינים שבעולם ונמשכין כל החסדים על ישראל בבחינת ועשה חסד למשוחו וכו"ל:

השמות מארח חיים הלקות ראש חדש הלכה ו ושיכים גם כן להלקות מתנה הנ"ל:

(שיף לאות א אחר תבת 'מפעמקים'):

וזהו בחינת קימת חצות שאז צועקין מאד על הרבן בית המקדש שנתרב על ידי פגם אמונה ומאז נעלם סוד העבור מאתנו וכו'. וזה, מגו שאגלת וקלון וכו', הינו על ידי צעקת הלב נגדלת בחינת הלקנה שהיא בחינת אמונה:

ועל כן קורין רות בשבעות שפחתיל, "ויהי בימי שפט השפמים", ששפטו וכו', שהוא פגם המשפט ומסים בלדת דוד משיח שהוא עקר תקון המשפט שזה צריכין להמשיך בשבעות, שזהו בחינת שתי הלחם שבאים מחמץ דקא כנ"ל. והכל היה על ידי בחינת גרי צדק שהיא רות, וערפה נתרקה, בחינת הגרים שצריכין לרחק שהם בחינת עשו וישמעאל שזה עקר תקון המשפט, ומעין מבית ה' יצא והשקה את גחל השמים מתחלה דומה בקרני חגבים בחינת מים

מ"ד

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ה

חושן משפט קה

המשפט מהתהומות כנ"ל ואז התר החמוץ אחר קד. ועל פן בשבועות מביאין דיקא שתי הלחם מחמוץ, כי אז החמוץ בכחינת תקון המשפט קשר המרכבה שנתתקן אז, שנהו בחינת מעשה מרכבה שפטרין אז. ועל פן קדם קבלת התורה נאמרה פרשת יתרו שתקון המשפט נעץ למשה שעשה שרי אֵלִים וְשָׁפְטוּ אֶת הָעָם וכו'. ועל פן יתרו דיקא הוסיף פֶּרְשָׁה זאת, כי הנה גר צדק שצריך לתקון זה, כמו שמבאר שם, כי הוא הפך קלפת עמלק פדוע בכתבי האר"י ז"ל, כי עמ'ל'ק' בחינת משפט מ'ע'ק'ל', בחינת טפת עשו וישמעאל ערב רב, ויתרו ההפך מהם בחינת גר צדק שהוסיף הפֶּרְשָׁה של תקון המשפט שעקר קבלת התורה תלויה בזה, כי עקר התקון של יציאת מצרים נשלם בשבועות בעת קבלת התורה שבשביל זה היה עקר יציאת מצרים, כמו שכתוב: בהוציאך וכו'. ועל פן התחיל אנכי וכו' אשר הוצאתיך וכו', אבל מחמת הערב רב עדן לא נשלם בשלמות תקון המשפט, על פן הנה מה דהיה והתקון בראש השנה וכו' שאז עקר תקון המשפט. ועל פן ביום הכפורים נמחל העון, כי אז גמור המשפט אמת אבל אין התקון נשלם בשנה אחת וכו' כי אם עד שיבוא משיח כנ"ל:

על פן צריך כל אחד לראות להמשיך על עצמו בחינת תקון המשפט. ואם

לאו כל אדם זוכה לידע פרוש ענין זה בשלמות, על כל פנים מה שאפשר להמשיך על עצמו צריכין להשתדל בזה. והעקר הוא האמונה לידע שצדיק ה' וישר משפטיו ולא יהרהר כלל חס ושלום אחריו ותברך בכל מה שעובר עליו כל ימי חייו, כי זה שמהרהר חס ושלום זה חס ושלום בחינת פגם המשפט, כמובן בסוף התורה הנ"ל. וכן שלא דין את חברו לרעה חס ושלום ויפשפש בעצמו אם הוא ראוי לשפט את חברו רק ישפט את עצמו בכל עת כמו שכתב רבנו ז"ל כמה פעמים. וכשיש דין למטה אין דין למעלה. ואז יוצא באור משפטו:

ועל כל זה צריכין לצעק הרבה הרבה מעמק הלב מאד מאד כדי לחתור עצות אמתיות וכו'. כי כל התקונים הנ"ל צריכין עצות הרבה וכו'. וגם פי כל אחד תלוי בחברו כנ"ל, על פן צריכין בכל פעם לצעק הרבה מעמק הלב עד ירחם מן השמים וישפיע לו עצות טובות אמתיות שעל ידם תגדל האמונה עם כל התקונים הצריכים לזה, שהעצות יושעו לו לכל התקונים הנ"ל. ואפילו כשמוגיג לכל התקונים הנ"ל בודאי הוא רק איזה בחינת תקון אבל עדן צריך תקון אחר תקון (ואפילו אם לא קשה ביתים בל). על פן צריך בכל פעם לחזור ולהתחיל לצעק מאד מעמק הלב כנ"ל וכן כל ימי חייו עד שיתתקן בשלמות. ועל פן כל גאלות מצרים הנה על ידי צעקה הרבה, כמו

שפתיוב: "ונצטק אל ה' אלהינו ונרא את ענינו וכו'". וזה בחינת מרור להמתיק קלקול המשפט בחינת ההפכים ללענה משפט. וטובלין אותו בחרסת שהוא חס רות, בחינת דוד משיח שיצא מרות וזה ח"ס גימטריא חיים בחינת דוד מלך ישראל חי וקיים. כי בעו ורות תקנו טא ער ועונן פדוע שהוא בחינת פגם הברית הנ"ל ועל כן יצא מהם דוד משיח שאז יהיה עקר תקון המשפט בשלמות כנ"ל:

ארבע כוסות של יין כנגד ארבעת מלאכי המרפכה להמשיך איזה הארה משם:

יין למעלה מהמשפט בחינת מצה שדלג על הפני:

קרפן פסח בחינת ברור מהחיתים בשור לחותם וקדושה, שזהו בחינת כל הקרבנות להעלות מבחקה לאדם, מחלום על ידי שד לחלום על ידי מלאך ועל כן היתה הגאולה בלילה:

ליל שמורים היא שמשמר מהנ"ל, ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה' כי אז המשפט על ידי ה' יתברך בעצמו, כי לא זכו עדן לתקון המשפט למטה שזה העקר:

שיד לאות יג:

וזה בחינת תהלוכלא ביום הסתלקות הצדיק, כי אז הוא בחינת שנה שאז עקר תקון המשפט להשיג דרכי ה' שלא זכה בחייו, כמו שמבאר שם. והו

גדל המעלה לבוא על קברו ששם עקר בחינת תקון המשפט שהוא עקר תקון הברית. ועל כן העקר בימי ראש השנה שאז עקר תקון המשפט. וזה שאומרים בפסירה 'לדעת בארץ דרפד', בחינת דרכי ה' שהם תקון המשפט, יודוד עמים וכו', בחינת גרים. ושמו וכו', בחינת תקון השמחה, כי השפט עמים, בחינת תקון המשפט. והתחיל: אלקים יחננו ויברכנו יאר פניו בחינת אמונה שהוא מקור הברכה אור הפנים. ארץ נתנה ובלה, בחינת תקון המאכלים. וענן בהלכות תחומין מענן התורה הזאת שכלול שם שבועות וספירה. ועל כן אומרים פרקי אבות בספירה ומתחילין משה קבל וכו', שמדבר מפל הישיבות הקדושות שהיו בכל דור שהם עקר תקון המשפט כנ"ל. וזה, הוו מתונים בדין בחינת תקון המשפט, והעמידו תלמידים הרבה שתהיה ישיבה גדולה כדי שייכלו לתקן ביותר תקונים הנ"ל, כמובן שם כמאמר רבותינו ז"ל כד הוו קמו במתיבתא דרב הונא וכו'. ועשו סג לתורה גדר ומחצה שלא יתערב וד שלא יעלו חס ושלום בחינת טפת עשו וישמעאל, שזהו עקר תקון המשפט:

שיד לאות יד:

ועל כן אחר שביעי של פסח התר החמוץ, כי אז בקריעת ים סוף התחיל בחינת תקון המשפט שאז זכה על ידי שקפץ נחשון לתוך הים, שזהו

שִׁיבָה לְאוֹת יַד יָח יִמָּ:

בחנית המימות שצריכין להתנגלגל ברפש וטוט בשביל רצונו ותברך ועל ידי זה זוכין לתקון המשפט. ועל פן אז נצחו המשפט וזכו על ידי זה שיקרע הים לפניהם להעלות המשפט מהתהומות, והעקר על ידי האמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "ויסעו", כדאי הם והאמונה שהאמינו בי וכו'. פי עקר תקון המשפט הוא על ידי שמאמינים שצדיק ה' וישר משפטיו ואז על ידי זה בעצמו יזכה במשפט, פי זה עקר הנסיון שלו בחנית שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו, שנאמר אחר קריעת ים סוף. פי ששידע שישר משפטיו ונמצא שזוכה לבחירת תקון המשפט ועל ידי זה נתתקן הכל וגם אז יוכל להתפלל ולהתחנן לפניו ותברך מאחר שידע באמת שישר משפטיו וכו'. ואז זוכין לשירה, בחנית וישירו בדרכי ה', 'בדרכי ה' ידקא, בחנית 'חסד ומשפט אשירה וכו' אשכילה בדרך תמים וכו'', פי השנת המשפט הוא כמו ים שאי אפשר לכנס בו בחנית משפטוד תהום רבה. אבל על ידי אמונה ותמימות הנג'ל געשה נתיב לעבר הים בשלום בבחנית הנתן בים דרך וכמים עזים נתיבה, בחנית נתיבות משפט. (ובכל זה צריכין לדבר ולכאר הרבה למעשה ולעצה. ועל פן "אתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא" (מכילתא בשלח), פי הוא ראה קשר המרכבה גם בגלות להורות שלא אבדה תקונתנו חלילה אבל אז היה בחנית תקון זה יותר):

פי עקר הבחירה כפי שלא יאכל נהמא דכסופא רק יהיה נזון לעולם הבא על ידי מה שירויח שברו במשפט ועל פן יש פח גדול מאד מאד להבחירה, פי בשביל זה נברא ונשתלשל הכל מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין הכל בשביל הבחירה שהוא בחינת משפט. ובשביל זה היה קשה לפניו מאד יציאת מצרים וקריעת ים סוף והצדק לשלח לו פעם אחר פעם שישלחם ברצונו ועשה בשביל זה מופתים נוראים כאלה והלא היה יכול לכלותם בפעם אחד כמובא במדרש עגון זה, יכל היה הקדוש ברוך הוא לשלח ברק אחד למצרים וכו', אך הכל היה מחמת בחינת משפט הנג'ל שהוא בחינת פח הבחירה, פי עדן לא נתמלאה סאתם על פי משפט ולא היה אפשר מחמת זה להוציאם ממנו בעל כרחו רק היה צריך לשלחם ברצונו, פי זה ביד הבעל בחירה, פי באמת אף על פי ששלע פי משפט היה מגיע שיהיו ישראל משעבדים עדן אבל פרעה ומצרים בודאי עשו עמהם שלא כמשפט. ועגון זה הוא נפלאות תמים דעים שאי אפשר לאנושי להבינם בשום אופן, כמובא מכוכבה זאת בין המחקרים, פי הרוצח והגולן שהורג או גוזל את אחד בודאי מגיע לזה הנהרג והנגול שהורג כמשפטו ותברך ואף על פי כן הרוצח הוא רוצח והרגו שלא כמשפט ויקבל

חושן משפט

כי ה' יתברך שקל בדתו שזה האדם עקר בחירתו בשהיה עשר מפלג, וזה דיקא על ידי ענייני נדחקות גדול וכו'. כי הכל בשביל הבחירה שהוא בחינת משפט כנ"ל ואסור להרהר אחריו יתברך כלל, כי בזה תלוי הכל שיאמין שישרים דרכי ה', שזהו בחינת תקון המשפט שהוא עקר התקון כנ"ל וצריכין לחזר זאת היטב. וזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי, כי רדף אויב נפשי, שמבקש מה' יתברך שימחל לו ולא יבוא במשפט עמו, כי אף על פי שהכל במשפט אף על פי בן בודאי ביד ה' יתברך למחל כשמבקשין ממנו כי על פי משפט אינו ותרן, כמו שכתוב: אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד, אבל יכולין לרצותו שימחל הכל, כמו שכתוב: שחד מחיק רשע יקח. כמו למשל מלך בשר ודם שעל פי משפט יקום הדין וכו', אבל אם רוצה למחל מוחל הכל. וזה, אל תבוא במשפט וכו' כי לא יצדק לפניך כל חי, כי הכל יהיו חביבים כי רדף אויב נפשי ועל בן באתי למה שבאתי, ואם חס ושלום תבוא במשפט ותחביני חס ושלום יתחייב האויב יותר מחמת שהכל על ידו וכן יתחייב יותר ויותר כל המסבבין לזה. אבל אם תמחל לי הכל, יקל מפלג המשפט, כי בודאי אינו דומה עניש הרוצח שגומר המעשה והורג חברו לעניש של הרוצח לרצח והוא נצול ממנו:

ענישו הקשה. ובשביל ענין זה קשה מאד לברר המשפט וכל זה נוגע לענין צדיק וטוב לו וכו' שאי אפשר להבין הנהגת משפטו בשכל אנושי בשום אופן רק באמונה ובחמימות, פמוכן שם בסוף מפעלת התמימות וכו'. ועל בן היה אז ההכרח שישלחם פרעה מעצמו מחמת שלא נתתקן המשפט עדין בשלמות. ועל בן צריכין לאכל מצה שהוא בחינת מאכל המלאכים בחינת מן, הינו בחינת מוונא דלעלא של המלאכים שאוכלים שלא במשפט. וזהו נפלאות רחמיו יתברך שצוה לנו אז לאכל מצה כדי להיות גיון בפסח ממונן דלעלא שמקבלים אף על פי שאינו מוגיע על פי משפט כמו המלאכים שגזונים בהנם:

ועל בן נקרא לחם עני דלית לה מגרמה כלום, כי אז יצאו בבחינת אתערותא דלעלא בידוע, שזהו בחינת בתחלה עלה בפתשבה לברא העולם במדת הדין, דהינו רק במשפט וברין שבשביל זה נברא הכל אך ראה שאין העולם מתקיים הקדים מידת הרחמים וכו', דהינו שבעת שאין זוכין במשפט יתקיים העולם ברחמים בבחינת חסד חנם, ויהיו גזונים כמו המלאכים בהנם שזהו בחינת מצה. ועל בן צריך האדם לידע שכל מה שעובר עליו כל ימי חייו הכל בצדק ובמשפט בחדס וכו', כי אשר משפטו, כי בחירתו הוא דיקא באפן זה,

לקוטי הלכות מתנת שכיב מרע א הושן משפט קט

ה' תת"ח

הלכות מתנת שכיב מרע

הלכה א

בהלכות מתנת הלכה א:

הלכה ב

מתנת שכיב מרע אינה צריכה קנין ואם עמד חוזר, במה דברים אמורים בכלה וכו'.

א על פי המאמר המתחיל 'ויהי נא פי שנים ברוחך אלי וכו' (ס"ז ס"ח), ענין שם המאמר היטב

והכלל בקצור, פי יש רוח לעלא רוח לתמא, ובשעת ההסתלקות נתאחדים ונתחברים יחד ועל ידי זה נסתלק, ועל ידי זה בעצמו נמשך בחינת פי שנים לתלמידיו וכו', ענין שם. ושמתי הרוחות הללו הם בחינת כח ופעל יד ימין ויד שמאל יוד של שם העצם ויוד של שם הפנוי, שבתחלה הם נקשרין יחד הכח והפעל וכו', פי סוף מעשה במחשבה תחלה. וזה בחינת קדם הבריאה, אך אחר כך נפתחין בבחינת פותח את ידך וכו'. ענין שם כל זה היטב:.

ולחוציא מבה אל הפעל העקר הוא על ידי אמת, ועקר האמת הוא בשאין נצרך לבריות, פי הצורך לבריות

ש'ך ל'אות כ"א אחר תבת פנ"ל: וזהו משפן העדות, פי זהו עקר העדות שהשכינה שורה בישראל תמיד על ידי שממשיכין קשר המרובה אפילו בשפורקון אותו וזהו מרמו על בחינת שנה של הצדיק שהוא הסתלקות המחין שהוא בחינת פריקת המשפן, פי מי שיש בו דעה וכו' שעל ידי זה דוקא משיג בחינת תקון המשפט שהוא בחינת צדיק וטוב לו וכו', כמו שמבאר שם. וזהו בחינת הסתלקות הצדיק שאז הוא בבחינת שנה שאז דוקא נמשך תקון המשפט ביותר שעל ידי זה עקר התקון וכו"ל. ועל פן עקר התקון על ידי שבאים על קברי הצדיקים, פי שם בחינת תקון המשפט קשר המרובה שהוא עקר תקון הברית פנ"ל:

ש'ך לתחלת אות כ"ב:

וכל זה הוא בחינת תקון פגימת הלכנה על ידי סוד העבור שבנה תלוי תקון המשפט שהוא בראש השנה, כמו שכתוב תקעו בחדש שופר בכנסא וכו', שפרמו על תקון פגימת הלכנה, פי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב וכו', פי המשפט נמשך כפי היום שקובעין בו ראש חדש, כמו שכתוב: "לעשות משפט עבדו וכו' דבר יום ביומו". וכמו שאיתא במדרש שכל הכסאות למשפט מקותינים על יום שישראל קובעין בו ראש חדש. וענין צריכין לבאר בזה הרבה בעזרת ה' והפרד:

פָּנֵיו מִשְׁתַּנֵּין וכו', דְּהֵינּוּ שְׂאִין הַאֲמֹת בְּשִׁלְמוֹת וכו', עֵינַי שָׁם. וְכָל הַמְצוֹת וְהַעֲבֵרוֹת תְּלוּיִים בְּזוֹה בְּבַחֲבִינַת הַתַּפְתָּחוֹת הַיָּדִים אֵלֶּי וכו'.

ב וְזוֹה בְּחִינַת קִנְיֵן סוּדָר, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְגַמֵּר הַמְקוּחַ וּמִכָּל שֶׁבֶן מַתְנַת בְּרִיאָה כִּי אִם עַל יְדֵי קִנְיֵן וְרַב הַקִּנְיָנִים הֵם קִנְיֵן סוּדָר. כִּי אִי אֶפְשָׁר לְגַמֵּר הַמְקוּחַ וְשׁוֹם דָּבָר כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת מוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל שׁוֹה עֵקֶר עֲבוּדָתֵנו בְּזוֹה הָעוֹלָם. וְכָל הַמְצוֹת וְעֲשִׂיּוֹת שְׁלֵנוּ בְּזוֹה הָעוֹלָם הַכֹּל בְּבַחֲבִינַת מוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כִּי בְּאֲמַת אֶף עַל פִּי שֶׁכֶּבֶר בְּרֵא ה' יִתְבָּרַךְ אֵת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ, עִם כָּל זֶה הַכֹּל תְּלוּי בְּיַד יִשְׂרָאֵל שְׁאֵנוּ צְרִיכִין בְּכָל יוֹם מִמֶּשׁ לַחֲדָשׁ אֵת הָעוֹלָם וְלִהְיוֹצִיאֻו מִכַּח אֶל הַפֶּעַל עַל יְדֵי עֲבוּדָתֵנו בְּמִצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּבַחֲבִינַת הַמְחֲדָשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמוּד מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, אֵין טוֹב אֶלָּא צְדִיקָה, דְּהֵינּוּ כָּלל יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאִים כָּלֵם צְדִיקִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְעַמּוּד יִשְׂרָאֵל כָּלֵם צְדִיקִים", כִּי עַל יָדֵם ה' יִתְבָּרַךְ מְחַדָּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמוּד מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, כִּי אֶף עַל פִּי שֶׁכֶּבֶר בְּרֵא ה' יִתְבָּרַךְ אֵת כָּל הָעוֹלָם, אֶף עַל פִּי כֵּן כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ צְרִיךְ תְּקוּן וּבְרִיר בְּיַדֵּנוּ, לְתַקּוֹן הָעוֹלָם מִקְלָקְלוֹ שְׁנִתְקַלְקַל עַל יְדֵי חַטָּא אָדָם הִרְאִשׁוּן וְעַל כֵּן צְרִיכִין לַחֲדָשׁ הָעוֹלָם בְּכָל יוֹם וְלִהְיוֹצִיאֻו מִכַּח אֶל הַפֶּעַל מְחַדָּשׁ בְּכָל יוֹם מִמֶּשׁ כְּדִי לַחֲדָשׁוֹ וּלְתַקְּנֵהוּ וּלְכַבְּרֵהוּ

וְזוֹה עֵקֶר כָּלל עֲבוּדָתֵנו כְּיַדֵּנוּ. וְאִי אֶפְשָׁר לַחֲדָשׁ הָעוֹלָם וְלִהְיוֹצִיאֻו מִכַּח אֶל הַפֶּעַל מְחַדָּשׁ כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁמִקְשָׁרִין תַּחֲלָה הַפֶּעַל אֶל הַכַּח לְחֹזֵר וּלְהַעֲלוֹת סוּף מַעֲשֶׂה אֶל הַמְּחַשְׁבָה תַּחֲלָה. וּבְשִׁחְזוֹר הַפֶּעַל אֶל הַכַּח, דְּהֵינּוּ שְׁחֹזֵר כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ וּנְכַלל בְּשִׁרְשׁוֹ בְּאֵין סוּף בְּכֹבֹל, אֵין חֹזְרִין וּמוֹצִיאִין מְחַדָּשׁ כָּל הָעוֹלָם מִכַּח אֶל הַפֶּעַל וְאֵין נִתְחַדָּשׁ וְנִתְכַבֵּר וְנִתְתַקַּן עַל יְדֵי זֶה, כִּי זֶה עֵקֶר הַבְּרִיר וְהַתְּקוּן כְּשִׁמְעֵלִין לְשִׁרְשׁוֹ וְשָׁם נִתְחַדָּשׁ וְנִתְתַקַּן כְּיַדֵּנוּ. וְזוֹה עֵקֶר תְּקוּן הַתַּפְלָה וְצִיצִית וְתַפְלִיז, כִּי תַּחֲלָה מְכַבְּרִין וְעוֹלִין מַעֲשִׂיהָ לְיִצְרָה וּמִצִּירָה לְבְרִיאָה וכו' עַל יְדֵי צִיצִית וְתַפְלִיז שֶׁל יָד וְשֶׁל רֵאשׁ וְכֵן עַל יְדֵי סֵדֵר הַתַּפְלָה קְרִבּוֹת וּפְסוּקֵי דְמִרְהָ וכו' כְּיַדֵּנוּ. וְאַחַר כֵּן כְּשִׁמְעֵלִין הַכֹּל לְשִׁרְשׁוֹ בְּאֵצִילוֹת שֶׁהוּא תַּפְלַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אֵין אַחַר כֵּן חֹזְרִין וּמְמַשְׁכִּין כְּלָלִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת מַעֲלָא לְתַמָּא מְאֵצִילוֹת לְבְרִיאָה וכו' עַל יְדֵי אֲשֶׁרֵי וְכֵן לְצִיּוֹן וכו'. וְזוֹה עֵקֶר בְּחִינַת הַפִּשְׁאָ וּמִתָּן שִׁיּוּצָא הַדְּבָר מְרֻשׁוֹת לְרֻשׁוֹת וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל בְּרִיר, וְהַבְּרִיר שְׁנִתְכַבֵּר הַדְּבָר הוּא בְּחִינַת חֲדָשׁ מִמֶּשׁ כְּאֵלוֹ נִבְרָא מְחַדָּשׁ וכו'ל. וְעַל כֵּן אִי אֶפְשָׁר שִׁיּוּצָא הַדְּבָר מְרֻשׁוֹת לְרֻשׁוֹת כִּי אִם כְּשִׁחְזוֹר הַדְּבָר מִתַּחֲלָה לְשִׁרְשׁוֹ אֶל הַכַּח הִרְאִשׁוּן, בְּכֹבֹל, וּמִשָּׁם חֹזֵר הַדְּבָר וּנְמַשְׁךְ לְרֻשׁוֹת הַכֹּר וְעַל יְדֵי זֶה נִתְכַבֵּר וְנִתְחַדָּשׁ הַדְּבָר כְּנ"ל. כִּי בְּאֲמַת כְּשֶׁהַחֲפִץ בְּיַד זֶה נִמְצָא שְׁקִימוֹ וְחִיּוֹתוֹ עַל יְדֵי אִישׁ

לקוטי הלכות מתנת שכיב מרע ב הושן משפט קיא

זה על ידי חלקי נפש רוח נשמה של זה האיש שבידו החפץ, ואחר כך בשבא ברשות אחר נמצא שקיומו וחייתו על ידי איש אחר והרי הוא כאלו נברא מחדש, כי עכשו יש להחפץ חיית וקיום חדש כי עכשו עקר קיומו והיותו של זה החפץ הוא על ידי איש הנה שבא ברשותו עכשו. ועל כן אי אפשר שיצא הדבר מרשות לרשות כי אם בשחזור הדבר מתחלה אל שרשו הראשון ומשם חוזר ויוצא לרשות השני. ועל ידי שעולה הדבר לשרשו וחוזר ויוצא לרשות השני בשעת המשא ומתן על ידי עקר הברור של המשא ומתן כי בשעולה לשרשו נתחדש שם וזה עקר הברור כנ"ל. ועל כן אין קיום להמשא ומתן כי אם על ידי בחינה זו, דהינו בחינת מוציא מבח אל הפעל, דהינו שעולה הדבר לשרשו וחוזר ויוצא משם מהבח אל הפעל וכן"ל. וזהו בחינת מה שכתב רבנו ז"ל שם במאמר הנ"ל שאי אפשר להוציא מבח אל הפעל כי אם על ידי אמת, דהינו כשאין נצרך לבריות שאז דיקא האמת בשלמות, כמו שבבאר שם, ע"ז שם:

כי באמת לכאורה קשה אם בן הצדיקים הגדולים שרובם כולם פרנסתם ממה שמקבלים מהמוזן עם, אם בן לפי זה הם רחוקים חס ושלום מן האמת חס ושלום. וכבר שמעתי בפרוש מעין קטאי זו מפי רבנו הגדול ז"ל בזה הלשון, על מה שאנו

מבקשים, ואל תצריכני לדי מנתת בשר ודם. איך אלו המקבלים שפרנסתם מזה איך הם מכוונים בתפלה זו (כל זה שמעתי מתוך שירותיו הקדושות שספר מנה בנחות לשנו הקדוש ולא שמעתי הבריו על זה). אך באמת עקר בקשתנו הוא: ואל תצריכני לדי מנתת בשר ודם, 'בשר ודם' דיקא, כי באמת עקר התכלית שצריכים לדע כי אין עוד מלבדו אין עוד ממש, דהינו שאין שום דבר נמצא בעולם כלל רק הוא יתברך לבדו כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, 'אין עוד' ממש, כי אין שום דבר נמצא בעולם כלל לבדו לא, רק הוא לבדו יתברך כי הכל הכל. וכלא כלא קמה, כלא ממש וכן ראיתי בשל"ה שפרש בן הפסוק הנ"ל וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ולפי פשוטו הפונה שאין עוד אלקים וזאתו יתברך, אכל הוא ז"ל פרש שהפונה שצריך לדעת ולהשיב אל לבו שרק ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת ואין עוד שום נברא ושום נמצא כלל, כי הכל אין ואפס ממש והכל כמלה במציאות ממש נגדו יתברך. והן למעלה והן למטה בשמים ממעל ועל הארץ מתחת הכל הכל ואפס ממש רק ה' הוא האלהים ואין עוד שום דבר כלל, ודבר זה אי אפשר להסביר רק כל חד לפום מה דמשער בלבו. נמצא שעל פי האמת שהכל כמל נגדו יתברך. והפעל נכלל

בפת בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, ועל כן אפילו בשמקבלים מאחד פרנסה או פיוצא הוא מקבל ממנו יתברך בעצמו מאחר שידע שהכל אין ואפס ומקשר הפעל אל הכח כנ"ל אזי הוא מקבל רק מהכח הראשון דהינו מהבורא יתברך, וזה עקר פקשתנו שאנו מבקשין, ואל תצרכנו לידי מתנת בשר ודם, 'מתנת בשר ודם' דיקא שלא למעות ולחשב חס ושלום שמקבל מהבשר ודם ממש, דהינו משמיות הגוף רק אפילו בשמקבל מאדם ידע שמקבל מהכח הראשון, כי הפעל מקשר בהכח וכנ"ל. וזה בחינת מה שכתב רבנו ז"ל שעקר האמת הוא בשאין נצרך לבריות כנ"ל, כי ענינו רואין שרוב בני אדם הם נצרכין לבריות, כי מתפרנסין זה מזה וכל אחד צריך לטובתו של חברו ומאחר שהוא צריך לאיזה דבר לחברו הוא בכלל נצרך לבריות, כמובן שם בפאמאר הנ"ל ואם כן בודאי פמעת כל העולם הם נצרכין לבריות. אך העקר הוא בחינה הנ"ל, דהינו ידע שהכל מקשר בו יתברך ובטל נגדו יתברך ממש וכל מה שמקבל מחברו הכל מקבל ממנו יתברך ממש וכנ"ל ואזי הוא בודאי אינו נצרך לבריות אף על פי שמקבל מהם כנ"ל מאחר שידע זאת בידעה ברורה ופה, וזהו בחינת אמת, כי זה עקר האמת בשיודעין שהפעל מקשר בהכח וכלא חד ואין שום דבר בלעדו יתברך כנ"ל רק כלא חד אז דיקא

זכין לאמת, כי עקר האמת הוא רק אחד וכמבאר היטב בדברי רבנו ז"ל בפאמאר 'אמר רבי עקיבא בשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים' (סו"ק נא), ענין שם היטב, כי עקר האמת הוא רק בשמקשרין אחר הבריאה קדם הבריאה שהוא כלא חד, ענין שם היטב:

נמצא שעקר האמת בשאין נצרך לבריות, דהינו בשיודע שאין שום בריאה פעולם רק הכל אין נגדו ואחר הבריאה הוא כמו קדם הבריאה, כי הפעל מקשר בהכח וכנ"ל ואזי הוא בחינת אמת, כי זה עקר האמת בשיודעין שכלא חד כנ"ל, כי כל זמן שאין יודעין זאת אין האמת בשלמות, כי עקר האמת הוא רק בבחינת כלו אחד כנ"ל, דהינו בשמקשרין ומעלין הפעל אל הכח כנ"ל,

(אבל בשמפרדין חס ושלום הפעל מהכח מנה עקר אחיזת השקר כנ"ל וכמבאר היטב בפאמאר אמר רבי עקיבא הנ"ל) ואז דיקא יכולין להוציא מפתח אל הפעל. כי אי אפשר לנו להוציא מפתח אל הפעל, כי אם בשמעלין תחלה הפעל אל הכח כנ"ל, שזהו בחינת אמת, בחינת אין נצרך לבריות כנ"ל ואז דיקא יכולין להוציא מפתח אל הפעל כנ"ל:

ג ועל כן המתנה אין לה קיום כי אם על ידי קנין סודר שקונין על ידי הבגדים, כי הבגדים הם מרמזים על בחינת הפעל שהוא בחינת כלליות העולמות, שהם בחינת לבושיו יתברך בידוע, וזהו בחינת יוד של שם הפנוי

ג ועל כן המתנה אין לה קיום כי אם על ידי קנין סודר שקונין על ידי הבגדים, כי הבגדים הם מרמזים על בחינת הפעל שהוא בחינת כלליות העולמות, שהם בחינת לבושיו יתברך בידוע, וזהו בחינת יוד של שם הפנוי

ג ועל כן המתנה אין לה קיום כי אם על ידי קנין סודר שקונין על ידי הבגדים, כי הבגדים הם מרמזים על בחינת הפעל שהוא בחינת כלליות העולמות, שהם בחינת לבושיו יתברך בידוע, וזהו בחינת יוד של שם הפנוי

לקוטי הלכות מתנת שכיב מרע ב חושן משפט קיג

הפעל כי אם כשמעלין ומקשרין תחלה הפעל אל הכח כפ"ל ועל פן אי אפשר שמתצא המתנה או המכירה מהנותן אל המקבל שזהו בחינת שיוצא מהכח אל הפעל כי אם כשעולה תחלה מתמתא לעלא, מהפעל אל הכח, שזהו בחינת קנין סודר שקונין על ידי הכגדים דיקא כפ"ל. וזהו בחינת ציצית שבתחלת היום כשאנו רוצין לבגס בתפלה כדי להוציא מבח אל הפעל כפ"ל ואנו צריכין תחלה להעלות מתמתא לעלא לקשר הפעל אל הכח אנו עוסקין בתחלה מיד במצות ציצית שמצותה בהכגדים, כי על ידי תקון הכגדים דיקא על ידי מצות ציצית על ידי זה דיקא מעלין הפעל שהוא בחינת פלליות העולמות בחינת לבושין כפ"ל אל הכח וכפ"ל:

ד נמצא שעקר קיום המתנה דיקא הוא על ידי שמקשרין תחלה הפעל אל הכח, בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה כפ"ל, שזהו נעשה על ידי קנין סודר וכפ"ל. ועל פן מתנת שכיב מרע אינה צריכה קנין, כי מתנת שכיב מרע הוא לאחר מיתה ואו בשעת ההסתלקות נקשרין שתי הרוחות ביחד רוח דלעלא ורוח דלתתא שהם בחינת כח ופעל. נמצא שאו נכלל הפעל בהכח ועל פן או נקנה אליו המתנה בלי שום קנין כי יוצאת ממילא מרשות לרשות בדבור בעלמא מאחר שעבשו הפעל והכח נקשרים יחד שעל ידי זה עקר קיום

שהוא בחינת פעל, כמו שמבאר שם, כי שם הכנוי, דהינו שם אדני הוא בחינת לבוש ונתקן לשם הויה ברוד הוא והוא בחינת מלכות בחינת פעל בחינת פלליות העולמות שהם בחינת לבושין אליו ותברך פדוע. וזה בחינת קנין סודר שקונין על ידי הכגדים, כי בזה מרמזין שהפעל נכלל בהכח שעל ידי זה עקר קיום המקח והמתנה כפ"ל, כי אי אפשר שיצא הדבר מרשות לרשות כי אם על ידי בחינה זו כפ"ל. גם צריכין שיתגבר האמת כדי שלא יהיה חזרה שלא יחור מדבריו ועקר האמת הוא על ידי בחינה זו על ידי שהפעל נכלל בהכח כפ"ל וזהו בחינת קנין סודר, כי הנותן הוא בחינת כח והמקבל הוא בחינת פעל, כי כח ופעל הם בחינת נותן ומקבל פדוע ועל פן על ידי שהנותן מקבל כגוף בגוף של המקבל בזה מרמז שהפעל נכלל בהכח והעקר על ידי הכגדים שהם בחינת פעל כפ"ל ועל פן על ידם דיקא מרמזין שהפעל נכלל בהכח כפ"ל ואו דיקא יוצא הדבר מבח אל הפעל מחדש כפ"ל ואו יוצא מרשות לרשות ואו הוא קיום המקח באמת בלי חזרה כפ"ל. וזהו גם כן בחינת קנין סודר בכל הקנינים, כי כל אחד שמקנה דבר לחברו אפלו במכירה הוא בחינת משפיע בחינת כח, וחברו בחינת מקבל ועל פן נקנה על ידי קנין סודר שעל ידי זה הפעל נכלל בהכח כפ"ל. כי אי אפשר להוציא מבח אל

המתנה על ידי שהפעל עולה ונתקשר לשרשו ואין חוזר ויוצא המתנה מבח אל הפעל ועקשו נעשה זאת מפולא ועל פן אין צריך קנן וגם אין מועיל קנן כלל במתנת שכיב מרע פי אין קנן לאחר מיתה. פי הקנן הוא שמקשרין הפעל אל הבח וזה בחינת עקר עבודת האדם בעולם הזה כנ"ל, וזה אי אפשר לאדם לעשות פי אם בחיו שאז יש לו בח לקשר הפעל אל הבח שזה עקר עבודתו כנ"ל אבל אחר ההסתלקות אין לאדם בח לעשות זאת פי היום לעשותם ולא למחר. ועל פן אין קנן לאחר מיתה, פי אי אפשר אחר כך להעלות ולקשר בחינת הפעל אל הבח שזה בחינת קנן סידר, פי זה אין האדם יכול לעשות פי אם בחיו פי זהו כלל עבודתו כנ"ל. ועל פן מתנת שכיב מרע אינו יכול להקנות פי אם בלא קנן דיקא, רק בשעת הסתלקותו הוא מקנה המתנה, פי אז עולה רוח דלתתא ונגלל ברוח דלעלא שזהו בחינת שעולה הפעל אל הבח ואז מקנה לו המתנה ויוצאת מהבח אל הפעל מהנותן למקבל וכן"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

איתא בא"ב (את א אמת סיון מח) **מי שהיה שקרן בגלגול העבר או בשנתגלגל הוא אפר ד, עין במאמר ויהי נא פי שנים הנ"ל, ותבין הדבר קצת, פי ד' ימין ויד שמאל הם בח ופעל ואי אפשר להוציא מבח אל הפעל פי אם על**

ידי אמת ועל פן כשהוא שקרן וכו' אינו מוציא מבח אל הפעל וקדם שמוציאין מבח אל הפעל אוי הבח והפעל נקשרין יחד ואין נפר בין ימין לשמאל. ועל פן בשנתגלגל הוא אפר ד, שזהו בחינת שאין נפר בין ימין לשמאל, עין שם מבאר שם מעגן אפר ד, עין שם היטב. גם על פי הנ"ל שצריכין תחלה להעלות הפעל אל הבח וגם זה תלוי באמת כנ"ל ומי שהוא שקרן אינו יכול לקשר הפעל אל הבח ועל פן נעשה אפר ד, פי נשאר בבחינת שמאל שהוא בחינת פעל מאחר שלא העלה הפעל אל הבח:

הלקה ג

מתנת שכיב מרע ומה שאמרו רבותינו ז"ל: מתנת שכיב מרע כירשה שויה רבנן ודברי שכיב מרע ככתובין ומסורין דמי
א על פי התורה ויהי מקץ פי מרחמם ונהגם וכו" (בלקושי תנאי סיון ו), עין שם. וכבר דברנו מתורה זאת כמה פעמים.

ומבאר שם שכל אדם צריך שישאר אחריו דעתו בעולם על ידי פן ותלמיד שיעסק עמהם להודיעם דרך ה' וזה עקר החליפות ומה שארה שגשאר מן האדם אחרי פטירתו מן העולם וכו', עין שם. ומבאר שם שעל ידי הארת פן ותלמיד משם נמשכת הפרנסה וכו', עין שם

107

לקוטי הלכות

הלכות מתנת שכיב מרע ג **חושן משפט** קמו

ב וזה בחינת ירשה ששקד לבנים, כי עקר השארתו של אדם לאחר מיתתו הם הבנים ונשארו אחריו הממלאין את מקומו. ועקר הוא הדעת, הינו פשוטה נשארו ממנו בנים שקבלו ממנו דעתו הקדושה, כי כל אחד מישראל יש לו חלק בהדעת הקדוש, כי עקר הדעת הוא לדעת את ה', כמו שכתוב: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים וכו'". וכל אחד מישראל הוא חלק אלוהי מופעל ונשמתו משרשת בהדעת הקדוש הזה שהוא שרש כל הנשמות פלם, כי חכמה הוא שרש הכל, כמו שכתוב: פלם בחכמה עשית. ועל פן כל אחד מישראל כפי אחיזתו בהדעת הקדוש וכפי מעשיו הטובים פן נתגלה על ידו דיעת אלקותו ותברך. וזה עקר השארתו לאחר מיתתו, דהינו מה שהודיע לבניו וצוה אותם שישמרו דרך ה'. וזה הדעת הוא עקר השארתו כמבאר בהתורה הנ"ל. ומחמת שכל הפרנסה והעשירות נמשך מזה הדעת שהוא בחינת כלליית בן ותלמיד, כמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם, על פן בשאדם נסתלק מגיע הירשה לבניו, כי משם שרש הממון מבחינת בנים, הינו מהדעת שהשאיר פעולם על ידי בניו שמשם נמשך כל העשירות והפרנסה כנ"ל ועל פן מגיע להם הירשה, כי משם נמשך הממון כנ"ל:

ג וזה מתנת שכיב מרע שהיא גם פן פירשה. כי הדעת שצריכין להשאיר אחריו הוא כלול משתי בחינות שהם פן ותלמיד, כי צריכין להשאיר אחריו בנים ותלמידים, כמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי כמו שצריכין ללמד לבניו להאיר בהם הדעת הקדוש פן צריכין ללמד לבן חברו ולהעמיד תלמידים רבים להאיר בהם הדעת הקדוש לדעת את ה' וכמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל שכל אדם יכול לקיים זאת להעמיד תלמידים על ידי שמדבר עם חברו ביראת שמים ומעורר אחר את חברו ליראה את ה' לסור מרע ולעשות הטוב. שעל ידי זה נעשה כל אחד בחינת תלמיד לבני חברו, עין שם. ומבחינת הדעת שמאירין בתלמידים כל אחד לפי בחינתו משם נמשך בחינת מתנת שכיב מרע שהיא פירשה, כי יש פח לאדם להוריש ממונו לאחר על ידי מתנת שכיב מרע מאחר שהממון נמשך גם מהדעת שמאירין באחרים שאינם בניו שהם התלמידים. ועל פן יכול להוריש ממונו לאחרים על ידי מתנת שכיב מרע כמו שצריך להאיר דעתו לאחרים שהם התלמידים. כי כמו שהירשה שקד לבנים מחמת שהממון נמשך מהדעת שהשאיר על ידי הבנים, כמו פן יכול להוריש ממונו לאחרים כי הממון נמשך גם מהדעת שמאירין באחרים שהם התלמידים כנ"ל,

פי הממון נמשך משני הבחינות מן ותלמוד, פמבאר בהתורה הנ"ל:

ד ועל בן דיקא בשהוא שכיב מרע מתנתו בירשה, פי הצדיק וכמו בן כל אדם בשר מאיר הדעת בבנים ותלמידים כל ימי חייו, פי רק בשביל זה בא האדם לעולם. והעקר הוא שימשיך דעת בנה בבנים ותלמידים שיתקום הדעת לעולם אפלו אחר הסתלקותו, פי זה עקר השארתו בנ"ל וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ועל בן הצדיקים האמתיים בשעת חלים או הם מאירין הדעת ביותר בבנים ותלמידים כמו שמצינו בכמה צדיקים שגלו דעת גדול וקדוש מאד בעת חלים סמוך למיתתם כגון רבי אליעזר הגדול, ורבי שמעון בר יוחאי, ורבנו הקדוש וכו'. פי עקר החולאת שנמשך לעולם מה שהאדם חולה קדם מיתתו הוא רק בשביל זה כדי שיסדר לביתו למען אשר יצוה את בניו ותלמידיו אחריו שיעדו את ה' וישמרו דרכיו. ועל בן ער יעקב לא הנה חלשה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, פי יעקב הראשון שהאיר ביותר בבנים ותלמידים, פי התחלת התגלות הדעת הקדוש לדעת את ה' התחיל מאברהם אבינו פי הוא גלה אלקותו בעולם, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, אבל אברהם ויצחק עדן לא הנה מפתם שלמה רק יעקב הנה מפתו שלמה והשאר שנים עשר שבטים בלם צדיקים שבלם קבלו את דעתו הקדושה ועל דם

נתקם הדעת הקדוש בעולם. ועל בן התחיל מעקב שיהיה האדם חולה קדם מיתתו פי הוא טובה גדולה כדי שיסדר לביתו ויצוה את בניו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ועקר הצוה הוא שצריכין לצוותם שישמרו דרך ה' כדי שישאר דעתו גם אחר הסתלקותו לעולם. ועל בן התחיל זאת מעקב פי הוא הראשון שהניח בנים בלם צדיקים שעל דם נשאר דעתו בעולם לעולם. ועל בן בעת שהיה יעקב חולה וצוה את בניו סמוך למיתתו או צעקו בלם שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד וכו', כמו שאמרו רבותינו ו"ל, פי אז בשעה שהצדיק חולה סמוך למיתתו או הוא עקר הארת הדעת שמשאר אחריו וכו"ל וכמו בן כל אדם לפי בחינתו פי כל אדם יכול לקים זאת. וכל אחד צריך להאיר איוה דעת דקדושה בבנים ותלמידים שיהיה נשאר לעולם וכו"ל. ועל בן עקר המתנה שהיא בירשה היא מתנת שכיב מרע, פי או עקר השארת הדעת שמשם נמשך הממון שמתמת זה מניע הירשה לבניו וכן יש לו כח לתן לאחרים במתנת שכיב מרע שהיא גם בן בירשה וכו"ל:

ה וזה דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי, פי מתנת שכיב מרע שיש לה קיום זה נמשך מבחינת הדעת שצריכין להאיר ביותר סמוך למיתתו בשהוא שכיב מרע בנ"ל. והדעת היא התורה שהוא עקר הדעת שעל דה

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומציאה א

חושן משפט קי

שנותנין כבוד אל זקן ששכח תלמודו, עין שם היטב, כי התרחקות הנפש מן הכבוד גורם שכחה אל הנזקן בבחינת ואברה תקמת חקמיו וכו', עין שם היטב:

ב וזה בחינת מצות השבת אברה, כי האברה היא בחינת התרחקות

100

הנפש מן הכבוד, כי כל התפעלים והעשירות הם בחינת נפשות, כי כל הנפשות שרשם בעשירות ושרשם בכבוד, כי כבוד שרשם כל הנפשות כנ"ל.

ועל כן רבי מכבד עשירים והיה נותן כבוד לכל אחד כפי העשירות שלו שהיה אומר: תנו כבוד לבעל מאה מנה תנו כבוד לבעל מאתיים מנה. כי כל אחד כפי

העשירות שלו כן שרשו יותר בהכבוד ועל כן היה נותן כבוד לכל אחד לפי עשרו, וזה שאמרו רבותינו ז"ל, איזה עשיר? כל שבני עירו מכבדו אותו מפני עשרו. וזה בחינת עשר וכבוד, כי

101

העשירות שרשו בכבוד כנ"ל ועקר הכבוד הוא אצל האדם, כמובא בדברי רבנו גרו יאיר, שעקר הכבוד הוא רק אצל גדר האדם שהוא מדבר, עין שם.

וזה בחינת בשפתם כדוניה. וזה בחינת (תהלים כט) "וביחולו בלו אומר כבוד", היכל דא פה כמובא. ועל כן בשהדבר נאבד מן האדם נמצא שהוא בחינת התרחקות הנפש שבהחפץ הנאבד מן הכבוד, מאחר שרחוקה מן האדם ששם עקר הכבוד. וזה בחינת אובד מבלי

לבוש, שכל בחינת אברה הוא מבלי

יודעין את ה' ותברך וזה דברי שכיב מרע פכתובין וכמסורין דמי, פתובין ומסורין זה בחינת התורה הקדושה שהיא פתובה ומסורה בדיניה, וכל אחד כפי חלקו בתורה כן צריך להשאיר חלק דעתו ותורתו לבנים ותלמידים שיתקנם לעולם ומשם נמשך מתנת שכיב מרע שיש לה קיום פירשה וכן"ל, ועל כן דברי שכיב מרע פכתובין וכמסורין דמי כנ"ל:

ההלכה ד בהלכות מתנה הלכה ד אות טו:

וההלכה ה בהלכות מתנה הלכה ה אות כג:

הלכות אברה ומציאה

הלכה א

א על פי מה שכתב רבנו גרו יאיר במאמר 'ויבן ה' אלהים את הצלע וכו' (בראשית 2:21) שכל הנפשות מלבשין בהכבוד, כי הכבוד היא אם כל חי. ולפעמים הנפש נתרחקה מן הכבוד ואזי הנפש עיפה וזהו על ידי שאין מתפללין בכונת הלב בבחינת בשפתם כדוניה ולבם רחוק. כי פונת הלב הוא בחינת נפש בבחינת אלוה ה' נפשי אשא ופרש רש"י לפי אכנו. ואזי צריך להחיות הנפש על ידי בחינת מים קרים ומים קרים נעשין על ידי בחינת רעמים, והם באין על ידי

לבוש, הינו בחינת התרחקות מן הכבוד שהוא לבוש, כי הנפש מלבשת בהכבוד כנ"ל. וזה בחינת אובד שהדבר מוסב על הדבר הנאבד, דהינו שהולך לאבוד, כמו שפרש רש"י על פסוק "הייתי ככלי אבד", שכל לשון אבדה וכו'. כי הדבר הולך לאבוד מאחר שרחוקה מן הכבוד ואז היא בבחינת נפש עפה והולכת לאבוד. וזה בחינת כי תפגע חמוד אחד תועה, כי בודאי האבדה היא בחינת תועה ונע ונד מאחר שרחוקה מאמה, דהינו מן הכבוד בבחינת "יהי פאשר התעו אתי אלהים מבית אבי", כמו שפרש רש"י שם. ועל כן מצוה גדולה להשיב אבדה ואזי מחזיר הנפש אל הכבוד כנ"ל:

ג ועל כן דגל מחנה דן היה מאסף לכל המחנות ופרש רש"י שהיו מחזירין כל האבדות של ישראל. כי מחנה דן הוא בחינת מלכות שהיא בחינת תפלה פמוכא בדברי רבנו גרון יאר בפמאמר 'ויזום הכפורים' (סדן טו), עין שם היטב שמחנה דן הוא בחינת דינא דמלכותא, עין שם. ועל כן הוא בחינת תפלה בבחינת דגני אלהים וגם שמע בקלי וכו' נ"ל. וזה בחינת מאסף לכל המחנות שהיו מאספים כל המחנות דקדשה, הינו בחינת תפלה בכונה שעל ידי זה מאספים ומקבצים כל המחנות לתוך הקדשה בבחינת החזרת הנפשות לאמם ושרשם, דהינו אל הכבוד, כי זה

עקר תפלה בכונה כנ"ל, דהינו לקשר ולאסף כל המחשבות והרצונות והנפשות לתוך דיבורי התפלה, לקבץ פזור הנפש שזה בחינת המחשבות המתפזרים בשעת התפלה אל החוץ וצריך לקבץ הנפש מן הפזור שלא יהיה לו שום מחשבת חוץ רק לקשר המחשבה אל הדבור בקשר אמין ותזק ואזי מאסף לכל המחנות כנ"ל. וזה בחינת השבת אבדה כנ"ל, ועל כן בני דן שהיו מאספים לכל המחנות היו מחזירין כל האבדות, כמו שפרש רש"י שבשביל זה היו נקראים מאסף וכו' כנ"ל. ועל כן עמלק שהוא כנגד מלכות דקדשה ורודף תמיד אחר תפלת ישראל ועל כן היו רודפים אחר בני דן, כמו שכתב רבנו גרון יאר שם, על כן נאמר בו, ויזבב בד כל הנחשלים אחריו ואתה עוף ונגע, עוף ונגע' דיקא בחינת עיפות הנפש על ידי שנתרחקה מן הכבוד על ידי פגם התפלה בלי פגנת הלב כנ"ל. וזהו ולא ירא אלהים הינו פגם המלכות והכבוד כי עקר הכבוד הוא יראה להתנרא מפני כבודו ותפלה, בבחינת (דברים ח) "ליראה את השם הנקבד". ועל כן עמלק הוא בחינת שכחה, פמוכא, כי הוא גורם בחינת זקן ששכח תלמודו על ידי עיפות הנפש על ידי פגם התפלה כנ"ל. ועל כן מצוה לזכר מעשה עמלק כדי לתקן בחינת השכחה הנ"ל. וזה שכתוב: "ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים", ואמרו רבותינו ז"ל:

לקוטי הלכות

הלכות אבדה ומציאה א

חושן משפט קיט

ברפיון ידים, זה בחינת רפיון ועיפות הנפש, כי גדול וחזק הנפש הוא על ידי בחינת הירידים בבחינת ויכרד לגדל ולחזק, כמו שבבאר שם במאמר ויכן הנ"ל, עין שם. ואזי פשיט רפיון ידים חס ושלום, הוא בחינת עיפות הנפש ואזי יבא עמלק' כנ"ל. וזה שכתוב תחלה, ויחנו ברפידים ואין מים לשתות, כי שם ברפיון ידים שהוא בחינת עיפות הנפש היו צריכים מים בחינת מים קרים הנ"ל והם פגמו יותר "וירב העם עם משה" ופגמו בכבוד הנקו, על פן צעק משה אל ה', מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני. כי איני יודע מה אעשה להם כי הדבר תלוי בי על ידי שיתנו לי כבוד כנ"ל והם פוגמים יותר בזה, ובהם הם גורמים בחינת שקחה להזקן. וזהו: 'עוד מעט וסקלוני' זה בחינת שקחה שהיא בחינת מיתה, כמו שכתב רבנו גרו' יאיר (סימן ה'). וזהו 'מעט' היא בחינת שקחה שהיא כוחו דקמנות פמוכא. ועל פן השיבו ה' ויתברך, עבר לפני העם. ותראה שינהגו כך כבוד בענין שפרש רש"י שם ואז פאמות נתקן. ולקח את המטה, שהיא בחינת שקב מושל, בחינת מלכות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: קח מקל ותד על קדקדון דבר אחד לדור וכו'. ועל ידי זה הבה בצורה, שהוא בחינת אבן, על פי הכאר, שהוא בחינת ענין דמכסון על עינון שעל ידי זה אי אפשר לשאב מימי הדעת בחינת מים קרים הנ"ל. ועל ידי

Lu 001

הפאת הצור במטה כנ"ל שזה בחינת רעמים על ידי זה יצאו מים רבים, בחינת מים קרים, ותשת העדה ובעירם, ונתקנו ונבראו כל הנפשות מעופותם, עין היטב במאמר ויכן הנ"ל בחינת רעמים ומים קרים, עין שם. ועל פן נסקכה פרשת עמלק, כי על ידי אותו הפגם שלא נתקן עדון לגמרי, כמו שכתוב: "על נפוחם וכו'", על פן "ויבא עמלק" כנ"ל. ועל פן מלחמת עמלק היה תלוי בתפלה בכונה, כמו שכתוב: "והיה כאשר ידים משה ירו ונבר ישראל", ואמרו רבותינו ז"ל, וכי ידיו של משה וכו', אלא בזמן שישראל מסתכלין ומכניין את לבם לאביהם שבשמים היו מנצחין וכו'. כי עקר נצחון עמלק היה תלוי בכונת הלב בתפלה לתקן עיפות הנפש כנ"ל, וכל זה היה תלוי במשה, כי ממנו נמשך בחינת מים קרים כנ"ל:

ד נמצא שעל ידי השבת אבדה נתחנן בחינת מלכות דקדושה בחינת הכבוד, כי כמו שהנפש ענפה בשנופלת ואובדת ונתרחקה מן אמה, דתינו הכבוד, כמו כן נפגם ונחלש פח המלכות והכבוד כשהנפשות רחוקים ממנה, כי אין מלך בלא עם. ועל פן מלכות ישראל התחילה בתחלה על ידי השבת אבדה שהלך שאול לבקש אבדת אביו וזה שכתוב (שמואל א'): "ולאננות האבדות כו' אל תשם את לבך להם כי נמצאו ולמו כל המדות

ישראל וכו'.¹ כי זה בזה תלוי פנ"ל. וכל זה היה על די שפגמו בשאלתם ואמרו תנה לנו מלך לשפוטנו ככל הגוים, נמצא שהרחיקו עצמן מן הכבוד, כי הכבוד הוא רק אצל ישראל בבחינת ובקהלם אל תחד כבדי, כמו שכתב רבנו גרו י"א, אבל מלכות הרשעה, שהיא בחינת עשו עמלק, הוא בבחינת כווי אתה מאד, והם אמרו תנה לנו מלך ככל הגוים, והרחיקו עצמן מן הכבוד ופגמו בכבוד הקון, דהינו שמואל, כמו שכתוב בתחלת הפרשה, "ויהי כי זקן שמואל", כי הם היו צריכים לזהר בכבודו שעל די זה נתמנן מלכות ישראל פנ"ל, וכנראה שם בפסוקים שפגמו בזה מאד שלא נזהרו בכבוד שמואל, על פן נתגלגל הדבר מאת ה' שהיה אבדה אצל מקום המלכות דהינו בבית קיש אבי שאול. ואחר כך בשנמצא האבדה אז נתמנן המלכות, בבחינת: ולאתנות האבדות וכו' ולמי כל חמדת ישראל הלא לך ולכל בית אביד פנ"ל (שמואל א ס"ק פ' י"ג). ועל פן הזהירו, "שבעת ימים תוחל עד בואי אליך". כי בזה היה תלוי מלכותו לזהר מאד בכבוד שמואל פנ"ל כדי לתמן פנים הנ"ל. ועל פן בשלא נזהר בזה נתבטלה מלכותו, כמו שכתוב: ועתה ממלכתך לא תקום וכו', כי בזה היה תלוי תקון המלכות בכבוד שמואל פנ"ל. ועל פן נסמך תכף פרשת עמלק ונזהרו להקבית עמלק, כי אז צריך לחנו מתניו להלחם בעמלק מאחר שלא נזהרו

בבחינת תקון התורת הנפש אל הכבוד פנ"ל ואזי הוא מלחמת עמלק פנ"ל. וזה שפרש רש"י שם, ועתה שמע לקול דברי ה', פעם אחת נספלת, עתה שמע וכו'. זה שייך לזה, כי מלחמת עמלק בא על ידי פנים הנ"ל שפגם בכבוד הקון פנ"ל ועל פן צריך לזהר עתה למחות זכר עמלק שלא יתגבר חס ושלום ובשלא נזהר גם בזה נפקקה מלכותו לגמרי פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל ששואל נענש על שלא הקפיד על כבודו, כמו שכתוב: ויבוהו ויהי כמחריש, כי בודאי היה צריך להקפיד על כבודו כי תקון המלכות על די הכבוד פנ"ל, ועל פן אמר לו שמואל, הלא אם קון אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה, והיית צריך לזהר בכבודך שזה עקר תקון המלכות פנ"ל. ועל שלא הקפיד על כבודו, על די זה גרם מלחמת עמלק פנ"ל והיה צריך לזהר עתה מאד להקניעו ועל די שפגם גם בזה נקרע מלכותו. נמצא שכל אלו הפגמים היו שכיחים זה לזה ועל די שלא נזהר בהם נפקקה מלכותו ועל פן קרע לבושו להורות שכל עקר הפגם הוא בחינת פגם הכבוד שהוא בחינת לבוש פנ"ל כמו שאמרו (בבא קמא צ"א): רבי יוחנן קרא למאני מכבודתא. ועל די זה גרמו שאמר שמואל, אך נגד ה' משיחו' והשיבו ה' יתברך, אל תבט אל מראהו, שזהו בחינת פנים בדת שמואל הנביא, בחינת זקן ששכח תלמודו לפי ערך גדל מעלתו:

לקוטי הלכות חושן משפט קכא

הלכות אבדה ומציאה א

ה וזה כשהוכיחן שמואל על שפגמו בכבודו ושאלו מלך אמר: "הלא וכו' ויקרא אל ה' ויתן קלות ומטר", הינו שאמר להם שגם עתה יש לו כח להמשיך בחינת רעמים ומים קרים וזהו קלות ומטר. וזהו שפרש רש"י, ולא היה לכם לפגם בכבודי מאחר שיש לי כח זה להמשיך בחינת רעמים ומים קרים כנ"ל. וזה שנאמר, וישאבו מים וישפכו לפני ה'. ופרש רש"י ונתרגום שם, דהינו שישפכו לכם פמים, הינו תפלה בכונה. וזה בחינת הכתוב, "שפכי כמים לפני נכח פני ה'", שקאי על תפלה בכונה, הינו שהתפלה תהיה בכונה כדי להחיות ולהברות הנפש על ידי זה וזהו פמים, בחינת מים קרים על גפש עיפה הנ"ל:

ו ועל כן רועים ומלכים של ישראל היו מתחלה רועים ושומרים צאן, כמו יעקב ודוד ומשה רבנו עליו השלום. כי על ידי שהיו שומרים הצאן שלא יהיו אובדים שזה בחינת שמירת הנפש שלא תתרחק מן הכבוד, על ידי זה וכו' למלכות, כי זה בחינת תקון המלכות כנ"ל. ועל כן הנביא מוכיח הרועים בלשון זה של פגם אבדה שאינם שומרים אותם כמו שאמר (תקרא) על הרועים וכו' צאן אבדות היו עמי וכו' הנאבדות לא בקשטם, כי עקר תקון בחינת מלכות הוא בבחינת השבת אבדה, דהינו החזרת הנפש אל הכבוד, כי המלך צריך לשמר את עמו שהם הנפשות שלא יתפזרו

ויתרחקו אל החיץ ויאבדו חם ושלום. וזה שכתוב בדרוך (תהלים עח) "מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו", כי על ידי שהיה שומר מאד את הצאן בעין החמלה שלא יהיו אבדים חם ושלום, על ידי זה וכה להיות מלך לרעות את עמו ישראל, כי זה תקון המלכות כנ"ל בבחינת החזרת הנפשות אל הכבוד כנ"ל. וזהו: וירעם בתם לכו. זה בחינת תפלה בכונה שפיו ולבו שוין וזה בחינת תם לכו שאין לבו חלוק מפיו ועל ידי בחינת תם לכו בחינת תפלה בכונה בחינת קורבת הנפש אל הכבוד על ידי זה הוא תקון המלכות כנ"ל וזהו וירעם בתם לכו כפי תם לכו כן היה רועה ומלך כנ"ל. וזה בחינת ובתבונות כפיו ינחם, הם בחינת הדיים שהם מגדלין ומחזקין הנפשות כנ"ל:

ו וזה שכתוב ביעקב, "יהיה כאשר ראה את רחל וכו' ואת צאן לכו וכו' ויש יעקב ויגל את האבן מעל פי האבן וישק את צאן לכו וכו'". אכן על פי האבן זה בחינת ענין דמכפון על עיניו שפגם על פאר מים חיים, ויעקב גלל את האבן והמשיך מים בחינת מים קרים, וישק את הצאן, שהם הנפשות בבחינת מים קרים על גפש עיפה כנ"ל:

ח וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, אם היה זקן ואינו לפי כבודו על זה נאמר 'והתעלמות', כי האבדה היא בחינת תרחקת הנפש מן הכבוד כנ"ל ואז היא בבחינת גפש עיפה כנ"ל. ועקר התקון

ושלום על ידי האבדה, כי עקר תקון האבדה הוא בחנינת תקון הכבוד כנ"ל:

(י) וזה שאמרו רבותינו ז"ל, אמרו לו אביו אל תחזיר אבדה, אל ישמע לו. כי השבת האבדה הוא בחנינת תקון הכבוד כנ"ל ועל כן היה אמינא שפבוד אב ידחה מצוה זו, כי כבוד אב הוא גם כן בחנינת תקון הכבוד, כי שרש נפשו באביו ואמו ששם מלכשת נפשו ועקר התלכשות הנפש הוא בהכבוד כנ"ל ועל כן תיב לכבדם כי הם כבודו, כי שם מלכש נפשו ועל כן השמיענו התורה שאף על פי כן אינו דוחה כבודם מצות הכבוד כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, אמרו לו אביו אל תחזיר, יכול, ישמע לו? תלמוד לומר, אני ה' בלכם תניבים בכבודי. 'בכבודי' דיקא, כי זה בחנינת תקון הכבוד כנ"ל:

יא וזה שתפסו רבותינו ז"ל והעמידו דין כבוד הרב וכבוד האב אצל אבדה, כמו שאמרו בפשטא אבדת אביו ואבדת רבו וכו'. כי ביותר צריך הדין או התלמיד לחזר אחר אבדת אביו ורבו מאחר שתיב בכבודם, והשבת אבדה הוא גם כן תקון הכבוד כנ"ל. ועל כן הלך שאלו לבקש אבדת אביו, כי הדין צריך לחזר אחר אבדת אביו ואינו נשלם הכבוד ונתתקן מאד כנ"ל וכן התלמיד לרבו כנ"ל. ועל כן העמידו דין כבודם דיקא אצל אבדה כנ"ל:

לזה תלוי בכבוד הזקן כנ"ל, כי כשיש אבדה מגיע קצת פנים בדיעת הזקן בחנינת זקן ששכח תלמודו כנ"ל, כי זה תלוי בזה כנ"ל. ועל כן צויתה התורה והתעלמות כדי שלא יפגם הזקן את כבודו על ידי האבדה, כי אדרבא, עתה צריך להזר מאד בכבוד הזקן, שהוא בחנינת תקון האבדה כנ"ל:

ט וזה שפתיב בשלחן ערוך, אבדת נכרי מתרת ואסור להחזירה וכו' ואם החזירה משום קדוש השם מתר ובמקום שיש חילול השם תיב להחזירה וכו'. כי הנכרים אין להם חלק בכבוד, כי הכבוד הוא רק בישראל אבל הם בחנינת כוון אתה מאד כנ"ל, ועל כן אבדתם מתרת בודאי, כי עקר השבת אבדה הוא להחזיר הנפש אל הכבוד כנ"ל. ואדרבא, אסור להחזירה, כי הנפשות שביד העפונים הם בצפירים האחויות בפח וכיון שנגמלמו מפח יוקשים מצוה גדולה שזיפה בהם ישראל ששם הכבוד כדי להחיותם להחזירם אל הכבוד. ועל כן במקום שיש קדוש השם שאינו יתקדש ויתפטר שם שמים על ידי השבת האבדה אל הנכרי על כן אוי מתר להחזירה, כי על ידי זה גורם כבוד שמנים, על כן אף על פי שמחזירה לעפונים עם כל זה הוא בחנינת החזרת הנפש אל הכבוד מאחר שנתקדש ונתגדל כבודו ויתפרד על ידי זה כנ"ל. וכן במקום שיש חילול השם תיב להחזירה כדי שלא יפגם כבוד שמנים חס

לקוטי הלכות

הלכות אבהה ומציאה א

חושן משפט קכג

ועל פן נקראים קטנים לענין מציאה כל זמן שאוכלים משלחן אביהם ומציאתם לאביהם, כי עקר הדעת על ידי האכילה, כמו שכתב רבנו במאמר יוהי הם מריקים שתיקום' (סימן טו). ועל פן כל זמן שאוכלים משלחנו נמצא שדעתם תלוי באביהם, על פן מציאתם שלו והוא זוכה במציאות בניו, כי עקר הזכיה על ידי הדעת כנ"ל:

יד ועל פן דבר המזיק אין צריך להחזירו לבעליו רק המוציא הורגו וזוכה בעורו, כמו שכתוב בשלחן ערוך, כי כל ההזקות הם הפך הדעת, כי פעם בחיק פסילים ונוח, כמו שכתב רבנו גרו יאיר בכמה מקומות שפעם ושנאה הם פסילות. ולעתיד שיתגלה הדעת לא יהיה דבר המזיק, כמו שכתוב (שעה יא): "וגר זאב עם כבש וכו' לא ירעו ולא ישחיתו כי מלאה הארץ דעה וכו'". ועל פן דבר המזיק אין בו זכיה מאחר שאין בו דעת ועל פן הוא הפקר להמוציא והמוציא הורגו וזוכה בעורו, כי אחר שהורגו ובטל ההיק אזי יש זכיה בהנשאר, דהיינו בעורו מאחר שאין בו היק אזי יש לו אחיזה בהדעת כשאר תפצים ויש בו זכיה ועל פן זוכה בו המוציא שהרגו, כי הוא הביא הדבר לבחינת דעת וזכיה, כי מתחלה בשניה מזיק לא היה בו שום דעת וזכיה כנ"ל ועל פן הוא זוכה בו על ידי שהרגו והביאו לבחינת דעת וזכיה כנ"ל:

יב ועל פן מציאת בנו ובתו שיקד לאביו וכל זמן שאוכלין על שלחנו נקראים קטנים ושיקד מציאתם לאביהם, כי כשהמוציא זוכה בעצמו בהמוציא אזי מחזור הנפש לבחינת חלק כבוד של עצמו וזוכה בו ועל פן הקטנים כל זמן שאוכלין על שלחן אביהם מציאתם שלו, כי השלחן הוא בחינת כבוד, בחינת שלחן מלכים, כמו שמבאר שם. ועל פן כל זמן שאוכלין משלחנו הם תלויים בכבודו וצריכים להחזיר מציאתם אליו, כי שם כבודם מאחר שאוכלין משלו:

יג גם כל הזכיות הם על ידי הדעת ועל פן קטן אין לו זכיה, כי אין לו דעת וכן חרש ושוטה, כי העשירות הוא שרש הנפש ושרשו בדעת, כי דעת הוא שרש כל ההשפעות בבחינת (משל כד) ובדעת חדרים ומלאו, כי העשירות והנפשות הם בבחינת גבורות, כמו שכתב רבנו גרו יאיר ששרשם בדעת, וכן משמע בדבריו כמה פעמים שהעשירות תלוי בדעת וזה בחינת (תהלת ו): "בצל החכמה בצל הכסף". ועל פן מי שאין לו דעת אין לו זכיה בשום עשירות, דהיינו בשום חפץ. וזה בחינת יאוש שקונה במציאה, כי היאוש הוא שמפסיד דעתו מזה הדבר, כמו שאמרו יאוש שלא מדעת לא היו יאוש, כי צריך לדע שאבד ויאוש עצמו מדעתו נמצא שמוציא את דעתו מאותו החפץ שאבד ועל פן אין לו עוד בו שום זכיה כנ"ל:

הלכה ב

ענין השבת אבדה קדם יאוש
דיקא:

א על פי המאמר 'יאמר ה' אל משה
קרא את יהושע והתניצבו באהל
מועד' (כו' (ספרי ו'א')) ענין שם ענין השוכה.

ואיתא שם שעל ידי השוכה נעשה
בחנינת אלה, פי הבעל השוכה
צריך להיות כפי בהלכה כפי פרצוא כפי
בשוב, בחנינת אם אסק שמום שם אמה
ואציעה שאול הנד, אסק שמום זה
בחנינת נקדה העליונה שעל האלה שהיא
בחנינת כפא דמתכפא לאלא מנג
שבאלה בחנינת במפלא מקוד אל תדרש
וכו'. ואציעה שאול הנד, זה בחנינת נקדה
המתחונה, פי עקר התשובה על ידי
דמימה והשתיקה בחנינת דום לה'
והתחולל לו. ועל ידי הדמימה והשתיקה
נעשה בחנינת נקדה המתחונה. ועל ידי
התשובה שהוא בחנינת כתר נעשה
בחנינת נקדה העליונה. ועל ידי הבושה
שמתביש בששמוע בויונו ושחק שזה
עקר התשובה כנ"ל, על ידי זאת הבושה
נעשה ה"א' שבתוך האלה שהיא בחנינת
רקיע פלליות הגונן, פי על ידי הבושה
נשתנה פניו לכמה גונן וכו', ענין שם כל
זה היטב (פי כן נקב שלא פסד קנה):

ובלל הענין כלול בתמינת אלה שהוא
נקדה העליונה ונקדה המתחונה

וה"א' והוא בחינת שלש מצות שנצטוו
ישראל בכניסתן לארץ. להכרית זרעו של
עמלק, זה בחינת נקדה המתחונה בחינת
יהושע, ולבנות בית הבחירה זה בחינת
נקדה העליונה בחינת משה דעת, ולמנות
מלך זה בחינת ה"א' שבתוך האלה פי
שלש מצות אלו הם בחינת התשובה. ענין
שם כל זה בסוף המאמר הנ"ל:

ב וזה בחינת השבת האבדה שהוא
בחנינת התשובה ממש, בחינת
השב תשיכם לאחיד, בחנינת תשובה, פי
בחנינת האבדה זה בחינת ואציעה שאול
ששם כל הנדחים והנאבדים. ועקר
השבת האבדה הוא דיקא קדם יאוש זה
בחנינת ואציעה שאול הנד, פי אסור
ליאוש עצמו חס ושלום, אף אם תעה
כשה אבד, פי אין שום יאוש בעולם
כלל. וזה עקר התשובה בשאינו מיאש
עצמו בשום אפן בעולם כלל אף אם נפל
למקום שנפל אף על פי בן צריך שידע
פי מלא כל הארץ כבודו ולקיים ואציעה
שאול הנד ולכלי ליאוש עצמו כלל וזה
עקר התשובה. וזה בחינת השבת אבדה
שהוא קדם יאוש דיקא, זה בחינת
ואציעה שאול הנד, בחינת נקדה
המתחונה, שאף על פי שאבד אבדתו
אינו מיאש עצמו ומצפה שימצאנו, פי
באמת אין שום אבדה בעולם. וזה שזוכה
למצא את האבדה צריך לקיים לא תראה
שור אחיד או שיו נדחים והתעלמת וכו'
לכל אבדת אחיד אשר תאבד ממונו

לקוטי הלכות

הלכות אבדה ומציאה ב

חושן משפט קכה

ומציאתה, לא תוכל להתעלם. לא תוכל להתעלם דיקא, זה בחינת נקדה העליונה המתקפאת ומתעלמת לעלא וכו'. וצריך לרחם על בעל האבדה לבלי להעלים עין, להתעלם ולהתפסות חס ושלום, כי עקר תקון התשובה הוא בחינת שלש נקודות הנ"ל, דהינו לזכות שאיר הנקדה העליונה בנקדה התחתונה ועל ידי זה יתקנו כל החסאים וישובו כל האברות והנדרים למקומן, כי עקר פגם החטא חס ושלום, הוא שעל ידי החטא נסתלק האור למעלה למעלה ונתעלם חס ושלום, ואז מתגברים חס ושלום החיצונים באותו הדבר שפגם בו חס ושלום, דהינו במעט האור והניצוצות שנשארו שם כדוע ואז אותו הדבר בחינת אבדה נדח עד ירחם מן השמים. וכשזוכין לתשובה עקר התקון שישוב ויאר ויתגלה האור שנתעלם למעלה ויאר האור העליון שהיא בחינת נקדה העליונה בנקדה התחתונה ועל ידי זה מתחברים ועולין כל הניצוצות הנאבדין ושבים כלם אל הקדשה למקומן. וזהו בחינת השבת אבדה, כי זה שרואה את המציאה הוא בחינת נקדה העליונה, שהוא בחינת משה דעת, כמו שמבאר שם בפאמר הנ"ל. כי עינים על שם החקמה נאמר, פמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. ועל פן כשרואה את האבדה אסור לו להעלים עין ממנה, כמו שכתוב: לא תוכל להתעלם, כי זה עקר

התקון שבחינת נקדה העליונה לא תתעלם ותתפסה לעלא חס ושלום. ועל ידי שהוא מקים מצוה זו, לא תוכל להתעלם, על ידי זה גם למעלה מאירה הנקדה העליונה בנקדה התחתונה, כי המוצא את האבדה שזכה שמיגע לדון האבדה של חברו הוא בחינת נקדה העליונה לגבי חברו וכו"ל. ובעל האבדה הוא בחינת נקדה התחתונה, שהוא בחינת ואציעה שאול הנד, כי שם כל האברות והנדרים כנ"ל. וצריך שלא יאש עצמו, שזהו בחינת "ואציעה שאול הנד" כנ"ל. וכשהמוצא את האבדה אינו מעלים עין מן האבדה ומגביה אותה ומשיבה להואבדה, אזי מאיר בחינת הנקדה העליונה בחינת נקדה התחתונה, שזהו בחינת תשובה, בחינת השב תשיבם לאחד כנ"ל. וזאתו שבתוד האלף זה בחינת האבדה עצמה שהוא כמונו של אדם והמזון הוא בחינת כלליות הגנון, פמבאר בדברי רבנו במקום אחר שהמזון של ישראל הוא בחינת גנון עלאין שכלולין בו, עין שם במקום אחר, וזה בחינת וא"ו שבתוד האלף שהוא בחינת רקיע כלליות הגנון, בחינת גוף האבדה שהוא כמונו שבו כלולין גנון עלאין כנ"ל. גם מזון הוא בחינת ואו בחינת ווי העמודים, פמבאר במקום אחר, וזה בחינת שלש מצות הנ"ל, להכרית ורעו של עמלק וכו', כי עמלק היה רודף את מחנה דן, ומחנה דן

הוא מאספ לְכָל המחנות דקדשה ופרש רש"י שכל מי שהיה אובד דבר דיו הם מגביהין וכו'. נמצא שמחנה דין היו משיבין כל האבדות, כי הם בחינת מאסף לְכָל המחנות דקדשה. שכל מה שנאבד ויוצא ונגדח מן הקדשה הם מגביהין ומשיבין למקומו ופרשו. ועמלק היה רודף את מחנה דין דיקא, פי הוא רוצה חס ושלום שישארו אצלו חס ושלום כל האבדות פי הוא מתגבר על בחינת האבדות דיקא כמו שכתוב: "ויוגב דוד כל הנחשלים אחריו", שהם אותן שהיה

הענין פולטין, שהם בחינת נאבדים ונדהים מן הקדשה. ועל כן נצטוינו להכרית ורעו של עמלק, ואזי מתגבר מחנה דין ויכולים להגביה ולהשיב כל האבדות וכו'. נמצא שפירותות ורעו של עמלק הוא בחינת השבת האבדה, פי על ידי זה מתגבר מחנה דין שהיו משיבים כל האבדות כו'. ולבנות בית הבחירה זה בחינת הדעת, בחינת משה, בחינת נקדה העליונה כו', הינו בחינת הרואה את המציאה ואינו מעלים עין ממנה וכו' כו'. שזהו בחינת הארת נקדה העליונה בחינת בגין בית המקדש, פי עקר בגין בית המקדש הוא בבחינה זו להשרות שכינתו בתוכנו, כמו שכתוב ושכנתי בתוך בני ישראל וכו' ולא אעלים עיני מהם, פי על ידי הבית המקדש וכליו נמשך, כביכול, אלקותו ותפרד שהוא נעלם ונקסח מעין כל, ועל ידי הבית

המקדש וכליו נתגלה אלקותו ותפרד, שזהו בחינת הארת נקדה העליונה וכו'. ועל כן שם נתפפרין כל החטאים, פי שם כל התשובות והתקונים, פי זה עקר תקון התשובה כשמצארה נקדה העליונה כנקדה התחתונה, שזהו בחינת התגלות אלקותו ותפרד ואין נתעלם ונתפסח אור הדעת למקור חס ושלום וכו'. ולמנות מלך זה בחינת עשירות מלכות, שזהו בחינת גוף האבדה שהוא ממונו בחינת עשירות מלכות, שהוא בחינת וא"ו שבתוך האלף וכו'.

גם עקר בחינת השבת אבדה בחינת תשובה תלוי בהמלך ישראל שהוא מנהיג הדור שהוא בחינת ואו כו' שהוא ממשד אור נקדה העליונה לנקדה התחתונה, פי הוא צריך להשיב כל האבדות, כמו שכתוב ביהוקאל שהוכיח את הרועים והמנהיגים, "את האבדת לא בקשתם וכו'", פי הוא צריך לבקש אחר כל האבדות כו'. ועל כן דוד המלך עליו השלום, נעשה מלך אחר שהיה רועה את הצאן ושומרם מאבדות על ידי זה זכה להיות מלך, כמו שכתוב (תהלים עח), "מאחר עלות הכיאו לרעות בניעקב וכו'". פי עקר בחינת המלך הוא להשיב אבדות ונדהים כו'. ועל כן תחלת התגלות מלכות ישראל נעשה על ידי מציאת אבדה, כמו שכתוב בשאל המלך הראשון, ולאנתנות האבדות לך כו' אל תשם את לבך להם פי נמצאו ולמי כל

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות אבדה ומציאה ב

חושן משפט קכו

המדת ישראל וכו'. כי למנות מֶלֶךְ הוא בבחינת השבת האבדה, כי הוא מבקש אחרי כל האבדות ומחזירם כפ"ל, כי הוא ממישך אור נקדה העליונה לנקדה התחתונה כפ"ל ועל פן נצטטה שאול המלך מיד להכרית זרעו של עמלק וכפ"ל:

ג וְזֶה בְּחֵינֵת פּוֹרִים, בְּחֵינֵת מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵר, כִּי הֵמֶן עֲמֶלֶק בִּפְשֵׁי לְאָבֵד אֶת כָּל הַיְהוּדִים, כִּי עָקַר הַכְּנַעַת עֲמֶלֶק הוּא עַל יְדֵי מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, דְּהֵינּוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּצְטַטָּה לְהַכְרִית זֶרְעוֹ כִּפְ"ל. אֲבָל עַל יְדֵי מַלְכוּת שֶׁל אַמּוֹת הָעוֹלָם הוּא מִתְגַּבֵּר חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַל פֶּן הָיוּ אֵין יִשְׂרָאֵל בְּסַפְּנָה גְדוֹלָה אֲשֶׁר לֹא הָיְתָה כּוֹזֵאת, כִּי עֲמֶלֶק הוּא מְעוֹלָם רְצוּעָה מְרֻדוֹת לְיִשְׂרָאֵל. אֵךְ תְּמִיד הָיָה רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר בְּעַת שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְלָכִים, דְּהֵינּוּ בִימֵי מֹשֶׁה רַבְּנֵי שְׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲלָה עֲלִיוֹנָה וְהָיוּ מִתְגַּבְּרִים נִגְדּוֹ וְכֵן בִּימֵי שְׁאוּל הַמֶּלֶךְ הַתְּגַבְּרוּ יִשְׂרָאֵל עָלָיו וְהַכְּנִיעוּ אוֹתוֹ. אֵךְ עָכְשׁוּ רֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר בִּימֵי מַלְכוּת הַרְשָׁעָה בִּימֵי אַחֲשֵׁרוּשׁ מֶלֶךְ עֲבוּרִים וְעַל פֶּן הַתְּגַבְּרוּתוֹ אֵין הָיָה בְּתַקָּף גְּדוֹל אֲשֶׁר לֹא הָיְתָה כּוֹזֵאת, כִּי לֹא דֵי שְׁאֵל הָיָה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לְהַכְּנִיעוֹ אֵף גַּם לְהַפְּךָ הַתְּגַבֵּר כְּיוֹתֵר עַל יְדֵי מֶלֶךְ עֲבוּרִים וְעַל פֶּן הָיָה מִתְגַּבֵּר מְאֹד וְרֹצֵה לְאָבֵד וְכו'. וְעַל פֶּן הַפִּיל פּוֹר בִּירַח שְׁמַת בּוֹ מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת נְקֻדָּה הָעֲלִיוֹנָה, כִּי בְּשִׁנְקֵדָה הָעֲלִיוֹנָה מְאִירָה בְּנִקְדָּה

התחתונה אֵין נִכְרַת זֶרְעוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק וְכַפְ"ל. וְעַל פֶּן רֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר חֵם וְשָׁלוֹם בְּעַת שֶׁנִּסְתַּלַּק מֹשֶׁה, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת הַתְּעַלְמוֹת נְקֻדָּה הָעֲלִיוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם. וְעֵשָׂה ה' יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ נְסִים וּנְפִלְאוֹת עַל יְדֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵר שֶׁהֵם בְּחֵינֵת נְקֻדָּה הָעֲלִיוֹנָה וְנְקֻדָּה הַתְּחִתוֹנָה. וְאֶסְתֵר, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת נְקֻדָּה הַתְּחִתוֹנָה, נִלְקָחָה אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, זֶה בְּחֵינֵת וְאֶצִּיעָה שְׁאוּל הַנֶּגֶד, בְּחֵינֵת וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשֻׁלָּה שֶׁבְּחֵינֵת אֶסְתֵר בְּחֵינֵת נְקֻדָּה הַתְּחִתוֹנָה וְנִכְנַסֵת וּמִסְתַּתֵּרֵת אֶפְלוֹ בְּמַלְכוּת הַרְשָׁעָה בְּחֵינֵת וְאֶצִּיעָה שְׁאוּל הַנֶּגֶד, לְהַכְּנִיעֵם וְלְהַשְׁפִּילֵם, כִּי אֶסְתֵר הִצְדִּיקָת הָיְתָה מוֹצֵאת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וּמִתְדַבֵּקֵת בּוֹ יִתְבָּרַךְ אֶפְלוֹ בְּשִׁנְלִקְחָה אֵלָיו וְכִמּוֹ שְׁאֶמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שֶׁבִשְׁעָה שֶׁנִּכְנַסָה לְבֵיתוֹ שֶׁהָיָה מְלֵא גְלוּלִים גִּסְתְּלָקָה הַיְמִנָה שֶׁכִּינָה וְהָיְתָה צוֹעֶקֶת אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עוֹבְרָתֵנוּ וְכו'. וְעַל יְדֵי זֶה בְּעִצְמוֹ כּוֹזֵאת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גַּם שֵׁם בְּחֵינֵת וְאֶצִּיעָה שְׁאוּל הַנֶּגֶד, כִּי בְּמִקּוֹמוֹת הַלְלוּ בְּשִׁמְבַקְשִׁים וּמִחֲפָשִׁים אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי זֶה בְּעִצְמוֹ מִתְדַבֵּקִים בּוֹ יוֹתֵר, כַּמּוֹכָא בְּמִקּוֹם אַחֵר. וְעַל פֶּן עַל יְדֵי אֶסְתֵר שֶׁנִּלְקָחָה אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת וְאֶצִּיעָה שְׁאוּל הַנֶּגֶד עַל יְדֵי זֶה נִכְרַת הֵמֶן עֲמֶלֶק, כִּי עָקַר בְּרִיתוֹת זֶרְעוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק הוּא עַל יְדֵי בְּחֵינֵת נְקֻדָּה הַתְּחִתוֹנָה בְּחֵינֵת וְאֶצִּיעָה שְׁאוּל הַנֶּגֶד כַּפְ"ל. "וּמְרַדְכֵי יָשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ" (אסתר

מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. ושמחה ומשתה, זה בחינת נקדה העליונה ששם מקור השמחה והחדוה, בחינת פתי גויאי שאין שם עצבות רק עו וחדוה ושמחה וזה בחינת משתה בחינת שכרות של פורים שצריך להשתכר עד דלא ידע וכו'. כי צריך לשמח ולהשתכר בפורים עד שיעלה לבחינת נקדה העליונה ששם הוא בחינת דלא ידע, בחינת במפלא מקוד אל תדרש, במכסה מקוד אל תחקר וכו'. משלח מנות איש לרעהו זה בחינת הוא"ו כלליות הגנון בחינת ישראל אשר קד אתפאר שהם כלולים מגנון סגיאין, וצריכים בפורים לכלל זה בזה ולשלח מנות איש לרעהו כדי שיכלו זה בזה, ואין הגון שיש בכל אחד מישראל וכלל בחברו וכלליו הגנון זה בזה בחינת הוא"ו כלליות הגנון כנ"ל. ומתנות לאביונים זה בחינת נקדה התחתונה שהוא בחינת עני ואביון, וצריך להאיר בזה על ידי מתנות לאביונים - צדקה פדוע. וקריאת המגלה שהוא בחינת אמתה של תורה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל זה כלל כל השלש בחינות הנ"ל, כי התורה כלולה מכלם ועל ידי הדבור שמספרים הנם בקריאת המגלה על ידי זה נתקשרים ונכללים כל הבחינות הנ"ל, כי הדבור מקשר נקדה העליונה בנקדה התחתונה כנ"ל:

והיה משגיח עליה, כמו שפרש רש"י, המרוזה והמרמזה וכו', הינו כי מרדכי, שהוא נקדה העליונה, לא היה מעלים עין ממנה והיה מאיר נקדה העליונה בנקדה התחתונה, וזה בחינת אין אסתר מגדת וכו' (ע"ש) זה בחינת דמימה ושתיקה, בחינת דום לה' וכו', כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל, שזהו בחינת נקדה התחתונה, כי קדם התקון אסור לדבר, כי הדבור הוא מקשר כל העולמות ומקשר וממשיך אור נקדה העליונה לנקדה התחתונה פדוע ועל בן קדם התקון אסור לדבר שלא להמשיך להם חס ושלום, עוד אור יותר חס ושלום, ועל בן צריכים לדם ולשתק בחינת דום לה', בחינת "אין אסתר מגדת", בחינת "נאלמתי דומיה החשיתי וכו'" (תהלים ע"ב), וזה בחינת מה שאמרה אסתר (ש"ח), וכאשר אבדתי אבדתי בחינת אבדה כנ"ל. ועל בן מתחלה במלו בני המן את בנין בית המקדש שהוא בחינת הארת נקדה העליונה בנקדה התחתונה וכו"ל. ועל ידי מרדכי ואסתר בחינת נקדה העליונה ונקדה התחתונה נכרת ורעו של עמלק ונתוספו גרים, כמו שפיתוב (אסתר ח), "ורבים מעמי הארץ מתהדים", שזהו בחינת השבת אבדה, כי הגרים הם מבחינת הטוב שנפל ונאבד ביניהם עד שזוכין שישבו האבדה למקומה:

ד וזה בחינת שלש מצות של פורים, שמחה ומשתה וכו' ומשלח

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הַלְכָה ג

על-פי התורה "אשרי העם - השגחה שלמה" בסיומן "ג, עז שם כל התורה:

א ונעתיק קצת המקרח לענגנו וזה לשונו: להמשיך השגחה שלמה אי אפשר אלא עד שיגבר תאות ממוז ושכירתה היא על ידי צדקה, כי איתא בזהר רוחא נחית לשפך חמימא דלכא וכד נחית רוחא, לכא מקבל לה בחדה דנגונא דלואי. רוחא זה בחינת צדקה שהוא רוח גדיבה על דו מקרין חמימות תאות ממוז וכו' וזה בחינת קמרת וכו', וזה בחינת התגלות משיח שאז יתבטל חמדת הממוז וכו' וכפי הפסול של עבודה זרה זאת של תאות ממוז פן נתבטל חרוז אף וכו'. ונתמשיך חסד בעולם וכו' ועל ידי זה יתמשיך הדעת שהוא בגין הבית המקדש, כי מי שיש בו דעה וכו', וזה בחינת התגלות התורה של לעתיד לבוא וכו'. והכלל שעל ידי שמשרין תאות ממוז על ידי צדקה, על ידי זה נמשך חסד ועל ידי זה נמשך הדעת והשכל ועל ידי השכל הזה הוא יכול לקח ולקבץ הנפשות ולהעלותם בבחינת מיון נוקבין בבחינת ולקח נפשות חכם. ועל ידי זה מיחד קדשא בריך הוא ושכינתה, ועל ידי היחוד הזה נולד התורה, בבחינת עיר גברים עלה חכם ויחד עז מבטחה וכו'

כי התורה כלולה מכל השלש נקודות הנ"ל, כי התורה כלולה מבחינת משה ויהושע שהם בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה פדיוע וזה בחינת נקדה העליונה ונקדה התחתונה. וזה בחינת משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע (אבות פק א), כי נקדה העליונה מאירה בנקדה התחתונה והתורה בעצמה היא בחינת וא", כמובא במקום אחר, כי הלאות ארפן וא"ו וכו', וזה בחינת זאת התורה אדם, כי לית אדם בלא אלק, הינו שלש נקודות הנ"ל, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל. וזה בחינת החרש ואלקף חכמה, כי על ידי הדמיונה והשתוקה בחינת דום לה, בחינת אין אסתר מנחת, על ידי זה עקר התשובה ומאיר נקדה העליונה בחינת חכמה ודעת ונשלבם בחינת אלק פנ"ל. והוה: "החרש ואלקף חכמה", והמנלה היא בחינת תורה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק דברי שלום ואמת וכו':

ה וזהו בחינת שלש ברכות שמברכין על המנלה, אשר קדשנו במצותיו, זה בחינת חכמה שנקרא קדש פדיוע, זה בחינת נקדה העליונה. שעשה נסים, זה בחינת וא", כי נסים הם בחינת וא". וזה לשון גם בלוגם בחינת וא".ו. "שהחינו וכו' לזמן הזה, זה בחינת נקדה התחתונה שעשם סדר הזמנים, כי הוא כלולה מכל העשרים ושמונה עתים פדיוע:

ברוך ה' לעולם, אמן ואמן:

ועל ידי המשכת התורה נמשך השגחה וכו' וכל אחד פני קרובו אל התורה פן השגחה ה' ותברך עליו וכו' הינו בחינת השגחה שלמה שחוזרים ונצטווים בעיניו וכו' עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת מצות השבת אבדה שהוא כדי להמשיך השגחה ה' ותברך עליו בשלמות, פי זה החכם הצדיק האמת ששפר תאות ממוז' לנגרי עד שיכול לקבץ הנפשות ולהעלות אותם לחדשם בבחינת עבור ולהמשיך על ידי זה תורה, זה הצדיק הוא בבחינת משיב אבדות, כי הוא מוצא כל האבדות שבעולם ומחזירם ומשיבם לבעליהם כשזוכין לבוא ולדרש אחר אבדתם בבחינת ואם לא קרוב אחיד אלך ולא ידעתו ואספתו אלך והיה עמך עד דרש אחיד אתו והשבתו לו. והבן היטב פרוש המקרא הזה לענין הצדיק שהוא עקר המשיב כל האבדות של כל באי עולם שהוא מתנגע בעבודתו עד שמוצא בלם. והוא חפץ בכל עת להשיב בלם לבעל האבדה מיד אך כל זמן שהם רחוקים ממנו מברך לאספם אליו והם עמו עד דרש אחיד אותו וכו' בבחינת ואם לא קרוב אחיד אלך וכו'. וכמו שכתוב (בסיון פס') שצריכין לבוא אל הצדיק לחזר אחר אבדתו שאבד ושכח מיד כשיצא לאויר העולם וכו', עין שם. נמצא שכל אלו הנפשות הבאים אל הצדיק שוקרבים לה' ותברך הם באים אליו לבקש אחר

אבדתם הנ"ל והצדיק לוקח כל אלו הנפשות ומעלה אותם ומחדשם בבחינת עבור וממשיך על ידם חדושי תורה נפלאים ונודאים וכוה משיב ומחזיר להם אבדתם, פי עקר אבדתם הוא התורה ששכח כשיצא לאויר העולם, (כמו שאמרו רבותינו ו'ל שם נדה ג) שהוא אבדה, כמו שמבאר שם בסיון קפ"ח הנ"ל. ועתה בכל פעם שבאים אל הצדיק הוא מעלה נפשותם ומחדשם וחוזר וממשיך להם תורה, הינו בחינת התורה שששכח ונאבד מהם הוא מחזיר להם עתה ביתר שאת על ידי החדוש שחדש נפשותם בבחינת עבור. וגם על ידי התורה שממשיך להם הוא מאיר עליהם אור גדול עד שיש להם כח בעצמם לחפש ולבקש אחר שארי אבדתם שעדין לא מצאו, כי גודאי אי אפשר להחזיר להם כל אבדתם המרבות מאד בפעם אחת שלא יזיק להם רבוי האור חס ושלום, פי רבוי השמן גורם כבוי הניר, ובהכרח להחזיר להם מעט מעט פני הכנתם וכפי התעוררותם אל האמת. ובכל פעם על ידי כל תורה ותורה שהם מקבלין מהצדיק בעת שבאים אליו על ידי זה נמשיך להם אור ונר לחפש על ידם אחרי שארי אבדתם פי התורה נקראת אור ונר, כמו שכתוב: "פי נר מצוה ותורה אור". והאבדות צריכין לחפש אחריהם והפוש הוא בנרות, כמו שאמרו רבותינו ו'ל, הינו על ידי אור ונר של התורה והמצות

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומצאיה ג

חושן משפט קלא

ש'החכם מוכה אותם על ידי זה מאיר אור נשמתם ועל ידי זה יכולין לחפש ולמצוא את אבדתם, בבחינת "גר ה' נשמת אדם חופש וכו'":

ג וזה בחינת כל סדר התפלה, כי בכל יום צריכין להמשיך כל בחינת תקונים אלו המבארים בזאת התורה כדי לזכות להמשיך תורה וכו', כי בכל יום ויום צריכין להמשיך על עצמו התורה מחדש בבחינת אשר אנכי מצוה היום, בכל יום יהיו בעיניך פחדשים, וכמו שאנו מברכין בכל יום נתן התורה, ולהמשיך תורה צריכין הבחינה הנ"ל, דהיינו לשפר תאות ממון על ידי צדקה וכו' ועל ידי זה נתבטל החרון אף ונמשך חסד וכו' ונמשך הרעת ועל ידי זה מעלין הנפשות וממשיכין תורה שעל ידי זה נמשך השגחתו יתברך בשלמות עלינו. וזה בחינת כל סדר התפלה, כי בתחלה אומרים קרבנות וקטרת, זה בחינת שבידת ובטול העבודה וזה של תאות ממון על ידי הצדקה שהוא רוח גדיבה, כי הקרבנות הם בחינת צדקה, כי הם בחינת רוח גדיבה, כי הם נדבת לב כמו שכלל בפסוק קרבנות וצדקה, כמו שכתוב: "מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת וכו' אשר דברת בפיו" - זו צדקה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל ידי זה מבטלין העבודה וזה שהוא תאות ממון שהוא בחינת חרון אף ודינים, כי קרבנות הם תקון עולם העשיה ששם

עקר אחיות העבודה וזה והדינים, כמוכא בפנינות (וען דברינו מזה מקום אחר בהלכות תפלה הלכה ד):

ועל כן באמת צריכין לתן צדקה קדם התפלה כדי לשפר תאות ממון לבטל החרון אף והדינים הנאחזים בעשיה, כי כל העסקים והמשא ומתן והמלאכות שעושין הם בחינת עשיה ומחמת ששם עקר אחיות העבודה וזה והקלפות על כן צריכין להתחזק ולהתגבר מאד שלא יפל לתאות ממון חס ושלום והעקר הוא על ידי צדקה שעל ידי זה משפרין תאות ממון כנ"ל, שזהו בחינת קרבנות, שהם בחינת צדקה, שהם בחינת תקון העשיה כנ"ל:

וזהו בחינת קטרת שאומרים אז, כי קטרת הם בבחינת המשכת פח הצדקה אל הלב לשפך חמימות הלב לבטל תאות ממון, כמו שמבאר שם, שזהו בחינת תקון העשיה כנ"ל. ואחר כך אומרים פסוקי דומרה זה בחינת וכד נחית האי רוחא לבא מקבל לה בחדרה דנגונא דליואי, חדרה דנגונא דליואי, זה בחינת פסוקי דומרה שהם זמירות ונגנים שירות ותושבחות שהיו הלויים עוסקים בהם בבית המקדש. ואז זוכין להמשיך עשירות דקדשה שהוא בחינת איהו עשיר השמח בחלקו, שזהו בחינת קטרת, מעשרת וזהו בחינת והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל, ואז צריכין לחזר ולתן צדקה כדי להמשיך הרוח

נדיבה בחינת צדקה שיקבל אותו הלב בשמחה בבחינת חדוה דנגונא דלינאי בחינת נכד נחית האי רוחא וכו' פנ"ל, ועל ידי זה נמשך חסד וכו'. ועל פן אומרים אחר כך ברכות קריאת שמע שהם ברפת המאורות ואהבת עולם כי ברפת המאורות זה בחינת חסד שהוא אור יום, כמו שכתוב: יומם יצוה ה' חסדו. וכמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל והנה קאי באתרא עמיקא וכו', עין שם. וזה בחינת ברפת אהבת עולם שהוא בחינת אהבה וחסד, כי הוא בחינת היכל אהבה שהוא חסד כמו שאיתא בפגנות, הינו פנ"ל שעל ידי שכירת מאות ממון על ידי הצדקה שזוהו בחינת קרנות פנ"ל על ידי זה זוכין לחדוה דנגונא דלינאי שהוא בחינת פסוקי דזמרה פנ"ל. ועל ידי זה זוכין לחסד, שזוהו בחינת ברכות קריאת שמע שהם ברפת המאורות ואהבת עולם פנ"ל. ועל ידי החסד נמשך הדעת פנ"ל וזה בחינת קריאת שמע, כי עקר המשכת המחזין והדעת הם על ידי קריאת שמע, פמבאר בפגנות. ועל ידי הדעת יכולין לקח ולקבץ הנפשות ולהעלותם בבחינת מיין נקבין וליחד קדשא בריך הוא ושכינתה ואן בתחדשים הנפשות בבחינת עבור ועל ידי זה גולד ונמשך תורה. וכל זה הוא בחינת תפלת שמונה עשרה שאן עקר היחוד של קדשא בריך הוא ושכינתה שנעשה על ידי הדעת והמחזין

שהמשכנו בשעת קריאת שמע, פמבאר בפגנות. ואן עולין כל הנפשות בבחינת מ"ג וכו' ועל ידי זה נמשך תורה וזה בחינת ברפת שים שלום שהיא גמר התפלה שאן עקר היחוד ואן ממשיכין התחדשות התורה שגולד מהיחוד, שזוהו בחינת המברך את עמו ישראל בשלום שהוא התורה שנקראת שלום, כמו שכתוב: ה' עו לעמו ימן ה' בריך את עמו בשלום, שנאמר על קבלת התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה בחינת עיר גברים עלה חכם וירד עו מבטחה, בחינת ה' עו לעמו ימן ה' בריך וכו'. ועל פן מופירין קבלת התורה בברפת שים שלום, כמו שאומרים כי באור פניך נתת לנו ה' אלתינו תורת חיים וכו'. ועל ידי התורה נמשך השגחה שלמה וזה בחינת אשרי ובא לציון ושר של יום וקמת שהוא בחינת ירידת השפע כמו שאיתא בפגנות. הינו כי על ידי התורה הנ"ל אנו ממשיכין עלינו השגחתו בשלמות שעל ידי זה יורד עלינו רב שפע טובה וברכה וכו'. נמצא שכל סדר התפלה הוא בחינת כל התקונים הנ"ל, כי צריכין להמשיך בחינת קבלת התורה בכל יום מתדש, שזוהו בחינת התחדשות המחזין שבכל יום:

ד ועקר הארת המחזין הוא ביים דקא, וכלילה מסתלקין המחזין אך אן מחזין עצמן בהתורה שנקבלו ביים, בבחינת "זאת נחמתי בעניי כי אמרתך

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת אַבְדָּה וּמִצִּיָּאָה ג

חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט קלג

הַתְּנִי"י, שְׂבַעַת הַחֲשָׁד וְהַגְּלוֹת בְּחֵינַת לִילָה אִז מַחֲיִין עֲצָמָן בְּהַתּוֹרָה שְׁקַבְלוּ בַּיּוֹם:

הַזֶּה הַחֵינַת מִצְוַת הַדְּלָקַת גִּירוֹת הַמְּנוּרָה, וְזֶה הַחֵינַת הַדְּלָקַת גַּר חֲנֻפָּה, כִּי בְּכֻלָּיוֹת נִקְרָאִים כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הַצְּדִיק חַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה נִקְרָא בְּחֵינַת יוֹם. וְאַחַר כֵּן כִּשְׁנֹסְתֵלֵק הוּא בְּחֵינַת לִילָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב כְּמִיתַת יֵאֱשִׁיחֵהוּ, בַּיּוֹם בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִהְרִים וְכו'.

הֵינּוּ כִּי בְּזִמְנֵי שְׁהִיָּה הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שָׁאוּ הָיָה עֵקֶר הָאֲרֶת הַמַּחֲזִין כִּידוּעַ וְאוֹ הָיָה עֵקֶר הַמִּשְׁכַּת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְכו'". אָבֵל גַּם אִז הָיָה עֵקֶר הַמִּשְׁכַּת הַמַּחֲזִין וְהַתּוֹרָה בַּיּוֹם,

וְסוּמָד לִילָה הָיוּ צְרִיכִין לְהַדְּלִיק גִּירוֹת הַמְּנוּרָה, דְּהֵינּוּ לְהַמְשִׁיד בְּחֵינַת שְׁמֵן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ, שֶׁהוּא הַדַּעַת, לְהַמְשִׁיכוֹ מִהַתּוֹרָה שְׁקַבְלוּ בַּיּוֹם לְהַדְּלִיק בּוֹ כָּל הַגִּירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּלִילָה כְּדֵי שְׂיֵאִירוּ הַגִּירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּלִילָה, דְּהֵינּוּ שְׁגָם בְּלִילָה יֵאִיר עֲלֵינוּ אֹרֶךְ הַתּוֹרָה, שְׁקַבְלֵנוּ בַּיּוֹם עַל יְדֵי שְׂדֻלְקֵנוּ מִשֶּׁם הַגִּירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַמְּנוּרָה, כִּי עֵקֶר הָאֲרֶת גִּירוֹת הַמְּנוּרָה נִמְשָׁכִין מִכְּחֵינַת אֹרֶךְ הַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּאֵהֵל מוֹעֵד מַחֲזִין לְפָרְכַת הַעֲדַת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ וְכו'. שְׁגִירוֹת הַמְּנוּרָה צְרִיכִין שְׁהִיּוּ עֲרוּכִים כְּנֶגֶד אֲרוֹן הַעֲדוּת שְׁשֶׁם הַתּוֹרָה, כִּי מִשֶּׁם הֵם מֵאִירִין כָּבֵל לִילָה, דְּהֵינּוּ מִהַתּוֹרָה שְׁקַבְלוּ בַּיּוֹם וְכו'. לְכֵן בְּכֻלָּיוֹת הַעוֹלָם שְׂכָל יְמֵי

הַצְּדִיק הוּא בְּחֵינַת יוֹם וְאוֹ עֵקֶר הַמִּשְׁכַּת הַדַּעַת וְהַתּוֹרָה שֶׁהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ. וְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁהוּא בְּחֵינַת לִילָה וְאוֹ נִסְתַּמְנוּ תַרְעִין דְּגַן עֲדָן וְנִסְתַּלַּק הַדַּעַת אִד אִנּוּ מַחֲיִין עֲצָמָנוּ בְּהַתּוֹרָה שֶׁהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ בַּיּוֹם, דְּהֵינּוּ בְּחֵינַת חַיּוֹתוֹ, כִּי הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים, שֶׁהֵם בְּחֵינַת מִשָּׁה, הֵם מִמְשִׁיכִין חַדוּשֵׁי תּוֹרָתָם עַל יְדֵי עֲלִית הַנְּפִשׁוֹת כְּנ"ל, וְהֵם מִמְשִׁיכִים הַתּוֹרָה מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן נוֹרָא וְנִשְׁגָב כֹּהֵה שְׂכָל נִפְלֵא כֹהֵה עַד שֵׁשׁ כַּח בְּתוֹרָתָם לְהַשִּׁיב וּלְהַחֲיוֹת כָּל הַנְּפִשׁוֹת שְׁיַעֲסְקוּ בְּתוֹרָתָם לְנִצְחָה, כִּי הַתְּגִלוֹת תּוֹרָתָם הָיָה עַל יְדֵי שְׁהַעֲלוֹ הַנְּפִשׁוֹת כְּנ"ל, וְכַגְדֵּל כְּהֵם הַעֲלוֹ גַם אֵת כָּל הַנְּפִשׁוֹת הַעֲתִידִין לְבֹא בְּבְחֵינַת וְלֹא אֲחֵכֶם לְכַדְכֶם וְכו', כִּי אֵת אֲשֶׁר יֵשְׁנוּ פֹה וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה. וְהַמְשִׁיכוֹ הַתּוֹרָה כְּתַנְשָׁה כּוֹאֵת עַד שְׂכָל מִי שְׁיַעֲסֵק בְּתוֹרָתָם תֵּאִוֵר לוֹ הַתּוֹרָה לְצֵאת מִחֲשַׁבְתּוֹ אֲפֵלְתוֹ בְּכְחֵינַת גַּר לְגַלִּי דְּכַרְיָד וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי. כִּי עַל יְדֵי עוֹסְקוֹ בְּהַתּוֹרָה חוֹזֵר וְנִתְחַדֵּשׁ נִפְשׁוֹ בְּכְחֵינַת עֲבוּר מַחֲמַת שׁוֹאֵת הַתּוֹרָה נִמְשַׁכַת מְעִלִית הַתְּחַדְשׁוֹת הַנְּפִשׁוֹת אֵת אֲשֶׁר יֵשְׁנוּ פֹה וְאֵת וְכו'. וְזֶה בְּחֵינַת טַעְמָה כִּי טוֹב סַחְרָה לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה גֵרָה, שְׂאֵפְלוּ בְּלִילָה, דְּהֵינּוּ אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ לֹא תִכְבֶּה גַר לְעוֹלָם וְעַד. מַחֲמַת שְׂסוּחֲרָתוֹ, דְּהֵינּוּ תּוֹרָתוֹ טוֹבָה מְאֹד בְּחֵינַת טַעְמָה כִּי טוֹב סַחְרָה וְכו', כִּי הַמְשִׁיד תּוֹרָתוֹ בְּשִׁכְלוֹת כְּאֵלֶּה בְּכְחֵינַת וְלִקַּח נִפְשׁוֹת חֵכֶם בְּחֵינַת

הוצאת ספרים

ה

עיר גברים עלה חכם וכו' בבחינת שין של שלשה ראשים ושי"ן של ארבעה ראשים וכו', שעל ידי זה תורתו יש לה פח להאיר גם בליילה ולא תכבה נרו לעולם ועד:

ו זהו בחינת תקופ הגם של חגכה, כי משעמדה מלכות וכן הרשעה על עמך ישראל בקשו להשפיתם תורתך וכו'. מלכות וכן הרשעה זה בחינת תאות ממון ששם כל העבודה זרה וכו' שגופל לשם קשה לו לצאת משם, כמו שכתוב בהמשעה של הפעל תפלה ועל פן נקראת זאת התאוה של ממון מלכות וכן הרשעה, בחינת טבעתי ביון מצולה ואין מעמד וכו'. כי בשגופלים הם ושלום לתאוה זאת של ממון הוא בחינת טובע ביון מצולה ואין מעמד, כי אי אפשר לצאת משם כנ"ל. וזה בחינת שפקשו להשפית התורה לגמרי ונזרו שמד וכו', כי עקר שכחת התורה מרב בני ישראל הוא על ידי תאות ממון כאשר אנו רואין בחוש בהרבה בני אדם שטבילים מהתורה על ידי מרדתם בממון שרודפים אחר פרנסתם כל ימיהם ואינם עוסקים בתורה עד ששוכחים אותה לגמרי רחמנא לילן. כמו שאנו רואין כמה אנשים שבימי געוריהם היו בני תורה והרבה שהיו מפלגים בלמוד בימי געוריהם, ואחר כך על ידי שיצאו לשוק נפלו הם ושלום, לתאות ממון ונטרדו בפרנסתם עד שטבילו את התורה עד

ששכחו אותה לגמרי ולא האמינו בה' שייכל לפרנסם בסכה

קלה ולא קבעו עתים לתורה, כי נמשכו אחר תאות ממון עד שגדמה להם שצריכין להתנגע כל ימיהם על הפרנסה וזה וזה לא עלתה בידם. וזה בחינת כל השמדות שגורה מלכות וכן הרשעה שהוא בחינת תאות ממון, כי כל השמדות וכל העבודה זרה תחובים בממון, כמו שמבאר בהתורה צוית צדק (בסיון כז) על פסוק: "וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְּׂמֹד". ומגדל התגבורות והתפשטות תאות ממון שהוא בחינת מלכות וכן הרשעה כמעט שגשמתכה תורה מישראל, אך ה' יתברך עושה עמנו נסים ונפלאות גדולות בכל דור ודור ונותן פח בהצדיקים אמתיים שבכל דור שיקבצו ויעלו כל הצדקות שישאלו נותניו ועל ידי זה הם משברים ומבטלין תאות ממון מישראל שלא תתפשט כל כך שלא תשתפח תורה מישראל הם ושלום. וזה בחינת שתיה הגם על ידי הפהנים בית חשמונאי. פהנים הם בחינת פח הצדקה וחסד של ישראל, כי הפהן הוא איש החסד, כי הוא מקבץ כל הצדקות של ישראל, כי צריכין לתן לו תרומות ומעשרות וכל מתנות פהנה שהם בחינת צדקה וחסד. ובכל זה הם משברין ומבטלין תאות ממון מישראל. וזה בחינת בית חשמונאי, בחינת יאתיו חשמונים מני מצרים, שהוא בחינת צדקה

דף ע"ה

תורת

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומצאיה ג

חושן משפט קלה

בתורה גם עליהם מתגברת תאות ממון עד שמממאה ומקלקלת את הדעת, כי מחמת תאות ממון על פי רב יש להם פניות גדולות ומחשבות זרות הרבה בתפלתם ותורתם ועבודתם. וזה בחינת שמלכות וכן שהיא תאות ממון טמאא כל השמנים שאפלו במקום שגמאא איזה שמן שהיא בחינת דעת ותורה, התאווה של ממון מטמא ופוגם את הדעת, כי נכנס בו כמה וכמה פניות ושקרים ומחשבות זרות מחמת חמדת הממון ומרדתו בהפרנסה. ומחמת זה לא היה שמן להדליק עד שממאא כנס צלוחות שמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול

וכו'. כהן גדול זה בחינת הצדיק הגדול האמתי שהוא יכול לברר ולהעלות כל הצדקות והחסדים שישאל עושי, כי כהן איש חסד בחינת צדקה כ"ל. והכהן הגדול הוא בחינת חסד גדול מאד כי הוא כלול מכל הכהנים והוא זוכה לכנס לתכלית הקדשה של הבית המקדש, כי הוא נכנס לפני ולפנים למקום הארון והלוחות וכל עבודת הבית המקדש תלוי בו. כי הוא מקבץ כל הצדקות והחסדים של כל ישראל ומשפר ומכבטל העבודה וזה מיישראל שהוא תאות ממון ועל כן הוא זוכה לעשירות גדול, כמו שאמרו רבותינו ו'ל, 'והכהן הגדול מאחיו' - גדלו משל אחיו. כי עקר העשירות באמת הוא על ידי שבירת תאות ממון, כמו שמבאר בהתורה צוית צדק בסיומן

שמשברת תאות ממון, כי מצרים הוא בחינת תאות ממון כי היא מלאה גלולים ועבודה זרה שהם בחינת תאות ממון וכמוכן בהמעשה של הבעל תפלה שרמזה בישעיה קפ"ט ל"א שהוא: "הי הירדים מצרים לעורה וכו'", ע"ן שם. ומי שגמל ממונו ונתן צדקה זה בחינת יאתיו חשמנים מני מצרים, שמתוך תאות ממון הוא מתגבר ומשפר תאוותו ונתן ממונו לצדקה. נמצא שהכהנים בית חשמונאי זה בחינת כח הצדקה שישאל נותנים ועל ידי זה מכניעים ומכבטלין בחינת מלכות וכן הרשעה שהוא בחינת תאות ממון כ"ל:

ו זה בחינת מה שהיונים טמאא כל השמנים. שמן משחת קדש הוא הדעת והתורה, כי על ידי תאות ממון נכמין ונתקלקלון כל המחין והדעת, כי כמו שעל ידי שבירת תאות ממון זוכין לדעת שעל ידי זה ממשכין תורה כ"ל, כמו כן להפך בשמתגבר תאות ממון, שהיא בחינת מלכות וכן אז נכנס הדעת ואי אפשר להמשיך תורה. וזה בחינת טמאא כל השמנים, הינו כי תאות ממון מתפשטת על הכל לקלקלם חס ושלום, כי על רב העולם שהם ההמון עם היא מתפשטת להשיחם תורתו לגמרי, כי מרבוי טרדותם כממון אינם עוסקים בתורה ומצות עד ששוכחים חס ושלום התורה לגמרי כ"ל. אך אפלו על אותן שנשארו להם איזה דעת קצת ועוסקים

כג, ע"ג שם. ועל פ"ג הוא זוכה לתכלית הקדושה של הבית המקדש, כי על ידי צדקה, שהיא שבירת תאוות ממונ, זוכין לקדושת הבית המקדש, בחינת "ואני ברב חסדך אבוא ביתך", כמו שמבאר שם. וזה בחינת גלוּתית של שמוֹן שהיה חתום בחותמו של פה"ג גדול זה בחינת חתום תורה בלמדי, הינו שהצדיק הגדול האמתי שהוא בחינת פה"ג גדול שבר תאוות ממונ לגמרי בתכלית על ידי פה הצדקה עד שהשמוֹן משחת קדש שלו שהוא הרעת שלו חתום בחותם שאין בו שום מגע זר, כי הוא נקי ונוד לגמרי מפל מיני פגיות הפאים על ידי תאוות ממונ ועל ידי זה הוא יכול להמשיך תורה בקדושה גפלאה שהוא בחינת חתום תורה בלמדי, שהתורה תהיה נחתמת ונקבעת בלבם לעולם עד שתחזירם למוטב בבחינת "שימיני בחותם על לבך בחותם על זרועך וכו'", שהוא בחינת תפלוין מחוין, כי הצדיק הג"ל ממשיך תורתו בבחינת חותם דקדושה בחינת תפלוין מחוין פמוֹבן בהתורה הזאת, ע"ג שם. וזהו: ולא היה בו להדליק אלא יום אחד ונעשה גם ודלק שמונה ימים, הינו כי כפי סדר הבריאה שכל קיומה על ידי התורה שהצדיקים ממשיכין בכל עת צריכין להמשיך התורה בכל יום מחדש, כי בכל יום נמשכין מחוין חדשים פידוע. ועל פ"ג בהשמוֹן, שהוא הרעת הקדוש של הצדיק האמת, שהוא בחינת פה"ג גדול,

לא היה ראוי להדליק כי אם יום אחד, כי ביום האחר צריכין מחוין חדשים וחדושי תורה חדשים, אך פ"ג זה היה אם היה הדור בתקונו וכמו שיהיה לעתיד בשבוא משיח צדקנו שאז יהיו נפתחין מענינות החכמה ויגלו לנו הצדיקים חדושי תורה בכל יום, אבל עכשו בעמק הגלות קשה לגלות חדושי תורה אמתיים אפלו פעם אחת בשנה. רק שה' יתברך בעצם רחמיו נתן פה להצדיק האמת שהוא נקי ונוד מפל שימשיך תורה בדרך גם גפלא עד שהשמוֹן והתורה שאינו ראוי להדליק ולהאיר כי אם ביומו פ"ג, אבל מעצם קדושת הצדיק הוא ממשיך התורה ממקום גבה ועליון פזה מבחינת התורה שתתגלה לעתיד שהיא אורייתא דעתיקא סתימאה, עד שדולק ומאיר השמוֹן והתורה שלו בחינת שמונה ימים, והינו שמאירה התורה שלו כל ימי עולם עד יום השמיני, שהוא בחינת בינה עלמא דאתי שאז יתגלה האמת בעולם ועולתה תקפץ פיה וכו'. כי כל ימי עולם היה הם בבחינת שבעת ימי הבנון, בחינת שבע מדות, אבל יום השמיני הוא בחינת בינה עלמא דאתי למעלה מהבנון ששם מתבטלת הספרא אחר לגמרי, בחינת ואת רוח הפמאה אעביר מן הארץ, בחינת וביים השמיני ימול בשר ערלתו, שאז בבחינת יום השמיני יהיה נמול נחתם ונתבטל הערלה החופה על הקדושה בבחינת ואת רוח הפמאה

לקוטי הלכות

הלכות אבדה ומציאה ג

חושן משפט קלו

אעביר מן הארץ, הינו שהצדיק הגדול ממשיך התורה בקדושה כזאת עד שתהיה מאירה כל ימי עולם עד לעתיד לבוא. ועל זה קבעו לנו שמונת ימי חגכה שכל אדם בביתו ידליק נר חגכה, שהיא בחינת נרות המנוחה, כי על ידי תקף הנם המשיכו הצדיקים הגדולים תקון נפלא כזה והארה נפלאה כזאת על ידי תורתם הקדושה שנאמרה על ידי עליות נפשות וכו' כנ"ל עד שכל אדם בביתו יש לו כח להדליק נר חגכה שהוא בחינת אור התורה, כי כל אדם יכול להאיר על עצמו אור תורתם שתאיר לו כמו אור ונר לצאת מחשכת אפלה שלו. וזה בחינת נר חגכה, לשון חגכה, שכל מי שרוצה לחנך עצמו בעבודת ה' ותפוד יכול להמשיך שמן משחת קדש ולהדליק נר מאור תורתם שגלו והמשיכו ממקום שהמשיכו עד שכל אדם יכול למצא את עצמו בתורתם ושתאיר לו לנצח לצאת מאפלה לאור גדול. והוה בחינת מה שפודליקין נר חגכה למטה מעשרה טפחים, כי ממשכין האור העליון שהוא כלל כל היחודים שעולה ג"ר, ממשכין עתה אותו גם למטה מעשרה טפחים, כמבאר בפגוטה. וזה בחינת 'פוק חזי גבורתא דמך' המבאר שם בסוף התורה הנ"ל, דהינו שמוגדל גבורת פח הצדיק יש לו כח להעלות גם הנפשות הנמוכים מאד מאד בבחינת עבור אפלו מי שלא יצא עדן מחל אל הקדש אפלו כמלא

החוט וכו', עין שם. והוה בחינת למטה מעשרה טפחים ששם תכלית העשיה וקושה להאיר אור התורה לשם אף על ידי תקף הנם של חגכה שהוא נמשך בכל דור ודור בכל שנה ושנה שהוא בחינת התגלות התורה של לעתיד שהמשיכו הצדיקים הגדולים בני עליה האמתיים, על ידי זה יש פח שיאיר האור גם למטה מעשרה טפחים, דהינו אפלו באותן שהם בתכלית העשיה שעדן לא יצאו מחל אל הקדש אפלו כמלא החוט גם להם מאור אור התורה הזאת, כי גם נפשותם העלו בבחינת עבור על ידי עצם פחם בבחינת פוק חזי גבורתא דמך וכו' ל:

ה"ה

ח ועל-כן נוהגים להרבות בצדקה בחגכה, כי חגכה הוא בחינת הכנעת מלכות וון הרשעה שהוא תאות ממון ששכירתה על ידי צדקה שעל ידי זה ממשכין אור התורה שמושם נמשך הדלקת נר חגכה לכל אחד בביתו כנ"ל על פן מרבין אז בצדקה:

ט וזה בחינת מצות השבת אבדה, כי השבת אבדה זה בחינת שכירת תאות ממון, כי לוקח החפץ שמצא ששנה ממון ויכול לקחו לעצמו והוא לוקחו ומחזירו לבעליו נמצא שהוא בחינת שכירת תאות ממון בחינת צדקה, כי השבת האבדה לבעליה הוא גמילות חסדים שהוא בחינת צדקה, כי גדולה גמילות חסד יותר מן הצדקה (כנה מט ע"ג). נמצא שמצות השבת אבדה הוא בחינת

הראות והמחשבה להדבך שצריך לשמרו מחפור מן הצד כנ"ל, שיהו בחינת פגם ההשגחה שלמה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם היטב ענני השגחה השלמה. ועל פן זה שמוצא האבדה ומשים עין עליה ואינו מתעלם מפגה ומחזירה לבעליה הוא חוזר ומשלים ומתקן פגם ההשגחה שלמה ועל פן הוא חוזר וממשיך השגחה שלמה וכנ"ל:

י כי באמת צריך כל אדם לזהר מאד לשמור ממונו וחפציו כבבת עין, באשר הזהירנו אדוננו מורנו ורבנו ז"ל על זה כמה פעמים, כי אף על פי שתאות ממונו מנגה מאד, אף על פי כן ממונו של איש הישראלי צריכין לשמרו מאד. אדרבא, מחמת שתאות ממונו מנגה מאד ויש ספגה גדולה משיצא לשוק בשביל פרנסתו שלא יפל לתאות ממונו, אך הוא מכרח לצאת בשביל פרנסה. על פן זה הממונו שכבר הרויח בהשגחתו יתברך על ידי איהו מלאכה או משא ומתן וכיוצא בודאי צריך לשמרו מאד מאחר שספגן גפשו בגשמיזות ורהיניזות בשביל זה. ועל פן חזר יעקב אבינו על פכים קטנים, כי צדיקים ממונם חביב עליהם וכו' ואין זה מחמת תאות ממונו חס ושלום, אדרבא, מחמת שמבזה וקשה בעיניהם מאד כל עסקי העולם שצריכין לעסק בשביל פרנסה מחמת שמתבטלים על ידי זה מדברי תורה ואף על פי כן בהכרח לעסק גם בזה בשביל פרנסה המכרתת על פן

שכירת תאות ממונו על ידי צדקה וחסד ועל ידי זה נמשך השגחה שלמה כנ"ל. וזה שכתוב מצות השבת אבדה פלשון ראיה, כמו שכתוב: "לא תראה את שור אחרך או שיו נדחים והתעלמות מהם השב תשיכם וכו', וכן תעשה לחמרו וכו' לא תוכל להתעלם". לא תוכל להתעלם דקא שאסור להעלים עין מן האבדה שלא יפגם חס ושלום בעינים העליונים בבחינת השגחתו השלמה, כי בשמישים עין על האבדה ומשגיח עליה להגבית אותה ולהחזירה לבעליה, כמו כן ממשיך מלמעלה השגחה שלמה, כי זה עקר בחינת השבת אבדה שהוא בחינת שכירת תאות ממונו על ידי צדקה וחסד שעל ידי זה נמשך השגחה שלמה כנ"ל. כי עקר האבדה נמשך מפגם ההשגחה על ידי שלא השגיח היטב על ממונו ולא שמרו בראי ועקר הפגם הוא על ידי הפח הדעת שהוא בחינת פגם ההשגחה שלמה, דהינו שאין מסתפל על הדבך היטב עד שיהיה נחור ונצטטר בעיניו רק הוא מתחיל להסתפל בו וקדם שמגיע הראות להדבך הסיח דעתו ונתפור הראות אל הצד לדברים אחרים ועל ידי זה נגנב או נאבד ממנו, כי בודאי לא אבד ממונו לדעת כי זהו שוקה ומשגע גמור המאבד מה שנותנים לו רק רב האבדות הם על ידי הפח הדעת, דהינו שאינו משמרו בראי, דהינו שאין מגיע הראות להחפץ שצריך לשמרו רק מקדם שמגיע

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומציאה ג

חושן משפט קלט

זה החפץ והממון ששכר בא לרם
 שומרים אותו היטב שלא יהיה נאכזר חס
 ושלום, שלא יצטרכו לחזר ולהתפטר
 מדבריו תורה חס ושלום בשביל זה, ומי
 שפוגם בשמירת הממון הוא פוגם
 בבחינת השגחה שלמה כנ"ל ועל כן זה
 שמשויב האברה הוא ממשיך בחינת
 השגחה שלמה כנ"ל:

יא וזה בחינת "ויקרא יעקב אל בניו
 ויאמר האספו ואגידה לכם את
 אשר יקרא אתכם באחרית הימים",
 שבקש לגלות את הקץ ונסתלקה הימנו
 שכינה והתחיל לדבר דברים אחרים,
 ואמר "הקבצו ושמעו וכו'". ובודאי מה
 שדבר אחר כך היה מעין שרצה לגלות,
 כי לכאורה תמותה מאחר שלא גלה כלל
 מהקץ, למה נכתבו דבריו אלו בתורה מה
 שאמר ואגידה לכם וכו' מה שלא גלה
 כלל, אך באמת מה שאמר אחר כך
 מחבר ושיד למה שרצה לגלות, כי יעקב
 רצה לגלות ממש קץ הגאולה ונסתלקה
 הימנו שכינה, כי הוא קץ הפלאות ואסור
 לגלותו, על כן התחיל לדבר דברים
 אחרים ורמז והעלים להם את הקץ
 בתוכם והודיעם בזה זמן לקץ הגאולה,
 הינו שעקר הגאולה תלויה בהתגלות
 התורה בבחינת הנ"ל, דהינו על ידי
 הצדיקים שהם בבחינת משה משיח שיש
 להם כח לקבץ את הנפשות בחקמתם
 ולעלות בחקמתם ולהמשיך תורה וכו' ל.
 וזהו בחינת הקבצו ושמעו בני יעקב

ושמעו אל ישראל אביכם, הקבצו ושמעו
 בני יעקב, זה בחינת קבוץ הנפשות שכל
 אלו הנפשות הבאים לשמע דבר ה' הוא
 מקבצים יחד ומעלה אותם בבחינת עבור.
 וזה, הקבצו ושמעו, שמהיר אותם
 שיתאספו ויתקבצו יחד ויפו אוניהם ויהיו
 מוכנים לשמע, ועל ידי הקבוץ וההכנה
 הזאת שהם חפצים לשמע על ידי זה
 מעלה החכם נפשותם ועל ידי זה מוריד
 להם תורה ואז יש להם מה לשמע, וזהו:
 "ושמעו אל ישראל אביכם", דהינו
 שישמעו התורה הנפלאה שהמשיך וגלה
 להם, ועל כן נאמר שתי פעמים ושמעו/
 כי ושמעו הראשון נאמר על מה שפטים
 אונם ומכינים עצמן לשמע בעת הקבוץ,
 שזהו בחינת רצון החוק שיש לכל אחד
 ואחד הבאים לשמע דבר ה', שזהו עקר
 בחינת קבוץ הנפשות, דהינו רצונות,
 כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, ונפש
 הוא בחינת רצון וכו', ענין שם, כי שמיעה
 בלבא תלוי, הינו רצון הלב והתשוקתו
 הגדולה לשמע דברי החכם הצדיק
 האמת, שזהו בחינת נפש כנ"ל. ועל ידי
 זה מקבצים ומאספים יחד בבחינת הקבצו
 ושמעו בני יעקב ואחר כך מוריד להם על
 ידי זה תורה, וזהו בחינת ושמעו השני
 שהוא ושמעו אל ישראל אביכם,
 שנאמר על התגלות התורה שמוגלה להם
 וכו' ל. ועל כן נאמר בתחלה יעקב הקבצו
 ושמעו בני יעקב, ואחר כך ישראל ושמעו
 אל ישראל כי בעת הקבוץ קדם התגלות

התורה שאזו ערין בחינת עבור אז
 ונקראין המחין והדעת בחינת יעקב בחינת
 בכפון יעקב את אחיו שהוא בחינת עבור.
 ואחר כך בשגולד ונתגלה התורה אז הוא
 בחינת ישראל, כמו שכתב אדוננו מורנו
 ורבונו ז"ל בהתורה 'עתיקא' (בסיון כא) על
 פסוק "כי יעקב בחר לו יהוה ישראל
 למגלתו", ענין שם:

יב ועל כן קנטר יעקב השלשה שבמים
 הראשונים: ראובן שמעון ולוי,
 כי זה ידוע שכל בחינה כלולה מכל
 הבחינות ועל כן בכלל הנפשות שהחכם
 מקבצם יחד ועולה עמם וממשיך תורה,
 שזהו בחינת שתי שכליות, כי הקבוץ
 הוא בחינת שכל אחד, ומה שממשיך
 תורה הוא שכל שני בחינת ש"ן של
 שלשה ראשין וש"ן של ארבעה ראשין,
 בכלל אלו הנפשות יש בהם שתי בחינות,
 כי יש נפשות שהם בבחינת השכל של
 הקבוץ, שמקבצם ומעלה אותם בבחינת
 עבור ויש נפשות שהם בבחינת השכל
 של המשכת התורה, ואלו השלשה
 שבמים הראשונים ראובן שמעון ולוי הם
 בבחינת השכל של הקבוץ והינו שהם
 הראשונים ומהם מתחיל להעלותם
 בבחינת עבור לגרם היחוד על ידם
 בתחלה. ומחמת שכל התחלות קשות,
 על כן בתחלה בעת בחינת העבור אז
 מתעוררים דינים קשים חס ושלום, כי
 עבור בחינת דין פידוע, כמו שנאמר,
 "ויתעבר ה' כי למענכם", וכמו שראינו

בעינינו אצל הצדיקים הגדולים שבתחלה
 בעת שהבינו עצמנו לומר תורה היו רואים
 מהם קפידות גדולות מה שלא היה
 דרכם בכך תמיד. אך כל זה נמשך
 בבחינת ה' ודין של בחינת עבור, ועל כן
 קנטר יעקב אבינו שלשת שבמים
 הראשונים האלו מחמת שהם הראשונים
 שעל ידם עקר התחלת המשכת היחוד
 שהוא בחינת עבור שאז הוא בחינת דין
 וקנטר כנ"ל. כי שמות שלשה שבמים
 אלו מרמזו על זה, כי ראובן נקרא על שם
 כי ראה ה' בעניי כי עתה יאהבני אישי,
 זה מרמז שעדין אין יחוד שלם בין הקדוש
 ברוך הוא ונקטת ישראל מחמת פגם
 מעשיהם, אבל הצדיק בגדל כחו
 שמעורר מעט הטוב שיש בישראל
 ומעלה ומקטט גם הנפשות הפגומים עם
 הטובים בבחינת אריתי מורי עם בשמי
 וכו', כמו שמבאר שם, ענין שם. עד
 שמעורר רחמי ה' ויתברך שיראה בעיני
 ישראל ויאהב אותם ויתקרב ויתחבר
 עמם, וזה בחינת 'כי ראה ה' בעיני כי
 עתה יאהבני אישי". וכן שמעון נקרא על
 שם כי שמע ה' כי שגואה אנכי וכו'. וכן
 לוי שנקרא על שם הפעם ילוח אישי אלי
 וכו', נמצא ששמות כל אלו השלשה
 שבמים מורים על תחלת היחוד, הינו
 שהם מעוררים וגורמים היחוד והאהבה
 והחבור בין הקדוש ברוך הוא ונקטת
 ישראל מה שבתחלה היו כמו רחוקים
 ושנואים ממנו ופכלו ענויים וצרות רבות

ה' 97

לקוטי הלכות

הלכות אבה ומציאה ג

חושן משפט קמא

ועתה יאהבם ויקרבו ויתלזה ויתחבר אליהם וכנ"ל. ועל פן מחמת שאלו השבטים הם בחינת ההתחלה בחינת עבור שהוא דין על פן קנטרם בדרגים וכנ"ל. אבל יהודה היה בחינת הפעם אודה את ה' שמרמו שפבר נכמרו רחמי ה' ותברך ונתבטלו הדינים והרגו לגמרי והתחיל להתמשך מלמעלה המושבת התורה שאו נמתקין כל הדינים כשהמתין מתחילין להתמשך. והיו הפעם אודה וכו' בחינת המושבת התורה שאו עקר השבח וההודיה, בחינת "אודה ב' אשר לכב בלמדי משפטי צדקך". פי יהודה הוא בחינת משיח שיצא ממנו שאו יהיה עקר התגלות התורה בבחינה הנ"ל שעל ידי זה עקר הנאלה פנ"ל. ועל פן כשהגיע ליהודה התחיל לקרבו בדרגים טובים, פי כבר נתבטל הדין והרגו הנאחו בחינת עבור והתחיל להתמשך בחינת התגלות התורה והדעת שהוא בחינת רחמים וחסד פנ"ל. נמצא ששלישה שבטים הראשונים הם בבחינת עבור ושאר השבטים הם בבחינת הולדת והמושבת התורה. ועתה תראה נפלאות שבשכיל זה בעת יציאת מצרים הזכיר שלישה שבטים אלו לברם בפרשת וארא כמו שכתוב אלה ראשי בית אבותם וכו' ופרש רש"י שם, לפי שקנתרם יעקב אביהם לשלישה שבטים הללו בשעת מותו חור הכתוב וחסם פאן לברם לומר שחשובים הם, פי בכלליית נחשב כל

גלות מצרים בבחינת עבור פידיע, ויציאתם משם וגאלתם נחשב בחינת לדה פידיע. פי כבר מבאר שכל בחינה כלולה מפל הבחינות ועל פן אף על פי שיעקב בודאי המשיך וגלה תורה הרבה לבניו ובפרט הברכות הקדושות שברכם קדם מותו שכל דבור ודבור הוא תורה גבה ומרמו בהם כל מה שיעבר עליהם ויקרה אותם עד הסוף אף על פי כן עדן לא נתנה בימיו ועל פן כל ענין יעקב הוא בבחינת קבוץ הנפשות בבחינת עבור. עד שבא משה רבנו וגרם יחוד נפלא למעלה עד שהוציא הנפשות מבחינת עבור והמשיך תורה שהיא התגלות הדעת שהוא בחינת לדה, שזהו עקר בחינת יציאת מצרים, ועל פן בעת בחינת העבור סבלו ישראל צרות רבות בגלות מצרים פי עבור בחינת דין פנ"ל. וזה בחינת תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, שהתגלות התורה נמשך על ידי משה בחינת תורה צוה לנו משה, אך הירשה הקדושה שהיא התגלות התורה שהביא לנו משה רבנו נמשך על ידי קהלת יעקב בחינת מורשה קהלת יעקב, דהינו על ידי קבוץ הנפשות בבחינת עבור, שזהו בחינת יעקב, פי עקר הקהלה והקבוץ על דו, פי הוא שרש כל הנפשות, כמו שכתוב: כל הנפש הפאה לבית יעקב, כמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר. ועל פן בעת יציאת מצרים הזכיר אלו השלישה שבטים הראשונים

לכד כי הם הם עקר בחינת העבור ועמה
 עקר הגאולה תלויה בהם להמתיק ולבטל
 הדין הנאחז בבחינת עבור שהם בחינת
 אלו השלשה שבטמים על ידי החסד
 והרחמים שהתחיל להתמשך בעת
 הגאולה על ידי שפך גתעורר בחינת
 המשכת התורה שעל ידי זה היה עקר
 הגאולה, כמו שכתוב: "בהוציאך את העם
 מצרים תעבדון את האלהים וכו'".
 ועמה מתקו דברי רש"י הנ"ל והם
 מהפסיקתא שלפי שקנתרם יעקב לאלו
 השלשה שבטמים וכו', כי בודאי פן הוא
 שלפי שקנתרם וכו', שזהו מחמת שהם
 בבחינת עבור ששם אחיזת הדין שמושם
 היה כל גלות מצרים, על פן עתה בעת
 הגאולה צריך לחזר ולהזכיר אותם דיקא,
 כי עקר הגאולה תלוי בהם להמתיק הדין
 מהם על ידי המשכת התורה שהתחיל
 על ידיהם על ידי שהיו בבחינת עבור
 שעל ידי זה עקר הגאולה פנ"ל. וזה
 שפרש רש"י שם שחזר הכתוב ויחסם
 לומר שחשובים הם, כי בודאי מה שמהם
 עקר התחלת עלית הנפשות בבחינת
 טעבור שאז הוא בחינת דין אין מחמת
 גריעותם חס ושלום, אדרבא, הוא
 חישיבותם שהם גדולים כל כך שמהם
 עקר ההתחלה שנקשה מאד ומחמת זה
 בעצמו קנתרם פנ"ל. אבל באמת הם
 חשובים ועל פן בעת הגאולה צריכים
 להזכיר אותם דיקא, כי עקר הגאולה על
 ידם כי אם לא היה בחינת עבור לא היה

בחינת לדה שהוא בחינת המשכת
 התורה שהוא עקר הגאולה פנ"ל:
 יג **נמצא** שבכלליות העולם קבוץ
 הנפשות בבחינת עבור
 הוא בחינת יעקב, בחינת כל הנפש
 הבאה לבית יעקב פנ"ל, והמשכת
 התורה הוא בחינת משה שהמשיך ונתן
 לנו את התורה ועל פן הכרח יעקב אבינו
 להורידם למצרים ומשה רבנו הוציאם פי
 ירידת ישראל למצרים נמשך מבחינת
 עבור פדוע, שזהו בחינת יעקב. אבל
 הירידה הוא בשביל העליה. כי אם אין
 עבור אין לדה. וכמו שכתוב: "אנכי ארד
 עמך מצרימה ואנכי אעלה עם עלה". כי
 על ידי זה וכו אחר כך לגאולה על ידי
 משה שהמשיך ונתן לנו את התורה,
 שזהו בחינת לדה פנ"ל. וזה שאיתא
 במדרש פירשת ויחי, יעקב סים בזאת
 וזאת אשר דבר, ומשה פתח בזאת
 וזאת הברכה, משה סים באשרי 'אשרי'
 ישראל ורוד פתח באשרי 'אשרי האיש'
 וכו'. הינו כי יעקב הוא בחינת קבוץ
 הנפשות ועל פן סים בזאת, כי זאת הוא
 בחינת מלכות אמונה, פמוכא בתקונים
 באריכות, ומלכות אמונה היא בחינת
 כלליות הנפשות פדוע, ועל פן משה
 פתח בזאת שפים יעקב, כי על ידי קבוץ
 הנפשות, שהוא בחינת יעקב, המשיך
 משה התורה ועל פן שם 'זאת הברכה'
 מתחיל תכף לדבר מהמשכת התורה
 שנמשך על ידי קבוץ הנפשות שהוא

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומציאה ג

חושן משפט קמג

בחינת יעקב, כמו שכתוב שם, "ה' מסיני בא וכו', תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב" וכנ"ל. ועל פני יעקב סיים בזאת ומשה פתח בזאת, כי כל בחינת יעקב הוא בחינת קבוץ הנפשות שהוא בחינת זאת וזוה פתח משה, כי על ידי קבוץ הנפשות של יעקב שהוא בחינת זאת המושך משה התורה כנ"ל. וזהו משה סיים באשרי ודוד התחיל מאשרי, כי על ידי המשכת התורה נמשך השגחה שלמה שהוא בחינת אשרי, לשון "אשרוני ולא קרוב", כמו שכתב שם אדוננו מורנו ורבינו ז"ל על פסוק "אשרי העם". ודוד התחיל מאשרי, כי דוד הוא בחינת משיח שכל עסקו להמשיך השגחה שלמה על ידי התורה שמומשיך על ידי בחינות הנ"ל. כי כל הצרות וכל הגזירות שסובלין עתה הוא מחמת הסתרת פנים, דהינו שכלכול אין נמשך השגחה בשלמות עלינו ועל זה אנו צועקין בכל עת: "עד אנה תסתיר את פניך ממוני וכו', למה פניך תסתיר תשפח ענינו ולחצונו", וכתוב, "ראה עניי ועמלי וכו'". וכל עסקם של הצדיקים האמתיים שמוקמין אותנו ומחיינן אותנו במרידת הגלות הנה ומעוררין וממשיכין הגאולה הוא על ידי ההשגחה שלמה שמומשיכין בכל עת על ידי חדושי תורתם שמומשיכין על ידי עלית נפשות וכנ"ל. וזהו בחינת דוד שהוא משיח שהתחיל באשרי במה שסיים משה, כי עקר

המשכת התורה שמומשיך הצדיק בחינת משה הוא פדי להמשיך השגחה שלמה שהוא בחינת אשרי, שזהו בחינת דוד משיח שנקרא "פה עינים וטוב ראי", מחמת שהוא ממשך השגחה שלמה, בחינת "ושמתי עיני עליהם לטובה", שעל ידי זה עקר הגאולה כנ"ל:

נמצא ששלשה צדיקים אלו: יעקב משה דוד, הם כלל השלשה בחינות הנ"ל שהם קבוץ הנפשות להעלותם בבחינת עבוד, שזהו בחינת יעקב, והמשכת התורה שזהו בחינת משה, והמשכת השגחה שלמה, שזהו בחינת דוד משיח. וכל אלו השלשה בחינות כלולים וקשורים ותלויים זה בזה, כמבאר בהתורה הנ"ל. על פני כמה שפיס זה פתח זה, כי כל אחד תלוי ומקשר בכתבו כנ"ל, כי על ידי קבוץ הנפשות ממשיכין תורה ועל ידי המשכת התורה נמשך השגחה שלמה כנ"ל:

יד וזהו גם כן מה שאיתא במדרש פרשת וזאת הברכה ששם מתחיל מאברהם וזה לשונו, אברהם ברך את יצחק וכו', דכתיב, "ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק וכו'". עמד יצחק לברך את יעקב אמר, מקום שפסק אבא משם אני מתחיל אבא הפסיק ביתן אף אני מתחיל ביתן, מנין? שנאמר, "ויתן לך האלהים". ובמה חתם, בקריה, שנאמר, "ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אותו". עמד יעקב לברך את השבטים

אמר איני פותח אלא בקריה, שנאמר, "ויקרא יעקב אל בניו". ובמה חתם, בואת וכו', עמד משה לברך וכו'. פי התחלת התקון התחיל מאברהם אבינו שהוא התחיל להוציא העולם מקללותיה שנתקללה על ידי חטא אדם הראשון, ולהמשיך ברכות, דהינו להמשיך השפעת התורה שמשם כל הברכות, כמו שכתוב: ה' עז לעמו וימן ה' יברך וכו'. והתחלת התקון הוא על ידי הצדקה שעל ידי זה משפרין תאות ממוזן כנ"ל בהתורה הנ"ל. וזה בחינת תאות אברהם שהיה איש החסד שעשה חסד וצדקה הרבה עם כל באי עולם ועל ידי זה שבר תאות ממוזן (וכמו

שמבאר בהתורה שישאר דסיני' בסיון ל' עון שם) ובטל בחינת "בעצבון תאכלנה", בחינת "בזעת אפך" שנתקללו בחטא אדם הראשון, ובחמת שהוא זכה לבטל הקללה הנ"ל על פן נמסרו לו הברכות, כמו שכתוב: וזהו ברכה וכו'. והוא מסר הברכה ליצחק וסיים ביותו, כי מדת אברהם הוא בחינת השפעה ונתינה בחינת נתינת צדקה וחסד, בחינת "נתן יתן וכו'", על פן סיים ביותו. ויצחק פתח בזה וסיים בנזקרא, כי יצחק הוא תקן מדת הנבונה בחינת סמרא דלוי ששם בחינת הנגון והשיר ועל פן הוא המשיך התקון הנאמר בהתורה הנ"ל שהוא בחינת וכד נחית ההוא רוחא לבא מקבל לה בחדוה דנגנא דלויא, שהוא בחינת שלמות תקון תאות ממוזן שישפך חמימות הלב

לתאות ממוזן ולהפכו לשמחה שהיה שמח בחלקו ולא ידעו אין להעשיר, שהיו בחינת חדוה דנגנא דלויא, שהיו בחינת יצחק שהוא בחינת גבורות קדושות שמשם עקר השתלשלות אחיות תאות ממוזן, בחינת "מצפון זהב יאתה", שהם בחינת חרון אף ודינים, ואין הדין נמתק אלא בשרשו, דהינו בשממשיכין כח הצדקה והחסד של אברהם איש החסד לבחינת גבורות יצחק שהוא בחינת חמימות הלב ומשפכין חמימות הלב דסמרא אחרא שלא יבער הלב לתאות ממוזן רק אדרבא, יהיה שמח בחלקו עד שיזכה לבחינת חדוה דנגנא דלויא, כי הנגון והשמחה הוא בבחינת לוי, שהוא בחינת יצחק, שהוא בחינת שמאל דקדושה ששם השיר והנגון והשמחה בשמבטלים משם אחיות הדינים דסמרא אחרא שהם בחינת תאות ממוזן וזכין שיבער ויתחמם הלב לה' ויתברך בשמחה ושיר ונגון, בבחינת "לבי ובשרי ורגנני אל אל חי":

ועל פן פתח יצחק במקום שחתם אברהם שהוא ויתן, כי הוא העקר שצריך להמשיך כח נתינת הצדקה של אברהם לשפך חמימות הלב שנגמשיך מגבורת יצחק לבטל משם חרון אף, בחינת "בזעת אפך תאכל לחם", ולהפכו לשמחה ונגון, שהוא בבחינת יצחק שנקרא על שם הצחוק והשמחה. ועל פן סיים בנזקרא, זה בחינת שצריכין לקרות

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומציאה ג

חושן משפט קמה

ולתמוין את פח הצדקה שהוא בחינת אברהם לתוך בחינת גבורת יצחק כדי לשפך חמימות הלב שבוטח לתאות ממון שמשתלשל משם כנ"ל, וזהו בחינת "וקראו גדרות השמיעו" (עמ"ד). שצריכין לקרות את הרוח גדיבה שהוא פח הצדקה ולהשמיע אותו אל הלב, כי שמיעה בלבא תליא, עד שישמע הלב ויקבל פח הצדקה, בבחינת וכד נחית ההוא רוחא לבא מקבל לה בחדרה דנגונא דלינאי וכנ"ל. ומשם התחיל יעקב ויקרא אל בניו. וסיים בזאת, כי על ידי פח הצדקה של אברהם שהמשיך יצחק לתוך הלב וכו', שזה עקר שלמות שבירת תאות ממון עד שהפך חמימות הלב לשמחה ונגון ושיר, התינו שלא יהיה בלבו שום חמימות דסטרא אחרא שהוא תאות ממון, שהוא כלל הכלי העולם רק שיתחמם לבו לה' ויתברך להודות ולהלל אותו ויתברך בשיר ונגון וכו', שהוא בחינת חדרה דנגונא דלינאי כנ"ל, שזהו גם כן בחינת קריאה, בחינת "הודו לה' קראו בשמו", כי כל הנגונים והשירות הם בחינת קריאה שהוא בחינת קול, בחינת המשכה, כי על ידי הקריאה שקוראין את חברו נמשך ונא אליו ואחר כך מדבר עמו, שזהו בחינת שיר ונגון שעל ידי זה קוראין וממשיכים אותו ויתברך אלינו ואחר כך אנו מדברים לפנינו כל צרכינו, כי עקר ההמשכה והחפור הוא על ידי בחינת נגון שהוא

סטרא דלוי בבחינת הפעם ילוח אישי אלי כו', כמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר. וזה בחינת מה שאומרים פסוקי דזמרה קדם התפלה, כי על ידי נגון וזמרה קוראין וממשיכין אותו ויתברך אלינו ואחר כך יכולים להתפלל לפנינו כל צרכינו וכן אמרו רבותינו ז"ל, לעולם יסדר אדם שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך יתפלל, וכל השבחים הם בבחינת זמירות ונגונים של הלויים שעוסקים בשירות ותשבחות של דוד המלך עליו השלום, שהם בחינת עשרה מיני נגינה. ועל כן נגונא דלינאי היא בחינת קריאה וכו סיים יצחק, כי הוא בבחינת חדרה דנגונא דלינאי כנ"ל. ובמה שסיים הוא פתח יעקב ויקרא אל בניו, כי בכח הצדקה שמשפרת תאות ממון עד שזוכין לחדרה דנגונא דלינאי על ידי זה יכולים לקבץ הנפשות, שזהו בחינת יעקב בחינת זאת, שהוא מלכות כלליות הנפשות ועל כן סיים בזאת וכוה פתח משה ונתן על ידי זה את התורה וכו' כנ"ל:

הלכות פריקה ומעינה

טו וזה בחינת מצות פריקה ומעינה, בחינת "כי תראה חמוד שנאך רבץ תחת משאו ותדלת מעוב לו עוב תעוב עמו".

כי מבאר בהתורה הנ"ל שהצדיק בגדל פחו מגביה ומעלה בבחינת עבוי גם

הנפשות הרחוקים מאד שלא יצאו עדיו מחל אל הקדש אפלו פחוט השערה, שזהו בחינת פוק חיו גבורתא דמרד וכו', עני שם:

וזה בחינת "כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו". ודרשו רבותינו ו"ל,

שנאך, שעבר עברה וכו'. וזהו: רבץ תחת משאו, שקשה להגבירו ולהעלותו מגדל המשאו שמנח עליו שהוא בחינת משאו העונות בחינת כמשא כבוד וכבודו וכו'. ועל פן יכול להיות שיעלה על דעתך לחלל מעוב לו, בחינת וחדלת מעוב לו, פי ידמה לך שקשה להעלותו מגדל המשאו שעליו, אבל ה' ותברך רחום וחנון ורחמיו רבים מאד, על פן הזהיר ברחמיו עוב מעוב עמו, שאפלו נפש פואת צריכין לעוב ולעזר להשתדל בכל

פחו להגביתו ולהעלותו, פי יש להצדיק פח פנה פנ"ל. וזהו 'עמו' דיקא, כמו שדרשו רבותינו ו"ל, יכול, אפלו ישב לו ואמר הואיל ועלך מצוה וכו'? תלמוד לומר, 'עמו', הינו כי בודאי מצוה גדולה להטפל עמו ולעזר לו גם פן להעלות ולחדש נפשו, אבל כל זה עמו, דהינו בשהוא בעצמו רוצה גם פן לעסק בזה לרחם על עצמו להשתדל בתקנת נפשו לסלק המשאו הגדולה שעליו רק שאי אפשר לו בעצמו והוא מצפה למי שיעזר לו לזה או מצוה גדולה לעזר לו בכל פחו להטפל עמו להעלותו, פי יש פח לחדש נפשו גם פן אם הוא בעצמו יש לו אזה

רצון אמתי לזה לעסק בתקון נפשו, אבל אם רוצה לסלק עצמו לנקרי ואינו רוצה להשתדל בתקון נפשו כלל, רק רוצה שהצדיק בעצמו יעשה הפל עבורו והוא לא יעשה כלל ולא ישתדל בזה כלל, אוי בודאי אין הצדיק צריך לעסק עמו, פי אי אפשר לעזר לו בשיאנו רוצה לעסק בעצמו בתקונו כלל פנ"ל, וכמו שאמר אדוננו מורנו ורבנו ו"ל לאחרי, אתה כלעדי אינך יכול לעשות כלל, (דהינו לתון נפשו בעצמו) אבל גם אני בלעדך איני יכול לעשות דבר, הינו שאם אתה לא תעשה כלל בודאי אי אפשר לי לעשות עבורך הכל, פי האדם הוא בעל בחירה ואי אפשר להעלותו פי אם בשיש לו אזהרה התעוררות מעצמו וזהו, יכול, אפלו ישב לו וכו'? תלמוד לומר, עמו וכו' פנ"ל:

טו וזהו גם פן בחינת מצות פריקה ומעינה ממש בפשימות פי זה שחמורו רובץ תחת משאו ויש לו צער ויגיעה פואת ברךך, זה נמשך מבחינת בועת אפך תאכל לחם, בחינת בעצבון תאכלנה, שמשם נמשכים כל הצער והגיעות שיש לאדם בהעסקים שעוסק בשביל פרנסה. ואי אפשר לתקן זאת ולהציל מזה פי אם על ידי התקונים הנאמרים בהתורה פנ"ל, דהינו על ידי שישבר מאות ממון על ידי צדקה שעל ידי זה יפכה לבטל בחינת בועת אפך וכו' ועל ידי זה יפכה לדעת שעל ידי זה יכולים לקבץ נפשות ולהמשיך תורה וכו'

לקוטי הלכות

הלכות אברה ומצאיה ג

חושן משפט קמו

שעל ידי זה נמשך השגחה שלמה כמו שמבאר שם, וכשנמשך השגחה שלמה אז נתתקן הכל בשלמות, כי כל היסורים והצער והיגיעות וכו', הכל מחמת שרחוק מה' ותברך, דהינו מהתורה שעל ידי זה אינו זוכה להשגחה שלמה ומשם באים כל חסרון הפרנסה ועפוב השפע וכל היסורים והיגיעות שיש לו בעניני הפרנסה, כי כל הפרנסה והשפע נמשכת מעיני השגחתו ותברך אבל בשרחוקים חס ושלום מהתורה שאזי אין מגיע עליו ההשגחה בשלמות וכו', כמו שמבאר שם אזי נתפזר חס ושלום השפע הנמשך מהשגחתו ותברך והולכת חס ושלום למקום שהולכת ואינה מגיע אליו ומזה נמשך כל דחוקת הפרנסה רחוקה לצלו, כי מחמת שרחוקים מהתורה חס ושלום ורחוקים מהשגחה בשלמות נמשך השפע למקום שנמשך פנ"ל, דהינו למקומות החיצונים, והעפובים והרשעים הגדולים שנאחזים שם מקבלים כל השפע וישראל נזוין מתמצית, כי ישראל נאחזים בה' ותברך וצריכין לקבל השפע מבחינת השגחה שלמה דיקא וזה שכתוב בארץ ישראל, תמיד עיני ה' אלקוד בה וכו'. 'תמיד' דיקא, זה בחינת השגחה שלמה שענינו ותברך צופות תמיד בארץ ישראל, כי עיני השגחתו מגיע לשם בבחינת הכאה עד שחוזרת ונצטרט בעיניו ועל פני עיניו דבוקים שם תמיד, כי ההשגחה שלמה הוא בבחינת החיות רצוא ושוב,

כמו שמבאר שם, דהינו שבכל עת ורנע רצוא ושוב ההשגחה מעלא לתתא וחוזרת מתתא לעלא וכן חוזר חלילה בכל עת ורנע בבחינת רצוא ושוב, שהו בחינת השגחה שלמה, בחינת ארץ ישראל, בחינת תמיד עיני ה' אלקוד בה, 'תמיד' דיקא, כי ארץ ישראל סמוכה אליו ותברך מכל העולם, כי שם עקר המשכת התורה בידע. ועל פני זה שרובץ תחת משאו ויש לו יגיעה כזאת שנמשך מפגם תאות ממון, מבחינת בועת אפד וכו', מבחינת פגם ההשגחה שלמה, שעקר תקונו על ידי שיחורו ויחדשו נפשו בבחינת עבור שעל ידי זה יחור וימשך עליו השגחה שלמה פנ"ל, על פני אפשר ועלה על דעתך שאי אפשר לעזר לאיש כזה מאחר שנפל כל פד. ועל פני זה היתה התורה, "עוב תעוב עמו", כי באמת צריכין להשתתף בצערו ולעזר לו בכל פחו. ובהו שפסיע לו בגשמיות ומקום המצוה עוב תעוב והקם תקום, כזה תחסד שעושה עמו הוא מכניע ומכפול ממנו בחינת בועת אפד וכו', שהוא בחינת פגם תאות ממון וממשך עליו בחינת השגחה שלמה, כי על כל אחד מישראל מפל הדבר להשתדל בתקנת חברו בגשמיות ורוחניות ולקום בחברו עוב תעוב והקם תקום. כי אף על פי שחברו רחוק מאד מה' ותברך אף על פי כן יכולין לעזר גם אותו על ידי פח הצדיק האמת שיש לו פח להעלות גם

101

על ידי הדעת יכול להרים כל המשאות שבעולם בקל על ידי תחבולות ועצות אבל בשנמסלק הדעת נסתלק החיות ואזי נופל המשאות. וזה בחינת חלי נופל שכתב רבנו גרו יאיר במאמר 'האי מאן דבעי למנסב' (סימן כט) עין שם, שהוא על ידי שנפגם הדעת על ידי התגברות הדמים על ידי זה נופל, עין שם, ושנאה וכעס הוא בחינת התגברות הדמים כמו שכתב רבנו גרו יאיר (סימן ט) כי כבר פועם (ברכות סא) וכבר הוא קלא דם, שהוא בחינת שנאה ורציחה שהוא שפכות דמים ועל כן על ידי שנאה על ידי זה הוא בחינת התגברות הדמים ועל ידי זה נפגם הדעת ועל ידי זה נופל בבחינת חלי נופל כנ"ל כי אזי המשא נכבדת, בבחינת כי עונתי עברו ראשי כמשא כבוד וכו' (תהלים לח), שעל ידי העונות שהוא בחינת התגברות הדמים כמו שכתב רבנו גרו יאיר שם על ידי זה נפגם הדעת ואזי נופלים כל הדברים על ידי הכבודות, בבחינת "כמשא כבוד וכבודו ממנו", עין במאמר האי מאן הנ"ל שהביא רבנו גרו יאיר מקרא זה שם, עין שם היטב:

וזה שכתוב, "כי תראה חמור שנאך רבץ וכו'". שנאך דיקא כי עקר גפילת המשאות היא על ידי השנאה כנ"ל. ועל כן צותה התורה לעזר לחבוב לפרק ולטעון כדי שיהיה אהבה וחבה ביניהם ועל ידי זה נתתפן פגם גפילת המשאות שהוא על ידי השנאה כנ"ל וזה שתרגם

נפשו בבחינת פוק חזי גבורתא דמרד וכו' כנ"ל, עין שם היטב מה שאיתא שם: ורמזא גלא קלא לחברתא מי איכא מידי בעלמא וכו' פוק חזי גבורתא דמרד וכו', עין שם. נמצא שכל אחד ואחד צריך לעזור ולהזכיר את חברו ביראת שמים אף על פי שהם כמו שהם, אף על פי כן בכח הצדיק כלם יכולים לעלות כנ"ל ועל כן הותרה התורה לעזר גם להשונא, דהניו שראוהו עובר עברה, כי גם אותו צריכין לעזר הרבה, כי יש פח להעלותו גם כן בכח הצדיק הגדול העוסק בזה בבחינת פוק חזי גבורתא דמרד וכו':

הלכה ד' בהלכות מתנה הלכה ה' אות ע"ד:

הלכות פריקה ומענה

הלכה א

א "כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וכו' עזוב תעזוב עמו", ותרנומו, משפך תשפיק מה דבלבד עלה וכו'. כי כבדת המשאות שנכבדת ונפלת היא על ידי השנאה, כי שנאה הוא פגם הדעת, כמו שכתב רבנו גרו יאיר כמה פעמים וכו'. וכשנפגם הדעת אזי נכבדת המשאות ונפלת כי הדעת מרים כל הדברים בבחינת החי נושא את עצמו ועקר החיות על ידי הדעת, כמו שכתוב (קהלת ט): "התקמה תתיה". ועל כן האדם

לקוטי הלכות

הלכות פריקה ומעינה א

חושן משפט קמט

משבק תשיבוק מה דבלבד וכו'. כי עקר מצוה זו בשביל האהבה כנ"ל וכמו שאמרו רבותינו ו'ל לענין מצוה זו על פסוק, "אתה פוננת מישרים", שמי שראוה שונאו שהוא פורק וטוען עמו בנדאי ותקנו וינשקנו. כי עקר זאת המצוה בשביל האהבה שעל ידי זה נתתקן פגם נפילת המשאוי שהוא על ידי השונא שהוה פגם הדעת כנ"ל:

ב וזה שאמרו רבותינו ו'ל: זקן ואינו לפי כבודו פטור, כי צריך לזהר שלא לפגם הכבוד, כי כבוד הוא שרש הנפש כנ"ל, ומצא שהוא החיות של הנפש, והוא בבחינת מחין וחיות להנפש, כי הכבוד הוא תלוי בדעת "כי לא נאנה לכסיל כבוד", וכמו שכתוב (משל א): "כבוד חכמים ינחלו". וכמו שכתב רבנו גרו יאיר (בסיון טו) שהכבוד חוזר אל המביני מדע כי שם שרש הכבוד ועל פן פגם הכבוד הוא פגם הדעת, גם האהבה והאחדות תלוי בכבוד כי שם נתאחדין כל הנפשות, בבחינת "בקהלם אל תחד כבודי", שהכבוד הוא בבחינת אחדות כי הכבוד הוא בחינת מלכות שהוא בחינת אחדות פמוכא לעיל. כי המלך עוצר בעם ומקבצם ומיחדם, כמו שכתוב: "וה יעצר בעמי". וכן איתא בדברי רבנו גרו יאיר (בסיון טז) שעל ידי תקון הכבוד דתינו על ידי שנותנין כבוד ליראי ה' על ידי זה נמשך שלום בעולם ענן שם. נמצא שתקון כל הנפשות וחיותם הוא בחינת

הכבוד כנ"ל, וכשנפגם הכבוד אזי נפגם מהם וחיותם ואזי נופלים כנ"ל כי געשים בבחינת משא כבוד כנ"ל שהוא בחינת פגם הכבוד כי פגם הכבוד הוא שנסתלק הוא"ו שהוא בחינת חיות ואזי געשה מכבוד כבוד בחינת משא כבוד, כעין מה שכתב רבנו במקום אחר, במאמר אני ה' הוא שמי (בסיון א). ועל פן זקן ואינו לפי כבודו פטור מפריקה ומעינה ויש דעה שאסור כי עקר פגם נפילת המשא הוא בבחינת פגם הכבוד כנ"ל ועל פן צריך לזהר בכבודו שלא לפגם כבודו על ידי נפילת המשא כי אדרבא עתה הוא צריך לזהר מאד בכבודו שהוא בחינת תקון הנפילה כנ"ל. ועקר תקון הכבוד הוא על ידי כבוד תקון פמוכא בדברי רבנו גרו יאיר פמה פעמים, ועל פן תקון שזוכה לשלמות הדעת בבחינת זה קנה חכמה, וזכה לכבוד בבחינת כבוד חכמים ינחלו כמו שכתוב: ועם זקנים כבוד. על פן הוא יכול לשאת ולהרים כל המשאות כמו שכתב רבנו גרו יאיר (בסיון טז) שהצדיק נקרא משא שהוא נושא הכל, בבחינת "באשר ישא האומן את היונק". כי הצדיק מנשא ומרים כל הנפילות. וכל זה על ידי תקון הדעת כנ"ל ותקון הדעת הוא תקון הכבוד כנ"ל וכדמשמע מדברי רבנו גרו יאיר בכמה מקומות:

ג וזה שאמרו רבותינו ו'ל על זה הפסוק ששונא האמור פאן הוא שראוהו עובר עברה. הינו בחינת התנברות

ה"ט

מזאת ספר

הדמים של השם"ה גידין שהם בחינת שם"ה גברות, כמו שכתב רבנו ז"ל שם, ומזה בעצמו נעשה בחינת הנפילה, בבחינת כי עונתי עברו ראשי ממשא כבוד וכו' פנ"ל, כי אסור לשנא ישראל אם לא שראוהו עובר עברה שאו מצוה לשנאתו כמו שאמרו רבותינו ז"ל בענין זה כי העברה על ידי התגברות הדמים של השם"ה גידין פנ"ל. ומשם בא בחינת השנאה על ידי הדמים פנ"ל. ועל כן מתר לשנאו כי הוא בבחינת שנאה פנ"ל, ואף על פי כן צוהה התורה לכל ניהנו לפל לגמרי רק צריך לעזוב מה שבלבו עליו ולהפך בזכותו להביאו לבחינת אהבה כמו שתרגם אונקלוס, משפך תשבוק וכו' ועל ידי זה מרים אותו מנפילתו פנ"ל:

ד ועתה יש לרמוז מצוה זו על האדם בעצמו, "כי תראה חמור שנאך רבין וכו'", שפשוטאין חמור וגופו של שונאו שעבר עברה פנ"ל שהוא רובין תחת משאו ואינו יכול לשא עליו משאו ועל תורה וגופל חס ושלום, כי ידוע שהאדם צריך להיות פשוט לעל וכחמור למשאו, ופשוטאין האדם גופל מעבודת ה' חס ושלום, וזה על ידי עברות חס ושלום, בחינת שנאך פנ"ל, צוהה התורה לכלי להתעלם ממונו רק עזוב תעוב עמו שצריך לראות לעזוב לו ולקרבו ולהרימו מנפילתו וצריך לאהבו דוקא כמו שתרגם משפך תשבוק וכו'. כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות ואפלו ברשע גמור צריך

למצוא בו איזה זכות ועל ידי זה מוציאין אותו מרשעתו ומכניסין אותו פאמת לכף זכות וחוזר בתשובה כמו שכתב רבנו גר"י א"ר (בסמ"ק רפב) על פסוק "ועוד מעט ואין רשע וכו'". וזהו מצות עזוב תעוב שעקר המצוה היא האהבה כמו שתרגם כו' פנ"ל. כי גם להרים האדם עצמו מנפילתו הוא רק על ידי האהבה דהינו על ידי שמכניסין אותו לכף זכות ואהבה פנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל זקן ואינו לפי כבודו פטור וליש אומרים אסור, כי בשעוסק לקרב בני אדם לעבודת ה' יתברך להרימם מנפילתם צריך לשמור את כבודו מאד דהינו שלא יקרב אותן שאינן ראויין לקרב שעל ידי זה יהיה נפגם כבודו חס ושלום, כמו שכתוב גבי משה, לך רד וכו', על שקרב את הערב רב כי אלו הרשעים הם בבחינת ערב רב שהם בחינת עשו פמובא, ועליהם נאמר, בזוי אתה מאד. שאין להם חלק בכבוד הקדשה ועל כן אסור לקרדם כי יפגם כבודו חס ושלום על ידם:

וזה בחינת זקן ואינו לפי כבודו שאסור להרימו מנפילתו פשוטאין שאינו לפי כבודו דהינו שיפגם כבודו על ידי זה חס ושלום פנ"ל. כי עקר הוא הכבוד, כי בשמקרבין לה' יתברך הראויין לקרב נתגדל כבודו יתברך, כי זה עקר כבודו בשחרחוקים מתקרבים לעבודתו יתברך כמו שכתב רבנו גר"י א"ר כל זה, ונעשה מהם בחינת היכל הקדש, בבחינת

ה' תמינו

דף טו

ולדעה שגניה אסור. וזר אמר חדא וזר אמר חדא ולא פליגי. פי הכל לפי רשעותם ולפי רחוקם מהכבוד פי יש שהם רחוקים כל כך עד שיש ספקה גדולה לקרבם ומחמת זה פטרה התורה להגן שאינו מחיב לספן נפשו בספקה גדולה כל כך אך אף על פי כן אם רוצה לעשות לפנים משורת הדין לירד ולהעלות אפלו אותם בודאי עושה מצוה גדולה מאד מאד. אבל יש שהם רחוקים עוד יותר עד שיש אסור גמור לקרבם ואסור לו לספן נפשו עליהם כמובא במאמר הג"ל על מאמר רבותינו ז"ל 'מפני מה ענייהם של תרמודיים מרוטות וכו''. אבל אותן שיש להם עוד אזהרה אחיה בהכבוד אף על פי שהם רחוקים מאד עליהם נאמר עוב תעוב כג"ל פי זה עקר כבודו כג"ל:

פרוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ב

"פי תראה חמור שנאך רבין תחת משאו וחדלת וכו' עוב תעוב עמו"

(שמות כה, ה)

פי איתא במאמר 'ויהי מקץ פי מרחמם ונהגם וכו' (בלקוטי תניא סימן זח) שעקר תרחמנות הוא כשאחד מישראל נזפל בעונות חס ושלום פי זהו משא כבוד שאי אפשר לאיש ישראלי לשא כלל משאוי כבוד כזו וכו' ענין שם. וצריך לדחם על

ובהיכלו בלו אמר כבוד, וזה בחינת בטול האסור בששים בחינת ששים המה מלכות בחינת מלך הכבוד, בחינת היכל הקדש הג"ל שעל ידו נתבטל האסור והרע שלהם. וענין כל זה במאמר מי שעוסק לקרב וכו' (סימן טו). וזהו בחינת 'עוב תעוב', דהינו לסמכו ולהרימו מנפילתו, שזה בחינת בטול האסור בסמך כג"ל בבחינת "סומך ה' לכל הנפילים". כמו שאמרו רבותינו ז"ל (גרוה ה): מפני מה אין גו' באשרי מפני שיש בה נפילה וכו' ואפלו הכי חזר דוד וסמכה ברוח הקדש כמו שכתוב סומך ה' לכל הנפילים, נמצא שסמך הוא בחינת סמיכת הנפילה בבחינת נפלה ולא תוסף קום בתולת ישראל. וזהו גם כן בטול כל האסורים בסמך פי כל האסורים הם מבחינת הדברים הנפולים וכמו שמבאר כל זה לעיל בהלכות תערוכות ענין שם. נמצא שעקר המצוה של עוב תעוב דהינו לסמכו ולהרימו מנפילתו הוא על די בחינת הכבוד שהוא בחינת סמך בחינת ששים המה מלכות וכו' כג"ל ומשם הסמיכה לכל הנפילים בבחינת סומך וכו' כג"ל. ועל פי אותן ששה רחוקים מן הכבוד ואין להם עוד שום חלק בהכבוד אסור לקרבם פי עקר הוא הכבוד שהוא שרש כל הנפשות דקדשה כג"ל וזה בחינת זקן ואינו לפי כבודו כג"ל. ועל פי שני דעות, לדעה אחר פטור אבל אם רוצה מתר לעוב,

ישראל להוציאם מעונות ולהכניס בהם דעת וכו' כי צריכים להאיר הדעת בבגנים ותלמידים וכו' עין שם, ועל ידי כלליות בן ותלמיד משם נמשך הפרנסה שמוקפלת המלקות מים החכמה וכו'. עין שם כל זה היטב:

וזה מרמז במצוה הנ"ל, כי שונא פראשו רבותינו ז"ל שזוהי מי שראה אותו שעבר עברה. וזהו בחינת "רובץ תחת משאו", כי מתגבר עליו כבוד המשאוי שהוא המשאוי של עון ומחמת זה הוא רובץ תחת משאו כי אי אפשר לו לשא כלל משאוי כזו כנ"ל. וזהו "כי תראה חמור שנאך רובץ וכו'", כי התגברות העון הוא בבחינת החמך ורוח ההכמיית כי בשמתגבר חס ושלום המשאוי של עון אזי אינו נקרא בשם אדם כי עקר האדם הוא הדעת רק הוא בחינת תיה בדמות אדם כמבאר במאמר הנ"ל עין שם. והזהירה התורה על כל אחד שיראה את חברו שהתגבר עליו חס ושלום המשאוי של עון כי רק זה נקרא משאוי כנ"ל, אזי אסור לו להעלים עין רק מטל עליו לרחם על חברו ולעזר לו לקיים עוב תעוב עמו כי זה מטל על כל אחד מישראל לרחם על חברו פרמנות האמתית הגדול מכל מיני רחמנות דהינו לעזר לו לפרק מעליו המשאוי הכבוד של עון אשר אי אפשר לו לשא כלל משאוי כבוד כזו כנ"ל. כי כל אחד מחייב להשתדל להשיגיה על חברו לדבר עמו ביראת שמים להוציאו

מהמשאוי הכבוד של עונות שהוא כבוד מכל המשאות שזה עקר הרחמנות כנ"ל וזהו עוב תעוב עמו:

וגם המצוה בעצמה ממש דהינו פריקה ומעינה ממש לעזר לחברו לפרק המשאוי ממש מעל חמורו הוא גם כן בחינה הנ"ל. כי המשאוי שעל ההכמה שהוא ממונו ופרנסתו הוא נמשך מים החכמה שבא על ידי כלליות בן ותלמיד דהינו על ידי הארת הדעת בבן ותלמיד כפי מה שמוציאין אותן ממשאוי הכבוד של עון כמובן שם במאמר הנ"ל קשור הענין היטב עין שם. ועל בן מי שזוכה לצאת ממשאוי הכבוד של עונות וזוכה לדעת שהוא בחינת הארת בן ותלמיד כמו בן פרנסתו מעופפת לו בנקל כי משם עקר הפרנסה כנ"ל וכן להפך חס ושלום מי שמתגבר עליו חס ושלום המשאוי של עון ואין בו דעת חס ושלום אזי פרנסתו באה לו בכבדות גדול וביגיעה גדולה מאד, בבחינת "שטו העם ולקטו" - בשטותא, אזי "וטחנו ברחים או דכו במדוכה". שזה בחינת כבדות הפרנסה למי שלא גרש הרוח שטות כמובא בזהר הקדוש שמרמז על כבדות הפרנסה למי שאין בו דעת וכו' כנ"ל. וזהו בחינת קשין מוזנתיו של אדם פקריעת ים סוף (פקחים קיח) כי קריעת ים סוף מרמז על ים החכמה הנ"ל. כי זה עקר בחינת קריעת ים סוף שנובקע ונתגלה ים החכמה כמובא הינו בחינת ים החכמה

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ב

חושן משפט קנ

הנ"ל שנתגלה כפי מה שזוכין לצאת מעונות כנ"ל ומשם נמשך הפרנסה כנ"ל. וזהו קשין מוזנחיו בקריעת ים סוף, כי משם דיקא נמשך המזונות והפרנסה מבחינת קריעת ים סוף מבחינת ים החקמה הנ"ל. כי עקר הקשי שהיה קשה קריעת ים סוף הוא מחמת עונות בחינת הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמו כן קשין המזונות. כי כפי מה שזוכין לצאת מעונות כמו כן זוכין שיתגלה ים החקמה שהוא בחינת קריעת ים סוף וכמו כן זוכין למזונות ופרנסה כי משם נמשך הפרנסה כנ"ל. נמצא שעקר כבדת ועל הפרנסה הוא מחמת כבדת המשאוי של עונות. וזהו בחינת "כי תראה חמור שנאך רבין תחת משאוי", שכבד עליו המשאוי של ממונו ופרנסתו ויש לו יסורים וכבדות גדול וזה נמשך רק ממשאוי הכבד של עונות כנ"ל. וזהו בחינת שנאך, כי אין שונא אלא זה שעבר עברה כמו שפרשו רבותינו ז"ל. והזהירה התורה לכלי לחדל מעוב לו צריכין לעוב מלב מה שעשה ולעור לו כמו שתרגם אוגקלוס משבק תשובוק מה דבלבךד עלוהי ותפרק עמה:

ו**לבאזרה** הדבר תמוה כי בשלמא אם היה הפרוש שונא כפשוטו ששונא אותו מחמת עצמו מחמת ריב ומחלקת וכיוצא, היה שךד לומר משבק תשובוק וכו' שצריך למחל לו. אבל מאחר

שפרשו רבותינו ז"ל ששונא האמור בתורה הוא מחמת שראוהו עובר עברה אידך שךד לומר משבק תשובוק מה דבלבךד עלוהי וכו'? אדך באמת על פי מה שמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות שצריך לדון את כל אדם לכף זכות וצריך למצא זכות אפלו ברשע גמור כי אידך אפשר שלא עשה איזה מעט טוב ממזיו ועל ידי זה שמוצא בו איזה נקדה טובה על ידי זה מבניסו באמת לכף זכות ויכול להחזירו בתשובה על ידי זה, פמוכא על פסוק "ועוד מעט ואין רשע וכו'" ענן שם (סו"ט דפ"ב). וזהו ענין הנ"ל שאף על פי שהוא שונאך שראית אותו עובר עברה אף על פי כן אל תמנע מלעור לו רק אדרבה משבק תשובוק מה דבלבךד עלוהי כי אתה צריך למצא לו זכות ולרחם עליו ולמחל לו. כי על ידי שמוצא בו זכות מבניסו באמת לכף זכות ומחזירו בתשובה, נמצא שיש פח ביד כל אחד מישראל למחל לעונות חברו, כי יכול להבניסו לכף זכות על ידי שמוצא בו איזה זכות וכו' כנ"ל. ועל כן בשאחד רואה שחברו יש לו יסורים בדרך שחמורו רובין תחת משאוי וכבדת המשאוי הוה הוא מחמת כבדת המשאוי של עון כנ"ל. הוא מחיב לרחם עליו ולמחל לו דהינו למצא לו זכות ולהבניסו לכף זכות כנ"ל שזהו עקר הרחמנות ולעור לו לפרק המשאוי ועל ידי זה שעוזב השנאה ומרחם עליו ומבניסו בו רחמנות מחמת שמבכש

XO 97

ומוציא בו איזה זכות על ידי זה מכניסו באמת לכף זכות ומפרק מעליו המשאוי הכבד של עונות, ועל ידי זה בעצמו מפרק מעליו המשאוי ממש, כי עקר כבדות המשאוי הוא מחמת המשאוי של עון פנ"ל. כי באמת עקר מצוה זו של פריקה ומעינה הוא בשביל אהבה ורחמנות כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק, "אתה פוננת מישרים", וכי יש לך שוא שרואה וכו'. כי עקר המצוה כדי לפרק המשאוי של עון שזהו געשה על ידי האהבה והרחמנות פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן:

הלכה ג בהלכות אברה ומציאה
הלכה ג אות טו:

הלכה ד

א על פי מה שמבאר בלקוטי תניינא סימן ב' בהתורה ימי חגפה הם ימי הודאה' (באות ה) שצריכין להמשיך קדשת שבת לששת ימי החל, כי שבת בחינת בן, בחינת נחא לעלאין ותתאין וכו', וימי החל הם בחינת עבד ועצבות וכו'. וצריכין להמשיך המנוחה והשמחה של שבת לימי החל וכו' ועל ידי זה נתגלה אחדות הפשוט ותברך שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט ותברך שזה אי אפשר להבין בשכל אנושי כי אם על ידי אמונה שנמשך על

ידי שבת על ידי שממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל וכו', ועל ידי זה נתגלה אחדות הפשוט ותברך שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט ותברך שזה אי אפשר להבין בשכל אנושי כי אם על ידי אמונה שנמשך על ידי שבת, על ידי שממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל וכו', וזה בחינת יחיד ורבים הלכה קרבים, כי בשרבים מסכימים לדעת אחד זה בחינת שפעלות משתנות נכללין באחד הפשוט שזה יקר מאד לפני ה' ותברך וכו' עין שם:

כ וזה בחינת מה שהזכיר ביותר אצל מצות "עוב תעוב" שיעוב השנאה שבלבו על חברו ויפרק עמו, כמו שכתוב: "כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו ותדלת מעוב לו עוב תעוב עמו", ותרגומו: מושבק תשובק מה דבלבך עלוהי ותפרק עמה וכן אמרו רבותינו ז"ל בגמרא, כי זה עקר מצות פריקה ומעינה. כי עקר כל היסורים שיש לאדם מכבדת המשאוי הכל נמשך על ידי פגם בחינה הנ"ל דחינו שלא זכה לקשר פראוי כל הפעולות משתנות לאחדות הפשוט על ידי שלא המשיך קדשת שבת לששת ימי החל פנ"ל. כי כל היסורים שיש לאדם חס ושלום בגוף ונפש וקמוץ רחמנא לצלן, כלם הם בחינת משאות כי היסורים הם פגם רצונו והם כמשאוי כבדה עליו וכלם הם מבחינת

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קנה

פעולות משתנות כשאנו משתדל לגלות ולהאיר בהם בחינת אחדות הפשוט, שאז מתגברים רבוי השנויים ואינם מתנהגים כפסדר הראוי להם משרשם שמושם כל כבודת המשאות וכל היסורים חס ושלום. כי כל היסורים חס ושלום הם בחינת מחלקת כי נמשכין ממחלקת היסודות זה עם זה והם כנגד דעת האדם שהאדם רוצה שיהיה כך כרצונו שיתנהג לו כפסדר והם עומדים כנגדו וחולקין עליו ומתנהגים שלא כרצונו, וכל מה שהשנוי גדול ביותר כנגד רצונו היסורים גדולים ביותר חס ושלום. וכל זה נמשך מחמת שפגם בבחינה הנ"ל שלא השתדל להמשיך השקמה והניחא של שבת לימי החל ולא המשיך התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות. כי כפי הפסדר שנמשך החיות מאחד הפשוט לכל הפעולות משתנות ראוי שיתנהג הכל כפסדר כי מאתו יתברך לא יבצר כל טוב והוא ברחמיו יתברך ברא עולמו לטובה שיהיה נמשך החיות מאחדותו הפשוט לכל הפעולות משתנות לכל פעלה ופעלה כראוי כפסדר לטובה. רק מחמת שהכל נברא בשביל הבחירה של האדם שכפי אמונתו השלמה וכפי מעשיו בן ממשך החיות מאחדות הפשוט לכל הפעולות משתנות לטוב או להפך חס ושלום, ועל כן עקר התקון על ידי שבת שאז שבתה וניחא, שעל ידי שבת על ידי שממשיכין קדשת שבת לימי החל על ידי זה נתגלה

אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות, ואז מתנהג הכל כפסדר. כי משבת נמשך בחינת שביתה וניחא גם לכל הפעולות משתנות שעושים בימי החל להמשיך ולכפול בחינת העצבות והעבודת הקשה מעבדין דחל שיהיו נעשין לו כל העסקים וכל העשיות כפסדר בלי יגיעה ועבודה קשה. אבל כל אחד כפי הפגם שפגם בזה שאינו משתדל להמשיך קדשת שבת לימי החל ואינו מגלה אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות בן מתגברים רבוי השנויים של הפעולות משתנות ואינם מתנהגים כפסדר ומשם כל היסורים חס ושלום שהם בחינת משאות שהם בחינת מחלקת כנ"ל:

וזה בחינת "כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו", שהמשאוי כבדה עליו והאדם יש לו יסורים מזה, שכל זה נמשך מפגם הנ"ל שהוא פגם המחלקת שהוא בחינת פגם שבת וכו'. כי בשבת כתיב למען ינוח שורך וחמורך כמורה, ואמרו רבותינו ז"ל תן לו נייח ומשם נמשך נוחא על השור והחמור וכיוצא גם בימי החל, שאפלו בשעושים בהם מלאכה שלא תהא המלאכה כבדה עליהם יותר מדאי וכמבאר לעיל שצריכין להמשיך קדשת שבת לימי החל כנ"ל ועל כן בשקמה רובצת תחת משאה זה נמשך מבחינת פגם שבת שהוא בחינת פגם המחלקת וכו' כנ"ל. על כן תזויר התוב שיעוב השנאה שבלבו על

חברו כמו שכתוב עוב תעוב משפטק תשובוק לה ותפריק עמה. פי עקר העזיבה והעזרה שעזרוו בענין המשאוי הוא על ידי עזיבת השגאה ובקשת האהבה הינו על ידי פטול המחלקת והשנוי דעות שעל ידי זה נכללין באחד בבחינת אחדות הפשוט כמבאר לעיל שכל מה שישיראל נכללין יחד ביותר אהבה ורעות הנגלה יותר, בחינת אחדות הפשוט מתוד פעולות משתנות שזהו בחינת קדשת שבת שעל ידי זה מתפטלין כל פברת המשאות וכל היסורים פי גמושך גיחא על הכל כנ"ל:

הלכות הפקר ונכסי הגר

ג וזה בחינת כל הקודם בנכסי הגר זכה. פי הגר שמתגזיר זה בחינת שנגכלל בחינת פעולות משתנות הרחוקים מאד בתוד אחדות הפשוט פי הגר שהיה מתחלה עכו"ם מיהשבעים עממין, הוא עקר בחינת פעולות משתנות. פי עם קדוש ישיראל נקראים גוי אחד בארץ ועל פן הם בבחינת אחדות הפשוט כנגד השבעים עכו"ם פי אוריחא וקדשא בריד הוא וישיראל בלא חד ועל פן שבעים נפשות בית יעקב נקראים נפש אחת ויש נפשות עשו נקראים נפשות רבים כמו שפרש רש"י שם. פי הם רחוקים מהאחדות הפשוט על ידי שלא קבלו את התורה ועל פן הם עקר בחינת הפעולות משתנות. וכשבא אחד מהם ומתגזיר זה

בחינת שנגכללין בחינת פעולות משתנות הרחוקים מאד ונכללין באחדות הפשוט פי בתחלה היה בבחינת פעולה משנה מאד כנ"ל ועתה רוצה להתקרב לה' ותברך להאחד הפשוט ולכלל בישיראל גוי אחד בארץ שעל דם עקר כלליית כל הפעולות משתנות באחד הפשוט. פי כל נפשות ישיראל כל מה שמתרבין יותר נכללין ביותר באחדות הפשוט כנ"ל. וזהו גדל מעלת הגר שמתגזיר שהזהירה התורה עליו לקרבו ולאהבו כמו שכתוב: ואתבתם את הגר כי זה יקר מאד אצל ה' ותברך פשנגכללין פעולות משתנות באחדות הפשוט. וכל מה שהפעלה משנה ורחוקה ביותר כשזוכה להתגבר ולכלל באחדות הפשוט הוא יקר ביותר פי זהו רצונו ותברך שדיקא על ידי הפעולות משנות הרחוקות מאד הנגלה אחדות הפשוט שזהו בחינת גדל מעלת הפעל תשובה שאמרו רבותינו ז"ל, במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד פי מחמת שהיו בתחלה רחוקים מאד על ידי עונותיהם שזהו עקר בחינת פעולות משתנות. פי על ידי כל מצוה ומצוה נכללין באחדות הפשוט ולהפך על ידי כל פנים ועברה חס ושלום נתרסקין משם לבחינת עלמא דפרודא חס ושלום שהם עקר בחינת פעולות משנות הרחוקים מאד כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל פן כשחזור בתשובה אזי נתגלה אחדות

160

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קנו

הפשוט מתוך הפעלות משנות הרחוקות מאד שזה יקר מאד אצל ה' ותברך פנ"ל. ובפרט הגר שהיה רחוק ביותר מחמת שאינו מורע ישראל כלל על בן בשבא להתגיד ונקלל בקדשת ישראל גוי אחד. הוא יקר בעיני ה' ותברך מחמת שנתגלה אחדות הפשוט מפעלות משנות הרחוקות שזה יקר מאד בעיני ה' ותברך פנ"ל. ובפרט הגר שהיה רחוק ביותר מחמת שאינו מורע ישראל כלל על בן בשבא להתגיד ונקלל בקדשת ישראל גוי אחד. הוא יקר בעיני ה' ותברך מחמת שנתגלה אחדות הפשוט מפעלות משנות הרחוקות שזה יקר מאד בעיני ה' ותברך. וכל מה שהפעלות משנות ביותר יותר בן יקר יותר אצלו ותברך בשנתגלה משם אחדות הפשוט וכנ"ל. וזה בחינת מה שאיתא בזהר הקדוש ומוכא בדבריו ו"ל בד אתי יתרו ואמר כי עתה ידעתי כי גדול ה', ברוך אסתלק ואתגור שקא דקדשא ברך הוא עלא ותתא וכנ"ל:

ד נמצא שהתקרבות הגר לקדשת ישראל זה בחינת כלליות פעלות משתנות באחדות הפשוט שזהו בחינת קדשת שבת שנמשך לימו החל שנה נמשך על ידי כל התקונים המבארים שם שעקרו על ידי בחינת תורה הלכה וכו'. ומבאר שם שזהו בחינת הולדה בחינת תומכי אוריתא שמוחפרים דמיהם ומוננם להחזיק התלמידי חכמים שעל ידי זה נולדים

הלכות וכו' שעל ידי זה מאיר האמת וכו' עד שאוכין שיתגלה אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות וכו'. וזה בחינת מה שהבנים יורשים ממון אביהם כי כל הולדת הבנים נמשך על ידי בחינת הנ"ל על ידי הלכה שהוא בחינת תומכי אוריתא שמשם כל ההולדות שבעולם, הן בנים שמולידים הן כל הרוח והעשירות והפרנסה שכל אחד מרויח שנקרא בשם לרה, כי הכל נמשך בעולם על ידי ההלכות שמולידים התלמידי חכמים האמתיים על ידי התומכי אוריתא שמוחזקים אותם. כי זה ידוע שכל ההשפעות וההולדות נמשכין מהתורה

(ואף על פי שעל פי רב העשירות אצל החזקים מתלמידי חכמים וכו') זהו מחמת התגרות הולדת שמשכיבן שעש של ישראל להם וכו' וכו' והכל לטובה וכמבאר במקום אחר אבל על כל פנים כל שרש השפע הוא רק מהתלמידי חכמים וכו' (כנ"ל) ועל בן בשהאדם נפטר שנה ממונו לבניו שהוליד כי כל הולדתם נמשך משם מהממון של התומכי אוריתא שמשם כל הממון שבעולם וכל ההולדות שבעולם וכנ"ל. ועל בן באמת העקר שנקבלו הבנים הממון שגרושו ויחזיקו בהם התלמידי חכמים האמתיים שעל ידי זה יחזרו ויולידו בנים בקדשה על ידי ההלכות שיוולידו התלמידי חכמים על ידי ממונם פנ"ל שעל ידי זה יתגלה אלקותו ותברך מדור לדור לעולם בבחינת ועד דור ודור אמונתו שמוסים בזה מומור לתורה שמדבר מפל זה מהולדה ותורה

הַלְכָה כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַזֵּה.
 וְעַל פֶּן הַגֵּר שֶׁמִּתְגַּזֵּר שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת פְּעֻלוֹת
 מִשְׁתַּנּוֹת שֶׁנִּכְלָלִין בְּאַחַדוֹת הַפְּשׁוּט שֶׁזֶה
 נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַלְכוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִתּוֹמְכֵי
 אוֹרְיָתָא וְכוּ' שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַמְּמוֹן שֶׁבְּעוֹלָם,
 וְעַל פֶּן כְּשֵׁמֹת הַגֵּר חֲזוֹר כָּל מְמוֹנֵי
 לְיִשְׂרָאֵל וְכָל הַקּוֹדֵם בְּנִכְסֵי הַגֵּר זָכָה. כִּי
 כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם נֶגֶד הַגֵּר בְּבְחִינַת תְּלִמְדֵי
 חֻכְמִים מֵאַחַר שֶׁבָּלֵם כָּלֵל קִבְּלַת הַתּוֹרָה
 וְכָל הַתְּקַרְבוֹתָו הוּא עַל יְדֵי שְׁעוֹלָה וְנִכְלָל
 מְמוֹנֵי בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת תְּלִמְדֵי
 חֻכְמִים שֶׁמִּשָּׁם הוֹלְדֵת נִפְשׁוֹ לְכָל
 בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל בְּבְחִינַת גֵּר שֶׁנִּתְגַּזֵּר בְּקַבְּוֹן
 שְׁנוֹלֵךְ דְּמִי. וְעַל פֶּן כְּשֵׁמֹת וְלֹא הֵיחֵ
 בְּנִים שְׁנוֹלְדוּ בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל חֲזוֹר מְמוֹנֵי
 לְיִשְׂרָאֵל וְכָל הַקּוֹדֵם זָכָה כִּי מִשָּׁם עָקַר
 הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הוֹלְדָה בְּחִינַת גֵּר שֶׁנִּתְגַּזֵּר וְכוּ'. כִּי הַכֹּל
 נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַהֲלָכוֹת הַנּוֹלְדִין עַל יְדֵי
 הַמְּמוֹן וְכוּ' כִּי שֶׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְכָל
 הַזֵּה עַד שֶׁנִּכְלָלִין הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת
 בְּתוֹךְ אַחַדוֹת הַפְּשׁוּט שֶׁזֶה עָקַר בְּחִינַת
 הַתְּקַרְבוֹת הַגֵּר לְקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל וְכוּ':

הַזֵּה בְּחִינַת "וַיִּקַּח אֲבָרָם וְכוּ' וְאֵת כָּל
 אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֵת הַנֶּפֶשׁ
 אֲשֶׁר עָשׂוּ וְכוּ'", שֶׁהֵם הַגֵּרִים. כִּי עָקַר
 הַתְּקַרְבוֹת הַגֵּרִים עַל יְדֵי הִרְכּוּשׁ
 וְהַעֲשִׂיוֹת שֶׁקָּבַל אֲבָרָהֶם אָבִינוּ בְּחִינַת
 הַצִּדִּיק הַאֲמֹת עַל יְדֵי הַתּוֹמְכֵי אוֹרְיָתָא
 וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת גֵּרָל הַעֲשִׂיוֹת שֶׁהוֹצִיאֻ
 מִמְּצָרִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְקַרְבוּ גֵרִים רַבִּים

שֶׁהֵם יִתְרוֹ וְכוּ' הֵינּוּ כִּי"ל. וְעַל פֶּן לְעֵתִיד
 שֶׁיִּחְזְרוּ כָּלֵם אֵת הַעֲשִׂיוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב: "תַּחַת הַכְּפֹרֶל אָבִיָּא כֶּסֶף וְכוּ'".
 אִזּוֹ יִתְגַּזְרוּ כָּלֵם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אִזּוֹ אֶהְפֹּךְ
 אֵל כָּל הַעַמִּים שֶׁפָּה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם
 בְּשֵׁם ה' וְלַעֲבֹדוֹ שָׂכֵם אֶחָד". כִּי יִכְלְלוּ כָּל
 הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַרְחוּקִים
 וּמִשָּׁנִים מְאֹד מְאֹד בְּאַחַדוֹת הַפְּשׁוּט שֶׁזֶה
 עָקַר גִּדְּלָתוֹ וְכִבּוּדוֹ יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.ל. בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

וְזֶהוּ בְּחִינַת הַפְּקָר. כִּי עָקַר דִּין הַפְּקָר
 נִלְמַד מִשְׁמַטָּה כְּמִבְּאֵר בְּגִמְרָא
 שֶׁלְמִדּוֹ מִפְּסוּק "וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמַטָּה
 וְנִמְשָׁתָה וְכוּ'", וְכַמּוּבָא בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ
 שֶׁצִּדְרִי לְהַפְּקִיר כְּשִׁמְטָה וְכוּ'. וְכָל עֲגִין
 שְׁמַטָּה הוּא בְּחִינַת הַזֵּה.ל. כִּי שְׁמַטָּה
 בְּחִינַת שֶׁבֶת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: שְׁנַת שְׁבַתוֹן
 יִהְיֶה לְאַרְץ, וְכַמּוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י, כְּמוֹ שֶׁבֶת
 בְּרֵאשִׁית וְכוּ'. הֵינּוּ שֶׁבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית
 נִמְשָׁךְ קִדְשֵׁת שְׁבֶת עַל הָאָרֶץ וְעַל פֶּן כָּל
 הַפְּרוֹת וְהַבּוֹאֵת הָאָרֶץ הֵם הַפְּקָר לְכָל כִּי
 מִתְּבַטְּלִין כָּל הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת וְכָל
 הַדְּעוֹת מִשְׁנּוֹת וְנִכְלָלִין בְּאַחַדוֹת הַפְּשׁוּט
 וְעַל פֶּן כָּל הַתְּבוּאָה הַפְּקָר לְכָל. כִּי אִסּוּר
 שִׁיחֵיהָ שׁוּם הַקְּפָדָה וְשִׁנּוּי דְּעָה עַל
 הַתְּבוּאָה בִּשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית לֹמֵר שְׁזֹאת
 הַתְּבוּאָה שֶׁנֶּךְ לְבַעַל שְׂדֵה זֶה וְזֹאת
 הַתְּבוּאָה שֶׁיִּכָּה לְבַעַל שְׂדֵה אַחַר שֶׁזֶהוּ
 בְּחִינַת פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת וְשִׁנּוּי דְּעוֹת כִּי
 עָכְשׁוּ הַכֹּל שׁוּין כִּי נִכְלָלַת הָאָרֶץ אִזּוֹ
 בְּבְחִינַת שְׁבֶת שֶׁשָּׁם נִכְלָלִין כָּל הַפְּעֻלוֹת

א"ת תמו"א

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קנט

משתנות יחד באחדות הפשוט ששם הכל כלולין יחד ואסור שיהיה שום שנוי דעה והקפדה ביניהם. ועל כן אז אסורים כל עבודת הארץ כמו שכתוב: שָׂדֶךְ לֹא תִזְרַע וכו' שנת שבתון יהיה לארץ. כי אז בחינת שבת שאז מתבטל בחינת עבד מוט' ונכלל בבחינת בן בחינת ניהא. ומחמת שעקר העבדות נאחו ביותר בבחינת הארץ ששם כל העבודות הקשות שנמשכו על ידי חטא אדם הראשון שנגזר ארורה הארמה בעבודתו בעצבון תאכלנה וכו' על כן שם צריכין עקר התקון. על כן עקר אסור עבודה בשמטה הוא בעבודת הארץ לכתל משם בחינת עבדות על ידי בחינת שבת כנ"ל. וכן כל בטול הפעולות משתנות הוא בתבואת הארץ שאסור לכל אחד להחזיק בתבואתו כאלו היא שלו לבדו ולהקפיד חס ושלום על חברו שלא לאכל מפנה שנהו בחינת שנוי דעה בחינת פעולות משתנות. ועכשו בשמטה אסור כל זה כי עכשו צריכין להמשיך קדשת שבת על הארץ כי אז מתבטלין כל הפעולות משתנות שהם בחינת כל השנוי דעות ונכללין כאחד בבחינת אחדות הפשוט ואז מתבטל כל העבדות וכו' ל:

הגליות נמשכין על ידי שמתגברין הפעולות משתנות ברבוי שנוי דעות ומחלקת עד שאינם נכללים באחדות הפשוט שאז שולטין השבועים עכו"ם שהם עקר הפעולות משתנות כנ"ל, ומתגברין על ישראל עם קדוש שכלולים בשבועים נפש של בית יעקב שכל עבודתם בתורה ומצות הוא לכלל באחדות הפשוט שנה עקר תכלית העבודה כי זה יקר מאוד אצל ה' ותברך וכו' ל. ועל כן על ידי שפגמו במצות שמטה שעל ידי זה מתבטלין השנוי דעות וכו' וכו' ל על כן על ידי פגם עברה זאת דיקא היתה הגלות שנמשך משנוי דעות ומחלקת כנ"ל:

ח וזה בחינת מה שאמר משה, אכן נודע הדבר. כשראה מחלקת בישראל שאז אמר עתה נודע הדבר מה נשתנו ישראל להיות בגלות כל כך כי רואה אני שהם ראויים לכך מחמת המחלקת וכמו שפרש רש"י שם בפרשה, הינו כנ"ל. כי עקר גלות ישראל שהעכו"ם מושלים עליהם הוא על ידי המחלקת שהוא בחינת התגברות הפעולות משתנות בשנויים רבים עד שאין נכללין בדעה אחד ואין מתגלה אחדות הפשוט ואז מתגברין העכו"ם שנמשכין מעלמא דפרודא מפעולות משתנות וכו' ל, וישראל גוי אחד בגלות ביניהם, והשכינה עמם בגלות כביכול כי שולטין התגברות הפעולות משתנות עד שמעלימין

10

ומסתירין בחינת התגלות אחרות הפשוט
שזה עקר קדושת ישראל גוי אחד וכנ"ל.
וכן גלות ככל היתה על ידי שהיו
מלעיבין במלאכי אלהים וכי ועל ידי
שפלטו שנות השמטה שעל ידי כל זה
התגברו בחינת השבעים עכו"ם שנאחזין
בפעלות משתנות על ישראל גוי אחד
וכנ"ל, ובפרט הגלות הארץ האחרון הזה
שהתחיל מחרבן בית שני שהיה עקר
החרבן על ידי שנאת חנם כמו שאמרו
רבותינו ז"ל, ומחמת שאז התגבר
השנאת חנם ביותר כמו שאמרו רבותינו
ז"ל, על כן מתארך הגלות ביותר
בעונותינו הרבים כי עדן השמן כן
בין ומרבה מחלקת בישראל ככמה
אפנים ובפרט בין התלמידים חכמים שכל
עקר אריכת הגלות הוא על ידי זה בחינת
ואנכי הסתר אסתיר, שאין מתגלה
בחינת אחרות הפשוט מתוך הפעלות
משתנות על ידי רבוי המחלקת ושנוי
הדעות וכנ"ל:

ט ובשביב זה מאן משה הרבה
בשליחותו במראה הסנה
וה' יתברך טען עמו שבעה ימים שלך
לגאל את ישראל והוא לא רצה, כמובא
בפירוש רש"י שם. הכל מחמת זה מחמת
שראה והכין גדל התגברות השנוי דעות
שבין ישראל על ידי החולקים והדלמוזרים
שהם דתן ואבירם וכי על כן ראה רבוי
התלונות והנסיונות שנספו את ה' יתברך
עד שיבואו לחטא העגל על ידי זה שעל

ידי זה יחרב הבית המקדש ויחזור לגלות
וכי על כן לא רצה להתחיל לילך ולעסק
בזה כלל ואמר, לא איש דברים אנכי גם
מתבולל וכי. שרמו שעדן קשה להמשיך
שלמות רבוע הדבור (כמו שכתב שם בהמורה
הג') שעל ידי זה ממשכין קדושת שבת
לימי החל שעל ידי זה מתגלה אחרות
הפשוט מתוך הפעלות משתנות שעל ידי
זה מתבטל כח המצרים וכל העכו"ם
המושלים על ישראל שהם בחינת פעלות
משתנות וכנ"ל. אבל עתה עדן לא גשלים
הדבור כי לא איש דברים אנכי וכי
והמחלקת בחינת התגברות פעלות
משתנות מתרבה, על כן לא רצה לילך
בשליחותו. ואפלו בסוף בשאמר לו ה'
יתברך מי שם פה לאדם וכי. השיב שלח
נא ביד משלח כי יודע אני שאני גואלם
לעתיד וכי כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי
עקר הסתפל ברוח קדשו על סוף הגלות
האחרון הזה שיתארך על ידי רבוי
המחלקת כנ"ל ועל כן מאן לילך. ואמר
לו הלא אהרן אחיד הלוי וכי הנה הוא
יוצא לקראתך וראך ושמו כלבו וכי.
היגו שגלה לו שאף על פי שאי אפשר
עדן להמשיך השלום בשלמות להשוות
כל השנוי דעות יחד שבוה תלוי הגאולה
כנ"ל אף על פי כן על ידי אהרן ותלמידיו
שיהיו נכללין עמו באהבה ושמחה על ידי
זה תהיה הגאולה וכן רמז לו עד הסוף
האחרון שבכל דור דור שעל ידי מעט
הצדיקים והפזרים שנכללים יחד

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קסא

יתברך שְׁאוּהוּ בְּחִינַת הַלֵּכָה בְּרַבִּים, כִּי כְּשֶׁרַבִּים מְסַפְּמִים לְדַעַת אֶחָד זֶה בְּחִינַת פְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת נִגְלָלִין בְּאַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט כִּי כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ דַּעַה מִיְחַדֵּת וְנִגְלָלִין יְחַד וְכוּ' וְכוּ' עֵינ שֵׁם כָּל זֶה הַיֵּטֵב כִּי זֶה הוּא כָּלֵל הַתּוֹרָה הַג' מִרְיָא לְסִיפָא. נִמְצָא שְׁעַר כְּלָלִיּוֹת הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת בְּאַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט הוּא עַל דֵּי תוֹרָה הַלֵּכָה שֶׁהוּא עַל דֵּי תְּהִלּוֹת הַדְּמִים שְׁאוּלָּכִים כְּפֶסֶר כְּשִׁיזְצָאִים מִהַצָּרָה שְׁאוּ מִבִּיאִין תּוֹרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלֵּכָה שְׁעַל דֵּי זֶה מֵאִיר הָאֵמֶת וְכוּ'. כִּי בְּתַחֲלָה כְּשֶׁהִיוּ הַדְּמִים שׁוֹמְפִין עַל הַלֵּב הָיָה בְּבְחִינַת אֲנָשֵׁי דְמִים יִשְׁנָאוּ תָּם וְכוּ',

וְעִכְשָׁו כְּשֶׁהַדְּמִים הוֹלְכִין כְּפֶסֶר וְכוּ' מֵאִיר הָאֵמֶת שְׁעַל דֵּי זֶה וְזוֹכִין לְכָל הַג' עַד שֶׁכָּל הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת וְכוּ' כְּפֶסֶר. וְכַמְּוִילָא מוֹכֵן הַהַפֵּךְ שְׁכִשְׁתֵּדְמִים שׁוֹמְפִין עַל הַלֵּב דְּהִינּוּ בְּשַׁעַת צָרָה חָס וְשָׁלוֹם שְׁאוּ אִין מֵאִיר הָאֵמֶת כְּפֶסֶר. וְהַדְּבֹר בְּשִׁלְמוֹת וְאוּ אִין גְּמֻשָּׁד קְדֻשָּׁת שְׁבֵת עַל יְמֵי הַחַל וְאוּ אִין נִגְלָלִין הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת יְחַד וְכוּ' כִּי מִכְּלָל הֵן אֲתָה שׁוֹמֵעַ לָאו. וְכַמְּוִילָא הָא בְּהָא תִּלְיָא כִּי כָּל מָה שֶׁהַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת מוֹתַבְּרִין יוֹתֵר בְּרַבִּי שְׁנׁוּיִים וְאִין נִגְלָלִין יְחַד כְּרַבִּי כְּמוֹ כֵּן מוֹתַבְּרִים הַצְּרוֹת וְהַגְּלִיּוֹת כְּיוֹתֵר חָס וְשָׁלוֹם כִּי כָּל הַיִּסְפּוּרִים וְהַצְּרוֹת וְהַגְּלִיּוֹת הֵם עַל דֵּי הַתַּנְבְּרוֹת הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת בְּרַבִּי שְׁנׁוּיִים שְׁאוּן נִגְלָלִים יְחַד וְאִין מֵאִיר בְּהֵם הַתַּנְבְּרוֹת אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט

כְּהַצְדִּיק הַרְבִּי הָאֵמֶתִי שֶׁהוּא בְּחִינַת מוֹשֶׁה עַל דֵּי זֶה פְּעֻמָּו מוֹתַבְּלָה אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט מוֹתַבְּלָה מִשְׁתַּנּוֹת עַד שְׁסוּף כָּל סוּף תְּהִיָה הַגְּאֻלָּה שְׁלֵמָה עַל דֵּי זֶה. וְעַל כֵּן הִוְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הָיוּ מוֹתַמְדִּיּוֹ שֶׁל אֶהְרֵן אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם וְכוּ'. כִּי עַקֵּר הַגְּאֻלָּה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה עַל דֵּי מוֹשֶׁה הָיָה עַל דֵּי אֶהְרֵן עַל דֵּי שְׁיָצָא לְקֶרְאָתוֹ בְּשָׁלוֹם גְּדוֹל וְכוּ' וְכֵן הַגְּאֻלָּה הַאֲחֵרונה תְּהִיָה עַל דֵּי אֶלְהִי שְׁעִשֶׂה שְׁלוֹם בְּעוֹלָם וְעַל דֵּי זֶה יָבֹא מוֹשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ כִּי אֶלְהִי מְזַרַע אֶהְרֵן וְכוּ' ל':

י כִּי הַתּוֹרָה הַג' נְעוּצָה סוּפָה בְּתַחֲלָתָהּ (כֵּן כָּל הַתּוֹרוֹת וְכוּ' כְּמִבְּרָא בְּמִקּוֹם אֲחֵר) וְתַחֲלָתָהּ בְּסוּפָה. כִּי מִבְּרָא בְּהַתּוֹרָה הַג' שֶׁתּוֹרָה דְּהִינּוּ לְהוֹדוֹת וְלְהַלֵּל לָהּ יְתַבְּרָךְ תְּמִיד וְהוּ בְּחִינַת שְׁעִשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא וְכוּ' וְהוּא בְּחִינַת לְמוֹד הַלְּכוֹת וְכוּ' וּבְשִׁבְלֵי זֶה נִקְרָאת הַתּוֹרָה הַלֵּכָה עַל שֵׁם תְּהִלּוֹת הַדְּמִים שְׁהוֹלְכִים כְּפֶסֶר כְּשִׁיזְצָאִים מִהַצָּרָה. כִּי בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת צָרָה הָיוּ הַדְּמִים שׁוֹמְפִין עַל הַלֵּב וְכוּ' וְאַחַר כֵּן כְּשִׁיזְצָאִים מִהַצָּרָה הַדְּמִים הוֹלְכִים כְּפֶסֶר וְכוּ' וְהוּ בְּחִינַת הוֹלְכָה וְכוּ' וְעַל דֵּי זֶה מֵאִיר הָאֵמֶת בְּרַבּוּעַ הַדְּבֹר וְכוּ'. וְעַל דֵּי שְׁלְמוֹת הַדְּבֹר שְׁמֻקְשֵׁר לְשֵׁבֶת נְמוֹשָׁד קְדֻשָּׁת שְׁבֵת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחַל וְכוּ' וְעַל דֵּי זֶה מוֹתַבְּלָה אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט מוֹתַבְּלָה הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת שְׁאוּהוּ יָקָר מְאֹד אֲצֵל ה'

שזה עקר תקון כל העולמות וכל אשר בהם בפרטיות:

וזהו בעצמו בחינת התנפרות הדמים על הלב בשעת הצרה רחמנא לצלן. כי

כל הצרות והיסורים הוא מחמת רבוי השנויים שאין מתנהגים היסודות כמנוג השוה. כי ה' ותברך ברא כל העולם בשנויים רבים ונפלאים וכלם כלולים בארבעה יסודות אש רוח מים עפר שמהם כל הדומם צומח חי מדרב שהם בחינת כלל הארבעה עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה פנובא. וכלם נמשכים מאחדותו הפשוט ותברך כי

בשרשם כלם כלולים באחד, אך בהשתלשלם למטה בראם בשנויים

נפלאים, כי היסודות משנים מאד זה מזה, זה אש וזה מים זה רוח וזה עפר זה חם ויבש וזה קר ולח וזה קר ויבש

וכו'. מכל שכן כל הברואים שנתהוו מהם שהשנויים בהם לאין מספר. וכלם

צריכים להתנהג כמנוג השוה שיתמזגו היסודות בשוה כפי מה שנמשכו

מאחדות הפשוט לעשות פעלתם בראוי ואז מתנהג הכל בראוי. אבל בשמטרבין

השנויים והיסודות מתגברים זה על זה שלא כסדר ובראוי מזה באים כל

היסורים וכל הצרות חם ושלום וכן כל הגזלות של העכו"ם כי השבועים עכו"ם

הם עקר בחינת פעולות משתנות כנ"ל וכמו שכתוב בהנחל עליון גוים בהפרדיו בני אדם יצב גבולות עמים למספר בני

ישראל וכו'. הינו שהגוים הם בבחינת פרוד בחינת בהפרדיו בני אדם וכנ"ל כי

הם עקר בחינת פעולות משתנות שהם שבועים עכו"ם כנגד שבועים נפש בית

יעקב בחינת יצב גבולות עמים למספר בני ישראל וכמו שפרש רש"י שם. וכפי

תקון הבריאה וכמו שיהיה לעתיד צריכים כל השבועים עכו"ם להתבטל ולכלל

בשבועים נפש בית יעקב שהם חשוכים באחד ונקללים באחדות הפשוט בבחינת

כי חלק ה' עמו וכו', וזה כל תקון הבריאה. אבל כשהשטן מתגבר ואין

הפעולות משתנות נכלליו יחד על ידי רבוי המחלקת אין מתגברים חם ושלום

השבועים עכו"ם שהם עקר הפעולות משתנות על ישראל כנ"ל, וכן על ידי זה

באים חם ושלום כמה וכמה צרות ויסורים שכלם באים על ידי שאין

השנויים של כל הארבעה יסודות מתמזגים בראוי ואין נכללים יחד בראוי

וכנ"ל. וזהו בעצמו בחינת הדמים ששוטפים על הלב בשעת הצרה חם

ושלום, כי כל החיות בהדמים, והחיות מתפשט לכל האיברים והחשים שיש

בהם שנויים רבים, ושרש החיות שהוא הנשמה הוא כח אחד וממנה נמשכים כל

השנויים שיש באיברי האדם שמרפבים מארבעה יסודות. והכל בבחינת הנ"ל

שצריך שיתנהג הכל כמנוג השוה, וכשנעשה מחלקת ביניהם ומתרבים

השנויים מזה באים כל הצרות והיסורים

חס ושלום ומתבלבלים הדמים שבהם
 גמשיך החיות ואזי הם שוטפין על הלב.
 וזהו בעצמו בחינת גלות מצרים שכולל
 כל הגליות שעקר הגלות היה בחינת
 התגברות הדמים כמו שכתוב: וְאָעֲבֹד
 עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְכוּ'
 וכמבאר בכונת האר"י ז"ל באריכות.
 נמצא שכל מה שמתגברים חס ושלום
 ביותר השנויים של הפעלות משתנות
 שאין נכללין ביחד, על ידי זה מתגברים
 ביותר הדמים השוטפין על הלב. וכן
 להפך שכל מה שהדמים שוטפין על הלב
 חס ושלום שעל ידי זה אין מאיר האמת
 וכו' כמו כן מתגבר השנויים של הפעלות
 משתנות שאין נכללין יחד וכו"ל וכן חוזר
 חלילה חס ושלום. ועל כן באמת התחלת
 הגאולה קשה מאד ועל כן מאן משה
 לילך וכו"ל:

יא אַבְל ה' יתברך הכריחו לילך כי ה'
 יתברך עשה נפלאות גדולות
 אף על פי שלא היו ישראל כדאי ועשה
 אותות ומופתים גדולים ונוראים במצרים,
 וככל זה הראה שכל הפעלות משתנות
 ממוני יתברך בעצמו והם בידו כחומר ביד
 היוצר ויכול לשנות אותם בכל עת
 כרצונו כי יכול לעשות מופתה נחש
 ומנחש מטה, וממים דם ואחר כך מים
 מים וכן בלם, כי כל הפעלות משתנות
 בידו כי בלם נמשכים ממוני לכד
 מאחדותו הפשוט ועל ידי זה הוציאם
 ממצרים ומכל הצרות משטיפת הדמים

כמו שכתוב ואמר לך בדמך חיי וכו'.
 והכל היה כדי שידו ויהללו שמו ויתברך
 תמיד כמו שכתוב ולמען ספר שמו בכל
 הארץ ולמען תספר באזני בןך וכן בןך
 וכו'. וכן עשו ישראל כמו שכתוב ויאמן
 העם וישמעו כי פקד ה' את בני ישראל
 וכי ראה את ענינם וקדו וישתחוו, קדה
 והשתחויה זה בחינת הודאה בלב שלם
 בחינת פריעת מודים ותכף שהתחילו
 להמשיך בחינת תודה התחיל להאיר
 האמת וכו' שעל ידי זה התחיל להאיר
 בחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך
 הפעלות משתנות, וכמו כן נתפטר פח
 המצרים שיונקים מהשנויים של הפעלות
 משתנות כשאין נכללים יחד. וכל מה
 שנתפטר פחם והאיר יותר בחינת
 התגלות אחדות הפשוט, חזרו תהלכות
 דמים לילך כפסך יותר וכן חוזר חלילה
 לטובה עד שזכו לצאת ממצרים. ואז
 באותו הלילה אמרו שיר והלל כמו
 שכתוב השיר יהיה לכם כליל התקדש
 חג ואז הושיבו ביותר בחינת תודה שזה
 עקר הגאולה עד שזכו לקריעת ים סוף
 שאז היה גמר גאלתם שאז אמרו שירת
 הים בשמחה רבה כי אז נשלם ההודאה
 בשלמות נפלא על ידי שירת הים כי הא
 בהא תליא כו"ל. והעקר וכו' לזה על ידי
 אהרן שלא חלק על משה אדרבא יצא
 לקראתו בשמחה, ואהרן היה נביא וגדול
 הדור והרב ישראל סמכו עליו ונכללו
 במשה על ידו ועל ידי זה עקר התגלות

בכל עת כל מה דעבד רחמנא לטב עבד.
 על פן עקר העצה הוא דרך הנ"ל להרגיל
 עצמו בתורה והודאה לה' ותפלה שהוא
 בחינת שעשוע עולם הבא, להודות
 ולהלל לה' ותפלה על כל החסדים
 והנפלאות שעשה עמנו עד הנה והוציאנו
 ומלט נפשו מכמה צרות ותלאות בגוף
 ונפש וקמוץ, כמו שאומרים בשבת ויום
 טוב בנשמת אלו פיננו מלא שירה וכו' אין
 אנו מספיקים להודות לך וכו' על אחת
 מאלף אלפי אלפים ורפי רבבות פעמים
 הטובות וכו' שעשית עם אבותינו ועמנו.
 וכן אומרים בכל יום שלש פעמים גודה
 לך וכו' על נסוד שבכל יום עמנו ועל
 נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר
 וצהרים וכו'.

כי על כל אדם שבעולם בודאי כבר
 עברו כמה צרות ונצל מהם או שנגזל
 מכמה צרות שראה שבאו על אחרים
 והוא נצל מהם מעקרא שלא באו עליו,
 וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק,
 עושה נפלאות לבדו וברוך שם כבודו
 לעולם, אין בעל הנס מביד בנפשו וכו'
 שעל זה תקנו לנו רבותינו ז"ל לומר בכל
 יום על נסוד שבכל יום עמנו וכו' הנ"ל.
 ועל פן צריכין להודות ולהלל לה' ותפלה
 בלב שלם על כל זה, והעקר הוא להודות
 ולהלל אותו ותפלה על עקר החסד
 והטובה הנצחית אשר הפליא חסדו
 הגדול עמנו והבדילנו מן התועים ובהר
 בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו.

אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות
 על ידי שרפים מספיקים לדעה אחת
 אמיתית וכנ"ל שזה נעשה על ידי
 אהרן וכנ"ל:

יב ועקר פגנת דברינו הוא שביין כל
 אחד מזה רמזים לעצמו
 להחיות ולהשיב נפשו בכל עת בכל מה
 שעובר עליו כל ימי חייו. כי על כל אדם
 בהכרח שיעבר עליו כמה מיני
 הרפתקאות ותלאות וכו' כי אדם לעמל
 יולד וכמו שאמרו רבותינו ז"ל בלהי גופא
 דרופתקני נינהו וכו' בפרט בגלות הנה
 אשר תקפו עלינו צרות ואין לנו חיות כי
 אם על ידי ההרחבות שה' ותפלה מרחיב
 לנו בין צרה לצרה וגם בתוך הצרה
 בעצמה יש הרחבות גדולות בבחינת בצר
 הרחבת לי כמו שמבאר בסמ"ק קצה, וזה
 ידוע שכל מה שעובר על האדם בודאי
 פגנת ה' ותפלה לטובה כדי להזכירו
 לשוב ולהתקרב על ידי זה ולמקם הפשע
 ולהתם חטאות כמו שכתוב: ויאמר כי
 ישובון מאנו. אך רבים אומרים דחיות
 של שקר ומטעים את עצמן שמרבי
 הצרות והיסורים אינם יכולים ללמוד
 ולהתפלל ולהתקרב לה' ותפלה. ובאמת
 הוא להפך שכל הצרות והתלאות
 והיסורים שה' ותפלה שולח על כל אדם
 לכל אחד כפי עוונתו הכל הוא רק לקרב
 ולא לרחק כי פגנת ה' ותפלה הוא בודאי
 לטובה ולא לדעה חס ושלום, וכמו
 שאמרו רבותינו ז"ל שתיב אדם לומר

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קסה

ואפלו כשיודע פחיתותו וגריעותו אף על פי כן הוא חסד נפלא שלא ישנינו וגם בכל אחד מישראל יש נקודת טובות הרבה וכמו שכתבאר על פסוק אומרה לאלקי בעודי וכו'. ובכל זה צריך להחיות את עצמו ולתן שבח והודיה בכל יום לה' ותברך בשמחה על זה ובכרט בעת שעובר עליו חס ושלום איזה צרה ויסורים וכו' רחמנא לצלן, שאז דיקא וזכר כל החסדים והטובות שעשה ה' ותברך עמו עד הנה כנ"ל, וגם בתוך הצרה בעצמה בודאי יש כמה הרחבות אם יסתכל עליהם בעין האמת וכנ"ל. ועל כל זה יתן תודה והודאה והלל לה' ותברך ועל ידי זה יזכה להציל מהצרה כי תקף שיודה ויהלל לה' ותברך ומשך בחינת תודה הלכה כנ"ל, יאיר האמת וישלים הדבור ויוכל לעסק בתורה ותפלה שהם קני האמת ולדבר דבורי צדקה ותשובה וכו' ועל ידי זה יהיה גשלים הדבור שעל ידי זה יהיה נמשך קדשת שבת ויתגלה שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט ותברך שעל ידי זה מתבטלין הצרות הנאים מהשנויים הרבים כנ"ל, וכל מה שמתבטלים השנויים שמחם הצרות יגדיל ההודאה יותר ויחדש הלכות יותר בחינת הליכות עולם, שיזכה למצא על ידי ההלכות דרך והלוקד להתקרב לה' ותברך מפל מה שעובר עליו, וכל מה שנגדל התודה הלכה יותר מתבטלים

16

השנויים של הפעולות משתנות ונקבלין באחדות הפשוט יותר שהוא פחינת בפול הצרה כנ"ל, וכן חוזר חלילה עד שיצא מהצרה לגמרי וכנ"ל, וגם פי על ידי שמוצא הרחבה בתוך הצרה עצמה ועוסק להודות ולהלל לה' ותברך על כל החסדים שכתב עשה ה' ותברך עמו מעודו ועל כל ההרחבות שפירח לו גם עתה, על ידי זה דיקא ויכל להתפלל ולהתחנן לה' ותברך ולשפד שיחו לפניו לפרש כל שיתחו לפניו ותברך. ולהתחנן מלפניו הלא כבר חסדך גדול עלי שהצלת נפשי משאול תחמיות להיות בכלל זרע ישראל עבדיך, חום וחמל עלי גם עתה והוציאני מהצרה והיסורים והרחקות וכו'. וכמו שאמר דוד עזרתי היית אל תפשיני ואל תעובני אלקי ישעי, שזה עקר טענתו לה' ותברך כי אם חס ושלום אין לי שום זכות הלא כבר הגדלת חסדך עמי ועזרתי היית, גם עתה אל תפשיני ואל תעובני אלקי ישעי (עין

בהלכות פלא בחמה הלכה ד על פי התורה האמת שם במא

עין זה פאריכות עין שם)

וזהו תהום אל תהום קורא לקול צנוריד כל משבריד ונליד עלי עברו. שדוד המלך צועק שהצרות שהם רחבות ועמקות מאד פתהומות ממש מתעברים מאד וכמו שפרש רש"י שם צרה קוראה לחברתה וכו'. וכל משבריד ונליד שהם רבוי התלאות וכו' עלי עברו עד שכמעט יהיה אפס תקנה חס ושלום, אך בזה אני

מחיה עצמי ומצפה עדן לישועה כי יזמם וצוה ה' חסדו, כי אף על פי שרבו הצרות בפרט צרות הנפש שאנו כנופים לפני אבינו שבשמים מרובי קלקולינו וכו' אף על פי כן יזמם וצוה ה' חסדו, ויזמם פרושו בכל יום יום כמו שפרש רש"י במקום אחר (תוספא סימן יב) הינו שבכל יום ויום ה' יתברך מצוה עלינו חסדו כי הוא עושה עמנו נסים ונפלאות בכל יום יום והן הן גבורותיו הן הן גוראותיו שאנו מתקמים בגלות מר קוה בגוף ונפש ומזון ופרנסה וכו', ועל ידי זה ובלילה שירה עמי שעל ידי החסדים והנפלאות שה' יתברך עושה עמנו בכל יום יום על ידי זה גם בלילה שירה עמי הינו גם געת הצרה והחשך בעצמו שהוא בחינת לילה גם אז אני אומר שירה והודאה והלל לה' יתברך על כל החסדים שבכך עשה עמנו ואשר גם עתה מרחיב לנו וכנ"ל, ועל ידי זה דיקא תפלה לאל חיי שאני יכול להתפלל לה' יתברך וכנ"ל בבחינת מודה על העבר ומבקש לתבא, שדיקא על ידי שמודים על העבר יכולים לבקש על לתבא (ומבאר הלקות פלאי הפהגה הנ"ל באריכות כל זה עו"ש).

ג וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל (ע"א פרק א) וזה לשונם והינו דאמר רבא מאי דכתיב אך לא בעי ישלח יד אם בפירו להן שוע. אמר הקדוש ברוך הוא בשאני דן את ישראל אני דן אותם בעבונם שפתיב בהם, ענה ענה ענה

אשימנה. אבל ישראל אני פורע מהם מעט מעט כפיד של תרנגולין שמנקרין באשפה, דבר אחר אפלו אין ישראל עושין מצוה לפני אלא מעט כפיד של תרנגולין שמנקרין באשפה אני מצרפו לחשבון גדול שאומר אם כפידו להן שוע, דבר אחר בשכר שמשועין לפני אני אושיע אותם, והינו דאמר רבא מאי דכתיב ואנכי אפדם והמה דברו עלי כזבים. אני אמרתי אפדם במקומם בעולם הנה כדי שיזכו לעולם הבא והמה דברו עלי כזבים. והינו דאמר רב פפי משמה דרבא מאי דכתיב ואני יסרתי חנקתי ורועותם ואלי יחשבו רע. אמר הקדוש ברוך הוא אני אמרתי איסרם ביוסורים בעולם הנה כדי שיתחזקו ורועותם לעולם הבא ואלי יחשבו רע עד כאן לשון הגמרא. והנה העמקתי לפניהם כל מאמר הנה וכו' תראה ותבין פאר היטב כל דברינו הנ"ל, שרבותינו ז"ל מעוררים ומקוררים אותנו לילך בדרך הנ"ל שבארנו לכל יהיה האדם נדחה חס ושלום מפני הצרות והתלאות והיסורים העוקרים עליו ועל בני ביתו הן יסורי הגוף הן יסורי הפרנסה חס ושלום, רק יביט בכל עת על ההרחבות שה' יתברך מרחיב עמו בכל עת אפלו בתוך הצרה בעצמה וכל היסורים חס ושלום באים בחסד גדול מעט מעט כפיד שייכל לטבלם ועל ידי זה יזכה לעולם הבא, אם לא יהיה שוטה וכו' להטעות את עצמו לומר

ד"ה

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קסו

ה"א

שאינו יכול לעבד את ה' ותברך מחמת הצרות והיפורין. כי אדרבא כל הצרות והיפורין בגוף ומזון פלם באו למוכה גדולה כדי שדיקא על ידי זה וזכה לעולם הבא כמבאר היטב בדברי רבותינו ז"ל הקדושים האלו, שבארו וגלו לנו שאין הקדוש ברוך הוא שולח על ישראל יסורים ומניעות שלא יוכלו לסבלם, לרחקם לגמרי חס ושלום. כי כל היסורים הם רק כתרנגולין המנקרין באשפה, כי הוא פורע מהם מעט מעט ואינו דן אותם בעצבו"ם חס ושלום שנאמר בהם עוה עוה עוה אשימנה וכו' וכנ"ל. ועתה תראה איך דברי רבותינו ז"ל הנ"ל מקשרים ומתקדים היטב בחבור נפלא והם דרך ועצה מוכה והתחזקות נפלא שיתקרב האדם תמיד לה' ותברך מפל מה שיעבר עליו בגוף ומזון ונפש. כי יש מי שמטעה את עצמו שאינו יכול להתקרב לה' ותברך מרבוי היסורים והתלאות ודחקות הפרנסה שעובר עליו ועל בני ביתו, על זה מבאר בדבריהם הנ"ל שהיסורים הם בחסד גדול לקרב על דם דיקא לה' ותברך ולא לרחק על ידי זה. כי ה' ותברך אינו נפרע מישראל באפן שיחריבם לגמרי רק הוא נפרע מהם מעט מעט כפי של תרנגולין, באפן שדיקא על ידי זה וזכו וישבו ויתקברו לה' ותברך וזכו לעולם הבא, וכמו שמבאר בעצמו בסוף דבריהם והינו דאמר רבא מאי דכתיב

ואני אפדם והמה דברו עלי כזבים אני אמרתי אפדם כמזונם בעולם הנה כדי שיזכו לעולם הבא והמה דברו עלי כזבים, הינו כנ"ל שה' ותברך מסבב עם האדם שיש לו דחקות כמזונו ופרנסתו והוא רק למוכה כדי לפדותו על ידי זה מהגיהנם ומהשאול תחתיות שיהיה מגיע לו לפי מעשיו כמו שידע בנפשו ולא די בזה גם וזכה על ידי זה לעולם הבא. כי עקר פגנת ה' ותברך רק למוכה כדי שדיקא על ידי זה ותקרב לה' ותברך והמה דברו עלי כזבים שאומרים כזבים על ה' ותברך באלו ה' ותברך מרחק אותם ואומרים הלא אי אפשר לנו להתקרב לה' ותברך מחמת דחקות הפרנסה אשר באמת הוא להפך וכו'. וכן מבאר שם אחר כך, והינו דאמר רב פפי משמה דרבא מאי דכתיב ואני ישרתי חזקתי ורועותם שהיסורים בעולם הנה כדי שיתחזקו ורועותם לעולם הבא, ואלי יחשבו רע, שאומרים להפך באלו ה' ותברך שולח להם היסורים לרעתם חס ושלום לרחקם חס ושלום:

ואם יאמר האדם: האמת הוא כן שהיסורים ודחקות הפרנסה בא בחסד וכונתו ותברך למוכה כדי להתקרב על ידי זה דיקא לה' ותברך כנ"ל, אבל אף על פי כן קשה לי להתקרב כי כבר נתעיתי מאד ואני רחוק מהתורה והמצוות מאד וכמה אובה את ארתי לשוב לה' ותברך, על זה משיב

גם זה יקר בעיניו יתברך כנ"ל (ובל זה מבאר
 היטב על פי התורה אפקרה לאמרי בעודי וכו' שבבאר שם
 שאפילו אם גם מעט הטוב מערב בפסלת אף על פי כן על כל
 פנים יש בו נקדה טובה וכו' הנינו כנ"ל). ואם תמטען עוד
 ותאמר האמת הוא כן שה' יתברך שולח
 היסורים ברחמים מעט מעט וגם מבקש
 מאתנו שעל כל פנים נחטף מצות
 ומעשים טובים מעט מעט פתנגול
 המנקה באשפה אבל מה אעשה כי
 נתרחקתי כל כך עד שאיני יכול לקבל גם
 אלו היסורים ודחקות הפרנסה והוא
 מונע אותי הרבה על זה השיבו שם
 בדבריהם הקדושים שאמרו שם סמוך
 לזה. דבר אחר, בשבך שמשועין לפני אני
 אושיע אותם. הנינו כאומר הריני נוהן לך
 עצת טובה גם על זה שתצטעק ותשוע לה'
 יתברך על זה ובודאי יושיע אותך ויציאך
 גם מאלו היסורים ודחקות הפרנסה. הנך
 רואה שבמאמר זה כלולים כל דבריני
 הנ"ל, שהאדם צריך להאמין ברחמי ה'
 יתברך שבודאי היסורים לטובה
 ולהשתדל למצוא בהם הרחבות הרבה פי
 באמת ה' יתברך אינו נפרע רק מעט
 מעט ועל ידי זה יוכל לחטף על כל פנים
 מעט מעט תורה ומצות פתנגול המנקה
 באשפה ועל ידי זה יוכל לצעק ולזעק לה'
 יתברך עד שה' יתברך יושיע אותו גם
 מזה ויפקה לצאת מהצרות לגמרי
 ולהתקרב לה' יתברך בשלמות. כי בודאי
 פגות ה' יתברך בכל מה שעובר על
 האדם הכל לטובה גדולה כמו שפנים שם

ואמר שם אחר כך. דבר אחר, אפילו אין
 ישראל עושין מצוה לפני אלא מעט כפיר
 של תרנגולין שמנקרין באשפה אני מצרפו
 לחשבון גדול. הרי מבאר לנו תשובה
 הגונה על כל הנ"ל לומר כי אף על פי
 כן אם אתה הוא כמו שהוא גם אתה
 תוכל לשוב ממקומך שגלפתת בו ולחטף
 טוב ככל יום ולזכות לחיי עולם הבא כי
 הלא אפילו אם אין ישראל עושין מצות
 אלא מעט כפיר של תרנגולין שמנקרין
 באשפה הוא גם כן מצרפן לחשבון גדול
 כנ"ל. ושים לבך היטב לדברי רבותינו ז"ל
 הקדושים האלו עד היכן הם מחזקין את
 כל אחד ואחד אפילו אם הוא כמו שהוא
 עדן הוא יכול לחטף תורה ומצות ולזכות
 לחלק טוב לעולם הבא כי אפילו פשאין
 עושין מצות כי אם פתנגול המנקה
 באשפה וכו'. והבן המושל היטב להבין
 ממנו הנמשל (כמו שכתוב להבין משל ומליצה וכו')
 שהמשיליו הענין לתנגול העומד באשפה
 וזבל וכו' ומנקה משם מעט דמעט מאכלו
 שהוא חלק מאלף מגרעין חטה או קמנית
 אחת. ואפילו אם ישראל אין עושין מצות
 לפני רק כמו זה התנגול המנקה
 באשפה כנ"ל גם זה הוא יתברך ברחמיו
 מצרף לחשבון גדול, והרי הודיע לך
 התנא עד היכן רחמיו יתברך מגיעים ועל
 כן גם אתה יכול להתקרב אף על פי
 שגדמה לך שאתה עומד באשפה וזבל
 וכו' אף על פי כן גם משם אתה יכול
 לנקר באשפה ולחטף מעט מעט טוב כי

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קסט

אחר כך והינו דאמר רבא מאי דכתיב ואנכי אפרים וכו' וכנ"ל:

יד וזוהו: "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'", שהוכיחו ה' יתברך על שאמר למה הרעותי, על ידי שיצאו דתן ואבירם נצבים לקראתו ואמרו לו: ירא ה' עליכם וישפט וכו'. פי פאמת אם היו הכל שומעים לקול הצדיקי אמת לילך בדרך זה להאמין תמיד בה' יתברך שהכל לטובה ולתן שכח והודיה תמיד לה' יתברך בין בטובו בין בעקו כמו שפתיב: בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר, בודאי היו מתבטלים כל הצרות וכל הגליות לגמרי וכבר היתה גאולה שלמה, אך עקר עכוב הגאולה בכלל ובפרט הוא על ידי רבוי החולקים שהם בחינת דתן ואבירם שיצאו נצבים לקראת משה וכו'. פי פאמת אף על פי בשמודים לה' יתברך שעל ידי זה מתבטלים כל הצרות הנמשכין מהפעלות משתנות וכו' עד שמתבטל הצרה לגמרי וכו'. אף על פי כן את זה לעמת זה עשה האלקים ותכף שמתחיל אויה צמיחת קרן ישועה אזי תכף הסטרא אחרא והמסטינים מתגרים ביותר ויותר לקטרג ולהגביר הצרה חס ושלום כמו שני בני אדם הנלחמים זה עם זה פשאחד רואה שחברו מתגבר הוא מתגבר יותר וכו' וכמבאר בהתורה ויאמר בעז וכו' סימן סה ובמקום אחר, ומזה באים כל הנפילות רחמנא לצלן וההתרחקות של

110

כל בני אדם ובפרט של הכשרים שהתחילו להתקרב ונתרחקו רחמנא לצלן, ועל פן כשבא משה לגאולם ויאמן העם וכו' ויקרו וישתחוו, שעל ידי זה התחילה הגאולה, אבל הסטרא אחרא התגברה מאד והכביד לב פרעה עד שאמר מי ה' וכו', ואמר: תכבד העבודה - בכבודות עצום שלא לתן להם תבן, וזה היה נסיון לישראל להתחזק אז דיקא באמונה להאמין פי בודאי דבר ה' על ידי משה נאמן ביתו בודאי יקום לעולם כאשר פאמת רב הכשרים הלכו בזה, אבל נמצאו חולקים דתן ואבירם שהטעו רבים אחריהם עד שיצאו נצבים לקראת משה ואמרו: ירא ה' וכו'. פאלו הם מקנאים קנאת ה' צבאות וטוענים בעד ישראל ומוסרים דין לשמים על משה רבנו שמוסר כל גפשו בעדם עד שאומרים ירא ה' עליכם וישפט, ומרבו מחלוקתם התגברו הפעלות משתנות להעלים חס ושלום התגלות אחדות הפשוט שמשם כל הגאולה כנ"ל, והמחלקת הרע שלהם התגבר כנ"ל עד אשר העושק יהולל חכם ויאבד את לב מתנה שהוא לב משה כמו שאמרו רבותינו ז"ל עד שמושה מעצם צרתו אמר: "למה הרעתה לעם וכו'". פי משה טען למה זה שלחתיני פי הלא זה דברי גם מקדם שלא רציתי לילך בשליחות זה מחמת רבוי החולקים וכו' וכנ"ל, והשיב לו ה' יתברך שבודאי הוא יגמר את שלו

ברחמי הגדולים ובכות אבות ובכות אהרן והקשרים הגלויים אליו המאמינים במשה באמת ומבטלים שנוי דעתם שהם בחינת פעולות משתנות לדעה אחת של משה שעל ידי זה נכללים באחדות הפשוט כנ"ל ועל ידי כל זה תהיה הגאולה בשלמות. וזה נדבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' הינו בחינת דעו כי ה' הוא האלקים המבאר בסוף התורה הנ"ל שפרש שם שכל הפעולות משתנות הנמשכים משם אלקים, כלם כלולים בה' שהוא אחדות הפשוט עין שם. וזהו נדבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' כי הכל אחד כי ה' הוא האלקים כי כל הפעולות משתנות כלולים באחדות הפשוט ובנדאי יגמר את שלו לגאלם, כי פרעה אמר מי ה', כי לא האמין בשם ה' כי יניקתו היה רק משם אלקים כמובא כי רצה להפריד חס ושלום בין שם ה' לשם אלקים שזה עקר הפרוד חס ושלום. הינו כי רצה לכפר ולהפריד הפעולות משתנות מאחדות הפשוט מחמת שאי אפשר להבין זאת בשכל כמו שמבאר שם. אבל ה' יתברך הכהו מכות גדולות והציל ישראל מכלם והראה מופתים גדולים ונוראים שעל ידי כל זה ראה בעיניו שכל הפעולות משתנות הם מאחדות הפשוט עד שהכרח להודות בעצמו ואמר ה' הצדיק:

בכלליות או בפרטיות או תכף מתגבר שפגגו יותר ויותר כמו שני בני אדם הנלחמים וכו' כנ"ל, ואם ירצה להתגבר עוד יותר מתגברים הם עוד יותר ויותר וכו' עד שנתעקם לב הרבה פאלו אי אפשר עכשו חס ושלום לשוב ולהתקרב לה' יתברך. אבל סוף כל סוף יגמר ה' יתברך את שלו ויגאלנו גאולה שלמה על ידי זכות אבות ועל ידי פח הצדיק אמת והקשרים הגלויים אליהם המאמינים בהאמת והולכים בדרך הנ"ל להאמין שהכל לטובה ולתת שבת והודיה לה' יתברך תמיד בשמחה ולהתחזק על ידי זה להתפלל ולהתחנן לה' יתברך וכנ"ל ועל ידי זה ישיענו ה' יתברך ויגאלנו ויציאנו מכל הצרות והדחקות וימחר לגאלנו גאולה שלמה שאין אחריה גלות במהרה בימינו אמן בן ה' רצון:

טו ועל בן חובה עלינו לזכר יציאת מצרים בכל יום. כמו שכתוב: למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. וכן בהתחלת נתינת התורה התחיל אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכן ברב המצות הזכיר יציאת מצרים. פי עתה כל ההתחלה שלנו לבגס בעבודת ה' בכל יום ויום הוא על ידי יציאת מצרים פי עתה תהלה לאל יש לנו התחלה טובה מתיכן להתחיל מאחר שכבר גמר ה' יתברך ישועתו על ידי משה והוציאנו ממצרים באותות ונראות שעל זה אנו נותנים שבת והודיה

טו וכן מתנהג עתה שכל מה שמתעורר איזה צמיחת קרן ישועה

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות פְּרִיקָה וּטְעִינָה ד'

חושן משפט קעא

אלו יתברך בכל יום ערב ובקר שזוהו
בחינת תורה הלכה שעל ידי זה מאיר
האמת וכו' עד שנתגלה אחדות הפשוט
מתוך הפעולות משתנות שעל ידי זה
מתבטל כח הגלות של העכו"ם וכו'
וכנ"ל, עד שנוקה על ידי זה לגאולה
שלמה וכו"ל. ועל כן מתקבים לזר וציאת
מצרים בכל יום ערב ובקר וכל המרבה
לספר בציאת מצרים הרי זה משבח פי
כל התחלתנו עתה לצפות לישועה עדון
ולתקרב לה' יתברך הוא על ידי ציאת
מצרים וכו"ל. ומזה נלמד להבין גם
בפרטיות הנסים והנפלאות שה' יתברך
עושה עמנו בכל דור עד שגם בפרטי
פרטיות עושה ה' יתברך נסים רבים עם
כל אחד ואחד בכל יום ויום שעל זה אנו
מודים לו יתברך בכל יום שזוהו בחינת
תורה וכו' וכו' שעל ידי זה יכול כל אחד
להתקרב לה' יתברך כנ"ל. ועל כן
אומרים בכל יום קדם התפלה של
שמונה עשרה אמת ויציב שחרית, אמת
ואמונה ערבית, ששם מספרים ומודים לו
יתברך על הנסים של יציאת מצרים ועל
הנסים ונפלאות שבכל דור ודור כמו
שאומרים עזרת אבותינו אתה וכו' מגן
ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור
ודור. פי על ידי זה דיקא שמודים לו
יתברך על כל הנסים וכו' כנ"ל על ידי
זה דיקא יכולים לבנם בתפלה להתפלל
ולתחנן לפניו יתברך וכו"ל. ועל כן
בשפת מוספים נשמת שהוא שבח

והודאה נפלאה פי עקר כלליות הפעולות
משתנות באחדות הפשוט הוא על ידי
קדשת שבת קדש שזוהו זוכים על ידי
הודאה כנ"ל על כן אומרים אז השבח
והודאה נפלאה שהוא נשמת כל חי
יתברך וכו'.

זו וזה בחינת כל ספר תהלים שיסד דוד
המלך עליו השלום שהוא בחינת
משיח שעל ידו תהיה הגאולה שלמה
שהוא משיח ספרים כנגד המשיח המשי
תורה. פי עקר קיום התורה הוא על ידי
בחינת תהלים שהוא בחינת תורה
הודאה שעל ידי זה מתקרים לה' יתברך
ומקיימין התורה וכו"ל. ועל כן סים משה
אשריך ישראל, ובוה פתח דוד אשרי
האיש, כמו שאיתא במדרש רבה פרשת
וַחֲסִי וּפְרִשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה. פי משה גע
מאד עד שמצא ההתחלה פי הוא היה
הגואל הראשון שהיה קשה מאד למצוא
הדרך הזה של תורה והודאה מתמת
שעדין לא היתה שום גאולה ומעת
שהתחילו בני ישראל להיות לעם חכם
ירדו בגלות מצרים על כן פאמת היה
קשה בעיניו השליחות מאד. אבל עכשו
שכבר הוציאנו ממצרים ונתן לנו את
התורה והפליא חסדו עמנו כל כך תהלה
לאל יש לנו על מה להודות שעל ידי זה
יכולין להתקרב לה' יתברך כנ"ל. ועל כן
סים "אשריך ישראל מי כמוך עם נישע
בה' וכו'", להודות להם שצריכין תמיד
לשבח ולהודות לה' יתברך על נעמת

גורלם ולומר בכל יום בשמחה אשרינו
 מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו וכו'.
 ובמה שפסים משה פתח דוד ספר תהלים
 אשרי האיש וכו', ויסד כל מזמורי תהלים
 על זה להקנים פנו דרך זה להתחיל תמיד
 מבחינת תהלים להודות ולהלל לה'
 ותפוד על כל החסדים וכו' פנ"ל שעל
 ידי זה עקר ההתקרבות לה' ותפוד שעל
 ידי זה תבוא הנאלה וכו' פנ"ל:

וזה שכתב אדוננו מורנו ורבענו ז"ל
 שתהלים מסגל לתשובה, דהינו
 להתקרב לה' ותפוד ולתורתו הקדושה,
 הינו פנ"ל שעקר ההתקרבות על ידי
 תודה שזהו בחינת תהלים וכו' פנ"ל. ועל פנ
 משה סים באשרי שהוא בחינת תודה
 שמודים על חלקנו ואומרים אשרינו וכו',
 כי משה לא היה יכל להתחיל בזה מחמת
 שהוא היה הגואל הראשון ולפניו לא
 קדמה גאולה וכו' פנ"ל, אך אחר שכבר גאל
 את ישראל ונגע כל ימיו עד שהקנים את
 התורה בישראל אז סים באשרי להודות
 להם שילכו בדרך זה להודות על חלקם
 וכו' וכו' פנ"ל, ועל פנ דוד שהיה אחר משה
 אמר אני אתחיל בזה במה שפסים משה
 כי עתה שכבר זכינו ליציאת מצרים
 ולמתן תורה על ידי משה עתה כל
 התחלתנו על ידי בחינת אשרי שהוא
 בחינת תודה וכו' פנ"ל:

בעשרים ושנים אותיות. הינו פנ"ל כי
 עקר קיום התורה על ידי אשרי פנ"ל
 שצריך כל אחד לומר במה פעמים אשרי
 בכל יום לתת שמחה בלבבו על חלקו
 שזכה להיות בכלל ישראל וכו' וכו' פנ"ל. כי
 העקר הוא שמחת התורה והמצוות
 כמובא מזה הרבה בכתבי האר"י ז"ל
 ובפרט בדברי אדוננו מורנו ורבענו ז"ל וכן
 יסדו לנו קדמונינו לומר שלש פעמים
 אשרי בכל יום וכן אומרים בכל יום
 בפקר אשרינו מה טוב חלקנו וכו' אשרינו
 וכו' וכן אומרים אחר התפלה ברוך
 אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן
 החושים וכו' וכן הרבה. וצריך כל אחד
 לשום לב לזה לשמח עצמו בזה בכל
 ימיו ויגדה ויגדה טובה שיש בו מקנשת
 ישראל וכו' כי זה חיינו כי על ידי זה
 ההתקרבות לה' ותפוד וכו' פנ"ל:

יה וזה בחינת מה שאיתא במדרש רבה
 שמות פרשה כ"ג: או ישיר משה
 הקא הוא דכתיב נכון כסאך מאז, אמר
 רבי ברכיה בשם רבי אבהו אף על פי
 שמעולם אמה לא נתישב כסאך ולא
 נודעת בעולמך עד שאמרו בניך שירה
 וכו', משל למלך שעשה מלחמה ונצח
 וכו' אלא כביכול עומד שנאמר עמד
 וימודד ארץ אבל משעמדת בים ואמרנו
 שירה לפניך מאז נתישבה מלכותך
 וכסאך, היו נכון כסאך מאז באו ישיר עד
 כאן לשונו. וכלל פגנות המדרש שקדם
 שישאל אלא אמרו שירה היה ה' ותפוד

וזה שאמרו רבותינו ז"ל שדוד אמר
 עשרים ושנים פעמים אשרי
 בתהלים כנגד מקומו התורה שהוא

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קעג

בבחינת עומד ולא היה נכון פסאו עדון שישב עליו הינו שעדון לא נתישבה מלכותו ולא נודע בעולמו עד אחר שאמרו שירה אז הכינו פסאו בבבול ואז השיבו אותו ותברך בבבול על פסאו כי אז נתישבה מלכותו ונודע בעולמו ואז מלכותו בבבול גדול ביותר בבחינת אגוסטוס. אבל בתחלה היה רק בבחינת מלך כמו שכתוב שם משל למלך שנצח מלחמה ועשו אותו אגוסטוס וכו' עין שם. הינו על פי התורה הנ"ל שעקר ההתקרבות לה' ותברך הוא על ידי הודאה ושירות ותשבחות שעל ידי זה מאיר האמת ברובע הדבור עד שזוכין לגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שהוא מה שרבים שהם שנוי דעות שזה עקר בחינת פעולות משתנות, מספיימים לדעה אחת אמתיית וכו' שעל ידי זה מתבטלין כל הצרות וכל הגליות וכו' כנ"ל ועל פנ עקר דיעת אלקותו בעולם בשלמות שהוא בחינת התישבות פסאו בבבול כנ"ל הוא על ידי שירה דיקא, כי שירה הוא עקר שלמות ההודאה שאומרים ההודאות בלב שלם בשיר ושמחה שזה וכו' ישראל בקריעת ים סוף אחרי שפבר התחילה ישועתם שיצאו ממצרים וכבר אמרו הלל והודאה בפסח עד שזכו להפיל את מצרים לגמרי כי נתבטלו רבוי השנויים של הפעולות משתנות ונתגלה אחדות הפשוט והאמינו בה' ובמשה עבדו. וכל מה שנתבטלו

הגלות והצרות של המצרים עד שכל העפ"ם נתבטלו כי נפל עליהם אמתה ופחד, כמו שכתוב: "שמעו עמים ירזון וכו'". על ידי זה נתגלה ביותר אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות ועל ידי זה נתגדל התודה והודאה יותר ויותר עד שאמרו שירה בלב שלם בחינת אז ישיר משה, ואז דיקא נתישבה מלכותו ותברך בבחינת יושב על פסא מחמת שאז נתגלה ביותר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזה עקר כבוד מלכותו כמו שמבאר שם. כי עקר בנין פסאו בבבול הוא מהפעולות משתנות בשנקבצין יחד בדעה אחד ונקללין באחדות הפשוט מזה נבנה פסאו בבבול שפלוה מגנין סגיאין כי העקר הוא מה שרבים שיש בהם שנוי דעות כלם נקללין בדעה אחת אמתיית וכו' כנ"ל כמו שהיה אז בשעת קריעת ים סוף כמו שכתוב: ויאמינו בה' ובמשה עבדו שכלם הסימו לדעה אחת ונקללו בה' ובמשה באמונה שלמה. וכל נפשות ישראל החצובים מפסא הכבוד ושנקללים יחד בדעה אחת בהאמונה הקדושה על ידי זה נבנה ונגדל פסא כבודו ותברך כי כל בנינה מנפשות ישראל החצובים משם ואז נתישב מלכותו פמלך היושב על פסאו בבחינת ישיבה ולא בבחינת עמידה כי נודע בעולמו היטב ונתישב בדעת וכלב כל אחד ואחד בבחינת ישיבה על פסא כנ"ל. וכל זה וכו' על ידי שירה שהוא

101

ה' יתברך גזר על משה שאף על פי כי הוא מכרה לילך כי ההכרה שיתחיל הגאולה הראשונה כדי שיזכה לתורה הודאה כדי לגלות אחדות הפשוט וכו' עד שסוף כל סוף יהיה גמר הגאולה האחרונה על ידי זה בבחינת מימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות וכמבאר לעיל:

ואז כשגמר משה הגאולה הראשונה ונפלו ומתו מצרים על שפת הים ויאמינו בה' וכו', אז ראה משה שדבר אלקינו יקום לעולם ועל פן אז ישיר משה שהמשיך השירה משיר שלעתיד כי י"ד על שם העתיד וכמו שאמרו רבותינו ז"ל מפאן שעתיד משה לשיר. הינו שהמשיך שירה משיר של עתיד שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע שהוא בחינת רבוע הדבור, שלעתיד יהיה כל זה בתכלית השלמות ועתה המשיך השירה משם ועל ידי זה נתגלה ביותר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזה נתגלה על ידי רבוע הדבור כי השירה שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע נמשך משם כ"ל ועל פן אז הוכן כסאו ונתשב מלכותו בבחינת נכון כסאך מאז כנ"ל, ועל פן סיים השירה שמעו עמים ירגזון חיל אחו ישיבי פלשת וכו' וכו' תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו פאכן וכו' תבאמו ותפעמו בחר נחלתך מבון לשבתך פעלת ה' מקדש וכו'. כי עקר התקון הוא בבחינת הבית המקדש שהוא בחינת כסא הכבוד

שלמות ההודאה בלב שלם כנ"ל כי כל השירות כלולים מעשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים שהם בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע כמו שמבאר במקום אחר וזה בחינת שלמות רבוע הדבור שהוא מרמז בפסוק, לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז וכו' (ען שם היטב בהתורה ת"ל), איש דברים, זה בחינת שיר פשוט, גם מתמול, הינו היום ואתמול זה בחינת כפול. גם משלשום, זה בחינת משלש. גם מאז דברך, זה בחינת מרבע. כי ה' יתברך טען עם משה לשבעה ימים כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמו שפרש רש"י כי שלשה גמין רבויים ואלו השבעה ימים הם כנגד שלשת קני האמת שמאירין ברבוע הדבור כדי שעל ידי אלו השבעה ימים יאירו שלשת קני האמת ברבוע הדבור שעל ידי זה יתגלה אחדות הפשוט וכו' שזה עקר גמר תקון הגאולה. אבל משה אמר ביים השביעי לא איש דברים אנכי גם מתמול וכו', ואף על פי שה' יתברך אמר לו מי שם פה לדדם וכו' השיב שלח נא ביד תשלח בי יודע אני שאיני גואלם לעתיד וכו' כמו שאמרו רבותינו ז"ל הינו שאמר שעדן לא זכה לגמר תקון שלמות הדבור שהוא בחינת מלכות פה שמרמז בפסוק 'גם מאז', שהוא בחינת נכון כסאך מאז כמובא שם זה הפסוק לענין זה. כי זה הגמר של תקון רבוע הדבור יהיה רק על ידי משיח שיזכה להמלוכה דקדושה. אבל

לקוטי הלקות

הלקות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קעה

לזה תבאמו ותפעמו בהר נחלתך וכו' הינו בגין בית המקדש ששם עקר התגלות אהדות הפשוט וכו' שהיא בחינת יושב על פסא כבודו. פי הבית המקדש בחינת פסא הכבוד וכו' כנ"ל, והוא מכון לשבתך לשבתך דיקא בחינת יושב על פסא וכו' וכו"ל וכן אמר שלמה מכון לשבתך עולמים וכו"ל. וזהו: ה' ימלך לעולם ועד. פי על ידי זה עקר התגלות מלכותו לעולם ועד שנתישב מלכותו על פסא כביכול ונדע בעולמו וכו"ל. ועל כן בולטין הפסוק ה' ימלך לעולם ועד פשאומים שירת הים ככל יום הינו בחינת מלך ואגוסטוס הנ"ל שזה עקר בחינת ישיבתו על פסא כביכול מלכותו יותר ויותר בבחינת אגוסטוס כמבאר שם במדרש הנ"ל ענין שם היטב:

יט וזה בחינת מה שמתחילין בראש השנה: המלך יושב על פסא רם ונשא, פי אז עקר התישבות מלכותו על פסא כביכול פי בראש השנה נברא העולם שבראו ה' יתברך בפעלות משנות הרבה מאד. וזה כל עבודתנו בראש השנה לזאת לכל באי עולם שה' יתברך ברא העולם שכל הפעלות משנות נמשכין מאהדותו הפשוט יתברך ועל כן עוסקין אז בראש השנה ברבוי ההודאות ושירות ותשבחות כמו שיקדו לנו קדמונינו בהפייטים הרבים שכלם הודאות ושירות נפלאות, כמו אתה הוא

כמו שכתוב: פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. פי שם כל הברכות וההודאות וכל השירות ותשבחות שמתגלים הלוים בשיר על הדוכן ושם כל ההלקות כמו שכתוב: "כי יפלא ממך דבר וכו' וקמת ועלית וכו'". ושם מתקבצים כל גפשות ישראל ביחד ונכללין באהדות הפשוט כמו שכתוב: "ששם עלו שבטים וכו' להודות לשם ה' וכו'". וכל זה וזכין על ידי חקף הנסים של יציאת מצרים וקריעת ים סוף שעל ידי זה נתבטלו כל המצרים וכל השבועים עבדו"ם פי כלם נבהלו ונפחדו אילי מואב ואלופי אדום וכל ישרי כענין שהם עקר פגם השנויים של הפעלות משתנות, שמתקף הנסים הכרחו כלם להודות על האמת שכל הפעלות משתנות נמשכין מאחד הפשוט. וזהו בחינת בגדל ורועד ידמו פאבן. שגדמו ונתבטלו בבחינת בטול הפעלות משתנות באהדות הפשוט. והיו ידמו פאבן. אכן זה בחינת אב וכן כהדא הינו בחינת כלליות גפשות ישראל שהם בחינת בניים למקום שנקללו באביהם שבשמים באהדותו הפשוט ואז מגדל חקף הנסים והנפלאות הנודאות אז גם כל העמים נפל עליהם אימתה ופחד עד שגדמו ונתבטלו כמו אכן כמו ישראל שנקללו באהדותו אז בבחינת אב וכן כהדא כמו כן נתבטלו רבוי השנויים שלהם והכרחו להודות על האמת וזהו בחינת ידמו פאבן וכו"ל. ועל כן נסקד

הוא
א"י
16

וְכֹי' שָׁזָה בְּחֵינַת הַשְּׂבַח הַנִּפְלֵא שֶׁל
עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח וְכֹי' וְכֹי' ל':

כ וְעַל פֶּן אוֹמְרִים עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם אַחַר
הַתְּפִלָּה בִּי בְּחֵינַת תּוֹדָה הוֹדָאָה
הַנִּזְכָּר שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֲשֶׁרֵינוּ וְעֲלֵינוּ וְכֹי'
שְׂאוֹמְרִים שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם מִזֵּה
הַהִתְחַלָּה זֶה הַסּוּף וְהַתְּכִלִּית, וְכַמְבָּאָר
לְעֵיל שֶׁנְּעוּץ סוּפוֹ בְּתַחֲלֹתוֹ וְתַחֲלֹתוֹ
בְּסוּפוֹ שֶׁכָּל מַה שֶׁמְשַׁבְּחִים וּמוֹדִים אוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר עַל אֲשֶׁר בָּהֵר בְּנוּ מִכָּל
הַעֲמִים וְכֹי' כִּמוֹ כֵּן נִשְׁלַם הַדְּבָר יוֹתֵר
וּמִתְגַּלֶּה אַחֲרָיו הַפְּשׁוּט יוֹתֵר וְכֹי' וְכָל
מַה שֶׁמִּתְגַּלֶּה יוֹתֵר נִתְגַּדֵּל הַהוֹדָאָה יוֹתֵר
כִּי עַל יְדֵי הַתְּגַלּוֹת אַחֲרָיו הַפְּשׁוּט מִתְדַּבֵּר
הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת מִתְבַּטְּלִין הַגְּלוּיֹת
וְהַצְּרוּת יוֹתֵר וְכֹי' וְכֵן חוֹזֵר חֲלִילָה לְמִטְּבָה
וְכֹי' ל'. וְעַל פֶּן אֲנִי אוֹמְרִים אֲשֶׁרֵינוּ וְכֹי'
וְכַמֵּה שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת הוֹדָאוֹת קִדְּם
הַתְּפִלָּה וְכֵן אַחֵר קֵד אוֹמְרִים בְּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבֹּדוֹ וְהַבְּדִילֵנוּ מִן
הַתּוֹעִים וְכֹי', עַד שֶׁמְסַמְּכִין בְּעֲלֵינוּ
לְשַׁבַּח' שֶׁהוּא שְׂבַח נִפְלֵא וְנוֹרָא עַל
שְׂבִיבֵנוּ לְקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל בִּי נְעוּץ סוּפוֹ
בְּתַחֲלֹתוֹ וְכֹי' בְּנִזְכָּר בִּי תּוֹדָה הוֹדָאָה הוּא
כָּל עֲבוֹדָתֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהוּא תְּכִלִּיתֵנוּ
לְעוֹלָם הַבָּא בִּי זֶה עֵקֶר שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם
הַבָּא כִּמוֹ שֶׁמְבָאָר בְּתַחֲלֵת הַסֵּפֶר הַנִּזְכָּר
וְעַל פֶּן סְמוּךְ לְעֲלֵינוּ אוֹמְרִים: כָּל הַשּׁוֹנֵה
הַלְכוֹת בְּכָל יוֹם מְכַמֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם
הַבָּא, וְאַחֵר קֵד אוֹמְרִים עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמּוֹם וּבְאֶרֶץ וְכֹי' מִלֶּךְ עֲלִיּוֹן
וְכֹי' וְכֹי'. בִּי עַל דֵּי הוֹדָאוֹת נִתְגַּלֶּה
אַחֲרָיו הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ הַפְּעֻלֹת מִשְׁתַּנּוֹת
בְּנִזְכָּר שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר תְּקוּן בְּחֵינַת כֶּסֶם
הַכְּבוֹד לְיִשְׁבַּע עֲלִיּוֹ בְּכֹכּוֹל בְּנִזְכָּר וְעַל פֶּן
מִתְחִילִין אִזּוּ הַמִּלֶּךְ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶם
וְאוֹמְרִים בְּלֵא ה' דִּיקָא, לְהוֹרוֹת בִּי אִזּוּ
עֵקֶר הַתְּחִלָּת יִשְׁבַּחְתוּ עַל כֶּסֶם וְכֹי' בִּי
בְּכָל הַשְּׁנָה אוֹמְרִים הַמִּלֶּךְ הַיּוֹשֵׁב שֶׁיִּשְׁבַּח
מִכְּבָר, הֵינּוּ מֵרֵאשׁ הַשְּׁנָה שְׂאוֹ בְּכֹכּוֹל
הַיּוֹשִׁיבוֹ אוֹתוֹ יִשְׂרָאֵל עַל כֶּסֶם. וְעַל פֶּן
בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה אוֹמְרִים הַמִּלֶּךְ יוֹשֵׁב וְכֹי'
בִּי עֲתָה בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה שְׂאוֹ מְגִלִּין יִשְׂרָאֵל
שֶׁבְּרֵא הַיּוֹם אֵת הָעוֹלָם וְהַמְשִׁיד כָּל
הַפְּעֻלֹת מִשְׁנֹת מֵאַחֲרָיו הַפְּשׁוּט וְכֹי' ל'
עַל פֶּן עֲתָה הוּא יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶם וְכֹי'
וְכֹי' ל', וְעַל פֶּן בְּרַבֵּת מִלְּבִיּוֹת וְכֹרְזוֹת
וְשׁוֹפְרוֹת שְׂמוֹסִיפִין בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה
מִתְחִילִין בְּשַׁבַּח עֲלֵינוּ, בִּי זֶה עֵקֶר רֵאשׁ
הַשְּׁנָה לְהוֹדוֹת לְחֵלֶל לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל
וְכֹי' שְׂלֵא עֲשֵׂנוּ כְּגוּי הָאֲרֻצוֹת וְכֹי' שְׁזָהוּ
בְּחֵינַת אֲשֶׁרֵינוּ הַנִּזְכָּר שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר
הַתְּגַלּוֹת אַחֲרָיו הַפְּשׁוּט וְכֹי' בְּנִזְכָּר שְׁזָהוּ
עֵקֶר קִדְשֵׁת רֵאשׁ הַשְּׁנָה וְכֹי' ל', וְעַל פֶּן
בְּשַׁבַּח זֶה שֶׁל עֲלֵינוּ בְּכִשׁוֹ יְרִיחוֹ וְנִכְנָסוּ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
בִּי עֵקֶר בְּנִיבְתָם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא
לְבָנוֹת הַבַּיִת הַמְּקוֹדֵשׁ שֶׁשָּׁם עֵקֶר
הַתְּגַלּוֹת אַחֲרָיו הַפְּשׁוּט וְכֹי' שְׁזָה זֹכִין
עַל יְדֵי תּוֹדָה הוֹדָאָה שֶׁאֲנִי מוֹדִים
וּמְשַׁבְּחִים לוֹ יִתְבָּרַךְ עַל נְעִימַת גּוֹרְלֵנוּ

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קעו

הפשוט כנ"ל שעל ידי זה אלקים יושב על פסא קדשו בחינת יושב על פסא וכנ"ל:

כב וזה שאומרים בשבת: ביום השביעי נתעלה וישב על פסא כבודו כי

עקר התגלות אהדות הפשוט וכו' הוא בשבת וכנ"ל שזה בחינת ישיבתו על

פסא כביכול וכנ"ל. וזה בחינת קדשא בריך הוא אחד לעלא לא יתיב על

כורסא דיקרה עד דאתעבדת ברוזא דאחד וכו' וכל המאמר הקדוש הזה

שאומרים אותו בכניסת שבת עין שם הישב ותבין רמזים נפלאים על פי כל

המבאר לעיל כי פשתגלה אהדות הפשוט מתוך פעלות משתנות למטה על

ידי זה נתגלה אהדותו יתברך למעלה וכו' כנ"ל והתגלות אהדותו הפשוט

למטה זה בחינת דאתעבדת ברוזא דאחד שבחינת השכינה דהינו שכינת אלקותו

בדרי מטה מתנתרת בתכלית היחוד על ידי התקונים הנ"ל שעל ידי זה מתגלה

אהדות הפשוט מתוך פעלות משתנות שבוה העולם דיקא ועל ידי זה מתתקנת

בחינת פסא כבודו לישב עליו כנ"ל כי על ידי זה נתגלה אהדותו הפשוט

למעלה שאז דיקא מתישב מלכותו ונודע בעולמו שזה בחינת תקון פסא כנ"ל.

ועל פן קדשא בריך הוא לא יתיב על כורסא דיקרה לעלא עד דאתעבדת

ברוזא דאחד דהינו שכל הפעלות משתנות נכללין באהדות הפשוט וכו' וכנ"ל וכן כל המאמר מדבר מזה כי זהו

שהוא בחינת תורה הנ"ל, כי תורה והלכות הם בחינה אחת בחינת שעשוע

עולם הבא כנ"ל. וזה "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", שעל ידי תהלות ישראל

בחינת תורה הודאה על ידי זה הוא יתברך בבחינת יושב וכנ"ל:

כא וזה שאומרים קדם השופר מזמור "כל העמים תקעו כף וכו' כי

ה' עליון נורא מלך גדול וכו'". מלך גדול דיקא בחינת אגוסטוס הנ"ל. וזה "ידבר

עמים תחתנו ולאמים תחת רגלינו", שכל העמים ולאמים שהם עקר הפעלות

משתנות בלם יהיו נכנעים ומתפטלים אלינו שאנו נכללים בו יתברך שזהו

בחינת כלליות כל הפעלות משתנות הרחוקים מאוד מאד באהדות הפשוט

שזה עקר נוראות גדלות מלכותו וכבודו יתברך בחינת מלך גדול וכו' כנ"ל. וזהו

"יבחר לנו את נחלתנו", הינו בית המקדש שישם עקר התגלות היה כנ"ל

וזהו עלה אלקים בתרועה וכו' זמרו אלקים זמרו וכו' הינו בחינת כל העשרה

מיני גנינה שגמשכין על ידי השופר בבחינת "היטיבו נגן בתרועה", כמו

שמבאר במקום אחר וכו', וזהו "מלך אלקים על גוים אלקים יושב על פסא

קדשו", "ישב" דיקא וכנ"ל וכן מסים אחר כך "נדיבי עמים נאספו וכו'", שהם

הגרים כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שכל זה בחינת כלליות פעלות משתנות באהדות

וְכַתּוּב זִוְגוּ בְיַחַד כִּי בְשֵׁרֶשֶׁם הֵם נִשְׁמָה
 אַחַת רַק לְמִשְׁנָה נִתְחַלְקִים. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי
 הַבּוֹר אִישׁ וְאִשָּׁה בְּקִדְשָׁה עַל פִּי הַתּוֹרָה
 עַל יְדֵי זֶה עֶקֶר בְּלִיּוֹת פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת
 בְּאַהֲדוֹת הַפְּשׁוּט. אֵדָּךְ מִחֲמַת שְׂכַל
 הַתְּנַבְרוּת הַסְּמֵרָא אַחֲרָא הוּא בְּהַפְּעֻלוֹת
 מִשְׁתַּנּוֹת שְׂשֵׁם אַחֲזוֹתָם וְהֵם מִתְנַגְּרִים
 לְהַפְּרִיד חֵם וְשְׁלוֹם הַתְּנַלְלוֹת אַהֲדוֹת
 הַפְּשׁוּט מִהַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת. כִּי עֶקֶר כַּח
 הַסְּמֵרָא אַחֲרָא הוּא בְּחִינַת כְּפִירוֹת כִּי
 הַסְּמֵרָא מִ"ם נִקְרָא אֶל אַחֵר כְּפִירוֹת וְכוּ'
 וְכַמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר עַל כֵּן הֵם אוֹרְכִים
 שְׂשֵׁם מְאֹד בְּעֵינֵי הַחֲבוֹר הַגִּ'ל וְעַל כֵּן שְׂשֵׁם
 כָּל עֶקֶר הַמְּלַחֲמָה שֶׁל הָאֵדָּם כִּידוּעַ.
 וְעֶקֶר הַתְּקוּן עַל יְדֵי הוֹלְדַת הַבְּנִים עַל פִּי
 הַתּוֹרָה כִּי עַל יְדֵי כָּל הַבְּנִים שְׁמוּלִידִים
 נִתְנַלְּה בְּיֹתֵר בְּחִינַת הַתְּנַלְלוֹת אַהֲדוֹת
 הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת כִּי
 הַבְּנִים שְׁמוּלִידִים הֵם בְּעֵצְמָן בְּחִינַת
 תּוֹדָה הַלְבָּה כַּגִּ'ל. שְׁעַל יְדֵי זֶה כָּל
 הַהַתְּנַלְלוֹת שֶׁל אַהֲדוֹת הַפְּשׁוּט וְכוּ' כַּגִּ'ל
 כִּי כָּל מַה שְׁמִתְרַבֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכֻלָּם
 מִסְבִּימִים לְדַעַת אַחַת וּמֵאֲמִינִים
 בְּאַהֲדוּתוֹ וְהַפְּרָדָּה עַל יְדֵי זֶה מִתְנַדֵּל בְּיֹתֵר
 כְּבוֹדוֹ וְהַפְּרָדָּה. כִּי עֶקֶר כְּבוֹדוֹ וְהַפְּרָדָּה
 כְּשִׁמְתַּנְגְּלָה אַהֲדוּתוֹ הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ הַרְבֵּה
 פְּעֻלוֹת מִשְׁנּוֹת וְכָל מַה שְׁמִתְרַבֵּין בְּיֹתֵר
 הַפְּעֻלוֹת מִשְׁנּוֹת וְאָף עַל פִּי כֵּן הֵם
 נִכְלָלִים יַחַד בְּאַהֲדוּתוֹ עַל יְדֵי זֶה מִתְנַלְּה
 כְּבוֹדוֹ וְהַפְּרָדָּה יוֹתֵר וְיֹתֵר כִּי זֶה יִקְרָא מְאֹד
 אֲצִלוֹ וְהַפְּרָדָּה וְכוּ'ל:

וְזֶה דְשִׁבְתָּא וְכוּ' דְהָא אַתְּאַחֲדַת פּוֹרְסֵי
 יִשְׂרָאֵל קוֹדִישָׁא בְּרֹא דְאֲחֵר וְאַתְּתַקְנַת
 לְמִשְׁרֵי עֲלָה מִלְכָּא קוֹדִישָׁא וְכוּ' עֵינֵי שְׂשֵׁם
 הַיִּטְבֵּי וְהַבֵּן:

הַלְבוּת נַחְלוֹת

כַּגִּ' וְזֶה בְּחִינַת סֵדֵר נַחְלוֹת שְׁעַקֵּר הַיִּרְשָׁה
 שְׂעָדָה לְבֵן וְאִם אֵין לוֹ בֵּן
 וְהַעֲבֹרְתָם אֶת נַחְלָתוֹ לְבֵיתוֹ וְאִם אֵין לוֹ
 בֵּת וְכוּ'. וְכַבֵּר מְבֹאֵר מִזֶּה לְעִיל (פְּאוֹת ד')
 שְׁמִצּוֹת יִרְשָׁה לְבָנִים הוּא מִחֲמַת
 שְׁהוֹלְדַת הַבְּנִים הוּא בְּחִינַת אַחַת עִם
 הוֹלְדַת הַלְבוּת שְׁמִשְׁשָׁד עַל יְדֵי תוֹמְכֵי
 אוֹרְתָא שְׁמִחֻזִּיקִים בְּמִמּוֹנָם אֶת הַצְּדִיקֵי
 אֲמַת שְׁמוּלִידִים הַלְבוּת עַל יְדֵי זֶה עֵינֵי
 שְׂשֵׁם הַיִּטְבֵּי. וְעַל כֵּן בֵּן קוֹרֵם לְבֵת כִּי הַבֵּת
 נִגְדָה בֵּן הוּא בְּחִינַת פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת כִּי
 כָּל מַה שְׁהַבְּרִיאָה רְחוּקָה מִמֶּנּוּ וְהַפְּרָדָּה
 יוֹתֵר הוּא בְּחִינַת פְּעֻלָּה מִשְׁנָה יוֹתֵר
 וְכַמוֹכָא לְעִיל מִזֶּה לְעֵינֵי גְרִים עֵינֵי שְׂשֵׁם.
 כִּי נִפְשׁוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּלֵם הֵם בְּחִינַת
 אַהֲדוֹת הַפְּשׁוּט כַּגִּ'ל כִּי הֵם חֵלֶק אֱלוֹהִים
 מִמַּעַל וְכֻלְלוּן בּוֹ וְהַפְּרָדָּה. וְעַל כֵּן כָּל
 הַשְּׂבָעִים נִפְשׁוֹת בֵּית יַעֲקֹב כָּלֵם נִקְרָאִים
 נִפְשׁ אַחַת וְכוּ'ל. אֲבָל הָאִשָּׁה נִגְדָה הָאִישׁ
 הִיא בְּחִינַת פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת כִּי הִיא
 נִלְקָחָה מִמֶּנּוּ וּבְרִיאָתָהּ בְּשׁוּנֵי גְדוּל
 מִהָאִישׁ, כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה הֵם שְׁנׁוּיִים
 מִפְּלָגִים מְאֹד וְאָף עַל פִּי כֵּן בְּשֵׁרֶשֶׁם הֵם
 בְּתַקְלִית הַאֲחֻדוֹת פְּמוֹכָא בְּכַחֲבֵי הָאֵר"י
 וְ"ל וּמוֹכָא בְּדַבְרֵי אֲדוּנְגוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנּוּ וְ"ל
 שְׂבָשְׂרֵי הַנְּשֻׁמוֹת יוֹצֵא נִשְׁמַת הָאִישׁ

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קעט

וזהו גדל המצוה להוליד בנים כדי שיתרבו ישראל מדור לדור וכלם יספיקו לדעת אחת להאמין באחדות הפשוט ותברך. כי עקר שני הפעולות הוא שני הדעות כי אף על פי שהעולם מלא שנויים רבים לאין מספר וכנ"ל אף על פי כן העקר הוא עצם הנפלאות השנויים שבין בני אדם שאין אחד דומה לחברו בפרצופו ובתנועותיו. והעקר הוא השני דעות שבין בני אדם שבנה רואין ביותר פלאות הבורא ותברך. כי זה כלל שאין הקדוש ברוך הוא עושה שני פעמים דבר אחד, ועל כן אין שום בריה דומה לחברתה ואין שום אדם דומה לחברו בדמותו ובפרט בדעותיו וכן אין שום דור דומה לחברו ואפלו אב ובן אין דעותם שוות ויש ביניהם שנויים רבים כנראה בחוש, כי אף על פי שבכמה דברים הם שוים אף על פי כן יש ביניהם שנויים רבים בדעותיהם. ומיום בריאת העולם עד הפוף לא היו שני בני אדם דומים לגמרי לא בדור אחד ולא בשני דורות נמצא כל מה שנוקד אינה הולדה הוא בחינת פעלה משנה. וכשכל אלו הולדות שבכל הדורות מספיקים לדעת אחד ואומרים שמע ישראל ה' יכו, ומאמינים באחדות הפשוט זה עקר התגלות אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות הרבה מאד שזה יקר בעיניו ותברך מאד. ועל כן מצוה גדולה להוליד בנים שיתרבו בני ישראל ביותר וכלם

נכללים באחדותו ותברך שעל ידי זה מתגדל כבודו ותברך ביותר על ידי שהרבה פעולות משתנות המשתנים בשנויים רבים משנים מדור לדור כנ"ל וכלם נכללים באחדותו ותברך שזה יקר בעיניו ותברך מאד כנ"ל. ועתה מבאר היטב מה שכתב בתחלת התורה שחבר בחינת תורה - הלכה עם הולדה כי הכל בחינה אחת כנ"ל כי על ידי תורה הלכה מתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזהו בעצמו בחינת הולדת הבנים כנ"ל, ועל כן בן קדם לבת כי עקר כלליית הפעולות משתנות באחדות הפשוט הוא על ידי הבן זכר שהוא סמוך ביותר לאחדות הפשוט כנ"ל ועל ידי עולה האשה עמו ונקללת שם בבחינת אשה עולה עמו שזה עקר תכלית החבור בקדשה בשביל הולדת ישראל שהעקר כדי שיתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכנ"ל, אבל הכל על ידי האיש כנ"ל ועל כן הוא קודם לרשה וכנ"ל:

כד ואם אין לו בת חוזרת הנחלה למעלה לבית אביו. זה בחינת חזרת הדמים שעולין למעלה בשעת הצרה חס ושלום, וכשוזכין לצאת מהצרה שזהו בחינת תורה הלכה בחינת הולדה אז חוזרים הדמים שהם בחינת ממון והולכים כפסך בתוך הרגליו וכו' כמו שמבאר שם, אבל פשאינו זוכה להולדה חס ושלום זה בחינת שעדין

גוף לגוף. כשכל אלו הגופים מכלים עצמם לגבי הנשמה ואומרים כלם בלב אחד: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", ונכללים באחדות הפשוט. יתברך זה עקר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולת משתנות שזה יקר מאד אצל יתברך. ועל כן כשהנפש והרוח וכו' בא לזה העולם ואינו מתלבש בגוף חס ושלום הוא פגם גדול ועצום מאד רחמנא לצלן. כי חקר כשהנפש בא לזה העולם שהוא מרבה בקלות פידוע או חס נאחזין בה מאד וממשיכין אותה לתוך רבוי השנויים דסמרא אחרא הנאחזין בהפעלות משתנות של זה העולם ואינה יכולה לעלות להכלל באחדות הפשוט. כי מזה העולם אי אפשר להנפש שתעלה ותכלל באחדות הפשוט כי אם דיקא כשהיא באה בתוך גוף גשמי שאו נמשכה לתכלית הפעלות משתנות ואז דיקא תוכל להתרומם להכלל ממש דיקא באחדות הפשוט. כי בשביל זה ברא ה' יתברך את האדם עם כל העולם התלוי בו בגופים גשמיים כדי שדיקא מתכלית הגשמיים הרחוקים מאד מאד מופנו יתברך ממש דיקא וכללו באחדותו יתברך שזה עקר כבודו וכו':

כה ועל כן המלאכים קמרגו על בריאת האדם ואמרו, "מה אנוש כי תברנו". וכן קמרגו על גביית התורה לישראל בזה העולם הגשמי, כי אמרו, "אשר תנה הו'ך על השמים". כי בודאי

נפשו בכחית צרה רחמנא לצלן שאו הדמים עולין למעלה. ועל כן פאמת אמרו רבותינו ז"ל: כל שאינו מניח בן ליו'שו, הקדוש ברוך הוא מתמלא עליו עברה, בחינת פאשה עברה. כי כשאינו מוליד בן ליו'רשו גשאר הדמים למעלה שזה בחינת עבור בלא הולדה חס ושלום שמשם כל הצרות רחמנא לצלן. ועל כן מקבלין בית אביו הנחלה ומזמן הירשה כי הם צריכין לתקן אותו על ידי שמקבלין המזון שתקונו על ידי בחינת תמכו אורחא וכו' כנ"ל. ועל כן האב קודם לכל יוצא ירכו כי בתחלה צריכין לחזר אל האב שמשם שרש הנחלה והדמים וכו'. ועל כן מענו בנות זלפחד אם אין אנו חשוכות זרע תתיבם אמנו כי זה בחינת יבום וחליצה. וזה בחינת היבום של יהודה על פנים ער ואונן שהשחיתו דרכם וכו'. כי עקר התקון על ידי הולדת הבנים להקנים הגשמות בתוך גופם דיקא, כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הגשמות שבגוף כמו שכתוב וכו' לציון גאל ולשבי פשע בנעקב נאום ה' ואני זאת בריתי אותם וכו' שהוא ראשי תבות גוף בניו כמו שאיתא בפנינות עין שם. כי דיקא כשהגשמות שהם חלק אלוך מופעל בחינת אחדות הפשוט כשהם נמשכים לתוך גופים גשמיים שהם בחינת פעולת משנות מאד, שבגוף אחד יש כמה אברים וכחות וחשים וארבעה יסודות ושנויים רבים לאין מספר וכל שכן בין

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קפא

גם כל המלאכים הם בבחינת פעולות משתנות נגדו ותפרד פי הוא ותפרד למעלה מכל הרוחניות ומרומם ומנשא מכל המלאכים. על כן סברו שגם על ידם יתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזה עקר תכלית בריאת האדם והחינת התורה. אבל ה' ותפרד גער בהם ולא רצה לשמע להם וברא את האדם בגוף גשמי דיקא ונתן לנו את התורה בזה העולם הגשמי דיקא. פי עקר התגלות אחדות הפשוט הוא מתוך פעולות משתנות מאד הרחוקים ביותר שהם בני אדם המלבשים בגוף גשמי דיקא וכנ"ל. וזהו גדל חכר העון של השחתת זרע לבטלה חס ושלום פי אז נבראין רוחין וכי בלא גוף מחמת שלא נמשכה הטפה להאשה וראת ה' שיתיהוה ממנה בחינת הולדה שעל ידי זה דיקא נמשך בחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות כנ"ל אבל בשאין הטפה באה בתוך גוף חס ושלום נעשין ממנה רוחין וכי חס ושלום שמשם קשה מאד שיתגלה אחדות הפשוט וכנ"ל. ועל כן עקר התקון לזה הוא על ידי קריאת שמע שעל המטה שהוא בחינת התגלות אחדות הפשוט על ידי שאומרים שמע ישראל ועקר התקון בשזוכין לומר בכונה כל כך עד שעושין גופין להטפות וכי כמבאר בפנונת. ועל כן באמת עקר התקון על ידי הצדיקי אמת בשזוכין להתקרב להם וכי. אבל על כל פנים

מוכן בפנונת שאי אפשר לתקנם פי אם על ידי שמכניסים אותם לתוך בחינת גופים עין שם הינו כנ"ל. וזה בחינת עשרה קפיטל תהלים שתמן ארוינגו מורנו ורבנו ז"ל לאמרם בשביל תקון זה, פי הם בחינת יוד מיני נגינה בחינת שיר פשוט וכי הנ"ל שעל ידי זה עקר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שעל ידי זה עקר התקון וכנ"ל:

כו וזה בחינת "אמה ה' לעולם תשב כסאך לדור ודור", לדור ודור דיקא כי כבר מבאר למעלה שעקר תקון כסאו לישב עליו הוא על ידי תורה הלקה שעל ידי זה מתגלה אחדות הפשוט וכי כנ"ל. ועל כן דיקא על ידי רבוי הדורות מתקנין ומכניינין לו כסאו לישב בחינת כסאך לדור ודור דיקא. פי דיקא על ידי הולדת הדורות מתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכי וכנ"ל:

כו וזה בחינת "פי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", שנשבע הקדוש ברוך הוא שאין שמו וכסאו שלם עד שימחה זכר עמלק. פי עמלק הוא בחינת כופר כמובא במקום אחר שמתגבר תמיד בכפירות ובלבולי אמונה ולוחם נגד הצדיקים אמתיים והקשרים העוסקים לגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזה נעשה על ידי רבוי הדורות כנ"ל בבחינת ועד דור ודור אמונתו שפסים בזה מזמור לתורה

שְׁמִדְבָר מִכָּל זֶה מִמְבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת
שְׁעַל יְדֵי זֶה עָקַר הַכֶּנֶת בְּסֵאוֹ וְכו' פּ"ל.
וְעַל כֵּן עֲמִלֵק שְׁפֹגֵם בְּכָל זֶה אֵין שְׁמוֹ
יִתְבָּרַךְ וְכִסְאוֹ שָׁלֵם עַד שְׂמִיטָה וְזָכַר
עֲמִלֵק, כִּי עָקַר תְּפוֹן הַכֶּסֶף בְּשִׁלְמוֹת הוּא
עַל יְדֵי הַתְּנָלוֹת אַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט וְכו' וְכו'
שְׁנִמְשָׁךְ עַל יְדֵי רַבּוֹי הַדּוֹרוֹת בְּכַחֲנִית
בְּסֵאֵךְ לְדוֹר וָדוֹר. וְעֲמִלֵק שְׁפֹגֵם בְּכָל זֶה
עַל כֵּן מְלַחְמָה לָהּ בְּעֲמִלֵק מוֹדֵר דִּר'
דִּיקָא וְזוּהוּ "כִּי יָד עַל כַּסֵּף יִהְיֶה מִלְחָמָה לָהּ"
בְּעֲמִלֵק מוֹדֵר דוֹר", שְׂאֵין בְּסֵאוֹ בְּכִיבּוֹל
שָׁלֵם עַד שְׂנִינְצָה מִלְחָמָתוֹ בְּעֲמִלֵק בְּכָל
דוֹר וָדוֹר שְׂאֵין יִתְמָנִים וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן
לְמוֹשֶׁפֶט בְּסֵאוֹ שְׂיִהְיֶה הַשֵּׁם שָׁלֵם וְכִסְאוֹ
שָׁלֵם כְּמוֹ שְׁפָרֵשׁ רִש"י כִּי שָׁלֵם בְּסֵאוֹ
עַל יְדֵי הַכְּשָׁרִים שֶׁבְּכָל הַדּוֹרוֹת בְּכַחֲנִית
בְּסֵאֵךְ לְדוֹר וָדוֹר וְכו':

כַּח וְהַמְשִׁיבִיל הַחֲפִיץ בְּאֵמֶת יָכוֹל לְהִבִּין
בְּלִבּוֹ עַל פִּי דְבָרֵינוּ עֲצָם
הַמְּלַחְמָה שֶׁבְּכָל דוֹר וָדוֹר וּבַפְּרָטִיּוֹת מַה
שְׁנִנְעָשֶׂה עִמּוֹ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שֶׁהוּא בְּתוֹכוֹ.
כִּי עָקַר הַמְּלַחְמָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד
בַּפְּרָטִיּוֹת שְׂמִתְגַּבְּרִין שְׂטִיפַת הַדְּמִים
שְׂמֵהֶם כָּל הַצָּרוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, כִּי
עָקַר הַצָּרוֹת הֵם הַהִתְגַּבְּרוֹת הַתְּאוֹת
וְזוֹדוֹת רְעוֹת שְׂמִמְקָרְרִין חַי הָאָדָם וּמִכִּיּאֵין
אוֹתוֹ לְמַה שְׂמִיבִיאֵין חֵם וְשִׁלּוֹם וּמִשֵּׁם כָּל
הַיִּסּוּרִים בְּגוֹף וּמְמוֹן וּבְגַיִם וְכו' חֵם
וְשִׁלּוֹם, וּבִשְׁעַת הַתְּגַבְּרוֹת הַצָּרוֹת אֵין
יודְעִין כָּלֵל מַה לַעֲשׂוֹת וְהַדְּמִים שׂוֹמְפִין
עַל הַלֵּב כְּמוֹ מִי שְׂמִבְּקֵשׁ עֲצָה וְתַחְבּוּלָה

אֶיךָ לְצֵאת מִהַצָּרָה, וְכִמוֹ שְׂמִבְּאָר
בְּתַחֲלַת הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאַחַר כֵּךְ ה' יִתְבָּרַךְ
בְּרַחֲמוֹ מוֹצִיא מִהַצָּרָה כִּי ה' יִתְבָּרַךְ
עוֹשֶׂה נִסִּים וּנְפִלְאוֹת נִגְלִים וְנִסְתָּרִים עִם כָּל אָדָם בְּכָל יוֹם וָיוֹם וְכו'
וְכִמוֹ שְׂפִתּוֹב: "צוּפָה רְשָׁע לְצִדִּיק וְכו'",
וְכִמוֹ שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: כָּל יוֹם וְכו' וְכו'
וְלֹא תִקְדוּשׁ בְּרַחֵךְ הוּא עוֹזְרוֹ וְכו' כִּי ה'
לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּדוֹד, וְכִמוֹ שְׂפִתּוֹב: מִצִּיל עֲנִי
מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ וְכו'. וְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַנִּסִּים
כֻּלָּם בְּכַח הַצִּדִּיקִי אֵמֶת שְׂמִכְנִיסִים בְּנוֹ
לְצַעֵק וּלְהַרִים עֵינָיו בְּכָל פֶּעַם לָהּ יִתְבָּרַךְ
שְׂיִהְיֶה עָקַר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שְׂפִתּוֹב:
"וְקִרְאֵנִי בְיוֹם צָרָה אֲחַלְצֶךָ וְתִכְבְּדֵנִי".
אֲבָל אֵף עַל פִּי שְׂה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ
חֲסִדִּים רַבִּים וְנִסִּים וּנְפִלְאוֹת בְּכָל יוֹם
וּבְכָל עַת בְּכָל דוֹר וָדוֹר וְעִם כָּל אֶחָד
בַּפְּרָטִיּוֹת. אֵף עַל פִּי כֵן הַסְּטָרָא אֲחֵרָא
בְּחִינַת עֲמִלֵק חוֹתֵר תְּמִיד לְהַלְשִׁין
וּלְקַטְרֵג וּלְחַסֵּית וּלְהַתְּגַרוֹת עִם כָּל אֶחָד
וְאֶחָד כִּי הוּא הַשֶּׁטֶן הוּא הַמְּסִית הוּא
הַמְּקַטְרֵג, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל יוֹרֵד
וּמְסִית וְכו' וְכִמוֹ שְׂאִיתָא בְּיַהֲרַר הַקְּדוּשׁ
בְּעֵינָיו מִלְחָמָת עֲמִלֵק קָרָב לְעֵלָא וּלְתַתָּא
הֵינּוּ פּ"ל וְהַבֵּן. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לִיָּדֵךְ מֵאֵד
מֵאֵד עִם הַעֲצוֹת הַזֹּאת לְהַסְתַּכֵּל בְּכָל
פֶּעַם עַל עֲצָם הַתְּרַחְבוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת
וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁבְּכָר עֲשֶׂה עִמָּנוּ וְכו' פּ"ל
וּלְמַצָּא הַתְּרַחְבוֹת גַּם בְּתוֹךְ הַצָּרוֹת בְּעֲצָמָם
פּ"ל וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה רְגִיל תְּמִיד לְתַן
שִׁבַח וְהוֹדָוָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ עַל כָּל אֲשֶׁר

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קפג

ועקר ההתחזקות על ידי כל הנ"ל והבן היטב היטב:

כט ובענין יבום וחליצה שהזכרנו למעלה לא בארנו היטב כי אין כאן מקומו:

וזהו 'וחליצה געלו מעל רגלו', פי שם מקשר נפש המת פמויבא פי עקר הפגם ברגליו ששם צריכין הדמים לילך בפדו כשזוכין להולדה. וזה שלא זכה להשאיר זרע פגם בזה ועל כן וחליצה געלו מעל רגלו דיקא. ועל כן נקראים ההלכות 'הליכות עולם', פי עקר שלמות ההלכה שזכה על ידה לילך בה להתקרב על ידה לה' 'תפרך לעבודתו בחינת הליכות עולם שזכה לשאר על עמרו בקדשה לעולם ועד. פי העולם בכללו נקרא בחינת רגליו נגדו 'תפרך, כמו שכתוב "והארץ הרים רגליו". והאשה והפמון ששם עקר התגברות הפעולות משתנות נקראים רגליו כמו שמבאר במקום אחר. וזה השמים כסאי והארץ הרים רגליו איזה בית אשר תבנו לי וכו' פי עקר תקון כסאו בשמים הוא דיקא על ידי הארץ הרים רגליו, על ידי שהרגליו שהם המדרגות המתחזקות מאד ששם עקר רבוי הפעולות משתנות בשמים בכללים באחדותו ותפרך בבחינת "ה' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה", שדיקא בשיודעין שמלכותו בכל משלה וכל הפעולות משתנות מפני ותפרך או דיקא בשמים הכין כסאו כנ"ל. וזהו

עד פה עורנו בנפלאותיו העצומים וכמו שכתוב הקיצתי ועודי עמך, וכמו שפרש רש"י באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך הינו שגם עתה באחרית הימים האלה שהוא בחינת קץ כל הדורות גם עתה ועודי עמך שיעדו יש בנו בכל אחד ואחד בחינת עוד מעט ואין רשע וכו' שזהו בחינת "אומרה לאלקי בעודי וכו'" שצריכין לילך בזה מאד, כאשר הזהירנו הוא ז"ל. והעקר להורות ולהלל לה' 'תפרך על זה תמיד ויותר בעת הצרה חס ושלום שאז דיקא ותגבר לתת לב להסתפל על נפלאות הישועות האמתיות ונצחיות שפבר עשה ה' 'תפרך עמו וכו'. ועל ידי בחינת תורה הלכה וכו' על ידי זה זכה שאיר האמת וכו' עד שימשוך בחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות שעל ידי זה מתבטל הצרה ועל ידי זה תגדל בחינת התורה וכו' כנ"ל וכן חזור חלילה לטובה וכו' כנ"ל. ואם שפנננו בחינת עמלק יחור ויתגבר הבחירה בידו לחזור ולהתגבר על ידי כל הנ"ל ותכפ שישים לב לזה ועורו ה' ותפרך בזה מאד כי חסדי ה' לא תמנו וכו'. וכן בכל פעם עד שזכה ברחמיו ותפרך ויכח הצדיקי אמת לנצח המלחמה ואז יזכה לתורה בשלמות שזה עקר שעשוע עולם הבא אשרי לו ויקים בו אשרי אדם עז לו בך וכו' פי צריכין עזות והתחזקות עצום ועקשנות גדול בלי שעור כל מי שחפץ להתקרב לה' ותפרך

טו

בחינת המושכן ובית המקדש, בחינת "רוכמו ה' אלקינו והשתחויו להרם רגליו וכו'". וזהו בחינת מה שאיתא בכתבים שעקר גמור התקון יהיה בשיתקום ועמדו רגליו ביום שהוא וכו' בחינת עד דמטי רגליו ברגליו הינו כנ"ל, ועל כן עקר התקון על ידי כל הנ"ל שהוא בחינת תודה הלקה בחינת הליכות עולם בחינת תקון הרגליו וכו' ל:

הלכות אפטרופוס

ל וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו"ל במשנה: אפטרופוס שמונהו אבי יתומים לא ישבע מנהו בית דין ישבע. פי כפר מבאר ענין הירישה ששקד לבנים כי הולדת הבנים נמשך על ידי כמות דקדושה של התומכי אורתא שמשם כל הממון שבעולם וכו' ל. פי עקר החיוב להשאיר בנים הוא רק בשביל זה כדי שהבנים שגולדו על ידי ההלכות שגולדו על ידי תומכי אורתא שמשם כל ההולדות שבעולם כנ"ל ימשיכו כל התקונים הנמשכין על ידי ההלכות שהם בחינת תודה הודאה שהוא להאיר האמת בעולם ולהשלים הדבור עד שיזכו לגלות אחרות הפשוט מתוך רבוי פעולות משתנות שהם הבנים של זרע ישראל שנתרבו בעולם שכל מה שמתרבין ביותר זרע ישראל שמתרבין בהם שני הדעות מאד כנ"ל וכשכלם נכללים בדעה אחת ומחדים שמו ותפרד על ידי זה מתגלה

ביותר אחרות הפשוט מתוך פעולות משנות הרבה מאד שזה עקר יקרת קדשת הגדלת כבודו ותפרד וכו' ל. וזה בחינת מה שהבנים אומרים קדיש אחר מיתת אביהם ואמם כי זה האדם שנפטר כל תכליתו שיזכה לחלק עולם הבא. ועקר שעשוע עולם הבא הוא תודה הודאה כנ"ל שעל ידי זה נמשך קדשת שבת קדש שהוא בחינת עולם הבא שעל ידי זה מתגלה אחרות הפשוט וכו' ששבביל כל זה בא האדם לזה העולם, ועל כן אחר מותו שצריך לבוא לזה לבחינת שעשוע עולם הבא שהוא להודות ולהלל לשמו ותפרד כנ"ל על כן אומרים הבנים אחריו קדיש שאינו תפלה על המת רק שבח והודאה נפלאה ונודאה לה' ותפרד פמובא. פי קדיש בולל כל מיני שבחים וברכות הודאות וכו' פי הוא שבח נפלא ונורא מאד דתבר כל גזיון דפרזלא פמובא ביהר הקדוש וכמו שאומרים, ותפרד וישתבח ויתפאר ויתרומם וכו' בריך הוא לעלא מן כל ברכתא וישראלתא השבתתא וכו'. ועל כן אומרים קדיש אחר כל הברכות והודאות וכן אחר כל הלכות שלומדין פי הוא עמוד שפין עולם לעולם פמובא. פי קדיש בולל כל ההודאות והשירות והתשבחות ומעלה בלם לשרשם העליון לעלא ולעלא עד אין סוף. ועל כן זה הנפטר שכל תקונו שיתקבץ חלקו הטוב שבו כפי מה שיזכה לעשות טוב בעולם שכל

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קפא

התכלית הוא הודאה שהוא שעשוע
 עולם הבא שצריך עתה לבוא לזה שיהיה
 לו איזה חלק בשעשוע עולם הבא שהוא
 הודאה כנ"ל על פן בניו אומרים אחריו
 קדיש שהוא פליליות כל ההודאות
 ושירות והתשפחות וכו' ומעלה בלם
 כנ"ל. ועל פן על ידי זה דיקא הבנים
 מוזכים את אביהם לעולם הבא כי שבת
 והודאה, זה כל שעשוע עולם הבא כנ"ל:

ועל פן העקר שהבנים דיקא יאמרו
 קדיש כי עקר תקונו על ידי בניו
 דיקא שזכה להוליד בעולם ולהרבות ורע
 ישראל שבלם עוסקים כל ימיהם
 בהודאות וברכות. כי כל אחד מישראל
 אומר בכל יום ברכות והודאות הרבה
 כאשר תקנו לנו חכמינו ז"ל לומר ברכות
 והודאות על כל דבר שבעולם ובפרט
 בבקר ובערב בעת התפלה כי הודאה
 הוא כל שעשוע עולם הבא כנ"ל. ועל
 ידי זה נתיסקן כל התקונים הנ"ל עד
 שזוכין לגלות אהדות הפשוט מרבו
 פעלות משתנות שזה נעשה על ידי רבוי
 הבנים שזכה להוליד על ידי תודה הלכה
 וכנ"ל. על פן הבנים דיקא אומרים קדיש
 שהוא פליליות כל ההודאות כדי להעלות
 כל הברכות והודאות שזכה זה הנפטר
 לעסק בהם בחייו. כי עקר התקון על ידי
 הבנים שנולדו על ידי זה שעל ידם דיקא
 מתגלה ביותר אהדות הפשוט מתוך רבוי
 פעלות משתנות שזה עקר גמר שלמות
 התקון וכנ"ל. ועל פן צריך כל אחד בחייו

קדם שמסתלק מן העולם לצוות לבניו
 ולסדר סדר חלקת נכסיו וממונו לבניו. כי
 עקר שרש המזון ותקונו הוא כפי מה
 שזכה לתמוך תלמידיו חכמים אמתיים
 שעל ידם נולדו הלכות שמשם כל
 הולדות הבנים כנ"ל וכל אחד מישראל
 יש לו חלק בזה כפי בחינתו. ועל פן צריך
 לסדר לפי בחינתו סדר חלקת ממונו
 לבניו אחריו שיקבל כל אחד חלקו כראוי
 כפי שרש חלקו למעלה בהתמכר
 אוריתא שמולידים הלכות שמשם כל
 הולדותו שעל ידי זה כל תקון הנפטר. כי
 תודה הלכה ותומכי אוריתא ותולדות
 הבנים הכל בחינה אחת כמו שמבאר
 בהתורה הנ"ל והכל תלוי זה בזה. וזה כל
 תכלית ותקון הנפטר לעולם הבא כנ"ל
 שעל ידי כל זה מתגלה אהדות הפשוט
 וכו' כנ"ל. ועל פן צריך למנות
 אפטרופוס בעצמו בחייו כי האפטרופוס
 הממנה על היתומים שהוא בחינת אבי
 ותומים צריך שיתמנה מפי אבי הבנים
 בעצמו כדי שייסדר נחלתו כפי דעת האב
 בעצמו כפי מה שהמשיך על עצמו
 בחינת תודה הודאה הלכה כפי מה
 שזכה בממונו להיות בכלל תומכי
 אוריתא שזה כל תקון המזון שמשם
 הולדות הבנים וכו' כנ"ל:

לא ועל פן אפטרופוס שמנה אבי
 ותומים לא ישבע כי אינו
 חשוד על השקר כי מאיר בו האמת
 בודאי ממבאר שם בהתורה הנ"ל שעל

די תורה הלכה מאיר האמת וכו'. ועל פן מאחר שהפעל נחלה בעצמו מנהו לאפוטרופוס מאיר בו גודאי האמת בענין זה כי מאחר שהנפטר בעל הנחלה בעצמו מנהו לאפוטרופוס כפי דעתו כפי בחינתו כפי מה שזכה לברר ממונו להיות לו חלק בהתומכי אוריתא שנה עקר תקון הנחלה והמזון שמשם כל הנגים וכו', על פן גודאי כפי בחינתו מאיר האמת וכו'. כי על ידי בחינת תורה הלכה בחינת תומכי אוריתא בחינת תולדות הנגים על ידי כל זה מאיר האמת בבחינת תתן אמת ליעקב חסד לאברהם וכו'. ועל פן אין זה האפוטרופוס חשוד על שקר ונאמן בלא שבועה כלל מאחר שהאבי הנגים בעצמו מנהו כפי בחינתו כפי חלקו בשעשוע עולם הבא שהוא בחינת תומכי אוריתא וכו' כנ"ל. אבל אם לא זכה למנות אפוטרופוס בעצמו, למסר בעצמו להאפוטרופוס סדר נחלתו כפי בחינתו וכו' כנ"ל ואזי הבית דין צריכים להיות אבי יתומים ולמנות אפוטרופוס כי רק הבית דין יש להם כח לזה כי הבית דין מאירין האמת כי אצלם כל ההלכות של כל דיני ומשפטי התורה שעל ידי זה מאיר האמת כנ"ל, כי זה עקר הבית דין שידעו כל ההלכות וישפטו משפטי אמת וצדק, ועל פן צריכין הבית דין שיהיו שלשה, בחינת שלשה קני האמת הנ"ל. אבל הבית דין אין יכולין לברר האמת של כל אחד כי אם על ידי השבועה, כמו

שכתוב ונקרב בעל הבית אל האלהים לשבועה. כי תכף בשפאים לדון זהו מחמת שיש הכחשה ביניהם וכל ההכחות נמשך משטיפת הדמים הנ"ל, מבחינת "אנשי דמים ושנאו תם" כמובא שם בהתורה הנ"ל, ענין שם, שכל זה הוא בחינת פנים תורה הלכה פנים המזון דקדשה שהוא בבחינת תומכי אוריתא להוליד הלכות כי הוא מכחיש בעמיתו שהוא ההפך מכל זה, על פן אין הבית דין יכולין לברר כי אם על ידי השבועה כי שבועה בחינת התקשרות כמובא, בחינת הארת שלשת קני האמת ברבוע הדבור שהוא בחינת שבועת ימי בראשית כמובא במקום אחר שנה בחינת שבועה לשון שבועה בחינת התקשרות ימי החל ליום השביעי שהוא שבת שהוא ברית עולם ביני ובין בני ישראל וכו'. כי שבת שמא דקדשא ברוד הוא בחינת אוריתא שמא דקדשא ברוד הוא שנהו בחינת השבועה שהוא בשם ובנקיטת חפץ שהוא התורה. כי בש"ש הכחשה שהוא פנים האמת אי אפשר להבית דין להאיר האמת כי אם על ידי השבועה שפולל כל תקוני האמת שהוא הארת שלשת קני האמת ברבוע הדבור וכו'. ועל פן מאחר שלא זכה הנפטר למנות אפוטרופוס בעצמו ולא האיר בעצמו בחינת האמת שזכה לברר כפי חלקו, בתורה הלכה בבחינת תומכי אוריתא כנ"ל, עד שהצרכי הבית דין להכניס עצמן למנות

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קפו

אפוקרופוס. על כן הוא צריך שבועה. פי כשאין האמת מכרר בשלמות והפית דין צריכים לבררו אין יכולים לבררו כי אם על ידי השבועה וכו' וכנ"ל:

לב וזה בחינת "כי ידעתינו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". כי עקר הצנאה שצריך האדם לצוות את בניו ואת ביתו אחריו הוא שישמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט. צדקה ומשפט דיקא דהינו שיתנו צדקה לתלמידי חכמים אמתיים שמולידים הלכות שהם משפטי התורה. וזה בחינת 'צדקה ומשפט', הינו צדקה לתלמידי חכמים אמתיים שעל ידם נולדים ונתגלים משפטי הלכות התורה שזה עקר תקון המזון של זה הנפטר שהתיגע בו בימי חייו, שכל תקונו כשיבוא המזון לתלמידי חכמים אמתיים שיהיו נולדים מהם הלכות שהם בחינת תודה הודאה שעשו עולם הפא שלזה צריך לבנם עתה שיתיהו לו חלק בשעשוע עולם הפא וכנ"ל:

לג וזה "אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם וכו'" (ברכה ח). פי הדינים צריכים לשפט אמת פדי לזכות על ידי זה לשלום שיקללו הפל בדעה אחת שעל ידי זה מתגלה אחרות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכו' כנ"ל. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: כל הדין דין אמת לאמתו נעשה שתף להקדוש ברוך הוא

במעשה בראשית כמו שכתוב: "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד וכו'". פי פתיח יום אחד ולא יום ראשון להורות שהקדוש ברוך הוא יחיד בעולמו הינו להורות שכל השנויים שבבריאה שהם בחינת ויהי ערב ויהי בקר שכולל כל השנויים שבעולם, כי השנוי שבין יום ללילה בין האור לחשך הוא השנוי הגדול שבכל השנויים וכמו שאמרים בברכת קריאת שמע ובחבונה משנה עתים, ובזה כולל כל השנויים הרבים שבכל יום ויום עד אין חקר והכל נברא ומתקיים בשביל שיתגלה אחדות הפשוט מתוך רבוי פעולות משתנות דיקא כנ"ל. וזהו "ויהי ערב ויהי בקר" שהם כלל כל השנויים, יום אחד, בחינת שהיה יחיד בעולמו, הינו לגלות אחדותו ותברך שהיחיד קדמון ברא הכל וכל הפעולות משתנות נמשכין מיוחדו ותברך. ועל כן הדין דין אמת לאמתו וזכה לזה שנעשה שתף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית כמו שכתוב ויהי ערב וכו' יום אחד כי על ידי האמת מתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שזהו בחינת ויהי ערב ויהי בקר יום אחד וכנ"ל:

לד כלל הדברים, שהאדם צריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל לה' ותברך תמיד בכל מה שעובר עליו כמו שכתוב: "בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר", בין כתיבו בין בעקו חס ושלום כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזהו עצה טובה

ונפלאה שאפלו בשארדם נתרחק מה' יתברך כמו שנתרחק וגם בעסקי עולם הזה צר לו מאד בפרנסה ובנים וכו' פאשר מצוי ברוב העולם (מבאר במקום אחר) צריך או דיקא לבקש ולמצא הרחבה בתוך מצוקות הצרה וגם לזכר את עצמו את כל הטובות ונפלאות שכתב עשה ה' יתברך עמו, והעקר מה שלא עשני גוי והבדילנו מן התועים וכו' ולזכר את עצמו שלא ישאר ממנו ומשום אדם בלום רק מה שחטף בזה העולם איזה טוב מתקדשת ישראל ורק זה חלקו מכל עמלו. ועל כן צריך כל אחד אפלו הגרוע שבגרועים לשמח בזה מאד ויפלא פיו תהלתו וכו' כל היום להודות ולהלל ולשבח וכו' את יוצר בראשית שלא עשנו וכו' שלא שם חלקנו בהם וכו'. ומאחר שיתיה רגיל בזה בודאי יחטף בכל יום ללמד איזה הלכות התורה שהם דעתו יתברך שעל ידי זה יודעין אותו יתברך ונקללין בו יתברך ועל ידי זה בעצמו יצא מכל הצרות וכו'. ועל ידי זה יתגלה אחרות הפשוט מתוך פעולת משתנות וכו' ועל ידי זה עקר בפול הצרה וכו' וכן חוזר חלילה לטובה. עד שפוף כל סוף בודאי יזכה לתכליתו הטוב שהוא שעשוע עולם הבא שהוא להודות ולהלל אותו יתברך לעולמו עד ולנצח נצחים. והעקר לזה הוא אהבת הברים ושלום שיתיה לו אהבה ושלום גדול עם כל ישראל ובפרט עם ההולכים בדרך זה

ויהיה בכלל תומכי אוריתא בין בממונו בין בגופו שיחזיק בכל פחו את התלמידים חכמים העוסקים בדרך זה שהם מולידים הלכות. ועל ידי זה יזכה להוליד בנים הגונים עוסקים בתורה וכו' וכו' ממבאר לעיל שתודה הלכה ותומכי אוריתא והולדות הבנים הכל בחינה אחת ותלויים זה בזה וצריך להתחיל מכל נקדה ונקדה טובה שבהם עד שיזכה למה שיזכה אשרי לו:

לה וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו'ל: מאי דכתיב "מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגדה על מה אברה הארץ נצחה כמדבר מבלי עובר, ויאמר ה' על עונם את תורתו ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה", ופרשו שם שלא ברכו בתורה החלה. והדברים המוהים פאשר התפלאו על זה כל המפרשים. ובפרט מה שאמרו שם: דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פרושוהו עד שפרשו הקדוש ברוך הוא בעצמו והוא פלאי, מה קול הרעש הזה, מי לא ידע כל זה שחרבן בית המקדש היה על שעברו על התורה, והלא כל התורה מלאה מזה. פי בכר התרה אותם מזה רבנו עליו השלום בעצמו: אם בתקתי תלכו וכו' ואם לא תשמעו וכו' וכן במקומות הרבה אין מספר אמר להם שאם יעברו על התורה יאבדו מעל הארץ וכו'. וכן כל הנביאים התרו בהם על זה ומה זה שעשה נשאל לכלם על

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קפט

מה אברה הארץ ולא יכלו לפרשו עד שה' ותפרד בעצמו פרשו על עונכם את תורתו וכו' והעקר שלא הלכו בה שלא ברכו בתורה תחלה, שגראה שנה העון שלא ברכו בתורה תחלה גדול מהכל והוא פלא. אך עקר הדבר שה' ותפרד שאל לחכמים ולגבאים שיבינו היטב זאת ויגידו על מה אברה הארץ באפן שניגע לנו טובה מזה, שנבין על ידי זה עצות טובות איד לזכות להתחיל לתקן הקלקולים שגרמו לנו הרבן בית המקדש. וזה עקר חמרות ועמקות השאלה ששאל ה' ותפרד לחכמים ולגבאים ולא פראשוהו, כי מה יהיה הנה ומאי נפקא מזה אם נחרב על ידי מה שגחריב הלא כבר נחרב. אך עקר מה שחתר ה' ותפרד לשאל לחכמים ולגבאים שיבינו את זאת ויגידו על מה אברה הארץ הוא שיפרשו הדבר היטב באפן שנבין מזה עצות איד לצאת מהקלקולים שגרמו חרבן בית המקדש, ועל כן לא יכלו לפרשו, כי זה עמק מאוד מאוד עמק עמק מי ומצאנו. עד שפרשו הקדוש ברוך הוא בעצמו: "על עונכם את תורתו ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה", הינו שאף על פי שפבר עברו על עברות חמורות מאוד עבודה זרה וכו' אף על פי כן בפנימיות לבם היה לבם עדין בווער לה' ותפרד פי מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים ונהרות לא ישפיהו. ועל כן היו צריכים להתגבר על כל פנים

לחטף איזה הלכות ללמוד על כל פנים מעט בכל יום. והם עובו את תורתו לגמרי ולא עוד אלא ולא שמעו בקולי, שמיעה בלבא תליא הינו שעל כל פנים היו מחיבים לשמע ולדבק עצמם בקול ה' הקורא בקול גדול בלב האדם בכל יום ויום ובכל עת שישבו האדם אליו. וצריך כל אדם להפנות לבו לשמע בקול ה' שעל כל פנים יהיה לו רצונות חוקים וכסופים גדולים לה' ותפרד שנה קר מאוד כמו שמבאר במקום אחר. והעקר ולא הלכו בה שלא ברכו בתורה תחלה, כי בודאי לא נפלו בפעם אחר לנפילות באלה לעבר על דת לגמרי ולפרק על כמו שהיה אז בעת החרבן, ובודאי בתחלה עסקו בתורה קצת רק שלא ברכו בתורה תחלה דהינו שלא נתנו לבם לשמח בתורה, ולברך ולהודות ולהלל לה' ותפרד בכל עת על החסד הנפלא והנורא הנה שעשה עמנו אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו המדה גנוזה אשר היא חיינו וכו' וזה כל תקוננו לנצח. וכמו שמבאר במקראים שנה עקר ברפת התורה לשמח בכל עז בנעימות חלקנו וגורלנו ועל כן אמרו רבותינו ו"ל שברפת התורה צריכין להזהר בה מאוד הינו כל ענין הנ"ל שפארנו למעלה שצריך כל אחר אפלו אם נפל ונתרחק כמו שהוא, אף על פי כן הוא דיקא צריך להיות רגיל בתורה והודאה להודות על מעט דמעט הנקודות טובות שיש בו עדין

הרי"ד

הוא הלוך ודרך נפלא לכל אדם שבעולם
וכו' וכנ"ל:

לו נזה בחינת מלאכת המשכן שנגזרו
אחר חטא העגל שהיה על ידי

רבו היהב שעל ידי זה הסיתו והדחיו
אותם הערב רב להפריד הפעלות
משנתות חס ושלוש מאחד הפשוט שהיה
עקר חטא עבודה זרה, והתקון היה על
ידי המשכן שהוא בחינת הבית המקדש,
בחינת כפא כבוד מרום מראשון, בחינת

מבון לשבתך וכו' המובא לעיל. וזה
בחינת שקלים, כי תשא את ראש בני
ישראל וכו', שיקבלו פלם יחד על ידי
המנין ולא יגרם המנין בחינת פרוד חס
ושלוש שהוא סטרא דמותא בחינת ולא
יהיה בהם גנף וזה על ידי שיתנו כפר

נפשם בחינת תומכי אוריתא וכו'. כי
הערב רב פגמו בהמון שעל ידי רבו
הממון חלקו על משה ולא די שלא רצו
להיות בכלל תומכי אוריתא אף גם הפכו
מהפך אל הפך שנקבלו על אהרן לעשות
להם עבודה זרה מהממון. כי כמו
כשזוכין שיהיה הממון בקדשה שעקר
על ידי שנותן ממנו להתלמידי חכמים,
להיות בכלל תומכי אוריתא שעל ידי זה
נולדו הלכות וכו' על ידי זה נמשך
התגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות
משנתות כנ"ל כמו כן להפך בשפוגמין

דף ק"ה

בהמון ורצים אחר הממון רק בשביל
תאות עצמן, אף גם חולקים על התלמידי
חכמים אמתיים העוסקים להוליד

וכו'. ועל ידי זה יזכה לצאת מפל הצרות
ולהתקרב לה' והפרך וכו' כנ"ל. וזהו ולא
הלכו בה כי זהו הלוך ודרך נפלא מאד
להתקרב ולהרים עצמו לה' והפרך מפל
מיני נפילות וירידות שבעולם עד אין קץ
ותכלית. ואם היו חולקים פדרך זה בודאי
לא היו נופלים כל כך ולא היו להם צרות
כאלה. ועתה כל תקוננו לשוב לארצנו
ולבית מקדשנו הוא על ידי זה כי לית
מלתא דא תליא אלא בתויבתא. אבל
קשה מאד לשוב כי הפעל דבר אורב
מאד מאד ומתפשט לארץ ולרחב והכל
הפצים לרעה את שמך ואף על פי כן
רבים רחוקים מאד מדרך התשובה
והעקר מחמת שאינם משימים אל לב
לשמח במעט הטוב שבהם כי העצבות
והרה שחורה מזקת ביותר מהכל וכמו
שכתוב תחת אשר לא עבדת את ה'
אלקד בשמחה ובטוב לבב. שעקר
החרבן וכל הצרות רחמנא לצלן פלם
מחמת שלא עבדוהו והפרך בשמחה,
וכמוכא בכתבי האר"י ו"ל, הינו כנ"ל
והבן מאד. ועל כן הכרח ה' והפרך
לפרשו כדי לרמוז לנו עתה בכל דור ודור
רמזי עצות איד להתקרב עתה לה'
והפרך מפל מקום שהוא לתמן הקלקולים
שעל ידם היה החרבן עד שנופה לנאלה
שלמה בקרוב. ועל כן נקרא הליכה כל
הנ"ל כי הוא תקון הרגלון כנ"ל בחינת
הליכות עולם שעל ידי זה התקרבות
הנאלה בחינת ועמדו רגליו וכו' וכנ"ל כי

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קצא

הלכות, אז מפרדין הפעלות משתנות וגורמין כפירות בעולם שזה בחינת פגם הערב רב שהיה על ידי רבוי הממון כמו שכתוב ודי והב. שעל ידי זה עשו עבודה זרה וכפרו בה' והפרידו בדתם הפעלות משתנות מאחדות הפשוט, שזה היו כל עניני העבודה זרה שבדורות הקודמים. מחמת שאי אפשר להבין בדת איד כל הפעלות משתנות נמשכין מאחד הפשוט, על ידי זה באו לכפירות עד שעשו עבודה זרה והיה להם הרבה חכמות של שקר בזה כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכן הכפירות המצויים עתה בעונותינו הרבים על ידי המחקרים והחולקים על צדיקי אמת העוסקים בחכמות חיצוניות הכל נמשך מזה בחינת הטא העגל שעדין לא הפתחנו ממנו וכל הפקידות באים על ידי זה כמו שכתוב: וביום פקדי וכו' ה' ותברך ישמר ויציל מעתה. ועל בן התקון לזה שקלים שנותנין לנדבת המשפן שנעשו מהם האדנים שכל המשפן היקם עליהם ששם במשפן נולדו ונתגלו כל הלכות התורה כמו שפרש רש"י, שמיזם שהוקם המשפן לא נדבר עם משה כל ההלכות של התורה פי אם באהל מועד. ועל בן השקלים שמהם נעשים האדנים שעליהם עמד המשפן הם בבחינת תומכי אוריתא שעל ידי ההלכות שגולדין משם וכן הכרכות וההודאות שהיו במשפן, על ידי כל זה נעשו כל התקונים הנ"ל עד שנתגלה משם אחדות הפשוט כמו

שכתוב: ונועדתי לך שם וכו' בחינת והיה המשפן אחד, ועל בן נצטוו למנותן על ידי השקלים. פי משה נתקשה על זה מאד כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמוכא בפיוט של פרשת שקלים פי איד ימנה את ישראל שהם למעלה מהמנון, פי כל קדשת ישראל להכלל בתכלית האחדות הפשוט פי כלם באיש אחד וכנ"ל וכמו שכתוב אשר לא יספר וכו'. אך ה' ותברך צוה למנותם דיקא על ידי השקלים פי על ידי השקלים שהם בחינת תומכי אוריתא שעל ידי זה נתגלה אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות שזה יקר מאד אצל ה' ותברך, בשנתגלה אחדות הפשוט למטה בזה העולם מתוך פעלות משתנות דיקא, וכל מה שמתרבין הפעלות משתנות שהם רבוי השנוי דעות, בשנכללין אחד בדיעה אחת להאמין באחד הפשוט הוא יקר ביותר ויותר אצלו ותברך וכנ"ל. על בן על ידי נתינת השקלים צריכין למנותם דיקא פי המנון בחינת רבוי ושנוי. גם צריכין למנות במספר שמות להזכיר את כל אחד בשמו שהוא כפי שנוי שכלו ודעתו. ועל ידי רבוי השנויים יכול לשלט הנגף חס ושלום שהוא סטרא דמותא שאחיותה מעלמא דפרודא מרבו השנויים, אבל על ידי השקלים וכו' שעל ידי זה נתגלה אחדות הפשוט מתוך רבוי פעלות משתנות דיקא וכו'. על ידי זה נעשה דיקא תקון גדול על ידי המנון שהוא בחינת התגלות רבוי השנויים פי

111

ואחדות שכל אחד יכפל עצמו לגבי חברו וזה רמו להם בהשקלים שצוה שיתנו כלם בשוה העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט בחינת ולא נפר שווע לפני דל הנ"ל בחינת ורש לא שמעו גערה. להורות שכלם שוים אצלו יתברך וכלם יש להם חלק בהקמת המשפן שעל ידי זה נתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שנקללין יחד כנ"ל:

ועל פן באמת בשאר נדבות המשפן נתנו כל אחד כפי ברפת ה' וכפי נדבת לבו כמו שפרש רש"י שם שלש תרומות נאמרו כאן, אך בהשקלים הוהירם שיתנו כלם בשוה כדי שמוה ילמדו ויבינו העשירים רמזים לעצמם שלא יתגאו לעולם במתנת ידם אפלו כשנותנים הרבה פי ראוי להם להבין שה' יתברך יכול להקים המשפן על ידי העניים כמו על ידי העשירים פי העשיר והכבוד מלפניו ויכול להוריש לזה ולהעשיר לזה. ובנדאי מי שיש לו מעט דעת אמתי ראוי לו להבין שלא יתגאה אפלו העשיר הנותן צדקה הרבה לתלמידי חכמים אמתיים, אדרבה ראוי לו להתבייש ולהתכפול מאד מי הוא פי זכה לזה שנתן לו ה' יתברך עשירות כזה שזכה להחזיק התלמידי חכמים, וגם עדין נשאר לו הרבה הון ועשר בביתו פי בנדאי אינו נותן אפלו המחצה מעשירו, והעני והדל שהוא איש פשוט כמותו ועל פי הרב יותר ממנו אין בביתו לחם

דיקא על ידי זה נתגדל ונתעלה כבודו יתברך על ידי שנתגלה אחדות הפשוט יתברך על ידי רבוי השנויים דיקא וכנ"ל על ידי שכלם מודים לדעה אחת ונותנים שקלים לנדבת המשפן ששם התגלות אלקותו וכו' וכנ"ל:

לו ועל פן נצטוו לתת מחצית השקל דיקא, להורות שכל אחד מישראל אין לו שלמות פי אם על ידי חברו, פי עקר התקון שיקללו כלם זה כזה באהבה ואחדות וכל אחד הוא בחינת מחצית עד שנקלל חברו וחברו כחברו עד שנקללין כלם ברבוי שנוי דעתם באחדות הפשוט שזה יקר מאד אצל ה' יתברך כנ"ל. וזהו העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט שזה בחינת מה שכתוב כבר גפש איש עשור ורש לא שמעו גערה, בחינת ולא נפר שווע לפני דל, כמו שפרש רש"י שם שזה נאמר לענין השקלים שנתנו כל אחד בשוה מחצית השקל העשיר והדל וכו'. הינו כנ"ל פי עקר השקלים הוא לזכות לכלליית ואחדות על פן צריכין לתן כלם בשוה שלא יהיה חלוק ופרוד בין העשיר והדל ולא יתגאה ולא יגער העשיר בהדל, להורות שזה עקר התקון של הצדקה שעקרה להיות מתומכי אוריתא שהעקר לזכות לאהבה ואחדות ולא יתגאה העשיר על העני. פי העקר להכלל באחדות הפשוט שאי אפשר להכלל שם פי אם על ידי ענה ובטול בחינת אהבה

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קצג

ושמלה וגם אינו זוכה להחזיק התלמידי חכמים בממונו. ואיך יתגאה בהעשר שנתן לו ה' יתברך שגשאר אצלו הרבה וגם מחזיק התלמידי חכמים שזוכה שיהיה לו קרן תקימת לעד. וכל זה רמז להם ה' יתברך בהשקלים שצוה שיתנו כלם בשוה להורות כמו שהאדנים שמקמיזן המושפן געשו על ידי נדבת השקלים שנתנו כלם בשוה כמו בן היה יכול ה' יתברך לעשות כל המושפן על ידי כלם בשוה אף הוא חפץ לזכות את כל אחד כפי ערכו כפי אשר לו נחבנו עללות. אבל אתם העשירים אל התגאו כי ממונו הכל כמו שאמר דוד כי מקד הכל ומקד נתנו לה. כי עקר הצדקה להחזיק התלמידי חכמים המולידים הלכות שוה בחינת הקמת המושפן שעוסקים הצדיקים בחינת משה בכל דור ודור שהעקר הוא אהבה וכלליות שעל ידי זה מתגלה אהדות הפשוט מתוך פעלות משתנות וכו' וכו"ל:

לח וזה בחינת פורים שהוא מחינת המן עמלק כי עמלק פוגם בכל הנ"ל וכמבאר לעיל מזה (פאת סו). כי "ראשית גוים עמלק", שהוא בחינת כופר ורוצה לבלבל ולהטיל פגם בהראשית והתחלה כאלו עדין לא התחיל ה' יתברך להושיע כלל. כי הוא הראשון שבא להלחם בישראל כשיצאו ממצרים והתגבר ברשעו לעמוד נגד ישראל שעשה להם ה' יתברך נסים פאלה ביציאת מצרים עד

שהכרח פרעה להודות כי ה' הצדיק וגרשם ממצרים, ועמלק הוא עו פנים כוה ויצא כנגדם וכמו שפרש רש"י שם על פסוק כתב זאת זכרון בספר וכו' משל לאמבטי רותחת וכו'. כי הוא כופר מתחלה ועד סוף שכופר בהנפים והנפלאות שה' יתברך עושה עמנו בכל עת ופוגם בכל התקונים המבארים לעיל והעקר שמתגלה ומתגבר שלא יתגלה חס ושלום אהדות הפשוט מתוך פעלות משתנות וכו"ל. והוא אורב על כל ישראל תמיד והעקר מתגבר חס ושלום בעת הגלות והצרה שאז רוצה להטיל בפירות בלב כאלו עדין לא התחיל ה' יתברך להושיע את ישראל כלל. וזה בחינת התגברות המן עמלק בסוף הגלות של בכל שאמר מאחר שכבר התגבר נבוכדנצר והחריב את הבית המקדש שעמד כמה מאות שנים והגלה את ישראל מארצם וכו' שוב אין להם תקנה לשוב חס ושלום. ועל כן התגבר הוא ודרעו הטמא לבלבל בנגן בית המקדש כי אמר שאפס תקנה לישראל חס ושלום וזה שכתוב בשנו עם אחד ודרשו רבותינו ו"ל אלמיהם ישן הוא. דהיני שלא ישיע עוד חס ושלום לישראל כאלו הוא ישן. והו"ו "מפגר ומפרד בין העמים ודתיהם שונות מפל עם", שאמר שהם מפזרים ומפרדים בין העמים, בחינת רבוי שנוי דעות ומחלקת, בחינת פזור ופרוד בין העמים, שגפלו לדעות השבעים עמים

מדעתו כל הטובות והחסדים והנפים והנפלאות שעשה ה' ותברך עם אבותינו ועם כל אחד ואחד בפרטיות:

ותתקון לכל זה הוא בחינת מרדכי שהוא בחינת הצדיק האמת שהינת "מר דרור" - מרי דכיא, שהוא בשמים ראש של שמן המושקה שבו נמשח כל המשפן וכליו ואהרן הכהן וכניו שכל עבודתם במשפן ובבית המקדש הכל היה לכלל כל הפעולות משתנות באחד הפשוט וכנ"ל, כי שם עקר התגלות אלהות כמו שכתוב: "ונועדתי שמה לכני ישראל וכנ"ל" ועקר קדשת המשפן וכליו נמשך משמן המושקה שהוא ריח טוב דקדשה הנמשך מקדשה גבה מאד מאד שיש לו כח לקדש את כל המשפן וכליו וכו' להעלותם ולהכניסם מכל לקדש שעקר הקדשה הוא שנקללין באחדות הפשוט שישם כל שיש של כל הקדשות. נמצא ששמן המושחה שעשה משה היה לו כח נפלא כזה להעלות כל המשפן וכליו שגעשה מזהב וכסף ונחשת ותיכלת וארזמן וכו' וכו' שהיה בו רבוי שנויים ונגיני הרבה שיש בכסף וזהב וכו' שהם כלל כל תמידות העולם בפרט תמידות המזון שהוא בחינת התגברות הדמים וכו' הנ"ל. והמשפן שגעשה מכל זה היה תקון על כל זה כנ"ל, וכל קדשתו נמשך על ידי שמן המושחה שבו נחקדשו המשפן וכליו והעלה הכל, כל הגנין

שכל זה הפך כלליות הפעולות משתנות באחד הפשוט וכנ"ל. וזהו נדתיים שונות וכו' שאמר שדת ישראל בבחינת התגברות השנויים והפזור והפרוד חס ושלום כי כפר בדת ישראל הקדוש שכל דת תורתנו הקדושה הוא שעל ידי דת תורתנו הקדושה נכללין באחד הפשוט על ידי כל מצוה ומצוה ועל ידי כל אות ודבור של התורה הקדושה כי אורתא ישראל וקדשא בריך הוא בלא חד. והקן רצה להפך הקערה חס ושלום ואמר שהכל בהפך ועל כן רצה להתגבר על ישראל להשמיד להרג ולאבד וכו' כי הוא בחינת התגברות הדמים בשעת הצרה כי הוא מזרע עשו אדמוני על שם תגברת הדמים הרעים שמשם סגרא דמותא שנומשך מחטא עין הדעת טוב ורע כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הקן מן התורה מנין שנאמר המן העין וכו' שאו נגור מיתה ועל כן רצה לכלות את ישראל חס ושלום. וכן הוא בכל דור ובכל אדם כמו שכתוב: "מולחמה לה" בעמלק מדר דר", שמתגבר על כל אדם בכל עת בכל מיני תחבולות להפילו חס ושלום כי הוא המסית הוא המסטין וכו', כי בתחלה מסית האדם למה שמסיתו ואחר כך מקמרג עליו עד שפא עליו אזה צרה ויסורים חס ושלום. והוא בעצמו שמחליש ומבלבל לב האדם שלא יצעק ויתחנן לה' ותברך כי מכנים בלבנו באלו אפס תקוה חס ושלום ורצה להשפית

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קצה

והשנויים הרבים שיהיו נכללין באחד הפשוט ששם כל הקדשות, שעל ידי זה היה כח במשכן לכפר על בני ישראל לטהרם מפל הטמאות שכלם הם בחינת כפירות הנמשכין מבחינת פריד הנ"ל שפרידיון חס ושלום הפעלות משתנות וכו' כנ"ל. כי עקר התקון על ידי בחינת ריח טוב שהוא חיית הנשמה שהוא בחינת שמן המושחה שנעשה בתקונים נשגבים כאלה שיש לו כח להמשיך ריח טוב לכל הרוחקים מהקדשה שאי אפשר להחיותם כי אם בבחינת ריח טוב, בבחינת הנאמר על נפשות ישראל המטילים בגלות תאותיהן ומדותיהן חס ושלום, "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני", כמו שפרש רש"י שם שהם מיני ריחות: **ב**

כי בעונותינו הרבים בעצם חלישותנו עתה בתקף מרירות הגלות כבר נחלש בחנו כל קדש עד שאין אנו מרגישים נעים מתיקות צוף דבש אמרי נעים של הצדיקי אמת המחיין אותנו באמרות מהורות כאלה בבחינת כל אכל תתעב נפשם וכו'. ואין חיותינו אלא מה שאנו מריחין מרחוק מעט הריח הטוב הקדוש והנורא של חדושי תורתם הקדושה, וזה בחינת הריח של שמן המושחה שבו נתקדש הכל ונכנס מחוץ לפניו שמושם קדשת מרדכי כנ"ל שהוא מכניע קלפת הקן עמלק שרוצה להטיל פגם בראשית הלישועה פאלו לא התחיל ה' ותברך עדן

להושיע כלל. ומרדכי יודע כל זה ומכניס בחכמתו האמונה הקדושה בישראל ומאיר בלב האדם ומזכירו בכל עת כל הטובות והנסים והנפלאות שזכר עשה ה' ותברך עמנו בכלליות ובפרטיות וכו' וכמו שכתוב: "פרכי נפשי את ה' ואל תשכחי כל גמוליו וכו'", ועל ידי זה יש כח לצעק ולהתחנן לפני ה' ותברך שיושיענו גם עתה וכו' שעל ידי זה היה תקף הנס של פורים שנכנע ונפל הקן עמלק וברחמיו ותברך הפיר את עצתו וקלקל את מחשבתו ונתהפך הכל לטובה מהפך אל הפך כמו שכתוב: ונתהפך הוא אשר ישלטו היהודים וכו'. וקבעו ימי הפורים האלה שמחה ומשתה יוים טוב לדורות להודיע שגם בעבודתנו לא עזבנו אלקינו שזהו תקף הנס והלישועה הנפלאה של פורים שגדול מפל המועדים כמו שאמרו רבותינו ז"ל כי עקר הנס הוא מה שראינו שגם בעבודתנו בתקף הגלות, ה' ותברך משגיח כל קדש בהשגחה נפלאה וסבב סבות לטובה מתחלה ועד סוף שדיקא על ידי הקן תהרג ויפתי המרשעת ואחר כך על ידי זה בעצמו יהיה תקף הנס שתלו את הקן על ידי אסתר בהשגחות נפלאות כאלה כמבאר במגלה הקדושה. וצריך לשום לב לזה היטב להבין מזה שכמו כן גם עתה עדן לא עזב חסדו מאתנו וצריכין להתנבר בשמחה תמיד להמשיך קדשת שמחת פורים להאמין כי ה' ותברך עמנו

ה"ח

גם עתה בתקופת הגלות הזה ולתן תורה והודאה בכל יום על העבר ולבקש להקא וכו' כנ"ל:

לט וזה בחינת "דברי שלום ואמת", זה בחינת שלשה קני האמת המאירין בהדבור שעל ידי זה נתגלה אחרות הפשוט מתוך פעולת משתנות שזהו בחינת שלום כנ"ל, וזהו דורש טוב לעמו, בחינת הלכות שהיה דורש טוב לישראל ומברר כל הלכות התורה כמו שאמרו רבותינו ו"ל שהיה פותח בדיבריו ודורשן. "דובר שלום לכל ורעו", בחינת שלום הנ"ל שהוא בחינת התגלות אחרות הפשוט וכו' שזהו עקר גבור התקון כנ"ל. וזהו לכל ורעו דיקא כי העקר שיהיה נמשך שלום בחינת התגלות אחרות הפשוט מתוך פעולת משתנות לכל ורע ישראל הנולדים בכל דור ודור בבחינת ורע ועבדנו יספר לה' לדור. כי עקר מלחמת עמלק הוא בכל דור מחדש מחמת שבכל דור ודור נמשכין הנשמות בחדושים נפלאים מחדש כי אין שני בני אדם שבכל הדורות שונים וכמבאר לעיל מזה (פאות כט), ומחמת רבוי השנויים והשכליות המתחדשים בכל דור רוצה להתגבר עמלק להפריד במחשבה חס ושלום הפעולות משתנות מאחרות הפשוט וכנ"ל ועל כן מלחמה לה' בעמלק מדר דר". וזה בחינת כל החכמות של הכל המתעוררים מחדש בכל דור הן חכמות

החיצוניות שהם חכמת הפלוסופיא המתגברין ביותר בכל דור והן שאר חכמות של העולם של שטות והבל שדומה לכל אחד פאלו עתה העולם נתחכם יותר פאלו בדורות הקודמים לא היה להם שכל כלל להתאזות לבלים ותבשיטין אלו וכו' פאשר מצוי דברי שטות פאלה בין בני הנעורים. והכל נמשך מבחינה הנ"ל מחמת שבאמת בשרש קרשית הנשמות נמשכים בכל דור ודור בבחינת התחדשות לטובה כי עקר כבודו יתברך הוא דיקא שברבוי השנוי דעות העצומים יהיו נכללין פאחדותו הפשוט כנ"ל. ואת זה לעמת זה עשה אלקים, על כן רוצה בחינת זהמת עמלק להפך הכל פאלו היום הם חכמים להרע יותר. אבל ה' יתברך לוחם עמו בכל דור כנ"ל על ידי צדיקיו האמתיים ומגלה הלכות וחדושי תורה נפלאים פאלה בכל דור ודור עד שעל ידי זה מתגלה בכל דור ודור יותר התגלות אחרות הפשוט מתוך רבוי ונשנוי דעות הרבה שהם בחינת פעולת משתנות וכנ"ל שזהו בחינת "דורש טוב לעמו דובר שלום לכל ורעו", דיקא, בחינת ועד דור ודור אמונתו בחינת דור לדור ישבח מעשיך וכו' וכנ"ל. והבן היטב לקשר הכל מרישא לסיפא ותבין עצות והתחזקות להתקרב תמיד לה' יתברך ולהודות לשמו יתברך תמיד שזה עקר התכלית בחינת שעשוע עולם הקא וכנ"ל:

ד"ר טו.

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קצו

מ וזה בחינת פסח וגדל המצוה של ספור יציאת מצרים, וכמבאר לעיל (באות טו) שעמדה שפכר וכינו לצאת ממצרים וכו' תהלה לאל יש לנו התחלה טובה וכו' כנ"ל ועל כן צריכין להרבות לספר ביציאת מצרים וכו'. וזה עבדים היינו לפרעה במצרים, כי עקר הנאלה היתה על ידי שבת על ידי שה' יתברך ברחמיו המשיך עליהם בעצמו בחינת קדשת שבת על ששת ימי החל שעל ידי זה נתגלה אחרות הפשוט מתוך פעולות משתנות שכל הפעולות משתנות בלם גמשיכין מאחד הפשוט בעצמו יתברך שזה נתגלה אז מאד מאד על ידי כל האותות והמופתים הגדולים והנוראים והעצומים מאד אשר עשה משה לעיני כל ישראל שהפך מפנים לדם ומדם למים ושלח צפרדעים וכשרצה סלק אותם בתפלתו. וכן בכל המכות שלקה את פרעה וכו' והראה שכל הטבע וכל הנהגת הפעולות המושגות שכל העולם הכל ביד האחד הפשוט והם בידו בחמר ביד היוצר ומגלה סודו אל עבדיו הצדיקים שיוכלו לשלם בעולם להנהיג הכל פרוצנים, וכל זה נמשך אז על ידי ה' יתברך בעצמו בבחינת אתערותא דלעלא פמוכא כי עדין לא היו ראויים לנאלה כי עדין לא המשיכו התקונים הנ"ל הנמשכים על ידי תורה והודאה והלכות וכו' כי היתה הנאלה הראשונה ועדין לא קבלו את התורה ששם כל ההלכות

וכמבאר לעיל מזה. אך ה' יתברך חמל עליהם על ידי זכות אבות ועל ידי מעט הטוב שמצא בהם עד שבגנפלאותיו הנוראות הכריח את משה לילך לנאלם והמשיך עליהם בעצמו בחינת קדשת שבת לימי החל עד שנתגלה אחרות הפשוט מתוך הפעולות משתנות על ידי כל האותות והמופתים וכו' כנ"ל. וזה בחינת שבת הגדול קדם פסח כי עקר הנסים של פסח היו על ידי קדשת שבת וכו' כנ"ל ועל כן נקרא שבת הגדול כי זה עקר גדלתו יתברך בשנתגלה אחרותו יתברך מתוך פעולות משתנות כנ"ל שזה נעשה על ידי שבת וכו'. וזה שמתחילין עבדים היינו וכו' כי קדם הנאלה בעת הגלות דהינו קדם שזכו להמשיך קדשת שבת לימי החל אז היינו עבדים מחמת ששלטו בחינת ימי החל שהם בחינת עבד כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ויציאתנו ה' אלקינו משם וכו'. הינו שה' יתברך בעצמו הוציאנו משם ביד חזקה ובזרוע גבוהה אף על פי שלא היינו פדאי כי עדין לא המשכנו בעצמנו כל התקונים הנ"ל אף על פי כן חמל עלינו ה' יתברך והוציאנו בעצמו בכח רחמיו הנפלאים וכו'. וזהו ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים הינו כי עקר יציאת מצרים היה לגלות אלקותו יתברך מדור לדור לעולם כמו שפתיב והודעתם לבגד ולבני בגד

בְּחֵינַת וְעַד דִּוֵּר דְּדוֹר אֲמוּנוֹתוֹ, שְׁזֵה זֹכִין
 עַל דֵּי תוֹרַת הַלְכָה שְׁמוּשָׁם כֹּל הַהוֹלְדוֹת
 הַקְדוּשׁוֹת שֶׁל יָרַע יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁתוֹ, אֲבָל
 אִזְ עֲדוּן לֹא הָיוּ רְאוּיִים לָהּ רַק ה' יִתְבָּרַךְ
 בְּעֲצָמוֹ הַמְּשִׁיךְ בְּרַחֲמָיו כֹּל הַתְּקוּנִים הַנִּלְ"ל
 עַד שֶׁגִּאֲלָם בְּעֲצָמוֹ, אֲבָל אִלוֹ לֹא הוֹצִיא
 הַקְדוּשׁ בְּרִדָּה הוּא וְכו' הָרִי אֲנִי וּבְגִינִי וְכו'
 מִשְׁעַבְדִּים הָיִינוּ וְכו' כִּי עַתָּה שֶׁכָּבַד וְכִינֵנו
 לְיִצְיָאֵת מִצְרַיִם וְיֵשׁ לָנוּ הַתְּחִלָּה טוֹבָה
 כִּנְ"ל עַל דֵּי זֶה אֲנִי זֹכִים כָּבֵל פְּעַם
 לְבְחֵינַת תוֹרַת הַלְכָה כִּנְ"ל. שְׁעַל דֵּי זֶה
 נִמְשָׁךְ תּוֹלְדוֹת הַבְּנִיּוֹת בְּקְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל
 שְׁאֲנֵנו יְכוּלִים לְלַמְּדָם וּלְהוֹדִיעַ לָהֶם מִדּוֹר
 לְדוֹר מֵאֵב לְבָן אֵת מַעֲשֵׂה ה' כִּי נִזְרָא
 הוּא בְּחֵינַת דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשִׂיךְ וְכו'
 עַד שֶׁפִּלְסָם יִכְבוּ בְּרִדָּה זֶה בְּרִדָּה הַתּוֹרָה
 הַקְדוּשָׁה לְהוֹדוֹת וּלְחַלֵּל לָהּ יִתְבָּרַךְ
 תְּמִיד וְכו' וְלַעֲסַק בְּהַלְכוֹת וְכו' עַד שֶׁיִּגְלוּ
 כָּבֵל דוֹר דְּדוֹר הַתְּגִלוֹת אַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט
 מִתּוֹךְ הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת שְׁזֵה נַעֲשֶׂה
 מִחֲדָשׁ כָּבֵל דוֹר דְּדוֹר וְכו' כִּנְ"ל. שֶׁכֵּל זֶה הוּא
 בְּחֵינַת קְדֻשַׁת שְׁבֵת שֶׁהוּא בְּחֵינַת בֵּן
 לְכַבֵּל בְּחֵינַת עֲבָדוֹת שֶׁל יְמֵי הַחַל. אֲבָל
 אִלוֹ לֹא הוֹצִיא הַקְדוּשׁ בְּרִדָּה הוּא אֵת
 אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם בְּרַחֲמָיו בְּעֲצָמוֹ כִּנְ"ל
 הָרִי אֲנִי וּבְגִינִי וְכו' בְּנִינוּ מִשְׁעַבְדִּים הָיִינוּ
 וְכו' כִּי לֹא הָיִינוּ זֹכִים לְהוֹלִדַת הַבְּנִיּוֹת
 בְּקְדֻשָׁה בְּבְחֵינַת בֵּן בְּחֵינַת חֲרוֹת רַק כֹּל
 הַבְּנִיּוֹת וְכו' בְּנִיּוֹת הָיוּ בְּבְחֵינַת עֲבָדוֹת כִּנְ"ל
 שְׁמוּשָׁם הָיָה כֹּל הַגְּלוּת שֶׁל מִצְרַיִם וְכו' ל:

וְזֵהוּ וְאֶפְלוּ פְּלָנוּ חֲכָמִים פְּלָנוּ נְבוֹנִים
 פְּלָנוּ זְקֵנִים פְּלָנוּ יוֹדְעִים אֵת
 הַתּוֹרָה מִצְוָה עֲלֵינוּ לְסַפֵּר בְּיִצְיָאֵת
 מִצְרַיִם. הֵינּוּ שְׁלִבְאוּרָה קָשָׁה מִדּוּעַ
 הַזְהוּר כִּמְהָ פְּעָמִים עַל סְפּוֹר יִצְיָאֵת
 מִצְרַיִם הֵלֵא עֲקָר תְּכִלִּית יִצְיָאֵת מִצְרַיִם
 הָיָה בְּשָׂבִיל מִתֵּן תּוֹרָה כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב
 בְּהוֹצִיאָךְ אֵת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֵת
 הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה שֶׁהוּא מִתֵּן תּוֹרָה.
 וְהָיָה רְאוּי לְסַפֵּר רַק בְּהַגֵּם שֶׁל מִתֵּן תּוֹרָה
 וּמִדּוּעַ הַזְהוּר בְּיוֹתֵר עַל סְפּוֹר יִצְיָאֵת
 מִצְרַיִם וְגַם מִתֵּן תּוֹרָה בְּעֲצָמוֹ הַתְּחִיל
 אֲנִכִּי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצִיאָתְךָ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וְכו' וְכֵן כָּרַב הַמִּצְוֹת. אֲבָל עַל פִּי
 הַנִּלְ"ל מְבָאָר הַיָּטִב כִּי עֲקָר הַקֶּרֶף הַגֵּם הוּא
 הַתְּחִלָּה שֶׁהוּא יִצְיָאֵת מִצְרַיִם שֶׁהִתְיַתָּה
 הַגְּאֻלָּה הַרְאוּשׁוֹנָה שֶׁהִתְיַתָּה קָשָׁה מְאֹד
 מִחֲמַת שֶׁהָא בְּהָא תְּלִיא וְכו' כִּנְ"ל. וְזֵה
 וְאֶפְלוּ פְּלָנוּ חֲכָמִים וְכו' פְּלָנוּ יוֹדְעִים אֵת
 הַתּוֹרָה מִצְוָה עֲלֵינוּ לְסַפֵּר בְּיִצְיָאֵת מִצְרַיִם
 דִּיקָא בְּיוֹתֵר אַף עַל פִּי שְׁעַתָּה כָּבֵר אֲנִי
 יוֹדְעִים אֵת הַתּוֹרָה שְׁזֵה עֲקָר הַתְּכִלִּית
 שֶׁבְּשָׂבִיל זֶה יִצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם כִּנְ"ל אַף עַל
 פִּי כֵּן מִצְוָה עֲלֵינוּ לְסַפֵּר בְּיִצְיָאֵת מִצְרַיִם
 שֶׁהוּא הַתְּחִלָּה שְׁעַל יְדֵי זֶה וְכִינֵנו לִידַע
 אֵת הַתּוֹרָה שְׁזֵה הַתְּחִלָּה הִתְיַתָּה קָשָׁה
 בְּיוֹתֵר כִּנְ"ל. וְצָרִיכִים אֲנִי עַתָּה לְסַפֵּר בְּזֶה
 בְּיוֹתֵר כִּי גַם עַתָּה כֹּל קִיּוֹם הַתּוֹרָה תְּלוּי
 בְּזֶה כִּי כֹל מִה שְׁמוּדִים וּמְשֻׁבָּחִים אוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ עַל גְּדֻלַּת חֲסִדּוֹ שֶׁל הַתְּחִלָּה

לקוטי הלכות

הלכות פריקה וטעינה ד

חושן משפט קצט

שהוא בחינת יציאת מצרים שהיתה קשה מאד, כל מה שמספרים ביותר ומודים ומשבחים אותו יתברך ביותר, כן נמשכים כל התקונים הנ"ל ביותר שעל ידי זה חוזר ונגדל ההודאה ביותר וכו' וכן חוזר חלילה למוכה פנ"ל, שעל ידי כל זה זוכין לשמחה שהוא העקר להתחזק עצמו מכל מקום שהוא לשמח בישועת ה' וכו' שעל ידי זה הפל וכולים לבנם לקיים התורה וכו"ל. ועל כן אפלו בלנו חכמים ונבונים וזקנים ויודעים את התורה ויבדו עבר עלינו מה שעבר וזכינו לישועת ה' ונפלאות עצומות מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים שאז ההתחלה פנ"ל, שעל ידי זה זוכין להתחזק בשמחה גם עתה שעל ידי זה עקר קיום התורה פנ"ל. וזהו וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הררי זה משבח פי צריך כל אחד ואחד להרבות לספר ביציאת מצרים בכלליות ובפרטיות כמה נסים ונפלאות שעשה ה' יתברך עמנו כדי שתתגדל ההודאה בכל פעם ביותר שעל ידי זה עקר התקון פנ"ל וזהו וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הררי זה משבח ואיתא בפגנות הררי זה משבח בחדשים הינו בחינת מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה' בחינת חסדי דוד הנאמנים שנמשך על ידי תודה הודאה כמו שמבאר שם:

ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית, זמן קריאת שמע דיקא כי על ידי רבוי הספור ביציאת מצרים נתגלה ביותר אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות פנ"ל שזהו בחינת קריאת שמע לגלות אחדות הפשוט בעולם בחינת ה' אלקינו ה' אחד, ה' אלקינו הינו אלקותו השוכן ומלבוש בנו בכל הפעולות משתנות, ה' אחד הכל כלול ומיוחד באחדותו הפשוט יתברך וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שצריך להאריך בד' דאחד כדי להמליכו למעלה ולמטה ובארבע רוחות. שהם כלל הפעולות משתנות שבכל הששה קצוות שלם כלולים באחדותו יתברך פי ה' אחד והכל נמשך ממנו יתברך לכו. וכל זה נתגלה על ידי רבוי הספור ביציאת מצרים ועל כן סבב ה' יתברך שהצדיקים הללו ספרו ביציאת מצרים וכו' עד שבאו תלמידיהם ששקלו מהם ההלכות שהם גם כן בחינת תודה פנ"ל ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע וכו' כי על ידי זה מתגלה אחדות הפשוט שהוא בחינת קריאת שמע פנ"ל:

ולתמתיק יותר לבאר מאמר הנ"ל כל המרבה לספר ביציאת מצרים וכו' הוא, כי כל מיני עצות שהאירו לנו רבותינו ז"ל שיכולין לחזק את עצמו על ידם אורב תמיד הפעל דבר לדחותו מהם חס ושלום על כן צריכין

מה וזהו מעשה רבפי אליעזר ורפי יהושע וכו' שהיו מספרים

עקשנות גדול מאד, וכן הוא בענין הנ"ל שצריכין להתחזק להודות תמיד לה' ותברך על כל החסדים והנפלאות וכו' אף אם הוא כמו שהוא כי אף על פי כן כבר גמל עלינו נפלאות עצומות. אך הפעל דבר מתגבר בכל פעם להשפיע ולהסתיר חס ושלום וכו', על פן צריך האדם להתגבר להרבות לספר ביציאת מצרים וכו' בבחינה הנ"ל. וזהו כל המרבה, המרבה דיקא שצריך להרבות כל כך עד שהוא ירבה הספור של יציאת מצרים על המונע עד שירבה עליו ויבטלו בעין שאמרו רבותינו ז"ל לענין בטול אסור, מרבה עליו ומבטלו. וזהו וכל המרבה לספר בחסדי ה' וכו' שהוא בחינת יציאת מצרים וכו' כנ"ל שמרבה הספור על המונע עד שמבטלו וכו' הרי זה משבח וכו'!

וההעלמות. כי לפעמים ה' ותברך מלביש הנהגתו על ידי המלאכים בבחינת הנהגתו שולח מלאך לפניך שנאמר אחר החטא שמושה לא תפץ בזה כי אז יכולים למעות חס ושלום כמו שפיעה אחר על ידי זה וכמו שהזכיר שם הפתוח בעצמו השמר מפניו אל תמר ודרשו רבותינו ז"ל אל תמורני בו, שמשם נמשך הפעות של כל העובדי עבו"ם וכן הפעותים של חכמי הטבע של עקשו כי המלאך נקרא אלהים שהוא בנימקראי הטבע. אבל אז ביציאת מצרים חמל עלינו ה' ותברך ונגלה אחדותו הפשוט למטה ולמעלה שאין שום הנהגה בעולם כי אם על דרך בעצמו בבחינת אני ולא מלאך אני ולא שרף וכו' אני ה' אני הוא ולא אחר כי כל הפעולות משנות שבעולם הכל מפניו ותברך בעצמו וכו'!

[שרף לעיל]

ועל פן אומרים ברפת פהנים אחר ברפת התורה כי ברפת התורה זה בחינת הודאה הנ"ל שאנו מכריכים ומודים בכל יום תכף בבקר על געמוות חלקנו שזכינו לקבל את התורה שזה עקר ההלואה להתקרב לה' ותברך מפל מקום שהוא כמו שמבאר לעיל (באת ה) שעל ידי זה נעשין כל התקונים הנ"ל עד שזוכין שיכללו כל הפעולות משתנות באחד הפשוט שזה בחינת שלום ואחדות בין כל ישראל שכל השנוי דעות יכללו יחד וכו' כנ"ל שזה זכה אהרן הפהן יותר על

מב וזה ועברתי בארץ מצרים, אני ולא מלאך אני ולא שרף אני ולא השליח אני ה' אני הוא ולא אחר. הינו שביציאת מצרים היה התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות כל כך עד שגם למעלה נתגלה אחדותו הפשוט ותברך כמו שמבאר שם בתורה הנ"ל ששבתגלה אחדות הפשוט למטה נתגלה אחדותו הפשוט גם למעלה בחינת אתה אחד ושמוך אחד ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ וכו'. וזה ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך אני ולא שרף וכו' כי נתבטלו כל ההסתרות

לקוטי הלכות הפקר ונכסי הגר א חושן משפט רא

המנובח שהוא בחינת אכילה בקדשה כי על ידי שמשליכין העבודה זרה שלהם וחוזרין לעבודת ישראל נשלם המנובח:

וזה בחינת "לא ישכב עד יאכל כרף", בחינת שלמות המנובח שהוא בחלקו של מורף שהוא געשה על ידי בחינת ודם חללים ישפה בחינת גרים כמו שתרגם אונקלוס ונכסי עממאי ירת וזה בחינת גרים כי כל הקודם בנכסי הגר זכה כל זה כתב רבנו גרו יאיר שם עין שם:

ומחמת זה בעצמו כל הקודם בנכסי הגר זכה, כי זה בחינת שלמות

המנובח שהוא השלחן על ידי שנחזרין כל העבודה זרה לעבודת ישראל שהוא המנובח כנ"ל כי כל העבודה זרה תחובים בממון כמו שכתב רבנו גרו יאיר במאמר צוית צדק (סימן כ) ועל כן כל עבודה זרה של כל אמה חקוקה על המנובע. נמצא שהממון של אמות העולם הוא העבודה זרה בעצמו והם מקבלים ויונקים מן המנובח דקדשה כנ"ל שהוא בחינת השלחן שדומה למנובח כמו שמבאר שם הינו שיונקים משלחן דקדשה שהיא אכילת ופרנסת ישראל. והם יונקים משם ומקבלים פרנסה וממון ונגעשה אצלם עבודה זרה ממש כי הממון דסמרא אחרת הוא כל העבודות זרות כנ"ל. ועל כן עקר מעלת הגרים הוא מה שחוזר הממון שלהם אל הקדשה שזה בחינת החזרת כל העבודה זרה אל המנובח והשלחן דקדשה כנ"ל ועל כן כל הקודם

ידי שלא התקנא במנושה אחיו אף על פי שהיה גדול ממנו וצא לקראתו בשמחה, כמו שכתוב "וראד ושמח בלבו". ועל ידי זה זכה לפנהגה כמו שאמרו רבותינו ז"ל בשכר וראד וכו' זכה לחושן המשפט על לבו. על כן אמרים ברפת פהנים שהוא קדשת אהרן הפהן אחר ברפת התורה כי הם בבחינה אחת ותלוים זה בזה כנ"ל. ועל כן מסמינן ברפת פהנים בשלום כמו שכתוב וישם לך שלום כי על ידי ההודאה הנ"ל שהוא בחינת ברפת התורה זוכין לשלום ואחדות כנ"ל וכל זה זכינו על ידי אהרן הפהן כנ"ל. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל הוי מתלמדיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום הינו כנ"ל. וזהו אוהב את הבריות ומקרבן לתורה כי עקר ההתקרבות אל התורה הוא על ידי בחינה הנ"ל על ידי תורה הודאה שהוא ברפת התורה שעל ידי זה זוכין לשלום שהוא בחינת קדשת אהרן הפהן כנ"ל:

הלכות הפקר ונכסי הגר

הלכה א

א כל הקודם בנכסי הגר זכה.

עין במאמר יוהי הם מריקים שניהם' (סימן ט) מה שמבאר שם על פסוק "לא ישכב עד יאכל כרף ודם חללים ישפה", כי על ידי גרים נשלם פנמי

לְיִשְׂרָאֵל לְאַחַר מוֹתוֹ כִּי זֶה בְּחֵינֵי הַחֲזָרָה
הַטּוֹב פֶּנ"ל:

ב נמצא כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל זֹכֵה בְּנִכְסֵי הַגֵּר אִין
הוא מעלה ומברר הטוב אל

ע"נ

הַקְּדֻשָּׁה. וְעַל פֶּן הַדִּין לְעִנְיַן הַפֶּסֶק רְשׁוּת
בְּנִכְסִים הוּא כְּדִינוֹ לְעִנְיַן שֶׁבֶת שְׂכָל מַה
שֶׁנֶּחְשָׁב רְשׁוּת לְעִנְיַן שֶׁבֶת לְעִנְיַן אֶסוּר
הוֹצֵאָה הוּא נֶחְשָׁב רְשׁוּת אַחַר בְּנִכְסֵי
הַגֵּר שְׂאִין יָכוֹל לְזַכּוֹת בּוֹ עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה שֵׁם
חֻקָּה וְזָכִיָּה מִיַּחְדָּת. כִּי הַחֻקּוֹת וְהַזְכוּיֹת
בְּנִכְסֵי הַגֵּר הוּא בְּחֵינֵי הַבְּרִיר וְהַתְקַן
שֶׁמְבָרֵר וּמְתַקֵּן הַטּוֹב שִׁישׁ שֵׁם וְעַל יְדֵי
זֶה זֹכֵה בּוֹ, וְכִשְׁשֵׁי חֲלוּקֵי רְשׁוּת נִמְצָא
שֶׁהַטּוֹב כְּבוֹשׁ כְּבוֹה מִקּוֹמוֹת חֲלוּקִים עַל
פֶּן צָרִיךְ לְכָל אֶחָד זָכִיָּה מִיַּחְדָּת. וְהַשְּׁעוּר
הוּא כְּמוֹ חֲלוּקֵי רְשׁוּת שֶׁל שֶׁבֶת כִּי יִדוּעַ
שֶׁחֲלוּקֵי רְשׁוּת שֶׁל שֶׁבֶת הוּא בְּבְחֵינֵי
הַבְּרִירִים וְעַל פֶּן בְּשֶׁבֶת שְׂאִין בְּרִיר אֵין,
עַל פֶּן אֶסוּר לְהוֹצִיא מִרְשׁוּת לְרְשׁוּת
כְּמוֹבָא. וְעַל פֶּן מַה שֶׁנֶּחְשָׁב רְשׁוּת לְעִנְיַן
בְּרִירִים עַד שֶׁאֶסוּר לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ בְּשֶׁבֶת
פֶּנ"ל הוּא נֶחְשָׁב רְשׁוּת גַּם פֶּן לְעִנְיַן נִכְסֵי
הַגֵּר שֶׁצָּרִיךְ זָכִיָּה וּבְרִיר בְּפִנֵי עֲצָמוֹ כִּי
הַרְשׁוּת מִפְּסִיק וְצָרִיךְ בְּרִיר מִיַּחַד דִּהִינּוּ
הַחֻקָּה וְהַזְכוּיָּה פֶּנ"ל. וְכֵן רְשׁוּת הַמִּפְּסִיק
לְעִנְיַן מִמָּאָה מִפְּסִיק בְּנִכְסֵי הַגֵּר, כִּי גַם
נִכְסֵי הַגֵּר הֵיךְ בְּתַחֲלָה בְּגוֹבֵל הַמִּמָּאָה
וְעַל פֶּן מַה שֶׁהוּא גְּבוּל לְעִנְיַן מִמָּאָה הוּא
גַּם בֵּן גְּבוּל מִיַּחַד בְּנִכְסֵי הַגֵּר וְצָרִיךְ זָכִיָּה
וּבְרִיר מִיַּחַד לְהַעֲלוֹתוֹן מִגְּבוּל הַמִּמָּאָה
לְגְּבוּל הַקְּדֻשָּׁה. וְכֵן רְשׁוּת הַמִּפְּסִיק לְפָאָה

בְּנִכְסֵי הַגֵּר זָכֵה, כִּי יִשְׂרָאֵל זֹכִים בְּכְמוֹנּוֹ
כִּי זֶה בְּחֵינֵי הַחֲזָרָה הַעֲבוּדָה זָרָה אֵל
הַקְּדֻשָּׁה, אֵל הַמִּזְבֵּחַ וְהַשְּׁלֶחֶן דִּקְדֻשָּׁה כִּי
הַמָּמוֹן שֶׁלָּהֶם הוּא הַעֲבוּדָה זָרָה וְחֹזֵר אֵל
הַקְּדֻשָּׁה לְפָרְנֶסֶת וְאִכִּילַת יִשְׂרָאֵל
שִׁיִּשְׂרָאֵל זֹכִין בְּנִכְסָיו. וְעַל פֶּן הַפֶּסֶק
מְרַמֵּז הַגֵּרִים רַק עַל שֵׁם הַנִּכְסִים שֶׁלוֹ
שִׁיזְרִישׁוּן יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכְּבוֹב וְדָם חֲלָלִים
זָכוּ וְנִכְסֵי עַמְמֵי־יִתְד כְּמוֹ שֶׁכְּתֹב רַבְּנֵי
גֵרוֹ יֵאִיר פֶּנ"ל כִּי זֶה זֶה שְׁלֵמוֹת הַמִּזְבֵּחַ
בְּחֵינֵי יֵאֵכֵל טָרֵף שֶׁזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי
שְׁחֹזֵר הַמָּמוֹן שֶׁלָּהֶם לְיִשְׂרָאֵל פֶּנ"ל. וְזֶה
בְּעֲצָמוֹ בְּחֵינֵי הַטּוֹב שֶׁכְּבוֹשׁ בִּינֵיהֶם הִינּוּ
הַמָּמוֹן שֶׁמְקַבְּלִין מִיִּשְׂרָאֵל כִּי כָּל טוֹב גָּנוּ
בְּמָמוֹן דִּקְדֻשָּׁה דִּהִינּוּ מָמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
זָכְמוֹ שֶׁכְּתֹב רַבְּנֵי גֵרוֹ יֵאִיר (סִיּוֹן טו) שֶׁשֶּׁל
הַנְּפֻשׁוֹת שֶׁרָשָׁם בְּעֵשִׂירוֹת וְנִפְשׁוֹת
יִשְׂרָאֵל הֵם כְּלוֹ קִרְשׁ כְּלוֹ טוֹב וְכְּמָמוֹן
בְּדַבְּרֵי רַבְּנֵי גֵרוֹ יֵאִיר כְּפִיָּה פְּעָמִים. וְזֶה
בְּחֵינֵי וְכָל טוֹב אֲדוֹנָיו בִּידוֹ שֶׁקָּאֵי עַל
הַעֲשִׂירוֹת שֶׁהוּא בְּחֵינֵי כָּל טוֹב וְעַל פֶּן
אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁעַל שְׁקָלִים שֶׁהֵם
מִטְּבֻעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵיךְ חֻקִּים שֵׁם קִדְשׁ
כִּי שֵׁם הַקְּדֻשָּׁה פֶּנ"ל. וְעַל פֶּן עֶשֶׂר הַגְּלוּת
וְהַתְּגַבְּרוֹת הָאֵמוֹת עַל יִשְׂרָאֵל הוּא רַק
לִקַּח מִמּוֹנֵם בְּמִסִּים וְנִתְיִנוֹת וְזֶה עֶשֶׂר
בְּחֵינֵי הַטּוֹב שֶׁכְּבוֹשׁ בִּינֵיהֶם בְּבְחֵינֵי וְכָל
טוֹב אֲדוֹנָיו בִּידוֹ בִּיד הַעֶבֶד חָס וְשָׁלוֹם
כְּמוֹבָא בְּזֵדָה. וְעַל פֶּן הַגֵּר שֶׁמִּתְגַּרֵּר שֶׁזֶה
בְּחֵינֵי שְׁחֹזֵר הַטּוֹב אֵל הַקְּדֻשָּׁה וּמוֹשָׁד
עִמּוֹ גַּם מִהֲרַע עֵינֵי שֵׁם, עַל פֶּן נִכְסָיו

לקוטי הלכות הפקר ונכסי הגר ב חושן משפט רג

שהוא בקרקע כמובא בשלחן ערוך ועל ידי התקון זוכה בו כנ"ל:

הלכה ב

גר שמת ואין לו יורשים, כל הקודם בנכסיו זכה

א על פי המבאר במאמר המתחיל

'תקעו' המדבר מאמונה (בלקיש תנ"א ס"טו ה) ואיתא שם שעל ידי האיש תבונות זוכין לאמונה, ואיש תבונות הוא מי שמצחצח נשמתו וזה געשה על ידי המ'שכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים וגופים פי על ידי המ'שכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים דהינו שתופא דנפשא וגופא על ידי זה נמשך פרנסה וכו' עין שם. ופרנסת הצדיק הוא בחינת צדיק אבל לשבע נפשו, בחינת "והשביע בצחצחות נפשו", ועל כן על ידי המ'שכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים וגופים שעל ידי זה זוכין לפרנסה על ידי זה מצחצח נשמתו. בבחינת והשביע בצחצחות נפשו ואזי הוא בחינת איש תבונות ואזי יכול לגלות האמונה הקדושה וכו' כמבאר שם עין שם כל זה היטב. ועל ידי שמעליו האמונה הנפולה על ידי זה נעשין גרים וכו' עין שם:

ב וילקשר הענין קצת, כי דוקא על ידי שמעליו ומתקנין האמונה הנפולה על ידי האיש תבונות דהינו על ידי המ'שכת רוחניות אלקות לתוך

מפסיק גם כן בנכסי הגר, כי הפאה היא הפקר לעניים וידוע שעקר ברור ועליות הניצוצות הוא על ידי צדקה גם כל עקרן של גרים נעשים על ידי הצדקה כמו שכתב רבנו גרן יאר שם. ועל כן רשות המפסיק לענין צדקה דהינו פאה שהוא בחינת ברורים הוא מפסיק בנכסי הגר כנ"ל:

ענין שם זכיה שכל מה שהאדם קונה הן מהפקר או מחברו נקרא זכיה בבחינת מה שכתב רבנו גרן יאר במאמר 'הא' מאן וכו' (ס"טו כט) על 'זכה נעשה ראש' זכה הוא בחינת שמופד הדמים של שם"ה גידין בבחינת בגדים לבגדים עין שם. וזה בחינת משא ומתן משא, הוא הפגם, ומתן הוא התקון כמבאר שם עין שם. נמצא, כשעושה משא ומתן וקונה איזה דבר או שקונה מן ההפקר על ידי זה הוא מתקן ומעלה הדבר הינו הניצוצות וזה התקון הוא בבחינת בגדים לבגדים בחינת תקון הדמים ועל כן נקרא זכיה, בחינת שמופד הדמים כנ"ל ועל ידי זה זוכה בו פי זה עקר הזכיה על ידי שמתקן ומעלה החפץ. ועל כן צריך לעשות דוקא איזה תקון כגון הנבטה או משיכה או קנין סודר או שאר דרכי הקנין שעל ידי אלו התקונים והקנינים של המשא ומתן מתקן החפץ בבחינת וכו' הדמים כנ"ל ועל כן נקרא זכיה כנ"ל. וכן בקרקע צריך דוקא לעשות איזה תקון כל

צְמֻצוּמִים עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא גַעְשִׁין גְּרִים. כִּי בְּאֵמַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שֶׁהוּא שְׁתּוּפָא דְנִפְשָׁא וְגוֹפָא זֶה בְּחִינַת הוֹלְדָה. וְעַקֵּר הוֹלְדַת הַצְּדִיקִים הוּא נִפְשׁוֹת הַגְּרִים כִּי הַצְּדִיקִים מוֹלִידִים נִפְשׁוֹת הַגְּרִים בְּכּחֵינַת וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרָן כְּמִבְּאֵר בְּסַפְרִים וְזֶה בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים, וְעַל כֵּן עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא גַעְשִׁין אַחַר כֹּךְ גְּרִים כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּמֵאמְרֵי הַג"ל. וְעַל כֵּן יִרְשַׁת הַגֵּר שֶׁדָּךְ לְכָל יִשְׂרָאֵל וְכָל הַקּוֹדֵם בָּהֶן זָכָה. כִּי עֲנִין יִרְשָׁה מִבְּאֵר עַל פִּי הַג"ל כִּי עַקֵּר הַיִּרְשָׁה שְׂאוּכִין בְּנִחְלַת הַמֵּת הוּא בְּשִׁבִיל לְתַמְנֵן נֶפֶשׁ הַמֵּת בְּכּחֵינַת לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל נִחְלָתוֹ כִּי עַקֵּר הַנִּחְלָה נִמְשָׁכַת מִבְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שְׁעַל יְדֵי זֶה זּוֹכִין לְפָרְנֶסָה דְּהֵינּוּ נִחְלָה וְעִשְׂרִיתוֹ. וְעַל יְדֵי הַפָּרְנֶסָה וְהַנִּחְלָה זּוֹכִין לְבְּחִינַת וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת כַּג"ל. וְכַשְׁנֹסְתִילַק הָאֲדָם אֲזִי עַקֵּר הַתְּכֵלִית שְׁלֹו שְׂזִכָּה לְבְּחִינַת הַצַּחְצְחוֹת הַג"ל לְצַחְצַח נִפְשׁוֹ וְנִשְׁמָתוֹ בְּכּחֵינַת וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁד. וְזֶה זּוֹכָה כֹּל אֶחָד כְּפִי מִה שֶׁהִשְׁתַּדַּל בְּחִיּוֹ לְהַמְשִׁיד רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שְׁעַל יְדֵי זֶה זּוֹכִין לְאֵלוֹ הַצַּחְצְחוֹת כַּג"ל כִּי זֶה כֹּלָל כֹּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. כִּי כֹּלָל כֹּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הוּא בְּשִׁבִיל לְהַמְשִׁיד רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים כְּדִי לְגַלּוֹת אֱלָקוֹתוֹ וְהַפְּרֵד בְּעוֹלָם. כִּי לִית מַחְשָׁבָה תִּפְסָא בַּה כֹּלָל כִּי אִם עַל יְדֵי

הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת גַעְשִׁין צְמֻצוּמִים לְגַלּוֹת אֱלָקוֹתוֹ בְּעוֹלָם וְעַל יְדֵי כֹל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׁעוֹשִׂין מִמְשִׁיכִין רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹתוֹ לְתוֹךְ בְּחִינַת צְמֻצוּם כְּדִי לְגַלּוֹת אֱלָקוֹתוֹ בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי הַמִּצְוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת צְמֻצוּמִים לְאֱלָקוֹתוֹ וְהַפְּרֵד בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים עַל יְדֵי זֶה זּוֹכִין לְצַחְצְחוֹת הַג"ל כַּג"ל. וְעַקֵּר בְּחִינָה זֹאת בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים הוֹלְדָה עַל יְדֵי שְׂאוּכִין לְבָנִים כְּשֵׁרִים כִּי הַבָּנִים שְׂמוֹלִידִין וְהוּ עַקֵּר בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים דְּהֵינּוּ שְׁתּוּפָא דְנִפְשָׁא וְגוֹפָא. וְעַל כֵּן אַחַר הַהִסְתַּלְקוֹת אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְעַלּוֹת לְאַתְחַזָּאָה קַמִּי מִלְפָּא כִּי אִם עַל יְדֵי שְׂזִכָּה לְהִשְׁאִיר בָּנִים אַחֲרָיו בְּזֶה הַעוֹלָם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְעַלּוֹת וּלְהִתְעַנֵּג בְּאִוֹרוֹת הַצַּחְצְחוֹת הַג"ל כִּי אִם עַל יְדֵי לְבוּשִׁין לְהַלְבִּישׁ נִשְׁמָתוֹ כְּפִדּוּעַ. וְהַלְבִּישִׁין גַעְשִׁין עַל יְדֵי הַמִּצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁסָּגַל בְּחִיּוֹ שֶׁהֵם בְּחִינַת צְמֻצוּמִים כַּג"ל בְּחִינַת לְבוּשִׁין. וְעַל כֵּן צָרִיד לְהִשְׁאִיר אַחֲרָיו בָּנִים, כִּי הַבָּנִים הֵם עַקֵּר בְּחִינַת הַג"ל בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים כַּג"ל. וְעַל יְדֵי שְׂמִשְׂאִיר בְּנָיו אַחֲרָיו עַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ לְבוּשִׁין לְהַלְבִּישׁ נִשְׁמָתוֹ כְּמִבְּאֵר. כִּי עַקֵּר הַלְבִּישִׁין גַעְשִׁין עַל יְדֵי בְּחִינַת הַמְשֻׁכֶּת רוֹחֲנִיּוֹת אֱלָקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שְׂזִיחָה בְּחִינַת לְבוּשִׁין שְׂזִיחָה גַעְשָׁה עַל יְדֵי הַבָּנִים כְּשֵׁרִים שְׂמוֹלִידִין,

לקוטי הלקות ונגסי הגר ב חושן משפט רה

שהם שתופא דנפשא וגופא בחינת חבור רוחניות אלקות עם הצמצום והגוף פנ"ל. ועל פן זוכין להתלבש בלבושין בחינת צמצומים פנ"ל, ועל ידי זה זוכין לבחינת צחצחות בחינת והשביע בצחצחות נפשך פי זה זוכין דיקא על ידי בחינת המושבת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהם בחינת הננים וכו"ל. ועל פן הנחלה שייך לבנים פי הנחלה היא נמשכת על ידי המושבת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה זוכין לפרנסה ולנחלה פנ"ל. ועל ידי זה בעצמו דהיינו על ידי הפרנסה והנחלה זוכין לבחינת הצחצחות פנ"ל. ועל פן הננים שהם בחינת המושבת רוחניות אלקות לתוך צמצומים פנ"ל שעל ידם זוכין לנחלה ופרנסה ועל ידי זה זוכין לצחצחות פנ"ל, על פן הם זוכין בהנחלה פי הנחלה דהיינו הפרנסה שייך להם פי הם בעצמן הם בחינת המושבת רוחניות וכו' שעל ידי זה זוכין לנחלה פנ"ל. ועל פן להם שייך הנחלה ועל ידי זה שהם מקבלין נחלת המת על ידי זה זוכה לעלות ולהתלבש ולזכות לבחינת הצחצחות הנ"ל, פי על ידי הנחלה דהיינו פרנסה ועשירות על ידי זה זוכין לבחינת צחצחות פנ"ל. ועל פן בניו מעלין נפשו לבחינת הצחצחות על ידי נחלתו דיקא, בחינת להקים שם המת על נחלתו דיקא וכו"ל פי השם הוא הנפש:

ג וּבְשֵׁאִין זוכה לבנים חס ושלום או הנחלה מחזרת על

האכסניא שלה, דהיינו לבני משפחתו, והאב קודם לכל יוצאי ירכו, פי הוא נמשך משם. והכלל פי עקר הנחלה נמשכת למקום שנמשך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שמשם שרש הנחלה והפרנסה פנ"ל ועל פן עקר הנחלה לבניו ולבני בניו וכו' פי זהו העקר שיהיה נמשך רוחניות אלקות לתוך צמצומים בכל פעם יותר ויותר מדור לדור כדי שיתגלה אלקותו ותברך בעולם בכל פעם יותר ויותר ולמשך נמשך הנחלה דהיינו הפרנסה פנ"ל, ועל פן עקר הירשה לבנים פנ"ל. אבל בשלא זכה לבנים חס ושלום להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים להמשיך להם הנחלה או בהכרח לחור אל השרש אשר משם נמשך הוא בעצמו פי הוא בעצמו נמשך מאביו גם פן בבחינה הנ"ל בבחינת המושבת רוחניות וכו' פנ"ל, ומשם שרש הנחלה שלו פנ"ל ועקר שיתיה נמשך להלן יותר מדור לדור פנ"ל. אך בשלא זכה לזה או בהכרח לחור אל השרש לאביו אשר הוא נמשך משם בבחינה הנ"ל בבחינת המושבת רוחניות וכו', ומשם שרש נחלתו ועכשו חוזרת הנחלה להשרש אשר משם נמשך נפשו לתוך גופו אשר משם שרש הנחלה פנ"ל ועכשו חוזר הכל לשרשו. ואם אין אביו קיים נמשך לבניו של אביו או לבני בניו שהם בחינת ההמושבת בחינת המושבת רוחניות וכו'. ולהם נמשך הנחלה פי הנחלה שייך דיקא לבחינת

ות

המשכת רוחניות אלקות וכו'. דהינו לאביו שהוא השרש שממנו נמשך כנ"ל או לבניו ויוצאי חלציו שנמשכו ממנו בבחינה הנ"ל:

ד ועל כן הגר שאין לו בנים או נכסיו הפקר לכל ישראל וכל הקודם בהם זכה. כי עקר נפש הגר נמשך מכלל ישראל, כי ישראל כלם נקראו צדיקים כמו שכתוב "ועמד כלם צדיקים", והם בוראים נפשות הגרים כי הם ממשכים רוחניות אלקות לתוך צמצומים בחינת שתופא דנפשא וגופא שזהו בחינת הולדה בחינת נפשות הגרים שנבראים על ידי זה פדוע ועל ידי זה זוכין לפרנסה כנ"ל. וזהו בחינת "ואת כל רכוש אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרו", כי הא ביה תליא כי על ידי הנפש אשר עשו דהינו נפשות הגרים בחינת המשכת רוחניות וכו' כנ"ל. על ידי זה זוכין לפרנסה ועשירות ועל כן ירשת הגר שניא לכלל ישראל כי מהם נמשך נפשות הגרים אשר משם נמשך הנחלה והפרנסה כנ"ל. ועל כן הנחלה מחזרת על אכסגיא שלה דהינו לכלל ישראל וכל הקודם זכה כי מהם נמשך נפש הגר אשר משם נמשך הנחלה כנ"ל ועל ידי שהישראל מקבל וזוכה בנחלת הגר על ידי זה יוכל לתקן נפשו של הגר. כי הנחלה נמשכת מבחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהם בחינת לבושים ועל כן על ידי הנחלה הנמשכת

משם יוכל להלביש על ידי זה נפש המת שייכל לעלות ולהתענג באורות הצחצחות בחינת והשביע בצחצחות נפשך שזהו בחינת ירשה בחינת להקים שם המת על נחלתו כנ"ל. וזהו גם כן בחינת ירשת הגר כי הוא נתתקן על ידי כלל ישראל שמשם שרש נפשו כנ"ל ועל כן הנחלה שלו שיהי להם כנ"ל:

הלקה ג

א ענין הפקר ונכסי הגר שהם גם כן הפקר לאחר מותו וכל הקודם בהם זכה.

כי כל הקנינים של כל הדברים שבעולם הם על ידי הדעת כי על ידי הדעת נעשו כל הקנינים שבעולם כי עקר הקנין הוא פשעשה בידיעה שלמה ובשביל זה תקנו חכמינו ו"ל כל הקנינים של כל דבר ודבר כגון מפולטין במשיכה או בהנבחה וקרקעות בחוקה וכיוצא בזה. כי רבותינו ז"ל שיערו שעל ידי קנין זה נמשך הדעת לתוך המכירה או המתנה דהינו כשאומר לו לך משך וקני, והקנה משך החפץ או בודאי סמכא דעתם של המוכר והקונה שיתקום המקח ולא יחזרו בהם עוד לעולם וכן בכל הקנינים. כי עקר הקנין על ידי הדעת שמשם נמשכין כל הדברים שבעולם כמו שכתוב (תהלים קד) "כלם בחכמה עשית", וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (גרים מא) דעת קנית מה חסרת דעת חסרת מה קנית, וכמו שכתוב (משלי ד):

"קנה חכמה קנה בינה", ותרעת הוא התורה שנקראת ראשית דעת (שם א) נמצא שעקר קיום כל המשא ומתן שעוולם הוא על ידי התורה שהוא הרעת שמחיה את הכל שעל ידו כל הקנינים על פי דין תורה נגזן משיכה או הנבחה וכו' כי על ידי הרעת שהוא התורה מתקמים כל הקנינים שעוולם כנ"ל. ועל כן או אפשר להקנות שום דבר לתברו במקרה או במתנה כי אם על ידי איזה קנין כפי הדין תורה כי בלא הקנין השדך לאותו דבר עדין לא נמשך הרעת שהוא התורה לתוך אותה המכירה וכיצא ועל כן עדין לא נתקם הפקח וכנ"ל. אבל ענין הפקד הוא בחינת קדם קבלת התורה כי עקר קיום כל העולם הוא רק על ידי התורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פח) על ה' דהששי שקבל העולם היה תלוי עד ששה בסיון שקבלו ישראל את התורה וכמו שכתוב "נמוגים ארץ וכל ישיבה אנכי הפנתי עמודיה סלה", ודרשו רבותינו ז"ל על קבלת התורה שעל ידה נתבסס העולם אבל קדם קבלת התורה היה כל העולם בכחינת תהו ובהו בכחינת הפקד ואפלו קיום העולם קדם מתן תורה היה רק בשביל העתיד שקבלו ישראל את התורה. אבל בלא התורה נחשב כל העולם הפקר במדבר והכל יכולין לשלם בו חס ושלום. כי באמת הן בכלליות העולם קדם קבלת התורה והן בכל אדם

בפרמיות כל זמן שאינו נוהג בשורה חס ושלום ואינו מקים את התורה חס ושלום אז העולם והאדם הם בכחינת הפקר כי אין הפקר גדול מזה כשאין חושבין על אחריותו ותכליתו ומה יהיה מנונו בעלמא דאתי לאחר פטירתו, כי אי אפשר להמלט מן המיתה בשום אופן, כי אפלו כשיבוא משיח במהרה בימינו גם אז יהיה מוכרח כל אדם למות, כמו שאמר רבינו ז"ל בפירוש שאפילו משיח בעצמו ימות, לא כמו שחושבין העולם ששיבוא משיח תתבטל המיתה, כי לא כן הוא כנ"ל, ואם כן מאחר שאי אפשר להמלט מזה ואז יהיה עולם ארוך לעולמי עד ולנצח נצחים, היש מפקד גדול מזה כשהולך אחר תאות לבו ומפקיר עצמו מחיים נצחיים, וכמו שאמר רבנו ז"ל ונדפס בשוחות הר"ן שאמר רבנו ז"ל שהפקרות אין צריכין לעבודת ה' ותברך כי יכולין להיות איש פשוט בלי הפקרות. ואמר אף על פי שאצלי אין זה הפקרות כלל כי אדברה להפך הוא מפקר הינו מי שאינו מפקיר עצמו בשביל ה' ותברך זהו מפקד באמת. אך אף על פי כן אפלו מה שנקרא אצל העולם הפקרות וכו' גם זה אין צריכין כי יכולין להיות איש פשוט בלי הפקרות ענין שם:

נמצא שבאמת זה שאינו הולך בדרך חס ושלום זהו מפקד באמת כי אין הפקרות גדול מזה שמפקיר החיים נצחיים וטוב אמתו ונצחו בשביל שעה

קלה בשביל תענוגי עולם הזה שהוא בצל עובר וכל תענוגיו מערכים במרידות בדבס ויגון ומכאובות ואין שום אדם שרודף אחר עולם הזה שיהיה לו נחת ותענוג בעולם הזה כי כל ימיו פעם ומכאובות כי העולם הזה מלא פגעים וצרות ויסורים ודאגות ומרידות גדול בכל עת ובכל שעה וכמו בא בשל"ה אין רגע בלא פגע אין שביע אין שמטה וכו' וכו' ע"ע שם, וכמבאר אצלנו במקום אחר שבאמת אין נמצא גם אחד שיהיה לו עולם הזה כלל, ובדאי אין טוב באדם כי אם לרדף תמיד אחר התכלית האמתי תכלית הנצחי שהוא לעבד את ה' תמיד לסור מרע ולעשות טוב שזהו טוב אמתי לנצח נצחים. נמצא מי שאינו מקבל על עצמו על תורה ומצוות הוא בחינת מפקר ובאמת הוא הפקר כי נסתלק ממנו שמירתו והפרד והכל יכולין לשלט בו וכו' שפצינו בכלליית ישראל בשחמאוי בימי בית ראשון שנבאו להם הנביאים שיהיה כמו הפקר וישלטו בהם העבוסים כמו שכתוב בירמיה לד הנני קורא לכם דרוך נאום ה' אל התרב וכו', ופרש רש"י שם הנני קורא לכם דרוך מאתי שאיני ארון לכם ותהיו הפקר אל התרב וכו' וכיצא צוה בכמה פסוקים וזהו בחינת חרבן הבית המקדש כי מחמת עונותיהם הפקיר ה' והפרד את הבית המקדש עד שישלטו בו די ורים:

כי קדם קבלת התורה וכן כשעוזבין את התורה חס ושלום ואין מקימין אותה חס ושלום, איז העולם חס ושלום בבחינת הפקר כי עקר קיום העולם הוא על ידי התורה, וישראל וכו' בכל העולם ומלאו על ידי קבלת התורה ובשביל זה קבלו ישראל את התורה במדבר כי מדבר הוא מקום הפקר להורות שישאל וכו' בכל העולם מן ההפקר על ידי התורה כי קדם קבלת התורה הכל נחשב כמדבר שהוא הפקר ועל פני הפקר נעשה על ידי דבור בעלמא בלי שום קנין כי כשנותן מתנה או כשמוכר לחברו דבר כל זמן שלא קנה חברו אין המכירה והמתנה כלום ויכול לחזור בו אכל בהפקר חבף כשמפקיר חל ההפקר ואינו יכול לחזור בו אף על פי ששום אדם לא החזיק בו עדן כי אם כשהוא בעצמו חוזר ומחזיק בו כמו אדם אחר שזוכה מן ההפקר אכל ההפקר חל מיד בלי שום קנין, כי כל הקנינים הם בבחינת הדעת שהוא בחינת התורה כנ"ל אכל הפקר נמשך מבחינת קדם קבלת התורה שהוא בחינת הפקר וקדם קבלת התורה עדן אין שום דעת כלל כי עקר הדעת הוא התורה ועל פני אין שדך בהפקר שום קנין כלל שהוא בחינת דעת כי ההפקר בבחינת קדם המשכת הדעת שהוא קדם קבלת התורה, כי האדם בכל זמן יש לו בחירה לקיים את התורה שזהו בחינת

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ג

חושן משפט רט

קבלת התורה או חס ושלום להפקד שזהו
בחינת הפקר וכנ"ל:

ב וזהו בחינת נכסי הגר שהן הפקר. כי
הגר, ישראל וזכין בו מן ההפקר
כי קדם שמתגזר ומקבל עליו התורה
והמצוות הוא בבחינת הפקר וכנ"ל ואי
אפשר להגר שיתגזר כי אם על ידי
ישראל. כי קדם שקבלו ישראל את
התורה היה הכל הפקר והיה רשות לכל
אדם לקבל את התורה, ועל ידי זה היה
זוכה בכל העולם ומלאו מן ההפקר. אבל
תכף כשזכו ישראל וקבלו את התורה אזי
זכו הם בתורה ובכל העולם ומלאו
התלויים בתורה ואזי הכל שלנו, וזה
שאמרו רבותינו ז"ל ראה ויתר גוים
שבשעת קבלת התורה התיר להם ממונם
של העכו"ם כי הכל שלנו על ידי קבלת
התורה כנ"ל. ועקשו שזכינו לקבל את
התורה כל מי שרוצה להתגזר ולקבל
עליו את התורה אי אפשר להתגזר כי
אם על ידי ישראל דהינו על ידי בית דין
מישראל כמבאר בשלחן ערוך. ואם ירצה
הגר לקדם את כל התורה והמצוות בעצמו
בלי שיתגזר על ידי ישראל אינו נחשב
לגר ולא נכנס עדין לקדשת ישראל
ורחוק מזה' ותברך כמו קדם. כי עקשו
שכבר קבלנו את התורה אי אפשר לשום
גר שיתגזר ולכנס בקדשת קבלת התורה
כי אם על ידי ישראל כי כבר זכינו
בהתורה והיא שלנו ומי שרוצה להתגזר
הוא צריך לבוא אצלנו דוקא כנ"ל. וכמו

ששמעתי מרבנו ז"ל לענין התקרבות
ישראל לה' ותברך שקדם שיש צדיק
אמתי בעולם אזי כל מי שרוצה להתקרב
לה' ותברך יכול להתקרב. אבל אחר
שכבר נמצא צדיק אמתי מנהיג ישראל
אמתי אזי אי אפשר לשום אדם להתקרב
לה' ותברך כי אם על ידו דוקא. נמצא
שישראל וזכין בגרים מן ההפקר ועל כן
נכסיו הם הפקר לישראל לאחר מותו. כי
ישראל זכו בו ובנכסיו מן ההפקר. על ידי
שקבל את על תורה על ידם, כי הכל
תלוי בהתורה וכנ"ל:

ג וזה בחינת חרפן בית המקדש וכל
הגלויות שיששראל גולין מגולה אל
גולה, כי מאחר שעברו את התורה נעשו
בבחינת הפקר חס ושלום עד ששלטו
בהם העכו"ם והגלו אותם למקומות
הרחוקים מן הקדושה שהוא בחינת מדבר
שהוא מקום הפקר. אבל באמת אף על
פי כן אין דור יתום ובכל דור דור אפלו
אחר החרפן נמצאים צדיקים וקשרים
שמקמינן את התורה ואזי הם חוזרים
ויוכים בהתורה ובכל העולם התלויים בה
מזו ההפקר והם מהפכים מדבר לישוב.
כמו ישראל שקבלו בתחלה את התורה
במדבר דוקא להורות שזוכים הכל מן
ההפקר כי כל העולם קדם קבלת התורה
הוא בבחינת הפקר כמדבר וכנ"ל. כמו כן
עקשו בכל דור דור הצדיקים אמתיים
שהם מאירין לנו את התורה בכל דור
דור ומקרבין את ישראל לה' ותברך על

ל"ט

די עצותיהם שְׁמַנְלִין לנו בחדושי תורתם על ידי זה הם מהפכין מדבֵּר לְיָשׁוּב ומַעֲלִין ומְגַבְיֵהִין אֶת כָּל הַמְקוֹמוֹת הַחֲרִבִים שְׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל לָשֶׁם כִּי זֹכִין בְּכָל אֵלוֹ הַמְקוֹמוֹת מִן הַהֶפְקֵר, וּמְגַבְיֵהִין הַכֹּל לַה' יִתְבָּרֵךְ בְּבַחֲנֵית (וּבְרַחֲמֵי) וְגִשְׁאָר גַּם הוּא לֹא לֵאמֹרנוּ. כִּי זֶה עֵקֶר סוֹד הַגְּלוּת כְּמוֹכָא עַד שְׁנוּכָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְאֵז תְּהוֹר כָּל הָעוֹלָם וּמֵאלֹא לְדִינֵנוּ וּרְשׁוֹתֵנוּ כִּי הַכֹּל שְׁלָנוּ עַל יְדֵי קִיּוּם הַתּוֹרָה, שְׂנִינֵנוּ לְמַיִם בְּכָל הַגְּלוּת וְכַנ"ל:

ד וְזֶה בַּחֲנֵית שְׁמִטָּה יוֹבֵל, וְכָל הַגְּלוּת נְגוּר בְּשִׁבְלֵי כְּמוֹל שְׁמִטוֹת יוֹבֵלוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' לו') "עַד רְצַתָּה הָאָרֶץ אֶת שְׁבַתוֹתֶיהָ וְכוּ", וְכֵמוּ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֶׁם. כִּי בְּשִׁמְטָה יוֹבֵל אֵז הַכֹּל הֶפְקֵר שְׁזָהוּ עֵקֶר מִצּוֹת שְׁמִטָּה יוֹבֵל שִׁיחֵיהָ אֵז כָּל הַתְּבוּאָה הֶפְקֵר. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שְׁפָנְמוּ בְּזֶה נְגוּר הַגְּלוּת כַּנ"ל כִּי הַגְּלוּת הוּא בַּחֲנֵית הֶפְקֵר כַּנ"ל. כִּי שְׁמִטָּה יוֹבֵל הֵם בַּחֲנֵית שֶׁבַת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית תְּשׁוּבָה כְּמוֹכָא בְּמִקּוּם אַחֵר, וְעַל כֵּן אֵז הַכֹּל הֶפְקֵר כְּדִי לְתַמְּן כָּל הַחֲטָאִים מִה שְׁעָבַר כָּל אֶחָד עַל הַתּוֹרָה שֶׁעַל יְדֵי זֶה הִיא בַּחֲנֵית הֶפְקֵר כַּנ"ל. וְעַל יְדֵי מִצּוֹת הֶהֱפֵקֵר שֶׁל שְׁמִטָּה יוֹבֵל שֶׁהֵם בַּחֲנֵית תְּשׁוּבָה מִחֲקֻנָּה פֶּגַם הֶהֱפֵקֵר שֶׁרָמְנוּ עַל יְדֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם וְכַנ"ל. כִּי זֶה יְדוּעַ שֶׁבְּכָל דְּבָר יֵשׁ מִזֶּכֶר וְעַל כֵּן עֵקֶר הַגְּלוּת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית הֶפְקֵר נְגוּר עַל יְדֵי פֶּגַם שְׁמִטָּה יוֹבֵל שֶׁהֵם בַּחֲנֵית הֶפְקֵר דְּקַדְשָׁהּ

כַּנ"ל שְׁזָהוּ בַּחֲנֵית תְּשׁוּבָה. שְׁמִי שְׂרוּזָה לְיָשׁוּב בְּתְשׁוּבָה עֵקֶר תְּקוּנוֹ עַל יְדֵי הַצְּדִיק שֶׁהֶפְקִיר אֶת עֲצָמוֹ בְּשִׁבְלֵי ה' יִתְבָּרֵךְ בְּהֶפְקֵרוֹת גְּדוֹל וְזֶה תְּקוּנוֹ עַל מַה שֶׁהֶפְקִיר אֶת עֲצָמוֹ תְּחִלָּה בְּשִׁבְלֵי תְּאוֹתָיו. וְזֶה בַּחֲנֵית שְׁמִטָּה יוֹבֵל כַּנ"ל. וְעוֹד הָיוּ בְּזֶה דְּבָרִים וְגִשְׁפָּח:

הַלְבָּח ד

כָּל הַקּוֹדֵם בְּנִכְסֵי הַגֵּר זָכָה, וְעִנְיָן הֶפְקֵר שֶׁכָּל הַקּוֹדֵם בּו זָכָה אֲבָל צָרִיד לְזִכּוֹת בּו דִּיקָא פְּאִיזָה זָכָה כְּפִי חֲקֻנָּה שֶׁהַדְּבָר נִקְנָה בּו כְּגוֹן מְשִׁיכָה וְהַגְּבָהָה כְּמִטְּלָלִין, וְחֻזְקָה בְּקִרְקַע אֲבָל בְּלֹא זֶה אֵינּוּ זָכָה בּו כְּמִבְּאָר בְּשִׁלְחֵן עֲרוּךְ בְּסִמּוֹן רַעֲגֵי סְעִיף י"א וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: דְּבַר הַמְּפָקֵר שָׂבָא אֶחָד וְשׁוּמְרוֹ וְהָיָה מְבִישׁ בּו שְׁלֹא יִטְלֵנוּ אָדָם לֹא זָכָה עַד שִׁיגְבִיחֵנוּ אִם הוּא מִטְּלָל אוֹ יְחִיזִק בְּקִרְקַע כְּדִרְדֵּךְ שְׁקוּנִים הַלְקוּחוֹת, עַד כַּאֲן לְשׁוֹנוֹ:

א עַל כֵּי הַתּוֹרָה תִּקְעוּ אֲמוּנָה בְּלִקְוִטֵי תִנְגִּינָא סִימָן ה' עֵינ שֶׁם הַיִּטֵּב, כִּי הִיא תּוֹרָה אֲרַכָּה מְאֹד, אֲרַכָּה מְאֹד מִדָּה וְרַחֲבָה מִנֵּי יָם. וְהִנֵּה מְבִאָר שֶׁם שְׁלֵה־עֲלוֹת אֲמוּנָה הַנְּפִלָּה צְרִיכִין לְחַתֵּר הַפְּיּוּם שֶׁמֶהֶם גְּדֻלָּה הָאֲמוּנָה. וְהַפְּיּוּם הֵם בַּחֲנֵית עֲצוֹת בַּחֲנֵית מַיִם עִמְקִים עֲצָה כְּלָב אִישׁ וְכו' הֵינּוּ שְׁצָרִיכִין לְצַעֵק מִעִמְק הַלֵּב בַּחֲנֵית מְמַעְמַקִּים קְרֹא תִיד וְכו' וְעַל יְדֵי זֶה נִתְגַּלִּין הַעֲצוֹת בַּחֲנֵית מַיִם עִמְקִים עֲצָה וְכו' וְעַל יְדֵי זֶה נִתְגַּלָּה הָאֲמוּנָה וְכו'.

לקוטי הלקות הנקרא ונגסי הגר ד' חושן משפט ריא

וזה בחינת בריתו של עולם ברישא השוכא והדר נהורא, בחינת גולה עמקות מזי חשך וכו', אך צריכין לזה איש תבונות וזה על ידי שמצחצח נשמתו על ידי בחינת והשביע בצחצחות נפשך על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהוא בחינת שם שד", בחינת המשתף שם שמים בצערו כופלין לו פרנסתו וכו'. כי על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים נמשך פרנסה כי חקר כשיש בריאה יש פרנסה, ענין שם כל זה היטב, ועל ידי הפרנסה מצחצח נשמתו, בחינת "והשביע בצחצחות נפשך", ועל ידי זה הוא איש תבונות, בחינת ונשמת שדי תבינם, ועל ידי זה יכול לדלות ולשאב העצות עמקות שמהם גולה האמונה, ועל ידי שמעלין האמונה הנפולה על ידי זה נעשין גרים וכו', ואלו הגרים מוזקין לישראל כי מכניסין גאון בישראל שמנה נעשין המנהיגים של שקר ומזה נמשך גאון בעולם וכו', אך התקון על ידי הפוגי ארץ שהם מעלין פגם הברית שהוא בחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה', בחינת תפלין, התנוצצות המחין, וכו' וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב נמצא שעליית האמונה הנפולה הוא על ידי פרנסה דקדושה של ישראל שנמשכת מבחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים כי על ידי הפרנסה והאכילה דקדושה מצחצח

נשמתו שעל ידי זה יכול לשאב ולגלות העצות עמקות שמהם גדלה האמונה כנ"ל. וזה עקר תקון המשא ומתן וכל המלאכות והעסקים שעושין בשיבול פרנסה שצריכין לבנו בעסקיו כדי שירויח ויהיה לו פרנסה כדי שיוכל לצחצח נשמתו על ידי אכילתו כדי שיוכל להעלות האמונה הנפולה כנ"ל. כי עקר עבודת האדם בזה העולם הוא לברר ולהעלות האמונה מנפילתה כי עקר הוא האמונה כמו שכתוב: כל מצותך אמונה וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, בא חבוקוק והעמידן על אחת וכו', וכמו שמבאר בתחלת התורה הנ"ל שעקר הוא האמונה וכו' ענין שם. ועל כן עקר תקון המשא ומתן והעסקים הוא על ידי צדקה לתלמידי חכמים אמתיים כי בנדאי לאו כל אדם זוכה לזה שיוכל לצחצח נשמתו על ידי פרנסתו ואכילתו עד שיוכל להעלות האמונה כנ"ל. על כן כל תקונו על ידי הצדקה שנותן לתלמידי חכמים אמתיים שיש להם זה הכח הנ"ל עד שמקבירין האמונה כנ"ל. ועל ידי זה נתתקן הוא גם כן כי על ידי עליית ותקון האמונה נתתקן הכל וכו' (כן מובן בהשקפה תרפפת בספרו מעשיות השקד לתורה הנ"ל המתחלת מגלת היות צדקה לצדיק האמת שעקר תקון הנ"ל בחינת והשביע בצחצחות נפשך וכו' הוא על ידי שיתן צדקה לצדיק אמת ענין שם). וזה בחינת נשאת ונתת באמונה שהיא השאלה הראשונה ששואלין את האדם כשמכניסין אותו לדין (כמו שאמרו

והמתני' (ל שבת לא) הינו ששואלין אותו אם נשא ונתן ככל עסקי פרנסתו בשביל האמונה, הינו אם היה פונתו ככל עסקי ממשא ומתן שלו בשביל שיצחצח נשמתו על ידי פרנסתו שעל ידי זה מעלין האמונה כפ"ל, או אם על כל פנים נתן צדקה לתלמידי חכמים אמיתיים כאלה שיש להם זה הכח, שגחשב גם כן כאלו הוא בעצמו עוסק בזה כפ"ל, וזהו נשאת ונתת באמונה, ששואלין אותו אם נשאת ונתת בשביל האמונה:

וזה בחינת ירשה ששיך לבנים כי זה ככל גדול וכבר מבאר מזה למעלה שעקר עבודת האדם בזה העולם הוא לברר ולהעלות האמונה כפ"ל, וכל עסקו במשא ומתן וצרכי פרנסתו הכל בשביל זה להעלות ולתקן האמונה על ידי פרנסתו כפ"ל. וזה בחינת כל עמל האדם לפיהו, שכל יגיעת ועמל האדם בצרכי פרנסתו הוא בשביל תקון האמונה שתלוייה בפה של אדם כמו שכתוב: "אודיע אמונתך בפי". ועל כן כשאדם נפטר מזה העולם יורשין בניו את ממונו ופרנסתו כדי שהם יעסקו להשלים תקון וברור האמונה על ידי הממון והפרנסה שמקבלין מירשת אביהם כי תקון וברור האמונה הוא מדור לדור כמו שכתוב: "ועד דור ודור אמונתו", וכתוב: לדור ודור אמונתך וכו'. גם הבנים שמוליד הם בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהוא בחינת שתופא דנפשא

ונפוא ועל כן הוא מצוה ראשונה בתורה להוליד בנים כי עקר תקון האמונה על ידי זה כפ"ל. כי על ידי שזוכין לבנים שהם בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים על ידי זה נמשך פרנסה שעל ידי זה מצחצח נשמתו שעל ידי זה מעלין האמונה כפ"ל. נמצא שעקר ממונו של אדם נמשך על ידי בניו שהם בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים. על כן כשנפטר האדם שיך ממונו לבניו כי מהם נמשך כל הממון כפ"ל והם צריכין לקבל הממון ירשה בקדושה ויעסקו בו באמונה עד שיזכו לברר ולתקן על ידי זה את האמונה כפ"ל כי תקון האמונה הוא מדור לדור בחינת ועד דור ודור אמונתו כפ"ל. ועל כן הזהיר בפרשת קריאת שמע שהוא אמונת היחוד ושננתם לבניך וכן בפרשה שניה ולמדתם אותם את בניכם כי עקר תקון האמונה הוא על ידי הבנים וכו'. ועל כן גר שמות ואין לו יורשים כל הקודם בנכסיו וכו'. כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שעל ידי עלית האמונה הנפולה שעולה על ידי הפרנסה שנמשך על ידי המשכת רוחניות אלקות וכו' כפ"ל על ידי זה נעשין גרים כפ"ל נמצא שעקר התהוות הגרים הוא על ידי פרנסת ישראל הכשרים. ועל כן בשמות בלא יורשים מניע כל ממונו ופרנסתו לכל ישראל וכל הקודם וכו' כי כל נפשות הגרים ותקונם הוא על ידי פרנסת ישראל כפ"ל ועל כן

לקוטי הלקות ונגסי הגר ד חושן משפט ריו

על ידי שישאל מקבלין ממונו ופרנסתו על ידי זה מתקנים ומבררים האמונה כנ"ל שעל ידי זה נתתקן גפש הגר שנמשך משם וכנ"ל. (ענין זה של ישיבת הגר שכל הקודם בו זכה על פי התורה תקנו אמונה כנ"ל כבר מבאר מזה לעיל בסנינו אחר קצת ולא נשנה כי אם בשביל דברים הרבה שנתחדשו תהלה לאל (הגרד):

ג וזה בחינת הפקר שכל הקודם בו זכה, כי עקר המזון והפרנסה נמשך על ידי המושכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים כנ"ל, ודבר המפקר הוא בחינה שהוא בלי צמצום, כי כל דבר שהוא ברשותו של אדם הוא מושל עליו ועל כן כל אדם הוא בחינת מלך ומושל על כל הדברים שהם ברשותו ועל כן נקרא המלכות על שם עשירות, כמו שכתוב: עשיר ברשים ימשל וכו' וכן הרבה. והמלך והמושל הוא בחינת צמצום, כי הוא שומר ומצמצם כל הדברים שהם תחת ממשלתו שלא יצאו חוץ לנבול ועל כן נקרא המלך והמושל עוצר, כמו שכתוב: "זה יעצר בעמיו" (שמואל א) וכמו שפרש רש"י על פסוק "ואפם עצור ועיוב", כי המלך עוצר בעמו וכו', עין שם. נמצא שכל הדברים שהם ברשות האדם הם בבחינת צמצום, כי יש עליהם בעל הבית שהוא עוצר ומושל שהוא בחינת צמצום כנ"ל, אבל דבר המפקר הוא בחינת בלי צמצום ועל כן כל הקודם זכה בו ואי אפשר לזכות בו כי אם על ידי עשייה דיקא משיכה וכיוצא כנ"ל כי

צריכין לעשות בו איזה עשייה ועבדא דיקא כפי הקנין שהוא בחינת צמצום כדי שיחזור ויתקן בחינת הצמצומים הנ"ל כדי שימשך בחינת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה עקר המושכת שפע הפרנסה כנ"ל. כי עקר כל העשיות והעבודות שצריכין לעשות בשביל הפרנסה כלם הם בבחינת צמצומים כי כל המלאכות והמשא ומתן כלולים בל"ט מלאכות שהם בחינת ל"ט מלאכות המושכן (כמבואר בדברי ז"ל כמה פעמים) וכל מלאכת המושכן היו בשביל להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שזה כל מעשי המושכן כדי להמשיך שכינת אלקותו למטה, כמו שכתוב: ושכנתי בתוך בני ישראל:

ועל כן מי שאינו עוסק בתורה כראוי הוא מברח שיעשה איזה עסק בשביל פרנסה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, יכול אפלו יושב במלא? תלמוד לומר, וברכך ה' וכו' בכל אשר תעשה כי צריך לעשות איזה עסק משא ומתן או מלאכה שהם בחינת צמצומים כדי שימשך רוחניות אלקות לתוך הצמצומים שעל ידי זה עקר המושכת הפרנסה כנ"ל, כי כל המלאכות והעסקים הם בחינת מלאכת המושכן שהם בחינת מלאכת מעשה בראשית (כמו שכתב בתורה ואת הערכים צוית וכו' בסיון ד בלקוטי תניא), וכל מלאכת מעשי בראשית היו בחינת צמצומים שעל

דף ק"ב

די זה המשיך רוחניות אלקותו לתוך הצמצומים שבשבייל זה היה כל הבריאה:

אבל מי שעוסק בתורה ועובד את ה' יתברך אין צריך לעשות שום עבדא ועסק בשביל פרנסה, כי מלאכתו נעשית על ידי אחרים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר בחינת המושכת רוחניות אלקות לתוך הצמצומים הוא על ידי התורה ועקר על ידי צדיקי אמת שזוכין לחדש חודשין דאורייתא אמתיים, וכל החדשי תורה הם בחינת התגלות אלקותו יתברך, כמו שאיתא בזהר הקדוש, ומוכא בדבריו ז"ל על פסוק, ויקחו לי תרומה, שפשוטין לקח ולהמשיך אותו יתברך לזקחין אותו כבכול, על ידי התורה שנקראת תרומה, וכשמשכיבין התורה למטה ממשיכין אותה בכמה לבושיין וצמצומים כדי שתוכל להתמשיך למטה בזה העולם העשייה. וזה עקר בחינת המושכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה נבראים עולמות וברואים חדשים ונפלאים, כמו שכתוב: ולאמר לציון עמי אתה, אל תקרי עמי (פסוק) אלא עמי (ברחוק) וכו', כמו שאיתא בזהר בראשית, שהם עושין שמים חדשים וארץ חדשה וכו' ועל ידי זה נמשכין כל ההשפעות וכל העשירות ופרנסת ישראל, וגם מי שאינו זוכה לזה לחדש בעצמו אף על פי כן גם על ידי שעוסק בדברי חדשי תורתם הקדושה הוא גם כן ממשיך

רוחניות אלקות לתוך צמצומים על ידי שלומד בפיו ומכניס לתוך דבורים התגלות תורתם הנפלאה שהיא בלא התגלות אלקות. ועל כן כל אחד כפי מה שמקבל עליו על תורה בן מעביר ופורק מעצמו על דרך ארץ, כי זוכה להמשיך רוחניות אלקות לתוך הצמצומים על ידי עסק התורה שעל ידי זה עקר המושכת רוחניות וכו' כנ"ל. אבל כשאנו עוסק בתורה הוא מקרח לעשות איהו עסק בשביל פרנסה, ואם זוכה לעשותו כקדושה ונושא ונותן באמונה ומרבה בצדקה לתלמידיו חכמים אמתיים אין כל עסקיו בבחינת מלאכת המשכן שהוא בחינת צמצומים, בחינת המושכת רוחניות אלקות לתוך הצמצומים שעל ידי זה עקר המושכת הפרנסה כנ"ל שעל ידי זה גדלה האמונה וכו' כנ"ל. וזה בחינת פרנסת כל ישראל שנקראים בלם צדיקים על שם הצדקה שנותנין. (כי מי שאינו יתן צדקה ואין פרנסתו נמשכת בבחינת הנ"ל אין פרנסתו נמשכת ממקום אחר לומר רחוקא לצד, שעליו נאמר, עשר שמור לגעלו וכו' רחוקא לצד). וזה בחינת בטוח בה', שעקר הפרנסה נמשכת רק מה' יתברך לכו ועל כן צריכין רק לבטוח בה' בחינת בטוח בה' ועשה טוב וכו', אך מה שצריכין לעשות איהו עסק בשביל פרנסה הוא רק בשביל להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים כנ"ל שעל ידי הפרנסה הנמשכת משם גדלה האמונה כנ"ל. והוה ועשה טוב שעקר העשייה כדי להמשיך רוחניות

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רמז

אלקות לתוך צמצומים פנ"ל, כי רוחניות
אלקות הוא בחינת טוב, כי שם פלו
טוב, כמו שכתוב: טוב ה' לכל. וכתוב
מעמו וראו כי טוב ה'. וצריכין להכניס
הטוב שהוא בחינת רוחניות אלקות
בתוך עשייה וצמצום כדי שיהיה נמשך
שכינתו למטה בארץ הזאת שבשביל זה
נברא העולם, כי מיום שברא את
העולם נתאזה שיהיה שכינתו
בתחתונים. וזהו: ועשה טוב, שצריכין
להמשיך הטוב בחינת רוחניות אלקות
בתוך עשייה ועבדא פנ"ל. וזהו: שכן
ארץ, כדי להמשיך שכינתו בארץ הזאת
ועל ידי זה נמשך פרנסה ואכילה שעל
ידי זה גדלה האמונה פנ"ל. וזהו: ורעה
אמונה, ורעה, הינו השביעה והפרנסה
הנמשך מבחינת המשכת רוחניות וכן פנ"ל
שעל ידי זה גדלה האמונה. וזהו: ורעה
אמונה וכן פנ"ל:

הטוב

איזה עשייה ועבדא דיקא, כי עקר תכלית
הצמצום הוא העשייה ועל פן אי אפשר
שיצא הדבר מרשות לרשות כי אם
משעושה בו קנן שהוא בחינת צמצום
חדש שעושה בו זה האדם הקונה ועל
ידי זה זוכה בהפסד, כי עקר הזכייה בכל
התפצים והעשירות והפרנסה הוא על ידי
בחינת הצמצומים שעל ידי זה ממשכין
רוחניות אלקות לתוך הצמצומים וכן פנ"ל.
ועקר תכלית הצמצום הוא העשייה ועל
פן אין המסך נגמר בדברים וכן אין יכולין
לזכות בנכסי הגר או במציאה ובדבר
המפקר כי אם על ידי איזה עשייה ועבדא
דיקא כפי הקנן כי עקר תכלית הצמצום
הוא העשייה שעל ידי זה דיקא עושה
ומתקן בחינת צמצום וממשיך בחינת
רוחניות אלקות לתוך הצמצום שעל ידי
זה זוכה בהפסד, שהוא בחינת פרנסה
ועשירות פנ"ל:

ד ונהנה על פי התורה הנ"ל ותבאר כל
ענין סדר התפלה וקימת חצות
וציצית ותפלין ומקדם יפנה ויטל ידיו
וכו' שעל ידי זה מתקנים בעבדא ואחר
כך במולא על ידי כל סדר התפלה,
כמבאר בפגנות:

כי כל תקוני התפלה הכל בשביל לתקן
ולתעלות את האמונה בכל התקונים
המבארים בתורה הנ"ל, כי תפלה בחינת
אמונה, (כמוא בדברנו כמה פעמים) שהוא העקר
פנ"ל, כי לתעלות את האמונה הנפלה צריכין
לחזור ולגלות המים שמהם גדלה

ועל פן אי אפשר לזכות בדבר ההפקר
כי אם על ידי איזה עשייה ועבדא
דיקא פנ"ל, כי העשייה והעבדא הוא
בחינת צמצום שעל ידי זה ממשכין
בחינת רוחניות אלקות לתוך צמצומים
שעל ידי זה זוכין בהעשירות והפרנסה
הנמשך משם פנ"ל שעל ידי זה זוכה
בהדבר המפקר שהוא כסף או שנה כסף,
הינו בחינת פרנסה ועשירות וכן פנ"ל:

וזהו בחינת כל התקנים שצריכין לעשות
בכל הדברים שקונין, כי אין המסך
נגמר בדברים אלא בקנן שהוא על ידי

האמונה שהם בחינת עצות שנמשכין על ידי שצוהקין לה' יתברך ממשמקים מעמקא דלפא וכו' פנ"ל. וזה זוכין על ידי שמצוהצחין נשמתו על ידי האכילה והפרנסה שמקבלין על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצומים פנ"ל. וזהו בחינת קימת חצות, פי אז מתחיל תקון האמונה, שהיא בחינת מלכות שנקמת בעת חשכת לילה וצריכין להעלותה ולהגדילה ועקר תקונת מתחיל בחצות, פי קימת חצות זה בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה התחלת תקון האמונה פנ"ל. פי קימת חצות הוא התעוררות השנה ואז חוזרת הנשמה שהיא רוחניות אלקות לתוך הגוף שהוא תכלית הצמצום אשר בעת השנה היו רחוקים זה מזה פי שנה אחד מוששים במיתה שהיא בחינת הסתלקות רוחניות אלקות שהיא הנשמה מהגוף שהוא הצמצום, ועל ידי התעוררות השנה בחצות חוזר נשמתו לגופו בבחינת המחזיר נשמות לפגרים מתים וזהו בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצום פי אין חוזרת נשמתו לגופו כמו שהלכה ממנו קדם השנה רק היא מתחדשת בשעת השנה בבחינת חדשים לבקרים דהינו שנתוסף עליה אור רוחניות אלקותו יתברך וכשחוזרת לגופו זהו בחינת המשכת רוחניות אלקותו

שהיא הנשמה שנתחדשה לתוך הצמצום שהוא הגוף פנ"ל:

וזהו בחינת רוח צפונית המנשבת בפגור של דוד שעל ידי זה היה קם בחצות כמו שאמרו רבותינו ו"ל, צפון הוא בחינת צמצום, פי צפון הוא שמאל שהוא בחינת גבורות, בחינת צמצום, ורוח צפון זה בחינת המשכת וחפור רוחניות אלקות עם הצמצומים פי הרוח הוא רוחני שנמשך מרוחניות אלקות שמשם כל הרוחות והנשמות פי הרוח והנשמה הוא רוח אוירי פי שרש הרוח והאויר הוא במקום גבה מאד מבחינת רוחניות אלקות שמשם כל הנפשות והרוחות והנשמות, כמו שכתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפו, ועל כן רוח צפון זה בחינת המשכת רוחניות אלקות שהוא בחינת רוח לתוך הצמצום שהוא בחינת צפון, ועל כן מצפון זהב יאתה, פי משם עקר העשירות והפרנסה, מבחינת רוח צפונית שהוא בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים פנ"ל. ועל כן צפון חסר, פי ה' יתברך ברא את העולם בשלש רוחות וצפון חסר, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, פי כלל בריאת עולם הוא בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצומים בשביל לגלות האמונה הקדושה שבשביל זה נברא הכל פי שרש וחיית כל הבריאה בלילה היא מרוחניות אלקותו יתברך שמו כמו שכתוב בדבר

לקוטי הלכות הקמח ונגמסי הגר ד הלכות הפקר חושן משפט ריו

הצמצומים ומעלים ומתקנים את האמונה בכל עת. ועל פן נברא צפון חסר להורות שאין שלמות להבריאה עדן ועקר השלמות על ידי בני ישראל הצדיקים שהם עוסקים בתקון האמונה שהם ממשיכין רוחניות אלקות לתוך הצמצומים שמשם מנשב רוח צפופית כנ"ל שהוא עקר תקון הבריאה נמצא שנברא צפון חסר להורות שעקר שלמות הבריאה הוא על ידי הצדיקים שהם ממשיכין רוחניות אלקות לתוך הצמצומים שהוא בחינת רוח צפון שעל ידי זה עקר תקון ושלמות כל הבריאה כי על ידי זה נתתקנת האמונה שעל ידי זה היה כל מעשה בראשית כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שצפון חסר שאם ירצה אחד לכפר בו ותברך ולהודות בעבודה זרה יאמרו לו שיברא רוח צפון וכו'. הינו כנ"ל שעקר מה שצפון חסר היא להכניע הכפירות ולהמשיך אמונה כי צפון נשאר חסר בשביל להורות שהבריאה חסרה עד שיבואו הצדיקים שהם ממשיכין רוחניות אלקות לתוך הצמצומים שעל ידי זה ממשיכין בחינת רוח צפופית ומתקנים ומשלימים את חסרון הבריאה בכל פעם:

וזהו בחינת מה שהיה רוח צפופית מנשב בפנור של דוד ועל ידי זה היה מנגן מאליו כי משם כל השירות והנגונים. כי כל השיר והנגון הוא בחינת המושבת רוחניות אלקות לתוך

ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם שצמצם והגביל בכיכול רוחניות אלקותו בכמה וכמה צמצומים שונים ונפלאים עד שגמשכו לתוך כל הברואים שהם תכלית הצמצום. וכל זה היה בשביל לגלות את האמונה שהיא בחינת מלכות שבשביל זה נברא הכל כנ"ל כמו שכתוב וכל מעשהו באמונה. אבל אמונה מלכות אי אפשר לה להתגלות בשלמות כי אם אחר הבריאה על ידי מעשה התחזונים כי אין מלך בלא עם, כי אמונה אין שיקד כי אם בדרך שאין רואין וצריכין להאמין בו, דהינו אחר שנתרחקה הבריאה מהמאציל שאז אי אפשר לראות ולהבין את המאציל ותברך רק צריכין להאמין בו באמונה שלמה. אבל קדם הבריאה שהיה המאציל לבדו ותברך אין שיקד אמונה כי הוא ותברך יודע מעצמו בידיעה ברורה וכל זמן שיודעין בידיעה ברורה אין זה אמונה. על פן בתחלת הבריאה לא היה להבריאה שלמות מחמת שעדין לא נתגלה מדת האמונה שאינה מתגלית כי אם אחר שיש בני אדם בעולם כנ"ל וכל הבריאה אי אפשר להתהוות רק על ידי אמונה כמו שכתוב וכל מעשהו באמונה אבל אז עדין לא היה שום אדם שימשיכו האמונה. רק שה' ותברך צפה שיהיו ישראל בעולם שיהיה להם אמונה ועל ידי זה ברא את כל העולם אבל לא היה להבריאה שלמות עד שבאו ישראל שהם ממשיכין רוחניות אלקות לתוך

הצמצומים כי עקר הנגנון הוא על ידי שִׁמְכָרְרִין וּמְצַמְצָמִין את הרוח טובה כמבאר במקום אחר (בסימן טו) כי עקר קול הנגנון הוא האויר והרוח שמשם כל הקולות פּוֹדֵעַ לְמַחְקָרִים. ועקר הנגנון על ידי צמצום הרוח והאויר על ידי האדם או הכלי המוציא הקול, ועל פן על ידי רוח צפונית שהוא בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצום שהוא בחינת צפון, שמאל, תכלית הצמצום, על ידי זה היה מנגן כבוד של דוד כי משם כל הנגונים כנ"ל. ועל ידי זה היה דוד קם בחצות שחורה נשמתו לגופו שהוא גם כן בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצום כנ"ל. וזהו: "עורה כבודי עורה הנבל וכבוד אעירה שחר" שנאמר על קימת חצות כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וזהו "אעירה שחר", שעקר התקון בשביל לעורר ולהקיץ ולהעלות האמונה הנפולה שהוא בחינת אגלת השחר כי אמונה היא בחינת שחרות מחמת שעקר האמונה הוא רק כמה שאין יודעין, ודבר הנסתר ונעלם הוא בחינת שחרות וחשך, בחינת ישת חשך סתרו, ושם עקר האמונה שצריכין להתחזק באמונה עד שתאיר לו האמונה כאלו רואה בעיניו כמו שכתב רבנו ז"ל, שזהו בחינת עלית השחר, בחינת "וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד זכון היום", כי הם מתחזקים באמונה שלמה מתוך חשכת לילה עד שעולה ומאירה להם בשמש בצהרים:

במצא שקימת חצות הוא בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים ועל ידי זה נמשך שפע ועל ידי זה נעשה איש הבוגזת ויכולין לדלות הפנים עמקים על ידי שצועקין מעמקא דלבא כנ"ל. וזה בחינת כל סדר חצות שהוא קולות וצעקות שצועקין מעמק הלב בשביל להעלות האמונה מנפלתה. כי עקר הצעקה בחצות הוא על הרפן בית המקדש ונלות ישראל שהוא בחינת פגם האמונה כי לא גלו ישראל אלא על ידי שפסקו מהם אנשי אמונה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וזהו בחינת "כאיל תערג על אפני מים" שאומרים בחצות, זה בחינת צעקות מעמק הלב בשביל לדלות הפנים עמקים עצה וכו' שעל ידי זה גדלה האמונה וזהו כאיל תערג על אפני מים, 'אפני מים' דיקא, לנלות העצות שמהם גדלה האמונה שהם בחינת מים עמקים בחינת אפיקו מים (כי העצות הם בחינת נצח חוד שנקראים אפיקו מים כמו שבבאר במקום אחר ומהם גדלה האמונה שהיא בחינת מלכות כי עקר כגון המלכות הוא על ידי נצח חוד פדוע ודב):

ה ועל ידי הצעקה מעמק הלב בחצות על ידי זה חותרין ומגלגל העצות עמקות שמהם גדלה האמונה. ועל פן צריכין להתגבר ולעסוק בתורה אחר תקון חצות כי התורה היא בלה עצות כמו שכתוב לי עצה ותושייה, כי על ידי התורה שעוסקין אחר חצות לילה על ידי זה דולין ושואבין העצות עמקות ועל ידי

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונגמיי הגר ד

חושן משפט ריט

זה מנדלין האמונה עד שנגדלת באור
הפקר בבחינת חדשים לבקרים רבה
אמונתך פי אז באור הפקר אזי הוא עקר
עלית האמונה מנפילתה. ועל ידי עלית
האמונה נעשין גרים והגרים יכולין להזיק
על ידי הגאווה שמקניסין שהוא בחינת
נאוף שמשם אחיות המנהיגים של שקר
וכו' וצריכין פח המנני ארץ וכו' וזה
בחינת ציצית שלובשין בבקר באור היום
שפא הוא עלית האמונה. פי ציצית בחינת
אמונה מלכות פי ציצית תקון הנגדים
שהם בחינת מלכות, בחינת מלך הכבוד,
פי 'כי יחנן קרוי למאנה מכבודתא'. ועל
ידי עלית האמונה נעשין גרים וזהו גם כן
בחינת ציצית כנפי מצוה ששם אחיות
הגרים שהם פאים תחת כנפי השכינה
(כמו שמבאר בתורה לתמיד שלום בסימן ד). וזהו

בחינת והחזיקו עשרה אנשים וכו' בכנף
איש יהודי בכנף דיקא שהוא בחינת
ציצית ששם יתאחזו להתגורר. גם הציצית
מתקנים פגם הגרים שהוא גאות ונאוף
פי על ידי הציצית מקניעין הגאווה דסמרא
אחרא ומעלין את הגאווה לשרשה לה'
יתברך בחינת ה' מלך גאות לבש שהוא
בחינת והו' נפצי גלמיהו הנאמר שם
בהתורה הנ"ל (באות טו) ענין שם בחינת
לאחזו בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה
שעל ידי כנפות הציצית שהם תקון
הלבושים שמשם ערש הגאות דקדשה
הינו גאותו של ה' יתברך כנ"ל על ידי
זה מקניעין הרשעים והסמרא אחרא

שהם בחינת גאווה דסמרא אחרא שמשם
ממשלת של המנהיגים של שקר שכל
ממשלתם על ידי עזות וגאות כמו
שמבאר שם. פי המנהיגים של שקר הם
בחינת מתלבשים במלית שאינו שלקדם
כמו שכתוב בנביאי השקר "ולא ילבשו
אדרת שער למען פחש" (בקה"י) ועל ידי
ציצית מלית של מצוה שהוא בחינת
לבושו של ה' יתברך בחינת ה' מלך
גאות לבש על ידי זה מקניעין אותם
כנ"ל. גם ציצית מקניע פגם הנאוף
שמקניסין על ידי הגאות כמו שכתוב
"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים וכו'", כמו שכתב אדונינו
מורנו ורבונו ז"ל (בסימן ט):

וואחר כך מניחין תפלין שעל ידי זה
מעלין מבחינת החתים בשרו
לכחינת פתוחי חותם קדש לה' כמו
שמבאר שם, הינו פי על ידי הציצית
הקניעו תאות נאוף שהוא פגם הגאות
ועל ידי התפלין מתקנים עוד יותר
שמתקנים פגם של נאוף ומתכפין אותו
מהפך אל הפך שמעלין מבחינת החתים
בשרו לבחינת פתוחי חותם שהוא בחינת
תפלין כמו שמבאר שם. וזה בחינת
השמחה של תפלין שעל ידי זה מתחזקין
את המלאך כדי להנצל מנמאת מקרה
לילה וכו', כמו שמבאר שם, ענין שם. וזה
בחינת השערות של התפלין שהם בחינת
שער ראשה פעמר נקא שהוא בחינת
תקון השנה בחינת חלום על ידי מלאך

106

עין שם. וזה בחינת תפלין של יד ותפלין של ראש פי מבאר שם שלפעמים בא פגם המקרה חס ושלום מפגם המשפט על ידי דינים שאינם הגונים ולזה צריכין בחינת קשר המרפכה בחינת מרפבו ארזמן וכו' עין שם. וזה בחינת שני התפלין שהם תפלין של יד ותפלין של ראש, תפלין של יד זה בחינת תקון החותם הנ"ל שמשעלין מהחתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה' שזהו בחינת תפלין של יד בחינת ביד כל אדם וחתם תפלין של ראש זה בחינת קשר המרפכה כי של ראש הוא בחינת מרפכה, בחינת רכב שמים (כמו שכתב ארזנו מורנו ורמנו ו"ל בהתורה מרפכה פרעה בסיון לח) כי המרפכה גלולה מארבע מיות שהם בחינת ארבע המלאכים הנ"ל ששימננו ארזמן שהם בחינת ארבע מחנות השכינה שכל זה הוא בחינת השל ראש שהם בארבע בתים כנגד ארבעת מלאכי המרפכה שמתקשרים על ידי הנחת השל ראש שעל ידי זה נתתקן תקון המשפט שאז נתתקן המוח בשלמותו ונצולין מפגם הגרית ממקרה לילה ככל הבחינות ואז הוא גמר תקון האמונה בשלמות פמוכן בהתורה הנ"ל:

ו זהה בחינת יפנה ויטל ידיו, שצריכין מקדם לדחות מותרות המאכלים כדי שיוכל להשביע בצחצחות נפשו על ידי המאכלים שאכל מקדם כדי שיוכל לדלות המים הנ"ל פמבאר שם שעל ידי

אכילת הצדיק הוא מצחצח נפשו וכו' אבל האכילה צריכה ברור. כי יש בהאכילה אחיות הפסלת ועל ידי שנפנה ונדרחה הפסלת לחוץ ואין נשאר כי אם דקות וזכות האכילה שהוא שביעת הנפש שמושם אכילת ושביעת הצדיק כי הצדיק אינו נזון כלל מפסלת האכילה רק מזכות וצחות ורוחניות האכילה שעל ידי זה משביע בצחצחות נפשו. רק מאחר שמתקא אדם הראשון נתערב הפל בידוע בהכרח שיהיה בהאכילה אחיות הפסלת. והצדיק פאכילתו מברר הטוב מן הפסלת והמותרות ואינו נזון כי אם מהטוב והרוחניות ועקר הברור נשלם על ידי שנפנה ודחה הפסלת והמותרות לחוץ ואז נשאר רק הטוב והדקות והרוחניות שבפאכל. שעל ידי זה מצחצח נשמתו שעל ידי זה זוכין לדלות המים שמשם גדלה האמונה שזה צריכין בבקר בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך כנ"ל. וזה בחינת יפנה ויטל ידיו כי אחר כך צריך לטל ידיו במים שנמשכין ממים הנ"ל מבחינת מים עמוקים עצה בלב איש שהם בחינת מעין ומקנה מים שהם מטהרין מפל הטמאות כי כל הטמאות הם מבחינת כפירות כי עבודה זרה שהם הכפירות גלולים מפל הטמאות כי עבודה זרה מטמאה כמת וכנדה. כי עקר התרשה והטהרה הוא ה' ותברך שהוא קדוש וטהור כמו שכתוב כי קדוש אני וכמו שאמרו רבותינו ו"ל הקדוש ברוך

לקוטי הלקות הנכסי הגר ד חושן משפט רכא

הוא מטהר את ישראל וכו'. וכשיש לו פירות חס ושלום הוא רחוק מה' ותברך ואזו שורין בו כל הממאות רחמנא לצלן ומשם השתלשלות כל הדברים הממאין כי כל דברים הממאין הוא מחמת שרחוקים מה' ותברך וקדשתו. ועל פן עקר הפהרה מכל הממאות הוא על ידי מים שנמשכין מבחינת מים עמקים עצה וכו' הנ"ל, שהם בחינת מעיני הישועה, בבחינת והשאבתם מים בששון ממעיני הישועה, שהם מעין ומקנה המטהרין מכל הממאות, בחינת מקוה ישראל ה' מושיעו בעת צרה, כי עקר הישועות הם עצות (שהם בחינת צדק חוד שנקראים ישועות כד"ע) כמו שאומרים ותקננו בעצה טובה מלפניך והישיענו מהרה למען שמך וכמו שכתוב ותשועה ברב יועץ. ולהפך רחמנא לצלן כתיב "האם אין עזרתה בי ותשיה נדחה מפוני" (איוב ו). ועל פן בבקר על ידי מזנות ומטילת ידים במים מכל שפן בשטובלין במקוה ומעין על ידי זה ממשכין המים ממעיני הישועה הנ"ל שהם בחינת מים עמקים עצה וכו' שעל ידי זה גדלה האמונה שמטהרת מכל הממאות וכו' ל. ואחר כך מניחין ציצית ותפלין של יד ושל ראש שעל ידי כל זה מתקנין כל התקונים הנ"ל בנ"ל, וכל זה עושים בעבדא ואחר כך צריכין לעשות כל התקונים האלה במלואם כמואב בזהר ובכונות שצריכין לתקן כל העולמות בעבדא ובמלוא:

ח זוה בחינת כל סדר התפלה שעל ידי זה ממשכין כל התקונים הנ"ל במלואם כי בתחלה אומרים ברכת השחר תכף בהקיצו משנתו ועל ידי זה ממשכין רוחניות אלקות לתוך צמצומים במלואם. כי אנו מברכין אותו ותברך על שהחזיר נשמתנו לתוך גופנו כמו שאומרים המחזיר נשמות לפגרים מתים שזהו בחינת המושכת רוחניות אלקות שהיא הנשמה לתוך צמצומים שהם בחינת הגופים ואחר כך מברכין בפרטיות על כל פרטי החיות והפעלות והתנועות הנמשכין מהנפש מרוחניות אלקות לתוך הגוף. כי כל תנועות הגוף הוא מהנפש כי הנפש מראה פעולותיה בגוף ואנו מברכין לה' ותברך על כל פעלה ותנועה של הגוף שהיא על ידי הנפש ובה אנו ממשכין במלוא רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהם פעולת הגוף כגון פד פתח עיניו מברך פתח עורים ובה ממשכין במלוא רוחניות אלקותו שמשם שרש הכח של הנפש שפועלת בגוף שייכל לפקח עיניו. וכן פד יתיב מברך מתיר אסורים וכד זקוף זקוף כפופים וכו' שכל זה ממשכין רוחניות אלקותו שמשם כל כחות הנפש שנמשכין לתוך הגוף שהוא בחינת צמצום. נמצא שבברכות אלו ממשכין בפרטיות רוחניות אלקותו שהם שרשי כחות הנפש לתוך פרטי הצמצומים שעל ידי זה יש לו פתח לפקח עיניו ולישב ולזקף

וכו'. וזה בחינת מלביש ערמים כי הצמצומים הקדושים הם בחינת לבושים כי בהם מצמצמין ומלבישין את רוחניות אלקותו יתברך ומשם שרש כל המלבושים:

וזה בחינת רוקע הארץ על המים. ארץ הוא בחינת אמונה כמו שכתוב שכן ארץ ורעה אמונה (פסאד בדריו ז"ל), מים הם בחינת המים עמוקים שמהם גדלה האמונה כמו שמבאר שם פנ"ל. והוה רוקע הארץ על המים כי עקר קיום האמונה שהיא בחינת ארץ היא על המים שהם בחינת העצות שהם בחינת מים עמוקים עצה פנ"ל. והוה בחינת המבין מצעדי גבר כי הרגלין הם בחינת עצות כמו שכתוב וכל העם אשר ברגלך, ההולכים אחר עצתך. כי עקר הלוך האדם בדרכי ה' הוא על ידי העצות טובות ועל פן אנו מבקשים בעצתך תנחני. כי על ידי המושכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים זוכין לחתר המים שהם העצות שהם בחינת רגלין שמשם עקר פח הליכות האדם ומצעדיו בגשמיזת ורוחניות. וזה בחינת שעשה לי כל צרכי שמכרכין על המנגלים שהם שמירה לרגלין כי הרגלין שהם בחינת העצות צריכין שמירה גדולה שלא יגף באבן רגלו שלא יהיה נכשל חס ושלוש בעצות רעות של בני העולם הרודפין אחר הממוז ותאות עולם הזה שהם אבן נגף לכל הרוצים לכנס

בדרכי עבודתו יתברך כי רב עצותיהם מלקלות. ועל פן התחיל דוד המלך עליו השלום ספר תהלים אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים כי בודאי אשרי לו אשרי חלקו מי שנמלט מעצת רשעים בשלמות, כי כמה אנשים נלכדו בהם בצפרים האחוזות רחמנא לצלן. כי כמו שעל ידי עצות דקדשה בחינת מים עמוקים עצה וכו' נתגדלה האמונה פנ"ל כמו בן להפך על ידי עצות רעות חס ושלוש נחלשה האמונה דקדשה חס ושלוש ונמשכין אמונות כפזיות וכפירות רחמנא לצלן. והמנגלים הם בחינת שמירה לרגלין ועל פן אמרו רבותינו ז"ל: לעולם ימכר אדם כל מה שיש לו ויקח מנגלים לרגליו, ועל פן מכרכין עליהם שעשה לי כל צרכי, כי הם בחינת שמירה לרגלין שהם בחינת העצות שעל דם עקר קיום האמונה פנ"ל:

וזה בחינת אוזר ישראל בגבורה, זה בחינת האמונה שנתגדלה על ידי העצות, כמו שכתוב והיה צדק אוזר מתניו והאמונה אוזר חלציו, בחינת לבש ה' עו התאזר הנזקר בתורה פנ"ל. וזה בחינת עומר ישראל בתפארה שמכרכין על עטיפת הראש, זה בחינת ראש דברך אמת, שהוא בחינת תפארת, בחינת יעקב כידוע, שמשם עקר קיום האמונה בחינת צדק פד אתחברת פאמת אתקריאת אמונה כי עקר העצות שעל ידם גדלה האמונה נמשכין מאמת, כמו שכתוב הן

לקוטי הלכות הנקרא ונגסי הגר ד חושן משפט רכג

אמת הפצת במוחות וכו' (בבא שבתא במקום אחר). וזה בחינת הנותן לעוף פח שמכרכין על שנתחדשה נשמתו ומחו בתוך האמונה בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, הינו כנ"ל כי עקר כל הברכות הם על ידי גדול האמונה בבקר שנתגדלה על ידי כל התקונים הנ"ל. וזה בחינת המעביר שנה מעיני וכו' ומסמין הגומל חסדים טובים וכו', כי בעת חשכת לילה שהוא בחינת העדר העצה, בחינת מי זה מחשיך עצה (בבא שבתא פ"ג) אז צריכין ליטן ולסלק דעתו לגמרי שלא יתגברו האמונות פגובות חס ושלום הנמשכין מקולקול העצות שהם בחינת החשיך של לילה כנ"ל. אבל צריכין למעט בשנה רק ליטן מה שמכרח בשביל קיום האדם כדי שיתחדש נשמתו בתוך האמונה העליונה שהוא שרש האמונה. ואז בהקיצו בשחזורת נפשו לתוך גופו חוזרין וממשיכין כל תקוני האמונה ומגדילין אותה על ידי העצות שנתגליו כנ"ל. וזהו שמסמין בברכת המעביר שנה הגומל חסדים טובים, חסדים טובים זה בחינת חסדי דוד הנאמנים שהם בחינת נ"ה שהם בחינת עצות (בבא שבתא במקום אחר). כי על ידי העברת השנה שחוזרת נשמתו לתוך גופו שהיא בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים על ידי זה נמשכין עצות טובות שזהו בחינת חסדים טובים בחינת חסדי דוד כנ"ל. וזה בחינת פד שמע קול תרנגולא מברך הנותן לשכוי

בינה וכו' מי שת במוחות חכמה או מי נתן לשכוי בינה (עו לקמן בבא ריב"ב):

ט וזהו בחינת העקרה, כי לרלות הפנים הנ"ל שהם העצות שמהם גדלה האמונה צריכין לצעק מעמק הלב, בחינת מפעמקים קראתך וכו', בחינת צעק לבס אל ה', והצעקה מעמק הלב זה בחינת מסירת נפש על קדוש ה', בחינת אלף ה' נפשי אשא, ופרש רש"י: לבי אכונן. וזה בחינת העקרה שיצחק מסר נפשו על קדוש ה' ופשוט צנארו על גבי המזבח, שזהו בחינת צעקת הלב מפעמקים, שהוא בחינת מסירת נפש כנ"ל ועל פן משם נמשך בחינת שופר של ראש השנה שהוא שופר של אילו של יצחק, כמו שכתוב: והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו, כי קול שופר של ראש השנה הוא בחינת מפעמקים קראתך ה', שזהו בחינת כל בחינת ראש השנה כדוע. כי אז בראש השנה צריכין לתקן האמונה, כמבאר בהתורה הנ"ל, על פן צריכין אנו לתקע בשופר, שהוא בחינת קול היצא מן הלב, שהוא קול בלא דבור וזה זכין על ידי זכות עקדת יצחק שמסר נפשו על קדוש ה' שמשם בחינת השופר של ראש השנה כנ"ל. ועל פן נקרא מסירת נפשו בשם עקרה, כי העקרה היא ברגליו להורות שעל ידי מסירת נפשו שהוא בחינת צעקת הלב מפעמקים על ידי זה נתקנו הרגליו, שהם בחינת עצות שמהם גדלה האמונה כנ"ל. ועל פן אחר

העקדה אומרים פרשת קריאת שמע שהוא אמונת היחוד, פי על ידי כל הנ"ל זוכין לאמונה כנ"ל:

י ובשמעליו האמונה על ידי זה נעשין גרים וכו' כנ"ל וזה בחינת פרשת הקרבנות וקמרת שעל ידי זה מעליו הניצוצות מהקלפות שזה בחינת גרים שהם נפשות וניצוצות שעולין מהקלפות והפסרא אחרא אל הקדשה:

יא ובשמעליו גרים יכולים להזיק לישראל חס ושלום,

פי מכניסין גאון וכו' שעל ידי זה נזמלין חרב הגאון המנהיגי שקר שמשם נמשך תאות נאוף חס ושלום. וצריכין להכניע

אותם על ידי המגני ארץ וכו', כמו שמבאר שם, עני שם. והוה בחינת פסוקי דזמרה שמזכירין בהם גדלת ה' ומלכותו וממשלתו הגדולה להורות פי הגאות והמלוכה לה' ותברך לבר וכוה מכניעין הגאות דסמרא אחרא שמכניסין הגרים.

והוה בחינת שירת, הים שאומרים בסוף פסוקי דזמרה שמתחלת 'אשירה לה' כי גאה גאה, שזהו בחינת הכניעת הגאות דסמרא אחרא פי מזכירין שהגאות והממשלה הוא רק לה' ותברך וכל המתנאים נכנעים ונזמלים לפניו, כמו שתרגם פי גאה גאה, ארי אתנאי על גותנאי וכו'. והוה שמסים, ה' ימלך לעולם ועד. פי גאות דסמרא אחרא הוא בחינת מלכות דסמרא אחרא, בחינת אגא אמלך ועל פן מזכירין גדלת מלכותו שהמלוכה

שלו ותברך בחינת ה' ימלך לעולם ועד וכוה מכניעין ומפילין מלכות דסמרא אחרא שהוא בחינת גאות, והוה שאומרים אחר כך, פי לה' המלוכה וכו' והותה לה' המלוכה והיה ה' למלך וכו', הפל לגלות מלכותו ותברך אשר אליו לבר המלוכה בחינת פי לה' המלוכה ואין לשום אדם ונברא להתנאות ולמלך וכוה מכניעין ומכפלין הגאות שמכניסין הגרים, גם שירת הים הוא בחינת תקון הברית, פי קריעת ים סוף היה בזכות יוסף ששמר הברית, כמו שאמרו רבותינו ו"ל וכוה מכניעין פגם תאות נאוף שמכניסין הגרים על ידי הגאות כנ"ל:

יב ואחר כך אומרים ברפת יוצר אור ומזכירין שם סדר קדשה וגדלת המלאכים שעומדים באימה וביראה ומקדשין שמו ותברך. זה בחינת תקון התפלין שמעליו מבחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה', שזהו בחינת קדוש קדוש קדוש ה' צבאות וכו'. ועל פן מזכירין שם גדלת המלאכים שעל ידי זה ממשיכין בחינת חזק המלאך כדי לזכות לחלוט על ידי מלאך שהוא תקון הברית, כמבאר בהתורה הנ"ל שפגם הברית נמשך על ידי שפגם ונזפל החמימות והאש של המלאכים הקדושים וכו' ועל פן על ידי שמזכירין עצם האימה והיראה של המלאכים הקדושים, שהוא חמימות אש וקדשה, פי היראה בחינת אש, על ידי

לקוטי הלקות הנקרא ונגסי הגר ד חושן משפט רכה

זה מעלין החמימות והאש לשרשו ונגנע ונפל האש והחמימות הפמרא אחרא שמשם תאות נאוף כנ"ל. אבל עדין צריכין לתקן המשפט וכו', כמו שמבאר שם שלזה צריכין קשר המרפכה וכו', כמו שמבאר שם. וזהו בחינת 'והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים וכו' ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו', האופנים וחיות הקדש הם בחינת קשר המרפכה, כי האופנים וחיות הקדש הם המרפכה, שהוא בחינת תקון המשפט ועל כן הם אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו, ממקומו זה בחינת תקון המשפט, כי הקדוש ברוך הוא מקומו של עולם, ועל ידי זה יכול לדון את כל העולם, בבחינת אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, (כמבאר במקום אחר), שהוא בחינת תקון המשפט, כי עקר פגם המשפט נמשך מחמת שאין יודעין בחינת צדיק וטוב לו צדיק ורע לו וכו', שהיה נראה בעוונת המשפט ומשם נמשך ונשתלשל בחינת פגם המשפט וכו', כמובן שם בהתורה הנ"ל, ענין שם היטב. אבל על ידי שאומרים ברוך כבוד ה' ממקומו ומגבירין כי הוא יתברך מקומו של עולם ואין העולם מקומו ועל ידי זה יכול לדון כל אחד ואחד לפי מקומו, פני מה שהוא יתברך לבד יודע את מקומו, על ידי זה בודאי נתבטלון כל הקשיות האלו של צדיק וטוב לו וכו', כי הוא יתברך דן ושופט את כל אחד ואחד לפי

מקומו כפי מה שהוא לבד יודע מקום כל אחד ואחד. כי ה' יתברך יודע שזה האדם אינו יכול להגיע לתכליתו הנצחית כי אם על ידי שיתיה לו עשירות גדול וכל טוב בזה העולם ולהפך האחר אינו יכול לבוא לתכליתו הנצחית כי אם על ידי שיתיה לו עניות ודחקות גדול בזה העולם והכל כפי מקומו של כל אחד שאין שום אדם יודע המקום של כל אחד כי אם הוא לבדו יתברך שהוא מקומו של עולם. ונמצא שעל ידי שאומרים ברוך כבוד ה' ממקומו, דהיינו שהוא יתברך מקומו של עולם ויכול לדון את כל אחד לפי מקומו בזה ממשיכין בחינת תקון המשפט, שהוא בחינת תקון המרפכה כנ"ל. ועל כן האופנים וחיות הקדש, שהם הם המרפכה, הם אומרים ברוך וכו' ממקומו, שהוא בחינת תקון המשפט, שהוא בחינת קשר המרפכה, כמו שמבאר שם. וכשנתתקן המשפט שהוא בחינת קשר המרפכה נצולין מאהבת הנפולין וזוכין לאהבה דקדשה. וזהו בחינת ברפת אהבת עולם שאומרים אחר כך בחינת אהבה דקדשה שתלויה בקשר המרפכה בחינת מרפכו ארנמן תוכו רצוף אהבה וכו', כמו שמבאר שם, ענין שם:

יג ואז אומרים קריאת שמע שהוא אמונה, כי עתה האמונה בשלמות על ידי שזכינו לכל התקונים הנ"ל עד תקון המשפט שהוא גמר התקון כמו שמבאר שם. כי באור הבקרא אף על

פי שאז אומרים קריאת שמע דקרפנות מחמת שאז התחילה אמונה להתנדל על ידי בחינה הנ"ל, אף על פי בן מאחר שעדין לא נתתקנו שאר התקונים עדן, גם האמונה לא נתתקנה בתכלית השלמות, כי כל זמן שיש עדן אחיות פגם הגרים שבאים מעלית האמונה הנפולה, שהוא פגם הנאות והנאוף וכו' כנ"ל, אזי גם האמונה אינה בשלמות, כי הא ביהא תליא, אבל עתה שפבר נתתקנו כל הבחינות הנ"ל אזי האמונה בתכלית השלמות ועל בן עתה אומרים עקר קריאת שמע שהוא שמע ישראל וכו', שהוא אמונת היחוד, כי עתה האמונה בשלמות כנ"ל:

וזהו בחינת ד' גדולה דאחד, זה בחינת תקון המשפט שהוא עקר גבור התקון, כי ד' דאחד הוא בחינת מלכות משיח, כמובא, שהוא בחינת תקון המשפט, כי משיח זכה לתקון המשפט בשלמות, כמו שכתוב: "ושפט עניי עם וכו'", וכתוב, ושפט בצדק דלים וכו'. וזה בחינת ד' כנגד ארבעת מלאכי המרפכה שהם אוריאל רפאל גבריאל מיכאל, שסימנם ארמון בחינת מרפבו ארמון. וזה בחינת שתיים עשרה תבות שיש בשמע וברוך שם כנגד שנים עשר שבטי בני יעקב, (כמו שכתבתי במקום אחר - בסיון לו) שהם בחינת מטה שלמה, שהם בחינת ד' דגלים, ד' מחנות השכינה, שהם בחינת ד' מלאכי המרפכה הנ"ל, בחינת מרפבו

ארמון, שהוא בחינת אפריון עשה לו המלך שלמה וכו' מרפבו ארמון וכו' שנאמר על המזבן ובית המקדש שהיו הארבעה דגלים מסבבין אותו, כמו שפרש רש"י שם: "ששים גברים סביב לה" הם ששים רבוא נשמות ישראל, עין שם. פי הארבעה דגלים שנים עשר שבטים הם בחינת המרפכה כנ"ל וכנגד זה הם שתיים עשרה תבות שבפסוקים שמע וברוך שם כנגד שנים עשר שבטים שהם בחינת המרפכה שהוא בחינת תקון המשפט שעל ידי זה עקר שלמות האמונה וכו' ל. וזהו בחינת ואהבת את ה', בחינת אהבה דקדושה ששורה במרפכה דקדושה כנ"ל. וזהו בחינת והיה אם שמוע, שהוא בחינת גבורות, בחינת יראה כדוע, לתמיד על עצמנו יראה קדושה שהוא בחינת אש ותמימות והתלהבות דקדושה, להציל מחמימות ואש דסמרא אחרא שמשם תאות נאוף, כי מתחלה קדם קריאת שמע הופרנו יראת המלאכים וכן באהבת עולם הופרנו אהבתו יתברך אותנו, כמו שאומרים אהבת עולם אהבתנו וכו' ומסימין הבורח בעמו ישראל באהבה, ועקשו אנו ממישיבין האהבה והיראה עלינו ואנו מקבלין עלינו האהבה לאהב אותו יתברך בפרשת ואהבת וכו' וכן מקבלין היראה עלינו בפרשת והיה אם שמוע להכניע ולבטל אהבות הנפולות ולבטל החמימות והאש דסמרא אחרא שהוא בחינת פגם

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונגזי הגר ד

חושן משפט רכו

הוראה, שהיא בחינת אש כנ"ל. וזהו בחינת פְּרִשְׁת צִיצִית שהיא בחינת הכנעת ובטול תאוות נאוף, כמו שכתוב: ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו' וכנ"ל. וזהו בחינת יציאת מצרים שמופירין בפרשת ציצית ובכרפת אמת וצבי, כי יציאת מצרים זה בחינת תקון הברית, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, ע"י שם מה שמבאר שם על ענין גיסן ראש השנה למלכים וכו' ע"י שם:

יד ועל ידי תקון האמונה בכל הבחינות הנ"ל או יכולין להתפלל וזהו בחינת תפלת שמונה עשרה שאומרים אחר קריאת שמע, כי קדם תקון האמונה אין מועיל תפלה ולא זכות אבות, כמו שמבאר שם בתחלת התורה הנ"ל, אבל עקשו על ידי תקון האמונה מועיל תפלה ועל כן מתפללין או תפלת שמונה עשרה ומתחילין בכרפת אבות כי זכות אבות ותפלה אין מועיל כי אם על ידי אמונה וכנ"ל:

טו ונתחזר על הראשונות לבאר מה שהשמטנו בסדר התפלה. וזה בחינת ברפת הנותן לשכוי בינה וכו' שמבכרין תוך כד שמע קול תרנגולא בחצות הלילה. כי קול התרנגול הוא בחינת צמצומים, כי נמשך מההוא שלהובא דאשא דבטיש בגדפו, שהוא בחינת גבורות וצמצומים, הינו על ידי שנמשך רוחניות אלקותו לתוך תכלית הצמצום כדי לעורר את העולם משנתם

כדי שעסקו בתקון אמונה שהיא העקר ועל כן מבכרין או הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. כי עקר אור היום הוא על ידי בחינת העצות טובות שנתגלין על ידי המשכת רוחניות וכו' כנ"ל בבחינת גולה עמקות מני חשך, כמו שמבאר שם על מאמר רבותינו ז"ל בבריתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא, שחשך הוא בחינת העדר העצה ואור הוא בחינת התגלות עמקות העצה מתוך החשך, ע"י שם. ועל כן תכף בהקיצו בחצות כד שמע קול תרנגולא נתתקן לברך או הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה, כי גודאי צריכין לזה הבחנה גדולה להבחין בין אור יום, שהוא בחינת עצות טובות ובין לילה, שהוא בחינת קלקול העצות, שהוא בחינת חשכת לילה כנ"ל. כי כמה בני אדם טועים בזה ונגזלים בעצות שאינן טובות שמטעין אותן בני העולם. כי העצות דקדשה הם עמקות מאד מאד בחינת מים עמקים עצה וכו', כי אף על פי שעקר העצות דקדשה הם תמימות ופשטות גמור, כמבאר בדרבינו פמה פעמים, אף על פי כן יש בהם עמקות גדול מאד, כי נמשכין מבחינת מים עמקים כנ"ל וצריכין לבקש הרבה הרבה מה' ותברך שזכה שיאיר לו בתוך חשכת אפלתו עמקות אמיתית העצות דקדשה באפן שיתחזק בדרבי עבודתו ותברך תמיד. וזהו בחינת הנותן לשכוי בינה

יום ובין לילה בין אור וחושך, דהינו בין עצות טובות להחפך וכנ"ל. נמצא שמי שת בטחות חכמה שהם כליות יעצות ומי נתן לשכוי בינה הם בחינה אחת על פן נסמכו זה לזה וכנ"ל:

טז וזה בחינת ברפת אמת וציב שאומרים אחר קריאת שמע מיד אחר פרשת ציצית, כי שמע והיה אם שמעו ויאמר הם בחינת תקון האמונה שעל ידי זה מעלין מבחינת החתים בשרו לבחינת חותם דקדושה שהוא בחינת תפלין שהם נזכרין בשתי פרשיות אלו. וכן ציצית הוא בחינת הכנעת הנאווה הכנעת תאוות נאוף וכו', כמבאר כל זה לעיל. וכל זה הוא בחינת יציאת מצרים שהוא בחינת תקון הברית, כמבאר שם בהתורה ה"ל (באות יד) שבניסן ראוי שיתבטל זה הפנים לגמרי, עין שם ועל פן נזכר יציאת מצרים בקריאת שמע, דהינו בפרשת ציצית ובשביל זה בעצמו תקנו פרשת ציצית בקריאת שמע כדי להזכיר יציאת מצרים בקריאת שמע, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי כל בחינת קריאת שמע היא בחינת יציאת מצרים שהוא התגלות האמונה שנתגלה אז ואז נתגירו גרים רבים ואז וכו' לתקון הברית וכנ"ל שהוא בחינת חלום על ידי מלאך כמו שבמבאר שם. ובשזכין לתקון הברית שהוא בחינת תפלין תקון המוחין או נעשין בחינת אמרות מהורות להחיות ולהשיב הנשמות הנפולות

להבחין בין יום ובין לילה שמכרכין בחצות לילה, כי אז צרכין עקר ההבחנה מאחר שעדין הוא לילה ממש ואף על פי כן כבר התחיל לצמח אור היום, שהוא בחינת אור העצות הקדושות. כי ה' יתברך מרחם עלינו ומאיר עלינו גם בתוך החושך בחינת הארת העצות עמוקות להציל נפשנו מני שחת, אבל צרכין לזה הבחנה גדולה שלא ימעה מן האמת על ידי המסיתים ומדיחים בעצות ושקרם וכוזים בדברים בדיים שאינם על פי תורתנו הקדושה כלל. ומי שחפץ באמת לאמתו ומתעורר לקום לעבודת ה' יתברך וזכה לשמע קול הפרוז של התורה, שהוא בחינת קול התרנגול בחצות שגשגתלשל ונמשך משם ועל ידי זה זוכה להבחין בין האור ובין החושך, בין יום ללילה, דהינו בין עצות טובות אל החפך שהיא תלויה בנקדה בעלמא ובחוט השערה ועל פן נסמך במקרא יחד 'מי שת בטחות חכמה או מי נתן לשכוי בינה'. בטחות חכמה שהם הכליות זה בחינת עצות, כי כליות יעצות. והו' שנסמך מי נתן לשכוי בינה שהוא להבחין בין עצות טובות להחפך וכנ"ל ושכוי פרש רש"י זה הלב. דבר אחר זה התרנגול ושני הפרושים אחר, כי על ידי קול התרנגול שמעורר בחצות שהוא בחינת המשכת ורתנויות אלקות לתוך צמזומים על ידי זה נתגלין עצות עמוקות מתוך החושך שעל ידי זה מבחין הלב בין

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונגמיי הגר ד

חושן משפט רכט

בכחינת שבקעה משיבי טעם וכו', ענין שם. וזה בחינת אמת ויצוי וכו' שהוא בחינת אמרות טהורות מזקקות שבקעתים להחיות ולהשיב בהם הנשמות הנפולות. כי כל ברפת אמת ויצוי וכו' היא בלה רק דבורי אמונה בחינת אמרות טהורות המשכיבין ומחיוין את הנפש מאד מאד, כי כולין ושונין ומשלישין ומרבעין וכו' וכו' את חכירות געיונות ערבות וידיות מתיקות האמונה הקדושה בו יתברך ובתורתו הקדושה בדבורים נפלאים ומתוקים מאד מאד, כמו שאומרים, אמת ויצוי ונכוז ונקם וישר ונאמן ואהוב וחביב וכו' וכו' שחזרין בכמה וכמה לשונות יקרת חכירת נפלאות ערבות אמונתו הקדושה שכל זה הוא בחינת אחרים יקרים בחינת אמרות טהורות להחיות ולהשיב בהם כל הנפשות הנפולות. כי אחר שהעלינו האמונה בכל תקונייה על ידי כל התקונים שתקננו על ידי כל סדר התפלה עד הנה בעבדא ובמוליא עתה יוצאים אמרות טהורות להחיות ולהשיב הנשמות הנפולות, בבחינת סמכוני פאשישות רפונוי בתפוחים כי חולת אהבה אני, כמו שמבאר שם, כמו החולה שתהה מפול על ערש דיני, אחר כך פשהתחיל להתרפא צריכין להחיותו ולהברותו בכמה וכמה מיני מטעמים המשכיבין את הנפש, כמו כן מחמת שעתה העלינו האמונה הנפולה שהיא רפואה לכל החללים ולכל המפות ולכל

המכאובים בגשמיות ורוחניות, עתה צריכין אמרות טהורות להחיות ולהשיב את הנפשות מחלישותם, שגוהו בחינת כל הדבורים הקדושים והתקרים של ברפת אמת ויצוי שכלם הם דבורי אמונה הקדושה המחיוין ומשכיבין את הנפש מאד מאד למי שמושים לבו עליהם, בחינת ודכריו חיים וקנימים נאמנים ונחמדים לעד וכו':

זו וזהו בחינת שמונה פעמים אמת שאומרים בברכה זאת, כי כל אלו האמרות טהורות שנמשכין על ידי הפנני ארץ על ידי עליית האמונה ותקון הברית וכו' פנ"ל. כל זה נמשך על ידי בחינת העצות העמקות שממשכיבין שמושים עקר גדול האמונה פנ"ל שאילו העצות הם בחינת מים עמקים עצה בלב איש ואיש תבונות ידלגה פנ"ל. ועל כן אומרים בברכה זאת שמונה פעמים אמת, כי עקר העצות הם אמת, כי מושם נמשכין העצות האמתיות שהם בחינת בלה זרע אמת, בחינת הן אמת הפצת ברחות פנ"ל (פכבאר מזה בהתורה ואלו המשפטים אמונה כפיין ז), כי העצות הם בחינת צנח וחדו שמשכיבין מתפארת שהיא בחינת אמת שעקר גדול הפלכות שהיא אמונה על ידם כי כל נדולה על ידי צנח חוד וסוד, קידוע בכתבים). ומאלו העצות העמקות בחינת מים עמקים אשר על ידם עלתה האמונה ונתתקנו כל התקונים הנ"ל, מהם נמשכיבין האמרות טהורות הנ"ל שהם דבורי אמת להחיות בהם כל הנפשות, כי עקר החיות

הוא על ידי אמת שהוא סמא דחיי, כמו שאמר רבותינו ז"ל, אתרא דהיה שמה קושטא לא מיתו תפון. ועל כן בופלין ושנין האמת עד שמונה פעמים, כי העצות שהם בחינת פלה זרע אמת נמשכין מעמקות נפלא ונורא מאד מאד בחינת מים עמקים הנ"ל עמוק עמוק מי ימצאנו כי אם מי שהוא איש תבונות באמת בחינת ואיש תבונות ידלגה, דהינו שזוכה לצחצוח נפשו וכו', כמו שמבאר שם. כי עקר שרש העצה נמשך מבינה שהיא למעלה משבעת ימי הבגנו, הינו על ידי איש תבונות הנ"ל שיש לו התבוננות אמתי להמשיך עצות אמיתיות ממעמקים כדי לתקן כל העולם להמשיך אמונה שלמה בעולם (זה בחינת בינה עד הוד אהפשת ששם מקום העצות כידוע וכו' וכו'). ועקר שלמות העצות הוא בשזוכין להעלות ולגדל האמונה על ידם בבחינת עצות מרחוק אמונה אמון, שצריכין להמשיך העצות ממרחק גדול בבחינת ממרחק תבוא לחמה עד שזוכה להעלות ולגדל האמונה הקדושה היינו שצריכין להמשיך העצות מבחינת מים עמקים עצה ואיש תבונות וכו' כנ"ל הינו מבחינת בינה עלאה שהיא למעלה משבעת ימי הבגנו ועל כן הם שמונה פעמים אמת, כי מבינה עד אמונה, שהיא בחינת מלכות, הם שמונה בחינות כידוע. כי האמונה שנתגדלה על ידי העצות שממש יוצאין אלו האמרות טהורות כל זה נמשך

ממעמקים מבחינת בינה שהיא למעלה מהבגנו שמשם עד בחינת אמונה מלכות הם שמונה בחינות שמונה ספירות, וכנגד זה הם שמונה פעמים אמת דיקא בברכת אמת ויצוי. כי עקר שלמות ותקון העצות הוא כשהם אמת בכל הבחינות מתחלה ועד סוף בבחינת ואמת ה' לעולם בבחינת פלה זרע אמת שהיו העצות נמשכין מבחינת אמת מתחלה ועד סוף בכל הבחינות ועל כן הם שמונה פעמים אמת להורות שבכל מדה ובחינה שנמשכים ועוזרים שם העצות צריך שיהיה באמת לאמתו וזה עקר שלמות העצות שעל ידם עולה האמונה, כי כל השקרים וכל הרמאות וכל מיני הרמעות והבלבולים והמניעות ומעכבים שמטעין והמעכבין ומבלבלין ומרמין את האדם מעבודתו ותפירתו בכלם יש בהם אמת כי אם לאו לא היה בהם כח להטעות ולרמות את האדם, כמו שאמר רבותינו ז"ל: כל שקר שאין בו אמת מתחלתו אינו מתקיים בסופו. ולפעמים יש בהם אמת הרבה, אבל אף על פי כן בחוט השערה שנוטים מהאמת באיזה בחינה נצמחים מהם עצות רעות מאד המאבדין את האדם חס ושלוש משני עולמות רחמנא לצלן, בבחינת יש דרך ישר לפני איש ואחריתו דרכי מות, שהתחלת הדרך הוא באמת דרך ישר, אבל בסוף ואחרית נוסה מהאמת ומתפך העצה ועל כן אחריתו דרכי מות. ועל

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד' **חושן משפט** רלא

בן עקר שלמות העצה היא רק פשהיא פלה אמת בבחינת פלה זרע אמת, הינו שתהיה אמת מתחלה ועד סוף בכל הבחינות וכל זה ברור ומוכן לכל משפיל החפץ באמת:

ונתפס לדגמא איזה דברים ומתן יבן השאר, למשל: שיש בני העוורים שאביהם שוכרים להם איזה רבנות או שבעצמם משתדלים בזה (והגר מבאר גנות השוכרים את הרבנות בספרי הקדמונים ועני בפתי"ש"א וכו') וכששואלין אותם על זה הם משיבים שפונתם לטובה כדי שיהיה לו פרנסה בכבוד ולא יתפטר מלמודו, אבל אף על פי כן העצה היא לדרוף אחר הרבנות אינה עצה טובה כלל, כי הפסדו כרובה משכרו מאחר שהכל יודעין שבאמת פנתו להתיחר ולקנטר והוא רודף אחר הכבוד, ולכסוף מתפטר מלמודו גם כן, כאשר ראינו בעינינו כמה וכמה, וגם כל למודו כל ימיו הוא שלא לשמה המגשם שהוא להתיחר ולקנטר, שעל זה נאמר: נח לו שנהפכה שליתו על פניו, כמו שפרשו בתוספות שם. ואם נרצה לטעון עמיהם ומצאו כמה טענות ואמתלאות ותרוצים של אמת לפי דבריהם. אבל אף על פי כן אינו אמת, כי לא בעצה כזאת מצילין את האדם משאול תחתיות. וכן יש כמה דרכים פאלה שיש בהם הרבה אמת אף על פי כן אין זה עצה טובה. וכן בענין המחלקת שנתעורר בין בני אדם וכל

אחד רודף את חברו ומבילה ימיו ומכפר את עצמו מפרנסתו לרדף את חברו וכשנשאל אותו על זה ישיב ויציל את עצמו וכי בהם אני שונאו ורודפו, הלא כך וכך עשה לי ומתחלה בעלילה פא עלי וקפח פרנסתי ועשה לי עלוה גדולות פאלה. ויכול להיות שכל דבריו אמת, אבל אף על פי כן העצה שלו כנגד זה היא עצה רעה ונבערה מאד, דהינו מה שנתענין לחלק עמו ולרדפו, כי על פי רב מאבד פרנסתו על ידי המחלקת יותר ויותר כגשמיית ורוחניית ומבילה ימיו ושנותיו להבל ולריק וחברו קפח לו פרנסה אחת או גזלו כנה או שמים והוא במחלקתו מאבד מאה פרנסות ומאבד כל הונו ורכישו כאשר ראינו בעינינו שכמה וכמה אבדו הונם ורכושם וגם נאבדו משני עולמות על ידי המחלקת שהתחילה מדבר קצון על עסק כנה או מאתים או פחות או בשביל נצחון הקנטור וכבוד וכיוצא:

ובן בענין הפרנסה שיש שמתרחקים מבינתם כמה וכמה זמנים בשביל פרנסה והם מתנצלים מה יעשו כי מפלי תלויים בהם והם צריכים פרנסה. אבל אף על פי כן אין זה עצה טובה להיות נע ונד כל כך ומאבד עולמו הנצחי ועל פי רב מאומה לא ישאו בעמלם וכן פאלה רבות שיש לכל אחד טענות שיש בהם הרבה אמת על כל דרכיו שאינם טובות, אבל אף על פי כן עצתם רעות,

כי לא זה הדרך ולא זה העצה להציל את עצמו ועל זה נאמר, אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'. כי פשוט נגד ה' אין זה עצה כלל ועקר העצה לפרנסה הוא רק בפתוח להתחזק בפתוח שה' יתברך יכול לפרנסו בביתו, כמו שכתוב: כי לא ממוצא וממערב וכו'.

וכן לענין המחלקת עקר העצה שלום, לדרך אחר השלום ולעבר על מדותיו פאשר הוהירונו רבותינו ז"ל. וכן בכל הדיברים עקר העצה השלמה הוא פשוטא אמיתית מתחלה ועד סוף כנ"ל:

יח וזה בחינת חמשה עשר ויו"ן שבאמת ויציב, כי כל דבורים קדושים אלו שהם בחינת אמרות מהורות נמשכין מהעצות הנ"ל והעצות הם בחינת ויו"ן בחינת ווי העמודים, בחינת עצת ה' לעולם תעמוד. כי עקר עמידת האדם וקיומו הוא על ידי עצות טובות פדוע לכל משפיל. ועל פן הם חמשה עשר ויון כנגד שבועה משיבי טעם שנמשכין על ידי העצות שנמשכין מפעמקים שהם שמונה בחינות שהם בחינת שמונה פעמים אמת שכתובה ואת כנ"ל והכל ביחד הוא חמשה עשר וכנגד זה הם חמשה עשר ויון אלו וכנ"ל:

וזה בחינת: ותן בלבנו בינה להבין ולהשפיל לשמע ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים וכו'. ומונה כאן שמונה בחינות להבין ולהשפיל וכו' עד ולקיים שהם שמונה בחינות, כי צריכין

להמשיך העצות מבינה ששם שרש העצה דרך שמונה בחינות עד שנופה לקיים את כל דברי התורה באמת שהם עקר העצות האמתיות, כי הם תרין עיטין דאורייתא, כמו שכתוב: לי עצה ותושיה:

וזה בחינת שמיני עצרת שאז תקון המושפט שהוא גמר תקון האמונה שנתתקנה על ידי העצות, (כמבאר שם באות ד). ועל פן גמר התקון בשמיני עצרת דיקא, כי עקר המושכת העצה הוא דרך שמונה בחינות שהם בחינת שמונה פעמים אמת שבאמת ויציב כנ"ל. והיו בחינת שמונת ימי חנכה שהם כנגד שמונה פעמים אמת שבאמת ויציב, כמבאר בפנות, כי חנכה נצח והוד בחינת עצות פדוע ועל פן הם שמונה ימים להאיר בהם שמונה פעמים אמת הנ"ל, כי עקר שלמות העצה הוא פשוטא אמת מתחלה ועד סוף בבחינת שמונה פעמים אמת כנ"ל:

וזה בחינת מילה בשמיני, כי מצות מילה הוא לחדוד ולהעביר הערלה דחפאי על ברית שהוא בחינת ענין דמכסין על עיניו בחינת עשו וישמעאל שהם כלל כל הקלפות והקפירות ופגם הברית וקלקול העצות. כי במקום הברית קדש, הדינו במקום הרגילין, שם עקר התגלות העצה כנ"ל ושם חופה הערלה שהוא בחינת עצות רעות עצת רשעים שהם עשו וישמעאל שעל ידי עצתם הרעות באים

ה

ה

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רלג

כל התקוללים כ"ל. ועל פן צריכין למול ולחתך הערלה בשמיני דיקא, כי תקון העצות הוא בבחינה שמינית כ"ל. וזה בחינת למנצח על השמינית. ודרשו רבותינו ז"ל על מילה שנתנה בשמיני ושם מתפלל על תקון האמונה, כמו שכתוב שם, הושיעה ה' כי גמר חסדי כי פשו אמנים וכו'. כי תקון האמונה על ידי העצות, שהיא בחינת שמינית, בחינת מילה שנתנה בשמיני כ"ל:

יט ונהנה מבאר לעיל שקדשה דיוצר היא בחינת מה ששמעלין

מבחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה' שהוא בחינת תפלין (כן

מבאר בכתבים שפרט קריאת שמע הם בגדר תפלין של ד')

ועל פן קבעו קדשה בכרפת יוצר אור, כי יוצר אור אנו מבכרין על אור יום שהוא נמשך מבחינת העצות העמקות שהוא יתברך מאיר לנו בכל יום כדי לגדל ולהעלות את האמונה הקדושה בבחינת גולה עמקות מני חשך כ"ל. ועל פן קבעו בכרכה זאת סדר קדשה, כי בשמעלין את האמונה על ידי המשכת העצות מפעמקים צריכין אז להעלות מבחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה' שהוא בחינת תפלין כ"ל, שנהו בחינת סדר קדשה שאומרים ביוצר כ"ל שמוכרין קדשת המלאכים שעומדים באימה וביראה ומעריצין ומקדישין וכו'.

כדי להכניע ולבטל האש והחמימות דיסמרא אחרא ולהכלל בקדשת

המלאכים הקדושים שנמשך מבחינת פתוחי חותם קדש לה', כמו שמבאר שם, שנהו בחינת חלום על ידי מלאך כמו שמבאר שם. ועל פן צריכין להפזיר מדת לילה ביום ואומרים יוצר אור ובזרא חשך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי באור יום שאו הוא בחינת תפלין ששמעלין לבחינת פתוחי חותם קדש לה', אז צריכין להמשיך התקון גם לחשבת לילה, דהינו שיתתקנו המחין בשלמות הקדשה עד שנוקה גם בלילה לבחינת חלום על ידי מלאך כ"ל:

נמצא שביים בעת תקון המחין צריכין לתקן מדת לילה לקדש את

המחין שלא יבוא לידי טמאה בלילה כמו

שאמרו רבותינו ז"ל שלא תהרהר ביום

ותבוא לידי טמאה בלילה, כי צריכין

לקדש את המחין לבטל ולבער כל

התרהורים עד שנוקה להעלות מבחינת

החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש

לה' שהוא בחינת תפלין התנוצצות

המחין עד שנוקה לחלום על ידי מלאך.

על פן צריכין לכלל מדת לילה ביום, כי

תקון הלילה תלויה ביום ובמבאר

בכתבים שפפי שהאדם מקדש את עצמו

ביום פן עולה נשמתו בלילה וכו'. וכן

צריכין לכלל מדת יום בלילה ואומרים

גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור וכו',

כי ה' יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד

מעשה בראשית ועקר חדש מעשה

בראשית הוא מה שעולה ומתבררת

עמקות חדשות פדי לזכות ולהעלות
האמונה על דם:

ועל פן צריכין להתחיל בכל יום מחדש
ולהתחזק בכל פעם מחדש, כי אי
אפשר לברר ברור בפעם אחת, כמבאר
בפתבים, על פן צריכין בכל יום ובכל
פעם ברור חדש ועל פן צריכין עצות
עמקות בכל יום מחדש. והוה בחינת
חשבת לילה שאו הוא בחינת שנה שהיא
גם כן מובה גדולה, כי היא נוחה למחין,
כי בכל יום יוצאין עצות עמקות חדשות
שהם בחינת אור יום שעל ידם מתגדלת
האמונה, שזהו בחינת חידוש מעשי
בראשית שבכל יום ויום כנ"ל. ואחר כך
נפסקין ונסתלקין העצות, שזהו בחינת
הסתלקות המחין בעת חשבת לילה
כמובא. ואז צריכין שנה לבטל את עצמו
לגמרי, כי השנה היא בחינת בטול באור
האין סוף בחינת הסתלקות הנשמה
מהגוף שהוא בחינת הסתלקות
והתרחקות רוחניות אלקות שהיא
הנשמה מהצמצום שהוא הגוף, רק
שבשעת שנה אינה מסתלקת הנשמה
חס ושלום, לגמרי כמו בשעת מיתה רק
נשארת קשורה קצת פדיוע. וכל זה
למובה פדי שתעלה נשמתו למעלה
ותתחדש בבחינת עבור פדי שתחזר
מחדש לתוך גופו בתוספת אור פדי
שיחזר וימשך מחדש בחינת רוחניות
אלקות לתוך צמצומים שהוא התחלת
המשכת העצות שעל ידם עולה האמונה

האמונה הקדושה בכל יום שעל ידי זה
נעשה ומתקנים כל מעשי בראשית כמו
שפתוב וכל מעשהו באמונה. כי עלית
האמונה הקדושה ונדולה הוא בכל יום
ויום ובכל שבוע ושבוע ובכל חדש וחדש
ובכל שנה ושנה ובכל שמטה ויובל ובכל
דור ודור וגם ביום אחד יש בפה שנויים,
הינו שבכל יום נעשים ברורים חדשים
כפי היום עד שנשלם איזה ברור בכל
שבעת ימי השבוע ואף על פי שבכל יום
היה ברור חדש כפי חלוקי הימים, עם כל
זה בכלליות כל ימי השבוע נחשבין
לברור אחד. ואחר כך בשבוע השניה
נעשה ברור חדש וגם אז יש שנויים
גדולים בין כל יום ויום אך בכלליות
השבוע נחשב ברור חדש של השבוע
כנגד השבוע הקודם, וכן בחדשים ושנים
וכו'. וכן יש שנויים רבים בין כל אדם
ואדם וכל אחד מברר כפי בחינת נשמתו
וכפי עבודתו ומעשיו הטובים. וכן יש
ברורים חדשים בכל דור ודור, כי כל
העולם לא נברא ואינו מתקנים כי אם על
האמונה, כמו שאמרו: בא חבוק
והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה:

וכל מה שה' יתברך מסבב בעולמו הכל
בשביל לברר ולגדל את האמונה
הקדושה פדי שנופה להכיר אותו ויתברך
שבשביל זה באנו לעולם. ועקר עלית
האמונה הוא על ידי העצות עמקות
הנ"ל, על פן צריכין בכל יום ויום עצות

לקוטי הַלְכוֹת הַלְכוֹת הַפְּקָד וְנִכְסֵי הַגֵּר ד' חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט רלח

לְהַעֲלוֹת הַנְּאֻוָּה וְהַגְּדִילָה אֵלָיו וְתִבְרַךְ לְכַבֵּל הַגְּדִילָה וְהַנְּאֻוָּה דִּסְמָרָא אֲחֵרָא שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּגָם הַבְּרִית כְּנ"ל:

כא וְהִנֵּה מְבַאֵר לְעִיל שְׁקִירֵיאת שְׁמַע, שֶׁהִיא אֲמוּנָה, עֶסֶר שְׁלֵמוֹתֶיהָ

הִיא כְּשׂוֹכֵין לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט שֶׁהוּא גָּמַר הַתַּקּוֹן כְּנ"ל, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת ד' גְּדוּלָּה דְאֲחֵד, שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת מְשִׁיחַ כְּנ"ל.

וְזֶהוּ בְּחִינַת בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד שְׁאוּמְרִים בְּלַחֲשׁ, כִּי קִרְיַת שְׁמַע שְׁאוּמְרִים בְּהִיבֵל אֲהַבָּה אַחַר בְּרַפַּת אֲהַבַת עוֹלָם, דְּהִינּוּ אַחַר שְׁוִכְיָנו לְאֲהַבָּה

הַקְּדוּשָׁה שׂוֹכֵין עַל דִּי קָשַׁר הַפְּרֻכָּבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת וְהַאֲוִפְנִים וְחִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ

וְכו', שֶׁהֵם הֵם הַפְּרֻכָּבָה וְכְנ"ל, כֹּל זֶה נִתְּמַקֵּן עַל דִּי תַקּוֹן הַתְּפִלִּין בְּשְׁלֵמוֹת, דְּהִינּוּ עַל דִּי שְׁנוֹהֲרִין מִלְּהַעֲלוֹת אֶל הַמּוֹחַ טַפַּת עֵשׂוֹ וְיִשְׁמַעְאֵל שֶׁהֵם קִלְקוּל הַמּוֹחִין

פְּגַם הַתְּפִלִּין, כְּמִבְּאֵר שָׁם, עֵין שָׁם הַיִּטְב. וְזֶהוּ בְּחִינַת אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, כִּי אִזּוּ גּוֹבֵה לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט עַל דִּי מְשִׁיחַ כְּנ"ל שֶׁעֶסֶר הַתַּקּוֹן עַל דִּי

הַרְחַקַת הַגְּרִים כְּדִי שְׁלֵא יַעֲלוּ בְּחִינַת טַפּוֹת עֵשׂוֹ וְיִשְׁמַעְאֵל שְׁלֵא יִקְלְקְלוּ הַמּוֹחִין בְּחִינַת הַתְּפִלִּין וְכו' וְכְנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד שְׁאֵנוּ מִיַּחֲדִים שְׁמוֹ וְתִבְרַךְ עֲלֵינוּ שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים שֶׁהוּא יִתְבְּרַךְ הוּא ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵנוּ לְבַד מִיַּחֲדִין וּמְקַשְׂרִים כּו' יִתְבְּרַךְ וּזֶה לֹא יִקְרַב אֵלֵינוּ בְּחִינַת אֵת ה' הַאֲמִירָה וְה' הַאֲמִירָה

וְכו', בְּחִינַת כִּי חִלַּק ה' עַמּוֹ וְכו', וְכָל זֶה

וְכְנ"ל וְהַכֵּל כְּדִי לְחֹר לְהַמְשִׁיד עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת חֲדָשׁוֹת כְּדִי לְחֹר וּלְכַבֵּר וְלַהֲעֲלוֹת הַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כְּפִי הַפְּרֻד שְׂבָאוֹתוֹ יוֹם. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְכַלֵּל מֵדַת יוֹם בְּלִילָה כִּי הַתְּגִלוֹת הַעֲצוֹת שֶׁהֵם אוֹר יוֹם שֶׁעַל יָדָם מִתְגַּדְּלֵת הַאֲמוּנָה הוּא עַל

יְדֵי חֲשֶׁכֶת לִילָה בְּבְחִינַת גּוֹלָה עֲמֻקּוֹת כְּמִי חֲשָׁד שְׂדִיקָא עַל יְדֵי הַחֲשָׁד מִתְגַּלִּין עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת, כִּי מִי שֶׁחָפֵץ בְּעַבּוּדְתוֹ יִתְבְּרַךְ בְּאֵמַת וְחוֹתֵר כָּכֵל פְּעַם לְמִצְאָה עֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבְּרַךְ אִין חֲשֶׁכֶת

הַעֲצָה הוּא לוֹ טוֹבָה, כִּי דִיקָא עַל יְדֵי שְׁנַחֲשָׁד דַּעְתּוֹ וְאִינוּ יָכוֹל לְמִצְאָה עֲצָה לְנַפְשׁוֹ וְאִינוּ יוֹדַע מַה לַּעֲשׂוֹת לְהַצִּיל אֶת עַצְמוֹ מִמָּוֶה שְׁצָרִיד לְהַנְצִל וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו

יִתְבְּרַךְ. עַל דִּי זֶה דִיקָא הוּא חוֹתֵר וּמִתְגַּעְגַּע יוֹתֵר וּמִבְּרָכָה בְּהַפְּצָרוֹת וּבְקִשּׁוֹת יוֹתֵר לֵה' יִתְבְּרַךְ שְׁאִיר לוֹ עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת

מִחוּד הַחֲשָׁד הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁאֲמַר דּוּד הַמֶּלֶךְ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, עַד אָנֹה אִשִּׁית עֲצוֹת כְּנַפְשִׁי וְכו'. וְעַל דִּי זֶה ה' יִתְבְּרַךְ מֵרַחֵם עֲלָיו כָּכֵל פְּעַם וּמֵאִיר עֲלָיו עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת

חֲדָשׁוֹת כָּכֵל פְּעַם שֶׁעַל יְדֵי זֶה דִיקָא מִתְבְּרַרֵת הַאֲמוּנָה מִחֲדָשׁ כָּכֵל פְּעַם כְּנ"ל שֶׁזֶה כֹּל עַבּוּדַת הָאָדָם:

כ וְזֶה בְּחִינַת: קַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכו', שֶׁהֵם עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אֲתוֹן שְׁהַמָּפָה כְּלוּלָה מִהֵם כְּדוּעַ, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָהּ מִבְּחִינַת הַחֲתִים כְּשֶׁרוּ לְבְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֵם קָדֵשׁ לֵה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלִּין כְּנ"ל. וְזֶה שְׁמֻזְבִּירִין גְּדוֹל דַּעַה

כ וְזֶה בְּחִינַת: קַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכו', שֶׁהֵם עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אֲתוֹן שְׁהַמָּפָה כְּלוּלָה מִהֵם כְּדוּעַ, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָהּ מִבְּחִינַת הַחֲתִים כְּשֶׁרוּ לְבְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֵם קָדֵשׁ לֵה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלִּין כְּנ"ל. וְזֶה שְׁמֻזְבִּירִין גְּדוֹל דַּעַה

כ וְזֶה בְּחִינַת: קַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכו', שֶׁהֵם עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אֲתוֹן שְׁהַמָּפָה כְּלוּלָה מִהֵם כְּדוּעַ, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָהּ מִבְּחִינַת הַחֲתִים כְּשֶׁרוּ לְבְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֵם קָדֵשׁ לֵה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלִּין כְּנ"ל. וְזֶה שְׁמֻזְבִּירִין גְּדוֹל דַּעַה

כ וְזֶה בְּחִינַת: קַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכו', שֶׁהֵם עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אֲתוֹן שְׁהַמָּפָה כְּלוּלָה מִהֵם כְּדוּעַ, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָהּ מִבְּחִינַת הַחֲתִים כְּשֶׁרוּ לְבְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֵם קָדֵשׁ לֵה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלִּין כְּנ"ל. וְזֶה שְׁמֻזְבִּירִין גְּדוֹל דַּעַה

כ וְזֶה בְּחִינַת: קַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכו', שֶׁהֵם עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אֲתוֹן שְׁהַמָּפָה כְּלוּלָה מִהֵם כְּדוּעַ, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָהּ מִבְּחִינַת הַחֲתִים כְּשֶׁרוּ לְבְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֵם קָדֵשׁ לֵה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלִּין כְּנ"ל. וְזֶה שְׁמֻזְבִּירִין גְּדוֹל דַּעַה

טפת עשו וישמעאל שהם בחינת הגרים
שצאסור להעלותן וכו"ל:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל: משל לבת מלך
שהריחה ציקי קנדה, תאמר יש לה
גנאי, לא תאמר יש לה צער וכו'. ציקי
קנדה זה בחינת הקנשיות הנפולות,
בחינת נפשות הגרים שצריכין לקרבם,
הינו תכף שאומרים שמע ישראל וכו'
שאי נשלם תקון האמונה על ידי בחינת
תקון המשפט שהוא בחינת מלכות משיח
כו"ל או האמונה מלכות מתאזית
להעלות נפשות הגרים שעסקנו בתחלה
לבררם ולגמר תקונם, כי עתה גמר
תקונם מאחר שעבשו נגמר תקון האמונה
כו"ל, אבל היא מתיראת להעלותם שלא
יתאחוזו חס ושלום, גם בחינת טפת עשו
וישמעאל שהם קלקול המשפט שעקר
עסקנו עתה לרחקם ולגרשם וכו"ל. וזהו
תאמר יש לה גנאי כי מתיראת מאחיות
החיזונים שהם בחינת טפת עשו
וישמעאל כו"ל, לא תאמר יש לה צער
כי אף על פי כן בהכרח לגמר עתה תקון
נפשות הגרים שצריכין להעלותן שעסקנו
בכל התפלה לבררם כו"ל על פן התחילו
עבדיה להביא לה בחשאי, שאומרים
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
בלחש לגלות אלקותו בכל מקום כדי
לקרב נפשות הרחוקים שהם בחינת
נפשות הגרים אבל אומרים זאת בלחש
כדי שלא יתאחוזו החיזונים, כמו שאמרו
רבותינו ז"ל, הינו שלא יתאחוזו בחינת

כדי שיתפרדו כל פועלי און כדי לרחק
ולגרש מאתנו בחינת טפת עשו וישמעאל
שלא יקלקלו התפלין והמחין חס ושלום,
שלא יקלקלו את בחינת המשפט כדי
שנובה לתקון האמונה בשלמות וכו"ל.
נמצא שבפסוק שמע אנו מרחקין מאתנו
הגרים שאין לקבלם שהם בחינת טפת
עשו וישמעאל וכו"ל. ואז נשלם תקון
המשפט שהוא גמר תקון האמונה
בשלמות כו"ל. אבל אז כשהאמונה
בשלמות אז דיקא הוא גמר תקון הגרים
והניצוצות שצריכין לקבלם ולהעלותם
שבהם עסקנו בכל התפלה לבררם
ולהעלותם וכו"ל ולא נשלם התקון עד
עתה שזכינו לתקון המשפט. ועתה שכבר
נשלם תקון המשפט עתה דיקא נשלם
תקון הגרים שצריכין להעלותם:

וזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד שמרמוז על הגרים
שצריכים לקרבם, שזהו בחינת ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד, שאומרים
שמלכותו ברוך ומברך לעולם ועד בכל
מקום שהוא, בחינת ומלכותו בכל
משלה, דהינו שאפלו במקומות החיזונים
מברך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי
גם שם יש ניצוצות הקדושים בחינת גרים
שאנו מעלים אותם כו"ל. ועל פן צריכין
לומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
בלחש כדי שלא יקמרגו המקמרגים שלא
יתאחוזו החיזונים, כמו שאמרו רבותינו
ז"ל, הינו שלא יתאחוזו חס ושלום, בחינת

לקוטי הלכות הנקרא ונגסי הגר ד חושן משפט רלו

מפת עשו וישמעאל שהם בחינת קלקול המשפט בחינת פגם האמונה שכל אריכת הגלות בעונותינו הרבים על ידם, כי גלות הארץ של עקשו הוא גלות עשו וישמעאל שנמשך מפגם המשפט הנ"ל שאי אפשר לצאת מגלות זה כי אם על ידי משיח שיבוא במהרה במוינו שיזכה לתקון המשפט הנ"ל:

כב וזהו שאמרו רבותינו ו"ל שיעקב אבינו קדם הסתלקותו רצה לגלות את הקץ ונסתלקה הימנו שכינה, אמר: שמו יש חס ושלום במסתי פסול כמו שיצא ישמעאל מזקני ועשו מאביו השיבו לו בניו: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד בשם שאין בלבד אלא אחד וכו'. פתח יעקב ואמר, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כי יעקב זכה למשה שלמה שהם שנים עשר שבטי יה שהם בחינת קשר המרובה תקון המשפט וכו"ל וזהו בחינת משפט וצדקה ביעקב אהיה עשיתי, כי יעקב בחינת תקון המשפט על בן רצה לגלות את הקץ, כי עקר קץ הגאולה הלוייה בתקון המשפט כנ"ל ונסתלקה הימנו שכינה, כי אף על פי שהוא זכה לשמירת הברית בשלמות לאהבה דקדושה לבחינת תקון המשפט אף על פי כן עדיו לא הגיע הזמן לגלות הקץ כי עדיו צריכים ברורים רבים מאד עד שיהיה נמשך בחינת תקון המשפט, דהינו תקון הברית בכל העולם ועל בן עדיו הקץ סתום בחינת קץ הפלאות. כי עקר

התקון על ידי בחינת פלאות שהם בחינת העצות עמוקות הנ"ל, שהם פלאי פלאות בחינת אודה שמך פי עשית פלא, כמו שמבאר שם, ומחמת שאז לא נשלם תקון העולם עדיו על בן נסתלקה הימנו שכינה כשרצה לגלות הקץ, וסבר שמו יש חס ושלום פסול במסתי כמו שיצא ישמעאל מזקני וכו'. הינו שמו חס ושלום העליתי בחינת מפת עשו וישמעאל אל המה, שזהו בחינת פגם המשפט, מיד פתחו ואמרו: שמע ישראל וכו', בשם שאין בלבד אלא אחד וכו'. שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד זה בחינת תקון המשפט כנ"ל, הינו שאמרו לו שחס ושלום אין פסול במסותו ולא פגם במשפט כי ה' אלקינו ה' אחד ואנחנו עמו והוא אלקינו ואין זר עמנו וכו"ל. מיד פתח יעקב ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי עקשו שראה שיזכה לתקון המשפט והאמונה בשלמות עקשו צריכין לגלות מלכותו גם במקומות הרחוקים שזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כנ"ל כדי לקרב נפשות הגרים שצריכין לקרב וכו"ל. וזהו שאמרו רבותינו ו"ל נימרה לא אמרה משה, לא נימרה אמרה יעקב, כי משה לא אמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שמרמו על התקרבות הגרים שצריכין לקרב, מחמת שמתרא שלא יתאווזו גם בחינת מפת עשו וישמעאל שהם בחינת פגם המשפט, שהם בחינת הגרים שאסור

לקרבם וכל זה מחמת שמושה כבר נכשל בענין הגרים, כי קרב את הערב רב וכונתו היה לטובה כדי שיתדבקו גרים בשכינה, אבל הם גרמו כל צרות ישראל מחמת שנתקרבו יותר מדאי בחינת וגם ערב רב עלה אתם, דהיינו שהיה רב יותר מדאי עד שנתאחזו גם בחינת טפת עשו וישמעאל שהם קלוקל המושפט וגרמו מה שגרמו, על כן לא אמר משה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שפרמו על הגרים וכנ"ל על כן התקינו לומר בלחש כדי לקרב מי שצריכין לקרב ולרחק בחינת טפת עשו וישמעאל וכנ"ל:

וזה בחינת חשאי וסוד בחינת כל הסודות שמוגלין הצדיקים הגדולים בסוד ובלחש, ועקר הסוד כדי שלא ישמע מי שאינו ראוי להם. וכל הסודות שמוגלין כל פונתם לטובה בשביל תקון העולם כדי שיתקרבו כל הרחוקים לעבודתו ותברך על ידי זה, אבל מדברים בלחש ובסוד דיקא וזה מחמת בחינת הנ"ל כדי שלא יתקרבו כי אם מי שראוי להתקרב ולא אותן שאינן ראויין להתקרב שהם בחינת טפת עשו וישמעאל שצריכין לגרשם. וזה בחינת גר שבא להתגזר אומרים לו מה ראית שבאת להתגזר אין אתה יודע שישאל בזמן הזה דוויים סחופים וכו' אם אמר יודע אני ואני דאי דאי מקבלין אותו וכו'. הינו כנ"ל שפעלימין בפניו מעלת ישראל ואומרים לו דבורים לרחקו וכל זה הוא

בחינת סוד שאין מגלין לו מיד גדל עצם גדלת ישראל שיכפו לעתיד רק, אדרבא, אומרים לו בהפך נמצא שפעלימין ממונו האמת בסוד. וכל זה כדי שאם ירצה לפרש יפרש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכוה יהיה נבחן ונבדק אם הוא מאותן הגרים שראויים לקרבן שאז בודאי יתגלה לו הסוד, וידע ויבחין מיד גדלת ישראל ויבין פנימיות פונתם של העוסקים עמו שפונתם לקרב רק שצריכין להפך הדבר קצת כדי להעלים הדבר בסוד ובלחש. אבל אם הוא מבחינת טפת עשו וישמעאל בודאי יתרחק כי הוא לא יזכה להבין פנימיות דעתם שהוא בחינת סוד ויתרחק ויבדאי צריכין לרחקו כנ"ל ובשביל זה דברו בתחלה בהעלים ובסוד כנ"ל וזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שאומרים בחשאי בבחינת סוד וכנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

וזהו: "סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם עיני תמיד אל ה' וכו'". שנסמכו זה לזה, הינו שרוד המלך עליו השלום אומר בעד כלל ישראל בעד כל הנפלים והרחוקים אשר הם תפוסים בהבלי עולם הנה כמו ברשת ואמר שיש סוד ה' ליראיו וכו' אשר על ידו יש לי תקוה גם כן תמיד לצאת מרשת. וזהו שנסמך עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת הנלה, כי עקר התקרבות הרחוקים הוא על ידי

לקוטי הַלְכוּת הַלְכוּת הַפְּקָד וְנִכְסֵי הַגֵּר ד' חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט רל"ט

שְׁזָהוּ בְּחֵינַת תְּקוּן הַגֵּרִים כִּנְ"ל עַל פֶּן נִזְכְּרוּ שָׁם בְּלִשׁוֹן רַבִּים כִּי שָׁם הוּא בְּבַחֲבֵינַת הַתְּקַרְבוֹת הַרְחוּקִים שֶׁהֵם הַגֵּרִים שְׂצָרִיכִין לְקַרְבָּם עַל פֶּן נִזְכְּרוּ שָׁם בְּלִשׁוֹן רַבִּים מִחֲמַת שְׂמִיעָלַיִן גַּם אַחֲרַיִם עִמָּנוּ שֶׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת וְנִפְשוֹת הַגֵּרִים שְׂצָרִיכִין לְקַרְבָּם וְכנ"ל:

כִּי דִיְקָא אַחַר שְׂזוּכִין לְתַקּוּן הַמִּשְׁפָּט שֶׁהוּא עַל יְדֵי שְׂמִרְחִיקוֹן מִטַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְעַל כִּנְ"ל אִז דִּיְקָא יְכוּלִין לְעַסֵּק בְּשִׁלְמוֹת לְקַרְבַּת הַגֵּרִים הָרְאוּיִן לְהַתְּקַרֵּב כִּי אִין מִתְנַרְאִין עוֹד מִזְקַלְקוּל הַפֶּא עַל יְדֵי הַגֵּרִים שְׂאִין רְאוּיִן לְהַתְּקַרֵּב מֵאַחַר שֶׁכִּבְּר וְכוּ לְתַקּוּן הַמִּשְׁפָּט כִּנְ"ל. וְעַל פֶּן בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד דִּיְקָא אַחַר שְׂמַע יִשְׂרָאֵל וְכֵן וְהָיָה אִם שְׂמוֹעַ אַחַר שְׂמַע כִּי אַחַר הַמִּשְׁכַּחַת בְּחֵינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט אִז דִּיְקָא חוֹזְרִין וְעוֹסְקִין בְּשִׁלְמוֹת בְּבַחֲבֵינַת הַתְּקַרְבוֹת הַגֵּרִים הָרְאוּיִן לְהַתְּקַרֵּב וְכנ"ל. וְהָבֵן הַיֵּטֵב. וְעַיִן הַיֵּטֵב בְּכָל הַתּוֹרָה תְּקוּוּ הַנְ"ל בְּכָל פֶּרֶט וּפְרַט הַדָּק הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב וְאִז תּוּכַל לְהִבִּין קְצַת דְּבַרְנֵינוּ. וְעַיִן לְקַמֵּן בְּסוּף מַה שְׂמוּבָא מִהַפְּרִי עַץ חַיִּים שְׂאֵל תִּתְמַה שְׂהוֹבְרֵנוּ הַסְּפִירוֹת וְכוּ' כִּמְהָ פְּעָמִים וְכוּ' וַיִּמְשָׁם תּוּכַל לְהִבִּין לְכָאן שְׂבִשְׂבִיל זֶה צְרִיכִין כִּמְהָ פְּעָמִים לְהַפְּדָה הַסְּדֵר וְכוּ' וַיֵּשׁ בְּזוֹה הַרְבֵּה לְדַבֵּר. וְגַם שְׂדֵךְ לְזוֹה מַה שְׂשִׁמְעַתִּי מִפּוֹי הַקְּדוּשׁ שְׂאִין מִי שְׂיִיכַל לְהִבִּין בְּתוֹרָתוֹ כִּי אִם מִי שְׂיִוְדַע לִזְמַר כָּל תּוֹרָה פְּנִים וְאַחוֹר וְהָבֵן:

בְּחֵינַת סוּד וְכנ"ל וְיָמִי שְׂמֵאָמִין בְּסוּד ה' אֲשֶׁר לִירְאָו יֵשׁ לוֹ תְּקוּהָ תְּמִיד בְּחֵינַת סוּד ה' לִירְאָו עֵינֵי תְּמִיד אֵל ה' כִּי הוּא יוֹצֵא מִרְשַׁת הַגָּלִי וְכנ"ל:

כֵּן וְזֶה בְּחֵינַת רַמ"ח תְּבִין דְּקִרְיַאת שְׂמַע כְּדִי לְהַמְשִׁיד הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל הַרַמ"ח אֵיבָרִים, כִּמּוֹ שְׂמִבְאָר בְּהַתּוֹרָה "וַיְהִי יְדִיו אֱמוּנָה" (בְּסִינן ט"ז) שְׂצָרִיכִין לְהַמְשִׁיד הָאֱמוּנָה בְּכָל הָאֵיבָרִים, עַיִן שָׁם:

כֵּן וְזֶה מְגַבְּנוּ רֵאָה אֱלֹקִים, בְּחֵינַת תְּקוּן עַל יְדֵי הַמְּגַנֵּי אֶרֶץ וְהַבַּט פְּנֵי מִשְׁחָד בְּחֵינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט שְׂיִהְיֶה עַל יְדֵי מִשְׁחָד וְכנ"ל:

כֵּן וְעַל פֶּן בְּפִרְשַׁת שְׂמַע נִזְכָּר מִצוֹת תְּפִלִּין בְּלִשׁוֹן יְחִיד, כִּמּוֹ שְׂפְתוֹב: וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְכוּ'. אֲבָל בְּפִרְשַׁת וְהָיָה נִזְכָּרוּ רַבִּים, כִּמּוֹ שְׂפְתוֹב: וְקִשְׁרַתֶּם אוֹתָם לְאוֹת עַל יָדְכֶם וְכוּ'. כִּי כְּבֹר מְבָאָר לְמַעֲלָה שְׂפִרְשַׁת שְׂמַע וְאַהֲבַת זֶה בְּחֵינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט שְׂשָׁם אַהֲבָה דְּקִדְשָׁה וְעַל פֶּן שָׁם נִזְכָּרוּ הַתְּפִלִּין בְּלִשׁוֹן יְחִיד לְהוֹרוֹת כִּי שָׁם אִין זֶר אֲתָנוּ כִּי שָׁם הוּא בְּבַחֲבֵינַת אִין מְקַבְּלִים גֵּרִים לִימוֹת הַמִּשְׁחָד לְרַחֵק מִטַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְעַל שְׂעַל יְדֵי זֶה עָקַר תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט כִּנְ"ל. אֲבָל פִּרְשַׁת וְהָיָה אִם שְׂמוֹעַ הוּא בְּבַחֲבֵינַת יְרָאָה שֶׁהוּא בְּחֵינַת קְדוּשַׁת הַמַּלְאָכִים שְׂאוֹת הַבְּחִינָה הוּא מַה שְׂשִׁמְעָלַיִן לְבַחֲבֵינַת פְּתוּחֵי חוֹתָם

כו וְהִנֵּה עַקֵּר תִּקְוֵן גַּמֵּר הָאֲמוּנָה הַיָּא תִּפְלֵת שְׂמוּנָה עֲשֵׂרָה, כִּי עַקֵּר הַתְּפִלָּה עַל יְדֵי אֲמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁמֵּבְאֵר שֵׁם וְכוּ' וְעַל כֵּן מִרְמָז בְּבִרְכָּה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַתְּפִלָּה כֹּל תִּקְוֵי הָאֲמוּנָה הַגּוֹל וּבַתְּחִלָּה מוֹפְרִין זְכוֹת אָבוֹת כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים, אֵלְקִינוּ וְאֵלְקֵי אָבוֹתֵינוּ אֵלְקֵי אַבְרָהָם וְכוּ'. כִּי בְשֵׁנַתְּתַקְנֶה הָאֲמוּנָה אִם מוֹעִיל תִּפְלָה וְזְכוֹת אָבוֹת עַל כֵּן מוֹפְרִין עִמָּה זְכוֹת אָבוֹת וְאַחֵר כִּד מִתְחִלִּין לְסַדֵּר וּלְהוֹפִיר כֹּל תִּקְוֵי הָאֲמוּנָה הַגּוֹל מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף וְהוּוּ הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא וְהוּוּ בְּחֵינֵת הַמְּשֻׁכֵּת רוּחְנֵיית אֵלְקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שֶׁהֵם בְּחֵינֵת הַמְּדוּת וְהוּוּ הָאֵל שֶׁהוּא אֵלְקוֹת, הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא הֵם בְּחֵינֵת הַשְּׁלֵשָׁה קוֹי חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאֶרֶת שֶׁהֵם חֶסֶד דִּין רַחֲמִים, שֶׁהֵם כֹּלֵל כֹּל הַמְּדוּת, הֵינּוּ בְּחֵינֵת הַמְּשֻׁכֵּת רוּחְנֵיית אֵלְקוֹת לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּמִים שֶׁהֵם הַמְּדוּת. אֵל עֲלִיּוֹן זֶה בְּחֵינֵת אוֹרוֹת הַצְּחָצְחוֹת שֶׁהֵם לְמַעְלָה מִהַסְּפִירוֹת שֶׁבָּהֶם מִצְחָצְחִין נִפְשׁוּ בְּבְחֵינֵת וְהַשְּׁבִיעַ בְּצְחָצְחוֹת נִפְשׁוּ הַגּוֹל שְׂוֹכֵין לְזוֹה עַל יְדֵי הַמְּשֻׁכֵּת רוּחְנֵיית אֵלְקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים. וְהוּוּ בְּחֵינֵת כֹּל עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּחֵינֵת צְחָצְחוֹת שֶׁהֵם עֲלִיּוֹנִים מִהַסְּפִירוֹת וְעַל יְדֵי זֶה וּזְכוּן לְחֹתֵר וּלְחֹתֵר הַעֲצוֹת עֲמֻקוֹת הַגּוֹל. וְהוּוּ גּוֹמֵל חֲסִדִים טוֹבִים, הֵם בְּחֵינֵת חֲסִדֵי דוֹר הַנְּאֻמְנִים (כְּמוֹכָא

שֶׁהֵם מַחֵי הַמְּלֻכוֹת, כִּי הַמַּחֲזִין נִקְרָאִים טוֹבִים, הֵינּוּ כְּגוֹל, כִּי חֲסִדֵי דוֹר, שֶׁהֵם הַעֲצוֹת, הֵם מַחֲזִין וְקוֹיִם שֶׁל הַמְּלֻכוֹת שֶׁהוּא הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי עַקֵּר גּוֹדֵל הָאֲמוּנָה עַל יְדֵם כְּגוֹל. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְהוּוּ בְּחֵינֵת גְּרִים שְׂנַעֲשִׂין עַל יְדֵי עֲלִית הָאֲמוּנָה, שְׂזָהוּ בְּחֵינֵת וְקוֹנֵה הַכֹּל שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ קוֹנֵה הַכֹּל וּמְלֻכוֹתוֹ כְּכֹל מִשְׁלָה וְאַפְלוֹ אֲמוֹת הָעוֹלָם נִכְנָעִים אֵלָיו וּמוֹדִים כּו וְיִתְבָּרֵךְ. וּכְשֶׁמִּקְרָבִין הַגְּרִים יְכוּלִין לְהִזִּיק לְיִשְׂרָאֵל חֵם וְשָׁלוֹם וְכוּ' וְצִרִיכִין כַּח הַמְּנַגֵּי אֶרֶץ וְכוּ' וְהוּוּ בְּחֵינֵת וְזוֹכֵר חֲסִדֵי אָבוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינֵת הַמְּנַגֵּי אֶרֶץ שֶׁהֵם זְרוּעוֹת עוֹלָם, כִּי הַזְרוּעוֹת מְנַגֵּים עַל הָאָרֶץ כְּמוֹ כְּנָפֵי הָעוֹף שֶׁמְנַגֵּים עַל הָעוֹף, כִּי הַזְרוּעוֹת בְּמִקּוֹם הַכְּנָפִים כְּעוֹף שֶׁהֵם בְּחֵינֵת מְנַגֵּים וְעַל כֵּן וְזוֹכֵר חֲסִדֵי אָבוֹת שֶׁהֵם זְרוּעוֹת עוֹלָם כְּפִדּוּעַ הֵם בְּחֵינֵת הַמְּנַגֵּי אֶרֶץ שֶׁמְנַעֲלִין לְבְּחֵינֵת פְּתוּחֵי חוֹתֵם וְכוּ'. אֲבָל עֲדוֹן צִרִיכִין תִּקְוֵן הַמְּשֻׁפֵּט שִׁיחָה עַל יְדֵי מִשִּׁיחַ כְּגוֹל וְהוּוּ וּמְבִיא גּוֹאֵל וְכוּ', שֶׁהוּא מִשִּׁיחַ, שֶׁהוּא הַגּוֹאֵל צָדֵק שֶׁעַל יְדוֹ יִהְיֶה תִּקְוֵן הַמְּשֻׁפֵּט וְאִם נִשְׁלֵם גּוֹדֵל הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת כְּגוֹל. וְהוּוּ וּמְבִיא גּוֹאֵל לְכִנּוּי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׂמוֹ כְּאַהֲבָה, כִּי עַקֵּר שִׁלְמוֹת הָאֲמוּנָה כְּשֶׁזּוֹכֵין לְהוֹדִיעַ אוֹתָהּ לְכִנּוּי וּלְכִנּוּי בְּנָיו בְּבְחֵינֵת וְהוֹדְעָתָם לְכִנּוּי וּלְכִנּוּי בְּנָד, בְּחֵינֵת וְעַד דוֹר דוֹר אֲמוּנָתוֹ כְּדִי לְהַגְדִּיל שְׂמוֹ וְיִתְבָּרֵךְ עַד עוֹלָם, כִּי עַקֵּר הַגְּדֻלָּת הַשֵּׁם דִּקְרָשָׁה הוּא עַל יְדֵי הַכְּנָפִים, כְּמוֹ

פ"ה

(כְּמוֹכָא

בְּחֵינֵת)

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונגזי הגר ד

חושן משפט רמא

שכתוב: "ולא ימחה שמו מישראל". כי הפנים שמשאירין מגדילין שמו ותפרד בכל דור ודור ועל ידי זה מקימין שם אביהם ואמם. ועל פן הפנים אומרים קדיש על אביהם ואמם שעקר הקדיש הוא הגדלת שמו ותפרד כמו שאומרים ותגדל ותקדש שמה רבא וכו', וכל זה זוכין על ידי תקון המשפט שהוא עקר שלמות תקון הברית שהוא בחינת שמיני עצרת שאז הנוקבא עוצרת הפסח ואינה גשחתת חס ושלום ומזה נמשכין הולדות דקדשה שמו לדין בנים בקדשה שמודיעין להם האמונה מדור לדור שעל ידי זה נתגדל ונתקדש שמו בכל דור. וזהו ומביא גואל לבני בניהם למען שמו שמביא הגואל צדק שהוא משיח שהוא תקון המשפט לבני בניהם. כי עקר התקון בשביל הפנים, דהינו לזכות לתקון הברית להציל מהשחתת זרע רק להשאיר בנים וכו' בנים בקדשה שעל ידי זה עקר הגדלות שמו פנ"ל, וזהו למען שמו וכפ"ל. וזהו באהבה, בחינת אהבה דקדשה ששורה בקרבנה דקדשה שזוכין על ידי תקון המשפט שהוא על ידי הגואל צדק פנ"ל:

וכל זה זוכין על ידי העצות שהמשכנו מפעמקים על ידי שצועקים לה' ותפרד מעמק הלב, בבחינת מפעמקים קראתו, בחינת צעק לבם אל ארני, כמו שמבאר שם. וזהו מלך עוזר ומושיע ומגן, זהו בחינת צעקת הלב מפעמקים

ת"ת

שעל זה כרמזין אלו התבות מלך עוזר וכו' שהוא צעקה סתם שצועקין אליו ותפרד ואין מפרשין לפניו ותפרד שום הצטרכות ובקשה בפרטיות רק צועקין סתם מעמק הלב: מלך עוזר ומושיע ומגן כמו מי שהוא בצרה גדולה עד שאינו יכול לפרש בקשתו כלל רק צועק מעמק הלב אליו מלך עוזר וכו' שצועק סתם וקורא אותו ותפרד לעזרה וישועה ואינו מפרש בקשתו כלל מעצם דחקו, שזהו בחינת צעקת הלב מפעמקים שעל ידי זה חותרין העצות פנ"ל שעל ידי זה גדלה האמונה שעל ידי זה עקר התפלה פנ"ל:

והנה פלילות ברכה זאת נקראת ברבת אבות, כי עתה אנו ממשיכין עלינו זכות אבות שזוכין שיועיל על ידי תקון האמונה פנ"ל וכבר מבאר לעיל שהאבות הם בחינת המגני ארץ פנ"ל ועל פן מסמיך מגן אברהם ואמרים שתי פעמים מגן, מלך עוזר ומושיע ומגן ואחר כך ברוך אתה ה' מגן אברהם פנ"ל המגני ארץ שהם תקון הגרים שגששין על ידי עליית האמונה פנ"ל. ועקר המגנים הוא בחינת אברהם שהוא ראש האבות והוא התחיל להמשיך האמונה בעולם, כי היה ראש לפאמינים ועל פן היה ראש לגרים, כי הגרים נעשין על ידי אמונה פנ"ל וכשעששין גרים יכולין להזיק חס ושלום, וצריכין פח המגני ארץ שמעלין ומתקנים הנאות וכו' פנ"ל. וזה שאמר ה' ותפרד לאברהם אל תירא אברהם אנוכי

מגן לד', 'מגן' דוקא שהאיר עליו והמשיך בו כח המגני ארץ, כי הוא ה'ה צריך לזה ביותר מחמת שה'יה ראש למאמינים וראש לגרים וכו', וזהו: "נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם כי לאלקים מגני ארץ וכו'". כי הכל אחד, כי נדיבי עמים נאספו הם הגרים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וזהו: עם אלקי אברהם, כי כלם הם עמו, כי אברהם הוא הראשון שהתחיל לעסק בהם כנ"ל. וזהו שנסמך לזה: "כי לאלקים מגני ארץ", כי לזה צריכים בחינת כח המגני ארץ כנ"ל וכו' וזה הפקרא "כי לאלקים מגני ארץ" שם בהתורה הנ"ל, כי הוא ראשי תבות מלא"ד, ענין שם. ועל כן מסימין ברפת אבות ברוך אתה ה' מגן אברהם וכו'":

כו ועל כן אברהם וכל האבות עסקו בחפירות בארות, כי כל עבודתם ה'יה להעלות האמונה מנפילתה לגלות אלקותו בעולם על כן עסקו בחפירות בארות מים כדי לחתור ולחפר המים עמקים הנ"ל שמהם גדלה האמונה כנ"ל:

וכו', מפל שכן וכל שכן שלא בקדשה חס ושלום חס ושלום וזהו בחינת שדי שיש די וגבול בפאלקותו לכל בריה, ענין שם היטב (כחות 1) וזהו בחינת ברפת אתה גבור לעולם אדני שהוא בחינת גבורות, בחינת שמאלו תחת לראשי וכו', כמו שאיתא בפגנות, הינו בחינת הצמצום המחין שנמשך מבחינת גבורות מבחינת שמאל שזהו בחינת שמאלו תחת לראשי, ראש הוא הגדלת המח והתקמה שבראש וצריכין להמשיך ולהניח בחינת השמאל תחת הראש והדעת, הינו בחינת הצמצום כדי שצמצום את מחו שלא לשוטט חוץ לגבול שיש לו וכו'". וזהו בחינת מתיב מתיב שמופירין שם כמה פעמים, כי מתיב מתיב זה בחינת פרוזים שמבדרים הניצוצות מעמקי הקלפות שהם סגרא דמותא ומעלין אותן ומחין אותם כמו שאיתא בפגנות, הינו שמעלין ומבדרין מבחינת החתים בשרו מבחינת פגם הבגית לבחינת פתוחי חותם קדש לה', שזהו עקר הפרור, כי פגם הבגית עקר סגרא דמותא, בחינת הגליה ידות מנות. וכשמתבדרין על יצרו ומשברין את התהדורים רעים ומעלין מבחינת החתים בשרו לבחינת חותם קדשה כזה מעלין הניצוצות שנפלו על ידי פגם הבגית ממות לחיים, כי המחין דקדשה הם עקר החיים בחינת התקמה תתיב ועקר הפרור הוא על ידי הצמצום שצריכים לזהר מאד ולהתגבר בכל כחו לצמצם את מחו שלא

כח ואלו המגני ארץ עוסקים לברר ולהעלות מבחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה' כנ"ל, שזהו בחינת תפלין כנ"ל, וצריכין לתקן בחינת הצמצום של המחין שזהו שם שדי שבתפלין שלא ישוטט המח כמה שאין לו רשות, כי אפלו בקדשה אסור לו לצאת במחשבתו חוץ לגבול

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רמז

לא

להניח את מחשבתו לשומט ולהרהר חס ושלום ואפלו בשבא עליו איזה הרהור רע בעל כרחו צריך להתנבך להפס את מחשבתו ולצמצמה שלא תוסף להרהר ולחשב בזה כלל רק להקשיף המחשבה לדברים שבקדשה ועל ידי זה עקר העליה והברור. ובהו ממשיך על עצמו כח המגני ארץ שמעליו מהחטים בשרו לפתוחי חותם וכו', דהינו שהמחשבות וההרהורים רעים שממנו היה נעשה חס ושלום החטים בשרו, דהינו מקרות חס ושלום, הוא מעלה אותם מהחטים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה', דהינו שבפיה את מחשבתו ומהפכה מפות לחיים וחושב דיקא מחשבות קדושות בתורה ועבודה ויראת שמים, כי המחשבה ביד האדם להמותה פרצונו למקום שהוא רוצה, כמבאר בדבריני כמה פעמים:

ועל פן מזכירין תחית המתים בכרפת אתה גבור שהוא בחינת תקון צמצום המחין, כי עקר הברור על ידי הצמצום של המחין וכנ"ל. וכן צריכין לצמצם המחין אפלו בקדשה שלא ישומט המח כמה שאין לו רשות בחינת כמפלא מקד אלא תדרש וכו', כמו שמבאר שם, כי בשמשומט חס ושלום כמה שאין לו רשות אפלו בקדשה זהו בחינת רבוי האור שגורם שכירת פלים חס ושלום, שמשם כל הניצוצות הנפולין שמשם נמשכין כל הרהורים וכל

המחשבות רעות פנודע. על פן בכרפת אתה גבור מתקנים צמצום המחין ככל הבחינות שלא תצא המחשבה חוץ לגבול הקדשה למקומות החיצונים לחשב חס ושלום, מחשבות חוץ חס ושלום, וגם שלא תצא ותשומט המחשבה במקומות הקדושים למעלה ממדרגתה שלא תהרס הגבול חס ושלום וכנ"ל ועל ידי זה עקר הברור שהוא בחינת תחית המתים כנ"ל. וזה בחינת פלים במחשבה אתברורו שעקר הברור הוא על ידי המחשבה על ידי שבופה את מחשבתו שלא תחשב חוץ לגבול וכנ"ל. ועל פן מזכירין ה' פעמים תחית המתים בכרפת זאת פנודע בפנות, כי על ידי הברור הנ"ל שהוא בחינת תחית המתים על ידי זה מתקנים את המח ויהדעת שבראש ואז נתקנים החמשה חושים שבלם נמשכים מהמח שבראש, כמו שמבאר שם לענין ראש השנה (פאת די) ולענין ה'שיבה (פאת טו) וכנגד זה מזכירין חמש פעמים תחית המתים כנגד החמשה חושים שבראש שנתקנים על ידי הברור והעליה שמעליו מהחטים וכו' לחותם דקדשה שהוא תקון המח, שזהו בחינת תחית המתים כנ"ל:

וזהו בחינת אתה גבור לעולם אדני', שפראשו כמו שפרש רש"י על פסוק "ואתה מרום לעולם אדני'", שפרש שם, לעולם יודך על העליונה וכו', עין שם. וכן הפנה פאן שאמורים אתה גבור

וזהו בחינת הזכרת טל וגשם בכרחה לעולם ועד תמיד. פי לעולם ידו על

העלינה ובודאי יתגבר ויגמור פרצונו, הינו שאפלו אם כבר נתעה האדם והרגלה מחשבתו לשוטט ולחשב בחוץ חס ושלום, מחשבות זרות ורעיונים והרהורים רעים חס ושלום, אף על פי כן ה' יתברך גבור לעולם ואם יתלה עיניו למרום ויכל להתגבר לעולם על המחשבות וההרהורים ולהמשיך מחשבתו אל הקדשה, פי המחשבה בידו תמיד וה' יתברך גבור לעולם לעמוד בעורו אם ירצה להתגבר עליהם. והוא

מחיה מתים אמה ורב להושיע, מחיה מתים הוא בחינת הברור שנגעשה על ידי התגברות המחשבה פנ"ל. והוא ורב להושיע, שה' יתברך רב להושיע וישועתו רבה מאד מאד ויכול להושיע תמיד ועקר הישועה גמושך מבחינת עצות טובות, פי העצות נקראים ישועות פנ"ל. הינו שמוזכרין באן התחלת התקון שהם העצות העמקות הנ"ל שמהם התחיל התקון פנ"ל כדי להמשיך העצות העמקות עלינו גם עתה כדי שנוכל לתן עצה בנפשנו לעמוד בנגד המחשבות רעות המתגברים בשטף מים רבים חס ושלום, פי בכל תקון ותקון צריכין עצות, הינו עצות אמיתיות הנמשכין מפעוני הישועה מעצות עמקות הנ"ל כדי לזכות להתגבר על כל המונעים והמעכבים את התקון:

זאת, פי מימי הפל והגשם נמשכין בשרשם מבחינת מים עמוקים עצה הנ"ל שהם המים שמהם גרלה האמונה ומשם נשתלשל ונמשך מימי הפל והגשם בגשמיות. ועל פן אין הגשמים יורדים אלא בזכות אמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ובשפוגמין באמונה, שהוא בחינת עבודה זרה, נאמר, ועצר את השמים ולא יהיה מטר. פי בשלש אמונה שנגמשת מעמקא דבירא מבחינת מים עמוקים הנ"ל, על ידי זה נמשכין גם הגשמים בגשמיות ולהפך להפך חס ושלום וכנ"ל. וזהו בחינת החלוק שבין טל וגשם, פי טל אינו נעצר לעולם אבל גשמים נעצרו חס ושלום, על ידי פנים האמונה וצריכין לזה תפלות ותקון האמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי הפל יורד בכל בקר, כמו שכתוב ובבקר היתה שכבת הפל וכו'. פי בעגן האמונה, שהיא בחינת מלכות יש שני בחינות, פי יש בחינת עצם הנקדה של מלכות אמונה שזאת הנקדה נקמת לעד ואינה נפסקת לעולם, בבחינת ומלכותו ואמונתו לעד נקמת, בחינת והארץ לעולם עמדה, והוא בחינת השפעת האמונה הקדושה שנגשפעת עלינו מלמעלה תמיד שמשם שרש האמונה שנוקבע בלב כל אחד ואחד. אבל יש בחינה שניה, דהינו מה שצריכין להוסיף תוספת הארה והיות ומחין על נקדת האמונה ולהגדילה בכמה הגדלות

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רמה

ולבנותיה ולעשותה בחינת פרצוף וזה תלוי בתקון מעשינו, כמובן כל זה בכונות האר"ל על פי דרכו הקדש, שיש בחינת נקדת המלכות שהיא נקדה אחת מעשר ספירות ויש בחינת הגדלת המלכות מה שצריכין להגדיל הנקדה ולהוסיף עליה בחינת תשע ראשונות כדי לעשותה בחינת פרצוף שזה תלוי בתקון מעשינו, בחינת באלקים נעשה חיל וכו' פדיוע כל זה, וכן לענין התקונים הנאמרים בהתורה הנ"ל. וזהו בחינת טל ונשם, כי הטל אינו נעצר, ויורד בכל יום בפקר, כי ה' יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית והכל בשביל לגלות אמונתו בעולם לרע שיש רב ושליט מנהיג ומושל ויתברך שמו לעד שזהו העקר פנ"ל. ועל פון בכל יום ייום נמשך חיות האמונה הקדושה ממים עמקים הנ"ל שמשם עקר גדולה כדי שיהיה קיום לעצם נקדת האמונה הנ"ל כדי שלא יחרכ העולם חס ושלום שמתקנים על ידי אמונה פנ"ל, ומבחינה זאת נמשך הטל בכל יום בפקר כי עקר התגלות האמונה היא בפקר פנ"ל. אבל עדין אנו צריכין על ידי תקון מעשינו לתקן נקדת האמונה להגדילה ולבנותה וכו' פנ"ל ועל פון אנו צריכין בכל יום לעזור על ידי מעשינו המים עמקים הנ"ל וכו' כדי להגדיל את נקדת האמונה כדי שתאיר האמונה באור גדול ובהתגלות נפלא בכל העולם ומשם נמשך בחינת

השמים, הינו על ידי שאנו חותרין וחופרין עד שמוצאין את המים עמקים הנ"ל כדי להגדיל ולבנות את האמונה פנ"ל, שזהו בחינת חפירות הנארות שחפרו האבות פנ"ל, ומאלו המים עמקים שאנו חותרין ומוצאין על ידי התעוררות שלנו משם נמשכין השמים שפאין על ידי אתערותא דלתתא דיקא. ועל פון השמים נעצרון לפעמים חס ושלום, כשאין האמונה בשלמות, והינו כשאין עוסקים לחתור המים הנ"ל שמהם גדלה אמונה שמשם שרש השמים וכו' ל און השמים נעצרון חס ושלום. ואז צריכין תפלה שהוא בחינת אמונה שנמשך ממים עמקים הנ"ל שאנו חותרין ועל ידי זה חוזרים ויורדים השמים וכו' ל. וזה בחינת מכלכל חיים בתקון, זה בחינת תקון המאכלים שמשכיו כדי לברר ולתקן פגם הברית שנמשך על ידי פגם המאכלים חס ושלום, כמו שמבאר שם (באת יד) וזהו בחינת מכלכל חיים בתקון, בתקון דיקא, הפך המאכלים שיש בהם אפירות השדים חס ושלום, שהם באים מתקפא דדינא רחמנא לצלן. וזהו בחינת סומך נופלים, זה בחינת האמרות טהורות הנ"ל שנמשכין על ידי הפרור הנ"ל שעל דון מחיין כל הגשמות הנפולות, כמו שמבאר שם וכו' ל. וזהו בחינת ורופא חולים, כי על ידי תקון האמונה נמשך רפואה פנ"ל. וזהו בחינת ומתיר אסורים, זהו בחינת הנאולה בחינת

הדעת שהיא ברפת אתה חונן לאדם דעת, כי שלש ראשונות הם רק הברפת שבחו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל ובסודר שבחו אנו מזכירים כל התקונים הנ"ל. אבל עכשו מתחיל עקר התפלה שהיא בקשת צרכיו, דהיינו שאנו מבקשין ומתפללין שימשיך עלינו הוא יתברך כל התקונים הנ"ל ששעשין על ידי המגני ארץ שהם עוסקים להשלים הדעת שהוא עקר הקדשה. וזה שמבקשין מיד על הדעת שהוא ברפת אתה חונן ואחר כך מבקשין השיבנו וסלח לנו, זהו בחינת ראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים, כמבאר שם בהתורה הנ"ל (באת ד) שבראש השנה נתמקן הדעת על ידי תקון האמונה, שהוא בחינת ראש השנה, עין שם. ובעשרת ימי תשובה מתקנים החותם ומעלין לבחינת פתוחי חותם קדש, כי זה עקר התשובה בחינת אם תוציא יקר מזולל וכו' וביום הכפורים הוא גמור תקון החותם וכו'. וזהו בחינת אלו השלש ברכות אתה חונן זה בחינת תקון הדעת, בחינת ראש השנה. השיבנו בחינת תשובה בחינת עשרת ימי תשובה בחינת אם תוציא יקר מזולל, דהיינו לזכות לברך בכל פעם מהחתיים בשור לבחינת פתוחי חותם וכו' פנ"ל. סלח לנו זה בחינת יום הכפורים שאו הוא סליחות עונות שאו גמור תקון החותם פנ"ל. ואחר כך אומרים ברפת גואל ישראל ועל ידי זה ממישיבין בחינת הגאולה בחינת קדשת

גאולת מצרים שיצאנו מבית האסורים מעבדות לחרות שאו נחפררו ונתתקנו כל ניצוצי קרי של אדם הראשון שזה היה עקר הגאולה, כמובא שם בהתורה הנ"ל על ענין ניסן (באת י"ד), עין שם. כי מחמת שברכה זאת מדרגת מעקר הברור שמבררו ומעלין מהחתיים בשור לבחינת חותם דקדשה, שהוא בחינת תחית המתים על פן מוכרין בה כל הבחינות הנ"ל ששעשין על ידי הברור הנ"ל שהוא תקון האמונה ששעשה על ידי המושכת העצות ממעמקים פנ"ל:

כט וְאָז אומרים קדשה וברפת אתה קדוש, כי על ידי הברור הנ"ל נשלם הקדשה על ידי שמעלין מבחינת החתיים בשור לבחינת פתוחי חותם קדש לה' פנ"ל, וזהו בחינת וקדושים בכל יום יהלודי סלה בכל יום דיקא, כי בכל יום צריכין לתקן ולברר כל התקונים הנ"ל שעל ידי זה נתוספת קדשתו וכו' למעלה על ידי שעולה הקדשה ממקומות הנמוכים שזה עקר התעלות הקדשה וכו' פנ"ל:

ל ועל פן מתחילין אחר שלש ראשונות ברפת אתה חונן, כי שלש ראשונות הם בחינת ברפת אבות, כי הם כנגד האבות אברהם יצחק ויעקב פדיע, שהם בחינת המגני ארץ שהם התחלת האמונה שהם מעלין מהחתיים בשור לבחינת פתוחי חותם שהוא תקון הדעת פנ"ל. ועל פן מתפללין תקף אחר כך על

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רמז

צ"ג

ניסן שאז היה גאלת מצרים שעל ידי זה הוא חוזק המלאך שעל ידי זה הוא תקון המאכלים שלא יקלקלו המאכלים את הדעת על ידי מקרות חס ושלום, שבאים משם שמהם כל העניינים והצרות והגלויות רחמנא לצלן פידוע ועל זה אני מתפללין שירא בעניני ויריב ריבנו מאת כל מויקי עלמא העומדים עלינו בכל יום וימהר לגאלנו מהם גאלה שלמה, וכל הגאלות הם בחינת קדשת ניסן, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין לגאל, הינו שימשיך עלינו בחינת קדשת ניסן, שהוא בחינת חוזק המלאך כדי להציל ממקרות חס ושלום, הבאים על ידי המאכלים כמו שמבאר שם, ע"ן שם. ואחר כך מתפללין על רפואה וברפת השנים, כי עקר הרפואה על ידי תקון האמונה, כמבאר בתחלת התורה הזאת, שבשנופלין מאמונה חס ושלום, שאין מועיל להם רפואות חס ושלום, אבל בשמיעלון ומתקנין האמונה זוכין לרפואה אבל עקר הרפואה גמ'שכת בשזוכין לתקון המאכלים הנ"ל שהם בחינת ניסן, בחינת גאלת מצרים שאז נאמר, כל המחלה אשר שמתי וכו' לא אשים עליך כי אני ה' רופאך:

דהינו שבאים חס ושלום מכות מפלאות שאין מועיל להם לא רפואות ולא זכות אבות ולא תפלה ולא קולות והגיוחות וכו'. ואחר כך מבאר איד לתקן את האמונה בכל הבחינות המבארים שם פנ"ל. וכבר בארנו שאין האמונה נתתקנת בשלמות עד שזוכין לכל התקונים הנאמרים שם עד תקון המשפט פנ"ל ואז דיקא נגמר תקון האמונה בתכלית השלמות פנ"ל. ועתה נוכל לומר שהתקונים האלו הם כנגד בחינת הקלקולים הנ"ל וכנגד כל פגם וקלקול מקלקולים הנ"ל יש פאן תקון כנגדו, כי על ידי שצויעקים מעמק הלב שעל ידי זה חותרין הפנים הנ"ל ומוציאים עצות עמקות הנ"ל שמהם גדלה האמונה פנ"ל, על ידי זה נתתקנין הקולות והגיוחות וכו' שיכולין להועיל עתה, כי הקולות והגיוחות הם בחינת קול בלא דבור ועל פן נתתקנין על ידי עמקי הקולות מפעמקים מעמקי הלב שהם שרשי הקול, ועל ידי הפגני ארץ שהם מתקנים את הגרים ומעלים לבחינת פתוחי חוהם קדש וכו' על ידי זה נתתקן שיועיל זכות אבות, כי האבות הם בחינת הפגני ארץ פנ"ל. ועל ידי תקון המאכלים שנתתקנים על ידי שמחה שהוא חוזק המלאך, על ידי זה גמ'שך רפואה, כי עקר כל הרפואות הם על ידי אכילה ושתיה שנותנין מאכלים ומשקאות לרפואה וכשזוכין מקבלין הרפואה על ידי כל מה שאוכלין ושותין בבחינת וברך את

לא כי כאשר נדרק בדברי התורה הנוראה והעמקה והרחבה הנ"ל נמצא בכל פנה ובכל קצה דברים נפלאים, כי בתחלה חושב כמה בחינות שנתקלקלים על ידי נפילת האמונה,

חס ושלום, שעל ידם קלוקל המאכלים שגורמין מה שגורמין חס ושלום פנ"ל. ועל כן מוכרין כמה פעמים בבקשה זאת לשון ברכה כמו שאומרים ברוך עלינו ותן מל ומטר לברכה וכו' ומסמין מברך השנים הכל כפי להוציא את האדמה ופרותיה מהקללה של אדם הראשון שהוא על ידי פגם הכרית חס ושלום על ידי ניצוצי קרי של אדם הראשון פידוע. ואנו מברקשין שה' יתברך יבטל הקללות ויתקם לברכה, דהינו שיחנן המאכלים ולא יהיה בהם שום אחיזת הסטרא אחרא כלל:

גם ברוך עלינו מרמז על בחינת סדר היריעים הנפרד בתחלת התורה הנ"ל שעל ידי זה עקר הרפואה, דהינו שיברך את כל מיני תבואת האדמה לטובה ובכלל זה הוא תקון הסדר של היריעים כי בלא זה בודאי אין התבואה מוכה מאחר שאין נגדלים ונהלשים בסדרם הראוי חס ושלום. נמצא שאנו מתפללים גם על סדר תקון של היריעים שעל ידי זה עקר הרפואה ועל כן נסמך ברוך עלינו לרפאנו וכו"ל. ואחר כך אומרים תקע בשופר שמתפללין על קבוץ נדחים, דהינו לתקן ולקבץ כל ניצוצי הנשמות שנתפזרו על ידי פגם הכרית על ידי השחתת זרע חס ושלום, במבאר בהתפלה שמוסיפין שם להתפלל על זה פידוע, כי כל הכרכות עד עתה היו בענין זה בענין תקון החותם דקנשה שהוא תקון הכרית, דה

לחקך ואת מימיו וחסרתי מנחה מקרבך. ועל ידי תקון המשפט, שהוא קשר המרכבה, על ידי זה נתתן בחינת התפלה, כי התפלה היא בחינת קשר המרכבה פידוע שעל ידי התפלה נעשה עקר היחוד שהוא בחינת מטה שלמה של יעקב שהוא בחינת ארבעה דגלים של שנים עשר שבטים שהם בחינת המרכבה פנ"ל. וקמו שכתב רבנו ז"ל (בלקוטי תניא בסיון טו) שעקר התחברות והדבקות לה' יתברך הוא על ידי התפלה שעל ידה עקר היחוד פידוע. ועל כן עקר התפלה על ידי משפט, כמו שמבאר בהתורה 'אמר אל הכהנים' (בסיון טו). כי עקר שלמות התפלה תלויה בתקון המשפט שהוא קשר המרכבה שעל ידי זה עקר היחוד והחבור של פגם ישראל עם ה' יתברך בחינת מרכבו ארמון טובו רצוף אהבה וכו' פידוע. נמצא שהרפואה נמשכת על ידי תקון המאכלים שנתתקנים על ידי שמחה פנ"ל (כי כל הרפואה באים על ידי שמחה, כמו שמבאר בגמ' אחר בלקוטי תניא בסיון טו) שזהו בחינת גיסן בחינת הגאולה, שזהו בחינת ברכת גואל ישראל על כן נסמך אחר כך ברכת רפאנו וכו"ל. ואחר כך מיד ברכת השנים שמתפללין שהיו השנים בסדרן ויברך את כל מיני תבואתה לטובה שהם המאכלים, הינו שמתפללין על תקון המאכלים שהיו נמשכין בבחינת ברכה ולא יהיה בהם שום אחיזת השדים שהם בחינת קללה

לקוטי הלכות

הלכות הפקר ונכסי הגר ד

חושן משפט רמ"ט

על ידי תקון המשפט ואז נופלים כל הפופרים והמינים:

לב ובשנופלים הפופרים והרשעים אז מתרוממים קרני

הצדיקים, כמו שכתוב: וכל קרני רשעים אנדע תרוממנה קרנות צדיק, כמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין זה בנמרא (מגילה). והנו שעל ידי שנופלים הפופרים והמינים אז מתפללין על הצדיקים ועל החסידים וכו' ועל פלמט בית סופריהם וכו', והינו שיתתקנו הישיבות הקדושות של הצדיקים האמתיים, שהם בחינת תקון האמונה בכל התקונים הנ"ל, (כמו שמבאר שם

באות טו המתחיל וזה בחינת רבי עם תלמידים, עין שם), כי לעתיד יהיו ישיבות שלמות קדושות שילמדו בהם הלמוד של אמונה הקדושה בבחינת (הישע"ב) עד אושיבך באהלים בימי מועד. וכמו שפרש רש"י שם, בימי מועד הראשון שהיה יעקב איש תם וישב אהלים. וכל הישיבה של יעקב אבינו שלמד בישיבה עם בניו ותלמידיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל הכל היה בהלמוד של האמונה הקדושה. כי המצות עדין לא נתנו ועקר המודם היה בענין האמונה הקדושה לכול העבודה וזה והקפירות ולהמשיך ולטע ולקבע בלב כל אחד ואחד האמונה הקדושה בשלמות וכמו שמבאר בשיחותיו הקדושות שזה היה כל עסקי האבות בלמודם עם הגרים, עין שם. ועל כן מסכת עבודה וזה דאברהם

תקון המקורות וכנ"ל, והינו שנובה לתקן הרעות ולעשות תשובה שלמה וכו' עד שנובה להציל מעתה ממקרה לילה מפגם הברית בכל הבחינות וכנ"ל. ועל כן עתה מתפללין על קבוץ גזרים הנ"ל, והינו שכל הנשמות שכבר נדחו על ידי הפגם הברית שכבר נכשלו בהם חס ושלום, שה' יתברך יקבצם בקדושה שנית שזהו בחינת כל ענין ברכה זאת שהוא מקבץ גזרי עמו ישראל פדווע. ואחר כך מתפללין הישיבה שופטינו שהוא בחינת תקון המשפט, כי עקר שלמות התקון הוא על ידי תקון המשפט כנ"ל ועל כן אומרים הישיבה שופטינו אחר מקבץ גזרי וכו', כי עקר תקון המשפט הוא דיקא על ידי שגזרים שלא להעלות בחינת טפת עשו וישמעאל אל המז, שזהו ההפך מבחינת מקבץ גזרי וכו', כי בחינת טפת עשו וישמעאל צריכים לדחותם דיקא, שזהו עקר בחינת תקון המשפט כנ"ל. על כן אומרים ברכה זאת שהיא תקון המשפט אחר מקבץ גזרי וכו' וכנ"ל, כי בחינת טפת עשו וכו' צריכים לדחותם דיקא ולא לקבצם בתוך קבוץ הגזרים, כי זהו עקר תקון המשפט כנ"ל, ועל ידי תקון המשפט אז דיקא נשלם תקון האמונה כנ"ל, על כן אומרים תכף אחר כך ברפת המינים להכניע ולעקר המינים והפופרים, כי כשזה קם זה נופל, כי עתה נשלם תקון האמונה

הוא על ידי תקון המשפט שיהיה על ידי משיח שהוא גמר תקון האמונה פנ"ל, על פן משיח כלל מפל התפלות, כמו שכתבאר במקום אחר מהמת שהוא בחינת תקון המשפט וכו"ל:

לג. ואחר כך אומרים רצה ומודים שמתפללין על עבודת הקרבנות שיעלו לרצון, כי כל בחינות הנ"ל הם בחינת קרבנות וקמרת שהם בחינת ברורים מעמקי הקלפות על ידי כל התקונים הנ"ל ועל פן מתפללין עתה על עבודת הקרבנות שיהיו לרצון כל הקרבנות וקמרת שהם כלולים מפל התקונים הנ"ל וזהו בחינת מודים אנהנו לך וכו' ועל נסוד שכתב יום עמנו ועל נפלאותיך וכו', זה בחינת אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחק וכו' שעמנו אנו צריכין להודות לו ותברך תמיד על גדל הנסים והנפלאות שעשה עמנו לחיותנו כיום הזה למע ולקבע בלבנו האמונה הקדושה אשר היא חיינו וארץ ימינו וזה עקר התכלית וזה כל שעשועי עולם הבא להודות לו ותברך תמיד ולברכו ולהללו ולשבחו וכו' על זה, על כל הנסים והנפלאות שעשה עמנו ממצרים ועד הנה למען נשאר קמים וחזקים באמונתנו הקדושה שהיא עקר חיותנו וקיימנו לעד ולנצח, שנהו בחינת כל הקרבנות בטלים חוץ מקרבן תודה, כמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה ימי חנכה (בלישוי תנאי סימן כ), ענין שם. הינו שלעתיד יעסקו רק בזה להודות

אבינו הנה ארבע מאות חמשים ושיש פרקי, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי הנה להם למוד גדול ונפלא בזה לעקר ולבטל העבודה וזה והקפירות ולהמשיך אמונה שלמה בעולם. ועל זה אנו מתפללין, על הצדיקים ועל החסידים וכו' ועל פלגות בית סופריהם, שהם פתי הישיבות של הצדיקים שלומדים עם התלמידים למוד האמונה הקדושה שהם נקראים סופרים, כי הם סופרים ומספרים בפה ובכתב גדלתו של יוצר בראשית ומלכותו ואמונתו לבניהם ותלמידיהם. ועל פן פוללין גרי הצדק עמכם, כמו שאומרים, ועל גרי הצדק וכו'. כי על ידי התגלות האמונה נתהוו גרים וכו' פנ"ל. ואחר כך מתפללין וירושלים וכסא דוד וכו' שהוא בחינת כסאות למשפט. וזהו בחינת את צמח דוד שהוא משיח שהוא בעל תקון המשפט, כי עקר תקון המשפט על ידו פנ"ל, כי אז ישלם תקון המשפט בתכלית השלמות על ידי משיח בן דוד. כי אף על פי שהתפללנו על תקון המשפט לא נמשך רק איזה הארה ממש כדי שיהיה לנו פח לעמוד כנגד המינים והכופרים, אבל עתה אנו מתפללין על בנן ירושלים וצמיחת קרן משיח שאז יתקנו כסאות למשפט בשלמות ואז ישלם התקון בתכלית השלמות (בענין זה יש לבאר עוד אם רצה ה'). ואז מתפללין שמע קולנו ומסמינו שומע תפלה, כי עקר קבלת התפלה שישמע ויקבל הוא יתברך את תפלתנו

לקוטי הלכות תלכות הפקר ונכסי הגר ד חושן משפט רנא

לו על כל החסד הנפלא שעשה עמנו בזה העולם להכניס בנו האמונה הקדושה. ואנו צריכין גם עתה בעולם הזה להמשיך עלינו בחינה זאת בחינת שעשוע עולם הבא, דהיינו להודות לו ותברך בכל יום על כל החסד הנפלא הזה שסבב בנפלאותיו להכניס בנו האמונה הקדושה כנ"ל. ואחר כך אומרים שים שלום, כי שלום כולל כל התקונים שבעולם, כי קדם כל תקון שיש איזה חסרון ופגם בודאי אין שלום וכשמתקנים זהו בחינת שלום שישלם הדבר בשלמות ועל פן לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, כי עקר כל התקונים הנ"ל הם על ידי העצות עמקות הנ"ל. ועקר תקון העצות הוא על ידי בחינת שלום בבחינת ועצת שלום תהיה וכו', כי מקדם תקון העצה היתה העצה חלוקה לשתיים שהיה חלוק לבו ולא היה יודע לתת עצה בנפשו. ועקר התקון על ידי שזוכה לעצה שלמה בחינת שלום בחינת עצת שלום כנ"ל ועל ידי זה זוכין לאמונה שלמה שהיא בחינת שלום שאין לבו חלוק על ה', כמו שמבאר בהתורה ושב (פסוק כ) שעקר האמונה על ידי שלום, ענין שם. ועל ידי זה זוכין לתקון הברית בכל הבחינות הנ"ל שהוא בחינת שלום, בחינת ברית שלום, כמו שפתיב: הגני נתן לו את בריתי שלום. וזה בחינת תקון המשפט שהוא עקר תקון הברית בחינת

אמת ומשפט שלום שפטו וכו' וזה בחינת הרפואות שנמשכין לכל המפלות הנפלאות, בחינת בורא ייב שפתים שלום שלום וכו' אמר ה' ורפאתיו. וזה בחינת למוד הישיבות הקדושות של רבי עם תלמידים שהם מרבים שלום בעולם, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, אמן ואמן:

לד וצ"ל "בפרי עץ חיים" בשער הזמירות פרק ו בכונות 'והברך דוד' ובכונות 'אז ישיר'. שכתב שם וזה לשונו, כבר פרשנו למעלה וכו' שאל התמה שהזכרנו הספירות והדברים בפולים ומכפלים, כי יש כמה פרצופים בכל עולם ועולם לכן תמצא כי אגחנו חוזרים להזכיר וכו', ענין שם. והעתקתי זאת לענייננו שגם פן אל יפלא בעיניך שהזכרנו בסדר התפלה הנ"ל כל התקונים הנ"ל כמה פעמים, כי בכל עולם ובכל דרגא צריכין לתקן כל התקונים הנ"ל וכן בכל יום ויום ובכל חדש ושנה ובכל דור ודור וכו' כנ"ל. כי כל אחד צריך עצות עמקות בכל יום בגשמיות ורוחניות ולגדל האמונה על ידי זה ולברר ברוחיים שהוא בחינת גרים וכו' ולהעלות מהחמים לפתוחי חותם קדש וכו', דהיינו להתגבר להציל את עצמו מהרהורים רעים ולהפך כל מחשבותיו למחשבות קדושות ולתקן המאכלים על ידי שמחה ולהמשיך בחינת תקון המשפט על ידי קשר המרובה וכו' כנ"ל. וכשזוכין לכל אלו

לד וצ"ל

הלכות נחלות

הלכה א

א על פי מה שמבאר במאמר 'האי מאן דאול למינסב אתמא וכו' מאי חזא דאול להרא דמירלא מנה וכו' סימן כ"ט, עין שם כל המאמר מתחלתו לסופו:

והכלל שצריכין לתקן העונות של השם"ה גידין על ידי תקון כלליית הגידין שעל ידי זה מרים המחזין בבחינת פנשר יעיר קצו וכו' ומשם נמשך לבנונית להלבין הדמים שמהם הפתמים ואזי הוא בחינת בגדים לבנים, עין שם. וכן הוא בחינת תקון המשא ומתן על ידי תקון הכללי שהוא צדקה, שהוא גם כן בחינת פנשר יעיר קצו וכו', עין שם. וכן הוא בחינת תקון הכללי של הדבור על ידי שבח הצדיקים שהוא גם כן בחינת פנשר יעיר קצו וכו', עין שם:

ב וזה בחינת ירשה לבנים, פי הכנים הם בחינת תקון כלליית הגידים, דהיינו תקון הברית, פי עקר תקון הברית הוא למעבד תולדין בקדושה ועל כן אחר מיתת אביהם שדן המזון להם, פי להם יש כח לתקן המזון בבחינת תקון הכללי, פי הם עצמן עקר תקון הכללי כנ"ל. פי תקון המזון הוא על ידי הצדקה שהוא בחינת השפעה בחינת זריעה בחינת זרעו

הבחינות הוא רק לפי המדרגה שלו וכפי אותו היום. ואחר כך בשעולה למדרגה אחרת צריך להתחיל מחדש אלו התקונים, פי אז צריך עצות חדשות לפי אותו הדרגא וכן בכל יום ויום פי אי אפשר לברר הכל בפעם אחת, רק מעט מעט בכל יום ויום ובכל חדש ושנה וכו' ועוד יש בזה פמה דכריים.:

שיך לעיל לענון תקון המשפט שהוא על ידי קשר המרפכה שהם בחינת שנים עשר שבטי בני יעקב וכו':.

לה וזה בחינת חשן המשפט שהיו בו שתיים עשרה אבנים על שמות בני ישראל, הינו כנ"ל. פי שנים עשר שבטי בני ישראל שבנגדם היו השתיים עשרה אבנים הם בחינת קשר המרפכה, פי הם ארבעה דגלים שהם בחינת ארבעה טורי אבן, פי בכל דגל ודגל היה מציר הגנון שבאבנים של אותו הדגל, כמו שפרש רש"י שם בפרשת הדגלים ואלו הארבעה דגלים ארבעה טורי אבן הם בחינת קשר המרפכה שכלולה מארבעת המלאכים שסימנם ארנמן כנ"ל ועל כן אלו הארבעה טורי אבן שבהם תקוקים שמות שנים עשר השבטים היו בחשן המשפט, פי כל זה הוא בחינת קשר המרפכה שהוא תקון המשפט כנ"ל:

הלכה ה בהלכות פריקה ומעינה הלכה ד אות ג:

לקוטי הלכות

הלכות נחלות א

חושן משפט רנ

לכם לצדקה, שהוא בחינת בנים ועל פן הממוז ראוי להם וכשהם מקבלים ויורשין את ממוז אביהם או נתתן על ידי בחינת תקון הכללי ואזי נעשה בבחינת לבושין בחינת בנים וכן נתלבש נשמת אביהם שמת. כי ידוע שמי שמת בלא בנים חס ושלום, או נשמתו ערטילאי ועל פן אפשר צריכה יבום או חליצה לתקן הנשמה דאזלא ערטילאי. אבל בשיש לו בנים או אין נשמתו ערטילאי, כי הבנים הם בחינת תקון הכללי שעל ידי זה תקון הלבושין בבחינת בנים לבנים כנ"ל. ויותר נתתן בשמינית ירשה לבנים שעל ידי זה שפגו מקבלין ממוז והם מתקנים אותו בבחינת תקון הכללי שהוא בחינת תקון הבגדים כנ"ל בבחינת צדק לבשתי. כי תקון הממוז על ידי צדקה כנ"ל, או על ידי זה נתלבש נשמתו בבחינת בנים לבנים, כי זה עקר תקון המת שיהיה לו לבוש לנשמתו כדי שיוכל לעלות לחיות בנעם ה' וכו' פמובא. וזה בחינת והניחו יתרם לעולליהם, אני בצדק אחזה פניך. שעל ידי שמיחיו ירשה לבנים, על ידי זה וזה ללבושין בחינת בנים לבנים, בחינת צדק לבשתי. וזהו בחינת אני בצדק אחזה פניך, בחינת לבושין כנ"ל שנגשין על ידי תקון הירשה שעל ידי זה וזה לחיות באור פני ה' כנ"ל:

קדיש הוא השבח הגדול שפכל השכחים, פמובא בזה הקדוש ועל ידי זה הוא גם כן בחינת תקון הכללי של הדבור כנ"ל. כי נפש המת צריכה לכל בחינת תקון הכללי כדי לתקן פנים כלליות השם"ה גידין שמושם סמרא דמוחא, כי אין מיתה בלא חטא, כי גורת המיתה הוא על ידי חטא אדם הראשון שפגם בכלליות הגידין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אדם הראשון מושך בערלתו הנה (פגדו לח ע"ב) ועל ידי זה וידעו כי עירום הם, הינו בחינת פנים הבגדים כנ"ל. ועל פן אז נגזר בעצב תלדי בנים, בחינת דם גדות שהוא פנים הבגדים, פמבאר שם, עין שם. וזה בחינת בעצבון תאכלנה, בחינת פנים הממוז וחסרון הפרנסה שהוא גם כן בבחינה זו על ידי פנים הבגדים, כמו שכתב רבנו שם שהפרנסה תלויה בתקון הבגדים בבחינת לחם לאכל ובגד ללבש וכנ"ל. ועל פן בעת התקון נאמר ויעש להם כתנות עור וילבישם, פמובא בתקונים וכו' תבו עבד להון וכו', כי עקר התקון בבחינת תקון הבגדים כנ"ל. ועל פן זה שמת צריכים לתקנו להכניע סמרא דמוחא ועקר תקונו על ידי שמיחיו בנים, כי הבנים הם עקר בחינת תקון הכללי שהוא תקון סמרא דמוחא כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, כל המניח בן לירשו כאלו לא מת. וזה בחינת חלקם בחיים וצפונך המלא במנעם ישבעו בנים וכו', שעל ידי בנים חלקם בחיים וכאלו לא

ג וזה בחינת מה שהבנים אומרים קדיש שהוא שבח צדיקו של עולם, כי

16 RU

חושן משפט

מת כנ"ל ועקר התקון על ידי הירשה
שמןקבלין הבנים כנ"ל. וזה בחינת
והניחו יתרם לעולליהם שעל ידי זה
תקון הבגדים בחינת אני בצדק אחזה
פגוד כנ"ל:

וזה שצווקון צדקה תציל ממות, כי זה
עקר תקונו על ידי הצדקה שהוא
בחינת תקון הבגדים, בחינת צדק
לבשתי כנ"ל ועל פן צדקה תציל ממות,
כי על ידי זה נתתקון ונתבטל סמרא
דמותא כנ"ל:

ד ועל פן עקר הקדיש לשבח ולרומם
בחינת שם י"ה בחינת ותגדל
ויתקדש שמו"ה רבא, כמובא. כי זה עקר
התקון על ידי שמרימין המחין בבחינת
כנ"ל יעיר קנו שהם בחינת י"ה, כמובא
וכמו שכתב רבנו גרו יאיר (סימן ט) על
פסוק שכמו יח עדות לישראל. וזה בחינת
ויתקדש שפנתו תקון שדי כמו שאיתא
בפגנות, הינו בחינת תקון הכללי שהוא
בחינת שדי על שם ששדי וזרה פחין
תקונין לכל המקומות הדקים והצרים,
כמו שמבאר שם, עין שם. וזהו ותגדל,
כי על ידי הבנים שמולדין ישראל על ידי
זה נתרבב ונתגדל גבול הקדשה, כי
נפשות ישראל שרשם בקדשה עליונה
מאד ושמו משתף בשמנו וכל מה
שנתוספין ונתרביין ישראל נתגדל גבול
הקדשה ונתגדל שמו, כביכול, ממש, כי
שמו משתף בשמנו. ועל פן הבנים
שהוליד בישראל הם אומרים ותגדל
ויתקדש שמו רבא, כי הם בחינת הגדלת
שמו, כביכול, כנ"ל ועל ידי זה בעצמו
הם בחינת תקון הכללי מאחר שעל ידם

לקוטי הלכות

הלכות נחלות א

חושן משפט רנה

נתגדל ונתקדש שמו ונתרחב גבול הקדשה כ"ל ועל פן הכנים אומרים קדיש בבחינת תקון הכללי כ"ל. ועל פן נתתקן הקדיש בלשון תרגום וגם יש בו לשון הקדש, הינו בחינת שלמות לשון הקדש על ידי לשון תרגום שהוא בחינת תקון הקבית, בחינת תקון הכללי, כמו שכתב רבנו במקום אחר. והוה בעצמו בחינת תקון הכנדים לבנים, שהם בחינת דם נעפר ונעשה חלב. והוה בחינת תרגום, דהינו שנתקבר ועולה הטוב אל לשון הקדש והרע נופל שהוא בחינת דם נעפר ונופל הפסלת, והטוב עולה ונתקבר ונעשה חלב, כמובא, כי עקר הלבוישין בבחינת תרגום שהוא בבחינת חשמי"ל, בחינת פתגות עור כמובא:

ה ועל פן בן קודם לבת, כי עקר תקון הכללי הם הכנים כ"ל. ועל פן בשעת לדה דם נעפר ונעשה חלב, שהוא בחינת תקון הכללי בבחינת כנדים לבנים, כמו שמבאר שם. אך עקר התקון נמשך דיקא על ידי בחינת היקא דמידלי מנה, דהינו בחינת צדיק, בחינת תקון פליליות הגידין שהוא בחינת כנשר יעיר קנו נשרא דא רוחא, כמו שמבאר שם. ועל פן במקום שיש בן הוא קודם, כי הוא תקון גדול מאד, כי הוא גם הוא יש לו פח לתקן יותר, כי זה התקון צריכין לעשות בכל דור דור עד ביאת משיחנו במהרה בימינו ללבן ולקבר הפתמים שהוא בחינת תקון חטא אדם הראשון כ"ל.

והבן שהוא בבחינת צדיק, שהוא בחינת נשרא דא רוחא כי עמך ישראל פלם צדיקים. ועל פן יש לו פח להמשיך לבנונית ותקונים יותר ויותר, על פן הוא תקון גדול לאביו מאד ועל פן שךד לו לבדו פל הירשה, כי הירשה שךד רק למו שיש לו פח לתקן יותר בחינת כנדים לבנים כ"ל. אבל הפת אין לה פח לתקן יותר, כי עקר התקון על ידי בחינת היקא דמידלי מנה כ"ל, אדרבא, עקר הפגם של בחינת הפתמים של הכנדים נוגע פה שהוא בחינת מלכות, כמובן שם ועל פן היא עצמה צריכה תקון, כי האשה חסרה תקון ותקונה רק כשנשאאת על ידי בעלה שהוא מתקנה בבחינת תקון הכנדים הנ"ל שהתקון הנ"ל הוא לבחינת האשה

כמובן. ועל פן פל נחלתה ועשירותה שךד לבעלה, כי הוא מתקנה כ"ל ועל פן אין לה במקום בן כלום, כי הוא קודם לה כנדיא, כי הוא תקון גדול ביותר מאחר שיש לו פח לתקן יותר כ"ל. אבל היא אדרבא, צריכה תקון כ"ל ועל פן היא מעברת הנחלה, כי צריכה להעביר הנחלה לבעלה, כי הוא מתקנה כ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו'ל: 'כל שאינו מניח בן לירשו הקדוש ברוך הוא מתמלא עליו עברה, שנאמר: והעברתם את נחלתו לבתו, לשון עברה, גם דורשין מנה לשון העברת נחלה על שם שהיא מעבירה נחלה לבעלה, כי הא ביהא תליא, כי פל מי שאינו מניח בן לירשו הקדוש ברוך

די זה נולדה ואזי דם נעפר ונעשה חלב רק שהפן קודם, כי הוא תקון יותר מאחר שיש לו פח לתקן יותר פנ"ל. אבל בשלא הניח זרע לגמרי ואזי הוא פגום לגמרי ונשמתו ערטילאי חס ושלום, אזי אין יכולים לתקנו רק משפחת האב בבחינת היכא דמידלי מנה שעל דם התקון פנ"ל:

ז וזה שאמרו בגות צלפחד, אם אנו חשוכות זרע תנה לנו נחלה ואם לאו תתנבם אמנו. כי הא בהא תליא מאחר שחשוכות זרע לפטר מן היבום כי אין נשמתו ערטילאי לגמרי, כי היבום הוא לתקן נפש המת דאזולת ערטילאי כידוע ומאחר שהם פוקרין מן היבום נמצא שהם גם כן בבחינת תקון הלבושין ועל כן ראוי להם הירשה פנ"ל. כי הירשה היא שכיבת לזרעו, שהם בבחינת תקון הלבושין פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ב

ענין ירשה ששייך לבנים

א על פי המאמר הנ"ל בהלכות פריקה ומעניה הלכה ב' המתחיל 'והי מקץ כי מרחמם ונהגם'. כי עקר הרהמנות הוא להאיר הדעת בעולם לדעת כי ה' הוא האלקים ולהוציא ישראל מעוונות שהם רוח שטות וכו'. ואפלו בשנסתלקין צריכין שיהיה נשאר

הוא מלא עליו עברה, הינו פעם שהוא בחינת התגברות הדמים, בחינת פבר פועם שהוא מלא דם וזה על ידי שלא הניח בן שהוא תקון הפללי תקון הדמים פנ"ל ועל כן מתעורר בחינת הפעם שהוא מהתגברות הדמים פנ"ל. וזה למדו מפסוק והעברתם את נחלתו לבתו לשון עברה פנ"ל, כי הבת אינה יכולה לתקן כל כך פנ"ל וזה על ידי שהיא צריכה להעביר נחלה לבעלה, כי אין יכולה להתקון רק על ידי בעלה פנ"ל. נמצא שעל ידי בחינת והעברתם, דהינו שהוא מעביר נחלה פנ"ל, על ידי זה בעצמו מתגבר בחינת הפעם, בחינת הקדוש ברוך הוא מלא עליו עברה, כי לא נתקנו הדמים פנ"ל. כי עקר התקון על ידי הבן שהוא בבחינת היכא דמידלי מנה פנ"ל:

ו וכן מחמת זה משפחת האב קרויה משפחה. אבל משפחת האם אין קרויה משפחה, כי אין יורשים רק מצד האב שהוא סמרא דרכורא שיש להם פח לתקן בבחינת היכא דמידלי מנה פנ"ל. אבל משפחת האם אין להם פח לתקן פנ"ל ועל כן אין יורשים כלל לעולם, אבל הבת ירשת במקום שאין בן והיא קודמת לכל שאר היורשים, כי לגבי אביה היא גם כן בבחינת תקון הפללי מאחר שהניח זרע בעולם ועבד תולדין, כי גם בשעת לדת הבת הדם נעפר ונעשה חלב על ידי בחינת פנשר ועיר קנו וכו' שעל

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ב

חושן משפט רנו

הדעת בעולם ועל פן צריכין להשאיר בן ותלמיד כדי שישאר דעתו למטה גם בשיסתלק למעלה. פי בשהוא למעלה לכד אין זה שלמות ועקר השלמות הוא כשהזכין להיות למעלה ולמטה פי שניהם יחד נקראין עולם. וזה בחינת בן ותלמיד, פי צריך להאיר בדרי מעלה ובדרי מטה בבחינת פי כל בשמים ובארץ וכו' וזהו בחינת בן ותלמיד, עין שם. ועל ידי שפאירין בן ותלמיד זוכין לבחינת מקיפים בחינת תכלית הדיעה אשר לא נדע, בחינת שפע הבהר, עין שם. ועל ידי פלליית בן ותלמיד זוכין בשעת אכילה לקבל הארת הרצון בחינת פעת יאמר לעקב ולישראל מה פעל אל בחינת ואמה נתת להם את אכלם בעתו, פי המלכות מקבלת הפרנסה מים החכמה שגמשיך על ידי הארת בן ותלמיד וכו', וכו' עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת ירשה ששקד לפנים, פי עקר המזון והפרנסה נמשך מהם מבחינת בן ותלמיד, פי על ידי פלליית בן ותלמיד משם מקבלת המלכות הפרנסה כנ"ל. פי כל אחד צריך להשאיר אחריו ברכה שישארו ממנו בנים בעולם, דהינו בן ובת, כמו שאמרו רבותינו ו"ל ואי לא חס ושלום, נשארה נשמתו ערטילאי חס ושלום, כמובא בזהר הקדוש כי אין שלמות להגפש פי אם כשנשארו ממנו בנים בעולם וכמובן היטב במאמר הנ"ל. פי צריך להיות

למעלה ולמטה וכן"ל, פי בשביל זה ירדה הנשמה לעולם הזה ונתלבשה בגוף העבור הזה והלא טוב היה לה להנשמה להיות בגבהי מרומים במקום אשר היה שם אהלה בתחלה אך באמת אין שלמות להנשמה בשהיא למעלה לכד ועקר שלמותה בשהיא זוכה לקשר העולמות יחד עליון בתחתון ובשביל זה נתלבשה בגוף כדי לקשר העולמות, פי גוף ונפש הם בחינת דרי מעלה ודרי מטה, בחינת שמים וארץ, כמו שדרשו רבותינו ו"ל (פנדרין 88) על פסוק יקרא אל השמים מעל, זה הנשמה. ואל הארץ, זה הגוף. וזה שכתב שם רבנו ו"ל במאמר הנ"ל שח' יתברך יש לו שרפים ומיות שלו בשעולה למעלה העבודה מעולם השפלה הזה, כמו שכתוב: ואביתה תהלה מגושי עפר מקרוצי חמר וכו'. פי העבודה של האדם בעולם הזה שהוא מלבש בגוף, יקרה מאד, פי הוא מקשר העולמות על ידי עבודתו על ידי שהוא משתף מגוף ונפש שהם בחינת שמים וארץ, דרי מעלה ודרי מטה, על פן יש לו פת לקשר עליונים ותחתונים יחד שזהו עקר השלמות לקשר העולמות יחד עליון בתחתון כנ"ל וכמבאר היטב במאמר הנ"ל. ועל פן אפלו בשנסתלק צריך להשאיר אחריו בנים בעולם הזה שימלאו מקומו בזה העולם ואז תוכל נשמתו לעלות אל אור הפנים לרצון

העולם

העולם

העליון על ידי שיהיה לו במה להתלבש על ידי שהשאר בנים בעולם. כי עקר הלבושין נעשין מזה שהשאר אחריו בנים בעולם שעל ידי זה נתקשרין עולמות עליון ותחתון כנ"ל, כי הלבושין הם בחינת גוף וכלי אל הנשמה ועל ידי שהנשמה היתה בגוף בעולם הזה וזכתה לזכך הגוף, על ידי זה יש לה לבושין לעולם הבא להתלבש ולעלות למעלה. ועל כן עקר הלבושין נעשה על ידי מצוה זו על ידי שהשאר אחריו בנים בעולם הזה, שעל ידי שהשאר השאר בעולם הזה שהוא בחינת גוף כנ"ל על ידי זה יש להנשמה לבושין להתלבש ולעלות למעלה. כי על ידי שהשאר דעתו בעולם הזה על ידי כן ותלמיד על ידי זה נתקשרין העולמות עליון ותחתון כנ"ל ועל ידי זה יכולה להתלבש ולעלות למעלה, כי עקר עלייתה על ידי התקשרות העולמות כמובא וכנ"ל. ואזי זוכה הנשמה לבחינת מקיפים שהם בחינת שעשוע עולם הבא בחינת תכלית הדיעה אשר לא נדע אשר בשביל זה ירדה הנשמה לעולם הזה לזכות לזה התכלית. כי באמת לית מחשבה תפיסא בה כלל ואי אפשר להשיגו ותרדו כי אם על ידי בחינת פלים וצמצומים כדוע ועל כן הכרח הנשמה להתלבש בעולם הזה בגוף, כי על ידי זה נעשין בחינת פלים וצמצומים להשיגו ותרדו וזה עקר שלמות הדעת כשזוכין להשיגו על ידי

בחינת פלים וצמצומים. וזה בחינת תכלית הדיעה אשר לא נדע זה בחינת מטי ולא מטי שהוא בחינת השגה עליונה בבחינת גוף ונפש עליונים שהם אורות וכלים זכים עליונים, שהם בחינת גוף כנגד אור הפנימי ועל ידם יכולין להשיג מה שמשוינים בבחינת תכלית הדיעה אשר לא נדע בחינת מטי ולא מטי. ועל כן דיקא על ידי העבודה בגוף בעולם הזה זוכין לזה התכלית, כי עקר התכלית לזכות להשיג בחינת התכלית הזה ועל כן צריכין להשאר אחריו בנים ותלמידים כדי לקשר העולמות בבחינת גוף ונפש כדי לזכות לתכלית הנ"ל:

ג וזה בחינת מה שכתב רבנו ז"ל שם במאמר הנ"ל שעל ידי פליות בן ותלמיד זוכין להארת הרצון בשעת אכילה, כי משם מקבלת הפלכות הפרנסה, כי דיקא בשעת אכילה זוכין להארת הרצון, כי האכילה היא בחינת גבה מאד כשזוכין לאכל בקדשה, כי האכילה הוא חבור הנפש והגוף, כי הוא קיום האדם. נמצא שהאכילה היא בחינת התקשרות העולמות עליון ותחתון שהם בחינת גוף ונפש ועל כן האכילה והפרנסה נמשכת מכלליות בן ותלמיד שהם בחינת פליות והתקשרות העולמות כנ"ל, כי משם דיקא נמשך האכילה שהיא גם כן בחינת התקשרות העולמות, כי האכילה מחברת ומקשרת הגוף והנפש שהם בחינת שמים וארץ,

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ב

חושן משפט רנט

דרי מעלה ודרי מטה פנ"ל ועל פן אן בשעת אכילה דיקא זוכין להארת הרצון, שהוא בחינת התכלית הנ"ל, בחינת מקיפים הנ"ל וענן שם במאמר הנ"ל היטב וחבין:

ד ועל פן הירשה שני להכנים שהם בן ובת, כי בן ובת שצריכין להשאיר, כמו שאמרו רבותינו ו"ל זה בחינת בן ותלמיד שהם בחינת דרי מעלה ודרי מטה, בחינת אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה, שזהו בחינת דבר ונוקבא פמוכא ועל פן צריכין להשאיר אחריו זכר ונקבה שהם שתי הבחינות הנ"ל, בחינת דרי מעלה ודרי מטה, בחינת בן ותלמיד כדי שיתקשרו העולמות על ידם כדי שיוכל לעלות לאור הפנים לרצון העליון פנ"ל. ועל פן מגיע להם הירשה, דהיגו העשירות והפרנסה שלו, כי כל הפרנסה והמזון שלו מגיע להם לבנו ולבתו שהשאיר, כי מהם נמשך כל המזון והפרנסה פנ"ל כי הם בחינת כלליות בן ותלמיד. ועל ידי שבניו, שהם ההשארה שהשאיר דעתו בעולם פנ"ל על ידי שהם מקבלים המזון והפרנסה שלו על ידי זה נתקשרין העולמות, כי על ידי הפרנסה והאכילה דיקא על ידי זה נתקשרין דרי מעלה ודרי מטה פנ"ל ועל ידי זה תוכל נשמתו לעלות למעלה, כי עקר עליותו על ידי זה, על ידי התקשרות העולמות פנ"ל. נמצא שמה שהארם מחזיק להשאיר אחריו בנים

כדי שיוכל להתלבש ולעלות למעלה, ומה שמגיע להם הירשה הם בחינה אחת ממש, כי הירשה שנשאר שהוא המזון והפרנסה הוא גם בן בחינת התקשרות העולמות פנ"ל ועל ידי הפרנסה דיקא זוכין לרצון העליון פנ"ל ועל פן זוכה על ידי זה לעלות לרצון העליון וכנ"ל. ועל פן בן קודם לבת ובמקום הבן הבת אינה יורשת כלום, כי עקר הוא הבן כי הבן זוכה להשגת אביו ממש שהוא בחינת מ"ה:

ה נמצא שהבן כלול משתי הבחינות מדרי מעלה ודרי מטה, כי השגת אביו שהוא הצדיק שזוכה להמקפים בחינת מה פמוכא שם היטב הוא כלול משתי הבחינות, כי הוא יכול להאיר בשניהם כדי מעלה ודרי מטה. נמצא שהבן שזוכה להשגת אביו ממש הוא כלול משתי הבחינות ועל פן הבן גדול מתלמיד, פמוכא שם היטב ועל פן הבת במקום הבן אין לה כלום, כי היא בטלה לגבו, כי הבן כלול משתי הבחינות ועל פן על ידי הבן עקר התקשרות העולמות ועל פן עקר הירשה מגיע אליו. אכל במקום שאין בן מגיע הירשה להבת, כי גם הבת שהיא בבחינת דרי מטה גם שם יש בחינת דעת, כי בדרי מטה דיקא מלא כל הארץ כבודו, פמוכא שם היטב. ועל פן במקום שאין בן יורשת הבת, כי גם שם יש בחינת הארת הדעת, אכל במקום בן אינה יורשת כלום, כי אף על

חושן משפט

להם הנרשע כשאין בן חס ושלום, כי זה תלוי בזה כנ"ל והבן ברוך ה' לעולם, אמן ואמן

הלקה ג

ענין ירשע לפניו ועקר הנרשע לבן זכר דיקא ואם אין לו בן והעברתם את נחלתו לבתו וכו':

א על פי התורה המתחלת 'אית לן בירא בדברא וכו' בסיון ל"א, עין שם כל התורה:

והכלל היצא לענינו הוא ששמירת הקרית הוא שתי בחינות ברית עלאה וברית תתאה שהם צדיק ולמדן, שהם בחינת מלאך ה' צבאות, מלאך זה בחינת למדן, בחינת מט"ט שכלול ששה סדרי משנה, בחינת ברית תתאה, וצדיק כמעשים טובים זה בחינת ברית עלאה בחינת ה' צבאות אות הוא בצבא דילה וכו', עין שם, ועל ידי שמירת הקרית, על ידי זה זוכה לכספין דקדשה לכסף ולהשתוקק תמיד לה' ותפרד ועל ידי זה עושים נפשות, כי כסופים דקדשה הם יקרים מאד, כי על דם עושה נפשות קדושות ועל ידי זה נעשין נקודת להאזניות בבחינת נקודת הפסח, פי הנקודת לגבי האזניות הם בבחינת נפש לגבי הגוף, פי הנקודת מנהיגים האזניות ומזווגים ומצרפים אותם, פי בלא הנקודת אין להאזניות שום ציור ותנועה ולא

פי בן הכן גבה למעלה יותר, כמבאר שם היטב, פי הכן כלול משתי הבחינות, פי הוא זוכה להשגת אביו ממש כנ"ל:

ו וזה שאמרו בגות צלפחד, אם אנו חשוכין זרע תנה לנו נחלה ואם לאו תתיבם אמנו. פי היבום הוא למו שלא זכה להשאיר אחריו זרע ואז נשמחה ערמלאי חס ושלום, וצריך פרוקיא דיפרוק לה על ידי היבום, כמבאר בזהר הקדוש, ועל בן מענו, אם אינם חשובות זרע לירשע נמצא שאין בה להמת לעלות על ידם, פי אי אפשר לקשר העולמות על ידם ואם בן בהכרח שתיתיבם אדם, פי בשביל זה בא היבום כשאין נשאר אחריו הארת הדעת בזה העולם שייכל לקשר העולמות כנ"ל. ומאחר שהם חשובות זרע ופטרות מן היבום נמצא שהחשובות השארה בזה העולם, דהינו השארת הדעת, שזהו עקר ההשארה, כמו שמבאר שם על בן מגיע להם הירשע פי זה תלוי בזה, פי עקר הירשע לבניו הוא מחמת שהם בחינת ההשארה שגשאריו בעולם הזה במקומו והנשמה עלתה למעלה והם הנמשכין מדעתו ומוחו נשארו למטה ונתקשרו יחד מעלה ומטה שזהו עקר התקון ועל ידי זה יש לו פח לעלות למעלה ועל בן מגיע להם הירשע, פי על ידי הפמון והפרנסה נתקשרין העולמות כנ"ל, ועל בן מאחר שהבנות פטרות מן היבום והחשובות השארה בזה העולם וכו', על בן מגיע

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ג

חושן משפט רסא

שום צרוף כמו הגוף שאין לו שום חיות ותנועה בלא הנפש. ואלו הנפשות, שהם בחינת נקודות נעשין על ידי הכסופין קדושים שעל ידי זה נצטרין האותיות למוב, ולהפך להפך חס ושלום, עין שם. ועל ידי זה שזוכה לעשות נפשות על ידי כסופין קדושים על ידי זה כל אכילתו בבחינת להם הפנים ואין כל הפוכים ומולות וכל העפ"ם טורחין בשביל פרנסתו וכו' וכו', וזה בחינת פני לבו, כי האכילה והפרנסה הם בחינת הליכה, בחינת הגליון וכו' וכשהם עולין לבחינת פנים על ידי זה והנחתו לה. כי שלחן מכפר בפומב"ח וכו', עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת ירשה ששך לבניו אחריו, כי כל הבנים שזוכין להוליד ולהשאיר אחריו ברכה הם בבחינת תקון הברית, כי עקר תקון הברית הוא לאפשא ולאולדא לקימא עלמא, כמו שכתוב: אני אל שדי פרה ורבה, אל שדי זה בחינת תקון הברית שנקרא שדי פידוע שתקונו בחינת פרה ורבה להוליד בנים בעולם. ואלו הבנים שמולדין הם בבחינת הנפשות הנעשין על ידי תקון הברית כנ"ל בהתורה הנ"ל. ועל כן צריכין להתקדש בזווגו מאד להתגבר לפרש מחשבתו מתאות גשמיות, מתאות גופניות רק לדבק מחשבתו בכסופין דקדושה לה' ותברך בדי להמשיך נפש קדושה לבניו, כמבאר בזהר הקדוש. והכלל כי כל הנפשות יוצאים מבחינת

ברית שהוא מעבר כל הנפשות, כמבאר בזהר הקדוש. וכו' שהוא שומר הברית זוכה להוליד נפשות קדושות, כי זוכה לכסופין דקדושה תמיד שעל ידי זה נולדין בכל עת נפשות קדושות שהם בחינת נקודות להאותיות ואין בודאי משזוכה להוליד בנים ממש בודאי ממשיך להם נפש קדושה כי הוא פרוש ומבדל מתאובתיו דגופא רק מחשבתו דבוקה בה' ותברך בכסופין דקדושה אליו ותברך לבר. וכן להפך להפך הפוגם בברית חס ושלום וכרוך אחר תאות הגוף חס ושלום, שזהו כסופין דסמרא אחרא, אין מוליד נפשות לא טובים חס ושלום. והנה באמת בענין קדשת הברית יש אלפים ורבבות מדרגות ובודאי צריכין לבקש מה' ותברך לזכות לשמירת הברית בשלמות, דהינו להיות פרוש ומבדל מתאוה הואת לנמרי במדרגת צדיקים אמתיים אשר הם קשורים לה' ותברך בכסופין דקדושה תמיד כנ"ל. אכל אף על פי כן לאו כל אדם זוכה לזה ואין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו ועל כן כל הבנים שמולדין בהתר על פי התורה בלם הם בבחינת תקון הברית, כי זה עקר תקון הברית להוליד בנים בעולם כנ"ל. ועל כן מבאר בדברי רבנו ז"ל שחנה הוא תקון הברית, כי כל ל הנשואין של ישראל על פי דת תורתנו הקדושה בלם הם בבחינת תקון הברית כנ"ל:

לפ

ועל כן מביע הירשה להבנים, כי כל
המזון והפרנסה נמשך מן הבנים
שהם בחינת תקון הברית כנ"ל, כמבאר
שם בהתורה הנ"ל שעל ידי תקון הברית
הכל מורחין בשביל פרנסתו וכו', עין שם.
כי על ידי שבניו, שהם בבחינת תקון
הברית, מקבלין נחלתו ויגיעו על ידי זה
נמשך תקון לגוף המת. וכל מה שבניו
הם צדיקים וכשרים ביותר נעשה תקון
לגוף המת ביותר. כי עקר המיתה נמשך
מחטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת
טוב ורע שעל ידי זה נגזר מיתה בעולם
ועקר חטא עץ הדעת טוב ורע הוא ענין
המבאר בהתורה הנ"ל שצריכין להיות
צדיק ולמדון. ומי שסובר שבחינת למדון
לכד הוא מעלה, הוא בחינת אחר שקצץ
בנטיעות על ידי שסבר שמולאך מט"מ
בעצמו הוא רשות, כי באמת מט"מ
בעצמו בלא הקדוש ברוך הוא אינו כלום
ואין לו שום רשות, כך התורה בלא
מעשים טובים אינה כלום, כי לא זכה
נעשה לו סם מות, כמבאר כל זה שם
בהתורה הנ"ל. כי צריכין לכלל וליחד
בחינת המלאך בה' צבאות שיהיה ברית
תמאה נכלל בברית עלאה, דהינו שיהיה
צדיק ולמדון וכו"ל. ומי שהוא למדן לכד
ואינו הולך בדרך הישר והו בחינת חטא
עץ הדעת טוב ורע, כי עץ הדעת טוב
ורע הוא בחינת מט"מ כידוע שזה היה
עקר חטא אדם הראשון שחטאו היה
חטא של אחר שקצץ בנטיעות שהפריש

בחינת מט"מ מה' צבאות וכפר בעקב
וכמבאר בספרים שחטאו של אחר הוא
בחינת חטאו של אדם הראשון וכו', ועל
כן נגזר עליו מיתה, כי משם נמשך
המיתה, כי על ידי שמירת הברית, שהוא
בחינת מלאך ה' צבאות, על ידי זה עושה
נפשות שהם בחינת נקודות להאזניות
ונצטרין האזניות לטוב ועל ידי זה עושה
חבור בין גוף ונפש שזה בחינת חיים, כי
עקר החיים הוא כשהנפש מחברת בגוף
וזה נעשה על ידי כפופים קדושים שהם
בחינת נקודות להאזניות, כי הכל אחד
גוף ונפש ואזניות ונקודות. וכפי מה
שמצטרין אזניות התורה לטוב על ידי
כפופים קדושים שהם בחינת נפשות,
כמו כן נחבר נפשו עם גופו בקשר
אמין וחזק עד שאפלו אחר מותו יהיה
נכלל גופו בנפשו, כי הצדיקים הם חיים
נקימים לעד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל,
צדיקים במיתתם קרויים חיים. וכל זה
זוכין על ידי שמירת הברית שעל ידי זה
נקראים צדיקים, כי על ידי שמירת
הברית בשלמות וכו' לתקן פנים עץ הדעת
טוב ורע, כי הם פוללים בחינת מט"מ
בחינת למדן, בה' צבאות על ידי צדקתם
ומעשיהם הטובים ואזי נבדל הרע מעין
הדעת ואזי על ידי שזוכין לשמירת
הברית הם עושין נפשות ומחייין ומצטרין
את האזניות לטוב שהיו מתחלה כגלם
וכמו כן נצטרין גופם לטוב כי הכל אחד
כנ"ל. כי העקר הוא לשפר הגוף ולכבו

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ג

חושן משפט רסג

לכסף תמיד לה' ותברך פי היום לעשותם, כי בעולם הפא בודאי יהיו הכל נכספין לה' ותברך לבד אפלו אמין דעלמא, אבל מי שטרח בערב שבת וכו'. כי העקר הוא מי שזוכה לכסף תמיד לה' ותברך כל זמן שנפשו קשורה בגופו שירגיל עצמו להרחיק מושבתו שלא תחשב ותהרהר חס ושלום בתאות וכסופין דהאי עלמא, רק שתכסף ותשתוקק תמיד לה' ותברך. וכל מה שבוסף ומשתוקק יותר לה' ותברך ועושה נפשות יותר להאותיות כמו בן ממשיך קדשה וחיות לגופו, כי גופו שהוא בבחינת אותיות נצמיר לטוב על ידי הנפשות שעושה שהם חיות הנופים שהם בחינת אותיות כנ"ל ועל כן על ידי הנגים שהוא מוליד שהם בחינת הנפשות היוצאים על ידי תקון הברית כנ"ל, על כן על ידם הוא תקון לנפש המת ונחשב כאלו היא בחיים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל המניח בן לירשו כאלו לא מת. כי על ידי הנפשות הקדושים שהמשיך בחיים על ידי בחינת תקון הברית על ידי זה נתקשר נפשו בגופו לעולם כנ"ל, כי זה הוא בחינת תקון עין הדעת שהוא פגם הברית כנ"ל שעל ידו נמשך מיתה בעולם כנ"ל. ועל כן הנגים הם מקבלים כל ממנו ויגיעו, כי הממון שהוא פרנסת האדם שהוא בחינת רגלין כנ"ל הוא בחינת גוף, כי חיות הגוף על ידי האכילה ושתיה ומי

שאוכל בתאוה גשמיות בלי כסופין דקדשה או אינו מקשר נפשו לגופו ואזי בשיזצאת גשמתו הוא מת ממש רחמנא לצלן, אבל בשיזכה לכסופין דקדשה שעל ידי זה עושה נפשות כנ"ל ואזי כל אכילתו בבחינת לחם הפנים שהאכילה עולה לבחינת פנים, שהוא בחינת כלליות הגוף בנפש ולא להפך חס ושלום, על כן נפשו קשורה בגופו תמיד אפלו לאחר מותו, כי צדיקים במיתתם קרויים חיים על ידי שזכה לכסופים דקדשה בעודו בגופו שעל ידי זה נכלל גופו בנפשו לעולם וכנ"ל. ועל כן על ידי שהנגים שהם בבחינת הנפשות היוצאים על ידי תקון הברית כנ"ל על ידי שהם מקבלים ממנו ופרנסתו לאחר מותו על ידי זה נתעלה נפשו ונמשך הארה וחיות לגופו בקרב. כי עקר תקון המת הוא על ידי הנפשות הנעשין על ידי תקון הברית שעל ידי זה נתקן חטא עין הדעת ונדחה זממת המיתה מן המת ונמשך עליו קדשת הנפשות שנעשו על ידי תקון הברית שעל ידי הנפשות האלו נקרא במיתתו חי בחינת צדיקים במיתתן קרויים חיים וכנ"ל:

ג ועקר הירשה הוא לכן זכר, כי אנו צריכין לכסף תמיד לה' ותברך בכסופין והשתוקקות חזק ואז גם ה' ותברך נכסף אלינו ועל ידי זה נעשה יחוד בין פגם ישראל עם קדשא ברוד הוא ונמשכין תולדין נפשות קדושות,

16

חושן משפט

היה על ידי שהיה בתחלה בשעת בריאת העולם אתערותא דלעלא בלא אתערותא דלתתא פידוע ומוכן בפתכים. ועל כן עקר הירשה לבן זכר, כי הוא נמשך מבחינת הנפשות הקדושות הנמשכין מאתנו אליו ותברך כנ"ל שזה עקר תקון הנפשות כנ"ל שמשם נמשך כל הפרנסה והמזון כנ"ל. אבל אף על פי כן אם אין לו בן והעברתם את נחלתו לבתו, כי מאחר שעל כל פנים נמשך הולדה ונמשך נפש ישראל בעולם נחשב הכל לבחינת תקון הברית שמשם הפרנסה והמזון. כי נפש הנקבא נמשך מבחינת אתערותא דלעלא קדם אתערותא דלתתא שמשם אחיות הדין שהוא סטרא דנקבא כנ"ל. אבל אף על פי כן הוא נפש קדושה מאחר שעל כל פנים נתעורר אחר כך ונקסף לה' ותברך. ועקר הפגם לגמרי הוא בשאין האדם נתעורר לשוב לה' ותברך ולקסף אליו ותברך אפלו בשעה' ותברך מעוררו וקוראו בכמה מיני ברוזים והתעוררות והוא אינו משגיח על זה חס ושלום, והו רשע גמור אשר בחייו קרוי מת מאחר שיש לו כסופין רעים וברוך אחר תאוותיו דהאי עלמא ואינו מתעורר לכסף ולהשתוקק לה' ותברך אפלו אחר אתערותא דלעלא דהינו מה שזה' ותברך מעוררו בכל עת כנ"ל. אבל מי שעל כל פנים נתעורר אחר אתערותא דלעלא שהתחיל להרגיל עצמו בכסופין קדושים ולהטות מחשבתו

וכמבאר שם מזה בתורה הנ"ל שהכסופין שאנו נכספין לה' ותברך זה בחינת תאוותיו דנקבא וכו'. והכסופין שחוזרת הקדושה ונקסף אלינו זה בחינת תיאובתא דדכורא וכו' ואחר כך נתחברין הנפשות וכו' עין שם. כי זה כלל שכלליות ישראל וכן כלליות העולמות הם בחינת נוקבא בחינת מקבל לגבי המשפיע והמאציל שהוא הבורא ותברך שמו שהוא בחינת דכורא נגדנו, שנהו בחינת היחוד הנעשה על ידי כל המצות שנתחברין כנסת ישראל עם דודם ונכללין בו ותברך. וצריך כל אחד לראות שהוא יתעורר תחלה לכסף ולהשתוקק אליו ותברך שיהיה אתערותא דלתתא קדם אתערותא דלעלא ואזי נמשך עליו חסד גדול שהוא סטרא דדכורא בבחינת אשה מורעת תחלה יולדת זכר, דהינו בשכנסת ישראל נכספין בתשוקה גדולה אליו עד שמולידו נפשות אלו ה' ותברך נכסף אליהם ומשפיע עליהם אור החסד הגדול שהוא בחינת סטרא דדכורא פידוע. כי בשאין האדם מתעורר מעצמו לה' ותברך ואזי ה' ותברך נכסף אליו, כי הוא ותברך חפץ ומשתוקק שישוב אליו ואזי אתערותא דלעלא קדם אתערותא דלתתא ואזי הנפשות הנוולדין הם בבחינת סטרא דנקבא בחינת איש מזריע תחלה יולדת בת. כי עקר מדת הדין שהוא בחינת סטרא דנקבא נמשך מתחלת הדין של בריאת העולם שעקר

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ג

חושן משפט רסח

לחליץ הנעל בחינת מט"ט מעל רגלו כדי שיחזור ונעלה בחינת רגל החולץ ששם קשורה נפש המת, פמבא שיחזור ונעלה לאור הפנים בחינת וירקה בפניו:

ה ועל כן שאלו בנות צלפחד, ממה נפשך אם אין אנו חשויבות זרע תתיבם אמנו, כי בודאי אם אין הבנות ראיות לירש ולהעלות נחלתו לבחינת לחם הפנים שהוא תקון המת כנ"ל, בודאי היתה צריכה אמן להתניבם כדי להעלות נפש המת על ידי אשתו שהוא בחינת רגליו, כמבאר במקום אחר לבחינת לחם הפנים, כי עקר תקון המיתה על ידי שעולין הרגליו לבחינת פנים שמושם בתכפרין עונותיו כנ"ל בהתורה הנ"ל, כי הגוף הוא בחינת רגליו כנגד הנפש שהוא בחינת פנים וכשעולין הרגליו שהוא נחלתו שגשאר אחריו לבחינת פנים על ידי בניו שמקבלין ירשתו שהם הנפשות היוצאין על ידי תקון הברית שמושם כל הנחלה על ידי זה נכלל גופו של המת כנפשו שהוא תקונו כנ"ל:

ו ובודאי הכל לפי הנפשות והבנים שזוכה להשאיר אחריו כפי תקון הברית שלו וכפי כספיו הקדושים שעל ידי כל זה נכלל גופו כנפשו ונכלל באור החיים לנצח כנ"ל:

ז וזה שבקש דוד המלך עליו השלום, מקומים ידך ה' וכו' חלקם בחיים וצפונך תמלא במנם ישבעו בנים והניחו יתרם לעוללהם. שבקש לחיות מאותן

שלא תחשב בכסופין רעים רק הוא מרגיל עצמו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד לה' והברך ואיו הוא גם כן עושה נפשות קדושות ואף על פי שאלו הנפשות הם בבחינת סמרא דנוקבא, אף על פי כן הם בבחינת תקון הברית ועל כן מביע הירשה להבת במקום שאין בו, כי גם נפש הבת נמשך מבחינת תקון הברית שמושם נמשכין הנפשות והכסופין הקדושים שמושם כל התרנסה, והממון נתעלה לבחינת פנים, שהוא תקון לנפש המת שיכילל גופו כנפשו שיהיה נחשב כאילו הוא בחיים וכו"ל:

ד ועל כן פשאין לו בנים כלל חס ושלום או צריכה אשתו יבום או חליצה ואו וחליצה נעלו מעל רגליו. נעל דא מט"ט שהוא בחינת עין הדעת שמושם עקר המיתה שעקר תקון המיתה על ידי הפנים שהם בבחינת תקון הברית כנ"ל שעל ידי זה נכלל מט"ט בה' צבאות כנ"ל שעל ידי זה זוכה לעשות נפשות ונכללין האותיות בהנקדות, הגופות בהנפשות וזכה לבחינת לחם הפנים שנגלליו בחינת רגליו בבחינת פנים שכל זה הוא בחינה אחת, כמבאר למבינים בהתורה הנ"ל. וכן מקשר התורה הנ"ל היטב היטב והכל נעוץ ומחבר ומקשר זה בזה כנ"ל ואני נמתק והמת המיתה פנים עין הדעת כנ"ל. אבל אם לא זכה להוליד נפשות בעולם ומת בלא בנים חס ושלום, זהו בחינת פנים הברית ואני צריכה אשתו

הלכה ד

סדר נחלות. הפן וכל יוצאי חלציו קודמין לבת וכו', והאב קדם לכל יוצאי ירכו וכו', וענין הבכור שנוטל פי שנים:

א על פי התורה 'אמר אל הפהנים' בסיון ב', עין שם כל התורה, מבאר שם שעקר הוא התפלה, פי עקר כלי זינו של משיח וכל המלחמות שיעשה וכל הכבישות שיכבש הפל משם וכו'. ומבאר שם שיוסף ששמר הקרית זכה לבכורה שהוא בחינת עבודת התפלה, פי הבכור נוטל פי שנים. פי שנים הוא בחינת התפלה שיש בה סודר שבחו של מקום ובקשת צרכיו וכו', עין שם:

ב וזהו בעצמו בחינת מה שהבכור נוטל פי שנים, פי רבנו ז"ל לא באר שם רק שנוטילת הבכור פי שנים הוא בחינת עבודת התפלה, אבל היא גופא מה שהבכור נוטל פי שנים לא נכתב שם טעמו וענינו וגם מה ענין פי שנים של הבכור לתפלה שיש בה שני בחינות שהם סודר שבחו ושאלת צרכיו:

ג אך הענין פי מה שיש בתפלה שני בחינות, שהם סודר שבחו של מקום ושאלת צרכיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לעולם יסדר אדם שבחו של מקום תחלה ואחר כך יבקש צרכיו, זה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, אין האשה

המתים אשר חלקם בחיים שגם אחר מיתתן נקראים חיים וזה על ידי וצפונקד תמלא בטנם, צפון זה בחינת תורי זהב וכו' בחינת וזיוג והצטרפותן של האותיות על ידי הנקודות שהוא מסמך דצפון בחינת מצפון זהב יאתה, כמבאר שם בהתורה ה"ל, וזהו, וצפונקד תמלא בטנם, בטנם זה בחינת אותיות התורה בבחינת ותורתך בתוך מעי, פי האותיות הם בחינה אחרונה מבחינת טעמים נקודות תגים אותיות ועקר יציאתם הוא מהטבור ולמטה שהוא בחינת רגליו. ועל פן מבאר גדברי רבנו ז"ל שהדבור הוא בחינת רגליו. וזהו: וצפונקד תמלא בטנם שזוכה למלאות ולצרף אותיות התורה על ידי כפופיו הקדושים שעל ידי זה עושים נפשות ועל ידי זה חלקם בחיים כ"ל. וזהו: ישבעו בנים והניחו יתרם לעולליהם, פי הא בקה תליא, פי הבנים נמשכין מהנפשות הקדושות של הכסופין הטובים כ"ל שמתמת זה מגיע הירשה להבנים בחינת והניחו יתרם לעולליהם, פי הכל אחד כ"ל. וזהו: אני בצדק אחזה פניך צדק זה בחינת רגליו, בחינת אותיות הדבור, כמו שכתוב: צדק לפניו יחלד, הינו שאזכה להעלות הרגליו לבחינת פנים, שהיו עקר תקון המיתה כ"ל. וזהו אני בצדק בחינת רגליו אחזה פניך להעלותן לבחינת פנים בבחינת התחלף לפני וכו' ל, עין כל זה בהתורה ה"ל היטב:

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רסו

בנרתת ברית אלא למי שעושה אותה כלי. כי התפלה היא בחינת אשה וראת ה' היא תהלה, כמובא פי עקר התפלה הוא לתקן כלי השפע בשלמות, כדיוע וכמבאר בהתורה ואתם תהיו לי וכו' (בספן לה). כי ה' יתברך חפץ להטיב ורוצה להשפיע טובו וחסדו תמיד, אך אין יכול להמשיך השפע פי אם על ידי מעשה התחוננים דקא, דהינו על ידי בני ישראל שנתן להם הממשלה על ידי שיתקנו כלי השפע בשלמות על ידי תפלה פתקונו. ועקר שלמות התפלה הוא על ידי האמונה, פי אמונה בחינת תפלה, כמו שמבאר כמה פעמים. כמו שכתוב: והי ידיו אמונה, ותרנומו: פרישן בצלו והאמונה צריכה להיות שלמה בכל הבחינות ובלא זה אין להתפלה שלמות ואינה נעשית כלי לקבל השפע, פי עקר הכלי שגשגמת על ידי דבורי התפלה הוא על ידי האמונה השלמה שהיא עקר הכלי לקבל כל טוב, הינו שכמו שצריך שיהיה לו אמונה שלמה בה' יתברך שהוא בורא הכל ומנהיג מושל ומשגיח וכדו לשנות את הטבע פרצונו ולהשפיע כל טוב, כמו בן צריך שיהיה לו אמונה בעצמו להאמין באמונה שלמה שה' יתברך שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של כל אחד מישראל אפלו מהנרוע שבגרועים, כי הוא יתברך שומע תפלת כל פה. ויש פה בכל אחד מישראל לפעל בקשתו ברחמים אצלו

יתברך אם יתפלל באמת אלו יתברך, כמו שכתוב: קרוב ה' לכל קראיו וכו'. וכל זמן שאין לו אמונה בעצמו שיש גם לו פה להמשיך השפע בתפלתו עדוין אין לו כלי לקבל השפע, פי אין לו מקום וכלי בלבו לקבל השפע מאחר שלפי דעתו הוא רחוק מלקבל השפע ולהמשיך השפע מאחר שאינו מאמין בעצמו שתפלתו עושה רשם. על כן עקר התהוות הכלי על ידי התפלה להמשיך ולקבל השפע ולפעל בקשתו הוא על ידי שלמות האמונה בכל הבחינות. שמואמין בה' יתברך שהוא כל יכול שליט ומושל ומנהיג פרצונו והוא חנון ורחום ושומע תפלת כל פה כנ"ל. ובשביל זה צריכין לסדר שבחו של מקום תחלה ואחר כך לשאל צרכיו, פי על ידי סדור שבחו של מקום נתחזקה האמונה בשלמות כנ"ל, ועל כן מוכיירין בתחלת התפלה בסדור שבחיו זכות אבות כדי לחזק האמונה שהוא יתברך גומל חסדים טובים תמיד ועושה חסדים גדולים עם אבותינו ושומע תפלתם תמיד ובכחם וזכותם אנו מתחזקים שישמע גם את תפלתנו וימלא משאלותינו ברחמים וזהו כלל סדור שבחיו יתברך שאומרים בתחלת התפלה, כמו שאנו אומרים, אלקינו ואלקי אבותינו אלקי אברהם וכו' האל הגדול וכו' גומל חסדים טובים וקונה הכל וזוכר חסדי אבות וכו', הינו שמוכיירין בשבחיו יתברך שהוא אלקי אבותינו שגמל עמהם חסד

ושמע תפלתם תמיד, שעל ידי זה נתיחד שמו עליהם, והוא זכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם שהם אגחנו עמו בכל דור ודור שאנו מעתדים לגאלה שלמה בקרוב ולקבל כל טוב וכו'. ועל ידי שאנו מוכירין כל זה בשבחיו, כי זה עקר שבחיו בשמוכירין טובו וחסדו, כי זה עקר גדולתו ותברך בנודע, על ידי זה נתחזק לבנו להתפלל בלב שלם אליו ותברך על צרכינו, כי על ידי זה נתחזק אצלנו האמונה בעצמנו שירחם גם עלינו וישמע תפלתנו וישפיע לנו כל טוב באשר שמע תפלת אבותינו ויחד שמו עליהם וכו'. ועל ידי זה נעשה לנו כלי לקבל השפע וכו'. למצא שסודו שבחיו קדם שאלת צרכיו הוא בשיביל לתפון הכלי בשלמות לקבל השפע וכו'. ועל כן בסיום שאלת צרכיו מסימן בברכת שומע תפלה, כי זה עקר שלמות התפלה בשאנו מאמינים שהוא שומע תפלת כל פה שעל ידי זה עקר שלמות הכלי לקבל השפע וכו'. ואנו מתחזקים באמונה זאת שהוא ותברך שומע תפלה על ידי שסודנו שבחיו ותברך ויתעלה תחלה שהוא אלקי אבותינו וזכר חסדי אבות ומביא גואל וכו' וכו'.

ד אבל עדין צריכין יגיעה ועבודה גדולה להיות חזק באמונה זאת בשלמות להאמין בעצמו שיש לו פה לפעל כל דבר בתפלתו, כי יש כמה מיני חלישות הרעת בלב האדם בענין זה

באשר יודע כל אחד בעצמו ורב בני אדם נדמה להם שהוא אין לו פה לזה ועל כן אינו מתחזק בתפלה. ועקר היגיעה הוא בתחלה, דהינו בעת שמתחיל להתחזק להתפלל בכונה בכחיות כל התחלות קשות, כי אז עדין לא ראה שום פעלה על ידי תפלתו. אבל בשזוכה להתגבר בכל פחו להתפלל בכונה עד שזוכה לפעל איזה דבר בתפלתו כגון שהתפלל על איזה דבר ונענה אזי הוא מתחזק בזה להאמין גם בעצמו שיש לו פה לפעל בתפלתו מאחר שראה שכבר שמע ה' ותברך גם תפלתו ונענה ואז נעשה אצלו כלי לקבל השפע. כי עקר התהוות הכלי הוא על ידי האמונה, דהינו על ידי שמאמין גם בעצמו שה' ותברך שומע גם תפלתו וכו'.

ה וזה בחינת בכור, כי משם נמשך הולדת הבכור, כי כל ההולדות וכל ההשפעות הכל נמשך רק על ידי התפלה ועל כן הולדת הבכור נמשך מבחינה זאת מבחינת הפעלה ראשונה שפועל איש ישראל על ידי תפלתו שעל ידי זה נתחזקה אמונתו להתפלל תמיד ומשם נמשך הולדת הבכור שהוא הולדה הראשונה. וכל ההולדות שנמשכין אחר כך בכלם יש בהם חלק מהולדת הבכור, כמובא בכתבי האר"י ז"ל, הינו שכל התפלות שאחר כך שעל ידם כל ההולדות כלם יש בהם חלק מהפעלה הראשונה שפעל על ידי תפלתו, כי על

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רסמ

ידי זה נתחזקה אמונתו להתפצל תמיד שעל ידי זה עקר התהוות הכלי להמשיך השפע כנ"ל, ועל פן נטל הבכור פי שנים כנגד פי שנים שיש בתפלה שהם סדור שבחו ותברך ובקשת צרכיו, כי הם בחינה אחת ממש, כי סדור שבחו קדם שאלת צרכיו שהוא חזק האמונה כדי לעשות כלי וכו' כנ"ל עקר בחינה זאת מקבל הבכור שהוא בחינת פעולה הראשונה שפועל על ידי תפלתו שאז היה צריך להתחזק ביותר להאמין בעצמו מאחר שעדין לא ראה שום פעולה על ידי תפלתו. אבל אחר כך שכבר פעל פעולה הראשונה בתפלתו אזי יכול בנקל להתחזק בכל פעם להאמין בעצמו מאחר שכבר ראה שפעל על ידי תפלתו. נמצא שקל ההולדות וכל השפעות שגמשכין אחר כך בכלם יש בהם חלק הפעולה הראשונה שהוא בחינת הולדת הבכור ועל פן מוגע לו פי שנים בכל אשר ימצא לו כי יש לו חלק כנגד כל אחד ואחד וכנ"ל. וענין בכתבי האר"י ו"ל מבאר בענין דרכי סודותיו הקדושים שפי שנים שנטל הבכור הוא בחינת אין האשה כורתת ברית וכו' שהוא בחינת ההוא רוחא דשדי בגויה, שהוא בחינת סוד הימים, כי מההוא רוחא דשדי בגויה בביאה הראשונה משם צריכין לקבל כל ההולדות של כל הכנים. ועקר מקבל הבכור, וכל הכנים שבאים אחר כך מקבלין על ידו על פן מוגע לו פי שנים,

עני שם. וכל הדברים האלה מבארים עתה על פי דרפנו בדרך הפשוט לעבדא ולמעשה להתחזק בתפלה תמיד וכנ"ל. ובאמת הכל אחד, כי גם פנימיות פונת האר"י ו"ל הוא להביא לידי מעשה (וענין זה יש הרבה לדבר עד שיקנה נפשו מזה התנוצצות כלב כל ימי ימיו מה דמשער בלבו ואין כאן מקומו).

ו ועל פן אין הבכור נטל בראוי בבמחזק, כי כשהשפע ראוי לבוא עדין לא נגמר הכלי בשלמות ועקר מעלת הבכור הוא במחזק, והינו בהשפע שכבר נמשכה בשלמות למטה על ידי שלמות הכלי עד שנתחזקה אצלו בשלמות, כי במעלות שלמות הכלי הנ"ל יש להבכור חלק יותר כנגד כל אחד ואחד כנ"ל, אבל בשראוי לבוא שעדין לא נגמר הכלי אין להבכור מעלה בו כנ"ל, על פן אין נטל בו פי שנים וכנ"ל: ז ועל פן תמצא ברב התפלות, שמתחילין לספר בשבחו של מקום מה שכבר פעלו אבותינו בתפלתם, כמו שכתוב: אלקים באונינו שמענו וכו' פעל פעלת בימיהם בימי קדם וכו' עד צוה ישועות יעקב וכו', הינו כמו שפעלת בימי אבותינו ועשית להם נסים וישועות גדולות, פן צוה ישועות יעקב גם עתה. וכן, בטחו ותפלטמו אליך ועקו ונמלטו וכו' וכן הרבה, כי אי אפשר לפעל בתפלתו כי אם בשמתחזק בדעתו שיש פח בדינו לפעל בתפלתנו שעל ידי זה עושה כלי לקבל השפע כנ"ל. אך

11

חושן משפט

לתפלה יכול הבעל דבר להחליש דעתו
 שאף על פי שאבותינו ורבותינו פעלו
 הרבה בתפלתם אבל איש גרוע כמוך
 איך אפשר שתפעל בתפלתך. אבל
 באמת לא כן הוא, כי ה' ותברך שומע
 תפלת כל פה בידוע וכנ"ל אך בתחלה
 קדם שנגיל בתפלה צריך התחזקות
 הרבה על זה אך אחר כך בשכבר פעל
 לפעמים איזה דבר בתפלתו אז נתחזק
 לבו להאמין בהאמת שגם תפלתו שומע
 ה' ותברך מאחר שראה שכבר שמע ה'
 ותברך את תפלתו כנ"ל וזה בחינת מה
 שאמר דוד המלך עליו השלום, דרשתי
 את ה' ועניו וכו'. זה עני קרא וה' שמע
 וכו'. שצוהק ואמר זה עני קרא וה' שמע.
 כי היה ענו מאד ואמר על עצמו זה עני
 קרא ואף על פי כן וה' שמע ועל ידי זה
 הוא מחזק את עצמו לצעק ולהתפלל
 תמיד לה' ותברך וכנ"ל. וזה בחינת בכור
 שהוא בחינת עבודת התפלה וכנ"ל וכן
 בתפלת יונה הנביא: מבטן שאול שועתי
 שמעתי קולי וכו' בהתעטף עלי נפשי את
 ה' וקרתי ותבוא אליך תפילתי וכו' וכן
 הרבה. והבן ושים לבך היטב לזה עד
 שתאמין בעצמך ותזכר בכל פעם כמה
 פעמים קראת מצרה אל ה' וכו' וענה
 אותך והושיעך ועל ידי זה תתחזק גם
 אמה בתפלה וה' יושיעך וכנ"ל:

ותברך מסר את כל העולם ומלאו ביד
 בני אדם, כמו שכתוב: והארץ נתן לבני
 אדם, שבני האדם כפי מעשיהם כן
 ימשיכו השפע מלמעלה להחיות ולקיים
 את העולמות, כמו שכתוב: וכל שיח
 השדה טרם יהיה וכו' כי לא המטיר ה'
 אלקים ואדם אין וכו' ופרש רש"י, עד
 שבא אדם והתפלל וכו'. כי עקר המשכת
 השפע הוא על ידי התפלה שישאל
 מתפללין וכל מה שאיש הישראלי מרבה
 בתפלה וממשיך יותר שפע ורב טוב
 לבית ישראל כן מתיזה ומקנים כל
 העולמות ביותר ונתגלה גדלו וטובו יותר,
 שהוא עקר תענוגיו ושעשועיו ותברך, כי
 יותר ממה שהענגל רוצה לינוק וכו', כי
 הוא חפץ חסד ורוצה להיטיב תמיד אך
 אי אפשר להמשיך השפע כי אם על ידי
 תפלת ישראל, על כן כל מה שישאל
 נתברין יותר בעולם וממשיכים שפע יותר
 נתמלא רצונו ותברך יותר, כי כל חפצו
 ותברך להשפיע טוב לישראל תמיד וזה
 כל תענוגיו ושעשועיו כנ"ל. ובשביל זה
 נברא איש הישראלי כדי שיעסק בתורה
 ותפלה ומשיך שפע בעולם שעל ידי זה
 נתגלה אלקותו ותברך בעולם, כמו
 שכתוב: אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו
 אתנו סלה לדעת פארץ דרפך וכמו
 שפרש רש"י שם, יאר פניו, להראות פנים
 שוחקות לתת טל ומטר, הינו המשכת
 השפע, על ידי זה לדעת פארץ דרפך וכו'
 יודך וכו' עד ויראו אותו כל אפסי ארץ

ח וזה בחינת בן קודם לבת, כי עקר
 בריאת העולם היה כדי לגלות
 רחמנותו וטובו בעולם בידוע, אבל ה'

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רעא

וכו'. כי על ידי המשכת השפע על ידי ישראל על ידי זה יכירו וידעו דרכיו ותברך שהוא שומע תפלת כל פה ועל ידי זה יודו אותו בלם וייראו אותו כל אפסי ארץ שבשביביל זה נברא הכל כפי שיתגלה אלקותו בעולם שעקר ההתגלות הוא על ידי שרואין שישראל פועלין בתפלתם וממשיכין שפע ורב טוב וכנ"ל. וזה כל עבודת האדם כל ימי חייו להמשיך שפע ורב טוב על ידי מעשיו הטובים והעקר על ידי תפלה שעל ידי זה עקר המשכת השפע כפידוע (וכמו שמבאר בהתורה ואתם תהיו לי וכו' בספרו לה, עין שם). ואפלו כשהאדם נפטר מהעולם צריך לראות שלא יהיה נפסק צנור השפע שהמשיך בעולם ועל פן צריך שישאר אחריו בנים בזה העולם כדי שהם ימלאו מקומו ומשיכו השפע בעולם וכן מדור לדור לעולם כדי שלא יפסק השפע לעולם. ומחמת שעקר השפע שממשיכין על ידי תפלה אי אפשר להמשיך כי אם על ידי צדקה שעל ידי זה עקר שלמות התפלה, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל שעקר שלמות התפלה הוא על ידי צדקה על פן אחר פטירת האדם מזבירין ביותר לפני מטותו מצות צדקה וקוראין וצועקין לפני צדקה תציל ממות. כי על ידי צדקה וזכין לתפלה שעל ידי זה עקר המשכת השפע שעל ידי זה נצולין מסטרא דמותא וזכין לחיי עולם. כי כל אחר כפי מה שזכה לתרבות בצדקה, כמו כן המשיך השפע

בתפלתו וכמו כן זוכה לחיים לנצח, כי המשכת השפע הוא חיות וקיום כל העולמות ועל ידי זה בנדאי נמשך עליו גם כן חיים טובים וארפים לנצח. ועל פן מגיע הירשה לבניו הנכרים, כי הזכר הוא בחינת משיע ועל דיו נמשך השפע יותר מדור לדור שזה עקר ההשארה של האדם וכנ"ל ועל פן הוא מקבל הירשה. כי על ידי שמקבל הירשה מאביו, דהינו השפע טוב של אביו על ידי זה יכול להמשיך רב שפע וטוב עוד יותר ויותר, כי אין הברכה שורה על דבר ריק כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כמו שכתוב: הגידו לי מה יש לבי בפית וכו', וזה גם כן נמשך מבחינה הנ"ל שכתבנו למעלה בענין כבוד שעל ידי שהאדם רואה שכבר פעל איזה דבר בתפלתו על ידי זה נתחזק לבו יותר להתפלל, ועל פן כשיש איזה דבר שיחול עליו הברכה בקל יותר להמשיך השפע כי זה הדבר נמשך מאיזה תפלה, כי אין שום דבר בעולם נמשך כי אם על ידי תפלה ועל פן אז בקל יותר להמשיך עוד שפע מאחר שכבר יש איזה שפע שנמשך על ידי התפלה שמוזה נמשך התחזקות הלב להתפלל יותר כנ"ל ועל פן על ידי הירשה שמקבלין הבנים על ידי זה ממשיכין השפע יותר ויותר שבשביביל זה עקר בריאת האדם וקיימו בזה העולם כנ"ל. ועל פן הבן קודם לבת, כי עקר המשכת השפע על ידי הבן זכר, כי

האשה היא בחינת מקבל, בחינת דין. וגם זה צריכין פדי לקבל השפעה בהדרגה ובמדה ושללא השפעה לחוץ חס ושלום. אבל העקר הוא האיש שעל ידו עקר המשכת השפעה ועל פן אמרו רבותינו ז"ל, אין האשה מתפרכת אלא מפרי במנו של איש. ועל פן אין המשפחה נקראת אלא על שם האב, פי עקר המשפחה הם בחינת כלל הצנור של השפעה שנתתקן על ידי משפחה זאת. ועל פן כל משפחות ישראל בלם חנו סביב למשקן, פי המשקן הלך ביניהם ובלם היה להם חלק במשקן, פי המשקן הוא בחינת כלל תפלת ישראל, פמבאר שם בהתורה הז"ל, והמשקן נבנה מפמה וכמה דברים פרטמים, פי יש בו פמה קרשים וקרסים בריחים ועמודים ואדנים וכו' לולאות ומיתרים וריעות עליונות ותחתונות וקלעי החצר וכו'. וכל פלי המשקן שלחן ומגורה ומזבחות וכו'. וכל הפרטים שהיה בכל פלי, פגון פפתורים ופרחים וגיבועים וכו' פהמגורה. ומסגרת של השלחן ומערותיו וקשותיו וכו' והכל פאשר לכל הם בחינת תפלת ישראל. פי יש פמה וכמה תפלות ישראל שמתחברין יחד ונגעשה מהם בחינת קרש למשקן. ויש שנגעשה מהם בחינת אדן למשקן וכו' וזה בחינת משפחות ישראל שסביב למשקן, פי כלל משפחה זאת הם בחינת חלק זה מהמשקן ומשפחה אחרת הם בבחינת פרט אחר מהמשקן. והעקר הוא

התפלה שהיא עקר בחינת פגון המשקן פנ"ל. וכל אחד פפי תפלותיו פן הוא נשרש במשפחות ישראל שהם בחינת כלל המשקן וכליו וכנ"ל. ועל פן אין המשפחה נקראת אלא על שם האב, פי עקר המשכת השפעה על ידי הזכר וכנ"ל ועל פן פשאין מניח זרע חוזרת הירשה למשפחתו, והאב קודם לכל יוצאי ירכו, פי המשפחה, שהם כלל הצנור, צריכין לקבל שפע ירשתו שהשאיר ועל ידי שחוזרת השפעה ומגיע להם הם מתקנים במקומו הצנור שהיה צריך לתקן בבחינת או דודו או פן דודו ונאלגו, פי השפעה נמשכת דרך צנורות רבים וכל צנור מתחלק אחר פד לכמה וכמה צנורות וכן להלן יותר וכל מה שנתתקנים צנורות רבים יותר נמשכת השפעה פרבוי גדול ביותר, שזהו פל שעשועיו ותפוד פנ"ל. וכל משפחה ומשפחה הם כלל צנור אחד שמתחלק לצנורות רבים פפי מספר פני המשפחה. וכשנפטר אחד מהם חס ושלום, בלא פנים צריכין פני המשפחה הקרובים אליו ביותר פגון אחיו ודודו וכו' לקבל השפעה שלו. והם ותקנו החסרון שלו מאחר שהם בכלל נמשכין מצנור אחד ועל פן האב קודם לכל יוצאי ירכו, פי האב הוא שרש פלל הצנור של כל פניו ודורותיו הנמשכין מפנו ועל פן עקר התקון על ידו. ועל פן אפילו הבת קודמת לכל פני המשפחה, פי פשהירשה צריך לחזר למעלה חס ושלום לבני משפחתו

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רעג

מחמת שלא הניח זרע חס ושלום, והו
 בחינת דינים, כי אור החזר הוא בחינת
 דין. ועל כן בודאי הבת קודמת, כי בת
 היא בבחינת דין וצמצום פדויע וכמו
 שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק והעברתם
 שהקדוש ברוך הוא מתמלא עברה על מי
 שאינו מניח בן לזרשו ועל כן הבן קודם
 לבת מחמת שהבן בבחינת חסד בבחינת
 משפיע שזה העקר כנ"ל והבת בבחינת
 צמצום וכו' וכנ"ל. אבל בשאין בן בודאי
 הבת קודמת לקבל הירשה מפל בני
 המשפחה, כי גם בשתחזר להם הוא
 בחינת דינים בחינת אור החזר ועל כן
 בודאי יוכל להתחזק על דה יותר מאחר
 שאף על פי כן היא מיוצאי חלציו
 ונמשכה ממנו כי עקר התקון שיהיה
 נמשך השפע למטה מדור לדור ולא
 שתחזר למעלה חס ושלום, כי אז קשה
 התקון ביותר וכנ"ל:

ט וזהו ששאלו בנות צלפחד אם אין אנו
 הישובות זרע תתיבם אמנו, כי
 סוד היבום הוא בבחינת הנ"ל לתקן נפש
 המת על ידי משפחתו, דהינו על ידי אהיו
 ומאחר שהבת חשובה זרע לפטר מהיבום
 בודאי מניע לה הירשה, כי הם בחינת
 אחת וכנ"ל, כי סוד היבום הוא בבחינת
 ההוא רוחא דשדי בגוה, שהוא בחינת
 התחזקות בתפלה על ידי שראש שקבר
 פעל איה דבר וכבר עשה איה רשם
 בעלמא בתפלתו, כי כבר התחיל
 להמשיך איה שפע כל שהוא ואף על פי

שעדין לא נגמר כלל ואפלו אם חס
 ושלום מת בתוך כך, עם כל זה הוא
 נתתקן על ידי זה מאחר שקבר עשה
 איה רשם כל שהוא על ידי תפלותיו ועל
 כן בודאי אם השאר בת בעולם בודאי
 יכול להתתקן יותר, כי אף על פי שאין
 זה שלמות התקון, כי עקר שלמות התקון
 על ידי בחינת בן זכר שהוא בחינת
 משפיע כנ"ל, אף על פי כן יכול להתתקן
 על דה יותר ויותר מאשר יתתקן על ידי
 משפחתו מאחר שאף על פי כן השאיר
 השארה גמורה בעולם ועל כן פוטרת מן
 היבום וכנ"ל. ועל כן בנות צלפחד
 חכמניות היו ותלו דין הירשה ביבום, כי
 הם בחינה אחת וכנ"ל. וזה שנסמך
 פרשת בנות צלפחד שהוא פרשת נחלות
 לפרשת משפחות בני ישראל שפרט
 אותם כלם בפרשת פינחס, כי דין הירשה
 נמשך מבחינת המשכן שהוא כלל תפלת
 ישראל, שהוא בחינת כלל משפחות
 ישראל שהלכו כלם סביב המשכן וכנ"ל:

י וזה בחינת פורים שהוא הכנעת הקון
 עמלק, כי מבאר בהתורה הנ"ל
 בסופה וזה לשונו, וזה שאמר רבה בר בר
 חנה וכו', כי בגלותנו כבנוכל, הקדוש
 ברוך הוא בהסתרת פנים וכו' וכל
 תפלותינו ובקשתנו על זה שפנה ערף
 אלינו שיהיה את פניו, כמו שכתוב: פנה
 אלי וכו', וכשאנו רואים ארץ הגלות ובכל
 יום אנחנו צועקים אליו ואינם נושעים
 ויש מעמנו בני ישראל שמועים חס

לר
 ח"ב
 ח"א

נענה כי הוא עדין רחוק ממנו ותכרד מאד ועל ידי זה יכול למעות חס ושלום, שכל תפלותיו ושיחותיו היו לריק חס ושלום. אבל באמת אינו כן, כי אין שום דבור נאכד בלל, רק כל תפלה ושיחה עושה רשם גדול והצדיקים אמתיים מלקטים כל אלו התפלות והשיחות ובונים מהם בנינים נפלאים בחינת משפן הצריך כל אחד להתחזק הרבה בתפלה ושיחה תמיד יהיה איד שיהיה עד אשר על ידי רבוי התפלות יהיה נשלם הבנין של הצדיקים העוסקים בזה ללקט ולחבר ולהעלות אלו התפלות ואז יכמרו רחמיו ותכרד וישוב אליו וירממו:

יא וזה בחינת תקנה הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק שהוא גדול מכל הנסים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי זה הטעות שובנס בלב כמה אנשים למעות כאלו כל התפלות לריק חס ושלום, כשרואין שצווקין ומתפללים ומתחננים ימים ושנים ואינם נושעים כנ"ל, זה הטעות נמשך מבחינת קלפת המן — עמלק שעל ידו עקר אריכת הגלות המור הנה שהוא גלות אדום, שהוא בחינת עמלק שהוא מזרע אדום. כי עמלק הוא בלל כל הקלפות והסטרוא אחרא והוא המסית והוא המקטרג והוא המחליש את הרעות מלהתחזק בתפלה, כי הוא בעצמו מסית את כל אחד מישראל במה שהוא מסיתו בתאות ובהרהורים ובמדות רעות רחוקא לצלול,

ושלום, בלכם שכל התפלות הם לריק. אבל באמת כל התפלות, הצדיקים שבכל דור ודור הם מעלים אותם ומקיימים אותם, כמו שכתוב: וקם משה את המשכן ומעוילין כל שייפא ושייפא לרובתה ובזין קומתה של השכינה מעט מעט עד שישתלם שעור קומתה אז יבוא משיח, דא משה, וישלים אותה ויקום אותה בשלמות. וז"פ וכו' וכו' עד וסברין יבשתא הוא, הינו שהתפלות אינם עושים פרות, אבל באמת אינו כן אלא סלקינן ואפינן ובשלינו, הינו כל התפלות סלקינן ועולין וכל מה שמרביין בתפלה נבנה השכינה ביותר וכו' כשישתלם קומה של השכינה, הינו על ידי רב התפלות יכמרו רחמיו ויתחבר מידת הדין למדת הרחמים. וזה פד חס גבה אתהפך וכו' ואי לא הו' מקרבינן לספינתא וכו' זה בחינת חסד וכו', הינו למעני למעני אעשה כדאימא במדרש מי הקדימני ואשלים וכו' ואף על פי שגראה שעל ידי תפלתנו ותורתנו יהיה הנאלה אף על פי כן צריכין אנתנו לחסדו שבתסדו יגאל אותנו וכו', ענין שם כל זה היטב. וכמו שהוא בכלל ישראל כן הוא בפרימיות אצל כל אחד ואחד שכל מי שובנס בעבודת ה' קצת וכבר עסק מעט או הרבה בהתבודדות ותפלות ותחנונות ובקשות שזוכה שיה' ותכרד ישים פניו אליו ויקרבהו לעבודתו ויגאלהו מתאותיו ומדותיו הרעים והוא רואה שעדין לא

לקוטי הגלות

הגלות נחלות ד

חושן משפט ערה

ומחמת זה מתגבר הגלות חס ושלום. ועל ידי זה בעצמו הוא מחליש את הדעת מלהתחזק בתפלה מאחר שפוטעה אותם בדתם הלא אתם רואים שאינכם פועלים כלל בתפלתכם חס ושלום. וכשמתרשלים בתפלה מתארך הגלות יותר חס ושלום. וכל מה שמתארך יותר הגלות מחליש הדעת מלהתפלל יותר ויותר וכן חוזרת חלילה חס ושלום חס ושלום. ועל פן באמת מתארך הגלות מאד עד שלא היה אפשר לצאת מהגלות חס ושלום על ידי רבוי תחבולותיו הרעים לולא ה' שיהיה לנו שהוא בעצמו לוחם עמו בכל דור ודור, כמו שכתוב: מלחמה לה' בעמלק מדר דר. והוא ברחמיו שולח לנו בכל דור ודור צדיקים גפלאים שפחכמתם הנשגבה הם מכניסים בדתנו לבלי לזאש עצמנו מן הרחמים בשום אופן ומכניסים בלבנו התחזקות גפלא להתחזק בתפלה תמיד והיה איד שיהיה ועל ידי זה תבוא הגאולה במהרה. וזה בחינת תקופת הנס של פורים, כי המן הרשע יפח שמו, הוא בחינת הקלפה שרצה להתגבר בסוף הגלות של בכל לעכב הגאולה ולהחליש לב בני ישראל מלהרבות בתפלה מחמת שרואים שכבר עבר הזמן שהבטיחו אותם לנגאלם לסוף שבועים שנה ועדין לא נגאלו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ששלם חשבו וטעו ואף דינאל חשב וטעה, עין שם. ועל פן סבר המן להכניס

הפועות בלב כאלו אין עוד תקנה חס ושלום, ועל פן אמר, ישנו עם אחד ודרשו רבותינו ז"ל, אלוקיהם ישן הוא. כי כל זמן הגלות כל זמן שאין ה' ותברך עונה לעמו ישראל לנגאלם נקרא ישן, כביכול, כמו שכתוב: עורה למה תישן ה'. וכתוב, וקץ בישן ה', כדאיתא במדרש אסתר. אבל באמת ישראל על ידי תפלתם מעוררים רחמיו ותברך מעט מעט בכל פעם עד שבמהרה יתעורר כביכול, משנתו בבחינת וקץ בישן ה' וינגאלנו במהרה. כי באמת אין שנה לפניו ותברך חס ושלום, כמו שכתוב: הנה לא ניום ולא ישן שומר ישראל, רק שמוחמת מדת הדין הוא ותברך, כביכול, מסתיר פנים מאתנו עד שנגדמה בישן חס ושלום ואנו מחיבים להתפלל ולצעק אליו תמיד ולעורר רחמיו ותברך כמו שמעוררין מהשנה בבחינת עורה למה תישן ה' עד אשר על ידי רבוי התפלות יתעורר בשלמות וישוב אלינו וירחמנו וכנ"ל. אבל המן הרשע אמר, אלוקיהם ישן הוא, כאלו אי אפשר לעוררו עוד חס ושלום, כי המן עשה עצמו עבודה זרה שהוא הפך עבודת התפלה, שהוא בחינת אמונה, כי הוא בחינת פנים התפלה, הינו בחינת הקלפה שמחליש לב האדם מלהתחזק בתפלה על ידי שרואין אריכות הגלות שצועקים ואינם נושעים וכנ"ל. כי המן הוא מזרע עמלק יפח שמו, וזה עקר מלחמת עמלק בכל דור ודור, כי עקר

יב כי בחינת קלפת המון עמלק רוצה
 להפיל שכחה בלב האדם כאלו
 עדין לא התחיל ה' לתברך להושיענו כלל
 חס ושלום. אחרי אשר באמת כבר ראינו
 בעינינו ישועות נוראות נסים ונפלאות עד
 אין חקר ואין מספר שעשה עמנו בכל
 דור עד היום הזה. כי הוציאנו ממצרים
 באותות נוראות במסות באותות
 ובמופתים וכו' ונתן לנו את התורה
 באותות נוראות וכו'. ויהי'שע בכש ארץ
 ישראל שלשים ואחד מלכים וכו'. וכל
 הנסים והישועות שבימי דוד ושלמה וכן
 בכל דור. אבל עמלק ימוח שמו, רוצה
 להתגבר בכל פעם ולהחליש לב האדם
 כאלו עדין לא התחיל ה' לתברך להושיע
 כלל, ועל ידי זה בעצמו הוא מתגבר על
 ישראל גם בגשמיות ומאריך הגלות. וזה
 שנסמך פסוק ויבא עמלק וכו' לפסוק ועל
 נפתם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם
 אין, כי זהו בעצמו שנקשלו ישראל ונסו
 את ה' ואמרו היש ה' בקרבנו וכו' זהו
 בעצמו נמשך מקלפת המון עמלק ועל ידי
 זה ויבא עמלק וילחם עם ישראל גם
 בגשמיות, הינו כי קלפת עמלק מחליש
 לב האדם בעת הצרה חס ושלום, עד
 שרוצה להכניס בו שכחה שישכח כל
 המובנות והישועות שכתב עשה עמו ה'
 לתברך כמו שהיה אז שנה סמוך הוציאם
 ממצרים באותות נוראות כאלה וקרע
 להם את היים ונתן להם את סמונם
 והזריר להם המון וכו'. ואחר כך בשלא

אריכת הגלות על ידו וכנ"ל. ועל כן
 הזהירנו התורה הקדושה לזכר מעשה
 עמלק, כמו שכתוב: זכר את אשר עשה
 לך עמלק וכו' אשר קרד בקרד, 'קרד'
 מלשון מקרה חס ושלום בחינת פגם
 הקרית שנה עקר היצר הרע, כמו
 שמבאר בהתורה הנ"ל. וזהו: קרד, לשון
 קרירות, הינו שהוא מקרר לב האדם
 מלהתחזק בתפלה שצריכה להיות
 בחימות דקדושה בחינת חס לבי בקרבי
 וכו' דברתי בלשוני וכו', כי הוא המסית
 למה שמסית והעקר בפגם הקרית והוא
 המחליש הרעת מלהתחזק בתפלה על
 זה מאחר שרואין שנה פמה שצועקין
 ואינם נושעים חס ושלום. וזהו: ויגב בד'
 כל הנחשלים אחרד, שהוא מתגבר רק
 על החלושי בתי שבישראל. וזהו: ואתה
 ערף ויגע ולא ירא אלקים, 'ירא אלקים'
 זה בחינת תפלה שהיא בחינת יראה,
 כמו שכתוב: יראת ה' היא תתהלל,
 הינו שאיתה ערף ויגע ואיך מתחזק
 בתפלה שהיא בחינת יראת אלקים. וזה
 בא ממונו בעצמו שהוא מחליש דעתך
 וכו' וכנ"ל. והזהירה התורה לזכר זאת
 היטב, כי צריכין לזכר זאת היטב היטב
 בלב, כי התגברותו בחלישת הרעת
 הזאת הוא בלי שעור וצריכין לזכר את
 עצמו בכל פעם בגדל האזהרות של
 הצדיקים אמתיים שהזהירונו בכמה
 לשונות לבלתי לאש עצמנו מן הרחמים
 בשום אופן וכנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רעו

היה להם מים החליש דעתם כל קד עד ששמעו ונסתפקו ואמרו ה'יש ה' בקרבנו אם אין, ראה והבן והבט עד היכן בכה הקלפה והסמרא אחרא מניע. וכל זה מעשה קלפת עמלק שהוא כלול מפל הקלפות והסמרא אחרא ש'יכול לעקם הלב כל קד עד ש'יכול לבוא למטעות כזה אם אין משתדלין להתגבר כנגדו בכה הצדיקים האמתיים. וכן מבאר בדברי רבותינו ז"ל ומוכח בפרוש רש"י שם על פסוק זה ה'יש ה' בקרבנו אם אין ויבא עמלק וזה לשונו כמד פרשה זו למקרא זה לומר תמיד אני ביניהם ומזמן לכל צרכיכם ואתם אומרים ה'יש ה' בקרבנו אם אין, חייכם שהכלב בא ונושד אתכם וכו'. משל לאדם שהרכיב גנו על פתחו וכו', עין שם. הינו כנ"ל שה' יתברך עושה עמנו נסים באלה בכלל ובפרט בכל יום ויום וכמו שאנו אומרים על נסיד שבכל יום עמנו ועל נפלאותיו וכו'. והסמרא אחרא בחינת קלפת עמלק בתחבולותיו מכניס בלב כפירות וחלישות הדעת עד שנספק אם יש ה' בקרבנו אם אין, ואז ויבא עמלק עליהם וילחם עמיהם גם בגשמיות וכו', ועל בן עקר מלחמתו של משה רבנו עמו היה על ידי תפלה, כמו שכתוב: ויהי דיו אמונה, ותרומנו: פרישן בצלו, פי עקר הכנעתו על ידי משה שהוא משיח בחינת צדיקי הדור שהם מתגברים כנגדו בתפלה ומכניסים בלב ישראל להתחזק בתפלה תמיד ולא

ישמעו להתקמתו והמעותיו חס ושלום וזהו והיה כאשר ירים משה ידו ויבר ישראל וכו' וכי ידיו של משה עוזות מלחמה וכו' אלא בזמן שישראל מסתדלין כלפי מעלה היו מתחזקים וכו', הינו כשפעל משה והכניס בלבם שיתחזקו בתפלה ויסתכלו כלפי מעלה היו מתחזקים ואם לאו חס ושלום, להפך, פי עקר ההתגברות כנגדו הוא על ידי התחזקות בתפלה תמיד וכו':

וג וזה בחינת ראשית גוים עמלק, פי כבר מבאר שם בהתורה הנ"ל שהתפלה הוא בחינת הכבוד שנוטל פי שנים שהם בחינת סדור שבוהו ותברך ושאלת צרכיו וכו', עין שם וכבר בארנו למעלה הענין שעקר ההתחזקות בתפלה הוא על ידי בחינת הולדת הכבוד, שהוא בחינת ההולדה והפעלה הראשונה שהאדם פועל בתפלתו שעל ידי שהאדם רואה שכבר פעל איזה דבר בתפלתו שזהו בחינת הולדת הכבוד כנ"ל על ידי זה הוא מתחזק בתפלה להלן יותר פי נתחזק אמונתו ונעשה פלי לקבל השפע על ידי שרואה שכבר פעל איזה דבר בתפלתו ובשביל זה התפלה היא בבחינת כבוד, עין שם. וזה בחינת בני בכרי ישראל, פי התגלות עבודת התפלה גלו ישראל בעולם כי אין אומנותנו אלא בפה, ולעתיד בעת האלה כשיראו כל העולם את גדל ורובו הפעלות והישועות שפעלנו על ידי תפלותינו בכל ימי הגלות

דף טז

כי כמו שיש בחינת בכור בקדושה בחינת קדושת ישראל בחינת עבודת התפלה כנ"ל, כמו כן יש בחינת בכור דסטרא אחרת שהוא בחינת עמלק, בחינת ראשית גוים עמלק, הינו שבחינת קלפת עמלק הוא מתגבר בכל פעם כנגד בחינת הבכור דקדושה שהוא התפלה, דהינו אפלו בשפועלים אויה דכר בתפלה שהוא בחינת הולדת הבכור הוא מתגבר ומכניס כפירות ושכחה בלב פאלו עדון לא התחיל ה' ויתברך לשמע תפלתו כלל ועל פן נקרא עמלק ראשית בחינת ראשית גוים וכו', כי הוא רוצה להתגבר כנגד בחינת ראשית, שהוא בחינת בכור כאלו עדון לא התחיל ה' ויתברך להושיע כלל. ומשם מבחינת ראשית גוים עמלק, משם היתה יניקת בכורי מצרים, כי עמלק כולל כל העכו"ם ויבפרט מצרים, כי שר של מצרים הוא אדום שהוא עמלק. ועל פן על ידי שהכה ה' בכורי מצרים על ידי זה נפסק ונתק יניקת מצרים מבחינת קלפת עמלק שכל הנגזרות על ידו, ועל ידי זה לא היה פח להקלפה להכביד את לבו עוד ויא הכרח להספיק שיצאו. אבל מחמת שעמלק בעצמו לא נפל עדון רק שנפסק יניקת פרעה ומצרים ממנו על ידי הריגת הבכורים וכו"ל על פן אחר כך אחר שיצאו התגבר עוד והפך את לב פרעה ועבדיו ואמרו מה זאת עשינו וכו' וכל זה על ידי קלפת עמלק שחזר ונתעורר, כי

או יתחזקו בלם בתפלה מחמת שהכל יראו או מעלת התפלה על ידי גדלת ישראל שכל גדלתם וכו' על ידי התפלה, כמו שכתוב: כי אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה לקרא בלם בשם ה' וכו'. אבל מעלת התפלה של העכו"ם אינה חשובה כל כך אז מאחר שהם לא התגברו בתפלה כנ"ל אלא אחר שראו מה שפעלו ישראל בתפלתם. אבל עם קדוש ישראל וכו' להתגבר בתפלה בכל ימי הגלות בעת שלא ראו עדון מה שפעלו ועל פן נקראים ישראל בכור וראשית, כי הם גלו עבודת התפלה בעולם שזהו בחינת הולדת הבכור שהוא בחינת פעלה הראשונה שפועלים בתפלה שזאת ההולדה והפעלה חשובה ויקרה מאד, כי אז צריכין עקר ההתחזקות בתפלה בעת שלא ראה עדון מה שפעל וכו"ל:

יד ועל פן היה עקר יציאת מצרים על ידי מפת בכורות דיקא, כי על ידי כל המופתים לא נכנע פרעה בשלמות וחיג את לבו עד שהביא עליו מפת בכורות ובכורי ישראל נצולו וכזה נכנע בחינת בכור דסטרא אחרת ונתעלה ונתגדל בחינת בכור דקדושה שהוא בחינת עבודת התפלה ואז נתגלה פעלת תפלת ישראל וצעקתם כל ימי הגלות ואז נגאלו ויצאו ממצרים ואז נתקדשו הבכורות, כמו שכתוב: קדש לי כל בכור וכו'. כי את זה לעמת זה עשה אלקים,

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רעט

הוא מתעורר ומתגבר בכל פעם. וזה שאיתא במדרש ויגד וכו' כי ברח העם שהמגיד היה עמלק, הינו כנ"ל, כי המגיד והמסית לפרעה לאמור שישאל ברחו ושיתגבר לרדף אחריהם זה עמלק, כי זה מעשה עמלק שיתגבר בכל פעם וכחיש הכל ויכניס שכחה וטעותים בלב באלו לא היה עדין שום ישועה חס ושלום וכנ"ל. ועל פן אחר שנפל פרעה וחילו בים לגמרי אחר כך בא עליהם עמלק בעצמו, כי הוא בעצמו לא נכנע עדין כנ"ל ועל פן התגבר הוא בעצמו ולא הסתפל על כל הנפלאות והישועות שעשה ה' ותברך עמו ובא להלחם בנגדם, כי הוא בחינת ראשית שמתגבר בנגד בחינת בכור שהוא בחינת ראשית שהוא בחינת עבודת התפלה כנ"ל ועל פן ה' ותברך בעצמו לוחם עמו בכל דור וכנ"ל:

בתפלה הוא על ידי בחינת הולדת בכור שהוא בחינת גאלות מצרים על ידי שאנו מזכירין עצמנו מה שכבר פעלנו על ידי תפלתנו וכנ"ל:

טו תבטל שקלפת המן עמלק הוא המחליש לב בני ישראל בסוף הגלות בעת שהגאולה מוכנת לבוא, רק צריכין עוד כמה תפלות לגמור בנין המשפן כדי שיצמרו רחמיו ותברך וישוב אלינו פנים בפנים והוא בתחבולותיו מחליש לב האדם באלו כבר אפס תקוה חס ושלום, מאחר שראוין אריכת הגלות כל כך שנה כמה שצועקין ואין גושעים וכנ"ל. וכן מבאר בבגנות האר"י ו'ל בגנות פורים שהתגברות המן אז היה בסוף גלות בכל בעת שכבר התחיל התקון למעלה שחזרו פנים בפנים והוא רצה לבטל זאת ועל פן התגבר לבטל בנין בית המקדש וכו', עין שם. ומצא בעת שכבר הגאולה סמוכה ומוכנת לבוא וכבר התחיל התקון למעלה בבחינת פנים בפנים הוא מתגבר לבטל זאת מכניס בלב באלו כל התפלות הם לריק חס ושלום, ואינם פועלים כלל וכנ"ל. ועל פן רצה לכלות את ישראל לגמרי חס ושלום, להשמיד להרג ולאבד וכו', כי עקר פח ישראל הוא על ידי תפלה שהוא בחינת חרב וכלי יוגו של משיח שהם הצדיקים שככל דור כנ"ל בהתורה הנ"ל. ואז כשהחליש דעתם מלהתפלל על ידי זה התגבר הוא בבחינת חרב שלו, בחינת

דף ק"ד

ועל הרבך התנה. ועל פן רצה לכלותם
 לקמרי חס ושלום. על ידי הרבו שיש לה
 פח בשאין ישראל מתחזקים בתפלה
 שהוא בחינת חרב וכלי זינו של ישראל
 כנ"ל, כי בזמן שאין הקל קול יעקב, אז,
 והידים ידי עשו כמו שאמרו רבותינו ז"ל.
 כי עקר התגברותו היה על ידי שהשתחו
 לצלם בימי נבוכדנצר ועל שנהנו מסעדה
 של אותו רשע ועל שנכשלו בגושים
 נכריות. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל. שכל
 הפגמים האלה הם בחינת פגם עבודת
 התפלה, כי השתחוו לצלם, שהוא
 עבודה זרה כפירות, שזה הפך עבודת
 התפלה שהיא אמונה כנ"ל. ונכשלו
 בגושים נכריות, שהוא פגם הנריות, והו
 פגם התפלה, שהוא בחינת חרב דקדשה
 שתלויה בתקון הנריות בחינת חגור הרבך
 על ירך כנ"ל בהתורה הנ"ל. ונהנו
 מסעדה של אותו רשע זה בחינת פגם
 המשפט שזוכין על ידי צדקה, כמו
 שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי אכילה
 דקדשה הוא בחינת צדקה וחסד, בחינת
 תקון המשפט בבחינת צדיק אכל לשבע
 נפשו, בחינת גמול נפשו איש חסד, כמו
 שאמר הלל בשרצה לאכל, איזל ואגמול
 חסד עם נפשי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
 במדרש רבה. כי צריכין לאכל במדה
 ובמשקל בבחינת משפט, בבחינת יכלול
 דכריי במשפט. וזה שכתוב, "אבך הלוא
 אכל ושתה ועשה משפט וצדקה אז טוב
 לו" (דמ"ה ב). כי תקון המשפט על ידי

אכילה דקדשה. וזהו בחינת אשריד ארץ
 שמלפך בן חורין ושירך בעת יאכלו אי
 לך ארץ וכו'. כי המלך והשרים שהם
 עוסקין במשפט צריכין לאכל בעת ובזמן
 ביישוב הרעת דקדשה ובמרהרה כדי שלא
 יקלקלו המשפט על ידי פגם תאות
 אכילה וכנ"ל. וכן מוכן בהתורה חדי רבי
 שמעון בסימן סא שעל ידי מותרות
 אכילה נפגם המשפט. ועל פן אסור
 לאכל קדם התפלה, כמו שכתוב: לא
 תאכלו על הדם, כדי שלא לפגם במשפט
 על ידי האכילה שעל ידי זה נפגם
 התפלה חס ושלום, כי עקר תקון התפלה
 על ידי תקון המשפט כנ"ל. ועשו שפגם
 בעבודת הבכורה שהיא בחינת תפלה
 ובה אותה, כמו שכתוב: ויבן עשו את
 הבכורה. היה הפגם שלו על ידי תאות
 אכילה בחינת הלעיני נא וכו'. על פן על
 ידי שנהנו מסעדה של אותו רשע שהוא
 פגם תאות אכילה על ידי זה פגמו
 במשפט שהוא פגם התפלה כנ"ל. ועל פן
 רצה המן, ימח שמו, להתגבר כנגד
 צדקות ישראל שהם בחינת שקלים.
 ואמר, ועשרת אלפים פפר כסף אקסול
 על ידי עשי המלאכה להביא אל גני
 המלך. כי צדקה בחינת תקון המשפט
 שהוא תקון התפלה והוא רצה להתגבר
 כנגד זה, כי עקר התגברותו הוא כנגד
 האמונה הקדושה שהוא עבודת התפלה.
 כי עקר האמונה תלוי בתפלה שצריכין
 להאמין שה' יתברך כל יכול והוא מלא

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רפא

רחמים ומתאנה לתפלתן של ישראל וְשומע תפלתם תמיד וכנ"ל, וזהו שאמרו רבותינו ו"ל שאמר לו הקדוש ברוך הוא, רשע, כבר קדמו שקליהם לשקלדי. תפון תנינן באחד באדר משמיעין על השקלים. כי עקר הצדקה הוא בבחינת שקלים, כי מכאור שם בהתורה הנ"ל שצדקה היא בחינת משפט שעל ידי זה יודעין איד ללחם עם החרב שיהיה קולע אל השערה ולא יחטא וכו', עני שם, שזהו בחינת שקלים, הינו שהצדקה היא בבחינת שקלים מחמת שעל ידי צדקה זוכין לבחינת משפט שזהו בחינת שקלים בחינת משקל שיכלכל דבריו במשפט, דהינו במשקל שיהיה קולע אל השערה ולא יחטא כנ"ל, (ובענין שקלים תהי בלתי הרבה

לכאור, אך לא אסתי מלחא לקתבו בכתב ונשחח) ית ספרי

מן נמצא שקלפת המן עמלק הוא בחינת הקלפה המחלשת ומרשלת לב האדם מלהתפלל מחמת שרואין אריכות הצרות והגלות רחמנא לצלן וכנ"ל שזהו בחינת סבירינין יבשתא הוא הנאמר בהתורה הנ"ל שסוברים הם ושלום באלו כל התפלות לריק הם ושלום, שזה הטעות נמשך מקלפת המן עמלק כנ"ל, ועל פן היה הכנעתו על ידי מרדכי ואסתר שהם בחינת כלל התפלות של הצדיק האמתי וכנסת ישראל. כי מרדכי היהודי זה בחינת צדיק הדור שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת ריח שהוא כולל מכל התפלות, כי כל

מלחמתו וכל הכבישות שלו הם על ידי תפלה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי מרדכי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור שתרגומו מרי דכיא, כמו שדרשו רבותינו ו"ל, הינו בחינת ראש ושרש של כל התפלות שהם בחינת ריח, בחינת משיח, כי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור. וזהו בשמים ראש, ראש דיקא בחינת ראש וכבוד שהוא עבודת התפלה כנ"ל, הפך בחינת ראשית גוים עמלק שהוא בחינת התרשלות מהתפלה באלו עדן לא התחלנו לפעל כלל. ומרדכי בחינת בשמים ראש וכו' שמחזק את לב כל אחד ואחד מישראל להתחיל בכל פעם מחדש להתחזק בתפלה, כי כבר פעלנו הרבה אך עדן אנו צריכין לפעל הרבה מאד עד שנגמר הבנין בשלמות בחינת

בנין המושפן להחזיר ה' ותברך אלינו בבחינת פנים בפנים וכנ"ל. ובנגד עצם הגדלה ונפלאות השועות וכו' שאנו צריכין לפעל עדן לא התחלנו להתפלל בראוי כלל, ואף על פי כן כבר עור לנו ה' ותברך הרבה מאד, אך בכל יום ויום אנו צריכין להתחיל להתחזק ולהתגבר בתפלה מחדש, כי לגדלתו ותברך אין חקר והוא מחזק לבנו לקבט בחסדו ותברך תמיד ולהתחזק בתפלה תמיד כי אין שום תפלה לריק הם ושלום, רק כל תפלה ותפלה עושה רשם ובבנה מהם קומת השכינה שהוא בחינת בנין בית המקדש וכו' עד שישתלם שעור קומתה

אז יכמרו רחמיו וישוב אלינו וכו' פנ"ל. שכל זה הפך בחינת קלפת המן עמלק. ועל כן הוא מכניע ועוקר קלפתם הרעה. ועל כן באמת בשעת גזרת המן התחזק בתפלה הרבה, כמו שכתוב: "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו ויזעק ויעקה גדולה ומרה". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: בן שמעי בן קיש, שהקיש על דלתי רחמים וכו', וכן הכנים בלב כל ישראל להתחזק בתפלה, כמו שכתוב: ובכל עיר ועיר וכו' וזוים וכבי וכו'. וכמו שכתוב: ודברי הצמות וועקתם. נמצא שמרדכי הוא צדיק הדור בחינת משיח, בחינת ריח, בחינת שרש כלל תפלות ישראל שאליו צריכין כל ישראל לקשר תפלתם, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ואסתר היא בחינת כנסת ישראל בחינת התפלות של כל אחד ואחד מישראל מה שמתפללין בתקף אריכת גלותם וצרתם בגוף ונפש. והיא נקראת אסתר על שם ההסתרה בחינת ואנכי הסתר אסתיר פני וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל! היונו שבגעת אריכת הגלות נדמה פאלו ה' ותברך מסתיר פנים ממנו וכאלו התפלות הם לריק חס ושלום. אבל כנסת ישראל עם קדוש בחינת אסתר הם מחזקים את עצמם בתפלה תמיד אפלו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה, אפלו החלושי כח שבאשראל שאין להם כח לסדר תפלתם פראוי עד שמתגברת עליהם מלכות הרשעה בחינת

מלכות אחשוורוש בחינת ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש, גם אז הם מתגברים בתפלה תמיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שבשעה שבאה אסתר לתוך בית אחשוורוש ונסתלקה הימנה שכניה צעקה אז קלי קלי למה עזבתני וכו'. וזה רמז על כל אחד מישראל כשיודר חס ושלום אפלו למקומות שהסתרא אחרא בחינת מלכות הרשעה מתפשטת שם, והקדשה שהיא השכינה מסתלקת ממנו צריך גם כן לחזק לבו אז ולצעק קלי קלי למה עזבתני וכו'. וכל התחזקות בחינת אסתר לצעק תמיד לה' ותברך ה'יה על ידי מרדכי המרמוזה על כך, כי מרדכי בחינת צדיק הדור עוסק תמיד ללמד עם כלל ישראל בחינת אסתר שיחזקו עצמן בתפלה תמיד אפלו בעת אריכת הגלות בכלל, ובפרט בגוף ונפש אפלו בתקף ההסתרה כמו שכתוב: ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דוד. כי אסתר נקראת הדסה על שם התפלות שעוסקים בהם תמיד שהם מעלין ריח טוב בהדם, כי גם התפלות של החלושי כח שבאשראל שהם בבחינת אסתר בבחינת הסתרה גם הם מעלין ריח טוב לפניו ותברך על ידי הצדיק הדור בחינת מרדכי שאליו אנו מקשרין תפלתנו שהוא מעלה גם תפלתנו לפניו ותברך לריח נוחח, כי כל החיות ותגדול של אסתר שהיא בחינת כנסת ישראל הוא על ידי הצדיק הדור שהוא בחינת משיח, כי הצדיק הוא

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רפג

מכנים בלבב ישראל ומחזק לבם להתפלל תמיד והוא מקבל כל תפלתם שמקשרין אליו ומעלה אותם לפני ה' ותברך ובונה מהם קומת השכינה וכו', כמו שמבאר שם. וזהו: והיו אמן את הרפה היא אסתר שהוא מגדל ומעלה את תפלת ישראל, שהם בחינת ריח, שהם מתפללין בתקף ההסתרה בעת אריכת הגלות כנ"ל. וזהו: היא אסתר בת דוד, כי גם התפלות אלו של חלושי כח שבאשראל שהם בחינת הסתרה הם גם בן יקרים מאד ונקראים בת מלך פנימה. וזה בחינת אסתר בת דוד בחינת ברתא דמלכא שנקרא דודו של הצדיק, כמו שכתוב: זה דודי וזה רעי. וזה, כי אין לה אב ואם, אב ואם זה בחינת מחזין, כי אב בחכמה ואם לבניה, הינו מחמת שאין להם מחזין לאלו החלושי כח על בן צריך הצדיק לגדלם ולחזקם בכל פעם. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אמו. מלמד, שהיתה יושבת בחיקו של אחשורוש ומובלת ויושבת בחיקו של מרדכי, הינו אף על פי שהתגבר עליה תקף מלכות הרשעה היתה מחזקת עצמה בכל פעם והיתה מובלת ויושבת בחיקו של מרדכי, והינו שאשה ואת ה' בחינת אסתר בחינת התפלה של החלושי כח שהתגברה עליהם והמת מלכות הרשעה אף על פי בן לא הניחה את מקומה והיתה מחזקת

רפג

עצמה בכל פעם להטהר ולהתקשר לבחינת מרדכי שהוא הצדיק שפדור לקים מאמר מרדכי שמוצוה ומחזקה להרבות בתפלה תמיד יהיה אף שיהיה: ועל ידי זה וכינו לתקף הנם של פורים אשר כמוה לא נהיתה, ונקבעו ימי הפורים לדורות לעשות אותם ימי משתה ושמחה, כי וכו מרדכי ואסתר אז על ידי עצם קדשתם ונגדלתם על ידי שהרבו בתפלה והכניסו בישראל להרבות בתפלות וצעקות אפלו לאחר גור דינים עד שבטלו הגזרה ונתהפך הדבר שטלו את המן וכו'. והיה להם גם נורא וישעיה כזאת עד שזכו להמשיך הארה הזאת בכל דור ודור שגם בימי הגלות האחרון הארץ המר הזה יאיר עלינו הארת מרדכי ואסתר בכל שנה ושנה, שעל ידי זה נזכה להתחזק בתפלה תמיד אפלו עתה שהגלות מתארך מאד מאד בעונותינו הרבים בגוף ונפש בכלל ובפרט. וזה בחינת גדל שמחת פורים, כי זה עקר השמחה כשזוכין לידע כברור שה' ותברך שומע תפלותינו תמיד פאשר שמע תפלתנו בימי מרדכי ואסתר, כמו שכתוב: אנילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי וכו'. על ידי זה אנו בטוחים שגם עתה ישמע את שועתנו בכלל ובפרט, כמו שכתוב: ואני בחסדך בטוחתי וגל לבי בישועתך וכו'.

ו' ועל בן כל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים, כי גאלה

חושן משפט

הַצְדָקָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁקָלִים, בְּחִינַת מוֹשֶׁפֶט וְכוּ' ל:

יט וְזֶה בְּחִינַת מוֹשֶׁפֶט מִגּוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ, זֶה בְּחִינַת גְּמִילוֹת חֶסֶד שְׁגֵדוּלָה מִהַצְדָקָה, כִּי גְמִילוֹת חֶסֶד הוּא בֵּין לְעַנְיִים בֵּין לְעִשְׂרִים, זֶה בְּחִינַת מַה שְּׂמִכְבָּאָר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְבָּסוֹף עַל מֵאֵמֶר רַבָּה בַר בַּר כְּהֵנָה וְאִי לֹא הָיוּ מְקַרְבִּינֵי לְסַפְיָתָא מִבְּעֵינֵי שְׁעַר הַגְּאֻלָּה יִהְיֶה עַל יְדֵי חֶסֶדוֹ וְכוּ'. כִּי אִף עַל פִּי שְׁצִרִיכִין לְהַתְחִיב חֶרֶבָה מֵאֵד בְּתַפְלָה תְּמִיד אִף עַל פִּי בֵּן אֲסוּר לְטַעוֹת שְׁעַל יְדֵי תוֹרְתֵנוּ וְתַפְלוֹתֵנוּ יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה רַק עֶשֶׂר הַגְּאֻלָּה יִהְיֶה בְּחֶסֶדוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת אֲסִתֵּר וְיִרְקַת הַיְהִי אֵלָּא שְׁחוּט שֶׁל חֶסֶד מוֹשֶׁד עֲלֵיהִי, וְיִרְקַת זֶה בְּחִינַת בּוֹשָׁה, כְּמוֹ שְׂנַמְצָא בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל כְּמֹה פְעָמִים 'הוֹרִיקוּ פָּנָיו' עַל עֲגִבֵּן בּוֹשָׁה. הָיוּ שְׂאֲסִתֵּר בְּחִינַת כָּלל יִשְׂרָאֵל שְׂמִרְבִּין בְּתַפְלָה כָּכָל יְמֵי אַרְיִכַת הַגְּלוּת עַד שְׂנֻכָה לְגֻאֵלָה שְׁלֵמָה הִיא בְּחִינַת וְיִרְקַת, בְּחִינַת בּוֹשָׁה, הָיוּ שְׂמִתְבְּיָשִׁין בְּעֶצְמוֹ, כִּי יוֹדְעִין שְׂאִין רָאוּ לְהַם לְהַגְּאֵל עַל יְדֵי תַפְלָתָם כִּי אֲפֹלוּ כִּשְׂאֵנוּ מִחֻזְקֵן עֲצָמֵנוּ לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה בְּיִתֵּר אִף עַל פִּי כֵּן אֵין כַּח בְּתַפְלוֹתֵנוּ לְהַבִּיא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה אֵלָּא שְׁחוּט שֶׁל חֶסֶד מוֹשֶׁד עֲלֵיהִי בְּחִינַת לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה וְכוּ', הָיוּ כְּ"ל שְׁעַר הַגְּאֻלָּה יִהְיֶה בְּחֶסֶדוֹ וְאִי לֹא חֶסֶדוֹ הָיוּ נִמְבְּעִים בְּגֻלוֹת חֶס

הַחֻזְקָה תוֹגְדֵל מֵאֵד עַד שְׁלֵא יִהְיֶה נִכְרַר כָּל כֶּד חֻזְקָה הַנְּסִים שֶׁל הַגְּאֻלָּה הַרְאֻשׁוֹנָה, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְלֹא יֵאמֶר עוֹד חִי ה' אֲשֶׁר הִעֲלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כִּי אִם חִי ה' וְכוּ' וְכְמוֹ שְׂאֲמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שֶׁתִּהְיֶה גְאֻלָּה אַחֲרֻנָּה עֶשֶׂר וְיִצִּיאַת מִצְרַיִם מִפְּלָה לָהּ. וּמִגְדֵּל הַשְּׂמִחָה שִׁיְהִי אִז תְּמִיד מְעַצֵּם רַבּוּי הַיְשׁוּעוֹת וְהַנְּפֻלְאוֹת שִׁיְהִי לָנוּ אִז לֹא יִהְיֶה נִכְרַר כָּל כֶּד שְׂמִחַת יוֹם טוֹב שֶׁהֵם יִכְרַר לְיִצִּיאַת מִצְרַיִם, כִּי גְאֻלָּה הַחֻזְקָה תוֹגְדֵל בְּיִתֵּר הַרְבֵּה מֵאֵד וְיִהְיֶה כָּל יְמֵינוּ יוֹמִים טוֹבִים יְמֵי שְׂשׂוֹן וְשְׂמִחָה. וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְיִגְדֵּנָה וְנִשְׂמַחָה כָּכָל יְמֵינוּ", עַד שְׁלֵא יִהְיֶה נִכְרַר שְׂמִחַת יוֹם טוֹב מֵאֲחֵר שִׁיְהִי כָּל יְמֵינוּ בְּשְׂמִחָה. אֲבָל שְׂמִחַת פּוֹרִים יִהְיֶה נִכְרַר גַּם אִז מֵאֲחֵר שְׁעַל יְדֵי הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים שֶׁהוּא מְחִיַת עֲמֻלָּה וְיִגְדֵּל מְרֻדְכֵי וְכִינוּ לְהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ הָאֲרֵת מְרֻדְכֵי, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּשָׂמִים רֹאשׁ מֵרַדְרֹר, שְׁעַל יְדֵי זֶה וְכִינוּ לְהַתְחִיב בְּתַפְלָה תְּמִיד גַּם כְּסוֹף אַרְיִכַת הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה. וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה עֶשֶׂר הַגְּאֻלָּה הַחֻזְקָה, כִּי עֶשֶׂר כְּלֵי יְהוָה שֶׁל מוֹשֶׁה הוּא הַתַּפְלָה כְּ"ל, עַל כֵּן יְמֵי הַפּוֹרִים לֹא יִתְבַטְּלוּ גַם אִז מֵאֲחֵר שְׁעַל יְדֵם יִהְיֶה עֶשֶׂר הַחֻזְקָה וְכוּ' ל:

יח וְזֶה בְּחִינַת מִתְנַת לְאַבְיָוִים שֶׁהוּא צְדָקָה שְׁצִרִיכִין לְהַרְבוֹת בְּפּוֹרִים כִּי עֶשֶׂר שְׁלֵמוֹת הַתַּפְלָה שְׁעַל יְדֵה יִהְיֶה הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים הוּא עַל יְדֵי רַבּוּי

לקוטי הלכות

הלכות נחלות ד

חושן משפט רפה

10
11
וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת וְאִי לֹא דִּיהוּהּ מְקַרְבֵּינָן
לְסַפִּינְתָא בְּחִינַת חֶסֶד מְבַעֲיָנָן וְכוּ' כַּנ"ל
וְזוֹה בְּחִינַת הוֹשָׁטַת הַשְּׂרָבִיט הַזֶּהָב שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּמְשָׁךְ עַל בְּחִינַת
אֶסְתֵּר שֶׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה תַקְפָּה הַנֶּסֶם:

כ וְזוֹה צְרִיךְ כָּל אָדָם לִידַע מְאֹד שֶׁכָּל
אָחָד כְּפִי אַרְיֵכַת גְּלוּתוֹ בְּתַאֲוֹתָיו
וּמְדוּתָיו הִרְעִים שֶׁזֶה עֵקֶר הַגְּלוּת, הוּא
צְרִיךְ לְהִרְבּוֹת בְּתַפְלָה מְאֹד מְאֹד כֹּל יְמֵי
חַיָּי הַבָּלֹי, וְאִפְלוּ בְּשִׂרְוֹאָה שְׂמֵת־פֶּלֶל
הִרְבָּה וְאִינוּ נַעֲנֶה וְהַתְּאוֹת וְהַכְּבוֹלִים
מִתְגַּבְּרִים עָלָיו כְּכֹל פַּעַם יוֹתֵר, אֵף עַל פִּי
כֵּן אֵל יִמְעָה שֶׁתַּפְלוּתָיו וְשִׂיחוּתָיו הֵם
לְרִיק חֶסֶם וְשָׁלוֹם, רַק יַדַּע וְיֵאֱמִין שְׂאִין
שׁוֹם דְּבוּר נֶאֱכָד לְעוֹלָם וְכָל תַּפְלָה
וְשִׂיחָה עוֹשֶׂה רֶשֶׁם עַד שֶׁיִּגְמַר הַבְּנָן
שְׁצָרִיךְ, אִזּוּ יִכְמְרוּ רַחֲמָיו וְיִתְבַּרַךְ וְיִשׁוּב
אֵלָיו וְיִרְחַמְהוּ וְכוּ'ל. וְעַל כֵּן הוּא צְרִיךְ
לְהִתְחַזֵּק לְהִרְבּוֹת בְּתַפְלָה וְשִׂיחָה תָּמִיד.
אֵךְ אֵף עַל פִּי כֵּן בְּשִׂיחָהּ לֹא אֵיזָה יִשׁוּעָה
אֵל יִמְעָה שֶׁעַל יְדֵי תַפְלוּתָיו וּמַעֲשָׂיו
הַטּוֹבִים פֶּעַל זֹאת רַק יַדַּע שֶׁהַכֹּל בְּחֶסֶדוֹ
וְכוּ'ל. וְאֵף עַל פִּי שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים שְׂאִי
אֶפְשָׁר לָנוּ לַפְעַל הַיִּשׁוּעָה הַשְּׁלֵמָה
בְּתַפְלוּתֵינוּ אֵף עַל פִּי כֵּן אֵנוּ צְרִיכִים
לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֵנוּ לְהִרְבּוֹת בְּתַפְלָה כְּפִי
כַּחֲנוּ וְאִזּוּ יִכְמְרוּ רַחֲמָיו וְיַעֲשֶׂה בְּחֶסֶדוֹ
לְמַעַנּוּ וְיִשְׁיַעֲנוּ בְּקִרְוֹב, וְגַם זֶה הוּא בְּכֹלֵל
כּוֹה שֶׁמְבַאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שְׁצָרִיכִין
בְּתַפְלָה לְהִיּוֹת קוֹלַע אֵל הַשַּׁעֲרָה וְלֹא
יַחֲסֹא, הֵינּוּ שְׂאִי יִפְהוּ לְיִמּוֹן אוֹ לְשִׂמְאֹל,

הֵינּוּ שְׂאִי יִמְעָה חֶסֶם וְשָׁלוֹם, שֶׁהַתַּפְלוּת
הֵם לְרִיק חֶסֶם וְשָׁלוֹם מִחֲמַת שְׂזָה כְּמוֹה
שְׂצוּעֵיקִים וְאִין נוֹשְׁעִים שְׂזָה בְּחִינַת נוֹטָה
לְשִׂמְאֹל שְׂעוֹשָׂה מִדַּת רַחֲמָיו כְּאֵלֹה הוּא
אֶכְזָרִי חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כְּאֵלֹה אִין ה' יִתְבַּרַךְ
שׁוֹמֵעַ תַּפְלַת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן אֵל יִמְעָה לֹאמַר
מֵאַחֵר שְׂאִי אֶפְשָׁר לַפְעַל בְּתַפְלוּתֵינוּ כִּי
אִם בְּחֶסֶדוֹ אִם בֵּן לְמוֹה לָנוּ לְהִרְבּוֹת
בְּתַפְלָה כְּלָל נִסְמָךְ עַל חֶסֶדוֹ לְכַד, כִּי גַם
זֶה טְעוּת גְּדוֹל, כִּי זֶה בְּחִינַת נוֹטָה מִן
הַצַּד לְיִמּוֹן שְׂאִי כְּרָאוּי שְׂשׁוּמָךְ רַק עַל
חֶסֶדוֹ לְכַד. כִּי בְּאִמַּת שְׂנִיחָם כְּאֶחָד
טוֹבִים שְׁצָרִיכִין לְהִרְבּוֹת בְּתַפְלָה מְאֹד
תָּמִיד וְלִידַע הַאֲמַת שְׂאִין אֵנוּ כְּדָאִי לַפְעַל
בְּתַפְלוּתֵינוּ כִּי אִם בְּחֶסֶדוֹ וְאֵף עַל פִּי כֵּן
אֵנוּ צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֵנוּ לְהִרְבּוֹת
בְּתַפְלָה תָּמִיד וְה' יִתְבַּרַךְ יַעֲשֶׂה אֶת שְׂלֹ
וְיִמְשִׁיד עָלֵינוּ חֶסֶדוֹ לְמַעַנּוּ וְיִשְׁיַעֲנוּ
מִהֲרָה, וְזוֹה הַחֶסֶד אֵנוּ מְמַשִּׁיכִין עַל יְדֵי
מִשְׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ שֶׁהוּא גַם
לַעֲשִׂירִים שֶׁהִיא בְּחִינַת חֶסֶד, שְׁצָרִיכִין
בַּיּוֹם הַגְּדוֹל הַזֶּה לְגַמֵּל חֶסֶד כָּל אֶחָד עִם
חֲבֵרוֹ אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹשִׂיר וְאִינוּ מְקַבְּלִין
צְדָקָה חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אֵף עַל פִּי כֵּן צְרִיכִין
לְגַמֵּל חֶסֶד כָּל אֶחָד עִם חֲבֵרוֹ כְּדִי
לְהַמְשִׁיד עָלֵינוּ חֶסֶדוֹ הַגְּדוֹל שֶׁעַל יְדֵי זֶה
עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה, כִּי מִתְּנוֹת לְאֶבְיוֹנִים
הוּא בְּחִינַת צְדָקָה שֶׁהוּא תַקּוּן הַתַּפְלָה
כַּנ"ל. וּמִשְׁלוֹחַ מְנוֹת הוּא בְּחִינַת הַמְשַׁכַּת
הַחֶסֶד הַנ"ל שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה
וְהַיִּשׁוּעָה הַשְּׁלֵמָה וְכוּ'ל:

חושן משפט

בחינת ספר תורה, כמו שאמרו רבותינו
 ז"ל שהיא שנה בכל דיני כתובתה כספר
 תורה וכנ"ל:

כב וזה בחינת גדל עצם הפעלה לעשות
 מהתורות תפלות, כי כל התורה
 שאדם לומד באה בתוך התפלה
 ונתחדשה שם והם מחזקין זה את זה
 כנ"ל. וזה אפלו כשהתורה שעוסק בה
 אין לה שיכות בפשיטות עם התפלה כגון
 שלומד דיני ממונות ואחר כך מתפלל על
 שמירת שבת וכיוצא. אבל בודאי הוא
 מעלה יתרה ועצומה כשזוכה לעשות
 תפלה מהתורה בעצמה שעוסק בה שאז
 התורה והתפלה הם אחדות גמור ביותר
 ואז מחזקין זה את זה ומאירין זה לזה
 ביותר ויותר. ועל כן ענין זה לעשות
 מתורות תפלות יקר מאד מאד ונעשה
 מזה שעשועים גדולים למעלה שאין
 דוגמתם, כמבאר בדבריו הקדושים ז"ל, כי
 מחדים על ידי זה תורה ותפלה ביחד
 נפלא עד שעשעים אחדות גמור והם
 מחזקים זה את זה ביותר וכנ"ל:

כג וזה בחינת מצות מילה, בחינת חתוף
 ופריעה שהוא תקון הברית שעל
 ידי זה זוכין לתפלה שהוא חרב פיפיות,
 כמו שכתוב: "ורממות אל בגרונם וחרב
 פיפיות בידם", כמבאר בהתורה הנ"ל וזה
 בחינת חתוף הערלה ופריעה. כי איתא
 שקלפת הערלה ופריעה שהם חופין על
 הברית קדש, הם בחינת תרין עניני
 דמכסין על עינו, שהם בחינת עשו

וזה בחינת קערת פורים, זה בחינת תקון
 המשפט, כי אכילה ודקדושה הוא
 בחינת תקון המשפט כנ"ל:

כד וזה בחינת מקרא מגלה, זה בחינת
 התורה שנתחדשה ונתגלה על
 ידי רבוי התפלות, כי מבאר שם בהתורה
 הנ"ל שכל התורה שאדם לומד היא באה
 בתוך התפלה והם מחזקין זה את זה, ענין
 שם. ועל כן מי שרוצה לזכות לחיים
 אמתיים צריך שניהם עסק התורה
 והתפלה, כי הם מחזקים זה את זה, כמו
 שמבאר שם, ענין שם. ועל כן מרדכי
 שהיה מרבה בתפלה היה מרבה בעסק
 התורה עם תלמידים, כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל שהיה ראש למנהדרין ונקרא
 פתחיה שהיה פותח בדברים ודורשן ועל
 די התורה שעסק בתחוקה התפלה עד
 שפעל בקשתו. וכן על ידי התפלה
 נתחזקה התורה שהוא בחינת נשמות
 ונתחדשה מחדש בבחינת עובר עד שזכו
 לקבל את התורה מחדש, כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל, קימו וקבלו וכו'. וכל זה זכו
 על ידי רבוי התפלה שעל ידי זה
 נתחדשה התורה כנ"ל ועל ידי זה הדר
 קבלוה אז מחדש וכנ"ל. והוא בחינת
 המגלה הקדושה שהוא בחינת
 התחדשות התורה שקבלו אז מחדש על
 ידי רבוי התפלות והתורה שעסקו שעל
 ידי זה נתלבשה התורה בתוך התפלה עד
 שנתחדשה לנמרי וזכו לבחינת תורה
 חדשה שהיא המגלה הקדושה, שהיא

וְיִשְׁמְעָאֵל, הִינּוּ פִי עֲשׂוּ וְיִשְׁמְעָאֵל הֵם
 בְּחִינַת פָּנִים הַבְּרִיּוֹת, בְּחִינַת קִלְפַת הָעֶרְלָה
 וְהַפְּרִיעָה שֶׁהִם מִבְּלִבְיָן דַּעַת הָאָדָם
 מִלֵּהֲתַחְזֹק בְּתַפְּלָה. עֲשׂוּ הוּא בְּחִינַת
 עֲמֹלֶק שְׂדֵצָא מִמּוֹנֵי, הוּא בְּחִינַת קִלְפַת
 הָעֶרְלָה הַגְּמוּרָה, כִּי הוּא כִּפּוּר בַּעֲקָר וְאִינוּ
 מוֹדֶה בְּתַפְּלָה כִּלְל וְהוּא מִטְּעֵה לֵב
 הָאָדָם שְׂאִין הַתַּפְּלָה מוֹעֵלֶת חֵם וְשְׁלוֹם
 מֵאַחַר שְׂמִיתָאֲרָד הַגְּלוּת וּבְכָל יוֹם צוֹעֵקִין
 וְאִין נוֹשְׁעִים וְכַ"ל. וְעַל יְדֵי שְׁחֻתְכִין אֵת
 הָעֶרְלָה הַחוּפָּה עַל הַבְּרִיּוֹת, עַל יְדֵי זֶה
 מִכְּבִטְלִין קִלְפַתוֹ הֲרַעָה וְנִמְשָׁךְ בְּחִינַת תַּקּוּן
 הַבְּרִיּוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְהִתְחַזֵּק בְּתַפְּלָה
 תְּמִיד, כִּי עֵקֶר תַּקּוּן הַתַּפְּלָה עַל יְדֵי תַּקּוּן
 הַבְּרִיּוֹת שְׂמִמְשִׁיכִין עַל יְדֵי מִצְוֹת מִלֵּה
 וְכַ"ל. אֲבָל עֲדוּן יֵשׁ קִלְפָה שְׂגִיָּה שֶׁהוּא
 קִלְפַת הַפְּרִיעָה שֶׁהִיא בְּחִינַת קִלְפַת
 יִשְׁמְעָאֵל שְׂמִשָּׁם נִמְשָׁךְ טַעוֹת אַחַר בַּלֵּב
 לְהִתְרַשֵּׁל בְּתַפְּלָה חֵם וְשְׁלוֹם, דִּהְיִינוּ
 שְׂלַפְעָמִים גְּדֻמָּה לְהָאָדָם שְׂכֹבֵר שְׂמַע ה'
 יִתְבָּרֵךְ בּוֹדֵאֵי אֵת תַּפְּלָתוֹ, בְּפִרְט בְּשִׂרְוֹאָה
 אִיזָה צְמִיחַת קֶרֶן יִשְׁוֹעָה שְׂאֵז גְּדֻמָּה לוֹ
 שְׂכֹבֵר נִתְקַבְּלָה תַּפְּלָתוֹ וְהוּא מִתְרַשֵּׁל
 לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר. וְגַם זֶה אִינוּ טוֹב, כִּי אִף
 עַל פִּי שְׂצָרִיכִין לְהֵאֱמִין בְּאִמוּנָה שְׂלֵמָה
 שְׂאִין שׁוּם תַּפְּלָה לְרִיק חֵם וְשְׁלוֹם, אִפְלוּ
 כְּשִׂאִין רוֹאִין שׁוּם יִשְׁוֹעָה כִּלְל וְכַ"ל, אִף
 עַל פִּי כֵּן אִפְלוּ בְּשִׂרְוֹאִין אִיזָה יִשְׁוֹעָה
 אֲסוּר לְכַבֵּל תַּפְּלוּתָיו בְּשִׁבִיל זֶה, כִּי עֲדוּן
 לֹא נִגְמָרָה הַיִּשְׁוֹעָה וְעֲדוּן אִינוּ צְרִיכִין
 יִשְׁוֹעָה וְרַחֲמִים רַבִּים עַד שְׂנַצָּא מְגֻלוֹתָנוּ

לְגַמְרֵי וְיָי שְׂטוּעָה בְּעֲצֻמוֹ חֵם וְשְׁלוֹם,
 וּמִתְרַשֵּׁל בְּתַפְּלָה מִחֻמַּת שְׂגֻדָּמָה לוֹ
 שְׂכֹבֵר שְׂמַע ה' יִתְבָּרֵךְ אֵת תַּפְּלָתוֹ זֶה
 נִמְשָׁךְ מִקִּלְפַת יִשְׁמְעָאֵל, כִּי יִשְׁמְעָאֵל עַל
 שֵׁם כִּי שְׂמַע ה' אֵל עֲנֶדָה, וְתַרְנוּמוֹ: אֲרִי
 קָבַל ה' צְלוֹתֶיךָ. וּמִשָּׁם מוֹשְׁתַּלְשֵׁל הַקִּלְפָּה
 הַשְּׂגִיָּה הַגְּלוּת שֶׁהִיא בְּחִינַת קִלְפַת
 הַפְּרִיעָה, שֶׁהִיא קִלְפַת יִשְׁמְעָאֵל שְׂמִמְטָעָה
 לֵב הָאָדָם לְהִתְרַשֵּׁל בְּתַפְּלָה מִחֻמַּת כִּי
 כֹּבֵר שְׂמַע ה' אֵת תַּפְּלָתוֹ כַּ"ל. וְעַל יְדֵי
 מִצְוֹת פְּרִיעָה מִכְּבִטְלִין גַּם הַקִּלְפָּה הוּאֵת
 וּזוֹכִין לְהִתְחַזֵּק בְּתַפְּלָה תְּמִיד, כִּי צְרִיכִין
 לִידַע וְלְהֵאֱמִין שְׂבּוֹדָאֵי ה' יִתְבָּרֵךְ שׁוֹמַע
 תַּפְּלַת כָּל פֶּה וְאִפְלוּ כְּשִׂאִין רוֹאִין שׁוּם
 יִשְׁוֹעָה צְרִיכִין לְהֵאֱמִין שְׂאִין שׁוּם תַּפְּלָה
 לְרִיק חֵם וְשְׁלוֹם וְלְהִתְחַזֵּק בְּתַפְּלָה יוֹתֵר
 כַּ"ל. אֲבָל גַּם בְּשִׂרְוֹאִין אִיזָה יִשְׁוֹעָה
 אֲסוּר לְכַבֵּל תַּפְּלָתוֹ בְּשִׁבִיל זֶה רַק צְרִיכִין
 לְשַׂמֵּחַ בַּיִשְׁוֹעָתוֹ וְלְהִיזֵת מוֹדָה עַל הַעֲבֵר
 וּלְכַבֵּשׁ לְהַבָּא, כִּי עֲדוּן אִינוּ צְרִיכִין הַרְבֵּה
 יִשְׁוֹעוֹת מְאֹד כִּל יָמֵי חַיֵּינוּ עַד שְׂגֻדָּמָה
 לְמָה שְׂאִינוּ צְרִיכִין לְבּוֹא אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה
 כָּאִנוּ לְעוֹלָם הַזֶּה וְעַל כֵּן צְרִיכִין עֲדוּן
 לְהַרְבּוֹת בְּתַפְּלָה וְכַ"ל:

וְזֶה שְׂמִינֵינוּ בְּאִסְמֵר שֶׁהִיא בְּחִינַת
 הַתַּפְּלָה שֶׁל כִּלְל יִשְׂרָאֵל כַּ"ל
 שְׂאִפְלוּ בְּשִׂרְוֹאָתָהּ יִשְׁוֹעָה גְּדוּלָה וְנִפְלְאוּ
 וְנִסִּים נִרְאִים כְּאֵלָה שְׂכֹבֵר הַכְּרַח הַקּוּן
 לְהַרְכִּיב אֵת כְּוֹדֵכִי בְּרַחוּב הָעִיר וְלִקְרֹא
 לְפָנָיו כְּבָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ וְכו' וְאַחַר כֵּן
 נִפְל לְגַמְרֵי וְתִלּוּ אוֹתוֹ עַל הָעֵץ, אִף עַל

חושן משפט

פי כן גם אחר כך כתיב ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותברך ותתחנן לו להעביר את רעת המן וכו'. הינו אפילו בשפנסת ישראל רואה ישועות ונסים גדולים ונפלאים שהסמרא אחרא נפלה מאד, אף על פי כן אינם מסתפקים בזה ועדין הם עומדים ומתפללים ובוכים ומתחננים לפניו כבן המתחטא לפני אביו שיעביר את רעת המן שהוא הסמרא אחרא לגמרי שזיבה להטהר ולהקדש לגמרי, פי אף על פי ששכר עשה לנו ה' ותברך נסים וישועות הרבה ואנו צריכים להודות לו עליהם ולשמח בהם תמיד, אף על פי כן אנו צריכים עדין להרבות בתפלה מאד, פי עדין אנו צריכים ישועות רבות כל ימי חיינו וכב"ל. וזה בחינת "וישב מרדכי אל ביתו". ואמרו רבותינו ז"ל ששב לשקו ולתעניתו, הינו כב"ל שאף על פי שראה ישועה בזאת, אף על פי כן צעק יותר וכב"ל:

כד ועל בן מל ולא פרע כאלו לא מל. כי כשאינו פורע ואינו מבטל קלפת ישמעאל ומתראשל בתפלה מחמת שגדמה לו ששכר פעל בתפלתו הרבה וכב"ל, שזהו בחינת קלפת ישמעאל, בחינת קלפת הפריעה כב"ל, על די זה חס ושלום נתעכב גמור ישועתו ויתארך גלותו חס ושלום מאחר שמתראשל בתפלה, ואז יחזר ויתעורר בחינת קלפת עשו שהוא עמלק, שהוא בחינת קלפת הערלה ויאטם ויטמטם לבו לגמרי

מלהתחזק בתפלה מאחר שרואה שזה כמה שצועק ואינו נענה, וחס ושלום יוכל לטמטם לבו כל כך עד שישפח לגמרי את כל הישועות ששכר עזרו ה' ותברך וכמבאר לעיל שזה מעשה עמלק שפכנים שכחה בלב כאלו עדין לא התחיל ה' ותברך להושיע כלל וכב"ל, על בן מל ולא פרע כאלו לא מל. פי על ידי זה חס ושלום, חוזר ונעזר גם קלפת הערלה שהיא קלפת עשו שהוא עמלק כב"ל. על בן צריכין להעביר שניהם כדי לזכות להתחזק בתפלה תמיד, פי צריכין להאמין ולזכר כל הישועות והנפלאות ששכר עשה ה' ותברך עמנו ממצרים ועד הנה בכלליות ובפרטיות ולהיות מודה על העבר וצועק לעתיד לבוא ולהעתיר ולהתפלל הרבה לה' ותברך כל ימי חיינו וכב"ל:

כה וזה שאמרו רבותינו ז"ל, מפני מה אין קורין הלל בפורים, בשלמא היום הללו עבדי ה' ולא עבדי פרעה, אכל הכא אפתי עבדי אחשורוש אנן, ורבא אמר קריאתה זהו הלילא, הינו הך ולא פליגי, פי הלל אומרים על גאלה שלמה כמו יציאת מצרים שיצאנו מעבודת לחרות לגמרי שעל זה נקבעו כל הימים טובים שהם מקראי קדש שבהם הוא בטול מלאכה, כי אז נתבטל והמת הנחש מלכות הרשעה. אכל בפורים עדין לא נתבטלה מלכות הרשעה לגמרי, פי אפתי עבדי אחשורוש אנן ועל בן באמת

לקוטי הלכות

הלכות אפוטרופוס א

חושן משפט רפט

בתפלה תמיד שזה עקר מחינת קלפת
עמלק על ידי תקף גדלת מרדכי שמאור
עלינו או כנ"ל:

הלכה ה' בהלכות פריקה ומעינה
הלכה ה' אות כ"ג

הלכות אפוטרופוס

הלכה א

אפוטרופוס ממנה על היתומים
וכו':

יש לרמוז פי יתומים הם נקראים
הרחוקים מעבודתו יתברך. כי כל
המזות ומעשים טובים שאדם עושה
הכל על ידי בחינת הלבושין שיש לו
מאביו, ואמו כמובא, וכשחוטא חס
ושלום או אובד לבושו חס ושלום,
ונתלבש בכגדים צואים ועל פן הוא
בחינת יתום בלא אב מאחר שאבד
לבושו, כי עקר מה שמקבל מן האב הוא
הלבוש כנ"ל, ואלו היתומים צריכין
אפוטרופוס שהוא הצדיק המנהיג הדור
שהוא משתדל בתקנת היתומים הנ"ל
לקרבם לעבודתו יתברך, כי אפוטרופוס,
הוא אביהם של יתומים, כמו שפרש
רש"י, כי הוא אביו ממש מאחר שהוא
מתקנו ואזי מפשיט ממנו הכגדים צואים
ומלבישו בכגדים נקיים, ועל פן הוא אביו
ממש כנ"ל. וזה שאמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין

פורים מתר בעשיות מלאכה ועל פן אין
בו הלל, אבל באמת זהו בעצמו תקף
הגם הנפלא של פורים שהוא גדול מכל
המועדים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי
עקר הגם וההארה הנפלאה והעצומה
של פורים הוא שאנו ממשוכין עלינו
הארה נפלאה כזאת שהוא הארת מרדכי
שנזכה להתגבר בתפלה גם בימי אריכת
הגלות הנה כנ"ל. וזה עקר שמחת פורים
שאנו שמחים בחסדו שאנו בטוחים שגם
עתה ישמע תפלתנו ויגאלנו מהרה, וזהו
קריאתה זהו הלולה, כי עקר ההלל של
פורים הוא קריאת המנגלה שמפרסם תקף
הגם שגם בעת אריכת הגלות בעת
שנדרמה שה' יתברך מסתיר פנים ממנו
גם אז ה' יתברך שומע תפלתנו כמו
שהיה בימי מרדכי ואסתר שאז היה
בסוף הגלות והרבה חשכו וטעו ונדרמה
להם שלא ישוב עוד ה' יתברך אלינו חס
ושלום. ומרדכי ואסתר התחזקו בתפלה
גם אז עד שזכו לגם ואנו ממשוכין עלינו
ההארה הגדולה הזאת בכל שנה ושנה
להתחזק בתפלה תמיד בכל ימי אריכת
הגלות הנה שאף על פי שאכתי עבדי
אחשורוש אגן ומלכות הרשעה מושלת
עלינו כל פך, אף על פי כן אנו בטוחים
בחסדו ומחזקים עצמנו להתפלל תמיד
עד שיקמרו רחמי עלינו, וזה עקר ההלל
של פורים בחינת קריאתה זהו הלולה, כי
זה עקר ההארה שממשוכין בפורים שגם
בעבודתנו באריכות הגלות נתחזק

תק

(ט) כל המלמד בן חברו תורה כאלו ילדו. כי הוא כאלו ילדו ממש על ידי תקון הלבושין כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שהאפטרופוס לובש מן היתומים כדי שיהיה מכבד ויהיו דבריו נשמעין. כי לו נאה הכבוד בבחינת פי מכבדי אכבד, פי זה עקר כבודו ותפודו כששקרבין הרחוקים לעבודתו, כמו שכתב רבנו גרו יאיר (סימן ט). וזה בחינת וכפדתו, כפדתו בכסות נקי שהם בחינת תקון הבגדים נקיים כנ"ל, כמו שכתב שם רבנו גרו יאיר. ועל בן מאחר שעל ידו נתגדל ונתרומם כבודו ותפודו מאד מאד, על בן צריך שיהיה האפטרופוס הנ"ל מכבד בבחינת פי מכבדי אכבד כנ"ל. והיו ש"לובש מוכסי יתומים, כי הצדיק המקרב נפשות הוא מולבש בגפשותם כי הם נעשין בחינת לבושי יקר אצלו בבחינת יקרה היא מפנינים שהתמיד חכם יקר מן הכהן הגדול שנקבם לפני ולפנים, כי הוא לפני ולפנים והם מלבישים אותו, כמו שהביא כל זה רבנו גרו יאיר בפמ"א אשרי העם יודעי תרועה של השפחה שלמה' (סימן י) וזהו בעצמו כבודו, כי עקר הכבוד על ידי הלבושין כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא קמא נא עב) רבי יוחנן קרא למאנה מכבודתא.:

ובכשזוכה שיהיה לו לבושין מנפשות ישראל ששקרבן לעבודתו ותפודו אין כבוד גדול מזה, כי הם לבושים יקרים מאד מאד, כי נפשות

ישראל הם גבוהים מאד פדוה והוא זוכה לעשות לעצמו לבושין מהם. וכמו שאיתא בזהר גדל הכבוד שמוגיע למי שמקרב הרחוקים אליו ותפודו. וזה בחינת (משלי לא): עז והדר לבושה וכו'. שזוכה לבגדים נאים ותקנים וזה על ידי פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, הינו שמחזיר בני אדם בתשובה, שזה בחינת תורת חסד שהוא הלאומד תורה על מנת לתמדה, כמו שכתב רבנו גרו יאיר בפמ"א להמשיך שלום בעולם (סימן ט) וזה בחינת מדה כנגד מדה, כי הוא תקן אותם ותקן בחינת הלבושין שלהם כנ"ל, על בן זוכה לבגדים יקרים כנ"ל. והיו נעשין מנפשותם בעצמן כנ"ל. והיו בחינת האפטרופוס לובש מן היתומים כדי שיהיה מכבד. וכן כל הפרשה של 'אשת חיל מי ימצא' מדברת מזה מהמקרב בני אדם לעבודתו ותפודו, כמו שכתוב שם, ותקם בעוד לילה ותמן טרף לביתה וכו'. שפרשו רבותינו ז"ל שהוא המלמד תורה לתלמידים וכן כל הפרשה, עין שם. וכן מדבר שם מבחינת תקון הלבושין, כמו שכתוב: "סדין עשתה ותמפר", דהינו שעושה לבושין נאים לאחרים שמקרבן כנ"ל ועל ידי זה עז והדר לבושה כנ"ל. והיו כדי שיהיו דבריו נשמעין בעסקי היתומים, כי הוא צריך להשתדל בעדם בכל תקנתם ולמען בעדם, כי תרד היתומים שיש עליהם דין ודברים ותביעות, כי אלו שנתרחקו ממנו

ק"ד ק"ח

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס א

חושן משפט רצא

יתברך בשנתקרבין אחר כך או יש עליהם קטרוגים ומניעות גדולות על ידי הבגדים צואים שהלבישו כמו שכתב רבנו גרו יאיר שם והאפטרופוס שהוא אביהם, הוא מוען בעדם ולוחם מלחמתם כדי להצילם מכל הקטרוגים ולתקנם:

ב וזה בחינת 'אפטרופוס שמנהו אבי ותומים לא ישבע, מנהו בית דין ישבע'. כי יש שני בחינות בזה שנתמנה להיות אפטרופוס ומנהיג את ישראל, כי כתב רבנו גרו יאיר (סק"ו) שיש שני מיני כבוד, יש כבוד אלקים ולזה זוכה הבורח מן הכבוד וכשזוכה לזה הכבוד שהוא כבוד אלקים או אסור לחקר על כבודו, כי הוא בבחינת כבוד אלקים הסתר דבר. אבל הרודף אחר הכבוד אינו זוכה פי אם לכבוד מלכים שהוא בחינת חקר דבר ואזי הכל חוקרין על כבודו וכו', עין שם. וזה בחינת שני מיני אפטרופוס שהוא בחינת כבוד וממשלה להנהיג את ישראל, כי יש שמקבל הכבוד מה' ותברך בעצמו בבחינת כבוד אלקים הנ"ל שה' ותברך בעצמו נתן לו הכבוד וזה בחינת מנהו אבי ותומים, הינו ה' ותברך בעצמו שהוא אבי ותומים וכו' ואזי אין להשביעו, פי השביעה הוא שחוקרין אחריו ומשביעין אותו אם לא העלים ופגם באפטרופוסות וזה שמנהו אבי ותומים בעצמו שהוא בחינת כבוד אלקים אסור לחקר על כבודו כנ"ל ועל כן לא ישבע, כי אסור לחקר אחריו כנ"ל, כמו

שכתוב (תהלים ב): ה' אומר אלי בני אתה וכו' שאל ממני ואתנה וכו', דהינו שה' ותברך בעצמו אומר שאהיה מלך ומושל, כמו שפרש רש"י שם. ועתה מלכים השבילו, כלומר ועתה השבילו וחשבו עצה לבטל כבודי חס ושלום, כי אי אפשר כלל, כי אסור אפילו לחקר על זה הכבוד כנ"ל. אבל יש בחינת אפטרופוס שמנהו בית דין בחינת כבוד מלכים שמקבל כבודו והתמנותו על פי בית דין, דהינו על פי דין בחינת דינא דמלכותא והכבוד בעצמו הוא דין הדין, כמו שכתב רבנו גרו יאיר במקום אחר (סק"ו קלא).

ומאחר שעדין לא זכה לבחינת כבוד אלקים הסתר דבר, על כן הכל חוקרין עליו כנ"ל, כי הוא תמיד על המשקל על פי דין בבחינת מאני צדק, כמו שכתב רבנו ז"ל ועל כן צריך לשבע, הינו שצריך לברר שמנהיג כבודו ואפטרופוסות שלו באמת ואמונה, כי הכל חוקרין ושואלין עליו כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שצריך לשבע, כי לא ימנע מלהיות אפטרופוס מחמת זה מאחר שיש לו כבוד שהוא אפטרופוס, כי זה שהוא אפטרופוס על פי בית דין שהוא בחינת כבוד מלכים כנ"ל, הוא רוצה בכבוד בודאי, כי זה תלוי בזה, כי על ידי שרודף אחר הכבוד על ידי זה אינו זוכה רק לכבוד מלכים כנ"ל ועל כן חוקרין אחריו ונותנין לו שביעה, כי לא ימנע עבור זה מאחר שרוצה בהכבוד כנ"ל, אבל מנהו

השכל היה יוצא מגדר אנושי והיה בנדר מלאך והיה מתפטר בהחירה לגמרי וכו'. ולבוא לבחינת שפע אלקי בחינת רוח הקדש שהוא בחינת מקור הנ"ל הוא על

ידי שמקדש שתי עיניו ושתי אזניו ותרין נוקבין דחוטמא ופומא שהם שבעת הנרות שעל ידם נמשך שפע אלקי שהוא בחינת המקור הנ"ל. ולפעמים שהשפע אלקי והשכל הנ"ל הם בבחינת העלם ועבור ואז יפה צעקה לאדם בין בתורה ובין בתפלה וכו', ענין שם כל זה היטב. וזה בחינת יבוס וחליצה, כי זה הולך בלא זרע ולא הניח אחריו ברכה שימשיכו שכל הפנים בעולם וכו', ענין שם. וענין שם מה שמבאר אחר גמור המאמר מה ששיך לזה המאמר ומה שמבאר על פסוק נחמו נחמו, כי הכל אחד עם המאמר הנ"ל, ענין שם. כי הדיעה עקר הנחמה מכל הצרות והיא עקר החיים. וכשנשלם הדיעה אזי נשלם כל התסרוגות בבחינת אם דעת קנית כזה חסרת וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת גדל הרחמנות העצום שיש על יתומים קטנים. ועל בן צריבין למנות להם אפורופוס שהוא אבי יתומים, כמו שפרש רש"י על תבת אפורופוס שהוא לשון אבי יתומים, ענין שם. כי באמת עקר החיות הבנים קטנים הוא מאביהם שהוא חיותם ממש, כי עקר חיות האדם הוא רק מהשכל שהוא עקר חיות האדם, כמו שכתוב (קהלת ז)

אבי יתומים בעצמו לא ישבע, כי אסור לחקר אחריו פנ"ל, כי הוא בורח מן הפבור שעל ידי זה זכה לבחינת פבור אלקים הסתר דבר פנ"ל:

הלכה ב

מי שמות והנים יורשים קטנים וכו' צריך מורישם למנות להם אפורופוס שיתעסק בשבילם. אם לא מנהו, הבית דין תביע למנות להם אפורופוס שיהיה דין אביהם של יתומים. אפורופוס שמנהו אבי יתומים לא ישבע, מנהו בית דין ישבע:

ענין אפורופוס:

א על פי המאמר המתחיל פרקא רביעאה מספרא דצניעותא עתיקא טמיר וסתים זעירא דאנפין אתגליא ולא אתגליא' (בסיון טא), ענין שם כל המאמר. ובקצור כי יש שכל פנימי ומקור, הדינו מה שהאדם משיג ומבין הוא בחינת פנימי שנכנס לתוך המוח לפנים, ומה שאין האדם יכול להשיג ולהבין זה בחינת מקור שמקור את המוח ואין יכול לנס לתוך המוח לפנים. והשכל הפנימי מקבל חיות מן המקור, וצריך כל אחד להשתדל לעשות מהמקופים פנימים וכו'. וכל אלו הקשיות שאנו נבוכין בהם כמו הדיעה והבחירה הם בשכל המקור שאי אפשר לאנושי להשיג זה השכל המקור עד לעתיד כי אם היה משיג זה

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס ב

חושן משפט רצו

החקמה תתיה וכו' וכמוכן במאמר הנ"ל. ועל פן הנגים קמונים שאין דעתם שלמה עדן עקר חיותם מאביהם שהוא מאיר בהם הדעת על ידי שמשותדל בצרכיהם ומשיגה עליהם בכל הדברים שעל ידי זה מאיר בהם דעתו והוא עקר חיותם כנ"ל.

כי אב ובן זה בחינת פנימי ומקור, כמוכן בספרים. וזה בחינת גדל החיוב שמוחזב האדם להניח פנים בעולם, כי עקר בריאת האדם בעולם הזה הוא בשביל שימשיך שכל הפנים שהוא בחינת מקור בעולם הזה כדי שיגלה אלקותו יתברך בעולם, פי בכלליות העולמות כלל העולם הזה הוא בחינת פנימי והעולם הבא הוא בחינת שכל המקור, כי כל מה שיש בעולם הזה אפשר להבין ולהשיג, אבל עולם הבא אין לא ראתה וכו', פי

הוא בחינת מקור שאי אפשר להשיג. וצריך האדם להמשיך שכל המקור שהוא בחינת אב, בחינת עולם הבא לתוך פנימיות השכל בעולם הזה להמשיך השכל ממקור לפנימי מאב לבן, מעולם הבא לעולם הזה ובשביל זה עקר בריאת האדם, פי עקר הוא הדעת וכנ"ל וכמוכן במאמר הנ"ל וכאשר נשמע מפיו הקדוש מעגן זה בעת שהיה עוסק בדברי המאמר הנ"ל. וזה בחינת פנים שמוחזבים להניח אחריו גזה העולם, פי הבן נמשך ממוח האב ומי שזוכה להניח בן זה בחינת שהמשיך שכל המקור לפנימי, פי מהאב נמשך הבן, דהינו ממקור לפנימי, פי אב

ובן הם בחינת מקור ופנימי וכמוכן במאמר 'בראשית ברא' מאמר וחצי מאמר אב ובן, עין שם (סימן כב), ועל פן על ידי שמוניח אחריו בן, על ידי זה דיקא זוכה ליעול לפגודא דמלכא לזכות לעלות לעולם הבא וכלא זה חס ושלום אי אפשר לו לעלות, פמוכא בזהר (בראשית כח), כי כל אחד פני מוח שזוכה בעולם הזה להשיג ולהבין ולעשות מהמקור פנימי, כמו כן זוכה בעולם הבא למקופים עליונים אחרים וזה עקר שעשוע ותענוג עולם הבא. ועל פן על ידי שהניח בן, שזה בחינת שהמשיך השכל והמח מאב לבן, ממקור לפנימי, על ידי זה הוא זוכה למקופים אחרים בעולם הבא ועל פן האב זוכה לעלות בעולם הבא על ידי שהניח אחריו פנים דיקא, אבל פשאין זוכה חס ושלום להניח פנים אי אפשר לו לעלות מאחר שלא זכה בעולם הזה להרבות ולהגדיל הדעת שבשביל זה בא לעולם, להגדיל הדעת ולעשות ממקור פנימי שזה בחינת פנים כנ"ל ואז זוכה למקופים אחרים שזהו בחינת עולם הבא כנ"ל. אבל כשלא הגדיל הדעת חס ושלום, ולא הניח פנים ולא המשיך השכל מאב לבן, ממקור לפנימי, אינו יכול לזכות למקופים אחרים שהם שעשוע עולם הבא:

וזה שהביא רבנו ז"ל במאמר הנ"ל ענין יבום, ולכאורה אין לו קשר גמור ענין יבום למאמר הנ"ל, אך על פי הנ"ל

107

לכנים על ידי שמנהו האב בעצמו ומסר לו כחו ועל ידי זה יש לו פה להמשיך הארת האב לכנים אחר הסתלקותו ולקאיר בהם הדעת להחיות אותם, שזהו עקר בחינת האפטרופוס פנ"ל:

ג וזהו בחינת החלוק שיש בין מנהו אבי ותומים בעצמו שאין צריך לשבע ותומים בעצמו שאין צריך לשבע, כי השבועה הוא בחינת התקשרות פמואב, כי שבועה זה בחינת שבועת הנרות הנ"ל שעל ידם ממשיכין הארת המקור לפנים וזה לשון שבועה, לשון שבועה בחינת שבועת הנרות הנ"ל וזהו בחינת שבועה שפמילין על מי שחשוד על איזה שקר מפילין עליו שבועה כדי שיגיד האמת, כי עקר אהיות השקר הוא רק כשאין הדעת בשלמות, דהינו שאין ממשיכין הדעת ממקור לפנימי, שזהו עקר שלמות הדעת, כי בלבול הדעת זה בחינת שקר, כי כשאין הדעת שלם והוא מבלבל או יכול למעות עצמו ולומר על דבר הפך מן האמת. אבל כשהדעת שלם אין בו טעות ושקר רק אמת, כי השכל השלם הוא רק בל אמת, כי השכל השלם מחיב רק האמת לאמתו. נמצא שהשקר הוא בחינת ערוב הדעת והאמת הוא בחינת דעת השלם. ועקר שלמות הדעת הוא כשממשיכין הדעת ממקור לפנימי פנ"ל ושם עקר האמת פנ"ל ועקר אהיות השקר הוא כשאין ממשיכין הדעת ממקור לפנימי ואין הדעת שלם ואין

הכל אחד, כי ענין הנ"ל להמשיך ממקור לפנימי וענין בנים שמחזיבים להניח בעולם הזה הכל אחד וכנ"ל ועל פה מציג הירשה להבנים מאחר שהם בחינת המשכת השכל ממקור לפנימי, שזהו עקר שלמות והגדלת הדעת פנ"ל. ומשם נמשכין כל ההשפעות פנ"ל דעת קניית מה חסרת. ועל פה נמשכת כל ההשפעה וכל העשירות מהאב לבן, כי כמו שנגמשה הדעת מאב לבן, כמו כן נמשכין עמו כל ההשפעות והעשירות. שזהו בחינת הירשה השקד לבנים, כי כל ההשפעות נמשכין מהדעת פנ"ל. נמצא שאב וכן הם בחינת מקור ופנימי ועל פה עקר חיות הבנים על ידי האב שמאיר עליהם הדעת שהוא עקר החיות פנ"ל. כי הפנימי מקבל חיות מהמקור פנ"ל. ועל פה כשנסתלק האב הרי הוא כאלו נסתלק חיותם ממש מחמת שאין מי שיאיר בהם דעתו שהוא עקר חיותם. ועל פה האב קדם מיתתו צריך למנות להם אפטרופוס, והאפטרופוס נקרא אבי ותומים, כי הוא נעשה בחינת אבי ותומים ממש מאחר שמשגיח עליהם בדעתו ומאיר עליהם דעתו ועל ידי זה ממשיך עליהם בחינת הארת האב שהוא הארת הדעת מאב לבן פנ"ל. ועל פה האב בעצמו צריך למנות להם אפטרופוס כדי שיתנה להאפטרופוס התקשרות עם האב בעצמו ויהיה לו פה לאחר הסתלקותו להמשיך הארת האב

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות אפטרופוס ב

חושן משפט רצה

יש אחיות השקר כנ"ל. כי העולם הזה נקרא עלמא דשקרא והעולם הבא נקרא עלמא דקשומט, כי עולם הבא בחינת מקיפים, בחינת שלמות הדעת הוא בחינת אמת, אבל העולם הזה, שהוא בחינת הדעת שאין שלם כל כך שם אהיות השקר. וכשמקשרין העולם הזה אל העולם הבא, דהינו שממשיכין ממקור לפנימו, מעולם הבא לעולם הזה, על ידי זה נשלם הדעת ונתבטל השקר, כי העולם הבא בחינת מקור הוא בחינת אמת בחינת עלמא דקשומט וכנ"ל. ועל כן כשאחד חשוד על שקר וזהו רק מחמת שאינו מומשיד הארת הדעת מעולם הבא לעולם הזה ממקור לפנימו, על כן הוא צריך לשבע. והשבועה הוא בחינת שבעת הנרות כנ"ל שעל ידם ממשיכין המקור לפנים כנ"ל, כי השבועה הוא בחינת התקשרות שמקשר ומאיר הארת עולם הבא בחינת מקיפים לפנים על ידי בחינת שבעת הנרות כנ"ל ואז אינו חשוד עוד על שקר, כי כשממשיד המקור לפנים על ידי בחינת שבעת הנרות שהם בחינת שבועה אז נתבטל השקר כנ"ל (כי תקון שבעת הנרות הנ"ל הוא על ידי שפירוש ענין ואזני והרין נוקבין דהטמא ופוקא, וקדשת הפה הוא על ידי אמת, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל והפה הוא קלליה שבעת הנרות הנ"ל, כי הפה הוא בחינת מלכות שקלול מכל שבעת הנרות):

ד נמצא שעקר השבועה הוא בחינת שמקשר וממשיד הארת המקור לפנים מעולם הבא לעולם הזה

מאב לבן כנ"ל. ועל כן כשהפית דין ממינין אפטרופוס מטיילין עליו שבועה שהוא בחינת התקשרות הנ"ל כדי שיוכל האפטרופוס להמשיד הארת האב לבן מעולם הבא לעולם הזה, שזהו עקר בחינת האפטרופוסות להמשיד הארת האב לבן מעולם הבא לעולם הזה, שזהו עקר בחינת האפטרופוס, כי הוא צריך שיהיה נעשה אבי יתומים ממש להמשיד להבנים הארת האב וזה נעשה על ידי השבועה שמטיילין עליו, כי על ידי השבועה שמקשרין וממשיכין מאב לבן, ממקור לפנימו, מעולם הבא לעולם הזה, שזהו עקר בחינת האפטרופוס כנ"ל ואז אינו חשוד עוד ששעלים ממוננס מאחר שמקשר וממשיד מאב לבן על ידי השבועה ונעשה אבי יתומים ממש ואז רחמי האב על הבן ואז בודאי לא יעלים ממוננס כלל, כי עקר רחמי האב על הבן בחינת כרחם אב על בנים הוא רק בחינת הארת הדעת שמאיר בהם, כי הדעת הוא הרחמים, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר:

אבל כשמנהו האב בעצמו אין צריך לשבע כי על ידי שמנהו אבי יתומים בעצמו לאפטרופוס נתקשר ממיילא להאב ויש לו פה להמשיד הארת האב לבנים על ידי שאביהם בעצמו התקשר עמו בחייו ומסר לו פה ומנהו לאפטרופוס ואז תכף כשנסתלק מתלבש בו הארת האב ועל כן יש לו פה

להחיות הננים להאיר בהם הדעת מאב לבן מאחר שאביהם בעצמו התקשר עמו בחייו ומסר לו כחו ודעתו ועל כן אין צריכים לשבע פי נתקשר ממילא כנ"ל. אבל בשלא מנהו בעצמו אף על פי שיש להבית דין כח למנות אפורופוס, אף על פי כן צריך שתהיה לו איזה בחינת התקשרות להאב כדי שיוכל להמשיך השכל והחיות מאב לבן וכו', שזהו עקר בחינת האפורופוסות, ועל כן הוא צריך שבוטעה, כי על ידי בחינת השבוטה, שהוא בחינת התקשרות בין עולם הזה ועולם הבא, בין אב לבן, בין פנימי למקור, על ידי זה יש כח להאפורופוס להיות נעשה אבי ותומים ממש, כי נתקשר על ידי השבוטה שמשילין עליו וממשיך הארת הדעת מאב לבן וכו' ואין נעשה אבי ותומים ממש, כי מאיר בהם הדעת מאב לבן, ממקור לפנימו, שזהו עקר בחינת האפורופוסות כנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

ה וזה בחינת פורים, כי המן עמלק הוא בחינת קפירות ואפיקורסות, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר. ועקר הקפירות והאפיקורסות הם באים על ידי אלו הקשיות והמבוכות שאי אפשר למצוא להם תרוץ על פי שכל אנושי כמו הדיעה והבחירה. ובאמת אלו המבוכות הם בשכל המקור שאי אפשר להשיגו בזה העולם כי אם היו משיגין זה

השכל של הדיעה והבחירה וכיוצא הנה מתפטר מגדר אנושי והיה מתפטרל הבחירה לגמרי וכמבאר כל זה במאמר הנ"ל. אבל המן עמלק, שהוא בחינת אפיקורוס וכופר, לא היה מאמין בזה שיש בחינת שכל המקור שישם מתפטרלן כל הקשיות והמבוכות של האפיקורסים ועל כן רצה להתגבר על ישראל חס ושלום, על ידי קשיות ואפיקורסות אלו ועל כן עשה עצמו עבודה זרה וזה בחינת קפירות ואפיקורסות. ועל כן רצה להעביר את ישראל לגמרי חס ושלום, כי השכל המקור הנ"ל הוא בחינת סגולה וישראל נקראו עם סגולה, כי הוא דבר שאי אפשר להשיג אשר בחר עם מתוד עמים וכמבאר כל זה במאמר הנ"ל ועל כן עקר קיום ישראל עם סגולה הוא רק בשמאיר השכל המקור הנ"ל שהוא בחינת סגולה וכנ"ל. אבל המן שקפד בהמקיפים הנ"ל בבחינת הסגולה על כן היה שונא ישראל עם סגולה ורצה להעבירם מן העולם חס ושלום, כי גברה שנאתו עליהם על אשר נבחרו מפל העמים. וכמו שאמר בהמסירה שלו, ישנו עם אחד וכו' ודתיהם שונות מפל עם וכו' (אסתר א). כי מאחר שלא רצה להאמין שיש בחינת סגולה ומקור שישם בזה השכל הכל נכון ואין שום קשיא כלל רק שאי אפשר להשיג זאת בזה העולם, אבל הרשע הזה, ימוח שמו, לא רצה להאמין בזה על כן הרק שגיו על עם קדוש

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס ב

חושן משפט רצו

ישראל עם סגולה מודיע נבחרו מכל העמים להיות דתיהם שונות מכל עם וכו'. ועקר ההתגברותו היה בזמן הגלות בכל בסוף השבועים שנה שאז היה בחינת שנה, כמבואר בכתבים, כי שנה היא בחינת הסתלקות המחין. וזה בחינת מה שמוכא שם במאמר הנ"ל שלפעמים המחין והמקפים הנ"ל הם בהעלם ועבור ואז יפה צעקה לאדם וכו', עין שם. ועל פן רצה הקו ה' להתגבר בזמן השנה, דהיינו בזמן הסתלקות המחין שהוא בחינת העלם, ואז כשאין שום שכל המקיף מאיר ומתגלה כי הם בבחינת שנה בהעלם ועבור. ועל פן אז רצה להתגבר חס ושלום על ידי הקשיות הנ"ל שהם בחינת מקפים כנ"ל. ועל פן היה עצתם לעשות עין גבה חמשים אמה לתלות את מרדכי, כי החמשים אמה הם כנגד חמשים שערי בינה (וכמו בדברי רבנו ז"ל שהחמשים אמה הם כנגד נין יום של ספרת העמר, שהם בחינת נין שערי בינה כד"ל). ושער החמשים אי אפשר להשיג, כמובא, כי הוא בחינת מקפים עליונים הנ"ל שאי אפשר להשיגם בזה העולם בשום אופן ורצה הקו ה' יפה שמו, לתלות את מרדכי על עין גבה חמשים אמה. והתליה הוא שמנביתין אותו עד ראש העין ומשליכין את האדם משם, היינו שרצה להעלות את מרדכי היהודי, שהוא כלליית ישראל, עד ראש העין שגבה חמשים אמה, היינו עד בחינת שער החמשים, שהוא בחינת שכל

המקיף שאי אפשר להשיג כנ"ל ולהשליכו משם חס ושלום. כי רצה הקו להכניסו בתוך חקירות וקשיות של זה השכל המקיף הנ"ל שהוא בחינת שער החמשים ולהשליכו משם, כי אי אפשר לעמוד בזה השכל, כי אי אפשר להשיג בזה העולם. ורצה הקו להתגבר על מרדכי בחקירות וקשיות של זה השכל הנ"ל כדי שיפיל משם חס ושלום. וזה בחינת תליה על עין גבה חמשים אמה שהוא בחינת שער החמשים שכל המקיף העליון הנ"ל שאי אפשר להשיג כנ"ל. ועל פן היתה פקמת עת צרה גדולה אשר כמותו לא נתיחה מאחר שהתגבר בחקירות וקשיות אלו שאי אפשר למצא להם תרוץ על פי שכל אנושי כי הם בשכל המקיף שאי אפשר להשיג כנ"ל, כפרט שהתגבר בעת שהמחין בהעלם ועבור בבחינת שנה כנ"ל. אבל ה' יתברך עשה עמנו נסים ונפלאות והיה אז באותו הדור מרדכי. ומרדכי הוא בחינת עתיקא פי משם שרש נשמתו, כמובא בדברי רבנו ז"ל וכמו בפר' עין חיים. ובחינת מרדכי הוא בחינת התגלות האור הסתום והגנוז מאד בחינת עתיקא טמיר וסתים שהם בחינת המקפים העליונים הנ"ל שהם כמזורים וסתומים, כמבואר במאמר הנ"ל, ומרדכי הוא בבחינת התגלות האור הגנוז הזה, כמובן בפר' עין חיים בחינת ועבר מרדכי וכו', עין שם. ועל פן היה למרדכי כח להכניע קלפת הקו

וזה בחינת לבוש מלכות תכלת וכו', כי הלבושים הם בחינת מקיפים, כמבאר שם על פסוק עז והדר לבושה וכו', כי מרדכי, שהוא בחינת התגלות אור הגנוז כנ"ל, הוא זוכה לכל המקיפים כנ"ל:

וּמַחְמַת שְׂאוּ הִיָּה בְּחִינַת שְׁנָה, בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הַמַּחֲזִין בְּבְחִינַת הָעֵלֶם וְכו' כנ"ל, על פן היו צריכים צעקה להוליד המחזין כנ"ל וכמבאר היטב במאמר הנ"ל. וזה בחינת הצעקות הגדולות שצעקו אז כל ישראל, כמו שכתוב (שם ט): "ודברי הצמות וועקתם". וכמו שכתוב (שם ז): ועקה גדולה וכו'. כי אז היו צריכים אלו הצעקות כדי להוליד המחזין כנ"ל, כמבאר במאמר הנ"ל היטב, ענין שם. וזה שאמרה אסתר וצומו עלי (שם ד), 'עלי' דיקא, כי אסתר היא בחינת השכינה פדוע ששם המחזין הם בהעלם והסתר בעת בחינת העבור ועל פן נקראת אסתר מחמת ש'או ה'יה בחינת שנה והיו המחזין והשפע אלפי הנ"ל שהם המקיפים הנ"ל בהעלם והסתר ואז צריכין אנתנו לצעק במקום צעקת השכינה, כפיכול, כמו שמבאר במאמר הנ"ל על פסוק צור ילךד משי ענין שם. והיו וצומו עלי. 'עלי' דיקא, כי הצום והצעקה בחינת ודברי הצמות וועקתם הם בשביל השכינה שהיא בחינת אסתר כנ"ל. כי הצום הוא גם פן בחינת צעקה וקולות הנ"ל, כי עניו בגימטריא קול, כמובא בכונות יום כפור וערב יום כפור. וזה

עמלק שהיה מתגבר על ידי המבוכות שבאים משכל המקיף שהוא טמיר וסתים ואי אפשר להשיגו בשום אופן כנ"ל. כי מאחר שאחיות מרדכי ה'יה מבחינת האור הגנוז ה'יה בבחינת התגלות, על פן ה'יה לו פח להכניעו, כי אף על פי שבאמת עדין אי אפשר להשיגו, אף על פי כן מחמת ששרש מרדכי ה'יה משם בבחינת התגלות כנ"ל ה'יה לו פח להכניעו לביטל כל המבוכות הנ"ל ולהראות בשכל שאי אפשר להשיג חקירות אלו ולהכניס אמונה שלמה בעולם, כי ה'יה לו פח להכניע קלפת הקן וכו' וכנ"ל. וזה בחינת "מרדכי דע את כל אשר געשה", כי שרשו ה'יה מבחינת השכל הגנוז הנ"ל ששם הבחירה והדיעה בלו חד, וזה בחינת (אסתר ד) "ומרדכי דע את כל אשר געשה", כי הבחירה היא בתוך הדיעה רק שאי אפשר להשיג זאת בשום אופן רק מרדכי ה'יה מבחינת השכל המקיף ה'יה שהוא טמיר וסתים כנ"ל. וזה בחינת (שם ה) "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה וכו'", זה בחינת לעתיד לבוא צדיקים יושבים ועטורתיכם בראשיהם, שהם בחינת המקיפים הנ"ל שיתגלו לעתיד, כמבאר היטב במאמר הנ"ל. כי עטרה הוא בחינת מקיף וזה בחינת ועטרת זהב הנ"ל הנאמר במרדכי, הינו שזכה לבחינת מקיפים הנ"ל שהם בחינת עטרות כנ"ל.

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס ב

חושן משפט רצט

בחינת צום קול ממון, בחינת תשובה תפלה צדקה מעבירין את רע הגזירה, כי כלו חר, כי צום קול ממון הכל בחינה אחת בחינת קולות הנ"ל שעל ידם מולדין המחזין. כי איתא בדברי רבנו ז"ל במאמר צוית צדק עדתיך (סיקו ב) שקדם שמוולדין ומרויחין ממון צריכין גם כן בחינת שבועים קלון כפולין בחינת קשין מזונותיו של אדם בפלים פיולדה, עין שם. כי באמת לדת והתגלות המחזין ולדת ורוח הממון הכל אהר, כי כל ההשפעות תלויים בדת ובשצריכין להמשיך השפעת הממון צריכין להמשיך השפעות הדעת ועל כן צריכין שבועים קלון גם כן כמו בלדת המחזין (ואפשר משום

זו צריכין שבועים קלון כפולין, כמו שבאר שם, עין שם, כי צריכין שני מיני לדת והתגלות, כי תחלה צריכין להוליד המחזין והדעת ולזה צריכין שבועים קלון פעם אחת ואחר כך צריכין להוליד עוד הפעם, וזהו להמשיך ההשפעה מן הדעת למטה שיהיה נמשך ונתהיה מן הדעת השפעה נשמות וזה גם כן בחינת חילקה וצריכין עוד שבועים קלון ועל כן צריכין שמי פעמים שבועים קלון בחינת פלים פיולדה) כי הכל תלוי בדת, במבאר היטב במאמר הנ"ל על פסוק נחמו נחמו, בבחינת דעת קניית מה חסרת, עין שם:

ועל כן בשנותינן צדקה מממונו נמצא שלוקח ממונו שהוא כלול משבועים קלון הנ"ל, כי לא השיג זה הממון כי אם על ידי קלון כפול, וכשלווקח זה הממון ונותנו בשביל השכינה, ככובול, דהינו שנותן צדקה לעניים שהם מאני תבירין

דילה, וזהו בחינת צעקה השבועים קלון הנ"ל שצריכין לצעק במקום השכינה כדי להוליד המחזין כנ"ל, כמבאר היטב שם במאמר הנ"ל, כי צדקה מממונו בשביל השכינה הוא ממש בחינת השבועים קלון הנ"ל, כי הממון כלול משבועים קלון כנ"ל, וזה, והקסף יענה את הכל, כי ממון הוא בחינת ענה בקול כנ"ל. וזה בחינת עשיר יענה עזות, כי ממון ועשירות הוא בחינת קולות כנ"ל, וזה בחינת אגרא דתעניתא צדקתא, כי התענית הוא בחינת קולות וכנ"ל, כי בתענית צועקין ומתריעין וכמו שאנו אומרים בתענית, עננו ה' עננו, היה נא קרוב לשועתנו וכו'. כי זה עקר התענית לצעק אל ה' ועל כן עננו' בגימטריא 'קול' כנ"ל ועל כן אגרא דתעניתא צדקתא, כי צדקה מממונו הוא גם כן בחינת קולות כנ"ל וזה בחינת צום קול ממון שהם כלם בחינה אחת כנ"ל. וזה בחינת תשובה תפלה צדקה שהם צום קול ממון מעבירין את רע הגזירה, כי כל הגזרות וכל הצרות הם ושלום, כלם הם מחמת חסרון הדעת וכשנשלם הדעת נתבטלין כל הצרות וכל החסרונות, כמבאר היטב שם במאמר הנ"ל. נמצא שכל הגזרות והצרות הם ושלום הם רק שהמחזין והדעת הם בבחינת העלם ועבור ועל כן צריכין לצעק דיקא כדי להוליד הדעת ואז יתבטלו כל הצרות ועל כן על ידי תשובה תפלה צדקה שהם צום קול ממון שכלם

זו צריכין שבועים קלון כפולין, כמו שבאר שם, עין שם, כי צריכין שני מיני לדת והתגלות, כי תחלה צריכין להוליד המחזין והדעת ולזה צריכין שבועים קלון פעם אחת ואחר כך צריכין להוליד עוד הפעם, וזהו להמשיך ההשפעה מן הדעת למטה שיהיה נמשך ונתהיה מן הדעת השפעה נשמות וזה גם כן בחינת חילקה וצריכין עוד שבועים קלון ועל כן צריכין שמי פעמים שבועים קלון בחינת פלים פיולדה) כי הכל תלוי בדת, במבאר היטב במאמר הנ"ל על פסוק נחמו נחמו, בבחינת דעת קניית מה חסרת, עין שם:

ועל כן בשנותינן צדקה מממונו נמצא שלוקח ממונו שהוא כלול משבועים קלון הנ"ל, כי לא השיג זה הממון כי אם על ידי קלון כפול, וכשלווקח זה הממון ונותנו בשביל השכינה, ככובול, דהינו שנותן צדקה לעניים שהם מאני תבירין

בחינה אחת בחינת הקולות כנ"ל על ידם מעבירין את רע הגזירה, פי על ידי הדעת נשלמין כל החסרונות ונתבטלין כל הגזרות כנ"ל:

ז וזה בחינת מתנות לאביונים שנותנין בפורים, זה בחינת הצדקה הנ"ל שהיא בחינת קולות כדי להוליד המחין וכו' כנ"ל ועל פנ רצה המן לבטל זאת ורצה לשקל עשרת אלפים כפר כסף לבטל חס ושלום, שקלי ישראל, הינו לבטל בחינת הקולות הנ"ל שנתגליו על ידי צדקה של שקלי ישראל. וזה בחינת (שקלים פ"א מ"א) באחד באדר משמיעין על השקלים משמיעין דיקא בחינת קולות כנ"ל. ורצה המן לבטל זאת ועל פנ נותנין בפורים מתנות לאביונים לעורר בחינת הקולות הנ"ל כדי להוליד המחין כנ"ל. ועל פנ נוהגין להתענות מענית אסתר וגם גובין אז מעות שקלים הכל בשביל בחינת הקולות הנ"ל שעל ידם נולדו המחין ונתגליו ויוצאין מבחינת שנה כנ"ל:

ח וזה בחינת חביב אנש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי'. זה בחינת מקיפים העליונים הנ"ל ששם הדיעה והבחירה פלו חד ושם פלו טוב ושם הוא בחינת דלא ידע וכו' ואי אפשר להשיג זה השכל עכשו. ובפורים צריכין להשתפר עד שיעלה ויגיע עד שם ועקר השכרות של פורים הוא בנין, זה בחינת נכנס יין וצא סוד, פי מוכא

במאמר הנ"ל על פסוק נחמו נחמו יאמר אלמקכם, פי יין לארמא קלא, עין שם. וזה בחינת שתית היין של פורים, זה בחינת קולות הנ"ל שמעוררים אותן על ידי היין

שהוא בחינת לארמא קלא ועל ידי זה נתגליו המחין בבחינת נכנס יין וצא סוד, פי יין נתן בשבעים אותיות זה בחינת שבעין קליו הנ"ל ועל ידם יוצא ונתגלה הסוד, הינו המחין והמקיפים שמשוינים על ידי בחינת היין של פורים שהוא בחינת שבעין קליו הנ"ל שעל ידם נולדו ונתגליו המחין והמקיפים שהיו מתחלה בסוד בבחינת העלם כנ"ל:

ט וזה בחינת סעדת פורים, פי על ידי האכילה דקדשה נשלם הדעת, כמבאר במקום אחר וזה עקר פגנות האכילה דקדשה כדי להשלים הדעת והמוח על ידה בבחינת צדיק אכל לשבע נפשו, בחינת והשביע בצחצחות נפשך, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר, והצחצחות זה בחינת המקיפים הנ"ל, שהם בחינת אורות הצחצחות פידוע ועל ידי האכילה פקדושה זוכין לה. וזה בחינת אכילת שבת שהוא מצוה גדולה, פי בשבת מאירין המקיפים הנ"ל, שהם בחינת עתיקא, פי שבת הוא בחינת עתיקא קדישא רענא דרעוין פידוע ועל פנ אז מצוה גדולה לאכל כדי לקבל על ידי אכילת שבת הארת המקיפים בבחינת והשביע בצחצחות נפשך, בחינת אז תתענג על ה'. וזה בחינת סעדת פורים,

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס ב

חושן משפט שא

כי בפורים מתגלגל ומאירין המקיפין הנ"ל בחינת עתיקא, בחינת מרדכי כנ"ל בחינת מר דרור ואיתא ברעיא מהימנא מקפרת מר, דא פתר שהוא בחינת עתיקא כפדוע ועל כן אז בפורים מצוה גדולה לאכל, כי אז מקבלין על ידי האכילה הארת המקיפים העליונים הנ"ל:

י וזה בחינת משלוח מנות איש לרעהו, דהינו שצריך כל אחד לשלח לחברו מהמאכלים של פורים. זה בחינת מה שכתב רבנו ז"ל שם בפאמר הנ"ל שמו שזכה לבחינת התגלות המקיפים הוא צריך להטיב מטובו לאחרים ולגלות הסגולה לעם סגולה, דהינו לדרש ברבים ולגלות לאחרים מה שזכה שנתגלה לו מהארת המקיפים הנ"ל וכו', עין שם. וזה בחינת משלוח מנות איש לרעהו, כי המאכלים של פורים הם בחינת הארת המקיפים. כי במאכלים קדושה, שהם בחינת מאכלים של פורים כנ"ל בהם מתגלגל המחין והמקיפים כנ"ל ועל כן כל אחד מחיב לשלח לחברו מהמאכלים של פורים משלוח מנות כדי להטיב מטובו לאחרים. כי המשלוח מנות ששולחין אחד לחברו מהמאכלים של פורים זה מרמוז על המקיפים שזוכין בפורים שהם מאירין בהמאכלים כנ"ל שצריך כל אחד לגלות ולהאיר בחברו הארה זו ולהטיב מטובו לאחרים כנ"ל. ועל כן נקרא משלוח מנות לשון מן, כי הם בחינת מן שהוא דעת, כמובא, בחינת מאכל של

צדיקים לעתיד לבא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: למה נקראו שחקים? ששם שחקין מן הצדיקים לעתיד לבא. ועקר מאכל הצדיקים לעתיד לבא זה בחינת השנת המקיפים הנ"ל שיתגלו לעתיד בבחינת צדיקים יושבים ועמרותיהם בראשיהם כנ"ל. נמצא שהמון שהוא מאכל צדיקים לעתיד לבא, הוא בחינת דעת בחינת מקיפים הנ"ל וזה בחינת מאכלים של פורים כנ"ל. וזה בחינת משלוח מנות, כי הם בחינת מן שהוא בחינת מקיפים כנ"ל ועל כן צריך כל אחד לשלח לחברו כדי להטיב מטובו לאחרים כנ"ל, כי על ידי האכילה מתחפרת הנשמה עם הגוף ומאיר המקיף לפניו, כי גוף ונשמה הם בחינת פנימי ומקיף בדלקמן ועל כן על ידי אכילה בקדושה אכילת פורים, על ידי זה דקא מאירין המקיפין כנ"ל ומאלו המקיפין המתגלגל בפורים שהם מלבשים בהמאכלים כנ"ל שולח כל אחד לחברו משלוח מנות כנ"ל:

יא וזה בחינת מה שקורין פרשת פרה אחר פורים, כי פרה אדמה הוא חקה וזה בחינת מקיפים הנ"ל שאי אפשר להבינם שהם בחינת חקת התורה שאי אפשר להבין מעם הדבור כמו פרה אדמה שמטמא טהורים ומטהר טמאים. וזה בחינת חב אגש לכסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, זה בחינת מקיפים הנ"ל שמאירין בפורים כנ"ל ועל כן אחר פורים שמאירין אז

ומקורו, כי הגוף אפשר להבינו בשכל, אבל הנשמה אי אפשר להשיגה, כי גוף ונפש הם בחינת עולם הזה ועולם הבא, בחינת פנימי ומקורו. ועקר טהרת הגוף וקדשתו הוא על ידי השכל בחינת הנשמה שהוא בחינת מקיפים הנ"ל, שהם בחינת רוח הקדש, שהם בחינת טהרת הלב הנ"ל:

ועל כן פרה אדמה, שהיא בחינת מקיפים הנ"ל, היא מטהרת ממזמאת מת ועל כן כל מעשי הפרה שבעה שבועה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שבעה פהנים שבעה כפוסין וכו'. זה בחינת שבע הנרות המבארין שם שעל ידם ממשכין השכל מאור הפנים הנ"ל, ענין שם. כי אדם הראשון פגם במקיפים עליונים הנ"ל שאי אפשר להבינם שמוזה נמשכין כל המבוכות כמו הידיעה והבחירה הנ"ל. וזה בחינת ענין הדעת טוב ורע, דהינו לידע טוב ורע, שהוא בחינת הבחירה אך הוא הידיעה, ומחמת שפגם בזה נאמר, ביום אכלך ממנו מות תמות. ועל כן על ידי פרה אדמה חקת התורה שמטהרת טמאים ומטמא טהורים על ידי זה מטהרין ומכבלין טמאת מת על ידי שמאמינין בבחינת חקת התורה, דהינו במקיפים עליונים הנ"ל שאי אפשר להבינם ואין מאירין המקיפים ונמשך הארת השכל ומוזה נמשך כל הטהרות הנ"ל, כי הא בהא תליא, כי צריך כל אחד ואחד להמשיך

המקיפים הנ"ל כנ"ל קורין אז פרשת פרה שהיא גם כן בחינת מקיפים הנ"ל, כי היא חקת התורה שאי אפשר להבינו כנ"ל. ועל כן פרה אדמה, שהוא בחינת מקיפים הנ"ל מטהרת ממזמאת מת כי על ידי הארת המקיפים הנ"ל שעל ידם נשלם הדעת הנ"ל, על ידי זה נטהרין מכל הטמאות, כמו שכתב רבנו שם על הפסוק לב טהור ברא לי אלקים וכו', שעקר הטהרה על ידי תנועת השכל, כי על ידי תנועת השכל שלהבת הלב עולה מאליה ועל ידי זה נטהר הלב, ענין שם במאמר הנ"ל ובמאמר המתחיל 'לב טהור ברא לי אלקים' (פסין טו) השני גם כן למאמר הנ"ל. וזה בחינת שרפת הפרה, בחינת שלהבת הלב שנתחמם ונבער הלב על ידי השגת המקיפים שעל ידם נשלם הדעת, וכל המקיפים נמשכין מבחינת מקיפים עליונים שאי אפשר להבינם ככל שהם בחינת פרה אדמה, בחינת חקת התורה הנ"ל. כי עקר הטמאה היא טמאת מת וזה מחמת הסתלקות הנשמה שהיא אור הפנים שהיא בחינת השכל, כי השכל הוא הנשמה שמחיה הגוף בבחינת החכמה תחיה וכמוכא במקום אחר. וכשמסתלק הנשמה שהיא השכל נשאר הגוף טמא, כי עקר הטהרה על ידי השכל הנ"ל (וזה

בחינת שבעת ימי אבלות חם ושלום, המוכא שם במאמר הנ"ל, ענין שם כפי להעלות הנשמה לאור הפנים מאחר שפירדה מהגוף, ענין שם). כי גוף ונפש הם בחינת פנימי

לקוטי הלכות

הלכות אפסורופוס ג

חושן משפט שג

ממננן הגון וכשר טוב לו, פי קול הנגינה נמשכת מן השתי צפרים חיות מהורות שהם יונקים מאתר הנביאים יונקין שהם בגון המלכות דקדשה. על פן נשתבח דוד, וידע נגן, פי הנגינה היא בגון המלכות לכך ראוי הוא למלכות. וזה שכתוב אצלו, מאחר עלות הביאו לרעות וכו'. וזהו בחינת קול נגינה דקדשה של מננן בשר, אך בשהמננן רשע אזי הוא לוקח קול הנגינה שלו מצפרים אחרות שפקלפה שהם יונקים מדדי המלכות והם מחין למלכות דקלפה. וכך אתפלג לילא כדון כרונא כריו בצפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם. ותקון הנגינה הוא על ידי שילמוד בלילה תורה שבועל פה שהוא גמרא שהוא בחינת לילה וכו', ענין שם. וזהו: קומי רבי, שתהיה תקימה להרבה, 'בלילה', על ידי בחינת לילה שהוא בחינת ש"ם תלמוד בבלי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, במחשבים הושיבני זה תלמוד בבלי וכו'. אבל בשלומד שלא לשקמה תלמוד אינו בחיבות אך על ידי שלומד בלילה נמשך עליו חוט של חסד ומנן עליו שיזכה ללמוד לשמה, ענין שם:

ב וזה בחינת פסח ויציאת מצרים שאז זכינו לשיר ונגון דקדשה, כמו שכתוב (ישעיה ב): השיר יהיה לכם בליל התקדש חג ועל ידי זה היתה עקר הנאילה, פי אנו צריכין להכניע מלכות הרשעה שהיא מלכות פרעה ומצרים ולצאת משם ולהגביה ולהעלות מלכות

לעצמו הארת השכל, דהינו להכניס המקור לפנינו. אבל המקיפים עליונים שאי אפשר להשיגם אסור לו ליכנס לשם רק לסמוך על אמונה, וכשרוצה לחקר שם חס ושלום, נתפטר השכל לגמרי ונאמר על זה, פי ביום אכלך וכו', אבל בשמאמין שאלו החקירות הם בשכל המקור העליון שאי אפשר להבינו מזה בעצמו מאירין המקיפים וזכה שיתגלה לו הארת השכל מה שאפשר לאנושי להבין ועל ידי זה נטהר הלב כנ"ל. וזה בחינת פרה אדמה שכל מעשיה שבעה שבעה כנגד שבעת הנרות כנ"ל שעל ידי זה נמשך הארת השכל ועל ידי זה נטהרין מכל הממאות, פי עקר הטהרה על ידי תנועת השכל, ענין שם:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

ומשלה מנות איש לרעהו ומהנות ל'אביונים' (אסתר ט) ראשי תבות 'אלול', פי אלול בחינת השגת המקיפים, כמבאר בסוף מאמר הנ"ל והבן:

הלכה ג

ובו יתבאר ענין פסח.

א על פי התורה על מאמר רבה בר בר חנה 'אקרוקתא' (בבבא נ), ענין שם:

מבאר שם מענין נגינה שפוי ששומע נגינה ממננן רשע מוזק לו לעבודת הבורא. ולהפך כששומע נגינה

דקדושה שהוא מלכות ישראל שלא יהיו משעבדים תחת יד פרעה שהוא מלכות הרשעה. רק ישראל יפלו המלוכה והממשלה וזה תלוי בתקון קול הנגינה, כמבאר לעיל שעקר בגן המלכות הוא על ידי קול הנגינה, כי מלכות דקדושה יזק משתי צפדים חיות מהורות, שהם בחינת קול נגינה דקדושה. ולהפך מלכות הרשעה דסמרא אחרא יזק משתי צפדים אחרות שבקלפה, על פן היתה עקר הנאלה על ידי שיר ונגון הנ"ל, כי על ידי שיר ונגון דקדושה, דהינו שירים ותושבחות לה' ותקדך בנגון וזמרה על ידי זה נכנעת מלכות הרשעה ונתעלה מלכות דקדושה שזה היה עקר הנאלה כנ"ל, כי עקר כח פרעה היה מקול ונגון דסמרא אחרא, כי פרעה אותיות הערף שהיה יזק מאחורי הפה, מבחינת תקף הדינים שבגרון, כמובא בכתבים, הינו שינק מהגרון שמשם תוצאות הקול, כי כל הקולות יוצאין מהגרון, כמו שכתוב: קרא בגרון (שעה ג). אך פרעה יזק רק מהדינים מבחינת אחרים שמשם אחיות הנגון דסמרא אחרא שמשם יזק מלכות הרשעה שהוא מלכות פרעה. ועל פן אמר פרעה, מי ה' אשר אשמע בקולו, 'קולו' דקא, כי יזק מקול דסמרא אחרא כנ"ל:

ג וזה בחינת אסור חמץ ומצות אכילת מצה, כי החלוק שבין חמץ למצה הוא רק מה שהחמץ בגפיחה ומצה נאפית

מזד כשנתנו מים על העסה ואין מניחים אותה לעלות בגפיחה, הינו שהחמץ שולט בו האויר והרוח הרבה על ידי שמשוהין אותו שעל ידי זה עולה בגפיחה שהוא על ידי האויר והרוח. אבל מצה אפיין מזד ואין מניחין שישלט בו האויר והרוח שיעלה בגפיחה, כי האויר והרוח הוא בחינת הקול כי כל הקולות הם על ידי האויר כידוע ועל פן עקשו בפסח בשעת יציאת מצרים שאנו צריכין לצאת ממלכות הרשעה שעקר התקון על ידי הכנעת קול דסמרא אחרא, ולהעלות קול דקדושה כנ"ל. על פן אסור עלינו עתה לאכל חמץ חם ושלום, כי אנו צריכין לשמור את העסה מחמץ שלא תשלט שם האויר והרוח של העולם שמשם תוצאות הקול שלא נודפד עדן מממאת וזהמת מצרים, כי הנאלה היתה שלא על ידינו כי אם באתערוחא דלעלא לבר, כמובא, כי עדן לא קבלנו את התורה ועל פן עתה אנו צריכין לשמור העסה מאד מאויר העולם שאינו מזד עדן שמשם הקול דסמרא אחרא שזה העקר שאנו צריכין לתקן עתה כנ"ל, על פן צריכין להזהר מחמץ מאד בכל יראה ובל ימצא מחמת ששם נאחו ביותר אויר העולם שלא נודפד עדן שעל ידי זה העסה מתחמצת כנ"ל. כי עקר תקון קול הנגינה הוא על ידי עסק התורה שבעל פה בלידה, כמו שמבאר שם ועתה עדן לא קבלנו את התורה ואין בדינו לתקן

לקוטי הלקות

הלכות אפסורופוס ג

חושן משפט שה

ולזכר הקול בעצמנו רק מן השמים חמל עלינו והשמיענו הקול דקנשה על ידי משה רבנו, דהינו כל הנבואות שנבא לנו במצרים שמשם קול הנגינה דקנשה כנ"ל שעל ידי זה היתה הנגילה כנ"ל, אבל מחמת שעדיו לא קבלנו את התורה ולא זכינו בעצמנו עדיו ולכר את האויר בשלמות שמשם כל הקולות, על פן עתה אנו צריכין לשמר עצמנו מחמץ מאד מחמת שיש בו שלימת אויר העולם שלא נדבק עדיו כנ"ל רק אנו צריכין לאכל מצה שאנו שומרים אותה מאד שלא תשלט בה אויר העולם, רק תכף בשבא מים על העפה אפינ אותה מיד. ועל ידי זה שאנו שומרים את המצה ואין מניחין אויר העולם לשלט בה על ידי זה אנו בורחין מכל וכל מאוירא דהאי עולמא שיש שם אחיות הקול דסטרך אחרא, רק אנו זוכין לקול הנגינה דקנשה שהם שיר והלל נגון וזמרה לה' יתברך שעל ידי זה היתה עקר הנגילה, כמו שכתוב: השיר יהיה לכם כליל התקדש חג כנ"ל:

ד וזה שנקרא המצה לחם עני שעונין עליו דברים הרבה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו קולות דקנשה שאנו עונין על המצה בפסח, כי מחמת שאנו שומרין אותה מאוירא דהאי עולמא שמשם אחיות הקולות דסטרך אחרא על ידי זה אנו זוכין לענות עליו דברים הרבה, הינו קולות דקנשה, הינו בחינת הלל ונגון דקנשה, כי בשעה נזפל זה קם

וכנ"ל, כי עתה בפסח הוא תחלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, ועקר ההתקרבות והדבקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול נגון דקנשה, פידוע גדל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בה' יתברך, כי הנגינה יש לה כח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך. ועל פן לעתיד לבוא שאו יהיה עקר ההתקרבות והדבקות לה' יתברך שזה יהיה עקר הקבול שבר, אז יתער שיר ונגון בעולמא, כמו שאיתא בזהר וכמו שכתוב: "תבואי תשורי מראש אמנה". וכמבאר בפסוקים רבים, כי עקר ההתקרבות והדבקות הוא על ידי קול נגינה וכמוכן בדברי אדונינו מורנו ורבנו ז"ל בכמה מקומות, ובפרט בהמעשה משבעה בעטלירש של יום השלישי ויום הרביעי ויום הששי מנגדל עצם מעלת הנגינה וכמבאר עוד בשיחותיו הקדושות. על פן עתה בפסח שאנו צריכין עתה להתקרב לה' יתברך, על פן אנו צריכין לתקן קול הנגינה ולשמר עצמנו מקול נגון דסטרך אחרא, על פן צריכין לזהר מחמץ ולאכל מצה וכנ"ל:

ה וזה בחינת פסח מצה ומרור. וזה בחינת מצות ספור יציאת מצרים, שזהו בחינת פסח סת, שזהו העקר לשוח בכל נפלאותיו ולהרבות לספר גוה, כמו שכתוב: וכל המפרה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח. כי

פרעה שהוא אותיות הערף שניקתו מהגרונן שמשם תוצאות הקול כנ"ל, ואיתא בפגנות עבדים היינו לפרעה במצרים, שהוא בחינת מה שרצה פרעה לעכב המחין במצר הגרון ולא יתפשטו ולא יתגלו לחוץ כי משם היה יניקתו, שקל וכן שהמחין סתומים למעלה במצר הגרון הוא יונק משם ועל ידי זה גם ישראל למטה מושעפדים תחתיו. ועקר יציאת מצרים הוא בחינת שנתפשטו ונתגלו ויצאו המחין ממצר הגרון וכו', ענין שם, הינו כי שרש הקול, שהוא בחינת מחין, הוא במקום גבה ועליון מאד מבחינת התנוצצות אלקות שמתנוצצין לכל אחד בעתו. כי ה' יתברך ברחמי מצמצם את עצמו בכמה צמצומים להאיר לכל אחד בעתו התנוצצות אלקות וכוה כרמזו לו וקורא אותו שמישד אחריו ואת ההתנוצצות הוא בחינת קולות שבאין מלמעלה לקרות את האדם שמישד אחריו יתברך וכל הקולות נמשכין משם. ועל פני זה להקול כח גדול להמישד את האדם אליו יתברך מחמת שמישד בשרשו במקום גבה מבחינת התנוצצות אלקות, כי עקר התנוצצות אלקות הוא בחינת קול, בבחינת קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים וזלתי קול. אבל ה' יתברך נתן בחירה לאדם ומו שבחר בחיים כששומע את הקול הזה הוא בחינת הפרוז הבא מלמעלה, הוא נמשד אחריו

קול הנגינה יקר מאד מאד ויש לו כח גדול לעורר את האדם, הינו לעורר את המחין בבחינת קול מעורר הפגנה. אבל עקר שלמות הקול הוא כשמשקשין אותו אל הדבור בקשר אמיץ וחזק שזה עקר בחינת כלל כל היחידים ליחד ולהכריז הקול עם הדבור, כמובן בזהר הקדוש ובדברי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל בהתורה 'ששון ושמחה ימצא בה וכו'' (בסיון קעח). והוא בחינת מה שאצרכין לחבר ולקשר הדעת אל הלב שזה עקר שלמות הדעת האמתית, כמו שכתוב: וידעת היום ויהשבות אל לבבך, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר. כי הקול שהוא בחינת מחין, כי הקול פוגע בהמת בבחינת קול מעורר הפגנה, עקר שלמותו כשנמשד לתוף הלב עד שיתחמם לבו על ידי זה בהתלהבות דקדשה עד שזוכה לדבורים קדושים, בבחינת חס לבי בקרבי בהניגי תבער אש דברתי בלשוני. כי הקול אף על פי שהוא יקר מאד, כי על ידו עקר הדבקות וההמשכה לה' יתברך כנ"ל, אף על פי כן כל זמן שאין קול מתוחד עם הדבור יש עדין אחיות הסטרא אחרא שעקר אחיותם מעלמא דפרודא מבחינת הקול שרחוק מהדבור שמשם אחיות אמות העולם והרשעים שאחיותם מבחינת קול נגון דסטרא אחרא, דהינו מנגנים רשעים שיש להם כח להמישד את האדם חס ושלום, להכלי עולם הנה ותאמיתיהו. וזה בחינת

ומקדש ומטהר את עצמו מכל תאוה ועולם הזה והכליו ואזי זוכה להמשיך הקול שהוא בחינת המחין לתוך הלב עד שזוכה לקבל דבורים קדושים מלמעלה שיהיה נעשה מהקול צרופי אותיות ודבורים עד שידע רצונו ותברך ומצותיו:

כי אפלו בששומעין בחינת קול מלמעלה עדן אין יודעין שום מצוה עד שזוכין לקדש ולטהר את עצמו כל כך עד שיהיה נעשה מהקול דבור עד שידבר ה' עמו ויודיע לו תורתו ומצותיו. שזהו בחינת אבות העולם שזכו לשמע בקולו ולדברקו בו ולהמשיך אחריו עד שזכו שדבר ה' ותברך עמם ונלה להם כמה מצות, עד שבא משה רבנו שהוא זכה לזה בתכלית השלמות עד שזכה בכל עת על ידי מעשיו הטובים לעשות מהקול דבורים, כמו שכתוב: וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרבים וכו'. ועל ידי זה קבל את כל דברי התורה הזאת ונתנה לנו. אבל את זה לעמת זה, כי פרעה וכיזאא בו בשהגיע להם בחינת קול מלמעלה לא רצו להשליך מעשיהם הרעים ולהמשיך אחריו ועל פן לא קשרו את הקול, שהוא בחינת המח אֶל הלב ולא עשו מהקול דבורים, אדרבא, הפכו את הקול והדעת לדרכיהם הרעים, כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו כם ופושעים יפְּשלו כם. כי הם מחמת שאינם רוצים להשליך מעשיהם הרעים פוגמים בהקול והדעת ומתפכין את הדעת לכבודותיהם

עד שהם נתעים ונבוכים לעבודה זרה וכפירות, ועל פן גם בהעבודה זרה וכפירות יש שם איזה ניצוצות מהתנוצצות אלקותו ותברך, כמו שכתוב: בכל מקום מקבר ומגוש לשמי, דקרו לה אלהא דאלהיא, פי גם להם הגיע איזה כרוז והתנוצצות מלמעלה שהוא בחינת קול, רק שנקללו אותו על ידי מעשיהם הרעים ועל ידי זה נתעו לדרכיהם הרעים:

וזה בחינת מה שפרעה ינק ממצר הגרון ורצה שיתעכבו ויתעלמו המחין שם ולא יתפשטו למטה, פי לא רצה שיבוא הקול לתוך הדבור שגילה ה' ותברך רצונו על ידי הדבור שזה בחינת קבלת התורה, רק שיתעכב הקול והמח למעלה כדי שהוא יינק משם שיהיה לו כח להפך הקול והדעת כרצונו שייכל לילך בשרירות לבו הרע. וזהו כלל כל הפגמים של כל המחקרים ושל כל הנבוכים בחכמות של הבל ובדעות זרות ובעצות רעות. וכל זה מחמת שבשקוראין אותם לה' ותברך על ידי הקול והקרוז הפא מלמעלה בכל עת שהם התרהורי תשובה והתהווררות הפא על האדם בכל יום. אזי אינם נמשכין אחרי הקול הזה ואינם חושבים עצות איד לתפן מעשיהם רק הולכין אחרי תאוותיהן ואזי כמה פעמים נתקלקל אצלם בחינת הקול עד שהם מתפכין בחינת הקול שהוא הדעת לדרכיהם הרעים ואומרים כמה

דף ק"א

המלכות הוא על ידי הדבור שמגלה רצון המלך למען גדע מה לעשות ובמה געבד אותו ונעשה נחת רוח לפניו, שהוא בחינת תורה שבעל פה שהיא בחינת דבור שמבאר ומפרש את בחינת הקול שהוא בחינת תורה שבכתב וכנ"ל:

וזה עקר בחינת יציאת מצרים שזכינו על ידי משה רבנו שזכה להוציא הקול והמחין לחוץ עד שגלה לנו במה מצות תכף בשעת יציאת מצרים, כמו שכתוב: החדש הזה לכם וכו', ואחר כך נתן לנו את התורה על ידי זה וכנ"ל:

ו זה עקר החלוק שבין אדם לבהמה, דהיינו בין ישראל לעכו"ם. כי אתם קרויים אדם וכו', כי גם הבהמה יש לה קול אבל אין לה דבור אבל גדר האדם הוא מדבר, היינו שהאדם בחינת ישראל יכול לעשות מהקול דבורים וליחד ולקשר הקול בהדבור שהוא העקר כנ"ל. וזהו בחינת פסח - פה סה, שמצוה עלינו לספר ביציאת מצרים וכל המרבה לספר ביציאת מצרים וכו', כי אנו צריכין להוציא את הקול והמחין ממצר הגרון ולהביאו ולהכניסו בתוך דבורים קדושים לשוח בכל גפלאותיו לקשר הקול עם הדבור שעל ידי זה עקר התגלות אלקותו ומלכותו עלינו שהוא עקר בחינת יציאת מצרים, למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד:

ו זהו בחינת הקרבן פסח שצריך כל אחד להביא בפסח, בתחלת

סברות של הכל באפן שהיו הולכים בשרירות לבם ולא ישובו אל האמת לאמתו. וזה בחינת גלות מצרים שכולל כל הגלויות, הינו שהקול והמחין מעקב במצר הגרון שמשם יניקת הסמרא אהרא שמהפך דברי אלהים חיים, ואינו מניח את הקול והמחין שיתפשטו ויצאו לחוץ, דהיינו שיתגלה רצונו ותברך באמת שגדע מה לעשות ואיד להתנהג באמת. ועל כן עקר תקון הקול הוא על ידי למוד גמרא שהוא תורה שבעל פה כנ"ל, כי תורה שבעל פה הוא בחינת דבור, בחינת מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה. כי תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בבחינת קול ודבור כידוע וצריך לקשרם וליתדם בקשר אמיץ, כי זה עקר בחינת היחוד ליחד ולחבר הקול והדבור כנ"ל, הינו כי תורה שבכתב היא עדין בבחינת קול מחמת שמתורה שבכתב עדין אין יודעין שום דין כדבור איד להתנהג במצות התורה על כן הוא עדין בבחינת קול, שהוא שרש הדבור, שהוא תורה שבעל פה שהיא מגלה לנו כל פרטי דיני התורה איד להתנהג בכל מצוה שזה עקר הדבור שהוא מגלה הרצון שבלב, כי על ידי הקול יכולין לקרות את האדם אליו, אבל עדין אינו יודע מה הוא רוצה, אבל בשבא אליו והוא מדבר עמו בדבורים אזי הוא יודע רצונו. ועל כן אף על פי ששרש יניקת המלכות הוא מבחינת קול כנ"ל, אבל עקר הנהגת

לקוטי הלכות

הלכות אפורופוס ג

חושן משפט שט

ההתקבנות לה' יתברך, כי כלל התקבנות הוא לברר רוח האדם מרוח הבהמה, בבחינת "מי יודע רוח פני האדם העולה הוא למעלה ורוח הבהמה הירדת וכו'", שזהו בחינת ברור קול הנגינה מהסמרא אחרא אל הקדשה, לברר הקול מאורא דעלמא ולעשות נגונים דקדשה להתקשר על ידי זה לה' יתברך, כמובן בדברי אדונו מורנו ורבינו ז"ל בהתורה קחו מזמרת הארץ בכליכם וכו' בסיון סג בלקוטי תנינא ובקמה מקומות. ועל פן צריך כל אחד להביא קרבן בפסח, כי אז צריכין לברר קול הנגינה שזהו בחינת קרבן פנ"ל. וזהו בחינת פסח מצה ומרור, כי מצה הוא מאכל דקדשה ששומרין אותו מאורא דעלמא שלא יתאחו בו בחינת קול נגון דסמרא אחרא פנ"ל, ואחר קבלת התורה עקר ברור הקול נגינה הוא על ידי למוד גמרא פנ"ל. אבל עקשו עדן לא זכינו לזה, כי עדן לא קבלנו את התורה רק שה' יתברך ברחמיו האיר עלינו את בחינת הקול מלמעלה וכו' ועל פן צריכין לאכל מצה וכו' ל. ועל פן אנו צריכין לאכל מרור עם המצה על שם שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים, כמו שכתוב: וימררו את חיהם בעבדה קשה וכו', הינו פי המרור מרמו על למוד גמרא שעל ידי זה עקר תקון הקול שעל ידי זה עקר הנאלה פנ"ל, הינו שצריכין לסבל מרירות גדול קדם שמבררין הקול דקדשה, שזהו

1600

בחינת למוד גמרא שהוא בחינת חשך ומרירות, בחינת כמחשכים הושיבני, זה תלמוד בבלי שהוא בחינת וימררו את חיהם בעבדה קשה, בקשיא, 'בחמ' / בחמרא דשמעתתא, ובלבנים' דא לבון הלכתא, כמו שאיתא בזהר הקדוש. אבל עתה עדן אין אנו זוכין לזה לברר הקול על דינו על ידי למוד גמרא, כי עדן הוא קדם קבלת התורה רק אנו אוכלין מרור לרמו ולזכר על זה. נמצא שמרור הוא בחינת למוד גמרא שעל ידי זה מבררין הקול ומכניעין הקול דסמרא אחרא שהוא בחינת חמץ ששולט בו אורא דעלמא, שהוא בחינת קול נגון דסמרא אחרא, וזוכין לקול דקדשה שהוא בחינת מצה ששומרין אותה מאורא דעלמא, כי ענין עליה דברים הרבה שהוא קולות דקדשה. וזהו בחינת 'דברים הרבה' דיקא רמו שתקון זה נמשך מלמוד תורה לשמה, דהינו על ידי למוד גמרא הרבה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה. ועל ידי כל זה יכולין לאכל התקרבן פסח בבחינת 'על מצות ומררים יאכלהו', כי עקר ברור הקול בשלמות הוא בחינת התקרבן שבא מבהמה שיש לה קול אבל הוא קול בהמה, ועל ידי שעולה לתקרבן מבררין הקול מבהמה לאדם מבחינת עבו"ם לישראל, מבחינת חזנים ומנגנים רשעים למנגנים פשרים וצדיקים, וזהו לא תזבח על חמץ דם זבחי פי אי אפשר

אחרא שמושם וניקת פרעה ומצרים
 שיונקים מהגרון וכנ"ל. ועל פן היה הנס
 בפנים שנבקע הים בפניהם ועקר הנס
 היה על ידי בחינת קולות, כמו שכתוב:
 קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה'
 על מים רבים. ופרש רש"י שם, קול ה'
 על המים, על ים סוף, ירעם בשמים ה'
 ועליון יתן קולו וכו', הינו שנבקעו המים,
 שהם בחינת קולות ונתגרושו המים
 הידונים, שהם בחינת קולות דסטרא
 אחרא, בחינת קולות מים רבים אדירים,
 ונתגלו להם מימי התקמה והדעת שהם
 בחינת קולות דקדושה, בחינת קול ה' על
 המים כנ"ל. ועל פן ראתה שפחה על
 הים וכו', כי נפתחו אז מימי הדעת שהם
 בחינת קולות דקדושה שהם בחינת מחין
 ודעת דמלכות דקדושה כנ"ל. ועל פן וכו'
 אז לשירת הים, כי וכו' לקול שירה ונגינה
 דקדושה שנה היה עקר הנס של קריעת
 ים סוף וכנ"ל. וזה ענין ומרת יה ויהי לי
 לישועה שעקר הישועה והנס היה על ידי
 ומרת יה על ידי זמר ונגון דקדושה
 שנתקבר מנגון דסטרא אחרא שעל ידי
 זה עקר התגברות מלכות דקדושה על
 מלכות דסטרא אחרא. כי קול נגון
 דקדושה הוא מוח וחיית דמלכות דקדושה.
 ולהפך קול נגון דסטרא אחרא הוא מוח
 וחיית דמלכות דסטרא אחרא, כמבאר
 בהתורה הנ"ל, ענין שם היטב. ועל פן
 סימו השירה: ה' ימלך לעולם ועד, פי על
 ידי שירת הים שהוא קול שירה ונגון

להקריב הקרבן פסח שהוא בחינת ברור
 הקול דקדושה כל זמן שיש לו חזון בביתו
 שהוא בחינת קול דסטרא אחרא, כי
 נאחו בו אורא דעלמא שלא נתברר עדון
 על דינו כנ"ל:

ח וזהו בחינת פהנים בעבודתן ולויים
 בשירן ומקרו וישראל במעמדן.
 פי בשעת עבודה צריכין הלויים לעסק
 בשיר וזמרה לברר הקול נגינה דקדושה,
 שזהו עקר בחינת הקרבן כנ"ל. וזהו
 בחינת ישראל במעמדן שהיו עוסקים אז
 בתורה כדי להמשיך ולקשר ולחדד הקול
 עם הדבור שנה עקר שלמות תקון הקול,
 כשמקשרין הקול אל הדבור, הינו אל
 דברי התורה כנ"ל:

ט וזה בחינת ארבע כוסות של יין
 בפסח, כי אין אומרים שיר
 אלא על היין. ועתה עקר התקון לברר
 קול השיר והנגון כנ"ל:

י וזה בחינת קריעת ים סוף שאז נגמר
 הגאולה והחרות מפרעה ומצרים.
 פי עד שביעי של פסח נקרא הים ואז נפלו
 פרעה ומצרים לגמרי, וישראל נגאלו
 לגמרי מהם. כי קריעת ים סוף הוא
 בחינת ברור הקול שירה ונגינה דקדושה,
 מקול נגינה ושירה דסטרא אחרא, כי כל
 הקולות הם בבחינת מים, כמו שכתוב:
 וקולו כקול מים רבים. ויש קולות דסטרא
 אחרא שהם בחינת מקולות מים רבים
 אדירים, שהם בחינת קול נגינה דסטרא

לקוטי הלכות

הלכות אפורופוס ג

חושן משפט שיא

דקדושה, על ידי זה יתגלה מלכותו לעולם ועד כנ"ל:

יא ועל פן אחר שביעי של פסח דיקא הטר החמין, פי כפר בארנו שעקר אסור החמין מחמת שעדן לא נתברר אויר העולם מקול נגון דסמרא אחרא וכנ"ל, ועל פן אחר שביעי של פסח שאז נבקע הים וכו' לקול שירת הים שעל ידי זה נתברר ונודפד אויר העולם על ידי שנתברר קול שירה ונגון דקדושה, מקול נגון דסמרא אחרא, על פן אז בודאי החמין מתר מחמת שכבר נתברר ונודפד אויר העולם על ידי שירת הים וכנ"ל. בי בליל ראשון של פסח אף על פי שזכו אז לשירה, כמו שפתיב: "השיר יהיה לכם וכו'". שעל ידי זה היה עקר הגאולה וכנ"ל. אף על פי כן השירה הזאת אינה נקראת על שמם, פי אז אמרו את ההלל שיש בו לעבר ולעתיד ולימות הפשיח וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים) פי אז לא זכו לשירה מעצמם פי אם בחדסי ה' הופיע עליהם אור גדול ועל ידי זה המושף עליהם פח השיר שלעתיד שיתגלה בימי משיח צדקנו שהוא בחינת דוד שהוא נעים ומירות ישראל, שהוא בחינת הלל שלם שנקרא על שם דוד. ועל פן אנו צריכין לשמר מאד מחמין ולאכל מצה מחמת שלא זכו לברר הקול בעצמם וכנ"ל. אבל על ידי שספרו אחר כך ספירת העמר ששה ימים על ידי זה התחילו לטהר עצמם ואז זכו לשירת הים

שנקראת על שמם על שם משה וכו' ישראל. פי הם בעצמם זכו לשיר שירה הזאת ועל ידי זה זכו לטהר ולפד האויר וכנ"ל ועל פן אז הטר החמין וכנ"ל. ועל פן זכו לזה אחר שמנו ספירה ששה ימים דיקא כנגד ששה סדרי משנה שהם כלל הנקרא שעל ידי זה זכו להמשיך על עצמם בחינת פח התורה שבעל פה שהוא הנקרא שכלולה בש"ס משנה שעל ידי זה עקר ברור קול הגנינה, כמבאר בהתורה הנ"ל ועל פן אז דיקא זכו לשירת הים שהוא נגון דקדושה ואז הטר החמין וכנ"ל:

יב ועל פן בשבועות שאז נשלמו ימי הספירה וזכו לטהר עצמן לנמרי וקבלו התורה שהיא כלולה מתורה שבכתב ותורה שבעל פה, על פן אז מצוה להביא קרבן מחמין דיקא שהם שתי הלחם, כמו שפתיב: "חמין תאפינה", פי אז נתבררו הקולות דקדושה בתכלית השלמות שזהו בחינת קול שופר וכל הקולות שראו ושמעו אז, שהם בחינת קול נגון דקדושה, כמו שפתיב: "היטיבו נגן בתרועה". וכמו שפתיב: "עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר וזמרו אלקים וזמרו למלכנו וזמרו וכו'". על פן באים שתי הלחם, שהם בחינת שתי תורות בכתב ובעל פה, שהם בחינת קול נגון דקדושה וזמרו אלקים וזמרו למלכנו וזמרו וכו'.

ועקר הנבואה, כי משה רבן של כל הנביאים שמשם תוצאות הקול, ותורה שבכל פה, שהוא שלמות תורה שבכתב, הוא תקון וברור הקול היוצא מתורה שבכתב מבחינת נבואה, שלא יתאחו בו הקול דסטרא אחרא חס ושלוש וכנ"ל. על פן על ידי שתי הלחם המתחמצים בבחינה זאת, מבחינת אויר וקול דקדושה הנמשך משם מבחינת שתי התורות וכנ"ל, על ידי זה עקר התקון, על פן צריכין לבוא מחמץ דיקא, כי חמץ הזה של שתי הלחם נמשך מברור וזכור האויר שהוא בחינת קול על ידי שתי התורות וכנ"ל שעל ידי זה עקר התקון וכנ"ל:

ג. נחזור לענין ראשון, וזה בחינת אפורופוס, וזה לשון השלחן ערוך סימן רצ סעיף א': מי שמת והניח יורשים קטנים וכו' צריך מורישם למנות להם אפורופוס שיתעסק בשביל הקטנים וכו'. ואם לא מנהו, בית דין חכמים להעמיד להם אפורופוס וכו'. ומבאר במשנה ומבא בשלחן ערוך סעיף טז שאפורופוס שמנהו בית דין צריך לשבע בקניטת חפץ אכל מנהו אבי ותומים אין צריך לשבע:

כי כל אדם צריך לראות ולהשתדל לתקן בחינת מלכות שלו שהוא נתקן על ידי תקון קול הנגינה שהוא מחזיק וחיית המלכות כנ"ל וכמבאר בסוף התורה הנ"ל על המשנה עשה לך רב

וקנה לך חבר, ענין שם, כי עקר האדם בא לזה העולם רק בשביל זה כדי לתקן חלקי המלכות שיש בו, כי כפי שמתקן חלק המלכות שלו בקדושה ובטהרה, כמו כן הוא מעלה ומרומם מלכותו ותבדד, כבבול, אשר רק בשביל זה בא האדם לזה העולם כדי שיגדל וינשא ויפרסם מלכותו ותבדד, כי כל מה שבא הקדוש ברוך הוא לא בראו אלא לכבודו שהוא בחינת מלכות. והכל נברא בשביל האדם הבעל בחירה שהוא עקר הבריאה, שנברא בשביל זה כדי שיגדל כבוד מלכותו, כמו שכתוב: כבוד מלכותך יאמרו וכו' להודיע וכו' וכבוד הדר מלכותו וכו'. וכל העשירות והתפצים של האדם הם בחינת מלכות, כי העשירות הוא בחינת מלכות, בחינת כבוד, כמו שכתוב: והעשר והכבוד מלפניך. ועל פן כספר משלי מכה כמה פעמים המלך בשם עשיר, כמו שכתוב: "עשיר ברוש ימשל, ובתיב נותן לעשיר וכו'", שפרשו מלך, כמו שפרש רש"י שם. ועל פן צריך האדם לזהר מאד כל ימי חייו שבכל מה שחננו ה' איזה עשירות וחפצים שיתנהג בו בקדושה גדולה על פי התורה שיתדל שיתגדל כבוד מלכותו ותבדד על ידי עשירותו וחפציו וכו', כמו שכתוב: "כבוד את ה' מהונד ומראשית כל תבואתך". ועקר בגן וחיית המלכות הוא על ידי הקול כנ"ל וזהו שדרשו רבותינו ז"ל, אל תקרי מהונד אלא מאונד, דהינו קול

עקר הנבואה, כי משה רבן של כל הנביאים שמשם תוצאות הקול, ותורה שבכל פה, שהוא שלמות תורה שבכתב, הוא תקון וברור הקול היוצא מתורה שבכתב מבחינת נבואה, שלא יתאחו בו הקול דסטרא אחרא חס ושלוש וכנ"ל. על פן על ידי שתי הלחם המתחמצים בבחינה זאת, מבחינת אויר וקול דקדושה הנמשך משם מבחינת שתי התורות וכנ"ל, על ידי זה עקר התקון, על פן צריכין לבוא מחמץ דיקא, כי חמץ הזה של שתי הלחם נמשך מברור וזכור האויר שהוא בחינת קול על ידי שתי התורות וכנ"ל שעל ידי זה עקר התקון וכנ"ל:

ג. נחזור לענין ראשון, וזה בחינת אפורופוס, וזה לשון השלחן ערוך סימן רצ סעיף א': מי שמת והניח יורשים קטנים וכו' צריך מורישם למנות להם אפורופוס שיתעסק בשביל הקטנים וכו'. ואם לא מנהו, בית דין חכמים להעמיד להם אפורופוס וכו'. ומבאר במשנה ומבא בשלחן ערוך סעיף טז שאפורופוס שמנהו בית דין צריך לשבע בקניטת חפץ אכל מנהו אבי ותומים אין צריך לשבע:

כי כל אדם צריך לראות ולהשתדל לתקן בחינת מלכות שלו שהוא נתקן על ידי תקון קול הנגינה שהוא מחזיק וחיית המלכות כנ"ל וכמבאר בסוף התורה הנ"ל על המשנה עשה לך רב

לקוטי הלכות

הלכות אפורופוס ג

חושן משפט שיו

הענין, כי יש קול ענות גבורה ויש קול ענות חלושה לענין בחינת המלכות שיש בכל אחד שגבר בקולו, ענין שם:

יד ועקר חיות האדם הוא על ידי הקול והדבור שהם עקר הרוח חיים שבאדם, כמו שכתוב: "ויהי האדם לנפש חי", ותרגומו: לרוח ממללא, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל כמה פעמים. ועקר קיום חיות האדם בגופו הוא על ידי יחוד קול ודבור שהוא כלל כל היחודים כמובא כי קול ודבור הם בבחינת נפש וגוף, כי הקול מניח ומנהיג את הדבור כמו הנפש את הגוף. ועקר סמרא דמותא נמשך על ידי חטא אדם הראשון שגמר פרוד בין הקול והדבור. והאדם כל ימי חייו צריך להשתדל על ידי עבודתו ליחד הקול והדבור שעל ידי זה קיים המלכות כנ"ל ועל ידי זה מתקיים נפשו בגופו. אכל מחמת חטא אדם הראשון אי אפשר אפלו להצדיק לברר הקול בחייו וצריך שיגמר הפרוד מדור לדור פדוע, על פן מוכרח כל אדם למות מחמת שעדין לא גשלים הפרוד ועדין אי אפשר ליחד הקול והדבור בתכלית שלמות היחוד עד זמן בלע המות לצנח. ועל פן צותה התורה להניח הירשה לבניו אחריו, כי העשירות והתפצים שלו שהם בחינת המלכות שעקר חיותה על ידי יחוד קול ודבור כנ"ל צריך להניח לבניו אחריו שהם ישלימו הפרוד שעל ידי זה נעשה היחוד פדוע. כי האדם כל ימי

נגינה שיוצא מהגרון, כי הקול נגינה הוא קיום המלכות, שהוא בחינת הון ועשירות נמצא שהוקד וגרוקד הם בחינה אחת וזהו אל תקרי מהוקד אלא מגרוקד וכנ"ל:

כי עקר הנהגת המלכות והעשירות הוא על ידי קול והדבור, כי כל אחד כפי הממשלה שיש לו הן שהוא מושל בביתו על עשירותו ותפציו הן שיש לו איה ממשלה ומלכות על אחרים, כל אחד מנהיג הממשלה והמלכות שלו על ידי הדבור והקול שעל ידו הוא מושל ומצוה איד להתנהג בכל הדברים שתחת ממשלתו ועל פן הדבור הוא בחינת מלכות, כמו שמבאר במקום אחר. ועקר חיות הדבור הוא הקול, כי הקול מנהיג לדבור ועל פן מקולו של אדם נבר בחינת המלכות שלו, כמו שמבאר אצל התורה מושרא דספינא וכו' (בספין ל), ענין שם. כי הממשלה של האדם נבר בקולו כנראה בחוש שמו שיש לו ממשלה על איה דבר, גנון על עשירותו ותפציו כשאומר ומצוה איד להתנהג אוי קולו חוק ועו בדרך ממשלה, בחינת "קול ענות גבורה", בחינת "עשיר יענה עזרת". אכל מי שאין לו ממשלה על אותו הדבר כשאומר לפעמים איה דעה הוא בקול חלוש ונמוך בחינת קול ענות חלושה, כי מאחר שאין לו ממשלה שם, קולו נמוך וחלוש, כי המלכות כפי הקול, כי הקול הוא חיות וקיים המלכות כנ"ל. וזה שהביא אדוננו מורנו ורבנו ז"ל שם זה

16 dui

וקיים הנכסים והעשירות כנ"ל כדי שיכול
האפורופוס להנהיג הנכסים והעשירות
כמו הוא בעצמו, כי חיות וקיום של
העשירות של כל אדם ואדם הוא מהקול
והדבור שלו דיקא. ועל כן צריך דיקא
למנות האפורופוס בעצמו בעודו בחיים
כדי למסר לו הקול והדבור שלו שהם
חיות וקיום והנהגת העשירות והנכסים
שלו וכנ"ל:

מזו אכל אם לא מנה אפורופוס בעצמו
אזי הבית דין צריכין להעמיד
האפורופוס. כי מבאר בהתורה הנ"ל
שעקר תקון הקול הוא על ידי תורה
שבעל פה כנ"ל והבית דין הם בבחינת
תורה שבעל פה, כי כל הבתי דינים
הכשרים מקבלים פה מהבית דין הגדול
שבירושלים, כי אגן שליחותא דידהו
עברין ועל כן צריכין לשמע אל דברי
בית דין הכשר, כמו שכתוב: "לא תסור
מן הדבר אשר יגידו לך ימין וכו' על פי
התורה אשר יורוד ועל פי המשפט וכו'",
שזהו בחינת תורה שבעל פה שאנו
מזהרים עליה בלאו דלא תסור, כמו
שאמרו רבותינו ו'ל. כי עקר ברור דיני
התורה שהבית דין פוסקין הוא על ידי
תורה שבעל פה שישם מתבררין כל
הדינים. נמצא שהבית דין הם בבחינת
תורה שבעל פה שהוא תקון הקול שהוא
קיום המלכות. ועל כן המלכות
והממשלה אצל הבית דין כי הם פוסקין
המשפט כמקור וצריכין לצית אותם, כי

חיו כפי מה שעסק בעבודתו וכפי מה
שעסק בעשירותו במשאו ומתנו
בכשרות פראוי על פי התורה שלא
להנות את חברו ושלא לעשות שום
רמאות ולהרבות בצדקה וגמילות חסדים
ולקבץ עתים לתורה וכו'. כמו כן זכה
לכרר עשירותו, דהינו לכרר ניצוצות
מעמקי הקלפות להעלותם אל הקדשה
וכמו כן זכה ליחד יחודים, דהינו יחוד
הקול והדבור. ובשמוע זמנו להסתלק
ואינו יכול לכרר עוד, צריך להניח
עשירותו והפציו לכניו שהם ישלימו
לכרר ולתחד כפי מה שיתנהגו
בהעשירות בכשרות על פי התורה
וכנ"ל, כי עקר המיתה היא שנסתלק
הנפש מן הגוף שהוא הסתלקות הקול
והדבור שהם בחינת הנפש תיה
שנסתלקין מן הגוף ועקר הסתלקות
נמשך מהסתלקות הקול מהדבור שהוא
בבחינת נפש לגבי הגוף כנ"ל:

מזו ועל כן תיב האדם למנות אפורופוס
על נכסיו קדם מותו ולא יסמך
את עצמו על הבית דין שהם ימנו
אפורופוס, רק צריך לראות שהוא
בעצמו ימנה אפורופוס על נכסיו קדם
מותו, כי עקר קיום והנהגת הנכסים
והעשירות הוא על ידי הקול והדבור
ש' שהם בחינת הרוח חיים כנ"ל, על כן כל
עוד נפש בו שהוא הקול והדבור צריך
למנות אפורופוס ולמסר לו הממשלה
והמלכות בקול ודבור שלו שהם חיות

לקוטי הלכות

הלכות אפטרופוס ג

חושן משפט שמו

המשפט הוא בחינת מלכות, כמו שכתוב: מלך במשפט וכתיב, משפטיך למלך תן, וזהו בחינת בי מלכים ימלכו, כי על ידי התורה פוסקין הדינים והמשפטים שהם בחינת מלכות, ועל פה כשלא העמיד אפטרופוס בעצמו צריכין הבית דין להעמיד האפטרופוס על הנכסים והעשירות שלו שהוא בחינת מלכות, כי יש להם פה לתקן בחינת המלכות שלו מחמת שאצלם התורה שעל פה שהוא תקון הקול שהוא חיות וקיום המלכות שהוא בחינת הנכסים והעשירות וכנ"ל. אבל עקר התקון, שעמיד האפטרופוס בעצמו בחייו כל עוד נפשו בו, שיש בו עדין הקול והדבור כדי שימסר בעצמו הקול והדבור שלו להאפטרופוס שהם קיום וחיות העשירות והנכסים כדי שיוכל להנהיג הנכסים ולהחיותם ולקיים כמו הוא בעצמו כנ"ל:

אי אפשר שיתישב ויתחדד ויתקשר אצל הקול עם הדבור, ומי שהוא מבין ומסתפל על האמת יכול להכיר בקולו שמדבר שקר, כי בודאי אין הקול מושב עם הדבור כשמדבר שקר. ועל פה כשיש איזה הכחשה מפולין עליו שבועה שהוא בחינת יחוד והתקשרות הדבור אל הקול שעל ידי זה מתבטל השקר שאחיותו מהפרוד שבין קול ודבור כנ"ל. כי השבועה היא בנקיטת חפץ והחפץ שהוא הספר תורה הוא כלל הנבואה, כי משה רבן של כל הנביאים והנבואה היא ערש הקול דקדושה, כי הקול דקדושה נמשך מאתר דנביאים ונקון כנ"ל. ועל פה כשמקשר הדבור אל ערש הקול דקדושה שהוא כלל הנבואה, שהוא הספר תורה שאחוזו בידו על ידי זה מתבטל השקר שאחיותו מפגם הקול שהוא הפך הנבואה שהוא הקול שאינו מתיחד ומתחבר בשלמות עם הדבור וכנ"ל.

נמצא שהשבועה היא בחינת יחוד והתקשרות הקול עם הדבור שעל ידי זה מתבטל השקר. ועל פה אפטרופוס שמנהו אבי יתומים אינו צריך לשבע, כי מאחר שמנהו בעצמו לאפטרופוס קדם מותרו קדם שנסתלק הקול והדבור מהגוף שנמשך מפגם אדם הראשון שגם פרוד בין הקול והדבור, כי הוא בעצמו מנהו לאפטרופוס ומסר לו הקול והדבור בעצמו בעודם מיוחדים ומקשרים, על פה אינו צריך לשבע כי אין להשקר אחוזה

ועל פה אפטרופוס שמנהו בית דין צריך לשבע בנקיטת חפץ, אבל מנהו אבי יתומים אינו צריך לשבע, כי כשיש איהו הכחשה מפולין שבועה והשבועה הוא התקשרות פדוע, הינו בחינת התקשרות ויחוד הקול עם הדבור, כי כל השקרים הם בחינת עלמא דפרודא, בחינת פרוד בין הקול והדבור ועל פה נפרין דברי אמת ומי שהוא איש אמת יכול להכיר באחר אם הוא דובר שקר, כמו שכתוב בהא"ב (אות א אמת סימן ט).

כי כשמדבר איהו שקר

חושן משפט

באמת אתעבדת אמונה כמו שאיתא
בזהר, עין שם:

וזה בחינת שבועה, כי הדבור של
ישראל הוא בחינת דבור הקדוש,

בחינת מלכות פה, ובדאי אין אנו חושדין
ישראל שידבר שקר חס ושלום אך כשיש
הכחשה שחברו מבחישו, אוי הוא בחינת
אחיות הסמרא אחרא שהוא השקר כמו
שכתב רבינו ז"ל, בדבור הקדוש שהוא
דבור אמת, ואוי הדבור שהוא בחינת
מלכות פנ"ל בבחינת צדק, כי צדק
מלכותא קדישא והיא נקראת צדק בשהם
נאחזין בה חס ושלום, פמוכא, וכל זה על

די שנפגם האמת ונתאחו בה השקר חס
ושלום, ומחמת זה נקראת צדק פנ"ל ועל
כן צריך לתקן הדבור שהוא בבחינת צדק
תדברו, שיהיה בחינת אמונה ואוי יהיה
נאמן בדבריו, וזה נעשה על ידי שמתחבר
באמת בבחינת צדק פד אתחברת באמת
וכו' פנ"ל. וזהו בחינת השבועה, כי
שבועה היא בחינת התקשרות פמוכא
בשערי אורה ששבועה היא ביסוד, וזה
בחינת "וישבע יוסף את אחיו", הינו
שהשבועה היא בחינה שמקשר הדבור
אל האמת ועל כן סתם שבועה בנקיטת
הפץ ונהגין עמה בספר תורה, כי התורה
היא בחינת אמת, כמו שכתוב: תורת
אמת וכו' והיא בחינת יעקב, בחינת תמן
אמת ליעקב, כי יעקב הוא בחינת
התורה, פמוכא ועל כן נשבעין בנקיטת
הפץ, בבחינת "אשר נשבע לה" נדר

מאחר שהקול והדבור היו עדין מיוחדים,
כי עקר אחיות השקר על ידי הפרוד שבין
הקול והדבור וכו' ל. אבל בשנסתלק ולא
מנה אפטרופוס בעצמו בחייו רק הבית
דין הכרחו למנות אפטרופוס אחר
שנסתלק הקול והדבור שנמשך מהפרוד
שבין הקול והדבור בעצמו פנ"ל על כן
צריך לשבע, כי אז יש שליטה ואחיות
להשקר שאחיותו מהפרוד שבין הקול
והדבור פנ"ל. על כן צריך לשבע כי
השבועה היא בחינת התקשרות ויחוד
שמקשרין ומעחדין הקול עם הדבור שעל
די זה מתפטל השקר וכו' ל:

הלכות אפטרופוס הלכה ד'
נקבלת בהלכות פריקה ומעינה
הלכה ד' אות ל':

הלכות פקדון וארבעה
שומרים

הלכה א

כל השומרים צריכין לשבע, כי אפלו
שואל במקום שפטור, דהינו
מתה מחמת מלאכה צריך שבועת
התורה, והשומרין צריכין שבועה אפלו
בלא טענה:

כי ענין שבועה על פי מה שכתב רבנו
גרו יאיר (סימן 1) שעל ידי אמת באים
לאמונה, בבחינת צדק פד אתחברת

לקוטי הלכות

הלכות פקדון א

חושן משפט שי

לאביר יעקב" (תהלים קלב), ודיינו שמקשר ומחבר הדבור לבחינת אמת בחינת יעקב, בבחינת צדק בד אתחברת באמת ואני אתעבדת אמונה פנ"ל, כי זה בחינת שלמות האמונה פידיע ואני נאמן בדבריו, פי נתתפון וגשלם הדבור שתיה בבחינת צדק, על ידי השבועה שהיא בחינת התקשרות פנ"ל:

וזה בחינת שבועת השומרין שצריכין לשבע אפלו בלא טענה והכחשה, פי ארבעה שומרין הן, והם בבחינת מלכות שהיא בחינת ד' כמובא, פי הם שומרין מנגבה ואבדה שלא יהיה נפסד ונגזק כמזון ישראל שזהו בחינת תקון המלכות, פי המזון הוא בחינת הנפש, כמו שמבאר לעיל כמה פעמים. ועל פן רב מושלים ומלכי ישראל היו שומרי הצאן מקדם, פי השמירה מן האבדה הוא בחינת תקון המלכות וכמו שכתוב לעיל בהלכות אבדה ועל פן הם ארבעה שומרין שהם מתקנין בחינת מלכות שהוא בחינת ד', פי המלך הוא גם פן בחינת שומר שצריך להשיג על העם ולשמרם שלא יתפזרו וכו"ל. וזה שכתוב בזהר שמור בנוקבא, שהוא בחינת מלכות פנ"ל ועל פן השומרין צריכין לזהר מאד בשמירתן, כמו שכתוב בשלחן ערוך והתמירו מאד רבותינו ו"ל בזה, פי צריך שמירה יתרה שלא יהיה נפגם בחינת המלכות מאחר שסמכה להם פידיע, ועל פן כשיש הזק שנגב או נאבד

או נאנס ואני הוא בחינת פגם המלכות פנ"ל ואני הוא בבחינת צדק פנ"ל. ועל פן כלם צריכין שבועה אפלו בלא הכחשה ואין נאמנין בלא שבועה מאחר שנגפם אצלם בחינת המלכות בבחינת צדק על ידי שנאבד הפקדון פנ"ל. ועל ידי השבועה שהיא בחינת תקון המלכות פנ"ל, פי בתחלה על ידי האבדה שנגפם המלכות והפגם הוא שנעשה פרוד חס ושלום, בבחינת הצדיק אבד ואיתא בזהר מאי אבד וכו'. ועל פן על ידי השבועה שהיא בחינת התקשרות בחינת יוסף הצדיק פנ"ל, על ידי זה נתתפנת ונעשית בבחינת אמונה פנ"ל ואני דיקא נאמנין השומרין פנ"ל, אכל בכל מקום אין צריכין שבועה פי אם פשיש הכחשה פנ"ל, שזהו בחינת הפגם פנ"ל, אכל כשאין הכחשה ואין פגם אין צריך שבועה בודאי. וזה שאמרו רבותינו ו"ל שהמוצא מציאה לא ישבע וכן כשאין תובעין אותו והוא מודה מעצמו, הוא משיב אבדה ואינו צריך לשבע, פי כשמושיב אבדה שזהו בחינת תקון המלכות שפחזיר הנפשות למקומן פנ"ל בהלכות אבדה ועל פן בודאי אינו צריך שבועה פנ"ל. אכל השומרין צריכין שבועה בלא טענה, פי אבדת הפקדון הוא הפגם פנ"ל. וכל השומרין פטורין כשבעליו עמו, פי עקר השמירה שצריך השומר לזהר ביותר פנ"ל, הוא רק מחמת שהחפץ רחוק מבעליו ואני שכיח

104

ענין ארבעה שומרים שכלם צריכים שבועה דאורייתא אפלו על מענת ספק מה שאין פן בכל הדינים שבתורה שלא נמצא שום שבועה דאורייתא על מענות ספק. פי כל אחד מהארבעה שומרים צריך לברר בברור גמור ששומר באמת פראוי והברור הוא על ידי השבועה, פי בלא זה אינו שומר כלל:

א כי איתא בדרבנן רבנו ז"ל (בלקוטי תנאים סימן ב) במאמר המתחיל ימי הנבחה הם ימי הודאה, והודאה זה בחינת שעשוע עולם הפא וכו', ענין שם. פי עקר שעשוע עולם הפא הוא להודות ולהלל וכו' ולדעת ולהכיר אותו והפרד וכו' וזה בחינת תודה הלכה ובשכיל זה מקנה התודה בשם הלכה על שם תהלוכות הדמים שהולכין בדרך כשיצאין מהצרה וכו'. ועל ידי תודה הלכה שהם בחינת חסדי דוד על ידי זה מאיר האמת ברובע הדבור בבחינת תמן אמת ליעקב חסד לאברהם, חסד לאברהם, הינו בחינת תודה הלכה, על ידי זה מאיר בחינת אמת ליעקב ומאיר ברובע הדבור, בארבעה חלקי הדבור, פי יש דבור של צדקה וכו' ויש דבור של מלכות בחינת מלכות פה וכו', ענין שם פה זה היטב. ועל ידי שמאיר האמת ברובע הדבור גשלים הדבור. ושלמות הדבור הוא בחינת לשון הקדש, ולשון הקדש מקשר לשבת ועל ידי זה מושיבין הקדשה של שבת לששת ימי החל וכו', ענין שם:

הזקא פי כשהחפץ רחוק מן הבגלים הוא בחינת התרחקות הנפש מן הכבוד כנ"ל בהלכות אברה, ואזי אין הנפש בשלמות בבחינת נפש עופה, וכשאין שלמות אזי יש להם אחיזה חס ושלום, פנודע ועל פן אזי צריך שמירה יתרה כשהדבר נתרחק מן הבגלים ונמסר לשומר. וזה בחינת "פי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשומר ונגב מבית האיש", פי תכף בשנותן לשומר שכחי הזקא גנבות ואבודות כנ"ל. וזה שהחמירו רבותינו ז"ל בשמירת השומרון. וכמו שכתוב ביעקב, "הייתי ביום אכלי חרב וכו'", אף שאנו רואין שהפעל הפות בעצמו אין נוהר כל כך בשמירת חפציו, פי כשהדבר אינו אצל הבגלים ונמסר לאחר לשומר אזי צריך שמירה יתרה מהם כנ"ל. ועל פן לא רצה משה רבנו עליו השלום שינתנהו ישראל על ידי שומר פי אם על ידו והפרד בעצמו, כמו שכתוב: "הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך וכו'". ולא רצה משה ואמר, אם אין פנוד הולכים וכו' כנ"ל. ועל פן שמירה בבגלים פטור, פי מאחר שבעליו עמו במלאכתו שגם הם שאולים לו וכו', על פן פטור פי לא נאבד הדבר על ידי שנמסר לידו, מאחר שגם בעליו עמו ולא נתרחה הנפש בבחינת התרחקות הנפש מן הכבוד כנ"ל:

הלכה ב

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ב

חושן משפט שיט

ב והנה כל השומרים, כל מי שחוגר מתניו לשמור אזה דבר, אי אפשר לשמור הדבר בשלמות מפמה מיני הזקות שכולים לבוא חס ושלום כי אם על ידי קדשת שבת קדש. כי עקר השמירה היא בשבת, כי זה ידוע שבימי החל יש להם שליטה, וכל הזקות והגנבות והאברות והאונסים הכל באשר לכל בא מהם, דהינו מהמוזיקים. ובשבת אין להם שום שליטה כלל ועל פן אין אנו אומרים ברפת שומר עמו ישראל בשבת, כי בשבת אין צריכים שמירה פמבא. ועקר השמירה שלנו בחל ממוזיקי עלמא הוא רק על ידי קדשת שבת, על ידי שאנו ממשיכין הקדשה של שבת לימי החל על ידי זה נגעים המוזיקים גם בימי החל ועל ידי זה נמשך עלינו שמירה גם בימי החל. וזה בחינת 'ויהי נעם' שאומרים תקף במוצאי שבת בתחלת ימי החל כדי שיהיה נמשך עלינו שמירה על ידי בחינת נעם העליון שהוא בחינת קדשת שבת פידוע. וזה בחינת זכור ושמור בדבור אחד, כי על ידי זכור את יום השבת לקדשו שהוא בחינת להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, זכרהו מאחד בשבת וכו'. על ידי זה נמשך שמירה בחינת שמור. וזה שאנו מבקשין בכרפת השפיכונו שהוא פקשה על שמירה, כמו שמוסמין ושומר וכו' שומר עמו ישראל וכו' ושם אנו מבקשין גם

1644

בימי החל ופרס עלינו סבת שלומך, הנו שפרס עלינו הסבת שלום הנמשך ביום השבת על ישראל, כמו שאומרים, הפורס סבת שלום עלינו וכו', שפרס עלינו גם בימי החל כדי להשמר על ידי זה מפל מיני הזקות:

נמצא שעקר השמירה הוא על ידי הקדשה של שבת שממשיכין לימי החל. ועל פן כל מי שחוגר מתניו להיות שומר לחברו צריך שיהיה לו פת להמשיך הקדשה של שבת לימי החל כדי שיוכל לשמור פראוי, כי עקר השמירה על ידי שבת פנ"ל. ולהמשיך הקדשה של שבת לימי החל הוא על ידי שלמות רבוע הדבור, ארבעה חלקי הדבור, שגשגם על ידי בחינת אמת ליעקב שפאיר על ידי חסד לאברהם שהוא בחינת תודה הלקה בחינת שעשוע עולם הפא פנ"ל, פמבאר פל זה פמאמר הנ"ל היטב, עין שם. ועל פן כל השומרים נלמדים מיעקב, פמוכא בשלחן ערוך שצריך לזהר לשמור מאד פמו יעקב אבינו ששמר צאן לכו, שגאמר בו: "ותיד שנתתי מעיני וכו'". כי יעקב אבינו היה שומר פראוי, כי יעקב אבינו הוא בחינת אמת, בחינת תתן אמת ליעקב, על ידי זה עקר השמירה, כי על ידי בחינת אמת ליעקב מאיר האמת בארבעה חלקי הדבור ונגשגם הדבור וכו' ועל ידי זה הקדשה של שבת לימי החל ועל ידי זה עקר השמירה פנ"ל. כי יעקב אבינו שמר

את השבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ויחן פני העיר, שקבע תחומין וכו'. ועל פן נאמר בשבת: "והאכלתיך נחלת יעקב אבידו וכו'". 'יעקב' דיקא יכול לשמור כנ"ל, ועל פן כל השומרים נלמדין ממנו כנ"ל, כי כל מי שרוצה לשמור צריך שיהיה לו בחינת יעקב, דהינו בחינת אמת כפי שאיר האמת ברבוע הדבור כפי להמשיך הקדשה של שבת וכו' שעל ידי זה עקר השמירה כנ"ל. ועל פן כל השומרים צריכים שבועה אפלו אם אין טוענין עליהם מענת ודאי, אף על פי כן הם צריכים לברר האמת על ידי השבועה, כי על ידי השבועה מאיר האמת ועל פן בכל מקום שיש הכחשה מפולין שבועה כפי לברר האמת, כי על ידי השבועה מאיר האמת, כי השבועה הוא בחינת התקשרות ודבקות בו יתברך, כמובא ששבועה הוא בחינת התקשרות. וזה בחינת "ובו תדבק ובשמנו תשבע". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל הנשבע אפלו נשבע במלך עצמו וכו'. וזה בחינת שעשוע עולם הבא, כי עקר שעשוע עולם הבא הוא לדעת ולהפיר אותו יתברך ולהדבק בו יתברך כי על ידי הדעת נדבקו בו וסמוכין אליו יתברך, כמבאר בפמאר הנ"ל. וזה בחינת שבועה בנקיטת תפיץ, כי התורה היא הדעת ומשם יוצאין כל ההלכות, כי היא עקר שעשוע עולם הבא, כי על ידי התורה יודעין אותו יתברך, שזהו עקר שעשוע

עולם הבא ועל פן אוחזין ספר תורה בשעת השבועה כפי להמשיך בחינת שעשוע עולם הבא בחינת הלכות כפי שעל ידי זה יאיר האמת בבחינת תתן אמת ליעקב חסד לאברהם כנ"ל. וזהו: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו, 'אשר נשבעת' דיקא, כי על ידי השבועה שהיא בחינת התקשרות ודבקות בו יתברך בחינת שעשוע עולם הבא, וזהו אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם, ימי קדם זה בחינת שעשוע עולם הבא שהוא בחינת ימי קדם - שנים קדמוניות, כי עולם הבא קדם לעולם, ועל ידי זה מאיר האמת כנ"ל וזהו: "תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת וכו'". נמצא שעל ידי השבועה שהיא בחינת דבקות שעשוע עולם הבא מאיר האמת כנ"ל, כי עולם הבא הוא עלמא דקשומ. וזהו שכתב רבנו ז"ל שעל ידי שעשוע עולם הבא מאיר האמת ואין כשמואיר האמת הוא מאיר בארבעה חלקי הדבור ונשלם הדבור שהוא בחינת לשון הקדש ואין ממשכין הקדשה של שבת לימי החל שעל ידי זה עקר השמירה. ועל פן כל השומרים צריכין שבועה אפלו כשאין הכחשה, כי תמיד אין צריכין לשבע רק כשיש הכחשה כפי לברר האמת על ידי השבועה שהיא בחינת שעשוע עולם הבא כנ"ל. אבל ארבעה שומרים צריכים לשבע תמיד אפלו כשאין הכחשה, כי

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שכא

מלכות והכל הם בשכירים אצל בחינת המלכות, כי נותנת שכר לכל העובדים אותו ותפרך, כמו שכתוב: "הנה שכרי אתי וכו'". ברוך ה' לעולם אמן ואמן

הלכה ג

ענין שומר חנם שפטור על הכל ואינו חייב רק לשבע ששומר פראוי ולא פשע בשמירתו ולא שלח בה יד וכו'. אבל אחר ששומר פראוי ואף על פי כן ארע הפסד בגון גנבה ואבדה ומפל שפן אוניסין הוא פטור עליהם:

א על פי התורה בא אל פרתה כי אני הכפרתי את לבו וכו' גלקוטי הראשון (סימן סד), ענין שם כל התורה:

והכלל לענינו שעקר הכל הוא האמונה השלמה, כי ישראל עם קדוש נקראים על שם זה עבדים על שם שעל ידי אמונתם השלמה הם עובדים על כל מיני חכמות. ועל כל החכמות שאינם חכמות באמת, שאי אפשר לישב הקשיות הנמשכות משם כי אם על ידי אמונה לבד עובדים גם עליהם. כי יש שני מיני אפיקורסות וקשיות, כי יש אפיקורסות שנושד מקחינת רבוי אור שגרים שבירת בלים שמישם אחיות הקלפות שהם בחינת כפירות ואפיקורסות ועל האפיקורסות הזאת נאמר ודע מה שתשיב לאפיקורוס, כי על זה האפיקורסות אפשר למצוא

הם צריכים תמיד לברר האמת על ידי השבועה שהיא בחינת שעשוע עולם הבא כדי שיאיר האמת בארבעה חלקי הדבור וכו' כדי להמשיך הקדשה של שבת שעל ידי זה עקר השמירה. ועל כן תכף בשבועה שומר חל עליו שבועה מיד כדי שיאיר האמת וכו', כי על ידי זה דיקא הוא געשה שומר על ידי שחל עליו שבועה שעל ידי זה מאיר האמת וכו' שעל ידי זה נמשך הקדשה של שבת וכו' שעל ידי זה דיקא יכולים לשמור כנ"ל:

ג וזה בחינת ארבעה שומרים שכוללם התנא יחד, כנגד ארבעה חלקי הדבור שהם שלמות הדבור שעל ידי זה נמשך הקדשה של שבת לימי החל שעל ידי זה עקר השמירה כנ"ל, כי ארבעה שומרים הם בבחינת דבור, כי שמור הוא מדת לילה שהוא בחינת דבור פדוע. ואפשר לרמוז בפרטיות כי שומר חנם זה בחינת הדבור של צדקה שהוא מתנת חנם, שואל זה בחינת הדבור של תשובה כי שואל כל הנאה שלו, זה בחינת הדבור של תשובה שצריך לשוב על שמלא האותו בהנאין וכסופין דהאי עלמא, שומר שכר זה בחינת הדבור של עשירים שכל טוב נמשך להם ונקבלים שכר בזה העולם. וזה בחינת שומר שכר שנקבל שכר. ויש דבור של בחינת מלכות בחינת מלכות פה וזה בחינת השוכר. כי בחינת המלכות הוא שוכר כל באי עולם לעבודתו, כי כל השכר הוא שם בבחינת

ומבטלים מעקרא, כי באמת הכל מאתו
 'תברך לבר ואפלו כל החלל הפגיו וכל
 הקשיות שבעולם הכל נמשך ממנו
 'תברך כי הוא 'תברך ממלא כל עלמין
 וסובב כל עלמין וכו' עין שם. והכלל
 שעל אלו הקשיות הנמשכין מבחינת חלל
 הפגיו עליהם נאמר, כל באיה לא ישובו.
 כי אי אפשר לישובן בשכל בשום אפן
 לגמרי כי אם על ידי אמונה לבר עוקרים
 והולכין גם על אלו החכמות שבאמת
 אינם חכמות וכו', כי עקר ההתקרבות
 לה' 'תברך הוא רק על ידי אמונה שלמה
 לבר וכו', עין שם כל זה היטב:

כ וזה בחינת החלוק שבין שומר הנגם
 לשאר שומרים שמקבלים שכר,
 כי שומר הנגם פטור על הכל בשבועה.
 ושאר שומרים בשכר חייבים לשלם ההוצק
 כל אחד בדינו, כי באמת כל החפצים
 וכל הדברים צריכים לשמור אותם מאד
 מהזקות וכמו שמצינו ש'חכמינו ז"ל
 החמירו מאד בהשמירה אפלו של שומר
 הנגם שצריך לשמור הפקדון בשמירה
 מעלה מאד. אבל בודאי עקר השמירה
 הוא רק על ידי ה' 'תברך שהוא שומר
 עמו ישראל לעד. וכמו שכתוב (תהלים קכו):
 "אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר".
 ואם בן לבאורה קשה למה צריך האדם
 לשמור חפציו וממונו כלל ולמה החמירה
 התורה בדין שמירת הארבעה שומרים
 הלא אי אפשר להאדם לשמור כלל, כי
 בודאי עקר השמירה מה' 'תברך לבר

תשובה ותרין, כי נמשך מבחינת רבוי
 אור וכו' כ"ל שיש שם כמה ניצוצות
 הקדושים שהם בחינת חכמה ושכל, כי
 כל הניצוצות נמשכין מן החכמה שהוא
 עקר האור והחיות של כל הבריאה בלה,
 כי כלם בחכמה עשית וכו', עין שם. אבל
 יש אפיקורסות שנמשך מבחינת חלל
 הפגיו שמשם צמצם אלקותו לגמרי
 כנכול ועל פן האפיקורסות והקשיות
 הנמשכין משם אי אפשר לישובן בשכל
 בשום אפן כי זה החלל הפגיו היה הכרח
 לבריאת העולם כי אם לא היה הצמצום
 של החלל הפגיו היה הכל אין סוף ולא
 היה מקום לבריאת העולם, על פן היה
 בהכרח שיצמצם ויפנה אלקותו משם
 לגמרי כדי שיהיה מקום להבריאה ועל פן
 אי אפשר למצא שם ה' 'תברך על פי
 שכל בשום אפן, ועל פן נמשכין משם
 קשיות שאי אפשר לישובן בשום אפן כי
 אם היה יכל לישובן ולמצא גם שם את
 ה' 'תברך אם בן יהיה הכל אין סוף ואין
 מקום להבריאה כ"ל. אבל באמת
 לאמתו בודאי גם שם בהחלל הפגיו
 בעצמו נמצא גם בן ה' 'תברך רק שהוא
 בהעלם גדול ואי אפשר להשיג זאת
 בשכל בשום אפן כי אם לעתיד לבא,
 אבל כל ימי עולם אי אפשר להשיג
 בשכל בחינת החלל הפגיו והקשיות
 הנמשכין משם כ"ל כי אם על ידי
 אמונה לבר, שצריכין רק להאמין באמונה
 שלמה שבאמת כל הקשיות בטלים

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שכג

כ"ל. אך הוא על פי התורה הנ"ל, כי כל ההקוות שבעולם נמשכין מהקלפות והסמרא אחרא שהם בחינת מויקי עלמא. וזה ידוע בדרכי רבנו ז"ל ובהזרה הקדוש שעקר הסמרא אחרא הוא בחינת כפירות, כי היצר הרע נקרא אל אחר כפירות, כמובא בדרכי רבנו ז"ל במקום אחר. ומשם נמשכין כל הקלפות וכל התאזות רעות וכל המויקין שבעולם. ועל פן יש שני מיני שמירות שצריכין לשמור כל דבר משני מיני הזקות הנמשכין משני מיני כפירות הנ"ל שהם הכפירות הנמשכין מבחינת רבוי אור שאפשר למצוא שם תרוץ והכפירות הנמשכין מחלל הפנוי שאי אפשר לישבן בשום אופן וצריכין לסמוך רק על אמונה לבד כ"ל. כי יש מויקי עלמא הנמשכין מבחינת הכפירות הנמשכין מהקלפות שנתהוו על ידי רבוי אור וכל ההקוות הנמשכין על דם אפשר להאדם לשמור עצמו מהם על פי שכלו ודעתו אשר חנן אותו ה', וזהו בחינת השמירה שחל על האדם שהאדם מחויב לשמור חפציו וממונו מאד בשמירה מעלה לשום עינו עליהם שלא יגיע להם שום הפסד ולא יהיה שוטה המאבד מה שזונתנין לו. וכמו שהזכיר רבנו ז"ל מאד שצריך האדם לשמור מאד חפציו וממונו מאד מאד, מכל שכן בשנעשה שומר על ממון חברו שבודאי מחויב לשמור מאד מאד בעיניא פקיקא ולא יפגע בשמירתו חס ושלום,

כדי להציל התפץ מכל ההקוות הבאין מבחינת מויקי עלמא הנמשכין משכירת פלים, כי כל ההקוות הבאין משם נכנעין ונתבטלים על ידי שמירת האדם דיקא, כי זה עקר עבודת האדם בעולם הזה לברר כל הניצוצות שנפלו על ידי שכירת פלים פדיוע. ועקר הברור על ידי החכמה והשכל, כי כלם במחשבה אתברירו ועל פן נקראת קיום כל התורה בשם שמירה, כמו שכתוב: "שמר ושמעת וכו'". וכמו שכתוב: "ונשמרתם מאד לנפשותיכם". וכיצא בזה הרבה וזה בחינת לעבדה ולשמרה לעבדה בפקודין דעשה ולשמרה בפקודין דלא תעשה. כי על ידי קיום כל מצוות התורה על ידי זה שומרים את עצמו וכל התלוי בו מכל הקלפות ומויקי עלמא, כי מקברים הניצוצות מהם שעל ידי זה נכנעים ונבטלים ונתבטלים כל מויקי עלמא, אבל יש מויקי עלמא שנינקתם מבחינת הכפירות של בחינת חלל הפנוי כ"ל ששם אין שום שכל באתגליא כלל ואי אפשר למצוא שם את ה' יתברך כי אם באמונה לבד ועל פן מאלו ההקוות הנמשכין משם אי אפשר להאדם לשמור עצמו כלל בשום אופן ועליהם נאמר: אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. כי כל הסבות והמאדעות הנמשכין משם הם למעלה משכל אנושי ואי אפשר להאדם להבין אותם כלל ואי אפשר לשמור עצמו מהם כלל, כי אינם נתבררים על ידי שכל אנושי כלל, כי אי

אֶפְשָׁר לְשַׁכַּל אֲנוּשֵׁי לְבָרֶם וְצָרִיכִין
לְסַמְךָ רַק עַל אֲמוּנָה לְבַד, לְסַמְךָ עֲצָמוֹ
רַק עַל ה' יִתְבָּרַךְ לְבַד שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ
יִשְׁמְרוּ אוֹתָנוּ מִכָּל מִינֵי הַזְּכוּת הַנִּמְשָׁכִין
מִשָּׁם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְשְׁמֹר עֲצָמוֹ מֵהֶם
בְּשִׁבְלוֹ בְּשׁוּם אִפֶּן כִּי אִם לְסַמְךָ עֲלָיו
יִתְבָּרַךְ בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה כֻּלָּל:

ג וְזֶהוּ בְּחִינַת מִשְׁאָ וּמִתָּן, בְּחִינַת בְּטוּחֹן
וְהַשְׁתַּדְּלוּת שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין
זֹאת בְּשׁוּם אִפֶּן, כְּמִבְאָר בַּסְּפָרִים. כִּי
בְּאֵמַת הָעֵקֶר הוּא הַבְּטוּחֹן בַּה' יִתְבָּרַךְ,
"כִּי לֹא מִמוּצָא וּמִמוּעָרֵב וְלֹא מִמִּדְּבַר
הַרִים כִּי אֱלֹקִים שִׁפְטָה זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יִרִים"
(תהלים עה). וְאִף עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם
לְעַסֵּק בְּאִיזָה עֵסֶק וּמִשְׂאָ וּמִתָּן לְהַמְשִׁיךְ
פְּרִנְסָה כְּמוֹ שִׁכְתוּב: "וַיִּבְרַךְ בְּכָל אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה". אִךְ הוּא עַל כֵּן הַגַּל, כִּי עֵקֶר
הָעֵסֶק שֶׁצָּרִיךְ לְעַסֵּק בְּעִשְׂיַת הַמִּשְׂאָ וּמִתָּן
הוּא בְּשִׁבְלוֹ בְּרוּר הַנִּיגְזָזוֹת מִשְׁבִּירַת
כְּלָיִם כִּידוּעַ, כִּי הַבְּרוּר נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי
הָאָדָם דִּיקָא כִּידוּעַ וְעַל כֵּן בְּהִכְרַח
שֶׁיַּעֲשֶׂה אִיזָה עֵסֶק כְּדֵי לְבָרֵר הַנִּיגְזָזוֹת
עַל יְדֵי זֶה וְעַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיךְ פְּרִנְסָה,
אֲבָל בְּאֵמַת הָעֵקֶר הוּא הַבְּטוּחֹן בַּה'
יִתְבָּרַךְ, כִּי צָרִיכִין לְבָרֵר הַשְּׁפַע שֶׁל הַמּוֹמֵן
וְהַפְּרִנְסָה מִשְׁנֵי מִינֵי קְלָפוֹת הַגַּל
שְׁנִמְשָׁכִין מִשְׁנֵי מִינֵי כְּפִירוֹת הַגַּל,
וְהַבְּרוּר מֵהַקְּלָפוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִשְׁבִּירַת
כְּלָיִם זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הָאָדָם, כִּי בְּשִׁבְלוֹ
זֶה נִבְרָא הָאָדָם לְעִבְדָּה וּלְשִׁמְרָה וְכוּ'
כֻּלָּל. אֲבָל בְּרוּר הַשְּׁפַע מֵהַקְּלָפוֹת

הַנִּמְשָׁכִין מִחֻלַּל הַפְּנוּי זֶה אֵינּוּ תְלוּי בְּדַעַת
הָאָדָם וְאִי אֶפְשָׁר לְהָאָדָם לַעֲשׂוֹת שׁוּם
פְּעֻלָּה וְחֻכְמָה וְהַשְׁתַּדְּלוּת לְזֶה רַק לְבַטַח
בַּה' יִתְבָּרַךְ לְבַד וּלְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ זִמְמִין לוֹ
פְּרִנְסָתוֹ בְּרַחֲמָיו. וְזֶהוּ בְּחִינַת: "כֵּן תֵּאֱכַל
וְשִׁבְעַת וְרֹם לְכַבֵּד וְשִׁכַּחַת וְכוּ' וְזִכַּרְתָּ אֶת
ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הֵנְתֵן לָךְ פֶּחַ לַעֲשׂוֹת
חֵיל", וְתַרְגּוּמוֹ, אֲרִי הוּא יְהִיב לָךְ עֲצָה
לְמַקְנֵי נֶכְסֶיךָ. כִּי בְּאֵמַת כִּי יִשֵּׁשׁ לוֹ מִחַ
בְּמִדְּקָדוֹ יִבּוֹל לְהִבִּין וּלְרְאוֹת שֶׁכָּל הַרוּחַ
שֶׁל כָּל הַמִּשְׂאָ וּמִתָּן הָעֵקֶר הוּא עַל יְדֵי
הָעֲצָה שְׁנוֹתָן לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ מִה לְסַחֵר,
לְקַנּוֹת וְלִמְכֹר גְּעוּתוֹ, כִּי אִין אָדָם יוֹדֵעַ
בְּמָה מִשְׁתַּכְּר וְכָל זִמְן שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ הָעֲצָה
הַאֲמִתִּית מִה לְסַחֵר בְּרִדְאֵי לֹא יוֹעִיל לוֹ
שׁוּם פְּעֻלָּה וְעִשְׂיָה, כִּי אֲדִרְבָּא, יוֹכַל
לְהַפְסִיד עַל יְדֵי גְעִיַת הַמִּשְׂאָ וּמִתָּן, וְעַל
כֵּן הָעֵקֶר הוּא הָעֲצָה שְׁנִיבָה שְׁזִמְמִין לוֹ ה'
יִתְבָּרַךְ עֲצָה שְׁלֵמָה כָּלְכֹו שְׂיַדַע מִה
לְסַחֵר בְּאִפֶּן שְׁרִינִי, וְזֹאת הָעֲצָה נִמְשָׁכַת
בַּה' יִתְבָּרַךְ לְבַד וְאֵינּוּ תְלוּי בְּעִשְׂיַת
הָאָדָם כָּלָל. רַק אַחַר כֵּךְ בְּשִׁזְבוּכָה לְעֲצָה
לִידַע מִה לְסַחֵר, אַחַר כֵּךְ צָרִיךְ הָאָדָם
לַעֲשׂוֹת הָעֵסֶק שְׁזִמְמִין לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ, הֵינּוּ
כֻּלָּל, כִּי הָעֲצָה לִידַע מִה לְסַחֵר שְׂזָה
הָעֵקֶר זֶה אֵינּוּ תְלוּי בְּעִשְׂיַת הָאָדָם כָּלָל
רַק בְּבְטוּחֹן וְאֲמוּנָה לְבַד, כִּי זֶה בְּחִינַת
בְּרוּר מִחֻלַּל הַפְּנוּי. כִּי תָדָם שְׂיוֹדַע שׁוּם
עֲצָה הוּא בְּחִינַת חֻלַּל הַפְּנוּי שְׁפָנוּי
מֵהַשְּׁכַל שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ עֲדוּן שׁוּם שְׁכַל אִיךְ

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שכה

הוא הנתן לך פח לעשות חיל". ותרגומו:
ארי הוא יהיב לך עצה למימני נכסין, הינו
פי צריכין לידע ולהאמין שהכל מה'
יתברך לבר, פי עקר הוא העצה פנ"ל
והעצה נמשכת רק מה' יתברך לבר ועל
די זה עקר הרוח והשפע. ויבדאי ה'
יתברך שנותן לו עצה תהי יכל לתן לו
כל השפע בעצמו רק שהוא יתברך רוצה
בעבודתנו כדי לברר הניצוצות משבירת
פלים אבל הכל על דיו יתברך לבר פי
הוא הנתן פח שהוא העצה שעל ידי זה
עקר הרוח והפרנסה פנ"ל:

ד ותכלל שעקר הוא האמונה והבטחון
אך אף על פי כן צריכין
לעשות איזה עסק כדי לברר הניצוצות
משברי פלים שזה תלוי בעבודת האדם
דיקא. אבל באמת עקר השפע מה'
יתברך לבר בלי עשייתנו כלל רק על ידי
אמונה ובטחון, שעל ידי זה נמשך
ונתברר השפע מבחינת חלל הפנוי שישם
פנוי לגמרי, כפיכחול. ואז קדם שמברר
מבחינת חלל הפנוי אינו יודע כלל מה
לעשות בחינת אין אדם יודע בטה
משתפר. אבל בשמאמין שגם שם בחלל
הפנוי, ה' יתברך נמצא, אזי ה' יתברך
מזמין לו שם דיקא עצה טובה מה לסחר,
פי מברר השפע על ידי האמונה
מהקלפות הנמשכין מחלל הפנוי. ואחר
כך צריך לעשות העסק בחקמה ודעת
כדי לברר הניצוצות מבחינת שבירת
פלים פנ"ל:

להמשיך אור השפע של הפרנסה. ואחר
כך בשה' יתברך מאיר עיניו ומזמין לו
עצה טובה שישחרר דבר שישתפר בו אף
על פי כן עדין צריך האדם לעשות העסק
פי ה' יתברך רוצה בעבודתנו כדי לברר
כל הדברים מבחינת הקלפות הפאים
משבירת פלים פנ"ל. ועל פן הזהירה
התורה את האדם שלא ימעה את עצמו
מאחר שרואה שהאדם צריך לעשות
איזה עסק בשביל פרנסה, על פן חס
ושלום יוכל למעות ולומר חס ושלום,
כתי ועצם די עשה לי את החיל הזה,
הינו שחס ושלום ימעה שגם העצה של
המשא ומתן גם כן תהי על ידי חכמתו
והשתדלותו וזה כתי ועצם די, כתי הוא
בחינת העצה של המשא ומתן, כמבאר
בענין שתרגום פי הוא הנתן לך פח, ארי
הוא יהיב לך עצה וכו'. כי כשיודע העצה
מה לעשות ועדין אינו עושה הדבר אז
עדין הדבר בכח ואז צריך האדם לעשות
העסק להוציא מפת אל הפעל, אבל
ידיעת העצה אינו תלוי בפעית האדם פי
אם באמונה ובטחון בה' יתברך לבר
פנ"ל. ועל פן הזהירה התורה שלא ימעה
שהכל תלוי בפעיתו והשתדלותו חס
ושלום, כאלו גם העצה ממנו בעצמו חס
ושלום. וזהו: "כתי ועצם די וכו'". "כתי"
הוא בחינת העצה, 'ועצם די', זה בחינת
ההשתדלות והתאמצות במעשה דייו,
אבל באמת הכל מה' יתברך לבר כמו
שמפסים הפסוק: "והכרת את ה' אלקיך פי

הבא מן השמים לבר שזה נמשך על ידי הקלפות הבאין מחלל הפגוי, ואחריות זה ההזק וההפסד אינו חל על השומר חנם כלל מאחר שאינו מקבל שכר על שמירתו. אבל שאר שומרים שמקבלים שכר, כגון שומר שכר או שוכר ביהוא הנאה דקא אגיר לה וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל או האמנין וכל שכן שואל שכל הנאה שלו, ומאחר שקבל שכר הנאה שהוא גם כן שכר מן החפץ על כן חל עליו גם האחריות של ההפסד הבא על ידי חלל הפגוי, ועל כן חייבים גם על גנבה ואבדה שלא על ידי פשיעה או אפילו באונסין כל חד כדונו, כי זה האחריות של ההפסד הבא משם מבחינת חלל הפגוי אינו חל על האדם כי אם בשתמונו שלו או שמקבל הנאה ממנו שנחשב כממון:

ו כי שם בבחינת החלל הפגוי שם אין מועיל שום שמירה ודעת וחכמה ותחבולה כי אם אמונה לבר. הן בענין הקשיות והחקירות והבלבולים והמניעות הנמשכין משם שאי אפשר לעמוד כנגדם בשום חכמה ותחבולה כי אם באמונה לבר, שצריכין להאמין באמונה שלמה שגם שם ה' ותברך נמצא. אף על פי שידוע ומבואר ששם פנה אלקותו ותברך, כביכול, כי אם לא אינו פגוי והכל אין סוף כז"ל. אף על פי כן באמת לאמתו גם שם נסתור ונעלם ה' ותברך בדרך נפלא ונעלם מאד מאד שאי אפשר

ה וזהו בחינת החלוק שבין שומר חנם לשאר שומרים ששומר חנם פטור מן הכל ואינו חייב אלא בפשיעה. ושאר שומרים בשכר, חייבין בשאר הזקות, כי כל ההזקות הבאים משבירת כלים הם תלוים בשמירת האדם כז"ל והאדם צריך לשמור מהם וזה חייב גם השומר חנם, כי גם הוא חייב בשמירה לשמור הפקדון היטב מכל ההזקות בעיני פקחא בדרך השומרים, כי אלו ההזקות תלוים בשמירת האדם כז"ל. אבל יש הזקות שאין האדם יכול לשמור מהם בשום אופן ואפילו אם ישמור בכל מה דאפשר אף על פי כן יכול לבוא ההזק כי אלו ההזקות נמשכין מבחינת החלל הפגוי ששם אין דעת האדם מגיע לשמור ולהציל מההזקות הבאים מהקלפות הנמשכין משם מבחינת חלל הפגוי כז"ל.

ומאלו ההזקות אין מי שישמור כי אם ה' ותברך לבר ועליהם נאמר, אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר כז"ל, ועל כן על אלו ההזקות אין השומר חנם חייב אם באו כי מה לו לעשות כי הוא שומר כראוי ולא פשע בשמירתו. ואם על כל זה בא ההפסד מן השמים כגון אם שומר כראוי ואף על פי כן נגנב או נאבד בלי פשיעה רק מן השמים מכל שכן אם נאנס, על כן השומר חנם פטור בהן כי מה לו לעשות מאחר ששומר כראוי וההפסד בא מן השמים. אינו חייב בזה כי אין הדבר באחריותו לענין ההפסד וההזק

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שכו

בשכל אנושי להשיג בשום אופן כי אם באמונה לכו, כי צריכין לומר שם שני הפכים יש ואין וכו' פז"ל וּמְבַאֵר הַיִּטָּב בַּהֲתוֹרָה הַזֹּאת:

זוהי בחינת התבודדות ושיחה זו תפלה שצריך כל אדם לשפד שיחו לפני ה' בכל יום ויום לבקש על גופו מה' יתברך שיופנה לקרבו לעבודתו יתברך באמת. והוויסוד הכלל שכל עבודתו והדרתו תלוי בזה, במבאר אצלנו כמה פעמים. ויותר ממה שכתוב שם שמענו מפיו הקדוש בעל פה כמה וכמה פעמים כמה שיחות נוראות בענין זה שאי אפשר לבאר הכל בכתב. ואמר שכל הצדיקים והקשרים לא יכו לבוא למה שבאו כי אם על ידי זה על ידי שיחה בינו לבין קונו בלשון אשכנז שמדברים בו, במבאר בספרים הנדפסים. ולכאורה קשה הלא אמרו רבותינו ז"ל, הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ואם בן איד שיקד על זה תפלה מאחר שה' יתברך מסר הבחירה לנו. ואף על פי כן באמת מצאנו שכל הצדיקים עסקו בזה לבקש מה' יתברך שיצילם מהיצר הרע ויקרבם לעבודתו כמו ששמענו בפה מלא מהצדיקים אמתיים שהיו סמוך לזמננו. וגם בדברי רבותינו ז"ל בגמרא ושאר ספרים מצאנו כמה תפלות שהתפללו בכל יום שיצילו מהיצר הרע, במבאר תפלתם במסכת ברכות. וגם מהתפלות הסדוריים לנו בכל יום מאנשי בנסת הגדולה אנו רואין זאת

כי אנו מתפללים שלש פעמים בכל יום השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלפני לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. נמצא שאנו מתפללים לה' יתברך שלש פעמים בכל יום לזכות לתשובה ולעבד אותו יתברך. אף על פי שזה תלוי בבחירת האדם. וכיצא בזה הרבה תפלות הקבועים מכפר שכלם מוסדים על בקשה זו לזכות לעבודתו יתברך. וכן כל ספר תהלים מוסד על תפלות ותחנונות אלו לזכות להתקרב אליו יתברך, במבאר שם. ובאמת אי אפשר להבין זאת כי הוא גם כן מהקשיות שאי אפשר לתרגם בשום אופן כי אם באמונה לכו. וגם בעת שהודיע לי רבנו ז"ל ענין ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, דברתי עמו מעט מזה, הלא האדם הוא בעל בחירה ולא השיב לי בפרוש רק בלאחר ד', כאומר אף על פי כן בלומר אף על פי שקשה זאת ואי אפשר לבדר להענין ולתרוץ לה' אף על פי כן צריכין להגיד. ואנכי לא יכלתי לשאל יותר כי ידעתי כי קשה זו יכולין להקשות על כל התפלות שסדרו לנו חכמינו ז"ל מכפר על תשובה והתקרבות לה' יתברך בגוף ברפת השיבנו וכו' פז"ל. על כן צריכין לסמוך רק על אמונה להאמין בחכמינו ז"ל שכלם הלכו בדרך זה והולכו אותנו בדרך זה להרבות בתפלה ותחנונים לה' יתברך, לזכות לעבודת ה' יתברך, כי זה העקר והיסוד שהכל תלוי בו:

דף תרמ"א

חושן משפט

מאבותינו הקדושים, אזי יש קיום להתורה ומצות ואז יכול לעבד ה' ותברך בשכל, הינו בהשכל המלא בשבת התורה והמצות שיוסדם אמונה, כי על ידי האמונה מכניע ומכפיל הקלפות הפאין מחלל הפנוי, ועל ידי השכל שיש בהתורה ומצות הוא מברר הקדשה מנקלפות הפאין משבירת פלים, כי פלים בהכמה אתברירו כנ"ל:

וזה בחינת תורה ותפלה שצריכין שניהם דיקא, כי תפלה היא בחינת אמונה, כמבאר ברבנו רבנו ז"ל כמה פעמים, כמו שכתוב: "ידי דיו אמונה", ותרומו: פרישן בצלו, והתורה היא בחינת שכל, כי התורה נקראת חכמה וכינה ודעת כמו שכתוב: "אני חכמה וכו' אני בינה וכו'". כי על ידי תורה ותפלה שהם בחינת אמונה ושכל דקדשה על ידי זה מכניעין ומכפלין שני מיני הקלפות, שהם הפאין משבירת פלים והפאין מבחינת חלל הפנוי כנ"ל, ומבררין הקדשה ומגלילן אלקותו בכל מקום כנ"ל:

ט ועל כן צריכין דיקא להרבות בתפלות ותחנונים ושיחות בינו לבין קונו וזעקות ושועות ורצויים ופיסום לה' ותברך שיעבדו לקרבו לעבודתו. וזה עקר התפלה כי על זאת ותפלה כל חסיד אלוך לעת מצא רק לשטוף מים רבים אליו לא יגיעו, שלא ישטפוהו שטף מים רבים שהם המים הודוניים שהם תיאובתין בישין דהיא עלמא השוטפין

ח ובאמת כל זה הוא ענין הנ"ל שכל אדם צריך שני בחינות עבודות לה' ותברך. עבודה אחת התלויה בשכל אנשי והם בחינת עבודת התורה והמצות שבהם צריך האדם להכניס דעתו ושכלו עד מקום שידו מוגעת, ועל ידי זה מברר כל הניצוצות שנפלו על ידי שבירת פלים שמתבררין על ידי החכמה והשכל דקדשה של עסק התורה והמצות, כי פלים בהכמה אתברירו. אבל עקר קיום התורה והמצות הוא רק על ידי אמונה שהוא יסוד שהכל תלוי בו, כמו שכתוב: 'כל מצותיך אמונה'. וכמו שאמר רבותינו ז"ל (פסות טו), בא חכמוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה. כי באמת צריך כל אדם להכניע ולכפול הקלפות הפאין מבחינת חלל הפנוי שאותן הקלפות אי אפשר להכניעם ולכפולם על ידי שום שכל כי אם על ידי אמונה לבד שהיא יסוד כל התורה בלה. כי האמונה שבהחלל הפנוי שמאמינין באמונה שלמה שגם שם ה' ותברך נמצא, זה יסוד הכל וכל התורה והמצות תלוים בזה, כי בלא אמונה אין קיום לשום תורה ומצוה. רק כשיש לו אמונה שלמה שגם בבחינת החלל הפנוי, הינו בבחינת הקשיות והתקירות שאי אפשר להבינם ולהרצם, גם שם ה' ותברך נמצא, ואז כשיש לו אמונה שלמה ואינו מניח לבנם בדעתו שום תקורה וקשוא כלל כי סומך על אמונה לבד שקפולנו

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שכמ

בכל עת וכבר נשמעו רבים רבים על ידם
רחמנא לצלן, המקום ירחם עלינו ועל כל
ישראל ויצילנו מהם. ואין חכמה ואין
הבונה ואין עצה לעמד בנגדם כי אם על
ידי תפלה ותחנונים לה' ותברך שציליהו
מהם. כי אף על פי שהאדם הוא בעל
בחירה אף על פי בן העקר הוא תפלה
ותחנונים לה' ותברך על זה, כי על ידי
בחירתו שבוחר בדרך הטוב וסר מדרך
הרע על ידי זה מכניע הקלפות הבאין
משבירת פלים ומקבד הטוב מהם, כי
הבחירה הוא בהשכל שיש לו פח לבחר
בטוב ולמאס ברע, ושכל האדם אין לו
פח כי אם להכניע ולבטל הקלפות הבאין
משבירת פלים שיש בהם כמה וכמה
ניצוצות הקדושים שהם ניצוצי השכל כי
כלם בחכמה אתברירו כנ"ל. אבל יש
בלבולים וסמרין אחרנין ומגיעות
מהקדושה הבאין מבחינת חלל הפגני
ששם אין שום שכל וחכמה כי אם
אמונה לבד שהוא בחינת תפלה
ותחנונים וזעקות וישועות לה' ותברך
שציליהו מהקלפות והיצר הרע הנמשך
מישם ועל זה נאמר, בכל יום יצרו של
אדם מתגבר עליו ואלמלא הקדוש ברוך
הוא עוזרו היה נופל בידו, כי מהיצר הרע
הזה הנמשך מחלל הפגני אי אפשר
להציל בשום אופן כי אם על ידי סיעתא
דשמאי, ועל פן צריכין להרבות מאד
מאד בתפלה ותחנונים להציל ממונו כי
שם אין מועיל שום שכל, אדרבא, על ידי

כתב
11

שכל וחכמה נשקעין שם חס ושלוה, רק
העקר הוא אמונה שהיא בחינת תפלה.
ובאמת זהו עקר הבחירה, דהינו מה
שכופה בחירתו לבטל שכלו לנמרי
ולסמך על אמונה לבד ולהרבות בתפלה
ותחנונים, כי הבעל דבר מעקם לב האדם
כל כך עד שגם זה קשה על האדם אף
על פי שבאמת הוא דבר קל מאוד אף על
פי בן הוא מכילב ומעקם דעתו כל כך
עד שעל פי רב ענין זה של תפלה
והתבודדות קשה על האדם יותר מכל
העבודות קשות וכל זה מחמת חסרון
אמונה שאין לו אמונה בשלמות שזהו
העקר והיסוד. ועל פן מן שזוכה להרגיל
עצמו בזה להרבות בתפלה ושיחה בינו
ובין קונו שזכרו ה' ותברך ויעוררו
לקרבו לעבודתו ותברך, בזה בעצמו הוא
בעל בחירה כמה שזוכה לבחר בחיים
אמתיים בדרך אמונה ותפלה, כמו
שכתוב: דרך אמונה בחרתי. כי באמת זה
עקר הבחירה מה שמסלק שכלו ובוחר
באמונה ותפלה שזהו העקר והיסוד שכל
התורה עומד עליה, כמו שאמרו, בא
חכמה והעמידן על אחת וצדיק באמונתו
יחיה כנ"ל. ואז שיש לו אמונה שלמה
ומרבה בתפלות וישחות לה' ותברך
שזכרו לשוב אליו באמת אז עוזרו ה'
ותברך שזוכה לעבד אותו בתורה ומצות
ומאיר עיניו בתורתו עד שזוכה להבין
בתורה ועבודה מה שאפשר בשכל אנושי
להבין, ועל ידי שני בחינות אלו שהם

אמונה ושכל דקדושה הנמשך מאמונה על ידי זה מכניעין שני מיני הקלפות ה"ל הנמשכין מבחינת חלל הפנוי ומבחינת שכירת פלים כנ"ל. כי שניהם באחד טובים להתקרב אליו יתברך ועל זה נאמר (קהלת ד), טובים השנים מן האחד וכו', כי אם יפלו, האחד יקים את חברו וכו'. כי תורה ותפלה, שהם בחינת שכל ואמונה, הם תלויים זה בזה והאחד מחזק ומקים את חברו, אבל העקר הוא האמונה וכו"ל:

ומאחר שעקר קיים התורה והמצוות הוא על ידי אמונה, כמו שכתוב: כל מצותיך אמונה וכו"ל, על פן עקר שלמות המצוות הוא בשקונין אותן בקפס מלא ומפוזרין ממון הרבה בשביל המצוה, פמוכא בזהר הקדוש דבעי למקני באגר שלים, כי בשממזוה היא בחנם אין לה שלמות ואין נבעת הסטרא אחרא שנקראת חנם עני שם. כי עקר האמונה תלויה בממון בשמפוזרין ממון הרבה בשביל דבר שבתפלה. והו עקר בחינת האמונה, כמו שכתב רבנו ז"ל (פסוק כג) על פסוק צוית צדק עדתך ואמונה מאד, מאד זה ממון, כמו שכתוב: וככל מאדך - ככל ממוךך, כי אין המצוה נקראת בשם אמונה כי אם על ידי שמפוזר ממון בשבילה, עני שם:

י כי הממון נמשך מבחינת חלל הפנוי שהוא סוד הצמצום שהוא שרש כל הדינים שמושם כל הממון שהוא

בחינת צמצומים ודינים פידע, בבחינת (איב ב) מצפון זהב יאתה, צפון הוא בחינת צמצום ודין הנמשך מחלל הפנוי בבחינת (דקניא א) מצפון תפתח הרעה. כי חלל הפנוי הוא, כבבול, פנוי ופתוח מאלקותו יתברך ועל פן משם תפתח הרעה, כי משם אחיות כל הסטרא אחרא והוא בחינת הבא לפמא פותחין לו. ואמרו רבותינו ז"ל (יבא לה ע"ב): יש לו פתחים הרבה, בחינת (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ. כי שרש כל הקלפות והסטרא אחרא והיצר הרע הוא רק מבחינת חלל הפנוי שהוא סוד תחלת הצמצום. כי אפלו הקלפות הבאים משכירת פלים שנתהו על ידי רבוי אור גם הם עקר שרשם ואחיותם הוא מתחלת הצמצום שהוא בחינת חלל הפנוי, כי באמת עקר בחינת שכירת פלים נתהוה רק על ידי זה על ידי הפירות הנמשכין מחלל הפנוי, כי עקר התהוות הפלים היה על ידי הצמצום של החלל הפנוי, כי בתחלה היה הכל אין סוף ולא היה מקום לבריאה. וצמצם ה' יתברך אלקותו לצדדין ונעשה חלל הפנוי ואחר כך המשיך לתוכו אורו בדרך קו הישר, וזה האור מאיר בכל המדות ובכל העולמות פלם, וזה האור נמשך לתוך פלים. ועקר התהוות הפלים הוא מהתעבות האור שבכל מקום שהאור רחוק ביותר משרשו בחינת אין סוף שם נתעבה האור יותר עד שנתהוה בחינת פלים ועקר התעבות

דף קכב:

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שלא

האור הוא מחמת הצמצום של החלל הפנוי כי אם לא היה חלל הפנוי היה הכל אין סוף ולא היה רחוק האור והתקרבותו לאין סוף פיזיוע. והכלל שעקר הפלים הם בחינת צמצומים והתעבות האור שנמשך על ידי תחלת הצמצום של חלל הפנוי. ומחמת רבוי האור לא היו הפלים יכולים לסבל האור ונשברו, כמבאר כל זה בענין חיים בתחלתו, ענין שם. ואיתא שהשכיבה היתה מרובי הסיגים שהיו בהפלים, והסיגים הם בחינת דינים הנמשכין מחלל הפנוי, הינו בחינת כפירות, הינו מחמת שכל אחד אמר אנא אמלך שהוא גאות שהוא בחינת כפירות, הינו שאין להם אמונה שלמה שגם שם ה' יתברך נמצא אפלו בהחלל הפנוי בעצמו רק נדמה להם כאלו הם רשות בפני עצמם חס ושלום, שזהו בחינת רבוי הסיגים שהיו בהם, ועל ידי זה לא היו יכולים לסבל האור, כי אי אפשר לקבל האור בשלמות כי אם על ידי אמונה בנ"ל ומחמת חסרון אמונה שהיה בהם על ידי זה נשברו. נמצא שעקר שכיבת פלים נמשך גם כן מבחינת הכפירות הנמשכין מחלל הפנוי. וכל ענין הצמצום והשכיבה והתקון נמצא בכל אדם. ומו שיש לו לב להבין יכול להבין מעט ענין זה בכל אדם:

ועתה נחלקלל שעקר הוא האמונה בנ"ל, והממון נמשך מתחלת הצמצום שהיא בחינת חלל הפנוי בנ"ל

ועל כן כל הפלים ושכיבתם ותקונם נקראים בשם ברור הפסך צרוף מן הפסלת, כמו שכתוב (משל כה): הגו סיגים מכסף ויצא לצרף כלי הגו רשע לפני מלך וכו'. כי הנגעת הרשעים וברור הקדשה מהם שהוא בחינת תקון השכיבה הוא בחינת הגו סיגים מכסף ויצא לצרף כלי בחינת תקון הפלים בנ"ל וכמו שמוכא (פלאים): "ובחנתים כבחן את הזהב וצרפתים בצרף את הפסך וישב מנשק ומטהר פסך". וכן כל הפסרא אחרת והקלפות נקראים בזהר הקדוש בשם סוספיתא ודדבא ותקון וברור הקדשה נקרא בשם פסך צרוף, כמו שאיתא מחא חנרא ככספא, כי כל כלי הקדשה הוא בחינת צמצום שהיא בחינת פסך וזה נמשך מצמצום הראשון שהיא בחינת חלל הפנוי בנ"ל:

יא נמצא שהממון נמשך מהצמצום של בחינת חלל הפנוי ועל כן עקר האמונה הוא על ידי הממון, כשמשברין תאות ממון ומפזרין ממון הרבה בשביל המצוה, כי שם בבחינת חלל הפנוי צריכין רק אמונה, כי הקדשה והאלקות נעלם שם מאד בנ"ל. ועל כן הממון הנמשך משם תחובים בו כל העבודות זרות שהם כפירות, כי כל העבודות זרות והכפירות עקר שרשם הוא מבחינת חלל הפנוי בנ"ל. ועל כן איתא שם בדברי רבנו ז"ל בהתורה צוית צדק הנ"ל שמו שנזכר בתאות ממון השכיבה צועקת עליו מאה

ומצות ומעשים טובים שזהו בחינת
 אמונה שבהלל הפנוי, שמאמינים שההלל
 הפנוי שהם הקשיות הנ"ל לא נתהוו
 מעצמם חס ושלום, רק גם אלו החקירות
 והקשיות בעצמם שהם בחינת חלל הפנוי
 נתהוו מה' יתברך שצמצם אלקותו משם.
 ומאחר שגם חלל הפנוי נתהוו מה'
 יתברך, בודאי גם שם נעלם חייתו. וכל
 עקר חלל הפנוי לא נתהוו אלא כדי
 להמשיך לשם אלקות כדי לגלות אלקותו
 בעולם כי בלא זה לא היה אפשר לגלות
 אלקותו, כי היה הכל אין סוף כנ"ל,
 שזהו בעצמו בחינה הנ"ל שמפורין
 המזון בשבילו יתברך פי מאמינים
 שהמזון בעצמו הוא רק מה' יתברך ולא
 נתן לו המזון כי אם כדי שיזכה על ידו
 לחיי עולם, לתן צדקה ולעסק בתורה
 ומצות. ועל כן זה עקר שלמות המצות
 בשקונים אותן בקסף מלא, שזהו בחינת
 אמונה שגם בהלל הפנוי, שהוא בחינת
 המזון נעלם ה' יתברך, שזהו עקר יסוד
 כל התורה בלא כנ"ל:

יב ועל כן כל מי שחננו ה' יתברך באיזה
 שפע של מזון וחספנים אין
 החפצים נשמרים ונתקנים אצלו כי אם
 על ידי אמונה, כי אף על פי שהאדם
 צריך לשמור מזונו וחספיו כנ"ל, אבל לא
 נתן לו ה' יתברך כח לשמורם כי אם
 מההזקות הבאים מבחינת שבירת פלים,
 אבל מההזקות הבאים מבחינת חלל
 הפנוי אין נשמרים כי אם על ידי שמאמין

וארבעים קלון שני פעמים שבעים כנגד
 השבעים עבודות זרות שנזכר בהם
 בכפלים, הינו כי נזכר בשני מיני כפירות
 הנ"ל שהם הכפירות הנמשכין מחלל
 הפנוי, והכפירות הנמשכין משבירת
 פלים, וכל הכפירות נקראים עבודה זרה.
 ועקר תקון ושבירת תאות מזון הוא רק
 על ידי אמונה שצריך להאמין באמונה
 שלמה שגם שם בבחינת חלל הפנוי גם
 שם נמצא אלקותו יתברך. ועל כן גם
 בהמזון בודאי נעלם אלקותו יתברך רק
 שאי אפשר להבין זאת. ועל כן צריך
 לדע שאפלו בשעוסק במשא ומתן אף
 על פי שדמיה לו ששם אין נמצא
 אלקותו יתברך, צריך להאמין שגם שם
 נעלם אלקותו יתברך. ועקר שלמות
 האמונה הוא כשאין מקפיד על מזונו
 בשביל ה' יתברך ומפקיר כל מזונו
 בשביל ה' יתברך ומפזר מזון הרבה
 בשביל צדקה ומצות, נמצא שמאמין שגם
 מזון בעצמו שהוא בחינת צמצום של
 חלל הפנוי נמשך גם כן מה' יתברך
 מאחר שמפזר המזון בשבילו יתברך וזה
 עקר יסוד כל המצות ששרשם אמונה.
 ועל כן אין שלמות להמצוה כי אם
 בשמפור מזון בשבילה שבזה מראה הזק
 אמונה שלו שאינו עושה מזונו עבודה
 זרה וכפירות חס ושלום, באלו המזון בא
 לו מעצמו חס ושלום, רק מאמין שכל
 המזון הוא מה' יתברך ולא נתן לו את
 המזון כי אם כדי שיזכה על ידו לתורה

ה"ל

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט של

ש'הכל מאתו יתברך ואם ה' לא ישמר וכו' וכו"ל. ועל פן השומר חנם שאינו מקבל שום שכר על שמירתו לא נתחייב כי אם בשמירה שהוא בוד האדם בנ"ל, אבל השמירה מההזקות הפאים מחלל הפנוי שמנה אין המזון נשמר כי אם על ידי האמונה השלמה של בעל המזון על פן אין הפקדון באחריותו לענין זה, כי אין המזון היה תלוי בחזק אמונתו מאחר שאין מקבל שום שכר והנאה מזה המזון, כי עקר האמונה הוא בבחינת המזון שצריכין להאמין שהוא מה' יתברך ולא בכח וגבר איש, ועל ידי זה נשמר המזון מפל ההזקות שאין ביד האדם לשמר מהם בנ"ל. ועל פן לא נתחייב השומר חנם באחריות זה כי אם מו שהוא שומר שכר מפל שפן שואל שמקבל שכר והנאה מהמזון, ואז הוא חייב בהשמירה התלויה באמונה מאחר שקבל מזון ושכר מהבעל הבית ששם עקר האמונה שצריכין להאמין שגם שם בהמזון שהוא בחינת חלל הפנוי גם שם נעלם חיותו יתברך כי הכל ממנו וכו"ל:

בבחינת חלל הפנוי ולא היה אפשר לבררם ולגלותם כי אם על ידי חזק אמונתם, כי אברהם אבינו ראש למאמינים וכן דוד המלך עליו השלום מדרתו אמונה, שהיא בחינת מלכות פדוע, כמו שכתוב: ואמונתי וחסדי עמו וכו'. ועל פן נתנו דוקא כסף מלא בעד מקומות הקדושים הנ"ל, כי עקר האמונה הוא על ידי המזון ששנותניו מזון הרבה בעד הדבר שבקדשה וכו"ל:

יד וזה סוד כל ענין יעקב אבינו עם לכן ששמר את צאנו בשתי בנותיו: "ועבד ישראל באשה ובאשה שמר" (הושע יב). כי שמור הוא בחינת מלכות, בחינת אמונה, בחינת אשה יראת ה'. ואבות העולם כל עקר יגיעתם ועבודתם היה רק בשביל לגלות האמונה הקדושה בעולם, כי אז היה קדם מתן תורה והיתה הקדשה נעלמת מאד ולא היו יודעין ממנו יתברך כלל והיה כל העולם אז בבחינת חלל הפנוי, כי היה העולם פנוי מאלקותו יתברך. והם בחזק אמונתם ועבודתם גלו ופרסמו שגם בחלל הפנוי גם שם נמצא ה' יתברך והמשיכו אמונה בעולם. והיו: ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויסקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא וכו'. כי סוד חלל הפנוי הוא בחינת המקום של כל העולמות, כי כל עקר התהוות חלל הפנוי הוא בשביל שיהיה מקום לבריאת

יג ועל פן לא רצה אברהם אבינו לקבל מערת המכפלה בחנם מעפרון, וכן דוד המלך עליו השלום לא רצה לקבל גרן ארונה היבوسی שהוא מקום הבית המקדש בחנם, כי קדשת מערת המכפלה וכן קדשת מקום הבית המקדש היו בתחלה נעלמין מאד בתכלית ההעלם בבחינת הקדשה הנעלמת

העולם כנ"ל. ושם בבחינת המקום בחינת חלל הפנוי אי אפשר למצא אלקותו ויתברך פי אם על ידי אמונה לכו שהוא בחינת הפלה. וזהו ויפגע במקום אין פגיעה אלא תפלה, הינו אמונה כנ"ל וזה המקום היה באמת מקום הבית המקדש מקום קדוש קדשים נקדתי האבן שתיה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל רק שאו היתה עדן הקדשה נעלמת ולא היה שום אדם יודע ממנה כי אם יעקב על ידי הזק אמונתו נתגלה לו סוד נקדה זו שהוא נקדתי האבן שתיה הנעלמת במקום העולם שהוא נקדתי האמונה, שעל ידי נקדה זאת זוכין להאמין ולדע שגם שם בבחינת חלל הפנוי נעלם ה' ויתברך כנ"ל. ויעקב בשבא לשם וראה ששם אי אפשר לעמוד פי אם על ידי אמונה, על פן "וילן" שם פי בא השמש וישכב במקום ההוא. ואמרו רבותינו ו"ל (מגלה טו) ששם שכב אבל ארבע עשרה שנה שמשו בבית עבר לא ישן פי היה עוסק בתורה. ולכאורה קשה אם היה מגדד שנה מעיניו ארבע עשרה שנה מדוע במקום הזה דיקא שכב לישן? אך באמת כל ארבע עשרה שנה עסק בתורה, הינו שהיתה עבודתו על פי שכל, שהיו בחינת עסק התורה כנ"ל, אבל בשפגע במקום, והמקום נמשך מחלל הפנוי שהוא שרש המקום כנ"ל ואז ראה ששם אי אפשר לעמוד בשום שכל פי אם באמונה, על פן וילן שם וישכב במקום ההוא, פי שם

צריכין רק בחינת שנה שהוא בחינת הסתלקות המוח וסומכין רק על אמונה לכו, פי בשעת שנה המחין באין לתוך אמונה, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר, בבחינת חדשים לפקדים רבה אמונתך, בבחינת ואמונתך בלילות. וזהו: וילן שם פי בא השמש, שמש הוא השכל, כמבאר במקום אחר (בלקוטי א סימן א) שראה ששם נסתלק השכל ואי אפשר להבין שם בשכל בשום אופן פי אם באמונה לכו שהוא בחינת לילה בחינת שנה הסתלקות המחין כנ"ל. וזהו: ויפח מאבני המקום ושם מראשתיו. אבני הם בחינת כפירות וקשיות הפאים מחלל הפנוי שהוא בחינת האצוים שמשם עקר כבודות לב. בחינת פי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו הנאמר בפרעה שהוא בחינת חלל הפנוי, כמבאר בהתורה בא אל פרעה הנ"ל, וכבודות לב היא בחינת לב האבן, בחינת כבוד האבן, הינו שיעקב לקח האבנים שהם בחינת כבודות לב הבא על ידי החקירות והקשיות של חלל הפנוי, ושם בלם מראשתיו וישכב במקום ההוא שהוא נקדתי האבן שתיה ששם נכללו כל האבנים בהאבן שתיה שהוא בחינת אמונה כנ"ל, הינו שלקח כל החקירות הפאים משם מחלל הפנוי, שהם בחינת אבני נגף והכנים בלם לתוך אמונה כדי לבטלם שם, פי אי אפשר לבטלם פי אם על ידי אמונה כנ"ל. ועל פן פשהקין יעקב משנתו נדר נדרו, ועקר

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ג

חושן משפט שלה

גמר נדרו הנה והאבן הזאת וכו' יהיה בית אלקים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך, שנדר לתן צדקה ומעשר שהוא מצוה הנעשה במקומו כי עקר תקון האמונה הוא על ידי המקומו שנתנו בשביל ה' ותברך פנ"ל. ועל פה קבל על עצמו אז מצות צדקה דיקא, כי עקר תקון האמונה הוא על ידי צדקה שמופזין בשביל ה' ותברך בבחינת ואמונה מאד פנ"ל:

טו ועל פה אמרו רבותינו ז"ל, שקולה מצות צדקה ככל התורה כלה וככל מקום שנוצר מצוה סתם הוא מצות צדקה, כי כל המצות עומדים על אמונה פנ"ל ועקר האמונה הוא על ידי המקומו שנתנו בשביל ה' ותברך שזהו בחינת צדקה פנ"ל:

טז ואז ששקומו האמונה, אז וישא יעקב את רגליו וכו'. וזכה לקח אשה וראת ה' שהם רחל ולאה. שהם שרשי האמונה, כי אמונה היא בחינת מדת מלכות שהוא בחינת אשה וראת ה' פירושו. ועל פה שמר הצאן בשביל זה, כי שמור הוא בחינת אמונה פנ"ל, כי עקר השמירה הוא רק על ידי אמונה בבחינת אם ה' לא ישמר וכו' פנ"ל:

ועל פה לבן הארמי לא רצה שיהיה יעקב שומר חנם אצלו, כמו שכתוב: "הכי אחי אתה ועבדתי חנם הגידה לי מה משפרתך וכו'". כי ידע שהשמירה מכל ההקויות הוא דיקא בשביל שאין חל

עליו השמירה אפלו מחלל הפגיו שמושם המקומו וכו' פנ"ל:

יז ויעקב אבינו בכל ימי השמירה הקשיף האמונה בעולם שהוא בחינת שמור. ועל פה איתא שעסק אז בספר תהלים, כי תהלים הוא תפלות ושירות ותשבחות שהוא בחינת אמונה. ועל פה יסוד דוד המלך עליו השלום, ספר תהלים, כי דוד הוא בחינת אמונה פנ"ל.

ועל פה מצא דוד מקום נקדת האבן שתיה שהוא נקדת האמונה פנ"ל. ועל פה זכה אז יעקב לעשירות גדול, כי כל העשירות נמשך משם מבחינת החלל הפגיו שהוא בחינת הצמצום שמושם כל המקומו פנ"ל.

ומה שאין לו אמונה חס ושלום ונכנסם בחקירות הפאים משם, עליו נאמר, מארת ה' בבית רשע. כי כל מקומו וחפציו כלם ריקים וחסרים מטוב, כי אין טוב אלא ה' ותברך וימאחר שאין מאמין בה' ותברך הנסתר בהחלל הפגיו בבחינת המקומו תבא משם על פה שורה בו קללה רחמנא לצלן, אבל הצדיק שמאמין בה' ותברך שגם בהחלל הפגיו נמצא ה' ותברך, ובמקום שה' ותברך שם הוא, שם כל הברכות וההשפעות בחינת ברכה ה' היא תעשיר וכו'. ועל פה יעקב על ידי חזק אמונתו שגלה אז פנ"ל ובטל הפירות הפאים מחלל הפגיו על ידי אמונה, על פה זכה לעשירות גדול. והיו בחינת עקדים נקדים וברדים, שהם בחינת כלליית העולמות המתגלים בתוך

חושן משפט

החלל הפנוי, כמבאר בענין חיים. כי יעקב תקן אז בחינת חלל הפנוי כפ"ל ועל ידי זה זכה שם להתגלות תקון כל העולמות שכלולים בבחינת עקדים נקדים וברדים: יח ועל בן האשה נקנית ככסף (קדושין ב) כי האשה יראת ה' היא בחינת אמונה שקנינה על ידי הכסף דיקא בבחינת ואמונה מאד כפ"ל:

וזהו שאמרו רבותינו ז"ל שם דנקמר קיחה קיחה משדה עפרון. כי גם שדה עפרון שקנה אברהם כסף מלא דיקא הוא גם בן בבחינת זו, כי אי אפשר לקנות הקדשה שהוא האמונה כי אם על ידי הכסף כפ"ל:

ויש עוד בענין זה דברים הרבה: יח ועל בן אמר לבן ליעקב ואשלחך בשמחה ובשירים בתה וכו'. כי לבן הארמי הוא בחינת חלל הפנוי ועל בן בק"ש לעקר את הכל, כי על ידי הפירות הנמשכין משם נעקרין לנקרי חס ושלום מי שגופל לשם בבחינת כל באיה לא ישובו וכו' כפ"ל. ואיתא שם בהתורה הנ"ל שעל ידי הנגון של הצדיק האמת יוצאין משם, כי יש נגון של אפקורסות וכפירות וכו'. ויש נגון דנקשה הנמשך מבחינת ראש אמונה ועל בן הזכיר לבן ליעקב ואשלחך בשמחה ובשירים בתה וכו'. 'בשירים' דיקא, כי אי אפשר לצאת משם כי אם על ידי שירים ונגונים הנמשכין מראש אמונה בבחינת תבואי תשורי מראש

אמונה כפ"ל. ועל בן נגלה ה' ותפרד ללבן ואמר לו השמר לך מדבר עם יעקב מטוב ועד רע, כי שם בבחינת חלל הפנוי צריכין שתקיה דיקא בחינת שתק כד עלה במחשבה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועוד לאלקי מלין. שים לבד לדברים האלה הנאמרים בדברי רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל בלקוטי הראשון (סימן טד) ובדברינו אלה ותבין נפלאות תמים דעים:

[שדך לעיל]

כ וזה "בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה". הינו ענין הנ"ל שצריכין בטחון והשתדלות, כי אף על פי שהעקר הוא הפטחון בה' ותפרד, כי העשר והכבוד מלפניו לבד אף על פי בן צריכין השתדלות גם בן לעשות איזה עסק בדרך הטבע כגון משא ומתן וכיוצא. וזה בטח בה', הינו בטחון בה' ותפרד שזהו העקר ואף על פי בן ועשה טוב שצריכין לעשות דיקא. וזהו שכן ארץ ורעה אמונה. כי כל זה אי אפשר להבין כי אם על ידי אמונה וכו' וכפ"ל: כא וצריכין לדעת לכל הנ"ל הקדמה אחת הדיעה למכינים ככתבי האר"י ז"ל ובחדושי אדונינו מורנו ורבנו ז"ל שבכל עולם ובכל דוגא ובכל אדם יש כל בחינת השתלשלות כל העולמות ועל בן זאת הבחינה של הצמצום של חלל הפנוי הוא בכל עולם ובכל אדם ובכל דוגא. שנקדם שיורד אור

ל"ב

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שלו

הדעת שהיא החיות מעולם לעולם וכו' הוא בבהינת אין סוף וצריכין לזה בהינת צמצום של חלל הפנוי כמו שהיה בתחלת הבריאה ואחר כך נמשך האור בדרך קו וכו', בפניבול וכו' וכו'. כי כל אדם בכל דרגא כלול מכל העולמות ומה שיש בכלל יש בפרט. ועל פי זה תוכל להבין מעט ענין התורה בא אל פרעה הנ"ל וכל מה שזכינו לבאר בה מתחלה ועד סוף. ועל ידי זה אפשר להבין מעט מרחוק וכמבאר פמה וכמה אזהרות בתחלת העץ חיים ובתחלת האדרא רבא שאי אפשר להבין בזה כלל כי אם מי שמבטל שכלו ויבקום שאינו מכוין תולה בפיחיות דעתו האנושי ואז יוכל להבין מעט מהרבה ולראות מרחוק גדלת הבורא ותבדד אשר אין חקר לתבונתו וכו'.

הלכה ד

ובו יתבאר ענין ספירת העמר ושבועות שהוא קבלת התורה

א על פי התורה אשרי תמימי דרך' (בסיון) ע"נ שם.

ותכלל היוצא משם לענינו כי איש הישראלי צריך להסתכל תמיד בהשכל של כל דבר להתקרב על ידי זה לה' ותבדד, כי השכל הוא אור גדול בהינת שמש וכו' וזה בהינת חיות פי התקמה תחנה וכו'. אך מחמת שאור

השכל גדול מאד אי אפשר לזכות אלו כי אם על ידי בהינת נון שהוא בהינת מלכות, כמו שכתוב: לפני שמש יגון שמו וכו'. וזה בהינת לבנה וכו'. ולעמת זה הוא בהינת עשו שבנה את הבכורה, בהינת לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו בהינת מלכות הרשעה וכו'. וזה בהינת יצר טוב ויצר הרע וכו' וצריכין להגביר מלכות דקדושה על מלכות הרשעה היצר טוב על היצר הרע וכו' והעקר על ידי התורה וכו'. ואז מתחבר החיות עם הנו"ן ונעשה בהינת ח"ן. ועל ידי זה נתקבלין כל התפלות והבקשות ונתעלה חן וחשיבות ישראל בגשמיית ורוחניות וכו'. וזה פרוש מאמר רבה בר בר חנה האי גלא דממבע וכו' ומתחזי פי צוציתא דנורא חנורא ברישה. פי מתחלה היצר הרע מתלבש את עצמו במצות וכו'. ומחזין לה באלותא וכו', הינו שעקר הכניעתו של היצר הרע הוא על ידי התורה וכו'. כי בעל עברה הוא משגע, כי אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות וכו'. וכמו שהמשגעים צריכין להפותם ולשום עליהם שמות וכו', כמו כן על ידי התורה שעוסקין מכניעין ומגרשין הרוח שטות שהוא שגעון ממש, ואז מתגבר מלכות דקדושה שהוא בהינת צמצום השכל שעל ידי זה זוכין לקבל השכל בהדרגה וכמדה שנה עקר החיות והתקבלת וכו' וכנ"ל:

ב וזה בחינת מצות הנפת העמר שעורים וספירת העמר שהם התחלה והכנה לקבלת התורה. כי מבאר בכתבים שבכל ימי הספירה מקבלין כל המחזין דקמנות ונדלות ראשון ושני בהדרגה ובמדה בכל יום ויום, כמבאר היטב שם, ענין שם. גם מקבלין כל החמשה חסדים והחמשה גבורות וכללותיהן שהם בחינת שבעה שבעה ומקבלין אותם בשבעה שבעות של הספירה, ומבאר שם שבכל יום ויום מאיר מלכות דועיר אנפין למלכות דנוקבא כגון ביום ראשון נכנס מלכות שבחסד א' בחסד שלו וכן נכנס מלכות שבגבורה א' בחסד שלה ומאיר מלכות שלו במלכות שלה. וביום שני נכנס יסוד שבחסד א' בחסד שלו ונדחה בחינת המלכות בגבורה שלו וכן בגוקבא וכו' ומאיר מלכות שנדחה בהגבורה שלו למלכות שנכנס בגבורה שלה וכו' וכן בכל יום ויום. נמצא פשוט ענין היטב בפניות תראה שעקר התקון בכל יום הוא בבחינת מלכות שבכל מדה ומדה, ענין שם היטב בפניות המבארים בפרטיות בכל לילה ולילה בסוף פרק ז' משער ספירת העמר:

בחינת גו"ן, שהוא בחינת צמצום ומדה לקבל החכמה והמחזין בהדרגה ובמדה. כי בלא תקון בחינת המדה והצמצום שהוא בחינת מלכות אי אפשר לקבל את החכמה והמחזין מחמת רבוי אור, כי אור השכל גדול מאד ואי אפשר לקבלו כי אם על ידי בחינת מלכות שהוא בחינת מדה, בחינת גו"ן, כמו שכתוב: לפני שמש יזון שמו, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל. על כן צריכין להביא עמר שעורים שהוא פלל כל הצמצומים, הינו שעל ידי הנפת העמר שעורים נחתקנין כל הצמצומים והמודות שהם בחינת מלכות כדי שנוכל על ידי זה לקבל את המחזין בהדרגה ובמדה. כי בלא תקון בחינת המודות והצמצומים אי אפשר לקבל המחזין כנ"ל. וזה בחינת חמשים יום של ספירת העמר שהם תקון המלכות, כמבאר לעיל שעקר ההארה והתקון בכל יום ויום הוא בבחינת מלכות כנ"ל. ועל כן הם חמשים ימים כנגד בחינת גו"ן הנ"ל שהוא בחינת מלכות, בחינת לפני שמש יזון שמו, הינו לפני שמש קדם שמקבלין המחזין והשכל והחכמה שהם בחינת שמש, כמו שמבאר שם צריכין מקדם לתקן בחינת מלכות שהוא בחינת גו"ן, בחינת יזון שמו, שזהו בחינת גו"ן יום של ספירת העמר כנ"ל:

ג וכלל הפנה של הנפת העמר שעורים וספירה הוא לצאת מזהמת ומטמאת מצרים ולכות לקבלת התורה

הינו כי על ידי הנפת העמר וספירה שבכל יום מו"ט ימי הספירה אנו מתחילין להמשיך עלינו קדשת קבלת התורה שהוא בחינת המשכת המחזין שהוא עקר בחינת קבלת התורה. והעקר על ידי שמתקנין בחינת מלכות, שהוא

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שלט

שהוא עקר החכמה והשכל פרי לזכות להסתכל על השכל שיש בכל דבר ולהתקרב על ידי זה לה' והתברך. כי כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לא ברא אלא לכבודו פרי לזכות להפיר אותו ולעבדו על ידי כל הדברים שבועולם. אבל אין זוכין לזה כי אם על ידי התורה הקדושה וכמבאר בהתורה הנ"ל. כי על ידי התורה מביניעין מלכות הרשעה שהוא בחינת כסילות רוח שמות שהם כלל כל התאות והמדות רעות שהם רוח שטות ושגגון ממש, כי אין אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו רוח שטות.

וזה עקר זהמת ומקאת מצרים שאנו צריכין להתהר מהם באלו ימי הספירה כמו שאנו אומרים בספירה פרי לטהרנו מקלפותינו ומטמאתנו וכו'.

ד ועל בן מביאין עמר שעורים שהוא מאכל בהמה שהוא העדר הדעת. כי עקר יניקת הכסילות הוא מבחינת מעוט הלבנה שהוא פגם המלכות, כי המלכות בחינת לבנה בחינת גוין הנ"ל הוא כלל כל הצמצומים והמדות של השכל, שאי אפשר לקבל את השכל כי אם על ידי זה הנ"ל. נמצא שעקר תקון השכל על ידי בחינת המלכות שהוא בחינת כלל כל הצמצומים והמדות הנ"ל. אבל מחמת שהוא בחינת צמצום ומדה וכל צמצום הוא בחינת דין על בן לפעמים נשתלשל משם יניקת הכסילות שהוא העדר הדעת

לנמרי. על בן מתחלה צריכין להמתיק ולתקן בחינת המלכות על ידי הנפת העמר שעורים שהוא קרבן ממאכל בהמה שהוא בחינת העדר הדעת, בחינת צמצום המחין שעל ידי זה עקר קבלת המחין הנ"ל. כי בקדושה זאת הבחינה יקרה מאד, הינו בחינת בהמה, הינו לעשות עצמו כבהמה באלו אין בו שום דעת כלל כמו שאמר דוד, ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך. וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל על פסוק כל אשר נתן ה' חכמה בהמה, שהיא חכמה גדולה לעשות עצמו כבהמה. כי על ידי זה עקר קבלת הדעת והשכל האמת, כי זהו בחינת צמצום המח ה"ל בחינת מלכות בחינת גוין הנ"ל שהוא בחינת מדה וצמצום, הינו שאי אפשר לקבל שום דעת ושכל אמתי כי אם כשמישים עצמו כבהמה באלו אינו יודע כלל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין התורה מתקנת אלא במי שמישים עצמו באינו יודע ואז על ידי זה יקרא זוכה לקבל את השכל והמח בהדרגה ובמדה. וגם כשמוקבל איזה שכל ודעת צריך לידע בכל פעם שעדין אינו יודע כלל, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל כמה פעמים, ועל ידי זה זוכה לקבל מח ודעת חדש בכל פעם, והוא בחינת צמצום ומדה דקדושה בחינת מלכות בחינת גוין הנ"ל שעל ידי זה עקר קבלת המחין הנ"ל. אבל את זה לעמת זה עשה אלקים ובכל דבר יש טוב ורע ועל בן

דף קכ"ח

חוצאת ספרים

לפעמים מתגברת הסמרא אחרא ויונקת
 מבחינת צמצום הנ"ל, כי עקר וניקתם
 מבחינת העדר הדעת מבחינת צמצומים
 שהם בחינת דינים פנדוע. וכשהם
 יונקים משם שזוהו בחינת מעוט הלכנה
 אזי הם מהפכים הדבר מהפך אל הפך,
 כמו שכתוב: המהפכים ארחות ישר
 וגלזלים במעגלתם:

כי באמת צריכין להשתמש בכל דבר
 ובכל מדה במקומו ובשעתו בקדושה
 ובטהרה פראוי, הינו כי באמת צריך
 האדם להזהר מאד שלא יעשה מעשה
 בהמה חס ושלום, כי גדר האדם שיהיה
 רחוק ממעשה בהמיות שהם כל התאות
 רעות שהם פסילות ושמות ושגזון
 בחינת בהמה ממש. ובשכיל זה ה' יתברך
 חונן לאדם דעת כדי שיתרחק ממעשה
 בהמה, כי הדעת, שהוא גדר האדם, הוא
 ההפך מכל התאות, שהם בחינת בהמיות
 פסילות ושמות. וכשזוכה לגרש התאות
 הבהמיות אזי נתחזק ונתרומם שכלו, כפי
 הכנעת התאות הבהמיות בן נתרומם
 שכלו כי כשזוה נופל זה קם. ואזי משמגייע
 אל השכל אז צריך לידע האמת שעדן
 הוא רחוק מחכמה בבחינת אמרתי
 אחכמה והיא רחוקה ממני, שעקר
 החכמה שישכיל שרחוק ממנו החכמה,
 כמו שכתב אדוננו מורנו רבנו ז"ל, ואז
 צריך דיקא לעשות עצמו כבהמה כמו
 דוד המלך עליו השלום שבנדאי היה
 חכם גדול אמתי ואומר ואני בער ולא

אדע בהמות הייתי עמך. וזה בחינת
 בהמה בקדושה, בחינת אדם ובהמה
 תושיע ה', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בני
 אדם שערוימין בדעת כאדם הראשון
 ומשימין עצמם כבהמה. נמצא שהאדם
 צריך לכלי לעשות מעשה בהמה חס
 ושלום ואז שכלו בשלמות, ואז דיקא
 צריך לידע שהוא רחוק מהדעת ויהיה
 בעיניו כבהמה שאין בה דעת כנ"ל. וזה
 בחינת מלכות דקדושה שהיא בחינת מדה
 וצמצום הדעת, שזוהו בחינת בהמה
 בקדושה שצמצום דעתו כאלו אינו יודע
 כלל שעל ידי זה עקר קבלת הדעת
 והשכל כנ"ל, אבל בענין התאות אינו
 עושה שום מעשה בהמה כלל חס ושלום
 וכנ"ל. אבל הסמרא אחרא והקלפות
 מסיתין את האדם מהפך אל הפך חס
 ושלום כמו שנומצאין כמה בני אדם
 שמשקעים בכל התאות באשר הם
 יודעים בעצמם והם עושים מעשה בהמה
 ממש, והם רוצים עוד לידע חכמות והם
 חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים,
 ורוצים להפיל מום בקדשים חס ושלום,
 למצא קשיות וחסרונות בגדולי הצדיקים
 והקשרים האמתיים כאלו הכל צריכים
 ללמוד שכל מהם, בפרט הרשעים
 הגדולים שהם פת המחקרים העוסקים
 בספרי חיצונים ובלשונותיהם אשר
 רשעותם מפרסם לעין כל, והם משקעים
 בכל התאות רעות וחשודים על כל
 עברות שבתורה במפרסם והם גרויעים

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שמה

מבזהמות ברבוי והמת תאזניהם הרעות, ומעוים פניהם ככלבים ואומרים שהם חכמים ונבונים וקורין את הכשרים והיראים האמתיים בשם כסילים ושומים ופתאים ומהפכים הקערה על פיה, והם מפרשים כל ספר משלי וכו' שמנגנה את הכסילים, הם מפרשים על הכשרים והיראים ההולכים על פי התורה באמת, אוי להם, אוי לנפשם ועליהם נאמר הוי חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים, וכתוב הנה בדבר ה' מאסו וחכמת מה להם:

הכלל שאלו הרשעים הם מהפכים ארחות ישר מהפך אל הפך, פי הם עושים מעשה בהמה ממש והם חכמים בעיניהם ורוצים לחקך ולדע כל הדברים איך הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו ומקשים קשות וחקירות על ה' ועל צדיקו ויראיו האמתיים, וכל זה נמשך מפגם הפירה והצמצום הנ"ל שהוא בחינת מלכות שפפי מה שפוגמין בבחינת מלכות שהיא בחינת לבנה וכו' כנ"ל, כמו כן מתגבר החשך והתקלפה שמהפך האמת מהפך אל הפך כנ"ל. עד שנמשך פגם וטעות זה גם בין הכשרים קצת שאומרים חכמות של הכל והם ערין לא יצאו ממועשה בהמה ואף על פי כן הם חכמים בעיניהם ואומרים דעות וחכמות שקר בדרכי ה'. והווי בחינת מה שכתב אדוננו מורנו ורננו ז"ל בסוף התורה הנ"ל על מאמר רבה בר בר חנה ומתחזי

פי צוציתא דנורא חורא ברישא וכו' שהפעל דבר מתלבש עצמו במצות וכו' אבל באמת מלאך מויק הוא. והווי בחינת כל החכמות של הכל המצויים עכשו שכלם הם תחבולות היצר הרע והתקלפה שמעקם ללבם ומתלבש עצמו במצות כגון שמצוה לעבר זמן קריאת שמע ותפלה כדי להתפלל בנוף נקי ומבילים רב ימיהם על נקיות ועוברים זמן קריאת שמע ותפלה בכל יום ולסוף אינם מתפללים בנוף נקי כלל מפל שפן שאינם מתפללים במחשבות נקיות וזכות כלל עד שעל פי הרב אינם יודעים מה הם מדברים, וכבר צווחו על זה פמה גדולי הצדיקים, בפרט אדוננו מורנו ורננו ז"ל שאמר בפרוש שהוא טעות ושמות גדול ופתוי היצר הרע לבלות זמן הניקר על חמרות של שמות פאלה ולא כן פגנת השלחן ערוך והפוסקים כלל, כמובן למעין היטב בדבריהם שאדרבא, רב המקומות הם מקלים בזה מאד מאד. ואם באיזה מקומות נמצא שישולין לטעות באיזה חמרא בזה צריכין לילך אחר רב הפוסקים שרבים בכלם מקלים בזה מאד, כמבאר במקום אחר בסיימן צב בתחלתו וכאשר ראינו מפל גדולי הפדמונים שלא נהגו בחמרא של שמות והכל הנה ואין להאריך בזה פאן, פי אין פאן מקומו:

ובן בכמה דברים שהפעל דבר מתלבש את עצמו במצות שכל זה נמשך

מחכמות של הכל שנמשך מבחינה ה"ל שמהפכין האמת שעושים מעשה בהמה ורוצים לידע חכמות והמצאות. ובאמת הא בהא תלוי, כי כל יניקת הסמרא אחרא הוא מפגם המלכות מבחינת מעוט הלכה פידוע, הינו מבחינת פגם הצמצום ה"ל, הינו כי על ידי כל התאות והעברות חס ושלום, פוגמין במלכות בבחינת צמצום ה"ל, וכשפגם ונתקלקל הצמצום על ידי זה אינו יכול לצמצם את מחו לקבל הדעת האמתי בהדרגה ובמדה ואז יוצא דעתו מהגבול ועל ידי זה הוא נתעה ונבודד בחכמות של שמות והכל מחמת שאין לו צמצום לקבל המוח והשכל האמתי שאי אפשר לקבלו כי אם על ידי תקון הצמצום שהוא בחינת מלכות שעל ידי זה מקבלין השכל בהדרגה ובמדה שנהו עקר תקון השכל וכנ"ל. על פן פשיזצאין ממצרים צריכין להביא עמר שעורים שהוא מאכל בהמה שהוא בחינת כלל כל הצמצומים, פמוכא בפנות פדי להמתיק ולתקן בחינת הצמצום והמדה והגבול של הדעת פשרשו פדי לזפות לבחינת בהמה בקדשה, דהינו שלא לעשות מעשה בהמה ואף על פי כן ידע שהוא רחוק מהשכל ודחה פעניו בבהמה פנ"ל שנהו בחינת והניף את העמר לפני ה' וכו' שצריכין להניף בחינת העמר בחינת כלל המדות והצמצומים בחינת בהמה דקדשה, להניף הכל לה' להתנהג בזה

כרצונו ותברך לא להפקד חס ושלום וכנ"ל. וכוה שמניפין העמר מבטלין הפסילות והרווח שטות שלא יהיה לו שום יניקה מבחינת הצמצום מבחינת מלכות מבחינת בהמה, כי מניפין אותו לה' שלא להשתמש עם בחינת הצמצום בחינת בהמה כי אם בשביל ה' ותברך וכנ"ל. ודוה עקר הכנה והתחלה לקבלת התורה שהוא הדעת כי אי אפשר לקבל את הדעת כי אם על ידי תקון המדה והצמצום שנתתקן על ידי הנפת העמר שעורים וכנ"ל. ואז מתחילין למנות נז"ן יום שהוא בחינת נז"ל שהוא בחינת הצמצום בחינת מלכות בחינת לפני שמש וזו שמו פנ"ל ועל ידי זה אנו יוצאין מסמאה לטהרה:

ה ועקר פנות הספירה בפשימות הוא שצריכין לדעת שימי האדם מנויים וספורים במספר ובמנין כל יום ויום והאדם יצטרך לתן דין וחשבון מכל יום ויום, כי אין שום יום הולך לבטלה חס ושלום. ואפלו שעה ורגע אחת אינו הולך לבטלה חס ושלום, בבחינת שבע שבתות תמימות תהינה שהשבע שבתות שהם ימי הספירה צריכין להיות תמימות ושלמות בעבודת ה' ולא ילך מהם רגע לאבוד חס ושלום. כי שבע שבתות מרמזין על כל ימי חיי האדם שכלולים בשבעה ימי השבוע, כי כל ימי עולם כלולים בשבעה ימי השבוע שהם שבעת ימי בראשית כי אין נמצא יום פעולם חוץ

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שמו

משבעת ימי השבוע שהם חוזרים חלילה כל ימי עולם. על פן כל ימי חיי האדם כלולים בשבעת ימים שהם בחינת שבעת ימי השבוע וכל יום כלול מפל השבועה ימים על פן הם בחינת שבע שבתות שהם ארבעים ותשעה ימי הספירה, שהמצוה לספור כל יום ויום כדרי לידע ולזכור את ימי חיי הכלל שכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה הם מגויים וספורים במספר ובמנון, כמו שכתוב: "כי שנות מספר יאתיו אם כימי שכיר ימיו" (איוב) וכתוב: "מספר ימי חיי הכלל" (קהלת). וכתוב, למנות ימינו כן הודע וכו', ועל פן אסור להאדם לדחות את עצמו מיום ליום רק לידע היטב שזה היום לא יהיה לו עוד כל ימי חיו, כי יום האחר הוא עגון אחר לגמרי והלואי שיפרע בזמנו שיזכה למחר לצאת ידי חובתו מה שצריך לפרע לה' יתברך חובת הזמן של יום מחר בעצמו. אבל על כל פנים חלילה להטעות את עצמו לדחות מיום ליום. וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל על פסוק, היום אם בקלו תשמעו, שעקר העבודה מי שרוצה לשמע בקולו יתברך ולדבקה בו העקר הוא שידע שהעקר הוא היום. היום דיקא וכו', כמבאר שם

(בסימן ע"ב ע"ג שם)

וזה בחינת מצות ספירת העמר שהוא התחלה והכנה לקבלת התורה להורות שאי אפשר לקבל את התורה כי אם כשיודעין שהעקר הוא היום הזה

דף ק"ב

שהאדם עומד בו ולא לדחות מיום ליום, כי כל ימי האדם מגויים וספורים וכנ"ל, שזהו בחינת היום אם בקלו תשמעו, הינו אם תרצו לשמע בקולו ולקבל את התורה אי אפשר לכם לקבל כי אם על ידי בחינת היום, לידע שהעקר הוא היום הזה דיקא, כמו שכתוב: היום הזה אנכי מצוה לעשות, 'היום הזה' דיקא. וכתוב, אשר אנכי מצוה היום. וכן הרבה היום דיקא כנ"ל, כי על ידי שמנוין וספורים שבע שבתות קדם קבלת התורה שהם בחינת כלל ימי האדם כנ"ל על ידי זה יוצאין מממאה למטה וממשיכין האמות והקנשה על עצמו שידע תמיד בכל יום ויום שעקר הוא היום הזה דיקא כנ"ל, שזהו עקר בחינת קבלת התורה שכלולה מפל הימים והמדות, כמו שכתוב: ומדת ימי מה הוא, כמו שמבאר בהתורה וביום הבפורים (בסימן נ"א). כי קדם קבלת התורה בעת שאנו צריכין לטהר עצמנו מממאת מצרים אנו צריכין לספור הימים בפה מלא כדרי לזכור זאת היטב שימי האדם מגויים וספורים. כי מחמת זהמת מצרים יכולים הסטרא אחרא והקלפות לבלבל את המוח חס ושלום, שיטעה את עצמו כאלו אין היום מסגל לעבודת הבורא ויתברך וירצה לדחות מיום ליום על פן צריכין לספור הימים בפה מלא, כי הדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם אפלו בעת שאינו נקי מהחמתו, כמו שכתוב: מדי דברי בו זכור אופרנו וכו', כמו

בסדר הבריאה, כמו שפתיב: ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ובשרשו פקדשה הוא תקון גדול מה שהחשד קדם לאור, כי החשד הוא בחינת העדר הדעת בחינת צמצום המחין, שזהו בחינת לבנה ששליטתה פליטה שהיא בחינת מלכות וכנ"ל שעקר תקון וקבלת המחין על ידה היקא וכנ"ל. אבל מחמת פגם מעשי בני אדם שהם בחינת פגם מעוט הלבנה על ידי זה נמשך להסמרא אחרא וניקה חס ושלום משם מבחינת צמצום הנ"ל, כי משם עקר וניקתם כנ"ל, ומשם עקר אחיות מלכות הרשעה שהוא זהמת מצרים, כי עקר וניקתם מפגם מלכות דקדשה שהוא בחינת פגם הצמצום הנ"ל, שהוא בחינת מעוט הלבנה כנ"ל, ומשם נמשכין כל הפגמים שבעולם ואזי מתגבר חס ושלום, הישך ממש. שרוצה להחשיד אור היום לגמרי, הינו שרוצה לבלבל את הדעת ולהחשיד את אור האמת שהוא אור השכל והחכמה האמתית המאיר בכל יום ויום שהוא עקר אור יום, ומנה נמשכין כל הפלגולים והמניעות והעפובים שבעל יום ויום, שמנה נמשכין כל הטעויות הנ"ל שהאדם רוצה לרחות זה היום עד שעל פי הרב נדמה לו כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל בימי חייו כאלו היום הזה אי אפשר לעבד את ה' והפרד ובאמת בודאי כפי השתפחות והתפשטות הסמרא אחרא והקלפה שבעל יום ויום בודאי קשה מאד

שמבאר (בסימן עח). אבל על ידי שפפרנו ארבעים ותשעה ימי הספירה וזכינו לצאת מזהמת מצרים ולקבל את התורה בשבועות אזי אין צריכין עוד אחר כך לספר הימים בפה מלא בכל יום בשאר ימות השנה, כי ממילא זוכין לזכר זאת בכל יום על ידי שכבר משכנו עלינו הקדשה על ידי מצות ספירה וקבלת התורה וכנ"ל, כי זה עקר הקדשה לזכר בכל יום ויום שזה היום מגוי וספור וצריכין לצאת בו חובת היום, בזה היום דיקא כנ"ל:

ו ועל בן ספרין הימים לעמר, כי העמר הוא בחינת תקון והמתקת כל הצמצומים והגדרים של המחין כדי לקבל המחין בהדרגה ובמדה ושלא לתן וניקה חס ושלום להסמרא אחרא יותר מדאי מהצמצומים והמדות כדי שלא יהפכו האמת וכנ"ל. ועל בן ספרין הימים לעמר, כי באמת כל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיוחד שזה עקר אור יום שהוא אור השמש שהוא השכל, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, וכן מבאר בהמשעה של יום השלישי שכל יום ויום בא עם שירים וחידות וכו' שכלולים בהם כל החכמות שבעולם, עין שם היטב ותבין שכל החכמות שבעולם כלולים בהימים כי אור יום הוא השכל. וזהו: כי יש יתרון לחכמה מן הסכלות ביתרון האור מהחשך. אבל בכל יום יש חשך שקדם לאור, כי הליטה קודם אל היום

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שמה

לעסק בעבודת ה' בפרט בתפלה ששם פאים כל התפילות שבעולם, (כמו שבאר בתורה משרא בסיון ל' ע"ש). אבל צריכין לידע שאף על פי כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון ובודאי יש בו טוב רק שהחשך מכסה עליו כי הקלפה קודמת לפרי, וצריכין להתגבר ולהשתדל לשפר הקלפה שהם כלל כל המגיעות והתפילות והמעוות והדחיות ולידע ולהאמין שדיקא ביום הזה יכול להתקרב לה' ותברך לפי בחינתו ואם תדרשנו ימצא לך ותזכה למצא הטוב שבזה היום דיקא, כי לית יום דלית בה טוב כמו שאיתא בזהר הקדוש המובא (בסיון טז) וזה לשונו, תא חזי כל שית ימי בראשית וכו' ולא תשפח יום דלית בה טוב וכו' וכל יומא אית לה גדר מלכר דלא יעול כל בר נש ליהוה טוב בגון חשך דכסאי לנהורא וכו'. על כן צריכים לידע שמה שגדמה להתאדם באלו היום אי אפשר לו להתפלל בכונה ולעסק בעבודת ה' זה נמשך רק מהחשך שקדם לאור שנמשך מפנים הצמצום הנ"ל שמושם גמשך הגדר מלכר שיש על הטוב שבכל יום, כמבאר בזהר הנ"ל, ומשם פאים כל המגיעות והדחיות של כל אדם שבכל יום שגדמה לו פאלו היום הזה אינו כלום פאלו אינו מימי חינו פאלו היום אי אפשר להתקרב לה' ותברך כלל, כאשר נמצא זה ברב בני אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב, בפרט כשיש לו איזה

סבה ומאדע לטוב או להפך חס ושלוה, שאז היום מתבלבל אצלו לגמרי עד שרב ימיהם פלים בזה להביל ולריק רחמנא לצלן בגון ביום זה הוא יריד ויומא דישוקא וביום זה צריך לחשב חשבונותיו ובה היום יצא לדרך ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד וממלטל ובזה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה פראוי וכו' וביום זה מוזמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחר וביום זה נקרא על איזה סעדה וכיצא בזה בטוילים ובבלולים שונים בכל יום ויום עד שפמטת בכל יום נמצא בו בטול ובבלול גדול. ואפלו בשאר הימים שאין בו מארעות פאלה. נדמה לו גם כן על פי הרב בכל יום פאלו היום הזה אינו כלום ובנ"ל. וכל זה נמשך מהגדר מלכר דאית על כל יום ובנ"ל, שנמשך מהחשך שקדם לאור, דהינו מבחינת פגם הצמצום הנ"ל שהוא בחינת תקון מעוט הלכנה פנ"ל. על כן סופרים הימים לעמר דיקא, כי העמר הוא בחינת המתקת הצמצום הנ"ל בחינת תקון מעוט הלכנה שעל ידי זה נתבטל יניקת החשך והסמרא אחרא שהוא בחינת הגדר שיש על כל יום ויום שעל ידי זה וזכין לידע האמת שבכל יום ויום יש בו טוב וצריכין להשתדל להתקרב בזה היום דיקא לה' ותברך פפי אותו היום, כי כל הימים מגויים וספורים, שזהו בחינת מצות ספירת העמר ובנ"ל:

שאתם רוצים להחשיך ולהסתיר את אור היום בחינת יום הוא ועדיך יבוא, וכעין שפרש רש"י לפי ענינו וזה לשונו יום הוא ועדיך יבוא הנביא אומר אותו היום שאתם מלעיגים עליו לאמר בטל והלך לו יום, הוא שמור ונצור ולא בטל עדיך יבוא העכו"ם להחריקו למנוי אשור שהוא ראש למרעינו וערי מצור וכו'. ראה והבן והבט אתה המענין והתראה שפירש ברוח קדשו של רש"י ו"ל כל דבריני פאר היטב, הינו שהנביא אומר בשם ישראל להסמא אחרא והקלפות שהם כלל העכו"ם יום הוא ועדיך יבוא. אותו היום שאתם מלעיגים עליו לאמר בטל והלך לו כאלו זה היום בטל והולך לריק ולהכל חס ושלוש ואי אפשר להתקרב בו לח' ותברך מגדל השתחוות והתפשטות הגדרים והמחצות והבלבולים שמתגברים מאד בכל יום עד שנדמה בכל יום שגוה היום אי אפשר לעבד את ה' ותברך. אבל באמת אינו כן כי יום הוא שמור ונצור ולא בטל. עדיך יבוא העכו"ם להחריקו שגוה היום דיקא יבוא אלך חרפן והריסה שגוה להרס הגדרים והמחצות שלך עד שגוה להתקרב להטוב שגוה היום דיקא וכו' ל:

וזהו "למנוי אשור" שהוא ראש למרעינו וערי מצור, הינו כלל כל הקלפות וסטרין אחרנין שכלולים בהעכו"ם שראש שלחם אשור שהוא הראשון שהגלה את ישראל מארצם כי התחלת

ז וזה שפתיב (מכה י) "יום לבנות גדרך, יום שהוא ירחק חק, יום הוא ועדיך יבוא, למנוי אשור וכו'". וענין שם בפירוש רש"י שפרש לפי ענינו שהדבור מוסב אל האמות שמתגרין ביישראל, ענין שם. ולפי ענינו יתפרש היטב שיישראל אומרים אל העכו"ם שהם בחינת הסמא אחרא והקלפות המסבין את הקדשה שמהם כל המניעות והבלבולים והדחיות שבכל יום עד שנדמה כאלו זה היום אינו יום כלל וזהו יום לבנות גדרך, כלומר אתם הסמא אחרא והמניעות והדחיות אתם אומרים שזה היום הוא רק לבנות גדרך, הינו הגדרים של הסמא אחרא שהם בחינת הגדר שיש על כל יום ויום שלא יתקרב להטוב שבכל יום, כמו שאיתא בזהר הנ"ל דכל יומא אית לה גדר מלכר וכו' כנ"ל. וזהו: יום שהוא ירחק חק שאתם אומרים שהיום הוא רק לבנות גדרך, דהינו הגדרים והמספים שעל כל יום שהם המניעות והדחיות, אבל הוא רחוק לעסק בזה היום בתורה שנקראת חק ומשפט וזהו יום שהוא ירחק חק, שגוה היום ירחק חק שהוא התורה פי אי אפשר לעסק בתורה ועבודה בזה היום מחמת דחיות ומניעות כנ"ל. אבל באמת אינו כן כי יום הוא ועדיך יבוא, פי בנדאי, זה היום הוא יום גמור ובודאי נשתדל ונתגבר לעסק בזה היום דיקא בתורה ועבודה ה' ולשבר את הגדרים שלכם וכל המניעות שלכם

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שמו

הגלות של עשרת השבטים התחיל מאשור, כמו שפרש רש"י שהוא ראש למרעינו וערי מצור וכו'. הינו עם כלל שאר הקלפות והסמרא אחרא שהם בחינת ערי מצור שהם בונים ערי מצור ממש סביב כל אדם שהם בחינת גדרים ומחצות רבות וחומות גחשת ובריחי פרול ומשפתחים ומתפשטים מאוד מאוד בכל יום יום למגע את האדם מלצאת חובת יום ביומו. וכמו שכתוב: עיר קטנה ואנשים בה מעט וצא עליה מלך גדול וסבב אותה ובנה אליה מצודים גדולים. וכל אלו הערי מצור שהם כלל הגדרים והמגיעות והדחיות של הסמרא אחרא כלם נזקה להחריב פי אנו יודעים שדיקא זה היום שאנו עומדים בו יום הוא, כי בודאי הוא יום גמור ואינו בטל הם ושלום באשר אתם אומרים. ועדיך יבוא העשויים והסמרא אחרא להחריב וכו"ל:

ח וזה בחינת כלל הפגנות של ספירה, עין שם היטב בסוף פרק ו שם מסדר הפגנות היטב בפרטיות בכל לילה ולילה ותראה גדל השנויים שבכל יום ויום. והכלל שבכל השבע שבועות שהם ארבעים ותשעה ימי הספירה אנו מקבלים בכל יום יום מוח מיוחד, כי עתה אנו מקבלין המחין בהדרגה ובמדה בכל יום ויום. אבל אין מקבלים אותם בסדר רק כמו שקבלנו אותם בליל ראשון של פסח שלא בסדר, רק שאז קבלנו כלם בחפזון ברגע אחת אבל עכשו מקבלין

אותם בהדרגה ובמדה בכל ימי הספירה אבל שלא בסדר, כי מקבלין מחין דגדלות קדם מחין דקטנות, עין שם השנויים הנפלאים כגון ביום ראשון של שבוע ראשון מקבלין גדלות א' דאבא וביום שני גדלות א' דאמא וביום שלישי קטנות ב' דאבא ואמא וביום רביעי גדלות שני דאמא וביום חמישי קטנות א' דאבא ואמא וביום ששי רשימו דגדלות ב' דאבא וביום שביעי עצמות דגדלות ב' דאבא וכוה נשלם שבוע ראשון. והכל נכנס בבחינת מוח החכמה שהוא כלל שבוע הראשונה. ואחר כך בשבוע שני מקבלין כל אלו המחין ונמשכין למוח הפינה וכו'. וכל אלו הבחינות הם בכל אדם ובכל זמן כי אף על פי שאין יודעים באור הפגנות לעמקן אבל אף על פי כן זה אנו יודעים ומאמינים שכל אלו הבחינות נעשין ונמשכין בכל דור ודור בכל שנה ושנה בכל אדם ואדם לפי בחינתו. כי כלל כל המחין והחכמה והשכל הוא לדעת ולהפיר את הבורא ותברך שנה עקר הדעת, עקר קבלת התורה, כמו שכתוב: "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים וכו'". כי על ידי כל מצוה ומצוה ועל ידי כל דבור ודבור מעסק התורה וזכין להמשיך על עצמו דעת ושכל להתקרב אליו ותברך ולהפיר אותו ותברך שנה עקר התכלית. וזה כלל כל פגנות האר"י ו"ל שרבים בכלם הם להמשיך מחין, הינו

אבל עכשיו צריך לקבל בחינת מחון דקמנות ולפעמים הוא בחינת קמנות א' שהוא קמנות יותר וגם יש קמנות דקמנות ששם הספרא אחרא גאחות ביותר ועל כן נדמה לו ששקשה לעמוד כנגד המניעות שבזה היום, אבל באמת צריך להאמין שבודאי גם בזה היום יש בו טוב רק שצריכין לשפר הגדר כפי אותו היום כדי לזכות להטוב שבזה היום דיקא וכב"ל. כי אף על פי שבכלל ישראל אין מקבלין המחון שלא פסדר כי אם בפסח ואחר כך בימי הספירה אבל תמיד מקבלין פסדר אף כבר מבאר שמה שמכרחין או לקבל שלא פסדר הוא מחמת גדל אחיות הספרא אחרא שהיא זחמת מצרים שמחמת זה התברח לקבל המחון שלא פסדר כב"ל. ועל כן כשהאדם אינו נקי מעונותיו וצריך לשוב בתשובה אזי הוא גם כן בבחינת יציאת מצרים ואזי הוא צריך גם כשהוא ימות השנה לקבל המחון שלא פסדר כפי בחינת יציאתו ממצרים, דהיינו מזחמת עונותיו, וכמו כן באים עליו שנויים לאין מספר עד שבכל פעם נדמה לו שעשה אי אפשר בשום אופן לעבד את ה' ותברך וכל זה בא משנוי המחון הבאין בכל יום שקמו כן הם התפשטות הגדרים והמחצות שעל כל יום יום כב"ל ועל כן צריכין לחזק את עצמו בכל יום יום כפי אותו היום. ואם לפעמים משתמחים כנגדו מאד מאד עד שאי אפשר לו בשום

שפונת כל המחצות הוא להמשיך מחון ודעת על כל אדם שזכה להכיר את הבורא ותברך בעלמא דין ובעלמא דאתי כפי בחינתו ועל ידי כל מצוה ומצוה נמשך מוח ושכל מיוחד לדעת ולהכיר אותו ותברך בבחינה זאת כי לתבונתו אין מספר וכפי היחוד שגורמים למעלה כן נמשך על האדם שפע הדעת שזכה להכיר אותו ותברך. וכימי הספירה שאז צריכין לצאת מממאנת מצרים שנתאחזה בהם מאד על כן צריכין לקבל המחון שלא פסדר כמבאר בפנות. וכנגד כל מוח שצריכין לקבל בכל יום יום בפרטיות, כמו כן יש כנגדו קלפה הקודמת לפרי שהוא בחינת הגדר מלכר דאית על כל יום יום כב"ל. וכפי השנויים הגדולים שבין המחון כמו כן יש שנויים רבים בהגדרים והמחצות שיש על כל יום יום, כי את זה לעמת זה עשה אלקים. ומזה תבין מאלוהי שמשם נמשכין כל מיני הדחיות והבלבולים שבאין על האדם בכל יום עד שנדמה באלו זה היום אינו יום מימי חיי, כי בזה היום יש בו סבה זאת ועפוב זה ובלבול וכו' וכו', כי הכל נמשך משנויים הגדולים שיש בין הימים, כי יכול להיות שאף על פי שבמימים הקודמים התפלל קצת ויהיה לו אוהו ניהא קצת אבל עכשיו קשה ביותר כי יכול להיות שהמימים הראשונים היו בבחינת מחון הגדלות אצלו ששם אין אחיות החיצונים שהם המניעות כל כך

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שמט

אפן להתפלל בראוי אף על פי כן צריך לידע ולהאמין שגם היום הנה הוא יום והוא מגוי וספור בימי חיו ואם אי אפשר להתפלל בראוי בשום אפן בזה היום ישתדל לעשות בו עבודה אחרת, כגון ללמד יותר או לעסק במצות וגמילות חסד או לומר שאר תחנות ובקשות ושיחה בינו לבין קונו וכיוצא ב' ה' ותפדך רצה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות. וברוך ה' יש לנו בכמה להחיות את עצמנו בכל יום ויום בכמה מיני אמוני התורה הקדושה ובכמה וכמה מיני מצות וכו' והעקר שישתדל שלא יטעה חס ושלום, שהיום הנה במל והולך, כי צריך לחשב בכל יום שאין לו כי אם אותו היום לבד בחינת היום אם בקלו תשמעו וכו'":

ט ואחר שסופרים ארבעים ותשעה ימי הספירה זוכין לשבועות שאז הוא עקר קבלת התורה ואז זוכין לקבל בחינת פתח, כמובא בפנות ואותה בדברי אדונינו מורנו ורננו ז"ל (בסיון וא"ו) שכתר הוא לשון המתנה, כמו שכתוב: פתח לי ועיר. ואז הוא תכלית התקון של בחינת הצמצומים בכל הבחינות, כי בשבע שבועות שסופרין מקדם אז מתקנים את הצמצום של המחין שלא יצא המחין לגבול הקדשה שלא יחשב כחשבות רעות בתאות והרהורים ותכמות חיזיונות ותכמות של הכל וכל מיני מחשבות שהוא חוץ לגבול הקדשה

שכלם נמשכין מבחינת זממת מצרים שיוקנו מפגם הצמצום דקדשה שהוא בחינת מלכות דקדשה כי הם מבחינת מלכות הרשעה שכל זה אנו עוסקין לתקן בכל ימי הספירה כנ"ל, וכפי התקון כן נמשך עלינו הארת המחין דקדשה. עד שבשבועות ביום החמישים אז מקבלין המחין בשלמות ונמשך עלינו הקדשה משער החמישים ואז הוא עקר קבלת התורה, אז נתתקן צמצום המחין בבחינה עליונה, הינו כי גם בשמורים מפגם הצמצום הנ"ל שלא להרהר במחשבות חוץ כנ"ל וזוכין למחין דקדשה עדן צריכין לזהר ולהשמר מאד גם בקדשה שלא יצא חוץ לגבול שיש לו, שזהו בחינת האהרה שהזהיר מאד קדם קבלת התורה פן יהרסו לעלות אל ה'. נמצא שצריכין לתקן המחין בשתי בחינות, שהם בחינת שני מיני צמצומים, הינו צמצום אחד בעת שרוצין לקבל המחין שצריכין לתקן הצמצום שלא יצא המחין מגבול הקדשה ולחוצץ שלא יחשב מחשבות חוץ וכו' כנ"ל וזה מתקנין בארבעים ותשעה ימי הספירה כנ"ל. ואחר כך גם בשמקבלין המחין צריכין לתקן הצמצום השני שגם בקדשה לא יצא חוץ לגבול בחינת כפולא מקדח אל תדרש וכו', שזהו בחינת האהרה פן יהרסו לעלות אל ה' וכו' וזה צריכין לתקן בשבועות על ידי בחינת פתח, כי פתח לשון המתנה כנ"ל, הינו שאסור להרס

לעלות אל ה', וכמוכא בדברי אדונינו מרנו ורננו ו"ל מזה בכמה מקומות:

י ואלו שני התקונים צריך גם כל אדם לזהר בהם מאוד מאוד. כי צריך האדם לזהר מאוד בכל יום ויום לצאת חובת היום בכל מה דאפשר פי צריך לידע שכל ימיו מגוונים וספורים ויצטרך לתן דין וחשבון מכל יום ומכל שעה ואין לו בעולמו פי אם אותו היום, שגהו בחינת מצות ספירה כנ"ל, על פן בודאי הוא צריך להיות זרוי גדול בכל יום ויום להתחזק בעבודתו יתברך בכל אשר תמצא ידו לעשות בכחו, אך אף על פי כן צריכין להמתין הרבה עד שיוקם שתהיה עבודתו בשלמות פראוי בבחינת הבא לטהר מסיעין לו אומרים לו המתן כמובא בהתורה 'קרא את יהושע' (בסיון 1) שגהו בחינת כתר כמו שמבאר שם, ענין שם, וענין זה אי אפשר לבאר היטב בכתב ויש בזה שיחות קדושות הרבה שישמענו והבנו מפיו הקדוש ומעט מהם מבארים באיזה מקומות וענין בסוף הספורי מעשיות המתחיל, אף על פי שהאדם צריך להיות זרוי וכו', ענין שם, וזה בחינת לא עליד המלאכה לגמר ולא אתה בן חורין להבטל ממנה. ושני החינות האלה מקבלין בארבעים ותשעה ימי הספירה ושבועות, כי בארבעים ותשעה ימי הספירה סופרין הימים לידע שהימים מגוונים וספורים כנ"ל, על פן צריכין להיות זרוי גדול מאוד

מאד בעבודתו יתברך ובשבועות או מתקנין צמצום השני לכלי להרם הגבול לעלות אל ה' רק להמתין לישועת ה' ^{דף קכ"ב:} תמיד בכל מה שעובר עליו ושלא וגרם לו הנזירות חוץ מהמדה הריסה לגמרי חס ושלום, כי זה כלל גדול שפכל דבר ויבכל מדה שבעולם יש בו טוב ורע והפעל דבר אורב על האדם תמיד ללכודו במקצתו חס ושלום, בכל מיני תחבולות ורמאות וערמוניות שבעולם מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, וצריכין לשום לב אל האמת תמיד ולהסתפל היטב בכל דבר מה יצא מזה פדי שלא יהיה נלכד ברשתו חס ושלום, כי בודאי בתחלה מתבאר הפעל דבר מאוד על האדם למנעו לגמרי מדרך החיים חס ושלום. אך בשהאדם מתעורר קצת ורוצה לשוב לה' להתפלל או ללמוד וכיצא הוא מתפשט כנגדו ומונעו בכמה מניעות ותלישות ובלבולים בלי שעור עד שפכה פעמים גם בשמתפלל ולומד אין העבודה בשלמות פראוי, בפרט שפכה זמנים ועתים מבלבל אותו לגמרי מחמת מרדת הפרנסה וכיצא, ולא די לו בזה כי אם עוד אורב עליו כאלו אפס תקנה חס ושלום, כאלו אי אפשר לו עוד להתקרב לה' יתברך פראוי מאחר שעוברים ימים ושנים ועדין הוא רחוק כמו שהוא רחוק, וכאמת גם זה הוא תחבולות הפעל דבר וגם זהו בחינת מה שמבאר בהתורה הנ"ל שהפעל דבר

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שנה

מתלבש את עצמו במצות שמכנים בלבו התרשלות וחלישות על ידי המצות והיראה שלו שהוא מתלבש בהם כאלו הוא רוצה בתקנתו ומוכיח אותו על ידי שהוא רחוק כל כך, ובאמת פגנתו להרע למגעו ולהחלישו גם ממעט עבודתו שרוצה לעסק בה:

על פן כל מי שרוצה לנכס בעבודת ה' צריך לנהר מאד לאחזו בשניהם. בכחינת טוב אשר תאחזו בזה וגם מזה אל תנח ידך וכו', דהינו להיות זריז גדול מאד מאד בעבודתו ותברך ואת כל אשר תמצא ידך לעשות בבחך עשה בזריזות גדול דבר יום ביומו ולא לדחות מיום ליום חס ושלום וכנ"ל. ואף על פי כן צריך להמתין הרבה הרבה שאפלו כשרואה שאין עבודתו בשלמות ואפלו אם לפעמים אינו יכול לעשות כלל, אף על פי כן ימתין ויצפה לישועת ה', כמו שכתוב: אך לאלקים דומי נפשי וכו' אך אל אלקים דמיה נפשי וכו'. וכתוב, טוב ויחיל ודומם להשועת ה'. וזה בחינת שמיירת התורה, כמו שכתוב: שמור ושמעת. וכתוב, לשמור מאד ולעשות וכו'. פי צריכין שמיירה גדולה מאד מתחבולות הפעל דבר בכל האפנים והבחינות עד שזוכה לעשות ולקיים את כל דברי התורה, ושמיירה לשון המתנה, כמו שכתוב: ואביו שמו את הדבר, הינו שאי אפשר לזכות לקיים את כל דברי התורה בשלמות ולדבק בו ותברך באמת

כי אם על ידי בחינת שמיירה והמתנה, פי צריך להמתין הרבה עד זוכה למה שזוכה. פי אפלו מי שזוכה לעבודת ה' בראוי ועוסק הרבה בתורה ותפלה ומעשים טובים צריך גם כן להמתין הרבה עד זוכה לשלמות בראוי פי עקר תכלית העבודה הוא להפיר אותו ותברך כמו שאיתא בזהר הקדוש בגין דישתמודעין לה ולזה צריכין להמתין הרבה. אך לא היה לנו פח להמתין כל כך פי כפי הנקדה טובה שבלב כל אחד מישראל הוא בוער ומתלהב מאד להפיל בו ותברך ולדבקה בו. על פן ברחמיו נתן לנו את התורה הקדושה פי היא חיינו וארץ ימינו, כי על ידי התורה יש לנו בטהרה להחיות עצמנו כל הימים אשר אנו ממתינים לישועתו להפיל בו ותברך בשלמות, פי התורה היא אהדתו ותברך ועל ידי התורה בעצמה אנו זוכין לבוא אל התכלית האמתית לדבקה בו ותברך. אך גם מי שאין עבודתו בשלמות ואפלו אם נדמה לו שיעדין הוא רחוק לגמרי ואפלו אם הוא באמת כך אף על פי כן צריך להמתין ולצפות לישועתו ולהחיות את עצמו בתוך כך בכל מה שיוכל פעם בתורה פעם בתפלה פעם בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו פעם בשיחה עם חברו או רבו פעם בעשית איזה מצוה וגמילות חסד פעם ברצון וכסופין והשתוקקות שזה העקר, כמבאר בדבריו ו"ל שעקר הוא הרצון וכו' וכתוך כך

לוקדין כאלו לוקדין ומתפללין כאלו וכו',
ענין שם:

שנה נמשך מבחינת פתר שמקבלין
בשבעות שהוא לשון המתנה כנ"ל וזהו
בחינת גאלה האחרונה שאין לה הפסק.
כי משזוכין לזה לבחינת המתנה או בודאי
יזכה לגאלה שלמה מגלות נפשו. כי
בודאי סוף כל סוף ישוב אל ה' וירחמנו
כי חסדי ה' לא תמנו וכו'. ועל זה נאמר
(בבבא ב), על משמרתו אעמדה ואתנצבה
וכו' כי עוד חזון למועד וכו'. אם
יתמקמה חפה לו וכו', שנהו נאמר על
הגאלה האחרונה, וזהו גם ככל אדם
ובכל זמן, כי עקר הגאלה היא גאלת
הנפש שאף על פי שצריכין למחר מאד
למלט נפשו מפני שצריך להמלט אף על
פי כן בשרואה שמתעבב גאלתו הרבה
צריך להתחזק להקמתו הרבה לישענתו
עד יקור וירא ה' משמים, כמו שכתוב:
ואני תמיד ארחל. וכמו שהוא בענין
הגאלה הכללית של ישראל שבודאי
צריכין בכל יום לפל על פניו ולבכות
 ולהתחזן הרבה לפניו ויתברך שיהיה
גאלתנו תוך ומיד כי ארד עלינו הגלות
 וכשל פח הסבל, ואף על פי כן בשרואין
 שמתארד הגלות אף על פי כן צריכין
 להקמתו עוד ועוד, כמו שכתוב: אם
 יתמקמה חפה לו כי בא יבא לא יאחר.
 כן היא בפרטיות בכל אדם אף על פי
 שצריך לבכות הרבה לפני ה' ויתברך
 ולהתחזן לפניו על נפשו שגאלנה מהרה
 מתאות עולם הזה והבליו. אף על פי כן
 בשרואה שמתמקמה הדבר הרבה צריך

יא וזה בחינת גאלה ראשונה וגאלה
אחרונה שאין לה הפסק, כי
אין אחריה גלות שהם בחינת פסח
ושבעות, כי פסח הוא בחינת גאלה
ראשונה שאו אוכלין מצה שהוא בחינת
חפזון, כמו שכתוב: שבעת ימים תאכל
עליו מצות כי בחפזון יצאת וכו'. וזה
בחינת זריזות שצריכין להדרו מאד
בעבודת ה' בזריזות גדול ולא לרחות
מיום לחברו חס ושלום, שנהו בחינת
ספירת העמר כנ"ל. ועל כן מאז מתחילין
תקף לספר ארבעים ותשעה ימי הספירה,
כמו שכתוב: וספרתם לכם ממחרת
השבת, שתלתה התורה מצות ספירה
במחרת השבת שהוא יום ראשון של
פסח שנקרא שבת כמו שפרש רש"י, כי
בימי הספירה אנו ממשויכין עלינו המחין
של פסח שהם בחינת זריזות, בחינת
חפזון (רק שפסח מקבלין כל המחין בבת אחת ובספירה
מקבלין אותן המחין בעצמן בתדרגה בכל ימי הספירה וכו').
אבל שבעות, שהוא קבלת התורה, הוא
בחינת גאלה האחרונה שנאמר בה, כי
לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו וכו'.
ועל כן מביאין או שתי הלחם מתמיץ
דיקא, כמו שכתוב: תמיץ תיאפינה וכו'.
ותמיץ הוא באחור הימן בחינת המתנה,
הינו שצריכין לקלי להרם לעלות אל ה'
רק בגדל הזריזות יהיה זהיר לאחו גם כזה
להקמתו הרבה בבחינת אומרים לו הקמתו

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שנג

להחזיל ולהקמתין הרבה זמנים אחר זמנים אולי יראה ה' בעניו כי לא לעולם יריב ולא לנצח יקצף וקצף על פי שהמניעה מצדנו מחמת שאין אנו הגונים במעשינו פראוי ואפלו אם הוא כמו שהוא אף על פי בן כל זמן שתולה עיניו למרום ושומר ומצפה ומקמתין לישועתו ותפוד על ידי זה בעצמו יחוס ויחמול עליו ה' ותפוד ויקרבהו לעבודתו באמת ותתפד הכל לטובה:

יב וזהו (דקניה לא) "כי יש יום קראו נצרים בהר אפרים כו". ופרש רש"י לשון שמירה, כלומר יש יום שיקראו אותם ששקרו התורה ויאמרו קומו וכו', עין שם. הינו כי מי שהוא נוצר ושומר ומקמתין לישועת ה' כנ"ל בודאי יש לו יום כי סוף כל סוף יגיע היום שהוא מצפה שיזכה להתקרב אליו ותפוד בחינת פי יש יום קראו נצרים בהר אפרים קומו וינעלה בחינת יום הוא ועדיף יבא שנאמר גם בן על הגאולה האחרונה, (כמו שפרש רש"י שם) שהוא בחינת שבועות שהוא גמר תקון הספירה, כמו שכתוב: תספרו חמושים יום. שכל הארבעים ותשעה ימים סופרים כדי להגיע ליום החמישים שהוא שבועות שאז זוכין לבחינת בטר שהוא בחינת המתנה, שהיו בחינת שמירת התורה כנ"ל. כי באמת עקר תקון בחינת הספירה הוא בשזוכין לשבועות שהיא בחינת המתנה כנ"ל, הינו כי בחינת ספירה הוא שצריך האדם כל ימי חייו

לזכר מאד מאד בכל יום יום שהוא מניו וספור במספר ובחשבון כדי שיתגבר לעסק בו בעבודת ה' כל מה שיוכל וכנ"ל. אבל אחר כל אלה אפלו שהוא ממארי החשבנה וחושב עם עצמו בכל יום וזכר ויודע היטב שימיו מניימים וספורים וקצובים, אף על פי בן מנדל התגברות הסמרא אהרא שמתגברת כנגד התקשה מאד בכל מיני תחבולות כי את זה לעמת זה עשה אלקים, ובפרט כנגד מי שרצה לבסס בעבודת ה'. על בן יכול להיות שאף על פי בן התגבר כנגדו הפעל דבר חס ושלום, ויבלבל עבודתו חס ושלום, ולא די לו בזה כי אם שירצה חס ושלום, על ידי זה להסתר ימי ספירתו לומר לו מה בצע שתספר את ימיו בכל עת ותחשב על אחריתך בכל יום מאחר שאתה רואה שעם כל זה איך פועל להיות כרצונו ותפוד באמת כי נשתה גבורתך ויצרך תוקף רחמנא לצלן, אבל אם משכיל על האמת לאמתו יאמר וישיב ללבו ואם בן וכי משום הא אהרל לגמרי חס ושלום, לספר את ימי, הלא אף על פי בן יבוא קצי ואגרה לתן דין וחשבון מכל יום יום על בן אף אם יעבר עלי מה אני על משמרתו אעמוד לשמר ולצפות ולהקמתין לישועת ה'. ובתוך כך אחטף מעבודת ה' כל מה שאוכל בכל יום ויום מעט או הרבה בבחינת חטף ואכל חטף ושתה דהאי עלמא דאגן פה כפי הלולא דמאי, שנאמר על אכילת

תורה ומצוות שנקרא אכילה, כמו שפתיב: לכו לחמו בלחמי. וכשיהיה חוק ואמין בדרך זה שימנה ויספר את ימיו אף על פי שגדמה לו שאינו יוצא חובת היום ואפלו אם האמת הוא כך, אף על פי כן לא יסתר ספירתו בשביל זה, כי אף על פי כן אף על פי שאינו יוצא די חובתי בכל יום אף על פי כן ימי מנויים וספורים ועל כן אני מחייב לשום כל לבי ומגמתי ותקותי להמתין ולצפות לישועת ה' וכנ"ל. ואז דיקא ויכל לקיים בחינת מצות ספירה כל ימיו. נמצא שדיקא על ידי בחינת ההמתנה שהוא בחינת שבעות וכול להמשך על עצמו בחינת מצות ספירה כל ימיו כי זכה לחשב על ימיו בכל יום ולחמם מה שיוכל מאחר שחושב על אחריותו בכל יום ואז בודאי זכה שגגיע יום ישועתו שיתקרב לה' ותפרך בבחינת פי יש יום קראו נצרים, נצרים' דיקא, שהוא לשון שמירה והמתנה כנ"ל:

יג וזה בחינת דיני שומרים שכל השומרים צריכין לשבע אפלו על טענת ספק, שבעה דאורייתא מה שלא מצינו כן בכל התורה, כי אין שום שבעה דאורייתא על טענת ספק (ואף על פי שער אחד מחייב שבעה אפלו טענו בספק, על פי העד, תשובתי בצדו כי שם יש טענת ודאי של העד ועקר חייב השבעה מחמת דברי העד שיועד בודאי אבל שומרים חייבים שבעה דאורייתא על טענת ספק למפרע):

כי עקר השמירה הוא לשמור הדבר מפל מיני הנזקות וכל מיני הנזקות באין מבחינת מלכות הרשעה, שהוא בחינת עשו שבעה את הכבוד שהוא בחינת כסילות, בחינת לא יחפץ כסיל בהבונה. כי מלכות הרשעה בחינת עשו הוא בחינת חזיר הער, בחינת חית קנה שהם בחינת מוזקו עלמא שמשום באים כל הנגבות והגולות וההחששות וכל מיני הנזקות שבעולם, כי מלכות הרשעה הם בחינת כסילות כנ"ל שמשום באים כל הנזקות, כי הדעת שומר מפל הנזקות ועל ידי כסילות באים כל הנזקות כמו שכתב אדוננו מורנו ורבונו ז"ל בספר הא"ב ב'שאתה עושה איזה הנזק ידוע להו' לך שפגמת בדעת. ועל כן עקר השמירה על ידי בחינת מלכות דקדשה כשזוכין להגביר מלכות דקדשה על מלכות דסמרא אחרא שעל ידי זה מכניעין ומבטלין כל הנזקות שבאין מבחינת מלכות דסמרא אחרא כנ"ל. ועל כן מלכות הוא בחינת שמור, (פדיוע פיחר וכתבי הא"י ז"ל בענין גבור ושמור גבור לקרא ושמור לנקא שהוא בחינת מלכות פדיוע) כי עקר השמירה על ידי בחינת מלכות וכנ"ל. ועל כן עקר השמירה הוא על ידי התורה שעל ידי זה מנבירין מלכות דקדשה על מלכות דסמרא אחרא שעל ידי זה מבטלין כל הנזקות כנ"ל, כי על ידי התורה שעל ידי זה נותנין פח למלכות דקדשה שהיא בחינת תקון צמצום המחין, בחינת נו"ן,

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שנה

על ידי זה נמשך הארת השכל והחכמה שהוא החיות של כל דבר שהוא בחינת ח' ואז זוכין להסתפל על השכל שיש בכל דבר שבשכלם, להתקרב על ידי זה לה' ותפוד, שזהו בחינת שמש בחינת יעקב שזכה לפסוקה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל ואז נשמרין מכל ההזקות, כי אור יום בחינת שמש שהוא בחינת אור השכל מציל מכל ההזקות, כי כלל מזיקי עלמא, אין להם שליטה באור יום, כי כל שליטתם הוא רק בחשך ובליילה, כי בו תרמש כל חיתו יער. וכמו שכתוב: חתר בחשך בתיים יומם חתמו למו וכתוב, ובליילה יהי כנבב, ועל פן על ידי התורה שעל ידי זה זוכין להסתפל על השכל שבכל דבר שהוא בחינת אור יום על ידי זה נצולין מכל ההזקות ועל פן על ידי זה מתגבר מלכות דקדשה שהיא בחינת שמור שהיא בחינת עקרת הבית ששומרת כל חפצי הבית מכל מין הזקות וכנ"ל. נמצא שעקר השמירה על ידי התורה וזה בחינת בהתהלכך תנחה אתך בשכבך תשמור עליך וכו'. וכתוב, מזומה תשמור עליך תבונה תנצרכה, כי התורה שומרת מכל מזיקי עלמא כנ"ל, ועל פן באמת אמרו רבותינו ז"ל לעגון דינא תלמידי חכמים אינם צריכים גטירותא, כי התורה שומרת אותם, כמבאר הדיו לעגון שאין התלמיד חכם צריך לתן לצרכי שמירת העיר:

יד כי באמת קשה מאד לשמור שום דבר, כי יש כמה וכמה מיני הזקות שאי אפשר לשמור מהם כי אם בישיבת ה', וכמו שכתוב: אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. ועל פן עקר השמירה על ידי התורה נכנ"ל. ועל פן באמת אמרו רבותינו ז"ל, הרחק מן הפקדונות, כי השמירה קשה מאד כנ"ל, כי עקר השמירה הוא במקום דשכיח הנקא שאז מוסרין הדרך לשמור לשמר, אבל השמירה מהזקות קשה מאד כי המזיקי עלמא הם אורבים תמיד על כל דבר, כי הם פגגו מלכות דקדשה שהיא בחינת מדרגה התחתונה של הקדשה, שהיא בחינת שמירה, מחמת שהיא סמוכה אל החיצונים, והם אורבים פגגדה תמיד לקלקל ולהזיק חס ושלום את הדיברים והחפצים שהיא שומרת אותם, כשמוצאין איזה פעם חס ושלום, שעל ידי זה יש להם כח להתגבר פגגדה חס ושלום. ועל פן יש להאדם מלחמות גדולות בכל פעם, ובפרט בעניני עבודות החיצוניות שהם ממוזגו וחפצו של האדם, כי יש בהם קדשות וניצוצות רבים מאד, אבל מחמת שהם בבחינת חיצוניות בחינת צאתך, (כמו שמבאר בהתורה כי תצא לפלמטה בסימן ע"ב) שישם סמוכים החיצונים ממש שהם אורבים ליגק משם ולהשחית ולקלקל חס ושלום, ועל פן קשה על האדם לשמור אפלו חפצי עצמו, מכל

שפן שצריך להרחק מלקבל עליו שמירת פקדונות של אחרים, כי עקר השמירה בתקנה הוא שיתפכל על הדבר בעיניו היטב ולא יעלים עון ממנה, הינו שצריך להסתפל על השכל שיש באותו החפץ ולקשרו אל השכל והדעת האמתית שעל ידי זה עקר השמירה כנ"ל. וזה בודאי קשה על האדם, כי זה עקר המלחמה של האדם בזה העולם שלא יהיה נמשך אחר גשמיית הדבר רק להסתפל על השכל שיש בכל דבר:

טו ועל פן כל השומרים צריכים שבועה דאורייתא אפלו על טענת ספק,

כי אנו חושדים אותו שפגם בהשמירה על ידי איזה פשיעה או שליחות יד וכו' מחמת שהשמירה הוא בבחינת עבודות החיצוניות במקום שסמוך אל החיצונים ששם הם נאחזין מאד על פן קשה להיות נשקר מאחזתם שמושם באים כל הפשיעות ושליחות יד וכל ההכחות והתקנות וכו'ל. ועל פן תקף שגשעה שומר חל עליו שבועה דאורייתא מיד אפלו על טענת ספק, כי השבועה היא בחינת התקשרות, כי השבועה היא בנקיטת חפץ שהוא הספר תורה שעל ידי זה עקר תקון השמירה כנ"ל, כי עקר תקון השמירה הוא על ידי שמקשרין החיצוניות אל הפנימיות, דהינו בשמסתכלין על השכל שיש בכל דבר שהוא עצם הפנימיות שנה זוכין על ידי התורה כנ"ל. ועל פן כל שומר צריך

לשבע כי אין אנו מאמינים לו על השמירה שהיתה פראי כי אם על ידי השבועה בנקיטת חפץ שהוא התורה שעל ידי זה מקשרין הכל אל הפנימיות השכל שיש בכל דבר שעל ידי זה עקר תקון השמירה בשרשה וכו'ל:

טז וזה שקראה התורה את השומר בעל הבית, כמו שכתוב: "ונקרב בעל הבית אל האלקים". ופרש רש"י שהוא השומר שנקרא בעל הבית. ולקאורה תמוה הלשון מדוע נקרא השומר בעל הבית. הלא אם מסר לו החפץ לשמורו בחוץ נהג בו גם פן כל דיני השומרים ומדוע יהיה נקרא בעל הבית, גם הלא עקר הבעל הבית הוא בעל החפץ ואך יקרא עתה את השומר בעל הבית בשביל אותה השעה שגשעה שומר עליו. אך בזה רמזה לנו התורה הקדושה טעם כל דיני השומרים שהחמירה עליהם התורה לשומר היטב מאד, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל וכלם צריכים לשבע שבועה דאורייתא בנקיטת חפץ. כי על זה מחמת שנה השומר חגר מתניו להיות געשה בעל הבית על זה החפץ, דהינו לקשר החיצוניות אל הפנימיות שהוא פנימיות השכל שיש בכל דבר שהוא שרש הדבר וחייתו שמושם עקר השמירה כנ"ל, ועל פן נקרא בעל הבית בודאי, כי הבית של האדם הוא בבחינת פנימיות נגד מקומות שבחוץ, ועקר בנגן הבית הוא בשביל שיקנום בו מחוץ לפנים, האדם עם כל

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שנו

הפציו, ועל פן הבית הוא מקום משמר
כי עקר השמירה על ידי בחינת פנימיות,
דהינו על ידי שמכניסין כל דבר מחוץ
לפנים ומקשרין אותו לשרשו שהוא
החכמה שהוא עקר הפנימיות כנ"ל. ועל
פן צריכין לבנות הבית בחכמה, כמו
שכתוב: בחכמה יבנה בית ובתבונה
יתבונן וכו'. הינו שצריכין לבנות הבית
לשם ה' כדי לעסוק בו בחכמה האמתית
שהיא התורה הקדושה, כי כל אדם צריך
לכונן בבנין ביתו שכמו שבגשמיות הוא
בונה מחצות הבית כדי שיהיה לו מקום
לכנוס בו מחוץ לפנים הוא וכל הפציו,
כמו בן ברוחניות יכניס הכל מחוץ לפנים
שיעלה כל הדברים מבחינת חיצוניות
וקשר אותם אל הפנימיות שהוא
החכמה, שהוא שרש הכל, כמו שכתוב:
כלם בחכמה עשית. ועל פן זה השומר
שחוגר מתניו לשמר הדבר הוא נקרא
בעל הבית, כי זה עקר בחינת השמירה
ששומר הדבר מפל מיני הוקות שבאין
מחוץ, דהינו ממוניק עלמא שנקראים
חיצונים, כי עקר אחיותם בחוץ בבחינת
חיצוניות, וזה השומר צריך לשמר הדבר
מהם ולקשרו ולהעלותו אל הפנימיות
שהוא בחינת בית ועל פן נקרא השומר
בעל הבית. ומחמת שזהו עבודה קשה,
כי זה עקר זיעת ועבודת כל אדם בזה
העולם להעלות ולקשר הכל מבחוץ
לפנים על ידי עבודת התורה והמצות,
בפרט שמירת הפצים וממונו של אדם

שהוא בעצמו בחינת עבודת חיצוניות
כנ"ל, על פן השמירה קשה מאד, כי
מחמת שעקר אחיותם בפצים וממונו של
האדם, ובפרט כי בשנותניו הדבר לשמר
הוא בודאי במקום ששכיח הנקא וכנ"ל,
על פן קשה על השומר מאד שיצא ידי
חובת השמירה שיהיה ראוי להיות נקרא
בעל הבית על החפץ, דהינו שיקשר
החפץ מבחוץ לפנים, שזהו בחינת בעל
הבית כנ"ל, על פן הפילה התורה עליו
שבועה בנקיטת חפץ שהוא התורה שעל
ידי זה מקשרין הכל לשרשו כנ"ל. וזהו:
ונקרב בעל הבית אל האלקים. בעל
הבית דיקא, כי קריבה זו לשבועה, כמו
שדרשו רבותינו ז"ל, ועל פן קוראין כאן
בשם בעל הבית, כי בשביל זה צריך
לשבע מחמת שעקר תקון השמירה הוא
בבחינת בעל הבית לקשר ולהעלות
מבחוץ לפנים שזהו קשה מאד על פן אין
אנו מאמינים לו כי אם על ידי השבועה
בנקיטת חפץ וכנ"ל. וזהו: ונקרב בעל
הבית אל האלקים, כי צריך לקרב
להעלות הכל אל האלקים שהוא יתברך
בורא הכל בחכמתו והוא שרש הכל
וכנ"ל:

זו וזהו בחינת שמירה בבעלים שפטור
מהכל, שהוא פליאה גדולה על
פי פשוטו מפני מה יהיה פטור השואל
בשביל שהבעלים עשו לו טובה ויהיה
בתחלה והשאלו את עצמו גם בן אליו.
אך הכל על פי הנ"ל כי עקר השמירה

חושן משפט

בבחינת חיצוניות נגדם מאחר שפבר געשה נגדם בבחינת פנימיות מאחר שהם עמו במלאכתו בשעת השאלה והם מתויבים לשמור לו חפציו, שהוה בחינת חיצוניות נגדו וכנ"ל, כי עקר חיוב השמירה הוא בבחינת חיצוניות כנ"ל על פן שמירה בבעלים פטור:

וזה בחינת מצות מזוזה שהיא שמירה להבית כי המזוזה קובעין אצל הפתח שדרך שם נכנסין מחוץ ולפנים ושם צריכין שמירה גדולה מהחיצונים הנאחזין בחוץ על פן צריכין לקבוע מזוזה שם אצל הפתח. כי המזוזה היא בחינת כלליות התורה כי נכתבין בה שתי הפרשיות שמע והיה אם שמוע שהם קבלת על מלכות שמים ועל מצות שהם כלל כל התורה כלה שעל ידי זה מכניעין מלכות הרשעה שהיא בחינת פסילות שמשם אחיות כל החיצונים ומזיקי עלמא, ומכניעין ומכבלין כלם ומגבירין מלכות דקדושה וזוכין לקשר הבית עם כל אשר בו, אל עצם הפנימיות שהוא חכמת התורה הקדושה שעל ידי זה עקר תקון בנן הבית, בבחינת בחכמה יבנה בית כנ"ל. כי התורה היא בבחינת בית, בחינת בית דבראשית, גם תבת בראשית הוא ראש בית כמו שאיתא בתקוני זהר, כי עקר בנן הבית צריך להיות בחכמה שהוא התורה שעל ידה מעלין ומכניסין הכל מחוץ לפנים, ומקשרין כל דבר אל השכל והחכמה שיש בו שהוא פנימיות

בבחינת חיצוניות כנ"ל ובעל החפץ נגד השומר הוא בבחינת פנימיות, כי בכל דבר ובכל דרגא יש בחינת פנימיות וחיצוניות, וכל בחינה הנבנה מחברו הוא בבחינת פנימיות נגד הנמוך ממנו. ועל פן בעל החפץ הוא בבחינת פנימיות נגד השומר או השואל שחל עליהם השמירה שהוא בבחינת חיצוניות ועל פן שמירה בבעלים פטור. ודוקא בשיהיה בעל החפץ עמו במלאכתו בשעת השאלה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי מאחר שזה בעל החפץ פבר געשה שומר לגבי חברו נמצא שנעשה בבחינת חיצוניות נגד חברו וחברו הוא בבחינת פנימיות נגדו וכנ"ל. על פן אחר קוד בשחברו זה חור ושאל מזה השומר איזה חפץ שוב אין חל עליו חיוב השמירה מאחר שהוא בבחינת פנימיות נגד בעל החפץ הזה, כי זה בעל החפץ פבר געשה שומר אצלו ונרד לבחינת חיצוניות והוא כנגדו בבחינת פנימיות, על פן שוב אי אפשר שיחול עליו תורת השמירה, כי עקר כל דיני חיוב השמירה הוא רק מחמת שהשומר התחייב את עצמו לצאת לחוץ ולהעלות ולקשר החפץ מחוץ לפנים שהוה עקר בחינת השמירה. נמצא שעקר חיוב השמירה הוא בבחינת חיצוניות ומאחר ששאל בבעלים שהבעלים משעבדים אליו לשמירה והם בבחינת חיצוניות נגדו, שוב אין חל עליו חיוב השמירה, כי אי אפשר שיהיה הוא

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שנט

תק"ח

וחייתו כנ"ל. נמצא שהמוזזה היא בחינת התגברות מלכות דקדושה (וכן איתא בסתמים שמוזזה בגיטוריא אה"י שהיא בחינת מלכות דקדושה כדו"ע שפגשנו על מלכות הרשעה שהיא בחינת כסילות וכו') כנ"ל. וזה בחינת ומחינו לה פאלוותא דחקיק עליה שמות וכו'. כי המוזזה היא בצורת מקל והיא בלה שמות הקדושים ועל ידי זה מכניעין הפסילות וכו' שלא יתאווו בהבית רק הבית יהיה גשומר ונתקיים על ידי החכמה בבחינת בחקמה יבנה בית וכו"ל:

שמור הוא בחינת נוקבא, בחינת מלכות כנ"ל, כי שם עקר השמירה, כי שם צריכין לשמר עצמו ביותר מאחיות החיצונים שהם סמרא דמותא, כי הם עלמא דפרודא שרוצים להפריד בין הפנימיות ובין החיצוניות שהם בחינת גוף ונפש. על כן הזהיר אותנו ה' ויתברך מאד על שמירת התורה, כמו שכתוב: ונשמרתם מאד לנפשתיכם וכו' כי היא תיכם וכו'. כי עקר החיים על ידי התורה שעל ידה מקשרין החיצוניות אל הפנימיות שזה עקר החיים. וזה בחינת ראה חיים עם האשה כו', כי שם עקר האזהרה להמשיך חיים לשם מחמת שהיא סמוכה להם, על כן צריכים לשמר עצמו מאד על פי התורה לראות חיים עם האשה דיקא, כי זה עקר החיים בשמקשרין ומעלין בחינת אשה שהיא בחינת גוף בחינת חיצוניות אל הפנימיות שהיא החכמה וכו"ל, וזהו שתמהו רבותינו ו"ל לענן מוזה: גברי בעי חיי גשי לא בעי חיי, הלא אדרבה, עקר החיים צריכין להמשיך לשם דיקא בבחינת ראה חיים עם האשה וכו"ל:

יח וזהו שנקמך "למען ירבו ימיכם וכו'" לפסוק "וכתבתם על מוזהות וכו'", כי על ידי המוזה גמשיך חיים ואריכות ימים כמו שדרשו רבותינו ו"ל, מוזהות זו מות, כי עקר החיים על ידי שמקשרין הדבר לשרשו שהוא החכמה, שהוא חייתו ופנימיותו, כמו שכתוב: החכמה תחיה. על כן על ידי המוזה שקובעין אצל פתח הבית שעל ידי זה יכולין להכניס מחוץ לפנים ולקשר הכל אל החכמה כנ"ל. על כן על ידי זה נמשך חיים בודאי, כי משם עקר החיים כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל לענן שהנשים חיבות מוזהות, דכתיב, למען ירבו וכו' גברא בעי חיי גשי לא בעי חיי בתמיה, הינו כי עקר החיים הוא חבור הגוף והנפש ועל כן עקר החיים באמת הוא בשמקשרין החיצוניות אל הפנימיות שהם בחינת גוף ונפש, שזהו בחינת מוזה כנ"ל ועל ידי זה עקר השמירה כנ"ל. ועל כן

יט ועל כן יעקב אבינו הכרח להיות שמור אצל לבן ועל ידי זה דיקא וכה לזווגי שהיא יראת ה', כמו שכתוב: "ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר". כי יעקב ברח מעשו, מחמת שלקח ממנו בחכמתו הבכורה והברכה, כמו שכתוב: ויעקבוני זה פעמים, ותרגם

שום אחיזה בקדשת השכל. ואז זכה יעקב לזכויות שהיו השכל. ואחר כך לקח ממנו גם הזכויות ועל כן הרה לעשו מאד, ואמר: הכי קרא שמו יעקב וכו' את זכויותי לקח והנה עתה לקח זכויותי. כי עשו סבר שהוא זכויות הזכויות לעקב, שהוא השכל והוא יקח לעצמו הזכויות הנשמיות שהוא כל העשירות ואכילה ושתיה, אבל באמת הכל שייך לעקב, כי עקר חיות של כל העשירות וכל הדברים שבעולם הוא רק מהשכל והחכמה ומאחר שיעקב זכה להחכמה שהיא עקר החיות בודאי מניע לו ממילא גם הזכויות והעשירות וכל טוב הנשמיות, כי הסוס טפל לרובב, ועל כן באמת אמר יצחק, גם ברוך יהיה, וכמו שפרש רש"י שם שהיה יצחק חרד וכו' עד שאמר לו עשו שלקח ממנו הזכויות אז אמר אם כן בדין זכויותי אלה גם ברוך יהיה, הינו כי מאחר שיעקב לקח ממנו הזכויות, שהיא השכל, בודאי מניע לו גם כל הזכויות הנשמיות, כי הנשמיות טפל וכתל אל הרוחניות שהוא החיות של כל דבר וכו'. ואז ברח יעקב אל לבן לקח אשה משם ושומר את צאנו בשביל זה. כי יעקב אחר שזכה אל הזכויות והזכויות אבל ראה שיעדין הוא מלחמה גדולה לקשר שניהם יחדו תמיד שיקשר תמיד החיזוניות אל הנשמיות, ועל כן הלך תחלה לבית שם ועבר ועסק שם בתורה ארבע עשרה שנה, כי עקר ההתקשרות

אונקלוס, ונחמני. כי הזכויות היא בחינת השכל, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם. כי עשו בזה את הזכויות, שהיא השכל, ומכרה בשביל תאוות אכילה, כי לא יחפץ בסיל בתבונה, כי לא האמין שיש בכל דבר נשמיות שהיא עקר חיותו וצרכיו לקשר כל דבר לשרשו שעל ידי זה זוכין לחיים נצחיים. והוא לא האמין בזה ועל כן אמר, הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה, כי לא בחר בחיים ואמר שהוא הולך למות, כי הוא מעלמא דפרודא שהוא סטרא דמותא ואינו מאמין בחיים אמתיים שיכולין לקשר כל דבר לשרשו שהוא עקר החיים לנצח ועל כן בזה הזכויות שהיא עבודתו של מקום שהיתה בתחלה בבכורות. כי על ידי הקרנות מקשרין ומעלין הכל לשרשו ועל שם זה נקרא קרן פדיע. והוא כפר בזה ואמר שהוא הולך למות, כי לא האמין בחיים נצחיים. כי יעקב בחינת כלל ישראל מאמינים שעקר החיים הוא לעתיד שנופה לחיים נצחיים על ידי התורה והמזוות שעל ידי זה מקשרין הכל לשרשו שהוא עקר החיים לנצח. אבל עשו לא האמין בזה ואמר שהולך למות מיתה עולמית ולמה זה לי בכרה שהוא בחינת השכל, בחינת עבודת הקרנות לקשר הכל לשרשו, כי כפר בזה ממת תאוות לבו כי לא יחפץ בסיל בתבונה, ועל כן אמר יעקב, מכרה כיום את בכורתך לי כדי שלא ישאר לעשו

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שסא

על ידי התורה כנ"ל. וכשצא משם פגע במקום שהוא מקום הבית המקדש שישם עולין כל התקבנות, ששמעליו כל הדברים שבעולם לשרשן, ושם עקר התקשרות ועלית כל הדברים לשרשן פדוע, ועל פן ראה שם סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמיקה, הינו שראה שהאדם וכל התלוי בו ונגלה אליו הכל בכחינת סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמיקה, כי כל דבר יש לו שרש למעלה ואף על פי שבכאן הדבר מצב ארצה, כי מלכש בארציות וגשמיות, אבל ראשו מגיע השמיקה, כי יש בו חכמה ושכל שהוא בכחינת ראש שמוגיע עד לשמים למעלה למעלה וצריכין לקשר הכל לשרשו, ועל פן הבטח אז על השמיקה, כמו שכתוב: "והיה אנכי עמך ושמרתיד" וכנ"ל, כי שם עקר השמיקה בשצריכין לקשר החיצוניות אל הפנימיות וכנ"ל. ואז הלך לבית לכן ונגעשה שומר דיקא, כי על ידי השמיקה ששמר פראוי בתכלית השלמות על ידי זה תקן בכחינת מדת השמיקה בשרשה, הינו שזכה לשומר כל חפציו העולם מאחיות החיצונים, רק לקשר כל החיצוניות אל הפנימיות וכנ"ל. ועל ידי זה זכה לזווגו, כמו שכתוב: "ובאשה שמר", כי היא בכחינת שומר כנ"ל, כי שם עקר השמיקה כנ"ל:

כ ועל פן שלח יעקב לעשו, "כה אמר וכו' עם לכן גרתי ואחר עד עתה". ודרשו רבותינו ז"ל, ותרג' מצוות

שמרתי ויהי לי שור וחמור צאן וכו', הינו ששלח לעשו שאין לו עוד פח לקמרג עליו, כי כבר קנים כל התורה פלה בעת השמירה בששמר צאן לכן וקשר כל החיצוניות אל הפנימיות ועל ידי זה, ויהי לי שור וחמור וכו'. ויהי לי' דיקא, כי יעקב הוא בעצמו השכל כנ"ל, הינו שקשר הכל אליו לבחינת השכל שהוא בכחינת יעקב. ומאחר שזכה לזה בשלמות לקשר כל הדברים לשרשו שוב אין לו להתרעם ולקמרג עליו וכמבאר שם בהתורה הנ"ל שעל ידי התורה נתעלה החן והחשיבות אצל הכל וכו'. וזהו: ואשלחה להגיד לאדוני למצא חן בעיניך, חן' דיקא, כי על ידי התורה שעל ידי זה מקשרין הכל אל השכל ונתחבר החיות עם הגו' נעשה בכחינת חן ואז עקר החן והחשיבות אצל ישראל וכלם בטלים אליהם. וזהו שאמר לו גם כן ב' בשפגע בו: הילדים אשר חנן וכו', כי אז דיקא הודיע לו שהילדים שלו שהם כלל ישראל המשיך בכחינת חן, כי הם וקשרו הכל לשרשן על פן אין לו שום פח עליהם וכנ"ל:

כא וזה בכחינת פרה אדמה שנסמכה למחלקת קרח. ואיתא בפסיקתא: למה נסמכה פרשת פרה אחר מחלקת קרח וכו' והוא לא ידע חק פרה אדמה תהיה פפרה גדולה על ישראל, כמובא בילקוט הראובני, עין שם. כי פרה אדמה מעשיה בחיץ. ועל פן היא מטרת

הב

מְטַמְאָת מַת, כִּי הַמַּת מְטַמָּא בְּמַמְאָה חֲמוּרָה מְאֹד מִחֲמַת שְׁנַעֲשֶׂה פְרוּד בֵּין הַפְּנִימִיּוּת וְהַחִיצוֹנִיּוּת שֶׁהִיא עֵקֶר הַמִּיתוּת וְאִזּוּ נֶאֱחָזִים הַחִיצוֹנִים מְאֹד שֶׁהֵם סְמָרָא דְמַסְאָבָא. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַפְּתִירָה עַל יְדֵי פְרָה אֲדָמָה שְׁמַעֲשִׂיָה בַּחוּץ דִּיקָא שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת כָּל מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים וּמְגַרְשֶׁת אַחֲזֵיהֶם מִשֵּׁם עַד שֵׁישׁ לָהּ פֶּחַ לְמַהֵר מְטַמְאָת מַת. וְעַל כֵּן בְּאֵמַת מִצּוֹת פְּרָה אֲדָמָה הִיא פְּלִיאָה גְדוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: זֹאת חֶקֶת הַתּוֹרָה, חֶקֶה חֶקְתִּי וְכו'. וְעַלֶּיהָ נֶאֱמַר: "אֲמַרְתִּי אַחֲכַמְהָ וְהִיא רַחֲוָקָה מִמּוֹנִי":

כִּי בְּאֵמַת עֲנִין זֶה לְקִשְׁרֵי הַחִיצוֹנִיּוּת אֶל הַפְּנִימִיּוּת, דִּינֵינוּ לְהַסְתַּמֵּל בְּכָל דְּבַר עַל הַשֶּׁכַל הָאֵמַת שֵׁישׁ בּוֹ וְלִהְתְּקַרֵּב עַל יְדֵי כָּל הַדְּבָרִים ל'ה' יִתְפַּרֵּד, זֶה הַעֲנִין הוּא גְבוּהַ וְנִעְלָם מְאֹד מִבְּנֵי אָדָם וְאִי אֶפְשָׁר לְזוֹת לָזֶה כִּי אִם עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר עַל יְדֵי מְבַנְיַעֵן הַיָּצֵר הַרַע וּמְגַבְרִין הַיָּצֵר הַטוֹב עַל הַיָּצֵר הַרַע שְׁעַל יְדֵי זֶה מִתְנַבֵּר בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה שֶׁהִיא בְּחִינַת הַצְּמֻצוֹם שְׁעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא יְכוּלִין לְהַשִּׁיג הַשֶּׁכַל הַנ"ל. וְכָל אֶחָד כִּפִּי מִה שְׁמֹשֶׁבֶר תְּאוֹת לְבוֹ כְּמוֹ כֵּן זוֹכֵה לָזֶה הַשֶּׁכַל, וְאֶפְלוּ מִי שְׁמֹשֶׁבֶר הַתְּאוֹת צָרִיד לָזֶהר שִׁתְּהִי לֹא צְמֻצוֹם בְּשִׁכְלוֹ שְׁלֵא יִהְרַם הַגְּבוּל לְהַסְתַּמֵּל בְּמֵה שְׁאִין לֹא רְשׁוֹת, מִכָּל שִׁפְן מִי שְׁמֹשֶׁבֶר עַדִּין בְּתֵאוֹת שְׁצָרִיד בְּרֵאִי לְצְמֻצוֹם שִׁכְלוֹ שְׁלֵא יִהְרַם לִידַע יוֹתֵר מִהָרָאוּ לֹא לְפִי

מְדַרְגָתוֹ. עַל כֵּן עֵקֶר הַחֲכֻמָּה וְהַשֶּׁכַל הָאֵמַת הוּא הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא כָּלֵל הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֲמוּנָה, תִּינוּ שְׁצָרִיכִים לְהַתְנַהֵג בְּכָל דְּבַר עַל פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְשִׁמְסַתְּפֵל בְּאִזּוּה דְּבַר יַדַע וְיֵאֱמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁבִנְדָאִי יֵשׁ בְּזֵה הַדְּבַר שֶׁכָּל גְּדוּל וְכוּלִין לְהַפִּיר בְּזֵה הַדְּבַר גְּדוּלַת הַבּוֹרָא יִתְפַּרֵּד וְלִהְתְּקַרֵּב עַל יְדֵי זֶה ל'ה' יִתְפַּרֵּד. וְאִם יִזְכֵּה לִידַע וְלִהְבִּין בְּזֵה אִזּוּה שֶׁכָּל הַגּוֹעַע לְעַבְדוּת ה' יִתְפַּרֵּד מִה טוֹב, וְאִם לֹא יִצְמָצֵם שִׁכְלוֹ וְיִסְמַךְ עַל אֲמוּנָה עַד שִׁזְכֵּה שְׁיִזְכֵּד גּוֹפּוֹ בְּרֵאוּי אִזּוּ יִזְכֵּה לְהִבִּין בְּרֵאוּי לוֹ. אֲבָל עַל כָּל פְּנִים אֶפְלוּ כָּל זְמַן שְׁאִינוּ מְבִין הַיִּטְבַּ הַשֶּׁכַל שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר, הוּא מֵאֱמִין בְּאֲמוּנָה שְׁבִאֵמַת יֵשׁ בּוֹ חֲכֻמָּה וְשִׁכְל גְּדוּל כִּי כָּלֵם בְּחֲכֻמָּה עֲשִׂית וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל לְהַתְקַרֵּב עַל יְדֵי זֶה ל'ה' יִתְפַּרֵּד וְלִהְפִיר אוֹתוֹ יִתְפַּרֵּד עַל יְדֵי זֶה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: כָּל פֶּעַל ה' לְמַעַנְהוּ וְכו':

כִּי זֶה עֵקֶר הַבְּחִירָה מִה שְׁאִין מְבִינִים וְרוֹאִים הַחֲכֻמָּה וְהַשֶּׁכַל שֶׁהוּא הַחַיּוּת אֶלְקוּת שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר. כִּי אִם הָיוּ הַכָּל רוֹאִין זֹאת עֲנִין גְּעִין בְּרֵאִי לֹא תִּיהַ שׁוּם בְּחִירָה, כִּי בְּרֵאִי הָיוּ הַכָּל בּוֹחֲרִין בְּחֲכֻמָּה וְשִׁכְל שֶׁהוּא עֵקֶר עֲצֵם הַטוֹב וְהַנְּעִימוֹת שֶׁל כָּל דְּבַר אֲשֶׁר אִין לְמַעֲלָה מִמּוֹנִי, וּמִי פְתִי יִסוּר לְהַשְׁלִיד נְעִימוֹת מְתוּק בְּזֵה וְלִהְמִשִּׁיד אַחַר עֲבִירַת וְגִשְׁמִיּוֹת עַב. אֵד מִחֲמַת שֶׁה' יִתְפַּרֵּד בְּחֲכֻמָּתוֹ הַעֲלִים מִקְּוֵלָם הַחֲכֻמָּה שֵׁישׁ

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שסג

בכל דבר ואי אפשר להשיגו כי אם על ידי עבודה וגיעה רבה בתורה ומצות, וגם אחר כך אי אפשר להשיג בזה העולם עד התכלית האחרון כי אם לעתיד לבוא שתמלא הארץ דעה וכו'. וקמו שכתוב (קהלת): "גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף", ופרש רש"י: העלם חסר פתיב, לשון העלם שהעלים מהבריות וכו'. והו': מבלי אשר ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף, הינו ששיגי כל דבר מראשו ועד סופו שהוא פנימיותו שהוא השכל שיש בו שהוא בחינת ראש בחינת וראשו מניע השמיעה, ששיגי אותו עד סופו שהוא חיצוניותו ונשמייתו, להשיג הכל איך מקשרים ומיחדים יחד. כי זה אי אפשר להשיג בזה העולם כי אם על ידי גיעה גדולה בתורה ומצות וגם אחר כך אי אפשר להשיג בשלמות עד לעתיד אחר התחיה בעת הקבול שבר שאז נשיג ונדע כל מה שנעשה בזה העולם וכל מה שפון ה' ותברך בבריאת העולם וכל אשר בו ובהנהגתו כל ימי עולם מראש ועד סוף. ועל פן מחמת שעתה אי אפשר להשיג ולהבין השכל שיש בכל דבר, על פן יש פה הבחירה. וישראל קדושים מאמינים במשה רבנו ובתורתו ובכל הצדיקים שאחריו והולכים בדרךיהם ומאמינים שבכל דבר יש בו פנימיות חיות אלקות

שהוא השכל שיש בכל דבר שהוא תכליתו, ומתנהגים בכל דבר על פי התורה ועל ידי זה מקשרים החיצוניות אל הפנימיות על ידי האמונה שהוא עקר השכל, עד שנמצאים צדיקים שמשגיגין בזה השגות גדולות, וגם הם מצמצמין שכלם שלא להרם הגבול יותר מדאי כנ"ל, כי עקר התקון על ידי הצמצום, כי גם הרשעים והמתקרים רוצים להתבונן ולהסתפל על השכל שיש בכל דבר אבל אין להם צמצום בשכלם ועושים מעשה זמרי ומבקשים חכמה ושכל כפינחס, שעושים מעשה בהמה ממש ומשקעים בכל התאות מאד ורוצים לחקר חקירות בכל דבר ולהבין כל דבר לעמקו ומחמת זה נבוכו מאד בכמה דעות זרות ואפיקורסות גדול. אבל לא באלה חלק יעקב וכו'". ועל פן ישראל שנקראים בלם צדיקים הם במויתן קרובים חיים כמו שאמרו רבותינו ז"ל, צדיקים במויתן קרובים חיים כי כל עבודתנו וגיעתנו הוא בשביל התכלית שהוא לאחר המיתה כשנזכר לקום בתחית המתים שאז יהיה עקר הקבול שבר, כמו שכתוב: היום לעשותם ולמחר וכו', כי אז נשיג בשלמות כל מה שעבר בזה העולם וכו'. ואז נדע ונבין היטב השכל של כל דבר שזה יהיה הקבול שבר, ועל פן ישראל חיים לעולם, כי הם מקשרים החיצוניות אל הפנימיות תמיד על ידי התורה שהוא האמונה שזה עקר החיים, כי עקר החיים

הוא התחברות החיצוניות עם הפנימיות שהם בחינת הגוף ונפש וכנ"ל. כי אנו מאמינים שאפילו לאחר מיתה שאנו הפנימיות נפרד מהחיצוניות, דהיינו הנפש מהגוף שנה עקר המיתה, אין הפרוד פרוד גמור לעולם חס ושלום, רק הוא לפי שעה עד זמן התחייה, וגם בעת המיתה קדם התחייה נשאר בהגוף קיסטא דחיותא, כמו שאיתא בזהר הקדוש, אדרבא, עקר חבור הפנימיות עם החיצוניות, דהיינו הנפש עם הגוף הוא דיקא על ידי המיתה ועל פן טוב מאד זה המות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי המיתה לישראל הכשרים הוא רק כמו שנה שעל ידי זה נתחדש הנפש ונתחזק יותר, בבחינת חדשים לבקרים וכנ"ל, כמו כן היא המיתה שמחמת הטא אדם הראשון אי אפשר להשיג התכלית בשלמות בזה הגוף כי אם על ידי המיתה שאו ישוב העפר אל הארץ בשהיה והרוח תשוב וכנ"ל ואו ידרבד הגוף בעפר והנשמה תתחדש למעלה. עד שאחר התחייה יקום בגוף ונפש נד שיהיו מחברים לעולם ואו יקבלו שגרים בשלמות. ואו יהיה עקר החיים שהם חיים נצחיים ואו נשיג חבור החיצוניות עם הפנימיות בשלמות שנה עקר החיים של כל דבר. אבל מחמת שבשעת המיתה מתרסקת הנשמה מהגוף ואין נשאר חיות בהגוף כי אם בתכלית המעוט בהעלם גדול מאד, על פן נאחו

בהמת סטרא דמסאבא מאד, כי כל מה שהפנימיות קרוב ומקשר יותר להחיצוניות כמו כן נתגרשין מהחיצוניות כל סטרא דמסאבא כי בהפנימיות אין להם אחיזה, על פן המת שנתרחק ממנו מאד הפנימיות על פן מטמא בטמאה חמורה מאד. אבל אף על פי כן אנו מאמינים שגם בהמות יש בו חבור בהעלם גדול עם הפנימיות כי נשאר בו קיסטא דחיותא אשר דיקא על ידי זה יזכה לחיים אמתיים אחר כך לאחר התחייה וכנ"ל. ועל זה מרפנות מצות פרה אדמה שהיא חקה גדולה ואי אפשר להשיגה, אבל על כל פנים על ידי המצוה הזאת של פרה אדמה אנו רואין שאפשר להטהר אפילו מטמאת מת, כי אפר פרה מטהרת מזה, כי הפרה מעשיה בחיז ויש לה פח לירד לתוך עמק מקומות אחיות החיצונים ולגרש אחיהם משם עד שמקשרת גם תכלית החיצוניות אל הפנימיות ועל ידי זה מטהרת מטמאת מת שגמולך רק מהתרחקות הפנימיות מהחיצוניות וכנ"ל:

כב וקרח במחלקתו פגם בכל זה, כי חלק על משה שהוא כלל התורה ועל ידי זה חלק הפנימיות מהחיצוניות. וזה בחינת ויקח קרח ותרגם אונקלוס, ואתפלג קרח שחלק והבדיל בין הפנימיות והחיצוניות, כי כפר בעקר ולא האמין שיכולין לקשר החיצוניות אל הפנימיות על ידי התורה והמצות, וכל זה

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ד

חושן משפט שסה

ומחלק הפנימיות מהחיצוניות מאחר שלא האמין בהתורה ובנ"ל. על פן היה עגשו שפצתה הארץ את פיה ובלעה אותם חיים שאולה. כי כך ראוי לו, כי הראו לו מה שפגם שרצה לחלק החיצוניות מהפנימיות ואז בתיו קרוי מת בכחית רשעים בתייהם קרויים מתים. ומאחר שקרח הוא הראשון שחלק כל כך על משה וחלק כל כך החיצוניות מהפנימיות, על פן תכף ומיד חטפה אותו הארץ ובלעה אותו בתיו למטה למקום הראוי לו לבחנית תכלית החיצוניות שהוא בתחית הארץ בשאל תחית. כי שמים וארץ הם בחנית פנימיות וחיצוניות ועל פן האדם הולך בקומה וקופה בין השמים ובין הארץ, כי הוא סלם מצב ארצה בבחנית חיצונית, כי מלבש בגוף, אבל ראשו מגיע השמימה, שהוא השכל, שהוא בחנית עליונות הדבר בחנית פנימיות. כי האדם צריך לקשר הכל לשרשו ואז הוא חי לעולם. אבל קרח שחלק כל כך והפריד בין הפנימיות והחיצוניות, בין שמים לארץ, על פן פצתה הארץ את פיה ובלעה אותו בחיים מיד כי שם מקומו, כי שם הוא תכלית הנשמיית והחיצונית:

כג ועתה מקשר יפה מאוד פרשת חקת לפרשת קרח וכמוכא בפסיקתא הנ"ל שאמר קרח, לא די שהוציא אותי מכלל הכהנה ומתנות אלא שגלח ראשי ועשה אותי סכל, מיד

מחמת תאות לבו מחמת גסותו ונאותו שרדף אחרי הכבוד ומחמת זה הרס הגבול והצמצום והניח דעתו לחקר בטעמי מצות התורה, ושאל חקירות וקשיות שאסור לחקר בהם כי הם חקות התורה שאי אפשר להשיג בהם טעם בזה העולם, כי פגם בהצמצום של המחין, שזה היה הוא דיקא צריך לתפן כי קרח היה לוי ולוי הוא בחנית צמצום בחנית דין, ובשביל זה גלח משה את כל הלויים על פי הדבור, כדי לבלל השערות שהם תקפא ודינא מאד הנאחו בסטרא דלואי. כי מחמת פגם העגל היה אחיה להסטרא אחרא ועקר אחיותם בהשערות שיונקים מבחנית דין וצמצום שהוא בחנית סטרא דלואי. ועל פן הכרת לגלח כל שערותיהם כדי לבלל אחיותם של הסטרא אחרא כדי שישארו הלויים רק בבחנית הצמצום הקדוש בלי אחיות הסטרא אחרא שזה הצמצום הוא תקון גדול, כי אי אפשר להשיג השכל האמת בחנית כהן כי אם על ידי הצמצום הזה. ועל פן היה קרח צריך להכניע את עצמו מאוד לאהרן הכהן ובניו ואז היה נכלל הצמצום עם השכל בבחנית ח"ן הנ"ל בהתורה הנ"ל שעל ידי זה נתתפן הכל. אבל קרח מחמת תאות הכבוד פגם בכל זה וחלק על משה ואהרן ורצה להיות כהן ופגם בהצמצום, כי רצה להשיג השכל בלי צמצום ועל ידי זה הרס שכלו לגמרי וצא לחוץ וחלק על כל התורה,

נתקמא למשה לערער הריב והוא לא ידע חק פרה אדמה תהיה פפדה גדולה על ישראל, עד כאן לשונו, עני שם. הינו ככ"ל כי פרה אדמה שמטרתה מטמאת מת, והו הפך טעות קרח שחלק הפנימיות מהחיצוניות, כי על ידי מצות פרה אנו רואין שאפלו בתכלית החיצוניות יכולין לירד ולקשר גם אותן המקומות לה' יתברך וככ"ל:

כי פרה אדמה היא בחינת תכלית הצמצום שהוא בחינת תקף האדמומיות שהוא תקף הדיון בחינת תכלית הצמצום. אבל בכח המצוה הזאת היה כח להכפיח שימתיק גם זה הצמצום עד שדיקא על ידי הצמצום הזה בחינת עפר שרפת החטאת על ידי זה דיקא יתברו החיצוניות אל הפנימיות עד שיטהרו מטמאת מת. וזה בחינת עין ארו ואזוב ושני תולעת שהגבה שנתגאה בארו ושפיל את עצמו באזוב וכתולעת כמו שאמרו רבותינו ז"ל. הינו שצריכין לצמצם את המח ולכלי להתנאות להיות חכם בעיניו שירצה להשיג הכל יותר משכלו רק יצמצם מחו ושפיל את עצמו באזוב וכתולעת ויסמך את עצמו על אמונה, ועל ידי זה דיקא זוכין לטהר תכלית החיצוניות ולקשר החיצוניות אל הפנימיות שזה בחינת חבור עפר שרפת החטאת שהוא בחינת תכלית הצמצום ככ"ל, בפרט שגשרף באש שהוא בחינת תקף הדיון, ומתבררין ונותנין אותו אל מים

חיים שהם בחינת מימי החסדים, כי פנימיות וחיצוניות בשרשן נמשכין מחסד וגבורה כידוע. ועל ידי זה נטהרין מטמאת מת שעקר טמאתו על ידי הטרקות הפנימיות מהחיצוניות שהוא הנפש מהגוף. כי אנו מאמינים שהמיתה היא טובה גדולה, כי על ידי זה נזכה לתבר החיצוניות אל הפנימיות שזה עקר החיים לנצח וככ"ל וזה בחינת ונתן עליו מים חיים חיים דיקא כי נטהרין מטמאת מת וזוכין לחיים וככ"ל:

על כל דבר פשע וכו' ישלם שנים לרעהו, בחינת חיים שנים ישלם, כי בפלים לתושבה, כי כל ביתה לבש שנים שנים:

כד וזה בחינת חכמות נשים בנתה ביתה, זו אשתו של און בן פלת, ואזלת בדיה תהרסנו" זו אשתו של קרח. כי כבר מבאר לעיל שעקר בגין הבית צריך להיות בחכמה, דהינו לזכות על ידי הבית לקשר כל החיצוניות אל הפנימיות, שזהו בחינת כלל כל התורה שמתחלת בבית דבראשית שהוא ראש בית וככ"ל ואז זוכין לחיים כי החכמה תחיה, שזהו בחינת מצות מוזה שהוא עקר תקון הבית ושמירתו שצאמר בו למען ירבו ימיכם וכו', שזהו בחינת ראה חיים עם האשה, כי מחמת שהיא סמוכה לבחינת חיצוניות, על בן שם צריכין לזהר ביותר לראות להמשיך חכמה וחיים לשם דיקא וכמבאר למעלה כל זה. והו:

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שמו

חכמות נשים בנתה ביתה, חכמות נשים הם דיקא בוגין הבית על מזוננו, כי שם דיקא צריכין לזהר לקשר החיצוניות אל הפנימיות כדי לזכות לחיים וכב"ל שעל ידי זה עקר בגין הבית ששם מכניסין ומקשרין כל החיצוניות אל הפנימיות שהוא בחינת בית וכב"ל, ועל בן דרשו רבותינו ז"ל מקרא זה לענין מחלקתו של קרח, כי מחלקת של קרח שהיה על ידי אשתו הנה ההפך ממש מבחינת בגן הבית, כי על ידי מחלקתו רצה להפריד חס ושלום חס ושלום, הפנימיות מהחיצוניות וכב"ל, ועל בן נאמר על אשתו שגרמה כל זה ואלת בידיה תהרסנו, כי היא דיקא גרמה בחינת הריסת הבית וכב"ל. אבל אשתו של און בן פלת שהצילה בעלה מהמחלקת, על בן נאמר עליה חכמות נשים בנתה ביתה, 'בנתה ביתה' דיקא, כי בגין הבית הוא הפך המחלקת וכב"ל וזהו בחינת שלום בית:

הלכה ה

א ענין הארבעה שומרים על פי התורה "חדי רבי שמעון" בסיומן סא, עין שם.

והייצא משם לענינו שצריכין לשוב על פנים אמונת חכמים ועל ידי זה נתרבין ספרים קדושים הרבה ששלם צריכין להעולם וכב"ל ועל ידי זה ישלמת התורה ונגללת התורה בבחינת

דף קל"ח

לוחות האבן בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים שהוא בחינת חכמה עלאה, כי השכל נקרא קדש וחכמה עלאה בחינת שכל הכולל דמתקן אוריתא נפקת הוא בחינת קדשי קדשים וכב"ל ועל ידי זה נמתקן כל הצמצומים וכל הדינים שבעולם, כי עקר המתקת כל דין הוא על ידי השכל השיד לו וכב"ל אבל על ידי שכל הכולל ממתקין כל מיני דינים שבעולם, ואפילו בשממתקין הדין על ידי השכליים פרטיים צריכין גם בן לקבל מבחינת שכל הכולל וכב"ל וזה בחינת שמים עשרה אבני יעקב שנכללו באבן אחת בבחינת אבן שתיה וכב"ל וזה בחינת ראש השנה שכל הנפשות באים כל אחד עם צמצומו ושכלו, ונגללן בהצדיק האמת שהוא בחינת שכל הכולל וכב"ל ששם נמתקין כל מיני דינים שבעולם וכב"ל. על בן צריכין אלו הנפשות לזהר מאוד מאוד שיהיה אהבה ושלום גדול ביניהם כדי שיוכלו להפיל יחד וכב"ל ועל ידי זה נמשך שמחה וכב"ל בחינת אור צדיקים ושמה וכב"ל וזה בחינת חדי רבי שמעון וכב"ל פתח ואמר ה' שמעתי שמעך וראתי מפן יאות הנה למדחל וכב"ל. כי זה המקרא נאמר על רבי עקיבא ותלמידיו שנסתלקו על שלא היה אהבה ושלום ביניהם וכב"ל. אגן בתיבתא תליא וכב"ל פנ"ל, עין שם כל זה היטב היטב:

ב וזה בחינת שומרים, כי השומר צריך לשומר הדבר מהסרונות והאזות

שעל ידי זה נשמר הכל מפל מיני הנזקות וחסרונות וכו'.^ל אבל צריכין לזה שהיה אהבה ושלום גדול בין ישראל כדי שיוכלו כל הנפשות יחד בהצדיק האמת שהוא בחינת שכל הפולל, כי כל אחד ואחד הוא בחינת שכל פרטי וכל שמתחרין יחד באהבה ושלום ונכללין בהצדיק האמת שהוא חכם הפולל בחינת קדשי קדשים על ידי זה נמתקין כל הדינים על ידי שכל הפולל וכו'.^כ וזה בחינת ואהבת לרעה כמוך אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה, כי גודאי אהבה ושלום בין ישראל הוא כלל גדול בתורה, כי על ידי זה נכללין כל הנפשות יחד בבחינת שכל הפולל בחינת קדשי קדשים שמשם יוצאת כל התורה שעל ידי זה נשלמת התורה כו'.^ל נמצא שכל שלמות וקיום התורה על ידי זה על ידי ש'ישראל אוהבין זה את זה על פי ואהבת לרעה וכו' הוא כלל גדול בתורה כו'.^ל

ג וזה בחינת החלוקי דינים שבין הארבעה שומרים, כי שומר חנם פטור מזהב וזהבך השואל חוב בכל אפלו באונסין ושומר שבר והשוכר חיבין כנגבה ואברה ופטורים באונסין. כי עקר השמירה על ידי המתקת הצמצומים על ידי כל הנ'ל שעקרו תלוי באהבה ושלום בין ישראל שעל ידי זה נכללין יחד בשכל הפולל שמשם כל המתקנות כו'.^ל ועל כן השומר חנם פטור בכל, כי השומר חנם אינו מחויב רק לשמר הדבר פראוי

וכל הנזקות באים מהדינים שבאים מהצמצומים פשאין זכין להמתיק אותם על ידי השכלים הנמשכין על ידי כל התקנים הנ'ל, הינו על ידי פגם אמונת חכמים, כי אמונה הוא בחינת שמו, כמובא, שהוא בחינת מדת לילה, בחינת ואמונתך בלילות, שאז צריכין שמירה ועל כן מברכין או שומר עמו ישראל לעד, כי עקר השמירה על ידי בחינת אמונה ועל כן עקר הפח של כל השומרים לשמר הדבר מהנזקות וחסרונות הוא על ידי אמונה, הינו אמונת חכמים שהוא יסוד האמונה, כמו שפתיב: ויאמינו בה' ובמשה עבדו. כי על ידי אמונת חכמים נתברין הספרים של התורה הקדושה ונשלמת התורה ונמתקין כל הצמצומים וכל הדינים וכו'. ואז כשנמתקין כל הדינים גודאי נשמר הדבר מפל הנזקות והחסרונות הבאים מהדינים כו'.^ל כי התורה שומרת הכל. וכמו שאמרו רבותינו ו'ל תלמידי חכמים אין צריכים לנטירותא, כי התורה שומרת אותם, על כן עקר השמירה של כל העולם עם כל גשירותם ותפציהם הכל נמשך על ידי אמונת חכמים על ידי שפאמינים בשלמות בהתלמידי חכמים אמתיים שהם עוסקים תמיד לחדש בתורה ולהרבות ספרים קדושים בהתורה להשלים את התורה שתהיה נכללת בבחינת חכמה עלאה שכל הפולל, שעל ידי זה המתקת כל מיני דינים שבעולם

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שסמ

בלי פשיעה ואם אף על פי כן ארע איהו
הזק וחפרון בהדבך המפקד אצלו אין אנו
תולין ההזק בו מאחר שהוא שומר חנם
ותיב עצמו בשמירת ממונו של חברו
בחנם בלי שום שכר רק מצד אהבה
ורעות של חברו, וכך ראוי להיות שכל
אחד מישראל יאהב את חברו באמת
ויהיה ממונו של חברו חביב עליו כשלו,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל יהי ממון חברך
חביב עליך כשליך וכו'. נמצא שמצדו אין
שום הזק מאחר שבזה השמירה קיים
מצות ואהבת לרעהו כמוד, כי שומר ממון
חברו בלי שכר רק מאהבה לבר, ועל כן
מצדו גודאי היה גבל בהשכל הפולל
ששם כל מיני המתקת וכו' שעל ידי זה
מתפטלין כל ההזקות ועל כן מצדו אין
פגע ואין הזק ועל כן השומר חנם הוא
פטור בכל. וכן להפך השואל חייב בכל,
כי אנו תולין כל ההזקות בהשואל, ולא
בהמשאיל שהשואל בלוי וחפציו לחברו
בלי שום קבלת שכר רק מצד אהבת
רעים שכל אחד מישראל מתייב להטיב
ולגמול חסד עם חברו. נמצא שזה
המשאיל קיים אהבת חברים פראוי על כן
מצדו אין הזק כנ"ל על כן אין אנו תולין
שום הזק בהמשאיל כי אם בהשואל
שכל הנאה שלו שקבל כל הנאת החפץ
מחברו בחנם. והרי חברו קיים בעסק זה
מצות אהבת חברים פראוי שמצדו
במלים כל ההזקות. אבל בהשואל לא
ראינו שומר לחברו מחמת אהבה

ובקליות, על כן אנו תולין כל אחריות
ההזקות בהשואל ולא בהמשאיל וכו' ל:
ד ועל כן השומר שכר והשוכר חייבין
בגנבה ואבדה ופטורים מאונסין,
כי השומר שכר והשוכר שניהם משתפיין
עם הפעל הבית בהנאתו, כי השומר
שכר שומר חפץ חברו אבל לא בחנם כי
אם בשכר, וכן השוכר שחברו מסר לו
חפצו להשתמש בו אבל היה בשכר על
כך הם משתפיין באחריות ההזקות ועל כן
הטילה התורה עליהם הזק גנבה ואבדה
ועל כן הפעל הבית בעצמו של החפץ הטילה
עליו אחריות האונסין. וגם זה יבאר היטב
בעזר ה' על פי התורה הנ"ל כי מבאר
שם שיש שני מיני המתקת הדינים, כי יש
שמתמקין כל דין פרטוי על ידי השכל
השיד לו וכו' וגם זה על ידי שמקבל
השכל הפרטי מהשכל הפולל, כמו
שמבאר שם. אבל יש דינים שממתקין
אותם על ידי בחינת שכל הפולל בעצמו
ששם נמתקין כל מיני דינים שבעולם וכו'
כנ"ל. וזה ידוע ומבאר כבר שכל מיני
הזקות חס ושלום נמשכין מהדינים ועל
כך השומר שכר והשוכר חייבין בגנבה
ואבדה, כי גנבה ואבדה נמשך מהדינים
שיכולין להתמקין אותם על ידי השכל
הפרטי השיד לכל דבר, כי גנבה ואבדה
נמשך רק מהסח הדעת, דהיינו שאין
ממשיכין השכל היטב לתוך הדבר
הנשמר ועל כן הזק זה תולין בהשומר
שכר והשוכר שקבלו הנאה מהחפץ, ועל

ה וְעַל בֵּן יַעֲקֹב אֲבִינוּ שְׁתֵּיהֶן צָרִיד
 לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַתּוֹרָה לְבָנָיו,
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מִשָּׁה
 מוֹרְשָׁה קְהֵלַת יַעֲקֹב". עַל בֵּן הָיָה שׁוֹמֵר
 כִּי שָׁמַר אֶת צֵאן לְבָנוֹ. כִּי עַל יְדוֹ עָקַר
 הַשְּׂמִירָה שָׂבֵא עַל יְדֵי הַמִּתְקָה הָעֲלִינָה
 הַגַּ'ל עַל יְדֵי שְׁנִכְלָלוֹן כֹּל הַצְּמִצּוּמִים
 בְּשֶׁבֶל הַכּוֹלָל בְּבַחֲנֵינָת אֲבֹן שְׁתֵּיהֶן, שְׁנֵיהֶן
 בְּחֵינָת שְׁתֵּים עֲשָׂרָה אֲבָנֵי יַעֲקֹב שְׁנִכְלָלוּ
 בְּאֲבֹן אַחַת וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם, וְכֵן
 דְּוֹד הַפְּלֵדָה עָלָיו הַשְּׁלוֹם שְׁתֵּיהֶן צָרִיד
 לְמִצְאָה מְקוֹם הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעָקַר לְמִצְאָה
 גְּדֵרַת הָאֲבֹן שְׁתֵּיהֶן בְּחֵינָת קְדָשִׁי קְדָשִׁים,
 עַל בֵּן הָיָה שׁוֹמֵר וְהַתְּנַבֵּר כְּנֶגֶד כֹּל מִינֵי
 אוֹנְסִין שְׁבַעֲלָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְכֹא הָאֲרִי
 וְהַדָּב וְכוּ'. כִּי זָכָה לְהַמְתִּיק וּלְכַפֵּל כֹּל
 הַדֵּינִים קָשִׁים שֶׁהֵם בְּחֵינָת אוֹנְסִין עַל יְדֵי
 בְּחֵינָת שֶׁבֶל הַכּוֹלָל בְּחֵינָת קְדָשִׁי קְדָשִׁים,
 שְׁעָסַק כֹּל יְמָיו בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת לְכָלֵל
 שָׁם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "זְכוֹר ה' לְדוֹד אֶת כֹּל
 עֲגוּתוֹ וְכוּ' אִם אֶתֵּן שְׁנַת לְעֵינַי וְכוּ' עַד
 אֲמַצָּא מְקוֹם לְה'", שֶׁהוּא מְקוֹם אֲבֹן
 שְׁתֵּיהֶן וְכוּ' וְכַנ"ל:

ו זָזָה בְּחֵינָת סְפִירָה וְשְׁבוּעוֹת שֶׁהוּא
 קְבֵלַת הַתּוֹרָה, כִּי עָקַר קְבֵלַת
 הַתּוֹרָה בְּשְׁבוּעוֹת כְּכֹל שְׁנָה וְשָׁנָה מִחֵדָשׁ
 הוּא בְּחֵינָת הַגַּ'ל לְזִכּוֹת לְהַרְבוֹת סְפָרִים
 קְדוּשִׁים בַּתּוֹרָה לְהַשְׁלִים אֶת הַתּוֹרָה
 שְׁתֵּיהֶן בְּבַחֲנֵינָת לִזְכוּת הָאֲבֹן עַד שְׁתֵּיהֶן
 נִכְלָלוּ בְּבַחֲנֵינָת אֲבֹן שְׁתֵּיהֶן קְדָשִׁי קְדָשִׁים,
 בְּחֵינָת שֶׁבֶל הַכּוֹלָל שְׁשָׁם נִמְתָּקִין

כֹּן חָל עֲלֵיהֶם הַשְּׂמִירָה הַבְּאֵה עַל יְדֵי
 הַמִּתְקָה שֶׁל הַשְּׂבָלִים פְּרָטִים מֵאַחַר
 שֶׁקָּבְלוּ הֵנָּה פְּרָטִיּוֹת מִהַחֶפֶץ. אֲבָל
 הַזְּכוּת שֶׁל אוֹנְסִין שְׂבָאִים עַל יְדֵי חֵינָת
 רְעוּת וְלִסְטִים מִזֶּמַן שֶׁהֵם בְּחֵינָת דֵּינִים
 קָשִׁים וְחֻזְקִים שְׂאֵי אֲפָשֶׁר לְהַמְתִּיקוֹן
 וּלְכַפֵּלָם כִּי אִם עַל יְדֵי שֶׁבֶל הַכּוֹלָל שְׁשָׁם
 נִמְתָּקִין וְנִתְפַּטְלוּן כֹּל הַדֵּינִים קָשִׁים
 וְחֻזְקִים שְׁבַעֲלָם כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם
 בְּהַתּוֹרָה הַגַּ'ל, זֹאת הָאֲחֵרִיּוֹת שֶׁל
 הַמִּתְקָה אֵלּוּ הַהֻזְקוֹת אֵין תּוֹלִין כִּי אִם
 בְּהַבְעֵל הַבֵּית בְּעִצּוֹם שֶׁל הַחֶפֶץ שֶׁבֶל
 עָקַר הַחֶפֶץ בְּכִלְלוֹתוֹ הוּא שְׁלוֹ, כִּי רַק
 הוּא יְכוֹל לְקַבֵּל וְלְהַמְשִׁיךְ הַמִּתְקָה
 מֵהַשְּׂבָל הַכּוֹלָל שֶׁהוּא הַחֶכֶם הַצַּדִּיק
 הָאֵמֶת, שֶׁהַכֹּל צָרִיכִין לְקַבֵּל כֹּל
 הַמִּתְקוֹת וְכֹל הַשְּׂמִירוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי זֶה
 הַחֶכֶם הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחֵינָת שֶׁבֶל הַכּוֹלָל,
 הוּא בְּחֵינָת הַבְּעֵל הַבֵּית שֶׁל כֹּל הָעוֹלָם
 כֹּל, כִּי בְּלִם מְקַבְּלִים חֵינָת מִמֶּנּוּ כִּיֻּדַע
 וְכֹל מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ אִיזָה עֲשִׂירוֹת וְחַפְצִים
 וְכֹלִים צָרִיד לְקַבֵּל הַשְּׂמִירָה מִמֶּנּוּ כִּי מִמֶּנּוּ
 כֹּל הַמִּתְקוֹת שֶׁל כֹּל הַדֵּינִים שְׁמֹשֵׁם כֹּל
 הַשְּׂמִירוֹת. עַל כֵּן אֲחֵרִיּוֹת שֶׁל אוֹנְסִין
 שְׂבָא מוֹדֵינִים קָשִׁים אֵין תּוֹלִין בְּהַשׁוֹמֵר
 שָׂכַר וְהַשׁוֹכֵר שֶׁקָּבְלוּ הֵנָּה פְּרָטִיּוֹת
 מִהַחֶפֶץ כִּי אִם בְּבַעֵל הַחֶפֶץ שֶׁהוּא עָקַר
 הַבְּעֵל הַבֵּית שֶׁל הַחֶפֶץ שֶׁרַק הוּא צָרִיד
 לְקַבֵּל וְלְהַמְשִׁיךְ הַמִּתְקָה מִהַבְּעֵל הַבֵּית
 שֶׁל כֹּל הָעוֹלָם שֶׁהוּא בְּחֵינָת שֶׁבֶל הַכּוֹלָל,
 שֶׁהוּא הַצַּדִּיק הָאֵמֶת וְכַנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שעה

ונתפטרין כל מיני דינים שבעולם וכו' פנ"ל, שנה עקר קבלת התורה מחדש בכל יום, כמו שפתיב: בכל יום יהיו בענין פחדשים, ובפרט בשבועות שאז עקר זמן קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, כי התורה כבר קבלנו, אבל כל אדם בכל דור ודור צריך לקבל על עצמו בחינת קבלת התורה בכל פעם מחדש, דהינו שיתגבר לקיים את התורה שנה העקר, הינו שיתגבר עד שיזכה להוציא משפטי הנהגות ישראל בכל מקום שילמד שם וכו', כמו שמבאר שם בתחלת התורה הנ"ל שנה זוכין על ידי אמונת חכמים וכו', ענין שם קשר כל התורה הנ"ל. וזה עוסקין בימי הספירה ושבועות, כי בספירה עוסקין להמשיך השבילים פריטיים להמתיק הצמצומים והדינים הנמשכים מהם, כי ידוע שימי הספירה הם ימי דין שנמשכין מבחינת צמצום הנ"ל. ובכל יום ויום של ימי הספירה ממשכין מוח ושכל פני היום, כמבאר בפגנות היטב, ועל ידי כל מוח ושכל ממתיקן הצמצום והדין של אותו היום וזה המוח והשכל של כל יום ויום מימי הספירה הוא בחינת שכל פריטי הנ"ל שממתיקן צמצום ודין פריטי וכו' פנ"ל עד שבשבועות זוכין להכלל בשכל העליון שכל הכולל הנ"ל שהוא בחינת חכמה עלאה דמתמן כל אורחא נפקת, כי שבועות הוא יום החמשים בחינת שער החמשים, שהוא בחינת חכמה

עלאה, בחינת שכל העליון הכולל שעל ידי זה נמתקין כל הדינים שבעולם, כי אז עקר קבלת התורה, שזוכין אז שתהיה התורה נכללת בבחינת אבן שתיה בחינת לוחות האבן וכו' פנ"ל. וזה בחינת מים טהורים הנמשכין בשבועות בחינת מקנה של שבועות, בחינת וזקתני עליכם מים טהורים וטהרתם וכו', כמובא בפגנות המקנה של שבועות, שהוא בחינת מקנה של שער החמשים, הינו פנ"ל, כי שלמות התורה בבחינת הנ"ל הוא על ידי בחינת מים טהורים הנ"ל, כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל, ענין שם. ועל כן נקראים ימי הספירה, לשון ספר, כי פני המוח והשכל שממשכין בכל יום מימי הספירה כן נתרבה בחינת ספר בתורה להשלים את התורה עד שזוכה בשבועות לקבל הארה משכל הכולל שנה עקר בחינת שבועות פנ"ל:

ז וכל זה זוכין על ידי תשובה על פגם אמונת חכמים שעל ידי זה נדון במותרות עד שהעשנים סרוחין עולין אל המוח ומעקמין ומסבבין את מוח וכו' שמשם כל הקלקולים שנה עקר בחינת גלולי מצרים שאנו עוסקין לטהר עצמנו מהם בכל ימי הספירה, כי כל גלות מצרים היה על ידי חטא אדם הראשון כידוע שפגם באמונה, כמובא. ועקר הפגם היה בבחינת אמונת חכמים, כי אף על פי שהוא נברא יחידי ולא היה אז עדין חכמים בעולם כי אם הוא לבדו, אף על

הק"מ

מהכל, באשר מצוי נגע המספחת הזאת בכמה בני אדם שהם בשרים קצת ומתחילים להתקרב לאנשי אמת לחכמים וכשרים אמתיים, אבל אוברים על חבריהם הם בודאי בשרים וצדיקים, אבל מה מועיל לי כי אני יודע חסרוני בנפשי שאני מלא חטאים ועונות ופגמים ועל ידי זה נופל חס ושלום, ומתרחק לגמרי חס ושלום ונפול מאמונת חכמים לגמרי עד שהרבה נעשו מתנגדים וחולקים על ידי זה. נמצא שכל פגמו באמונת חכמים, על ידי שלא האמין בעצמו, כי מי שרוצה לחוס על חיו צריך לבקש מה' יתברך עד שיתחזק באמונת חכמים כל כך עד שיאמין גם בעצמו, דהינו שיאמין בגדל כח צדקתם של הצדיקים אמתיים עד שבודאי יתקנו גם אותו ויעלו אותו מעלה מעלה אם יאחו עצמו להיות דבוק בהם כל ימי חייו, כי אמונתו בעצמה שמאמין בהצדיקים ומתקרב אליהם יקר מאוד מאד, כי אמונה הוא רק בדבר שאין מבינים בשכל, כמו שמבאר במקום אחר. ועל כן צריך להאמין בעצמו באמונה אף על פי שלפי שכלו וידיעתו בעצמו הוא רחוק מאוד מה' יתברך, אף על פי כן צריך להאמין באמונה שגם מעט הנקודות הטובות שבו יקרים מאוד אצל ה' יתברך וכאשר הבנתי כל זה משיחתו הקדושה ז"ל, ובפרט אדם הראשון שהיה יחיד בעולם שכל אמונת חכמים שלו היה תלוי בזה פנ"ל, ובפרט כי כל הפגם של

פי כן היה צריך ביותר לאמונת חכמים, דהינו להאמין בעצמו וכמבאר בהתורה הנ"ל שששאין מאמינים בעצמו הוא בחינת פגם אמונת חכמים, וכן מבאר (בסיון פו בלשון הגאון) על פסוק "מקצר רוח ומעבדה קשה", כי אם היה האדם מאמין בעצמו שגשמתו גבה מאד מאד, כי אפלו הגשמה של הפחות שבישראל גבה מאד ובו תלוין כל העולמות עליונים ותחתונים, בודאי לא היה עובר שום עברה ולא היה פוגם שום פגם, בפרט אדם הראשון שהיה יחיד שאצלו היה כל אמונת חכמים רק בבחינה זאת. כי אנהנו צריכים אמונת חכמים בכל הבחינות המבארים שם, להאמין בצדיקים אמתיים ולהאמין פתחו וידבר עמו בראת שמים בבחינת אז נדברו וראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר וכו'. כי בכל אחד מישראל יש נקדה טובה שהוא בחינת צדיק, וביותר צריך להתחזק ולהתגבר להאמין בעצמו, להאמין שגם מעט עבודתו ועסקו בתורה יקר מאוד אצל ה' יתברך, בפרט מה שזכה להתקרב לצדיקים וכשרים אמתיים להאמין בהם שזה יקר מאד מאד אצל ה' יתברך, כי אפלו אם יאמין בה' יתברך ובצדיקים ובחבריו הכשרים שכלם צדיקים, אבל אינו מאמין בעצמו, דהינו שאינו מאמין שאמונתו שמאמין בחכמים אמתיים וכו' יקר מאד מאד, גם זה פגם אמונת חכמים ובאופן אחד פגם הנז' גרוע

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שענ

הדעת טוב ורע. ואז תכף נמשך בלבול הדעת בעולם שנמשך ממותרות הנ"ל מעשנים סרוחים הנאים על ידי המותרות כנ"ל שזה עקר בחינת גזרת המיתה שנגזרה אז, בחינת "כיום אקלף מננו מות תמות". כי כל מיתת האדם נמשך על ידי האכילה, על ידי המותרות, שעל ידי זה אי אפשר שיחיה האדם לעולם, ומשם היה כל גלות מצרים כנ"ל. וכימי ספירה עוסקין לטהר עצמנו מזהמתם וגליליהם שנמשכין ממותרות הנ"ל:

ט ועל כן ירד הפון לישראל בימי הספירה כט"ו באדר. ועד אותה היום אכלו מהעגה שהוא מצה שהוציאו ממצרים שפעמו בה טעם מן כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי לא נתנה התורה אלא לאוכלי הפון, כי הפון הוא הפך פנים האכילה הנ"ל, כי הפון הוא בחינת מאכל שאין בו שום פסלת ומותרות הנ"ל, כי הפון היה נבלע באיברים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל כן לא נתנה התורה אלא לאוכלי הפון, כי עקר קבלת התורה הוא בשזוכין להציל ממותרות האכילה הנ"ל, שזהו בחינת אכילת מן כנ"ל שאז המוח ברור וזך ויודעים להוציא משפטי הנקודות ישרות מכל מקום שלומד שם כנ"ל, ועל כן ירד הפון באדר בימי הספירה שהם הכנה לקבלת התורה, כי עקר קבלת התורה על ידי בחינת אכילת מן שאין בו מותרות וכנ"ל:

אדם הראשון היה על ידי חוה אשתו שמתחלה בא הנחש עליה בערמה, כי היא היתה צריכה להאמין באדם הראשון שדבריו אמת שה' יתברך צוה שלא לאכל מעין הדעת, והנחש הכניס בה [וזוהמא] עד שפגרה בו ולא האמינה בדבריו ופגמה באמונת חכמים על ידי זה. ונסתה לדברי הנחש ואחר כך גרמה עד שהכניסה בפירות גם בלב אדם הראשון בעצמו שגפל בדעתו ולא האמין בעצמו בעצם כחו וימלתו שהיתה גבה ונשגבה מאד עד שאכל מעין הדעת טוב ורע, שמוזו נמשך והמת הנחש שמשם כל הפגמים של הדורות הקודמים דור המבול ודור הפלגה שמשם נמשך גלות מצרים כדוע. וכל פגמי הדורות היה על ידי פגם אמונת חכמים, כמו שכתוב: לא יפנה דרך פרמים וכו', וכמבאר במקום אחר:

ח ועל כן היה עקר הפגם של אדם הראשון על ידי אכילה על ידי שאכל מעין הדעת טוב ורע, כי כל פגם אמונת חכמים נוגע בהאכילה שגדון ממותרות וכו' שעולים עשנים סרוחים אל המוח ומסבבין ומקממין את דעתו וכו', כמו שמבאר שם. ועל כן הזהירו ה' יתברך על זה שלא יאכל מעין הדעת שהיא בחינת אכילה כזאת שעל ידה מתרבה המותרות ועולה אל המוח וכו'. והוא פגם גוה בעצמו שפגם בבחינת אמונת חכמים ואכל אכילה זאת של עין

16

ע' וזה בחינת ה' בהשמים חסדך ואמונתך עד שחקים,"

בהשמים חסדך זה בחינת חסד עליון ונבנה מאד בחינת החסד העליון שממשיכין מהשכל הכולל שהוא בחינת שביעות שהוא שכל עליון וחסד גבה מאד. וזהו בהשמים חסדך, כי זה השכל נקרא שמים לעצם גבהותו בבחינת כי גבהו שמים מארץ בן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי מוחשבותיכם. וזה החסד העליון שממתיק הכל וזכין על ידי אמונת חכמים כנ"ל וזהו אמונתך עד שחקים בחינת אמונת חכמים שמאמינים בצדיקים אמתיים שהם בחינת שחקים על שם ששם שוחקין מן הצדיקים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר צדקת הצדיקים הוא שהם בבחינת אוכלי הפון

שכל מאכלם בבחינת מן הנבלע באיברים, כי אכילתם בחינת מאכל מברך שאין עולה ממנו שום מותרות ופסלת ועשנים סרוחים אל הפוח לבלבל ולעקם דעתם חס ושלום, שזה עקר בחינת אכילת מן עכשו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, לא נתנה התורה אלא לאוכלי הפון, והוא ידוע שעכשו אין יורד הפון לישראל, אך הפונה שעקר קבלת התורה וזכין הצדיקים אמתיים שאכילתם מברך ואף על פי שעתה בהקב"ה בשם בהאכילה פסלת ומותרות שמקב"ה לצאת לחוץ אף על פי בן אוכלים בקדשה ובטהרה גדולה כל כך על פי התורה עד

שאין עולים שום עשנים סרוחים מותרות האכילה אל הפוח רק מבררים הפוח הנה בעצמו שנבלע באיברים. ושאר הפסלת נדחה לחוץ לגמרי ואינו עולה אל הפוח כלל. ועל פן אכילתם בחינת אכילת מן ממש, אדרבה, עתה אכילת הצדיקים הגדולים נפלאה ביותר שאוכלים מאכלים גשמיים כאלו שיש בהם מותרות כזה ואף על פי בן אוכלים בקדשה כזאת עד שאין עולים שום עשנים סרוחים אל מהם עד שאכילתם בחינת מן ממש, שזהו בחינת אמונתך עד שחקים, בחינת אמונת חכמים, שהם בחינת שחקים ששם שוחקין מן הצדיקים וכו' כנ"ל ועל ידי זה ה' בהשמים חסדך שזכין לחסד העליון בחינת שכל הכולל וכו', כנ"ל:

יא וזה "אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי וכו'", שנאמר על מתן תורה, כמו שפרש רש"י שם, כי כבר מבאר שהאדם צריך להוציא משפטי הנהגות ישראל מפל מקום שילמד שם. וזה זכין על ידי אמונת חכמים בשלמות. שאז אינו נדון במותרות ומאכלו נד שכל די זה דעתו צחה ונקה ויכול למצוא את עצמו בכל מקום שילמד שם שיוציא משם משפטי הנהגות ישראל. וזהו אז אמרתי הנה באתי, הינו בחינת קבלת התורה, כמו שפרש רש"י שם. וזהו במגלת ספר כתוב עלי, שבכל מקום שלמדתי באיזה ספר היה הכל כתוב עלי

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שעה

שְׁמִינְיָאֵתִי אֶת עֲצִמִי בְּכָל מְקוֹם שְׁלֵמֵדְתִי
 בְּאִיזוֹה מְגִלַת סֵפֶר, כִּי בְּכָל מְקוֹם שְׁלֵמֵדְתִי
 הוֹצֵאתִי מִשֵּׁם מִשְׁפָּטִי הַנְּהַגוֹת יִשְׁרוֹת
 לְעַצְמִי וְכוּ'. (ובן מבאר בדקדקו וְלִי בְּעֲצֵמִי עַל פְּסוּקֵי זֶה
 (בְּסִינִין קָבֵא) אִךְ עֵתָה עַל כִּי הִתְנַחֵה הַג"ל וְהַבָּאר הַמְשֻׁד
 הַפְּסוּקִים שֶׁאֲחִירָיו בְּמִשְׁרָא וְנִלְאָה). וְעַל דִּי זֶה הוֹסַפְתִּי
 סְפָרִים הַרְבֵּה בַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר שֵׁם
 שְׁעַל דִּי אֲמוֹנַת חֲכָמִים נִחְשָׁב שְׁעוֹשֶׂה
 סְפָרִים הַרְבֵּה כִּי מִתְחַלֵּה לֹא הָיָה זֶה
 הַסֵּפֶר נִחְשָׁב אֲצִלּוֹ וְהָיָה אֲצִלּוֹ בְּלֹא
 וְלִמְדוֹתָי, וְעַכְשָׁו חוֹזֵר וְנִחְשָׁב אֲצִלּוֹ כֹּל
 סֵפֶר וְכוּ'. וּבִפְרָט עַל דִּי שְׂזוּכָה עַכְשָׁו
 לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטִי הַנְּהַגוֹת יִשְׁרוֹת מִהַסְּפָרִים
 שְׁלוֹמֵד בָּהֶם שְׁעַכְשָׁו נִחְשָׁבִים הַסְּפָרִים
 כְּשֵׁלוֹ, כִּי מִתְחַלֵּה הָיָה רְחוּק מֵהֶם מֵאֵד
 וְעַכְשָׁו נִחְשָׁב כֹּל סֵפֶר כְּשֵׁלוֹ, כִּי לֹא
 הַמְדַרְשׁ הוּא הַעֲקָר אֲלֵא הַמַּעֲשֶׂה, וְכֵמו
 שְׁכָתוּב בַּמְדַרְשׁ רַבָּה פֶּרֶשׁת בְּחֻקֵּי
 שְׁהַלּוּמֵד לַעֲשׂוֹת נִחְשָׁב כְּאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ
 לְדַבְּרֵי תוֹרָה. וְזוֹהוּ: בְּמִגִּלַת סֵפֶר כְּתוּב
 עָלַי, שְׁנִחְשָׁב כֹּל סֵפֶר שְׁנִכְתַּב עָלַי
 וּבְשִׁבְלִי וְאֵז בְּוֵדָאִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֲלֵכִי
 הַפְּצֵתִי וְתוֹרַתְךָ בְּתוֹךְ מַעֲי. וּפֶרֶשׁ רִש"י
 לַעֲנִן קִדְשֵׁת הָאֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ
 שֶׁפֶרֶשׁ שֵׁם, כֹּל מֵאֲכִילִי עַל פִּיד, הִיגו
 כַּנ"ל, כִּי עַל דִּי אֲמוֹנַת חֲכָמִים זוֹכִים
 שְׁהָיָה הַמֵּאֲכֵל זֶה בְּבַחֲנֵינָן מִן שְׁלֵא יַעֲלוּ
 הַמוֹתְרוֹת אֶל הַמֶּחֶ לְכַלְכֵּל חֵם וְשֵׁלוֹם,
 וְזוֹהוּ, וְתוֹרַתְךָ בְּתוֹךְ מַעֲי שְׁהַתּוֹרָה
 מִתְקַנְּמַת בְּתוֹךְ מַעֲי דִקָּא. כִּי מִי שֶׁפּוֹגֵם
 בְּאֲמוֹנַת חֲכָמִים אֲזִי הַתּוֹרָה אֵינָה

מִתְקַנְּמַת אֲצִלּוֹ מִחֲמַת אֲכִילַת מַעֲי,
 שְׁמִתְרַבָּה אֲצִלּוֹ הַמוֹתְרוֹת עַד שְׁעוֹלִים
 עֲשִׂינִים סְרוּחִים וְיִמְעַקְמִין אֶת דַּעְתּוֹ
 בְּסִבְרוֹת הַפּוֹכוֹת מִן הָאֲמַת וְאִינוּ יוֹכֵל
 לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטִי אֲמַת מִהַתּוֹרָה נִמְצָא
 שְׁהַתּוֹרָה יוֹצֵאת וּמִתְרַקַּת מִמֶּנּוּ מֵאֲחֵר
 שְׁאִינוּ יוֹכֵל לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ מִשְׁפָּטִי אֲמַת,
 שְׁזָהוּ בְּחִינַת מַה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל':
 תּוֹרַתוֹ שֶׁל דּוֹאֵג מִן הַשֶּׁפֶה וְלַחֲוִין מִחֲמַת
 שְׁהָיָה מִתְנַגֵּד וְחוֹלֵק עַל דּוֹד שְׁהָיָה אִז
 הַצִּדִּיק הָאֲמַת וְעַל דִּי זֶה כֹּל תּוֹרַתוֹ שֶׁל
 דּוֹאֵג הָיָה עַל דִּי מוֹתְרוֹת הַג"ל בְּבַחֲנֵינָת
 וְשֵׁם אִישׁ מִעֲבָרֵי שְׂאוֹל נִעְצָר לִפְנֵי וְכוּ',
 כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר שֵׁם וְעַל כֵּן הָיָה כֹּל תּוֹרַתוֹ
 מִהַשֶּׁפֶה וְלַחֲוִין כִּי לֹא נִתְקַנְּמַת בְּתוֹךְ מַעֲי
 וְכַנ"ל. אֲבָל הַזּוֹכֵה לְאֲמוֹנַת חֲכָמִים, שְׁזָהוּ
 בְּחִינַת בְּמִגִּלַת סֵפֶר כְּתוּב עָלַי שְׁמִתְרַבִּין
 הַרְבֵּה סְפָרִים בְּהַתּוֹרָה עַל דִּי וְכַנ"ל אֲזִי
 לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְכוּ' וְתוֹרַתְךָ בְּתוֹךְ מַעֲי
 דִקָּא, כִּי מִתְקַנְּמַת בְּמַעֲי דִקָּא, כִּי זוֹכֵה
 שְׁאֲכִילְתוֹ בְּבַחֲנֵינָת מִן שְׁאִינִם עוֹלִים
 הַמוֹתְרוֹת אֶל הַמֶּחֶ עַד שְׂזוּכָה לְבָרַר
 מִשְׁפָּטִי אֲמַת שְׁזָה עֵקֶר קִיּוּם הַתּוֹרָה
 וְכַנ"ל. וְזוֹ שֶׁפֶרֶשׁ רִש"י שֵׁם: כֹּל מֵאֲכִילִי
 עַל פִּיד, כִּי גַם כֹּל הַמְצוֹת הַתְּלוּיִים
 בְּאֲכִילָה כְּגוֹן תְּרוּמוֹת וְיַעֲשׂוֹת וְחֻלָּה
 וְכֹל הַעֲשֵׂר מְצוֹת הַתְּלוּיִים בַּפֶּת וְאִסּוּר
 נִבְלֹת וְטָרְפוֹת וְיִמִּינִים מְטָמִים וְכוּ' הַכֹּל
 כְּדִי לְמַדְשׁ אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל שְׁהָיָה מֵאֲכִילִי
 זֶה כְּלִי מוֹתְרוֹת כְּדִי שְׁיִיכְלוּ לְהוֹצִיא
 מִשְׁפָּטִי אֲמַת מִהַתּוֹרָה כַּנ"ל:

ע"י קלחת

וכו', כי עקר ברבית האכילה הוא כשזוכין
 שיהיו המאכלים מבררים שלא יעלו חס
 ושלום העשנים סרוחים אל המוח שמשם
 בא בחינת רעבון מחמת שאין המאכל
 משביע פראוי את הנפש, כי כשהמאכל
 מברר ואין עולה שום פסלת אל המוח כי
 אם זכות וצחות ורחינות המאכל שעולה
 אל המוח אחר כמה ברורים, (כמבאר בחכמת
החיות) אז המוח מקבל חיות על ידי המאכל
 ואז נשפע מהמוח חיות ונשפע לכל
 האברים שהוא בחינת שביעה. אבל
 להפך חס ושלום כשהמאכל אינו מברר
 והעשנים סרוחים עולים אל המוח אז
 המוח מבלבל ואין לו חיות פראוי ואינו
 יכול להשפיע חיות ושביעה לכל
 האברים וזה בחינת כל הברכות בענין
 האכילה והשביעה הנאמר בפרשת
 בקקתי וכיצא, כמו שכתוב: "אם בקקתי
 תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם
 אותם", דהינו שתהיו עמלים בתורה.
 ולדעת מדרש חכמים כמו שגמפרש
 בפרוש רש"י שם, הינו בחינת אמונת
 חכמים. וזהו בחינת ועשיתם אותם.
 וכמוכא במדרש רבה המוכא לעיל
 שיהיה נחשב כאלו עשאו לדברי תורה
 כנ"ל ואז, ואכלתם לשבע, כי אז אינו נדון
 במוותרות שזה עקר השביעה והברכה
 בפועל וכנ"ל. וזהו: ונתתי שלום בארץ.
 כי על ידי שעושים תשובה שלמה על פנים
 אמונת חכמים על ידי זה נתרבין ספרים
 הרבה בהתורה שעל ידי זה נקבלת

יב וזה בחינת אכילת מצה שנצטוו תכף
 ביציאתן ממצרים, כי מצה בחינת
 מן פנ"ל בחינת מאכל יד הנ"ל. ועל כן
 אחר פסח אוכלים חמין, כי מצה היא
 אסותא, כמו שאיתא בזהר הקדוש, כי
 אכילת מצה מתקן מעיו של אדם שאפלו
 בשאובל אחר כך חמין גם כן יכול לברר
 המאכל שלא יעלו המותרות אל המוח
 וכנ"ל, ועל כן אחר קריעת ים סוף שהוא
 בשביעי של פסח התר החמין, כי
 בקריעת ים סוף זכו לאמונת חכמים
 בשלמות, כמו שכתוב: ויאמינו בה'
 ובמשה עבדו. כי אף על פי שגם מקדם
 האמינו, כמו שכתוב: ויאמן העם וכו'.
 אף על פי כן אחר כך חזרו ונבלו
 מהאמונה קצת, כמו שאיתא בזהר
 הקדוש. ובשעת קריעת ים סוף חזרו
 והאמינו בשלמות בה' ובמשה עבדו
 שהוא בחינת אמונת חכמים על כן אחר
 כך יכולים לאכל חמין, כי על ידי אמונת
 חכמים נצולין ממוותרות פנ"ל, הינו
 שאפלו בשאובלים חמין יכולים לברר
 המאכל שלא יעלו העשנים סרוחים אל
 המוח וכו' וכנ"ל:

יג ועל כן ירד המן בימי הספירה שאז
 מכינים עצמם לקבלת התורה,
 כי עקר קבלת התורה על ידי בחינת
 אכילת מן שהוא נבלע באברים ואין בו
 מותרות פנ"ל ועל כן מתפללין בימי
 הספירה על ברפת הפרנסה, כמו
 שכתוב: ארץ נתנה יבולה וברכנו אלקים

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שעו

התורה בבחינת חכמה עלאה שכל הכולל וכו' על ידי זה נתרבה השלום בבחינת פתיבותא תליא, כי נכללין כל הנפשות בנפש החכם הכולל בבחינת קדשי קדשים וכו' פנ"ל:

יד וזה 'הי ממון חברך חביב עליך בשלך והתקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירשה לך וכל מעשך יהיו לשם שמים', יהי ממון חברך חביב עליך בשלך זה בחינת אהבה וכלליות הנפשות פנ"ל שאינה כל אחד את חברו בנפשו לקיים בשלמות מצות ואהבת לרעהו כמורה שהוא בכל גדול בתורה פנ"ל. ועקר האזהרה על אהבת החברים הוא ביותר בענין הממון, כי שם עקר התנאה והשגאה פדוע לכל ועל פן מצות עשה ואהבת לרעהו כמורה אחרת האזהרות שהזהיר בכמה לאוין לבלי לזע כממון חברו רק אדרבא לזהר לסיעו ולחיותו, כמו שכתוב שם בפרשת קדושים, לא תגבו ולא תכחשו וכו' לא תעשק ולא תגזל וכו' לא תקם ולא תנור וכו' הינו לגמל חסד עם חברו ולעבר על מדותיו נגדו שאף על פי שחברו לא השאיל לו יעבר על מדותיו וישאיל לו בלי הטחת דברים שלא יאמר לו איני כמותך וכו'. ואחר כך מסים על כל זה ואהבת לרעהו כמורה, כי עקר קיום האהבה בין ישראל הוא בשאין מקפדין ואין מקנאין זה על זה כמובנים. וזהו בחינת קשר וחבור המושגת פנ"ל יהי

ממון חברך חביב עליך בשלך, זה בחינת אהבה וכלליות הנפשות פנ"ל שעל ידי זה הם נכללין בחכמה עלאה שהוא שכל הכולל שזה עקר שלמות התורה פנ"ל. וזה והתקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירשה לך וקשה לכאורה הלא מבאר בפסוק שהתורה ירשה לנו, כמו שכתוב: תורה צוה לנו משה מורשה וכו'? אך על פי פנ"ל מתרין היטב, כי עקר שלמות התורה הוא בש'התורה נכללת בש'רשה בבחינת שכל הכולל קדשי קדשים בבחינת לוחות האבן פנ"ל וזה תלוי באהבה בין ישראל פנ"ל. וזהו תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, קהלת יעקב דיקא, דהינו כשישראל נקללין ונקצצין יחד באהבה ואחדות ביניהם שאז הם נכללין בש'רש התורה פנ"ל, אז התורה ירשה לנו, כי אז דיקא יכולין להמשיך על עצמו קדשת התורה וכו' וקמו שמבאר שם בפרשה ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד וכו'. ופרש רש"י שם: בהתאסף יחד באגדה אחת ושלוש ביניהם וכו'. אבל בשאין שלום חס ושלוש ויש מחלוקת אוי כפי המחלוקת, פן הוא בחינת שכחת והסתלקות התורה חס ושלוש. ועתה מחבר היטב יהי ממון חברך חביב עליך בשלך, דהינו אהבה וכלליות נפשות ישראל יחד על ידי זה דיקא והתקן עצמך ללמוד תורה, כי על ידי זה עקר התקון של הנפש ללמוד תורה, כי על ידי זה

יכולין לכלל בשכל הכולל וכו', שנה עקר התקון להמשיך על עצמו, קדשת התורה, כי שם שרש התורה וכו' פנ"ל. וזהו: שאינה ירשה לך, לך' דיקא, הינו לך בעצמך בשאתה חולק עצמך חס ושלום, מהנפשות הנכללים בשכל הכולל או אין התורה ירשה לך בודאי, כי התורה ירשה רק לקהלת יעקב בהתאספם יחד באהבה ושלום פנ"ל ולא לך לבדך בשאתה חולק עצמך על ידי קנאה ושנאה שבאה על ידי המזון פנ"ל. וזהו ששים, וכל מעשיך יהיו לשם שמים, שמים' זה בחינת שכל הכולל הנ"ל שגבה מאד בחינת כי גבוה שמים מארץ וכו', הינו שכל מה שאתה עושה יהיה שתוכו להכלל בשכל הכולל הנ"ל שהוא בחינת קדשי קדשים בחינת שרש התורה ששם נמתק ונתתקן הכל, כמו שמבאר שם בהתורה. וזה שחברך ד'קומה בידך ואל בירתך אל תשען, כי עקר קיום התורה הוא על ידי אהבת החברים שעל ידי זה נכללין יחד וכו' פנ"ל וקמו שהתורה האר"י ו"ל מאד מאד על אהבת החברים. ואל בירתך אל תשען כי טובים השנים מן האחד שאם יפלו האחד יקום את חברו וכו', שנה נאמר לענין קיום התורה, כמו שפרש רש"י שם, כי אינה ירשה לך בעצמך כי אם על ידי הכללות והשלום פנ"ל:

תהיה על ידי שיבוא אליהו תחלה ויעשה שלום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין אליהו בא לטמא ולטהר וכו' אלא לעשות שלום וכו', הינו שלא יבוא לברר לנו ההלכות שאנו מספקין בהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאין הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד, רק לעשות שלום בעולם ואז מביא לתפירו כל ההלכות, כי על ידי השלום והכללות על ידי זה התורה נכללת בשרשה בשכל הכולל בקדשי קדשים ששם ברור כל ההלכות בבחינת כי יפלא ממך דבר למושפט וכו' וקמת ועלית וכו', כי עקר ברור כל ההלכות הוא מבחינת קדשי קדשים ששם עומדים לוחות האבן בחינת שכל הכולל וכו' פנ"ל. נמצא שבוה מישב מביא מה שקשה לכוונה על מאמר רבותינו ז"ל הנ"ל שאין אליהו בא לטמא ולטהר וכו' הלא מבאר בכמה מקומות בקדשי רבותינו ז"ל שעקר ברור ההלכות המספקות עתה בידנו יהיה לעתיד על ידי אליהו ומשיח. אך על פי הנ"ל מבאר היטב כי עקר התקון יהיה מה שאליהו יעשה שלום בעולם ואז מביא לתפירו כל ההלכות וכו' פנ"ל:

הַלְכוֹת אֲמִינִין

זו וזה בחינת כל האמנין שומרי שֶׁכֶר הן, כי צריכין להאמין שכל חכמת האמונות של כל האמנין שבעולם כלם נמשכין בשרשן מחכמת התורה, כי

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שעט

התורה היתה כלי אמנותו של יוצר בראשית, כמו שכתוב: "ואתה אצלו אמן". אל תקרי אמן אלא אמן, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל בכמה מקומות ובפרט במדרש רבה פ' רשת בראשית. אבל ה' יתברך ברא את העולם ככונה שיהיה העולם דיקא מחסר תקון ושהאדם דיקא יתקן הכל, כמו שכתוב אשר ברא אלקים לעשות, דהינו שה' יתברך ברא את כל העולם ומלאו לעשות שהאדם יעשה בכל דבר מלאכות ואמנות הרבה שעל ידי זה דיקא יתנה כל תקון הבריאה. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש החטים צריכים לטחן התרמסין צריכין תקון וכו'. וכמו שרואין בחוש שאין שום דבר שברא ה' יתברך שנוכל להשתמש בו לצרכינו כלי שיעשה בו האדם כמה עשיות ומלאכות ותקונים, כגון החטים אי אפשר לאכל כי אם על ידי טחינה ורקודה ואפיה ולכל זה צריכין כמה אמנות ומלאכות בכמה תחבולות שונות. וכן במלבושים שאי אפשר ללבש הפשתן והצמר כי אם על ידי כמה וכמה מלאכות ואמנות שונות וכן בכל דבר שבעולם. ובכל פעם בכל דור ודור נתחדשים כמה וכמה חכמות ותחבולות בענין האמנות וכלי האמנות למחר להוציא כלי למעשהו (שהוא מה שעושה תחבולות הרבה שקורין משינו) וכל אלו האמנות והתחבולות וכליהם שיש בהם חכמה גדולה פלם נמשכין מן חכמות התורה, וכל

חיותם וקיומם הוא על ידי אמנות חכמים, כי החכמים האמתיים שפכל דור ודור מתגעים וטורחים בכל פעם להשלים את התורה לחדש בה הדישים אמתיים ולהרבות ספרים אין קץ בהתורה שעל ידי זה עקר שלמות התורה כמבאר בהתורה הנ"ל, שהנה בחינת ואין וחסר וחסן משלים הרבה שעשה אונים לתורה וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל שקשר הכל בחבל ונימא בנימא וכו'. וכן הביא שם במדרש עוד כמה משלים לזה שאי אפשר להבין מהתורה כי אם על ידי החכמים האמתים הדרשים את התורה ומחדשים בה הדישים אמתיים ומרבים ספרים קדושים בתורה. והעקר הם החכמים הצדיקים הקדושים שיודעים כל דרכי התורה בשרשה עד שמוציאים ומגלים עצות עמוקות ודרכים ישרים ומשפטי אמת וכו' באופן שיוכל כל אחד מכל מקום שהוא להחיות את נפשו העיפה שנתרחקה, כמו שנתרחקה להנמותו לתתיה לעוררו ולחזקו ולסעדו ולמצא לו פתח תקנה תמיד שגם הוא ישוב ויתקרב לה' יתברך שנה העקר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה:

נמצא שהצדיקים החכמים האמתיים עושים כמה אמניות ומלאכות גוראות בהתורה, ומשם נמשך הכח והחיות לכל בעלי אמנות ומלאכות בגשמיות שכל חכמות האמנות

משם מקבלים פהם כל בעלי אמונות
בגשמיית לתקן כל דבר בגשמיית וכנ"ל:

יו וזה בחינת מלאכת המשפן כי כל
המלאכות שבעולם כלולים
בשלישים ותשע מלאכות ושלישים ותשע
מלאכות ממשפן גמרינו, כי מלאכת
המשפן הוא תקון וקיום וחיית של כל
המלאכות והאמונות שבעולם, כי עקר כל
מלאכת המשפן היה לתקן פגם האמונה
שפגמו ישראל והעקר היה על ידי פגם
אמונת חכמים שלא האמינו במשה
ואמרו, כי זה משה האיש לא ידענו מה
היה לו ועל ידי זה פקרו גם בה' ועשו
עבודה זרה. ובהתקון היה על ידי המשפן,
כי על ידי שכל אחד הביא נדבת לבו והב
יכסר ונחשת וכו' שנמצא אתו על ידי זה
תקון האמונה בכלל, כי מאחר שגזתו את
אשר לו לנדבת המשפן בשביל ה' יתברך
נמצא שמאמין בו יתברך שברא הכל
והוא צוה לבנות משפן. ועל ידי כל
האמונים ובעלי המלאכות שעסקו
במלאכת המשפן על ידי זה תקנו בחינת
אמונת חכמים, כי חזרו להאמין שכל
האמונות והמלאכות שבעולם בלם
שרשם בהתורה, כי נמשכים מתקמת
החכמים האמתיים המחודשים בהתורה
וכו' פנ"ל. כי בהמשפן עמד הארון עם
לוחות האבן ועקר בגנו המשפן וקדשתו
היה הכל מהארון הקדוש עם לוחות
האבן שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת

ותחבולות שלהם הכל נמשך מאמונות
החכמים האמתיים שמחודשים בתורה
פנ"ל וכמו שאיתא בתקונים לענין בעלי
הפוסקים דקא פסקין מנה פמה הלכות
וכו' כי התורה שנתן לנו מן השמים אין
לה שלמות כי אם על ידי החכמים
האמתיים שמשלימין אותה על ידי
ספריהם הקדושים פנ"ל, ועל פה כל
הבריאה שברא ה' יתברך על ידי התורה
שנתן משמים הוא גם בן מחסר תקון
פנ"ל. והחכמים הקדושים על ידי
החודשים האמתיים שלהם שעל ידי זה
משלימין את התורה פנ"ל. משם נמשך
פה לכל בעלי אמונות ומלאכות שיתקנו
את כל פרטי הבריאה בכמה אמונות
ותחבולות פנ"ל, כי זה דויע שכל החיות
שבעולם בכלל ובפרט הכל נמשך רק
מהתורה, כמו שכתוב: בראשית ברא
אלקים את השמים ואת הארץ, בראשית
דא אורותא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל.
ובלליות הבריאה כמו שנבראה חייתה
מהתורה כמו שנתנה מהשמים. ותקון
הבריאה שמתקנים אותה על ידי פמה
מלאכות ותחבולות שונות, נמשך
מהחכמים האמתיים, שלהם נתנה
התורה לדרשה ולחדש בה וכו' שזה עקר
תקון ושלמות התורה כי בלא החכמים
האמתיים אין יודעין מהתורה שום דבר.
ומשם מתקמת האמת של החכמים
שעושים על ידי זה פמה אמונות
ומלאכות נפלאות בהתורה הקדושה,

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שפא

שכל הכולל שזכו שם, על ידי ששם כל מקבלת התורה בכתב ובעל פה שכל זה זוכין על ידי תשובה על פנים אמונת חכמים, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, ענין שם. וזה בחינת יודע היה בצלאל לצרף האותיות שבהם נבראו שמים וארץ, כי הכל אחד, כי בצלאל היה ראש לכל האמנים בתכנה ונפלאה ונוראה, כמבאר בפרשה וכל חכמתו באמונת היה על ידי שהיה יודע האותיות שבהם נבראו וכו' ולצרפם פראוי שהיה בחינת מעלת החכמים הקדושים שיודעין שרשי אותיות התורה שבהם נברא הכל ויודעים לצרפם ולחדש על ידי זה חדשים נוראים ומשם נמשך התקון של כל העצמי אמונת שבולטים במלאכת המשפן שראש האמנים היה בצלאל שהיה יודע האותיות וכו'.

יח וכתב מבאר שעקר השמירה של כל דבר הוא האמונה שהיא בחינת שמור, כי על ידי האמונה ועקר הוא אמונת חכמים שבוה תלוי כל האמונה, על ידי זה נשלם התורה ונמתקין כל היניים שבעולם ועל ידי זה נתבטלון כל ההקוות של כל מזיקי עלמא ונשמר כל דבר מהזק והפסד. ועל פן האמנים הם שומרי שבר שחייבים בגנבה ואבדה ופטורים מאנס, כי כשארע חס ושלום איזה הזק והפסד זה נמשך מחמת פנים האמונה כנ"ל ועל פן ההפסד של גנבה ואבדה תולין בפנים האמונה של

האמן והפסד של אוסין הבא על ידי חיה רעה ולסטים מוזן תולין בבעל החפץ, כי גנבה ואבדה נמשך מפנים הרעות, כי הגנבה בא על ידי הפח הרעות שלא שמרו פראוי ולא שם דעתו היטב על החפץ לשמרו מנגבים, וכן האבדה היא בודאי על ידי הפח הרעות על פן תולין זה ההזק בפנים האמן שפנים באמונת חכמים ולא האמן שכל חכמת אמנותו נמשך רק מפת החכמים האמתיים המחדשים בתורה כנ"ל ועל ידי זה נפנים הרעות שמשם בא הזק של גנבה ואבדה שבא מפנים הרעות כנ"ל.

אבל הזק אוסין שבא על ידי חיה רעה ולסטים מוזן שבאין בלי שום תחבולה רק פזרוע רמה להזיק, זה תולין בבעל החפץ, כי החפץ בעצמו כמו שהוא מקדם שמתקן אותו האמן הוא בבחינת פריאת הדבר שנברא כמו שהוא מחסר תקון, וחיותו מעצם התורה כמו שנתנה משמים כנ"ל וגם עצם התורה יסודה אמונה, כמו שכתוב: כל מצותיך אמונה. ומשם מקבלים חיות כל החפצים שבעולם כמו שהם קדם שמתקנים אותם על ידי האמנים. והאמונה הזאת היא בחינת אמונה בה' ותפרד בעצמו ובעצם התורה שה' ותפרד ברא הכל כמו שהוא על ידי התורה, אבל בשמתקנים הדבר על ידי האמנים זה בחינת התקון הנמשך על ידי אמונת חכמים שמחדשים בהתורה ומשלימין התורה וכו' כנ"ל. ועל

חושן משפט

הללו ובשביל זה באים כל הנסיעות והטלטולים בכלליות ובפרטיות. וזהו בחינת הגליות שישׁראל גולים ומטלטלים וכו' ואין להם מנוח לכף רגלם והכל מחמת קלקול האמונה שעקרה אמונת חכמים כנ"ל. אבל באמת כנחת ה' יתברך לטובה, כי כל הטלטולים והגליות והנסיעות לדרךים הכל בשביל שיפיר כל אחד את עצמו על ידי זה לשוב בתשובה שלמה על פנים אמונת חכמים ואז הנסיעה היא כפרה ותקון על פנים אמונת חכמים שכולל כל הפגמים וכו' כנ"ל. כי על ידי הנסיעות הוא מרים ומגביה כל המקומות שבא לשם לה' יתברך בכח אמונת חכמים וכמוכן בדבריו ז"ל בכמה מקומות ובכתבי האר"י ז"ל שזה סוד כל הגליות בכלל וכל הנסיעות בפרט של כל אחד ואחד, כמוכן בפגות והביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ כמוכן בדברינו בספר ספורי מעשיות על ענין הנסיעות וכו', עין שם. וזה בחינת מה שמבאר בלקוטי תנינא (סימן ע"ו) על מה שישׁראל נקראים בני הגולה שהוא ראשי תבות ונשאר גם הוא לאלקינו וכו', עין שם. וכן מה שמבאר בלקוטי תנינא (סימן ע"ו) שמי שיש לו לב ישׁראל בכל מקום שבא יש לו מקום וכו' וכן בכמה מקומות, והכל בכח הצדיקי אמת שמאמין בהם באמת, כי בודאי איש פשוט אפלו אם הוא איש כשר אין לו כח לזה, בפרט שיש מקומות שבא לשם

כן ההזק של אונסין שבא על ידי תיה רעה ולסטים מנין שבאים מרוע זה נמשך מפנים האמונה בה' יתברך ובעצם התורה בעצמה כמו שנתנה משמים, שזהו בחינת כופר בעקר חס ושלום, ועל כן באים עליו לסטים מנין ותייה רעה ורוצים לעקרו כי פגם בעקר האמונה כנ"ל. ועל כן הזק אונסין שבא על ידי תיה רעה ולסטים תולין בפגם בעל החפץ שחייתו מאמונה הפשוטה וכנ"ל. אבל הזק גנבה ואבדה שבא על ידי פגם הדעת תולין בפגם האפון שפגם באמונת חכמים שמשם כל חכמת האמונת כנ"ל:

יש וזה בחינת "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם". כי כל הנסיעות של ישׁראל הם בשביל קלקול האמונה, כמו שכתב הוא ז"ל (בסימן ט) על פסוק "אלה מסעי בני ישׁראל", שמסעי בני ישׁראל הם בשביל אלה אלקוד ישׁראל שהוא חטא העגל שעקר חטא העגל היה פגם אמונת חכמים שאמרו, כי זה משה האיש לא ידענו וכו' וכנ"ל. עד שאמרו, אלה אלקוד ישׁראל, באלו הם מודים באלקים רק שאומרים אלה אלקוד. וכל זה הוא בחינת פגם אמונת חכמים שאינם רוצים לילך בדרך החכמים הצדיקים האמתיים ואומרים שהם בעצמם יודעים דרך ה' דרך התורה עד שבאים לכפירות גמורות וקצתם פורקים על לגמרי כנראה בחוש בודות

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שפנ

בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים שממנה השתת העולם שמשם נמשך כל גבול וגבול של כל אקלים ומדינה ועיר ועיר ושל כל מקום שבועולם וכמו שפרש רש"י על פסוק, ונטעתי בהם עץ כל פרי, ששלמה היה יודע הגידין לכוש וכו' (קהלת). אבל כל אלו הגבולים והצמצומים של כל מדינה ושל כל מקום צריכין לחזור לשרשם לקדשי קדשים לאבן שתיה ולהכלל שם יחד בתכלית האחדות עד שיהיו נכללין בשרשם בהבורא הכל והבדד. כי כשיש מחלקת וחלוק ביניהם משם מתגברים המצרים שממם כל הצרים רחמנא לצלן, שיוקיים מהדינים והצמצומים כשאין נמתקין ונכללין יחד הם ושלום. ועל כן עקר התקון על ידי אמונת חכמים שזוכין על ידי הנסיעות דיקא שעל ידם שבים בתשובה וכו' כנ"ל ואז נתרבין הספרים בתורה ונשלם התורה וכו' עד שנכללין שם בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים וכו' כנ"ל:

שהם רחוקים מאד מאד מה' ותבדד, בפרט שרבים או כלם עכו"ם וגם עם ה' המערבים ביניהם לומדים ממעשיהם, כמו שכתוב: ויתערבו בגוים וכו', יסלח ה' להם וישיבם אל האמת מהרה. על כן גם האיש הנפשו הגולה ומטלטל ביניהם לא היה לו פח להתחזק, בפרט להגביה גם זה המקום לה' ותבדד ולתורתו לולא ה' עזרו בכה הצדיקו אמת שמואמן בהם. ועל כן כשהוא בדרך בפרט בדרך רחוק בפרט בשמטלטל במקומות פאלו רחמנא לצלן, או צריך להתחזק מאד באמונת חכמים ולשוב בתשובה גמורה על פנים אמונת חכמים ועל ידי זה מתקן פנים אמונת חכמים ונתוספין ספרים קדושים רבים בתורה שעל ידי זה נשלם התורה בבחינת לחות האבן בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים וכו' שעל ידי זה נמתקין כל הדינים שבועולם על ידי בחינת חכמה עלאה שכל הפולל שהוא בחינת קדשי קדשים וכו', שהוא בחינת כלליות כל הנפשות יחד בהצדיק האמת שהוא בחינת חכם הפולל וכו' בבחינת אבן בחיכותא תלוי. ועל ידי זה בעצמו עולין כל המקומות שגלה ונתפזר לשם, למקומם ושרשם שהוא נקדת אבן שתיה שממנה השתת העולם ואז נתבטלים כל הגבולים והמצרים שהם בחינת צמצומים ודינים שמשם עקר כל הנגלות והטלטולים בבחינת כל דרפיה השיגה בין המצרים, כי נכלל הכל בשרשו

16 lux

כ וזוהו ויכתב משה את מוצאייהם למסעייהם על פי ה'. ויכתב דיקא שמושה רבנו בגדל עצם פחו הכנים בישראל תשובה על אמונת חכמים כל כך עד שכתב בתוך ספר התורה הקדושה את כל הנסיעות של ישראל. נמצא שעשה מהנסיעות של ישראל ספר תורה והשלים ספר התורה ביותר שזה עקר התקון של הנסיעות וכו' כנ"ל. וכל זה על ידי תקון המושפן שעשה ששם

שָׂבֵאוֹ לְשֵׁם קָבְלוֹ שֵׁם תּוֹרָה הִרְבֵּה וְעַל כֵּן גַּעֲשׂוּ מִהַנְּסִיעוֹת בְּעֶצְמָם סֵפֶר תּוֹרָה. וְעַל כֵּן נִחְשָׁב וַיְהִי בְּנִסּוֹעַ הָאָרוֹן לְסֵפֶר מִיחָד כִּי כָל הַתּוֹרָה תְּלוּיָה בְּזוֹ הַדְּהִיגוֹ ^{דף קמ"א} בְּאֲמוֹנַת חֲכָמִים שָׁזָכוּ עַל יְדֵי הַנְּסִיעוֹת וְכו' פנ"ל כִּי עַל יְדֵי הַנְּסִיעוֹת עָשׂוּ תְּשׁוּבָה עַל אֲמוֹנַת חֲכָמִים פנ"ל שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּסַפֵּין סְפָרִים בַּתּוֹרָה פנ"ל וְעַל כֵּן פָּרַשְׁתָּ וַיְהִי בְּנִסּוֹעַ הָאָרוֹן הוּא סֵפֶר בְּפָנֶי עֲצָמוֹ כִּי עַל יְדֵי הַנְּסִיעוֹת שֶׁהוּא תַקְוֹן אֲמוֹנַת חֲכָמִים נַעֲשֶׂה סֵפֶר פנ"ל. וְהוּוּ וַיְהִי בְּנִסּוֹעַ הָאָרוֹן וַיֵּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה' וְנִפְצוּ אֹיְבֵיךָ וְכו' כִּי אִזּוּ בִשְׁעַת הַנְּסִיעָה צְרוּכִין בְּכַח הָאָרוֹן הַקְּדוֹשׁ לְהַכְנִיעַ וּלְהַפְּיִין אֶת הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים הַיּוֹנְקִים מִהַצְּמוּמִים וְהַדְּהִיגִים הַבָּאִים מִהַמְּצָרִים, שִׁיתְּבַמְּלוּ כָּלֶם עַל יְדֵי שִׁכְלָלוֹ בְּלוֹחֹת הָאֶבֶן שֶׁבָּאָרוֹן וְכו' וְכו' פנ"ל. וְהוּוּ וּבְנִיחָה יֵאמֵר שׁוֹבָה ה' רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל, זֶה בְּחִינַת כְּלָיוּת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה וְאַהֲדוּת בְּחִינַת אֲנִי בְּחִיבֻתָא תְּלִיא הִיגוּ בְּשִׂמְחַתְקִצִין יַחַד רַבּוֹת וְאַלְפִים מִיִּשְׂרָאֵל אִזּוּ עֵקֶד הַתַּקְוִין וְהַמְּנוּחָה וְהַמְּרוּעַע בְּחִינַת שׁוֹבָה ה' רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת אֲנִי בְּחִיבֻתָא תְּלִיא שֶׁנִּכְלָלוּ כָּל הַנְּפִשׁוֹת בְּחֶסֶד הַפּוֹלֵל בְּשֶׁקֶל הַפּוֹלֵל וְכו' פנ"ל.

כִּב כִּי יֵשׁ פְּכוּה מִיגֵי צְמוּצוּמִים וְשִׁנּוּיִם בְּכַמְּה בְּחִינּוֹת וְנִכְלָלִים בְּבְחִינַת אָדָם וּמְקוֹם וְזָמַן. כִּי יֵשׁ שְׁנׁוּיִם רַבִּים בֵּין אָדָם לְחֵבֵרוֹ כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל לַעֲגִין בְּרַפְתָּ חֶסֶד הַרְוִים וְכו' וּבְנִירָה

עֵמֶד הָאָרוֹן בְּבֵית קְדָשִׁים קְדָשִׁים עִם לֹחֹת הָאֶבֶן. וְזֶה הָאָרוֹן הַקְּדוֹשׁ נִסְעַ לְפָנֵיהֶם עִם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם שֶׁסְּבִיבֵי וְכָל יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ אַחֲרָיו וְדָבְקוּ מִחֻשְׁבָּתָם בְּהָאָרוֹן וְהַלֹּחֹת אַחַר דָּקֵל רְעוּתִין תַּקְוִינִין תַּמּוֹן וְנִכְלָלוּ בִשְׁעַת נְסִיעָתָם בְּבְחִינַת קְדָשִׁים קְדָשִׁים בְּחִינַת לֹחֹת הָאֶבֶן שֶׁהוּא הָאָרוֹן שֶׁנִּסְעַ לְפָנֵיהֶם. וְעַל כֵּן הָיָה הָאָרוֹן מְקַדֵּים לְפָנֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כִּי עַל יְדֵי עֵקֶד תַּקְוִין הַנְּסִיעוֹת פנ"ל וְעַל יְדֵי זֶה זָכוּ שֶׁנַּעֲשׂוּ מִכָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁלָּהֶם סֵפֶר תּוֹרָה כִּי נִכְלָלוּ כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל נְסִיעָתָם בְּהַתּוֹרָה בְּבְחִינַת קְדָשִׁים קְדָשִׁים וְכו' פנ"ל שֶׁהוּוּ בְּחִינַת וַיְכַתֵּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם וְכו' וַיְכַתֵּב דִּיקָא פנ"ל:

כִּא וְעַתָּה תִּבִּין וְתִרְאֶה נִפְלְאוֹת שֶׁהוּוּ בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁיְהִי בְּנִסּוֹעַ הָאָרוֹן נִחְשָׁב לְסֵפֶר מִיחָד בְּפָנֶי עֲצָמוֹ וְהוּא פְּלֵא מְאֹד מְדוּעַ זֹאת הַפְּרָשָׁה הַקְּטָנָה תִּהְיֶה נִחְשָׁבֶת יוֹתֵר לְסֵפֶר אֶחָד מִסְּפָרֵי הַתּוֹרָה, יוֹתֵר מִשְׁאֵר כֹּל פְּרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה שֵׁשׁ בָּהֶם מִצּוֹת רַבּוֹת וְהֵלֵא גַם עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרוֹת אֵינִם נִחְשָׁבִים לְסֵפֶר בְּפָנֶי עֲצָמוֹ רַק הֵם נִכְלָלִים בְּסֵפֶר שְׁמוֹת אוֹ דְבָרִים. אֵד עַל פִּי הַג"ל מוֹכֵן הַדְּבָר הַיָּטִב כִּי כָּל הַתּוֹרָה בְּלוּלָה בְּאֲמוֹנַת חֲכָמִים שָׁזָכוּ לַתַּקְוִין עַל יְדֵי נְסִיעָתָם דִּיקָא עַל יְדֵי שֶׁנִּסְעוּ אַחֲרֵי הָאָרוֹן שֶׁהִלָּךְ לְפָנֵיהֶם וְכו' שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּסַפְּפוּ סְפָרִים הִרְבֵּה וְעַל כֵּן כָּל הַמְּקוֹמוֹת

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שפה

בחוש. וכן יש שנויים רבים בין מקום למקום ובין המדינות והעירות והאקלימים. וכן יש שנויים רבים בזמן בין יום לחברו. וכלם צריכים להכלל יחד פאחד בבחינת אבן שתיה שזה עקר התקון. וזה בחינת העבודה של הפהן הגדול ביום פפור שנכללו כל המקומות פאבן שתיה ביום הפפורים שהוא פלליות כל הימים על ידי הפהן הגדול שהוא פלליות כל ישראל שגשלה ונבחר מהם (עין פקדים אחר מובא פפון זה בפקדנות אחרות):

כג וזה "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם". פי מוצאייהם זה בחינת הגלות והפלטול, בחינת יציאה בגולה שנמשך על ידי פגם אמונת חכמים שהוא בחינת פגם עבודה וזה שנאמר בו "צא תאמר לו", כמו שכתב רבנו ז"ל. אבל כשזוכין לשוב פנ"ל ואז הפלטול הוא תקון, זה בחינת נסיעה בחינת קום לך למסע לפני העם בחינת ויהי פנסוע הארון בחינת מסעי בני ישראל שפרש רש"י שגם מקום המנוחה נקרא נסיעה וכו' פי הנסיעה עם קדשת הארון זה בחינת מנוחה פי על ידי זה מתקנים הפלטול ונכלל בעקר המנוחה והתחלה שהוא קדשי קדשים. וזה מוצאייהם למסעיהם ואחר כך פתב להפך מסעיהם למוצאייהם פי כן הדרך שבתחלה הפלטול בבחינת מוצאייהם בבחינת יציאה בגולה אבל צריכין לראות

לשוב וכו' עד שתציאה בגולה תהיה נכללת בבחינת מסעיהם בחינת ויהי פנסוע הארון שתהיה נכללת בבחינת קדשי קדשים וכו"ל, ואז נמשך משם מבחינת קדשי קדשים תקון והמתקה מבחינת שכל הפולל שעל ידי זה נמתקין ונתתקניו כל הצמצומים והדינים שזה עקר תקון הפלטולים שהיה בבחינת מוצאייהם, בבחינת יציאה בגלות. וזה ואלה מסעיהם למוצאייהם שפסעיהם בחינת מסעי בני ישראל בחינת ויהי פנסוע הארון הוא תקון והמתקה לבחינת מוצאייהם בגולה, פי על ידי שכתב משה את מוצאייהם למסעיהם נעשה מהם תורה ונכללו בשרשם בבחינת קדשי קדשים. ועל ידי זה נמשך משם מבחינת מסעיהם מבחינת ויהי פנסוע הארון נמשך משם תקון והמתקה שפסעיהם שהיו על ידי בחינת ויהי פנסוע הארון תקן כל מוצאייהם כל יציאתם ופלטולם בגולה פי נתפלו כל המצרים והדינים ונתרומם הכל לה' יתברך בבחינת ונשאר גם הוא לאלקינו וכו"ל:

כד וזה "גלמי ראו עיניך וכו'", ושם חושב כל השלש בחינות שנויים הפ"ל באדם ומקום וזמן כמו שכתוב שם אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך אשא פנפי שחר אשפנה באררית ים גם שם דרך תנחני וכו' כל זה בחינות פלליות שנוי המקומות שעל פלם הוא מודה לה' יתברך שפלם

שאז נכללו כל השנויים יחד בבחינת שכל הכולל שעל ידי זה נמתק הפל כל מיני דינים שבועולם שמושב הכפרה והסליחה לכל החטאים והעונות שבועולם וכנ"ל:

כה וזה "כתב זאת זכרון בספר" שנאמר לענין מחיית עמלק, פי עמלק הוא זממת החש, בחינת כפירות, שעקר מתגבר בדרך, בבחינת "אשר קרה בדרך וכו'". ועל פנ פשוטה משה להתגבר נגדו ולהקנים תשובה בישראל עד שהכניעו אותו כמו שאמר רבותינו ז"ל בתענית היו שרויים, על פנ אחר כך נתהפך מהפך אל הפך פי וכו' על ידי זה דיקא להוסיף ספר בתורה בחינת כתב זאת זכרון בספר וכו' שדיקא על ידי בחינת מלחמת עמלק שהיה בדרך נתוסף ספר בתורה פי על ידי זה שבו בתשובה שעל ידי זה נתרבין ספרים בתורה וכנ"ל. והו' ושים באוני יהושע וכו' שיזכר זאת ומסר זאת לדורות פי כן הוא בכל דור ודור שכל מה שבחינת עמלק מתגבר כנגד האמונה הקדושה והעקר כנגד אמונת חכמים להסתיר ולהעלים האמת לאמתו, ה' יתברך ברחמיו והצדיקים אמתיים לוחמים כנגדו ומכניסים הרהורי תשובה בישראל עד שנמצאים בכל דור ודור אנשים פשרים באמת שמתקרבים לצדיקים אמתיים במסירת נפש ושבים בתשובה על פנם אמונת חכמים שעל ידי זה נתוספין בכל פעם ספרים רבים בתורה בבחינת וספר כתב איש ריבי

כלולים בו יתברך והוא ברחמיו מחזקו ואוחזו בימינו שלא יפל ולא יפח מגנו יתברך על ידי רבוי השנויים פי הוא יודע ומאמין שכל השנויים שהם בחינת צמצומים פלם כלולים בו יתברך, בחינת אם אסק שמים שם אתה וכו' עד גם שם יך תנחני ותאחזני ומינה, שימינו יתברך בחינת חסדי ה' אוחזו שלא יתגברו בו הדינים הקאים מהשנויים והצמצומים, פי בשמאמינים שפלם כלולים בו יתברך נמתק הפל וכו' וכנ"ל. ואומר אך חשך יושפני ולילה אור בעדני, גם חשך לא יחשיך ממך ולילה פיום יאיר וכו', זה בחינת שני הזמנים, ועקרה השנוי שבין יום ללילה, ועל זה אומר שהפל אחד אצלו יתברך פי לילה פיום יאיר אצלו יתברך. ואחר כך כדבר משנוי שבאדם עצמו ושפין אדם לחברו כמו שכתוב אורך על פי נוראות נפילתי וכו' גלמי ראו עיניך שהם כלל כל בני אדם שהיו כלולים באדם הראשון כמו שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק זה. הינו שפל השנויים שבין גלמי בני אדם פלם ראו עיניך פי פלם כלולים כך יחד, וזהו ועל ספרך פלם וכתבו, על ספרך דיקא פי עקר התקון על ידי רבוי הספרים שנתרבין בהתורה הקדושה שעל ידי זה נכללין בבחינת לוחות בבחינת קדשי קדשים. והו' ימים יצרו ולא אחד בהם זה יום הכפורים שכלול מפל הימים שאז נכנס הכהן הגדול לבית קדשי קדשים

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שפו

במבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי זה נכללת התורה בבחינת אבן שתיה שעל ידי זה נמתק הכל בבחינת "הן תוי שדי יענגי" וכו', כמו שמבאר שם ע"ז שם:

הלכות שכירות פועלים

כו וזה בחינת "ביומו תתן שכרו וכו'". כי זה השכיר נפל לבחינת עבדות מחמת דחקות הפרנסה שהכרח להשכיר עצמו לעבד אצל הברו. ועקר העבדות נמשך מפגמים הנ"ל שעקרם פגם אמונת חכמים כי עקר העבדות וחסרון הפרנסה נמשך מחטא אדם הראשון שנגזר עליו בועת אפד תאכל לחם וכו' על שפגם באמונת חכמים פנ"ל. כי כל ההשפעות נמשכין על ידי התורה בידוע ועיקר שלימות התורה הוא על ידי אמונת חכמים שעל ידי זה נתרבין הספרים של התורה הקדושה ונשלמת התורה ונכללת בבחינת קדשי קדשים בבחינת שכל הכולל שעל ידי זה נמתקין כל הדינים והצמצומים שבועולם פנ"ל, ועל ידי זה נמשך המזון והפרנסה בשפע גדול כי השפע והעשירות נמשך משמאל כמו שכתוב בשמאלה עשר וכבוד, ושמאל בחינת צמצום ודיו, ועל בן קשין מזונותיו של אדם מאד, מחמת שנמשך משמאל מבחינת דינים וצמצומים. על בן צריבין יגיעה להמתיק הריון ולהמשיך שפע המזון. ועל בן עקר התקון על ידי אמונת חכמים שעל ידי זה נשלם התורה

ונמתקין כל הדינים שהם בחינת שמאל ואז נמשך שפע המזון הפא משם. ועל בן צריך כל אחד להחזיק את התלמיד חכם בגופו ובמזונו, בבחינת (דברים לב) "שמח וכולך בצאתך ויששכר באהלך", כי עקר האמונה תלויה במזון כמו שמבאר במקום אחר ועל בן עקר שלמות אמונת חכמים הוא בשמפור מזונו להחזיק את התלמיד חכם ולהתקרב אליו ואז זוכה לאמונת חכמים בשלמות שעל ידי זה נכלל בבחינת שכל הכולל שמושם נמשך פח לכל השכליים הפריים להמתיק כל דיו וצמצום על ידי השכל השיד לו ואז נמשך לכל אחד שפע המזון בשפי על ידי שנמתק הריון בחינת שמאל שמושם המזון פנ"ל. וזה שמח וכולך בצאתך ויששכר באהלך שזה נאמר על המחזיק את התלמיד חכם כמו שאמרו רבותינו ו"ל שנה עקר שלמות אמונת חכמים פנ"ל. וזהו עמים הר קראו וכו' הינו שכל העמים יקראו ויתאספו להר המוריה לבית המקדש שעקר קדשותו בחינת קדשי קדשים, כי עקר התקון שיתבטלו כל המצרים של כל העמים שלא יהיו מצרים לישראל אדרבא פלם ימשכו עצמם לבית המקדש לבחינת קדשי קדשים לבחינת שכל הכולל בחינת חכמה עלאה שמושם נמשך המתקה לכל הדינים והצמצומים שבועולם שמהם יונקים העפ"ם. ועל ידי גדל ההמתקה גם העמים מתבטלים ונמשכים פלם אל

חֹשֶׁן מִשְׁפָּט

דִּיקָא וְלֹא תִבָּא עָלָיו הַשְּׂמֵשׁ אוֹ אִם
 פְּלִתָּה עֲבוּדְתָּה בְּפִלְתָּה לְתַתּוּ לֹא קִדְּם
 הַבְּקָר דִּיקָא, כְּמוֹ שְׂתוּבִי "לֹא תִלִּין פְּעֻלַּת
 שְׂכִיר אַתָּךְ עַד בְּקָר". כִּי עֶקֶר פְּגָם
 הָעֲבֻדוֹת מִה שֶׁבָּא זֶה לְיַד מִדָּה זֹאת
 לְהַשְׁפִּיר עֲצָמוֹ לְיוֹמוֹ, הוּא בָּא עַל יְדֵי
 רַבּוּי הַשְּׂנוּיִים שֶׁבָּרָא ה' וַתְּבָרַךְ שְׂכָלֵי־לֵים
 בְּאֲדָם וּבְמָקוֹם וּבְיוֹמָן וּכְמוֹבֵא לְעִיל מִזֶּה
 (בְּאוֹת כב, טו). כִּי בְּאֵמֶת כָּל שְׂרֵשׁ הַשְּׁפַע
 גִּמְשֵׁךְ מִשְׁכָּל הַפּוֹלֵל הַנ"ל שֶׁהוּא בְּחֵינַת
 הָאֶבֶן שֶׁתִּיהָ שְׂמֹשֶׁם הַמַּעֲנִין הַיּוֹצֵא מִבֵּית
 ד' שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַנְּהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן וְכו' שֶׁ
 הוּא בְּחֵינַת שְׂרֵשׁ כָּל הַהַשְּׁפָעוֹת
 שֶׁבְּעוֹלָם כִּי מִמֶּנּוּ גִמְשִׁין צְנֻרוֹת וְכֵלִים
 לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי הָאֲדָם וְהַמָּקוֹם
 וְהַזְּמַן, וְעַקֵּר הַכְּלִי וְהַצְּנוּר שֶׁל כָּל אֶחָד
 הוּא הַשְּׁכָל וְהַחֲכֵמָה שֶׁל כָּל אֶחָד כִּי עֶקֶר
 הַשְּׁפַע גִּמְשֵׁךְ כְּפִי הַדַּעַת כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֲרֵךְ
 בְּמָקוֹם אַחֵר. וְעַל כֵּן לֹא מִצְּא הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא כְּלֵי מַחֲזִיק בְּרִכָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲלֵא
 הַשְּׁלוֹם כִּי כְּשֵׁשׁ שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל וְכָל
 יִשְׂרָאֵל אוֹהֲבִין זֶה אֶת זֶה וְכֵלִים נִכְלָלִין
 בְּאֶחָד בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת בַּשְּׁכָל הַפּוֹלֵל
 בְּבְחֵינַת אֶבֶן שֶׁתִּיהָ, אוֹי וּבְתַחֲוִין כָּל
 צְנֻרוֹת הַשְּׁפַע וְגִמְשֵׁךְ רַב טוֹב וְשְׁפַע גְּדוֹל
 לְכָל אֶחָד כְּפִי הַכְּלִי שֶׁלוֹ שֶׁהוּא שְׂכָלוֹ. כִּי
 שְׂכָלוֹ נִשְׁלֵם בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל וּמֵאִיר בְּאוֹר
 גְּדוֹל עַל יְדֵי שְׂנֵכָלֵל עִם חֲבֵרוֹ יַחַד
 בְּהַשְּׁכָל הַפּוֹלֵל שְׂמֹשֶׁם מְקַבְּלִים כָּל
 הַשְּׂכָלִיּוֹת כֵּלִים שֶׁהֵם בְּחֵינַת כְּלִים
 וְצְנֻרוֹת לְקַבֵּל רַב טוֹב וְשְׁפַע גְּדוֹל. אֲבָל

הַר הַמְּזוּרָה בְּחֵינַת עַמִּים הַר יִקְרָאוּ שֵׁם
 יוֹבָחוּ וְזַבְחֵי צֶדֶק וְכו', וְכָל זֶה גִמְשֵׁךְ עַל
 יְדֵי שְׂמוֹחַ וְזוֹלוֹן בְּצִאֲתָךְ, עַל יְדֵי בְּחֵינַת
 אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכו' כְּנ"ל. וְזֶהוּ כִּי שְׁפַע
 יָמִים וַיִּקְרוּ וְכו', כִּי עַל יְדֵי זֶה גִמְשֵׁךְ
 הַשְּׁפַע בְּשִׁפּוֹ עַל יְדֵי שְׂנֵמְתָקוֹ כָּל
 הַדִּינִים וְכְנ"ל:

כִּי וְעַל כֵּן כָּל אֶחָד כְּפִי מִה שֶׁזוֹכֵה
 לְאֲמוּנַת חֲכָמִים כֵּן הוּא זוֹכֵה
 לְחֵירוֹת, לְכַפֵּל מִעֲצָמוֹ עַל עֲבֻדוֹת וַיִּגְיַעַת
 הַפְּרָנְסָה וְכְנ"ל. וְזֶהוּ בְּחֵינַת חֵירוֹת עַל
 הַלְּחוֹחוֹת, שֶׁדְּרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל מִזֶּה שֶׁאִין
 לָךְ כֵּן חוֹרֵין אֲלֵא מִי שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְזֶהוּ
 חֵירוֹת עַל הַלְּחוֹחוֹת דִּיקָא בְּחֵינַת לְחוֹחוֹת
 הָאֶבֶן הַנ"ל, בְּחֵינַת כְּלָלִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּאֶבֶן
 שֶׁתִּיהָ קָדְשׁ קָדְשִׁים שְׁכָל הַפּוֹלֵל הַנ"ל,
 כִּי עֶקֶר הַחֵירוֹת מִשָּׁם, כִּי מִשָּׁם הַמְּתַקֵּת
 כָּל מִינֵי דִינִים שֶׁבְּעוֹלָם, שְׁעַל יְדֵי זֶה
 מִתְּבַטֵּל בְּחֵינַת "בְּזַעַת אֶפֶד תֹּאכַל לֶחֶם"
 שֶׁבָּא מִחֲטָא אֲדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁפָּגַם
 בְּאֲמוּנַת חֲכָמִים כְּנ"ל שְׁעַל יְדֵי זֶה
 מִתְּבַטֵּל כָּל בְּחֵינַת עֲבֻדוֹת וְזוֹכִין לְחֵירוֹת.
 וְכָל זֶה זוֹכִין עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים שֶׁהוּא
 עֶקֶר עֵסֶק הַתּוֹרָה כִּי אִי אֶפְשֵׁר לְעֵסֶק
 בַּתּוֹרָה כִּי אִם עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכְמוֹ
 שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּאֲמוּנַת חֲכָמִים וְכו':
 כִּי נִמְצָא שֶׁעֶקֶר בְּחֵינַת הָעֲבֻדוֹת שְׁעַל
 יְדֵי זֶה בָּא זֶה הַשְּׂכִיר
 לְהַשְׁפִּיר עֲצָמוֹ לְחֲבֵרוֹ בְּשִׁבְלֵי פְּרָנְסָתוֹ
 הוּא עַל יְדֵי פְּגָם אֲמוּנַת חֲכָמִים כְּנ"ל וְעַל
 כֵּן הוֹחִידָה הַתּוֹרָה לְתַתּוּ לֹא שְׂכִירָתוֹ בְּיוֹמוֹ

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שפט

חס ושלום להפך כשאין שלום בין ישראל ויש מחלוקת חס ושלום ביניהם או אי אפשר להם להפיל בהשכל הכולל ולינק משם להשלים שכלו שהוא עקר הכלי כי אי אפשר להפיל שם כי אם על ידי אהבה ואחדות בבחינת אגן בחביבותא תליא וכנ"ל. מפל שפן וכל שפן כשחולקון חס ושלום על הצדיק האמת בעצמו שהוא בחינת שכל הכולל או בפגמון השכליות של כל אחד ואחד ואין לו כלי וצנור לקבל השפע ומתגברין חס ושלום הצמזמים והדינים כי אין בו פח להמתיק הדין והצמזום כי עקר המותקחו הוא על ידי השכל וכו' וכנ"ל, ואזי נתעבב השפע ומעט השפע שיוֹרֶדֶת אינה יורדת פסדר למקום הראוי עד שרוב השפע יורדת לעפ"ם ורשעים חס ושלום כמו שאיתא בזהר הקדוש וישראל גוזנין מתמצית שנהו בחינת צרות החרבן והגלות שבא על ידי פגם אמונת חכמים, כמו שפיתוב: "ויחיו מלעבים במלאכי אלקים וכו'", שנתמעטה השפע מישראל ונתהפכה לזרים כמו שאנו מקוננים על זה נחלתנו נהפכה לזרים פתינו לנכרים וכו', וכל זה מחמת שיתומים היינו ואין אב אמותינו באלמנות שהוא בחינת מה שנסתלקו ונעלמו מאתנו הצדיקים האמתיים שהם בחינת שכל הכולל שהוא בחינת אב ואם בחינת אב בחכמה ואם לבניה וכנ"ל. ואזי גם מעט השפע בצמזום שיוֹרֶדֶת לישראל אינה פסדר כי

נתערבבו הצנורות והתגברו היכלי התמורות עד שישפע של זה יורדת לחברו ומנה בא גדל העניות והדחקות של העניים והאביונים. ואין עצה לזה כי אם לשוב באמת על פגם אמונת חכמים עד שיתרבו ספרים קדושים בתורה על ידו בבחינת הנ"ל עד שזופה גם הוא להפיל בשכל הכולל ששם שרש כל הצנורות וכל השכליים והצמזומים והדינים כנ"ל ששם נמתק הכל, ואזי חוזר ונמשך משם שפע לכל אחד בראוי לו ואזי יכול לחזר ולקבל השפעו כי בודאי יש לו גם כן צנור שיכול לקבל שפעו, רק שנסתם ונתבלבל מחמת פגם אמונת חכמים. אבל כשישוב בתשובה שלמה באמת על פגם אמונת חכמים, ישוב אליו צנור השפעת פרנסתו כי יחזר וישלם שכלו שהוא עקר הכלי והצנור וכנ"ל:

כט כי עקר חסרון הפרנסה הוא מחמת חסרון הדעת כנ"ל כי כפי שלמות דעתו כן הוא מתחזק בפתחון כמו שמבאר במקום אחר (פ"ק ר"ח) שעקר הפתחון הוא על ידי הדעת וכו'. כי באמת אפלו עכשו בגלות הפור הזה ובדחקות הפרנסה ובפגם עצם הדחקות של העניים והאביונים. אף על פי כן אין עצה ותחבולה כי אם פתחון חזק וכמו ששמעתי מפיו הקדוש שאמר בזה הלשון: נאחר פתחון, כי גם עתה בעצם הדחקות ה' יתברך ון ומפרנס ומכיל כל את כל אחד ואחד דבר יום ביומו כי לית

ליגב משכל הפולל הנ"ל ועל ידי זה נסתם שכלו עד שגפול מהפסחון כל כך עד שבא למדה זאת להשפיר עצמו ליומו בשביל פרנסתו שהוא בחינת עבודת ממש וכל זה נמשך מהצמצומים והדינים שעקר התגברותם על ידי השנויים שבאדם ומקום וזמן עד שגדמה לו כאלו ביום זה אי אפשר שימשך לו פרנסה במקום שהוא שם כי אם על ידי שישפיר את עצמו ביום זה, ובאמת לאמתו הוא שטות גדול כי כל יגיעת וטרחת הפרנסה של כל אחד הוא מחמת שטות וחסרון הדעת כנ"ל בחינת שטות העם ולקטו בשטותא כמו שאיתא בזהר הקדוש ומובא בדברינו במקום אחר מפל שפן להשפיר עצמו לעבר. וכל זה מחמת שגדמה לו שכפי מה שעובר עליו אין לו תקנה לפרנסת יומו כי אם על ידי שישפיר עצמו, ואינו משים אל לבו לא דעת ולא תבונה הלא עוד היום גדול ומי יודע איזה שפע יכול לירד אליו בזה היום כי מאן דברא יומא ברא מוונא וכנ"ל אד דעתו נקטן עד שהכרח להשפיר עצמו וזה נמשך רק מרובי השנויים שמשם אחיות הצמצומים והדינים כנ"ל. ועל פן הזהירה התורה לתת לו שכירתו ביומו ולא תבא עליו השמש כי ה' יתברך מרחם על הפל ועל פן הזהירה התורה לבלי לעבב שפע שכירותו עד שיעבר היום כדי שלא יסתם הצנור של זה היום קדם שיבא יום שלאחריו. שאז יהיה קשה

יום דלית בו טוב ומאן דברא יומא ברא מוונא וכמו שכתוב ברוך ה' יום יום יעמם לנו הפל וישענתנו סלה, והכל נמשך משכל הפולל שהוא בחינת אור הגנוז משששת ימי בראשית שאף על פי שגנוז, אף על פי בן לית יום דלא נהיר בה אור הגנוז בהעלם גדול כמו שאיתא בזהר הקדוש כי אלקמלא אתגנוז מפל וכל לא היו עלמא אתקנים אפלו רגע חדא וזה בחינת ואמר אבד נצחי ותוחלתי מה' וכו' ואת אשיב אל לבי על פן אוחיל חסדי ה' כי לא תמוני כי לא כלו רחמיו חדשים לבקרים רבה אמונתך, הינו שכפי עצם מרירות הגלות בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש ומזון ועצם דחקות הפרנסה וצרות מצרות שונות רחמנא לצלן יהי כמעט אפס תקנה כמו שכתוב מקדם מעצם רבוי הצרות מתחלת אני הנבד ראה עני בשבט וכו' השביעני במרחים וכו' עד אשר נדמה לי שאפס תקנה חס ושלום בחינת "ואמר אבד נצחי ותוחלתי מה' אד ואת אשיב אל לבי על פן אוחיל חסדי ה' כי לא תמוני וכו'", הינו החסדים העליונים שאינם תמים ואינם פלים לעולם שהם נמשכים משכל הפולל הנ"ל מבחינת אור הגנוז שנמשך בהעלם גדול בכל יום בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך:

ל אכל מחמת מרירות דחקות הפרנסה של זה העני והאביון שבא מפנם אמונת חכמים שעל ידי זה אין יכול שכלו

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שצא

מאד לפתח צנור השפיע שלו כי כל חסרון דעתו שפא לדי מדה זאת להשפיר עצמו בא מחמת זה מחמת שבגמים שעברו היה לו דקות הפרנסה מאד ונקטן דעתו כל כך עד שנפל מהפסחון עד שהקרה להשפיר עצמו על פן צריכין להזהר לתן לו על כל פנים שכירותו ביומו כי הוא חיותו כמו שכתוב כי עני הוא ואלוי הוא נושא את נפשו כדי להמשיך חיות לשרש נפשו ביומו דיקא שלא יהיה נסתם הצנור של זה היום שאז בקל יכול לפתח לו צנורי השפיע במים הפאים. אבל בשלא יתן לו שכירותו ביומו והוא כבר נפל לעבודות וגם שכירותו לא נתן לו ביומו טרם ישתנה הזמן של היום או יהיה חס ושלום נסתם צנור השפיע של זה היום שאז יהיה קשה מאד לפתח עוד צנורי השפיע שלו בבחינת דלת הנגעת לא במקרה היא נפתחת. ועל פן בחר עניא אזלא ענייתא כי כל מה שהעניית מתגבר עליו נקטן דעתו ביותר ונקטן בטחונו ביותר ונסחמין ביותר כלי השפיע שלו כפי" ובפרט זה שכתב נקטן דעתו כל כך עד שנפל לעבודות. על פן הזהירו לכלי לעבב שכירותו עד שיבא השמש ויהיה שנוי עת שאז צריכין לזהר ביותר שלא לתן יניקה להצמזמים והדינים היונקים מהסרון הדעת. על פן צריכין לתת לו שכרו ביומו כדי להשלים נפשו וחיותו שהוא דעתו ואז יכול לזכות לצאת

מעבודת ולפתח צנורי השפיע שלו על ידי שגשגולם נפשו ודעתו ביומו דיקא וכנ"ל: לא וכל זה מרפזו לעקר האדם שהוא הדעת האמתי לעסק בתורה ותפלה ועבודת ה' בכל יום ויום ולא ידחה עצמו מיום לחברו וכמו שכתבאר על פסוק היום אם בקולו תשמעו היום דיקא וזהו ביומו לתת שכרו ולא תבא עליו השמש וכו'. כי הנפש הוא אצל האדם בבחינת שכיר יום כי הנפש עושה כל פעלת הגוף כי אין להגוף שום תנועה וחיות כי אם על ידי הנפש. ומי שזוכה לילך בדרך הקדש כראוי לבטל הגוף לגמרי לגבי הנפש אזי הנפש הוא בבחינת מלך כי הוא מולך על הגוף ואז הוא פן חרוץ בבחינת כל ישראל בני מלכים הם. אבל בשחם ושלום אינו מבטל גופו לגמרי נגד נפשו אזי הנפש אצל הגוף בעבד שעושה הנפש כל פעלת הגוף בעבד וכשכיר, וזה בחינת "בעבד שאף צל וכשכיר יקנה פעלו" (א"ב). ואז צריך האדם לרחם על נפשו שעל כל פנים לא יגול ויעשק חס ושלום לגמרי את נפשו ולתן לו על כל פנים שכירותו דהינו שעל כל פנים יתן להנפש בכל יום כפיה מצות ומעשים טובים ותורה ותפלה וכו' כפי חובת היום. כי בודאי מהראוי שיעשה רק צרכי הנפש ויבטל הגוף לגמרי כמו שאיתא בזהר הקדוש ופאה מאן דלא אתהני מדליה כלום כי צריך לסתם עיניו מחיוו דהאי עלמא לגמרי ואז הוא

כל יום ויום ועל ידי זה יכול כל אחד ואחד בכל יום ויום ובכל מקום שהוא להמשיך על עצמו חסדי ה תמיד באופן שיחיה עצמו ברחמינות ונשמייות וישלוד מעליו מרירות דאגות הפרנסה רק יבטח בשם ה' שבודאי יש חסד נפלא שמאיר גם ביום זה ובודאי יהיה לו פרנסת יומו ולא יחשב מיום לחברו כלל. וכן בעבודת ה' יבטח ויחכה פי בודאי גם היום יוכל לחטף איזה טוב אמתי ויחתר ויכסף ברצון חזק עד שיזכה גם ביום זה לטוב אמתי ולא יאבד יום מלמיו חס ושלום. וזה בחינת ואברהם יזן בא בימים, זמן זה בחינת שכל הפולל בחינת זה קנה חכמה כי שם עקר קנין החכמה האמתית כי זה השכל הפולל הוא בחינת זמן בחינת עתיק בחינת הליסר תקוני דקנא פידוע וזהו ואברהם יזן בא בימים שהמשיך והביא בחינת זמן בחינת שכל הפולל לתוך הימים שבכל יום מימי חייו היה מקשר עצמו לשכל הפולל שהוא בחינת זמן כנ"ל, ועל ידי זה ויהי את אברהם בכל כי משם נמשכין כל ההשפעות כי משם נמשכין כל צנורות השפע כנ"ל:

לב פי עקר הפברות והדיחקות של כל אחד הן בפרנסה והן בעבודת ה' הוא רק מחמת שהיום קשה וכבד עליו שבכל יום נדמה להאדם בפרט להעניינים ואביונים שבעת הזאת בפרט בזה היום אי אפשר להרויח ולמצא פרנסתו וכן בעבודת ה' על פי הרב נדמה לכל אחד

בבחינת מלך וכן חורין כנ"ל. אבל בפשלא זכה לזה והנפש בבחינת עבד ושכיר כנ"ל אזי צריך האדם לזהר על כל פנים שלא לעשקו ושלא לגזול לגמרי חס ושלום וזהו בחינת לא תעשק שכיר עני ואביון מאחיד וכו' ולא זו אף זו אמה צריך לזהר ביומו תתן שכרו וכו' שלא תאמר שתסלק שכירת הנפש לאחר היום כמו שמצוי בכמה בני אדם שאומרים: היום אי אפשר להתפלל, היום אי אפשר ללמוד ולעסק בעבודת ה', ומדחין עצמן מיום ליום. ועל זה מזהיר הפסוק "ביומו תתן שכרו", ביומו דקא, ולא תבא עליו השמש, פי העקר צריכין לזהר לצאת חובת היום, בבחינת היום אם בקולו תשמעו, כי לית יום דלית בה טוב וכו', וכמו שמבאר במקום אחר, כי בכל יום מאיר אור הגנוז וכו' ונמשך סיוע גדול מלעלא וכו', בבחינת חסדי ה' כי לא תמנו וכו' חדשים לבקרים וכו':

ובל זה זוכין על ידי אמונת חכמים בשלמות שעל ידי זה נחשבים בעיניו כל הספרים הקדושים של התורה שעל ידי זה זוכה לקבל ולינק משכל הפולל מבחינת אכן שתיה ששם נמתק הפל כל מיני דינים וצמצומים שבעולם ואיד שממצא דין וצמצום הכל נמתק על ידי שכל הפולל כנ"ל כי בחינת שכל הפולל מאיר לכל השכליות הפרטיים של כל אחד ואחד ולכל הצנורות והצמצומים של כל אדם ושל כל מקום ומקום ושל

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שצנ

בכל יום שהיום קשה להתפלל וכו' ועל פן נקרא מי שהשעה דחוקה לו קשה יום כמו שפיתוב: "אם לא בכיתי לקשה יום ענמה גפשי לאביון", פי האביון הוא בבחינת קשה יום וכל זה מחמת חסרון הדעת מחמת פגם אמונת חכמים שעל ידי זה אינו זוכה שיקבל השכל השידך אליו בזה היום בזה המקום משכל הכולל ועל פן היום קשה עליו בחינת אד' בי ישוב והפך ידו כל היום וכן הוא בעבודת ה'. אבל מי שישב בתשובה על פגם אמונת חכמים ומכפיל דעתו נגד דעת הצדיק האמת החכם הכולל זוכה להתחזק בכפחון חזק בכל יום ויום אד' שהוא בגוף ונפש בגשמיות ורוחניות בבחינת יום אירא אני אליך אבטח שדיקא ביום אירא ביום שאני מתירא שגדמה שהיום קשה הפרנסה מאד מאד וכן בעבודת ה' וכו' אז דיקא אני אליך אבטח שבודאי לא תעזב אותי כי בודאי גם ליום זה יש צנור השפע במקום אשר אני שם להמשיך שפע טובה וחסד טוב משכל הכולל ששם נמתק הכל וכו' כנ"ל.

בבחינת מה שאמר ירמיה אחר שאמר אני הנגר ראה עני בשבט עברתו אד' בי ישוב והפך ידו כל היום וכו' וכו' עד אשר ואמר אבד נצחתי ותולחתי מה' וכו' זאת אשיב אל לבי וכו' חסדי ה' כי לא תכנוני וכו' שהוא חסד הנמשך משכל הכולל ששמתיק הכל שמושם נמשך חסד גדול בגשמיות ורוחניות גם ליום זה במקום

תק"ח

שאני שם וכו' ל שזהו בחינת ברוך ה' יום יום יעמם לנו הקל ישועתנו סלה וכו' ל והוא בחינת מה שכתוב שם אחר כך חדשים לבקרים רבה אמונתך ופרש רש"י שהחסדים מתחדשים בכל יום מתדש והינו כנ"ל והכן היטב, פי אסור לחשב מיזם לחברו כלל ועל יום זה צריכין לבטח בה' וכו' ל. ויש בזה הרבה לדבר והעקר שעל ידי אמונת חכמים באמת נמתק ונתתקן הכל ועל פן בכל מה שעובר על האדם הן בפרנסה הן בעבודת ה' ונדמה לו שאי אפשר לו לעבד ה' יתברך מחמת דחוקת הפרנסה ורבויה הכלולים והרעיונים העוברים עליו, דע שכל זה נמשך מהעשנים סרוחים המבלבלים דעתו שזמשך מפגם אמונת חכמים וכו' ל על פן בכל פעם שעובר עליו מה שעובר זכר עצמו לשוב בתשובה שלמה על אמונת חכמים שיאמין באמת בכל ספרי הצדיקים והחכמים האמתיים עד שיזכה לינק משכל הכולל שעל ידי זה נמתק ונתתקן הכל וכו' ל:

אג וכל זה הוא בחינת ראש השנה כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, פי ראש השנה הוא יום ראשון לכל השנה וכלול מפל הימים של כל השנה ואז צריכין להתמיק כל הצמצומים והדינים של כל איש ואיש של כל ימות השנה ושל כל המקומות שבעולם וזה אי אפשר כי אם על ידי הצדיק האמת בחינת שכל

חֹשֶׁן מִשְׁפָּט

הַבּוֹלֵל וּבִשְׂבִיל זֶה נֹסְעִים לְצַדִּיקִים עַל
 רֹאשׁ הַשֶּׁנָּה. וְזוֹ הַחֵינֵת תִּקְעֵת שׁוֹפָר
 בְּרֹאשׁ הַשֶּׁנָּה כִּי הַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּקוֹל שׁוֹפָר
 כִּי קוֹל שׁוֹפָר נִמְשָׁךְ מִשְׂכַּל הַבּוֹלֵל כְּמוֹכֵן
 בַּפְּנּוֹת וְעַל כֵּן מִשֵּׁם נִתְּנָה תּוֹרָה וְכַ"ל.
 וְעַל כֵּן שׁוֹפָר מִקְּבֵץ גְּדִיחִים כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
 וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל וּבְאוֹ
 הָאֲבָדִים בְּאַרְצָא אֲשׁוּר וְהַגְּדִיחִים וְכו'.
 וְהַשְׂמִיחֵנוּ לְה' בְּהַר הַתְּקֵדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם הַיְנוּ
 בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שְׁשֵׁם הָאֶבֶן שְׂתִיָּה כִּי לְשֵׁם
 צְרִיכִין לְשׁוֹב וְלִהְתְּקַבֵּץ כָּל הָאוֹבְדִים
 וְהַגְּדִיחִים כִּי שֵׁם תְּקוּנָם בְּחֵינֵת שְׂכַל
 הַבּוֹלֵל שֶׁמִּתְקַיֵּם וּמִתְקַן הַכֹּל כִּי כָּל
 הַמְקוּמוֹת וְכו' נִגְלָלִין שֵׁם וְכַ"ל וּמִשֵּׁם
 עֵקֶר הַחֵרוֹת בְּחֵינֵת חֵרוֹת שֶׁל יוֹבֵל שְׁאוֹ
 תוֹקְעִין בְּשׁוֹפָר בְּחֵינֵת תְּקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל
 לְחֵרוֹתֵנוּ. וְעַל כֵּן מִי שְׁזוֹכֶה לְהַמְשִׁיךְ עַל
 עֲצֻמוֹ קְדֻשַׁת רֹאשׁ הַשֶּׁנָּה אֵין צָרִיךְ לְרַאג
 וְלִמְרַח הַרְבֵּה בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה כִּי זוֹכֶה
 לְכַפְּחוֹן לְהֶאֱמִין שְׂכַל פְּרִנְסָתוֹ קְצוּבָה
 מִרֹאשׁ הַשֶּׁנָּה וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל'
 כָּל פְּרִנְסָתוֹ שֶׁל אָדָם קְצוּבָה מִרֹאשׁ
 הַשֶּׁנָּה כִּי אִז מֵאִיר שְׂכַל הַבּוֹלֵל שְׁמוֹשֵׁם
 כָּל צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ וְכַ"ל. וְזוֹהוּ חוּץ
 מֵהוֹצְאוֹת שְׁבֵת יוֹם טוֹב וְהוֹצְאוֹת בְּנֵי
 לְתַלְמוּד תּוֹרָה כִּי בְשֵׁבֵת יוֹם טוֹב אִז
 עוֹלִין בְּעִלְיוֹת גְּדוֹלוֹת וְאִז נִגְלָלִין בְּחֵינֵת
 שְׂכַל הַבּוֹלֵל עַל יְדֵי קְדֻשַׁת הַיּוֹם וְעַל כֵּן
 לְהוֹצְאוֹת שְׁבֵת יוֹם טוֹב אֵין צְרִיכִין לְקַבֵּל
 מִרֹאשׁ הַשֶּׁנָּה כְּפִי מַה שֶּׁצְּצוּב שֶׁמִּשְׁדֵּךְ לוֹ
 שֹׁפֵעַ בְּכָל יוֹם יוֹם דְּרַךְ הַצְּנוּרוֹת וְהַפְּלִים

הַנִּמְשָׁכִין מִשְׂכַּל הַבּוֹלֵל, כִּי עַל יְדֵי שְׁבֵת
 יוֹם טוֹב בְּעֲצֻמוֹ נִמְשָׁךְ הַשֹּׁפֵעַ מִשְׂכַּל
 הַבּוֹלֵל כְּפִי מַה שְׁזוֹכֶה לְהֶאֱמִין בְּקְדֻשַׁת
 שְׁבֵת יוֹם טוֹב וְלְהַרְבוֹת בְּהוֹצְאתָם כִּי
 הֵם בְּעֲצֻמֵן בְּחֵינֵת שְׂכַל הַבּוֹלֵל. וְכֵן
 בְּהוֹצְאוֹת בְּנֵי לְתַלְמוּד תּוֹרָה. כִּי תַלְמוּד
 תּוֹרָה הֵיא עֵקֶר הַמִּשְׁבֵּת הַשֹּׁפֵעַ מִשְׂכַּל
 הַבּוֹלֵל שְׁשֵׁם כָּל הַתּוֹרָה כַּ"ל. וְעַל כֵּן אֵין
 הוֹצְאוֹת אֵלּוֹ קְצוּבִים בְּצֻמּוֹם מִרֹאשׁ
 הַשֶּׁנָּה רַק כְּפִי שְׁזוֹכֶה לְהוֹצִיא בְּשִׁבִילֵם
 כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שֵׁם שְׂאָם פּוֹתַח פּוֹתַחִין לוֹ
 וְאֵם מוֹסִיף מוֹסִיפִין לָהּ:

לְד' וְזוֹה בְּחֵינֵת אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה
 ה' בְּאוֹר פְּנֵיךְ וְיִחַלְכוּ, בְּאוֹר פְּנֵיךְ
 זֶה בְּחֵינֵת שְׂכַל הַבּוֹלֵל שְׁזוֹכִין עַל יְדֵי
 הַתְּקִיעוֹת כִּי שְׂכַל הַבּוֹלֵל הוּא עֵקֶר אוֹר
 הַפְּנִים בְּחֵינֵת בְּאוֹר פְּנֵי מִלְךְ חַיִּים, חַיִּים
 הֵם הַמַּחֲיִין כְּפִידֵעַ שְׁנִמְשָׁכִין מֵאוֹר הַפְּנִים
 שֶׁהֵם שְׂכַל הַבּוֹלֵל. וְזוֹהוּ יִחַלְכוּ בְּחֵינֵת
 הַהִלּוּךְ וְהַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יְדֵי זֶה
 זוֹכִין לְתַקֵּן אֱמוּנַת הַכְּמוּס שְׁעַל יְדֵי זֶה
 זוֹכִין לְשְׂכַל הַבּוֹלֵל כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר לְעִיל עַל
 פְּסוּק וְיִכְתּוּב מִשֵּׁה אֵת מוֹצְאוֹתֵהֶם
 לְמִסְעֵיהֶם וְכו' וּבְפֶרֶט בְּשִׁנּוּסְעִים לְהַצִּדִּיק
 הָאֱמֵת שֶׁהוּא בְּעֲצֻמוֹ בְּחֵינֵת שְׂכַל הַבּוֹלֵל
 וְהָעֵקֶר בְּשִׁנּוּסְעִים אֵלָיו עַל רֹאשׁ הַשֶּׁנָּה
 וְכו' וְכַ"ל. וְזוֹהוּ בְּשִׁמְךָ יִגְלוֹן כָּל הַיּוֹם
 בְּחֵינֵת שְׁמִיחָה הַמְּבַאֵר בְּהַתּוֹרָה חֲדֵי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן הַגָּל שְׁזוֹכִין עַל יְדֵי הַכְּלִיּוֹת
 וְהַהֲבָה שְׁנִגְלָלִין הַנְּפֹשׁוֹת בְּהַצִּדִּיק

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שצה

האמת בשכל הפולל וכו' כמו שמבאר
שם עין שם:

זה וזה שהתפלל הבהן הגדול ביום
כפזר בשנכנס לבית קדשי
קדשים למקום האבן שתיה שלא יצטרכו
עמד ישראל זה לזה ולא לעם אחר ולא
תפל אשה פרי במנה ולא יעדי עבד
ש'מן מדיבת יהודה. כי מה שישאל הם
עניים עד שנצרכים זה לזה או לעם אחר
חס ושלום זה נמשך מבחינה הנ"ל מפנים
אמונת חכמים שעל ידי זה אין יכולים
להכלל בבחינת שכל הפולל שהוא
בחינת אבן שתיה ואין יכולים להמשיך
השפע לכל אחד ואחד כפי הצנור שלו
ואין נתבלבלין הצנורות על ידי התחלקת
שהוא הפנים וההפך מאמונת חכמים ואין
יורדת השפע לחוץ להעב"ם" חס ושלום
כמו שאיתא בזהר הקדוש שבגלות הם
מקבלים רב השפע וישראל נזנין
מתחצית וזה בא על ידי פנים אמונת
חכמים שעל ידי זה עקר הגלות כנ"ל.
וגם מעט השפע היוורדת לישראל היא
מתחלקת מזה לזה כי הצנורות נתערבבו
על ידי פנים אמונת חכמים כנ"ל. וזה
בחינת גדל מעלת צדקה שהזהירה
התורה עליה כמה פעמים כי צריכין לתן
להעניים חלקם שיש להם בהשפע שלו
כי בודאי גם לזה העני והאביון יש צנור
של שפע ואם העולם היה מתנהג כראוי
לא היה שום אביון בעולם כי היה יורד
לכל אחד השפעתו משכל הפולל דרך

הצנור והפלי שלו וכמו שיהיה לעתיד
באמת כמו שכתוב אפס כי לא יהיה בך
אביון כי בך ובך ב' וכו' וכמו שאמרו
רבותינו ז"ל בזמן שישראל עושין רצונו
של מקום אביונים באחרים וכו'. הינו
כנ"ל כי אז השפע יורדת רק לישראל
שקבלו את התורה ומקמיין אותה שאז
הם נכללין בשכל הפולל ונמשך השפע
רק להם לכל אחד ואחד כפי הצנור
לקבל רב השפע כי כל אחד מישראל יש
לו חלק בהתורה שיוצאה משכל הפולל.
אבל עקר העניית הוא מחמת שפגמו
בהתורה על ידי פנים אמונת חכמים שעל
ידי זה נתערבבו ונתבלבלו הצנורות כנ"ל
שעל ידי זה רב השפע יורדת לעב"ם
ומעט השפע הפאה לישראל אינה יורדת
כסדר עד שהשפע של זה אצל זה. ועל
כן זה יש לו עשירות גדול וזה עני ואביון,
ובאמת בשרשו עשירות של זה רבו
מחלק העני רק על ידי פנים הנ"ל נתבלבל
הסדר וירדה לזה כמו שבעקר השפע
שבלה היא של ישראל ועכשו בעונותינו
הרבים רב השפע אצל העב"ם נמצא
שהעב"ם אוכלין השפע של ישראל
בבחינת ויהי אם ירע ישראל וכו' כנ"ל
וכמו שכתוב פרי אדמתך וכל גינעך יאכל
עם אשר לא ידעת ה' ותברך ירחם
מערתה, כמו כן בין ישראל בעצמן
העשירים אוכלים חלק העניים וכנ"ל. על
כן הנהירה התורה מאד להחזיר ולתת
להעני חלקו בטוב לבב ובשמחה ובסדר

פנים יפות כמו שכתוב ולא ירע לברך
 בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברך ה'
 אלקיך וכו'. כי באמת הוא לטובה גדולה
 להעשיר משמרה בצדקה וחזור להעני
 חלקו כי אז כפי מה שמקיים מצות צדקה
 הוא חוזר ופוחח הצנורות של השפע
 שיהיה נמשך בהם השפע פסדר מאחר
 שמוחזר להעני חלקו, ובפרט כי העקר
 מצות הצדקה הוא לתן בשפי לתמיד
 חכם העוסק בתורה באמת שזה עקר
 אמונת חכמים כי עקר האמונה תלויה
 במקוון בשמפוזר ממונו לתמיד חכם
 האמת בזה מראה אמונתו השלמה
 בהחכמים אמתיים ועל ידי אמונת
 חכמים חוזרים הצנורות ליתך פסדר וכו'
 וכנ"ל ואז יורדת השפע בשפי גדול לכל
 אחד ואחד. כי אפלו העשיר שמקבל
 עתה רב שפע. אבל בשהוא שלא פסדר
 מחמת בלבול הצנורות אזי לא תתקום
 אצלו זמן רב השפעתו וגם על פי יש
 עפובים הרבה מחמת שאין השפע יורדת
 פסדר. אבל בשנותן צדקה ואז נפתחין
 הצנורות ויורדת השפע פראוי פסדר אז
 יורדת השפע לכל אחד בשפי גדול לנצח
 מאחר שיורדת פסדר פראוי. וזהו כי
 בגלל הדבר הזה יברך ה' אלקיך וכו'
 על כן אנכי מצוה לאמר פתח תפתח את
 ידך וכו', פתח תפתח דיקא כי על ידי זה
 נפתחין הצנורות ועל ידי זה יברך ה'
 אלקיך כי על ידי זה יורדת השפע בברכה
 גדולה פסדר בלי עפוב כלל וכנ"ל. ועל

כן במקום קדשי קדשים שהוא האבן
 שתיה בחינת שכל הכולל שם דיקא היה
 מתפלל הכהן הגדול ביום הפורים שלא
 יצטרכו עמו ישראל זה לזה וכו' הינו
 שזכו ישראל לקבל השפע משם מאבן
 שתיה משכל הכולל שכל אחד יקבל דרך
 הצנור שלו שלא יצטרכו ישראל זה לזה
 שלא יסתמו ולא יתבלבלו הצנורות כנ"ל.
 ולא לעם אחר שלא תרד השפע חס
 ושלום לעם אחר על ידי בלבול וסתמת
 הצנורות וכנ"ל וזהו ולא תפיל אשה פרי
 כמנה כי הפלת גפלים בא חס ושלום על
 ידי פגם המחלקת שהוא בחינת פגם
 אמונת חכמים בבחינת וכו' ונצחו אנשים
 וננפו אשה הרה וכמוכן בהתורה על
 פסוק זה (בסין כ' בלקושי תנא) כי על ידי
 המחלקת נעשין מפרסמים קדם ומננם
 וגורמים מה שגורמים כמו שמבאר שם
 ואזי אין העולם מתנהג פראוי ועל ידי זה
 מתגברים המפרסמים של שקר לגמרי
 שזה עקר פגם אמונת חכמים. ועל כן
 התפלל במקום האבן שתיה ולא תפיל
 אשה פרי כמנה שזה נתתן על ידי שכל
 הכולל שהוא בחינת אבן שתיה כנ"ל.
 וזהו ולא יעדי עבד שלטון מזבית יהודה,
 שמהם יצא משיח בן דוד, שכל עקר
 התקון על דוד, כי בחינת דוד משיח הוא
 בחינת אמונת חכמים בחינת תורה שבעל
 פה בחינת חסדי דוד הנאמנים בחינת זה'
 עמו שהלכה כמותו בכל מקום, שעל ידו
 יתקום ולא יחצו לשתי ממלכות עוד

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שצו

המזכר בהתורה ה"ל כי אז יחזר הארון עם לוחות האבן על מקומם על מקום האבן שתיה שהיה דוד מתנגע כל ימיו על זה שימצא מקום האבן שתיה ששם עומדים לוחות האבן שעל די זה נמתק הכל כמו שכתוב אם אעלה על ערש יצוני אם אתן שנת לעיני וכו' עד אמצא מקום לה' וכו' ועל פן על ידי הממשלה של בית יהודה שהוא בחינת התנוצצות משיח בן דוד על ידי זה מתתקן כל ה"ל. ואז יחזר השפע לכל אחד פראוי כמו שכתוב שם במזמור ה"ל זאת מנוחתי עדי עד וכו' הינו במקום האבן שתיה שונה למצא על ידי יגיעתו ואז "צידה בדרך אביוניה אשביע לחם", כי על ידי קדשת האבן שתיה שעומדים שם לוחות האבן על ידי זה מתבטל העניות והאביונות כי יורדת השפע לכל אחד בפסד בשפי גדול וכו' ל:

לו וזה "אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלתיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם וכו' עד כל איש ישראל", ומונה עשרה בחינות שהם כנגד עשרה קדשות שבארץ ישראל שהם כלליות הקדשה, הינו שתדם ראש השנה קורים פרשה זאת להודיע שכל נפשות בית ישראל גדולים וקטנים ובינונים וכו' שכלולים כגשר בחינות ה"ל בלם צדיקים להתקבץ ולכלל יחד באהבה בתוך הקדשה העליונה בתוך בחינת קדשי קדשים אבן שתיה שכל הכולל שהוא

100

בחינת משה בחינת הצדיק האמת שצדיקין לנסע אליו על ראש השנה וכו' וכו' ל שנה בחינת תקון אמונת חכמים שעל ידי זה נתרבו הפפרים הקדושים שעל ידי זה נשלמת התורה וכו' כ"ל. ועל ידי זה שנקללין בבחינת אבן שתיה שכל הכולל כ"ל על ידי זה זוכין כל אחד ואחד להחיות שכלו עד שיוכל להתיק כל מיני דינים וצמצומים על ידי שכל הכולל שמשם נמשך החיות והשכל לכל נפש ונפש ולכל מקום ומקום ולכל יום ויום. כי כל השנויים שבאדם ומקום זמן שמהם כל אחיות הדינים שמהם אחיות כל העונות חס ושלום וכל הפגמים והבלבולים והעקמימות שבלב וכו' הכל נמתק ונתבטל על ידי שכל הכולל ששם שרש הכל שזוכין לזה על ידי התשובה שעושים על אמונת חכמים שעל ידי זה נכללין שם בשכל הכולל, ומשם נמשך המתקה לכל אחד ואחד במקומו ביומו וישעתו שידע כל אחד כפי מה שהוא במקומו בביתו או בדרך באיזה מקום שהוא וכפי מה שהוא באותו היום ובאותה השעה והרגע, שבאותה הרגע והשעה יוכל לדבק עצמו במקומו שהוא שם לה' ותברך וכו'. וזה אתם נצבים היום זה בחינת אדם ומקום וזמן. אתם הינו אדם בחינת כלליות הנפשות. נצבים בחינת מקום. היום בחינת זמן. בלכם לפני ה' אלתיכם שאתם בלכם בכל מקום ומקום שאתם נצבים שם במקומכם

באותו היום והשעה בלכם צריכים לידע
 שאתם נצבים ועומדים היום לפני ה'
 אלוקים וכנ"ל וזה על ידי הפלליית
 בצדיק האמת שהוא בחינת קדשי קדשים
 אכן שתיהן וזה בחינת ראשיתם שבטיכם
 וכו' שהם עשר בחינות פנגד עשר
 קדשות, שעל ידי שנכללין יחד באהבה
 נכללין בהאבן שתיהן ששם שרש העשר
 קדשות שרש התורה וכו' כנ"ל. וזהו
 לעקוד בבגדי ה' וכו' הינו להמשיך על
 עצמו פלליית התורה משרשה מחכמה
 עלאה משכל הפולל וכו' אשר אנכי
 פורת עמך היום בחינת היום אם בקולו
 תשמעו הנ"ל, להתגבר להתחיל בכל יום
 ובכל שעה ובכל רגע וכנ"ל וזה ולא
 אתכם לבדכם וכו' כי את אשר ישנו פה
 כו' ואת אשר איננו פה עמנו היום, כי
 צריך כל אדם לידע בכל יום ובכל שעה
 ורגע מימי חיו שתלויים בו כל הנפשות
 של כל הדורות העתידין לצאת ממנו
 ובהם תלוין כל נפשות בית ישראל כי
 כל ישראל ערבים זה לזה וצריך להמשיך
 על עצמו תקון והמתקה על ידי שכל
 הפולל שזוכין על ידי אמונת חכמים
 והעקר על ידי ראש השנה וכו' כנ"ל. כי
 חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם
 כמו שאמרו רבותינו ו"ל ובזמן שאדם
 זוכה וזכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו
 עד סוף כל הדורות, ולהפך להפך
 רחמנא לצלן כמו שאמרו רבותינו ו"ל
 שם. וכל זה אי אפשר לתקן פאשר ידע

כל אחד בנפשו להיכן נתעה וכו' כי אם
 על ידי הצדיק האמת בחינת שכל הפולל
 וכו' כנ"ל ששם נכללין כל הנפשות את
 אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה. וזהו
 עמנו היום כי עקר התקון על ידי בחינת
 היום, בחינת היום אם בקולו תשמעו,
 המבאר בדבריו ו"ל בסימן רע"ב ומבאר
 לעיל שצריכין לידע שאין לאדם בעולמו
 כי אם אותו היום ואותו רגע לבד, כמו
 שכתוב "ותפקדנו לבקרים לרגעים
 תבחננו". וכמו שאמרו רבותינו ו"ל ומבאר
 בפרוש רש"י בכמה מקומות בפסוק היום
 אנכי מצוהך בפרשת תבא ובקריאת שמע
 בפסוק אשר אנכי מצוהך היום ובשאר
 מקומות שפרש רש"י שם שבכל יום יהיו
 בעיניך פחדשים, ותדקדק בכל ספר
 דברים ותמצא שבכל מקום שמוהיר את
 ישראל על קיום התורה שמזכיר בכל
 פעם תבת היום להורות ולהעיר את כל
 אחד שהעקר להתחיל להתקרב היום
 הינו בכל יום ושעה שעומד בו וכנ"ל. וזה
 "ודבר משה כו' אל כל ישראל לאמר
 הסבת ושמע ישראל היום הנה נהיית
 לעם", ופרש רש"י שם גם כן בבאור יותר
 בכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום
 נכנסת עמו בבגדי היום כנ"ל. וזהו הסבת
 ושמע וכו' שפרשו לשון הטה אונך
 ושמע היטב היטב הינו שדבר זה צריכין
 להטות אונן ולקבו לשמע ולהכין ולקבלו
 בלבם היטב שהיום הנה נהיית לעם דהינו
 בכל יום ובכל שעה וכנ"ל וזה בחינת מה

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט שצמ

שְׁדָרְשׁוּ רבֹתֵינוּ ז"ל על פסוק זה הסכת הם ואחר כך פתח, שפִּרְשׁוּ שֶׁבְכָל לַמּוֹדֵי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה צְרִיכִין בְּתַחֲלָה לְלַמֵּד ואחר כך לַעֲנוּ הַיָּטֵב בְּחֵינֵת לְגַמֵּר וְהָדָר לְסַבֵּר וְעַל פִּן נִסְמָךְ זֶה הַפְּסוּק הַסַּכַּת לְפָסוּק הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיֵה נִהְיֵה לְהוֹדִיעַ שְׁזֶה הֶעֱנָן הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיֵה לְעַם לִידַע וְלִזְכֹּר בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה נִהְיֵה לְעַם וְכו' וְכַ"ל, זֶה הֶעֱנָן צְרִיכִין לְהֶאֱזוֹן וְלִזְכֹּר הַיָּטֵב בְּבַחֲנֵית הֵם וְאַחַר כֵּן פָּתַח כִּי צְרִיכִין לְקַבְּלוֹ בְּקַלְיוֹת בְּפִשְׁטוּת וְאַחַר כֵּן לְכַתֵּת וְלַעֲנוּ בּוֹ הַיָּטֵב בְּכָל שָׁעָה וְרַגַע לִידַע בְּכָל שָׁעָה שֶׁעַתָּה עוֹבֵרֶת שָׁעָה מִימֵי חַיּוֹ וְיִזְכֹּר עֲצֻמוֹ שִׁישׁ שֶׁכָּל הַפּוֹלֵל שֶׁיְכוּל לְהַמְשִׁיךְ וּלְתַקֵּן הַכֹּל וְעַל יָדֵי זֶה יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ לְקַנֵּם הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיֵה לְעַם לְה' אֱלֹקָיךְ הַיּוֹם דִּיקָא וְכֵן בְּכָל יוֹם וְשָׁעָה וְרַגַע בְּחֵינֵת לְרַגְעִים תְּבַחֲנֵנוּ וְכו' וְכַ"ל:

ועל פן נוסעין לצדיקים על ראש השנה כי הם בבחינת שכל הכולל בחינת אבן שתיה קדשי קדשים וכו' וכו"ל. ואחר כך בכל עשרת ימי תשובה עוסקין בזה ששבוין בכל יום בתשובה על פנים אמונת חכמים שהוא יסוד הכל וכל מה ששבוין יותר בתשובה גשלים האמונה יותר ויותר ונתרבוין הספרים הקדושים יותר ויותר כמבאר בהתורה חדי רבי שמעון הנ"ל שעל ידי כל תשובה ותשובה נתרבוין הספרים יותר ונקללוין יותר ויותר בבחינת שכל הכולל. וזה בחינת מה שאיתא בפגנות שכל עשרת ימי תשובה נגסרת המלכות בכל יום ונגבית פרוצופה בשלמות כי מלכות היא בחינת אמונה שצריכין לבנותה בשלמות בכל האיברים כי צריכין אמונה בכל האיברים מראש ועד עקב כמו שמבאר במקום אחר בהתורה ויהי ידיו אמונה עד בא השמש (בסימן צא).

לזו וזה בחינת העבודה של כל חודש תשרי הקדוש והנורא מאד כי כבר בארנו שזה בחינת ראש השנה כנ"ל כי עוסקין אז להמתיק הדינים על ידי שנקללוין בשכל הכולל על ידי ששבוין אז בתשובה על פנים אמונת חכמים שעל ידי זה נתרבוין הספרים הקדושים ונשלם התורה וכו' שזהו בחינת תקיעת שופר שמעוררין לתקולות של מתן תורה כפי להמשיך בחינת שלמות התורה בחינת שכל הכולל שממתיק הכל וכו' וכו"ל.

קדשי קדשים לכפר על ישראל כי אז נכללין שם בשלמות כ"ל:

לח וזה בחינת שלשה ספרים נפתחין בראש השנה, צדיקים וכתבין ונתחמין לאלתר לחיים, רשעים לאלתר למיתה, בינונים תלויים ועומדים עד יום פפור. ויכבר תמהו המפרשים על מאמר זה ורבו מפרשים שעקר הפנה על חיים וצחיים, ועל פי דרכנו יתבאר היטב בעור ה' כי כל אלו שזוכין לאמונת חכמים ונוסעים לצדיקים אמתיים על ראש השנה בלם נקראים בשם צדיקים על שם הצדיק שהם מקרבים אליו כי המחבר לטהור טהור ועל פן הם נתחמין לאלתר לחיים כי הצדיק האמת כוללם מיד בראש השנה בשכל הכולל בבחינת קדשי

קדשים כמבאר בהתורה ה"ל כי הצדיק האמת יש לו פח יותר מן הפחן הגדול שזכנם לפני ולפנים כמו שאמרו רבותינו ו"ל יקרה היא מפנינים שהחכם האמת יקר מכהן גדול שזכנם לפני ולפנים, ועל די זה נתחמין לאלתר לחיים כי משם נמתקים כל מיני דינים שבעולם כ"ל. כי הם זוכין בודאי לחיים אמתים שעקרם הוא כשזוכה להוציא הנהגות ישרות ומשפטי אמת מכל מה שלומד כי נצול מהעשנים סרוחים המעקמין אהמה וכו' מאחר שזכה לאמונת חכמים ומקרב לצדיקים וכ"ל, כי עקר המיתה נמשכת מחמא אדם הראשון שפגם באמונת חכמים כ"ל על ידי פגם האכילה שמאו

נמשכו עשנים סרוחים המעקמין את הלב שמשם המיתה בחינת כי ביום אכלך ממונו מות תמות שפרושו אף על פי שלא מת עד כמה מאות שנים אך מאחר שתכרף שאכל מעין הדעת נפגמה האכילה התחילה המיתה מאותו היום שמכרה למות על די קלקול האכילה וכ"ל. רק הצדיק אמת והגלוי אליהם מתקנים בתייהם פגם זה וזוכין להוציא משפטי הנהגות ישרות מכל מקום שלומדים אשר זה חיהם בחינת כי הוא חייד, רק שבסוף מברחים למות בעטיו של נחש או מחמת שלאו כל אחד מחשן בשלמות פגם הגדול הזה. אבל על כל פנים הם חיים חיים אמתיים בעולם הזה ובעולם הבא מאחר שאין פח להעשנים סרוחים לעקם את לבם שזה עקר בחינת המיתה וכ"ל. ועל פן להפך רשעים גמורים שהם החולקים גמורים על הצדיק האמת שהם עקר הרשעים מאחר שהם הפך הצדיק האמת כי הפך הצדיק הוא רשע ועל פן בודאי נתחמין לאלתר למיתה כי כשחולקין על הצדיק ואין להם אמונת חכמים הם בבחינת מיתה תמיד כי אין להם חיים כלל מאחר שהעשנים סרוחים מעקמין את לבם שמשם המיתה כ"ל. בינונים הם אלו שאינם מקרבים לצדיק אמת אבל אינם חולקים גם בן הם תלויין ועומדים עד יום פפור, שאז נכנס הפחן הגדול לפני ולפנים להאבן שתייה קדשי קדשים שכל הכולל, ואז אם

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט תא

וזכין לשוב נמתק מעליהם הדין על ידי הפה הגדול מבחינת שכל הפולל וכו' פנ"ל כי עקר ההקמתה והחיים משם מבחינת שכל הפולל, כי שם צוה ה' את הברכה חיים. רק המקרבין לצדיק שנקראים צדיקים גבולים שם מיד גראש השנה והבינונים תלויים עד יום כפור שאז נכנס הפה הגדול לשם פנ"ל:

לט ואחר ראש השנה יום כפור שבהם נתברכו הספרים הקדושים ונשלם התורה וכו' פנ"ל, אחר כך עושין סבות ויוצאין מהבית לישיב בספה ומקמינן מצות גמילת ארבעה מינים בדינם. הכל כדי שיכלו ישראל יחד באהבה ושלום גדול באמת, פמובא לעיל שזה בחינת מה שנוסעים לצדיקים על ראש השנה, בחינת אגן בחיכותא תליא וכו', וזה בחינת סבות שעושין אחר ראש השנה יום כפור בחינת סבת שלום, בחינת אהבת חסד, כי אז נמשכין כל החסדים בחינת אהבה ושלום. ועל בן יוצאין מהבית ומטלמלין עצמן לסבה כדי לתקן על ידי זה כל הטלמולים של כל הנסיעות של כל השנה, שיהיו כל הנסיעות בקדשה גדולה שיהיה תקון על פגם אמונת חכמים עד שיהיו נכתבין ספרים קדושים על ידם, בבחינת וכתב משה את מוצאותיהם למסעיהם על פי ה' וכו' וכו' (באות סי), ואפלו מי שאינו נוסע לדרךים בודאי בהכרח שיתלטל עצמו לילך לחוץ בעירו בשביל עסקיו ופרנסתו,

ובכל הטלמולים והנסיעות צריך לחשב ולבון לתקן אמונת חכמים להרבות ספרים קדושים בתורה כי שרש הנסיעה בקדשה מה ש'ה' ותברך מסבב שיצטרך האדם לילך לחוץ ולפעם במקום למקום בעירו או לעיר אחרת מפל שפון למקומות רחוקים כל אחד כפי טלמולו ונסיעתו, הכל בשביל שלמות התורה בבחינה הנ"ל כי שרש כל דבר הוא התורה הקדושה פידוע כי חוץ מזה הכל הכל. ועל בן צריכין להאמין שעקר פגנת ה' ותברך מה שמסבב שיסע האדם הוא רק בשביל שלמות התורה פנ"ל הינו שהאדם צריך לצאת מביתו לילך או לנסע למקום אחר כדי שיוכל להתועד עם אדם אחר או עם כמה אנשים לדבר עמהם מהתכלית האמתי והנצחי שיעוררו זה את זה אל האמת לאמתו כי זה כל האדם. וכל אדם צריך לדבר עם חברו בוראת שמים בכל יום ובכל עת ועל בן מסבב ה' ותברך שילך ויסע האדם הכל רק בשביל זה. ורק זה ידוע שכל הדברים שבה העולם בהכרח שיתלבשו בפה שמתלבשים והקלפה קודמת לפרי על בן על פי רב מתלבשים הנסיעות והטלמולים בעסקי הל. אבל החפץ באמת צריך לשום לבו לשרש הדבר שפקדושה כי בודאי כל דבר יש לו שרש בקדשה. על בן צריך כל אחד לשום לב להאמין שעקר נסיעתו וטלמולו כדי שיתועד עם בני אדם אויל יוכל

לדבר עמהם דברי אמת או שיקבלו הם
ממנו או שיקבל הוא מהם או שיקבלו
ויאירו זה בזה בבחינת ומקבלין דין מן דין
פי בכל אחד מישראל יש גמדה טובה
וצריכין לקבל הארה ממנו להאיר בנפשו
לכל יושן את ימיו שינת עולם חס ושלום
וכו' וזה עקר שרש כל הנסיעות שבעולם.
וכמו שכתוב בפרשת קריאת שמע
ודברת במ שבכתב בביתך ובכתבך בדרך
ודרשו רבותינו ז"ל גם ולא בדרים
בטלים פי בכל הסבוכים שה' וחברך
מסבב עם האדם הן בשיבתו בביתו הן
בלכתו בדרך בשבבו ובקומו צריך רק
לדבר בדרבי תורה. ועקר דברי תורה הוא
להשתדל להכניס בעצמו ובאחרים קיום
התורה שנופה מעתה לשמר ולעשות
ולקיים וכו' פי זה העקר פדוע ורק בשביל
זה הם הנסיעות כנ"ל, ותקון זה ממשכין
על די מצות ספה הקדושה פי ספה היא
בחנינת ענני כבוד שהלכו לפני ישראל
בשנסעו במדבר שכל נסיעתם היה על פי
ה' להמשיך שלמות התורה שיקבלו אז
עד שגשגה מנסיעתן בעצמו בחנינת ספר
בחנינת וכתב משה את מוצאותיהם
למסעיהם וכו' כנ"ל ובבחינה זאת צריך
כל אחד לפע כנ"ל. וזה בחנינת ספה
בחנינת ענני כבוד שנומשכין מפיחית פי
בענן אראה על הפפרת מפיחית קדשי
קדשים בחנינת שכל הכולל פי עקר
הנסיעה צריך שתהיה רק בשביל זה
כנ"ל. וזה בחנינת בהתהלךך תנחה אותך,

שצריך האדם בנסיעתו לקדש מחשבתו
לקשרה אל התורה לבנו בנסיעתו שנוסע
בשביל אהבה ושלום להתנועד עם בני
ישראל לעסק בדרבי תורה באמת כפי
שהתורה תלך לפניו ותנחהו בחנינת
בהתהלךך תנחה אותך, שהו בחנינת
הארון עם לוחות האבן שהיה נוסע לפני
בני ישראל, בחנינת והי בנסוע הארון
כנ"ל. וכל זה הוא בחנינת ספה שהוא
בחנינת ענני כבוד של נסיעת ישראל,
בחנינת אהבה ושלום, פי עקר האהבה
והשלום עם ישראל הוא כשנדרין
ועוסקין יחד בדרבי תורה ויראת שמים
באמת, פי להפך חס ושלום אין שלום
אמר ה' וכו', ועקר השלום הוא התורה
כמו שאמרו רבותינו ז"ל: תלמידי חכמים
מרבין שלום בעולם וכו'. ועל פן הספה
בבחנינת אהרן הכהן שבוכותו הלכו הענני
כבוד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמבאר
בזהר הקדוש, פי אהרן עסק בזה ביותר
כמו שאמרו רבותינו ז"ל: הוי מתלמידיו
של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב
את הבריות ומקרבן לתורה, פי זה עקר
האהבה והשלום כנ"ל, וכל זה בחנינת
ספה כנ"ל. וזה בחנינת כל האזרח
בישראל ישבו בסבות, ודרשו רבותינו ז"ל
מזה שכל ישראל יוצאין בספה אחת,
הינו פי זה עקר מצות ספה שייבנו להכלל
באהבה ושלום גדול עם כל ישראל עד
שיהיה נחשב פאלו כל ישראל יושבין
בספה אחת, פי עקר הספה כפי לתקן

הנסיעות שיהיה בקדשה שיהיה פונתו רק בשביל להתועד זה עם זה וזה עם זה כדי שכללו כל ישראל זה בזה באהבה ושלוש גדול ויכירו כלם את האמת לאמתו לשוב אל ה' באמת וכו' וזה בחינת: והם תבו להגיד ישא מדברותיך, כמו שדרשו רבותינו ז"ל: אלו תלמידי חכמים שמכתתין עצמן מעיר לעיר ומדוד לדוד לעסק בדברי תורה הינו כנ"ל כי רק בשביל זה צריכין לכתת רגליו לילך ולפע כו':

ד"ק

מ וזה בחינת נטילת ארבעה מינים בידים כמו שפתיב "ולקחתם לכם וכו'", כדי להאיר הארת הדינים ששקלו ידי הכתיבה מידי הסמכה כמבאר בהתורה הנ"ל. כי הארבעה מינים פאים לתקן כל הפגמים שנפגמו על ידי פגם אמונת חכמים ועכשו על ידי קדשת ראש השנה ויום כפור ששוב בתשובה על פגם אמונת חכמים ונתרבו ספרים בתורה וכו' עתה עוסקים בארבעה מינים לתקן כל הקלקולים שנפגמו על ידי פגם אמונת חכמים על ידי שנמכו מנהיגים שאינם הגונים, כי מבאר שם שעל ידי זה גרמין שנחלש כתב ישראל וכו', ועל ידי זה מגרשין את ישראל וכו' שזה בחינת גרוש מארץ ישראל וכו', ועל ידי זה נלקח סוד העבור מאתנו וכו' ועל ידי זה אין לו עצה שלמה וכו' וכל זה צריכין לתקן על ידי הפנים מהורים שממשיכין בראש השנה ויום

כפור על ידי התשובה על פגם אמונת חכמים שעל ידי זה נתרפין הספרים של התורה הקדושה כמו שמבאר שם. וזה בחינת נטילת ארבעה מינים בסבות שעוסקין אז לתקן אמונת חכמים ולהרבות ספרים להשלים את התורה. כי באלו הימים אנו עוסקין בכל שנה לסום ולהשלים את התורה בסוף ימי הסבות בשמחת תורה דהינו שתהיה התורה נשלמת בשלמות גדול בבחינת הנ"ל כי בשביל זה מתחילין ומסמיין את התורה בכל שנה ושנה מחדש כדי להשלים את התורה בשלמות גדול ביותר שתהיה נכללת ביותר בבחינת אכן שתהיה וכו' עד שנוכח ששוב הארמון על מכונו ויחזרו לזכות האכן למקום האכן שתיה שאז יהיה עקר תקון העולם. ואנו בני ישראל עוסקין בזה בכל שנה ושנה ועל כן באלו ימי הסבות שעוסקין בזה להשלים ולסום את התורה ועקר השלמות הוא על ידי רבוי הספרים הקדושים שהמשיכנו על ידי התשובה של ראש השנה ויום כפור כנ"ל על כן עתה בסבות מתקנים כל הקלקולים הנ"ל שנפגמו על ידי פגם אמונת חכמים שהם כתב ישראל וכו'. ועל זה מרמזין הארבעה מינים כי לולב בחינת תקון הכתב בחינת כתבם על לוח לב. אחרוג פרי עץ הדר בחינת המשכת קדשת ארץ ישראל שהוא היפי ומהדור של כל העולם בחינת יפה נוף משוש כל הארץ וכו' ושם כל הפרות טובים שהם

"לריח שמנוד טובים שמן תורק שמך וכו'". וערכי נחל זה פחינת נצח והוד, פחינת רגליו כמובא, פחינת עצות שלמות, פי העצות פחינת רגליו, פחינת וכל העם אשר פרגלוד ההולכים אחר עצתו וכו', כמו שמבאר במקום אחר, ועל כן הם ערכי נחל שגדלים על המים כי עקר שלמות העצה הוא על ידי מים מהורים הנ"ל שנמשכין מהנחל גובע וכו':

דף קמ"ח

מא וזה פחינת הנענועים שמנגענים עם הארבעה מינים לכל השש קצוות, לגלות ולהודיע אלקותו בכל ארבע רוחות העולם ולמעלה ולמטה, כמו שמסימין אחר גמר הנמילה: למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד. וכל זה מודיעין על ידי התורה הקדושה שנשלמות או כנ"ל שעל ידי זה עקר ידיעת אלקותו ותברך בעולם הינו על ידי רבוי הספרים הקדושים של הצדיקי אמות שמחדישין בתורה בכל דור וכותבין ספרים קדושים הרבה שעל ידי זה נשלם התורה וכו' כנ"ל. וזה פחינת הנענועים שהם פחינת תנועת הקלמוס באויר שעל ידי זה נחקדש האויר בקדשית ארץ ישראל כמבאר בתורה הנ"ל כי הלולב בפחינת קלמוס הפותב דברי תורה, פחינת פתכם על לוח לבך הנ"ל, והשלשה מינים שאצל הלולב הם פחינת תלת אצבען דאחזין בקלמוסא המובא בתקוני זהר, שעל ידי זה נבקע נפא דארוותא, כמו שאיתא בתקוני זהר

שכח ארץ ישראל וענף עין עבות זה פחינת סוד העבור שהוא על ידי שפולדיין נשמות גדולות וכו' כמו שמבאר שם וזה פחינת הדרם שיש לו ריח טוב מאד שהוא פחינת נשמות גדולות שהם פחינת ריח טוב שהוא חיות הנשמה כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמובא בדבריו ז"ל כמה פעמים. ועל כן הדרם משלש פחינת תקון המשפט שהוא בשלשה פי עקר הריח טוב נמשך על ידי שמתקנים המאכלים מעשנים סרוחים שלא יקלקלו את המשפט שעל ידי אי אפשר להוליד נשמות גדולות שיהיו בקיאים בסוד העבור כמו שמבאר שם, ועל כן הדרם שהוא התקון לזה יש לו ריח טוב הפך העשנים סרוחים הנ"ל והוא משלש פחינת תקון המשפט שהוא בשלש פחינות לא תסור מן הדבר וכו' ימין ושמואל רק להתנהג כפי פחינת אמתת המשפט שהוא פחינת עמודא דאמצעייתא שימין ושמואל נכלל בו. ועל כן המשפט אמת, פחינת משפטי הנהגות ושרות הם פחינת משפט בשלשה, שהוא פחינת הדרם המשלש וכו' ל. גם ריח הדרם מרמז על מה שמבאר שם על פסוק כי הוא חכמתכם ויבניתכם לעיני העמים, לעיני העמים דיקא שפראין להם רק שהפוד אצלנו וכו' עין שם, וזה פחינת ריח שפראין להם רק שיריחו הריח מרחוק, כי עצם החכמה אין מגליו להם כמאן דארח ריחא מרחוק, פחינת

לקוטי הלכות

הלכות פקדון ה

חושן משפט תה

וברעיא מהימנא: ובגין כך בקנה דילך דאיהו קלקסא פזע ימא דאריתא וכו'. וזה בחינת מה שמקפין את הספר התורה עם הארבעה מינים, כי הארבעה מינים פזים שמענגעין בהם הם בחינת פתיבת ספרים קדושים שהם שלמות התורה וכו"ל:

מב וזה בחינת: בראשונה היה הלולב נפל במקדש שבעה ובמדינה יום אחד, משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיה הלולב נפל במדינה שבעה וזכר למקדש. והדבר תמוה לכאורה, כי הלא עקר קיום המצות בשלמות הוא בארץ ישראל ובבית המקדש, כמבאר בכמה מקומות ובכל ספר דברים שגבול פעם שמוהר אורתם על קיום התורה הוא מזכיר את ארץ ישראל וכו', ומה ראה רבן יוחנן בן זכאי להוסיף במצות נטילת לולב אחר החרבן שיהיה נפל גם במדינה שבעה, ואם רצה לעשות זכר למקדש היה די שיתקן שיהיה נפל בירושלים שבעה גם אחר החרבן וזכר למקדש, ומדוע תקן להוסיף אחר החרבן שיהיה נפל בכל מקום שבעה. אך באמת על פי מה שכתבנו שעקר מצות נטילת לולב ומינוי הוא להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו שזהו בחינת הדור האתרוג דהינו להמשיך ולהאיר הארת שלמות התורה בעולם וכו"ל וזה הדבר עקרו נתתקן רק בבית המקדש במקום האבן

שתיה שהוא בית קדשי קדשים ששים עומד הארון עם לוחות האבן וכו' וכנ"ל ומשם מודיעין אלקותו ותבדד על ידי שלמות ספרי התורה שגבולין שם שעל ידי זה מודיעין ומפרסמין אלקותו ותבדד לכל באי עולם כמו שכתוב גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלקינו הר קדשו וכו' ועל כן בראשונה היה הלולב נפל במקדש שבעה ובמדינה יום אחד כי עקר התקון הנעשה על ידי נטילת לולב נעשה ביום ראשון של סכות שאז מאיר החסד העליון הכולל כל החסדים פמוכא בחינת יומם וצנה ה' חסדו וכו' ועל כן די נטילת לולב במדינה יום אחד שבאותו היום מאירין ומודיעין על ידי נטילת לולב ומינוי כי ה' הוא האלקים על ידי תקונים הנ"ל שנעשו בראש השנה ויום כפור וכו' כנ"ל והוא מספיק לכל השנה. אך במקדש היה נפל שבעה כי מבית המקדש היו צריכים להודיע לכל באי עולם לכל הרחוקים מאד מאד, כי עקר ההודעה לכל באי עולם הוא מהבית המקדש מבית קדשי קדשים וכו"ל וכמו שכתוב עמים הר יקראו וכו' ועל כן היו צריכין נטילת לולב במקדש שבעה כדי להמשיך ולהאיר תדעת הקדוש בכל בחינת שבעה בכל שבעה אקלומים ובכל שבעה ארצות ובכל מה שגבא בשבעת ימי בראשית. והכל נמשך משלמות ספרי התורה שגשלים באלו הימים שהם שבעה ספרים עם פרשת ויהי בנוסע הארון,

הדעת יותר. וכן ביום שלישי צריכין להודיע להרחוקים עוד יותר ויותר על פן מומעטין הקרפנות עוד יותר וכן בכל יום ויום אחר קד פי כל מה שמודיעין להרחוקים ביותר צריכין להקמין ולמעט הדעת יותר ויותר כדי שיוכלו הרחוקים ביותר לקבלו. ועל פן היה הלולב נטל במקדש שבועה פי להודיע הדעת הקדוש לכל הרחוקים ביותר בכל שבועה ארצות ושבועה אקלימים צריכין שבועה ימים וכב"ל. ומשחרב בית המקדש ונטל כבוד מבית חיינו ונחרב בית קדשי קדשים ונגנו הארון משם ונחשד הדעת עד שנדמה שחם ושלום אפס תקנה ואי אפשר להאיר עוד הדעת האמתי בעולם מאחר שבית המקדש חרב בעוונתנו שמשם עקר המשכת הדעת וכב"ל, אבל בעבודתנו לא עובנו אלקינו ושלח לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור שעושים תקונים נפלאים בכל דור להמשיך הארת הדעת הקדוש גם בתקף הגלות והחרבון. ועל פן גם בעת החרבון שלח לנו את התנא הקדוש רבן יוחנן בן זבאי שהוא מהמקבלים את התורה, שכל התורה שנתן לנו משה רבנו נמשכה אז בדורו על ידו כמו שחשב שם במשנה אבות את המקבלים עד רבי יוחנן בן זבאי שקבל מהלל ושמאי ועל פן ראה רבי יוחנן בן זבאי את תקף החרבון והחשד שאי אפשר להאיר הדעת על ידי עבודת בית המקדש פי נחרב בעונותינו. על פן ראה ושם על לב לתקן

בחנית חצבה עמדיה שבועה, שעל ידי זה מודיעין ומפרסמין אלקותו ותברך למעלה ולמטה בכל שבועה רקיעים למעלה ובכל שבוע ארצות למטה ובכל שבועה מדורי גיהנם ובכל מיני נפילות שבעולם חם ושלום הכלולים בשבע, בחנית "פי שבוע" ופל צדיק וקם", להחיות הכל בשבועה משיבי טעם הנמשכין מהספרים הקדושים כב"ל שהם שלמות התורה שכלולים בשבועה ספרים של התורה כב"ל. ומחמת שכל עקר הדיעה הזאת לרחוקים הוא רק מהבית המקדש על פן היה הלולב נטל במקדש שבועה פי לזה צריכין שבועה ימים להודיע לרחוקים מאד לכל בחנית שבועה הנ"ל. וזה בחנית שבועה פרי החג שהם פנגד השבועים אמות כדי להודיע גם להם אלקותו וממשלתו ותברך. וכל זה היה במקום הבית המקדש ששם היו מקריבין השבועים פרים אלו. ועל פן צריכין שבועה ימים כדי למעט ולצמצם השכל בכל יום יותר כדי שיוכלו לקבל הרחוקים ביותר שזהו בחנית שמתמעטין והולכין כפרי החג פי ביום הראשון מקריבין שלשה עשר פרים פנגד ארבע עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם שמשם נתחברין כל הספרים הקדושים של התורה ואז עקר ההודעה לכל באי עולם אבל ביום שני ממעטין ומקריבין רק שנים עשר כדי להודיע להרחוקים ביותר שאי אפשר להודיע להם פי אם על ידי מעוט וצמצום

לקוטי הלקות

הלקות פקדון ה

חושן משפט ת

הדבֵר. ועל פֿן התקין שיהא נטל במדינה
 שבָּעָה וכו'. כי רבי יוחנן בֿן זבאי בעֵצִים
 השָׁנְתוּ ונדיעתו שְׂעֵדֶ שָׁגַם עֵתָה רַחֲמֵי
 ה' וְתַבְרַךְ אֲנִים כָּלִים לְעוֹלָם וְגַם עֵתָה
 הוּא יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ, כִּמוֹ שִׁכְתוֹב: וְאִף גַּם
 זֹאת בְּהוֹיָתָם בְּאֶרֶץ אֲבֹתֵיהֶם לֹא מֵאֶסְתִּים
 וכו'. וְהִבִּין שֶׁהַגְּלוּת אִף עַל פֿי שֶׁהוּא צָרָה
 גְּדוּלָה אִף עַל פֿי כֵן הַכֹּל לְטוֹבָה כְּדִי
 שְׁעַל יְדֵי הַגְּלוּת וְהַטְּלָטוּל נָשִׂים לֵב לְתַקֵּן
 פְּנֵם הָאֲמוּנָה שְׁעִקְרָה אֲמוּנַת חֲכָמִים
 וכו' ל' שָׂאוּ נִתְהַפֵּךְ הַגְּלוּת וְהַטְּלָטוּל
 לְטוֹבָה כִּי' שֶׁנִּתְרַבֵּן סְפָרִים קְדוּשִׁים עַל
 יְדֵי זֶה שֶׁהֵם שְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה שְׁעַל יְדֵי זֶה
 מוֹדִיעִין אֱלֹקוֹתוֹ וְתַבְרַךְ לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם
 וּכְמוֹ שִׁכְתוֹב (תְּהִלָּתוֹ יא) "כִּי הִרְחַקְתִּים
 בַּגּוֹיִם וְכִי הִפְצִיזְתִּים פְּאַרְצוֹת וְאָחִי לָהֶם
 לְמַקְדָּשׁ מַעֲט", כִּי קִדְשַׁת הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ,
 בְּחִינַת קְדוּשַׁת קְדוּשִׁים, בְּחִינַת שְׂכָל הַבּוֹלֵל,
 נִמְשָׁךְ דִּיקָא עַל יְדֵי הַטְּלָטוּלִים, בְּחִינַת פֿי
 הִרְחַקְתִּים בַּגּוֹיִם וכו' כִּי' כִּי' ל' וְעַל פֿן הַתְּקִין
 רַבִּי יוֹחָנָן בֿן זְבַאי שֶׁאַחַר הַחֲרָפָן וְהַגְּלוּת
 יִהְיֶה הַלּוֹלֵב נִטְלָ בַּמְדִּינָה שְׂבָעָה זָכַר
 לְמַקְדָּשׁ כִּי עֲבָשׁוּ צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶץ
 הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ לְרַחוּקִים מֵאֹד בְּכָל מְדִינָה
 וּמְדִינָה זֹה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַגְּלוּת
 וְהַטְּלָטוּל דִּיקָא, שְׁנִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה עַל יְדֵי
 פֿח הַצְּדִיקִי אֲמַת בְּחִינַת רַבִּי יוֹחָנָן בֿן
 זְבַאי שֶׁהוּא בְּחִינַת מוֹשֶׁה שֶׁהוּא יִהְיֶה אֹז
 הַצְּדִיק הָאֲמַת שֶׁתִּקֵּן תְּקוּנִים נִפְלָאִים
 שֶׁיִּתְרַבּוּ סְפָרִים קְדוּשִׁים לְהַשְׁלִים אֶת
 הַתּוֹרָה עַד שְׁנוֹבֵל בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה

15
16

לְהוֹדִיעַ לַחֲבֵרוֹ וְלַחֲבֵרוֹ וְלַחֲבֵרוֹ אֶת הַדַּעַת
 הַקְּדוּשָׁה עַד שְׂאִיר הַדַּעַת הָאֲמַתִּי בְּכָל
 הָעוֹלָם שְׂוָה בְּחִינַת נִטְלָ בַּמְדִּינָה כֹּל
 שְׂבָעָה שֶׁהַתְּקִין בְּחֻמְתּוֹ כִּי עֵתָה שֶׁתִּרְבֵּן
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חַל הַדְּבָר עַל כָּל מְדִינָה
 וּמְדִינָה וְעַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂבָכָל מְקוֹם
 שֶׁהוּא גּוֹלָה וּמִטְּלָטָל לְשֵׁם שְׂנִימְשִׁיךְ
 הָאֶרֶץ הַדַּעַת לְרַחוּקִים מֵאֹד מֵאֹד. וְהַכֹּל
 בְּכַח הַצְּדִיק הָאֲמַת שְׂבָדוֹר שֶׁהוּא בְּחִינַת
 רַבִּי יוֹחָנָן בֿן זְבַאי שֶׁעָשָׂה אֹז תְּקוּנִים
 נִפְלָאִים בְּתוֹרָתוֹ שֶׁרַבִּינִין בְּיִשְׂרָאֵל אֹז עַד
 שֶׁהַתְּקִין שִׁתְּיָה לֹלֵב נִטְלָ בַּמְדִּינָה כֹּל
 שְׂבָעָה כִּי צְרִיכִין בְּכָל מְדִינָה לְהַמְשִׁיךְ
 וְלְהַאִיר הַדַּעַת לְרַחוּקִים עַל יְדֵי רַבּוּי
 הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׂוָהוּ בְּחִינַת נִטְלָת
 לֹלֵב כִּי' ל' כִּי הַגְּלוּת וְהַטְּלָטוּל נִתְהַפֵּךְ
 לְטוֹבָה כִּי' בְּבַחֲבִינַת מוֹה שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 ו'ל לֹא גָלוּ יִשְׂרָאֵל אֲלָא כְּדִי שִׁתְּוֹסְפוּ
 עֲלֵיהֶם גְּרוֹם וּכְמוֹ שִׁכְתוֹב וְנִשְׂאָר גַּם הוּא
 לְאֱלֹקֵינוּ וְכַמוֹכָא לְעִיל מִזֶּה וְהָבֵן הַיֵּטֵב:
 מִג זֹה בְּחִינַת שְׂמִיחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה,
 בְּחִינַת "וְשִׂאֲבַתְּם מִיָּם בְּשִׂשׁוֹן
 מִפְּעֵי הַיָּשׁוּעָה" שְׂנִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת מִיָּם
 מְהוּרִים הַנִּי' ל' שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְרַבֵּן
 הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים וכו', שְׁעַל יְדֵי זֶה
 נִתְרַבָּה הַשְּׂמִיחָה, בְּחִינַת "אוֹר צְדִיקִים
 וְשִׂמְחָה", בְּחִינַת חֲדִי רַבִּי שְׂמַעוֹן, כִּמוֹ
 שְׂמִבְּאָר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּי' ל' עֵינִ שֵׁם
 הַיֵּטֵב:

מד ועל פֿן בשמיני עצרת ושמיחת תורה
 שָׂאוּ הוּא גְּמַר הַתְּקִין שֶׁל רֹאשׁ

17
18

השנה ויום כפור כמבאר בפגנות, הינו שאז נגמר ונשלם בחינת תקון המלכות שהיא בחינת אמונה בידוע וכב"ל על פן או מסמימן את התורה ומתחילין את התורה מחדש וכל אחד מישראל עולה לתורה וכן כל אחד נוטל ספר תורה בידו ומקוץ את הבימה בשמחה הכל להראות שזה הוא בחינת התקון הנפלא שהמשכנו מראש השנה עד הנה שהכל הוא בחינת תקון אמונת חכמים שעל ידי זה נתרבין ספרים קדושים בתורה שעל ידי זה נשלם התורה בשלמות גדול כב"ל, ועל פן עתה הכל שמחין עם התורה וכל אחד נוטל ספר תורה בידו להורות שכל אחד מישראל יש לו חלק בשלמות הספר תורה כפי חלקו בהתקון של ראש השנה וכו' שאז הכל שבו בתשובה וכו' כב"ל שעל ידי זה נשלם התורה וכו' וכב"ל, וזהו בחינת תקוץ השמחה אז, בחינת שמחת תורה, כי אז נכללין יחד באהבה רבה שעל ידי זה נתרבה השמחה, בחינת אור צדיקים ישמח וכב"ל:

הלכות חכירות וקבלנות

מה נזה בחינת חכירות וקבלנות, מה שתולין ההפסד בהחוכר ומקבל יותר מהבעל הבית כמבאר בשלחן ערוך ומובא לעיל. כי עקר תקון עבודת השדה שצילית בעבודתו נמשך מהחכמים אמתיים העוסקים בתורה באמת ומתנגעים בה עד שמחדשים

בהתורה חדושים אמתיים המביאים לידי מעשים טובים ומחברים ספרים קדושים שעל ידם נשלם התורה כב"ל, ומתקן נמשך תקון עבודת השדה, כי התורה הקדושה נקראת שדה זכרם וכן ופרדם כמובא בפסוקים רבים וכמאמרי רבותינו ז"ל כי כל אחד צריך להתנגע בתורה עד שיעשה פרות שלא יהיה עץ יבש חס ושלום רק יהיה בבחינת עץ פרי עושה פרי למינו כמובא דהינו שיהיה בתורה ויוציא מהתורה עצות אמיתיות לעצמו ולחבריו ומשפטי הנהגות ושרות וכו' וכב"ל. ומאלו החכמים אמתיים נמשך הפתח והחיות לכל העובדים בשדה שצילחו בעבודתם ועל פן כל תקונם על ידי אמונת חכמים שמשם כל חיותם וכב"ל. כי קלקול השדה חס ושלום נמשך מחבא אדם הראשון מבחינת אורה האדמה בעבודתו וכו' רחמנא לצלן כי פגם באמונת חכמים כב"ל. ועל פן כל התקון על ידי אמונת חכמים כי החכמים הנוגעים בתורה כב"ל הם בבחינת עובד אדמתו ישבע לחם לחמא דאורייתא כי הם מתנגעין לעשות פרות ולהצליח בעבודתם כי עליהם נאמר והיה בעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו וכו' על פן על ידם כל תקון השדה והפרם וכו' וכב"ל. ועל פן פשיט חס ושלום הפסד וקלקול בהשדה שגשגתה וכו' שזה נמשך מפגם אמונת חכמים כב"ל על פן על פי רב תולין הקלקלה

לקוטי הלכות

הלכות שומר שָׂכָר

חושן משפט

והכלל בקצור, שעל ידי צדקה וזכין להכניע מצח הנחש שהוא ערש חכמת הטבע שיוגק מזגני הדור שאין בהם שלמות, כי עקר הזקנה הוא להוסיף בכל יום ויום אור קדשה ודעת שכל יום ויום שבא אחר קד ביותר בעבודת ה', אבל בשאין מוסיפין אור קדשה ודעת בכל יום אוי אפלו בשמזקין נקרא קצור ימים. ומזקנים כאלו שאין בהם שלמות מהם יוגק מצח הנחש ערש חכמת הטבע. ועל ידי צדקה מבטלין ניקות מצח הנחש ערש חכמת הטבע, ואוי נתגלה מצח הרצון שיוגק מזקנים שבקדשה בחינת זמן וגשוא פנים, כמבאר שם, ואוי נתגלה ונשמע קול הקריאה של הנכים טובים מקראי קדש שקוראין ומגלילין את הרצון, ענן שם. ועל ידי התגלות הרצון שנתגלה שהכל ברצונו יתברך ואין שום חיוב הטבע כלל על ידי זה נעשה יראה ותיראה היא כלי לקבל השפעת החסד ששופע תמיד. ואוי בששופע חסדו עלינו אוי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה ומשא ומתן בשביל פרנסה כי נתקנים, ועמודי זרים ורעו צאנכם ובינו נגר אפרים וכרמיתם ואתם כהני ה' תקראו וכו', ענן שם. נמצא, שזוכין על ידי צדקה שאין צריכין לבלות זמן על שום עסק ומלאכה ומשא ומתן בשביל פרנסה ויכולין לעסק בעבודת ה' תמיד. ועל ידי צדקה וזכין להרחיב כל הפתחים של כל ההתחלות,

בהחובר ומקבל כי הוא כבר נפל לקחינת עבודת מאחר שהשכיר עצמו לעבד בשדה אחרים שזה נמשך מפגם אמונת חכמים כמבאר לעיל באות כ"ח בהלכות שכירות פועלים, על פן תולין בו ביותר קלקול השדה שנמשך מפגם זה כנ"ל, כי עקר תקון השדה שתעשה פרות ותצליח פראוי הוא על ידי החכמים האמתיים כנ"ל, וצריכין להאמין בהם, כי על ידי האמונה השלמה בחכמים נתרבין הספרים של התורה כנ"ל ונחשב כאלו הוא בעצמו חדשם וחדרם, ועל ידי זה נעשה שדהו פרות ויצליח וכנ"ל, אמן ואמן:

הלכות שומר שָׂכָר

הלכות שומר שָׂכָר הלכה א' נכלל בהלכות פקדון הלכה א':

הלכות שומר שָׂכָר

הלכה ב

ובו יתבאר ענין חנכה

א על פי התורה ואת הערכים צויתי לבלקלדי בלקוטי תנינא סימן ד', ענן שם כל הענין:

פי כל ההתחלות קשות פי בשעת ההתחלה צריכין לעשות פתח מחדש, עני שם. ועל ידי צדקה מרחיבין כל הפתחים שצריכין לעשות בשעת ההתחלה, בבחינת פתח תפתח. עני שם כל זה פאר היטב:

ב וזה בחינת חנפה, פי עקר חנפה הוא להכניע מלכות וזו הרשעה שעמדה על ישראל להשפיתם תורתך וכו', פי מלכות וזו הרשעה הם בחינת חכמי הטבע שכל חכמתם נקראת חכמת וזו הם רצו להתגבר על ישראל לבטל התורה חס ושלום, ולהגביר חכמת הטבע בעולם חס ושלום. פי כל התורה הוא בחינת אמונת הרצון, שאנו מאמינים שהכל ברצונו ותפודו, שזהו יסוד כל התורה בלה פדוע, והם רצו לבטל אמונת הרצון חס ושלום, כלליות התורה ולהמשיך חס ושלום חכמת הטבע. ועל פן אנו צריכין בכל דור ודור, בכל שנה ושנה להכניע מלכות וזו הרשעה, הינו חכמת הטבע בימי חנפה הקדושים הללו. ועקר הכניעת חכמת הטבע והתגברות התגלות הרצון הוא על ידי שמקשרין כל הרצונות לשרש הרצון שהוא בחינת מצח הרצון שמתגבר על ידי זקני הדור שפקדושה פנ"ל, ועקר הזקנה דקדושה הוא בחינת זקן - זה קנה חכמה, דהינו להוסיף בכל יום אור קדושה ודעה, פי כך צריך האדם לנהוג כל ימי חייו שכל יום יום שהוא מזקין יותר יאיר ביותר

בעבודת ה' ובכל יום יום מימי חייו שפא אחר כך יוסיף בו אור קדושה ודעה ביותר. וזה עקר הזקנה דקדושה שעל ידי זה מתגבר הרצון, בבחינת זקן ויגשוא פנים. וזה בחינת הדלקת נר חנפה, פי השמן של נר חנפה זהו בחינת אור הדעה, בחינת שמן משחת קדש, שממשיכין אור הדעה בכל יום ויום. ובכל יום יום מוסיף והולך, פי נר חנפה מוסיף והולך, פי כל יום יום שפא אחר כך צריך שיאיר ביותר פנ"ל שזהו עקר הזקנה דקדושה פנ"ל. וזהו בחינת השמן של נר חנפה, בבחינת השמן הטוב על הראש ירד על הזקן וזו אהרן וכו'. ועל ידי זה נתגלה הרצון ונכנע חכמת הטבע בחינת חכמת וזו, שזהו עקר בחינת חנפה פנ"ל:

ג וזה בחינת שמונת ימי חנפה, פי צריכין שכל השבעה ימים, שהם בחינת שבעת ימי הבגנו, שבעת ימי בראשית, כלם יאירו מיום השמיני שהוא בחינת עולם הבא, שהוא למעלה מהזמן, שהוא בחינת יום שכלו ארץ וטוב לששם עקר הזקנה דקדושה, שזהו בחינת ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה, שהם עקר הזקנה, פי שבעים שנה הם בחינת שבעת ימי הבגנו ועקר הזקנה הוא למעלה משבעים שנה שהוא בחינת למעלה מהזמן, פי למעלה משבעת ימי הבגנו, שהם בחינת הזמן, בחינת שבעים שנה, למעלה מהם הוא בחינת בינה

לקוטי הלכות

הלכות שומר שקר ב

חושן משפט תיא

אמא עלאה שהוא בחינת יום השמיני, שזהו בחינת ואם בגבורות שמונים שנה. ומשם עקר הוקנה, כי שם הוא בחינת אריכות ימים ושנים, כי הוא בחינת עולם הקא יום שפלו ארד. ועל פן משה רבנו שהוא עקר התגלות הרצון, כי הוא גלה שחבל ברצונו יתברך על ידי כל האותות והמופתים שעשה לעיני פרעה וכו' בציאת מצרים וקריעת ים סוף ומתן תורה, על פן משה בן שמונים שנה בעמדו לפני פרעה שזהו בחינת ואם בגבורות שמונים שנה שזהו עקר הוקנה שעל ידי זה התגלות הרצון בנ"ל ועל פן גסתלק משה בשבת במנוחה בעת רצון שברצונות רעוא דרעוין כידוע וכמבאר בהתורה הנ"ל, כי עקר התגלות הרצון על ידו כי הוא בחינת זקן שבקדשה וכו'. וזהו בחינת שמונת ימי חגה שבהם ממשוכין אור הוקנים שבקדשה על ידי השמן של חגה, בחינת "בשמן הטוב על הראש ירד על הוקן וכו'" בנ"ל:

ד וזהו בחינת הצדקה של חגה, שנהגין כל ישראל להרבות בצדקה בחגה, כי על ידי הצדקה מכניעין מצח הנחש שיוגק מזקני הדור שאין בהם שלמות בנ"ל שלא יתגבר מצח הנחש בנגד מצח הרצון חס ושלום, שזה נעשה רק על ידי צדקה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. נמצא שעקר הכניעת מצח הנחש שרש חכמת הטובע הוא על ידי צדקה על פן מרבין בצדקה

בחגה כדי להכניע מצח הנחש שיוגק מזקני הדור שאין בהם שלמות, ולהגביר שרש הרצון שמתגבר על ידי זקנים שבקדשה שמוסיפין אור ודעת בכל יום ויום שמוקנים, שזהו בחינת גר חגה, בחינת גר חגה מוסיף והולך וכו':

ועל ידי הצדקה מרחיבין הפתחים של כל ההתחלות ויכולין להתחיל בעבודת ה', ועל פן גקרא חגה, לשון חנוך, בחינת חנוך לצער על פי דרכו, כי אז יכולין להתחנך להתחיל בעבודת ה', כי צדקה היא ההתחלה של כל ההתחלות, כמו שמבאר שם, עין שם:

ה וזהו בחינת חגה, שנקרא על שם חגת הבית המקדש, כי עקר התגלות הרצון הוא על ידי שלש רגלים שקוראים ומגלים את הרצון, ועקר קדשת השלש רגלים הוא בבית המקדש ששם היו צריכין לעלות ברגל, כמו שכתוב: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך וכו'. כי שם בבית המקדש היו כל הקרבנות שבכלם נאמר לרצון. וזהו בחינת: פהנים בעבודתן ולוים בדוכנם וישראל במעמדן. פהנים ולוים זה בחינת אור החסד שמקבלין על ידי היראה, שזהו בחינת כי פרח מטה אהרן לבית לוי, כמו שמבאר שם, וכל זה נעשה על ידי התגלות הרצון שנתגלה על ידי ישראל במעמדן שהיו עוסקין בתורה במעשה בראשית ובפרשת האזינו שהוא בחינת התגלות הרצון שמגלין שה'

והפךד ברא הכל ברצונו בששת ימי בראשית שזו פחינת מעשה בראשית שהיו קורין אנשי המעמד וכן פרשת האינו מדברת גם כן העקר מאמונה שהכל ברצונו והפךד כמו שמוכיחם שם זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר וכו' ובים שם, ראו עתה כי אני אני הוא אני אמית ואחיה וכו' ואין מנדי מציל, הינו שהכל ברצונו והפךד אם למנות אם לחיים וכו'. וזהו פחינת האבן שתיה, שהיא בבית המקדש, שהוא קדש קדשים שמשם עקר קדשת הבית המקדש. כי האבן שתיה קדש קדשים הוא פחינת רצון שברצונות, רעוא דרעוין ששם מקשרין כל הרצונות, כי זהו פחינת מה שלקח יעקב אבני המקום וישם מראשותיו ונקללו כלם באבן אחת בהאבן שתיה, כי אבן הוא פחינת רצון, פחינת אבן שלמה רצונו, הינו שלקח כל הרצונות, שהם פחינת אבנים כנ"ל, וכללם כלם בהאבן שתיה, שהוא פחינת רצון שברצונות, כי יעקב הוא פחינת אור הרצון, שהוא פחינת זמן ונשוא פנים, פחינת מבקשי פניד יעקב, פחינת והדרת פני זמן, פחינת שופרה דיעקב. ועל כן בשקוין יעקב משנתו ונדר יעקב נדר ועקר הנדר היה והאבן הזאת וכו' והיה בית אלקים וכו' אשר תתן לי עשר אעשרנו לך, הינו שגדר לתת צדקה, כי עקר התגלות הרצון שזוהו עקר קדשת האבן שתיה, קדשת הבית המקדש הוא

על ידי צדקה כנ"ל. נמצא, שעקר הרצון נתגלה בבית המקדש ששם עלית כל התפלות שהם התגלות הרצון, כי התפלה היא הפך הטבע, כי הטבע מחיב כד והתפלה משנה הטבע ומגלה שהכל ברצונו והפךד, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סימן ט) ועל כן היו בבית המקדש פקוה נסים תמיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"ה): עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש, כי הנסים הם הפך הטבע פחינת התגלות הרצון וכו"ל. ועל כן הבית המקדש הוא מקום היראה, כמו שכתוב: מה נורא המקום הזה וכו'. כי עקר היראה נעשה על ידי התגלות הרצון כנ"ל. וזהו פחינת חנכה, פחינת חנכת הבית המקדש, כי אז ממושיבין הארת הרצון ומבניעוין חכמת הטבע כנ"ל שעל ידי זה מחנכין הבית המקדש, כי עקר המשכת הקדשה להבית המקדש הוא על ידי התגלות הרצון שנתגלה על ידי הזקנים שבקדשה שמוסיפין אור קדשה בכל יום ויום שפוקינים שזוהו פחינת גר חנכה כנ"ל:

ועל כן היה הנס של חנכה על ידי פהנים, זהו פחינת "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם פהני ה' תקראו וכו'", שזוהו נעשה על ידי צדקה שעל ידי זה נתגלה הרצון, שזוהו פחינת חנכה כנ"ל:

ו זהו פחינת גר חנכה סמוך לפתח, הפתח זהו פחינת צדקה

לקוטי הלכות

הלכות שומר שָׂכָר ב

חושן משפט

וענין בהלכות חנפה הנכלל בהלכות פלי
היין הלכה א' אות ח', שם מבאר
גם בן ענין חנפה על פי התורה הנ"ל, אך
אי אפשר לבית המדרש בלי חידוש:

ח וזה בחינת דיני שומרים, שחיבה
התורה את השומר שָׂכָר בגנבה
ואבדה, ומן האונסין הוא פטור, אבל
השואל חיב גם באונסין:

כי זהו כלל גדול ומבאר בדברינו פמה
פעמים שקל ההפסדות וההזקות
נמשכין מן הקלפות שהם מויקי עלמא
וכל הקלפות ומויקי עלמא נמשכין מן
הכפירות והאפיקורסות שהם בחינת
חכמי הטבע הכופרים ברצון, כי כפירות
ואפיקורסות היא שרש הסמרא אחרא
והקלפות, כי היצר הרע נקרא אל אחר
כפירות, כמבאר במקום אחר ועל בן
עקר השמירה מכל ההזקות הוא על ידי
אמונת הרצון שהכל ברצונו יתברך ואין
שום טבע כלל על ידי זה נדחין הכפירות
ונתבטלין כל הקלפות וכל מויקי עלמא
הנמשכין מהם ועל ידי זה הוא נשמר
מכל רע ועל בן מדת אמונה נקרא שמור
כידוע, כי עקר השמירה הוא על ידי
אמונה שהוא בחינת הרצון הנ"ל, הינו
להאמין שהכל ברצונו יתברך שעל ידי זה
עקר השמירה כנ"ל:

ט וזה בחינת גנבה ואבדה ואונסין שיש
חלוקי דינים ביניהם לענין שומר
שָׂכָר ושואל כנ"ל, כי שני מיני הזקות

שמרחבת כל הפתחים, בכחינת פתח
הפתח, ועל ידי זה עקר הארת הרצון על
ידי הזקנים שבקדשה שזהו בחינת גר
הנכה כנ"ל, כי על ידי צדקה נקבע מצח
הנחש שיוגן מוקני הדור שאין בהם
שלמות ואז נתגלה הארת הזקנים
שבקדשה שעל ידם נתגלה הרצון כנ"ל
וזהו בחינת גר הנכה סמוך לפתח, כי
הארת הזקנים שבקדשה שמגלין הרצון
הוא על ידי צדקה שהיא בחינת פתח
הפתח כנ"ל:

ז וזהו בחינת השמן של חנפה, כי שמן
הוא בחינת רצון, כמו שפתיב:
"יהי רצוי אהיו וטבל בשמן רגלו". וכמו
שפרש רש"י על פסוק (שעה י) "וחבל על
מפני שמן", "שמן" זה חזקתו המלך שהיה
נח לדרו בשמן, הינו שהיה נח ומרצה
לדור בשמן. ומצא, ששמן הוא בחינת
רצון, והתגלות הרצון הוא על ידי בחינת
זמן שבקדשה כנ"ל, שזהו בחינת בשמן
הטוב על הראש ירד על הזקן, כי שם
מתגלה הרצון בחינת שמן אצל הזקן
שבקדשה. וזהו זמן אהרו, זמן אהרו'
דיקא כי עקר בחינת הכהנה בחינת אהרן
הכהן נמשך על ידי הרצון שעל ידי זה
נעשה יראה ועל ידי יראה נשפע החסד
שהוא בחינת בהן בחינת ואתם פהני ה'
הקראו כנ"ל. ועל בן בחנכה שעקרו
להכניע חכמות וזו שהוא חכמת הטבע
ולגלות הרצון על בן מצותו בשמן כנ"ל:

אלו הפאים מפגם הרצון כנ"ל הם נמשכים חס ושלום כפי הפגם ברצון:

כי מבאר בהתורה הנ"ל שיש חלוק בין האפיקורסים, כי יש אפיקורסים שנקראים בחינת חיות רעות שהם האפיקורסים להנאתם, כי יש להם הנאה מזה להחזיק דעת ושקר שלהם וכו'. אבל יש אפיקורוס שהוא בבחינת מצח הנחש, שהוא רשע וכופר בלי שום הנאה וכו'. ומאלו שני מיני אפיקורסים נמשכין שני מיני הקזות שהם גנבה ואבדה ואונסין. כי יש אפיקורסים שנפלו לאפיקורסות שלהם על ידי כמה טעויות שהטעוהו הפעל דבר על ידי רבוי תאוותיו שהקלד מעודו אחרי שרירות לבו הרע ולא התגבר לכבש יצרו ולקפות תאוותו, ומחמת רבוי תאוותיו הקלד ונתעה מדעה לדעה ומסברא לסברא עד שנפל ונתעה באפיקורסות גדול אבל באמת הכל מחמת תאות העולם הזה, כי התאות הביאוהו לקפירות ואפיקורסות כדי שיוכל למלאות תאוותו הרעה באשר רב האפיקורסים נלכדו בפפירות שלהם רק על ידי זה. וזה בחינת גנבה ואבדה, כי כמו שהגנב בא במחירתו בהעלם והסתיר וגונב ומזיק את הפעל הבית וכן האבדה בא בהסחפת הדעת, כמו כן אלו הפפירות באין על ידי גנבות הדעת של היצר הרע שגונב ומאבד את דעתו בכמה הטעויות ועקמיויות עד שגלכד במצודת האפיקורסות ועל כן מאפיקורסים פאלו

יונקים באמת מזיקי עלמא הגורמים גנבות ואבדות, כי משם שרשם כנ"ל ואלו האפיקורסים נקראים חיות רעות הכופרים ברצון, שהכנעתם על ידי החכם שבקדשה שמקשר כל הרצונות לשרש הרצון שהוא בחינת מצח הרצון, בחינת רעוא דרעוין שישם בסתלק משה רבנו עליו השלום וכו', עין שם פמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. אבל יש אפיקורסים שהם בבחינת מצח הנחש שהוא רשע וכופר בלי שום הנאה שהם רוצין לכפר חס ושלום בשרש הרצון וכו' והכנעתם על ידי צדקה, כי על ידי צדקה מכניעין מצח הנחש שיונק מזקני הדור שאין בהם שלמות ומתגבר מצח הרצון שהוא בחינת זקנים שבקדשה וכו', עין שם. ומאלו האפיקורסים להכעיס שהם בחינת מצח הנחש, מהם נמשכין גזלות ורציחות שהם נקראים אונסין, כי הוא כמו אגס ורוצח וגזלן שבא בחזקה ואגס בפרהסיא ומצח אשה זונה היה לו בלי הפלם, כי הוא מכניס האפיקורסות באהגליא בלי בושח וכלי תאות רק מעז פניו ומצחו ככלב נגד בורא כל עולמים רב ושלט עקרא ושרשא דכל עלמין רעוא דכל רעוין סתימא דכל סתימין, ועל כן מאלו האפיקורסים נמשכים בחינת גזלות ורציחות שהם בחינת אונסין וכו':

י וזה בחינת מכירת יוסף למצרים וכל המחלפת שהיה בינו ובין אחיו, כי

לקוטי הלכות

הלכות שומר שקר ב

חושן משפט תמו

כל מיני מחלוקת נמשכין מפגם הרצון על ידי שאין מקשרין כל הרצונות לשרש הרצון, כי באמת עקר המחלוקת הוא מחלוקת היצר הרע שחולק על האדם ורוצה להורידו לשאל תחתיות חס ושלום, ועקר היצר הרע הוא בחינת חקירות וכפירות שהוא בחינת חלק לבם, כמו שכתב רבנו ז"ל במאמר ויטב אלקים (סוף סו, ענן שם, ומשם נמשכין כל המחלוקת שבעולם שפלים באים מבחינת מחלוקת היצר הרע ששרשו כפירות פגם הרצון. כי באמת המחלוקת הוא פגם הרצון, כי עקר המחלוקת הוא בין הרצונות שזה רצונו כך וזה רצונו להפך ומחמת זה נעשה מחלוקת חס ושלום. וכל זה מחמת שאין מקשרין כל הרצונות לשרש הרצון שהוא בחינת רעוא דרעוין, בחינת משה, כי שרש מחלוקת של הסטרא אחרא, שהם חכמי הפובע שכופרים ברצון שזה עקר בחינת מחלוקת פנ"ל, שרשם ממחלוקת שבתק"שה שהוא המחלוקת שבין הצדיקים האמתיים ומשם גשתלשל מחלוקת של הסטרא אחרא שהוא כפירות של חכמי הפובע, כמבאר במקום אחר. ועקר המחלוקת שבין הצדיקים והכשרים הוא מחמת שאין מקשרים כל הרצונות לשרש הרצון, שהוא רעוא דרעוין, בחינת משה פנ"ל. כי באמת הצדיקים והכשרים כל אחד ואחד פגנתו רצוי לשם שמים, ואף על פי כן פוגדי דעתם חלוקה זה מזה, כי אי

אפשר שיהיו דעותיהם שוות לגמרי, כי אין שני בני אדם דומים זה לזה וכשם שמשנים בני אדם בצארותיהם כך משנים בדעותיהם, ועל פן בהכרח שיהיה שניים ביניהם בדעותיהם ודרכיהם והנהגותיהם. ומיום בריאת העולם לא היו עדין שני צדיקים וכשרים אמתיים שנים לגמרי בכל תנועותיהם אף על פי ששניהם חולקים בדרך אחד ויונקים מרב אחד, אף על פי כן יש חלוקים רבים בדרכיהם והנהגותיהם וכמו שהאר"י רבנו ז"ל לספר ולהפליג בגדל החלוקים בין הצדיקים הגדולים שהיו סמוכים לזמננו שפלים הם מתלמידי הבעל שם טוב והמגיד זצוק"ל, וזהו שלום גדול ביניהם, ואף על פי כן היו מחלוקים מאד בדרכיהם שזה היה נוסע על הפדניה ודרש ברבים וזה ישב בבתו, זה האר"י מאד בתפלה והתפלל לפני התבה בצעקות והתלהבות גדול, וזה התפלל בלחש עם הצבור בדרך הקמון, וזה הרבה בתורה יותר וזה הרבה בצדקות ופדיון שבויים, וכיוצא בזה שנויים רבים לאין מספר אף על פי שפלים וקור מרב אחד, כי אי אפשר שיהיו פלים שוין, כי כל אחד עובד את ה' כפי מדתו וכפי שרש נשמתו. וזה עקר ששעויו ותבדוד שיש לו צדיקים וכשרים הרבה בעולם שכל אחד ואחד עושה לו נחת רוח ונענוע ושעשוע מיוחד מה שאין בחברו, שזהו בחינת ישראל אשר כך אתפאר

שהם פלולים מנגזין סניאין. כי אין הקדוש ברוך הוא עושה שני דברים שוין רק כל אחד יש לו דרך ונתיב כפי שרשו ברוצן העליון, אבל הפעל דבר הוא מתנהג ומתקנא בחבורת הצדיקים והקשרים ומכנים בהם מחלקת, ועקר המחלקת הוא מחמת שכל אחד אינו מאמין בחברו שגם פגנתו ורוצנו לשם שמים. אף על פי שאין חברו מתנהג בדרך ורוצנו, כי הפעל דבר ממעה הלב עד שדמקה לכל אחד שחברו חולק עליו ונזמה מן האמת, כי הפעל דבר הוא נרנן מפריד אלוף ואיש מנדנים לתרחר ריב, כי הולך ומסבך זה בזה והוא בין אחים יפריא. עד שלפעמים יש ששני בני אדם שניהם רוצים רוצן אחד, ואף על פי כן יש ביניהם מחלקת גדול מחמת שכל אחד אינו יודע שחברו רוצה גם כן בזה, ואינם מתועדים יחד לדבר אחד עם חברו לגלות דעתו ופנימיות רוצנו ומחמת זה נדמה לחברו שהוא אינו רוצה בזה ומחמת זה נעשה ביניהם מחלקת גדול עד שאחר כך אפילו בשמתועדים יחד אי אפשר לכל אחד לגלות לחברו פנימיות דעתו ורוצנו, כי מחמת הקטמות והמריבות והקפדות שביניהם אין אחד מהם יודע ומכין רוצן חברו שבאמת אין שום שנוי ביניהם ודבר זה מצוי כל פעם:

והכלל, שעקר המחלקת מחמת שנוי הרוצנות וכל זה מחמת שאין מקשרין כל הרוצנות לשרש הרוצן שהוא

רוצן שברוצנות, כי באמת ראוי לדעת שכל הרוצנות של כל בני האדם אף על פי שיש ביניהם שנויים גדולים, אף על פי כן כלם נמשכין מרוצן העליון שאין בו שום שנוי שהוא בחינת רוצן שברוצנות, רעוא דרעיון. ומי שידע ומאמין בזה בשלמות בודאי לא יחזיק במחלקת כי ידיו את חברו לכף זכות תמיד, כי יאמר בלבו אף על פי שאני יודע בעצמי שפגנתי לשם שמים לנמור מצוה הזאת וחפצי שמים באמת וחברי מעכב מזה, אף על פי כן גם פגנתו לשם שמים, כי יש לו דעה אחרת ונדמה לו שאין זה מצוה כלל או צריכין לעסק במצוה אחרת הגדולה מזאת לפי דעתו, ואף על פי שאני חזק בדעתי מאד ויש לי ראיות והוכחות אמתיות שצריכין להחזיק ביותר בדרך זה ובמצוה הזאת אף על פי כן אפלו אם האמת הוא בדעתי. מי יודע מאיזה שרש נמשך חברי אפשר לפי שרש נשמתו הוא צריך להתנהג בדרך אחר כי באמת כל הדעות והרוצנות נמשכין מרוצן העליון רק שאי אפשר להבין זאת. ואם כל אחד יאמר בלבו כך בודאי יתפטר המחלקת, כי עקר המחלקת הוא מחמת שאין מקשרין כל הרוצנות לרוצן העליון ששם בלו חד ושם בלו שלום כי הכל נכלל באחד. ועל כן עקר השלום הוא על ידי הצדיק הדור הגדול במעלה שהוא בבחינת משה שנשמתו מבחינת רעוא דרעיון, רוצן

לקוטי הלכות

הלכות שומר שקר ב

חושן משפט תי

שְׁבָרָצוֹנוֹת שֶׁהוּא יוֹדֵעַ רָצוֹן כֹּל אֶחָד
 וְאֶחָד מֵהֵיכֵן הוּא נִמְשָׁךְ וְעַל כֵּן הוּא אִישׁ
 אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ שׂוֹדֵעַ לְהִלָּךְ נֶגְדַּ רוּחוֹ שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּי יוֹדֵעַ רוּחוֹ וְרָצוֹנוֹ שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד יוֹדֵעַ לְקַשֵּׁר וּלְיַחַד רוּחוֹ
 וְרָצוֹנוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּשֵׁרֵשׁ הַרְצוֹן
 וְשֵׁם מַיְחָד וּמְקַשֵּׁר בֵּלָם בְּרָצוֹן אֶחָד
 הָעֲלִיּוֹן, וְאִי נִמְשָׁךְ אֲהָבָה וְשְׁלוֹם גְּדוֹל
 וְנִפְלֵא בִּינֵיהֶם מֵאַחַר שֶׁבֵּלָם בְּדַעוּתֵיהֶם
 וְרָצוֹנוֹתֵיהֶם הַמְשׁוֹנָת מְקַשְּׂרִים וּמַיְחָדִים
 בְּרָצוֹן אֶחָד הָעֲלִיּוֹן שְׂאִין בּוֹ שׁוֹם שְׁנוֹי
 שֶׁהוּא בְּחֵינַת רַעְוֵא דְרַעְוִין כִּנ"ל:

יא וּבְכָל יוֹר וְדוֹר נִמְצָא צַדִּיק כְּזֶה
 שׂוֹדֵעַ לְהִלָּךְ נֶגְדַּ רוּחוֹ וְרָצוֹנוֹ
 שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁעַל יְדֵי הַיָּה נַעֲשֶׂה
 שְׁלוֹם בְּעוֹלָם וְעַל יְדֵי זֶה הָיוּ הַכֹּל שְׂכִימִ
 לַה' וְתַבְרָה, כִּי הַכֹּל תָּלוּי בְּשְׁלוֹם, כִּמְבָרָר
 בְּמִקּוֹם אַחֵר, כִּי עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם וְכוּלָּים
 לְמַשְׁךְ כָּל הָעוֹלָם לְעַבְדוּתוֹ, כִּי עַל יְדֵי
 הַשְּׁלוֹם שֶׁהוּא בְּחֵינַת רָצוֹן וְאֲהָבָה
 וְאַחֲדוּת עַל יְדֵי זֶה נִכְלָלִין בְּרָצוֹן הָאֶחָד
 הָעֲלִיּוֹן וְנִתְבַּמְּלִים כֹּל כַּחוֹת הַיִּצָר הָרַע
 שִׁנְיָקְתוּ מִבְּחֵינַת שְׁנוֹי רָצוֹנוֹת שְׂמִשְׂשֵׁם
 יוֹגֵן וּמְקַנְיִם כְּפִירוֹת וּמַחְלֶקֶת כִּי הַיִּצָר
 הָרַע נִקְרָא מַחְלֶקֶת, וּבִמְשָׁל הַיִּצָר הָרַע
 הוּא עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם וְעַל כֵּן גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם
 מְאֹד כִּמּוֹ שֶׁהַפְּלִיגוּ רְבוּחֵינוּ וְל' כִּכְמָה
 מְקוֹמוֹת, אֲבָל בְּשֵׁרוּאָה הַפַּעַל דְּבָר
 שְׂנִמְצָא צַדִּיק כְּזֶה שֶׁהוּא בְּחֵינַת רַעְוֵא
 דְרַעְוִין שִׁיכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין הַכֹּל אִי
 הוּא מְעוֹרֵר מַחְלֶקֶת גְּדוֹל עַל זֶה הַצַּדִּיק

הַגְּדוֹל בְּעַצְמוֹ עַד שֶׁהַכֹּל חוֹלְקִין עָלָיו
 בְּיוֹתֵר מֵעַל כָּל הָעוֹלָם כִּי בְּאֵמַת הַכֹּל
 רְחוּקִים מִמֶּנּוּ, כִּי כָּל אֶחָד רְחוּק מִחֵבְרוֹ
 מִחֵמַת שְׁנוֹי הַרְצוֹנוֹת שְׂבִינּוּ וּבֵין חֵבְרוֹ
 שְׂאִינּוּ מֵאֲמִין שְׂשִׁנֵי הַרְצוֹנוֹת כְּלוּלִים
 בְּאֶחָד בְּשֵׁרֵשֶׁם אֲבָל הַשְּׁנוֹי וְהַרְחוּק שְׂבִין
 אָדָם לְחֵבְרוֹ הוּא מְעַט מְאֹד כִּי כָּרֵב
 דְּרִכְיֵיהֶם הֵם שְׂוִין זֶה לָזֶה בְּתַאֲוִיתֵיהֶן
 וּמִדּוּתֵיהֶן רַק שֵׁשׁ אֵיזָה רְחוּק וְשְׁנוֹי
 בִּינֵיהֶם, אֲבָל מִזֶּה הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל הַכֹּל
 רְחוּקִים לְגַמְרֵי כִּי הוּא מְרוּמָם וּמְנַשָּׂא
 מִכָּל שְׁנוֹי הַרְצוֹנוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם כִּי
 הוּא רְחוּק לְגַמְרֵי מִכָּל הָעוֹלָם וְאִין לוֹ
 שׁוֹם רָצוֹן בְּזֶה הָעוֹלָם כְּלָל רַק הוּא כְּלוּל
 תָּמִיד בְּרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן בְּבְחֵינַת רַעְוֵא דְרַעְוִין
 וְכוּ שְׂמִימִין בּוֹ וּמִתְקַרֵּב אֵלָיו אִי כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד יְכוּל לְמַצָּא אֶת עַצְמוֹ בְּתוֹךְ
 זֶה הַצַּדִּיק, כִּי הוּא שֵׁרֵשׁ גִּשְׁמַת יִשְׂרָאֵל
 וְכִלּוֹל מִכָּל כִּי הוּא בְּבְחֵינַת רָצוֹן
 שְׂבָרָצוֹנוֹת, הֵינּוּ הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן הַמְּלַבֵּשׁ
 בְּכָל הַרְצוֹנוֹת וְהַנְּפָשׁוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי עוֹלָם,
 אֲבָל בְּשֵׁהַפַּעַל דְּבָר מְקַנְיִם כְּפִירוֹת
 וּמַחְלֶקֶת בְּלֵב בְּנֵי אָדָם לְחַלֵּק לָבָם מַעֲלִי
 אִי הַמַּחְלֶקֶת עָלָיו גְּדוֹל יוֹתֵר מִכָּל מִינֵי
 מַחְלֶקֶת מִחֵמַת שֶׁהוּא רְחוּק וּמְרוּמָם מִכָּל
 הַרְצוֹנוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי עוֹלָם שֶׁבֵּלָם יֵשׁ
 בָּהֶם שְׁנוּיִים וְהוּא אִין לוֹ שׁוֹם שְׁנוֹי רָצוֹן
 שֶׁל זֶה הָעוֹלָם וְעַל כֵּן בֵּלָם חוֹלְקִים עָלָיו
 וְאִין וְכוּלָּים לְסַבְּלוֹ:

וְזֶהוּ בְּחֵינַת הַמַּחְלֶקֶת שֶׁל הַשְּׂכִימִים עַל
 יוֹסֵף הַצַּדִּיק, כִּי יוֹסֵף הַצַּדִּיק הוּא

ת"ת

בחינת הצדיק הזה הנ"ל, בחינת רעוא דרעוין, בחינת משה, כי יוסף משה דוד בלם בחינה אחת שנסתלקו שלשתם בשבת במנחה ברעוא דרעוין וכל השבמים הקדושים אף על פי שבלם היו צדיקים גדולים ונראים, אף על פי כן היו צריכין בלם להתקשר אליו, שזהו בחינת התקשרות כל הרצונות לשרש הרצון שהוא בחינת הזקן שבקדשה שהוא בחינת יוסף הצדיק, כמו שכתוב: כי כן זקנים הוא לו, כן זקנים דיקא ששרשו בבחינת זקן שבקדשה שהוא בחינת מצח הרצון, בחינת רעוא דרעוין הנ"ל. והנה בחינת מה שספר להם יוסף חלומו, והנה אנטנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וכו' והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי. כי כל השבמים שהם בללויות ישראל מקשרים קשרים ומיחדים יחדים שהוא בחינת התקשרות הרצונות יחד, אבל כל הקשרים והיחדים צריכין לבא להצדיק הדור שהוא בחינת יוסף, שהוא בחינת רעוא דרעוין שהוא מקשר כל הקשרים והיחדים לרצון העליון בבחינת והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי. ועל כן היה החלום בענין עבודת השדה, כי תקון עבודת השדה הוא על ידי הארת הרצון שעל ידי זה נתפסלין כל הלט מלאכות, כי נתקום העולם בחדו וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל. (וענין מזה לעיל בהלכות ערב הלכה ג שם מבאר ענין זה היטב). ועל כן גלה

להם שתקון עבודת השדה לכפול והמת הנחש שנתקללה האדמה, על ידי זה בועת אפך האכל לחם וכו', ולכפול כל זה שזה תלוי על ידי הארת הרצון, כמבאר לעיל בהלכות ערב, עין שם. וכל זה תלוי ביוסף שהוא בחינת רצון שפרצונות כנ"ל. והנה בחינת חלום השני, והנה השמש והירח ואחד עשר פוכבים משתחווים לי, השמש והירח ואחד עשר פוכבים המשתחווים ליוסף הצדיק שהוא בחינת רעוא דרעוין כנ"ל זה בחינת פסול הטבע, כי כל חכמת הטבע הוא על פי מערכת המנולות על פי הליך הגלגלים של השמש והירח ופוכבים וכמו שכתב שם רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל על פסוק שמו אותתם אתו, שאומרים שהכל על ידי אותות השמים חס ושלום שהוא הטבע. אבל באמת הכל על ידי רצונו לכד ותפרד והטבע בעצמה מתנהגת רק ברצונו לכד ותפרד וכמצבה עבד החיל שמיא וארעא כי השמש והירח והפוכבים שמשם נמשך הטבע בלם מתנהגים רק ברצון העליון שמשם שרש יוסף כנ"ל בחינת והנה השמש והירח ואחד עשר פוכבים משתחווים לי, כי הטבע מתנהגת רק ברצון העליון שהוא בחינת רעוא דרעוין שמשם שרש נשמת יוסף הצדיק כנ"ל:

יב וכל השומרים אי אפשר להם לשמור כראוי כי אם על ידי אמונת הרצון כי אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד

לקוטי הלכות

הלכות שומר שקר ב

חושן משפט תיט

שומר, כי עקר השמירה ממוזיקו עלמא הוא על ידי התגלות הרצון כנ"ל, ועל פן היו אבות העולם שומרים ורועי צאן, כי הם היו צריכין לגלות האמונה בעולם שהוא התגלות הרצון להאמין שהכל ברצונו לבר ויתברך ואין שום טבע כלל, על פן היו שומרים כי המשיכו השמירה משרשה, שהיא האמונה הקדושה, שהיא בחינת שומר, כי בשעת שמירתם קשרו רצונם ברצון העליון שמשם השמירה כנ"ל ועל ידי זה המשיכו וגלו אמונת הרצון בעולם. ועל פן הפעשה של דוד המלך עם הארי והדב שהם החיות רעות בחינת חכמי הטבע, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, היה בשעת מרעה הצאן, כמו שכתוב: רעה היה עבדך וכו' וצא הארי והדב ונשא זה מהעדך וכו', כי הכל אחד, כי בשעת מרעה צאנו ושמרתו אותם שאז היה עוסק להקשיף התגלות הרצון בעולם כנ"ל, אז בא הארי והדב וכו'. וכמו שבא הארי והדב בגשמיות, כמו בן באו עליו הארי והדב משרשם שהם חיות רעות שהם הפירות של חכמי הטבע. ודוד המלך עליו השלום היה גבור ואיש חיל ועמד כנגדם בגשמיות ורחיניתי והכניע והכה את החיות רעות שהם הפירות ובטל אותם ברחיניתי בשרשם, ובגשמיות התגבר והכה והמית את הארי והדב על ידי בטול כח גבורתם להזיק משרשם על ידי

שבטל את כל הפירות של חכמי הטבע שהם בחינת חיות רעות וכו' ל:

וזהו בחינת מה ששלח יעקב אבינו את יוסף הצדיק לאחיו בעת שהיו רועים, כמו שכתוב: "הלוא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם", הינו כנ"ל, כי מאחר שאחיד רועים בשכם שכל עבודתם להמשיך התגלות הרצון בעולם, על פן לכה ואשלחך אליהם, כי אי אפשר להם להמשיך התגלות הרצון כי אם על ידי יוסף הצדיק שהוא בחינת רעוא דרעוין ששם מקשרין כל הרצונות ועל ידי זה עקר התגלות הרצון כנ"ל:

יג וְהַשְׂכֵּמִים שפגמו ביוסף שהוא בחינת התגלות הרצון כנ"ל, על פן כתיב, ואמרנו חיה רעה אכלתהו וכו'. וכן יעקב אמר, חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף, זה בחינת החיות רעות הדרוסים וטורפים שהם בחינת חכמי הטבע שהם פוגמים ברצון שהוא בחינת יוסף, כמבאר בהתורה הנ"ל. והנה הבעל דבר התגרה בהם אז ורצה להסיתם שיהרגו את יוסף לגמרי, כי הבעל דבר הוא רוצה לפגם ולכפור בשרש הרצון לגמרי חס ושלום, אבל ה' יתברך המל עליהם ועל כלליות העולם וסבב ברחמיו שלא הרגוהו לגמרי רק מכרו אותו בכסף למצרים, הינו כנ"ל, כי הם פגמו רק בבחינת גנבה ואבדה, כי גנבו אותו ומכרוהו, כמו שכתוב: כי גנב

"מה זאת עשה אלקים לנו". והתחילו לשוב בתשובה ולהתחרט על גנבת יוסף ועל ידי זה תקנו פגם הגנבה ונתנו דעתם לחזר אליו ולפדותו בכל מומן שבעולם, דהינו ששבו בתשובה על פגם הרצון ונתנו דעתם לחזר ולקשר עצמן לשרש הרצון לבחינת יוסף ועל ידי זה חזרו ונתקצו והתנדע יוסף אל אחיו וכאו כלם אליו, כי כלם הכרחו להתקשר אליו, כי הוא בבחינת שרש הרצון שכלם צריכין להתקשר אליו כנ"ל. ועל פן יוסף הצדיק עשה צדקה הרבה וכלכל ופרנס כל בית אביו, כי עקר התגלות הרצון הוא על ידי צדקה כמבאר בהתורה הנ"ל:

יד ועל פן השומר שכר חייב בגנבה ואבדה ופטור מאונסין והשואל חייב גם כאונסין, כי המומן והתפצים של כל אדם הם נמשכין משרש הרצון העליון בבחינת פותח את ידו ומשביע לכל חי רצון וכמבאר ומוכן בהתורה הנ"ל שעל ידי התגלות הרצון זוכין לשפע הפרנסה בלי שום עבדא כלל. נמצא שכל המומן והפרנסה נמשך על ידי התגלות הרצון ועל פן הרצון מלבש בהמון והתפצים בחינת ומשביע לכל חי רצון כנ"ל. וזה שכתוב: נתת לי שבע רצון ומלא ברפת ה', כי העשירות והפרנסה הוא בחינת הארת הרצון, וזהו שאמרו רבותינו ז"ל בתר מרי נכסי ציבי משוד. כי הפל נמשכין אחר רצונו של העשיר מחמת שהמון בשרשו נמשך מהארת הרצון.

גנבתי מארץ העברים וכו', הינו שהפגם ברצון בבחינת יוסף לא היה רק בבחינת גנבה ואבדה כי גנבו אותו ומכרוהו כמו שכתוב כי גנב גנבתי מארץ העברים וכו'. הינו שהפגם ברצון בבחינת יוסף לא היה רק בבחינת גנבה שהוא בחינת פגם הנמשך על ידי חיות רעות שהם חכמי הטבע להנאתם שמכניסים מעות בלב האדם בגנבה והפסח הרעת, שזהו בחינת וקא הארי והרב ונשא זה מהעדר, שגשא זה מהעדר שפפר ברצון, כמבאר בהתורה הנ"ל, אבל היה בדרך גנבה כמו שגשא שיה מן העדר הגשמי בגנבה, אבל לא הרגו את יוסף לגמרי, שזהו

בחינת רוצחים ונגלגים שהם בבחינת מצח הנחש והכופר בשרש הרצון לגמרי, כי אלו הרגו את יוסף לא היה אפשר עוד להתתקן מאחר שהיו מסלקים חס ושלום, שרש הרצון מן העולם, אבל מאחר שגשאר יוסף חי רק שמכרוהו למצרים, שזהו בחינת שלא קשרו עצמן ליוסף לשרש הרצון רק, אדרבא, מכרוהו בכסף בגנבה שזהו בחינת פגם החיות רעות שהם האפיקורסים להנאתם כנ"ל, על פן נתתן אחר כך ביתר שאת וקמה שנקללו ונתתקנו, כי סוף פיוסם יחד היה על ידי הגנבה שהעליל עליהם יוסף שגנבו גביע הכסף, כמו שכתוב: "ואיד גנב מבית אדניך וכו'". כי על ידי שתפסם בגנבים על ידי זה הרגישו בעצמן והכירו מה שפגמו, כמו שכתוב:

לקוטי הלכות

הלכות שומר שכר ב

חושן משפט תכא

וזה הבעל הבית שהמזמון והפלים שלו, אצלו בחינת שרש הרצון המלכש בהמזמון, כי יכול לעשות בו כהפצו ורצונו כאות נפשו, ועל כן מפל עליו לקשר הרצון שבמזמון לשרש הרצון העליון על ידי ששעבר כל המזמון לה' יתברך להתנהג בהמזמון כרצונו לבר יתברך לעשות בו צדקה ומצות, ועל ידי זה נשמר המזמון מכל הזקות, כי עקר השמירה על ידי הארת הרצון שנמשך על ידי צדקה על ידי שמקשר המזמון לרצונו יתברך וכנ"ל. כי כמו שמקשר עצמו גופו ונפשו וקמונו לרצונו יתברך, כמו כן נמשך עליו רצון העליון ועל ידי זה נשמר מכל רע בבחינת עשה רצונו כרצונו כדו שיעשה רצונו כרצונו ככל רצונו וכו' כדי שיבטל רצון אחרים וכו'. והוא החלוק שבין השואל והשומר שכר, כי שואל כל הנאה שלו ועל כן הוא תיב לשמר המזמון גם מאונסין הבאין מבחינת מצח הנחש, כי הוא צריך להכניע גם בחינת מצח הנחש שהוא שרש חכמת הפטע על ידי שיעלה שרש הרצון שבמזמון לשרש הרצון העליון עד שיכניע בחינת מצח הנחש שעל ידי זה נשמרין מאונסין כנ"ל. אבל השומר שכר שאין כל הנאה שלו ואין לו רק שכר בעד שמירתו שהוא בחינת שנמשך אליו המשכת הרצון מהמזמון מהבעל הבית, שאצלו שרש הרצון שבמזמון על כן אין ביכולתו כי אם לקשר הרצון לשרש הרצון

שעל ידי זה אין נשמרין כי אם מגנבה ואברה כי על ידי התקשרות הרצון לשרש הרצון על ידי זה מכניעין החיות רעות שמטעין העולם בבחינת גנבה ואברה, אבל מאונסין אי אפשר להציל כי אם בשמקנים גם בחינת שרש הרצון על ידי שמכניעין מצח הנחש שהוא שרש חכמת הפטע כנ"ל. וזה דיוע שבכל בחינה ובחינה ובכל דבר ודבר כלולים כל הבחינות ועל כן הבעל הבית שהמזמון שלו אצלו בחינת שרש הרצון של המזמון ועל כן הוא צריך לתקן גם בחינת השרש שעל ידי זה נשמרין גם מאונסין ועל כן השואל שכל הנאה שלו כמו הבעל הבית חל עליו כל האחריות גם מאונסין כנ"ל, אבל השומר שכר שאין לו רק המשכת הרצון שהוא שכרו הנמשך לו מבעל הבית שישם בחינת שרש הרצון על כן אין חל עליו האחריות כי אם מגנבה ואברה שנשמרים מהם על ידי התקשרות כל המשכת הרצונות לשרש הרצון אבל אונסין שנמשך מפגם מצח הנחש שפגם בשרש הרצון בעצמו זה אין בידו לתקן, כי תקון בחינת שרש הרצון שבמזמון הוא אצל הבעל הבית או השואל שנתחשב בבעל הבית שכל הנאה שלו וכנ"ל:

טו ועל כן כל האמנין שומרי שכר הן, כי כל האמנות נמשכין מבחינת לט מלאכות שהם כנגד לט מלאכות המשפן, וכשזוכין להארת הרצון על ידי

זו וזהו שצאמר בעשו שהוא בחינת עמלק, בחינת שרש חכמת הטבע (עפ"ה א): "אם גנבים באו לך וכו' איד נדמיתה וכו' איד נחפשו עשו נבעו מצפניו", כי לעתיד יהיה נבע מצח הנחש ויתגלה מצח הרצון ואז יתבטלו הכפירות של חכמי הטבע שהם בחינת עשו לגמרי. וזהו אם גנבים וכו', הינו שלא יבואו עם חכמי הטבע עוד בגנבה, כי עכשו הם פאים לפעמים בגנבה והטעיות כנ"ל וצריכין להתנהג כנגדם גם כן בגנבה להפזות הדעת לאמונת הרצון לנגב הנפשות שגלכרו אצלם ברשת מעותם להפזותם אל האמת, כי עכשו אי אפשר לצאת כנגדם ביד רמה כי עדין לא נבע מצח הנחש בשרשו לגמרי, אבל לעתיד שיהיה נבע מצח הנחש לגמרי ויתגלה שרש הרצון או יתקיים איד נחפשו עשו נבעו מצפניו, כי יתגלו כל מצפוני רשעותו וכפירתו, כי יוכלו להכניעו באתגלוי ביד רמה, כי יתגלה אמונת הרצון לעין כל ואז יתקיים, ועלו מושיעים בבר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה' המלוכה. כי יקבלו פלם את על מלכותו יתברך באהבה כי יתגלה לכל באי עולם שחכל ברצונו יתברך לבר כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ג בהלכות ספירה הלכה ב

אות ו:

צדקה שעל ידי זה נתמקן התגלות שרש הרצון או נתבטליו כל המלאכות לגמרי כי נתקיים העולם בחדו וכו', אבל כל זמן שאין זוכין להתגלות הרצון בשלמות ואין מכניעין מצח הנחש בשרשו רק שמקשרין כל הרצונות לשרש הרצון עדין אין נתבטליו כל המלאכות לגמרי, רק על ידי התקשרות הרצון לשרש הרצון, על ידי זה זוכין לעשות המלאכות בקדשה,

בבחינת מלאכת המשכן (וענין זה מבאר ויבין הישב לעיל בהלכות ערב) ועל כן האמנין שומר שכר הן, כי תקון האמנין הוא בבחינת התקשרות הרצון לשרשו שעל ידי זה נשמרין מנגבה ואבדה לבר לא מאונסין, כי מאונסין אין נצולין כי אם על ידי תקון שרש הרצון בעצמו שעל ידי זה נתבטליו האמנות והמלאכות לגמרי אבל האמנין העוסקין באמנותם ומלאכתם והו בחינת תקון המלאכות על ידי התקשרות הרצונות לשרשו, ולא יכו עדין לתקון שרש הרצון בעצמו לכבול ממונו פנים כפירת מצח הנחש, כי אז היה מתבטל האמנות והמלאכות לגמרי כנ"ל ועל כן אין אחריות האונסין עליהם, כי אונסין אין נתבטלו כי אם על ידי הכניעת מצח הנחש שעל ידי זה נתגלה שרש הרצון, ואין היבין כי אם פאחריות גנבה ואבדה שנתמקן על ידי התקשרות הרצונות לשרש הרצון שזהו בחינת תקון המלאכות בבחינת מלאכת המשכן וכו"ל והכן הישב:

לקוטי הלכות

הלכות שומר שְׂכָר ד

חושן משפט תכז

הלכה ד

א על פי התורה ואתחנן (בלקוטי תנניא סימן עח), עין שם מענין האוצר מתנת חנם שמקבל ממנו הצדיק האמת בעת פשיטתו שהוא בחינת חסד חנם שהיה מתיה את העולם קדם מתן תורה שהוא בחינת תורה הנעלמת בעשרה מאמרות, שזהו בחינת הדרדך לארץ ישראל על ידי שמגליון שה' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות שעל ידי זה פוכשין ארץ ישראל בבחינת מה שפרש רש"י על פסוק בראשית שבשביל זה פתח בבראשית שאם יאמרו אמות העולם לסטים אתם וכו', משיבין להם, הוא בראה וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו, וכן עכשו באין ישראל לפעמים למקומות שהיו רחוקים מהקדשה והם רוצים לכבש המקום ולקדשו בקדשת ישראל שזהו בחינת ארץ ישראל והיו הסטרא אחרא יכולים לומר לסטים אתם וכו', אבל על ידי שמאמינין ומגליון שה' יתברך ברא העולם שוב אין להם שום פתחון פה כי הכל שילגו, כי בשבילנו נברא העולם וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה ונתנה לנו וכו', עין שם כל זה היטב:

כמו שכתוב: "מומה תשמור עליך". וכתוב: "בשכרך תשמור עליך". כי עקר כחם של המזיקין עלמא להזיק ולהפסיד חס ושלום הוא רק על ידי ענין המבאר לעיל בהתורה הנ"ל, דהיינו מה שהם אומרים לסטים אתם, כי הקלפות שהם המזיקין עלמא הם אומרים שחס ושלום הכל שלהם כי זה כלל שהקלפה קרמה לפרי ועל כן כל ההשפעות שבועולם כלם עוברים תחלה דרך הקלפות מתכות שבהכרח שהקלפה תקדים לפרי (וכמו שמבאר בהתורה תקעו אמונה בלקוטי תנניא סימן ה שבשהשפע באה לעולם עוברת דרך השמים וכו', עין שם). ועל כן כל הדברים צריכין ברור לברור מאחיותם, ובשדרכי בא ליד האדם כל זמן שאינו מברר היטב על פי התורה הם אומרים, לסטים אתם שבכשתם דבר שאינו שלכם מתכות שבתחלה היה הדבר ברשותם כנ"ל ואזי הם יכולים להתנאות ולהזיק אותו הדבר חס ושלום, על ידי איזה גנבה ואבדה ואנס וכיצא בו, ועל כן עקר השמירה מהם הוא על ידי התורה הקדושה כי התורה היא בלה אמונה, כמו שכתוב: כל מצותיך אמונה, הינו כי על ידי התורה מגליון האמונה הקדושה שה' יתברך ברא הכל והכל ברשותו לבר, כמו שכתוב: בראשית ברא ילקים את השמים ואת הארץ. ומאחר שמגליון שהוא יתברך ברא הכל שוב אין להקלפות שום פתחון פה לומר לסטים אתם ולהזיק על ידי זה חס ושלום, כי

1b d'u

שוב אין להם שום אחיזה בזה הדבר כי אין יכולים עוד לומר לקטים אתם וכו', כי כבר פרסמנו על ידי התורה שה' יתברך ברא הכל וברצונו נתנה וכו' וברצונו וכו' וכו':

ועל כן באמת מי שעוסק בתורה תמיד אינו צריך שום שמירה, כי התורה שמרת עליו כנ"ל. וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל, תלמידי חכמים אינם צריכים גמילות, אך אי אפשר שיהיה האדם דבוק בתורה תמיד יום ולילה בלי הפסק ונגע אפילו המתמידים הרבה בתורה כמו שמבאר בתורה הנ"ל, מפל שכן שיש בני אדם שלומדים מעט ומבטלים הרבה, מפל שכן האנשים פשוטים שאינם לומדים כלל ואם כן מהיכן יקבלו הם שמירה. אך עקר חיותם ושמירתם בגוף ונפש וקמון הוא רק על ידי הצדיק הגדול שהוא לפעמים איש פשוט וכו', כמו שמבאר בהתורה הנ"ל שהוא מחיה את עצמו בעת פשיטותו מהדרך לארץ ישראל שהוא בחינת קיום העולם קדם מתן תורה שהוא בחינת התורה הנעלמת בעשרה מאמרות שהם בחינת דרך ארץ וכו', דהיינו שידע שכל דבר נברא בעשרה מאמרות שבהם נעלמין עשרת הדברות שהם כלל התורה וכו' שבזה מחיה את עצמו בעת פשיטותו שזה בחינת הדרך לארץ ישראל בחינת מה שהתחילה התורה בבראשית וכו', בחינת ברצונו נתנה וכו', כמבאר כל זה שם

מישיבים להם הוא בראה ברצונו נתנה להם וברצונו נמלה מהם ונתנה לנו, כי באמת מה שהיה תחלה הדבר ברשותם הכל היה ברצונו יתברך כי הוא תקון העולם שהקלפה תקדים לפני כרי שיהיה בחירה וכו', אבל על כל פנים הכל היה ברצונו וברצונו נתנה להם וברצונו נמלה מהם ונתנה לנו, כי מה שהיה בתחלה אצלם הכל היה בשבילנו כרי שאחר כך נוציא מידם אלינו כי כן הוא סדר הבריאה שהכל נברא בשבילנו אך רצונו יתברך שמתחלה יהיו כל הדברים ברשותם ואחר כך ימל מהם ויתן לנו. ומאחר שעל ידי התורה אין להם עוד פתחון פה לומר לקטים אתם, שוב אין להם שום פח לקלקל ולהזיק מאחר שאין להם עוד שום אחיזה בזה הדבר כי כבר זכינו לגלות על ידי התורה שהכל של ה' יתברך והוא ברחמיו נתן לנו כי מה שהיה תחלה ברשותם, היה כל זמן שלא נתגלה בזה הדבר קדשת האמונה הקדושה שהוא יתברך ברא זה הדבר. אבל תכף שאנו מגלים האמונה האמתית שה' יתברך ברא זה הדבר שוב אין להם שום פח ואחיזה בזה ושוב אין יכולים להזיק כי אינם יכולים להזיק כי אם בזה שיש להם אזהה אחיזה שנמשך להם מפנים התורה חס ושלום, כשפוגמין באזהה אות מהתורה ועקר הפגם הוא פגם אמונה כנ"ל. אבל תכף שמגלין האמונה הקדושה שה' יתברך ברא הכל

לקוטי הלכות

הלכות שומר שקר ד

חושן משפט תכה

ב' בהתורה הנ"ל. נמצא שהצדיק הגדול
מגלה אפלו בעת פשיטתו בחינה הנ"ל,
בחינת ברצונו נתנה וכו', אדרבה, דיקא
בעת פשיטתו מחיה ביותר את כל בני
העולם כי אין להם חבור ושכיחות עמו כי
אם על ידי פשיטתו שמוריד אז את
עצמו אליהם וממשיך להם חיות מבחינה
הנ"ל שהוא בחינת אוצר מתנת הנשם וכו',
כמו שבמבאר שם. ועל כן זה הצדיק שומר
את כל העולם תמיד מפל מויקי עלמא
על ידי שמגלה שהכל שלנו, כי הוא
יתברך בראה וברצונו וכו' ועל כן נקרא
הצדיק רועה ושומר, כי הוא שומר
ישראל תמיד על ידי בחינה הנ"ל כנ"ל:

ג וזה בחינת טוב תורה עם דרך ארץ
שגינת שניהם משפחת עון. כי
בראי העקר הוא התורה שהוא מכניע
כל הקלפות שהם בחינת עונות ומפנה
נמשכין כל ההשפעות אך מאחר שאי
אפשר להיות דבוק בהתורה תמיד בפרט
רב ההמון עם על כן בעת שבטלים
מהתורה צריכין לעסק בדרך ארץ שקדם
להתורה שהיה מקום העולם קדם מתן
תורה, כמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם.
ואז צריכין להחיות את עצמו בכח הצדיק
הגדול מקיים העולם קדם מתן תורה,
דהינו החסד הנשם וכו', דהינו בחינת
הדרך לארץ ישראל שהוא בחינת מה
שהתחילה התורה מבראשית וכו', כמו
שבמבאר שם, ואז יודעים גם בעת
שבטלים מהתורה ועוסקים בדרך ארץ

גם אז יודעין שהכל ברא ה' ויתברך
בעשרה מאמרות וכוה מכניעין הקלפות
והסמרא אחרא שאומרים לסמים אתם
והכל שלהם חס ושלוש וכנ"ל. וזהו: טוב
תורה עם דרך ארץ. שצריכין שניהם
דיקא, כי מחמת שאי אפשר לעסק
בתורה תמיד בלי הפסק רנע על כן
צריכין לעסק גם בדרך ארץ בעסקי
העולם כדי לעורר פח העשרה מאמרות
על ידי עסק המלאכה והמשא ומתן
שעוסק בהם שהם בחינת אתערותא
דלתתא שעל ידי זה מעורר פח העשרה
מאמרות שבהם נברא זה הדבר אם
עוסק בהמלאכה והמשא ומתן באמונה
שלמה. ואז יכול להחיות את עצמו
בהתורה הנעלמת בכל הדברים ולגלות
שהכל שלנו כנ"ל שזהו בחינת שגינת
שניהם משפחת עון שהם הקלפות
והסמרא אחרא כי אין להם עוד שום פח
מאחר שעל ידי התורה ויתר דרך ארץ מגלין
שהכל שלנו וכנ"ל:

ובן מבאר בהתורה ואת הערבים צוית'
בסימן ד' בלקוטי תנינא שכל
המשא ומתן והמלאכות הם בחינת
אתערותא דלתתא שעל ידי זה מעוררין
פח מעשה בראשית בחינת עולם חסד
יבנה וכו', עין שם:

ד ועל כן עקר תקון המשא ומתן
והמלאכות הוא על ידי רבוי
צדקה וגמילות חסדים, כי מאחר שעוסק
במשא ומתן ומלאכות אין לו שום חיות

כי אם מהתקד חנם שהיה מקים העולם
 קדם מתן תורה כנ"ל בהתורה הנ"ל על
 בן צריך להרבות בצדקה וחסד כדי
 שהיה לו פח לעורר חסד חנם שעל ידי
 זה עקר חייתו, כי עקר החיות הוא
 מהתורה ומאחר שמבטל מדברי תורה
 ועוסק במשא ומתן אין לו שום חיות כי
 אם על ידי צדקה שהיא בחינת חסד
 שעל ידי זה מומשיך על עצמו חיות
 מהתקד חנם שהיה מקים העולם קדם
 מתן תורה וכו"ל. ואפלו העוסק בתורה
 הרבה צריך גם בן לתן צדקה מאחר שאי
 אפשר לו להיות עוסק בתורה תמיד כנ"ל
 ובהכרח שיתבטל ואז כל חייתו מתקד
 חנם על בן צריך להרבות בצדקה וחסד
 וכו"ל, מפל שכן מי שמבטל הרבה
 מהתורה, מפל שכן מי שאינו עוסק
 בתורה כלל שאין לו שום חיות כי אם
 על ידי צדקה וגמילות חסדים שעושה
 וכו"ל. ועקר הצדקה צריך לתן לצדיקים
 וכשרים שהם סמוכים יותר להצדיק
 הגדול שמחיה כל העולם בעת פשיטותו
 על ידי האוצר מתנת חנם שרק הוא יכול
 לקבל ממנו ולהחיות כל העולם על ידו
 כי כל מה שמתקרבין יותר אליו על ידי
 צדקה וחסד שנותנין לו ולכל הגלויים
 אליו על ידי זה יכולין יותר לינוק מהתקד
 חנם שממשיך שעל ידי זה כל חייתו
 וקיומו בעולם הזה ובעולם הבא וכו"ל:

ה וזה בחינת ארבעה שומרים שדיניהם
 חלוקים, כי שומר חנם פטור מן

הכל ושואל חייב בכל אפלו באונסין
 ושומר שכר חייב בגנבה ואבדה ופטור
 באונסין. כי השומר חנם פטור מכל, כי
 מאחר שהוא שומר חנם ועושה חסד
 חנם עם בעל החפץ ושומר לו בחנם על
 בן אין אחריות הדבר עליו ואין תולין בו
 ההזק כי מצדו אין שום הוג מאחר
 שעושה חסד חנם שממש עקר השמירה
 שנמשך על ידי הצדיק האמת ששומר
 ומחיה הכל על ידי החסד חנם וכו' כנ"ל.
 ועל בן להפך השואל חייב בכל וכל
 אחריות החפץ על השואל, כי אין אנו
 תולין ההוג בהמשאל מאחר שהמשאל
 עשה חסד חנם עם השואל והשאל לו
 חפצו נמצא שהמשאל מחויב עתה
 בבחינת החסד חנם בזה החפץ שממש
 כל השמירות כנ"ל ועל בן בנדאי לא בא
 ההזק מצדו של המשאל מאחר שהוא
 בבחינת החסד חנם כנ"ל, על בן
 האחריות בלו על השואל שכל הנאה
 שלו ולא עשה שום חסד בזה החפץ. ועל
 בן השומר שכר חייב בגנבה ואבדה ופטור
 באונסין, כי כבר מבאר שעקר השמירה
 הוא מהתורה שעל ידי זה אינם יכולים
 לומר לסמים אתם וכו', אבל אי אפשר
 לעסק בתורה תמיד וצרכין להתבטל
 לפעמים אך בעת הפטול מהתורה
 מקבלין חיות מהתורה הנעלמת וכו'
 מבחינת החסד חנם וזה בחינת שמירה
 משתי מיני הקלות הנ"ל שהם גנבה
 ואבדה ואונסין, כי מי שפוגם בהתורה

לקוטי הלכות

הלכות שומר שכר ד

חושן משפט תכו

לגמרי חס ושלום, משם נמשכין בחינת אוגוסין שמתגברין המזיקי עלמא וגו'לים ממוני הדבר באנם כי הם אומרים להפך שהוא לסטים וגולן בחינת לסטים אתם, כי מאחר שאינו עוסק בתורה ואינו ממשך האמונה בעולם יש להם פח חס ושלום לומר לסטים אתם כנ"ל ועל ידי זה הם מתגברים וגוטלים ממוני הדבר באנם חס ושלום. אבל בשעוסק בתורה הוא נשמר מהם, כי שוב אין להם עוד פח לומר לסטים אתם וכו' כנ"ל, אבל מחמת שאי אפשר לעסק בתורה תמיד ובהכרח להתפטר לפעמים ואזי צריכין להחיות את עצמו גם אז על ידי התורה, דהינו על ידי התורה הנעלמת בעשרה מאמרות שהם כל עסקי העולם וכל המשא ומתן והמלאכות שצריכין תמיד בעת שעוסקין בהם לדבק גם אז מחשבתו בה' ותברך ובהתורה ולידע ולהאמין בכל עת שכל דבר שעוסק בו הכל ברא ה' ותברך ברצונו בעשרה מאמרות ולהחיות את עצמו בכח התורה הנעלמת וכו' בכח הצדיק הגדול וכו' כנ"ל. ומו' שפוגם בזה חס ושלום שוכח מסיח דעתו מהתורה ומה' ותברך בעת העסק בהמשא ומתן והוא רחוק אז מהתורה לגמרי מזה באין חס ושלום, גנבות ואבדות שהם באין על ידי הפסח הדעת, כי הנגב בא רק בשעת שנה או בשאין רואין וידעין ממוני בחינת הפסח הדעת. וכן האבדה בא על ידי הפסח

הדעת וזה נמשך מחמת שפגם והסיח דעתו מהתורה לגמרי בעת העסק בהמשא ומתן מזה בא לו העניש על גנבה ואבדה שהיא גם כן על ידי הסתלקות הדעת כנ"ל. אבל מי שמקשר להצדיק האמת ואפלו בעת שבטל מהתורה ועוסק במשא ומתן הוא מקשר אל התורה כי מחיה את עצמו בהתורה הנעלמת כנ"ל אזי הוא נצל גם מגנבה ואבדה שבה על ידי הפסח הדעת מאחר שהוא אינו מסיח דעתו מהתורה בשום עת כי גם בעת הפטול מקבל חיות מהתורה הנעלמת וכו' כנ"ל:

ועל פן השומר שכר חייב בנגבה ואבדה ופטור באוגוסין. כי השומר שכר אינו עושה חסד חנם עם הבעל הבית וגם הבעל הבית אינו עושה עמו חסד חנם רק שמירתו הוא בדין ומשפט ששומר לו החפץ בשביל השכר שזהו בחינת שמירת התורה ששמירתה בשביל שכר עולם הבא, כמו שכתוב: ושמרתם וכו' אשר אנכי מצוה היום לעשותו, ומחר לקבל שכרם. ועל פן פטור באוגוסין אם שמר פראוי, כי מאחר ששמר פראוי על פי התורה שוב אין פח להאוגוסין לבוא מצדו, כי התורה שומרת מאוגוסין כי אין להם פח לומר לסטים אתם וכו' כנ"ל, אבל בנגבה ואבדה חייב, כי מאחר שקבל על עצמו השמירה בבחינת שמירת התורה ולא עשה חסד חנם עם הבעל הבית על פן הוא חייב בנגבה ואבדה

שָׂבָא מִבְּחִינַת בְּטוּל תּוֹרָה בְּשֵׁאִין זֹכִין לְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ אִם אֵל הַחֶסֶד חָנָם בְּחִינַת הַתּוֹרָה הַנִּעְלָמֹת וְכוּ' בַּנ"ל, כִּי זֶה הַזֶּקֶן תִּלְגֵּן בְּהַשׁוֹמֵר שְׂכָר מֵאַחַר שִׁשְׁמִירָתוֹ בְּבַחֲוֵינַת שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְזֶה יְדוּעַ שְׂאֵי אֶפְשֵׁר בְּשׁוּם אִפֵּן לְבָלִי לְהַתְּבַטֵּל מִן הַתּוֹרָה בְּשׁוּם רִנֵּעַ עַל כֵּן בְּהִכָּרַח לְהַחִיּוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם הַחֶסֶד חָנָם בַּנ"ל וְעַל כֵּן זֶה הַשׁוֹמֵר שְׂכָר שְׂלֵא עֲשֵׂה חֶסֶד חָנָם וְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ הַשְּׁמִירָה בְּבַחֲוֵינַת הַתּוֹרָה, עַל כֵּן תִּלְגֵּן בּוֹ הַזֶּקֶן הַגִּנְבָה וְאַבְדָּה, כִּי אִי אֶפְשֵׁר לְאָדָם לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ שְׁמִירַת הַתּוֹרָה בְּלִי הַפֶּסֶק רִנֵּעַ כִּי אִם עַל דֵּי הַחֶסֶד חָנָם שְׁמִיחָה עֲצָמוֹ בְּעַת הַבְּטוּל וְכִי שְׂפּוּגִים בְּזֶה מִשֵּׁם בְּאִין גִּנְבוֹת וְאַבְדוֹת עַל כֵּן תִּלְגֵּן הַזֶּקֶן הַגִּנְבָה וְאַבְדָּה בְּהַשׁוֹמֵר שְׂכָר שְׂלֵא עֲשֵׂה חֶסֶד חָנָם וְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ שְׁמִירָה בְּבַחֲוֵינַת שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְכוּ' ל':

וְזֶה בְּחִינַת בֵּין הַמְּצָרִים שְׂאֵן צְרִיכִין שְׁמִירָה, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל וְעַקֵּר הַשְּׁמִירָה עַל דֵּי הַדְּרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂאֵנוּ צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ אִם בְּרִי שְׂנוּבָה לְשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ שְׂגָלֵינוּ מִמְּנָה בַּחֲטָאֵינוּ. וְכָל זֶה בְּכַח הַצְּדִיק הַנ"ל שְׁמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ בְּעַת פְּשִׁיטוֹתוֹ עַל דֵּי הַדְּרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. כִּי בְּיָמִים אֵלּוּ שְׁבִין הַמְּצָרִים אֵנוּ צְרִיכִין לְחַזֵּר וּלְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הַחֶסֶד חָנָם הַנ"ל לְעֲשׂוֹת דְּרָךְ כְּבוֹשָׁה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂגָלֵנוּ מִמְּנָה בְּאֵלּוּ הַיָּמִים כִּי בְּעַת הַגְּלוּת אִין חוֹזְרִים

הַעֲבוּ"ם וְהַקְּלוּפֹת לֹמֵר שְׂאֶרְץ יִשְׂרָאֵל וְכָל הַהַשְׁפָּעוֹת הַתְּלוּיֹת בָּהּ הַכֵּל שְׁלֵהֶם מֵאַחַר שְׂאֶרְץ יִשְׂרָאֵל עֲתָה בְּיָדֵם. כִּי עַקֵּר קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִמְשַׁכַּת מִבְּחִינַה הַנ"ל מִבְּחִינַת בְּרָאשִׁית בְּרָא וְכוּ', בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו וְכוּ'. וְעַל כֵּן בְּשְׂאֶרְץ יִשְׂרָאֵל בְּיַד יִשְׂרָאֵל אִין נִתְגַּלָּה שְׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֵּל וּבְרָצוֹנוֹ נִטְלָה מִהֶם וְנִתְּנָה לָנוּ, וְאִין כָּל הַהַשְׁפָּעוֹת נִמְשַׁכַּת לְיִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל הַהַשְׁפָּעוֹת נִמְשַׁכִּין מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּגִלּוֹתֵנוּ שְׂגָלֵנוּ מֵאַרְצֵנוּ וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּיָדֵם אִין נִעְלָם וְנִתְּכַסֶּה בְּחִינַה הַנ"ל בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו וְכוּ' וְאִין הֵם מִתְּנַבְּרִים בְּכַפִּירוֹת וְאוֹמְרִים שֶׁהַכֵּל שְׁלֵהֶם חֵם וְשֵׁלוֹם. וְעַל כֵּן עֲתָה בֵּין הַמְּצָרִים שְׁהֵם וְכִי הַחֶרֶץ וְהַגְּלוּת צְרִיכִין לְחַזֵּר וּלְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַה הַנ"ל לְעֲשׂוֹת דְּרָךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂנָה נַעֲשֵׂה עַל דֵּי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל עַל דֵּי פְּשִׁיטוֹתוֹ וְכוּ' בַּנ"ל שְׁעַל דֵּי זֶה הוּא מְחִיָּה כָּל הַפְּשׁוּטִים וְאִפְלוֹ אוֹתָם שְׂנַפְלוּ וְיִרְדּוּ מְאֹד וְכוּ', כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּסוּף, עֵינִ שֵׁם. כִּי עַל דֵּי הַאוֹצֵר מִתְּנַת חָנָם שְׂמֻקְבָּל מִמֶּנּוּ בְּעַת פְּשִׁיטוֹתוֹ עַל דֵּי זֶה הוּא מְחִיָּה הַכֵּל, כְּמוֹ שְׂמִבְּאֵר שֵׁם, עֵינִ שֵׁם. וְזֶה בְּחִינַת הַכִּיָּה וְהַאֲבֹלוֹת בְּיָמִים אֵלּוּ עַל גְּלוּת יִשְׂרָאֵל וְחֶרֶץ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הֵינּוּ כִּי אִין לָנוּ בְּמִנְה לְהַחִיּוֹת עֲצָמוֹ מֵאַחַר שְׂגָלֵנוּ מֵאַרְצֵנוּ וְבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִחְרַב בְּעוֹוֵנוֹ שְׂמִשֵּׁם כָּל הַמַּחֲזִין וְהַחִיּוֹת וְעַתָּה בְּגִלּוֹתֵנוּ אֲנַחְנוּ בְּלָנוּ בְּבַחֲוֵינַת אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים (שְׁקוּרִין פְּרַאסְטָאָקִים) כִּי אִפְלוּ

לקוטי הלכות

הלכות שומר שָׂרָד ד

חושן משפט תכט

כְּשֶׁאָנוּ עוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה אִין מִנְהוּ
וְשִׁכְלָנוּ בְּשִׁלְמוֹת מִחֲמַת מְרִירַת הַגְּלוּת
בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ, כִּי עֵקֶר הַמּוֹחַ בְּשִׁלְמוֹת הוּא
רַק בְּזִמְנֵי שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קָיָם כִּידוּעַ,
וּבְפִרְט שְׁמִיחַת עַל הַגְּלוּת מִתְבַּמְּלִים
הִרְבֵּה מִדְּבַר יוֹרָה לְגַמְרֵי, עַל כֵּן עֵקֶר
חַיִּיתֵנוּ עִתָּה הוּא רַק עַל דִּי הַצְּדִיק
הַגְּדוֹל הַנִּזְל שְׁמִיחָה כֹּל הָעוֹלָם עַל יְדֵי
פְּשִׁיטוֹתוֹ עַל יְדֵי הָאוֹצֵר מִתְנַת חָנָם
שֶׁהוּא הַדְּרָךְ לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ' כַּנִּזְל, עַל
כֵּן צְרִיכִין לְהִתְאַבֵּל וּלְבַכּוֹת הִרְבֵּה עַל
הַרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְגִלוּת יִשְׂרָאֵל, כִּי
הַבְּכִיָּה הִיא בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הַמַּחֲזִין, כִּי
הַמַּחֲזִין, שֶׁהֵם חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה,
הֵם בְּחִינַת שְׂמִיחָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: "פְּקוּדֵי
ה' יִשְׂרָיִם מִשְׂמִיחֵי לֵב". וְהַבְּכִיָּה הִיא
בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הַמַּחֲזִין, הֵינּוּ שְׂאֵנוּ
מִרְאִין שְׁפִלוּתֵנוּ לְפָנֵי ה' וְיִתְבַּרַךְ שְׂאֵן לָנוּ
שׁוֹם מִחַ וְדַעַת רַק אָנוּ בּוֹכִין לְפָנֵי ה'
וְיִתְבַּרַךְ שִׁירְחָם עַל מְרִירוֹת גְּלוּתֵנוּ וְעֲשֵׂה
עִמָּנוּ חֶסֶד חָנָם בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם
הַנִּזְל שְׂמִיחָיִים הָאוֹצֵר מִתְנַת חָנָם בְּעַת
פְּשִׁיטוֹתָם כַּנִּזְל:

ז וְעַל כֵּן בְּתַשְׁעָה בְּאָב שְׂאֵן עֵקֶר הַחֶרֶף
לְגַמְרֵי, עַל כֵּן אִין מִסְלָקִין כֹּל
הַמַּחֲזִין לְגַמְרֵי וְאִין מַנְיִחִין טִלִּית וְתַפְלִין
כֹּל רַק בּוֹכִין וּמִתְאַבְּלִים עַל הַחֶרֶף וְאִין
אָנוּ פְּלָנוּ כְּמוֹ עַמֵּי הָאֶרֶץ וּבוֹרִים לְגַמְרֵי
וְאִין לָנוּ שׁוֹם חַיּוֹת רַק מִבְּחִינַת קוּיִם
הָעוֹלָם קִרְם מִמֶּן תּוֹרָה וְכוּ' הַנִּזְל, אֲבָל

מִעֲצֵם הַחֶרֶף גַּם זֶה אִין אֲפָשֵׁר לָנוּ
לְהַמְשִׁיד כִּי אִם עַל יְדֵי בְּכִיָּה רַבָּה עַל
חֶרֶף בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי בְּעוֹנֹתֵינוּ הִרְבִּים
לֹא דִי שְׁנַחֲרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ וְגַלְיָנוּ
מֵאַרְצֵנוּ בְּעוֹנֹתֵינוּ שְׂמִישׁ כֹּל הַמַּחֲזִין לֹא
דִי בְּזֶה עוֹד גּוֹסֵף יְגוֹן עַל מִכְאוּבֵינוּ שְׂגָם
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם נִסְתַּלְקוּ בְּעוֹנֹתֵינוּ
אֲשֶׁר מִיִּתְחַם שְׂקוּלָה כְּפִלִּים כְּחֶרֶף בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְעַל
זֶה צְרִיכִין לְבַכּוֹת הִרְבֵּה עַד שְׁנַעֲוֹר
רַחֲמֵי וְיִתְבַּרַךְ שְׂמֵן שְׂמִיחָה עֲלֵינוּ גַּם
עִתָּה כֹּחַ הַצְּדִיקִים לְהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ חֶסֶד
חָנָם מֵהָאוֹצֵר מִתְנַת חָנָם שֶׁהַמְשִׁיכוֹ עַל
יְדֵי פְּשִׁיטוֹתָם כַּנִּזְל, כִּי עַל יְדֵי גְּדֵל
פְּשִׁיטוֹתָם שֶׁהַמְשִׁיכוֹ אִין דִּיקָא הָאוֹצֵר
מִתְנַת חָנָם עַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לָהֶם כֹּחַ גַּם
עִתָּה לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתָם לְהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ
הָאוֹצֵר מִתְנַת חָנָם לְהַחֲזִינָנוּ גַּם עִתָּה
בְּבְחִינַת חֶסֶד חָנָם לְבַד, כִּי גְּדוּלִים
צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחִינָתָן, כִּי חַיִּים
הֵם בְּחִינַת הַחֶכְמָה וְהַמַּחֲזִין שֶׁהֵם עֵקֶר
הַחַיִּית, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: "הַחֶכְמָה תַּחֲזִיחַ".
וּמִיָּתָה הִיא בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הַמַּחֲזִין
שֶׁהִיא הַחַיִּית, אֲבָל הַצְּדִיקִים גַּם בְּמִיתָתָן
קְרוּיִים חַיִּים, כִּי גַם בְּעַת הַסְּתַלְקוֹת
הַמַּחֲזִין הֵם מְקַבְּלִים חַיִּית מֵהָאוֹצֵר מִתְנַת
חָנָם וְכוּ' לְעַל כֵּן הֵם יוֹלִים לְהַחֲזִיחַ
אֵת כֹּל הָעוֹלָם גַּם לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתָם עַל
יְדֵי כֹחַ הָאוֹצֵר מִתְנַת חָנָם שְׂמִיחָיִים
בְּעַת פְּשִׁיטוֹתָם שֶׁהוּא בְּחִינַת מִיָּתָה
בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הַמַּחֲזִין:

ח וזה "נחמו נחמו", שתי פעמים נחמו, כי ה' יתברך מנחם אותנו על ידי הצדיקי אמת בשני מיני נחמות. פי באמת עקר הנחמה היא התורה הקדושה, כמו שכתוב: "זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חזתי". אבל אי אפשר להיות עוסק בתורה תמיד, בפרט בגלות המד הזה, אך הצדיקים מחיין אותנו גם בעת שאין עוסקים בתורה על ידי האוצר מתנת חנם שהוא בחינת התורה הנעלמת ועל פן הם מנחמים אותנו בכפלים בשתי מיני נחמות, והינו במה שמזכין אותנו לעסק בתורה שהוא נחמה אחת, ונחמה שניה היא מה שמחייב אותנו גם בעת הפשיטות מבחינת התורה הנעלמת שהוא החסד חנם שהיה מקום העולם קדם מתן תורה. וזהו: דברו על לב ירושלים וכו' כי לקחה מיד ה' כפלים בכל הפאתיה קול קורא במדבר פנו דרך ה' וכו', הינו פי דקא עצם צרותינו הגדולה מהכל יתהפך לנו לנחמה גדולה, פי עקר הצרה הגדולה מכל הצרות הוא הסתלקות הצדיקים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: שקולה מיתת הצדיקים כפלים כחרבן בית המקדש, וזה בעצמו יתהפך לנו לנחמה כפולה בחינת נחמו נחמו. כי כבר געו הצדיקים בחייהם בכל פתח ועבדו ה' יתברך בשכל גפלא ויגיעה גדולה בזאת עד שזכו גם בעת פשיטותם להחיות כל העולם על ידי האוצר מתנת חנם כנ"ל ועל ידי זה פעלו והמשיכו שגם

לאחר הסתלקותם שהוא בחינת הסתלקות המחיין והחיות מן העולם גם או יחיו את העולם מהאוצר מתנת חנם כמו שכתביהם החיו את העולם בעת פשיטותם מהאוצר מתנת חנם כנ"ל. וזה בחינת "קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו בערבה מסלה לאלקינו", הינו שהצדיקים עשו דרך כבושה בעבודת ה' כזה עד שיש דרך להתקרב לה' יתברך גם בבחינת מדבר וערבה ובכל מקומות החרבים והשפלים ובכל מיני עקמימות שבעולם בכלם וכולין למצא דרך כבושה להתקרב לה' יתברך, בבחינת קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו בערבה מסלה לאלקינו כל יא ינשא וכל הר וכו' והיה העקב למישור, שיהיה דרכים ישרים וכבושים בכל המקומות שבעולם בכל המדבריות ובכל המקומות העקמים והחרבים והשפלים וכו', בכלם יהיה דרך ישר לה' יתברך והכל בכח פשיטותו של הצדיק שהיה כמה פעמים איש פשוט לגמרי שקורין פראסטיק שאז החיה את עצמו בהדרגה לארץ ישראל שהוא בחינת החסד חנם הנ"ל שגזה מחיה הכל גם אחר הסתלקותו וכנ"ל:

ט וזה שקורין פרשת דברים קדם תשעה באב, פי כל פרשת דברים מדברת מהדרך לארץ ישראל, ממבאר שם היטב שכל תוכחה של משה שם הוא על שפגמו ישראל בהדרך לארץ ישראל על שלא היו חזקים באמונתם כמו שמתחיל

לקוטי הלכות

הלכות אמנו א

חושן משפט תלא

בכח האוצר מתנת חנם, כמו שכתב
בהתורה הנ"ל. ועל ידי זה אף על פי
שהוא בעצמו לא בא לארץ ישראל, אף
על פי כן על ידי זה המשיך עלינו האוצר
מתנת חנם שזה עקר נחמתנו בעת
גלותנו מארצנו, כי עתה עקר חיותנו על
ידי חסד חנם שממשיכין עלינו משה רבנו
וכל הצדיקים האמתיים מהאוצר מתנת
חנם שמתיה את כל העולם תמיד בכל
מיני ירדות ושבועות בכל ימי הגלות
הארץ הפור הזה בכלל ובפרט שעל ידי
זה החסד חנם חזרנו ועושינו דרך בבושה
לארץ ישראל כנ"ל כדי שנוכל לשוב
לארצנו במהרה בימינו, אמן:

הלכה ה נכלל בהלכות פקדון
הלכה ה:

הלכות אמנו

הלכה א

א כל האמנו שומרי שכם הן, כי ארבע
שומרון הם בחינת תקון המלכות
כנ"ל ודיניהם שלשה שהם חיוב ופטור
וקמצע. דהינו שומר חנם פטור מן הכל
ושואל חוב בכל. ושומר שכם ושומר
פטורים במקצת וחובים במקצת, שזה
בחינת טוב והתקן דהינו רע, והקמצע
דהינו בחינת עין הרעת המערב טוב ורע,
שעל ידי שלש בחינות אלו הוא תקון
המלכות, שזה בחינת מצות עשה ומצות

שם, אחד עשר יום מתרב דרך הר שעיר
עד קדש ברנע. וכמו שפרש רש"י שם:
אין לך דרך קצרה וכו'. וכל כך היתה
שכינה מתלבטת בשבילכם למהר
ביאתכם לארץ וכו'. וכן הולך בכל דברי
תוכחתו בכל הסדרא בלה שמוכיח אותם
על שגרו עכוב בהדרך לבא לארץ
ישראל עד שהקרו להתמהמה שם
ארבעים שנה, וכל זה על ידי חטא העגל
והמרגלים שפגמו באמונה, כמו שכתוב:
ובדבר הזה אינכם מאמינים בה' וכו'. כי
עקר תקון הדרך לארץ ישראל הוא
אמונה שהיא בחינת פח מעשיו הנ"ל,
דהינו שמאמינים שה' יתברך ברא הכל,
כמו שכתוב: "בראשית ברא וכו'",
וברצונו נתנה להם וברצונו וכו'. והם
פגמו בזה ועל ידי זה גרו להם עכוב כל
כך. וזה גרם לנו כל התרבות חרבן בית
ראשון ושני, כי על ידי זה יש פח
להסתרא אחרא להתעורר בכל פעם
לגרש את ישראל מארצם שזה נמשך על
ידי שאומרים להם עדון לסטים אתם
שכתבתם ארץ ישראל מאחר שישאל
בעצמן פגמו באמונה שעל ידי זה פגמו
בבחינת פח מעשיו הגיד לעמו וכו'
וכנ"ל, ועל פן קורין זאת קדם תשעה
באב, כי על ידי זה עקר הגלות והתקן
כנ"ל, ואחר כך קורין ואתחנן בשבת
נחמו כדי להמשיך האוצר מתנת חנם
שהמשיך משה רבנו ברבוי תפלותיו
שהתפלל לבוא לארץ ישראל שהכל היה

ול' (שבת). אבל שואל הוא להפך שכל הנאה שלו שזה פנגד בחינת הסמטרא אחרא שמבכשת ומתאוה כל התאות וההנאות ועל כן הוא צריך שמירה יתרה כי שם צריך לשמור ביותר ועל כן חיב בכל כי שם כל החיובים כי היא נקראת חובה פמובא. והשומר שוכר הוא בחינת העבד כי נשפר לו לשמור פעבד, ועל כן הוא ממצע וחייב במקצת ופטור במקצת בבחינת עין הדעת שפוערב טוב ורע שזה בחינת מט"ט שהוא בחינת עבד.:

ג וזה בחינת האמנון שהם שומרי שוכר כי שמעתי מאדוננו מורנו ורבונו גרו יאיר אצל המאמר תפלה לחבוקק הנ"ל כמה שאמר שם שבחינת מילה הוא בבחינת חשמ"ל בבחינת שלמות לשון הקדש על ידי תרגום שהוא עין הדעת דהינו שמבכרין ומעלין הטוב אל הקדשה עין שם. ואמר שזהו תשובת המינין כדאיתא במדרש ששאלו אם ה' יתברך רוצה במילה למה לא ברא את האדם מהול. כי איך אפשר שהיה מעשה ה' יתברך חסר תקון? אך הוא בבחינת הנ"ל כי אף על פי שהלשון הקדש הוא מלמעלה הוא שלם עם כל זה אין לו שלמות כי אם על ידי הטוב שמעלין מלשון תרגום וזה בחינת המילה כנ"ל הינו כי אין שלמות להדברים הפאים מלמעלה לעולם הזה כי אם בשמכרין הקדשה בעולם הזה מבחינת עין הדעת טוב ורע שהוא בחינת שלמות

לא מעשה ורשות, דהינו להכניע הרע ולעשות טוב. ולברר בחינת עין הדעת להעלות הטוב אל הקדשה בבחינת שלמות לשון הקדש על ידי תרגום וכמוכן כל זה מפאמר 'תפלה לחבוקק' (פי' יט) וזה בחינת (תהלים ד) סוד מרע ועשה טוב בקש שלום שהם שלש בחינות הנ"ל להכניע הרע ולעשות טוב ולברר ולהעלות הטוב מבחינת הממצע שזה בחינת בקש שלום כי שלום הוא הממצע בין שני הפכים ועל ידי תקון בחינת הממצע בחינת עין הדעת על ידו געשה שלום כי נתברר ונמתק מהרע ועולה אל הטוב ונעשה שלום בין ימין ושמאל ועל כן שלום בגימטריא חשמ"ל עם הכוללים פמובא, כי חשמ"ל הוא בחינת תקון לשון תרגום בחינת עין הדעת כנ"ל:

ב וזה שלשת הדינים של הארבעה שומרים שהם בחינת תקון המלכות כנ"ל שהם חיוב ופטור וממצע. בחינת שלשה תקונים הנ"ל כנגד שלש בחינות טוב ורע וממצע כנ"ל. וזה בחינת שומר חנם נשבע על הכל ופטור, שזה בבחינת הקדשה בחינת טוב ששם כל הפטורים ואין שם שום חיוב כלל וזה בחינת שומר חנם שאינו חפץ בשום משלום שוכר רק עושה הכל מאהבה כבן העובד את אביו מאהבה שזה בחינת תקון המלכות על ידי בחינת כן בבחינת כל ישראל בני מלכים הם (כמו שאמרו רבותינו

לקוטי הלכות

הלכות אמנו א

חושן משפט תלג

לשון הקדוש על ידי לשון תרגום. ונראה לעניות דעתי שזה קרמו גם כן במדרש שאיתא שם על זה תמים צריכים למחן וכו' אפלו אדם צריך תקון עין שם. הינו שכל הדברים צריכין תקון דהינו ברור שזה בחינת ברור עין הדעת וזה בחינת המילה כנ"ל. וזה בחינת כל האמנות שבעולם כי בודאי כל אשר עשה האלקים עליו אין להוסיף וימנו אין לגרע ואת הכל יפה עשה, ואף על פי כן כל הדברים צריכים תקון על ידי האדם וזה בחינת כל האמנות כי אין שום כלי גמור גברא מן השמים וצריכין דיקא בני אדם המתחננים להיות אמנו ולתקן הפלים. כי לזה ברא ה' ויתברך את עולמו שבני אדם יתקנו כל הדברים שזה בחינת ברור עין הדעת בחינת שלמות לשון הקדוש על ידי תרגום שזה בחינת תקון המילה כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל במסכת קדושין שצריך ללמוד אמנות ואחר כך ישא אשה כמו שכתוב ראה חיים עם האשה וכו' חיים זה בחינת אמנות כי האמנות הוא גם כן בחינת תקון הברית כנ"ל וזה שאמרו שם שאין עניות מן האמנות ולא עשירות וכו' אלא ובקש רחמים ממי וכו'. כי אף שאנו רואין שבני אדם מתפרנסין מן האמנות צריך לדע ולהאמין שזה רק על ידי שמתקן אותן הפלים שגומר על ידי אמנות שלו שזה בחינת תקון הברית כנ"ל ועל ידי זה נמשך לו פרנסה כי מזה תלוי הפרנסה כמובא כמה פעמים

שפרנסה תלויה בתקון הברית ועקר על ידי שמכרר הפרורים ומעלה אותם למעלה שעל ידי זה נמשך השפע פידוע:

א"י

נמצא שאף על פי שמתפרנס מן האמנות אין זה רק על ידי

התקון

התקון והברור כנ"ל ועל כן אין עניות ועשירות מן האמנות רק לפי התקון לפי מה שזוכה לברר ולתקן כנ"ל. והיו שאמרו אלא ובקש רחמים, כי העקר בתפלה כי עקר הברור והתקון הוא התפלה כמובא שהברור הגדול ביותר הוא רק על ידי התפלה והיו שאמרו שם מניח אני כל אמנות שבעולם ואינו מלמד את בני אלא תורה כי התורה מתקנת הכל ועל כן התורה נקראת אמון. כמו שכתוב: ואהיה אצלו אמון. אבל חוץ מהתורה דהינו מי שאינו זוכה ללמוד תורה בודאי צריך ללמוד אמנות כמו שהזכירו שם רבותינו ז"ל מאד כי האמנות הוא תקון וברור בחינת תקון הברית ועל ידי זה זוכין לפרנסה כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שהבטלה מביאה לידי זמה, הינו מי שאינו עושה מלאכה בא לידי פגם הברית, כי בטול האמנות הוא בחינת פגם הברית כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: כל שאינו מלמד בנו אמנות פאלו למדו לסמות. כי לסמות וגולה היא בחינת פגם ברית כמו שכתב רבנו ז"ל במאמר 'גולה' (ס"ד ע"ב) כי אפלו אם אינו בא לידי גזלות אף על פי כן נקרא גולן פאלו גזול את הקדוש ברוך הוא כנ"ל.

השומר שֶׁכָּר דִּינָו הוּא חַיִּיב וּפְטוּר בְּנִ"ל וְכֵן הַשּׂוֹכֵר הוּא גַם בֵּן בְּבַחֲנֵית זֶה מֵאַחַר שִׁישׁ לוֹ הִנָּהוּ שְׂמֻשְׁתַּמֵּשׁ בְּהַחֲפִיץ הוּא גַם בֵּן בְּבַחֲנֵית הַעוֹבֵד עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָם שֶׁהוּא בְּחֵינַת עֶבֶד בְּנִ"ל כִּי אֵלּוּ הָאֲרֻבָּעָה שׁוֹמְרִים הֵם רוֹמְזִים גַם בֵּן בְּעִבּוּדַת ה', כִּי הַעוֹבְדִים נִקְרָאִים שׁוֹמְרִים כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי וְכו' (בראשית פ' רשת תולדות) וַיֵּשׁ בָּהֶם אֲרֻבַּע בְּחֵינּוֹת הַנִּ"ל וּבְקִלּוֹתָם שִׁלֵּשׁ בְּחֵינּוֹת הַנִּ"ל דִּהְיָנוּ חַיִּיב וּפְטוּר וּמַעֲרָב מִשְׁנֵיהֶם. וַיֵּשׁ לְרַמּוֹ שֶׁזֶה בְּחֵינַת אֲרֻבָּעָה שְׂנֹכְסוֹ לְפָרְדָּם שֶׁכְּתַב רַבְּנּוּ גְרוֹ יָאִיר (ס' מן לא) שֶׁאֵלּוּ הָאֲרֻבָּע בְּחֵינּוֹת הֵם בְּהַנְכַסְיָן לְעִבּוּדַת ה' וְלְהַתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק, כִּי יֵשׁ שְׂנֹכְסֵם בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם בְּחֵינַת רַבִּי עֲקִיבָא וַיֵּשׁ לְהַפְדֵּי שְׂמֻקָּצִין בְּמַטְיָעוֹת וַיֵּשׁ בְּחֵינַת הַצִּיץ וּנְכַפֵּעַ הַצִּיץ וּמַת דִּהְיָנוּ שְׁחוּטָף וּנְכַנְסֵם לְפָנִים מִמְּדַרְגָּתוֹ עַד כָּל זֶה בְּמֵאֵמָר שֶׁל כְּסוּפִין. וְזֶה בְּחֵינַת הָאֲרֻבָּעָה שׁוֹמְרִים וּבְקִלּוֹתָם שִׁלֵּשׁ דִּהְיָנוּ חַיִּיב וּפְטוּר וּמְקַצֵּעַ בְּנִ"ל, דִּהְיָנוּ שׁוֹמֵר חֲנֹם פְּטוּר מִן הַכֹּל שֶׁזֶה בְּחֵינַת הַעוֹבֵד אֶת ד' בְּאַהֲבָה בְּחֹנָם בְּלִי שׂוֹם קְבֻלַּת פְּרָם וְשֵׁם הוּא בְּחֵינַת כָּל הַפְּטוּרִים כִּי הוּא תְּכִלִּית שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁאֵין שֵׁם שׂוֹם חַיִּיב כֻּלָּל וְזֶה בְּחֵינַת נְכַנְסֵם בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם, שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה. וַיֵּשׁ לְהַפְדֵּי בְּחֵינַת שׂוֹאֵל שֶׁכָּל הִנָּהוּ שֶׁלוֹ וְאֵינּוּ מִשְׁלֵם שׂוֹם שֶׁכָּר וְהוּא מִמּוֹשׁ בְּהַפְדֵּי מִשׁוֹמֵר חֲנֹם שֶׁהוּא בְּחֵינַת שׁוֹמֵר וְעוֹבֵד בְּחֹנָם בְּלִי שׂוֹם קְבֻלַּת שֶׁכָּר

כִּי "לֹה' הָאֲרִיץ וּמְלוֹאָהָ" (תהלים טו) וְאֵין הָאֲדָם זוֹכֵה וְרִשְׁאֵי לְהַנּוֹת מִן הָעוֹלָם עַד שִׁתְּמִן הַדְּבָרִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה קוֹנֶה וְזוֹכֵה אוֹתָן הַדְּבָרִים שֶׁזֶה בְּחֵינַת אֶסוּר לְהַנּוֹת מִן הָעוֹלָם הֵיחָד קִדְּם שֶׁיִּבְרָךְ שֶׁהוּא הַתְּקוּן וְלֵאחֶר הַבְּרָכָה הוּא שֶׁלוֹ כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל מֵאַחֶר שֶׁהוּא תְּקוּן אֲבָל קִדְּם בְּרָכָה נֵאמָר לֹה' הָאֲרִיץ וּמְלוֹאָהָ וְהַנְּהַנְּהָ בְּלֹא בְּרָכָה כְּאֵלּוּ גִזְלוּ אֶת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֵׁם בְּבִרְכוֹת. וְעַל בֵּן צָרִיד הָאֲדָם לְעַסֵּק דִּיקָא בְּאִיזָה עַסְק אוֹ בְּתוֹרָה אוֹ בְּאִמְנוֹת וּמִשָּׂא וּמִתָּן כְּדִי שִׁעֲשֵׂה אִיזָה תְּקוּן שֶׁשֶׁכִּבִּיל זֶה בֹּא לְעוֹלָם הֵיחָד וְעַל בֵּן מִי שֶׁאֵין לוֹ אִמְנוֹת הוּא גִזְלוֹן כְּאֵלּוּ גִזְלוּ אוֹתוֹ וַיִּבְרָךְ בְּנִ"ל:

נְמַצָּא שֶׁהָאִמְנוֹת הוּא בְּבַחֲנֵית תְּקוּן הַבְּרִית בְּבַחֲנֵית מִילָה שֶׁהוּא בְּחֵינַת חֲשׂוֹן שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקְּדוּשׁ עַל יְדֵי הַתְּרַגּוּם שֶׁהוּא בְּחֵינַת עֵץ הַדַּעַת בְּנִ"ל וְעַל בֵּן הָאִמְנוֹן הֵם שׁוֹמְרֵי שֶׁכָּר כִּי הֵם בְּבַחֲנֵית שׁוֹמְרֵי שֶׁכָּר שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵית תְּרַגּוּם בְּבַחֲנֵית עֵץ הַדַּעַת בְּנִ"ל:

הַלְבוֹת שׁוֹכֵר

ד וְכֵן הַשּׂוֹכֵר דִּינּוּ כְּמוֹ שׁוֹמֵר שֶׁכָּר כִּי שׁוֹמֵר שֶׁכָּר הוּא בְּחֵינַת עֶבֶד שְׁעוֹבֵד עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָם בְּנִ"ל וְעַל בֵּן הוּא בְּבַחֲנֵית מַטְיָע בְּחֵינַת עֶבֶד בְּחֵינַת עֵץ הַדַּעַת שְׂמֻעֲרָב טוֹב וְרַע וְעַל בֵּן

לקוטי הלכות

הלכות אמנו א

חושן משפט תלה

והוא בחינת חנם שבקדשה כמו שאמרו רבותינו ז"ל מה אני בחנם אף אתם בחנם, ושואל להפך שהוא בחינת חנם דסמרא אחרא שנקראת חנם כמו שכתוב וברנו את הדנה אשר נאכל במצרים חנם בלא מצות כי הוא רוצה כל התאות בחנם בלי שֶׁכֶר דהינו בלי שום מצות ועבודת ה' וזהו בחינת שואל שכל הנאה שלו ואינו משלם שום שֶׁכֶר וזהו בחינת מקצין במטענות שהוא בחינת רע לגמרי כנ"ל ועל כן הוא חייב בכל פי שם כל החיובים כנ"ל. ושומר שֶׁכֶר הוא בחינת ששומר ועובד בשביל לקבל שֶׁכֶר וכן שוכר הוא בחינת שנותן שֶׁכֶר דהינו בחינת עבודת ה' שהוא בחינת שֶׁכֶר שנותנים לו ותברך בבכול כמו שכתוב: "אם טוב בעיניכם הבו שכרי" (וברה א')

אבל הוא יש לו הנאה גם כן בחינת השוכר שיש לו הנאה מן החפץ. ואילו השתי בחינות דהינו שומר שֶׁכֶר ושוכר שהם בבחינת עובדים על מנת לקבל פרס כנ"ל ועל כן הם בבחינת עבד בחינת מוט בחינת עין הדעת טוב ורע כנ"ל, הם בבחינת הציץ ונפגע הציץ וכו' כי פגם שלהם היה בבחינת פגם עין הדעת כמובא וכמו שאיתא בתקונים כי ביום אכלך ממנו מות תמות בהוא יומא הציץ וכו' כי זה הפגם של הציץ דהינו שנקנס ומסתכל כמה שאינו ראוי לו זה הפגם הוא מחמת שרוצה לקבל שֶׁכֶר ועבודתו וקניסתו לפניו להקדשה הוא

בשביל שֶׁכֶר ועל כן מאחר שבוחר בשֶׁכֶר ותאב להשכר על דיו זה יוכל לבוא לעבר על רצונו ותברך לזכרם לפניו ממוחצתו מחמת תאות השֶׁכֶר המפלא, כי בחינת קניסת הפרס והו בעצמו השֶׁכֶר. נמצא שבחינת הציץ הוא בחינת העובד בשביל שֶׁכֶר עולם הקא, שעל דיו זה יוכל לבוא לבחינת הציץ לפניו לפניו ממוחצתו כנ"ל. וזהו בחינת שומר שֶׁכֶר ושוכר כנ"ל. אבל העובד בלי שום קבלת פרס רק שרוצה לעבדו ולעשות רצונו ותברך לזכרו בודאי לא יזכר לפניו מהראוי לו ולעבר על רצונו ותברך מאחר שאינו רוצה שום דבר רק רצונו ותברך:

ה גם יש לרמוז ששומר שֶׁכֶר ושוכר שהם בחינת עובדים בשֶׁכֶר הם בחינת מה שכתב רבנו גרויאר (סימן ה) שיש שני בחינות בעבודת ה', יש שעובד בשביל שֶׁכֶר עולם הקא כי אין מתענג בהמצוה בעצמה רק שֶׁכֶר לבסוף וזהו בחינת שומר שֶׁכֶר ששכרו לבסוף. אבל יש צדיק שעושה המצוה בשמחה גדולה כל כך שיש לו תענוג גדול מהמצוה בעצמה עד שאין רוצה בשום שֶׁכֶר עולם הקא רק שֶׁכֶר בהמצוה בעצמה וכו' עין שם וזה בחינת שוכר שמקבל הנאה מיד ואין צריך לצפות לשלום שֶׁכֶר כי שכרו תכף בהדבר הנשמר בעצמו כי מקבל תענוג משמירת מצותיו ותברך בעצמו. ועל כן נחלקו על שוכר כיצד משלם וסבר רבי מאיר שדינו כשומר חנם כי מאחר שאין

1b (10)

מצפה לתשלום שֶׁכָּר רק שֶׁכָּרוּ מִיָּד כִּנֵּי כִּנֵּי
 עַל כֵּן הוּא בְּתַכְלִית שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה וְעַל
 כֵּן סוֹכֵר שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵית שׁוֹמֵר חָנֶּם
 שְׁפָטוֹר מִן הַכֵּל שֶׁהוּא בְּחֵינֵת שְׁלֵמוֹת
 הַקְּדוּשָׁה שְׁאֵין שָׁם שׁוֹם חַיִּיב כִּנֵּי"ל. אֲבָל
 גִּחְלַק עָלָיו רַבֵּי יְהוּדָה וְסוֹכֵר שְׁדִינֵי
 בְּשׁוֹמֵר שֶׁכָּר וְהִלְכָה כְּמוֹתָּ כִּי אִף עַל פִּי
 שְׂזָה תַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת לְקַבֵּל תַּעֲנוּג וְשֶׁכָּר
 מִהַמְצוּה בַּעֲצוּמָה אִף עַל פִּי כֵּן אֵין רְאוּי
 לְעַבֵּד בְּשִׁבִיל כֵּן כִּי תַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת הוּא
 לְעַבֵּד אוֹתוֹ וְהַבְרָךְ בְּלִי שׁוֹם שֶׁכָּר כִּלְל
 וְאִפְלוּ שְׁלֵא בְּשִׁבִיל כְּנֵת הַשֶּׁכֶר שֶׁל
 הַמְצוּה בַּעֲצוּמָה וְעַל כֵּן הַשׁוֹכֵר שֶׁהוּא
 מְשַׁלֵּם שֶׁכָּר בְּשִׁבִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ הַהֲדַרְכֵּר
 הַנִּשְׁמֹר שְׂזָה בְּחֵינֵת שְׁעוֹבֵד ה' בְּשִׁבִיל
 לְהִשְׁתַּמֵּשׁ וְלִקְבַּל הַנְּאֻה מִשְׁמִירַת מִצְוֹתָיו
 וְהַבְרָךְ כִּנֵּי"ל וְעַל כֵּן דִּינוּ גַם כֵּן בְּשׁוֹמֵר
 שֶׁכָּר מֵאַחֵר שְׁעַל כָּל פְּנִיִם רוֹצֵה בְּשֶׁכֶר
 כִּנֵּי"ל וְעַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת בְּבַחֲנֵית שׁוֹמֵר חָנֶּם
 בְּלִי שׁוֹם שֶׁכָּר לְגַמְרֵי וְהוּא בְּחֵינֵת פְּטוֹר
 לְגַמְרֵי שְׁאֵין שָׁם שׁוֹם חַיִּיב כִּנֵּי"ל בְּחֵינֵת
 נִכְנֵם בְּשִׁלּוֹם וְיִצְא בְּשִׁלּוֹם כִּנֵּי"ל:

וְזֶה בְּחֵינֵת שְׁנִקְרְאוּ 'נִכְנֵסִין לְפָרְדֵּם'
 בְּחֵינֵת שׁוֹמְרִים שְׁנִכְנֵסִין לְפָרְדֵּם
 לְשׁוֹמֵר כִּנֵּי"ל:

הִלְכָה ב

א הָאֲמִנִין שׁוֹמְרֵי שֶׁכָּר הֵן. עֲנִין
 הָאֲרֻבָּעָה שׁוֹמְרִים עַל-פִּי
 הַמַּאֲמֵר "מִיִּשְׂרָאֵל דְּסִפִּינָא" וְכו' (סוֹפֵן 5) עֲנִין
 שָׁם. כִּי הַשֶּׁכֶל הַתַּחְתּוֹן בְּחֵינֵת חֲכָמָה

תַּחֲתָהּ שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַחֲכָמָה שְׁכָבֵל
 עוֹלָם וְעוֹלָם הַמְּנַהֲגֵת אֶת הָעוֹלָם הִיא
 בְּחֵינֵת מַלְכוּת וְלִבּוֹא לְזוֹה הַשֶּׁכֶל הוּא עַל
 יְדֵי שׁוֹנֵא בְּצַע וְעַל כֵּן בְּיוֹמוֹ דְּשִׁמּוּאֵל
 וְכו' וְצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ חַיִּית לְזוֹה הַשֶּׁכֶל
 וְעַקֵּר הַחַיִּית הוּא מֵאוֹר הַפְּנִיִם הַמֵּאִיר
 בְּרִגְלָיִם וְכו'. וְלַפְעָמִים נּוֹפֵל בְּחֵינֵת חֲכָמָה
 תַּחֲתָהּ בְּחֵינֵת הַשֶּׁכֶל הַנֵּ"ל בְּחֵינֵת מַלְכוּת
 וְנַעֲשֶׂה מִיָּה אֲרַבַּע מַלְכוּת וְכו' וְצָרִיךְ כָּל
 אֶחָד לְרְאוֹת לְחַתֵּךְ וְלְהַבְדִּיל אֶת בְּחֵינֵת
 מַלְכוּת דְּקִדְוָה מִן הָאֲרַבַּע מַלְכוּת וְזֶה
 נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַחֶסֶד בְּבַחֲנֵית וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד
 כִּסָּא בְּחֵינֵת קְצָרוֹ לְפִי חֶסֶד וְכו'. וּבְשִׁבִיל
 זֶה רִדָּף אֲבָרְהָם אַחֵר הָאֲרַבָּעָה מַלְכוּת כִּי
 הֵם בְּחֵינֵת הָאֲרַבַּע מַלְכוּת, כִּי הוּא הָיָה
 אִישׁ חֶסֶד וְעַל יְדֵי חֶסֶד חֲתוּד וְהַבְדִּיל
 מַלְכוּת דְּקִדְוָה מִהָאֲרַבַּע מַלְכוּת וְעַל כֵּן
 יִצְאוּ מִמֶּנּוּ אֲרַבָּעָה בְּנִיִם שֶׁהֵם כְּנַגַּד
 אֲרַבָּעָה בְּנִיִם דְּבִרָה תּוֹרָה וְכו' שֶׁהֵם
 בְּחֵינֵת ד', בְּחֵינֵת מַלְכוּת דְּקִדְוָה שֶׁהִיא
 בְּחֵינֵת ד' וְכו'. עֲנִין שָׁם כָּל זֶה בְּאֵר הַיָּטִב:

ב וְזֶה בְּחֵינֵת אֲרַבָּעָה שׁוֹמְרִים, כִּי
 הַשְּׁמִירָה זֶה בְּחֵינֵת מַלְכוּת
 שֶׁהוּא בְּחֵינֵת שְׁמוֹרָה, כַּמּוּבָא, כִּי הִיא מִדַּת
 לִילָה שְׁאֵין צָרִיכִין שְׁמִירָה כְּדוּעַ וְעַל כֵּן
 הֵם אֲרַבָּעָה שׁוֹמְרִים כְּנַגַּד בְּחֵינֵת
 הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בְּחֵינֵת ד' כִּנֵּי"ל שְׁשֵׁם
 צָרִיכִין שְׁמִירָה מִן הָאֲרַבַּע מַלְכוּת. וְעַקֵּר
 הַשְּׁמִירָה הוּא כְּפִי מַה שְׁזוֹכִין לְהַעֲלוֹת
 אֶת הַמַּלְכוּת דְּקִדְוָה מִהָאֲרַבַּע מַלְכוּת
 עַל יְדֵי חֶסֶד וְיִחְיִין אוֹתָהּ עַל יְדֵי אוֹר

לקוטי הלכות

הלכות אמונו ב

חושן משפט תלו

הפנים כי על ידי זה נשמרין מפל מיני הזקות. כי כל התפצים של האדם וכל העשירות שלו הם בחינת מלכות, כי מלכות היא בחינת עשירות, כי מבחינת מלכות יוצאין כל הדברים שבעולם כי היא בחינת השכל המנהגת את כל העולם כנ"ל, ועל פן עקר תקון מלכות דקדושה על ידי שזנא בצע, כי משנזפלין אל תאות קמון אזי פוזמין במלכות דקדושה שהיא בחינת עשירות כנ"ל, אבל מי ששזנא בצע וזוכה לבחינת חכמה הנ"ל, בחינת מלכות דקדושה אזי הפמון והעשירות שלו וכל התפצים שלו יקר מאד, כי קמון דקדושה יקר מאד, פמוזבא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר, כי היא בחינת מלכות דקדושה כנ"ל ועל פן קמון דקדושה צריך שמירה גדולה, כי הוא בחינת מלכות ששם צריכין שמירה גדולה מבחינת הארבע מלכויות שהם בחינת חיות רעות, כמו שכתוב בדינאל ובכוריה שהמשיל את הארבע מלכויות בארבע חיות רעות, כי מהן באין כל הזקות שבעולם, ועל פן קמון דקדושה צריך שמירה גדולה מהם (וכמו שהחיד רבנו ז"ל מאד מאד כמה פעמים לשמר מאד מאד קמון ישראל שהיא בחינת קמון דקדושה, כי הוא צריך שמירה גדולה כנ"ל), ועקר השמירה של הקמון והעשירות שהוא בחינת מלכות הוא על ידי שמעלין את בחינת המלכות חכמה תמאה הנ"ל מן הארבע מלכויות ומעלין אותה ומחזין אותה על ידי אור הפנים על ידי זה

נשמרין מפל מיני הזקות מנגבה ואבדה ואונסין, כי הארבע מלכויות הם בחינת חיות רעות הדורסים ומורפים כנ"ל וזה בחינת אונסין שהם על ידי חיה רעה ולקטים קמון וזה בחינת הארבע מלכויות כנ"ל, ועל פן בשחותקין ומבדילין את המלכות דקדושה מהם על ידי זה נצולין מאונסין כנ"ל, ועל ידי שמחזין את החכמה תמאה על ידי אור הפנים כנ"ל על ידי זה נצולין מנגבה ואבדה כי נגבה ואבדה הם על ידי פגם הרעת, כי עקר הנגבה והאבדה הם באים בהסח הרעת שאז דיקא בא הנגב וכן האבדה פדוע בחוש ועל פן הנגבה ואבדה הם בחינת פגם הרעת, ועל פן על ידי שמחזין החכמה תמאה בחינת מלכות על ידי אור הפנים שהוא בחינת הארת השכל עליון שמאיר ומשלים השכל התחתון נמצא שנשלם השכל, ועל פן על ידי זה נצולין מנגבה ואבדה שהם תלוים בשלמות הרעת כנ"ל, נמצא שעל ידי שמעלין את המלכות דקדושה מהארבע מלכויות ומחזין אותה על ידי אור הפנים על ידי זה נצולין מפל מיני הזקות מנגבה ואבדה ואונסין כנ"ל:

ג וזה בחינת החלוקי דינים שיש בין השומרים, כי שואל חיב כפל, כי שואל כל הנאה שלו ועל פן חיב כפל, כי עקר העלאת המלכות דקדושה מהארבע מלכויות היא על ידי החסד בבחינת והובן בחסד כפסא, ועל פן כל

החפצים של אדם שהם בחינת מלכות שלו והאדם מקבל הנאה מפני חפץ וחפץ וזאת ההנאה זה בחינת אהבה, בחינת חסד שמשמש באים כל האהבות וההנאות ועל פני צריך כל אדם לראות להעלות כל האהבות וההנאות שיש לו מאיזה חפץ או מאיזה דבר שבעולם להעלות הכל לה' ויתברך להעלות האהבה לשרשה לבחינת חסד שבקדשה ואזי על ידי זה על ידי שפועלה האהבה שבאותו הדבר לבחינת חסד שבקדשה על ידי זה הוא מעלה את בחינת המלכות מהארבע מלכיות על ידי החסד שבקדשה שעל ידי זה עקר העלאת המלכות כנ"ל, כי החפצים בעצמם הם בחינת מלכות כנ"ל וכשאין מעלה חס ושלום האהבה שבאותו החפץ לשרשה אזי חס ושלום, על ידי זה ניתן פח לארבע מלכיות של הסמך אחרת, כי כמו שהעלאת המלכות דקדשה על ידי החסד שבקדשה, כמו כן להפך על ידי האהבות הנפולות חס ושלום מתגבר חס ושלום, מלכות הרשעה שהם הארבע מלכיות, כי כל התאות שבעולם הם בחינת אהבות נפולות ועל ידיהם מתגבר חס ושלום, מלכות הרשעה על ידי פנים החסד דקדשה שמשמש פאין האהבות הנפולות וכנ"ל, אבל בשמשברין כל התאות וכל ההנאות ומעלן הכל לשרשו לשרש האהבה שהוא בחינת חסד שבקדשה על ידי זה מכניעין ומבטלין מלכות הרשעה

בחינת הארבע מלכיות וחוכיין ומבדילין ומעלין מלכות דקדשה משם, כי עקר עלותה על ידי החסד כנ"ל בבחינת והוכן בחסד כפא כנ"ל. וזה בחינת צדקה שצריכין לתן מפל דבר צדקה, כי על ידי הצדקה, שהיא בחינת חסד, על ידי זה מעלין את המלכות שהיא בחינת העשירות מהארבע מלכיות כנ"ל ואזי בשפעלין כל האהבות וההנאות שיש לו מפל חפץ וכל דבר שבעולם מעלין הכל לשרש החסד שבקדשה כנ"ל ואזי מעלין את המלכות שהוא בחינת עשירות מהארבע מלכיות ומעלין אותה אל אור הפנים כנ"ל, אזי נשמרין מפל מיני הנזקות מנגבה ואברה ואונסין כנ"ל:

וזה בחינת מלח ממונ חסד' (כתובת פו ע"ב), כי מי שרוצה לשמור ממונו שיתקיים בידו ולא ישלח בו שום הנזק אזי יחסר, הינו שיתן צדקה, כמו שפרש רש"י שם. כי על ידי הצדקה שהיא בחינת חסד שעל ידי זה מעלה את המלכות שהיא בחינת עשירות מהארבע מלכיות על ידי זה נצולין מפל מיני הנזקות כנ"ל. ועל פני השואל שכל הנאה שלו חוב אפלו באונסין, כי מאחר שמקבל הנאה מזה הדבר הוא צריך לשמור את הדבר אפלו באונסין, כי הוא צריך להעלות ההנאה והאהבה של אותו הדבר לשרשו לבחינת חסד שבקדשה ועל ידי זה נצולין מפל ההזקות כנ"ל ועל פני הדבר עומד ברשותו של השואל אפלו לאונסין, כי

לקוטי הלכות

הלכות אמונו ב

חושן משפט תלט

עליו מטל השמירה אפלו מאונסין מאחר שההנאה שלו על פן הוא צריך לשמור הדבר על ידי שיעלה כל ההנאות לשרשו לבחינת חסד שבקדשה ועל ידי זה נשמרין מפל ההזקות פנ"ל:

ועל פן אם ארע אפלו אגם השואל חיב, כי האגם בא בגירא דילה על שלא העלה את המלכות לשרשו על ידי האהבה והחסד שבקדשה פנ"ל:

ד אכל שאר שומרים פטורים מאונסין, כי מאחר שאינם מקבלים כל ההנאה על פן אין מטל עליהם להעלות האהבה וההנאה של אותו הדבר לשרשו שעל ידי זה נשמר אפלו מאגם מאחר שאין כל ההנאה שלהם רק של בעל הבית על פן הדבר ברשות בעל הבית, כי אינם יכולין לשמור מאונסין, כי זה תלוי רק במי שכל ההנאה שלו וכפ"ל. כי מי שההנאה שלו הוא דיקא יכול לשמור מאונסין על ידי שיעלה ההנאה לשרש החסד שבקדשה שעל ידי זה מעלין המלכות דקדשה מהארבע מלכות שעל ידי זה נשמרין מאונסין וכפ"ל. רק אף על פי כן השומר שגר חיב בגנבה ואבדה שהם באים על ידי פגם הדעת, כי מאחר שמקבל שגר מחברו והשגר שמקבל מחברו על ידי זה ממשיך מחברו בחינת חיות לבחינת חקמה תמאה שלו, כי בחינת חקמה תמאה נשלם על ידי בחינת השפע והעשירות שנמשך להאדם, כי בחינת חקמה תמאה שיש בכל אדם הוא

בחינת עשירות בחינת מלכות פנ"ל. ועל ידי כמות ישראל כמות דקדשה נשלם ומאיר יותר בחינת החקמה תמאה, כי השפע של כמות ישראל כמות דקדשה נמשך ממקום גבה ומשלים ומחיה את בחינת החקמה תמאה שהיא בחינת עשירות פנ"ל וכמוכן זה במקום אחר במאמר 'גולה' (סימן סט), ענין שם. ועל פן השומר שגר מאחר שחברו נותן לו שגר ועל ידי זה השגר מקבל חיות בחינת החקמה תמאה שלו מחברו ועל פן הוא חיב בגנבה ואבדה שהיא תלויה בפגם הדעת פנ"ל. אכל השומר חנם שאין ההנאה שלו ואין מקבל שום שגר אין חיב בשום דבר, כי אינו מחיב רק לשמור, כי הוא חיב עצמו לשמור, אכל בששומר פראוי ואף על פי כן ארע גנבה ואגם מאי הוי לה למעבד, כי אין הדבר באחריותו, אכל השומר שגר או השואל הדבר באחריותם אף על פי ששמרו פראוי אף על פי כן הדבר באחריותם לענין גנבה ואבדה או אונסין כל אחד כפי דינו, כי אחריות הדבר הוא תלוי במי שעליו מטל להעלות את בחינת המלכות בחינת חקמה תמאה שיש באותו הדבר, דהינו השואל שכל הנאה שלו עליו מטל להעלות בחינת המלכות על ידי החסד שבקדשה שעל ידי זה נצולין מפל הזקות ועל פן הדבר באחריותו אפלו לאונסין, וכן השומר שגר לענין גנבה ואבדה והבן הדבר היטב:

ה ועל פן האמנין שומרי שְׁכָר הן, כי תקון האמנין שמתקנין אויה דְּבַר הוא על ידי בחינת חכמה תתאה שהוא בחינת האמן של כל דְּבַר שבעולם, כי עקר האמנות הוא על ידי השכל שהוא אמן המתקן כל דְּבַר שבעולם. ועל פן התורה הקדושה שהוא בחינת חכמה שמשם נמשכין כל החכמות שבעולם הוא בחינת האמן של כל העולם, כמו שכתוב: וְאֵתִיה אֶצְלוֹ אֱמוּנָה - אֱמוּנָה. ומשם נשתלשל החכמה לכל בני אדם שיש להם גם בן חכמה לעשות אמנות לתקן כל הדברים, כי כל הדברים צריכין תקון ואמנות, כי כך ברא ה' ותברך את העולם על ידי התורה שהוא האמן, שכל בני האדם יקבלו חכמה מחכמות התורה. ויהיה בדם גם בן אמנות לעשות פלים ולתקן כל הדברים שבעולם על ידי חכמתם שמקבלים מחכמות התורה ועל בן ברא ה' ותברך כל הדברים שיהיו צריכים תקון על ידי בני אדם, כמוכא בפירוש (בראשית רבה פרק יא) שכל הדברים צריכין תקון על ידי בני אדם. ומצא שכל האמנות הוא על ידי בחינת חכמה, הינו על ידי בחינת חכמה תתאה שהיא החכמה המנהיגת את העולם. ועל פן האמנין שומרי שְׁכָר הן, כי מאחר שחגר מתניו להיות אמן ולתקן אותו הדבר נמצא שחייב עצמו להמשיך חיות לאותו הדבר, כי האמנות הוא בחינת חכמה

המתנה את הדבר ומתקן אותו ועל פן הוא חייב כמו השומר שְׁכָר, דהינו שחייב בגנבה ואבדה שהוא תלוי בשלמות הדעת, דהינו על ידי שמחיון את בחינת החכמה תתאה פנ"ל, כי האמן עקר האמנות היא בחינה זו להמשיך חיות על ידי התורה להחיות את החכמה תתאה שעל ידי זה האמנות והתקון של כל דְּבַר ועל פן אחריות גנבה ואבדה עליו פנ"ל, אבל באונסין פטורין, כי מאונסין אין יכולים לשמור, כי אם על ידי בחינת החסד פנ"ל. וזה תלוי במי שמקבל ההנאה שהוא צריך להעלות ההנאה והאבדה לשרש החסד שפקדושה. שעל ידי זה מעלין המלכות מהארבע מלכות שמשם באין כל האונסין ומעלין אותה (וכו). שעל ידי זה נצולין מפל מיני הנזקות וזה עקר השמירה וכפ"ל:

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם, אֱמוּנָה וְאֱמוּנָה:

ו וזה בחינת פרפת פהנים בחינת פה תברכו, פה דיקא בחינת מלכות פידוע. כי הפהנים הם בחינת חסד ועל פן הם יכולים להעלות ולברך ולהחיות את בחינת המלכות, שהיא בחינת כלל ישראל בבחינת פה תברכו. וזה בחינת בְּרוּךְ ה' - בְּמוֹזוֹ, כי המוזו, דהינו העשירות הוא בחינת מלכות דקדושה. ועל ידי שפע המוזו דקדושה נמשך הארה וחיית לבחינת המלכות פנ"ל. וזה וישמרך, מן הפזיקון, הינו מבחינת

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תמא

הזאת שנוצטרך לאמנו בעלי מלאכות הלא הוא יתברך כל יכול ומאחר שפחכמותו ברא העץ או המכתב בודאי הוא יכול לברא בליים שלמים ולא נצטרך להתקון והעשייה של האמנים בעלי המלאכות. אך ענין זה נוגע למה שכתוב במדרש בענין שאלת המינים שישאלו למה ברא הקדוש ברוך הוא את האדם עם ערלה ונצטרך אנהגו למולו ומדוע לא נברא האדם מוחל. והשיבו להם, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא צריך תקון. החטים צריכים לטחון, התרמסין וכו'. אף האדם צריך תקון, דהינו תקון המילה:

הארבע מלכות שהן מוזיק עלמא שמיהם פאים כל ההוקות פנ"ל, כי הפהנים שהם בחינת חסד מעלין את המלכות מהם בכחינת קצרו לפי חסד פנ"ל ואזי מעלין את המלכות לאור הפנים פנ"ל. וזה בחינת יאר ה' פניו אלך, בחינת אור הפנים פנ"ל:

בשמואל כתיב (שמואל א א): "מה שאלתיו וגם אנכי השאלתיהו לה' כל הימים אשר היה הוא שואל לה'". הקדוש ברוך הוא נעשה שואל עליו, כמו שפרש רש"י שם. וישפף שמואל" דיקא:

הלכה ג בהלכות שומר שכר
הלכה ב אות טו:

הלכה ד

כל האמנין שומרי שכר הן:

א פי ענין האמנים שעושים ומתקנים כל הפלים הוא תמוה לכאורה, כי הלא אי אפשר להם לעשות שום כלי פי אם על ידי שה' יתברך הקדים והכין להם הדברים שעושים כמנו פלים כגון חרש עצים אי אפשר לו לעשות כלי עץ פי אם כשיש לו עצים שבראם ה' יתברך וכן צורף בזהב צריך שיהיה לו זהב שברא ה' יתברך ואז דיקא האמן עושה מלאכתו ומציא כלי למעשהו. ואם בן קשה לכאורה על מה עשה ה' ככה לארץ

ב והענין פי ה' יתברך ברא כל הברואה רק בשביל האדם הפעל בחירה. ועל בן היה רצונו יתברך שהאדם ינהיג ויקים כל העולם ומלאו. וכמו שכתוב: והארץ נתן לבני אדם. ועל בן רצה שיתנהג כל העולם ומלאו על ידי אתערותא דלתתא דיקא, דהינו על ידי מעשה בני אדם המתחונים דיקא שהם דיקא ינהיגו ויחיו ויקימו את כל העולם. אך בתחלת הברואה שלא היה עדין שום אדם היה בהכרח שיברא את העולם בנפלאותיו לבדו בלי שום אתערותא דלתתא, אבל ברא כל הדברים חסרים. עד שהאדם תקן אותם כדי שישלמו כל הדברים על ידי אתערותא דלתתא על ידי מעשה בני אדם דיקא ואז על ידי שהאדם משלים ומתקן הדבר נחשב כאלו הוא בעצמו עשה את הדבר ובראו.

לשלמותו גם ברוחניות, כי זה ידוע שהכל נברא רק לכבודו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא וכו', הינו בשביל ישראל שיקימו את התורה ויעבדו אותו יתברך על ידי כל הדברים שבעולם וכל זמן שלא נתמקן הדבר בגשמיות בודאי אין יכולין לעבד ה' יתברך עם זה הדבר, כמו למשל עץ או מתכת כל זמן שהוא גלם ולא עשו ממנו כלי אינו נצרך להאדם ואינו יכול לעבד בו ה' יתברך אבל בשלוקח האמן העץ והמתכת ועושה ממנו כלי בגון כסף או קערה. ואז הוא נצרך להאדם, ואז האדם יכול לעבד בו ה' יתברך. כי אוכל עם הכסף והקערה לכבוד שבת או שמכבד בהם אחרים וגם מברך על המאכל שאוכל בהם תחלה וסוף. כי בודאי ישראל עם קדוש עובדים את ה' יתברך בכל הדברים שבעולם אבל אי אפשר להם לעשות עבודתם בשום דבר כי אם אחר שנתמקן ונעשה כלי. ואז מתקנים ומשלימים את הדבר ברוחניות על ידי שעובדים בו את ה' יתברך שזה עקר חיות ושלמות של כל הדברים שבעולם. נמצא על ידי שהאמן מתמקן ועושה את הכלי בגשמיות על ידי זה מגיע הדבר לשלמותו גם ברוחניות:

ג וכל הברואה נבראה בחכמה, כמו שכתוב: פלם בחכמה עשית. כי יש בכל דבר שבעולם חכמה נפלאה, אבל ה' יתברך ברא כל הדברים חסרים

ג כי בן הדבר שעקר הברואה צריכה להיות על ידי אתערותא דלתתא, דהינו על ידי מעשים טובים של הצדיקים, וכמו שאמרו רבותינו ו"ל: עולמי עולמי מי בראך, יעקב בראך וכו'. ומשם נשתלשל שגם בגשמיות כל הדברים חסרים וצריכים תקון על ידי מעשה בני אדם התחתונים דיקא, ומחמת זה בעצמו כל הדברים חסרים מתחלת הברואה מחמת שנבראו בלי אתערותא דלתתא שאז אין שלמות להברואה כי עקר שלמות הברואה היא על ידי אתערותא דלתתא דיקא כנ"ל:

ובזה נמשך האמנות של כל האמנים בעלי המלאכות, כי האמן דיקא צריך לעשות הכלי מהעץ והמתכות, כי עקר תקון שלמות הכלים, שהוא שלמות הברואה, הוא על ידי בני אדם התחתונים דיקא, כי כמו שצריכין בני האדם לתקן ולהשלים העולם ברוחניות על ידי מעשיהם הטובים שבשביל זה נברא הכל, כמו בן צריכין גם בגשמיות שבני אדם דיקא ישלימו ויתקנו כל הדברים שבעולם ועל פן אין לשום דבר שלמות מתחלת הברואה, כי החסרים צריכין לתקן וכו' וכן העצים והמתכות וכו' צריכין אמנים לעשות מהם כלים. וכל זה מחמת בחינה הנ"ל, כי הכל צריך שישלם על ידי הן אדם דיקא וכו"ל. ובאמת הכל אחד כי על ידי שעושה הכלי ומשלים הדבר בגשמיות על ידי זה מגיע הדבר

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תמו

כנ"ל ומחמת זה צמצם חקמתו ומעט וחסר מהחכמה הצריך לזה הדבר כדי שיהיה נברא הדבר חסר עד שישלימו האדם כנ"ל. אבל בודאי אין פה ביד האדם להשלים חסרון החכמה שחסר ה' ותפרד בכל דבר, כי מי יוכל לעמוד על חקמתו ותפרד, על פן אי אפשר להאדם שישלים כל הדברים של הבריאה כי אם על ידי אמונה שהיא כלל כל התורה, כמו שכתוב: כל מצותיך אמונה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, בא חקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יתיר, ושם עקר הבחירה של האדם, הינו כי מחמת שה' ותפרד צמצם וחסר מחכמתו בביכול ולא המשיך החכמה בשלמות בשום דבר ועל ידי זה נבראו כל הדברים חסרים וכנ"ל עד שיבוא האדם וישלים אותם כנ"ל, מחמת זה יש להאדם בחירה בכל דבר, כי בודאי אם היה ה' ותפרד מגלה חקמתו בכל הדברים בשלמות ואז היו נבראים כל הדברים בתכלית שלמותן. והכל היו יודעין את כל החכמה שיש בכל דבר, דהינו פגנתו ותפרד שהיה לו בבריאתו זה הדבר, בודאי לא היה שום בחירה, כי עקר פגנתו ותפרד בבריאת כל הדברים שבעולם היה כדי שייכירו וידעו אותו ותפרד על ידי כל הדברים שבעולם וכמו שאיתא בזהר הקדוש גגין דישתמדיעין לה. ואם היו הכל רואין זאת עין בעין והיו יודעין הטוב של כל דבר שבעולם בודאי היו הכל בחרין בטוב כי

מי פתי יסור מטוב אמתי בזה לנמות אחריו ההכל. אבל מחמת שה' ותפרד חסר מהחכמה שהיה צריך לשלמות כל דבר ומחמת זה העלים מהעולם ולא נתגלה להם שלמות החכמה שבכל דבר עד שאין הכל יודעין בשלמות פגנת חקמתו שבכל דבר, על פן יש בחירה שמי שרוצה להפנות דעתו אל האמת הוא זוכה לאמונה ועל ידי זה משלים כל הדברים על ידי אמונה שהוא כלל התורה כי עקר האמונה הוא במה שאין יודעין, הינו מחמת שאי אפשר לידע חקמתו ותפרד בשלמות בשום דבר על פן צריכין רק להתחזק באמונה ושם עקר הבחירה כי כלל הבחירה הוא בענין קיום התורה שעקרה אמונה כנ"ל ועל פן עקר שלמות כל הדברים הם על ידי אמונה וכמו שכתב אדונינו מורנו ורבינו ז"ל (בסיון א) שלמות כל הדברים הם על ידי אמונה וכלתי אמונה כל הדברים חסרים וכו', עין שם, הינו כנ"ל. ומשם נמשך האמונה של כל האמנים שצריכין לתקן כל הדברים שבעולם, כי עקר התקון על ידי אמונה כנ"ל. ועל פן כל מלאכות של כל האמנים כלולים במלאכת המשכן, כמוכא בדברי אדונינו מורנו ורבינו ז"ל במה פעמים, כי עקר גגין המשכן היה להמשיך אמונה בעולם להמשיך שכנית אלקותו למטה בזה העולם כדיע על פן היו כלולים שם כל הל"ט [השלשים ותשעה] מלאכות שהם כלליות כל

חושן משפט

מקום למעות חס ושלום, מאחר שלא נתגלה החכמה בשלמות וכנ"ל:

וזהו: 'אשר ברא אלקים לעשות'. שה' יתברך ברא כל הדברים באופן שהאדם יצטרך לעשות ולתקן ולגמור אותם, כי החפץ צריך למחן התקמסין צריכין בשול וכו' וכנ"ל:

ד נמצא שעקר האמנות של כל האמנים שרשם גמשה מאמונה כנ"ל וכן שמירת כל הדברים שבעולם גמשה גם כן מאמונה, כי שומר הוא מדת מלכות שהיא אמונה פדוע. כי אם היו נבראים כל הדברים בשלמותן לא היה שום יניקה ואחיה להקלפות והסמרא אחרא ולא היו צריכין שום שמירה כלל, רק מחמת שכל הדברים חסרים ומשם נשתלשל יניקה ואחיה להסמרא אחרא, כי כל יניקתם הוא רק במקום שיש חסרון על כן צריכין שמירה. ועל כן עקר השמירה הוא רק על ידי אמונה שמשלים כל החסרונות ואז כל הדברים שלמים ונתבטל אחיזתם וכנ"ל כי ה' יתברך נתן להם יניקה בשביל הבחירה, כי מחמת שכל הדברים חסרים ויש להם מקום לינק על ידי זה יש בחירה להאדם על ידי שיש יצר הרע וחילותיו שהם סמרא אחרא שניקתם מהחסרונות שמסיתין את האדם למה שמסיתין רחמנא לצלן, והאדם צריך להתגבר כנגדם ולבחור בפטוב ולמשה את עצמו אל האמונה ולקיים את כל דברי התורה

המלאכות שבעולם, כי כל המלאכות שבעולם שעל ידם משלימין ומתקנין כל הדברים שבעולם עקר שלמותן גמשה מבחינת אמונה שהיא שלמות כל הדברים שבעולם שישם עקר הבחירה וכו' כנ"ל ועל כן נקרא הפעל מלאכה בשם אמן לשון אמונה, כי עקר שלמות האמנות הוא על ידי אמונה. וזהו שנאמר בשבח התורה, ואתה אצל אמן, אל תקרי אמן אלא אמן התורה היתה כלי אמנותו של ה' יתברך. כי עקר האמנות שמשלים הפלי גמשה מהתורה שעקרה אמונה שהיא היתה כלי אמנותו של יצר בראשית שבשביל זה ברא כל הדברים חסרים ועמו וחסר מהחכמה שבכל דבר כדי שהאדם ישלים על ידי אמונה שהוא רק במקום שיש חסרון בחכמה וכנ"ל שישם עקר הבחירה כנ"ל. וזהו (קהלת) "גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף", הינו כנ"ל שה' יתברך חסר החכמה וברא העולם חסר וכמו שפרש רש"י שם העלם חסר כתיב כדי שלא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף, כי אי אפשר לעמד על חכמתו יתברך שבכל דבר בשלמות מראש ועד סוף, והכל בשביל הבחירה כדי שימשה האדם את עצמו אל האמונה אם ירצה בתים נצחיים ויסתפל על האמת. ולהפך אם ירצה חס ושלום לנטות לצד אחר ימצא

לקוטי הלכות

הלכות אמונה ד

חושן משפט תמה

שְׂסוּדָה אֲמוּנָה שְׁעַל יְדֵי זֶה מִשְׁלִים כָּל הַכְּרִיאָה וּמְכַפֵּל יְנִיקָתָם וְאֲחִיזָתָם כִּנְ"ל וְאִין צְרִיכִין שְׁמִירָה כָּלֵל מֵאַחַר שְׁנִתְכַפֵּל אֲחִיזַת הַסְּמִרָא אַחְרָא שְׁהֵם מְזִיקֵי עֲלָמָא שְׁמָהֵם נְמִשְׁכִּין כָּל הַתְּזֻקוֹת שְׁבְעוּלָם רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְעַל כֵּן בְּאֵמַת תְּלִמְיָדֵי חֲכָמִים אֵינָם צְרִיכִים נְטִירוּתָא, כִּי הַתּוֹרָה שְׁהִיא אֲמוּנָה שׁוֹמֶרֶת אוֹתָם. וְכַ"ל:

ה וְזוֹהוּ בְּחִינַת הַחֲלוּק שְׁבִין שׁוֹמֵר חֲנָם לְשׁוֹמֵר שְׁכָר שְׁשׁוֹמֵר חֲנָם פְּטוּר מֵהַכֵּל. וְשׁוֹמֵר שְׁכָר חֵיב בְּגִנְבָה וְאִבְדָּה וְכו', כִּי אֵיתָא בְּהַתּוֹרָה "צִוִּית צְדָק עֲדוּתֶיךָ וְאֲמוּנָה מְאֹד" (בְּסִפְרָא ב) שְׁעָפֵר הָאֲמוּנָה תְּלוּיָה בְּמִזְמוֹן, הֵינּוּ בְּשִׁבְרֵת תְּאוֹת מְזוֹן וְכו', עֵינן שֵׁם הַיִּטְב. וְכָל הַמְּצוֹת שְׁהָאֲדָם עוֹשֶׂה בְּלֹא מְזוֹן נִקְרָאִים צְדָק אֲבָל בְּשִׁמְפּוּר מְזוֹן בְּשִׁבִיל הַמְּצוּה אִין נִקְרָאִת אֲמוּנָה וְכו' בְּבְחִינַת צְדָק כִּד אֲתַחֲבֵרַת בְּאֵמַת אֲתַעֲבִידֵת אֲמוּנָה, עֵינן שֵׁם:

וְעַל כֵּן כָּל הַדְּבָרִים שְׁבְעוּלָם קָדָם שְׁהָאֲדָם מִשְׁלִים אוֹתָם עַל יְדֵי בְּחִינַת אֲמוּנָה הֵם בְּבְחִינַת צְדָק שְׁשֵׁם וְשֵׁם אֲחִיזַת הַדְּיִינִים שְׁמוּשָׁם הַשְּׁתַלְשְׁלוֹת אֲחִיזַת הַסְּמִרָא אַחְרָא וְהַקְּלָפוֹת שְׁצָרִיכִין לְשׁוֹמֵר מִכָּה. אֲבָל בְּשִׁהָאֲדָם מִטָּה דַּעְתוֹ אֵל הָאֵמַת עַל יְדֵי זֶה זוֹכֵה לְאֲמוּנָה בְּבְחִינַת 'צְדָק כִּד אֲתַחֲבֵרַת בְּאֵמַת אֲתַעֲבִידֵת אֲמוּנָה' וְאִין נִשְׁלָמִים כָּל הַדְּבָרִים שְׁבְעוּלָם וְכַ"ל כִּי זֶה עָפֵר

עֲבוּדַת הָאֲדָם בְּזֶה הַעוֹלָם לְחַבֵּר צְדָק בְּאֵמַת כִּדִּי שְׁתַּעֲבִיד אֲמוּנָה, כִּי זֶה עָפֵר בְּחִינַת יְחִיד קְדָשָׁא כִּדִּי הוּא וְשְׁכִינְתָהּ שֶׁהוּא כָּלֵל עֲבוּדַת הָאֲדָם כִּדִּיעוּ. נִמְצָא שְׁעָפֵר הַשְּׁמִירָה עַל יְדֵי אֲמוּנָה וְעָפֵר הָאֲמוּנָה תְּלוּיָה בְּמִזְמוֹן וְעַל כֵּן הַשׁוֹמֵר חֲנָם פְּטוּר מֵאֲחִרְיֹת הַשְּׁמִירָה וְאֵינּוּ חֵיב כִּי אִם בְּפִשְׁיעָה, כִּי הַשׁוֹמֵר חֲנָם אָפֵר עַל כֵּן שְׁקַבֵּל עָלָיו לְשׁוֹמֵר הַדְּבָר אֵינּוּ מְחֵיב כִּי אִם לְשׁוֹמֵר אֲכָל אִם אָפֵר עַל כֵּן נִגְנֵב אוֹ נֶאֱבֵד הַדְּבָר אִין אֲחִרְיֹת עָלָיו, כִּי עָפֵר אֲחִרְיֹת הַדְּבָר תְּלוּיָה בְּאֲמוּנָה כִּי אִם ה' לֹא יִשְׁמֹר עִיר וְכו' וְעָפֵר הָאֲמוּנָה תְּלוּיָה בְּמִזְמוֹן. וְעַל כֵּן הַשׁוֹמֵר חֲנָם שְׁאִין מְקַבֵּל שׁוּם שְׁכָר עַל הַשְּׁמִירָה אִין אֲחִרְיֹת הַדְּבָר עָלָיו, כִּי אִין תּוֹלִין תְּגַנְבָה וְהָאִבְדָּה בְּפָנֵם הָאֲמוּנָה שֶׁל הַשׁוֹמֵר מֵאַחַר שְׁאִין לוֹ שׁוּם הִנָּאָה מִמֶּנּוּ עַל כֵּן אִין חַל עָלָיו לְהַשְׁלִים הַדְּבָר עַל יְדֵי שְׂרֵשׁ הָאֲמוּנָה שְׁעַל יְדֵי זֶה עָפֵר שְׁמִירַת הַדְּבָר, כִּי הַשׁוֹמֵר חֲנָם אֵינּוּ חֵיב כִּי אִם לְשׁוֹמֵר, אֲבָל אֲחִרְיֹת הַשְּׁמִירָה שְׁתְּלוּיָה בְּאֲמוּנָה אִין תּוֹלִין בּוֹ מֵאַחַר שְׁשׁוֹמֵר בְּחֲנָם שְׁאִין כָּל שְׁמִירָתוֹ הוּא רַק בְּבְחִינַת צְדָק שֶׁהוּא בְּחִינַת קָדָם שְׁלָמוֹת הַתְּקוּן כִּי אִין חַל עָלָיו תְּקוּן הַדְּבָר שְׁתְּלוּיָה בְּאֲמוּנָה שְׁתְּלוּיָה בְּמִזְמוֹן, דְּהֵינּוּ מִי שְׁהַמְּזוֹן שְׁלוֹ שְׁחַל עָלָיו שְׁיִשְׁבֵּר תְּאוֹתוֹ בְּמִזְמוֹן זֶה וְיִמְשִׁיד אֲמוּנָה בְּזֶה הַדְּבָר שְׁעַל יְדֵי זֶה יִתְקַן הַדְּבָר בְּשְׁלָמוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה יִתְּרֵה הַדְּבָר נִשְׁמֵר בְּשְׁלָמוֹת וְכַ"ל. וְעַל כֵּן

16 daf

חושן משפט

צריכין להשתדל להמשיך בחינת אמונה שתלויה בהדבור, כמו שכתוב: אודיע אמונתך כפי, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל. וזהו: צדק תדברון שצריכין להמשיך הדבור להשלים בחינת צדק כדי שיתעבד אמונה שעל ידי זה עקר

שלמות האמונות כנ"ל. וזהו: מישרים תשפטו בני אדם. בני אדם דיקא, הינו שהכתוב אומר שזה הדבר תלוי בכם בני אדם דיקא לחבר צדק באמת, כי ישר הוא בחינת אמת, כמו שכתוב: וכתב ישר דברי אמת. הינו שאתם בני אדם אתם דיקא צריכין לשפט בישר ואמת כל

ד"ה
ה'תק"ע

הדברים שבעולם, כי משפט הוא לישן ברור דברים, כמו שפרש רש"י (בשעה י'). הינו שצריכין בני אדם לשפט ולברר בישר ואמת כל הדברים שבעולם להפנות דעתם אל האמת ולהסתפל על האמת תמיד כדי לחבר צדק באמת כדי שיתעבד אמונה שבוה תלוי שלמות כל הבריאה שזה תלוי בבני אדם שבוה העולם דיקא שיש להם בחירה וכו' וכנ"ל:

ח וזה בחינת ראש השנה, כי בראש השנה נברא אדם הראשון שהוא צריך להשלים כל הבריאה שנבראה בשבילו כנ"ל, כמו שכתוב: אשר ברא אלקים לעשות. שכל הבריאה שברא ה' יתברך הכל ברא לעשות שהאדם יצטרך לעשות ולחקן ולהשלים כל הדברים, כי החפץ צריכין לטוון וכו' וכנ"ל:

השומר שכן טוב בנגבה ואברה, כי מאחר שמקבל שכן חל עליו אחריות השמירה, דהינו להמשיך השמירה מבחינת אמונה מאחר שקבל שכן כסף או שנה כסף ששם עקר התחזקות האמונה כנ"ל:

ו ועל כן האמנים שומרי שכן הן, כי האמן מאחר שקבל עליו המלאכה והאמנות של זאת הכלי על כן בודאי חל עליו השמירה כאלו קבל שכן השמירה, כי גם תפון האמנות הוא רק על ידי אמונה, כי אי אפשר להאמן לעשות ולחקן הכלי בשלמות כי אם על ידי אמונה וכנ"ל, ועל כן כשקבל עליו אמנות ומלאכת זאת הכלי הרי קבל עליו להמשיך קיום ושלמות הכלי מבחינת אמונה שמשם שרש האמנות כנ"ל, ועל כן בודאי טוב בשמירה כמו שומר שכן שגם הוא עקר חיובו באחריות השמירה הוא רק מחמת שעל ידי השכר שקבל חל עליו המשכת השמירה משרשה מבחינת אמונה שתלויה במומן בבחינת ואמונה מאד שהוא בחינת צדק כד אתחברת באמת אתעבדת אמונה כנ"ל:

ז וזה בחינת "האמנם אלם צדק תדברון", כי כשהדבר חסר הוא בבחינת אלם, כי אין יכולין עדון להודות לו יתברך ולכרכו על הדבר מאחר שעדון הוא חסר וזהו האמנם אלם - צדק, כשהאמנות בבחינת אלם בחינת חסרון שאו הוא בבחינת צדק וכנ"ל או

לקוטי הלכות

הלכות אמיני ד

חושן משפט תמו

פן צריכין לנכע לצדיקי אמת על ראש השנה, פדי לזכות על ידם לאמונה שלמה שזה עקר ראש השנה פנ"ל, פי צדיק הוא מאן דנמיר ברית:

ט והנה מבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי תקון הברית זוכין לעשות נפשות וכו'. פי זוכין לאהבה וכסופין דקדשה שהם יקרים מאד שעל ידי זה עושין נפשות שהם בחינת נקודות לאותיות התורה שעל ידי זה עקר הצטרפותן וזיווגן של אותיות התורה לעשות אותה פעולה. וענן שם כל זה היטב, וענן כמה שנדפס סמוך לזה בלשון המתחיל "זיווגן והצטרפותן של האותיות וכו'", ענן שם. והיו: יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו'. והיו בחינת גלגולי הנפשות וכו'. וכלל הדבר שמאד יקר הכסופין וההשתוקקות לדבר שבקדשה פי על ידם נהנה הנפש ונגמר על ידי הדבור ויוצא ומתגלגל, ולפעמים מתגלגל וקא הנפש שבקדשה לתוך הרשע ונזפלים לו הרהורי תשובה ותוכל להחזירו למחבב וכן להפך וכו'. והיו: יש הכל וכו'. הכל הוא הכל פה שמשם יוצאים הנפשות ועל ידי זה יש צדיקים וכו' ויש רשעים שפגיע אליהם כמעשה הצדיקים על ידי שמתגלגל לתוכן הכל קדוש, דהינו נפש מכסופין טובים וכו':

י וזה בחינת שופר של ראש השנה, פי הכלים של השופר הם בחינת הכלים דקדשה, בחינת נפשות קדושות

פנ"ל ועקר השלמות והתקון של כל המקלחות והאמונות הוא על ידי אמונה שהיא שלמות כל הדברים וזה צריכין בראש השנה שבו נברא אדם הראשון בשביל זה פנ"ל. על פן כל העבודה של ראש השנה הוא להמשיך אמונה בעולם שעל ידי זה עקר התגלות מלכותו ותברך שבוה אנו עוסקין בראש השנה כמו שאנו אומרים כמה פעמים ותמלך אתה ה' לבדך וכו' מלך על כל העולם כלו וכו'. וחזמין בכל הברכות מלך על כל הארץ וכו'. פי עקר ראש השנה הוא לגלות מלכותו ותברך שהיא בחינת אמונה פדונו, פי אי אפשר לקבל מלכותו ותברך פי אם על ידי אמונה ועל ידי זה משלימין כל הבריאה שעקר שלמותה על ידי האדם שנברא ביום זה פנ"ל. ועל פן אומרים בראש השנה, 'זה היום תחלת מעשיך', אף על פי שרב הבריאה נברא בחמישה ימים הראשונים מב"ה אלול עד ראש השנה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, אך מאחר שבראש השנה נברא האדם שבשבילו נברא הכל והוא מתקן ומשלים הכל על פן נחשב פאלו כל הבריאה נברא ביום זה. ועל פן אמרו רבותינו ו"ל, בתשרי נברא העולם מחמת שבו נברא האדם שהוא העקר (וכסופא מיה) פי הוא משלים הכל וכפ"ל. ועקר האמונה אי אפשר לקבל פי אם על ידי צדיקי הדור שהם שומרי הברית באמת, פי אמונה תלויה בברית, (כמו שבבאר בסיון לא הנ"ל), על

חושן משפט

בשכילו יתברך. ופנימיות ההכל והרצון
היה אנו ממושכין לתוך השופר שהוא
בחינת שופר של אילו של יצחק שאז
בשעת העקרה נתקדש האיל תחתיו ואז
נתקדש קרנו לשופר שישׂראל ורעו של
יצחק יזכו להמשיך פנימיות ההכלים
והנפשות והקדושה המשרשים בהם
מיצחק, ומשכו ויוציאו אותם לחוץ על
די השופר הקדוש שהוא כלול מכל
ההכלים והקולות, כמוו כמו שאיתא בזהר
הקדוש. אחר דכל קלון נפקין מנה אקרי
שופר ועל די שמוציאין פנימיות הנפש
שהם בחינת הכלים דקדושה מתוך
השופר על די זה חוזרים פלם בתשובה,
כי אילו ההכלים דקדושה הם בחינת
נפשות קדושות שיש להם כח לילך
ולהתגלגל ולהחזיר כל העולם בתשובה
שנה צריכין בראש השנה וכמבאר
בהתורה הנ"ל גדל הכח של ההכלים
דקדושה להחזיר רשעים בתשובה כנ"ל:

יא וזה בחינת תקיעה שברים תרועה
תקיעה. תקיעה היא בחינת
תקיעת כף בחינת התקשרות אל
הצדיקים אמתיים שמהם מקבלין
הנפשות וההכלים דקדושה כנ"ל. כי כל
נפשות ישׂראל צריכין לקבל כח ההכלים
דקדושה מצדיקי הדור כנ"ל וזה בחינת
תקיעה לשון תקיעת כף שהוא לשון
התקשרות. כמו שכתוב: כל העמים
תקעו כף, שפרש רש"י התחברו יחד,
הינו שיתעברו ויתקשרו יחד להרעי

שעל די זה חוזרים הרשעים בתשובה
כנ"ל שנה צריכין בראש השנה שהוא יום
ראשון לעשרת ימי תשובה. וכל זה
מקבלין מצדיקי האמת שאנו נוסעים
אליהם ומקשרים עצמנו להם, כי הם
בחינת בעלי נפש שמהם נמשכין כל
הנפשות וההכלים דקדושה שעל די זה
יכולין להחזיר כל הרשעים בתשובה והוה
בחינת שופר של אילו שהוא אילו של
יצחק שנגעקד על גבי המזבח כדי שיזכר
לנו זכות עקדתו, הינו כי עקר זכות
עקדת יצחק הוא בחינת רצון וכסופין
דקדושה שנה היה עקר מעלת הנפיון של
אברהם ויצחק, כי עקר הזכות הוא מה
שנתרצו לשחט ולמות על קדוש ה' ועל
די שנתרצו לזה ברצון שלם באמת
נחשב כאלו נשחט ונקרב על גבי המזבח
אף על פי שבאמת לא שלח דו אליו ולא
עשה לו מאומה נמצא שעקר זכות
העקדה הוא רק רצון וכסופין דקדושה.

ומחמת שיצחק זכה אז לכסופין קדושים
כאלה באמת במסירת נפש כזה משם
נמשך קדושת נפשות ישׂראל שיצאו ממנו
שיש בכל אחד ואחד מישראל נפש
קדושה שמרצה למסר נפשו על קדוש ה'
תמיד. נמצא שכל אחד מישראל נפשו
ורצונו חזק תמיד לה' ויתברך כי כל אחד
מישראל מוכן למות על קדוש ה', כי
בפנימיות נפשו רצונו חזק מאד מאד לה'
יתברך וזה מחמת שכלנו בני יצחק אבינו
שנגעקד על גבי המזבח ורצה למות

לקוטי הלכות

הלכות אמינו ד

חושן משפט תמט

לאלקים וכו'. שברים זה בחינת לב נשבר ונדפה, בחינת השתוקקות וכסופין חזקים לה' ותברך שעל ידי זה לבו נשבר תמיד מחמת גדל הכסופין והגעגועים שפוגעו בו ברצון חזק לה' ותברך. והוא בחינת תרועה לשון אהבה והשתוקקות לה' ותברך, כמו שכתוב: לא הביט און בעיניו וכו' ותרועת מלך בו. ופרש רש"י, לשון חבה ורעות, הינו בחינת אהבה ורצון בחינת אהבה והשתוקקות לה' ותברך בבחינת כי חולת אהבה אני, כמוכא בהתורה הנ"ל. והוא בחינת תקיעה אחרונה, לחזר ולקשר כל העולם להכסופין והנפשות וההכלים דקדושה כדי להחזיר כלם למוטב. בבחינת יהיה ביום שהוא יתקע בשופר גדול ויבא האבדים וכו' והנדרים וכו'. כי תקיעה הראשונה היא לקשר עצמנו לצדיקי אמת כדי לקבל מהם ההכלים והנפשות דקדושה הנ"ל. ותקיעה אחרונה היא כדי לקשר אלינו גם כל העולם שכלם יקבלו אלו ההכלים והנפשות דקדושה כדי שכלם ישבו לה' ותברך על ידי זה ויקבלו על מלכותו עליהם בבחינת כל העמים תקעו כף וכו'.

יב וזה בחינת מלכיות וזכרונות ושופרות שאנו אומרים בתפלה בראש השנה. כי מבאר בהתורה הנ"ל שצריכין להוציא הכסופין דקדושה בפיו כדי שתצא הנפש מבח אל הפעל ועל זה נתמקן סדר התפלות, ענין שם. וזה בחינת מלכיות וכו'.

שאנו מוציאין הכסופין דקדושה בפנינו. כי מלכיות הוא שאנו מקבלין על מלכותו עלינו ואנו מתפללין שתתגלה מלכותו על כל העולם שזה עקר הכסופין דקדושה שצריכין לבסוף ולהשתוקק תמיד לקבל על מלכותו עליו באהבה ולהוציא אלו הכסופין בפיו כפי"ל ואז יש פה לאלו הכלים לילך ולעורר כל העולם לתשובה שזהו בחינת תקיעת שופר כפי"ל. והוא בחינת זכרונות שאנו מתפללין שיזכר לנו בריתו אשר פרת עם אבותינו וזכרונות כל הפסוקים שמדברים מזה כמו שכתוב: וישמע אלקים את נאקתם ויזכר להם בריתו וכו'. ונאמר: וזכרתי את בריתי יעקוב וכו'. והותמין, ועקרת יצחק לזרעו וכו' תזכר ברוך וכו' וזכר הברית, הינו כי עתה מתפללין שימשיך עלינו זכות שמירת הברית של אבותינו הצדיקים כדי שעל ידי זה לא יהיה פה להכלים דסטרוא אחרא הנעשין מכסופין רעים שלא יהיה להם פה לכלכל העולם להחטיא חס ושלום, על ידי הכליהם הרעים בבחינת יש הכל וכו' כפי"ל, כי זכות תקון הברית של אבותינו יתגבר ויעלה לפניו ותברך עד שעל ידי זה יתבררו ויעלו כל ההכלים דקדושה של הכסופין הקדושים של ישראל, וכל ההכלים דסטרוא אחרא של הכסופין רעים יתבטלו לפניהם כאן וכאפס. ועל פן מתחילין פסוקי זכרונות כענין נח, כמו שאומרים, וגם את נח באהבה זכרת וכו'.

מנפשות רעות הנעשין מכסופין רעים
שעל ידי זה נצטרין אותיות התורה
להפקד חס ושלום, כנ"ל ועל פנ צריכין
להתחבא בחדר כדרי שלא ישאב
מההכלים רעים שהם בחינת רוח רעה
רחמנא לצלן, וכמו שכתוב: לך עמי בא
בחדריך וסגר דלתך בעדך חבי כמעט
רגע עד כי יעבר ועם, כי צריכין לסגר
עצמו בחדרו עד יעבר ועם וחרון אף
שנעשה מהכלים רעים וכנ"ל, וה' יתברך
ברחמיו זכר אז את נח הצדיק שהיה
בתבה ועבר אלקים רוח על הארץ.
ופרש רש"י, רוח ניהא וכו'. הינו
שברחמיו נתן פח שיתגברו ההכלים
דקדשה של נח וכל אשר אתו בתבה
שהם בחינת רוח טובה רוח ניהא ועל ידי
זה נישבו המים ונתפסלו מי המבול
שעקר שליטתם היה על ידי הרוח רעה
של הכסופין רעים וכנ"ל. ועל זה אנו
מתפללין שגם עתה ירחם עלינו ויזכר את
כל ההכלים דקדשה של ישראל של
הכסופין טובים ויברר אותם מההכלים
דסמרא אחרא של הכסופין רעים שלא
יהיה להם פח לשלט עליהם לבלבל את
העולם חס ושלום, כפרט כי עתה יש לנו
על מה לסמוך, כי כבר היה לנו צדיקים
גדולים ונוראים ששמרו את הבגרות
בתכלית ואנו מבקשים שיזכר לנו זכותם
שהיו ענין כל פסוקי זכרונות שאומרים
אחר כך שיזכר לנו ברית אבותינו
וחתמין ועקרת יצחק וכו', כי עקרת

כמו שכתוב: ויזכר אלקים את נח וכו'
וכל אשר אתו בתבה ועבר אלקים רוח
על הארץ וישבו המים, כי ה' יתברך צוה
את נח שיכנס בתבה להיות נסגר שם
מפני מי המבול אף על פי שהרבה רוח
והצלה לפניו. אף הענין מבאר היטב על
פי הנ"ל, כי מחמת שהידור קלקלו את
מעשיהם מאד והלכו אחר תאוותיהם
וכסופיהם הרעים עד שהיה העולם מלא
מהכלים רעים הנעשים מכסופין רעים
עד שלא היה אפשר להעולם להתקיים
על פנ הביא עליהם את מי המבול. ואז
הכרח נח לנסג לתבה ולהסגר שם כדרי
שלא יקבל וישאב הכלים רעים של
העולם של כסופין רעים שהיו עקר
בחינת רוח רעה שהיה שולט על העולם
או, הינו רוח רעה ממש הנעשה מכסופין
רעים שמחמת זה הכרח לסגר בתבה
כדרי להסתיר עצמו מהכלים רעים שהם
רוח רעה הנעשה מכסופין רעים שעל ידי
זה היה עקר חרבן העולם או, וכמבאר
בהתורה הנ"ל שעל ידי כסופין רעים
נעשין נפשות שהם בחינת נקדות ומצטרין
האותיות לרע בבחינת לא ובה נעשית לו
סם מות רחמנא לצלן, ועל ידי זה
החריבו העולם או. ונח הצדיק להסתיר
מהם בתבה כדרי שלא ישלטו בו ההכלים
רעים כנ"ל:

ע וזוהו ענין מה שאיתא בזהר שעדין
עקתא צריכין להתחבא, הינו כנ"ל
שעקר כל הצרות רחמנא לצלן, נמשכין

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תנא

יִצְחָק הִיא עֵקֶר בְּחִינַת כְּסוּפִין טוֹבִין
שְׁמֵסֶר נִפְשׁוּ בְּחֵשֶׁק נִמְרָץ בְּאֵמַת לְעִשׂוֹת
רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ שְׁמֵשֶׁם נִשְׂרַשׁ הַנְּקֻדָּה
קְדוּשָׁה בְּלִב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְכַסֵּף
וְלִחְשֵׁק לֵה' יִתְבַּרֵּךְ בְּמִסִּירַת נִפְשׁ וְכַנ"ל
וְעַל כֵּן אֲנִי מְבַקְשִׁים שְׁיִזְכֹּר לָנוּ כָּל יוֹם
כְּדִי שְׁיִתְגַּבְּרוּ הַהֲבָלִים דִּקְדוּשָׁה בְּכַח
הַצְּדִיקִים שְׁמִירַי הַבְּרִית וְיַעֲלוּ לְפָנָיו לְרְצוֹן
וְיִהְיֶה לָהֶם כַּח לְהַחְיֹר כָּל הָעוֹלָם
בְּתִשׁוּבָה. וְלֹא יִהְיֶה כַּח לְהַבְּלִים רְעִים
שֶׁהֵם בְּחִינַת מִי הַמַּבּוּל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם
לְבַלְבֵּל אֶת הָעוֹלָם חֵס וְשְׁלוֹם. וְהוּוּ עֵקֶר
בְּחִינַת זִכְרָה שְׁאֲנוּ מִתְפַּלְּלִין שְׁיִזְכֹּר לָנוּ
זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ וְעַקְדַת יִצְחָק וְכו', דִּהְיִינוּ
שְׂלֵא וּבְלַבְלוּ הַהֲבָלִים רְעִים חֵס וְשְׁלוֹם,
כִּי בְּדִאֵי אֵין שְׂכַחָה לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ אֵד
בְּשֵׁחֵם וְשְׁלוֹם מִתְגַּבְּרִין הַהֲבָלִים רְעִים
כְּנֶגֶד הַהֲבָלִים טוֹבִים וְהוּוּ בְּחִינַת שְׂכַחָה
שְׁהִיא בְּחִינַת עֲנָיִן דְּמִכְסֵּן עַל עֵינָיו,
דִּהְיִנוּ שְׂאִין הַטּוֹב נִכָּר חֵס וְשְׁלוֹם מִחֲמַת
שְׁחוּפָה עֲלָיו הִרַע חֵס וְשְׁלוֹם, אֲבָל אֲנִי
כְּאִין כְּכַח אֲבוֹתֵינוּ שְׁשִׁמְרוּ הַבְּרִית
בְּתַכְלִית וְאֲנִי מְזַכְרִין אוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ שְׁנֵם
בְּדוֹר הַמַּבּוּל שְׁהָיָה הַדּוֹר בְּלוּ רַע וְלֹא
הָיָה רַק נֹחַ יְחִיד בְּעוֹלָם וְלֹא הָיָה אִין זְכוֹת
צְדִיקִים קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ, אִף עַל פִּי כֵּן חֲמַל
ה' יִתְבַּרֵּךְ וְזָכַר אֶת נֹחַ וְהַגְּבִיר הַהֲבָלִים
דִּקְדוּשָׁה שְׂלוּ עַל מִי הַמַּבּוּל:

ת"ת

וְכַבֵּר הָיָה לָנוּ צְדִיקִים קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ
מִיָּמֹת אֲבוֹתֵינוּ עַד עַתָּה שְׁבִיבוּתָם בְּדִאֵי
רְאוּי שְׁיִתְבַּלְלוּ כָּל הַהֲבָלִים רְעִים בְּעוֹלָם
וְיִהְיֶה כְּאִין וְכַאֲפֵם, וְיִתְגַּבְּרוּ וְיִתְחַזְּקוּ
הַהֲבָלִים דִּקְדוּשָׁה שֶׁל הַכְּסוּפִין טוֹבִים עַד
שְׁיִחְזִירוּ כָּל הָעוֹלָם בְּתִשׁוּבָה שְׁהָיוּ כָּל
עֲנָיִן רֵאשׁ הַשְּׁנָה שְׁהוּוּ רֵאשׁוֹן לְעִשְׂרַת
יָמֵי תִשׁוּבָה וְכַנ"ל, וְהָיוּ בְּחִינַת שׁוֹפְרוֹת כִּי
אֲחֵר כֶּד אֲנִי מִתְפַּלְּלִין שְׁיִלְכוּ הַהֲבָלִים
דִּקְדוּשָׁה וְיַעֲזָרוּ גַם כָּל הָעוֹלָם בְּלוּ
בְּתִשׁוּבָה שְׁהָיוּ בְּחִינַת פְּסוּקֵי שׁוֹפְרוֹת, כִּי
וְהוּוּ עֵקֶר בְּחִינַת קְבֻלַת הַתּוֹרָה עַל יְדֵי קוֹל
שׁוֹפֵר שְׁמִיטָה רַבְּנוּ בְּעֵצֶם כַּחוֹ הַמְּשִׁיךְ כַּח
הַהֲבָלִים דִּקְדוּשָׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת נִפְשׁוֹת
קְדוּשׁוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה נִצְטַרְרוּ אוֹתֵינּוּ
הַתּוֹרָה לְטוֹב וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לִפְנֵי אֵת
הַתּוֹרָה אִין, כִּי בְּאֵמַת הַתּוֹרָה הִיָּתָה
בְּמִצִּיאוֹת גַּם קָרַם לָוֶה, כִּי הַתּוֹרָה קְרָמָה
לְעוֹלָם, אִף אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה אִין לָהֶם צִיּוֹר
וּפְעֻלָּה כִּי אִם כְּפִי הַנְּקֻדָּת הַנְּעִשִׂין עַל
יְדֵי הַכְּסוּפִין וְכו', כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב כְּהַתּוֹרָה
הַנ"ל, עֵינִי שֵׁם. וְעַל כֵּן לֹא נִתְּנָה הַתּוֹרָה
עַד שְׂבָא מִשָּׁה, כִּי אִין נִזְדַּכְּכוּ יִשְׂרָאֵל
כְּכַחוֹ שֶׁל מִשָּׁה עַד שְׁהִתְגַּבְּרוּ הַכְּסוּפִין
דִּקְדוּשָׁה שְׁלָהֶם וְצִיּוֹר אוֹתֵינּוּ הַתּוֹרָה
לְטוֹב וְעַל כֵּן נִתְּנָה הַתּוֹרָה בְּקוֹל שׁוֹפֵר
שְׁהוּוּ בְּחִינַת הֲבָלִים דִּקְדוּשָׁה כְּנ"ל, וְהוּוּ
בְּחִינַת וְקוֹל שׁוֹפֵר חֲזוֹק מְאֹד וְכו', חֲזוֹק
מְאֹד דִּיקָא, דִּהְיִנוּ שְׁקוֹל הַשׁוֹפֵר שְׁהוּוּ
הֲבָלִים דִּקְדוּשָׁה הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק מְאֹד
כְּדִי לְהַכְּנִיעַ וּלְשַׁבֵּר כָּל הַהֲבָלִים דְּסִמְטָרָא

רשעים שעושים נפשות ונקדות לא טובות
מכסופין רעים על פן הם נכתבין תכף
למותה מאחר שמצירין אותיות התורה
להפך בבחינת לא זכה געשה לו סם
מנות, כמו שמבאר שם, עין שם היטב.
בינונים תלויים ועומדים עד יום כפור, כי
בינונים הוא שיש בהם טוב ורע
שלפעמים מחבר בהם נפשות קדושות
שהם כסופין טובין ולפעמים להפך, על
פן הם תלויים ועומדים עד יום כפור אם
יחזרו בתשובה, הינו שצריכין להתגבר
ככל עשרת ימי תשובה להגביר הכסופין
טובים על הכסופין רעים, שזהו עקר
התשובה להגביר הטוב על הרע עד
שיתגברו הנפשות קדושות ויצירו
האותיות לטוב, בבחינת סם חיים. ועל
די זה יזכו גם פן להיות נכתבין ונתחמם
בספר החיים וכו"ל. ועל פן גמר החתימה
ביום הכפורים, כי אז הוא בחינת קבלת
התורה. כי ביום הכפורים נתנו לוחות
אחרונות שנאמר בהם טוב, כי אז נצטריו
אותיות התורה לטוב, שזהו עקר בחינת
קבלת התורה כנ"ל. ועל פן אז הוא
מחילת עונות, כי עקר פגם כל העונות
הוא שעל ידי העונות הנעשים על ידי
תאות וכסופין רעים, פגם באותיות
התורה וציר אותם להפך, אבל ביום
הכפורים שאז הוא גמר קבלת התורה, אז
זוכים על ידי התשובה לחיור ולתקון הפגם
של העונות ולציר אותיות התורה לטוב,
ועל פן בינונים תלויים ועומדים עד יום

אחרא שלא יהיה להם פח לציר אותיות
התורה חס ושלום להפך כנ"ל. ועל פן
מתפללין אחר פסוקי שופרות שנקבץ כל
הנדרחים. וכמו שכתוב: "ויהי ביום ההוא
יתקע בשופר גדול וקאו האבדים
והנדרחים וכו'". כי זה עקר ברפת שופרות
שיתגברו ההבלים ודקדשה של השופר
וילכו ויתפשטו בעולם עד שיחזירו כל
העולם בתשובה ונקבצו כל הנדרחים
והאבדים להחזירם בלם אל הקדשה,
והכל בכח ההבלים ודקדשה וכו"ל:

יג וזהו בחינת מה שמבקשין בראש
השנה על חיים, כמו
שאמרים: וזרנו לחיים וכו' וכתבנו
בספר החיים וכו'. וכן הרבה, הינו שאנו
מבקשין שנוכח לציר אותיות התורה
לטוב על ידי הנפשות הנעשים מכסופין
טובים, שזהו בחינת זכה געשה לו סם
חיים, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל.
וזהו בחינת שלשה ספרים הנפתחין
בראש השנה, צדיקים גמורים נכתבין
לאיתר לחיים, רשעים וכו', בינונים
תלויים עד יום הכפורים כמו שאמרו
רבתינו ז"ל, הינו כי הצדיקים שיש להם
כסופין טובים וקדושים שמקם געשים
נפשות ונקדות טובות ונצטררים אותיות
התורה לטוב בבחינת זכה געשה לו סם
חיים. על פן בודאי הם נכתבין לאיתר
לחיים, כי הם נכתבין ממילא לחיים
מאחר שהם מצירין אותיות התורה לטוב
בבחינת סם חיים וכו"ל. וכן להפך

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תנ

הכפורים שאז יש להם כח לחזור ולציר אותיות התורה לטוב פנ"ל. כי עקר התשובה הוא בחינת פסופין טובים, כי עקר התשובה היא החרטה שמתחרט על העברה והלאו שלא היה עושה אותה שזהו רק רצון ופסופין טובים ועל ידי זה מוחל לו ה' ויברך, כי עקר הוא הפסופין שעל ידי זה מצדיק אותיות התורה לטוב ועל ידי זה נתתקן הכל:

יד וזה בחינת סבה שעושים אחר ראש השנה ויום הכפורים, כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שמי שהוא במודרנת אברהם, דהינו שעושה נפשות טובות על ידי פסופין טובים אזי כל אכילתו בבחינת לחם הפנים בחינת לחם חם וכו' ואזי כל הכוכבים ומזלות וכל העכו"ם מורמים בשביל פרנסתו בבחינת לחמנו הם סר צלם וכו' כי מראה חמה עמקה מן הצל וכו', ענין שם כל זה היטב, וזה בחינת מצות סבה שהיא צלא קדישא צלא דמהימנותא שעל ידי זה מכניעין בחינת הצל דסמרא אחרא בבחינת לחמנו הם סר צלם פנ"ל, וזה זוכין אחר ראש השנה ויום הכפורים שאז היה כל עסקנו לתמושיד בעולם הכלים דקדשה שהם בחינת נפשות קדושות העולים מהכלים של השופר ושל כל הקולות והצעקות שצועקין ישראל בראש השנה ויום הכפורים נעשרת ימי תשובה שעל ידי זה עקר התעוררות התשובה באלו הימים וכו"ל. ועל פן כל העבודה של יום

הכפורים הוא על ידי הכהן הגדול שהוא בחינת צדיק הדור שהוא בחינת תכלית שמירת הברית בשלמות, כי הכהן הגדול מצוה על קדשת הברית יותר מכל ישראל, כי אסור אפלו באלמנה (ובמבאר במקום אחר), כי עקר אלו הנפשות שהם בחינת פסופין טובים נמשכין על ידי הצדיק שומר הברית, כמו שמבאר שם, שזהו בחינת כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה וקבשו מפרו. אם הרב דומה למלאך ה' צבאות וכו', כי הרב נקרא פהן שהוא בבחינת קדשת הברית יותר מכל ישראל, כמו שכתוב: "כי שמרו אמתך ובריתך יצארו", והכהן הגדול מקדש יותר מכלם והוא בבחינת הרב והצדיק שבדור שהוא תכלית שמירת הברית ועל פן כל העבודה של יום הכפורים אינה כשרה אלא בו. כי ביום הכפורים אז הוא גמר החתימה לחיים. שאז צריכין לגמר התקון הנעשה על ידי הפסופין טובים שהם נפשות והכלים דקדשה שעל ידי זה מצדיקין אותיות התורה לטוב בבחינת סם חיים שזהו בחינת ספר החיים שנקתבין ונתתמן בו בראש השנה ויום הכפורים לחיים. שזה נעשה על ידי שמצדיקין אותיות התורה לחיים על ידי הכלים ונפשות הנעשין מפסופין טובים של ישראל שנתעוררין באלו הימים וכו"ל. על פן אז ביום הכפורים עקר התקון על ידי הכהן הגדול שהוא בבחינת קדשת הברית, כי עקר אלו הנפשות יוצאין על

בקרשה בבחינת לחם הפנים ואז כל העבדים מורחין בשביל פרנסותינו וכו'. ובשביל זה מקריבין בסבות שבועים פרים כנגד השבועים אמות כי עתה יש לנו שלום גדול עמהם בבחינת סבת שלום כי כלם מורחין בשביל פרנסתנו, כי ההכלים והנפשות דקדשה התגברו כל כך והמשיכו כל כך התעוררות התשובה בעולם עד שאפילו להעבדים הגיע מזה התעוררות עד שגודע להם במקום שהם ששקרו הם ישראל וששקרו תכליתם למרח עבוד פרנסת ישראל ועל כן אנו מקריבין בשבילם קרבנות, כי אנו צריכים אותם כדי שימרחו בשביל פרנסתנו. והוא בחינת ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אפריכם ובדומים ואתם כהני ה' תקראו. כהני ה' דיקא בחינת כהן איש החסד שהוא בחינת אברהם שהיה בעל נפש שנגעשה מחסד ואהבה והשתוקקות שזהו בחינת סכה שעל ידי זה העבדים מורחין בשביל פרנסתנו בחינת ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' וכנ"ל:

טו ואז מכניסין הפרנסה מחוץ לפנים, בבחינת אית לן בירא בדברא עיילא לה למתא וכו', ענין שם בסוף התורה היטב, והוא בחינת סכה שעל ידי זה העבדים מורחין בשביל פרנסתנו כנ"ל ואז מכניסין הפרנסה מחוץ לפנים שכל זה הוא בחינת סכה, כי הסכה היא בבחינת ממצע בין חוץ לפנים, דהיינו בין בית ושדה, כי הבית מקף מחוצות לגמרי

די הצדיק שהוא בבחינת שמירת הברית כנ"ל. וזה שאומרים בתחלת יום הכפורים: אור ורע לצדיק וכו', שהוא בחינת תקון הברית, כמובא. כי אז צריבין להמשיך בחינת תקון הברית מהצדיק האמת שעל ידי זה עקר התקון הנגמר ביום הכפורים על ידי נפשות טובות. וכנ"ל:

ואחר ראש השנה ויום הכפורים שאז זכינו לבחינת מדרגת אברהם שהיה בעל נפש וכו', דהיינו לעשות נפשות טובות על ידי פסופין טובים, על כן אז עושין סכה הקדושה שהיא צלא קדישא ששקרו מצותה היא האכילה בתוכה ושאר הצמרכות האדם, כי אז זוכין שיהיה האכילה והפרנסה בבחינת לחם הפנים כנ"ל שזה זוכין על ידי בחינת אברהם על ידי פסופין טובים כנ"ל בבחינת לחם חם - לחמנו הם סר צלם וכו' כנ"ל שזהו בחינת סכה שהיא צלא קדישא, שפכניע ומכפיל צלם של העבדים בבחינת לחמנו הם סר צלם וכנ"ל. כי סכה הוא בבחינת אברהם איש החסד שזכה לכהנה, כמו שכתוב: אתה כהן לעולם, שהוא בחינת אהרן הכהן איש החסד שזכותו היו העניי כבוד שהם בבחינת סכה שהוא אהבה וחסד בחינת השתוקקות וכסופין דקדשה שיהיה לנו כאלו הימים הנוראים שעל ידי זה אנו זוכין לצל הקדוש הזה של הסכה שהוא מכניע הצל שלהם, שאז האכילה

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תנה

ומקרה היטב, ובשדה וכחון אין שם שום מחצות, והספה היא ממצע ביניהם, פי זה עקר מצות ספה לצאת מדירת קבע ולישב בדירת ארעי שהם מחצות הספה שאינם מקרים היטב והאוויר מבחוץ נמשך לתוכה, נמצא שהספה ממצע בין בית וחון, פי זה עקר בחינת ספה להכניס האכילה והפרנסה מחוץ לפנים לתוך הבית. וזה בחינת "ותג האסיר בצאת השנה באספקד את מעשיך מן השדה", 'באספקד מן השדה' דיקא, הינו כשצריכין לאסוף ולהכניס את הפרנסה והאכילה מן השדה לתוך הבית, דהינו מחוץ לפנים או צריכין לעשות ספה שהיא ממצע בין חוץ לפנים שעל ידי מצוה זאת מכניסין גם ברוחניות כל השפע והאכילה והפרנסה מחוץ לפנים, דהינו מהעבו"ם והרשעים לישראל בבחינת עי"לא לה למתא שנעשה על ידי החבלים דקדשה בחינת אפשילו לי חבלי וכו', (מבאר שם בתורה דביל) שהם בחינת חבלי אדם אמשכם בעבותות אהבה, שהם בחינת ספה שהוא בחינת עבותות אהבה וחסד בין ישראל לאביהם שבשמים, פי אז עקר ההתחברות והאהבה, פי ספה בחינת אהבה וחסד בחינת חבוק ד' ימין פדוע וכמוכא בדבריו ו"ל במקום אחר:

שלקמה כמו בית רק לעשות כסוי וספקד העשוי לצל שיש בו חלל ואויר, הינו פי בזה אנו מראין מה שפעלנו בראש השנה ויום הכפורים להגביר החבלים דקדשה כל כך עד שיעוררו כל העולם בתשובה בבחינת יש הכל וכו' עכשו אנו צריכין לצאת דיקא מהבית שמכסה היטב אל הספה שיש בה חללים הרבה בהספקד כדי לשאב דרך שם מהאוויר והחבלים דקדשה של הכסופין טובים שנמשכו על ידי התקיעות ועל ידי רבוי התפלות והצעקות שבאלו הימים הנזכרים. פי בכל השנה צריך שיהיה עקר ושיבתו של האדם בביתו דיקא כדי להתחבא ולהסתיר עצמו מהחבלים דהאי עלמא שמתפשטין באויר שרפם הם הכל מעשה תענוגים של רדיפת העולם הזה. אבל עכשו באלו הימים הנזכרים התגברו כל כך החבלים דקדשה של ישראל עד שאנו צריכין דיקא לצאת משם אל הספה העשויה לצל שאינה מכסה היטב רק יש בה חללים הרבה בהספקד, פי אנו צריכין עתה דיקא לשאב מהחבלים והאווירים קדושים הנמשכין דרך הספקד פי דרך שם נמשכין רק חבלים קדושים של התקיעות והתפלות לישראל שהם מתגברים באלו הימים פנ"ל. פי ספה היא בחינת אמא דמספקא על בנין, דהינו שהשכינה מספקת ומגנה עלינו מהחבלים דהאי עלמא שהם חבלים רעים וכסופין רעים שלא ישלמו עלינו כלל רק שיהיה נמשכין

מזו ועקר מצות ספה היא הספקד, דהינו שלא לכסות המחצות בתקרה

עלינו דרך נקבי הספקד הכלים דקדושה של התקיעות והפלות ישראל וכנ"ל:

יו וזה ארבעה מינים שנוטלין בסבות שבהם מתקנים בחינת ארבעה שנקנסו לפרדם, המוכא בהתורה הנ"ל, ענין שם שאלו הארבעה בחינות נמצאין בכל דור שהם הרוצים לגשת אל הקדוש ולהתקרב לצדיקי הדור שיש בהם ארבע בחינות, ענין שם. והם נקראים 'נכנסין לפרדם' שגדלין בו מיני אילנות על פן על ידי אלו הארבעה מינים שהם מיני אילנות הנאחזין בשמו הקדוש ותפרד על ידי זה מעלין ומתקנים אלו הארבע בחינות. כי אלו הארבעה שנקנסו לפרדם הם רבי עקיבא שנקנס בשלום ויצא בשלום וכן עזאי וכן זוקא הציץ ונפגע הציץ ומת ואחר קצין בנטיעות. והיו בחינת הארבעה מינים שהם פנגד ארבע פתות שבין ישראל, פמויבא, כי אתרוג יש בו טעם וריח פנגד בעלי תורה ומצות שיש להם כל השלמות שזהו בחינת רבי עקיבא שזכה לשלמות ונקנס בשלום וכי. ולולב והדסים שזה יש בו טעם ולא ריח וזה ריח ולא טעם זה בחינת פן עזאי וכן זוקא שלא היו בתכלית השלמות, אף על פי שהיו צדיקים גדולים על פן זה הציץ ונפגע וזה הציץ ומת. ואחר קצין בנטיעות זה בחינת פושעי ישראל בחינת ערבי נחל שאין בהם לא ריח ולא טעם. ואנו מחברין כל אלו הארבעה מינים יחד עם האתרוג ועל ידי זה נכללין ונתחברין

יחד כדי להשיכם בלם אל הקדושה על ידי שמתחברין ההכלים דקדושה שהם נפשות קדושות שעל ידי זה נמשכין נקודות טובות להאותיות ונצטווין האותיות לטוב וכי, שכל זה הוא בחינת הקוץ הארבעה שנקנסו לפרדם שעקר הפגם של אותן שלא יצאו בשלום היה על ידי שלא צירו האותיות היטב לטוב על ידי נפשות קדושות, (ענין שם היטב בהתורה הנ"ל, כי אי אפשר לתור בכל פעם דבריו הקדושים ויל) ועל פן עתה אחר ראש השנה ויום הכפורים שמתחברין ההכלים והנפשות דקדושה שהם בחינת נקודות קדושות לציר אותיות התורה לטוב על ידי זה נתתקנין כל הארבע בחינות הנ"ל שהם בחינת ארבעה שנקנסו לפרדם שזהו בחינת הארבעה מינים שאנו לוקחין עתה בסבות וכנ"ל:

יה וזה בחינת הנענועים שפגענועין בהארבעה מינים לכל ארבע רוחות העולם ולמעלה ולמטה. כי עקר הנענועים הם באויר, הנינו שעל ידי הנענועים הקדושים בכל הרוחות אלו מומשיכין עלינו ההכלים והאוירים הקדושים שהם נפשות הקדושות כדי לציר אותיות התורה לטוב כדי לתקן כל הפתות שבין ישראל שהם בחינת ארבעה שנקנסו לפרדם שהם בחינת ארבעה מינים פנ"ל, כי מנענועין האויר בארבעה מינים ומגדלין כל האוירים וההכלים רעים וממשיכין רק הכלים ואוירים

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תנו

קדושים שהם נפשות ונקדות קדושות הנעשין בראש השנה ויום הכפורים מהתפלות והתקיעות וכנ"ל:

ועל בן נודחין על פי הא"י ו"ל לעשות הנענועים בסכה, כי שם בסכה שולט האויר הקדוש דרך נקבי הסךד ושם אנו ממושכין עלינו האויר הקדוש הנה על ידי הנענועים וכנ"ל. וזה ששנענועים ב'הודו לה' תחלה וסוף, כי עקר התקון על ידי בחינת הסךד שהוא בחינת סךד המתגלה בפומא דאמה שהוא בחינת אהבה והשתוקקות וכסופין טובים שזהו בחינת רבוי החסדים הגדולים הנמשכין אלו הימים, פמוכא בכונות הא"י ו"ל, הינו סךד ואהבה והשתוקקות וכסופין טובים לה' ותפוד ששל ידי זה כל התקונים הנעשים באלו הימים כי הם בחינת נפשות ונקדות טובות שהם מצירין אותיות התורה לטוב לעשות פעולות טובות בעולם שעל ידי זה נתתקן ונשלם הכל וכנ"ל:

יט וכל זה אנו צריכין באלו הימים קדם שמיני עצרת שהוא שמחת תורה שאז מסמינן ומתחילין התורה, הינו כי מחמת שעתה הם הימים שאנו צריכין להשלים את התורה שקרינו בה בכל השנה ולחור להתחלה על בן אנו עוסקין בכל התקונים הנ"ל שעל ידי זה אנו מצירין אותיות התורה לטוב בבחינת סם החיים כדי שכל התורה שעסקנו בה בכל השנה תהיה מצטירת ומצטרפת

לטוב. וכן נזכה להתחיל את התורה לקרותה על ידי נקדות טובות שתהיה התורה מעתה מצטירת ומצטרפת תמיד רק לטוב ולחיים ולשלום שעל ידי זה יתתקן כל העולם, כי כל העולם ומלאו מתנהג ומתקנם על ידי התורה וכפי הצירור שאנו מצירין ומצטרפין אותיות התורה על ידי הכסופין בן מתנהג העולם לטוב או להפך חס ושלום, על בן חמל עלינו ה' ותפוד ברחמי הרבים ונכנו על ידי חכמיו הקדושים שפדו לנו לסיים ולהתחיל התורה ביום גמר התקון של ראש השנה ויום הכפורים שהוא שמיני עצרת ושמחת תורה כדי שעל ידי ההכלים קדושים של ראש השנה ויום הכפורים שהם נפשות קדושות שמקם נעשין נקדות קדושות תהיה מצטירת ומצטרפת כל התורה לטוב, הן כל מה שקרינו בכל השנה בלה שאנו מסמינן אותה עתה, הן מה שאנו עתידין לקרות בכל השנה הבאה עלינו לטובה שאנו מתחילין עתה, הכל יהיה מצטרר ומצטרף לטוב ולחיים על ידי ההכלים דקדשה של אלו הימים הנוראים שבהם מתגברין ישראל בהכלים הרבה דקדשה וכו' וכנ"ל:

ועל בן נקרא שמיני עצרת לשון כניסה ואסיפה, כי אז פונסין ומאספין כל אותיות התורה לצירם לטוב על ידי הנפשות והנקדות טובות שנעשו בראש השנה ויום הכפורים כנ"ל, כי קדם

זכינו לקבל ממנו גמור באור הפסוק על פי התורה הזאת. והנראה לעניות דעתי כזה הוא כי ויסב אלקים הוא בחינת סעדה כנ"ל, הינו בחינת האכילה והפרנסה שצריכין להכניסה מחוץ לפנים כנ"ל. וזה נעשה על ידי דרך המדבר ים סוף וחמשים וכו'. המדבר זה בחינת אמונה שתלויה בדבור שצריכין לדבר האמונה הקדושה בפה מלא, כמו שכתב ארונו מורנו ורבונו ז"ל, האמונה תולה בפה של אדם וכו'. וזה בחינת ים סוף, כי אמונה בחינת הדבור, בחינת מלכות היא בחינת ים שכל הנחלים הולכים לתוכה כידוע, וזה בחינת סוף, כי הוא בחינת אחרית וסוף ושלמות של כל המדות ושל כל הנראיה בלה, כמובא שם בהתורה הנ"ל בחינת בא חבוק והעמידו על אמונה וכו'. וחמשים וכו' ופרש רש"י מזינים זה בחינת תקון הקבית שזה עקר הכלי וזו בחינת הגור תרדף על ירך גבור וכו'. הינו על ידי תקון הקבית שעל ידי זה זוכין לאמונה בחינת שבת על ידי זה זוכין להכניס הפרנסה לפנים לישראל. שזהו בחינת ויסב אלקים את העם כנ"ל:

גם 'המדבר ים סוף' מרמז על הנפשות טובות הנעשין מכסופין טובים שעקר יציאתן אל הפעל הוא על ידי הדבור, כמו שמבאר שם. וזהו גם כן בחינת ים סוף, כי הם בחינת סוף ושלמות של כל הדברים, כי הם מצויין

שממשיכין נקדות טובות אזי אין להאותיות שום קשר וחבור רק על ידי הנקדות טובות על ידי זה הם מודונין ומתחברין ומתאספים לעשות פעולות טובות על פן נקרא עצרת לשון כניסה ואסיפה:

[שך לעיל]

כ כי הארבעה מינים הם בחינת ארבע אותיות השם, שהם בחינת טעמים נקדות תמים אותיות שעל ידי זה ממשיכין נקדות טובות להאותיות על ידי ההכלים קדושים כנ"ל. כי עקר התקון ממשיכין משרש האותיות והנקדות שהם ארבע אותיות השם ששם שרש כל הטעמים נקדות תמים אותיות. ועל ידי הארבעה מינים הקדושים שנאחזין שם אנו ממשיכין עלינו התקון משם באלו הימים בכח ההכלים דקדושה שמהם נעשין נקדות קדושות לציר אותיות התורה לטוב כנ"ל. כי כשהאותיות מודונין ומתחברין יחד על ידי כסופין טובים שמהם נעשין נקדות טובות להאותיות כנ"ל, אז נכללין כל הארבע בחינות טעמים נקדות תמים אותיות יחד שזהו בחינת ארבעה מינים שעל ידי זה שלמות תקון כל העולמות כידוע וכו' ל: כא והנה כל דברינו אלה הם גנויים על התורה 'אית לן בירא בדברא' כסימן לא. ומבאר שם בסוף שהתורה הזאת נאמרה על פסוק ויסב אלקים, אין הסבה אלא סעדה וכו', ענין שם. אך לא

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תנמ

א אותיות התורה לטוב שעל ידי זה נגמרו
ב ונשלמו כל הדברים לטוב. ובאמת הכל
אחד, כי תקון האמונה ותקון אלו
הנקודות טובות הנעשין מהנפשות
וכסופין טובים הכל אחד, כי כל מה שיש
להאדם אמונה ביותר בודאי הוא בוסף
ומשתוקק ביותר ויותר פסופים טובים, כי
יודע שאין שום תכלית בעולם כי אם
לעשות רצונו ותברך רק שיש לו מניעות
ועפובים רבים על זה, על פן בודאי הוא
בוסף וחומד ומשתוקק בכל עת מתי וזכה
להגיע לזה להיות ברצונו ותברך באמת.
ובשביל זה אמונה היא שלמות כל
הדברים, וכל התורה וכל הברכות
וההשפעות הכל אינו נשלם כי אם על
ידי אמונה, כמבאר שם בתחלת התורה
הנ"ל. כי על ידי אמונה שנמשך על ידי
כח הצדיק על ידי תקון הברית על ידי זה
נעשין נפשות רבות על ידי כסופין טובים
שהם בחינת נקודות טובות שמצטרין
אותיות התורה לטוב שיעשו פעולת
טובות בעולם כנ"ל שזהו עקר תקון
ושלמות של התורה ושל כל הדברים
שבעולם שמתנהגים ומתקיימין על ידה.
נמצא שתקון הכסופין טובים ותקון
האמונה הכל אחד, כי הם משלימין
ומתקנים הכל על ידי שמצטרין אותיות
התורה לטוב וכן"ל, וזוהו מקשר ומחבר
התורה הנ"ל היטב, עין שם:

וזהו שנסמך ויסעו מספת אחר פסוק
ויסב אלקים, כי ויסעו מספת

מרפז על מצות ספה הקדושה שזכו
ישראל תכף ביציאתן ממצרים שסבבן
והקיפן בעניי כבוד שהם בחינת ספה
וכו', כמו שכתוב שם תכף בפרשה, וה'
הולך לפניהם יומם פעמור ענן וכו'. וכל
זה נסמך לפסוק ויסב אלקים שהוא
בחינת אכילה ופרנסה להכניס הפרנסה
מחוץ לפנים, כי זה זוכין על ידי מצות
ספה שעל ידי זה מכניסין הפרנסה מחוץ
לפנים כנ"ל:

הלכות שוכר

כב ונחזור לענין שוכרים. וזה בחינת מה
שהשוכר דינו כשומר שכר
שתיב בנגבה ואבדה ופטור באונסין. כי
עקר השמירה ממוזיקי עלמא הוא על ידי
הצדיק האמת שהוא בחינת בעל נפש
שממנו נמשכין כל הכסופין דקדושה שהם
בחינת הכלים ונפשות טובים שהם
מצטרין אותיות התורה לטוב. וזה בחינת
שיר של פגעים שנאמר שם, וכל מצדך
אלף וכו' אלף לא יגש. לא תאנה אלף
רעה וכו' על שחל ופתן תרדך תרמס
כפיר ותנין כי בי חשק ואפלטוהו. כי בי
חשק דוקא. שהמזמור מבאר על ידי מה
יצאל מכל הפגעים וזוהו לרדך על כל
הקלפות והמוזיקי עלמא בחינת על שחל
ופתן תרדך, הכל זוכה מטעם כי בי חשק
וכו'. שעל ידי גדל החשק והכסופין
דקדושה שחושק בו ותברך על ידי זה
ואפלטוהו. כי כל המוזיקי עלמא עקר

וימשם נמשך שצריכין שמירה גם בגשמיות. כי עקר השלשים ותשע מלאכות נמשכין מחטא אדם הראשון שאכל מעין הדעת טוב ורע שנגזר אז בועת אפך תאכל לחם וכו' שהם השלשים ותשע מלאכות פי' ועקר הפנים עין הדעת טוב ורע היה בחינת הפנים של הנכנסין לפרדס שלא יצאו בשלום כמו רבי עקיבא, כמובן בתקונים. ועקר הפנים שלהם על ידי שלא צירו אותיות התורה לטוב על ידי כסופין טובים ולא כללו בחינת למדן וצדיק יחד רק עשו פרוד בין בחינת למדן ובין בחינת צדיק, שהיו בחינת מקצץ בפגיעות, כמובן היטב בהתורה הנ"ל, עין שם היטב, שהיו בחינת הפנים של הלומדים החולקים על הצדיקים שאומרים שעקר הוא רק הלמוד בעצמו ואין צריכין להתקרב לצדיקים לתפן מעשיו כלל, ולכסוף זה וזה לא עלתה בידם, כי אחר כך משליכין גם למוד התורה אחר גום באשר מצוי בעונותינו הרבים בכמה אנשים שבימי געוניהם עסקו בתורה קצת ואחר כך פרקו על תורה לגמרי וגם קלקלו מעשיהם יותר מעמי הארץ. וכל זה מחמת שלא השגיחו על תקון מעשיהם כלל ולא השתדלו להתקרב לצדיקי אמת. ואמרו שעקר הוא הלמוד. ולכסוף זה וזה לא נתמקחה בידם, כי באמת עקר תקון למוד התורה הוא על ידי בחינת צדיק ומי שמפריד בחינת למדן

וינקתם מפסופין והכלים רעים שהם נפשות לא טובים, שהם הם המזיקין רחמנא לצלן, כי הם מזיקין בגשמיות ורוחניות בבחינת יש הכל אשר געשה. כי אלו ההכלים הם בחינת נפשות שהולכים ומעוררים לרע חס ושלום, שמשם כל ההזקות רחמנא לצלן, ועל כן עקר הכנתם ובטולם הוא על ידי הצדיקים והקשרים שיש להם כסופין טובים שהם נפשות טובים שמעוררים העולם לטוב. שהם מכניעים ומכבלין כל המזיקי ע"מ. בבחינת: על שחל ופתן תרדך וכו', כי בי חשק ואפלטוהו כנ"ל:

כג ועל כן נקרא הצדיק צופה ושומר, כמו שכתוב: "צופה נתתיו". ופרש רש"י, שומר. כי עקר השמירה על ידו. מחמת שעל ידו זוכין לכסופין דקדושה שעל ידי זה עקר השמירה כנ"ל. ואם היו הכל זוכין לזה בשלמות לבחינת צדיק שהוא בחינת ברית עלאה בחינת שמירת הברית בשלמות. בודאי לא היו צריכין שום שמירה בגשמיות כי היו מתבטלים כל המזיקי ע"מ. על ידי הכסופין והנפשות טובים שנמשכין על ידי הצדיק וכנ"ל. אך עקר השמירה שצריכין שמירה גם בגשמיות זה נמשך מבחינת השלשים ותשע מלאכות שנמשכין מבחינת ברית תמאה שהוא בחינת גער, בחינת עבד שמשם כל העבודות והגיעות של עסקי העולם הזה שכלם כלולים בשלשים ותשע מלאכות

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תסא

לא זכה וכו', כי מפריד בחינת למדן מבחינת צדיק שהוא בחינת מקצין בנטיעות שמושם עקר סמרא דמותא, כי זהו בחינת פגם עין הדעת טוב ורע פנ"ל שאז נגזר כי ביום אכלד ממנו וכו' וכו"ל:

כד כי עקר השלמות של כל אדם הוא דיקא פשוטה לשני בחינות ברית הנאמר בהתורה הנ"ל שהם בחינת ברית עלאה וברית תתאה שהם בחינת למדן וצדיק, בחינת מלאך ה' צבאות ומי שזוכה לשני הבחינות האלו אשרי לו. אבל מחמת שרב העולם אין זוכין לבחינת ברית עלאה שהיא בחינת שמירת הברית בתכלית השלמות על פן עקר התקון על ידי התקרבות להצדיק האמת שזכה לזה בשלמות פנ"ל, כי רב העולם אפילו הכשרים הם רק בבחינת ברית תתאה שהוא בחינת למדן בחינת שמירת אפור והתר שהוא בחינת ששת ימי החל שהם בחינת עבד, בחינת ששת ימים מעבד, כי בהם שולטין עבדון דחל שהם השלשים ותשע מלאכות שצריכין לבררם מפגם עין הדעת טוב ורע על ידי בחינת ששה סדרי משנה שהם בחינת כשר ופסול, טהור וטמא וכו', שהם כנגד ששת ימי המעשה ששם עקר הפרור פיודע. אבל עקר שלמות ותקון הפרור הוא על ידי שבת שהוא בחינת צדיק האמת שהוא בחינת ברית עלאה שמצויר הכל לטוב וכו"ל:

מבחינת צדיק הוא בחינת אחר שקצין בנטיעות, כי תכלית תורה תשובה ומעשים טובים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שלא יהא אדם קורא ושוטה ובוטט באביו וברבו וכו'. כי בחינת למדן הוא בבחינת ברית תתאה, בחינת עבד שהוא תחת ברית עלאה שהוא בן חורין בחינת אברהם. וכשהלמדן כפוף להצדיק אזי זוכה לציר אותיות התורה לטוב על ידי פח הצדיק שהוא הרב הידומה למלאך ה' צבאות שאותיות התורה מבקשים להצטיר מפיו וכו', כמו שמבאר שם. אבל כשאינו כפוף תחתיו, מכל שפן וכל שפן כשהם ושלום חולק עליו אזי לא זכה געשה לו סם מנות, כי מצויר אותיות התורה להפך חס ושלום. הכלל, שעקר התקון של כל העולמות הוא על ידי הצדיק האמת שהם בתכלית שמירת הברית באמת בשלמות שהוא דיקא זוכה לציר אותיות התורה לטוב שיעשו ויפעלו פעולות טובות בעולם לתקן הכל. ואפילו מי שאינו זוכה לזה לבחינת צדיק בשלמות אף על פי כן אם הוא מכניע את עצמו על כל פנים תחת הצדיק כעבד תחת אדוניו, אזי כל תורתו ולמודו וכל מעשיו מקבלים תקון על ידי הצדיק שמצויר הכל לטוב ואזי נאמר עליו גם כן זכה געשה לו סם חיים' על ידי פח הצדיק. אבל להפך שאינו מכניע את עצמו חס ושלום תחת הצדיק, מכל שפן כשחולק עליו חס ושלום, אזי נאמר עליו

בקרשה ובטהרה על פי התורה כדי שזכה לבררו, והעקר שצריך לקשר את עצמו לצדיק האמת שהוא בחינת שבת שממנו עקר תכלית שלמות הברור. וכל אחד כפי קרובו אל הצדיק פן פורק מעצמו על המלאכות כי זוכה להשלים הברור על ידי פח הצדיק וכנ"ל. אבל על כל פנים אפילו אם הוא מקרח לעסק באיזה עסק ומלאכה עקר תקונו על ידי הצדיק שהוא בחינת שבת שיוכון במחשבתו שעושה העסק כדי שיוכל להחזיק את הצדיק וכדי שיוכל לקבל שבת בכבוד. ואז העסק שלו בקרשה וזוכה לברר ולתקן על ידי העסק שלו תקונים גדולים:

כונן בחינת שמירת השומרים, כי שם צריכין שמירה גשמיית גם כן, כי בבחינת ששת ימי החל ששם צריכין עסק השלשים ותשע מלאכות לברר על ידם כנ"ל, שם צריכין שמירה בגשמיית לשמור מזויקי עלמא שיונקים מפנם עין הרעת. כי במקום שצריכין לעשות איזה עסק ומלאכה שם צריכין שמירה גם בגשמיית. אבל אפילו בששומרים בגשמיית עקר פח השמירה נמשך על ידי הצדיק שהוא בחינת שבת שמשם הכסופין דקדשה שמשם עקר השמירה כנ"ל. ויש שני מיני שמירות שמירה מנגבה ואברה ושמירה מאונסין והם נמשכין מבחינת שמירת ברית עלאה ושמירת ברית תתאה, כי גנבה ואברה

כה וכל המשא ומתן והעסקים והמלאכות פלם הם בבחינת ששת ימי החל שהם בבחינת ששה סדרי משנה שהוא בחינת למדן ששם צריכין ברור על ידי השלשים ותשע מלאכות כשזוכין לעשותם בקדשה בבחינת שלשים ותשע מלאכות המשכן. כי מי שזוכה לשמירת הברית בשלמות שהוא בחינת צדיק האמת הוא אין צריך שום יגיעה ומלאכה כלל, כי מלאכתו נעשית על ידי אחרים כמו חסידים הראשונים ורבי שמעון בר יוחאי, שהיתה מלאכתו מתברכת כי היתה תורתם אמנותם, 'אמנותם' דקא, דהינו שהאמנות של כל המלאכות שהוא מה שצריכין להשלים כל הדברים שמוספרין תקון להשלים אותם על ידי האמנות כנ"ל, זה היה געשה אצלם ממילא על ידי עסק התורה שעסקו בקדשה וינם ולילה כי זכו תמיד לציר אותיות התורה לטוב שעל ידי זה נתתקן הכל ממילא כמו קדם הטא אדם הראשון שלא היינו צריכין להשלים כל הדברים על ידי השלשים ותשע מלאכות רק הכל היה נשלם על ידי תפלה לבר, כמוכון בדברי רבותינו ז"ל. אבל מי שאינו זוכה לבחינת צדיק בשלמות אף על פי שהוא איש פשר אזי הוא בבחינת ברית תתאה. ואז צריך איזה עסק במשא ומתן או מלאכה כדי לברר הדבר מפנם אחיות עין הדעת טוב ורע. אבל צריך שיעשה העסק

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תסג

הוא על ידי פגם הרעת, כי הנגב בא בשנה בעת הסתלקות הרעת וכן אבדה בא על ידי הפסח הרעת, ועל פן תקונים על ידי בחינת שמירת ברית תמאה שהוא בחינת למדן בתורה שהוא הרעת שעל ידי זה משלים הרעת ונצול ונשמר מנגבה ואבדה (וגם זה צריך לקבל מכת הצדיק כי למדן בלא צדיק אינו כלום כנ"ל), אבל לשמור מאונסין אי אפשר כי אם על ידי בחינת שמירת ברית עלאה שהוא בחינת שמירת הברית בשלמות, כי הוא מכניע ומכבד סמרא דמותא בחינת זכות או נשבר, וגם הוא יכול לעמוד כנגד כל הגזלנים והרוצחים הנאים באתגליא לקח בחוקה, כי הוא גבור הכובש את יצרו שהוא הורג ומכניע בגבורתו כל המזיקין והגזלנים הרוצים להזיק ולקלקל חם ושלום בבחינת על שחל ופתן תרדף. וכמו שכתוב בדרו, גם את הארי והדיב הפה וכו':

כו וזהו בחינת החלוקי דינים שבין הארבעה שומרים שכל מי שיש לו הנאה יותר מהחפץ הוא חייב יותר באחריות השמירה, כי שומר חנם פטור בכל ושואל חייב בכל אפלו באונסין, ושומר שקר והשוכר חייבין בנגבה ואבדה ופטורין באונסין, כי כל אחד פני ההנאה שיש לו מאיזה דבר פן הוא מחייב לברר ההנאה שהוא בחינת כסופין, כי לכל דבר הנאה האדם כוסף וחושק, אבל צריך לברר הכסופין והחשק של כל ההנאות שבכל דבר לבררו

מכסופין והכלים דהאי עלמא שפלה לבררם ולהעלותם לשמשם לכסופין דקדשה דהינו שלא יחשק ויכסף שום דבר הנאה כי אם בשביל ה' ותברך. ומי שזוכה לזה בשלמות הוא בודאי נשמר מפל דבר רע, בבחינת על שחל ופתן תרדף כי כי חשק כנ"ל, ועל פן השואל שכל הנאה שלו חייב בכל אפלו באונסין, כי מאונסין אי אפשר לשמור על ידי שום שמירה והשתדלות כי מי יוכל לשמור ממותה ושבייה וכו' ועל זה נאמר: "אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר", כי מאונסין אי אפשר לשמור כי אם ה' ותברך בעצמו ששומר עמו ישראל בזכות וכח הצדיק האמת שאין לו שום כסופין והנאה מזה העולם רק הוא מעלה כל הכסופין וההנאות לה' ותברך כנ"ל והוא יכול לשמור אפלו מאונסין. ועל פן השואל שכל הנאה שלו חייב אפלו באונסין, כי הוא מחייב להמשיך השמירה מהצדיק האמת שמעלה כל ההנאות והכסופין לה' ותברך שמשם עקר השמירה אפלו מאונסין, כי על השואל חל חייב אחריות השמירה היות מאחר שכל הנאה שלו וכו' ל. אבל השומר שקר והשוכר אינם חייבים כי אם בנגבה ואבדה ופטורים מאונסים, כי הם אין כל ההנאה שלהם ואין חל עליהם השמירה הנמשכת מברור ההנאות והכסופין, רק חייב השמירה שלהם היא בבחינת ברור של בחינת ברית תמאה שהוא בחינת

חושן משפט

עסק ומלאכה שהוא בחינת הפרור של ששת ימי המעשה והמלאכות שהוא הפרור הנעשה על ידי כל העסקים והמלאכות למוד התורה. שעל ידי זה אין יכולין לשמר כי אם מנגבה ואברה שבאין בהפסח הדעת וכנ"ל:

כח ועל בן האמן דינו כשומר שכן, כי אף על פי שאין האמן נוטל שום שכר על השמירה, אף על פי בן מאחר שקבל עליו האמנות והמלאכה של זה הדבר לעשותו ולתקנו על בן חל עליו הפרור הנ"ל הנעשה על ידי בחינת למדן בחינת ברית תמאה שמשם בחינת הפרור של כל העסקים והמלאכות שמשם נמשך השמירה מנגבה ואברה ועל בן דינו כשומר שכן שתיב בנגבה ואברה וכנ"ל. וכן השוכר ששכר הדבר למלאכתו אף על פי שנותן שכר בעד המלאכה שעושה עם זה הדבר, אף על פי בן מאחר שעושה מלאכה עם זה הדבר ומתקן בזה איזה דבר על בן חל עליו חייב השמירה של השומר שכן שהוא אחריות גנבה ואברה, כי מאחר שעושה מלאכה עם זה הדבר הוא צריך לבררו בבחינת הפרור הנעשה על ידי כל העסקים והמלאכות שהוא הפרור הנעשה על ידי הדעת הנמשך מלמוד התורה, שעל ידי זה נשמרין מנגבה ואברה שבאים בהפסח הדעת וכנ"ל. אבל באונסין פטורין פלם מאחר שאין כל ההנאה שלהם אין חל עליהם חייב האחריות הנמשך מפרור ההנאות

ששת ימי המעשה שהוא בחינת הפרור הנעשה על ידי כל העסקים והמלאכות שהוא הפרור הנעשה על ידי בחינת למוד התורה. שעל ידי זה אין יכולין לשמר כי אם מנגבה ואברה שבאים בהפסח הדעת אבל לא מאונסין וכנ"ל:

כי כל המושא ומתן והעסקים והמלאכות הם רק בבחינת פרור הזה, ששם מועיל השתדלות האדם ושמירתו ועל בן מי שאין תורתו אמנותו צריך לעשות איזה דבר כגון מושא ומתן או מלאכה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק, וברוך בכל אשר תעשה. כי על ידי העשייה והעסק מבררין הפרור הנעשה על ידי הדעת הנמשך מבחינת ברית תמאה שהוא בחינת למדן, בחינת מפי"ט וכנ"ל. אבל ההשתדלות לכד בודאי אינו מועיל כלום. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שאין העניות מן האמנות ולא עשירות וכנ". וכמו שכתוב כי לא ממוצא וממערב וכנ"ל כי אלקים שפט זה ישפיל וזה ירים. וכתוב, והעשר והכבוד מלפניך. כי עקר שלמות כל הברכות וכל ההשפעות הוא רק על ידי שלמות האמונה שנמשך על ידי הצדיק שהוא בבחינת ברית עלאה שבחינת ברית תמאה בחינת מפי"ט נכלל בו וכנ"ל. ועל בן השומר שכן שתיב את עצמו לשמר בשכר שמקבל, אינו מקבל עליו כי אם השמירה הנמשכת מבחינת הפרור הנעשה על ידי השתדלות האדם באיזה

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תסה

והכסופין שהוא אחריות האונסין כנ"ל ועל פן אין השוכר והשומר שָׁכַר וְהֶאֱמַן חִיבִין בו כי אם השואל שכל הנאה שלו וכנ"ל. אבל השומר חנם פטור בכל, כי מאחר שאין לו שום משא ומתן ועסק עם הפעל הבית ואינו מקבל ממנו שום שָׁכַר על פן אין חל עליו שום ברור רק הוא מתייב לשמר אבל כל מיני אחריות שתלוי באיזה ברור אין חל עליו כלל על פן פטור בכל אפילו מאחריות גנבה ואבדה, כי עקר חייב אחריות השמירה על השומרים הוא כפי הברור שחל עליהם וכנ"ל;

כט הפלל היוצא למעשה, שהאדם צריך לשמר עצמו מאד מאד מכסופין רעים ורגיל מחשבתו תמיד לבסוף ולחשק רק כסופין טובים שיתגנעגוע ויחשק ויבסוף תמיד להתקרב לה' יתברך ולתורתו ועבודתו. ואפילו כשפאים עליו מחשבות והרהורים של תאות וכסופין של תכלי העולם ורגיל עצמו לאחז מחשבתו להפנותה מכסופין אלו, ולהמשיכה לכסופין טובים שהם עקר הטוב באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, כי המחשבה ביד האדם להפנותה למקום שרוצה. וביותר צריך לשמר הדבור ששם עקר מוצא הנפש מפתח אל הפעל לטוב או להפך חס ושלום, על פן צריך לשמר את עצמו מאד מאד לכלי לדרך שום דבור רע חס ושלום, שעל כל פנים לא יוציא מפיו התאות והכסופין

של הכלי העולם הזה שבאים על לבו, רק יהפך הדרך ויוציא בפיו כסופין טובים, כי על ידי דבורים של כסופין טובים יוצאים הנפשות טובים מפתח אל הפעל ומצדדים אותיות התורה לטוב לעשות פעולות טובות ולהמשיך כל הברכות וההשפעות בעולם. ואילו הנפשות טובים הולכים בעולם ומעוררים כל העולם לה' יתברך ולתורתו. ולהפך להפך חס ושלום וכנ"ל:

וזה שאמר דוד המלך עליו השלום: "בַּחֲנֻת לִבִּי פָקַדְתָּ לִּילָה צָרַפְתָּנִי כֹל תִּמְצָא זְמֹתַי בֶּל יַעֲבֹר פִּי". הינו שדוד המלך עליו השלום, מתורה עבור כלל ישראל ואומר, האמת ידעתי שלא עמדתי כנסיון כשפחתות אחי וכנ"ל כי צרפתי כל תמצא. ועל פן מאז והלאה אני שומר עצמי כשפאין עלי מחשבות ומזמות של תאות וכסופין של העולם הזה שעל כל פנים לא אוציאם כפי חס ושלום. וזהו: זמתי כל יעבר פי, הינו כשפאים עלי מחשבות ומזמות לא טובים אני שומר עצמי מאד כל יעבר פי שלא יעברו ויצאו מפיו חס ושלום, כדי שלא להוציא הנפשות לא טובים מפתח אל הפעל חס ושלום וכנ"ל. רק אני מרגיל עצמי לדרך תמיד דבורים קדושים של כסופין טובים לקרות תמיד אלך שתשיבני אלך באמת שעל ידי זה יוצאים נפשות טובים שהם מצדדים אותיות התורה לטוב שעל ידי זה נשלמין

על משמרתו עמדתו וקראתיו תמיד
 שתופני לילך בדרךך ואתה עניתי תמיד
 ועל ידי זה זכיתי שאתה תומך אשורי
 במעגלותיך וכו'. כי כל זה הוא ענין
 ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו
 שצריכין להרגיל את עצמו בזה הרבה,
 דהינו שירגיל את עצמו לכסף ולחשק
 תמיד בפסוין טובים מתי זקפה לסור מרע
 ולעשות הטוב בעיניו ותברך תמיד וכו'
 ולהוציא הפסוין בפיו בכל יום ועל ידי
 זה זקפה להנצל מארחות פריץ רק ה'
 ותברך ותמך אשוריו במעגלותיו וכו'
 וכו"ל:

הלכות חכירות וקבלנות

דף קעב

ל וזה בחינת דיני חכירות וקבלנות, מה
 שתולין קלקול השדה יותר
 בהחזק מבעל השדה, כמבאר בשלחן
 ערוך סימן שכ"ב סעיף א' וזה לשונו:
 גשדפה אם ארע דבר זה לרב השדות של
 אותה העיר מנפה לו מחכירו הכל לפי
 ההפסד שארעו ואם לא פשטה המפה
 ברב השדות אינו מנפה לו מחכירו אף
 על פי שגשתדפו כל השדות של בעל
 המקרקע. גשתדפו כל השדות של השוכר
 או החוכר אף על פי שפשטה המפה ברב
 השדות אינו מנפה לו מחכירו שאין זה
 ההפסד תלוי אלא בשוכר, עד כאן לשון
 השלחן ערוך. נמצא שעל פי הרב תלין
 קלקול השדה בהשוכר והחוכר אם לא
 שיש מפת מדינה, דהינו שארע דבר זה

כל הפעלות והעשיות לטובה, כי אותיות
 התורה הם פועלים וכפי מה שמצדיקין
 אותם על ידי הפסוין שמוציאין בפה בן
 פועלים בעולם, כמבאר היטב שם
 בהתורה הנ"ל. וזהו: לפעלות אדם בדבר
 שפתיו, שכל הפעלות אדם, הינו כל
 הפעלות והעבודות שהאדם צריך לפעל
 ולעשות בזה העולם אני נשמר מעתה
 שיהיה 'בדבר שפתיו' שהם דבורים
 קדושים, דהינו שלא אדבר רק דבורים
 קדושים שהם דבר שפתיו כדי שעל ידי
 זה יהיו נגמרו כל הפעלות אדם לטובה,
 כי הפעלות אדם נעשין כפי מה שמצדיק
 אותיות התורה על ידי דבוריו וכו"ל. ועל
 ידי זה אני שמרתי ארחות פריץ. כי דבור
 יש לו פח גדול ועל ידי ששמרתי עצמו
 מלדבר דבורים של תאות וכפסוין רעים
 רק הרגלתי לשוני לדבר תמיד דבורים
 של פסוין טובים כנ"ל, על ידי זה אני
 שמרתי ארחות פריץ שזכיתי להשמר
 ולהנצל מארחות פריץ שהם דרכים רעים
 רחמנא לצלן, רק תמך אשורי במעגלותיך
 וכו' שעל ידי הדבורים טובים על ידי זה
 'תמך אשורי במעגלותיך כל נמוטו פעמי'
 כי הם תומכים וסועדים אותי לילך
 במעגלותיך וכל נמוטו פעמי מהם, אף
 על פי שרצו לדחותי מהם כמו שרצו
 רחמנא לצלן, אבל ה' ותברך עורני בכת
 הדבורים הטובים לתמך אשורי
 במעגלותיך כל נמוטו פעמי וכו"ל. וזהו
 שפסים, אני קראתיו כי תעני אל. כי אני

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תסו

לרב השדות של אותה העיר כנ"ל, אבל בלא זה תלינן תמיד הקלקול בהחזקת ואינו מנקה לו מחזירו אף על פי שנשתדפו כל השדות של בעל הקרקע אין תולין הקלקול בבעל הקרקע, ולהפך אם נשתדפו כל השדות של החזקת תלינן הקלקול בו אף על פי שפשטה המפה ברב השדות ואינו מנקה לו מחזירו כנ"ל:

לא כי מבאר בהתורה הנ"ל על אית לן בירא בדברא עיילא לה למתא, שצריכין להכניס הפרנסה מחוץ לפנים שזה זוכין על ידי הכסופין ודקנשה שזוכין על ידי בחינת שבת אמונה ותקון הבית שזהו בחינת איתי פארי ושדא להו ואמר לה אפשרו לי חבלי וכו', עני שם היטב. וכל הגיעות והפטרות שצריכין להתנגע ביותר בהתבואה שבשדות קדם שמכניסין אותה לבית הכל נמשך משם מחמת שצריכין להכניס השפע והפרנסה מחוץ לפנים שלזה צריכין יגיעה גדולה בודאי שזהו בחינת מה שצריכין לברר ולהכניס התבואה שהוא הפרנסה מהשדה שהוא בחוץ להכניסה לפנים לתוך הבית. כי על ידי חטא אדם הראשון שפגם בבית ובאמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, על ידי זה נתקללה האדמה בעבורו בעצבון האכלנה וכו' בזעת אפך תאכל לחם וכו' שמשם נמשכין כל הגיעות והפטרות בשביל פרנסה, ועקר הגיעות ביותר צריכין

בעבודת השדה כדי להוציא השדה מקללתה לברר התבואה מחוץ לפנים, משדה לבית, כי מחמת החטא חס ושלום, נמשכה השפע לחוץ על פן צריכין יגיעה גדולה קדם שמכניסין אותה לפנים וכל זה נמשך מפגם הבית ואמונה שעל ידי זה נפגמו ההבלים והכסופין, כמבאר בהתורה הנ"ל כנ"ל. וזהו בחינת בזעת אפך תאכל לחם, בזעת אפך דיקא, כי האף שהוא החטם, משם יוצאין ההבלים שהם הנפשות. וכמו שכתוב: כל אשר נשמת רוח חיים באפיו. ועל פן קורא הפסוק את הגיעות והפטרות בלשון בזעת אפך ששם מוצא ההבלים והנפשות, כי עקר הגיעות והפטרות נמשך משם מחמת פגם ההבלים והנפשות שנפגמו על ידי כסופין רעים של חטא אדם הראשון ושל כל בני עולם שעקר הפגמים שלהם על ידי כסופין רעים חס ושלום, שמהם נעשין הבלים ונפשות לא טובים שהם פגם האף והחטם ששם עקר חיות הנפשות וההבלים ומשם כל הגיעות והפרנסה וכנ"ל. וזהו: כל עמל האדם לפיהו. כי עקר יציאת הנפשות מפתח אל הפעל הוא על ידי הפה כנ"ל וכפי מה שפוגם כל אחד פאלו הנפשות על ידי שמוציא בפיו כסופין שאינם טובים חס ושלום, כמו כן צריך לעמל ולהתנגע בהפרנסה ביותר כי קשה לו ביותר להכניס הפרנסה מחוץ לפנים, כי זה אי אפשר כי אם על ידי

עשרה חלות להשלים האחת עשרה ברכות של המפנים העני להשלימם על ידי שבת אמונה ואז נעשין שמים עשרה בחינות, שמים עשרה חלות של לחם הפנים. ועל פן אז בכניסת שבת יוצאין אל השדה כדי להכניס השפע מחוץ לפנים מבחינת שדה לבית שתהיה האכילה בבחינת לחם הפנים וכנ"ל. כי בשדה שם אחיות החיצונים מחמת ששם שולטין כל ההכלים של הכסופין דהאי עלמא שפלה. ועקר הקדשה של איש הישראלי הוא בפנים בתוך הבית בבחינת כל כבודיה בת מלך פנימה. וכמו שכתוב: לך עמי בא בחדרדי. מחמת ששם מקף מחצות ואין שולטין שם האוירים רעים של כסופין רעים של בני העולם, ועל פן היה עשו איש שדה ויעקב איש תם וישב אהלים, כי עשו נמשך אחר כסופין והכלים רעים שמצויים בחוץ בשדה ויעקב ברח מהם לתוך אהלי תורה ותפלה. וזהו מה שמבאר בכתבי האר"י בכונות שבת בענין שדה ששם אחיות הסמרא אחרא בחינת כי בשדה מצאה, בחינת ויהי בהיותם בשדה, כי בשדה בחוץ שם אחיות החיצונים שהם בחינת הכלים רעים שמנשכין על ידי פגם הקרית ופגם אמונה:

וזה עקר יגיעתו ועבודתו של האדם לזכות לקדשת שבת להכניס השפע וניצוצות הקדשה מחוץ לפנים, משדה לבית, וכל אחד כפי מה שזוכה

הכלים הנעשין מכסופין טובים וכנ"ל. וזהו כל עמל האדם לפיהו דיקא, דהינו על ידי פגם ההכלים והנפשות שיוצאין דרך הפה שעל ידי זה פרנסתו ביגיעה גדולה, כי קשה לו להכניס השפע והפרנסה מחוץ לפנים וכנ"ל:

לב ועל פן באמת עקר הברכה והפרנסה הוא על ידי בחינת צדיק ושבת, שהם בחינת תקון הברית ואמונה, שעל ידי זה זכין לכסופין וקדשה וכו' שעל ידי זה אכילתו ופרנסתו בבחינת לחם הפנים ואז הכל מורחין בשביל פרנסתו, כי הוא זוכה להכניס הפרנסה מחוץ לפנים על ידי הכסופין והנפשות טובים שזוכה על ידי בחינת ברית ושבת, וכמבאר שם בהתורה הנ"ל היטב, עין שם. וזה שהיו נוהגים הצדיקים לצאת לשדה לקבל שבת, כמו שכתוב: "לכה דודי נצא השדה". כי עקר הברכה הוא משבת שהוא אמונה ותקון הברית, כמו שכתוב: ברית עולם ביני וכו', ועל פן שבת מקור הברכה דמנה מתברכין כל שתא יומין, כי שבת הוא שביעי שמשלים כל הברכות שהם בחינת ששה ברכות כנגד ששת ימי המעשה, אבל אין שלמות להברכות כי אם על ידי שבת אמונה, כמו שמבאר שם, עין שם. ועל פן כד עיל שבתא אז צריכין להכניס השפע והפרנסה מחוץ לפנים שתהיה האכילה בבחינת לחם הפנים שמצותיו בשבת דיקא שאז מסדרין לחם הפנים שמים

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תסמ

לכחינת קדשת שבת ותקון הברית שמשם הכלים ונפשות דקדושה, כמו כן פורק ממנו על עבודת השדה בגשמיות כי זוכה שתהיה אכילתו בבחינת להם הפנים כי מכנים השפע לפנים על ידי קדשת שבת וכו', ואז הכל מורחין בשביל פרנסתו והוא אינו צריך לעשות עבודות גשמיות של השדה, ולהפך להפך חס ושלום. ועל כן זה החובר שקבל על עצמו עבודת השדה תלינן הקלוקל בו מחמת שהוא בבחינת איש שדה שקבל על עצמו לצאת לחוץ לעבד עבודת השדה ששם אחיזת הכלים וכסופין לא טובים שמשם כל קלוקלי השדה כנ"ל על כן תולין על פי הרב הקלוקל בו. פי בעל הפרקע הוא כנגד החובר בבחינת פנימי כי הוא פרק ממנו עבודת השדה ויושב בבית בפנים וזה החובר צריך למרח עבדו בשביל פרנסתו לצאת לחוץ לעבד עבודת השדה על כן תולין בו הקלוקל שאחיותו בחוץ על ידי הכלים רעים שמתפשטין בחוץ וכנ"ל. אם לא שהוא מפת מדינה או מנפה לו מחכורו כי מפת מדינה זה נמשך מבחינת יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמוגיע אליהם כמעשה הרשעים ויש רשעים שמוגיע אליהם כמעשה הצדיקים, דהיינו מה שהולכין ההכלים ומתגלגלים מזה לזה ונעשה ערבוהיא בעולם שלפעמים מוגעין הכלים רעים לצדיקים וכו' ומשם נמשך בחינת מפת מדינה חס ושלום,

לענין

שנתפסין הפשרים והצדיקים בעון הרשעים על ידי ההכלים והכסופין רעים שלהם. ועל כן אז אין תולין הקלוקל בהחוכר שהוא בחוץ ששם מתפשטין כסופין שאינם טובים כי מאחר שהוא מפת מדינה אין יודעין בשביל מי הרעה הזאת, וגם אין ראיה ממה שבעל הפרקע בפנים והחוכר בחוץ שמחמת זה הקלוקל מהחוכר כנ"ל כי בשיש מפת מדינה אין ראיה מזה מאחר שמפת מדינה נמשך מבחינת יש הכל הנ"ל שאז יש כמה הפוכים בעולם גם בגשמיות כי יש צדיקים שמוגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו'. ועל כן יכול להיות שהקלוקל מבעל הפרקע אף על פי שיושב בפנים בבית, אבל כל זמן שיכולין לתלות הקלוקל בהחוכר תלינן בו יותר מבעל הפרקע ועל כן אם נשתדפו כל שדותיו של החובר תלינן הקלוקל בו אף על פי שהוא מפת מדינה מאחר שראוין שנשתדפו כל שדותיו אמרינן שהוא משום לתא ידיה, אבל אם נשתדפו כל שדותיו של בעל הפרקע אין תולין בו הקלוקל כי רב הקלוקלים של השדה תולין בהחוכר שקבל עליו עבודת השדה שהוא בחוץ ששם מצויים הכלים דהאי עלקא שמשם כל הקלוקלים מחמת שהם מוגעים להבנים השפע מחוץ לפנים וכנ"ל:

לג וזה בחינת מה שכתוב בשלחן ערוך סימן שכ"ה, המקבל שדה מחברו לשנים מעטות, דהיינו פחות

משבע שנים לא יזרענה פשתן ואין לו בקורת שקמה. והפעם פרש הסמ"ע דפשתן מכחיש ארעא טובא ובפחות משבע שנים אין התקרקע חוזרת לכתה וכו' וכן בקורת שקמה פרוש שבפחות משבע שנים אינו חוזר להיות כמו שהיה וכו', ענין שם. כי פשתן מכחיש ארעא טובא, כי פשתן הוא קרפן קרפן שחביא מהפסקת ואמרו רבותינו ז"ל, זרע פשתן הדי. וק"ו הוא עקר פנים ההכלים דקדושה שזהו בחינת ניהי בהיותם בשדה וק"ס ק"ו אל הכל אחיו ויהרגהו". כי ק"ו הוא ק"ו מסאבותא, בחינת זממת הפסופין והתאזות של העולם הזה, שמתגבר כנגד בחינת הכל, שהם הכלים דקדושה, שזהו בחינת הריגת ק"ו את הכל. וכל זה היה בהיותם בשדה, בחינת ניהי בהיותם בשדה וכו', כי שם התגברות החיצונים שיוגקו מפסופין רעים שמתגברין על ההכלים דקדושה. ועל כן בכניסת שבת עוסקים בתקוה זה של הטא ק"ו שהרג את הכל, כמבאר בפגזות, כי בשבת עולין ההכלים והנפשות דקדושה כנ"ל שזהו בחינת תוספת שבת, בחינת נפש ותרד שמתקבלין בשבת שגומשך מההכלים והפסופין טובים שמתגברין בשבת שהם בחינת נפשות טובים ומהם גומשך בחינת הנפש ותרד בשבת וכמו שם בהתורה הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל ביון ששבת וי אבדה נפש, שעקר הנפש ותרד בשבת מקבלין על ידי פסופין טובים, ענין שם.

ועל כן אז הוא תקוה הריגת ק"ו את הכל שפנים בזה. ועל כן מחמת שפנים ק"ו היה על ידי זרע פשתן, על כן פשתן מכחיש ארעא טובא ואינה חוזרת לכתה עד שבע שנים, כי צריכין להתנוגע שבעה שנים לברר האמונה בשלמות שעל ידי נשלמון הברכות כנ"ל כדי לתקן האדמה להוציאה מקלותיה שנתקללה על ידי הטא ק"ו ביותר, כמו שכתוב בפסוק שם. כי עקר שלמות האמונה נמשכת בבחינת שבע שנים, כי האמונה היא שביעית בחינת שבת שמשלים כל הששה ברכות כנ"ל שזהו בחינת שנת השמטה שהיא שנה השביעית, שהיא שבת לה'. ועל כן יעקב אבינו אמר, אעכרד שבע שנים ברחל וכו'. כי רחל - אישה יראת ה' - בחינת אמונה - בחינת תקוה הברית. שמתגדל הפגמים שהיה אז בעולם לא היה יעקב וכל לזכות לברר האמונה בשלמות כי אם בשבע שנים שהם בחינת שמטה, בחינת שבת. וכמו שאיתא בזהר הקדוש שהשבע שנים הם בבחינת שמטה, ענין שם. ועל כן מחמת שבפשתן נאחזו ביותר פנים הפסופין רעים, כי הוא קרפן ק"ו שהרג את הכל בשדה, על כן הוא מכחיש ארעא טובא ואינה חוזרת לכתה כי אם בשבע שנים דיקא שצריכין להתנוגע כל השבע שנים כדי לברר האמונה בשלמות על ידי שבע שנים דיקא וכנ"ל. והוא גם כן בחינת קורת השקמה שאינו חוזר ככתחלה עד שבע

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תעא

שנים, כי שקמים הם מין ארו וארו גזעו מחליף ועל פן הצדיק נמשל לארו, כמו שאומרים בקבלת שבת, בארו בלבגזון ישגה. ועקר בחינת גזעו מחליף הוא על ידי שלמות האמונה, פי אמונה היא בחינת פח הגודל וכח הצומח, (כמו שמבאר במקום אחר) פי על הרשעים הכופרים נאמר, יהיו פחציר גגות שקדמת שלף יבש וכו'. אבל בצדיקים המאמינים נאמר: צדיק בתמר ופרח בארו בלבגזון ישגה וכו'. אבל עקר בחינת גזעו מחליף הוא על ידי שבע שנים שבהם עקר ברור האמונה בשלמות ועל פן הארו שהוא האילן הנבחר שבו נמשלו הצדיקים שגזעם מחליף, על פן אין חוזר להיות כבתחלה עד שבעה שנים שבהם ברור האמונה בשלמות שעל ידי זה עקר גדול הגזע שתחליף ותחזר להיות כבתחלה כנ"ל. ועל פן המקבל שדה פחות משבע שנים לא יורענה פשתן ואין לו בקורת שקמה שהם ארזים פי במקום שצריכין ברור ותקון ביותר צריכין שבעה שנים שבהם ברור האמונה בשלמות וכנ"ל:

לד ועל פן רצה יצחק לברך את עשו על ידי שיצא השדה ויביא לו מטעמים לאכל, כמו שכתוב: "וצא השדה וצודה לי ציד וכו' והביאה לי ואכלה בעבור הברכה נפשי". פי עשו רמה את אביו עד שהיה סבור שאינו רשע ועל פן רצה יצחק לשלח את עשו השדה דוקא שיביא לו לאכל משם כדי

שיכניס השפע והאכילה מחוץ לפנים ועל ידי זה יהיה ראוי לקבל הברכות, פי באמת מי שהוא איש פשוט ומאמין בצדיקים ומחזיק אותם אזי לפעמים הוא מעלה גדולה מה שיצא לחוץ לשדה לעסק בעסקי מלאכה ומשא ומתן, פי כל פונתו אינו להיות איש שדה חס ושלום, רק הוא יוצא לפי שעה בשביל פרנסה כדי שיכניס השפע והפרנסה מחוץ לפנים על ידי שיתן להצדיק לאכל ואזי הוא ראוי לברכה בודאי, פי אי אפשר להכניס הפרנסה מחוץ לפנים פי אם על ידי בחינת ברית ושבת שהוא אמונה ואמונה היא מקור הברכות שמשלים כל הברכות וכו', כמו שמבאר שם. ועל פן סבר יצחק שעשו הוא בבחינה זאת ועל פן אמר לו, יצא השדה, שיצא רק לפי שעה. וצודה לי ציד, שכל פונתו יהיה רק בשביל אביו הצדיק כדי שיתן להצדיק לאכל, פי אכילת הצדיק הוא בבחינת לחם הפנים. ומו שיצא לחוץ ועוסק במשא ומתן ומביא להצדיק לאכל ומפרנס אותו בודאי אשרי לו והוא ראוי בודאי לכל הברכות, פי דוקא על ידי זה מכניס השפע מחוץ לפנים מאחר שמפרנס ומאכיל את הצדיק שאכילתו בבחינת לחם הפנים שעל ידי זה מכניסין השפע לפנים וכמו שמבאר שם:

וזה שאמר יצחק לעשו: "שא נא כליד תליד וקשתד", זה רמז על תקון הברית ואמונה שעל ידי זה מכניסין

השפעת מחוץ לפנים. כ'לך' זה בחינת
אמונה, כי אמונה הוא בחינת כלי
שמקבלת כל הברכות וכל ההשפעות
וכל האורות וההשגות אלקות, כי אי
אפשר לקבל שום השגה ושום ברכה
ושפע נשמות ורוחניות כי אם על ידי
אמונה שהוא בחינת מלכות, שהיא מדה
אחרונה, שהוא בחינת כלי פלגה מהכל
שרדף שם נמשכו כל השפעות והברכות
וכמו שמבאר בהתורה הנ"ל שאמונה
היא משלים כל הברכות, כי כלם נמשכו
על ידה, כי היא בחינת כלי מחזיק ברכה,
בחינת לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי
מחזיק ברכה אלא שלום ושלום הוא
בחינת אמונה, (כמו שמבאר במקום אחר, בהתורה ונב
בסימן כב) בחינת שבת שלום. וזה, שא נא
כלך. ודרשו רבותינו ז"ל, ברוך סניגד
ושחט יפה שלא תאכילני נבלה. כי
השחיטה היא בשביל העלאת הנפשות
מחי למדבר פדויע, כי יש כמה נפשות
מגלגלים בחיות ובהמות פדויע שצריכין
להעלותם ולבררם על ידי מצות שחיטה.
וכל גלגלי הנפשות נמשך מבחינת יש
הכל אשר געשה על הארץ המבאר
בהתורה הנ"ל שעל ידי הפסופין רעים
שמהם געשים נפשות רעים ומתגלגלים
וכו' עד שיכולין להחטיא חס ושלום,
וכשאין שבים בתשובה אזי מרחים
להתגלגל בחיות ובהמות כפי פגם
הפסופין והנפשות, וצריכין לבררם
ולתקנם על ידי השחיטה ומחמת שיצחק

סבר שעשו יכול להכניס השפעת מחוץ
לפנים, משדה לבית, שזה אי אפשר כי
אם על ידי תקון הברית ואמונה שעל ידי
זה הוא בעל נפש שעושה ומתקן נפשות
טובים שעל ידי זה מכניסין השפעת מחוץ
לפנים, כמו שמבאר שם, על פן הופיר לו
כל הבחינות האלה. וזהו: שא נא כלך,
ברך סניגד וכו', שהוא תקון השחיטה,
שהוא תקון הנפשות וכו'. וזהו: ברוך
סניגד ושחט יפה. כי צריכין שיהיה
הספין ששוחטין בו להעלות הנפש
שיהיה שלם בשלמות גדול בלי שום פגם
כל שהוא חס ושלום, כי שלמות הספין
של שחיטה אי אפשר כי אם על ידי
אמונה שהיא שלמות כל הדברים כנ"ל.
נמצא, ש'שא נא כלך' מרפז על שלמות
האמונה שהיא עקר הכלי המחזיק ברכה
שזהו בעצמו שלמות הספין של שחיטה
שעל ידי זה מעלין הנפשות וכו'. וזהו:
תלך וקשתך. זה בחינת תקון הברית
שכלול משני בחינות ברית עלאה וברית
תתאה, דיינו תקון הברית קדש ולמדן
באסור ותר ושניהם נקראים בלשון כלי
זון הרב וקשת, כי שמירת הברית נקרא
קשת בחינת קשת הברית. וכן נקרא
בלשון הרב וכו', כמו שכתוב: חר הרבך
על ירך גבור, כי שם עקר המלחמה
להיות גבור הפובש את יצרו וכן למדן
בהורה נקרא גם כן בלשון אחיות הרב
וכלי זון ללחם מלחמתה של תורה, כמו
שכתוב: "כלם אחוי הרב מלמדי

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תענ

מלחמה". מלחמתה של תורה. ועל פן אמר בלשון 'תלך', זה מרמז על בחינת למדן שצריך לברר כל דיני התורה לפשט ולברר כל הספקות והאבעיות. והו' תלך, שהוא בחינת הספקות והאבעיות שהם תלויים בספק שזהו עקר יגיעת הלמוד לברר כל הדברים התלויים בספק כדי שיברר כל דיני האסור והמותר וכו' על פרו':

ובקשה, הוא בחינת תקון הברית שנקרא קשת, הינו שיצחק רמז לו כל התקונים שצריכים כדי שיוכל להכניס השפע מחוץ לפנים, מושדה לבית שהם תקון הברית בשתי בחינות, שהם בחינת צדיק ולמדן ותקון האמונה שהוא שלמות כל הברכות שעל ידי כל זה עושים ומתקנים נפשות טובים שעל ידי זה זוכין שכינים השפע והפרנסה מחוץ לפנים כנ"ל, שזהו בחינת וצא השדה וצודה לי ציד והביאה לי ואכלה, שילך לשדה לחוץ כדי להביא פרנסה ואכילה להצדיק וכנ"ל. ואז היה בודאי ראוי לקבל הברכות שכלם ושלמים ונמשכים על ידי אמונה שתלויה בתקון הברית וכנ"ל. אבל באמת עשו היה רחוק מזה בתכלית, כי עשו היה איש שדה כמש שרה רק בחוץ ולא רצה לנכנס לפנים לתוך הקדשה כלל. ועל פן פתיב, וילך עשו השדה לצוד ציד, להביא אף מהגזל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. והו' שיצחק אמר לו, וצא השדה וכו'. ובעשו פתיב: וילך עשו

השדה. כי יצחק אמר לו צא השדה כאלו כל ישיבתו וקביעתו בפנים רק שיצא השדה לפי שעה ועל פן הזכיר לשון יציאה. אבל בעשו פתיב, וילך עשו השדה, לשון הליכה, כי באמת לא היתה נחשבת אצלו ליציאה כלל רק להליכה, כי שם בשדה עקר מקומו ועל פן הזכיר הפתח אצלו לשון הליכה ולא לשון יציאה, כי אינה נחשב אצלו ליציאה מאחר ששם מקומו, כי הוא חיבנוי כמש. ועל פן באמת לא קבל הברכות כי לא חפץ בברכה ותרחק ממנו. רק יעקב קבל הברכות כי היה איש תם וישב אהלים. איש תם' דוקא, כי זכה לאמונה שלמה שהוא בחינת איש תם, בחינת תמימות ושלמות, כי עקר שלמות כל הדברים וכל הברכות היא האמונה כנ"ל. ועל פן נאמר בעקב בעת שקבל הברכות, ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו וכו'. 'פריח שדה' דוקא, שהוא בחינת שדה דקדשה, בחינת שדה זו ערו, שהוא בחינת חקל תפוחין קדישין, שהוא בחינת קדשת שבת שמועלין אז מושדה לבית שכל זה הוא הפך השדה של עשו שרה איש שדה כי יעקב זכה לשמירת הברית ואמונה בחינת שבת שעל ידי זה זכה לקבל הברכות, כי זכה להכניס השפע מחוץ לפנים על פן נסמך מיד אחר "פריח שדה אשר ברכו ה'", ויתן לך האלקים מפל השמים וכו', שהם הברכות שקבל על ידי תקון השדה דוקא.

מתגרים בהכשרים ויראים תמימי הדרך
ההולכים בתורת ה' באמת העוסקים
בתפלה ומעשים טובים בבח ובכנות הלב
לשמים, והם עומדים בכל פעם וחולקים
עליהם בכמה מיני רדיפות וליצנות בלי
שעור. וזה בחינת עדת קרח, כי קרח היה
חכם ולמדן גדול ועקר הפגם שלו שרצה
להפריד בין למדן וצדיק כאלו עקר
המעלה הוא בחינת למדן לבד. וזהו
שאמרו, כי כל העדה פלם קדושים וכו'.
והרשו רבותינו ו"ל, פלם שמעו בסניי
אנכי ה' אלקיך וכו', הינו שאמרו מאחר
שפלם שמעו אנכי וכל עשרת הדברות
שהם כלל התורה אם בן אין למשה
ואהרן שום מעלה והתנשאות, כמו
שכתוב שם, ומדוע תתנשאו על קהל ה'.
וזה בחינת פגם הנ"ל ששמכו על הלמוד
לבד וכפרו בעקר האמת, כי עקר המעלה
וההתנשאות אמת של כל אהר מישראל
על חברו הוא רק על ידי מעשים טובים,
כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה.
וכמו שאמרו רבותינו ו"ל שלא יהא אדם
קורא ושונה ובעט ברבו ובאביו ובמי
שגדול ממנו וכו'. כי אם היו מאמינים
בהאמת שהעקר הוא קיום התורה לא
היו אויבים ומדוע תתנשאו וכו', כי היה
ראוי להם להבין האמת שמושה ואהרן
קדושים גבה מאד מאד והם משקעים
עדיו בתאות עולם הזה, כמו שאמרו
רבותינו ו"ל על פסוק את מחותות
החפאים וכו'. הם חטאו על נפשותם

כי פשוטין לתקן בחינת שדה להעלות
משדה לבית שזהו בחינת קבלת שבת,
בחינת לכה דודי נצא השדה, או זכין על
די זה דיקא לקבל כל הברכות שנגמשיכון
משבת אמונה שהיא מקור הברכה כנ"ל.
וכמוכא בכונות שבת שיש שדה דסטרא
אחרא ויש שדה דקדשה וכו', ענין שם:
לה על פי התורה אית לן בירא הנ"ל
ותפאר ענין קרח, כי מבאר שם
שצריכין לעבודת הבורא ותפוד להיות
צדיק ולמדן כי לא עם הארץ חסיד וכו'.
ולתפוד למדן בלא חסיד וצדיק בודאי אינו
בלום, כי לא זכה נעשית לו סם מות, כי
מצייר אותיות התורה לתפוד וכו', כמבאר
שם היטב, וזהו בחינת ארבעה שנגכסו
לפרדם וכו', ענין שם. מבאר שם שמו
שהוא רק למדן לבד ואינו חסיד וצדיק
כלל הוא בחינת אחר שקצין בנטיעות
וכו', ענין שם:

וזהו בחינת פגם קרח שהוא בחינת
המחלקת של המתנגדים על
הצדיקים והחסידים האמתיים שכל פתם
מחמת הלמוד שלהם שלמדו תורה.
קצתם לומדים בגמרא פרוש תוספות ויש
שלומידים גם קבלה וכתבים אבל
מעשיהם אינם בהגון ויש מהם מקלקלים
לגמרי רחמנא לצלן, ויש שאין יודעים
מקלקולם כל כך אבל על כל פנים הם
מתרשלים בעבודת ה' ואין מתפילים
בכונה וביגיעות, ורודפים אחר התבל של
מזון וכבוד והתנשאות וכיצא, והם

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תעה

וכו', אבל הם רצו להפריד בחינת למדן מצדיק פאלו העקר הוא למדן וכו', והוה: ויסק קרח. ותרגם אוגלוים: ואתפליג קרח, שחלק למדן מצדיק וכו"ל:

ועל בן אמר לו משה, קחו לכם מחותות וכו', שיקריבו קמרת. וכמו שפרש רש"י, הא לכם קמרת החביב מן הכל וכו', הינו שמושה אמר להם, הריני מראה לכם מי חביב לפני ה' ויתברך, פי לפי דעת קרח העקר הוא הלמוד והחכמה של התורה אף על פי שאינו מקימה כלל ולא עוד אלא שחולק על הצדיק האמת שהוא משה שנתן התורה וקמים את התורה בקדשה נפלאה, על בן אמר לו, הרי לך קמרת שחביב מן הכל ותפנסו בלכם להקמיר ונראה דבר מי יקום. פי קרח היה למדן והכם גדול גם בחכמות הקבלה וידע בודאי הסוד והפניה של קמרת ועל בן סמך על רב חכמתו לחלק על משה ואהרן ולבקש בהנה גדולה מאחר שגם הוא יודע פנית הקרבנות והקמרת, על בן אמר לו משה, עתה נראה האמת קחו לכם מחותות וכו', ואתה ואהרן איש מחתתו וכו' והנו בהן איש ושימו עליהן קמרת וכו' והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש. וקרח סמך על חכמתו ונתרצה לזה, פי סבר שקמרת שלו יתקבל מאחר שהוא חכם ולמדן כל כך וידע דין וכונות הקמרת כל כך, אבל משה התרה בהם ואמר להם שפס הפנות נתון בתוכו שבו נשרפו גרב ואביהוא

תתקן

לומר שראוי להם ללמוד קל וחמור מנרב ואביהוא שהיו צדיקים גדולים מאד, אף על פי בן מאחר שהקמירו קמרת שלא בזמנו נשרפו, פי גרב ואביהוא הם בחינת בן עזאי וכן זומא שזה הציץ ונפגע וזה הציץ ומת שאף על פי שהיו צדיקים גדולים אבל שגו קצת בשונכנסו לפרדם והציצו יותר מדיא ונענשו, שזהו בחינת פגם גרב ואביהוא, פי הם בחינה אחת פמוכא. ועל בן רמו להם משה שיזוהרו שלא יתענשו על ידי הקמרת דיקא, פי גם גרב ואביהוא שהיו צדיקים גדולים לא יצאו בשלום על ידי שפגמו בבחינת ארבעה שונכנסו לפרדם הנ"ל, מכל שכן וכל שכן אתם, והם לא שמעו וסמכו על חכמתם ופגמו הפגם של אחר שקלקל לגמרי וקצין בנטיעות, פי זהו בחינת הפגם של קרח ועדתו שהפרידו בחינת למדן מצדיק וסמכו על חכמת למודם, שזהו בחינת מקצין בנטיעות בחינת ואתפליג קרח כנ"ל. ועל בן היה ענשם שנשרפו על ידי אש הקמרת בעצמו שזהו בחינת לא זכה נעשית לו התורה סם מנות על ידי שמציר אותיות התורה להפך, פי התורה בחינת אש, כמו שכתוב: "הלאו כה דברי פאש". וכשפוזמין בה ומצירין האותיות להפך מתגבר תבערת אש מפוש, רחמנא לצלן, פי מראש יצאו והאש תאכלם:

ה

פי קמרת גבה מאד מאד וכמבאר בזהר כ' הקדוש ובדברי רבותינו ז"ל הרבה, פי

חושן משפט

דף קעג.

לית קרבנא חביבא קמיה קדשא בריה הוא
 כמו קמרת, אבל עקר תקון הקמרת הוא
 בשמקריבין אותו כראוי כדינו על ידי
 הפהו ואז הקמרת מכפר, כי קמרת מעלה
 כל הניצוצות הקדושים שעמקי הקלפות
 בידוע, ועל ידי זה עקר תקון התפלה
 שיכולין לצרף ולהרים כל הפושעי ישראל
 ולהחזירם בתשובה ושיכלל תפלתם
 ותעלה בתוך תפלת ישראל לרצון
 למעלה למעלה כמו שאמרו רבותינו ז"ל,
 כל תפלה שאין בה מתפלת פושעי
 ישראל וכו'. וראיה מקמרת שהיה בהם
 חלבנה וכו', כי התפלה בחינת ריח, כמו
 שמבאר במקום אחר והיא עולה למעלה
 על ידי ריח הקמרת וזה בחינת תבון
 תפילתי קמרת לפניך. אבל זה שפוגם
 בקמרת כי הוא יור ורצה להקטיר קמרת,
 זה בחינת קמרת תועבה היא לי. ועל כן
 אש התורה בעצמה המלבש בקמרת
 שרף אותם ונקם בהם, כי לא וכו' נעשית
 להם סם מות וכו"ל:

ועיין היטב בהתורה הנ"ל מובן שם
 שתקון הלמךן שלומד תורה הוא
 על ידי תפלה על ידי שמשתדל שיהיה
 לו פסופין טובים וכו' ומוציא אותם
 בפיו בתפלה ותתנה וכו' שעל ידי זה
 מציר אותיות התורה שלומד לטוב וכו'
 ותפלה היא בחינת קמרת כנ"ל, והם
 רצו להקטיר קמרת על ידי בחינת למךן
 לבר כנ"ל, על כן נשרפו על ידי
 הקמרת וכו"ל:

וזה בחינת בליעת קרח בתוך הארץ, כי
 מבאר שם בהתורה הנ"ל
 שהאותיות הם בחינת גוף והקדוה הם
 בחינת נפש והקדוה נעשים על ידי
 פסופים טובים וכו' שעל ידי זה מצירים
 האותיות לטוב. וקרח פגם בזה כנ"ל ועל
 כן נבלע קרח בתוך הארץ בחייו, כי ארץ
 ושמים הם בחינת גוף ונפש, כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל, יקרא אל השמים מעל, זה
 הנשמה. ואל הארץ, זה הגוף. שגוהו
 בחינת אותיות ונקדוה, שגוהו בחינת
 למךן וחסיד אמתי, כמובן כל זה בהתורה
 הנ"ל. וכל עבודת האדם בזה העולם
 לטוב הגוף לגבי הנפש שהגוף יעשה
 רצון הנפש הקדושה, כי כל חיות רק
 מהנפש הקדושה וכן נכללים האותיות
 בהנקדוה וכו', כמו שמבאר שם. וכן
 צריך שיתבטל הלמךן נגד החסיד שהוא
 הצדיק האמת וכו"ל ואזי נכלל ארץ
 בשמים, שהם בחינת גוף ונפש. אבל קרח
 שרצה להגביר חס ושלום, בחינת הלמךן
 על הצדיק וכו"ל, על כן היה עגשו מדה
 במדה שהתגברה עליו הארץ ופתחה פיה
 ובלעה אותו בחייו להורות כי פגם בזה
 כי נתן כח בארץ, שהוא בחינת גוף
 שתתגבר עליו ותכלע אותו בחייו על ידי
 שציר אותיות התורה לרע על שאמר
 שעקר הוא הלמוד בלי צדקות וחסידות
 וכו"ל. וזהו: ותפתח הארץ את פיה
 ותבלע וכו'. כי נתן פה להארץ לרעתו
 לכלע אותו על ידי שציר אותיות דברי

לקוטי הלכות

הלכות אמנו ד

חושן משפט תעו

התורה לרעה כפי תאות גופו שעל ידי זה נמשכו צרופי האותיות לרעה והגבירו בחינת גוף שהוא בחינת ארץ עד שהיה פה ממש להארץ לבלע אותו, כי מהפה יוצאים הדבורים והוא המשיך דבורי התורה לבחינת גוף בחינת ארץ, על פן נענש במה שפגם:

וזה שאמרו במדרש רבה פרשת קרח, רבי יהודה בן בבא אומר: ערת קרח עתידה לעלות, פתיב, ויאבדו מתוך הקהל. בדרו הוא אומר, תעיתי בשה אבד פקש עבדך וכו'. מה אבדה שנאמר בדרו עתידה להתפקש, אף כאן אבדה העתידה להתפקש וכו', הינו שעקר תקוון קרח ועדתו הוא על ידי זה בעצמו על ידי בחינת דוד המלך שיסד ספר תהלים ועל ידי כל הנלויים אליו והולכים בדרךיו ועוסקים בספר תהלים ובתחנות ובקשות הרבה ובשיחות והתבודדות הרבה בינם לבין קונם וצועקים בכל פעם תעיתי בשה אבד וכו'. כי כל מי שחם על נפשו יבין בעצמו כמה צריך לצעק תעיתי בשה אבד, אם דוד המלך שהיה צדיק כזה צעק תעיתי בשה אבד, מפל שפן וכל שפן אסף אלפי רובי רבבות קל וחמר כמה וכמה אנו צריכין לצעק צעקות כאלה וכאלה אולי ונבל למצא עצמנו וכו'. ומו שהולך בדרך זה הוא מתפון פגם קרח שפגמו בזה, כי הם חלקו

על כסופין טובים הנ"ל שהוא בחינת הדרך של תפלה והתבודדות שזהו עקר שלמות הצדיק האמת, על פן על ידי בחינת תעיתי בשה אבד, הינו על ידי בחינת דוד והנלויים אליו העוסקים בזה לבקש מה' יתברך שיבקש אותם וישיב אבדתם וכו' שהם זוכים בודאי להתפקש, כמו שאמרו במדרש שאבדה הנאמר בדרו עתידה להתפקש על ידי זה, גם בחינת ערת קרח שנאמר עליהם, ויאבדו מתוך הקהל, כי הרבה הרבה אנשים נאבדים משני עולמות על ידי שאוהזים במחלקת על הכשרים הנ"ל, כי בכל מקום שיש מחלקת יש שם ניצוצי קרח דתו ואבדים פמוכא. אבל אף על פי כן סוף כל סוף הם עתידים להתפקש על ידי עבודתם של אלו הכשרים ויקא העוסקים בתהלים והתבודדות וכו' וצועקים בכל פעם תעיתי בשה אבד וכו' שעל ידי זה הם בודאי עתידים להתפקש וגם יעלו כל החולקים והרחוקים כי ישובו המה אלינו ואנחנו לא נשוב אליהם כי אמת ה' לעולם:

ועלן בהלכות ברפת הודאה הלכה ה
אות ח מבאר שם מעין זה, אך אי
אפשר לבית המדרש בלא חדושי.

הלכות אמנים הלכה ה' בהלכות
פקדון הלכה ה' אות ט"ו:

הלכות שוחר

הלכה א' נכלל בהלכות פקדון
הלכה א' ובהלכות אמנין הלכה
א' אות ד':

הלכות שוחר

הלכה ב

השוחר דינו כשומר שכר שחייב בגנבה
ואברה ופטור באונסין:

א על פי המאמר המתחיל 'תקעו בחדש
שוחר' - להמשיך שלום בעולם'

בספר לקוטי מוהר"ן הראשון סימן י"ה
ע"ז שם כל המאמר מתחלתו לסופו:

ובקצור, פי מי שרוצה להמשיך שלום
בעולם צריך להעלות את
הכבוד לשמשו, דהינו ליראה וכו' ואי
אפשר להעלות את הכבוד פי אם על ידי
תורת חסד, דהינו על ידי שמלמדון
לאחרים ומחזירים אותם בתשובה ועושין
בעלי תשובה וגרים על ידי זה עקר עליות
הכבוד וכו'. ואי אפשר לעררם בתשובה
פי אם על ידי התורה, פי על ידי התורה
מעוררין וזוגי הנפשות ששרשם במחשבה
תחלה וכו' ועל ידי זה נעשין בעלי
תשובה וגרים וכו' ועל ידי זה עולה
הכבוד לשמש היראה ועל ידי היראה
נעשה שלום הפרטי בין הגוף והנפש ועל

ידי השלום הפרטי יכולין להתפלל וכו'
ועל ידי התפלה נעשה השלום הכללי
שלום ככל העולמות ואזי כל הפריות
מרחמין אחד על חברו כמו שיהיה
לעתיד שיהיה השלום המפלא בעולם,
כמו שכתוב: וגר זאב עם כבש וגמר עם
גדי וכו' לא ירעו ולא ישחיתו וכו', ענין
שם כל זה היטב. ואיתא שם על מאמר
רבה בר בר חנא שקליתא לסלתאי
ואנחתא בכותא דרקינ, פי אפלו
התפלות המפרשים בתפלה לצורך הגוף,
כגון רפאנו וגרד עלינו וכו' צריך לבנו
בהם גם כן רק עבור צרכי הנשמה, דהינו
על פרנסת הנשמה ורפואתה וכו', ענין
שם כל זה היטב היטב:

ב והנה עקר השמירה מן התקות הוא
על ידי שממשיכין שלום
בעולם, פי על ידי זה נשמרין מפל
התקות כמו שיהיה לעתיד שאז יהיה
השלום המפלא בעולם ואז יתבטלו כל
התקות שבעולם, כמו שכתוב (ישעיה יא),
"וגר זאב עם כבש וכו' לא ירעו ולא
ישחיתו", פי אפלו בין בהמות וחיות
רעות יהיה שלום ולא יזיקו זה את זה
כלל, פי כל התקות הם באים מפעם
ומחלקת ומשם נמשכין כל מיני תקות
שבעולם, אבל על ידי שלום מתבטלין כל
התקות נמצא שכל השומרים צריכין
להמשיך שלום בעולם כדי שיתבטלו כל
מיני תקות הבאים מפעם ומחלקת הפך
השלום, פי עקר אחיות הסמרא אחרא

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ב

חושן משפט תעמ

שמשם באין כל מיני הזקות הוא מבחינת מחלקת וכעס שהם בחינת דינים. אבל על ידי שלום בחינת רחמים שכל אחד מרחם על חברו נתבטל אחיות הסמךרא אחרא ונתבטלין כל מיני הזקות הנמשכין מהם. ולהמשיך שלום הוא על ידי העלאת הפבור לשרשו לבחינת יראה וזה נעשה על ידי תורת חסד על ידי זיווג הנפשות במחשבה תחלה שעל ידי זה ממשכין נפשות הפעלי תשובה והגרים וכו' ונתעלה פבורו ותברך על ידי זה עין שם. וזה עקר בחינת השמירה להעלות הפבור לשרשו כמו יעקב שהיה שומר שכל השומרים נלמדוין ממנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמוא בשלחן ערוך. וכל פנות יעקב אבינו בעת שמירתו צאן לבן היה בשביל העלאת הפבור לשרשו על ידי המשכת נפשות ישראל והגרים. כי באמת בכל החפצים וכל העשירות של האדם יש בהם בחינת ניצוצי הפבור, כי העשירות הוא בחינת פבור, בחינת מלכות ובשביל זה רבי מקבד עשירים, כי שם שרש העשירות בבחינת פבור וכמוכן בדברי רבנו ז"ל במקומות אחרים, כי העשירות הוא שרש הנפש בבחינת ואליו הוא נושא את נפשו, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן סח) כי העשירות הוא בבחינת פבור ששם עקר שרשי הנפשות, בבחינת בסדרם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד פבורי, כמו שכתב כל זה רבנו ז"ל במקום אחר. וזה שאמר

בעשירות של יעקב אבינו, ומאשר לאבינו עשה את כל הפבור הזה, כי העשירות הוא בחינת פבור פנ"ל. כי יעקב כל השתדלותו בבית לבן בעת שמירת צאנו היה בשביל העלאת הפבור לשרשו להעלות פבור דקדשה מזילותא דגלותא על ידי המשכת נפשות ישראל והגרים, כי על ידי שמירת הצאן וזה שזיווגו לו שם רחל ולאח שהם שרש נפשות ישראל ומהם נולדו לו שבטי ישראל נמצא שהמשיך שם בבית לבן נפשות ישראל. גם המשיך נפשות גרים, כי כל האבות היו מגדרי גרים, כמו שכתב רבנו ז"ל (סימן רכה) וכמוא במדרש (בראשית רבה פרק פד) וכל זה עסק יעקב בעת שמירתו את צאן לבן, כי השתדל להמשיך שלום בעולם שעל ידי זה עקר השמירה:

וזה בחינת ויבא יעקב שלם בעת שובו מבית לבן, כי וזה להמשיך שלום, כי זה עקר השמירה פנ"ל. והמשכת השלום הוא על ידי עליית הפבור וכו' על ידי תורת חסד וכו' פנ"ל, כי יעקב אבינו הוא בעצמו בחינת התורה, כמובא. וכמו שכתוב (דברים לו): תורה צוה לנו משה וכו' קהלת יעקב. ועל פן הוא עקר שרש נפשות ישראל שיצאו ממנו, כי שרש נפשות ישראל הוא בתורה בחינת יעקב פנ"ל. ועל פן יעקב אבינו שהוא בחינת התורה היה וכל לזוג הנפשות ששרשם במחשבה תחלה ועל ידי זה המשיך גם למטה נפשות ישראל והגרים ועל ידי זה

נתעלה הכבוד ל'שרשו כנ"ל. כי המשכת גפשות ישראל על ידי יעקב, דהיינו מה שהוליד שבטיו זה זה גם בן בחינת בעלי תשובה, כי מתחלה היו במקום שהיו מחמא אדם הראשון ויעקב אבינו החזירים אל מקומם והמשיכם בקדושה למטה, וזה גם בן בחינת בעלי תשובה. וכל זה עשה בעת שמירתו צאן לכן, כי הכבוד שהוא בחינת עשירות היה ביולותא דגלותא אצל לכן הארמו ושם היו כל גפשות בית ישראל שיצאו מבנותיו, כי שרש הנפשות בעשירות כנ"ל. והיה משתדל יעקב להעלות הכבוד ל'שרשו ועל ידי זה זכה שם לעשירות גדול בחינת כבוד, כמו שכתוב: ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה. 'הכבוד הזה' דיקא, כי העלה את הכבוד ל'שרשו, כי המשיך שם גפשות ישראל וגרים כנ"ל ועל ידי זה המשיך שלום שנה עקר השמירה כנ"ל:

ג וכל השומרים גלמדין מעקב כנ"ל ועקר השמירה הוא על ידי המשכת השלום כנ"ל. וזה שכל הארבעה שומרים חכים שבועה ואפלו על מענת ספק מה שאין בן בכל הדינים שבתורה שאין שום שבועה דאורייתא על מענת ספק כי אם בארבעה שומרים לבד, כי השבועה הוא בחינת תורה, כי התורה נתנה באלה ובשבועה, כי שבועה בחינת שבועה, בחינת כלליות השבע מדות. וזה בחינת התורה שכלולה מכל המדות וזה בחינת שבועה בנקיטת חפץ, כי השבועה

הוא בחינת תורה כנ"ל. וזה בחינת שבועת התורה המפולת על השומרים ותקף שנעשה שומר מפל עליו שבועת התורה, כי על ידי שבועת התורה המפולת עליו שהיא בחינת תורה על ידי זה דיקא יכול לשמר, דהיינו להמשיך שלום בעולם שעל ידי זה עקר השמירה, כי על ידי התורה על ידי זה יכולין להעלות הכבוד ל'שרשו כנ"ל ועל ידי זה ממשיכין שלום שנה עקר השמירה ועל ידי דיני התורה המלכשין בארבעה שומרים ועל ידי שבועת התורה המפולת עליהם נמצא שהשמירה מקשר לתורה ועל ידי זה דיקא יכולין לשמר, כי על ידי התורה מעלין הכבוד וממשיכין שלום שנה עקר השמירה כנ"ל, כי גם עקר השמירה בעצמה הוא בבחינת העלאת הכבוד, כי כמון ישראל יקר מאד וצריכין לשמר כי הוא בחינת כבוד בחינת שרש הנפשות כנ"ל וצריכין לשמר מאד מפל מיני הזק וקששומרון כמון ישראל מהזקות, דהיינו מהסתרא אחרא שמשם באין כל ההזקות זה בחינת עליות הכבוד שמשעלין ניצוצי הכבוד המלכשין בעשירות ל'שרשו על ידי ששומרין אותו על פי דיני התורה מפל הזק ונגז שלא יתאחו בו הסטרא אחרא חס ושלום, ויפגם את בחינת הכבוד חס ושלום, שהוא בחינת עשירות כנ"ל. ועל ידי זה בעצמו נצולין מפל ההזקות, כי על ידי עליות הכבוד ממשיכין שלום שעל ידי זה

לקוטי הלכות

הלכות שו"כ ב

חושן משפט תפא

נתפסלוין כל מיני הו"ק כמו ש'יהיה
לעתיד כ"ה:

ד וזה בחינת החלוק שיש בין שואל
לשוכר, כי שואל חייב אפלו
באונסין אבל שוכר חייב בגנבה ואבדה
ופטור באונסין, כי עקר הוא השלום ויש
בחינת שלום הפרטי בחינת שלום
בעצמיו בין הנפיש והגוף. ויש שלום
הכללי שלום בכל העולמות וזה השלום
הכללי נעשה על ידי התפלה, כמבאר
שם כל זה במאמר הנ"ל ואיתא שם
שאפלו הפקשות המפרשין בתפלה שהם
לצורך הגוף צריך לכוון בהם גם כן לצורך
הנפיש, ע"ן שם כמו שמבאר שם על
מאמר רבה בר בר חנא שקליתא לסלתאי
ואנחתיה בכותא דרקייע, ע"ן שם.
ולכאורה אין לזה שכיבות וקשר אל
המאמר המדבר שם מענין השלום הכללי
הנעשה על ידי התפלה, כי המאמר
מקשר היטב בלא ענין זה וזה נראה פענין
כפני עצמו, אך באמת עקר השלום
הכללי נעשה על ידי זה דיקא. על ידי
שמכבלין את הגוף לגמרי עד שאפלו
הפקשות שהם לצורך הגוף יכוון הכל
לצורך הנפיש כ"ל וזה בחינת בטול
שמכבול את עצמו לגמרי ואין כשנתבטל
ונכלל בשרשו בו ויתברך א"י יכול
להמשיך שלום הכללי שלום בכל
העולמות כי ה' ויתברך ברוך הוא כפיכחול,
הוא בחינת שלום, כמו שכתוב: ה'
שלום. וכשנכלל בו ממשוך שלום ממנו

יתברך לכל העולמות וזה בחינת שלום
הכללי, כי הגוף הוא בחינת צמצום ודין
ומשם נשתלשלין ונאחזין כל הדינים
שהם בחינת מחלקת וכעס הפך השלום,
אבל כשמכבול את הגוף לגמרי עד שאינו
משגיח כלל על צרכי הגוף ונכלל בו
יתברך א"י הוא מכבול כל הצמצומים וכל
הדינים ואין נמשך שלום ורחמנות בכל
העולמות. והנה בין בני אדם יש גם כן
בחינת שלום הפרטי ושלום הכללי, כי
כשאחד מתנהג ב"שר עם חברו ואינו
גוזל ואינו עושה לו עולה זה בחינת
שלום הפרטי שמתנהג עם חברו בשלום
ואינו נכנס לתוך גבולו וזה בחינת השלום
הפרטי שיש בין הנפיש והגוף, כי
כשהאדם עושה חס ושלום, איזה חטא
ומכילא תאות גופו יותר מתאות נפשו
הקדושה זה בחינת מחלקת בחינת אין
שלום בעצמו וכו', כי הגוף גוזל את
הנפיש וחולק עם הנפיש ועושקו הנם. אבל
כשאדם נשמר מכל חטא ועון ומתנהג
על פי התורה א"י יש שלום בין הגוף
והנפיש ואף על פי שעושה גם רצון גופו
קצת בדרים ההכרחים המתירים על פי
התורה, אף על פי כן זה בחינת שלום
הפרטי שיש שלום בין הנפיש והגוף. שאין
אחד גוזל את חברו ואינו עושה עמו
מריבה רק מתנהגין בשלום כראוי לכל
אחד על פי התורה:

אבל כשהגוף מבטל את עצמו לגמרי
לגבי הנפיש עד שאפלו התפלות

ואינו גוזל ואינו עושה עמו מריבה ומחלקת רק כל אחד אוחז בשלו זה בחינת שלום הפרטי, אבל כשאחד מותר לגבי חברו ומותר משלו לחברו נמצא שמבטל עצמו לגבי חברו זה בחינת שלום הכללי, פי אינו מתנהג בצמצום נגד חברו אפלו בדבר שהוא שלו רק מותר משלו לחברו, נמצא שמבטל בחינת הצמצום, וזה בחינת שלום הכללי, וזהו מעלת ותרן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: ותרן במקמוני הייתי. וזה בחינת צדקה שזאתו משלו לגבי מתנת חנם וצריך להרבות בצדקה יותר מהחייב כדי לבטל כל הצמצומים והדינים ולזכות לשלום הכללי בבחינת מרבה צדקה מרבה שלום, מרבה שלום דיקא בחינת שלום הכללי שנתרבה השלום בכל העולמות:

וזהו החלוק שבין שואל לשוכר, פי המשאיל לחברו בחנם וכל ההנאה של השואל זהו בחינת ותור שמותר לחברו ומשאיל לו בחנם וזה בחינת שלום הכללי כנ"ל ועל פני השואל חיב אפלו באונסין, פי על ידי שלום הכללי נתבטלים כל מיני הנזקות שבועלים כנ"ל ואפלו אונסין התאין על ידי חיות רעות ולקטים הכל נתבטל על ידי שלום הכללי שנמשך השלום בכל העולמות וכל הכריות מרחמין זה על זה, כמו שכתב רבנו ז"ל על פסוק: ורחמיו על כל מעשיו, עין שם. אבל שוכר זה בחינת שלום הפרטי, פי אינו מותר נגדו רק

שהם לצדק הגוף ודאי דבר המתיר על פי התורה להתפלל עבור צרכי הגוף ואדרבא, הוא מצות עשה להתפלל על כל מה שיהסר לו, ואף על פי כן הוא מבטל הכל ומבטל את גופו לגמרי אפלו בדבר המניע לו ומתיר לו הוא מבטל הכל, ואפלו התפלות שהם לצדק הגוף הוא מכונן הכל רק עבור הנפש. וזה בחינת רבוי השלום שכל כך אוהב את הנפש ויש לו שלום עם הנפש כל כך עד שמבטל עצמו לגמרי כנגד הנפש ואין נכלל בו יתברך לגמרי וממשך שלום הכללי וכו' כנ"ל, פי כל זמן שיש שלום הפרטי נמצא שיש עדין איזה צמצום מאחר שהגוף חפץ את שלו אף על פי שמיניע לו ומתיר לו אף על פי כן מאחר שאינו מבטל עצמו וחפץ בשלו זה בחינת צמצום. אבל כשהגוף מבטל את עצמו לגמרי כנ"ל נמצא שנתבטלין כל הצמצומים ואין נמשך שלום הכללי, פי כל מיני מחלקת נמשכין מבחינת צמצום ודין, אבל כשנתבטלין כל הצמצומים על ידי שמבטל את עצמו לגמרי כנ"ל אז נתבטל כל מיני מחלקת וכעם נמשך שלום הכללי כנ"ל. וכמו כן בין אדם לחברו, פי כמו שצריכין לבטל את עצמו לפני ה' ויתברך, כמו כן צריך כל אחד לבטל את עצמו לפני חברו כדי שיהיה כל אחד נכלל בחברו, פי אוריתא וישראל וקדשא ברוך הוא פלא חד, וכשאחד מתנהג עם חברו בדת וכדין

לקוטי הלכות

הלכות שו"כ ב

חושן משפט תפג

משכיר לו בעד מעות שכירותו וזה בחינת שלום הפרטי וכנ"ל ועל פן אינו חיב באונסין רק בגנבה ואבדה, כי עקר גנבה ואבדה באים מפגם הדעת, כמו שמבאר לעיל, כי עקר הגנבה בלילה בעת השנה, כמו שכתוב: ובלילה יהי כגנב. הינו בעת הסתלקות הדעת, וכן האבדה הוא על ידי הפסח הדעת נמצא שגנבה ואבדה באין מפגם הדעת. ושלום הוא בחינת דעת, כי עקר השלום תלוי בדעת, כמו שכתב רבנו ז"ל בכמה מקומות. וכשיש שלום הפרטי זה בחינת שלמות הדעת שנתחמקן הדעת ונשלם מבחינת פגם וחסרון הדעת ואזי נתפטר הגנבה ואבדה הבאין מפגם והסתלקות הדעת כנ"ל. אבל האונסין הם באים אפלו ביום אפלו בשדעתו שלמה. ואין נתפסלין כי אם על ידי רבוי השלום רבוי הדעת כמו שיתיה לעתיד, כמו שכתוב: ומלאה הארץ דעה פמים וכו'. שאז יהיה השלום המפלא בחינת ותר ואב עם כבש וכו', שזהו בחינת שלום הכללי ואז נתפסלין כל האונסין וכל ההזקות שבעולם וכנ"ל. ועל פן השואל חיב אפלו באונסין, כי מאחר שחברו ותר נגדו והשאיל לו בחנם שזהו בחינת שלום הכללי שעל ידי זה נתפסלין כל האונסין, על פן השואל חיב באונסין, כי בודאי האנס מצד השואל ובגירא דיליה, כי מצד המשאיל אין שום הזק ונוק מאחר שותר

נגדו שזהו בחינת שלום הכללי. אבל שו"כר, שזהו בחינת שלום הפרטי, שעל ידי זה אין יכולין להשמר פי אם מגנבה ואבדה התלוי בחסרון הדעת אבל לא מאונסין כנ"ל. ועל פן השו"כר חיב בגנבה ואבדה ופטור באונסין, כי מאונסין אינו יכול לשמור, כי מה לעשות כנגד האנס כי אם על ידי בחינת שלום הכללי שעל ידי זה נצולין מקל האונסין, כי נתפסלין כל מיני הזק כמו שיתיה לעתיד כנ"ל וזהו רק במשאיל לחברו שהוא בחינת ותר שזהו בחינת שלום הכללי כנ"ל, אבל השו"כר שהוא בבחינת שלום הפרטי אינו יכול לשמור מאנס ועל פן השו"כר פטור מאונסין כנ"ל:

ה וזה בחינת ברפת פהנים. 'ברכך ה' במונו' ו'שמך' מן המזיקין (כסו) שאמרו רבותינו ז"ל זה נעשה על ידי השלום. שזהו עקר ברפת פהנים שמברכין אצל שים שלום ומסמין וישם לך שלום. כי עקר השמירה על ידי השלום כנ"ל וזה נמשך על ידי התורה. וזה בחינת 'אר ה' פניו אליך', בחינת אור הפנים שהוא בחינת התורה, כמו שכתוב: כי באור פניך נתמ' לנו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וכו'. בחינת תורת חסד ועל ידי אור הפנים בחינת התורה על ידי זה מעלין הכבוד וזה בחינת ויחנך בחינת חן וכבוד ותן ה' וכו' ועל ידי זה ישא ה' וכו' וישם לך שלום בחינת להמשיך שלום על

חושן משפט

ה'לק"ה ג

פ"ח

השו"כ את הפרה והשאלה לאחר
ונאנסה, ישלם השואל

לכעלים, ומבאר הפעם בפושנה: ציד
הלה עושה סחורה בפרתו של חברו?:

א על פי התורה 'ויהי מקין' המדבר
משמירת הזכרון בלקוטי
הראשון סימן ג"ד, ע"ש כל התורה
מראשו לסופו:

והכלל כי צריכין לשמור מאד את
הזכרון, דהיינו לאדבקא

מחשבתא בעלמא דאתי לזכר תמיד
במחשבתו את עולם הנצחי שהוא עולם
הבא, ולא יכל לשכחה שהוא מיתת הלב
שלא ישכח את עולם הבא כל ימי חייו.

ושמירת הזכרון הוא בכלל ובפרט וכו',
ע"ש שם מה שמבאר על פסוק ה' אלמין
גדלת מאד וכו'. ואצל המון עם נעשה כל

זה ממילא על ידי שנה וציצית ותפלין
וקריאת שמע ותפלה ומשא ומתן, ע"ש
שם. ומבאר שם שעל ידי כל המשא

ומתן נעשה יחוד צדיק ונגסת ישראל
שהוא בחינת נוטה שמים פיריעה, פי
בכל הדברים יש ניצוצות הקדושים ועל
ידי המשא ומתן נהחפרין ונתעלין

הניצוצות כפי חלקי הנפש רוח נשמה
שיש לכל אחד ועל ידי זה נעשה יחוד
צדיק ונגסת ישראל, ע"ש שם היטב.
ולשמור הזכרון צריכין לשמור עצמו מרע
ע"ש וכו' וגם צריכין לשמור עצמו מכל

ידי הנ"ל ועל ידי זה נמשך השמירה
בחינת יברכה ה' וישמרך, פי עקר
השמירה על ידי השלום כנ"ל:

פי הפהנים הם בחינת חסד ועקר
התורה הוא אצלם, כמו שכתוב

(דברים 5), יורו משפטיו ליעקב ותורתך
לישראל. וזה בחינת תורת חסד, פי הפהן
הוא איש החסד ועל כן הרב שמלמד
תורתו לאחרים שזהו בחינת תורת חסד,
כמו שמבאר במאמר הנ"ל הוא נקרא
כהן, כמו שכתוב: 'כי שפתי כהן ישמרו
דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה'
צבאות וכו'', (כמו שאמרו רבותינו ז"ל מועד קמן דף

י' פי הפהן הוא בבחינת תורת חסד כנ"ל
ועל ידי תורת חסד מעלין את הכבוד
כנ"ל ועל כן עקר הכבוד אצל הפהנים,
כמו שכתוב: "וקדשתו", לפתח ראשון

ולכבוד ראשון. פי לפהנים מגיע כל הכבוד
דקדשה, פי הם מעלין את הכבוד על ידי
תורת חסד כנ"ל ועל כן הם יכולין
להקשיף שלום כנ"ל. ועל כן הפהן הוא

בבחינת שלום, כמו שכתוב הנני נתן לו
את בריתי שלום והיתה לו כו' ברית
כהנת עולם ועל כן הם מכריזין את
ישראל בשלום, פי הם ממשיכין שלום

בעולם וזה עקר ברפת פהנים אצל שים
שלום בחינת וישם קד שלום. ועל ידי זה
ממשיכין שמירה על ידי השלום בחינת
יברכה ה' וישמרך על ידי השלום כנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

לקוטי הלכות

הלכות שו"כ ג

חושן משפט תפח

המדרמה שהוא בחינת פרעה וכו' וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב פי עקר השמירה של האדם והפציון שיהיו נשמרין מפל הזקות הוא על ידי שמירת הזכרון שהוא לאדבוקא מחשבתא בעלמא דאיתי, דהינו לזכר המיד בה' ותברך שנהו עקר בחינת עלמא דאיתי שאו תגלה אלקותו לכל באי עולם, כמבאר בפסוקים רבים וכמבאר בהתורה הנ"ל. שצריכין לזכר בעלמא דאיתי בכלל ובפרט. בכלל הוא לזכר בכל יום ויום תכף בהקיצו משנתו וזכר בעלמא דאיתי שיש עוד עולם שעתיד לבא שהוא העקר ולא ישבח ומעשה עצמו חס ושלום, שזה העולם הוא עקר חס ושלום. ואחר כך צריך להמשיך זה הזכרון בפרט, דהינו להסתפל ולהבין בכל המחשבות ודבורים ונעשיות שה' ותברך מזמין לו בכל יום להבין מהם רמזותיו ותברך להתקשר לעבודתו ותברך כי ה' ותברך מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית ומזמין לכל אחד ואחד מהשבעה דבור ומעשה בכל יום לפי הזמן והמקום והאדם, ומרמז לו בהם רמזים לקרבו לעבודתו ותברך וכו', ענין שם. וצריך האדם להגדיל דעתו ולהבין אלו הרמזים בחינת לאדבוקא מחשבתא בעלמא דאיתי שאו תגלה אלקותו המלבש בכל דבר. ועל פן על ידי ששמרין את הזכרון הזה על ידי זה נשמרין מפל מיני הזקות שעלולם, כי

עקר השמירה הוא רק מה' ותברך, כמו שכתוב (תהלים קכז): "אם ה' לא ישמר עיר שאו שקד שומר". וכמו שכתוב (שם קכא) ה' שמרד וכו', וכמבאר כבר כמה פעמים ועל פן כשזכור בה' ותברך וממשיך אלקותו בכל דבר על ידי זה נשמר הדבר מפל רע, כמו שכתוב ה' ישמרד מפל רע. פי בכל מקום שה' ותברך נמצא שם, שם כל הברכות וכל טוב ונשמרין מפל רע ועקר המושבת אלקותו ותברך בכל דבר הוא על ידי הזכרון הנ"ל על ידי שזכרין שה' ותברך בכל דבר. פי באמת ה' ותברך בכל מקום ובכל דבר רק כשאין זכרין אותו חס ושלום, אזי הוא גם פן מתעלם ומסתיר פניו, בבחינת "ואנכי הסתר אסתיר" (דברים לא) ואני יש אחיזה ושלטה להקלפות ומזיקי עלמא חס ושלום מחמת שאלקותו נעלם ונסתר שם. אבל תכף כשזכרין אותו ותברך דהינו שמאמינן ויודעין שאלקותו ותברך מלבש שם אזי תכף נתגלה אלקותו ותברך וישנתגלה אלקותו ותברך שם אזי נמשך כל הברכות וכל טוב ונשמרין מפל רע בבחינת בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיד, אזכיר דיקא שתכף כשזכרין את שמו ותברך שמלבש שם נמשך תכף ברכה בחינת אבוא אליך וברכתיד, וכשה' ותברך מברכו הוא נשמר מפל הזקות, כמו שכתוב וברך ה' וישמרד כמו שדרשו רבותינו ז"ל: בשור ודם גותן מתנה לחברו ואינו יכול לשמרו

קמ"ב

חושן משפט

ומתן על ידי זה נמשכין כל ההשפעות והברכות ונשמר מפל הנקות כנ"ל וזהו בחינת יוסף הצדיק שנאמר בו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח כי יוסף הוא השליט הוא המושביר לכל עם הארץ (בראשית כב) כי יוסף הוא הצדיק שעקר היחוד על ידו כי הוא בחינת שמירת הוּכְרוֹן שהוא ממשד על ידי זה כל ההשפעות והברכה והשמירה כנ"ל, וזהו בחינת בן פרת יוסף בן פרת עלי עון, פרת לשון פרו ורבו, כמו שפרש רש"י, בחינת יחוד שעל ידו נפרין ונתברכין ונשפעין כל הדברים שבעולם כנ"ל ונשמרין מפל רע כנ"ל:

ג נמצא שעקר שמירת התפצים של כל אחד הוא כפי שמירת הוּכְרוֹן שהוא בחינת יוסף, בחינת בן פרת יוסף, שעל ידו נתיחד בחינת צדיק וכןסת ישראל, שעל ידי זה כל הברכות והשמירה כנ"ל. וזה מרמז במשנה: השוכר את הפרה והשואלה לאחר ונאנסה ישלם לבעלים, כמו שאמר רבי יהודה כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חברו, בפרתו דקא, בחינת בן פרת יוסף כי כל המושא ומתן והסחורות והשמירה הכל כפי בחינת פרת יוסף שזוכה כל אחד ואחד לפי בחינתו כפי בחינת שמירת הוּכְרוֹן שזוכה שעל ידי זה נתיחד הצדיק וכןסת ישראל על ידי המושא ומתן שהוא בחינת בן פרת יוסף וכפי היחוד שגורם על ידי שלמות הוּכְרוֹן

וכו' אבל הקדוש ברוך הוא מברך את האדם ושמרו וכו':

נמצא שעקר השמירה על ידי הוּכְרוֹן וזהו בחינת זכור ושמור בברור אחד כמו שאמר רבותינו ו"ל כי זכור ושמור הם בחינה אחת כי השמירה הוא על ידי הוּכְרוֹן כנ"ל. ועקר שמירת הוּכְרוֹן הוא על ידי בחינת יוסף הצדיק בחינת ויוסף ישית ידו על עניד במבאר שם היטב. כי שלמות הוּכְרוֹן הוא כשזוכין לוּכְרוֹן בכלל ובפרט בכל הבחינות והתקונים הנאמרין שם בהתורה הנוראה הנ"ל המרמזין בפסוק ה' אלקי גרלת מאד הוד והדר לכשת עטה אור בשלמה נוטה שמים פריעה. וגמר התקון הוא בחינת נוטה שמים פריעה שהוא בחינת יחוד קדשא ברוך הוא ושכינתה שהוא בחינת יחוד צדיק וכןסת ישראל שנעשה על ידי המושא ומתן במבאר שם עין שם. כי בכל דבר יש ניצוצות הקדושים שנשלמין על ידי המושא ומתן שעל ידי זה נתיחד צדיק וכןסת ישראל וכו' עין שם. וצריך כל אחד להאמין בשעה שעושה המושא ומתן שיש ניצוצות קדושים הרבה באלו הדברים שנושא ונתן בהם וכל בנתו יהיה בשביל ברור הניצוצות שזהו בחינת וזכור שעל ידי זה נתיחד הצדיק וכןסת ישראל כנ"ל. ואז כששמור את הוּכְרוֹן וזכור בשעת המושא ומתן את ה' יתברך שעל ידי זה זוכה ליחוד צדיק וכןסת ישראל על ידי המושא

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ג

חושן משפט תפו

שלו כמו כן זוכה להרויח ולהשתפר בהסתורה והמשא ומתן ולהיות נשמר מפל רע, וזהו ביצוד הלה עושה סחורה בפרתו של חברו בפרתו דוקא, בחינת פרת יוסף, שעל ידי זה כל הרוח והשמירה פנ"ל:

ועוד יש בזה דברים הרבה אף נשפח פי לא נכתב בזמנו:

ד וזה בחינת חכירות וקבלנות וזה בחינת שכירות פועלים. בחינת לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר. וזה בחינת פרישת פרה אדמה שקורין אחר פורים קדם פסח:

כי הפלל הוא שהעקר לשמור את הוצרונ הנה היטב לזכר תמיד בכל יום בעלמא דאתי שהוא אחדותו ותברך כי אז יהיה ה' אחד ושמו אחד וכל העולם הזה וכל חפציו ותאותיו ודעותיו וכו' הכל יתבטל ולא יהיה נשאר כי אם ה' ותברך לבדו. וכל מי שזוכה להפלל בו כפי מה ששמר את הוצרונ הנה בעולם הזה והתרחק את עצמו מתאות והסתפק את עצמו בתכלית הצמצום מפל עניני עולם הזה המקרחים על פי התורה. והנה עקר השכחה שהוא בחינת סטרא דמותא בחינת מיתת הלב כמבאר בהתורה הנ"ל נמשך רק מחטא אדם הראשון שעל ידי זה נגזר מיתה על העולם כמו שכתוב כי ביום אכלך ממנו וכו' כי מיתה היא בחינת שכחה פנ"ל כי אדם הראשון פגם בוצרונ על ידי בחינת

רע עין שהוא הנחש הקדמוני שהוא עקר הרע עין בעצם שנחנקא בהם על שראה אותם ערמים וכו' והיתה עינו רעה בהם וכמו שפרש רש"י שם בענין, ועל ידי עינו הרעה התגרה בהם והמשיך עליהם בחינת רע עין בבחינת ותרא האשה כי טוב העין וכו' וכי תאנה הוא לעינים וכו' שזהו בחינת פגם העינים בחינת רע עין שפוגם הוצרון. וזהו בחינת ותקח מפריו וכו' ותקח זהו בחינת פגם היד שפוגם גם כן הוצרון כי שמירת הוצרון הוא על ידי שני בחינות על ידי בחינת יד שמכניע המדמה ועל ידי הכניעת הרע עין כמבאר היטב בהתורה הנ"ל והיא פגמה בשניהם בבחינת עינים ובבחינת יד בחינת ותרא ותקח פנ"ל ועל ידי זה נפגם הוצרון של עלמא דאתי כי אדם הראשון כפר בעקר כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכשכפר בו ותברך בודאי כפר בעלמא דאתי כי הכל אחד פנ"ל ועל פן נגזר עליו מיתה שהוא בחינת שכחה שהוא מיתת הלב פנ"ל ועל ידי זה נגזר עליו בעצבון תאכלנה בזעת אפך האכל לחם שהיא בחינת עבדות ויגיעות שצריך להתיגע מאוד בעבדות גדול קדם שממשיכין פרנסה כי העבדות היא בחינת שכחה, בחינת שנה שהיא אחד מוששים במיתה, שהוא בחינת שכחה פנ"ל, כי שנה הוא הסתלקות הרעת שהוא בחינת וצרון, כי אמרו רבותינו ז"ל (קדושין סו) עשירה קבין שנה ירדו לעולם, תשעה נטלו עבדים

וכו', נמצא שעבודות הוא בחינת שנה
שהוא בחינת שכחה כ"ל:

הוא על פי שמבאר בהתורה ה"ל
ששנה היא אחד מתקוני
הזרון, כי שנה הוא בחינת זרון בכלל,
כי בשעת שנה הנשמה עולה לעלמא
דאחי ממבאר שם, עין שם, באמת הכל
אמת, כי בראי שנה ומיתה גשמיות הוא
עקר השכחה, בחינת גשפחתי כמת מלב,
וכן שנה הוא אחד מששים במיתה שהוא

הסתלקות הרעת שהוא בחינת זרון.
אבל ה' יתברך חמל עלינו ונתן לנו את

תורתו הקדושה שהיא ספא דחי
לחייתנו פיום הנה כי הם חיינו וארד

זמינו והתורה היא רפואה ותקון לחטא

אדם הראשון שהמשיך מיתה לעולם כי

על ידי התורה זוכין לחיים כמו שכתוב

כי היא חייך וכו' כ"ל ועקר החיים

שוזכין על ידי התורה הוא לאחר מיתה,

כמו שאמרו רבותינו ז"ל: למען יאריכון

ימך לעולם שכלו ארד ועל פן צדיקים

במיתתן קרויים חיים כי אז זוכין להפיל

בעלמא דאחי ששם עקר החיים

האמתים הנצחיים, כי אלו לא חטא

אדם הראשון היה זוכה בגופו בחיים

חיותו להפיל בעלמא דאחי כי קדם

החטא לא נגפם הזרון ותיה מוכן

מכרח למעם טעם מיתה קדם שנקבל

בעלמא דאחי כי צריך לתקן כמה שנקל

כי הוא המשיך על עצמו בחינת שכחה

בחינת מיתה על פן בהכרח צריך לירד

ולהודיך שם ואז דיקא וזכה לחלקו

בעלמא דאחי והכל כפי מה שזכה

בעולם הזה להמית גופו ולדבק מחשבתו

בעלמא דאחי ולסגל מצות ומעשים

טובים. ועל פן הצדיקים שמקמינן את

התורה בשלמות וממיתין את גופם בזה

העולם ומדבקין כל ימיהם מחשבתם

בעלמא דאחי וחושבים בכל יום ויום על

התכלית האחרון מה יעשו ליום פקדה

ואין מניחים עצמם לשפח עלמא דאחי

בשום יום מכל ימי חייהם, וכמו שאיתא

בזהר הקדוש דצדיקא חושבין בכל יומא

וכו' שחושבין בכל יום ויום שהיום

יצטרכו להשיב פקדונם למאריהון, ואלו

הצדיקים הממיתין עצמן בחייהם על

התורה ועל העבודה. הם נקראים חיים

תמיד בעולם הזה ובעולם הבא ועקר

חייהם הוא בעולם הבא כי דיקא בשעת

מיתתם - שאחר כך נכללין בעלמא דאחי

מאחר שהמיתו גופם בעולם הזה, כי

מחמת חטא אדם הראשון אי אפשר

להפיל בעלמא דאחי בתכלית השלמות

בחיים חיותו בעודו בגופו אפלו הצדיק

הגדול ביותר אבל אחר מיתתו או דיקא

נכלל בעלמא דאחי בשלמות אשרי לו.

וכן בשעת שנה שהוא אחד מששים

במיתה זוכה גם פן הצדיק שתעלה נפשו

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ג

חושן משפט תפט

לְעֵלְמָא דְאִתִּי וְהִכַּל כְּפִי מַה שֶּׁקָּדַשׁ אֶת
עַצְמוֹ בַּיּוֹם כַּמְבָאָר בְּפִתְכֵי שְׁצָרִיכִין
לְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמוֹ מֵאֵד בַּיּוֹם כְּדֵי שְׂזִיבָה
שְׂתַעֲלֶה נִשְׁמָתוֹ לְמַעְלָה בְּקִדְשָׁהּ הַעֲלִיזוּתָהּ
בְּשַׁעַת שְׁנָה וְכֵמוֹ שֶׁפְּתוּב מִי יַעֲלֶה בְּהַר
ה' וְכו' כַּמְבָאָר בִּזְהַר הַקְּדוּשׁ וְכֵן כָּל אֲדָם
כְּפִי שֶׁמְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ בַּיּוֹם כִּמוֹ כֵּן זוֹכֵה
לְדַבֵּק מִחֻשְׁבָּתוֹ בְּעֵלְמָא דְאִתִּי בְּשַׁעַת
שְׁנָה וְכֵן כְּפִי מַה שֶּׁמְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ כָּל יְמֵי
חַיָּו כִּמוֹ כֵּן זוֹכֵה לְהַקְלֵל בְּעֵלְמָא דְאִתִּי
לְאַחַר מוֹתוֹ. נִמְצָא שֶׁשְׁנָה וּמוֹתָהּ הֵם
חַיִּים לְצַדִּיקִים וְלִכְלָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבָקִים
בְּעֵלְמָא דְאִתִּי הַמִּיד וּמְקַיְמִין אֶת הַתּוֹרָה,
אֲבָל לְהַעֲפוֹם וְהַרְשָׁעִים גְּמוּרִים הַשְׁנָה
וְהַמִּיתָה הֵם מִיתָה מִמֶּשׁ בְּחַיִּיתָ נְשִׁיזִין
וְשִׁכְחָה בְּחַיִּיתָ נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מַלְכַּ וְעַל כֵּן
קָדַם הַשְׁנָה קִדְוִין קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל
הַמִּטָּה וּמִתְפַּלְּלִין לַה' יְתִבְרַךְ וּמִיְחָדִים
וּמִפְּקִידִים נִשְׁמָתָם וְרוּחָם בְּיַד יְתִבְרַךְ.
כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּנֶדֶד אֶפְקִיד רוּחִי וְכו' הַכֹּל
כְּדֵי שְׂזִיבָה שְׂתַעֲלֶה וְתִכְלַל נַפְשׁוֹ בְּעֵלְמָא
דְאִתִּי בְּבַחֲנֵינָה זְכָרוֹן כְּלָל כַּנ"ל בְּהַתּוֹרָה
הַנ"ל. וְהוּא בְּחַיִּיתָ סְתִימַת הַעֵינַיִם בְּשַׁעַת
שְׁנָה וְאֵינוֹ מְבַקְשִׁים קָדַם הַשְׁנָה. וְהָאֵד
עֵינֵי כֵּן אִישׁן הַמּוֹת. כִּי עַקֵּר שְׂמִירַת
הַזְכָּרוֹן שֶׁהוּא בְּחַיִּיתָ שְׁנָה דְקִדְשָׁהּ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל הִיא שְׂמִירַת הַעֵינַיִם שֶׁנִּשְׁמָרִין
מֵרַע עֵינֵי כַּנ"ל וְהוּא בְּחַיִּיתָ בְּיַד אֶפְקִיד
רוּחִי שְׂאוּמְרִים קָדַם הַשְׁנָה כִּי אִזּוֹ כְּלִלָּה
אֵינוֹ מִפְּקִידִים רוּחָנוּ בְּיַד יְתִבְרַךְ. בְּבַחֲנֵינָה
יְדֵי דִיקָא כִּי בְּחַיִּיתָ יְדֵי מְכַנֵּיעַ כַּח הַמְדַמָּה

16
ד'תתק"ל

שֶׁהוּא פָּנִים הַזְכָּרוֹן כַּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל
כִּי דִיקָא בְּשַׁעַת שְׁנָה אֵינוֹ צָרִיכִין לְהַשְׁתַּדֵּל
בְּיֹתֵר לְחַקֵּן זֹאת דְּהֵינּוּ לְהַכְנִיעַ הַרַע עֵינֵי
שֶׁהוּא בְּחַיִּיתָ שִׁכְחָה כְּמֵרָא דְמוֹתָא וְגַם
לְהַכְנִיעַ בְּחַיִּיתָ כַּח הַמְדַמָּה עַל יְדֵי הַיְדֵי,
בְּחַיִּיתָ בְּיַד אֶפְקִיד רוּחִי כַּנ"ל וְהוּא
בְּחַיִּיתָ וְאֵל וְכַהֲלוֹנֵי רַעֲיוֹנֵי וְחִלּוּמוֹת רַעִים
וְכו' שְׁפָל זֶה הוּא בְּחַיִּיתָ כְּלַבּוֹל הַמְדַמָּה
שְׂאִינּוּ מְבַרֵּר וּמְחַקֵּן כְּרָאוּי שְׂאֵינוֹ מְבַקְשִׁין
עַל כָּל זֶה קָדַם הַשְׁנָה דִיקָא כְּדֵי שְׂזִיבָה
שֶׁהַשְׁנָה שֶׁלָּנוּ יִהְיֶה בְּקִדְשָׁהּ, שְׁנָה שֶׁל
חַיִּים, שְׂזִיבָה בְּשַׁעַת שְׁנָה דִיקָא לְבַחֲנֵינָה
זְכָרוֹן, שֶׁהוּא לְעֵלוֹת וְלַהֲתַדַּבֵּק בְּעֵלְמָא
דְאִתִּי כַּנ"ל, כִּי אֵינוֹ צָרִיכִין לְהַפְדֵּי דִיקָא
מִיתָה וְשְׁנָה שֶׁהֵם בְּחַיִּיתָ שִׁכְחָה, לְחַיִּים
שֶׁהוּא בְּחַיִּיתָ זְכָרוֹן, בְּבַחֲנֵינָה צַדִּיקִים
כְּמִיתָתָן קְרוִיִים חַיִּים. כִּי זֶה עַקֵּר הַתַּחֲסוּן
שֶׁל חֵטָא אֲדָם הַרְאִשׁוֹן שֶׁכְּמָה שֶׁקָּלַקַל
יִתְּנוּ שְׂיִהְיֶה הַמִּיתָה וְהַשִּׁכְחָה לְחַיִּים
וְזְכָרוֹן כַּנ"ל וְהַכֹּל עַל יְדֵי הַתּוֹרָה וּמַעֲשִׂים
טוֹבִים שֶׁהֵם סְמָא דְחַיִּי כַּנ"ל:

וְזֶה בְּחַיִּיתָ חֲכִירוֹת וּקְבֻלּוֹת, שְׁפָל
הַהֲגוּתָהּ שֶׁל הַשְׁדָּה חָלוּן עַל
הַחוּכֵר, כַּמְבָאָר בְּשִׁלְחֵן עֲרוּד: הַחוּכֵר
שָׂדֶה וְנִשְׁתַּדְּפָה וְכו', כִּי עַקֵּר הַבְּרָכָה כְּכֹל
דְּבָר וּבְכַרִּט עַבְבֻדַת הַשְׁדָּה הוּא כְּפִי
שְׂמִירַת הַזְכָּרוֹן שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין
וּמְנַלִּין אֱלֻקוֹתוֹ שֶׁם שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁד
בְּרָכָה, בְּבַחֲנֵינָה "כְּכֹל הַמְקוּם אֲשֶׁר אֲנִי
אֶת שְׂמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתִּיךָ", וְכֵן
לְהַפְדֵּי כָּל הַהֲגוּתָהּ שֶׁבְּשָׂדֶה הוּא כְּפִי פָּנִים

הזכרון שהוא פגם חטא אדם הראשון שעל ידי זה נגזר: ארורה האדמה וכו' בועת אפך וכו' (בראשית ג) שעל ידי זה נמשכין כל ההזקות וההפסד שבשדה בשאיין זוכין להכניע ולכבול והמת הנחש מהשדה על ידי שמירת הזכרון שהוא עקר תקון חטא אדם הראשון כנ"ל ועל פן החוכר שמקבל עליו עבודת השדה ונפל לבחינת עבדות כי הוא צריך לעשות עבודת חברו בעבד ועל פן הוא צריך לשמר עצמו ביותר מפגם הזכרון כי כל מה שנמשך העבדות והעשייה ביותר שם נמשך השכחה ביותר כי עקר השכחה הוא במקום שרחוק יותר מרוחניותו וכמו שכתב רבנו ז"ל על פסוק לא ימוש ספר התורה הזה מפיך שבמקום שיש ממשות ונשמיות ביותר שם שכחה ביותר, ענין שם, וכפרט בבחינת עבדות שהוא בחינת שנה, בחינת שכחה, כי עשרה קבין שנה ירדו לעולם תשעה נטלו עבדים, ועל פן תולין קלקול השדה בהחוכר שהוא בבחינת עשייה ועבדות, כי עקר קלקול השדה הוא על ידי פגם הזכרון שהוא נאחו ביותר בבחינת עשייה ועבדות כנ"ל:

ז וזהו בחינת "לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר", כי זה השכיר שנשכר אצל חברו לעשות מלאכתו הוא מפיל עצמו לבחינת עבדות שהוא בחינת שכחה כנ"ל וזהו בחינת גלות מצרים בחינת עבדים היינו לפרעה במצרים, כי

פרעה הוא בחינת כח המדמה, בחינת פגם הזכרון, בחינת שכחה, כמבאר שם, ועל פן רצה להגביר בחינת העבדות על ישראל כדי להפיל עליהם שכחה כדי שלא יוכלו לדבק מחשבתם בעלמא דאתי, וכמו שכתוב: כי גרפים הם על פן הם צועקים לאמר גלכה נזבחה לאלקיניו חכבד העבודה כו' ויעשו בה ואל ישעו וכו', נמצא זה שנשכר אצל חברו בשביל פרנסתו הוא מוריד עצמו לבחינת עבדות שהוא בחינת שכחה אבל פגתו בשביל פרנסתו כי בהכרח לברר הפרנסה על ידי הל"ט [השלשים ותשע] מלאכות כי מחמת חטא אדם הראשון נפגם הזכרון ונפל לבחינת שכחה ועל ידי זה נתקלל בעצבון תאכלנה בועת אפך תאכל לחם כי על ידי שנפגם הזכרון נפגם השפע והברכה כי עקר הברכה והשפע הוא מבחינת זכרון בחינת ככל מקום אשר אנכיר את שמי וכו' כנ"ל. ועל פן נקרא זכרון בחינת זכור בחינת יוסף הצדיק שהוא בחינת נהר היוצא מעדן שהוא צנור של כל ההשפעות בידוע, ועל פן באמת כל אחד ואחד כפי מה שמדבק מחשבתו יותר בעלמא דאתי ושומר את הזכרון ביותר אזי פרנסתו כנגל יותר כי עקר השפע מבחינת זכרון שהוא בחינת יוסף כנ"ל, וזהו כל המקבל עליו על תורה מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ, כי על תורה הוא בחינת זכרון הנ"ל, כי על ידי התורה דבקים בעלמא

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ג

חושן משפט תצא

16

דאיתי, על בן פרנסתו בנקל יותר כי מעבירין ממנו על וכו' כי כל השפיע והפרנסה מבחינת שמירת הוקרון הנ"ל:

וזה שאיתא בזהר הקדוש: "שמו העם ולקמו" בשמותא. כי עקר גיעת הפרנסה הוא מחמת שטות וחסרון הדעת מחמת שאינו מגדיל דעתו לדבק מחשבתו בעלמא דאיתי שזהו עקר הגדלת הדעת במבאר בהתורה הנ"ל, ועל די זה פרנסתו ביגיעה גדולה בחינת שמו העם ולקמו בשמותא הנ"ל. וכל המזון והפרנסה שהאדם מרויח על ידי יגיע כפו זה המזון הוא בחינת ברור הניצוצות שברור מן הסמרא אחרא שהוא בחינת ברור הוקרון ובמבאר שם בהתורה הנ"ל על פסוק נוטח שמים כיריעה שהוא בחינת יחוד צדיק וננסת ישראל שנעשה על ידי המשא ומתן שעל ידי כל החפצים שהאדם זוכה להם בקדשה על ידי זה עולין הניצוצות ונקללין בקומת אדם ונעשה מהיחוד צדיק וננסת ישראל הנ"ל שזהו בחינת גמר תקון שלמות הוקרון. ומחמת שעקר המזון והפרנסה הוא על ידי ברור הוקרון על בן כל מי שרחוק מזה הוקרון דהינו שאינו מדבק מחשבתו בעלמא דאיתי כל כך אזי פרנסתו ביגיעה יותר הנ"ל כי הפרנסה והשפיע הוא בחינת ברור הניצוצות שהם בחינת ברור הוקרון הנ"ל. ועל בן זה השכיר יום שנשפר אצל חברו ונפל לבחינת עבדות בחינת שכחה בשביל פרנסה אף על פי

שמספן נפשו על ידי בחינת העבדות כי יכול לפל לבחינת שכחה חס ושלום שהוא סמרא דמותא הנ"ל. אבל אחר כך כשזוכה להשלים פעלתו ולקבל שכרו שהריות, על ידי זה חוזר ומשלים נפשו על ידי הניצוצות הקדושים שברר שהם בחינת תקון שלמות הוקרון הנ"ל בחינת היחוד של נוטה שמים כיריעה שנעשה על ידי כל העסקים והמשא ומתן הנ"ל. וזה בחינת מה שהבטיח ה' ותברך לאברהם אבינו ואחרי כן יצאו ברכוש גדול דהינו שהבטיחו כי אף על פי שהיו בגלות בבחינת עבדות אצל פרעה שקבל זה הוא בחינת שכחה, אבל אחר כך יצאו ברכוש גדול כי זה העשירות הגדול דקדשה שזכו ביציאת מצרים הוא בחינת ברור ניצוצות הקדושים מן הקלפות שזהו בחינת תקון הוקרון ועל בן על ידי זה נתמקן פנים העבדות והגלות שהוא בחינת שכחה וכו' ל:

ח ועל בן הזהירה התורה למן השכירות להשכיר במועדו ובמנו ושלא לאחר שכרו כמו שכתוב (דברים טו) "ביומו תמן שכרו וכו' כי עני הוא ואילו הוא נושא את נפשו". כי תכף כשמשלים פעלתו ויוצא מן העבדות שהוא בחינת שכחה צריכין למן לו תכף שכרו שפעל שהוא בחינת ברור הניצוצות בחינת תקון נפשו שהוא בחינת תקון הוקרון שעל ידי זה מתקן מידי פנים השכחה שיהיה לשם על ידי בחינת העבדות הנ"ל. ועל בן

הזהירה התורה מאד לתת שכרו ביומו
 דיקא שלא לאחר מיום לחברו כי תקון
 הוקרן צריכין לזהר מאד בכל יום ויום,
 לשמור את הוקרון בכל יום דיקא דהינו
 להקביר את עצמו בכל יום ויום בעלמא
 דאתי. כי עקר השכחה נמשך על ידי
 רבוי הזמן הנראה בחוש שעל ידי אריכות
 הזמן נשכח הדבר כמו שכתוב קהלת
 ברבות הימים הכל נשכח. כי עקר בחינת
 השכחה נאחו מבחינת השנויים שיש
 בעולם בכל יום ובכל עת כי ה' יתברך
 עושה נפלאות בכל עת ובטובו מחדש
 בכל יום תמיד מעשה בראשית ובכל יום
 עולה השמש בבקר ושוקע בערב ואין יום
 דומה לחברו כי יש שנויים גדולים בכל
 יום ויום כי בכל יום ויום מתבררים
 ועולים ניצוצות קדושים שלא נתבררו

קצת שבכל יום ועת העולם מספרים
 מהשנויים שהיום קר ביותר והיום חם
 והיום צריכין מטר והיום רבוי מטר
 וכיוצא בזה ובעתים הללו הפרנסה
 גדולה. ובפרט השנויים שיש לכל אחד
 בפרטיות שנה מטרוד אותו העשירות
 והמשא ומתן וזה מטרוד אותו העניות
 והדחוקות וזה מטרוד לגדל בניו ובנותיו
 הרבה שיש לו צער גדול בנים וזה הוא
 חשוכי בנים וזה מספר מארעות
 המלקמות שששמע עקשו בעולם וכיוצא
 בזה שנויים ופרטים רבים לאין תכלית
 שמטרדין את האדם בכל יום עד
 שנדמה לו בכל יום פאלו זה היום אינו
 נחשב לו לזמן חיותו וזה היום קשה לו
 לעבד את ה' יתברך בשלמות מחמת
 השנוי והבלבול שבזה היום:

ועדן מימות עולם פמוכן בפנות. וגם
 בגשמיית רואין בחוש מי שמבין קצת
 שיש שנויים בכל יום ואין שום יום דומה
 לחברו הן בעצם היום שבוה היום קר
 ביותר ובזה היום ענו וגשם וכיוצא בזה,
 שנויים רבים בענין האויר והרוח ושאר
 ההתהוות שבזמן שיש בהם שנויים רבים
 בכל יום ויום כי ה' יתברך משנה עתים
 בתבונתו. וכן במארעות האדם ותנועותיו
 ומחשבותיו ותנהגותיו יש בהם שנויים
 רבים בכל יום ויום מי שמסתפל עליהם.
 ומרביי השנויים האלה שבכל יום נמשך
 השכחה כי הם מטרדין את האדם
 מלבוש בעלמא דאתי ובנראה גם בחוש

לקוטי הלכות

הלכות שו"כ ג

חושן משפט תצג

ע מלכש אלקותו יתברך כי הוא יתברך
ממצמצם עצמו פהם דיקא פכיכול פדי
לקרבו לעבודתו פנ"ל או נתוסף לו
הפרה וידיעה חדשה בכל יום
והשתקקות וכסופין חדשים ונפלאים
בכל עת אליו יתברך ולעבודתו וזהו
בחינת שמירת הופרון פמבאר שם
שצרכין לשמר את הופרון כל יום
פקיצו משנתו ואחר פד וכו' ענן שם.
אבל את זה לעמת זה עשה אלקים
והקלפה קודמת לפרי על פן הפעל דבר
נאחו באלו השנויים ומפריד את האדם
ומביאו לידי שכהה על ידי השנויים כי
עקר אחיזתו הוא בהשנויים כי משם
אחיזת הפירות שהוא בחינת היצר הרע
פדיע ועל פן צריך האדם מאד לזהר
בכל יום דיקא לשמר את הופרון היטב
פנ"ל. ועל פן קדם קריאת שמו שהוא
בחינת ופרון שזוכרין בה' יתברך ומנחדין
אותו בכל יום ועל פן כל הקמש וכירות
שהם בחינת שמירת הופרון הנ"ל פמבאר
במקום אחר (בהלכות תלמוד תורה) בלם פלולים
בקריאת שמו וברכותיה פמבוא. ועל פן
קדם קריאת שמו מברכין ברפת יוצר
אור שהיא מברפת קריאת שמו:

ולבאודה קשה מה שיכות לברפת יוצר
אור לקריאת שמו אך באמת
הכל אהר פן בכל יום ויום שה' יתברך
מחדש מעשה בראשית ומשנה עתים
צרכין אז לשמר את הופרון היטב לומר
לידע ולהאמין שכל השנויים נמשכין

מאתו יתברך למוכת האדם לקרבו
לעבודתו יתברך פי הוא יתברך עושה
גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין
מספר הכל בשביל לקרב את האדם
לעבודתו להביאו לתכלית הנצחי לחיי
עולם הפא לחיים נצחיים ואמתיים ועל
זה אנו מברכין ברפת יוצר אור ובורא
חשך עושה שלום ובורא את הכל וכו'
המאיר לארץ וכו' ובמובן מחדש וכו' מה
רבו מעשיו ה' וכו'. ואז מנחדין אותו
ואומרים קריאת שמו ה' אלקינו ה' אהר
לידע ולהודיע שכל השנויים שבכל יום
ויום הכל מאתו יתברך פי כל הפעולות
משנות שבכל יום נמשכין מאהר הפשוט
וזה עקר בחינת הופרון לידע ולהאמין
שה' יתברך מצמצם אלקותו בכל
השנויים של כל מיני מחשבה דבור
ומעשה שבעולם שבכל יום ובכל אדם
ובכל מקום ובנ"ל. וענן מעננן זה פעין
חיים בתחלתו בהיכל אדם קדמון בשער
א' ענף ה' מה שאיתא שם: ולא עוד
אלא שבכל שעה ושעה משתנים זו
העולמות ואין שעה זו דומה לשעה זו
ומי שמסתפל בענני הלוף הפעולות
ובוכבים וכו' ענן שם שהאריך בזה ומביא
שם מאמר התקונים ולבושין דאיהו לביש
בצפרא לא לביש ברמשא ולבושא דלביש
ביומא דא לא לביש ביומא התנינא וכוה
תבין איד משנתה מעמד ומצב העולמות
שהם הלבושין של האין סוף ושנויים בכל
עת ורגע וכו' ענן שם. וכל הדברים

האלה כלולים במה שכתב רבנו ז"ל שם בהתורה הנ"ל בענין הזכרון שה' יתברך מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית ומזמין לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי המקום ולפי האדם והכל כדי לרמוז לו רמזים לקרבו לעבודתו וכו'. וקצה כלולים כל השנויים הנ"ל של כל העולמות והספירות וכו' המשתינים בכל יום ועת ורגע. כי הכל כפי מעשה התחתונים. וכפי מעשיהם פן ה' יתברך מצמצם עצמו ומרמז להם רמזים שונים לקרבם לעבודתו כי כל העולמות והספירות וכו' כלולים בכל אדם כי האדם כלול מהכל והכל בשביל האדם. הניו בשביל שישבו לה' יתברך ויתקרב לעבודתו. וה' יתברך מלא רחמים והוא מסבות מתהפך בתחבולותיו ומצמצם עצמו בכמה צמצומים שונים בכל עת ומרמז לכל אדם בכל זמן ובכל מקום רמזים שונים להתקרב לעבודתו כפי מעשיו עכשו. כי בודאי ביום אתמול שהיה האדם במדרגה אחרת למעלה מעתה או למטה מעתה היה צריך רמזים אחרים ועכשו כפי מדרגתו עכשו שהטיב מעשיו או חס ושלום להפך שקלקל ופגם באיזה תאוה או עברה רחמנא לצלן על פן הוא צריך עכשו רמזים אחרים להתקרב לעבודתו כפי מעשיו עכשו באשר הוא שם עתה. והכלל שאין שום התנצלות לומר שעכשו באותו העת ובאותו המקום אי אפשר לי לזכור את ה'

כי אדרבא שם דיקא באותו המקום ובאותו העת דיקא בודאי יש לך רמזים המיוחדים לך דיקא כפי מדרגתך עכשו דיקא כפי מה שהוא לשבח או לגנאי. ואתה במקומך הנה באותו העת דיקא תוכל עכשו דיקא לזכור את ה' יתברך ולשוב אליו יתברך, כי ה' יתברך מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית מתחלת נקדת הבריאה וכו' ומרמז רמזים לכל אדם בכל יום ובכל מקום לפי האדם ולפי העת ולפי המקום דיקא וכו' פנ"ל. והבן היטב דברים אלו למעשה ולהנהיגה ועצה טובה ויערב לך מאוד בעזר ה', כי זה ידוע בדברינו כמה פעמים שאין שום יאוש לעולם, כי ה' יתברך מלא רחמים וחסין בתשובתו של כל הרשעים תמיד, והוא חושב מחשבות לכל ירח ממונו נדה, ועל פן כל אדם ואדם לפי מעשיו עכשו שעשה וירד ונתעה למקום שירד ונתעה אזי ה' יתברך מצמצם עצמו ומרמז לו רמזים כפי הראוי לו עכשו במקומו ושעתו. ומי שאין לו שכל להעמיק בזה בדעתו צריך על כל פנים להאמין בזה באמונה שלמה ואזי יוכל לזכור את ה' בכל מקום ובכל זמן ובכל המדרגות שעולם למעלה או למטה חס ושלום כי ה' יתברך מצמצם עצמו בכל יום בכל מקום ומרמז רמזים וכו' פנ"ל:

ט נמצא שצריך לזכור את הזכרון בכל יום דיקא, והוה בחינת "ביזמו תתן שכרו ולא תבא עליו

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ג

חושן משפט תצה

השמש". כי שָׁכַר פִּעֲלָתוֹ הוּא בְּחִינַת תַּקוּן הַזְּכוּרִין שֶׁבִּרְרַע עַל יְדֵי עֲבוּדָתוֹ שֶׁבִּשְׂבִיל זֶה סִפֵּן נִפְשׁוֹ בְּבְחִינַת עֲבֹדַת וְשִׁכְחָה שֶׁהִיא בְּחִינַת מִיתָה, כְּדֵי לְכַרֵּר זֶה הַשְּׂכָר פִּעֲלָה שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת נִפְשׁוֹ בְּחִינַת תַּקוּן הַזְּכוּרִין, בְּבְחִינַת וְאֵלֹוֹ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נִפְשׁוֹ, וְעַל כֵּן צְרִיכִין לִתֵּן לוֹ זֶה הַשְּׂכָר מִיַּד בּוֹמֵי דִיקָא, כִּי צְרִיכִין לְשַׁמֵּר אֶת הַזְּכוּרִין בְּכָל יוֹם דִּיקָא וְלֹא לְדַחוּת מֵיוֹם לְחִבְרוֹ חֵס וְשְׁלוֹם כִּי זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַזְּכוּרִין לְהַזְכִּיר עֲצֻמוֹ בְּכָל יוֹם דִּיקָא בְּעֵלְמָא דְאֵתִי כִּי בְּכָל יוֹם יֵשׁ בוֹ קְרוֹיִם מְחֻדָּשִׁים לְהִתְקַרֵּב לְעֲבוּדָתוֹ הַמְּלַבְּשִׁים בְּשֵׁנוֹי מַחְשְׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה שְׂבִאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא כִּי"ל:

י וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְזַכֵּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּקִרְיַת שְׁמֵעַ בְּכָל יוֹם דִּיקָא כִּי יְצִיאַת מִצְרַיִם שְׂגָאֵל אוֹתוֹ ה' וְיִתְבַּרַךְ מִיַּד פִּרְעֹה וְעֲבָדָיו שֶׁהֵם בְּחִינַת פַּח הַמְדַמָּה, זֶהוּ בְּחִינַת שְׂמִירַת הַזְּכוּרִין כִּי"ל. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְזַכֵּר זֹאת בְּכָל יוֹם דִּיקָא, כִּי שְׂמִירַת הַזְּכוּרִין צְרִיךְ לִהְיוֹת בְּכָל יוֹם דִּיקָא כִּי"ל:

יא וְזֶה בְּחִינַת פִּרְה אֲדַמָּה כִּי פִּרְה מְכַפֶּרֶת עַל עֲוֹן הַעֲגָל שֶׁהוּא עֲבוּדָה זָרָה שֶׁכִּפְרוּ בָּהּ וְיִתְבַּרַךְ וּבְהַתוֹרָה וְעִשׂוֹ עֲבוּדָה זָרָה שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינַת פְּגַם הַזְּכוּרִין, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קו) "עִשׂוֹ עֲגָל בְּחֵרֵב וְכוּ' וְנִמְרוֹ אֶת כְּבֹדִם וְכוּ' שִׁכְחוּ אֶל מוֹשִׁיעֵם וְכוּ'", כִּי הַתוֹרָה הוּא בְּחִינַת זְכוּרִין וְהֵם כִּפְרוּ בְּהַתוֹרָה וְכֵה'

וְיִתְבַּרַךְ וְכָל זֶה מְחַמֵּת תַּאֲזוּר עוֹלָם הַיּוֹם שֶׁלֹּא יִצְוּ לְדַבֵּק מַחְשְׁבָתָם בְּעוֹלָם הַבָּא כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ "לֹא עֲבָדוּ יִשְׂרָאֵל עֲבוּדָה זָרָה אֶלָּא כְּדֵי לְהַתִּיר לָהֶם עֲרִיזוֹת בְּפִרְהָסְיָא נִמְצָא שֶׁפָּגְמוּ בַּזְּכוּרִין. וְעַל כֵּן הַמְּשִׁיכֵי אִז מְחַדְּשׁ סִטְרָא דְמוֹתָא שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁכְחָה שֶׁהִיא מִיתַת הַלֵּב כִּי"ל כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים כב) "אֲנִי אֲמַרְתִּי אֲלֵקִים אַתֶּם וְכוּ' אֲכֹן כְּאֲדָם תִּמְתּוּן וְכוּ'", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ "לֹא שֶׁבִשְׁעַת מִתּוֹן תוֹרָה פִּסְקָה וְהַמְּתוֹן וְכוּי לְחִרּוֹת מִפְּלֹאֲדַת הַמְּנוֹת כְּמוֹכָא

(כְּמוֹ שֶׁדָּרָשׁוּ עֲרוּכִין דֵּי עַל פְּסוּק חֲרוֹת עַל הַלּוּלוֹת אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֶלָּא חֲרוֹת וְכוּי), וְעַל כֵּן צְרִיכָה הַתוֹרָה לְהַכְיִיא פִּרְה אֲדַמָּה לְהַמְתִּיק פְּגַם הַשִּׁכְחָה כִּי אִין הִדִּין נִמְתַּק אֶלָּא בִּשְׂרִישׁ וּפִרְה הוּא בְּחִינַת שִׁכְחָה כִּי עֵקֶר הַשִּׁכְחָה הוּא מְבַחֵינַת פַּח הַמְדַמָּה שֶׁהוּא פַח הַבְּהִמּוּת מְכַבֵּאֵר בְּהַתוֹרָה הַזֵּ"ל וְעֵקֶר הַבְּהִמּוּת וְהַשִּׁכְחָה הוּא בְּבְחִינַת פִּרְה בְּיוֹתֵר כִּי הִיא עֵקֶר הַבְּהִמּוּת כִּי מְלַךְ שֶׁבְּבְהִמּוֹת שׂוֹר וְכָל הַבְּהִמּוֹת כְּלוּלִים בּוֹ וְעֵקֶר אֲחִיזַת הַשִּׁכְחָה בְּבְחִינַת בְּהִמּוּת כִּי"ל. וְהַשִּׁכְחָה הִיא מְסַטְרָא דִּנְזֻקָא כִּיְדוּעַ כִּי דְכוּרָא נִקְרָא עַל שֵׁם זֶה וְכוּי עַל שֵׁם שֶׁמֹּשֶׁם בְּחִינַת זְכוּרִין וְעַל כֵּן גַּם בְּבְהִמּוֹת נֶאֱחָזוּ הַשִּׁכְחָה בְּיוֹתֵר בְּבְחִינַת הַנּוֹקְבָא שֶׁל הַשׂוֹר שֶׁהוּא הָרֹאשׁ וְהַמְּלֶכֶד שֶׁבְּבְהִמּוֹת שֶׁהִיא הַפִּרְה וְעַל כֵּן נִקְרָא הַשׂוֹר שֶׁל שִׁכְחָה פּוֹרָה עַל שֵׁם פִּרְה כְּמוֹכָא. וְזֶה כְּשֶׁמּוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל שִׁכְחוּ אֶת ה' וְיִתְבַּרַךְ וְסֵרוּ מִמֶּנּוּ כְּתוּב

כי כפרה סודרה סדר ישראל. ועל כן
 פרעה שהוא בחינת כח המדמה כח בטל
 כמבאר בהתורה הנ"ל ורצה להתגבר על
 ישראל להמשיכם לגלות ועבדות תחת
 ידו שהוא בחינת שכחה להשיחם חס
 ושלום את זכרון עולם הבא שהיו רגילים
 לדבק מחשבתם שם כפי מה שקבלו
 מאבותיהם אברהם יצחק ויעקב שהם
 התחילו להמשיך זה הזכרון בעולם כי
 הם הודיעו וגלו אלקותו בעולם (ובמבאר מזה
 דמקום אחר), על כן ראה פרעה בחלומו
 פרות דיקא שהם שבע פרות טובות
 ושבע פרות רעות ושקבלו הפרות הרעות
 את הטובות ולא נודע כי באו אל קרבנה
 שכל זה מורה שהתגבר חס ושלום הרע
 על הטוב עד שגשפה הטוב חס ושלום
 בבחינת ונשפח כל השבע וכו' ועל כן
 היה חלומו פרות דיקא כי שם עקר
 אחיות פרעה שהוא בחינת כח המדמה
 בחינת שכחה שהוא בחינת פרה כנ"ל.
 אבל התקון היה על ידי יוסף כי על ידי
 שפתר יוסף את החלום לפרעה ונעשה
 מלך וקבץ את כל אכל שבע שנים
 הטובות שעל ידי זה שבר ובטל את
 הרעב והגביר הטוב על הרע. ועל ידי
 קדשתו הכניע והחמא של מצרים ועל
 ידי זה וכו' ישראל לצאת משם. כי עקר
 יציאת מצרים היה כח יוסף הצדיק, כמו
 שכתוב ויגח משה את עצמות יוסף
 עמו, כמו שאיתא בזהר הקדוש, כי יוסף
 שהוא בחינת שמירת הזכרון הוא מכניע

בחינת פרעה שהוא בחינת שכחה ומכיר
 הזכרון מן השכחה ועל כן הוא יודע
 לפתור החלום של הפרות ולהכניע ולבטל
 השכחה הנאחז בהם שהם שבע שני
 הרעב, כי הוא מגביר השבע על הרעב
 וממשיך כל ההשפעות והברכות על ידי
 שמירת הזכרון שמשם כל הברכות כנ"ל.
 והיו בחינת פרה אדמה כי על ידי
 ששורפין את הפרה אדמה שהיא תקף
 הריו ששם עקר אחיות השכחה כנ"ל, על
 ידי זה מכניעין וממתיקין את בחינת
 השכחה שהיא סמרא דמותא בשרשו
 ועל כן אפר הפרה דיקא מטהר מטמאת
 מות שהיא בחינת שכחה שנגמשה מחמא
 אדם הראשון מחמא העגל. ופרה
 מטמאת מזה כי הריו נמתק בשרשו כנ"ל
 ואז נתבטלין שבע פרות הרעות שהם
 בחינת הרע בחינת שכחה. ועל כן פרה
 כל מעשיה שבעה שבעה כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל כדי להכניע ולבטל שבע
 פרות הרעות ולהגביר שבע פרות
 הטובות שהם בחינת יוסף הצדיק, בחינת
 זכרון, בחינת בן פרת יוסף, בחינת אני קל
 שדי פרה ורבה, שזהו בחינת זכרון שעל
 ידי זה נתחד צדיק וננסת ישראל,
 בבחינת נוסה שמים כיריעה כנ"ל:

יב ועל כן יוסף בשרש מאביו היה
 עוסק בפרשת עגלה ערופה
 כמו שכתוב וירא את העגלות כי הרוצח
 המושך סמרא דמותא לעולם בחינת
 שכחה על כן צריכין להביא עגלה ערופה

לקוטי הלכות

הלכות שזכר ג

חושן משפט תצו

ולקח אותה מן הערף שהוא אותיות פרעה להכניע הערף שהוא הפך הדעת שהוא בחינת שכחה שהיא פגם והפך הדעת ועל פן עורפין עגלה דיקא. הינו על פי הנ"ל כי עקר השכחה נאחזת בבחינת פהמיות ובבחינת שור ביותר שהוא ראש לבהמות, והעגלה אשר עדון לא למדה כלל בשום עבודה שם פח הפהמיות עוד בתקף יותר ויותר כי זה ידוע שעל ידי כל העבודות שבני אדם עובדין עם הבהמות לצרפם על ידי זה מכניעין פח הפהמיות ועל פן הם נעשין רגילין עם בני האדם ויכולים ללמדם עבודת האדם שכל זה הוא בחינת הכניעת הפהמיות קצת. אבל העגל אשר עדון לא למד כלל, שם הפהמיות ביותר ויותר וזה שהוכיח את ישראל בעגל לא למד ועל פן עשו הערב רב עגל דיקא כדי להגביר הפהמיות והשכחה ביותר ועל פן צריכין לערף עגלה דיקא כדי להכניע ולשבר תקף השכחה שהיא סמרא דמותא שנמשך על ידי הרוצה הנה שנהג את זה החלל הנמצא. ועל פן יוסף כשפרש מאביו הניחו בפרשת עגלה ערופה ואחר כך זכה לגדלה על ידי החלום של שבע הפרות שהם סוד פרה אדמה פנ"ל, זה בחינת תבוא אמו ותקנתה על בנה כי פרה מספר על חטא העגל כי על ידי כל המצות של פרה אדמה מכניעין ומכמלין השכחה פנ"ל ונתבטלה המיתה שנהו בחינת ערפית העגלה שכל

זה הוא בחינת הכניעת וכמול פרעה שרצה להגביר השכחה על ישראל חס ושלום פנ"ל שנהו כל גלות מצרים וכלל כל הגליות. כי עקר הגלות הוא גלות הנפש דהינו מה שרוצין להתגבר על ידי הגלות להרחיק את ישראל חס ושלום מעלמא דאתי שנהו עקר הגלות והצרה הגדולה מפל הצרות כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר שנהו עקר צרתן של ישראל. והתקון על ידי יוסף שעל ידו נמשך הופורן פנ"ל:

יג ועל פן קורין פרשת פרה אחר פורים קדם פסח, כי כל ענן פורים ופסח הוא להכניע עמלק ופרעה שהם בחינת פגם הופורן, כי פרעה הוא בחינת פח המדמה שפונים בזפורן ועמלק גרוע יותר כי הוא בחינת הרע עין בעצמו שהוא עקר פגם הופורן וכמבאר מזה במקום אחר (בהלכות תלמוד תורה ע"ן שם). ועל פן מלקחה לה בעמלק מדור דור כי אינו נכנע לגמרי כי אם גדורו של משיח שיבוא במהרה בימינו כי הרע עון אי אפשר להכניע ולבטל כי אם על ידי מלכות משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ועל פן צריכין לזכר מעשה עמלק ולבלי לשכח כי עקר הכניעת המן עמלק הוא על ידי הופורן פנ"ל, וזהו בחינת ותקנים האלה נזכרים ונעשים וכו' (אסתר ט) פנ"ל. ועל פן המן הפיל פור שהוא בחינת שכחה כמבאר ובקש להשמיד וכו' להגביר סמרא דמותא חס ושלום כי הוא

עַקֵּר וְהַמֵּת הַנֶּחֱשׁ, בְּחֵינֵת הַמֶּזֶן הַעֵץ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל. וְה' יִתְבַּרְךָ הַפֶּר מִחֻשְׁבָּתוֹ וְהַשִּׁיב לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ וְנִתְּהַפֵּךְ מִהַפֵּךְ אֶל הַפֵּךְ, כִּי לֹא דִי שֶׁלֹּא פָּעַל מִחֻשְׁבָּתוֹ לְהַשְׁכִּיחַ אֶת הַתּוֹרָה וְעֲלָמָא דְאַתִּי חֶסֶם וְשֵׁלוֹם אֲדַרְבָּא וְכוּ וְיִשְׂרָאֵל אֲזִי לְהַגְבִּיר אֶת הַזְּכוּרִין דְקַדְוֶשָׁה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, בְּבַחֲמֵינֵת קִימוֹ וְקִבְלוֹ, שֶׁקִּבְלוּ אֶז אֶת הַתּוֹרָה מִחֵדָשׁ שֶׁהוּא בְּחֵינֵת זְכוּרִין דְקַדְוֶשָׁה, וְהַמֵּימִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים לְעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (עו): וְזָכַרְתֶּם לֹא יְסוּף, וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל שֶׁמִּי הַפּוֹרִים לֹא יִבְטְלוּ לְעוֹלָם, כִּי נִתְּנָבֵר אֲזִי הַזְּכוּרִין דְקַדְוֶשָׁה יוֹתֵר וְיוֹתֵר כְּנ"ל. וְעַל כֵּן אַחַר פּוֹרִים קוֹרִין פְּרִשְׁת פְּרָה שֶׁהִיא מִמְהֵרֵת מִמְמַאֵת מֵת שֶׁהִיא בְּחֵינֵת שִׁכְחָה שְׁעַל יְדֵי זֶה יְכוֹלִין לְעַשׂוֹת הַקְּרָבָן פֶּסַח וְנִגְאָלִין מִפְּרֻעָה וּמִצָּרִים שֶׁהֵם גַּם כֵּן בְּחֵינֵת פְּגָם הַזְּכוּרִין כְּנ"ל:

שֶׁמֵּאִיר בְּשַׁעַת שְׁנֵה דִיקָא, וְעַל יְדֵי הַתְּאָרָה הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת דִּיקָא הַכְּנִיעוּ אוֹתוֹ כִּי יִשְׂרָאֵל דְּבָקִים בְּשַׁעַת שְׁנֵה דִיקָא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי כְּמִבְאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל:

הַלְכָה ד' בְּהַלְכוֹת אֲמִנִין הַלְכָה ד' אוֹת כב:

וְהַלְכָה ה' בְּהַלְכוֹת פְּקוּדוֹן הַלְכָה ה':

הַלְכוֹת חִבְרוֹת

וּמְבֻלְנוֹת

הַלְכָה א

הַחֹבֵר שְׁנוֹתָן מִכָּל הַשְּׂדֵה דְבָר קִצּוּב כֶּד וְכָד פּוֹרִין לְשֵׁנָה, הַמְקַבֵּל לְמַחְצָה לְשֵׁלִישׁ וְלָרְבִיעַ

א יֵשׁ לְרַמּוֹ כְּנֵה עַל פִּי מַה שֶׁכְּתֹב רַבְנוּ בְּמֵאמְרֵי וְיֵאמֵר בְּעוֹ אֶל רוּת וְכו' סִימָן ס"ה שֵׁשׁ שְׂדֵה וְשֵׁם גְּדֻלוֹת אֵילָנוֹת וְעֹשִׂימִים הֵינּוּ נִשְׁמוֹת. וְהֵם צְרִיכִים לְכַעַל הַשְּׂדֵה שְׁעוֹסֵם בְּתַקּוּנָם כְּכֹל תַּקּוּנֵי הַשְּׂדֵה עֵץ שֵׁם הַיֵּטֵב, וְהַעֲקֵר שֶׁמְכִיבֵי אוֹתָם אֶל הַתְּכֵלִית שֶׁהוּא בְּלוֹ טוֹב שְׁעַל יְדֵי זֶה יְכוֹלִים לְהַתְּפַלֵּל. עֵץ שֵׁם הַיֵּטֵב:

וְזֶה הַצְּדִיק הַדּוֹר הַעוֹסֵם בְּתַקּוּנֵי הַשְּׂדֵה הַנ"ל הוּא בְּחֵינֵת מְקַבֵּל וְאָרִיס שִׁזְזָרְד לְתוֹךְ שְׂדֵה שֶׁל חֵבְרוֹ כִּי ה' יִתְבַּרְךָ בְּכִיכּוֹל נִקְרָא חֵבְרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֵת

לקוטי הלקות | הלכות הכירות וקבלות א | חושן משפט תצט

כמו שכתוב אכלו רעים, למען אחי ורעי וכו'. כי הצדיק האמת שעוסק בתקוני השדה שזהו תקון כל העולמות הוא געשה שמה לתקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. ועל כן נקרא בחינת מקבל שדה מתברו, שדה הנ"ל ועוסק בכל תקונים של השדה הנ"ל בחרושה וקצירה זריעה ונטיעה ולכבש העשבים כי כל אלו הבחינות נמצאים בבחינת השדה של הנשמות הנ"ל, ולפעמים מקבלו בפשיטות שנותן דרך כלל כך וכך פורין לשנה. ולפעמים למחצה לשליש ולרביעי, זה בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע בחינת עשרה מיני נגינה כי זה הצדיק בעל השדה הנ"ל עושה נגונים. וזה כלל ועקר תקוני השדה, בחינת שלמות התפלה, כי הוא צריך לתקנם ולהעלותם ולבררם ממקום שהם להביאם אל התכלית הטוב. וזה בחינת נגונים כמובא בדברי רבנו ז"ל (סיון רפב) על פסוק "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואננו", שהצדיק דן את הכל לכף זכות ומוצא זכות אפלו ברשע גמור ועל ידי זה מעלהו לכף זכות באמת ומתקנו ומחזירו בתשובה, ועל ידי זה געשין נגונים, בבחינת אומרה לאלקי בעודי. וזה בחינת שליח צבור שהוא מלקט ומברר הטוב מפל המתפללים וכו' עין שם היטב. נמצא שהתקון שמתקן את הנשמות ומבררם ומעלים ומקבץ הנקודות טובות

שיש בהם, זה בחינת נגונים כנ"ל וכמבאר שם היטב. וזה בחינת תקוני השדה הנ"ל כי תקון השדה הוא תקון הנשמות לקבץ הטוב שלהם ולהעלותם אל הקדושה שזה בחינת נגונים כנ"ל. וזה שכתב רבנו ז"ל שם שתקון השדה היא שלמות התפלה. כי אלו הנגונים הם בחינת השליח צבור שהוא עושה הנגונים הנ"ל כנ"ל, והשליח צבור הוא שלמות התפלה כי עקר התפלה על ידי השליח צבור וזה בחינת המנגן שצריך להיות בעשרה ואו השליח צבור יורד לפני התבה ואז הוא שלמות התפלה. זה בחינת עשרה מיני נגינה שנעשין על ידי מנגן של עשרה המתפללין ואז הם ראויים לשליח צבור שהוא מקבץ הטוב ועושה הנגונים כנ"ל. וזה בחינת המקבל למחצה לשליש ולרביעי והחוכר מקבל בפשיטות כך וכך פורין זה בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע בחינת נגונים הנ"ל שעושה היורד לתוך השדה לתקנה שזה עקר תקון השדה כנ"ל כי הוא נותן פרות השדה לבעל השדה והברך שמו למחצה לשליש וכו' בדרך המקבל דהינו שמעלה הטוב שבהם למעלה אליו והברך כפי מה שיכול לברר לפי בחינת השדה לפעמים מחצה או שליח וכו' ומזה נעשין נגונים ושרות. בבחינת שיר פשוט כפול וכו' וזה הכל כמנהג המדינה. כפי מנהג והנהגה שנהגין במדינה כי כפי הנהגתם

בקדשה פן הוא מברר ומעלה הטוב שבהם אם רב או מעט פי לפי הנהגתם וקדשתם פן הוא מעלה הטוב שבהם:

ב וזה בחינת המקבל את השדה לשנים מעטות לא ירענה פשתן ואין לו בקורת שקמה, פי מוכן מדברי רבנו ז"ל שם שיש מקבלי השדה הנ"ל שאינם יכולים לקבל אותה רק לשנים מעטות פי מברחים להסתלק מחמת זה. אבל יש שיכולים לקבל אותה לשנים מרבות מחמת שהם גדולים ומפלגים במעלה עליונה ונוראה מאד מאד. וזה שאין פחו גדול כל כך ואין יכול לקבל השדה ולעסק בתקונים פי אם שנים מעטות כנ"ל עליו הנהירו שלא ירע פשתן. דהינו שלא יעסק בתקונים הרחוקים מאד ממנו ויתברך והם מכנים בבחינת פשתן שהוא בחינת גרוע, כמו שכתוב (בראשית ד) ויבא קץ מפרו האדמה, ואיתא שהביא מן הגרוע דהינו פשתן. גם איתא בדברי רבנו ז"ל (ספ"ו לה) שפגם קץ הוא בחינת קץ כל בשר שהוא בחינת שמחפש אחר חובות בני אדם ומחזר אחר הגרועות שבהן. וזה בחינת 'שהביא מן הגרוע' שמיביא למעלה הגרועות והחובות של בני אדם. ומצא שפשתן שהוא קרבן קון הוא בחינת חובות וגרועות בני אדם פי פשתן הוא בחינת גבורות שמשם אחיות הסמרא אחרא כמו שכתוב איש אחד לבוש בדים הוא פשתן. ואותן הרחוקים והגרועים ביותר שהם בחינת

פשתן אסור לעסק בתקונים מי שאין פחו חזק וגדול ביותר ואין יכול לקבל השדה פי אם לשנים מעטות פי יוכלו להזיק לו מאד כמובן בדברי רבנו ז"ל. וזה: אין לו בקורת שקמה, הוא גם פן דנקמתם דהינו שכתב הזקינו ברשעתם ונתעבו ונתגזשמו בקורת שקמה פי היצר הרע נקרא בשם קורה כמו שאמרו, טל קורה מפין עיניך והוא בחינת קורת שקמה שהוא אילן זמן בחינת מלך זמן וכו' פי שקמים הם חלופי ארזים כמו שכתוב שקמים גדעו וארזים נחלף. וכמו שכתוב בשלמה ויתן את הכסף בירושלים כאנגים ואת הארזים יתן בשקמים. ומצא ששקמים הם גרועים והם חלופי ארזים ועל פן התנא מכנה את הרחוקים ביותר בבחינת קורת שקמה. פי הצדיק נקרא ארז כמו שכתוב צדיק כתמר יפרח פארו בלכנון ישנה. והרחוקים שהם הפך הצדיק הם בחינת שקמים שהם הפך ארזים כנ"ל. אבל מי שמקבל השדה לשנים מרבות יכול לזרעה אפלו פשתן וגם יש לו בקורת שקמה דהינו בשכחו אביר וחזק מאד מאד עד שיכול לקבל את השדה לשנים מרבות דהינו שיעסק בתקוני השדה ואף על פי כן יאריר ימים ושנים על ממלכתו, זה יכול לעסק אפלו בפשתן ואפלו בהזקנים ברשעתם פקורת שקמה שאפלו אותן הרחוקים ביותר ונקנו ברשעתם, יכול לקרנם ולתקנם מחמת שכחו גדול וחזק מאד מאד כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות הכירות וקבלות א

חושן משפט תקא

א

ג וְשַׁעוֹר שְׁנַיִם מַעֲמוֹת הוּא עַד שֶׁבַע שָׁנִים, עַל פִּי מִה דְּאִיתָא בַּמָּאֵר פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר עַת לְעִשׂוֹת לֵה' וְכוּ' (סוֹפֵן ט) שֵׁשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁנֹפְלִים לְבַחֲנֵת שָׁנָה וְאוֹבְדִים פְּנֵיהֶם דְּהֵינּוּ שְׁנֹסְמַלְק הַמַּחֲזִין שְׁלָהֶם וְיֵשׁ שְׁבַעִים פְּנִים שֶׁהֵם בַּחֲנֵית שְׁבַעִים שָׁנִים וְיֵשׁ שְׁנֹפְלוֹ מִפְּנִים אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם אוֹ יוֹתֵר. וּמַחֲזִירֵין לָהֶם פְּנִים שְׁלָהֶם עַל יְדֵי סַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שְׁבַעִים שָׁנִים שֶׁהֵם בַּחֲנֵית בְּקֶרֶב שָׁנִים. אָבָל יֵשׁ שְׁנֹפְלוֹ מִכָּל הַשְּׁבַעִים פְּנִים שְׁבַעִים שָׁנִים וְאִי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִיר לָהֶם פְּנֵיהֶם כִּי אִם עַל יְדֵי סַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת עֵין שֵׁם הַיֵּטִב. יֵשׁ לְרַמּוֹ שֶׁזֶּה בַּחֲנֵית שְׁנֵי מִיָּנִי מְקַבְּלִים הַג"ל שֵׁשׁ מְקַבְּלֵי הַשְּׁדָה לְשָׁנִים מַעֲמוֹת דְּהֵינּוּ עַד שֶׁבַע שָׁנִים דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּתַקּוּנֵי הַשְּׁדָה הַג"ל רַק בְּבַחֲנֵית שָׁנִים מַעֲמוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית בְּקֶרֶב שָׁנִים וְעַל כֵּן הַשְּׁעוֹר שֶׁבַע שָׁנִים, הוּא בַּחֲנֵית כְּלָלוֹת הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שְׁנֹבְלָלִין בְּזוּי"ו, וְהָא גְּהָא תַּלְיָא שְׁמַחֲמַת זֶה שְׁאִין עוֹסֵק כִּי אִם בְּבַחֲנֵית שָׁנִים מַעֲמוֹת דְּהֵינּוּ בַּחֲנֵית בְּקֶרֶב שָׁנִים כִּי כֵּן בְּאֵמַת אֵינּוּ מְקַבְּלֵ אֶת הַשְּׁדָה כִּי אִם לְשָׁנִים מַעֲמוֹת כִּי מִכְרַח לְהַסְתַּלַּק וְאֵינּוּ יֹכֵל לְהֶאֱרִיךְ יָמִים מְרַבִּים מֵאַחַר שְׁלֵא הִגִּיעַ לְבַחֲנֵית שָׁנִים מְרַבּוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנֵית שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת כִּי שֵׁם אֲרִיכוֹת הַיָּמִים כִּי הֵם בַּחֲנֵית עֵתִיק אֲרִיכוֹת יָמִים כִּמוֹ שְׁמֹבְאָר שֵׁם בַּמָּאֵר הַג"ל:

וְעַל כֵּן זֶה שְׁאִין יֹכֵל לְעַסֵּק כִּי אִם בְּבַחֲנֵית שָׁנִים מַעֲמוֹת כִּי אִם לְקֶרֶב הַרְחוּקִים כִּיּוֹתֵר כִּי דְּהֵינּוּ שֶׁהֵם רְחוּקִים מִכָּל הַשְּׁבַעִים פְּנִים וְהֵם בַּחֲנֵית פְּשִׁתָּן כִּי פְּשִׁתָּן מְקַלְקַל הַשְּׁדָה עַד שֶׁבַע שָׁנִים רָמּוֹ עַל כָּל הַשְּׁבַעִים פְּנִים שְׁבַעִים שָׁנִים שְׁכָלוּלִים בְּזוּי כִּי, וְהֵם מְקַלְקְלִים עַד שֶׁבַע שָׁנִים דְּהֵינּוּ שֶׁהֵם מְקַלְקְלִים וְנוֹפְלִים מִכָּל הַשְּׁבַעִים פְּנִים כִּי וְאֵינֶם יֹכֵלִים לְהַתְתַּקֵּן כִּי אִם לְאַחַר שֶׁבַע שָׁנִים דְּהֵינּוּ לְמַעֲלָה מִזֵּין הֵינּוּ לְמַעֲלָה מִשְׁבַּעִים שָׁנִים שְׁבַעִים פְּנִים הֵינּוּ בַּחֲנֵית שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת שֶׁהֵם לְמַעֲלָה מִשְׁבַּעִים שָׁנִים כִּי אִם לְאַחַר שֶׁבַע שָׁנִים כִּי מִי שְׁמֹבְבֵל הַשְּׁדָה לְשָׁנִים מְרַבּוֹת דְּהֵינּוּ שֶׁיֹּכֵל לְעַסֵּק בְּתַקּוּנֵי הַשְּׁדָה בְּבַחֲנֵית שָׁנִים מְרַבּוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנֵית שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת הוּא יֹכֵל לְזַרְע וּלְתַקֵּן אֶפְלוֹ בַּחֲנֵית פְּשִׁתָּן כִּי וְדִקָּא בְּשָׁנִים הַרְאֻשׁוֹנוֹת קִדְמֵי שְׁמִינֵי לְשֶׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹנִים כִּי מִשְׁבַּעִים הַדִּין בְּשִׁלְחֵן עֵרוּךְ הֵינּוּ שְׁאֵינּוּ יֹכֵל לְעַסֵּק בְּתַקּוּנֵם כִּי אִם בְּבַחֲנֵית שָׁנִים הַרְאֻשׁוֹנוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנֵית שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת כִּי וּמַחֲמַת שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּבַחֲנֵית שָׁנִים קְדַמוּנִיּוֹת עַל כֵּן גַּם בְּאֵמַת מְקַבְּלֵ הַשְּׁדָה לְשָׁנִים מְרַבּוֹת מִמֶּשׁ כִּי זֹכֵר לְאֲרִיכוֹת יָמִים כִּי שֵׁם אֲרִיכוֹת הַיָּמִים בַּחֲנֵית עֵתִיק כִּי ל:

וְכֵן שֶׁהִבֵּי פְּשִׁתָּן נֹאמַר כִּי וְיָפְלוֹ כִּי לְשׁוֹן רַבִּים שְׁנֹפְלוֹ כָּל פְּנֵי כִּי ל:

ד ועל פן נקרא 'יורד' כמו שאמרו רבותינו ו"ל: ה'יורד לתוך שדה חברו. הינו בחינת שליח צבור שאנקרא גם פן יורד כמו שאמרו היורד לפני התבה. והטעם כי הוא בחינת יורד ממש שצריך לירד לעמקי עמקים להעלות הטוב מכל הרחוקים פנ"ל שנה בחינת השליח צבור פנ"ל. וזה בחינת מקבל השדה שהוא בחינת שליח צבור שעושה נגונים פנ"ל. וזה שאנקרא ארים ומקבל. כי זה הצדיק המפילג ביותר שיכול לעסק בתקוני השדה הנ"ל הוא בחינת משה כי העלה נפשות ישראל ממדרגה פחותה מאד מטמאת מצרים למדרגה גוראה מאד - לקבלת התורה. כי משה היה ענו מכל האדם, והיה מוצא זכות בכל אחד מישראל והיה יכל להלביש התורה בכספרי מעשיות של שנים קדמוניות הינו רב ספר בראשית שהם ספרי מעשיות של שנים קדמוניות. כי הדורות הראשונים היו ימיהם ארבים ביותר. ואיתא שנה מחמת שהיו ימיהם מבחינת שנים קדמוניות. ומשה רבנו עליו השלום ספר מעשיות שלהם בספר בראשית. שנה בחינת ספרי מעשיות של שנים קדמוניות. ועל פן זכה משה שלמדו ה' והפרך להיות שליח צבור, כמו שכתוב ויעבר ה' על פניו. ואמרו רבותינו ו"ל שנתעמף הקדוש ברוך הוא בשליח צבור ולמדו סדר תפלה. ועל פן היה יכל להמשיך בחינת פנים לישראל. כמו:

שמצינו כשרצה ה' והפרך לסלק בחינת הפנים על ידי פנים ישראל עמוד משה בתפלה ופעל בקשתו. והמשיך הפנים כמו שכתוב פני ילכו וכי. ועל פן זכה לקרן אור הפנים ודבר ה' אל משה פנים אל פנים על ידי שהיה מומשי ומלביש את ישראל באור הפנים ועל ידי זה זכה לקבל התורה. כמו שאיתא בדברי רבנו ו"ל (ספ"ו ט) שעל ידי שמעלין נפשות ישראל על ידי זה זוכין לקבל את התורה בבחינת "ולקח נפשות חכם", בחינת "עיר גבורים עלה חכם ויורד עז מבטחה", עני שם. גם איתא שעל ידי תפלה שפולל נפשו עם נפשות רבים ומתפלל על ידי זה מומשי תורה ושני הבחינות הם אחד, כי על ידי שמעלה נפשות ישראל הינו שמעלה הטוב שבהם על ידי זה הוא שלמות התפלה בבחינת תפלות רבים שנה בחינת השליח צבור פנ"ל ועל ידי זה מקבל התורה פנ"ל ועל פן נקרא מקבל בחינת משה קבל תורה מפיני. וזה שאנקרא ארים, שנה בחינת משה שהתורה מארסה לו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק: תורה צוה לנו משה מורשה, אל תקרי מורשה אלא מארסה. ועל פן נקרא ארים פנ"ל:

ה על פי מה שמוכא לעיל דברי רבנו ו"ל שבחינת שליח צבור הוא שמעלה הטוב מכל אחד ואחד ועושה מזה נגונים ועומד ומתפלל עם כל הטוב, עני שם בדברי רבנו ו"ל, על פי זה מבאר

לקוטי הַלְכוּת הַלְכוֹת הַכִּירוֹת וְקַבְלָנוֹת א חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תקנ

הַיֵּטֵב סָדַר הַתְּפִלָּה, שֶׁבַתְחִלָּה אוֹמְרִים סָדַר הַקְּרִבּוֹת וְקַמְרַת, שְׁנֵה לְבָרַר וּלְהַעֲלוֹת הַטּוֹב מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת כַּמְבָּאָר וְעַל יְדֵי זֶה שֶׁמַּעֲלִין וְיִמְכְרִין הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת מִן הָרַע עַל יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין נְגוּנִים וְזִמְרוֹת כַּנ"ל. וְזֶה שְׂאוֹמְרִין תַּכְף אַחַר כֵּךְ פְּסוּקֵי דְזִמְרָה שֶׁהֵם בְּחֵינַת הַזִּמְרוֹת וְנְגוּנִים שֶׁנַּעֲשִׂין עַל יְדֵי בְרוּר הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁהֵיוּ מְפָאָרִים בְּתוֹךְ הָרַע כַּנ"ל, שְׁנֵה בְּחֵינַת אוֹמְרָה לֹאֲלֹקֵי עֲבוּדֵי כַּנ"ל, בְּחֵינַת פְּסוּקֵי דְזִמְרָה כַּנ"ל. וְעַל כֵּן בֵּן אוֹמְרִים בְּסוֹפֵם יְשִׁירַת הַיָּם שֶׁהוּא שִׁבַּח נוֹרָא מְאֹד וְנֹאמַר בְּדֶרֶךְ יְשִׁירָה כִּי זֶה אֲנִי צְרִיכִין עֲתָה לֹאמַר יְשִׁירָה הֵינִי וְזִמְרוֹת וְשִׁירוֹת בְּחֵינַת נְגוּנִים שֶׁנַּעֲשִׂין מִקְבִּיצִין וְכוּרֹר הַטּוֹב כַּנ"ל. וְעַל כֵּן בִּישְׁתַּבַּח שֶׁהוּא גִמְרָה וְסִיּוּם הַשִּׁירוֹת וְהַזִּמְרוֹת אִין צְרִיךְ הַשְּׁלִיחַ צְבוּר לִירֵד לְפָנֵי הַתְּבָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ אֵרַח חַיִּים שֶׁעָקַר שֶׁהַשְּׁלִיחַ צְבוּר יוֹרֵד לְפָנֵי הַתְּבָה הוּא מִן יִשְׁתַּבַּח, כִּי אִין הוּא הַזְּמַן שֶׁל הַשְּׁלִיחַ צְבוּר, הֵינִי בְּגִמְרַת הַזִּמְרוֹת וְשִׁירוֹת אִין יוֹרֵד לְפָנֵי הַתְּבָה. וְכָל כֵּךְ הַלְּזִמְרוֹת וְהַנְּגוּנִים בִּישְׁתַּבַּח שֶׁהוּא סִיּוּם וְחִתּוּמַת כֹּל הַזִּמְרוֹת וְכֹלֵל בְּלִם בְּשִׁלַּשׁ עֲשָׂרֵה מֵינֵי זְמֵרָה כִּי עָקַר בְּחֵינַת הַשְּׁלִיחַ צְבוּר בְּבְחֵינַת הַנְּגוּנִים כַּנ"ל וְעַל כֵּן הַמְּנַהֵג שֶׁהַשְּׁלִיחַ צְבוּר מִתְחִיל לִנְגֹן בִּישְׁתַּבַּח. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שְׁשִׁירַת הַיָּם נֹאמְרָה

בְּסָדֵר שְׁלִיחַ צְבוּר וְעוֹנִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ מֹשֶׁה אָמַר אֲשִׁירָה וְהֵם עוֹנִים וְכו' כִּי עָקַר בְּחֵינַת הַשְּׁלִיחַ צְבוּר בְּבְחֵינַת יְשִׁירָה וְנִגּוּן כַּנ"ל, וְאִין סְמוּךְ לְשִׁירַת הַיָּם הַשְּׁלִיחַ צְבוּר יוֹרֵד לְפָנֵי הַתְּבָה וְאוֹמַר יִשְׁתַּבַּח כַּנ"ל. וְאַחַר כֵּךְ אוֹמְרִים קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁהוּא בְּחֵינַת כְּלוֹ אֶחָד כְּלוֹ טוֹב שְׁלוֹה זֹכִינִן עַל יְדֵי הַנְּגוּנִים וְהַזִּמְרוֹת דִּהְיִנוּ עַל יְדֵי שֶׁמַּקְבִּיצִין וְיַמְעֲלִין הַטּוֹב מִהָרַע וְיַמְקַבְּצִין אוֹתוֹ וְעוֹשִׂין מְזֵה נְגוּנִים כַּנ"ל וְאִין הוּא בְּחֵינַת כְּלוֹ טוֹב כִּי הָרַע נִתְּבַטֵּל עַל יְדֵי שֶׁבְּרָרוּ מִשֵּׁם הַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְנַעֲשֶׂה כְּלוֹ טוֹב, עַל כֵּן אִין אוֹמְרִים קְרִיאַת שְׁמַע בְּחֵינַת ה' אֶחָד, בְּחֵינַת כְּלוֹ טוֹב כְּלוֹ אֶחָד כַּנ"ל, אַחַר כֵּךְ עוֹמְדִין בְּתְפִלָּה כִּי עֲתָה אֲנִי יְכוֹלִין לְהַתְּפַלֵּל בִּישְׁלָמוֹת בְּתַכְלִית. כִּי עָקַר שְׁלָמוֹת הַתְּפִלָּה עַל יְדֵי בְּחֵינַת כְּלוֹ אֶחָד כְּלוֹ טוֹב כַּנ"ל כַּמְבָּאָר הַיֵּטֵב כֹּל זֶה כַּמְבָּאָר יִיאַמַר בְּעוֹ הַנ"ל. אַחַר כֵּךְ הַשְּׁלִיחַ צְבוּר חוֹזֵר הַתְּפִלָּה שְׁנֵה בְּחֵינַת שְׁלָמוֹת הַתְּפִלָּה בְּבְחֵינַת כְּלוֹ אֶחָד וְטוֹב דִּהְיִנוּ בְּשַׁעֲמוּד בְּסוֹף הַתְּפִלָּה עֲדוֹן הוּא בְּתַחֲלֵת הַתְּבָה שֶׁל תְּחִלַּת הַתְּפִלָּה שְׁנֵה בְּחֵינַת תּוֹרַת הַשְּׁלִיחַ צְבוּר שֶׁאַחַר שֶׁהַצְּבוּר גּוֹמְרִים וְעוֹמְדִים בְּסוֹף הַתְּפִלָּה עֲדוֹן הוּא עוֹמֵד בְּתַחֲלֵת הַתְּפִלָּה וְחוֹזֵר אוֹתָהּ כִּי כְּלוֹ אֶחָד כִּי הַשְּׁלִיחַ צְבוּר הוּא בְּחֵינַת תַּכְלִית שְׁלָמוֹת הַתְּפִלָּה בְּבְחֵינַת

בחינת ברור הטוב שעל ידי זה נופל הרע ועל ידי זה פא לנו ישועה כנ"ל:

הלקה ב

החוכר שדה מחברו ואכלה חנב או נשתדפה אם מפת מדינה היא מנפה לו מחכורו ואם לא היתה מפת מדינה אין מנפה לו אף על פי שנשתדפו כל שדותיו של נתן. אבל אם היתה מפת מדינה שאז הדין שמנפה לו מחכורו, אם נשתדפו רב שדותיו של חוכר אין מנפה לו מחכורו:

א הענין מה שתולין הלקותא בחוכר יותר מבנותו, פי בחוכר כשנשתדפו רב שדותיו אין מנפה לו אף על פי שהיה מפת מדינה ותולין הלקותא בחוכר, מה שאין כן בנותו שלעולם אין תולין בו אף על פי שנשתדפו כל שדותיו של נתן אף על פי כן אין מנפה לו אם לא היתה מפת מדינה:

הענין על פי המאמר המתחיל כי תצא למלקמה וכו', כתוב "אחור וקדם צרתני" (ספר לקוטי מו"ק"ו תנאי סימן פב) זה בחינת פסדר ושלא פסדר, קדם הוא בחינת פסדר בחינת אלה בית פסדר ואחור הוא בחינת תשר"ק שלא פסדר, וזה בחינת אדם וחוה פסדר ושלא פסדר הויה במלוי אלפין גימטריא מ"ה אדם, וחוה היא בחינת מלכות פה ותורה שבועל פה קרינין לה וכו' פי המלכות

כלו אחר בלו טוב כנ"ל, ומבאר זה קצת לעיל בהלקות שליח צבור בשלחן ערוך ארח חיים עין שם:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל: כל האומר שירת הים בכונה מוחלין לו כל עונותיו, וגם אמרו בשירת דבורה שעל ידי השירה נמחלו עונותיהם, פי השירה הוא בחינת ברור וקבוץ הטוב בבחינת שירות ונגונים ואזי נחפסל הרע שזה בחינת מחילת עונות. אמר כן יהי רצון:

וזה שהיו הלויים מנצחים בשיר על הדיכן בשעת הקרבנות, פי הא בקא תליא, דהינו הנגון נעשה על ידי ברור הטוב מן הרע שהוא בחינת קרבנות כנ"ל, וזה בחינת סמיכת פסוקי דקמרה לקרבנות כנ"ל:

וזה בחינת רנה זו תפלה, פי שלמות התפלה בבחינת רנה ונגונים שזה בחינת השליח צבור כנ"ל:

וזה בחינת שהיו מנגיני בשעת מלקמה ועל ידי זה היו מנצחים כמו שכתוב וקצת החלו ברנה ויתן ה' וכו'. פי הרנה והנגון הוא בחינת ברור הטוב מן הרע ועל ידי זה הרע נופל ועל כן נופלים השונאים על ידי זה פי הם נאחזין בהרע וכשמבקררים הטוב משם בבחינת נגון כנ"ל אזי נופלים וזה בחינת מה שכתב רבנו ז"ל (סימן כו) שעל ידי שמנגיני נגון של האמה על ידי זה הקדוש ברוך הוא רואה בצרותינו ומושיע לנו, פי הנגון הוא

לקוטי הַלְכוֹת הַלְכוֹת חֲכִירוֹת וְקַבְלָנוֹת ב' חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תְּקָה

נִקְרָא דְבוּר וְכו' וְכו', נִמְצָא זֹאת הַבְּחִינָה מְלָכוֹת הָיָה מְקַשֶּׁרֶת לְאָדָם לְבַחֲבִינַת מ"ה הֵינּוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲזִי יֵשׁ לָהּ שְׁלֵמוֹת וְחַיִּית וְכו', וְכִי שָׁמַחֲלֵק בְּחִינַת הָיָה מְלָכוֹת לְעֲצֻמוֹ שְׂאוֹמֵר אֲנִי אֶמְלֹךְ בְּזֶה הוּא מַחְלֵק וּמְפָרִיד אוֹתָהּ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲזִי אֵינָה בְּשֵׁלְמוֹת כִּי עֵקֶר חַיִּיתָהּ מ"ה הֵינּוּ הַשֶּׁכֶל וְכו'. וְאֲזִי הוֹלֵךְ לוֹ שְׂלֵא פִסְדֵר כִּי הוּא בְּתוֹךְ בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר הֵינּוּ מְלָכוֹת וְכו', וּכְשׂוֹאֵת הַבְּחִינַת הָיָה מְקַשֶּׁרֶת לְהָאָדָם הֵינּוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲזִי הוֹלֵךְ לוֹ פִסְדֵר כִּי בְּאֵתֵר דְּאִית דְּכֵר נִוְקָבָא לֹא אֲדַכֵּר תְּמִינָן.

נִמְצָא כִּי בְּחִינַת הָיָה שְׂלֵא פִסְדֵר נִתְבַּטְּלִים עַל יְדֵי הָאָדָם פִּסְדֵר. וּבְחִינַת פִּסְדֵר נִקְרָא יו"ד שְׁמֵמְלָכוֹת הַנִּקְרָא דְלֵת לִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשֵּׁד לָהּ חַיִּית הַחֲכִמָּה הַנִּקְרָא יו"ד וְזֶה יוֹד וְאוֹ דְלֵת וְכו' וְזֶה פִפְיָד יוֹד גִּימְטְרִיאָ כֶּף וְכו'. וּכְשׂוֹאֵת אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׂלֵא פִסְדֵר יֵדַע שְׂנֵשׁ לוֹ גְּדֵלוֹת, הֵינּוּ אֲנִי אֶמְלֹךְ וְכו' וְכו', יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וְכו'. וְהַדְרֵךְ תְּשׁוּבָה שְׁעֵשֶׂה מִשֶּׁה הוּא כֶּד שְׂמִינָה קִשֶּׁר אֵת עֲצֻמוֹ אֶפְלוֹ עִם הַפְּחוֹת שְׂבִפְחוֹתִים כִּי יֵשׁ בְּחִינַת אֵלְקוֹת אֶפְלוֹ בְּדִיּוּטָא הַתְּחַתּוּנָה לְקִיָּם וּמְלָכוֹתוֹ בְּכַל מְשֻׁלָּה וְכו'. עֵינֵי שֶׁם כָּל זֶה הֵיטִב:

ב' וְהַכֶּלֶל שֶׁשְׂמַמְשֶׁרִין אֵת מַחֲשַׁבְתּוֹ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁם הָיָה בְּרוּךְ הוּא בְּבַחֲבִינַת מ"ה אֲזִי מְמַשֵּׁיכִין חַיִּית מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

מִבְּחִינַת פִּסְדֵר לְבַחֲבִינַת מְלָכוֹת שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר וְאֲזִי בְּאֵתֵר דְּאִית דְּכֵר נִוְקָבָא לֹא אֲדַכֵּר תְּמִינָן וְאֲזִי נִתְבַּטְּלָה בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר וְנִעֲשֶׂה הַכֵּל פִּסְדֵר וְאֲזִי הוֹלֵךְ לְהָאָדָם הַכֵּל פִּסְדֵר. אֲבָל כְּשִׂמְפָּרִיד מַחֲשַׁבְתּוֹ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֲזִי מְמַשֵּׁד חַיִּית מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּחִינַת מ"ה מִבְּחִינַת פִּסְדֵר לְבַחֲבִינַת מְלָכוֹת בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר אֲזִי כִּיכּוּל נִפְרָד בְּחִינַת מְלָכוֹת שְׂלֵא פִסְדֵר מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּחִינַת פִּסְדֵר וְאֲזִי נִעֲשֶׂה חֵס וְשְׁלוֹם בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר מִמֶּשׁ וְאֲזִי הוֹלֵךְ לְהָאָדָם שְׂלֵא פִסְדֵר כִּי הוּא בְּתוֹךְ בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר כִּי"ל. וְעֵקֶר הַפְּגָם עַל יְדֵי גְּדֵלוֹת שֶׁהוּא עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲנִי אֶמְלֹךְ דִּהֵינּוּ שְׂמַפְרִיד בְּחִינַת מְלָכוֹת שְׂלֵא פִסְדֵר מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכו' כִּי"ל. וְזֶה עֵקֶר עֲבוּדַת הָאָדָם לְהַמְשִׁיד חַיִּית מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַחֲבִינַת מְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנְּהַנְתָּ הָעוֹלָם כְּדִי שִׂיחְמַשֶּׁר בְּחִינַת מְלָכוֹת מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֲזִי חוֹזֵר הַכֵּל פִּסְדֵר כִּמְבַאֵר לְעִיל וְתִבְנֵן שֵׁם הֵיטִב:

ג' וְזֶה בְּחִינַת עֲבוּדַת הַשָּׂדֶה, כִּי הַשָּׂדֶה הוּא בְּחִינַת מְלָכוֹת, כִּבְחִינַת כִּי בַשָּׂדֶה מִצְאָה כְּפוּבָא. וְזֶה בְּחִינַת מְלָכֵךְ לַשָּׂדֶה נִעְבֵּד. כִּי הַשָּׂדֶה הִיא בְּבַחֲבִינַת מְלָכוֹת, שֶׁהִיא הָיָה, בְּחִינַת שְׂלֵא פִסְדֵר. וְעֵקֶר עֲבוּדַת הַשָּׂדֶה כְּדִי לְהַמְשִׁיד חַיִּית מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמִיָּם כְּמוֹ שְׂכָתוּב: וְאֵתָה תִּשְׁמַע הַשְּׂמִיָּם,

1b abc

לכחינת ארץ על ידי המטור שהיא בחינת החיית והשפע הנשפע משמים לארץ מאדם לחיה, כי שמים וארץ הם בחינת אדם ותוחה פידוע. ותוחה עצם מעלת הגשמים פמוכא בדברי רבותינו ז"ל כמו שכתוב אם בחקתי תלכו וכו' ונתתי גשמיכם בעתם וכו', וכן להפך וסרתם ועברתם אלהים אחרים וכו' ועצר את השמים ולא יהיה מטר וכו'. נמצא שהתורה תלאה השכר והענש בהמטור כי באמת המטור היורד משמים לארץ זה מרמו על ההשפעה הנשפע מבחינת אדם מ"ה דהינו מהקדוש ברוך הוא לבחינת מלכות פנ"ל. וזה עקר תקון כל התורה והמצוות פידוע וכמו שמוכא בזהר הקדוש שעקר המטור בא פשוטוין אנפין באנפין כמו שארתא בזהר במעשה פשפא לרבי שמעון עבור גשמים עין שם. כי עקר המטור הוא בשבחינת אדם מ"ה פסדר משפיע לבחינת תוחה וכו' ואז חוזר הכל פסדר ואז הוא בחינת אנפין באנפין ואז יורד שפע המטור משמים לארץ שהם בחינת אדם ותוחה פנ"ל. ועל פן על ידי פגם עבודה ירה שעל ידי זה הוא בחינת הסתרת פנים, אזי מפריד השפע מהקדוש ברוך הוא לבחינת מלכות, כי זה הוא בחינת נגרן מפריד אלוף, הויה במלוי אלפין, ואז ועצר את השמים ולא יהיה מטר פנ"ל:

ד ועקר עבודת האדמה מה שצריכין לכמה טרחות ועבודות קשות

לעבד את השדה, זה הוא מחמת חטא אדם הראשון שנחלקלה האדמה עבורו כמו שכתוב בזאת אפך תאכל לחם וכו'. דהינו שצריכין כמה עבודות לעבד בשדה קדם שאוכלין לחם. כי עקר חטא אדם הראשון היה בבחינת הנ"ל בבחינת נגרן מפריד אלוף וכו' פנ"ל. כי אדם הראשון כפר בעקר פמו שאמרו רבותינו ז"ל והפריד החיות מהקדוש ברוך הוא לבחינת מלכות. כי אדם נקרא על שם אדם העליון והיה לו פח להמשיך חיות הנ"ל בחינת מ"ה לבחינת מלכות וכו' פנ"ל, ועל ידי חטאו פגם בזה ועשה פריד בבכחול. ואם היה ממשיך החיות בחינת מ"ה לבחינת תוחה מלכות היה הכל פסדר פנ"ל. ועל ידי חטאו שהפריד החיות בבכחול מבחינת מלכות על ידי זה חזר הכל שלא פסדר ועל ידי זה נחלקלה האדמה וכל הדברים נחלקלו כי הכל געשה בבחינת שלא פסדר מחמת שהפריד החיות מבחינת פסדר פנ"ל. ועקר הנלקול היה בהאדמה, כמו שכתוב: ארורה האדמה וכו' כי האדמה היא בחינת מלכות שלא פסדר פנ"ל ששם עקר הפגם פנ"ל על ידי שלא המשיך החיות מבחינת פסדר לבחינת שלא פסדר פנ"ל, ומחמת זה צריכה השדה לכמה יגיעות ועבודות בחינת בזאת אפך תאכל לחם פנ"ל ועל ידי אלו העבודות מוציאין האדמה מקלחתה כי על ידי העבודות של השדה מתקנין את

דף קפ"ד

לקוטי הַלְכוֹת   הלכות חירות וקבלנות ב   חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט   תקו

שְׁנֵי מִשְׁכָּה מִבְּחִינַת שְׂלֵא בְּפֶסֶד כִּנּוּ"ל וְאֵן נִמְשָׁךְ בְּרַכָּה בְּחִינַת וְכִרְכְּנוּ אֱלֹקִים וכו':

וְזֶה בְּחִינַת עֶשֶׂר תְּבוּת שֵׁישׁ בְּכַרְפַּת הַמוֹצֵיא כְּנֶגֶד יו"ד מְצוֹת הַנוֹהֲגוֹת בְּתַבּוּאָה מֵעַת הַחֲרִישָׁה וְכו' כִּנּוּ"ל כְּמִבְּאֵר שֵׁם כְּמִיּוֹר וְשִׁלְחֹן עֲרִיד וְכֵן מוֹנֵה שֵׁם כְּמָה פְּסוּקִים הַמְדַבְּרִים מִפְּרִנְסָה שֵׁישׁ בְּהֵם יו"ד תְּבוּת כִּי עֲקָר תִּקּוּן הַפֶּת הַיִּצְאָה מִהַתְּרַקֵּעַ עַל יְדֵי בְּחִינַת יו"ד הַנּוּ"ל שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּסֶד כִּנּוּ"ל:

וְזֶה שְׂצִרְכִּיּוֹן לְהַטְעִים ה' דְּהַמוֹצֵיא. כִּי הַמְּלָכוֹת הֵיא בְּחִינַת דְּל"ת כִּנּוּ"ל וְכִשְׁמִשְׁכִּיּוֹן לָה חַיִּית מִהַיּו"ד אֲזִי נַעֲשִׂית מִהַד' ה' כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ ה' דְּל"ת הַתּוֹת וְכו' וְזֶה עֲקָר הַתִּקּוּן שֶׁל הַתַּבּוּאָה וְהַפֶּת הַיִּצְאָה מִהַשְּׂדָה כִּנּוּ"ל עַל דִּי שְׁמִקְבְּלִין חַיִּית מִבְּחִינַת פְּסֶד שֶׁהוּא בְּחִינַת יו"ד. וְאֲזִי הַפֶּת וְהַתַּבּוּאָה הַיִּצְאָה מִהַשְּׂדָה שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת שְׂלֵא בְּפֶסֶד בְּחִינַת דְּל"ת בְּחִינַת דְּלָה וְעִנְיָה שְׁנַתְּקַלְלָה עַל דִּי חֲטָא אָדָם הָרִאשׁוֹן וְכו' כִּנּוּ"ל, וְעֲבָשׁוּ חוֹזֵר וְנִמְשָׁךְ חַיִּית מִבְּחִינַת יו"ד פְּסֶד וְאֲזִי נַעֲשִׂה מִהַד' ה' וְזֶה בְּחִינַת ה' דְּהַמוֹצֵיא וְאֲזִי נַעֲשִׂה הַכֵּל בְּפֶסֶד וְנִמְשָׁךְ עֲשִׂירוֹת וְשִׁפְעַ וְכִרְכָּה גְדוּלָה בְּבְחִינַת וְהַרְיקֹתִי לְכֶם כִּרְכָּה עַד כְּלֵי ד':

וְזֶה בְּחִינַת תְּרוּמָה וְיַעֲשֶׂר שְׁנוֹתַיִן לְכַהֵן וּמִתְּנוֹת עֲנִיִּים שְׁנוֹתַיִן הַכֵּל מִן הַתַּבּוּאָה, הַכֵּל בְּשִׁבְלֵי תִּקּוּן הַנּוּ"ל כְּדִי שְׁיִמְשָׁךְ חַיִּית מִבְּחִינַת פְּסֶד שֶׁהוּא

הַשְּׂדָה וְיִוֹרֵד עֲלֶיהָ מִטָּר שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁפְעַ וְחַיִּית מִשְׁמִים לְאֲרִיץ וְאֵן חוֹזֵר הַכֵּל בְּפֶסֶד כִּנּוּ"ל:

ה' וְזֶה בְּחִינַת שֶׁהַעַת שֶׁהַתַּבּוּאָה נִגְמַרְת נִקְרָאת אָכִיב כְּמוֹ שְׂכַתוּב שְׁמוֹר אֶת הַדָּשׁ הָאָכִיב וְכו'. אָכִיב זֶה בְּחִינַת א"ב בְּפֶסֶד כְּמוֹכָא. כִּי בְּתִשְׁרֵי זִוְרְעִין. תִּשְׁרֵי הוּא בְּחִינַת תִּשְׁר"ק וְאֵן הוּא עֲדוֹן קָדָם הַתִּקּוּן שֶׁל הַשְּׂדָה וְאֵן הוּא עֲדוֹן בְּבְחִינַת שְׂלֵא בְּפֶסֶד. וְאַחַר כֵּךְ כֵּל הַעֲבוּדוֹת וְהַתִּקּוּנִין שֶׁעוֹשִׂין בְּשְׂדָה וְיִוֹרֵד עֲלֶיהָ גְשָׁמִים כֵּל יְמוֹת הַגְּשָׁמִים וְעַל יְדֵי זֶה נִתְּקַן בְּחִינַת שְׂלֵא בְּפֶסֶד וּמִקְבֵּל חַיִּית דִּהְיֵנו שִׁפְעַ הַגְּשָׁמִים מִבְּחִינַת פְּסֶד. וְאֵן בְּשַׁעַת גְּמֹר הַתַּבּוּאָה נִתְּקַן הַכֵּל וְחוֹזֵר הַכֵּל בְּפֶסֶד וְעַל כֵּן אֵן הוּא בְּחִינַת אָכִיב בְּפֶסֶד כִּנּוּ"ל. כִּי יֵשׁ כְּמָה מְצוֹת הַנוֹהֲגוֹת בְּקַרְקַע מֵעַת הַחֲרִישָׁה וְהַזְרִיעָה עַד שְׁנִגְמַר וְנַעֲשֶׂה פֶת כְּמוֹ שְׂכַתוּב כְּמִיּוֹר אֲרַח חַיִּים סִימֵן כְּסוּ, וְעַל יְדֵי אֵלוֹ הַמְּצוֹת מִתְּקַיֵּן חֲטָא אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁעֲקָר הַפְּגָם הָיָה בְּבְחִינַת הָאֲרָמָה שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת כִּנּוּ"ל בְּחִינַת אֲרוּרָה הָאֲדָמָה וְכו' וְעַל כֵּן הֵם יו"ד מְצוֹת כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ חַיִּית מִבְּחִינַת פְּסֶד שֶׁהִיא בְּחִינַת יו"ד לְבְּחִינַת מְלָכוֹת שֶׁהִיא בְּחִינַת הַשְּׂדָה כְּדִי שְׁיִחֹזֵר הַכֵּל בְּפֶסֶד וְזֶה בְּחִינַת אֲרִיץ נִתְּנָה יְבוּלָה וְכִרְכְּנוּ אֱלֹקִים אֲלֵכֶינּוּ כִּי עָשִׂית שְׁנַתְּבַשְׁלָה הַתַּבּוּאָה, בְּחִינַת אָכִיב בְּפֶסֶד, אֵן נִתְּבַטְּלָה הַקְּלָלָה שֶׁל הָאֲרָמָה

בחינת מ"ה בחינת יוד לבחינת שלא כפסדר וכו' כנ"ל וזה בחינת תרומה לכהן תרומה דוקא בחינת מ"ה כי על ידי התרומה לכהן מרימין התבואה לבחינת מ"ה ומקבלין משם חיות כנ"ל ועל פן תרומה גדולה אין לה שעור כי בחינת מ"ה אין שם בחינת שעור כי הוא בחינת מ"ה. אבל חכמים נתנו בה שעור. חכמים דוקא כי החכמים הם בחינת תורה שבעל פה בחינת מלכות פה ותורה שבעל פה קרינין לה וכשנמשך החיות מבחינת מ"ה כפסדר לבחינת מלכות שלא כפסדר נעשה בה בחינת שעור בבחינת אל תקרי מה אלא מאה פידוע וכמוכא במקום אחר ועל פן חכמים שהם בחינת תורה שבעל פה בחינת מלכות הם דוקא נתנו שעור לתרומה שהיא בחינת מ"ה כנ"ל כי בחינת מ"ה אין שך שם שעור כי אם על ידי בחינת חכמים תורה שבעל פה וכו'. וזה שעור הוא תרי ממאה, ואיתא כי תרי ממאה הם בחינת תפארת ומלכות שהם בחינת אדם ותורה פידוע שהם בחינת תרי ממאה אדנים שנעשין ונמשכין מבחינת מ"ה למאה בבחינת אל תקרי מה אלא מאה כנ"ל, וזהו שעור תרומה תרי ממאה כדי ליחד ולקשר ולהעלות בחינת שלא כפסדר וכפסדר אדם ותורה וכו' כנ"ל שהם בחינת תרי ממאה כי על דם נעשה בחינת מאה מבחינת מ"ה על ידי שנמשך החיות מאדם לתורה מבחינת מ"ה לבחינת מלכות ואז נעשה

ממה מאה פידוע כי מ"ה הוא בחינת יוד כנ"ל וכשנמשך החיות לבחינת מלכות כנ"ל אזי נעשית גם פן בבחינת יוד כי ואז דל"ת שהוא בחינת המשכת החיות לבחינת מלכות הוא גם פן בחינת יוד תתאה פידוע בחינת יוד כגנימטריא כף המוכא כמאמר הנ"ל בחינת עשרה עשרה הפך פידוע ויוד פעמים יוד הוא מאה:

ז ועל פן נותנין התרומה לכהן, כי הכהן הוא בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת ברכה, שהוה בחינת פסדר, שהוא בחינת חסד ברכה. ואחר כך נותנין מעשר ללוי, לוי הוא בחינת גבורות ודינים בחינת שלא כפסדר ונותנין לו מעשר בחינת יוד כדי להמשיך היוד הנ"ל לבחינת שלא כפסדר שהוא בחינת לוי. ואחר כך חוזרין ונותנין תרומה, מעשר מן המעשר לכהן כי כשמוקבל בחינת שלא כפסדר מבחינת פסדר שהוא בחינת יוד אזי חוזר ונעשה הכל כפסדר כי באתר דאית דכר נוקבא לא אדכר תמן כנ"ל. וזהו בחינת שחוזרין ונותנין תרומה מעשר לכהן כי חוזרין ומקשרין הכל לכהן בחינת פסדר כדי שיהיה הכל כפסדר כי באתר דאית דכר וכו' הינו כי כשבחינת מלכות שלא כפסדר הינו כלליות העולמות מקבלין חיות מהקדוש ברוך הוא מבחינת מ"ה הם חוזרים ומתקשרים בו ויתברך בבחינת פנים בפנים ואז נעשה הכל כפסדר כנ"ל. וזהו

לקוטי הלכות חושן משפט תקט

הלכות חירות וקבלנות ב

בחיינת תרומת מעשר לכהן כי בתחלה מעלין הכל לבחינת כהן על ידי התרומה ונכלל הכל בבחינת פסדר בבחינת כהן ואחר כך ממשיכין החיות בבחינת יוד הנ"ל גם למטה לבחינת העולמות לבחינת שלא פסדר וזהו בחינת מעשר ללוי. ואחר כך חוזרין ומתקשרין לכהן לבחינת פסדר על ידי תרומת מעשר אחד ממאה פדי שבחינת שלא פסדר והיה תמיד מקשר בבחינת פסדר פדי שיהיה נעשה הכל פסדר כי פאתר דאית דבר וכו' פנ"ל:

ח וזה בחינת מתנות עניים לקט שכחה ופאה שנותנין מהשדה, כי עקר ההשפעה שגשפע מבחינת פסדר בחינת יוד לבחינת מלכות וכו' הוא על ידי צדקה פמובא, בחינת צדק לפניו והלך, בחינת פנים, בחינת קדם, שהוא בחינת פסדר הינו על ידי צדקה מעלין את המלכות לבחינת פסדר בחינת פנים ונעשה מצדק צדקה וכו' פנ"ל:

ט וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שאין התבואה נקבעת למעשרות עד שיראת פני הבית. כי צריכין לברר ולהעלות התבואה מבחינת שדה שהוא בחינת מלכות שלא פסדר לבחינת בית שהוא דירת אדם בחינת פסדר. וזה בחינת בית מבראשית שהוא התחלת התורה, שהוא בחינת אדם מ"ה בחינת חכמה, בבחינת זאת התורה אדם. ועל כן כשהתבואה רואה פני הבית, פני הבית

דיקא בחינת פנים בחינת קדם הנ"ל שהוא בחינת פנים, הינו כשהתבואה נכנסת משדה לבית הינו מיד שמתחיל התקון של התבואה שעולה מבחינת שלא פסדר לבחינת פסדר או נקבעת לתרומה ומעשרות פדי לגמר התקון ולהמשיך החיות מבחינת פסדר לבחינת שלא פסדר וכו' פנ"ל:

י נמצא שעקר עבודת השדה הוא פדי לבררה ולתקנה להמשיך לה חיות מבחינת פסדר, לבחינת השדה שהיא בחינת שלא פסדר. ועל כן כל תקוני השדה דהינו עבודת האדמה על פי הרב נעשית על ידי מקבל או חוכר. כי הנותן והמקבל או החוכר, הם בחינת אדם וזהו שהם בחינת נותן ומקבל פדוע. וכשהנותן והמקבל או החוכר מתנהגים כראוי שהנותן נותן חלקו של המקבל בשלמות והמקבל אינו נוטל לעצמו פלוס יותר ממה שמוגיע לו על ידי זה נעשה בחינת תקון ויחוד הנ"ל שנמשך ההשפעה מאדם לחיה שהם בחינת נותן ומקבל פנ"ל ועל ידי זה נעשה עבודת האדמה ותקון השדה בשלמות כי עקר תקון השדה על ידי זה פנ"ל. כי כשהנותן אינו נותן להמקבל חלקו בשלמות כזה פוגם למטה וכביכול גם למעלה אין נשפע החיות בשלמות מבחינת נותן לבחינת מקבל מאדם לחיה. וכן כשהמקבל נוטל לעצמו יותר מהראוי זה בחינת מה שכתוב במאמר הנ"ל

לוֹ וְכוּ' פנ"ל. כי הנותן הוא בבחינת פסדר והחוכר הוא בבחינת שלא פסדר פנ"ל וכל התקלולים שבאים להשדה חס ושלום הכל הוא מבחינת שלא פסדר פנ"ל ועל פן לעולם תולין יותר התקלקלה במקבל דהינו בחוכר מבנותן כי עקר התקלקלה מבחינת שלא פסדר פנ"ל:

יב וזה בחינת ענין בלעם שהפך ה' התקלקלה לברכה, כמו שכתוב: "ויהפך ה' אלקיך לך את התקלקלה לברכה כי אהבך ה' אלקיך". כי בלעם חשב לקלל את ישראל חס ושלום על ידי חטא העגל כמו שכתוב וישת אל המדבר פניו כמו שפרש רש"י כי על ידי עבודה זרה מפרידו החיות הנמשך מבחינת פסדר מבחינת מ"ה ואזי הולך שלא פסדר ואזי תוכל התקלקלה חס ושלום לחול כי עקר אחיות התקלקלה שהוא דינים הוא על ידי בחינת שלא פסדר. וזה בחינת התקלקלה שנתקללו מחטא אדם הראשון פנ"ל, והכל תלוי בהדבור שהוא בחינת מלכות שלא פסדר שכל בחינת שלא פסדר געשה על ידי שגפרד מבחינת פסדר על ידי חטא עבודה זרה בחינת גרזן מפריד אלוף פנ"ל אזי יכולין להפך הדבור לתקלה חס ושלום. אבל ה' ותברך חמל על ישראל והפך התקלקלה לברכה כמו שכתוב ויהפך ה' וכו' ויהפך דיקא. כי ברחמיו חמל על ישראל והיה ממשיך חיות מבחינת מ"ה פסדר לבחינת שלא פסדר ועל ידי זה נתהפך הכל פסדר

ע הפנים של מי שנוטל בחינת מלכות לעצמו שאומר אגא אמוך על ידי זה הולך לו שלא פסדר. וזה בחינת המקבל שנוטל לעצמו מהשדה יותר מהראוי נמצא שנוטל בחינת מלכות לעצמו שאומר אגא אמוך על ידי זה הולך לו שלא פסדר וזה בחינת המקבל שנוטל לעצמו מהשדה יותר מהראוי נמצא שנוטל בחינת מלכות לעצמו ובאמת צריך לקשרה לבחינת אדם לבחינת פסדר פנ"ל. וכן למטה צריך למסור ולקשר הכל למי ששקד לו לבחינת נותן שהוא בחינת אדם פנ"ל ולבלי לקבל לעצמו רק מה שמגיע לו לא יותר כדי שלא לפגם בבחינת מלכות על ידי שנוטל לעצמו יותר מהראוי שזהו בחינת אגא אמוך, שעל ידי זה געשה שלא פסדר ממש פנ"ל שאזי הולך לו שלא פסדר. אבל בשהנותן והמקבל מתנהגים כראוי וכו' פנ"ל אזי געשה תקון ויחיד הג"ל בין בחינת אדם וחוה וכו' פנ"ל ועל ידי זה עקר תקון השדה שהיא מלכות שלא פסדר שצריך לעבדה ולתקנה ולהמשיך לה החיות מבחינת פסדר וכו' פנ"ל:

יא וזה בחינת החלוק שבין הנותן והחוכר, שבהנותן אין תולין התקלול אף על פי שגשתדפו רב שדותיו (כי אם קשיש מפת מדינה) אבל בהחוכר תולין התקלול כשגשתדפו רב שדותיו כי אז אף על פי שיש מפת מדינה שהדין נותן לנכות לו מחכורו אף על פי כן אין מנכה

לקוטי הַלְכוּת

הַלְכוּת חֲבֵרֹת וְקַבְלָנוּת ב

חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תְּקִיא

דף קפ"א

שהוא בדייטא התחתונה חס ושלום במדור הקלפות שהם בחינת אברון ומנת גם הם שומעים שמעה של התורה שהיא גותנת לפתאים ערומה, כי אוריתא מכות תמיד: עד מתי פתיים תאהבו פתי וכו':

והקבלל שהתורה הקדושה היא יורדת אפלו בעמקי תהום, לעורר

אפלו את הפחות שבפחותים לה' ותברך.

ועל ידי עסק התורה יכולין להתקרב לה'

ותברך אפלו משאול תחתיות חס ושלום

וכמו שאמרו רבותינו ו'ל: אין דברי תורה

מקבלין טמאה, ועל כן אפלו הזבין

והמזרעים וכו' עוסקין בתורה וכו', זה

רמז שאפלו אלו שהם בסמרא

דמסאבותא. גם הם צריכין לעסק בתורה

כי התורה תקרב גם אותם לה' ותברך

כמו שכתוב והסתרתני פני וכו' ועתה

השירה הזאת לפני וכו' כי לא תשכח

מפי זרעו. הינו שאפלו בשישראל הם

חוטאים חס ושלום ועל ידי זה היו

מתרחקים מה' ותברך בבחינת הסתרת

פנים חס ושלום אבל התורה תקרב

אותם, אפלו בעת שהם גופים ורחוקים

חס ושלום מצד מעשיהם אף על פי כן

התורה תרד עמהם למקום שהם שם

ומקום שהם תקרב אותם לה' ותברך

ותחזירם בתשובה, בבחינת: ונענתה

השירה הזאת וכו' כי לא תשכח וכו', וזה

שכתוב בהתהלכת תנחה אותך בשכבך

תשמור עליך וכו' ודרשו רבותינו ו'ל

בשכבך בכרך הינו אפלו בשאתה שוכב

בבחינת פנים בפנים וזהו ויהפך דיקא

שנתהפך בחינת שלא כפרך שמשם

השתלשלות אחיזת הקללה חס ושלום

לכחינת פנים לבחינת ברכה כנ"ל. וכל זה

היה על ידי משה כי איתא שם במאמר

הנ"ל שמושה היה יכל לקשר עצמו עם

הפחות שבפחותים כי יש בחינת אלקות

אפלו בדייטא התחתונה וכו' נמצא שעל

ידי משה רבנו עליו השלום כל ישראל

הם סמוכין תמיד לה' ותברך ואפלו

כשהם חוטאים חס ושלום אינו מסתיר

פניו מהם כי משה מקשרם לה' ותברך

תמיד כי הוא מוצא אלקות אפלו בהקל

שבפלים ועל ידי זה מקשרו לה' ותברך.

וכל זה פתח משה דרך כבישה בארבעים

ימים אחרונים של קבלת התורה כמובא

שם, כי על ידי התורה הקדושה שהמשיך

משה לישראל על ידי זה ישראל מקשרים

לעולם בו ותברך כי אפלו פושעי ישראל

מלאים מצות פרמון, ותורת ה' תמימה

מישיבת נפש מדרכי מיתה לדרכי חיים כי

התורה מחכימת פתי. ואפלו מי שנפל

למקום שנפל והוא רחוק מאד מה'

ותברך על ידי מעשיו הרעים אף על פי

כן יכול להתקרב לה' ותברך בקל על ידי

למוד התורה הקדושה כי התורה

הקדושה יורדת אפלו למי שהוא בעמקי

הקלפות בשאול תחתיות חס ושלום.

ומעוררת אותו ומקרבת אותו לה'

ותברך, בבחינת: "אברון ומנת אמרו

באנינו שמענו שמעה", הינו שאפלו מי

דף קפ"ד

בסמך דמותא חס ושלום גם אז התורה תשמר על ידי ותקרב אותך לה' ותברך כנ"ל וכמבאר כל זה היטב במאמר אני ה' הוא שמוי וכי' (ס"טו י"א) שעל ידי דבורי התורה יכולין לצאת ממדרגה פחותה ושפלה למדרגה גבה מאד כי דבורי התורה מאירין לו כי הם בחינת 'צפרתא דקאי עד קרסלה במיא' בבחינת ותגל מרגלתיו וכי' ורישה מטיי וכי' ע"ן שם:

נמצא שמיום שזכינו בחמלת ה' לקבל את התורה על ידי משה רבנו עליו השלום מיום ההוא אין שום הרחקה לישראל מהקדוש ברוך הוא לעולם כי תמיד הם כסוכין לה' ותברך על ידי התורה שיוצרת ועולה עמהם כנ"ל וזהו עקר נתינת התורה לישראל כי גם קדם נתינת התורה היו הצדיקים הגדולים במעלה עובדים ה' ותברך במדרגה גבה מאד כגון האבות וכי' ומה שתיה הוא שיהיה וכו' גם עכשו יש צדיקים גדולים במעלה בכל דור בחינת בני עליה שאפלו אם לא נתנה תורה היו גם כן יכולים להתקרב לה' ותברך ולעבדו באמת ועקר המעלה הגדולה ביותר של נתינת התורה הוא שעל ידי התורה גם הפחות שבפחותים יכול להתקרב לה' ותברך ממקום שהוא כנ"ל וכל ישראל זוכים להתקרב אליו על ידי התורה הקדושה ואף על פי שבדאי להגדולים במעלה הוא גם כן זכות גדול נתינת התורה הקדושה בבחינת ישמע חכם רבותינו ז"ל הינו שאמר שבחינת מה

ויוסיף לקח וכי' אף על פי כן עקר התמלה והחסד של ה' ותברך אשר נתן את התורה הקדושה הוא בבחינת הנ"ל שהתורה היא דרך כבושה שעל ידי יכול להתקרב אפלו הפחות שבפחותים ממקום שהוא לה' ותברך. ועל כן על ידי נתינת התורה הקדושה אין כח להקללה חס ושלום שתחול בישראל אף על פי שקמאו בעבודה זרה והפרדו החיות מאדם לחיה לבחינת מלכות שהוא בחינת שלא פסדר שמושם השתלשלות אחיות הקללה חס ושלום כנ"ל אף על פי כן התורה מקשרת אותם תמיד לה' ותברך כנ"ל כי זהו בחינת הדרך כבושה שעשה משה כנ"ל. ומאחר שה' ותברך ענינם תמיד על ידי התורה הקדושה שהוא אחרותו ותברך על כן לעולם אין כח בהקללה לחול עליהם חס ושלום. כי התורה היא בחינת חכמה כי אורייתא מחכמה עלאה נפקת הינו בחינת מ"ה כנ"ל כי התורה היא בחינת אדם בבחינת זאת התורה אדם בחינת אדם מ"ה ועל ידי התורה הקדושה לעולם נשפע החיות מבחינת מ"ה פסדר לבחינת שלא פסדר אף בשם חוטאים לפניו כנ"ל ועל כן אין כח בהקללה שתחול עליהם חס ושלום בשום אופן כנ"ל. וזהו שאמר בלעם אחר ששת אל המדבר פניו אמר מה טבו אהליך יעקב. מ"ה דוקא כי ברכם מעין הקללות שרצה לקללם כמו שאמרו רבותינו ז"ל הינו שאמר שבחינת מה

בסמך דמותא חס ושלום גם אז התורה תשמר על ידי ותקרב אותך לה' ותברך כנ"ל וכמבאר כל זה היטב במאמר אני ה' הוא שמוי וכי' (ס"טו י"א) שעל ידי דבורי התורה יכולין לצאת ממדרגה פחותה ושפלה למדרגה גבה מאד כי דבורי התורה מאירין לו כי הם בחינת 'צפרתא דקאי עד קרסלה במיא' בבחינת ותגל מרגלתיו וכי' ורישה מטיי וכי' ע"ן שם:

נמצא שמיום שזכינו בחמלת ה' לקבל את התורה על ידי משה רבנו עליו השלום מיום ההוא אין שום הרחקה לישראל מהקדוש ברוך הוא לעולם כי תמיד הם כסוכין לה' ותברך על ידי התורה שיוצרת ועולה עמהם כנ"ל וזהו עקר נתינת התורה לישראל כי גם קדם נתינת התורה היו הצדיקים הגדולים במעלה עובדים ה' ותברך במדרגה גבה מאד כגון האבות וכי' ומה שתיה הוא שיהיה וכו' גם עכשו יש צדיקים גדולים במעלה בכל דור בחינת בני עליה שאפלו אם לא נתנה תורה היו גם כן יכולים להתקרב לה' ותברך ולעבדו באמת ועקר המעלה הגדולה ביותר של נתינת התורה הוא שעל ידי התורה גם הפחות שבפחותים יכול להתקרב לה' ותברך ממקום שהוא כנ"ל וכל ישראל זוכים להתקרב אליו על ידי התורה הקדושה ואף על פי שבדאי להגדולים במעלה הוא גם כן זכות גדול נתינת התורה הקדושה בבחינת ישמע חכם רבותינו ז"ל הינו שאמר שבחינת מה

לקוטי הַלְכוֹת הַלְכוֹת חֲמִירוֹת וְקַבְלָנוּת ב' חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תְּקוּן

שְׁמִשָּׁם כָּל הַטּוֹב וְהַבְּרָכָה בְּחֵינֵת בְּפִסְדֵּי, לְעוֹלָם מִשְׁפִּיעַ בָּהֶם עַל יְדֵי אֱהָלֶיךָ יַעֲקֹב הֵינּוּ עַל יְדֵי אֱהָלִים שְׁעוֹסְקִים בָּהֶם בְּתוֹרָה כִּי עַל יְדֵי זֶה לְעוֹלָם הֵם מְקַשְׂרִים כּוּ יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲמֵינֵת מ"ה שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה וְעַל יְדֵי זֶה הֵם תְּמִיד בְּבַחֲמֵינֵת בְּפִסְדֵּי כִּי בְּחֵינֵת שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי נִתְהַפֵּךְ לְבַחֲמֵינֵת בְּפִסְדֵּי אִפְלוּ כִּשְׁהֵם בְּדִיּוּמָא הַתַּחְתּוּנָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא בְּחֵינֵת מ"ה כַּנֶּל שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבָרְכָה נִתְהַפֵּךְ דִּיקָא כַּנֶּל, וְזֶה שְׁאֵמַר שָׁם: בְּנִחְלִים נְפוּי בְּאֱהָלִים נִמְעַ ה' בְּנִגּוֹת עָלַי נִהְרַ וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: מַה נִּחְלִים מַעֲלִין אֶת הָאָדָם מִמְּמָאָה לְמִתְרָה אִף דְּכָרִי תוֹרָה מַעֲלִין אֶת הָאָדָם וְכוּ', הֵינּוּ כַּנֶּל, כִּי הַתּוֹרָה מְקַרְבֶּת אֶת הָאָדָם אִפְלוּ מִעֲמֻקֵי הַמְּמָאָה חֵם וְשְׁלוֹם וּמְתַרְתֵּת אוֹתוֹ וּמְקַרְבֶּת אוֹתוֹ לַח' יִתְבָּרַךְ כַּנֶּל, וְזֶהוּ בְּנִגּוֹת עָלַי נִהְרַ כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הֵם לְעוֹלָם קְרוֹבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כַּנֶּל וְאֵינֶן נִפְסְקִין מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ לְעוֹלָם כְּמוֹ הַנֶּן שֶׁהוּא אֶצֶל הַנֶּהַר שֶׁהַמַּיִם מִשְׁקִין אוֹתוֹ תְּמִיד וְאֵינֶן נִפְסְקִים מִמֶּנּוּ לְעוֹלָם, כְּמוֹ כֵּן הֵם מְקַשְׂרִים כּוּ יִתְבָּרַךְ תְּמִיד עַל יְדֵי הַתּוֹרָה וְתְּמִיד נִמְשָׁךְ לָהֶם הַחַיִּיּוֹת מִבְּחֵינֵת מ"ה אָדָם שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה כַּנֶּל:

לְעַקֵּד אֶת יִצְחָק בְּנֵי וְהַעֲקֵדָה הוּא בְּחֵינֵת הַמִּתְקַת הַדִּינִים כִּי אֲבָרְהָם הוּא בְּחֵינֵת מַה כְּמוֹכָא בְּחֵינֵת חֶסֶד בְּפִסְדֵּי כַּנֶּל וְיִצְחָק הוּא בְּחֵינֵת גְּבוּרוֹת בְּחֵינֵת שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי וְאֲבָרְהָם עַל יְדֵי הַעֲקֵדָה קָשֶׁר וְעַקֵּד אֶת בְּחֵינֵת יִצְחָק בְּחֵינֵת שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי לְבַחֲמֵינֵת אֲבָרְהָם בְּחֵינֵת מַה בְּפִסְדֵּי וְעַל יְדֵי זֶה נִכְלָל שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי בְּבַחֲמֵינֵת בְּפִסְדֵּי כִּי נִכְלָל יִצְחָק בְּאֲבָרְהָם עַל יְדֵי הַעֲקֵדָה, וְזֹאת הַעֲקֵדָה עוֹמֶדֶת לְיִשְׂרָאֵל תְּמִיד לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כְּכֹל עַת שֶׁנִּתְרַחֲקוּ מִה' יִתְבָּרַךְ חֵם וְשְׁלוֹם עַל יְדֵי הַמְּטָאִיִּם חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי עַל יְדֵי בְּחֵינֵת הַעֲקֵדָה נִמְתַּק בְּחֵינֵת שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי בְּחֵינֵת יִצְחָק וְנִכְלָל בְּכַפֵּר וְעַל יְדֵי זֶה אֵין שׁוּם דִּין שׁוֹרֶה עַל יִשְׂרָאֵל חֵם וְשְׁלוֹם כַּנֶּל, עַל יְדֵי שְׁנִמְשָׁךְ הַחַיִּיּוֹת תְּמִיד מִבְּחֵינֵת בְּפִסְדֵּי מ"ה בְּחֵינֵת אֲבָרְהָם לְבַחֲמֵינֵת יִצְחָק וְכוּ' כַּנֶּל וְעַל כֵּן עַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטַּל וְנִתְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבָרְכָה כַּנֶּל, וְזֶהוּ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י רִשְׁעֵי כְּבָר קִדְמָךְ אֲבָרְהָם שְׁנֵאמַר וַיִּשְׁכַּם אֲבָרְהָם וְכוּ' כִּי עַל יְדֵי הַעֲקֵדָה נִמְתַּק וְנִכְלָל שְׁלֵא בְּפִסְדֵּי בְּבַחֲמֵינֵת בְּפִסְדֵּי בְּבַחֲמֵינֵת מ"ה וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין כָּל הַבְּרִיּוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וָעֶד:

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

הַלְכָה ג בְּהַלְכוֹת שׁוֹבֵר הַלְכָה ג

אֹת ד:

הַלְכָה ד בְּהַלְכוֹת אֲמִינֵן הַלְכָה ד

אֹת ל:

יג וְזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶׁפִּרְשׁ רַש"י עַל פְּסוּק 'וַיִּקֶם בְּלִעָם בְּבָקָר', וּפִרְשׁ רַש"י: רִשְׁעֵי כְּבָר קִדְמָךְ אֲבָרְהָם שְׁנֵאמַר וַיִּשְׁכַּם אֲבָרְהָם בְּבָקָר, כִּי אֲבָרְהָם הִשְׁכִּים בְּבָקָר

הלקה ה פהלקות פקדון הלקה ה
אות מה:

הלקות שכירות פועלים

הלקה א

ביומו תתן שכרו וכו' ואילו הוא נשא
את נפשו. לא תלין פעלת שכיר
אתך וכו':

א על פי מה שמבאר לעיל בהלקות
אמנין הלקה א' שכל המלאכות
והאמנות הוא בחינת תקון וברור
שצריכים בני אדם התחתונים דיקא
להשלים ולתקן מעשה הבורא וכו' על
די ברור הטוב מן הרע, כמבאר שם שזה
בחינת מילה כפי מה ששמעתי מאדונינו
מורנו ורבנו גרו' יאיר, עין שם:

ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: גדולה
מלאכה שההיר הקדוש ברוד
הוא עליו לעשות מלאכה, כי המלאכה
הוא דבר גדול ותקון גדול מאד, כי מברר
הטוב ומשלים פעלת הבורא והברך שמו
שלא יהיה לה שלמות כי אם עתה על
דו. וזה בחינת ששית ימים תעשה
מלאכתך וביום השביעי שבת וכו', כי
ששית ימים עשה ה' וכו'. והקשו
המפרשים, למה לו לכתב ששית ימים
תעשה מלאכה, הלא עקר המצוה הוא
רק לשבות בשבת? אך באמת התורה

מזהרת שהאדם יעסק במלאכה בששית
ימי המעשה, כי הוא תקון ושלמות
פעלתו והברך. וזה, כי ששית ימים עשה
ה' וכו'. ועל כן גם אנו מזהרין לעסק
במלאכה ואמנות בששית ימי המעשה
כדי להשלים ולמלאות מעשה בראשית
אשר עשה ה' בששית ימי בראשית שאין
להם שלמות אמור כי אם על ידי בחינת
ששית ימים תעשה מלאכה, והינו על ידי
מלאכות ואמנות התחתונים כנ"ל. וזה
ששית ימים תעשה מלאכתך וביום
השביעי שבת, כי מזה נעשה בחינת
שבת, כי שבת הוא שביטה שאין ברור
אז, כי שבת הוא בחינת פלו טוב והשבת
נעשה על ידי ששית הימים דיקא, בבחינת
(ע"א דף ג): מי שפירח בערב שבת יאכל
בשבת, בבחינת היום לעשותם ולמחר
לקבל שכרם, שהוא יום שפלו שבת, כי
על ידי עשית מלאכה שבששית ימים על
די זה מבררין ומקבצין הטוב מהרע ואזי
נעשה שבת שהוא בחינת פלו טוב, כי
כבר נעשה בחינת שביטה בחינת פלו
טוב על ידי שנתברר הטוב מן הרע
בששית ימים. כי מתחלה היה מערב טוב
ורע ועל ידי הברור שבששית ימי המעשה
נעשה בחינת פלו טוב שזה בחינת שבת
כנ"ל. ועל כן החולק בפירוש מונה ששה
ימים ועושה שבת ביום השביעי, כי
השבת הוא תמיד לאחר ששית ימי
המעשה, כי על ידי הברור שבששית ימי
המעשה נעשה בחינת שבת כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות שכירות פועלים א

חושן משפט תקמו

ב נמצא שהמלאכה הוא בחינת ברור הטוב ועל פן הוא בבחינת נגונים, כי הנגון הוא בחינת ברור הטוב, בחינת "ונגן בידו וטוב לך" כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קכח) "גיע פפוך פי תאכל אשריך וטוב לך". וטוב לך דיקא, כי הוא בחינת ברור הטוב כנ"ל:

וזה בחינת "הוא היה אבי כל תפוש כגור ועובד, וצלה גם הוא ילדה את תובל קון, למש כל חרש נחשת וברזל". כי הם בחינה אחת ועל פן הם סמוכים זה לזה, כי כל חורש אמן הוא בבחינת נגונים בבחינת מנגן כגור בחינת ונגן בידו וטוב לך כנ"ל וכמבאר היטב בפאמר ויהי מקץ, ענין שם (ס"ד טו). וזה שנהנין בעלי מלאכות לנגן בשעה שעוסקין במלאכתם, כי המלאכה הוא בבחינת נגונים כנ"ל:

וזה בחינת (משלי כח) "הגו סיגים מכסף ויצא לצרף פלי, הגו רשע לפני מלך ויפון בצדק וכו'". כי ברור הכסף מהסיגים לעשות פלי הוא בחינת הנגעת הרשעות על ידי בחינת ברור הטוב מהם בבחינת נגונים כנ"ל, בבחינת "ועוד מעט ואין רשע וכו'", כנ"ל בהלכות מקבל את השדה, ענין שם:

ג ועל פן הזהירה תורה לתת שכר פעלתו ביומו, כי אלו הניצוצות והנקודות טובות שמקבר הפועל על ידי מלאכתו כנ"ל הם נתקבצין בתוך המזון שמשותף על ידי פעלתו, כי כל טוב וכל

ניצוצות הקדושות הם בתוך המזון, כמובא בדרבי רבנו גרו יאיר. וזהו המזון שהפועל נוטל בעד פעלתו שהוא בחינת הניצוצות שברר והם מתקבצים בתוך המזון ועל פן משתפר מזון על ידי פעלתו כנ"ל. והמזון הוא שלמות נפשו, כי הנפש שרשה בעשירות, כמו שכתב רבנו גרו יאיר (ס"ד טו), הינו שעל ידי מלאכתו שעבד על ידי זה הוא מקבר ומקלט ומקבץ ניצוצות שהם חלקי נפשו שהיו מפזרים שם ועל ידי שתפון וקבץ אותם על ידי מלאכתו על ידי זה זוכה בהמזון שמשותף ששם מקבץ כל הטוב ואין מקבל המזון ומשלים נפשו כנ"ל. ועל פן צריך לתת שכרו ביומו. כי כל הברורים והתקונים הוא לפי היום ולפי השעה, כמובא בתחלת הפאמר ויהי מקץ (ס"ד טו) ועל פן זה שעבד אצלו בזה היום וזכה במזון על ידי שברר וקבץ ניצוצות חלקי נפשו כנ"ל ואלו הניצוצות שברר הם לפי אותו היום, על פן צריך לתת שכר פעלתו ביומו כדי להשלים נפשו בזה היום, כי זה התקון והברור שנקד לאותו היום דיקא כנ"ל. ועל פן עקר התפידא ביום הראשון ותקף שעבד היום הראשון או לילה הראשונה שוב אינו עובר, כי זה עקר האזהרה מאחר שברר וקבץ הטוב בזה היום על פן צריך להשלים נפשו באותו היום על ידי שכר הפעלה כנ"ל, כי הברור הוא לפי היום כנ"ל וכשיתן לו שכר פעלתו ביום אחר

לא ישלם נפשו, כי השלמות לפי אותו היום שעבד בו פנ"ל. ועל כן אחר שעבר יום הראשון שוב אינו עובר ועל כן השעור הוא עונה אחת, דהינו או יום או לילה, דהינו אם פלה שכירתו ביום או בסוף הלילה שהוא התחלת היום יש לו זמן כל היום. וכן אם פלה שכירותו בלילה או בסוף היום שהוא תחלת הלילה יש לו זמן כל הלילה, פי היום והלילה בהם העונות משתנות, כמו שאומרים, בתבונה משנה עתים ומחליף את הזמנים. ועל כן היום או הלילה נקראים בלשון הפוסקים עונה, כי כל אחד זמן ועונה מיוחד פנ"ל, כי היום הוא בחינה שאז נמשך נפש ומחין חדשים ובלילה להפך שאז מעלין הנפשות נמצא שכל אחד משנה זמנו מחברו ועל כן צריך לתת שכרו בזמנו ביזמו או בלילו, כי הברור והתקון לפי הזמן והשעה וכשחלף היום ובא לילה הוא זמן אחר ואין בו השלמות של היום שעבר, כי הכל לפי היום והשעה פנ"ל:

ד וזה שפרש רש"י: ואליו הוא נשא את נפשו, מה ראה זה לתלות באילן וכו', הינו שמסר נפשו בשביל השכירות. ולכאורה קשה, וכי כל הפועלים מוסרים נפשם, פי רב מלאכות אין בהם מסירת נפש ואף על פי כן עוברים על לא תליון, אך באמת אפלו בכל המלאכות שאין בהם מסירת נפש וסכנה בגשמיית, עם כל זה הוא בבחינת סכנה ומסירת נפש

ממש, כי זה הפועל העובד מלאכה הוא צריך לירד לעמק העשיה לברר משם הניצוצות, כי אלו הניצוצות שמתבררין על ידי עשיית מלאכה הם נסתרים ונעלמים מאד בעמקי העשיה ועל כן צריך יגיעה גדולה ואמנות ופעולה בידים לעשות מלאכת הרש כדי להעלות הניצוצות שיש שם. פי המלאכה היא בחינת בריאה חדשה ממש, כי מתחלה אף שהיה הדבר נברא לא היה בתקונו ולא נתתקן ולא נגמר בריאותו עד עתה על ידי אמנותו ועל כן הוא עבודה קשה ויגיעה גדולה פי צריך לירד לעמק העשיה לגמר ולהשלים העשיה על ידי מעשי ידיו ויגיע פפיו ממש ועל כן הוא בבחינת מסירת נפש ממש כי הוא סכנה גדולה מאחר שיורד לעמק העשיה ששם סמרא דמותא וכשיורד לשם הוא בבחינת הסתלקות הנפש אך זאת הנרידה היא צרך עליה כדי לעלות ולברר משם הניצוצות ועל כן תקף שזוכה להשלים פעלתו ולצאת משם צריך תקף ומיד להחזיר לו נפשו, דהינו המזון של שכר פעלתו שהוא שרש הנפש שהוא שלמות נפשו פנ"ל. וזה שפרש רש"י, ואליו הוא נשא את נפשו מה ראה זה וכו', פי הוא בבחינת סכנה ומסירת נפש ממש פנ"ל. וזה שהקפידה התורה על פעלת שכיר לתת ביזמו ועובר על כמה לאוין ועשה. ולא הקפידה כל כך על שאר מזון שמונע לאדם מחברו שלא

לקוטי הלכות

הלכות שכירות פועלים א

חושן משפט תקי

חוזר הטוב, דהיגו שכר הפעלה למקומו
אין שלמות עדין:

ו וזה בחינת המספר בין השתבח ליוצר,
עברה הוא גידו וחוזר עליה
מעורכי המלחמה. 'מעורכי המלחמה'
דיקא, על פי מה שמבאר לעיל בהלכות
מקבל השדה (הלכה א) שעל ידי הנגון
שהוא בחינת ברור הטוב מנצחין
המלחמה, כמו שכתוב: "ויבעת החלו
ברנה" פנ"ל. גם עין לעיל (בהלכות הכיית הלכה
א, ה) בחינת סדר התפלה על ידי בחינת
נגון פנ"ל. היגו שאחר פסוקי דזמרה
ושירת הים שהוא בחינת ברור הטוב
בבחינת נגונים או אומרים קריאת שמע
שהוא בחינת פלו טוב פלו אחד פנ"ל.
ועל כן צריך להסמיד תקף הקריאת שמע
לפסוקי דזמרה, כי תקף פשננמר התקון
ונתקפן הטוב צריך לזהר ולמהר ולקנם
עם הנגון אל התכלית שהוא פלו טוב
פלו אחד פדי לשוב הטוב אל הטוב,
דהיגו הנגון שהוא קבוצ הטוב להשיבו
לכחינת פלו טוב שהוא בחינת קריאת
שמע פדי שלא יחזרו הם להתאחו בו חס
ושלום, כי הוא מלחמה חזקה והם
אורבים תמיד להתאחו בהטוב, ועל כן
פשפסיק בין השתבח ליוצר ופוגם בזה
ואיגו מחזיר תקף קבוצ הטוב אל בחינת
פלו טוב על כן הוא חוזר מעורכי
המלחמה כי הוא בחינת קלקול
המלחמה, כי נצחון המלחמה הוא רק על

יעבר יומו, כי עקר קפידא על פעלה
שכיר שהוא שלמות הנפש ביותר על ידי
מלאכה פנ"ל והגיע לו על ידי מסירת
נפש פנ"ל, ועל כן היה צריך להיות נשפר
לחברו שהוא פעבד שהוא ירדה גדולה
והכל בשביל המזון שהוא עלית וברור
הניצוצות ושלמות הנפש פנ"ל ועל כן
צריך לתת ביומו פנ"ל. כי אפלו מזון
שמשפטר במשא ומתן אף שהוא גם כן
בחינת ברור עם כל זה לא נשפר לעבד
ולא ירד לעשיה כל פד רק שהוא ברור
דבר שנעשה כבר שמבררו מזה לזה
ויוצא ומברר מרשות לרשות. אבל הפועל
שנשפר פעבד ועושה מלאכה שעושה
בדיו דבר חדש ממש ומוציא פלו
למעשהו ועל כן הוא בבחינת מסירת
נפש ממש ועל כן צריך לתת שכרו ביומו
להשיב לו נפשו ביומו וזמנו פנ"ל:

ה וזה שמוכא בכתבי האר"י ז"ל: "ביומו
תתן שכרו" ראשי תבות "שפת".
כי הוא בחינת שבת ממש שהוא שבייתה
מן הברורים, כמובא וכו', כי כל זמן
שהיה משפד ומשעבד לחברו היה מברר
ברורים וכו' וכשנשלם פעלתו ויוצא
לחרות או הוא בבחינת שבת, כי גמר
הברור והוציא הטוב שהוא בחינת שבת
שהוא פלו טוב ואזי השבייתה פנ"ל. ועל
כך צריך לתת לו שכרו ביומו תקף פדי
שהיה נגמר הברור ויהיה בחינת שבת
בחינת שבייתה פנ"ל, כי כל זמן שאין

הלכה ב

פ"ח

מצודה לתת שכר שכיר בזמנו ואם אחרו
עובר בלאו וכו'

ענין אסור לא תלין פעלת שכיר וכו'
שהחמירה התורה מאד בשכר
שכיר לפרעו בזמנו דיקא והמאחר עובר
בכמה לאוין ועשה, כמבאר שם במו"ר
ושלחן ערוך:

א על פי המאמר 'ויהי מקץ' בספר לקוטי
מו"ר"ן תנינא סימן ז' כי מרחמים
ינהגם וכו', ענין שם כל המאמר היטב.
כי צריך לרחם מאד על איש ישראל וכו'
ועקר הרחמנות הוא להוציא את ישראל
ממשאוי הכבד של עונות, כי זהו משאוי
כבד מאד שאי אפשר לישראל לשא כלל
המשאוי זה של עון, כי ישראל לפי
דקותם משרשם הם רחוקים לנמרי מעון
וכו', וצריך לרחם על כל אחד להכניס בו
דעת להוציאו ממשאוי של עונות, כי אין
אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו
רוח שטות וכו'. וזה בחינת בן ותלמיד
וכו' וכו' ועל די זה זוכין למקופים בחינת
שפע הבתור וכו' ועל ידי גללויות בן
ותלמיד על די זה מי שהוא איש חיל
הוא יכול לקבל הארת הרצון בעת
האכילה שהוא בחינת הארת המקופים
הנ"ל, כי המלכות מקבל הפרנסה
מהידים שיש בהם התקמה וכו' וכו' ועל
די זה זוכין להארת הרצון בשעת
האכילה דיקא. ענין שם פלאי פלאות:

די תקון הנגזן בתקונו כנ"ל. וזה בחינת
(תהלים קמט) "רוממות אל בגרונם", הינו
בחינת נגון, בחינת פסוקי דזמרה, כי
השירה בגרון כמובא ותרב פיפיות בידם,
הינו קריאת שמע, כמובא, הינו בחינת
סמיכת קריאת שמע לפסוקי דזמרה שהם
בחינת נגונים כנ"ל:

ז וזה בחינת מצות פריעת שכר שכיר
בזמנו, שתקף בגמר פעלתו שהוא
בחינת קבוצ קבוצ הטוב בבחינת נגונים כנ"ל
צריך תקף לתן לו ולהשיב לו שכר
פעלתו כדי שישוב בחינת הנגון, והינו
קבוצ הטוב למקומו ורששו ואין נעשה
בחינת שבת, בחינת ביומו תתן שכרו
ראש תבות שבת, שזה בחינת סמיכת
פסוקי דזמרה לקריאת שמע כנ"ל. כי
קריאת שמע הוא בחינת שבת שהוא
בחינת פלו טוב פלו אחד, כי קריאת
שמע בכריאה ורשם הוא בחינת שבת
כמובא. ופסוקי דזמרה ביצירה שהוא
בחינת ששת ימי המעשה כמובא. ותקף
שנגמר פעלת ששת ימי המעשה צריך
לעשות תקף ומיד שבת כדי להעלות
ולתקנים הטוב שנתקבץ בששת ימי
המעשה בתוך השבת שהוא פלו טוב.
וזה בחינת שכר שכיר ביומו שאחר
שנגמר פעלתו שהוא בחינת ששת ימי
המעשה לתת לו שכרו שהוא בחינת
שבת כנ"ל שזה בחינת סמיכת פסוקי
דזמרה לקריאת שמע כנ"ל:

ל"ב

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות שכירות פועלים ב

חושן משפט תקט

וְאִתָּא שֶׁם שְׂאִישׁ הִישָׁרְאֵלִי אֵינוּ יָכוֹל לִשָּׂא עֲלוּי הַמִּשְׁאֹוִי שֶׁל עוֹן אִפְלוּ יוֹם אֶחָד וְעַל כֵּן בָּעֵת שֶׁהַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָמֵם הָיָה הַתְּמִיד שֶׁל שַׁחַר מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת שֶׁל לַיְלָה וְתְמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת שֶׁל יוֹם, כִּי יִשְׂרָאֵל לָפִי רוּחַנִיּוֹתֶם וְדַקּוּתֶם אֵינֶם יְכוּלִים לִשָּׂא עֲלֵיהֶם הַמִּשְׁאֹוִי שֶׁל עֲוֹנוֹת אִפְלוּ יוֹם אֶחָד וְכוּ', עֵינַי שָׁם כָּל זֶה הֵיטֵב:

כ וְזֶה בְּחִינַת אֶסוּר בַּל תִּלְוִי וְכוּ', כִּי עֶקֶר הַתְּכֵלִית לְזוֹפוֹת לְאֵלֹוֹ הַמִּקְיָפִים הַנִּזְ"ל שֶׁהֵם בְּחִינַת הָאֵרֶת הַרְצוֹן שֶׁהֵם עֶקֶר שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא, כְּמִבְּאֵר שָׁם, עֵינַי שָׁם, וְהָאֵרֶת הַרְצוֹן זֹכִים בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה דִּיקָא כְּנִזְ"ל וְעֶקֶר עַל יְדֵי בְּחִינַת מַלְכוּת, וְעַל כֵּן כָּל אֶחָד צָרִיד שִׁתְּוֶה לוֹ אֵיךְ מְמַשְׁלָה בְּחִינַת מַלְכוּת בְּדֵי שִׁזְזָה לְקַבֵּל פְּרִיָסָה וְלִזְפוֹת לְהָאֵרֶת הַרְצוֹן בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שָׁם כָּל זֶה בְּאֵר הֵיטֵב בְּמֵאמְרֵי הַנִּזְ"ל, עֵינַי שָׁם, וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁמִּצִּיגוּ בַּתּוֹרָה שֶׁהַזְכוּרָה כְּמַה פְּעֻמִּים בְּכַמְּהַ מִצְוֹת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכֵן בַּתְּחִלָּתָה עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁהֵם כָּלֵל הַתּוֹרָה פֶּתַח תְּחִלָּה אֲנֹכִי ה' אֶלְקֵיךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים, וְכִבֵּר מְבַאֵר בְּכַמְּהַ סְפָרִים קִשְׂיָא זו לְמַה תִּלְאָה הַתּוֹרָה כָּל הַמִּצְוֹת בְּיְצִיאַת מִצְרַיִם? אֵךְ בְּאֵמֶת כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה תִּלְוִי בְּבַחֲנִיהָ זו לְצֵאת מַעֲבְדוֹת לְחֵרוֹת שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁצִּיָּאנוּ מַעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת, כִּי כָּל הַעֲוֹנוֹת הֵם עַל יְדֵי רוּחַ

שְׂמוּתָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (מִסְכָּה ג) וְהֵם בָּאִים מִזְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ, וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּלִבּוֹל הַדַּעַת בְּחִינַת רוּחַ שְׂמוּתָה כְּמִבְּאֵר בְּמִקּוֹם אַחֵר שֶׁעֲבָדוֹת הוּא בְּחִינַת בְּלִבּוֹל הַדַּעַת וְחֵרוֹת הוּא יָשׁוּב הַדַּעַת, עֵינַי שָׁם, כִּי עֲבָדוֹת הוּא בְּחִינַת זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁמִּשָּׁם בָּאִים כָּל הַעֲוֹנוֹת בְּחִינַת אֲרוּר כְּנִעַן עֶבֶד עֲבָדִים וְכוּ', שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת אֲרוּר אֲתָה וְכוּ', כְּמִבְּאֵר. וְה' תִּכְרַךְ בְּשַׁעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם הוֹצִיאֵנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת וְעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא אָנוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה נִכְנָע זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבָדוֹת וְנִכְלָלוֹן בְּחֵרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת דַּעַת בְּחִינַת מַלְכוּת דִּקְדֻשָּׁה שֶׁעַל יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל כֵּן קָדָם מִתֵּן תּוֹרָה אָמַר ה' תִּכְרַךְ לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מְמַלְכֵת כִּהְנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ וְכוּ', מְמַלְכֵת דִּיקָא כְּנִזְ"ל, כִּי מַלְכוּת בְּחִינַת חֵרוֹת הוּא הַהֲפָךְ מִמִּשׁ מַעֲבָדוֹת, כִּי עֲבָדוֹת הוּא בְּחִינַת זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁמִּשָּׁם בָּאִים כָּל הַעֲוֹנוֹת כְּנִזְ"ל וְיִמְלֻכוֹת וְחֵרוֹת עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הָאֵרֶת הַרְצוֹן, כִּי עֶקֶר הָאֵרֶת הַרְצוֹן נִמְשָׁךְ עַל יְדֵי בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמִבְּאֵר שָׁם בְּמֵאמְרֵי הַנִּזְ"ל, וְהָאֵרֶת הַרְצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמִּקְיָפִים הַנִּזְ"ל שֶׁמֵאִירִים עַל יְדֵי בְּלִיּוֹת בֵּן וְתִלְמִיד זֶהוּ הַהֲפָךְ מֵעֲוֹנוֹת, כִּי הָאֵרֶת בֵּן וְתִלְמִיד זֶה בְּחִינַת הַדַּעַת שֶׁמֵאִיר הַחֲכָם בֵּן וְתִלְמִיד לְהַצִּילֵם מֵעֲוֹנוֹת, כְּמִבְּאֵר שָׁם, וְעַל יְדֵי זֶה מֵאִירִין הַמִּקְיָפִים שֶׁהֵם בְּחִינַת

הָאֵרֶת הַרְצוֹן וְעַל יְדֵי הָאֵרֶת הַרְצוֹן
נִחְפְּרִין כָּל הָעוֹנוֹת, כִּי הָאֵרֶת הַרְצוֹן
שְׁהוּא בְּחִינַת הַמְּקִיפִים הַג"ל זֶה בְּחִינַת
שְׁפַע הַפֶּתַח, שְׁהוּוּ בְּחִינַת יוֹם כַּפּוּר
כִּי אֵז זֹכִים לְסַלַח נֶאֱמָר הַמְּבַאֵר
בַּמֶּאמָר הַג"ל:

נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי הָאֵרֶת הַרְצוֹן הַנִּמְשָׁךְ
עַל יְדֵי בְּחִינַת מַלְכוּת וְחֵרוּת עַל
יְדֵי זֹכִים לְסִלְיַת עוֹנוֹת. וְעִבְדוּת הוּא
הַהֶפֶךְ מִמּוֹשׁ, כִּי עִבְדוּת הוּא בְּחִינַת זְהֻמַּת
הַנְּחֹשׁ שֶׁמִּשְׁשֵׁם פְּאִים כָּל הָעוֹנוֹת וְעַל כֵּן
כָּל הַתּוֹרָה בְּלֶה תְּלִיָּה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
כַּג"ל, כִּי עַל יְדֵי שְׁהוֹצִיאָנוּ מֵעִבְדוּת
לְחֵרוּת עַל יְדֵי זֶה אָנוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת
הַתּוֹרָה, כִּי כָּל הַתּוֹרָה תְּלִיָּה בְּזֶה לְהַכְנִיעַ
בְּחִינַת עִבְדוּת שֶׁמִּשְׁשֵׁם כָּל הָעוֹנוֹת וְלִזְכוּת
לְחֵרוּת בְּחִינַת מַלְכוּת שְׁעַל יְדֵי זֶה זֹכִים
לְהָאֵרֶת הַרְצוֹן שְׁהוּא הַהֶפֶךְ מֵעוֹנוֹת
בְּחִינַת סִלְיַת עוֹן וְכַג"ל. וְעַל כֵּן הוֹחִירָה
הַתּוֹרָה עַל כָּל אֶהָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִהְיֶה
עֶבֶד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִים, עֲבָדֵי הֵם וְכוּ". כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי עִבְדוּת הוּא בְּחִינַת עוֹנוֹת
כַּג"ל. כִּי עַקֵּר קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת
מַלְכוּת וְחֵרוּת בְּחִינַת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
מַלְכִים הֵם. וְעַל כֵּן בִּשְׁאֵהָד מִיִּשְׂרָאֵל
נוֹפֵל לְאִיזָה בְּחִינַת שֵׁל עִבְדוּת מִחֻמַּת
דְּחָקוֹ וְעִנְיָוִתוֹ הוּא רַחֲמֵנוּת גְּדוֹל עֲלָיו, כִּי
אִישׁ יִשְׂרָאֵל לִפִּי דְקוּוֹתוֹ וְרַחֲמֵנוּתוֹ אֵינוֹ
יְכוּל כָּלֵל לְשֵׂא עֲלָיו עַל הָעִבְדוּת, כִּי עַל
הָעִבְדוּת הוּא בְּחִינַת הַמּוֹשָׁאֵי שֵׁל עוֹנוֹת

מִמּוֹשׁ שְׁאֵי אֶפְשֵׁר לְיִשְׂרָאֵל לְשֵׂא עֲלֵיהֶם
כָּלֵל מִשְׁאֵוֹ זֶה אֶפְלוֹ יוֹם אֶהָד כַּג"ל, כִּי
עַל הָעִבְדוּת הוּא בְּחִינַת עַל הָעוֹנוֹת מִמּוֹשׁ
כַּג"ל. וְעַל כֵּן הַחֲמִירָה הַתּוֹרָה מְאֹד בְּעִבְד
עֲבָרֵי, לֹא תִרְדֶּה בּוֹ בְּפֶרֶךְ וְכוּ'. וְכֵן בְּכַמּוֹה
דְּכָרִים עַד שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, הַקּוֹנֶה
עֶבֶד עֲבָרֵי קְוֹנֶה אֶדוֹן לְעַצְמוֹ. כִּי הַתּוֹרָה
הַחֲמִירָה מְאֹד מְאֹד לְהַקֵּל מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עַל הָעִבְדוּת לְכָל יִהְיֶה עֲלָיו מִסָּל
עַל הָעִבְדוּת שְׁהוּא בְּחִינַת זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ
וְכוּ' כַּג"ל, כִּי אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי אֵינוֹ יְכוּל לְשֵׂא
עֲלָיו כָּלֵל עַל הָעִבְדוּת כַּג"ל, וְעַל כֵּן אֶפְלוֹ
כְּשֶׁכָּבַד נִמְכַר לְעֶבֶד חָס וְשְׁלוֹם, אֵף עַל
כִּי בֶן צְרִיד לְהַקֵּל עֲלָיו הַעַל כָּלֵל מִה
דְּאֶפְשֵׁר כִּדֵּי שְׁלֹא יִתְגַבֵּר עֲלָיו חָס וְשְׁלוֹם,
בְּחִינַת זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ עַל יְדֵי עַל הָעִבְדוּת
הַנְּחֹשָׁה, כִּי כָּל מִה שֶׁמְקַלֵּין עֲלָיו הָעִבְדוּת
נִחְלֵשׁ וְנִכְנַע בְּחִינַת זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ שְׁהוּא
בְּחִינַת עַל הָעִבְדוּת כַּג"ל וְעַל כֵּן אֶפְלוֹ
בְּשִׁכּוּר יוֹם שְׁהוּא בְּחִינַת שֵׁל עִבְדוּת אֵף
עַל כִּי שְׁאֵינוֹ עִבְדוּת מִמּוֹשׁ, אֵף עַל כֵּן
מֵאֲחֵר שְׁהוּא בְּחִינַת שֵׁל עִבְדוּת שְׁהַשְׁכִּיר
עַצְמוֹ לְעֶבֶד מִלֵּאכֶת חֶבְרוֹ, הַחֲמִירָה
הַתּוֹרָה מְאֹד בְּשִׁכּוּר לְפָרְעוֹ בְּזִמְנוֹ דִּיקָא,
כִּי בְּאֵמַת זֶה הַשְׁכִּיר שְׁהַשְׁכִּיר עַצְמוֹ
לְחֶבְרוֹ וְהַשְׁלִיד עַצְמוֹ לְבְּחִינַת עִבְדוּת מִה
שְׁאֵין רָאוּי לוֹ לְיִשְׂרָאֵלִי, כִּי אִישׁ יִשְׂרָאֵל
אֵינוֹ יְכוּל לְשֵׂא עֲלָיו כָּלֵל עַל עִבְדוּת
שְׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁאֵוֹי שֵׁל עוֹן אֶפְלוֹ יוֹם
אֶהָד כַּג"ל, אֵד מִגְּדֵל דְּחָקוֹ וְעִנְיָוִתוֹ הַכְּרַח
לְהַשְׁלִיד אֶת עַצְמוֹ לְבְּחִינַת עִבְדוּת

לקוטי הלכות

הלכות שכירות פועלים ב

חושן משפט תקכא

להשכיר עצמו לעבודת חברו כפי להחיות את גופו פי עני הוא, וזאת הבחינה, דהינו זה שמשכיר עצמו לעבודת חברו שזהו בחינת עבדות כפי להחיות את גופו כפי שהיה לו מה לאכל, זאת הבחינה הוא בחינת ירידה תכלית העליה, כי באמת בחינת עבדות הוא ירידה גדולה לאיש הישראלי וכנ"ל, כי מבחינת עבדות באים כל העונות וכו' וכנ"ל:

אבל על ידי השכירות שמקבל מהבעל הבית בעד עבודתו ועל ידי זה יש לו פרנסה על ידי זה וזכה לבחינת הארת הרצון, כי על ידי פרנסה ואכילה דיקא, על ידי זה זוכים לבחינת הארת הרצון שמאיר בשעת אכילה דיקא במבאר היטב במאמר הנ"ל ועל ידי הארת הרצון נתפפרין כל בחינת עונות וכנ"ל, נמצא שהירידה שלו שירד לבחינת עבדות להשכיר עצמו לחברו ובאמת הוא ירידה גדולה אבל זאת הירידה היא תכלית העליה, כי על ידי זאת העבדות זכה לפרנסה ועל ידי הפרנסה זכה להארת הרצון שהוא ההפך מעבדות בחינת סליחת עונות וכנ"ל. ועל פני החמירה התורה מאד לתת שכירות של השכיר בזמנו דיקא כדי למהר להעביר מעליו הפגם של על העבדות שהוא בחינת על עונות שהאיש ישראלי אי אפשר לשא עליו כלל זה העל אפלו יום אחד, כי זה השכיר שנפל לבחינת עבדות הוא צריך

לרחץ עצמו מגלולי העבדות שהוא בחינת עונות כנ"ל ואי אפשר לו לרחץ עצמו מזה פי אם על ידי השכירות שמקבל דהינו פרנסה שעל ידי זה מאיר הרצון שהוא בחינת יום הפורים כנ"ל שהוא בחינת סליחת עונות פי הוא בחינת ההפך ממש מעבדות וכנ"ל. נמצא, שעל ידי השכירות שמקבל שהוא פרנסתו בחינת הארת הרצון על ידי זה הוא מעביר מעליו ורוחץ עצמו מפגם העבדות, ועל פני צריך הבעל הבית למהר מאד לתן לו השכירות בזמנו ולא תבא עליו השמש וכו'. בשכיר לילה. וכן לא תלון וכו' בשכיר יום, רק לפרעו תכף כפי למהר להעביר מהשכיר הפגם והלכלוך של על העבדות שהוא בחינת על עונות שהיה עליו, כי על ידי השכירות שהוא פרנסתו ששם מתגלה הארת הרצון על ידי זה מעביר מעליו העל הנ"ל כנ"ל ועל פני צריך שלא ישהה אצלו השכירות כלל רק לתת לו בעונתו, כי איש ישראלי אינו יכול לשא עליו על משאוי של עונות שזהו בחינת על העבדות אפלו יום אחד הנ"ל. וכמו שמצינו שתמיד של שחר היה מכפר על עבדות של לילה ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עבדות של יום וכו' וכנ"ל, כמו כן צריך לתת שכירות של שכיר יום בלילה תכף ושכירות של שכיר לילה ביומו תכף, כדי להעביר מעליו פגם של על העבדות מיד ביומו וכו' על ידי השכירות והפרנסה, כי

ישראל אינו יכול לשא עליו על העבדות כלל אפלו יום אחד כמו שמצינו בתמיד וכו' פנ"ל. וזה שכתוב: "ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נשא את נפשו", נפש זה בחינת רצון, כמו שכתוב: "אם יש את נפשכם", כמבאר במקום אחר, הינו שהתורה נתנה טעם שצריך לרחם לתת שכרו ביומו תקף כי עני הוא ומחמת דחקו ועניותו הברר להשליך את עצמו לבחינת עבדות כדי לקבל פרנסה על ידי זה כדי לזכות לבחינת הארת הרצון וזהו ואליו הוא נושא את נפשו לשון רצון פנ"ל, כי הוא רוצה לשאת ולהעלות את רצונו לזכות לרצון העליון בחינת הארת הרצון שמאיר על ידי הפרנסה דיקא. ועל כן אמה צריך לפרעו ביומו כדי לזכותו תקף לבחינה זו בחינת הארת הרצון כדי שעל ידי זה יעביר מעליו על העבדות מיד וכו' פנ"ל. ובאמת מי שיגע בשכיל פרנסה בכונה זו כדי לזכות להארת הרצון על ידי הפרנסה שהוא בחינת הארת המקיפים וכו' הוא בנודאי דבר גדול מאוד וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: גדול הנהגה מיגיע פפו יותר מירא שמים, שנאמר, יגיע פפך פי תאכל אשריך וטוב לך וכו' לעולם הבא, כי על ידי האכילה והפרנסה זוכה להארת הרצון הארת המקיפים שהם עקר שעשועי עולם הבא. וצריך להמשיך הפרנסה על ידי יגיע פפים דיקא, כי הפרנסה נמשכת מהידים שיש בים

החכמה, כמבאר כל זה היטב בפאמר הנ"ל ועל ידי זה מתגלה בהפרנסה הארת הרצון, כמו שמבאר שם ועל כן צריך להמשיך הפרנסה על ידי יגיע פפים דיקא כדי שתהיה נמשכת הפרנסה על ידי הידים הנ"ל כדי שיתגלה בהפרנסה הארת הרצון. וזהו: יגיע פפך כי תאכל אשריך וטוב לך לעולם הבא בחינת המקיפים הנ"ל שהם בחינת עולם הבא פנ"ל, שהם בחינת הארת הרצון פנ"ל, ועני היטב בפאמר הנ"ל והבן:

ועל כן שכירות אינה משתלמת אלא לבסוף, כי העליה הוא אחר הירידה, כי אחר הירידה, דהינו העבדות אחר כך מקבל השכירות ועל ידי זה מעביר מעליו על העבדות פנ"ל ועל כן משתלמת לבסוף דיקא אחר העבדות כדי להעביר על ידי זה העבדות וכנ"ל: ג וזה בחינת פועל אוכל בשעת מלאכה, כי על ידי האכילה מאיר הרצון פנ"ל והרצון הוא הפך העבדות, כי הרצון מתגלה על ידי בחינת מלכות וכנ"ל ועל כן הפועל שגפול לבחינת עבדות צותה התורה שיאכל בשעת מלאכה כדי להקל עליו על העבדות, כי על ידי האכילה שיאכל בשעת מלאכה, על ידי זה מאיר הארת הרצון פנ"ל ועל ידי הארת הרצון נכנע בחינת העבדות פנ"ל:

ד וזה בחינת "לא תחסם שור בדישו". כי אפלו על הבהמה חסה התורה, כי יש גלגולי נשמות בבהמות

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת שְׂכִירוֹת פּוֹעֲלִים ב

חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תַּקְנוֹ

וחיות פְּדוּעֵי, וְכִמוּ שְׂאֵמֶר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
וְ"ל, אוֹכְלִים בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹתִים בְּנֵי אָדָם
וְרוֹכְבִים עַל בְּנֵי אָדָם וְכו', כִּי בְּכָל מְקוֹם
יֵשׁ נִיצוּצֵי גִשְׁמוֹת בְּנֵי אָדָם, וְגִדְל
הַרְחֻמְנוֹת שֵׁיִשׁ עַל הַנֶּפֶשׁ הַמִּגְלָגֶל
בְּבִהְמָה אוֹ חַיָּה וְעוֹף אֵין לְשַׁעֲר. וְזֶהוּ
מִמֶּשׁ בְּחִינַת מִשְׁאוֹי שֶׁל עוֹן שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל לְשֵׂא עֲלוֹי כֹּלל עַל כֵּה, כִּי
כִּי מִחֲמַת עֲוֹנוֹת שֶׁל זֶה הָאָדָם רַחֲמָנָא
לְצַלּוֹ, נִפְּל וְהַתְגַּלְגַּל בְּבִהְמָה וְכו', כִּי
הַבְּהִמָּה וְכו' הוּא בְּחִינַת עֲוֹנוֹת הַבָּאִים
מֵרוּחַ שְׁטוֹת מִהַעֲדֵר הַדַּעַת מִבְּחִינַת
בְּהִמּוּיֹת, כִּי כָּל הָעֲוֹנוֹת הֵם מַעֲשֵׂה
בְּהִמָּה, הַעֲדֵר הַדַּעַת וְעַל כֵּן עֲפָר
הָעֲבָדוֹת בְּבִהְמָה וְכו', כִּי הַבְּהִמָּה הִיא
בְּבִחִינַת עֲבָדוֹת, בְּבִחִינַת הָעֲדֵר הַדַּעַת
שְׁמוּשֵׁם בְּאֵין כָּל הָעֲוֹנוֹת וְכִשְׂאִישׁ יִשְׂרָאֵל
נוֹפֵל בְּעֲוֹנוֹת חַס וְשְׁלוֹם, שֶׁהֵם בְּחִינַת
מַעֲשֵׂה בְּהִמָּה זֶהוּ מִשְׁאוֹי כְּבֵד מְאֹד וְהוּא
רַחֲמֵנוֹת גְּדוֹל מְאֹד עֲלוֹי, מִכָּל שֶׁכֵּן
כְּשֶׁהֵם וְשְׁלוֹם, עֲוֹנוֹתָיו גּוֹבְרִים שְׁמַתְגַּלְגַּל
בְּבִהְמָה מִמֶּשׁ זֶהוּ רַחֲמֵנוֹת גְּדוֹל כִּי־תֵר.
וְזֶהוּ בְּחִינַת לֹא תַחֲסֵם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ -
לְהַנִּיחַ לוֹ לֹאֲכַל בְּשַׁעַת מְלֻאכָה שֶׁהוּא
בְּחִינַת עֲבָדוֹת כְּדִי לְהַאֲדִיר עַל הַנֶּפֶשׁ
הַמִּגְלָגֶל בְּבִהְמָה בְּחִינַת הָאֶרֶץ הַרְצוֹן, כִּי
מֵאַחַר שֶׁהַרְצוֹן מְאִיר בְּשַׁעַת אֲכִילָה עַל
כֵּן יוֹכֵל לְהַשְׁתַּלְשֵׁל אִיזָה בְּחִינָה שֶׁל
הָאֶרֶץ הַרְצוֹן אֶפְלוֹ עַל הַנֶּפֶשׁ הַמִּגְלָגֶל
בְּבִהְמָה בְּשַׁעַת אֲכִילָתָהּ. וְזֶה בְּחִינַת לֹא
תַחֲסֵם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ וְסִמּוּד לָהּ, כִּי יִשְׁבוּ

אֲחִים יַחְדָּו. כִּי עֲפָר סוּד גְּלַגּוּלֵי הַנֶּפֶשׁוֹת
מִרְמָזוּ בְּמִצְוֹת יְבוּם, כְּמוֹכָא. וְזֶה
שֶׁהַסְּמִיכָה הַתּוֹרָה מִצְוֹת יְבוּם לְפָסוּק לֹא
תַחֲסֵם, לְגַלּוֹת שְׁמִצּוֹה זֶה שֶׁל לֹא תַחֲסֵם
הִיא בְּשִׁבּוּל הַנֶּפֶשׁוֹת הַמִּגְלָגֶלִים לְהַאֲדִיר
עֲלֵיהֶם הָאֶרֶץ הַרְצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹם
הַכַּפּוּרִים - סְלִיחַת עֲוֹנוֹת כְּדִי לְנַקּוּתָם
מִבְּחִינַת עֲוֹנוֹת כְּכ"ל. וְזֶה שְׂאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ
ז"ל שִׁילְפִינָן שׁוֹר דְּלֹא תַחֲסֵם מִשׁוֹר
דְּשִׁבְתָּ, כִּי שִׁבְתָּ הוּא הָאֶרֶץ הַרְצוֹן פְּדוּעֵי,
וְעַל כֵּן מִצְוָה גְּדוּלָה לֹאֲכַל בְּשִׁבְתָּ
וְלְהַרְבּוֹת בְּאֲכִילַת שִׁבְתָּ כְּדִי לְזוֹכֹת
לְהָאֶרֶץ הַרְצוֹן בְּשַׁעַת אֲכִילַת שִׁבְתָּ כְּכ"ל.
וְזֶה בְּשִׁבְתָּ שְׂמֹאֲדֵי הַרְצוֹן אֵין מִתְבַּטֵּל
הָעֲבָדוֹת לְגַמְרֵי וְככ"ל. וְעַל כֵּן אִסוּר
בְּשׁוּם מְלֻאכָה, כִּי אֵין נִכְנַע לְגַמְרֵי בְּחִינַת
עֲבָדוֹת בְּחִינַת רּוּחַ שְׁטוֹת וְנִתְגַּלָּה בְּחִינַת
דַּעַת בְּחִינַת הָאֶרֶץ בֵּן וְתַלְמִיד בְּחִינַת
אִיזָה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ וְכִי כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ
שְׂאֵמֶרִים בְּשִׁבְתָּ שְׁנֵיהֶם יַחַד בְּקַדְשָׁה שֶׁל
מוֹסָף - קַדְשַׁת כְּתוּר וְזֶה עוֹלָה הַמַּלְכוּת
בְּחִינַת שִׁבְתָּ מוֹלְכָתָא וְכִמְקַבֵּל הָאֲכִילָה
וְהַפְּרָסָה, כִּי מִשְׁבַּת נִמְשָׁד הַשְּׁפַע עַל כָּל
שִׁשֶּׁת יְמֵי הַחַל וְזֶה מִתְגַּלָּה הָאֶרֶץ הַרְצוֹן
בְּהָאֲכִילָה כְּכ"ל. וְעַל כֵּן אֵין בְּשִׁבְתָּ הַזֹּהֲרִיהַ
הַתּוֹרָה אֶפְלוֹ עַל שְׁבִיחַת עֲבָדוֹ וְכִימְתוֹ,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "לְמַעַן יַנּוּחַ שׁוֹרְךָ וְחִמּוּדְךָ
וְנִפְשׁ בֵּן אִמְתּוֹ וְכו'", כְּדִי לְהַכְנִיעַ בְּחִינַת
עֲבָדוֹת בְּשִׁרְשׁוֹ, כִּי אֶפְלוֹ הָעֲבָד וְהַבְּהִמָּה
שֶׁהוּא גַם בֵּן בְּחִינַת עֲבָדוֹת כְּכ"ל צְרִיכִים
גַם בֵּן לְשִׁבּוֹת בְּשִׁבְתָּ:

נמצא שנקבע העבדות אפלו אצל העבד והבהמה ועל פן נכנע העבדות בשרשו, ועל ידי השביתה נמשך אפלו עליהם השתלשלות בחינת הארת הרצון. וזהו: למען יגוח שורך וחמורך וינפש וכו'. כי צריך שימשך עליהם גם פן בחינת מנוחה ושביתה שהוא בחינת הארת הרצון פנ"ל. וזהו שאנו למדים שור שור משבת לענין חסימה, כי אסור לא תחסם הוא גם פן בשביל בחינת הארת הרצון שזהו בחינת שביתת בהמה בשבת, כי אפלו עליהם צריכים להמשיך בחינת הארת הרצון כדי לנקות את הנפשות המגלגליו מבחינת בהמיות מבחינת עבדות מבחינת עונות להעלותם למדרגתם על ידי הארת הרצון שהוא בחינת יום הכפורים פנ"ל:

על ידי האכילה מתגלה הארת הרצון פנ"ל ואפלו בבהמה אף על פי שאין שך שם הארת הרצון ממש אף על פי כן מאחר שמתגלה הארת הרצון בשעת אכילה על פן אפלו בבהמה יכול להשתלשל איזה בחינה של הארת הרצון והעקר על נפש המגלגל שהוא אדם ממש שעליו מאיר הארת הרצון כדי לנקותו ולהעלותו וכו' פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

ועל-פן בשמטה ויובל אסור לעבד שום עבודה בשדה, כי אז מתבטל העבדות לגמרי כי הם בחינת שבת בחינת הארת הרצון פנ"ל:

הלכה ג בהלכות שוכר הלכה ג
אות ז וכו':

הלכה ד

"לא תלון פעלת שכיר אתך עד בקר" (נבדא יט), "ביומו תתן שכרו וכו'" (דברים כד):

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל בסיומן ג"ט ובסיומן ס"ח שהמזמון הוא שרש הנפשות, וילוף לה מההוא קרא דכתיב גבי מצות פריעת שכר שכיר ביומו, כמו שכתוב: "ואליו הוא נשא את נפשו". ומבאר שם שעקר הענינה והסרון העשירות של ישראל נמשך מפגם הפעם, כי פעם מפסיד העשירות, כי

ה נזה בחינת שמטה ויובל שהם בחינת שבת, כמו שכתוב: "והיתה שבת הארץ וכו'", בחינת הארת הרצון פנ"ל ועל פן הכל הפקר, זה רמז על הארת הרצון שמתפשט הארת הרצון כל כך עד שאין אחד מקפיד לצמצם בשלו רק הכל הפקר כי אין שום צמצום כלל רק רצון פשוט בכל העולם ואז המנוחה להניח אפלו לבהמות לאכל תבואת השדה, כמו שכתוב: ולבהמתך וכו' תהיה כל תבואתה לאכל, כי עקר הארת הרצון הוא על ידי האכילה וכו' פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל לענין שביתת בהמה, תן לו נוחא שיהיה תולש ואוכל, דהינו פנ"ל, כי

לקוטי הלקות | הלקות שמירות פועלים ד | חושן משפט תקנה

בבחינת עבור כדי להתחדש שם שזהו בחינת שנה של לילה ובבקר יוצאים הנפשות מהעבור בבחינת התחדשות וזהו עקר שלמות הנפש והחיות של האדם. ועקר התחדשות הנפש הוא להמתיק ולבטל ממונה בחינת הדינים שהם בחינת פעם וחרון אף שמשם עקר בלבול הדעת עקר חלשת ויגיעת הנפש שהוא הדעת, כמו שכתוב: החכמה תחיה, כמו שמבאר במקום אחר. כי עקר עבודת האדם בזה העולם הוא להמתיק דינים שנמשכין מתחלת הצמצום, כי הדינים הם בחינת פעם וחרון אף בחינת

הסתרת פני ה' שהם רוצים להסתיר פני התגלות אלקותו יתברך. ובאמת שרש הדינים הם בלוי קדש, כי הם צדק גדול, כי בלא זה לא היה נברא ומתקיים העולם כלל, כי שרש הדינים הם מתחלת הצמצום שהיה הכרח לבריאת העולם, כי בלא זה לא היה מקום לבריאת העולם, כמוכא בהתורה 'בא אל פְּרעה' (פסוק סד), ענין שם. אך צריכין לראות שלא יתגברו הדינים יותר מדאי חס ושלום, שלא יסתירו ידיעת אלקותו יתברך לגמרי חס ושלום, וזה עקר עבודת האדם בזה העולם. ועקר ההמתקה צריכין בעת שמשתנים העתים והזמנים שהוא בבקר ובערב שזהו בחינת כל תקוני קריאת שמע ותפלה שאנו עוסקים בבקר ובערב, הכל כדי להמתיק הדינים והפעם בעת שמשתנים העתים, כי כל השנויים

בהשרש שלמעלה הפעם והמזמן נמשכין משרש אחד ומשם שרש הנפש, הינו מבחינת גבורות שלמעלה, כי בהשרש הכל קדש אך כשנשתלשל למטה הוא תלוי בבחירת האדם שאם נודמן לו דבר הגורם לו פעם כשאינו מתגבר לשבר פעם או מפסיד העשירות שרוצין להשפיע לו באותה שעה שהבעל דבר רוצה להפך השפע של המזמן והעשירות לכעם מחמת שבשרשם שניהם אחד. ועל ידי זה מורה נפש באפס מחמת שהמזמן שרש הנפש וכו', ענין שם כל זה הימב:

ב וזה שהזהירה התורה לפרע שכר שכיר ביומו בעתו ובזמנו, והינינו בעת שפלתה פעלתו ועבודתו לא יעבר יותר מאותה העונה שהיא שעור יום או לילה, והינינו שכיר יום שנשלם פעלתו בכניסת הלילה צריך שישלם לו בלילה ולא ילין פעלתו עד הבקר וכן שכיר לילה שנשלם פעלתו ועבודתו בבקר צריך לפרע לו ביומו דיקא ולא תבא עליו השמש, כמבאר בשלחן ערוך, ענין שם. כי צריכין לשלם לו שכר פעלתו במועדו ובזמנו מחמת שהמזמן הוא שרש הנפש כנ"ל על כן צריכין להשלים נפשו ביומו או בלילו, שמשלם פעלתו על ידי המזמן שנותן לו בעד פעלתו שהוא שלמות נפשו. כי הנפשות מתחדשים בכל יום בבחינת חדשים לבקרים וכו' כידוע בכתבים, הינו שפלילה עולים הנפשות

מוסדות

שְׁפֻעוֹלָם נִמְשָׁכִין מֵהַצְמָצוּמִים שֶׁהֵם
 בְּחֵינֵי דִינִים כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ בְּכִיכּוֹל,
 אִין בּוֹ שׁוּם שְׁנַיִ שְׁנַיִ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֲנִי ה'
 לֹא שְׁנַיִתִי וְכוּ'", רַק כָּל הַשְּׁנוּיִים הֵם עַל
 יְדֵי הַצְמָצוּמִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְהוּוּ כָּל
 הַשְּׁנוּיִים כִּדְרֹעַ לְמַבְיָנִים. וְכָל הַשְּׁנוּיִים
 שֶׁבְּעוֹלָם כְּלוּלִים בְּשְׁנַיִ הַעֲתִים וְהוֹמָנִים
 שֶׁהֵם כָּלֵל וְעַקֵּר כָּל הַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּעוֹלָם
 שְׁנַעֲשִׂים תַּחַת הַשְּׁמֹשׁ שֶׁכֵּלֵם כְּלוּלִים
 בְּעֲשָׂרִים וְשִׁמּוֹנֵה עֲתִים בְּחֵינֵי לְכָל זְמַן
 וְעַת לְכָל חֶפְזִי וְכוּ'. וְעַל כֵּן בְּבִקְרָה וּבְעֶרֶב
 שָׂאוּ עִקֵּר שְׁנַיִ הַעֲתִים שֶׁמֵּהֵם כָּל
 הַשְּׁנוּיִים שֶׁנִּמְשָׁכִין מִתַּחַל הַצְמָצוּם, עַל
 כֵּן אִזְ צְרִיכִין לַעֲסֹק לְהַמְתִּיק הַדִּינִים
 וְלִהְיוֹת כָּל הַדִּינִים וְהַצְמָצוּמִים לְשִׁרְשׁוֹ,
 לְשִׁרֵשׁ תַּחַל הַצְמָצוּם שֶׁהוּא בְּאֵמֶת
 חֶסֶד גְּדוֹל וְנִפְלֵא, כִּי דִקָּא עַל יְדֵי זֶה
 נִתְגַּלָּה אֱלֹקוֹתוֹ וְיִתְבָּרֵךְ, כִּי בְּלֹא זֶה
 הַצְמָצוּם לֹא הָיָה אֲפָשֶׁר לִידַע מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל:

ג וְזֶה בְּחֵינֵי מִזְמוֹר שִׁיר תְּנַפֵּת הַבַּיִת
 שְׁאוּמְרִים קָדָם בְּרוּךְ שְׁאִמְר
 שֶׁהוּא הַתְּחֵלֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁמְדַבֵּר שֵׁם
 מֵהַמְּחֻקֵּת הַפֶּעַם וְהַחֲרוֹן אָפֵי, כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב: "כִּי רָגַע בְּאָפֵי חַיִּים בְּרַצוֹנִי
 בְּעֶרֶב יְלִין כְּבִי וּלְבִקְרָה רַגְזָה וְכוּ' ה' בְּרַצוֹנִי
 וְכוּ' הַסְתַּרְתָּ פְּנֵי וְכוּ'". כִּי בְּלִילָה דִינִין
 מִתְעַרְוִין וּמִשֵּׁם הַחֲשָׁד שֶׁל לִילָה זֶה
 נִמְשָׁד מֵהַפֶּעַם וְהַדִּינִים שֶׁמִּתְעַרְרוּ
 בְּכַנְיִסַת הַלִּילָה שָׂאוּ תַּחַלְתִּי יוֹם הַאֲחֵר,
 כִּי כְּתוּב, וְאֵל זֶעַם בְּכָל יוֹם, בְּכָל יוֹם

דִּיקָא כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ מִחֲדָשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם
 תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית וְכָל מַעֲשֵׂה
 בְּרָאשִׁית הָיָה עַל יְדֵי תַּחֲלַת הַצְמָצוּם
 שֶׁבְּלֹא זֶה לֹא הָיָה אֲפָשֶׁר לְהַתְּהוּת
 הַבְּרִיאָה כָּלֵל עַל כֵּן מֵאַחַר שֶׁה' יִתְבָּרֵךְ
 מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית בְּהִכְרַח
 שִׁיחֲדָשׁ גַּם תַּחֲלַת הַצְמָצוּם כִּדִּי שִׁיחֵיהָ
 קִיּוּם לְהַעוֹלָם כִּי בְּלֹא זֶה אִין קִיּוּם
 לְהַעוֹלָם, כִּי כָּל הַחַיּוֹת וְהָאֹרוֹת
 הַמְּלַבְּשִׁים בְּכָל הַבְּרִיאָה בְּכָל הַעוֹלָמוֹת
 כָּלֵם מִתְּאִוִּים וּמִשְׁתַּוְּקָקִים כָּלֵל עַת לְחוֹר
 לְשִׁרְשׁוֹ וְהָיָה מִתְּבַפֵּל הַעוֹלָם חֵם וְשָׁלוֹם,
 עַל כֵּן הַצְמָצוּם הוּא קִיּוּם הַעוֹלָם שֶׁה'
 יִתְבָּרֵךְ מִחֲדָשׁ הַצְמָצוּם בְּכָל יוֹם בְּשִׁבִיל
 קִיּוּם הַעוֹלָם. וּמִשֵּׁם נִשְׁתַּלְשֵׁל בְּחֵינֵי פֶעַם
 וְזַעַם חֵם וְשָׁלוֹם, בְּכָל יוֹם. בְּחֵינֵי וְאֵל
 זֶעַם בְּכָל יוֹם. וְזֶה כָּל עֲבוֹדַת הַצְדִּיקִים
 לְהַמְתִּיק וּלְכַפֵּל הַזַּעַם וְהַפֶּעַם הַמִּתְעוֹרֵר
 בְּכָל יוֹם דִּיקָא בְּעַת שְׁנַיִ הַעֲתִים בְּבִקְרָה
 וּבְעֶרֶב בְּעַת שְׁצָרִיכִין הַנְּפֹשׁוֹת לְהַתְּחַדֵּשׁ.

וְעַל כֵּן עַקֵּר קִיּוּם הַעוֹלָם עַל יְדֵי הַצְדִּיקִים
 וְעַל יְדֵי כָּלֵל יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל יְדֵי שְׁעוֹסְקִים
 בְּתַקּוּנֵי קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפִּלָּה בְּעַת שְׁנַיִ
 הַעֲתִים בְּבִקְרָה וּבְעֶרֶב עַל יְדֵי זֶה מְתַקֵּין
 הַדִּינִים בְּשִׁרְשׁוֹ הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ
 צְמָצוּם הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא כְּלוֹ חֶסֶד גְּדוֹל כִּי לֹא
 וְאִז מְשִׁיכִין מִשֵּׁם דִּיקָא כָּל הַהַשְׁפָּעוֹת
 וְכָל הַבְּרָכוֹת וְכָל הַעֲשִׂירוֹת, כִּי כָּל הַמְּמוֹן
 וְהַפְּרָנְסָה וְהַעֲשִׂירוֹת נִמְשָׁד מִשֵּׁם, הֵינּוּ
 מִבְּחֵינֵי גְבוּרוֹת וְדִינִים קְדוּשִׁים כְּשֶׁזּוֹכִין
 לְהַמְתִּיקָם עַל יְדֵי שְׁמֻכְפּוֹלִין וּמִשְׁבְּרִין

דף קמ"א

לקוטי הלכות

הלכות שכירות פועלים ד

חושן משפט תקכו

הפעם שהוא בחינת תקף הדין שלא
נמתק חס ושלום, שהוא פגם השפיע
והעשירות כנ"ל. וכשזוכין לשבר הפעם
אזי ממתיקין הדין ואזי נמשך מושם
דיקא שפע העשירות, כי בהשרש
שניהם אחד כנ"ל:

ד ועל פן הזהירה התורה מאד לפרע
שכר שכיר בעונתו שמשלים
פגלתו ביום או בלילה כדי להמתיק
ולכבול ממנו הפעם והחרון אף שנאחז בו
שמושם העניית והדחקות כדי לכבול
ממנו בעונתו על ידי השכר פגלה שהוא
הממוז שזנתו לו שהוא שרש נפשו. כי זה
הפועל שבא לידי כך שצריך להשכיר את
עצמו כעבד זה נמשך מפגם הפעם
והחרון אף שפגם בו שעל ידי זה נמשך
עליו העניות והדחקות כל כך עד
שמכרח להשכיר את עצמו וכנ"ל. כי כל
העבודות שפבלם פלולים כל"ט מלאכות
בלם נמשכין מבחינת בעצבון האכלנה
בחינת בועת אפך תאכל לחם, בועת
אפך דיקא, כי נמשכין מבחינת פעם
וחרון אף ועל פן גם בלישון אשכנז נקראין
היגיעות הגדולות בשם יגיעת האף (כמו
שאמרים על המתנגע הרבה "ער אקום מיט דער נאז") כי
כל העבודות הקשות נמשך מבחינת פעם
וחרון אף, בחינת בועת אפך וכו', דהיינו
על שלא שמר את עצמו מפעם שעל ידי
זה אכד פרנסתו וממונו ועשירותו שהיה
נמשך לו שהפכו לכעם על ידי שלא היה
מתגבר רגע קלה על פעם על ידי זה בא

עמה ליגיעות ועבודות כבדות כאלה
שהכרח להשכיר את עצמו לאחר. על פן
הזהירה התורה לשלם לו ביומו כדי
להשלים תקף נפשו על ידי הממוז שזנתו
לו בשכר פגלתו שהוא שלמות נפשו
שהוא הפך הפעם כנ"ל. ועל פן עקר
האזהרה שלא יעבר עליו היום או הלילה
כלי פרעון שכירותו, כי צריכין לזהר
להמתיק ולכבול הפעם והחרון אף ביומו
או בלילה דיקא מחמת שבכל יום
מתעורר הפעם שהוא הדין מתחדש
מתחלת הצמצום כנ"ל, וצריכין להתגבר
להמתיק הדין והפעם ביומו או בלילה
דיקא בעת שנוי העתים וכנ"ל, על פן
הזהירה התורה מאד לשלם שכר שכיר
ביומו או בלילה דיקא כדי להמתיק ולכבול
ממנו הפעם והדין בעונתו על ידי הממוז
שזנתו לו שהוא שלמות נפשו וכנ"ל:

ה וזה שנתנה התורה טעם על פרעון
שכר שכיר ביומו: "כי עני הוא
ואליו הוא נשא את נפשו", שמושם למד
רבנו ז"ל שהממוז שרש הנפש כנ"ל, הינו
מחמת שהממוז הוא שרש הנפש שהוא
הפך הפעם על פן צריכין לפרע לו ביומו
דיקא, כי המתקת הדין והפעם צריכין
להמתיק ביומו בעונתו דיקא כפי הצמצום
שבאותו היום ואסור לעבר מיום לחברו
שהו בחינת קריאת שמע ותפלה
בעונתם במונם דיקא בפקר וכערב שאז
מתחדשים הנפשות ואז נתחדשין כל
מעשי בראשית והכל על ידי המתקת

תלמוד

הפעם ויהיו כפי אותו היום דיקא, כי עקר ההתקנה צריכין בעת שני העתים בבקר ובערב וכנ"ל, על כן אז צריכין לפרע שכר השכיר שהיא בחינת המתקנת ובטול הפעם על ידי שכר פעלתו שנותן לו שגמשה משפע העשירות וכנ"ל:

ו זהה שאיתא בכתבים, ביומו תתן שכרו ראשי תבות שבת, כי מצוה זאת מסגלת ביותר להמשיך עליו קדשת שבת, כי בשבת הוא בטול כל העבודות כל הל"ט מלאכות כי בשבת הוא אהבה ורצון שנתבטלים כל הדינים וכל הפעם, כמו שאומרים וכל שלמני רגזון ומארי דדינא בלחו ערקון ואתעברו מנה, ועל כן באמת נמשך משבת כל ההשפעות וכל הברכות וכל העשירות, כמו שאיתא בזהר הקדוש דמנה מתברכין כל שתא יומין, וצריכין להמשיך קדשת שבת בכל יום ולהמשיך עליו קדשת שבת שהוא הפך הפעם ויהיו, ועל כן מסגל לזה פריעת שכר שכיר ביומו כנ"ל, כי פריעת שכר שכיר ביומו הוא בחינת בטול הפעם והמשיכת השפע והעשירות שהם בחינה אחת וכנ"ל:

ו זהה שש"לח יעקב לעשו: "ויהי לי שור וחמור צאן וכו' ואש"לחה להגיד לאדוני למצא חן וכו'". ולכאורה הדבר תמוה מאד למה שלח לו להודיעו עשירותו, אדרבה, על ידי זה יתקנא בו יותר? אך על פי התורה הנ"ל מבאר הדבר היטב, כי עשו הוא בחינת תקף

הפעם, כי הוא אדמוני וכו', על שם שהוא רוצח ושופך דם, בחינת תקף הפעם, וכמבאר בהתורה שאלו את רבי יוסי בן קסמא' (בסו"ט). וזו שזוכה לשכר הפעם ולהמשיך עשירות דקדשה או העשירות שומר אותו להבא מפעם, כמבאר שם בהתורה הנ"ל שהעשירות הוא בחינת חומה ששומר מפעם וחמה, ע"ז שם. וזה שש"לח יעקב לעשו להודיעו מגדל עשירותו שזכה בבית לבו, והינו ששכר שכר מדת הפעם זכה על ידי זה לעשירות מפלג על כן שוב אין מתירא מעשו שהוא בחינת פעם ועקר כחו על ידי פגם הפעם, כי כבר זכה לעשירות דקדשה שהיא בחינת חומה ששומר מפעם ועל ידי זה הוא בטוח שגם אויביו ישלים אתו ויתרצה אליו. וזהו: ואש"לחה להגיד לאדוני למצא חן בעיניך כי אני בטוח שבדאי תשלים עמי ואמצא חן בעיניך מאחר ששכר שפרתי מדת הפעם עד שזכיתי לעשירות גדול כזה, על כן יתבטל כנגדו גם תקף דין והפעם של עשו, כי בחינת שנאת עשו, בחינת תקף הפעם יתבטל על ידי החומה של עשירות שזכה יעקב וכנ"ל:

ובש"ביל זה השתדל יעקב בבית לבן להשיג עשירות וכל פגנתו היה כדי להמשיך כל נפשות ישראל על ידי זה, שש"רשם בעשירות דקדשה כנ"ל: הלכה ה בהלכות פקדון הלכה ה:

לקוטי הלכות

הלכות שאלה א

חושן משפט תקכט

הלכות שאלה

הלכה א

השואל חייב אפלו באונסין, אבל השואל את הבהמה וגם הבעלים עמו במלאכתו בשעת שאלה בין פאותה מלאכה בין במלאכה אחרת פטור. וכן בכל הארבעה שומרים וכו'.

ענין שאלה בבעלים לכאורה הוא דבר פליאה מאד. כי למה יפטר השואל בשביל ששאל את הבעלים למלאכתו גם כן, ולמה יפטר הבעל הבית בשביל שעשה טובה ותרם לשואל שהשאל את עצמו גם כן למלאכתו של שואל:

א **אך** באמת עקר השמירה אינה אלא על ידי השגחת ה' יתברך כי אי אפשר לכן אדם לשמר כלל מפל הונקות ובפרט מאונסין כי אם ה' יתברך לבד הוא עקר השומר שלנו כביכול, כמו שכתוב: הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ה' שמרד וכו', ואם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. כי עקר השמירה היא רק על ידי השגחתו יתברך ועקר השמירה של השומר הוא שצריך להשתדל להמשיך השגחתו יתברך על הדבר הנתן לו לשמר וזה עקר שמירתו:

ואיתא בדברי רבנו ז"ל במאמר המתחיל 'אשרי העם יודעי תרועה וכו' להמשיך השגחה בספר לקוטי מוה"ר הראשון סימן י"ג. וכלל

ת"ת

דבריו הקדושים בקצור, כי מי שרוצה להמשיך השגחה שלמה אי אפשר כי אם על ידי שכירת תאוות ממון ושכירתה על ידי צדקה וכו' ועל ידי שכירת תאוות ממון, וזכה לעשות משא ומתן באמונה על ידי זה נתגלה חסד על ידי שמזכיר עבודה זרה של תאוות ממון ועל ידי החסד זוכה לדעת ועל ידי הדעת הוא יכול לטח הנפשיות ולהעלותם בכחינת מין ניקבין ועל ידי זה וכו' בחינת עיר גבורים עלה חכם וירד עז מבטחה, הינו שממשיך תורה על ידי זה, ונפש זה בחינת רצון וכו' וזה בחינת והחיות רצוא ושוב וכו' על ידי המשכת התורה נמשך השגחה, כי התורה היא טעמים נקודות תנים אותיות שהם תלת גוונים דעינא וכת עין וכו'. נמצא בשחכם מביא תורה הוא מביא השגחת ה' יתברך עלינו וכל אחד כפי קרובו אל התורה בן השגחת ה' יתברך עליו, כי עקר כח הראות מחמת שמפכה בדבר הנראה וכו' אבל בשדהדבר רחוק או מתפזר הראות וכו' ועל ידי שאנחנו בני ישראל קרובים אל התורה נמצא שאנחנו קרובים אל כח הראות על בן השגחתו עלינו בשלמות. אבל העכו"ם שהם רחוקים מהתורה הם רחוקים מהשגחתו, והשגחתו על העכו"ם פחצי הראות ועלינו השגחתו בשלמות והוה תקונא דמרכבתא עלאה ומרכבתא מתאה וכו' וכו', עין שם כל זה פאר היטב:

ב נמצא שעל ידי שבירת תאות מִמֶּנּוּ יכולין להעלות נפשות וְהַעֲלוֹת נִפְשׁוֹת בְּבַחֲנֵת מִן נִקְבִּין וְהַמְשִׁיד תּוֹרָה עַל יְדֵי זֶה, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁד הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה וְכו' ב"ל. וְזֶה עֵקֶר הַשְּׁמִירָה עַל יְדֵי שְׂזִיבֵין הַמְשִׁיד הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, כִּי עֵקֶר שְׁמִירָה עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָה יִתְבָּרַךְ ב"ל וְעַל יְדֵי שְׂאֵנְחָנוּ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל קְרוֹבִין אֶל הַתּוֹרָה עַל יְדֵי זֶה הַשְּׁגָחָה עֲלֵינוּ ב"ל עַל יְדֵי זֶה ה' שׁוֹמְרֵנוּ ב"ל, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: הִנֵּה לֹא יָגִים וְכו' שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל ה' שְׁמֹרֶךָ וְכו' ב"ל. וְהַמְשִׁיד הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה הוּא עַל יְדֵי שְׂבִירַת תַּאוֹת מִמֶּנּוּ וְכו' ב"ל, כִּי אִי אֶפְשָׁר לִקַּח הַנְּפֻשׁוֹת וְהַעֲלוֹתָם כִּי אִם עַל יְדֵי שְׂבִירַת תַּאוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי הַמִּזְוֶה וְהַעֲשִׂירֹת הוּא שְׂרֵשׁ הַנְּפֻשׁוֹת, כְּמִבְּאֵר הַיָּמֵב דְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּמָקוֹם אַחֵר (סוֹף טו), וְעַל כֵּן כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תַּאוֹת מִמֶּנּוּ וְנִמְצָא שְׁמֹשֶׁבֶר הַקְּלִפָּה הַשּׁוֹרָה עַל שְׂרֵשׁ הַנְּפֻשׁוֹת, כִּי כָּל הַתַּאוֹת הֵם מִהִסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפּוֹת וְכִשְׁנֹפֵל לְתַאוֹת מִמֶּנּוּ נִמְצָא שְׁמוֹתֵנְבֵר חֵם וְשְׁלוֹם, הִסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה הַחוּפָּה עַל מִמֶּנּוּ וְדִקְנֵשָׁה, וְעַל יְדֵי זֶה בְּדוּאֵי אֵינּוּ יָכוֹל לְהַעֲלוֹת הַנְּפֻשׁוֹת שְׂשֵׁרְשֵׁם בְּעֵשִׂירֹת. אֲבָל כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תַּאוֹת מִמֶּנּוּ נִמְצָא שְׁמֹשֶׁבֶר הַקְּלִפָּה שֶׁל הַמִּמֶּנּוּ שֵׁשׁ שְׂרֵשׁ הַנְּפֻשׁוֹת וְאִזִּי יָכוֹל לְהַעֲלוֹת הַנְּפֻשׁוֹת שְׂשֵׁרְשֵׁם בְּמִמֶּנּוּ וְעֵשִׂירֹת מֵאַחַר שְׂכַבְּר שְׂבֵר הַקְּלִפָּה שֵׁשׁ שֵׁם שֶׁהוּא תַּאוֹת מִמֶּנּוּ ב"ל. וְזֶה שְׁכַתּוֹב רַבְנּוּ ז"ל שֶׁעַל יְדֵי

שְׂבִירַת תַּאוֹת מִמֶּנּוּ יִכּוֹלִין לְהַעֲלוֹת נִפְשׁוֹת וְכו' וְכוּ"ל. נִמְצָא מִי שְׂרוּצָה לְשֹׁמֵר אֶת חֻצְיוֹ, דִּהְיֵנוּ הַמִּמֶּנּוּ וְהַעֲשִׂירֹת שְׁלוֹ אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁמֹשֶׁבֶר הַתַּאוֹת שֵׁשׁ בְּהַמִּמֶּנּוּ, כִּי עַל יְדֵי שְׁמֹשֶׁבֶר אֶת הַתַּאוֹת שֶׁל הַמִּמֶּנּוּ עַל יְדֵי זֶה הוּא יָכוֹל לִקַּח הַנְּפֻשׁוֹת וְהַעֲלוֹתָם וְעַל יְדֵי זֶה מְמַשֵּׁד תּוֹרָה שֶׁהִיא בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה עֲלֵינוּ ב"ל. כִּי בְּאֵמַת בְּחִינָה זו, דִּהְיֵנוּ כֹּה שְׂנֵאֲמֹר בְּמֵאֲמֹר הַנְּ"ל לִקַּח נִפְשׁוֹת וְהַעֲלוֹתָם וְהַמְשִׁיד תּוֹרָה בְּחִינָה זו הִיא כְּכֹל אֲדָם וְכֹל אֲדָם מְחִיב לַעֲסֹק בָּזֶה, כִּי אִף עַל פִּי שְׂדֵבְרֵי רַבְנּוּ הַנְּ"ל נִאֲמָרִים לְעֵינֵי חֵכֶם הַדּוֹר שְׁלֹקַח נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל וּמַעֲלָה אוֹתָם וּמְמַשֵּׁד לָהֶם תּוֹרָה אִף עַל פִּי כֵן דְּבַרֵי רַבְנּוּ ז"ל הֵם כְּלָלִיּוֹת גְּדוֹל וְהֵם שֵׁיבִים כְּכֹל אֲדָם. כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בַּתּוֹרָה וְכֹל אֶחָד כְּפִי חֵלְקוֹ שֵׁשׁ לוֹ בְּהַתּוֹרָה כְּמוֹ כֵּן הוּא צָרִיד לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל עֵת לְהַמְשִׁיד תּוֹרָה בְּכָל פֶּעַם, כִּי אֲנִי צָרִיכִין לְהַמְשִׁיד אֶת הַתּוֹרָה וְלִקְבֹּלָהּ בְּכָל פֶּעַם כְּכֹל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל אֲדָם וּבְכָל זְמַן וּכְמוֹ שֶׁאֲנִי מְבַרְכִין גּוֹתֵן הַתּוֹרָה לְשׁוֹן הַזֶּה וְלֹא גּוֹתֵן לְשׁוֹן עֶבֶר וְכְמוֹכָא בְּסִפְרֵים. כִּי בְּכָל יוֹם ה' יִתְבָּרַךְ גּוֹתֵן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכֹל אֶחָד כְּפִי מַעֲשִׂיו וְזֶכֶה לְקַבֵּלָהּ בְּכָל עֵת. וְעֵקֶר הַמְשַׁבֵּת הַתּוֹרָה מֵהַשְׁצַדִּיק כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַמְשִׁיד תּוֹרָה הוּא עַל יְדֵי שְׂבִירַת תַּאוֹת מִמֶּנּוּ וְכוּ"ל, כִּי עַל יְדֵי שְׂבִירַת תַּאוֹת מִמֶּנּוּ הוּא יָכוֹל לְהַעֲלוֹת

לקוטי הלכות

הלכות שאלה א

חושן משפט תקלא

נפשות בכחית מן נוקבין ועל ידי זה הוא ממשיד תורה בחינת השגחתו עלינו כפ"ל, כי כל אחד מישראל על ידי כל העשיות והעבודות שהוא עושה בקדושה ובמחירה הוא מקביר ומעלה נפשות הן על ידי מצות ומעשים טובים ואפלו בעובדין דחל צריכין גם כן לעשותם בקדושה כדי לברר הנפשות שיש שם. נמצא שכל אחד מישראל צריך להעלות נפשות בכחית ולקח נפשות חכם הנ"ל וכל זה על ידי שכירת תאות כמונן כפ"ל שעל ידי זה הוא יכול להעלות הנפשות ועל ידי זה יורד עו מבטחה שממשיד תורה לפי בחינתו ועל ידי זה נמשך השגחת ה' ותברך כפ"ל וזה עקר השמירה, כי עקר השמירה על ידי השגחתו לבר כפ"ל, וזה בחינת ארבעה שומרים הבתוכים בתורה כנגד בחינת מעמים נקודת תגים אותיות שהם כלל התורה בחינת תלת גונגין דעינא ובת עין כפ"ל, כי עקר השמירה על ידי התורה הקדושה שהוא בחינת כח הראות בחינת השגחתו ותברך שעל ידי זה לבר עקר השמירה כפ"ל, וזה בחינת ארבעה שומרין הן ודיניהן שלשה, כדאימא בסוף שבועות, כי עקר הגונגין הם תלת גונגין דעינא, אבל בת עין אינה בחינת גון כלל, כי היא כלולה בכלם כפ"ל ועל פן הם ארבעה שהם שלשה, כי עקר שנוי הגונגין הם תלת כפ"ל:

ג נמצא שמי שרוצה להיות שומר באמת כראוי הן לשמור את

שלו או את של חברו הוא צריך להעלות נפשות ולהמשיך תורה כפ"ל ועל ידי זה ממשיד השגחה שלמה וזה עקר השמירה, כי גם עקר השמירה מה שהשומר משגיח ומסתפל על הדבר הנשמר שלא יגיע לו חזק הוא גם כן בכונה זו, כי באתערוותא דלתתא אתער לעלא, הינו כי עקר הכונה, כמו שהוא משגיח ומסתפל על הדבר הזה ושומר כראוי על פי דיני התורה הקדושה, כמו כן ימשך השגחתו ותברך על זה הדבר כדי שיהיה נשמר מפל חזק כי אם ה' לא ישמר עיר שזא שנקד שומר כפ"ל. וזה בחינת מה שמצינו שאבות העולם היו שומרים, וזה בחינת מה שתחלת התגלות ה' ותברך למשה שהוא התחלת התגלות נתינת התורה היה בעת שהיה שומר ורועה את צאן יהרו, כמו שכתוב ומשה היה רעה וכו' ורא מלאך ה' אליו ואז הודיע לו שיתן התורה לישראל, כמו שכתוב שם, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה וכו'. כי על ידי שמושה רבנו עליו השלום, היה רועה ושומר את צאן יהרו היה מעלה הנפשות כדי להמשיך תורה כדי להמשיך השגחה שזה עקר השמירה ועל פן אז דיקא בעת השמירה התחיל נתינת התורה כפ"ל, כי על ידי השמירה וכה להמשיך תורה כפ"ל. וכן יעקב היה שומר אצל לבן כדי לברר ולהעלות הנפשות ולהמשיך תורה ועל פן על ידי זה שהיה

תורה בחינת השגחה כנ"ל ועל כן כפי ההנאה שמקבל מהדבר, כמו כן חל עליו החיוב להעלות הנפשות והרצונות המלבשין בההנאות ולבררם ולהעלותם לה' ותברך לבר ועל ידי זה ממשיך תורה בחינת השגחה וזה עקר השמירה כנ"ל ועל כן כל מה שמקבל הנאה ביותר מהדבר חל עליו חיוב השמירה ביותר, כי עליו חל החיוב של עלית הנפשות וכו' ביותר שזהו עקר השמירה כנ"ל:

ה ועל פי זה נוכל לומר שזהו בחינת שמירה בבגדים שפטררה התורה, כמו שכתוב: "בעליו אין עמו שלם ושלם, אם בעליו עמו לא ישלם". כי באמת עקר הפרור ועלית הנפשות איש בכל דבר הוא על ידי הבעלים של הדבר דיקא, כי אלו התפצים הם שלו וכל ההנאות איש בהם שהם בחינת נפשות הם שלו ועליו לבררם ולהעלותם, כי באמת כל התפצים שהם העשירות של האדם הם בחינת שרש הנפשות, כי כל הנפשות שרשם בעשירות כנ"ל, כמבאר בדברי רבנו באר היטב במקום אחר (פ"ק סח). אבל האדם בעצמו הוא למעלה מהעשירות שלו אף על פי שהוא שרש הנפשות, כי העשירות הוא תחת יד האדם והאדם הוא למעלה ממנו כי עקר האדם מה שנקרא אדם זה בחינת הדעת שהוא נקרא אדם פ"דוע והדעת שהוא עקר האדם הוא למעלה משרש הנפשות שהוא העשירות ועל כן על ידי

שומר בבית לכן זכה להמשיך תורה שהם כל פרשיות התורה המדברים מזה מענין יעקב ולכן שזהו בחינת התורה שהמשיך יעקב שם, כמובא וכל זה על ידי השמירה ששומר שם את הצאן וכו' ל:

ד נמצא שעקר השמירה על ידי שמכר ומעלה הנפשות וממשיך תורה, בחינת השגחה שלמה כנ"ל, וזה בחינת החלוקי דינים איש בין השומרים. והכלל שכל מי שמקבל הנאה יותר מהדבר הנשמר חיב בשמירה יתרה ועל כן שומר חנם שאין לו שום הנאה פטור על הכל והשומר שכר והשוכר איש להם קצת הנאה חיבין במקצת ופטורין במקצת והשואל שכל הנאה שלו חיב בכל, הכל כפי רב ההנאה איש לו מהדבר הנשמר. כי כל הנאות הם בחינת נפשות, כי נפש זה בחינת רצון כמו שמבאר לעיל במאמר הנ"ל וכשיש לו תאוה ורצון לדבר שבתקשה זה בחינת נפש דתקשה וכן לתפד חס ושלום, וצריך לברר הנפשות, דהינו כל הרצונות והתאות והכספין ולהעלותם כלם לה' ותברך בבחינת אריתי מורי עם בשמי, כמבאר במאמר הנ"ל וכשזוכה לבררם ולהעלותם הוא ממשיך תורה בחינת השגחה כנ"ל. נמצא, שעקר פרור ועלית הנפשות הוא תלוי במו שמקבל הנאה מהדבר, כי ההנאה הוא בחינת נפש ואז פשיש לו הנאה מהדבר הוא צריך לברר ולהעלות את הנפש ועל ידי זה ממשיך בחינת

לקוטי הלכות

הלכות שאלה א

חושן משפט תקלז

הדעת הוא יכול לְכַרֵּר הַנְּפֹשׁוֹת וְלַהֲעֵלוֹתָם וְלַהֲמַשִּׁיךְ תוֹרָה וְכוּ' פנ"ל, שְׁוֵהוּ עַקֵּר הַשְּׂמִירָה פנ"ל וְזוּהוּ בַחֲנִינָת הַבְּעָלִים שֶׁל הַדְּרָךְ, כִּי הַדְּעַת הוּא בַחֲנִינָת הַבְּעָלִים שֶׁל הַעֲשִׂירוֹת שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ הַנְּפֹשׁוֹת פְּדִיעַ וְעַל כֵּן עַקֵּר עֲלִית הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁעַל יְדֵי זֶה עַקֵּר הַשְּׂמִירָה הוּא עַל יְדֵי הַבְּעָלִים דִּיקָא, כִּי הֵם דִּיקָא וְכוּלָּם לְהַעֲלוֹת הַנְּפֹשׁוֹת וְכוּ', כִּי הֵם בְּעָלִים וְכַפְּ"ל, וְעַקֵּר הַחַיִּיב שֶׁל הַשּׂוֹמְרִים הוּא מֵאַחַר שֶׁהַבְּעָלִים נִסְתַּלְקוּ מִשְּׂמִירַת הַדְּרָךְ וְתַכְף כִּשְׂמֹסֶתְלָקִים עֵינֵיהֶם מִשְּׂמִירָתוֹ וְאִינֶם רוֹצִים לְהַשְׁגִּיחַ בְּעַצְמָם עַל זֶה הַחֲפִיץ וְלִשְׁמֹרוֹ אִזּוּ יוֹצֵא הַדְּרָךְ מִרְשׁוֹת הַבְּעָלִים וְאִזּוּ נִכְנָס בְּרִשְׁוֹת הַשּׂוֹמֵר לְעִנְיַן שְׂמִירָה וְעַל כֵּן חַיִּיב הַשּׂוֹמְרִים מִתְחִיל מִשְׁעָה שְׂנֹסֶתְלָקוּ הַבְּעָלִים מִשְּׂמִירָתוֹ, כַּמְבָּאָר בִּשְׁלַחַן עֲרוּךְ (ואפילו לְדַעַה שְׁנֵיה שְׂסוּבֵר שְׂאֵין הַחַיִּיב מִתְחִיל רַק מִשְׁעַת מִשְׁבֵּת, כִּי הֵם סוֹבְרִים, כִּי אֵף עַל כִּי שְׂנֹסֶתְלָקוּ הַבְּעָלִים מִשְּׂמִירָתוֹ וְאִינֶם רוֹצִים עוֹד לְעַסֵּק בְּזֶה הַדְּרָךְ לְהַעֲלוֹת פּנ"ל לְהַמְשִׁיךְ עַלֵי הַשְּׂנֵחָתוֹ וְהַדְּרָךְ אֵף עַל כִּי כֵּן עֲזוּ לֹא נִכְנָס בְּרִשׁוֹת הַשּׂוֹמֵר עַד שְׂמִיטָה, אֲבָל עַל כֵּן פָּנִים אֵין הַדְּרָךְ יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַבְּעָלִים כִּי אֵם עַל יְדֵי שְׂסֹסֶתְלָק מִשְּׂמִירָתוֹ) דְּהִינְגוּ שְׂאִינּוּ רוֹצֵה עוֹד לְעַסֵּק לְכַרֵּר וְלַהֲעֵלוֹת הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּזֶה הַדְּרָךְ וְלַהֲמַשִּׁיךְ הַשְּׂנֵחָה עַל יְדֵי זֶה פּנ"ל, כִּי מוֹסְרוֹ לְיַדֵי הַשּׂוֹמֵר וְאִזּוּ חַל עַל הַשּׂוֹמֵר חַיִּיב הִזָּה לְהַעֲלוֹת הַנְּפֹשׁוֹת וְלַהֲמַשִּׁיךְ הַשְּׂנֵחָה שְׁוֵהוּ עַקֵּר הַשְּׂמִירָה שֶׁל הָאֲרֻכְעָה שׂוֹמְרִין הַכְּתוּבִים בַּתוֹרָה פּנ"ל, וְעַל כֵּן

כִּשְׁהַבְּעָלִים עִם הַשּׂוֹמֵר בְּמִלְאֲכָתוֹ בְּשַׁעַת שְׂאֵלָה אִזּוּ אֵין הַדְּרָךְ יוֹצֵא כָּלֵל מִרְשׁוֹת הַבְּעָלִים לְעִנְיַן שְׂמִירָה, כִּי זֶה כָּלֵל שֶׁכַּל דְּרָךְ מוֹשֵׁךְ עֲצָמוֹ לְשֶׁרְשׁוֹ וְכַל הַמִּלְאֲכוֹת שְׂאֵנּוּ עוֹשִׂין הַכֵּל הוּא בְּשִׁבּוּל בְּרוּרִים, הִינּוּ בַבְּחִינָה חַפְּ"ל, כִּי עַל יְדֵי הַמִּלְאֲכוֹת וְהַמִּשְׂא וּמִתֵּן שְׁעוֹשִׂין עַל יְדֵי זֶה מְכַרְרִין וּמַעֲלִין הַנְּפֹשׁוֹת בַּבְּחִינָת מִן נוֹקְבִין וּמְמַשְׁכִּינֵין תוֹרָה וְכוּ', וְזֶה בַחֲנִינָת 'טוֹב תוֹרָה עִם דְּרָךְ אֲרִיץ וְכוּ' (אבות פ"ב ד) וְזֶה בַחֲנִינָת: אִם אֵין קַמְחָ אֵין תוֹרָה (שם פ"ב ד) כִּי עַל יְדֵי הַקַּמְחָ, דְּהִינּוּ הַפְּרִנְסָה בַחֲנִינָת דְּרָךְ אֲרִיץ, דְּהִינּוּ מִלְאֲכָה וּמִשְׂא וּמִתֵּן עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא מִמְשִׁכִּינֵין תוֹרָה עַל יְדֵי שְׂמִיטָתוֹ עַל יְדֵי הַמִּלְאֲכָה אֵת הַנְּפֹשׁוֹת וּמַעֲלִין אוֹתָן וּמְמַשְׁכִּינֵין תוֹרָה פּנ"ל, וְזֶה בַחֲנִינָת שִׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מִלְאֲכַתְךָ יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת. כִּי שֶׁבֶת הוּא בַחֲנִינָת הַתוֹרָה, כִּי בְּשֶׁבֶת נִתְּנָה תוֹרָה, (כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל) כִּי הַתוֹרָה הִיא תִּלְתָּ גֻּנְיָן דְּעִינָא וְכַת עוֹן פּנ"ל וְזֶה בַחֲנִינָת שֶׁבֶת, בַּחֲנִינָת שִׁין בַּת וְכוּ', כְּמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר שִׁין תִּלְתָּ גֻּנְיָן דְּעִינָא וְכַת עוֹן, וְזֶה שִׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מִלְאֲכַתְךָ, דְּהִינּוּ לְכַרֵּר וְלַהֲעֵלוֹת נְפֹשׁוֹת וְעַל יְדֵי זֶה יוֹיִם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת, כִּי עַל יְדֵי זֶה וּזְכִין לְבַחֲנִינָת שֶׁבֶת בַּחֲנִינָת הַמְּשַׁכֵּת הַתוֹרָה פּנ"ל וְעַל כֵּן עַקֵּר הַמְּשַׁכֵּת הַתוֹרָה, דְּהִינּוּ חַדוּשִׁין דְּאוֹרְחֵי תָא הוּא בְּשֶׁבֶת, כִּי שֶׁבֶת הוּא בַחֲנִינָת הַתוֹרָה וְהַכֵּל כְּפִי מַה שְׂזָכָה לְכַרֵּר הַנְּפֹשׁוֹת בְּיַמֵּי הַחַל, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל, מִי שְׂפָרַח

לשרשם לבעלים שלהם מאחר שעוסק גם בן עם השומר במלאכתו לברר ולהעלות נפשות פנ"ל נמצא שחזרה השמירה להבעלים, כי עקר השמירה על ידי עלית הנפשות פנ"ל ועל פנ פמור השומר מפל מיני הזק, כי אין תהזק על ידו, כי הוא אינו יכול לבררם ולהעלותם שזהו עקר השמירה, כי הם נמשכים לשרשם לבעלים שלהם מאחר שהם עמו במלאכת הברור ועלית נפשות וכו' פנ"ל, כי עקר השמירה על ידי זה השגחתו יתברר לבר שגמשה על ידי ברור ועלית הנפשות פנ"ל:

ושארי הלכות נכללו בהלכות הארבעה שומרים:

הלכות גנבה

הלכה א

הגנב משלם תשלומי כפל:

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר 'אשרי העם - של השגחה' סימן י"ג, שעל ידי שבירת תאות קמון ממשיכין השגחה שלמה, ושבירתה על ידי הצדקה. ועל ידי זה זוכין לבחינת המשכת וקבלת התורה שעל ידי זה אנו סמוכין לענינו יתברר ועל ידי זה ההשגחה שלמה, דהינו שהולך הראות בהפאה וחזור לענינו יתברר, בבחינת שוב

בערב שבת יאכל בשבת. נמצא שכל המלאכות הם בחינת ברורין, הינו בבחינת הנ"ל לברר ולהעלות הנפשות ולהמשיך תורה פנ"ל. ועל פנ כשהבעלים של החפץ הם עם השומר במלאכתו, הינו שגם הבעלים רוצים לסייע את השומר במלאכתו, דהינו לברר ברורים וכו' פנ"ל שגם הבעלים עוסקים בשעת שאלה עם השומר במלאכתו לסייע לו לברר ברורים להעלות נפשות ולהמשיך תורה שזה עקר מלאכתו של אדם פנ"ל ועל פנ מאחר שהבעלים עוסקים במלאכתו של שומר בשעת שאלה לברר ברורים של השומר וכו', על פנ תכף אלו הנפשות שיש בהדבר הנשמר אינם יוצאים כלל מרשות הבעלים, כי הם נמשכין לשרשם להבעלים שלהם שהוא יבררם ויעלה אותם, כי באמת עקר הברור שלהם על ידו דיקא פנ"ל רק שהוא רוצה להסתלק מהם ולמסרם ליד השומר ומאחר שהוא מסייע את השומר במלאכתו לברר עמו ברורים, דהינו להעלות נפשות וכו', על פנ אלו הנפשות שיש בדרים של הבעלים נמשכין לשרשם שהוא יבררם מאחר שעוסק בברורים של השומר ועל פנ אינם יוצאים כלל מרשות הבעלים. ועל פנ השומר פטור בשמירתם, כי עקר השמירה על ידי ברור ועלית הנפשות שעל ידי זה ממשיכין השגחה שזהו עקר השמירה פנ"ל ומאחר שאלו הנפשות נמשכין

לקוטי הלכות

הלכות גגבה א

חושן משפט תקלה

ע"א

גא הבט משמים וראה, שזה בחינת השגחה שלמה, עין שם היטב:

ב וזה בחינת תשלומי כפל, כי הגב מסלק השגחתו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שמפני זה הגב חמור מגולן, כי הגב עשה עין של מטה כאלו אינה רואה וכו' נמצא שכופר ומסלק השגחתו יתברך ועל פן אין לו תקנה עד שישוּב ויתקן מה שפגם, דהיינו שיחזיר בחינת השגחה שלמה, דהיינו בחינת כפילת הראות שהראות נמשך מלמעלה בהפאה וחוזר ונצטרך בעיניו יתברך כנ"ל וכמבאר שם היטב, עין שם.

וזה בחינת תשלומי כפל, כי השגחתו יתברך מלבשת בהשפעה, כי אחר הבריאה ה' יתברך משגיח על עולמו להשפיע לה שפע וחיות רוב טוב לבית ישראל בבחינת תמיד עיני ה' אלקיך בה, דהיינו השגחתו בעיניו יתברך ופרש רש"י לראות מה היא צריכה, דהיינו שמשגיח להשפיע לה מה שצריכה. וכמו שכתוב שם, למטר השמים תשתה מים, והמטר הוא בחינת כל ההשפעות וכל החפצים והעשירות שבעולם, כמובא מזה בדברי רבנו ז"ל. נמצא, שבכל החפצים ועשירות שהם השפעות הבורא יתברך מלבש בהם השגחתו יתברך ועל פן הגב שגפל לתאות ממון עד שסלק השגחתו יתברך, דהיינו שאב לדי גגבה שהיא בחינת שמשלק השגחתו יתברך כנ"ל, על פן צריך לשלם כפל שהוא בחינת השפעה

ע"א

כפולה שהיא בחינת השגחה שלמה שהיא בחינת כפילת הראות כנ"ל. ועתה מוכנים ונכונים מאד דברי רבותינו ז"ל שאמרו שבשביל זה הגב חמור מגולן שזה משלם כפל וזה אינו משלם, כי הגב עשה עין של מטה וכו', כי בשביל זה דיקא משלם תשלומי כפל דיקא, כי כפל הוא בחינת השגחה שלמה כנ"ל שזה תקון על שעשה עין של מטה כאלו אינו רואה, דהיינו שסלק ההשגחה, כביכול, ועל פן משלם כפל בחינת השגחה שלמה שהוא כפילת הראות כנ"ל, כי הראות מלבש בההשפעה והחפצים כנ"ל:

ג וזה בחינת צדקה שעל ידה נמשך השגחה שלמה. וזה בחינת התורה שהיא בחינת השגחה שלמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לא תירא לביתך משלג כי כל ביתה לבש שנים שנים, הינו התורה שנאמר בה נתן תתן פתח תפתח' יענק תעניק', הינו שהתורה ששם השגחה כנ"ל כל מצותיה הם שנים שנים בחינת כפל כדי להמשיך על ידי זה בחינת השגחה שלמה שהיא כפילת הראות כנ"ל. וזה בחינת שהתורה היא פלולה משני לוחות הברית והיא בחינת שנים מקרא בחינת לבוש שנים הנ"ל, כי התורה היא בחינת ההשגחה שלמה שהיא בחינת כפילת הראות כנ"ל. ועל פן עקר לשון כפול נאמר במצות צדקה, כמו שכתוב: נתן תתן וכו'. וכו'

גנבה, כמו שפתיב בזכרה על העוקרים
 על התורה: זאת האלה היוצאת וכו' כי
 כל הגונב מזה וכו' וכל הנשבע וכו'
 היוצאתיה כו' ובאה אל בית הגנב וכו'.
 וגם אסור שבועה לשקר בכלל גנבה, כמו
 שאמרו רבותינו ו"ל שדבור לא תגנב
 כנגד לא תשבע, שכל הגונב סופו לשבע
 לשקר ועל פו גם כאן סמך הכתוב זה
 לזה, נמצא שכלל כל העברות שבתורה
 בגנבה, כי גנבה הוא בחינת הסתלקות
 השגחה ויתרוד שזה בחינת פגם וכפול
 כלל התורה בלה, כי התורה היא
 ההשגחה ועל פו תקונו כפל שישלם
 שנים לרעהו להמשיך השגחה שלמה
 בחינת השפעה כפולה שזה בחינת כלל
 התורה בחינת צדקה שהיא בחינת לבש
 שנים כו':

ד ועל פו אין כפל נהג רק בבית דין
 כמוכין, כי שלשה דינים הם
 בחינת אלה ראשי בית אבותם שהם
 בחינת שלשה ראשים בחינת שלשה
 אבות, שהם בחינת תלת גונון דעינא
 שיש להם פח להמשיך ההשגחה שהיא
 בחינת תלת גונון דעינא וכת עין, בחינת
 התורה שהיא בראשית תמן ראשי תמן
 בת שמעי בת וראי, כמבאר שם במאמר
 הנ"ל. ועל פו דיקא השלשה דינים שהם
 בחינת כלל התורה, כי הם רבים בחינת
 הלכה פרבים, כמבאר בזהר, הקדוש לית
 רבים פחות מתלת ואינון אבהו. ומתם
 יוצא כל ההלכות של התורה, כי הם

היא המצוה שיתן ויחזר ויתן, כי עקר
 המשכת ההשגחה שלמה בחינת התורה
 כו"ל היא על ידי צדקה כו"ל והיא היא
 בלשון כפול כו"ל ועל פו צדקה שקולה
 ככל התורה בלה, כי על ידה נמשך כל
 התורה כו"ל. ועל פו כל ההשפעות
 נמשכין על ידי צדקה, כמבאר, כי על ידי
 הצדקה נמשכת ההשגחה שלמה שעל
 ידי זה נמשכין כל ההשפעות כו"ל. ועל
 פו אין צדקה כצדקת ארץ ישראל כמו
 שאמרו רבותינו ו"ל, כי עקר הצדקה
 להמשיך השגחה שלמה כו"ל ועקר
 ההשגחה נמשכת רק בארץ ישראל, כמו
 שפתיב: תמיד עיני ה' אלקיך בה. כו"ל
 ועל פו שם עקר הצדקה. והגנב שהוא
 ההפך ממש, כי צדקה היא שבירת תאות
 ממון, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל
 בבחינת רוחא נחית וכו', עין שם, כי
 כצדקה הוא משפר תאותו של ממון ונותן
 ממונו לאחרים, דהינו לעניים ועל ידי זה
 נמשך השגחה שלמה כו"ל ועל פו הוא
 בבחינת כל התורה בלה כו"ל ועל פו
 הוא בבחינת לבש שנים כו"ל. והגנב הוא
 ההפך שפול לתאות ממון עד שפא לדי
 גנבה ועל ידי זה סלק ההשגחה כו"ל ועל
 פו הגנב, הוא פורק על כל התורה בלה
 כמו שאנו רואין בחוש וכמו שמבאר
 בדברי רבנו ו"ל בא"ב (אות ג גנבה סימן א)
 שפיון שפא לגנבה ויתר לו ממון חברו
 הרי הוא מוכן לכל עון ולכל חטא וכו'.
 וזה שהנביא כולל כל התורה כחטא

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ב

חושן משפט תקלו

כפל בשביל פגם ההשגחה ואיך הוא
מדה במדה:

א על פי הפאמר המתחיל 'צוית צדק
ערתוך ואמונה מאד בספר לקוטי
מוהר"ן סימן כג על שאלת סבי דבי
אתונא אימא לן מלי דכדיבא וכו' מלחא
פי סריא וכו'. והכלל, כי תאות ממוזן הוא
בחינת עבודה זרה, הינו כל העבודות
זרות של כל השבעים אמות כלם
תחובים בממוזן. ומי שנופל לתאות ממוזן
חס ושלום, הוא עובד כל העבודות זרות
של כל השבעים אמות, כי יש שבעים
אנפין נהירין שהם בחינת חיים, בחינת
שמוחה, בחינת שמה וכולן, בחינת משא
ומתן באמונה, כי אמונה הוא בחינת
אמת שהוא אור הפנים וכו'. ולעמת זה
שבעים אנפין חשוכין, עצבות, מרה
שחורה, חשך, בחינת מיתה, בחינת
בעצבון האכלנה, בחינת תאות ממוזן וכו'.

ובשביל זה קשין מוזנותיו של אדם בפלים
פיולדה, כי בשאדם נופל בתאות ממוזן
חס ושלום, אזי השכינה צועקת עליו קלני
מראשי קלני מזרועי, בחינת שבעים קלון
כפולים, דהינו קלני מראשי קלני מזרועי,
שתי פעמים שבעים קלון הנ"ל, כי
היולדת קדם הולדה צועקת שבעים קלון,
אך בשנופל לתאות ממוזן חס ושלום, אזי
צועקת השכינה עליו שתי פעמים
השבעים קלון הנ"ל. שהם מאה וארבעים

בחינת תלת גוגין דעינא שהפת עין תלוי
בהם, הינו ההשגחה שהיא התורה והם
דיקא יכולים לדון דין כפל לתפון
ולתמשוד בחינת השגחה שלמה על ידי
זה, כי יש להם פח לתפון ולתמשוד
ההשגחה כנ"ל. ועל פן צריכין לזה בית
דין גמור סמוכין, כי צריכין לזה ממחין
וסמוכין שיהיה להם פח לתפון ולתמשוד
ההשגחה על ידי הכפל כנ"ל. אבל
כשאינם ממחין אין להם זה הפח ועל פן
אין דנין דין כפל מאחר שאין להם פח
לתפון תפון הנעשה על ידי הכפל, דהינו
השגחה שלמה כנ"ל ועל פן צריכין
סמוכין דיקא, כי אין סמיכה אלא בארץ
ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי שם
עקר ההשגחה ועל פן הבית דין הנסקמין
שהם בית דין גמור בבחינת תלת גוגין
דעינא בבחינת השגחה כנ"ל הם דיקא
יכולים לדון בדין כפל שהוא בחינת תפון
השגחה שלמה כנ"ל:

הלכה ב

הגגב משלם כפל ולא הגולן, ואיתא
בגמרא: מפני מה החמירה תורה
בגגב מבגולן וכו', זה השוה וכו' ולא עוד
אלא שעשה עון של מטה כאלו אינו
רוצה וכו', ופרש המהרש"א שהגגב כפר
בהשגחה וכו', ענין שם:

הענין העניש של הגגב לשלם כפל
בשביל שפגם בהשגחה.
ולכאורה מה שיכות יש לתשלומי

קלון במספר ממוזן עם האותיות ועל פן
קשין מוזנותיו בפלים פיולדה, כי שם יש

שבעים קלון אך כן צועקת מאה וארבעים קלון כנ"ל וכו' עין שם. ותפון של תאנת קמון הוא רק על ידי שמירת הברית שעל ידי זה מאיר עליו אור פני מלך חיים בחינת אנפין גהירין הנ"ל בחינת שמח וכולן וכו', עין שם כל זה היטב:

ב ולבאר קצת אפשר לומר ענין השבעים קלון כפולים של

מוזנותיו של אדם בחינת כפלים ביולדה הנ"ל. כי כל ההשפעות נמשכין מהדעת, בחינת דעת חסרת מה קניית דעת קניית מה חסרת, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל (הרים מא) וכמו שכתוב "יבדעת חדרים ימלאו",

הינו התורה שהיא הדעת משם נמשכין כל ההשפעות והעשירות, ועקר העשירות מבחינת שמאל, כמו שכתוב (משלי א) "בשמאלה עשר וכבוד", בחינת (איוב א) "מצפון ונה יאתה". ועקר האדם הוא הדעת, בחינת תורה, בחינת "זאת התורה אדם" (במדבר יט) כי מה שנקרא אדם הוא הדעת בחינת תורה כידוע.

והתורה, הינו הדעת הוא בחינת עינים, כמו שכתוב: מצות ה' ברה מאירת עינים. וכמו שכתוב: מאור עינים ישמח לב. פרש רש"י, הינו התורה, כי עינים על שם החכמה נאמר, כמובא במקום אחר הינו התורה בחינת הדעת היא בחינת עינים, כי הדעת הוא שתי פעמים עין, (כמובא כי הדעת כלל מיד תיות שהם שתי פעמים עין) וזה בחינת שבעים פנים לתורה בחינת שבעים אנפין

גחינת עין פנים לתורה - אנפין גהירין כנ"ל, והעשירות שהוא נמשך על ידי מעשה ידיו של אדם בחינת וברכך בכל אשר תעשה, זה בחינת שמאל בחינת בשמאלה עשר וכבוד כנ"ל. כי האדם עם מעשה ידיו שהוא העשירות והפישא ומתן שלו הם בחינת ימין ושמאל, כי האדם בעצמו עקר האדם הוא הדעת בחינת התורה כנ"ל זה בחינת ימין כנ"ל בחינת ארך ימים בימיה בחינת חיים ואריכות ימים בחינת אנפין גהירין - אור פני מלך חיים זה בחינת ימין וזה עקר האדם. כי עקר האדם הוא החיים ואריכות ימים שלו בחינת הדעת כנ"ל. והפישא ומתן והעשירות הם בחינת עשה, (כמובא במקום אחר שהפישא ומתן הוא בחינת עשה) כי הם נמשכין על ידי מעשה ידיו כנ"ל וזה בחינת שמאל, כי מחשבה ומעשה הם בחינת ימין ושמאל כידוע, הינו הדעת בחינת מחשבה שזה עקר האדם הוא בחינת ימין, ומעשה ידיו שהוא בחינת העשירות שהוא בחינת עשה כנ"ל, זה בחינת שמאל כנ"ל בחינת בשמאלה עשר וכו' כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ב

חושן משפט תקלט

ג ועל כן קשין מזונותיו של אדם בפלים כפי הנהגתו, הינו שתי פעמים שבועים קלון. כי עקר הלכה של אדם שהוא בחינת התגלות הדעת שזה עקר אדם כנ"ל הוא נמשך מבחינת ימין כנ"ל שהוא בחינת התורה בחינת עין ימין בחינת שבועים פנים לתורה. ועל כן צריכין קדם הלכה שבועים קלון כנגד השבועים אנפין חשוכין שהם כנגד העין פנים הנ"ל והם רוצים חס ושלום, למגע ולעקב התגלות הדעת והלכה, וצריכין כנגדם לצעק עין קלון לשברם ולהכניעם. ואז גולד האדם בחינת דעת בחינת תורה בחינת שבועים אנפין נהירין כנ"ל בחינת עין ימין כנ"ל. אבל הפרנסה והמזון שנמשך מבחינת שמאל כנ"ל בחינת עין שמאל, על כן צריכין שתי פעמים עין קלון, כי השתלשלות הפרנסה צריך לירד בשתי בחינות השתלשלות, כי שרש הכל הוא בבחינת כלא ימינא, בחינת עינא חד דרחמי ששם כלא ימינא בחינת אוריתא דעתיקא סתימאה ששם כלא ימינא ולית שמאל ולית עשר תפון, כמובא במקום אחר, ושם תליא כל ההולדות וכל החיים ואנפין נהירין וכל השפעות של פרנסה ועשירות בבחינת בני חיי ומזונא לאו כזכותא תליא אלא כמזל שהוא בחינת עינא חד דרחמי כידוע, כי אף על פי דלית שמאל ולית עשר תפון, כי שם הוא כלא ימין כנ"ל, אף על פי כן שם שרש כל ההשפעות, כי הכל תלוי שם כנ"ל רק

ששם הוא כלו אור צח ומצחצח בחינת כלא ימין כנ"ל, וכשנמשך הדעת בחינת התורה מעינא חד דרחמי מבחינת כלא ימין למטה לבחינת עינים ימין ושמאל, אז צריכין לצעק עין קלון כדי שלא יתגברו חס ושלום, שבועים אנפין חשוכין שאחיותם מעין שמאל כנ"ל ואז כשנכניעין השבועים אנפין חשוכין על ידי השבועים קלון אז נתגלה הלכה. ואז דם נעקר ונעשה חלב, כי האנפין חשוכין הם בחינת דם נדיות, כמובא במאמר הנ"ל ואז כשנכניעין האנפין חשוכין בשעת לכה אז דם נעקר ונעשה חלב בבחינת עיניו כיונים וכו' רחצות בחלב (ועי' ביהר הקדוש בארזא רבא: פתיח דהה עין ה' אל דאזי וכתבי עיני ה', לא קשיא תא כוונת אנפין תא בארזא אנפין: עין שם).

ד ועל כן כשצריכין להמשיך מזונות ועשירות שהם באים משמאל כנ"ל אז צריכין שתי פעמים עין קלון, כי הדעת בחינת התורה בכלל היא בבחינת עין ימין כנ"ל, וכשממשיכין הדעת מבחינת עינא חד כנ"ל מבחינת כלא ימין למטה לבחינת ימין שלמטה צריכין בחינת שבועים קלון כנ"ל. ועל כן המזונות שבאים משמאל צריכין שתי בחינות השתלשלות כי אחר כך צריכין עוד להשתלשל ממזון לשמאל על כן צריכין שתי פעמים שבועים קלון, כי עקר אחיות השבועים קלון כנ"ל הוא מבחינת שמאל כידוע, ועל כן אפילו כשנמשך דעת

חושן משפט

בגד האדם לעולם הוא מחמת שצערו בכפלים, על כן כל מה שמפריח חסר לו עוד ביותר מחמת שצערו ויגיעתו היתה בכפלים בחינת כפלים ביולדה ועל כן אין תקנה לזה כי אם כשזוכין לבחינת שפע כפולה ואז נתמלא כל רצונו:

ו כי באמת צריכין לקשר הכל אל שרשו שבקדשה, בפרט המזון והעשירות שבשרשו הוא גבה מאד מאד בחינת אור צח ומצחצח, כי שרשו במזל דכל מזונא בה תלון כנ"ל. ובשמקשר המזון וההשפעה וכל העשירות שלו לשרשו שבקדשה, דהינו להדעת כנ"ל אזי נמשך בחינת שפע כפולה, כי אז בשמקשר העשירות לשרשו ונתכפול תאות מזון שעקר התאוה הוא למטה מחמת שגפול ונתרחק משרשו, כמובא בפאמר הנ"ל ואזי בשמקשר העשירות לשרשו אזי נמשך ברכה בכל אשר הוא עושה,

דף קצ"ב

בבחינת וברכך בכל אשר תעשה, בבחינת יוסף שהיה שומר הכרית, שהיו עקר תקונו של תאות מזון כנ"ל שעל ידי זה יכולין להסתכל בשרש ההשפעה של המזון, כמבאר כל זה היטב בפאמר הנ"ל, עני שם. וביוסף נאמר, וכל אשר הוא עשה ה' מצליח, כי גשמתלם ברכה במעשה ידיו כנ"ל, כי עקר הברכה הוא מהדעת מבחינת שבת שהוא בחינת דעת משם נמשך הברכה לכל ששת ימי החל בבחינת וברכך אלקים את יום השביעי ברכו במן שהיה יורד להם משנה ביום

בחינת תורה בחינת לזה כנ"ל שהוא בבחינת ימיו, אף על פי כן צריכין שבועים קליו, כי מאחר שלמטה יש בחינת שמאל גם כן, על כן אף על פי שממשיכין דעת בחינת ימיו צריכין שבועים קליו כדי שלא יתגברו חס ושלום, השבועים אנפין חשוכין שאחיותם משמאל, ועל כן בשממשיכין מזונות שבאים משמאל צריכין עוד שבועים קליו בחינת שבועים קליו כפולים שלא יתגברו האנפין חשוכין ששם בשמאל עקר אחיותם, ועל כן הם כפולים כנגד שתי בחינות השתלשלות מזמין לזמין ומזמין לשמאל ועל כן הם קשים כפלים ביולדה כנ"ל:

ה והנה מחמת זה בעצמו שהמזונות קשים כל כך כפלים ביולדה, בחינת מאה וארבעים קליו הנ"ל, על כן אין אדם מת וחצי תאותו בגדו, כי המזונות באים בקשוי כל כך צער כפלים ביולדה, ואחר כך מאומה לא ישא בעמלו, כי אחר כך אין בגדו רק חצי ויגיעתו, כי היגיעה היתה בכפלים מולדת הרוח:

ושמעתי מרבנו ז"ל על זה הענין שאמרו רבותינו ז"ל, אין אדם מת וחצי תאותו בגדו. שיש שפע כפולה בחינת וכסף תועפות לך. וכשזוכין לבחינה זו בחינת שפע כפולה נצל מבחינת אין אדם מת וחצי תאותו בגדו מאחר שזכה לשפע כפולה והכו, הינו כנ"ל. כי עקר מה שאין חצי תאותו

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ב

חושן משפט תקמא

הששי, כמו שכתוב: לקטו לחם משנה שני העומר לאחר, ופרש רש"י שם, שנשתלח ברכה למלאות העומר שתי פעמים, עין שם. וזה בחינת שפע כפולה בחינת לחם משנה שנמשך בשבת שהוא בחינת אנפין נהירין בחינת תקון תאות ממון, כי שבת בחינת בת עין בחינת שבועים פנים לתורה בחינת אנפין נהירין, כמו שאומרים ואנפקא נהירין, כי בשבת מאירין כל השבועים פנים לתורה, כי אז נתנה תורה, (כמו שאמרו רבותינו ז"ל) ואז נמשך הדעת פדוע ואז הוא תקון תאות ממון. כי כל ששת ימי החל הוא בחינת שמו העם ולקטו בחינת הפרקא והיגיעה אחר הפרנסה בחינת בעצבון תאכלנה כי אז הם ימי המעשה שהוא בחינת משא ומתן שהוא בחינת עשיה כנ"ל, ובשבת היא שבייתה מכל ונתפטר כל המלאכות וכל העשיות ועובדין דחל שפלים הם בשביל פרנסה בחינת בעצבון תאכלנה כי בשבת הוא שמחה וחדוה ואנפין נהירין ואז מאיר שרש הדעת הנ"ל בחינת מזלא דכל מוונא בה תלון, בחינת עינא חד דרחמי המאיר בשבת פדוע, ומשם נמשך ברכה ושפע בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה, כי בשבת נמשך ברכה לכל ששת ימי החל, הינו שאז בשבת שמאיר הדעת שעל ידי זה זוכין לבטל תאות ממון, שזהו בחינת שבת, בחינת שבייתה מיגיע הפרנסה שהוא בחינת עשיה כנ"ל. ועל ידי זה שזוכין

בשבת לדעת שעל ידי זה נתפטר תאות ממון וזוכין להתענג על ה' לקשר הכל לשרשו העליון, על ידי זה נמשך משם ברכה ושפע בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה כנ"ל ואז זוכה להיות שמוח בחלקו ונתפטר בחינת בעצבון תאכלנה, בבחינת ברפת ה' היא מעשיר ולא יסוף עצב עמו. כי כשזוכה שנשתלח ברכה במעשה דיוו על ידי שמקשר העשירות והפרנסה לשרשו לדעת העליון אזי נתפטר בחינת העצב בחינת בעצבון תאכלנה, כי הוא שמוח בחלקו מאחר ששורה בו ברפת ה' שזהו עקר העשירות בחינת ברפת ה' היא מעשיר, כי זהו בחינת שפע כפולה בחינת לחם משנה ואז נתפטר בחינת העצב שזהו בחינת אין אדם מת ונצי תאותו בידו, שזהו נמשך מבחינת בעצבון תאכלנה מבחינת צער מפלים ביולדה כנ"ל, כי כשמפריד השפע והעשירות חס ושלום, משרש הדעת נמצא שהוא יגע וטורח תמיד ומאומה לא ישא בעמלו, כי הצער הוא מפלים ביולדה בחינת מאה וארבעים קלין ואחר כך כשנופל חס ושלום, לתאוה הנשמית של הממון ומפריד הממון משרשו נמצא שאין מאיר הדעת, שהוא השרש והחיות של הממון בתוך ממונו וממונו נפסק משרשו ואז זה הממון אינו נקרא ממון כלל רק הוא עפרא בעלמא בחינת עפרות זהב מאחר שאין בו חיות, כמבוא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר, ועל כן אין

הדעת. אבל כשמשבר התאוה ומקשר השפע לשרשו להדעת ואז יש לו בחינת שפע בפולה בחינת לחם משנה, בחינת ברכה אזי הוא שמח בחלקו כי יש לו כל, כמו שכתוב ביעקב "כי חנני אלקים וכי יש לי כל", הינו שגזל מבחינת אין אדם מת וחצי תאותו בידו, כי יש לו כל מה שחפץ מאחר שזכה לברכת ה' בחינת שפע בפולה. וכששורה ברכת ה' בכל אשר יש לו בודאי אינו מתאוה יותר, כי זה עקר העשירות העולה על כל מיני עשירות שבעולם בבחינת ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה כג"ל שגזל מבחינת בעצבון האכלנה מבחינת צער בפלים כילדה שזה בחינת אין אדם מת וחצי תאותו בידו כג"ל, כי זוכה לברכת ה' בחינת שפע בפולה כג"ל:

ז נמצא, שעקר העשירות והמזון דקדשה הוא כשמשקשר להדעת שאז הוא בבחינת שפע בפולה כג"ל ולהפך תאות מזון חס ושלום, הוא כשנפרד המזון משרשו חס ושלום, שאז אין לו חצי תאותו וכי כג"ל. ומזון של ישראל בכלל הוא בחינת מזון דקדשה, כי ישראל בכלל הם בבחינת שומרי הברית, כמו שכתוב: "ועמד בלם צדיקים". וכמוכא בפאמר הג"ל, ועקר תקון תאות מזון הוא על ידי שמירת הברית כג"ל ועל כן מזון ישראלי הוא בחינת מזון דקדשה שהוא בבחינת שפע בפולה הנמשך מקדשת שבת בחינת

לו חצי תאותו, כי היגיעה הוא בכפלים והרוח אינו אפלו מחצה, כי חסר החיות שהוא הדעת, כי המזון נמשך על ידי שני בחינות השתלשלות, כי תחלה מברחין להמשך הדעת כג"ל שמשם נמשך המזון ואחר כך צריכין להמשך המזון מהדעת שיהיה געשה שפע גשמיות וזה בחינת צער בפלים כילדה כג"ל. וזה בחינת מאה וארבעים קלון הג"ל בחינת קלני מראשי קלני מזרועי כג"ל, מראשי מזרועי דיקא בחינת מחשבה ומעשה הג"ל בחינת ימין ושמאל שצריכין להמשך המעות בשתי מיני השתלשלות, דהינו המשכת הדעת ואחר כך מדעת ומחשבה למעשה דדיו כג"ל ועל כן צריכין שבעים קלון בפלים בחינת קלני מראשי קלני מזרועי, מראשי מזרועי דיקא כג"ל בחינת בפלים כילדה כג"ל ועל כן כשאחר כך אינו יכול לעמוד בנסיון של תאות מזון ונפל להתאוה של מזון שהוא בחינת עשיה לבר, ומפריד חס ושלום המזון בחינת עשיה מהדעת, נמצא שחסר לו המחצה, דהינו החיות של המזון שהוא הדעת שהוא העקר, ובאמת הוא יותר ממחצה, כי הוא העקר, ועל כן אין אדם מת וחצי תאותו בידו, כי אין לו רק המחצה של היגיעה והצער בפלים כילדה, כי אין לו רק בחינת העשיה ממש בחינת הגשמיות ואפלו חצי תאותו אין לו כי אינו נחשב אפלו למחצה, כי עקר הוא החיות שהוא

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ב

חושן משפט תקמו

לחם משנה כ"ל. ועקר כמזון דקדשה
 בחינת שפע כפולה הוא על ידי שמקשר
 להדעת שהוא בחינת עינים כ"ל, הינו
 בחינת השגחת ה' ותברך שמושם נמשכין
 כל ההשפעות מבחינת עיני ה' על ידי
 השגחתו ותברך בבחינת חמיד עיני ה'
 אלקוד בה הנאמר בארץ ישראל שמושם
 נמשכין כל ההשפעות וכל העשירות לכל
 העולם כמובא. ומו שפגם בהמזון ונפל
 לתאות מזון חס ושלום, עליו נאמר, גם
 עיניו לא תשבע עשר, 'עיניו' דיקא, כי
 פגם בעינים כ"ל בחינת נתן עיניו כמזון,
 כי שתי עינים הוא בחינת מאה וארבעים
 קלון הנ"ל שצריכין לצעק לשבר עיני
 הסמרא אחרא שהוא שבעים אנפין
 חשוכין שמתאנה למזון בבחינת העון
 רואה והלב חומר, ולזכות לקשר המזון
 לשרשו שבקדשה לבחינת דעת בחינת
 עיני ה' בחינת הנה עין ה' אל יראוי
 למיחלים לתסודו להציל מפות נפשם
 ולחיותם ברעב, 'להציל מפות' מבחינת
 אנפין חשוכין שהם בחינת מיתה, כמובא
 במאמר הנ"ל. 'ולחיותם ברעב', הינו
 בחינת פרנסה ועשירות שזוכין על ידי
 עיני ה' שנמשך ממזלא דכל מזוני בה
 תלון שהוא בחינת עינא חד דרחמי
 בחינת הנה עין ה' אל יראוי כ"ל:

ח ועל פן הנגב שפגם בזה כי פגם
 בהשגחה כ"ל, כי עשה עון
 שלמטה באלו אינו רואה כ"ל. נמצא
 שפגם בבחינת שפע כפולה הנ"ל שהוא

כמזון דקדשה כמזון ישראל, כי עקר שפע
 כפולה הוא כשמשך להדעת לבחינת
 השגחה כ"ל. ועל פן צריך לשלם כפל
 מדה כנגד מדה, כי הוא פגם בהשגחה
 כ"ל והפריד את המזון שנגב משרשו
 שבקדשה מבחינת דעת מבחינת עינים
 מבחינת השגחה. כי הנגב בא בהשגחה
 בשעת שנה וסבר כשהאדם ישן ועיניו
 סגורות והדעת נסתלק ויש חשך בבית
 באלו אין מי שישגיח אז חס ושלום, ועל
 ידי זה הוא פוגם בהשגחה בבחינת עיני
 ה' בבחינת אנפין נהירין ורוצה להתגבר
 חס ושלום, אנפין חשוכין שהם בחינת
 חשך מיתה וכו' כ"ל, ובאמת עיניו
 פקוחות וכו' כי הנה לא ינום ולא יישן
 שומר ישראל. והנגב שפגם בזה על פן
 משלם כפל, כי פגם בבחינת שפע כפולה
 כ"ל שאז המזון אינו כמזון כלל כי אין
 לו חצי תאותו בידו מאחר שהוסר הדעת
 שהוא החיות כ"ל ועל פן צריך לשלם
 כפל להראות לו מה שפגם כ"ל, כי עקר
 תקונו על ידי תשלומי כפל שצריך לחזר
 ולתקן מה שפגם לשלם תשלומי כפל
 להמשיך בחינת שפע כפולה שזה נמשך
 מהדעת וההשגחה שזה עקר תקונו של
 הנגב שפגם בזה כ"ל. וזה בחינת חיים
 שנים ושלם. חיים דיקא, כי שפע כפולה
 היא בחינת חיים, כי נמשך מתקון תאות
 כמזון שהוא בחינת אנפין נהירין בחינת
 אור פני מלך חיים כ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

ש"ט וזה בחינת מצות הלבושת ערמים, בחינת פי תראה ערם וכסיתו, 'פי תראה' דקא, בחינת תקון העינים שהוא תקון הברית התלוי בהענינם, כי הנגדים הם בחינת עינים בחינת כסות עינים, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סין טה), בבחינת "כי הלבושני בגדי ישע", ישע אסתכלותא, פי הלבושין הם בחינת בגדי פאר דקלילין בגגנין סגיאין בגגנין דגהירין והם תקון לפגם הברית שפגם אדם הראשון שאז נאמר, מי הגיד לך פי עירם אתה, וכשרצה ה' יתברך לתקנם נאמר, ויעש להם כתנות עור, פי הלבושין מכסין על עריון על פגם הברית, פי הם בבחינת אנפין גהירין, פי מלבוש בגימטריא ש"ח, ישע גהירין של אור הפנים וכו' פמואב, וזה בחינת ציצית שהם לבושין דשכינתא, פכבוכל, בחינת פי הוא כסותה לבריה דא ציצית, פי ציצית הם בחינת עינים, בחינת וראיתם אתו וכו' ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו', בחינת העין רואה והלב חומד, פי גזולין על ידי זה מחקרת תאות ממון, וזה בחינת קריעה חס ושלום על המת, פי סטרא דמותא חס ושלום, זה בחינת אנפין חשוכין פנ"ל פגם הנגדים ועל פן צריכין לקרעם אז חס ושלום, פי הנגדים הם בחינת אנפין גהירין בחינת חיים פנ"ל. ועל פן בחרפן בית המקדש נאמר, בצע אמרתו, בוע פויפריא דילה. פי המקדש הוא בחינת עינים בבחינת

הניני מחלל את מקדשי וכו' מחמד עיניכם, כמו שכתוב: "והיו עיני ולפי שם". פי שם כל השבועים פנים לתורה בחינת שבועים סנהדרין שהיו יושבים בבית המקדש שמהם תצא תורה ושם בחינת אור הפנים, בבחינת: שלש פעמים בשנה יראה כל וכוףך את פני ה' אלוקך במקום אשר יבחר, פי שם מאור אור הפנים ומשם יוצא כל הפרנסה והשפע לכל העולם בבחינת לחם הפנים, הינו פרנסה דקדושה הנמשך מאור הפנים. ועשר חרפן בית המקדש על ידי הטא עבודה ורה שעבדו, שהו בחינת פגם תאות ממון בחינת אלילי כסף וזהב, ועל פן נאמר בחרפן בית המקדש, כסףם בחוצות ישליכו וזהבם לגדה יהיה, שהו בחינת פגם תאות ממון פנ"ל בפמאמר הנ"ל, עין שם. וזה בחינת תבכי על חרפן בית המקדש לתקן פגם עינים פנ"ל:

וזה בחינת "על אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים פי רחם ממני מנחם וכו'". על אלה בחינת אלה אלוקד ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו פגם עבודה ורה פגם תאות ממון, וזהו עיני עיני שתי פעמים עין שהוא על פגם תאות ממון שפוגמין בשתי עינים בעין ימין ועין שמאל, שהו בחינת שתי פעמים שבועים קלון בחינת כפלים פיולדה בחינת מאה וארבעים קלון פנ"ל ועל פן עיני עיני ירדה מים פנ"ל. וזהו: פי רחם ממני מנחם וכו'. פי על ידי תאות ממון גזולין שתי

לקוטי הלכות

הלכות גגכה ב

חושן משפט תקמה

נפילות נפילה אחר נפילה חס ושלום, כי פגם שתי פעמים בהשבעים קלון ועל פן צועקת השכינה עליו שתי פעמים השבעים קלון בחינת קלני מראשי קלני מזרועי פנ"ל. וזהו: כי רחק ממנו מנחם. 'רחק' דיקא, כי בכיכול נתרחק ממנו ה' ויתברך על ידי פגם תאות ממון שעל ידי זה נפל נפילה אחר נפילה חס ושלום, עד שנתרחק ממנו ה' ויתברך פנ"ל בבחינת ותרד פלאים, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בשחית הר"י) שנה נאמר על העשירות וקדשה שנפל מאד, בבחינת ותרד פלאים, כי על ידי פגם עבודה זרה על ידי תאות ממון נופלין מאד בשתי בחינות נפילות בבחינת ותרד פלאים ואז יורד העשירות וקדשה וכו' פנ"ל. ועל פן נאמר בקצ הנאמרה: עד מתי קץ הפלאות. כי הקץ נפלא מעין כל ונסתר ונעלם מאד וכל זה על ידי פגם עבודה זרה של תאות ממון שהיא ירידה כפולה בחינת ותרד פלאים ועל פן אין יודעים עד מתי קץ הפלאות, כי מי שנפל לתאות ממון קשה לו מאד מאד לעלות משם, כמובן בדברי רבנו ז"ל בהמעשה של הפעל תפלה. כי עקר הנאמרה על ידי משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו תלויה בתקון תאות ממון שיתקון על ידי משיח, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (בסיון ז'), בבחינת "ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי והבו וכו'", כי על ידי משיח יהיה תקון הברית, כמובא, בבחינת ואסף נדחי ישראל

ונפצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ, ועל ידי תקון הברית יתקן פגם תאות ממון פנ"ל ואז יבנה בית קדשנו בית חיינו ותפארתנו ששם הוא בחינת תקון תאות ממון, בחינת אור הפנים אנפין נהירין. ועל פן נאמר, נחמו נחמו עמי וכו', שתי פעמים נחמו בחינת נחמה כפולה, כי ירדו בכפלים בבחינת כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה, הינו בחינת פגם תאות ממון שהפגם הוא בבחינת כפלים, בחינת שבעים קלון כפולין פנ"ל ועל פן רחוק המנחם, 'רחק' דיקא פנ"ל עד שיבוא גואל צדקנו וינחמנו בכפלים בבחינת נחמו נחמו פנ"ל. במהרה בימינו, אמן:

וזה בחינת מצות הנבחה התורה אחר הקריאה שגוהגין לקנות מצוה זו בדרמים יקרים, כמו שכתוב בשלחן ערוך. כי עקר ההנבחה הוא על ידי העמודים של התורה ועמודי התורה הם בחינת תומכי אוריתא, בחינת ווי העמודים, שזהו בחינת ממון כפידע בחינת עין חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר, הינו מחזיקי לומדי תורה שהם תומכי אוריתא שזהו בחינת ממון וקדשה, כי על ידי צדקה, בפרט צדקה ללומדי תורה על ידי זה נתתקן הממון, כמובא במקום אחר, ואז נכלל שמאל בימין שנכלל הממון הנמשך משמאלה, בחינת בשמאלה עשר וכבוד, בימין, דהינו בהתורה על ידי שמחזיק ותומך בממונו את לומדי תורה.

וזה בחינת מצות הנבקה שמקיים בידיו שמגביה בידיו את התורה על ידי העמודים כדי שיהיו נכללין הידים שהם בחינת עשיה, בחינת מושא ומתן בחינת מעשה ידי, שזהו בחינת עמודי התורה ווי העמודים כנ"ל, שיהיו נכללין בהתורה, כי הוא מחזיק את התורה, וזה מרמז על תומכי אורחא שעל ידי זה נכלל הממוז בהתורה שמאל בימין. וזה שמגביהו בשתי ידים בימין ושמאל שיהיה נכלל שמאל בימין כנ"ל. ואז מצוה שכל העולם יהנו ועיניהם באותיות התורה כדי לשעבד את העינים ששם אחיות תאות המדת ממוז וכנ"ל שיהיו נכללין העינים של כל ישראל בתוך התורה הקדושה שהיא בחינת עיני ה' כנ"ל כדי שיתבטל הממוז כנ"ל. כי הנבחה התורה מרמז שמגביהו, כבכול, את התורה לשרשה העליון שהוא בחינת אורחא דעתיקא סתימאה ששם פלא ימינא ולית שמאל ולית עשר תמן כנ"ל ועל זה מרמז הנבחה התורה שמגביהו אותה למעלה לשרשה העליון כנ"ל ואז נתבטל לגמרי תאות הממוז, כי לית שמאל ועשר תמן ועל פן צריכין פלם לתן עיניהם או לתוך התורה כדי שיהיו נכללין עיניהם בעיני התורה שיהיה נכלל הכל בעינא חד דרחמי שהוא בחינת פלא ימינא שיתבטל לגמרי כל תאות ממוז כנ"ל. ועל פן נוהגין לקנות מצוה זו בדרמים יקרים כדי לשבר תאות ממוז, כי

[ש"ך לעיל]

יא שבת הוא תקון תאות ממוז ועל פן נמשך אז שפע כפולה והגגב שפגם בזה משלם כפל וכו' כנ"ל. וזה שמוכא בזהר שמי שפגם בענג שבת ומענג עצמו בימי החל הוא כמו הגגב וכו', ענן שם בזהר ונקהל, כי הגגב פגם בשבת שהוא בחינת תקון העינים כנ"ל: וזה שאמרו רבותינו ז"ל: 'פסיעה גסה נוסלת מאור עיניו של אדם ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא, כי שבת הוא תקון העינים ועקר על ידי בוס של קדוש בוס של ברכה שצריך לתן עיניו בו, ושם נאמר: ויכרד ויבדש. ברכו וקדשו בפון בחינת שפע כפולה וכו' וכנ"ל, בוס של יין, וין בגימטריא שבועים בחינת שבועים אנפין נהירין, בחינת שמחה, בחינת וין ישמח לבב. ומשם

לקוטי הלכות

הלכות גגנה ב

חושן משפט תקמו

עקר הברכה בחינת וברך כנ"ל שהוא בחינת שפע כפולה לחם משנה, ועל פן אין קדוש אלא במקום סעודה, כדאי להמשיך מיד בחינת שפע כפולה בחינת לחם משנה שנמשך בשבת על ידי הברכה בחינת וברך הנאמר על הכוס של ברכה, כוס של יין, בחינת אנפין גהירין וכו' וכן"ל:

יג וזה בחינת מה שברכם משה בגמר מלאכת המשכן: ומעשה דינו פוננה עלינו ומעשה דינו פוננהו יהי רצון שתשלח ברכה במעשה המשכן ויהי רצון שתשלח ברכה במעשה ידיכם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו כי צריכים שתי ברכות, כי מעשה המשכן מרמז על המשכת הדעת, כמובא בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים בבחינת כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בזמיו. ואחר כך צריכין ברכה במעשה ידיהם ממש, כי אחר כך צריכים להמשיך הפרנסה מהדעת לבחינת שפע גשמיית ואז צריכים ברכה שנית, כי צריכים שתי ברכות כנגד שתי בחינות השתלשלות הנ"ל של הממון שצריכים כנגד זה שתי פעמים שבעים קלין כנ"ל, כי צריכים להקניע את בחינת הקללות הנמשכין מבלעם שהיה שותם העין, כי היה משקע בכל השבעים אנפין חשוכין, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סו"ט) ועל פן היה לו עין רעה ונפש רחבה, כמו שכתוב: אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף

וזהב, כמו שפרש רש"י, כי היה משקע בתאות ממון, ועל פן פשוטים להמשיך ממון דקדשה צריכין להקניע הקללות, דהינו השבעים אנפין חשוכין הנ"ל. וצריכין להמשיך ברכה בחינת וברך בכל אשר תעשה וצריכים שתי ברכות כנגד שתי פעמים השבעים קלין הנ"ל כנגד שתי בחינות השתלשלות כנ"ל. וזה שברכם משה שתי פעמים ומעשה דינו וכו' כנ"ל:

יג וזה בחינת ברפת פהנים, בחינת "וישא אהרן את ידיו אל העם וברכם". כי הכהן הוא בחינת דעת, בחינת שמירת הברית, בבחינת כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה וכו', וכמו שכתוב: "וירי מושפט וכו' לישראל כי שמרו אמרתך ובריתך יצאו". ועל פן כל הברכות בידם כנ"ל. ועקר הברכה על ידי גשיאת הידים בחינת שאז ידיכם קדש וברכו וכו', דהינו שצריכין לשאת בחינת הידים שהם בחינת עשיה בחינת ממון הנמשך על ידי מעשה ידיו צריך לשאת את בחינת הידים אלו להדעת. ואז בשמקשר העשיה, דהינו הממון להדעת משם נמשכין כל הברכות כנ"ל בחינת וברך בכל אשר תעשה. והיו: וישא אהרן את ידיו ואז יברכם ברפת פהנים וברך ה' בממון, וישמך מן המזיקין, כי אז נמשך ממון דקדשה שהוא בחינת ברכה שהוא משמר מן המזיקין והסמרא אחרא שהם בחינת אנפין

חושן משפט

קדמוניות מעוררין ומקיצין את בני אדם משנתם. כי יש הרבה בני אדם שישנים את ימיהם ויש שאף על פי שעוסקים בתורה ותפלה אף על פי כן כל עבודתם הוא בבחינת שנה וכו', ענין שם. וצריך לעוררם משנתם ויש שגפלו לבחינת שנה על ידי מעשים רעים ויש שהם אנשים כשרים, אבל גפלו לשנה על ידי אכילה, כי כשאוכל מאכל שאינו מוכרז למאכל אדם ויכל לאבד את פניו ולפול לבחינת שנה, כי עקר בחינת השנה הוא בחינת הסתלקות הדעת שהוא הפנים וכו'. והתעוררות השנה הוא על ידי ספורי מעשיות שהצדיק מלביש בהם את הפנים של תורה מחמת שלשה טעמים, כמבאר שם והטעם השלישי הוא, כי החיזונים האוחזין בו לא יניחו אותו לצאת על פן צריך להלביש את פניו כדי לשנותו שלא יכירו בו בבחינת משנה פניו ותשלחהו שעל ידי שמשנין את פניו ומלבישין לו פניו של תורה שאבד בספורי מעשיות על ידי זה ותשלחהו, כי על ידי זה אין מכירין בו ומניחין אותו ושולחין אותו ויוצא לחפשי מהם וכו'. ויש ספורי מעשיות שהם בקרב שנים, כי השבעים פנים של תורה הם בחינת שבעים שנים וכו'. אבל יש ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם בבחינת הדרת פנים שכל השבעים פנים של תורה נמשכין ומקבלין מהם, כי יש מי שגפול מכל השבעים פנים של תורה שאי אפשר לעוררו בשום פנים

חשובין, כי הממון מקשר להדעת שמשם נמשך ברכה בחינת אנפין נהירין בחינת אור פני מלך חיים כנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

וזהו: "אור ה' פניו אלך", בחינת אנפין נהירין, כי זה עקר הברכה כנ"ל:

[שנה לעיל]

יד וזה בחינת יאוש ושנוי מעשה שעל ידי זה יוצא הדבר מרשות האדם, כמו שכתוב בשלחן ערוך לענין גנב וגזלן. יאוש הוא שיוצא מהדעת של האדם, כי עקר יאוש הוא מדעת. ושנוי מעשה על ידי זה יוצא מבחינת מעשה ידיו של האדם, כי עקר הממון והקנינים שהם העשירות של האדם, הם נמשכין להאדם על ידי שתי בחינות אלו על ידי בחינת דעת ועל ידי בחינת עשיה וכו', שזהו בחינת כפלים ביולדה הנ"ל. וזהו בחינת ברכה כפולה, בחינת שפע כפולה הנ"ל ועל פן על ידי יאוש ושנוי מעשה יוצא הדבר מרשות האדם:

הלקה ג

הנגב משלם תשלומי כפל:

א על פי התורה פתח רבי שמעון בספר לקוטי מוהר"ן הראשון סימן ס', ענין שם כל התורה מראשה לסופה: והכלל היוצא משם לענינו שעל ידי ספורי מעשיות של שנים

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקמט

ולא תחסר כל בה וכו', במבאר כל זה היטב שם, עין שם היטב:

ב וזה בחינת מה שהגב משלם כפל, כמו שכתוב: "חיים שנים ישלם".

פי כל הגבחות נמשכין בשרשן על ידי הפעל דבר שהוא הגב הראשון ראש לכל הגבחות והרמאים שבפולס, פי הוא מתנהג עם רב בני אדם בדרך גנבה בערמה ורמאות נפלא בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם וגונב דעתו בכל עת עד שרוצה לתפסו במכמתו רחמנא לצלן, בנדע ונראה בחוש. וכמו שצעק דוד המלך עליו השלום, על זה תמיד, כמו שכתוב: יארב במסתר בארזה כספו יארב לחטוף עני במשכו ברשתו ידפה ישח וכו', שכל זה הוא בחינת גנבה שפא על האדם כמו הגנב האורב במסתור כדי לצוד את האדם ברשתו חס ושלום. פי באמת על פי רב אי אפשר להפעל דבר שיבא להאדם להסיתו מיד לעברה גמורה חס ושלום, רק בתחלה מתלבש את עצמו במצות וגונב דעת האדם ומורה לו התר ומלביש לו העצה רעה שלו במצות והיום אומר לו עשה כך ויחר אומר לו עשה כך עד וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל בתחלת הספר בהתורה 'אשרי תמימי דרך' על מאמר רבה בר בר חנה ומתחזי פי ציצותא דנורא חזרא ברישה שבתחלה מתלבש הפעל דבר את עצמו במצות וכו', עין

פי אם על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם בחינת הדרת פנים שכל השבעים פנים מקבלין מהם ועל ידיהם יכולין לעורר ולהקיץ אפלו מי שנפל מפל השבעים פנים של תורה וכו'. ועל ידי התעוררות השנה על ידי זה להתיר פה אלמים ולהתיר פה עקרות, פי על ידי זה נעשה פקידות עקרות וכו'. ועל ידי פקידות עקרות נמשך ונתגלה יראה שזהו בחינת פקידת יצחק שנפקדה שרה בראש השנה שעל ידי זה נתגלה יראה גדולה וכו'. ועל ידי היראה נמשך אריכת ימים וכו' שזוכין להתארך את ימיו שכל יום בתחלתו הוא קצר, פי בתחלת היום ערין העבודה קצרה ובצמצום גדול, ואחר כך צריכין להרחיב את היום שכל שעה שפאה אחר כך תהיה רחבה וגדולה וארקה יותר בעבודת ה'. וכן יום שפא אחר כך יהיה עוד יותר ארוך בקדושה ועבודה יתרה וכן בכל יום ויום, פי זהו עקר האריכות ימים של האדם שאריכין לראות שכל יום שפא אחר כך יתארך יותר בתוספות קדושה ודעת וכו' וזה זוכין על ידי יראה בבחינת יראת ה' תוסף ימים וכו'. ויראה מציל מפגם הכרית. ועל ידי זה זוכין לקבל את העשירות בתוך האריכות ימים שהוא בחינת זקן בחינת תקוני עתיק שעל ידי העשירות הגדול הזה זוכין להתבוננות גדול ונפלא שאי אפשר לקבל התבוננות הזה פי אם על ידי עשירות גדול מאד כל הון דעלמא

תקמט

חושן משפט

שזהו בחינת התעוררות השנה על ידי ספורי מעשיות שעל ידי זה מחזירין כמה בני אדם בתשובה על ידי שמעוררין אותם משנתם על ידי ספורי מעשיות דיקא פנ"ל. וכן מבאר בכמה ספרים, שהצדיקים מתנהגים עם הפעל דבר בדרך גנבה וכמוכא בספר תולדות יעקב יוסף, עין שם:

ג וזהו בחינת מה שהגנב משלם כפל, כי כל הגנבים נמשכים מהגנב הראשון שהוא הפעל דבר שמתנהג בגנבה פנ"ל שממנו מקבלים ונמשכים כל הגנבים וכל מזיקי עלמא. ועל פן התקון של הגנב הוא דיקא על ידי בחינת גנבה דקדושה שהוא בחינת ספורי מעשיות שמלכש בהם ונעלם בהם בדרך נפלא פנים של תורה שעל ידי דרך גנבה זו דיקא מעורר הצדיק בני אדם משנתם ומחזירם בתשובה שלמה. כי זהו כלל שאין הדין נמתק אלא בשרשו וכל פנים ועברה צריך להתתקן בשרשו שבקדושה שהוא פננר העברה הזאת דיקא, כי את זה לעמת זה עשה אלקים, בכל דבר. נמצא שתקון הגנבה הוא על ידי הצדיק שיכול לעסק עם הפעל דבר בגנבה, והינו שיכול לעורר את בני אדם על ידי ספורי מעשיות פנ"ל. ועל פן צריך הגנב לשלם תשלומי כפל, כי צריך לתקן כמה שקלקל, כי על ידי ספורי מעשיות שנעלם בהם השבעים פנים של תורה שעל ידי זה הוא התעוררות השנה על

שם. ומחמת גנבתו וערמתו קשה מאד להציל ממנו. ועל פן באמת אי אפשר להציל ממנו כי אם על ידי צדיקי הדור האמתיים שכפו את יצרם ועמדו בפסיון וכבשו את המלחמה שהם יודעים כל דרכיו ומסתוריו וכל דרכי גנבתו והם יודעים איך להתנהג עמו כי הם גם הם מתנהגים עמו בגנבה וערמה בבחינת שרי להו לצדיקא לסגואי ברמאותא עם רמאי (גנבה ג), כמו שכתוב: עם גבר תתברר ועם עקש תתפתל. ודיקא על ידי גנבות וערמות מציילין הצדיקים אמתים את האנשים אשר נלקדו ברשתו בצפרים האחוות פסח על ידי גנבתו וערמתו פנ"ל. כי הצדיקים הם בחינת יעקב שהוא אחיו ברמאות של עשו ולכן שהם בחינת הסמוך מס והפעל דבר. וזהו בחינת מה שכתב רבנו ז"ל בהתורה ה"ל שהצדיקים אין יכולין לעורר ולהקיץ את בני אדם משנתם ונפילתם כי אם על ידי ספורי מעשיות שמלבישין ומעלמין בהם את הפנים של תורה שזהו בחינת גנבה וערמה שמתנהגים עמו ברמאות שעל ידי זה דיקא מוציאין את האנשים מרשתו בבחינת משנה פניו ותשלחהו, שמשנן את הפנים על ידי ספורי מעשיות שלא יכירו ועל ידי זה דיקא מוציאין אותו בגנבה מהם. נמצא שהצדיק מתנהג בגנבה וערמה גדולה כדי להוציא בני אדם מרשת הסמוך מס שנפלו לשם על ידי דרכי גנבתו פנ"ל,

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקנא

יהיו נעשין מכל עונות ישראל תורה על די שיתחבנו העונות לזכות וכו', עין שם. וכל זה נעשה דיקא על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם בחינת הדרת פנים שכל השבועים פנים של תורה נמשכין מהם שעל דם יבולין לעורר ולהקטין אפלו את אלו שגפלו מאד מכל השבועים פנים של תורה וכו' כנ"ל. כי הצדיק מתנהג עם הפעל דבר בגנבה ורמאות כנ"ל, כי כמו שהפעל דבר גנב לב האדם על די שהלביש את עצמו במצות עד שהביאו לידי עברות רחמנא לצלן, וגם המצות בעצמן של הפעל דבר הם עברות, כמו בן עושה הצדיק, כי הוא מתלבש את עצמו בספורי מעשיות שהם ספורין דעלמא שגדמה לספורים של חל ושיחת חלון ובהם דיקא מעלים ומלביש השבועים פנים של תורה. וכמו שמוכא בזהר הקדוש בסבא משפטים בשנודמן הסבא עם בני החכריא נקמה להם שמודר דברי שטות שאמר עולימתא שפירתא דלית לה עינין נפקת בצפרא וכו', עד שאמרו זה לזה שאסור להתחבר עמו, כי קבלו מרבי שמעון בר יוחאי שאסור להתחבר עם מי שאינו עוסק בדברי תורה רק בדברי שטות ומלין דעלמא וכו', כמבאר שם. ובאמת הסבא קדישא העלים והסתיר בספור זה שגדמה לשטות, תורה גבה ונעלמת מאד עד שגלה להם אחרי זה על ידי זה כל סודות גלגולי נשמות, כמו שאיתא שם:

ידי זה נמשך געשירות גדול שהוא בחינת כל הון דעלמא ולא תחסר כל בה שעל ידי זה העשירות זוכין להתבוננות גדול וכו' כנ"ל. וזה העשירות הוא בחינת שפע כפולה, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בלקוטי תנאים בסיון ט) שיש בחינת שפע כפולה שעל ידי זה אין חסר להאדם כלום, כי אין אדם מת וחצי תאותו בידו. נמצא, שלעולם חסר לו החצי, אבל כשנמשך שפע כפולה אין חסר לו כלום וכו', עין שם. נמצא זה שזוכה לעשירות גדול הנ"ל שצריכין להתבוננות הנ"ל שהוא בחינת כל הון דעלמא ולא תחסר כל בה הוא זוכה לבחינת שפע כפולה כי אם לא לא היה שך לומר לא תחסר כל בה, כי אין שום עשירות בלא חסרון כי אם על ידי בחינת שפע כפולה הנ"ל כנ"ל. וזה השפע כפולה שהוא כל הון דעלמא ולא תחסר כל בה זוכין דיקא על ידי שמועורין את בני אדם על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות ומחזירין אותם בתשובה, כי על ידי שמוחזיר אותם בתשובה אזי העונות נחשבין לזכות ואזי נעשה התורה כפולה בבחינת משנה תורה, כי התורה נכפלה בכפלים לתושיה על ידי הפעלי תשובה מאחר שגם מהעונות נעשין זכיות ומצות שהם בחינת תורה. וכמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה 'חותם בתוך חותם' (סיון כב) על פסוק ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו, שלעתיד כשיתתקנו עונות בית ישראל

חושן משפט

כנ"ל שעל ידי זה גם השפיע כפולה ונמשך עשירות גדול הנ"ל שהוא בחינת לא תחסר כל בה כנ"ל:

פ"ד

ד וזה בחינת כפל שמשלם הגנב, פי צריך להמשיך שפע כפולה, פי כל מצות התורה כרמזין לדרים עליונים מאד מאד, פי על ידי הכפל שמשלם על ידי זה הוא תקון הגנבה בשרשה, פי עולה ונתתקון על ידי בחינת גנבה דקדשה של צדיקי אמת שהוא בחינת הלכשת התורה בספורי מעשיות. שעל ידי זה השפיע כפולה כנ"ל. וזהו בחינת תקון הגנבה על ידי הכפל שמשלם, פי הדין נמתק בשרשו, פי נתעורר על ידי זה בחינת שפע כפולה הנ"ל שנמשך מבחינת שרש הגנבה דקדשה שהוא בחינת ספורי מעשיות הנ"ל כנ"ל:

וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ו'ל: למה החמירה התורה בגנב שישלם כפל לפי שעשה עון של מטה כאלו אינו רואה וכו', הינו כי פגם בעין שלמעלה שהוא בחינת שבעים פנים של תורה, כמבאר לקמן. ומחמת שפגם בבחינת עין בבחינת שבעים פנים של תורה על כן צריך לשלם כפל שעל ידי זה נתעורר בחינת שפע כפולה שנמשך מבחינת ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם בחינת הדרת פנים ששם משרשים כל השבעים פנים של תורה וכל השבעים פנים של תורה נמשכין משם. נמצא ששם התורה כפולה, פי

נמצא שהצדיק מעלים עצמו בספורי מעשיות שגומים כאלו הם רחוקים מהתורה ובהם דיקא מעלים את התורה ועל ידי זה דיקא מוציא את הנופלים מאד מבין שני הסמך מם אפלו אלו שנפלו מפל השבעים פנים של תורה שאי אפשר להוציאם בשום פנים, הוא מוציא אותם על ידי ספורי מעשיות הנ"ל עד שזוכין אחר כך שיתהפכו עונותיהם לזכיות ונעשה מהם תורה כנ"ל ואין התורה כפולה על ידי שנתהפכו גם העונות לזכיות ואין גם העשירות והשפע הנמשך על ידי זה היא גם כן כפולה בבחינת שפע כפולה הנ"ל שהוא בחינת עשירות הנ"ל כנ"ל. פי העשירות נמשך כפי התורה פי הא בהא תליא, כמו שאמרו, אם אין קמח אין תורה אם אין תורה אין קמח. וכמו שבהתורה שבפשיטות שצריכין לזה פרנסה פי אם אין קמח אין תורה, אבל באמת הפרנסה בעצמה נמשך מן התורה פי אם אין תורה אין קמח, פי כל ההשפעות הכל מן התורה כידוע, כמו כן השפיע כפולה הנ"ל שהוא בחינת העשירות הגדול שצריכים להתבוננת הנ"ל הוא נמשך גם כן מן התורה הכפולה בבחינת מושגת תורה בבחינת פי כפלים לתושיה, הינו בחינת חדושי תורה כפולה שנעשה על ידי הפעלי תשובה שנתעוררו על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שעל ידי זה נתהפכו העונות לתורה ולזכיות

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקנ

בהשרש הכל כפול, כי יש שם בחינת השבעים פנים של תורה כמו שנמשכין למטה וגם יש שם שרש התורה שרש השבעים פנים של תורה שהוא גבה יותר ועל פן שם התורה כפולה ושם נתתקנין כל העונות על ידי צדיקי אמת שמגיעין לשם כי שם נתהפכין כל העונות לזכות על ידי תשובה שזוכין על ידי ספורי מעשיות אלו וכו' וכו' ל. ועל פן צריך לשלם כפל שעל ידי זה נמשך ונתעורר השפע כפולה הנ"ל שנמשך מספורי מעשיות הנ"ל מהדרת פנים משרש השבעים פנים של תורה שעל ידי זה נתחמן פנים הגנבה שפנים בעין שלמעלה כנ"ל:

ה וזהו בחינת ספירת העמר, בחינת יציאת מצרים, וזהו בחינת מה שקבל יעקב את הנברכות מאביו במרמה ובגנבה דיקא, כמו שכתוב: "בא אחד במרמה ויחם ברכתך". וכן פרח יעקב מבית לבן בגנבה דיקא, כמו שכתוב: "ויגנב יעקב את לב לבן הארמי וכו'". וכמו שכתוב: "ותגנב את לבבי וכו'". שכל זה הוא בחינת הנ"ל בחינת שרי להו לצדיקיא לטוואי ברמאותא עם רמאי, כי עם גבר תהפרר ועם עקש תתפתל. כי עשו הוא הסמך מם כנודע ונהג עם אביו בגנבה ורמאות, כמו שכתוב: כי ציד בפיו. שהיה מולבש את עצמו במצות כאלו הוא צדיק גמור ושאל לו, אבא, איך מעשרין את המלח ואת

התבן, עד שהמעה את אביו עד שהיה ברצונו למסור לו את הנברכות חס ושלום, אבל ה' התברך ברחמיו סבב סבות עד שקבל יעקב את הנברכות מאביו במרמה ובגנבה דיקא. וכמוכא בכתבים, שיש בזה סוד גדול שצריכין ללל ישראל שהם בחינת יעקב לקבל את השפע והנברכות בגנבה דיקא וכו' ל:

ו וזהו: "ויהי פי זון יצחק ותכרין עיניו מראת וכו'". ואז עשה יעקב מטעמים לאביו והתלבש את עצמו בבגדי עשו החמדת עד שקבל את הנברכות מאביו בגנבה. כי יעקב הוא בבחינת פנים דקדשה שהוא בחינת פלליית השבעים פנים של תורה, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, בבחינת (תהלים סד) במקשי פניך יעקב סלה, כי יעקב הוא פלליית התורה, כמו שכתוב (דברים טז): תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב. והתלבשות יעקב בבגדי עשו זה בחינת התלבשות השבעים פנים של תורה בספורי מעשיות, כי המעשיות שמספרין זהו בחינת עשיה שהוא בחינת עשו שהוא לשון עשיה, כמו שפרש רש"י שעל שם זה קראוהו עשו שהיה עשוי ונגמר בשערות וכו', כי על שם זה נקראין מעשיות לשון עשיה. אבל ספורי מעשיות של הצדיקי אמת שמולבש בהם השבעים פנים של תורה זהו בחינת התלבשות יעקב שהוא פלליית התורה בבגדי עשו, שהם בחינת לבישין של עשיה, שהם

בחינת ספורי מעשיות שמספרין המעשה בלשון הנעשה בעולם העשייה ושם מלבש כל השבועים פנים של תורה. כי בגדי עשו שלבש יעקב אז היו בגדים של אדם הראשון, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שהם פתגות עור שהלבישם ה' יתברך, כמו שכתוב: ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו פתגות עור וילבישם, וכתגות עור זהו בחינת ספורי מעשיות שהם לבושין שמלבש בהם התורה שהיא בחינת אדם. כי אחר החטא שהטאו אדם ותוה ותיה רוצה ה' יתברך להחזירם בתשובה ולעוררם משנתם שהוא בחינת מיתה שהמשיכו עליהם על פן עשה להם פתגות עור שהם רמו לספורי מעשיות שמעשה אחר החטא בהכרח להלביש כל התורה בספורי מעשיות ועל פן גם התורה בעצמה נתלבשה בכמה ספורי מעשיות המבאירין בתורה שבכלם מלבש שבועים פנים של תורה. כי הספורי מעשיות של התורה הם גבוהים יותר משאר התורה, כמובא בספרים, ובפרט בזוהר הקדוש, מגדל עצם הסודות הנוראים שיש בכל דבור ובכל אות ובכל קצו של יוד וכו' וכו' וכמו שהאר"י לקלל תפח רוחם של האומרים שאין בתורה אלא הפשוט חס ושלום, ענין שם. וכל זה נעשה מחמת חטא אדם הראשון שמחמת זה הכרחה התורה להלביש בספורי מעשיות ולהלביש בהם השבועים פנים של תורה כדי לעורר מהשנה

והמיתה כל באי עולם שישבו לה' יתברך. כי חטאם היה על ידי אכילה, דהינו על ידי אכילת עין הדעת שעל ידי זה אבדו הפנים ונמשך עליהם השנה שהיא בחינת מיתה שנגזר עליהם, כי עקר אבדת הפנים אצל הפששים הוא על ידי אכילה שאינה בקדושה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל ועל פן הכרח, כפיכחול, ה' יתברך להלביש להם התורה בספורי מעשיות שהוא בחינת פתגות עור כדי לעוררם מהשנה הנ"ל. נמצא שפתגות עור של אדם הראשון הם בחינת לבושין של ספורי מעשיות הנ"ל. וזהו בגדי עשו החמדת שלבש יעקב שהוא בחינת כלליית השבועים פנים של תורה, שהם בחינת יעקב שנתלבשו בבגדי עשו בבחינת פתגות עור בספורי מעשיות הנ"ל, ועל פן על ידי זה קבל את הברכות שהוא שפע עשירות גדול, כי כל הברכות שקבל אז הם שפע העשירות, כמו שכתוב: ויתן לך האלקים מטל השמים וכו' ורב דגן ותירש וכו'. כי על ידי ספורי מעשיות הנ"ל שעל ידי זה מעוררין מהשנה על ידי זה זוכין לעשירות גדול הנ"ל הנ"ל, ונדקא מיצחק קבל הברכה של העשירות הנ"ל, כי יצחק הוא בחינת יראת גדולה, בחינת גבורות יצחק שעל ידי היראה הזאת זוכין לאריכות ימים בחינת זמן דקדושה שעל ידי זה נמשך העשירות הנ"ל הנ"ל. כי עשו על ידי שהטעה את אביו כי ציד בפיו שאכל

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקנה

מצידו על ידי זה רצה להפיל פגם בכל
הבחינות הנ"ל שהוא בחינת יראה של
יצחק בחינת זקן שכל זה נפגם על ידי
מאכלי עשוי שהם מאכלים שלא נתבררו,
שעל ידי זה אוקרין הפנים חס ושלום,
דהיינו השבעים פנים של תורה ונזופלים
לכחינת שנה חס ושלום, כנ"ל:

וזהו: "ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו
מראת", "ותכהין עיניו מראת",
והו בחינת שנה חס ושלום, שהוא
הסתלקות אור העינים, כמו שאומרים,
המפיל חבלי שנה על עיני. כי העינים זה
בחינת עין פנים של תורה, כי כל התורה
כלולה בעינים, כמובא במקום אחר, כי
התורה כלולה מטעמים, נקודות, תגים,
אותיות, שהוא תלת גונון דעינא ובת עין,
כי עינים על שם החכמה נאמר, כמו
שכתוב: ותפקחנה עיני שניהם. ועל פן
עינים דקדשה של צדיקי אמת הם בחינת
כליות שבעים פנים של תורה שמושם
נמשך אור העין. ועל ידי עשו הרשע על
ידי זה נגמזין חס ושלום, ונסתלקין העין
פנים של תורה מהצדיק בבחינת ותכהין
עיניו מראת וזה הפגם מוגע לבחינת
יצחק דיקא לבחינת זקן יצחק, כי יצחק
הוא בחינת היראה הנמשכת על ידי
התעוררות השנה שהוא בחינת תקון
השבעים פנים של תורה כנ"ל שעל ידי
היראה הזאת זוכין לאריכות ימים שהוא
בחינת זקן. וזהו: ויהי כי זקן יצחק ותכהין
עיניו מראת על ידי מעשי עשו הרשע,

כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי הפעל דכר
בעת שצריך האדם לבוא לשלמות תקונו
או מתגבר ביותר באותו הדבר הגורם
קלקול ופגם חס ושלום, לאותו התקון
והמעלה שמוכן לבא, ועל פן יצחק שהוא
בחינת היראה דקדשה כשפא לכלל זקן
לזכות לאריכות ימים דקדשה בבחינת
יראת ה' תוסוף ימים או היה הפגם על
ידי עשו שרצה להתאחז בו ועל ידי זה
ותכהין עיניו מראת שהוא בחינת שנה
בחינת הסתלקות השבעים פנים של
תורה שעל ידי זה חס ושלום, נפגם
בחינת זקן יצחק כנ"ל. ויצחק מחמת
שפעה בעשו ולא היה יודע מגדל
רשעותו על פן צוה לעשו שביאי לו
מטעמים והוהירו שיהיו מאכלים דקדשה,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר לו שא
נא ברוך סבינד וישחט ופה שלא תאכילני
גבלה וכן אמר לו ועשה לי מטעמים
כאשר אהבתי מפוקדין דעשה, הינו
שיהיו מאכלים דקדשה שעל ידם זוכין
למצא הפנים כמבאר בהתורה הנ"ל שעל
ידי אכילה דקדשה מוצאין הפנים
בבחינת לחם הפנים, אבל רבקה שמעה
כל זאת וידעה שעשו הוא רשע גמור ועל
ידי מאכלים שלו יסתלקו יותר ויותר חס
ושלום השבעים פנים של תורה ונפגם
הכרחה והעשירות ביותר על פן צוהה
לעקב שילך בגנבה וילביש את עצמו
בבגדי עשו שזוהו בחינת התלבשות
התורה בספורי מעשיות ועל ידי זה גרם

חושן משפט

העולם משנתם שאי אפשר לעוררם בשום אופן כי אם בדרך זה כנ"ל. ועל כן עסק יוסף בספור חלומותיו ובפתרון חלומות, כי החלומות הם בחינת ספורי מעשיות, כי כל חלום הוא מעשה.

ובאמת מלבש בהמעשיות של החלומות דברים גבוהים ונעלמים מאד מאד, ובפרט בהחלומות של הצדיקים שהם בחינת נבואה, כי חלום אחד מוששים בנבואה, כי החלום הוא בשעת שנה ומי שזוכה לישן בקדושה אזי כל חלומותיו הם בחינת התעוררות השנה, כי חלומותיו הם בחינת ספורי מעשיות שמלבש בהם פנים של תורה שעל ידי זה מעוררין מהשנה. ולהפך חלומות של שאר בני אדם הם בחינת התנגרות השנה כמו שספורי מעשיות של העולם הם בחינת התנגרות השנה. ומחמת זה דיקא מעורר הצדיק מהשנה על ידי ספורי מעשיות דיקא כי זה כלל שאין הרין נמתק אלא בשרשו וכמו שבארנו זאת במקום אחר מה שאמר רבנו אז בעת שגלה התורה הנוראה הזאת שאמר אז רבנו ו"ל אני אמרתי עכשו שלשה דברים להפך מן העולם וכו'. ואחד מהם הוא שהעולם אומרים שעל ידי ספור מעשה נמשכת השנה ואני אמרתי להפך שעל ידי ספורי מעשיות מעוררין מהשנה וכמבאר בהלכות יין נסוד, ענין שם, הינו כנ"ל. כי מנה ובה אבא ליזיל בה נרנא, כי אין הרין נמתק אלא בשרשו כנ"ל. ועל

התעוררות השנה כנ"ל עד שזכה להשלים ולתקן בחינת היראה של יצחק ועל ידי זה נתתקן ונמשך בחינת אריכות ימים ועל ידי זה זכה לקבל עשירות גדול שהם הברכות כנ"ל:

וְכָל זֶה הָיָה בְּלֵיל פֶּסַח, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל שְׁאוּתָהּ לֵילָה שֶׁהֵבִיא יַעֲקֹב הַמַּאֲכָלִים לְאָבִיו וְקָבַל הַבְּרָכּוֹת הָיָה לַיִל פֶּסַח שְׁאוֹ וְצָאוּ אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם. כִּי יְצִיאַת מִצְרַיִם זֶה הִתְעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי הַגְּלוּת נִמְשַׁל לְשָׁנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל וְכִשְׁיִצְאֵין מִהַגְּלוּת זֶה הִתְעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה. וְעַקֵּר יְצִיאַת מִצְרַיִם הָיָה עַל יְדֵי בְּחִינַת יוֹסֵף, כְּמוֹבָא. וְכֵן שְׁכָתוּב: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ. וְכְמוֹבָא. כִּי יוֹסֵף נִגְבַּח מִבֵּית אָבִיו, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: כִּי נִגְבַּח גִּבְרַתִּי מֵאֶרֶץ הַעֲבָרִים וכו'. ועל כן אחר כך כשנתועד עם אחיו היה הכל בדרך גגבה והתלבשות, כמו שכתוב: וַיִּתְנַפֵּר אֵלֵיהֶם וכו'. וכן בסוף האחרון כשרצה לגלות להם פניו להודיעם האמת היה על ידי העלילה של גגבת הנביע שהטמין באמתחת בנימין, זה רמז כשרצו בחינת יוסף רוצה להכיר את עצמו עם ישראל להראות להם פניו האמתיים הוא מסבב עמהם בכמה גגבות עד שפירין אותו באמת שקל זה הוא בחינת ספורי מעשיות הנ"ל שמלביש בהם הפנים של התורה שזהו בחינת גגבה ורמזאות של הצדיקים כדי לעורר

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקנו

בן יוסף הצדיק שקבל כל השבועים פנים של תורה מאביו, כמו שכתוב: כי בן זקנים הוא לו, ואמרו רבותינו ז"ל, כל מה שקלמד משם ועבר מסר לו, על בן היה יודע להלביש התורה בספורי מעשיות שהם בחינת ספורי החלומות שספר לאחיו שהיה מלבש בזה הפנים של התורה, ואחיו לא רצו להאמין בזה שיש בחלומותיו ודבריו שמספר להם ספורי מעשיות שמלבש בזה פנים של תורה והוסיפו עוד שגא אותו על חלומותיו ועל דבריו, וכן בסוף עלה לגדלה על ידי פתרון החלום של פרעה, כי יוסף היה מכין האמת והתורה הנעלם בכל ספורי מעשיות שהם בחינת חלומות פנ"ל, כי באמת גם בחלומות וספורי מעשיות שהעולם מספרין יש בהם גם בן דברים גבוהים נעלמים רק שאין העולם יודעין מה הם מספרין, אבל הצדיק האמת בחינת יוסף יודע ומכין את התורה והאמת הנעלם בהם ועל בן היה יודע לפתור חלומות של פרעה ועל ידי זה עלה לגדלה, ועקר הקיום של ישראל במצרים כל ימי הגלות ועקר הגאולה היה על ידי יוסף, הינו על ידי ספורי מעשיות שלו שהם בחינת החלומות שספר שעל ידי זה נמשך התעוררות השנה שהוא בחינת הגאולה, כי הגלות הוא בחינת שנה והגאולה הוא בחינת התעוררות השנה פנ"ל, כי עקר הגאולה הוא על ידי תשובה שזוכין על ידי ספורי מעשיות הנ"ל פנ"ל:

ח ועל בן כל הנביאים ותקדמונים השתמשו בזה בספורי מעשיות, כמו שכתב רבנו ז"ל שפירות הקודמים היו מדברים הקבלה בלשון זה של הספורי מעשיות, וכמבאר קצת בבמה נבואות, כמו שכתוב בישעיה, כרם היה לידידי בקרן בן שמן ויעקבה וכו', וכן הכל היום יחיש החורש, וכן בירמיה ויחזקאל ובשאר הנביאים, ובפרט נבואת זכריה, ובאמת היו קצת ישראל אמרים על יחזקאל, הלא ממשל משלים הוא, כי לא רצו להאמין שיש בגוף המעשיות סודות נפלאים ונוראים, רק אמרו שהוא ממשל משלים כשאר מושלי משלים שאומרים משלים בשכלם האנושי, ובאמת הספורי מעשיות של הצדיקים והנביאים יש סודות גדולים בעצם המעשה שקל תבה וכל ענין מרפז לדברים עליונים מאד, כי מלבש בהם השבועים פנים של תורה ועל ידם דיקא מעוררין מהשנה פנ"ל. והו בחינת כל מאמרי רבה בר בר חנה והמשמעי שאחריהם כגון רבי יונתן משמעי וכו' ושאר המעשיות המובאים בדברי רבותינו ז"ל שכלם הם בחינת התעוררות השנה לעורר בני אדם משנתם שלא יישנו את ימיהם להחזיר להם הפנים דקדשה על ידי זה אם יזכו להתעורר על ידיהם:

ט וזהו בחינת ספירת העמר, כי עמר חטא שעורים הוא מאכל בהמה ועקר השנה שהוא בחינת גלות מצרים

העמר שעורים יש לו זה הפח להפך מהפך אל הפוך ולהמתיק הדין בשרשו ובמה שקלקלו יתקנו שדיקא על ידי מאכל בהמה נזכה לחור ולבקש ולמצא השבועים פנים של תורה. שזהו בחינת ספירת העמר שבהם מבקשין הפנים של התקדשה עד שזוכין לקבל השבועים פנים של תורה בשבועות. ועל פן סופרין הימים לעמר, כי על ידי עמר שעורים שהוא בבחינת ספורי מעשיות שמלבישין הפנים של תורה במעשיות שהוא בחינת עשיה שהוא בחינת העדר הדעת, בחינת בהמיות, כי בהמעשה אין רואין הדעת וכב"ל, על ידי זה זוכין להתעוררות השנה לשוב בתשובה לצאת מממאה לטהרה שזהו בחינת יציאת מצרים כב"ל, על פן מתחילין אחר כך לספר הימים לעמר, כי על ידי ספורי מעשיות הב"ל שהוא התעוררות השנה על ידי זה נפקדין עקרות, שזהו בחינת פקידת יצחק, כמבאר בהתורה הב"ל. ועל פן נולד יצחק בפסח שהוא יציאת מצרים בחינת התעוררות השנה כב"ל. ועל ידי פקידת יצחק בחינת יראה זוכין לאריכת ימים, דהינו להאריך הימים בתקדשה שכל יום יום שבא אחר כך יהיה ארך וגדול יותר בתוספת תקדשה ומעשים טובים, כי תחלת היום הוא קצר אצל כל אחד ואחר כך צריכין להרחיבו יותר וכן היום השני יאיר עוד יותר וכו' כב"ל. והו בחינת ספירה שסופרין בכל יום ויום

בחינת אברת הפנים נמשך ממאכל בהמה שלא נתברר עדין למאכל אדם, כמבאר בהתורה כב"ל. ועל פן עכשו בשעת יציאת מצרים שאנו צריכין להתעורר מהשנה לצאת מממאת מצרים ולזכות לשבועים פנים של תורה שהוא בחינת קבלת התורה בשבועות, על פן צותה התורה להביא קרבן משעורים דיקא שהוא העמר שעורים שהוא מאכל בהמה שהוא בחינת המתקת הדין בשרשו, שזהו בחינת התעוררות השנה על ידי ספורי מעשיות דיקא שהוא גם כן בחינת המתקת הדין בשרשו שהצדיק מוריד את עצמו ומלביש את עצמו ואת התורה בספורי מעשיות של העולם ובמלין דחל ומדבר עם העולם שיחת חלין. וכל זה כדי לעוררם ולהקיצם כי אי אפשר להתחבר עמהם ולעוררם כי אם בשמוריד עצמו אליהם לדבר עמהם מעניניהם שהם עניני חל וספורי מעשיות ועל ידי זה דיקא מעוררם משנתם ומחוזרם בתשובה וכמוכא מזה בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. נמצא שהצדיק מתקנם ומחוזרם בתשובה במה שקלקלו דיקא, דהינו בעניני חל ובמלין דעלמא שפנה בעצמו מחוזרם בתשובה על ידי שעוסק עמהם בספורי מעשיות של עניני חל דיקא כב"ל. והו בחינת עמר שעורים שדיקא על ידי מאכל בהמה שעל ידי זה אברנו הפנים על ידי זה דיקא אנו מטהרין עצמנו אז כי קדשת הקרבן של

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ג

חושן משפט תקנט

לעמר שעל ידי זה אנו ממשיכין הארת העמר שעורים שהוא בחינת ספורי מעשיות הנ"ל בחינת התעוררות השנה על כל יום ויום כפי שלא נאבד את ימינו בשנה חס ושלום, רק נזכה לשמור מאד מאד את כל יום ויום שיהיה ארך וגדול בתוספת קדושה בכל עת לקיים תמימות התינה, וזהו בחינת הספירה לשמור את היום מאד כמו דבר הנמסר במספר ובמפקד, כי כל ימינו מגויים וספורים אצלו ותבדל, כמו שכתוב: כי שנות מספר יצאתי וכי, וצריכין לשמור את היום מאד לראות להארך כל יום מתחלתו שהוא בא בקטנות והוא קצר מתחלתו במעוט קדושה וצריכין מיד לדע שזמן היום פורח מאד, על פן צריכין מיד לשמור את היום ולהשתדל מאד להרחיבו ולהאריכו בתוספת קדושה כנ"ל, ועל פן צריכין לספר את הימים מתחלתם בתחלת הלידה, כמו שכתוב: תמימות התינה, כי צריכין לשמור את היום מתחלתו ולהגדילו ולהאריכו מקטנות לגדלות להוסיף קדושה בכל עת ובכל שעה, וכל זה על ידי שממשיכין על הימים קדושה מבחינת הספורי מעשיות הנ"ל שהם בחינת עמר שעורים, שהם בחינת התעוררות השנה שעל דם וזכין להארך ולהגדיל הימים בקדושה יתרה בכל עת, שזהו בחינת אריכת ימים כנ"ל ועל פן סופרין הימים לעמר כנ"ל, וזהו ספירת העמר ספירה דיקא לשון ספורי

מעשיות, כי ספר וסופר וספור הם בחינת אחת פדונו, הינו כנ"ל, הינו ספירת העמר בחינת סופר היא בחינת ספורי מעשיות כנ"ל בחינת ספור שבהם מלבש התורה, בחינת ספר, בחינת ספר תורה, וזהו עמר שעורים, עמר הוא עין מר, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סימן י"ד) עין הם העין פנים של תורה שגלגלשין בהספורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם בחינת מרדכי שהוא מר דרור, כמבאר בתורה הנ"ל, עין שם היטב:

י וזהו בחינת יציאת מצרים, ואיתא שפמצרים הוא לשון מצר וכי, הינו שאנו צריכין לזכר יציאת מצרים בכל יום, כי בכל יום אנו צריכין לצאת ממצר למרחב, שזהו בחינת יציאת מצרים כנ"ל בבחינת מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, שזהו בחינת אריכת ימים הנ"ל מה שצריכין להרחיב ולהארך היום בכל יום ויום, כי כל יום ויום בתחלתו הוא קצר מאד ונא להאדם לכל אחד לפי בחינתו במצר גדול, וכנראה בחוש שבכל יום בתחלתו קשה על האדם מאד מאד העבודה שהוא צריך לעשות ומחמת זה רבים נמנעין מעבודתו ותבדל ורחוק וממנעין את עצמן בכל יום ויום שאומרים היום קשה לי להתפלל היום לבי אטום, היום יש לי מגיעות ובלבולים אלו וכן מודמן לו מעט בכל יום ויום עד שמגולגלין בדרךים העומדין ברימו של עולם ומה ניהו תפלה, כמו שאמרו

רבתינו ז"ל (ברכות ו) על פסוק, כרם זלת
 לבני אדם. אלו דברים העומדין ברומז
 של עולם ובני אדם מזוללין בהם ומאי
 נהו תפלה שהתפלה דומות עליהם
 למשאוי וחפצים לפטר התפלה מעליהם.
 וכל זה מחמת שאינם מבינים שבכל יום
 ויום הוא כך כמו שגלה רבנו ז"ל
 בהתורה הנ"ל שכל יום ויום משבא
 להאדם לכל אחר לפי בחינתו הוא קצר
 בתחלתו וקא במצור ובצמצום גדול
 להאדם והקדשה והעבודה שצריך
 לעשות באותו היום עדן היא נעלמת
 במצור גדול ובקטנות גדול מאד, אבל
 האדם צריך בכל יום ויום להיות גבור
 בארי וכו' להתגבר להאריך ולהרחיב את
 היום ולהתחיל לילך בכל שעה מקטנות
 לגדלות, דהינו להגדיל כל שעה ושעה
 בתוספות קדשה ותרה שנהו בחינת מה
 שצריך בכל יום לצאת ממחין דקטנות
 למחין דגדלות, הינו כנ"ל. ועל כן זכו
 בשעת יציאת מצרים לעשירות גדול, כמו
 שכתוב: ואחרי כן יצאו ברכש גדול, כי
 על ידי התעוררות השנה הנ"ל שהוא
 בחינת יציאת מצרים זוכין לעשירות גדול.
 וזה העשירות נתתקן ונודפק בכל
 ארבעים ותשעה ימי הספירה שהם
 בחינת ארבעים ותשעה שערי בינה שהם
 בחינת השבעים פנים של תורה שעל ידי
 זה זוכין לקבלת התורה בשבעות שהוא
 בחינת התבוננות הנ"ל שזוכין על ידי
 העשירות הנ"ל הנמשך על ידי תקוני

עתיק שנתתקנין על ידי היראה שנמשכה
 על ידי ספורי מעשיות הנ"ל. וזה בחינת
 המן שזוכין בימי הספירה, כי כנ"ל באיר
 ירד להם המן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
 וגם ענה שהוציאו ישראל ממצרים מעמו
 בה טעם מן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
 (קידושין לח). כי המן הוא בחינת בפתוח,
 כפונא בכל הספרים שהמן מרמז על
 בפתוח שצריך האדם לבטח על ה' בכל
 יום שקמין לו פרנסתו ולא יחשב מיום
 לחברו בבחינת (תהלים סח) ברוך ה' יום יום,
 ועקר הבפתוח נמשך על ידי ספורי
 מעשיות הנ"ל שעל ידי זה מעוררין
 מרשנה ומתחילין לדרב ויהיבור בא לתוד
 כלי ההולדה שהם בפתחי הדור וכו', ועל
 ידי זה נעשה פקידות עקרות וכו' עד
 שזוכין לעשירות הנ"ל וכו' כנ"ל, כמבאר
 היטב בהתורה הנ"ל. נמצא שהבפתוח
 נמשך על ידי התעוררות השנה על ידי
 ספורי מעשיות הנ"ל, על כן בספירת
 העמר שהוא בחינת התעוררות השנה
 וכו' כנ"ל זוכין אז לבפתוח שהוא בחינת
 ירדת המן כנ"ל:

יא ועל כן מבקשין אחר הספירה: יאר
 פניו אהנו סלה, כי זוכין על ידי
 הספירה לבחינת הארת פנים הדרת פנים
 שהוא בחינת השבעים פנים של תורה,
 שנהו בחינת קבלת התורה בשבעות
 כנ"ל. וזהו בחינת היראה הגדולה שזוכינו
 בשעת קבלת התורה, כמו שכתוב:
 ויחרד כל העם אשר במחנה". וכמו

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ד

חושן משפט תקסא

הספירה עד שזוכין בשבועות לשלמות התקון שהוא קבלת התורה, וזהו בחינה הנ"ל שכתבנו למעלה שאף על פי שקבלנו העשירות ביציאת מצרים, אבל אין נגמר להודפדף ולהתמקן עד שבועות על ידי ארבעים ותשעה ימי הספירה שהם בחינת התעוררות השנה וכו' כנ"ל, שעל ידי העשירות הזה זוכין לקבלת התורה שהוא בחינת התבוננות הנ"ל, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל לענין עשירות של משה שהתורה הוא בחינת התבוננות הנ"ל, ענין שם היטב מתחלתו לטובו ותכין דברי היטב:

וַיִּבְשָׁבֵיל זה נזהגין להיות געורין כל הלילה בשבועות זה בחינת התעוררות השנה שהוא בחינת קבלת התורה בחינת השבעים פנים של תורה שהם הפך השנה כנ"ל:

הלכה ד

הגגב משלם תשלומי כפל:

א יש לרמוז על פי התורה "תקנו תוכחה" (בסיון ח בלקוטי תנאים), ענין שם כל התורה.

והכפל לענינו שיש שלש מחין שהם מחצות פרוסות בפני תאות נאוף שהם בחינת שלש תפלות היום וכו' וכשהספרא אחרא יונק מהרחמנות ואזי נפגם הרחמנות ונעשה אכזריות ודיו, אזי נפגמין המחין בבחינת מחין דקמנות

שכתוב: "ולבעבור תהיה יראתו על פניכם וכו'". פי היראה גמשכת על ידי התעוררות השנה על ידי ספורי מעשיות הנ"ל כנ"ל. וזהו בחינת קול השופר חזק מאד. שהיה בשעת מתן תורה, פי שופר קרמוז על כל הבחינות הנ"ל, כמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם. ועל בן בשבועות נדמה להם כזון, פי אז נשלמין בחינת תקוני עתיק שהוא בחינת זון כנ"ל שנשלם על ידי ספורי מעשיות שהם התעוררות השנה כנ"ל. פי אף על פי שזכינו לעשירות גדול ביציאת מצרים וקריעת ים סוף, אבל אין העשירות נודפד בשלמות לזכות לקבל על ידו התבוננות הנ"ל שהוא בחינת קבלת התורה פי אם על ידי ארבעים ותשעה ימי הספירה שבהם אנו מתעוררין מהשנה שהוא התעוררות התשובה וכנראה בחוש גדל ההתעוררות הנפלא שמתעוררין בשעת הספירה ועל ידי זה זוכין ליראה גדולה בשעת קבלת התורה ועל ידי זה נשלמין תקוני עתיק בחינת בשבועות נדמה להם כזון ועל ידי זה נודפד ונתמקן העשירות הגדול שקבלנו בשעת יציאת מצרים ועל ידי העשירות הזה אנו זוכין להתבוננות הנ"ל שהוא בחינת קבלת התורה כנ"ל:

יב פי מוכן בפתים שבשעת יציאת מצרים כפסח נעשו כל התקונים ככלל בליה הראשונה בליל שפורים, אבל אחר כך נסתלקו וצרכין לחזור ולתקן הכל בארבעים ותשעה ימי

ומשם מתגבר תאות נאוף ואזי התפלה
בבחינת דין ואז הסטרא אחרא רוצה
לבלע את התפלה שהיא בבחינת דינים,
פי' וניקת הסטרא אחרא מהדינים. ואזי
צריכין בעל כח גדול שיתפלל תפלה
בבחינת דין וכו' וכו' ואזי הסטרא אחרא
מכרחת להוציא ולהחזיר כל הקנישות
שבלעה. ולא די בזה אף גם היא מכרחת
להקיא ולהוציא גם עצמות חייתה
מקרבנה ובמנה בבחינת חיל בלע וקאנו
מפמנו יורישנו אל וכו', שזהו בחינת
גרים וכו'. ענין שם כל התורה היטב פי
נדרה הוא:

ב וזה בחינת מה שהגב צריך לשלם
כפל. פי היצר הרע והסטרא
אחרא נקרא גנב, פי הוא אורב על האדם
בכל עת כמו גנב ממש והולך עם האדם
בכמה מיני הטעויות ורמאות ונכלים
וערמימיות כמו גנב ממש, כמו שכתוב:
ישב במארב חצרים במסתרים וכו'.
וכתיב, יארב במסתר וכו' יארב לחטוף
עני וכו'. וכתיב, הפה עקבי ישמרו וכו'.
ועקר הגנבה שלו הוא בענין המחשבה
שבאדם שישם עקר התחלת שליטת היצר
הרע חס ושלום, אם אין נזהרין ונשמרין
ממנו היטב, פי עקר היצרין הם
המחשבות שבאדם, פי מחשבות טובות
הם יצר טוב ומחשבות רעות הם יצר
הרע, כמו שמבאר בהתורה לשמש וכו'
(כס"ו טז), ענין שם. והיצר הרע, שהם

המחשבות רעות, הם אורכים על האדם
בכל עת ורנע כמו גנב ממש פדי
שיתאחזו במחשבתו של אדם פדי
להביאו לידי הרהורים ותאות באשר יודע
כל אחד בנפשו. פי באמת עקר היצר
הרע הוא על תאות נאוף, כמו שאיתא
בזהר ומוכא בדבריו ז"ל, עקרא דיצרא
בישא וכו'. וזאת התאנה עקרה תלויה
במחשבה ומו' ששומר את מחשבתו
היטב שלא יתחיל לחשב בענין זה כלל
ולא יבא לידי הרהור בודאי הוא נצול
מתאנה זאת. אך עקר כל הרהורים
והתגברות זאת התאנה נמשך מחמת
שאין שומרים מחשבתם פראוי וזה
מחמת שהיצר הרע אורב במחשבתו
תמיד כמו גנב ממש וחותר את עצמו
תחת מחצות המחזין שהם מחצות
פריסות בפני זאת התאנה והוא בנכליו
אורב וחותר את עצמו תחתם ומפיה
מחשבת האדם מעט מעט בגנבה וערמה
גדולה עד שפתאם בא לידי הרהורים
ותאות. פי בודאי כל אחד מישראל הוא
חפץ מאוד להנצל מהרהורים אלו, אבל
היצר הרע חותר עליו בגנבה גדולה וגונב
את מחשבתו שתצא לחוץ ולחשב
מחשבות זרות ועקר התגברותו
במחשבתו הוא בדרך גנבה ממש פידוע
לכל מי שמישים לב על עניניו, על כן
צריך האדם לשמר את עצמו מאד מאד
בשמירה יתרה בכל עת באופן שלא
יתחיל להוציא מחשבתו אל החוץ חס

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ד

חושן משפט תקסג

ושלום, כי באמת המחשבה ביד האדם, כמבאר בדברינו כמה פעמים:

ג נמצא, שעקר פגם הברית חס ושלום, שהוא פגם התפלה נמשך על ידי בחינת גנבה של הבעל דבר. והתקון לזה הוא על ידי פת הצדיק שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין שעל ידי זה הסטרא אחרא מברחת למן הקאות ולהחזיר כל הקדשות אף גם להוציא עצמות חיותה ממוש וכו' שזהו בחינת גרים וכו', כמו שמבאר שם, וזהו בחינת מה שהגב צריך לשלם כפל, כמו שכתוב: חיים שנים ישלם, הינו בשמותגברין עליו ומוציאין ממנו הגנבה שגב מהקדשה, דהינו כל הדעת וכל התפלות וכו' שבלע אזי לא די שמכרח להחזיר כל מה שבלע מהקדשה על ידי גנבתו אף גם הוא מכרח להחזיר פי שנים, דהינו כפל כי מכרח להוציא ולהקיא גם עצמות חיותו ממוש בבחינת מכמתו יורישנו וכו', כמו שמבאר שם שזהו בחינת כפל כי מכרח להוסיף ולשלם גם משלו כפי סכום הגנבה, כי צריך להוציא ולהקיא גם עצמות חיותו ממוש כ"ל:

וזהו: "אם המצא תמצא בידו הגנבה וכו'", 'בידו' דיקא. כי עקר מה שמוציאין הגנבה אצלו הוא על ידי בחינת ידו בחינת וידו אהות בעקב עשו הנאמר בעקב שזכה להקל קול יעקב שהוא הקול המושקה את הן וכו' שנמשך

מהתפלה בבחינת דין של הבעל פה שעל ידי זה מתגברין על הסטרא אחרא שהוא בחינת גב ומוציאין ממנו הגנבה שהיא הקדשה שבלע וגם עצמות חיותו שהוא בחינת כפל בחינת שנים ישלם וכו'.

ד וזה בחינת מכירת יוסף למצרים על ידי גנבה, כמו שכתוב: כי גב גנבתי וכו', ועל ידי זה פגמו בברית שהוא בחינת יוסף, כמובא בספרים ועל פן היה עקר הפגם על ידי גנבה ועקר התקון היה בעת יציאת מצרים שזכו לקריעת ים סוף על ידי פת יוסף הצדיק דיקא, כמו שכתוב: הים ראה וינס. ועקר קריעת ים סוף היה על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל פה בחינת אמה פוררת בעזך ים, כמו שמבאר שם בהתורה הג'ל, כי יוסף על ידי שעמד בנפיון זכה להיות בעל פה גדול עד שזכה לבחינה הג'ל שהוא בחינת קריעת ים סוף שהיה בזכותו. ועל פן זכה יוסף שיהיה נעשה ממנו שני שבטים, כמו שכתוב: אפרים ומנשה כראובן ושמעון וכו', כי היצר הרע רצה להתגבר על יוסף בזאת התאוה עד שלא יהיה נמנה ממנו השבטים חס ושלום, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שגודמן לו דמות דיוקנו של אביו ואמר לו, עתידין השבטים וכו'. ויוסף בגדל פחו התגבר על היצר הרע ואז לא די שלא נחסר ממנו השבטים אף גם זכה להוציא מהסטרא אחרא קדשות הרבה עד שזכה לקדשה כפולה שהיא הבכורה שהיא פי

שנים שנתחלק שכמו לשני שכמים שזה זכה על ידי שהכניע הסטרא אחרא עד שהוציא ממנה בחינת כפל כי בזכותו יצאו ממזרים ברכוש גדול ובתוספת גרים הרבה שזהו בחינת שהוציאו מהסטרא אחרא עצמות חיותה, שזהו בחינת כפל ועל ידי זה זכה שגם שכמו נכפל לשנים וכו':

ה זזה בחינת משלומי ארבעה וחמשה בשמבט או מכר, כמו שכתוב: חמשה בקר ושלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. ואיתא במדרש, שזה מרמז על מכירת יוסף, ענין שם. הינו בששהסטרא אחרא מתגברת ביותר על הגגבה שגגבה מהקדשה ורוצה לבלע אותה לגמרי על ידי טביחה ומכירה כדי שישתקע שם לגמרי חס ושלום, או כפי מה שמתגברת ביותר, כמו בן היא צריכה אחר כך לחזור ולהוסיף מעצמות חיותה יותר ויותר בשמוציאין ממנה הגגבה שזהו בחינת משלומי ד' וה' בשמבט ומכר, כי אז אין די לו בתשלומי כפל, כי צריך להוסיף יותר ויותר מעצמות חיותו עד ד' וה' מחמת שרצה לבלע הקדשה יותר ויותר על כן צריך להוסיף ולהוציא עצמות חיותו יותר ויותר כי זהו בחינת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, כמוכן. כי כל מה שרוצה האדם הבלעל לשלט באדם דקדשה יותר ויותר נתהפך עליו לרע לו כי מוציאין ממנו עצמות חיותו יותר ויותר כפ"ל. ועקר משלומי

ארבעה וחמשה אינו כי אם בשור ושה, כמו שכתוב: חמשה בקר וכו' וארבע צאן תחת השה. שור ושה הם בחינת מלית ותפלין, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל בהמעשה של שור ושה בענין המקדש שגור שמד, ענין שם. מבאר ששור הוא בחינת תפלין, כי עושין מעורו תפלין. ושה הם בחינת ציצית שעושין מצמרו, כי עקר שמירת המחין מתאנות נאוף הוא על ידי מצות ציצית ותפלין שאנו מניחין בכל יום, כי בכל יום מתחדשין המחין פידיע בבחינת חדשים לבקרים וכו' ועל ידי התחדשות המחין שכל יום יוצאין האורות של ציצית ותפלין, כמבאר בפנות. ועל ידי שאנו מתעמפין בציצית ותפלין בכל יום על ידי זה נמשכין עלינו קדשת המחצות פרוסות של המחין שהם שוכרין בפני זאת התאווה. כי ציצית שמירה מנאוף, כמו שכתוב: ולא תחזרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. וכן תפלין הם בחינת חותם דקדשה הפך חותם דסטרא אחרא שהוא בחינת פגם הברית, כמו שמבאר במקום אחר. אבל לפעמים יש שהיצר הרע והסטרא אחרא מתגברים כל כך עד שרוצים לפגם גם בבחינת שור ושה, דהינו בציצית ותפלין שרוצים חס ושלום לחתור ולסתור מחצות המחין הנמשכין על איש הישראלי בכל יום על ידי ציצית ותפלין. ואז צריך לשלם ד' וה' חמשה בקר תחת השור שהוא בחינת פגם התפלין וארבע צאן תחת

ה זזה בחינת משלומי ארבעה וחמשה בשמבט או מכר, כמו שכתוב: חמשה בקר ושלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. ואיתא במדרש, שזה מרמז על מכירת יוסף, ענין שם. הינו בששהסטרא אחרא מתגברת ביותר על הגגבה שגגבה מהקדשה ורוצה לבלע אותה לגמרי על ידי טביחה ומכירה כדי שישתקע שם לגמרי חס ושלום, או כפי מה שמתגברת ביותר, כמו בן היא צריכה אחר כך לחזור ולהוסיף מעצמות חיותה יותר ויותר בשמוציאין ממנה הגגבה שזהו בחינת משלומי ד' וה' בשמבט ומכר, כי אז אין די לו בתשלומי כפל, כי צריך להוסיף יותר ויותר מעצמות חיותו עד ד' וה' מחמת שרצה לבלע הקדשה יותר ויותר על כן צריך להוסיף ולהוציא עצמות חיותו יותר ויותר כי זהו בחינת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, כמוכן. כי כל מה שרוצה האדם הבלעל לשלט באדם דקדשה יותר ויותר נתהפך עליו לרע לו כי מוציאין ממנו עצמות חיותו יותר ויותר כפ"ל. ועקר משלומי

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ד

חושן משפט תקסה

ה'שה' שהיא פגם הציצית, כי ציצית הם ב'בחינת ד' ותפלין הם ב'בחינת ה', כי כלל המחין הם ב'בחינת ד', ה' ב'בחינת ה' דל"ת ה'ת ואתחזרת ונגשית ה', כי בתחלה נמשכין המחין ב'בחינת ציצית שהוא בחינת ד' בחינת ארבע ציצית, כי ב'ציצית עדן אין המחין באתגליא כל כך, כי היא מצוה שאין בגופה תדשה. אבל אחר כך מתגלין המחין יותר ונמשך יו"ד לתוך ה' ונגשית ה' שעקר בחינה זאת געשה על ידי התפלין ששם עקר התגלות המחין שהם בחינת יו"ד, כי בתפלין כתובים פ'רשיות ושמות ועל כן התפלין הם ב'בחינת ה' שהם בחינת הארבע בתים של ראש ובית אחד בשל ד' שהם ב'חד ה' כי תפלין בחינת ה'. ועל כן בחינת תפלין יתחיל תחת השור שהיא בחינת תפלין שהם בחינת ה' וארבע צאן תחת ה'שה' שהיא בחינת ציצית שהיא בחינת ד' כנ"ל:

ו יכל זה וזכין על ידי התפלה בבחינת דין של הפעל כח שעל ידי זה מכרחת הסטרא אחרא להוציא כל הקדשות עם עצמות חיותה יותר ויותר וכו'. ועל ידי זה נעשין כל הבחינות המבארין שם בתורה הנ"ל עד שזוכין לתקול המשקה את הגן שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע שהם עשרה מיני נגינה וכו' שכל זה הוא בחינת ד' וזה בחינת ציצית ותפלין בחינת ה' דלת ה'ת וכו' שהוא בחינת שיר פשוט

כפול משלש מרבע, בחינת עשרה מיני נגינה, כמו שמבאר בתורה לשמש וכו' (בסיון מט), עין שם:

(ואר-על-פי ששם מכבד שציצית געזמן הם ב'בחינת ד' ה', עין שם, אך כבר כתבנו כמה פעמים שכל בחינה כלולה מכל הבחינות, כי זהו יסוד והקדמה לכלית בכל ספרי התפלה, כי אר-על-פי שאנו אומרים שזה בחינת חסד וזה גבורה וכו', אבל גם חסד כלול מכל הספירות, וכן גבורה וכן בכל הבחינות והשמות והענינים המזכרים בספרי קבלה פנימי. ועל-כן אר-על-פי שבודאי ציצית הם מחין גמורים בחינת ד' שאתחזרת ונגשית ה', אר-על-פירבן בכללית המחין נחשכין בחינת הציצית כנגד התפלין בבחינת ד' לזבי ה' וכו'. וזכר כלל זה כי יצטרך לך מאד בכמה מקומות):

ו וזה בחינת מה שלא רצה יוסף לגלות את עצמו לאחיו עד שבאו כל האחד עשר שבטים אליו ונתקום ואחד עשר בוכבים משתחוים לו. כי מחמת שאו רצתה הסטרא אחרא להתגבר על בחינת יוסף שהוא בחינת ברית להתגבר עליו מאד כי רצו לבלע אותו לנגרי חס ושלום, על ידי בחינת גגבה והביחה ומכירה, כי גגבו אותו ושחטו שעיר עזים שזהו בחינת פגם המביחה ומכרו אותו למצרים. על כן הכרחו להוציא מהסטרא אחרא כל בחינת התשלומין של הגגב שהם כפל ד' וה' ששכום בלם עולה אחד עשר, כי כפל הוא שנים וד' זה תשעה וכלם יחד עולה אחד עשר וכנגד

בהינתן אדם. אבל יעקב היה בעל פה גדול ואמר לו, מכרה כיום את בכורתך לי, הינו שאני אתן לך ואלעיט אותך מהאדם האדם הזה, הינו מתקפא דדינא, אבל אתה סבור שעל ידי זה תבלע ותינק מן הקנשה, אדרבא, נהפך הוא, כי על ידי זה דיקא שאלעיט אותך מהאדם האדם הזה שהוא בחינת חפלה בבחינת דין על ידי זה דיקא תסבור את בכורתך לי, כי על ידי זה אוציא ממך הבכורה שהוא פי שנים כי אוציא ממך על ידי זה דיקא את כל הקנשות שבלעת אף גם עצמות חיותה אוציא ממך שזהו בחינת פי שנים בחינת כפל שמשלם הנגב כנ"ל:

ועל בן לא הסתפק יעקב שעשו ימכר וימחל את חלק הבכורה שיהיו שניהם שוין רק שיתהפך הדבר שימכר הבכורה אליו שיעקב יהיה בכור וימל פי שנים, הינו כנ"ל שאין מספיק מה שהסמרא אחרא מחזיר מה שבלע מן הקנשה אף גם הוא מכרה להחזיר ולהוציא גם עצמות חיותו כנ"ל שיעלה חיות הסמרא אחרא ויתהפך אל הקנשה שזהו בחינת מה שעשו הכרח להוציא חלק בכורתו שרצה לינק מהקנשה אף גם לתן ליעקב הבכורה שהוא ימל פי שנים על ידי שמוציא ממנו גם עצמות חיותו וכנ"ל, ועל פן על ידי זה זכה יעקב לברכה, כמו שכתוב: את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי. פי הוציא ממנו

זה הכרחו כל האחד עשר שבטים לבוא אליו כדי לתקן מה שפגמו בו כדי לחזר ולהוציא מהסמרא אחרא כל הקנשות מקרבה ובמנה בבחינת תשלומי כפל וד' וה' שעולים בלם אחד עשר שזהו בחינת אחד עשר יריעות עזים בחינת אחד עשר סממני הקמרת שעל ידם עקר הכנעת הסמרא אחרא שמוציאין ממנה גם עצמות חיותה שזהו בחינת חלכנה שבקמרת שגם הוא גתהפך לריח טוב. וכן כל בחינת אחד עשר המובא בספרים שהם בחינת הכנעת הסמרא אחרא וברור הקנשה מעמקי עמקי הקלפות, כי כל זה הוא בחינת תשלומי כפל וד' וה' שעולה יחד אחד עשר שהוא בחינת שהסמרא אחרא ותיצר הרע שהוא בחינת נגב מכרה אחר כך לחזר הכל אל הקנשה עם עצמות חיותו בבחינת אחד עשר סממני הקמרת וכו' כנ"ל:

ח **ועל** בן השתדל יעקב להוציא הבכורה מעשו, שהוא הסמך - מם, שהוא היצר הרע שהיה ציד בפיו שהלך תמיד ברמאות ונגבה, ורצה להתגבר ולינק מעקב געת שראה שהוא בבחינת דינים מחמת שכל אחיותו ויניקתו הוא מבחינת דינים כנ"ל. וזהו בחינת ויזד יעקב גיזר שהיה בימי אבלו של אביו שהוא בחינת דינים ואז אמר לו, הלעיטני נא מן האדם האדם הזה, שהוא בחינת תקף הדין שהוא חשב שילעט ויבלע מקנשת יעקב על ידי שראה בו אחיות הדין שהוא

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ד

חושן משפט תקסו

כל היעט וכל הקדשות וכל ההשפעות וההברכות והכל על ידי שהלעיט אותו מהאדם האדם הזה, כי יעקב היה בעל כח גדול שהיה לו כח על ידי שהלעיט אותו מבחינת דין שיעמד בצוארו בבית הכליעה שלו שעל ידי זה מקרה לתן הקאות ולהוציא הכל גם עצמות חיותו, כמו שמבאר שם. וזהו גם כן בחינת מה שהלביש את עצמו יעקב בבגדי עשו בעת שהלך לקבל הברכות מאביו בגנבה, כי עם עקש התפתל, כי עשו רצה לרמות את אביו וצחק שהוא תקף תדין דקדשה לרמות אותו לעורר דין על יעקב ולהמשיך לעצמו חס ושלום הברכות, על כן התלבש עצמו יעקב בבגדי עשו שהוא בחינת תקפא דדינא ודיקא על ידי זה הוציא וקבל הברכות מיצחק, כי היה בעל כח גדול שדיקא על ידי שהתלבש עצמו בדינים על ידי זה דיקא הנגיע הסמרא אחרא עד שהוציא כל הקדשות מפנה עם עצמות חיותה ועל ידי זה קבל כל הברכות וכל ההשפעות מיצחק שהוא בחינת דין, כי לא היה וכל שום דין לקמרי עליו מחמת שהיה בעל כח גדול. ועל כן נזכר שם הקל קול יעקב וכו' ראה ריח בני בריח שדה אשר ברכו ה' ויתן לך האלקים וכו', כי כל זה זוכין על ידי התפלה בבחינת דין של הפעל כח שעל ידי זה זוכין לבחינת הקל קול יעקב שהוא הקול המושקה את הגן שעל ידי זה גדלים כל הריחות בחינת ראה ריח בני וכו',

כמבאר שם בהתורה ה"ל שמביא שם פסוקים אלו לענין זה, ענין שם היטב:

וזה: "ואני נתתי לך שכם אחד על אחד", היא הבכורה פי שנים, "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", בתפילתי וכו' שנקראת הרב וקשת בחינת תפלה בבחינת דין של הפעל כח שעל ידי זה זכה לבכורה ועתה גותן זאת ליוסף כי גם הוא זכה לזה על ידי שירד למצרים ועמד בנסיון וכו' ל:

[שער לעיל]

ט עקר תאות נאוף נמשך על ידי הגנבה של הפעל דבר שגונב וחותר במחשבות האדם בכמה תחבולות וערמומיות וגנבות עד שמביאו לדין הרהור חס ושלום, כ"ל. ועל כן נסקוד לא תנאף אצל לא תגנב כי עקר נאוף בא על ידי בחינת גנבה של הפעל דבר כ"ל. וזה בחינת אם ראית גנב ותרץ עמו ועם מנאפים חלקד, הינו שהפסוק מוכיח אם ראית גנב שהוא היצר הרע ותרץ עמו, ועל ידי זה ועם מנאפים חלקד, כי פאמת היה ראוי לך לזהר מאד מהגנב הזה, כי צריכין לשמר מחשבתו מאד מהגנב הזה ואתה לא די שלא שמרת עצמך ממנו אף גם אם ראית גנב ותרץ עמו שנתרצית אחריו רחמנא לצלן, ועל ידי זה ועם מנאפים חלקד וכו' ל. על כן צריך האדם להזהר ולהשמר מאד שלא יהיה ברוך אחר המחשבות רעות שמכניס

ה"ל

יהי פגנב, ועל פן תקון הגנבה הוא על ידי אור, דהיינו אור האמת שהוא עקר האור של כל האורות, כי על ידי אור האמת נתבטל תקף החשד ואז בודאי מתבטל כל מיני גנבות, ועל פן צוהה התורה שהגנב ישלם תשלומי כפל כדי שיתקן מה שקלקל, כי קלקולו הוא שהגביר החשד מאד על ידי הגנבה שהוא בחשד על פן אחר כך פשנמצא הגנב שזה בחינת שהאיר אור האמת ובטל החשד ונתגלה הגנבה על פן מכרח לשלם כפל. כי פשהאמת מאיר ומבטל החשד ואי נמשך אל הקדשה בחינת כפל, כי לא די שהאדם בעצמו יוצא מתוך השבת אפלתו על ידי אור האמת אף גם הוא עושה פתח גם לאחר להוציא מהחשד לאור האמת להחזירו בתשובה כמו שמבאר על פסוק "ופתח התבה בצדה תשים":

נמצא שאור האמת מוציא מתוך הפטרא אחרא שהוא החשד בחינת כפל פנ"ל. וזה בחינת לכן בארצם משנה ירשו, כי ארץ ישראל ותפלה ואמונה ונסים הם בחינה אחת ותלויים זה בזה, כמו שמבאר בתורה הנ"ל. ואי אפשר לזכות לכלם כי אם על ידי אור האמת שעל ידי זה יוצאין מהחשד לאור וכנ"ל על פן פשוטין לבא לארץ ישראל שהוא בחינת תפלה וכו' הוא בחינת משנה ירשו בחינת כפל פנ"ל, כי זוכה להאיר לעצמו וגם לאחרים להאיר להם

בדעתו על ידי גנבותיו רק ישמירל בכל כחו לגרש ולבער הגנב מקרבו, כי פאמת הבחירה ביד האדם לגרשו, כי המחשבה ביד האדם להפנותה כרצונו ושם עקר הבחירה, אשרי השומר מחשבתו היטב קדוש יאמר לו:

הלכה ה

הגנב משלם כפל:

א על פי התורה תהומת וכסמו' וכו' בסיון ט', עין שם מה שמבאר על פסוק "צהר תעשה לתבה וכו'".

והכלל שעל ידי הדבור האמת יראה הפתחים לצאת מתוך החשד הגדול המסבב אותו, כי פשהאדם עומד להתפלל אי החשד, שהם הקלפות, מסבבין אותו במחשבות ורעיונים חיצונים הרבה מאד וכו' והתקון לזה אמת וכו'. ואי פשיצא מן החשד על ידי הדבור אמת הוא יכול לעשות פתחים גם לאחר שהוא מן הצד חוץ לקדשה, דהיינו לקרב גם אותו לה' יתברך שזהו בחינת ופתח התבה בצדה תשים וכו', עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת תשלומי כפל שהגנב מחיב לשלם, כי הגנבה נמשך מבחינת החשד הנ"ל שהם הקלפות הרוצים להחשיך ומסבבים את הקדשה, כי עקר הגנבה הוא בחשד, כמו שכתוב: חתר בחשד בתים וכו' וכלילה

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקס"ט

דרך האמת לתשובה כנ"ל. והוה בחינת
לחם משנה בשבת, כי עקר אור האמת
מאיר בשבת, כי שבת בחינת אמת, כמו
שאמרו רבותינו ז"ל, אפילו עם הארץ ירא
לשקר בשבת. וכמוכא בדבריו ז"ל ועל כן
אז בשבת עקר בטול הקלפות והחשך
בבחינת יתפרדו כל פועלי און פידוע. ועל
כך אז בעיילי שבתא עולין כל התקדשות
והניצוצות שפררו כל ימי החל, כי בכל
ימי החל עקר הפרור על ידי אור האמת
שממשיכין מתקדשת שבת לימי החל ועקר
עליה כל הניצוצות והתקדשות של כל ימי
החל הוא בכניסת שבת מחמת שעקר
אור האמת מאיר בשבת כנ"ל, ועל כן אז
זוכין ללחם משנה בחינת כפל בחינת
משנה יירשו. כי לא די שעולין התקדשות
של כל אחד בעצמו מחשך לאור גדול
אף מעלין אז גם אחרים שיצאו מחשך
לאור על ידי אור האמת המאיר בשבת
וכו'. ועל כן כשנמצא הגנב, שזהו בחינת
בטול החשך שמשם הגנבה כנ"ל, כי
עתה כבר נמצא הגנב שזה נמשך
מהארת אור האמת שהאיר עד שנתכפול
חקף החשך שעל ידי זה נמצא הגנב. על
כך הוא מזהב לשלם כפל, כי כשמאיר
האמת ומכפול החשך נמשך בחינת כפל
כנ"ל, כי לא די שמחזירין ומעלין התקדשה
שרצתה הסטרא אחרא לגנב על ידי חקף
החשך אף גם מוציאין ממנה שאר
התקדשות שהיו שלהם מכבר, כי מאירין
גם להם ועושין להם פתחים ומוציאין

אותם מחשך לאור וכו', על כן הגנב
כשנמצא שהוא בחינת בטול החשך על
ידי אור האמת צריך לשלם כפל כנ"ל:
ג ועל כן יוסף הדיק שנגנב מאביו, כמו
שכתוב: "כי גנב גנבתי מארץ
וכו'". על כן אחר כך זכה לבחינת כפל
בחינת בארצם משנה יירשו הנ"ל. כי בניו
לקחו שני חלקים בארץ, כמו שכתוב:
"ואני נתתי לה שכם אחר על אחיך וכו'".
ועל כן הביא שם בתורה הנ"ל זה הפסוק
לענין תפלה שזוכין על ידי בטול החשך
על ידי אור האמת, עין שם היטב, כי על
ידי אור האמת שמכפול החשך בחינת
גנבה על ידי זה נמשך בחינת כפל כנ"ל.
ועל כן פתיב אצלו: "ורכב אתו במרכבת
המשנה", בחינת משנה יירשו הנ"ל,
בחינת כפל כנ"ל:

ד הכפל שעקר הוא האמת. ואם החשך
שהוא הקלפה שהוא השקר
מתגבר כמו שמתגבר אף על פי כן כל
הרצפה לחוס על עצמו לחשב על תכליתו
הנצחי באמת ולא יטעה את עצמו רק
בכל דבר יסתכל על האמת הן בשעת
התפלה שישתדל לדבר הדבור באמת וכן
בכל עסקיו שישתכל בעין האמת איהו
דרך ישרה שיבר לו אם לעסק בהוללות
וליצנות וכו' אם לעסק בתמימות בתורה
ותפלה ומעשים טובים וכו'. בודאי יאיר
לו האמת לצאת מחשבת אפלתו ואז אם
יהיה חזק בזה למשך עצמו תמיד אל
האמת לאמתו, יאיר לו ה' יתברך שהוא

חושן משפט

עצם האמת שלא די שהוא בעצמו יראה הפתחים לצאת מתוך חשכת אפלתו אף אם התגבר עליו החשך מאד מאד מפל הגדרים וכו' וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל ובסימן קיב על פסוק צהר הנ"ל, ע"ז שם, אף גם יזכה להראות פתחים רבים לאחרים שיצאו מחשך לאור להתקרב לה' ותברך והכל על ידי האמת וכו'.

נמשך על ידו על ידי גדל האמת והתמימות שלו וכנ"ל. וזהו: "ואברכה מברכך ומקללך אאר ונברכו כד כל משפחות הארמה", זה בחינת נסים שיזכה לעשות נסים ומופתים גדולים בעולם שכל מי שיברך ותברך וכן להפך עד שהכל יתברכו בו. וכמו שאמרו במדרש שכל העקרות וכל החולים היו באים אל אברהם, כי זכה לעשות נסים גדולים בעולם. נמצא שבאלו הפסוקים מרמזו כל החינות המבארים בתורה הנ"ל שהם ארץ ישראל ותפלה ואמונה ונסים שיזכה בהם אברהם וכו'. וזהו: וילך אברהם כאשר דבר אליו ה' וילך אתו לוט, הינו שהחשך ברוך תמיד אחר התקדשה, כי לוט בחינת למוטא, כמו שאיתא בזהר הקדוש בחינת החשך שהוא בחינת שקר, שהוא עקר והמת הנחש בחינת אור אמת, הינו שהחשך בחינת לוט הלך תמיד אחר אברהם להחשיך לו חס ושלום וכנ"ל שכל פעם שהאדם עומד להתפלל וכו', שהוא בחינת שמושך עצמו לארץ ישראל וכו', כי הכל בחינה אחת כנ"ל, אזי תכף וילך אתו לוט, שהחשך ברוך אחריו ורוצה להחשיך לו חס ושלום, וזה כל העבודה והיגיעה של הצדיקים והבשרים לברר האמת מתוך חשכת אפלת השקר המסבב בכמה וכמה מיני סבובים וליצנות וערמוניות בלי שעור וכו' שרוצה לחוס על עצמו הוא מושך עצמו תמיד אל האמת

ד"ה

ה וזה בחינת "ויאמר ה' אל אברהם לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך ואעשה לגוי גדול וכו'". כי אברהם היה הראשון שהתחיל לגלות האמת בעולם על פן זכה לכל החינות המבארים בתורה הנ"ל שהם ארץ ישראל ותפלה ואמונה ונסים, כמו שמבאר שם, ע"ז שם. וזהו: לך מארצך וכו' אל הארץ וכו' זה ארץ ישראל, ואעשה לגוי גדול. ודרשו רבותינו ו"ל, זה שאומרים אלקי אברהם ו'אברך' זה שאומרים אלקי יצחק וכו', הינו בחינת תפלה אמונה שאברהם זכה על ידי אמתת תמימותו, כי הלך תמיד בתמימות באמת, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, 'הולך תמים' זה אברהם. ועל ידי זה זכה שצוהו ה' ותברך לילך לארץ ישראל. וזוהי לתפלה ואמונה בשלמות גדול כל כך עד שיזכה שיאמרו אלקי אברהם בכל התפלות שכל מי שירצה להאמין בה' ותברך ולהתפלל אליו יאמר אלקי אברהם וכו'. כי עקר התפלה והאמונה

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקעא

לאמתו. וזהו בחינת ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה. שהוא דרום שהוא ימין בחינת אמת דתליא בעתיקא דאיהו בלא ימינא. שבכל מקום שהלך ונסע בגשמיות ורוחניות הלך ונסע והמשיך עצמו תמיד לימין שהוא האמת, כי אי אפשר להודיע לאדם דרך האמת בפרטי פרטיות בכל דבר ובכל עת וזמן רק המושביל החפץ באמת הוא מסתפל בכל פעם בכל דבר על נקדת האמת והולך ונסע ומושיך עצמו תמיד לימין שהוא בחינת אמת, בבחינת הלך ונסוע הנגבה וכו'.

וזה שאמר אברהם ללוט: "אל נא תהי מריבה ביני ובינך וביני רעי ובין רעיך וכו' הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה". ואיתא במדרש שאמר לו, אם את לשמאלה אנא לדרומא ואם אנא לדרומא את לשמאלא, והביא שם משל לשני בני אדם וכו' עד מן כל אתר אנא משמאל לההוא גברא, עין שם. ולבאורה תמיהין דברי המדרש, כי לפי משמעות המקרא נראה שנתן הבחירה ללוט להימין או להשמאל והוא יפנה לצד השני לימין או לשמאל וכך דרך בני אדם כשרוצין להשקית המריבה שאומר לו בחר לך איוה צד שתמצה פדי שלא תהיה מריבה ולפי דברי המדרש שאמר שאברהם אמר לו שתמיד יתח לעצמו הימין ואת לוט ישמאל תמיד אם כן בודאי לא יתמצה:

אך על פי דברינו יתבאר בעור ה' שמשמעות המקרא בפשוטו ודברי המדרש שניהם עולים בקנה אחד, הינו שאברהם שהוא בחינת אמת טען עם לוט שהוא בחינת שקר וחשך הרצח לסבב את האמת בכמה מיני סבובים בלי שעור, וטען עמו אברהם הפרד נא מעלי פי אני איני רוצה לילך בדרךך אך בכל מקום שתפנה אני אפנה לצד אחר אם השמאל ואימנה, הינו אם תמצה לסבב ולבלבל אותי בבחינת שמאל, דהינו בתאות ובהרהורים וכו' שהם מסמרא דשמלא, ואימנה אני אמושיך עצמי לצד

ימין שהוא דרך התורה דרך האמת, פי אני מושיך עצמי רק לדרך התורה באמת שהוא בחינת ימין. ואם הימין, הינו אם אתה תאמר שאמה הולך בדרך ימין, פי על פי רב השקר והחשך מלביש את עצמו באמת ואומר שהוא חפץ רק בדרך התורה וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל בתחילת הספר שהיצר הרע מלביש את עצמו במצות וכו' וכמו כן מצוי הרבה בענגי המחשבות שבאדם שעל פי רב מבלבל אותו על ידי שרוצה להפך האמת. וכן בענגן בני אדם הרוצים למנע מדרך האמת שהם אומרים לרע טוב ולטוב רע ואומרים שהם רוצים להדרוך אותו בדרך האמת באלו האמת שהוא בחינת ימין אצלם, ועל זה טען אברהם, ואם הימין ואשמאילה, הינו שאם אתה תמצה להימין, דהינו מה שנקרא אצלך

חושן משפט

הוא כד. וזהו אם הימין ואשמאילה שאני ואפנה לצד אחר לשמאל, כי איני חפץ ימין שלף, כי באמת לאמתו ימין שלף הוא שמאל ושקר גמור מאחר שבאמת אתה חפץ בהסתודק להדיח אותי חס ושלום, מונקדת האמת על פן איני חפץ ימין שלף ואפנה לשמאל, דהינו מה שלדבריד הוא שמאל. ועתה צדקו יפה דברי המדרש הנ"ל שאמר: 'מן כל אתר אגא משמאל ליהוא גברא', כי בודאי באמת לאמתו נשאר לזט תמיד בשמאל, כי עקר בחינת ימין הוא אמת שהוא כלא ימונא וכי שנוקח מהאמת אף על פי שמלביש את עצמו במצות ואומר שלף הוא האמת בחינת ימין, באמת הכל הוא שמאל גמור, כי האמת הוא אחד ובכל צד ופנה שהאמת הוא פן זהו עקר הימין. וכמו למשל בשאחד הולך בדרך ויש לפניו שני דרכים אחד לימין לעיר צפת והשני לשמאל לעיר טבריה וכיוצא, כשהוא צריך למבריה אני הדרך לצד שמאל הוא אמתת הדרך שלו והוא אצלו הדרך הימין. והדרך הימין שפונה לצפת הוא שמאל אצלו מאחר שאין צריך לשם והוא פשוט. כמו כן בכל הדרכים והעצות ברכי ה'. כשהבעל דבר ואנשיו מלבישין עצמן במצות פאלו הם רוצים להדריכו בדרך הימין מאחר שהאמת אינו פן צריכו לפנות מעליהם אף על פי שלפי דעתם הוא לשמאל, כי באמת זה השמאל הוא עקר הימין מאחר שהאמת

הוא כד. וזהו אם הימין ואשמאילה שאני ואפנה לשמאל מהימין שלף ואף על פי כן אתה תשאר תמיד בשמאל, כמו שמבאר במדרש הנ"ל 'ואשמאילה אין כתיב פאן אלא 'ואשמאילה' מן כל אתר אגא משמאל ליהוא גברא, הינו פנ"ל, כי תמיד ישאר בחינת לזט שהוא חשבת השקר בשמאל וכנ"ל:

זוה בחינת "לך לך מארצך וכו'", ותבת לך אינו מוכן כלל בפאשר נדחק רש"י בזה ופרש, לך, למוכרתך וכו'. ועל פי הנ"ל יובן היטב בענין ה'. כי כבר מבאר לעיל שה' יתברך צוה עליו בפרשה זאת שימשיך עצמו לכל התרשות הנ"ל, דהינו לארץ ישראל ויתפלה ואמונה ונסים שלכלם זוכין רק על ידי אמת פנ"ל. וזהו: לך לך, 'לך' דיקא, שכל הלוכד ונסיעתך יהיה לך ואלו לכו, הינו לעצם נקדת האמת שזה עקרו וחייתך, כי עקר האדם הוא הנשמה הקדושה שבו שזה כל האדם, כמו שכתוב בספרים ומוכא בדבריו ז"ל בסימן כ"ב שמה שנקרא אצל האדם אני הוא רק עצם הנשמה, כי בשר האדם נקרא בשר אדם ועקר האדם הוא הנשמה והנשמה הוא חלק אלמי ממעל שהוא עצם האמת. וזה בחינת נשמות ישראל שהתחילו מאברהם שנאמר עליהם כלו זרע אמת, וזהו, 'לך לך', הינו שתלך לך לעצמך, דהינו לעצם האמת שלף המשרש כד שרק זה נקרא אני

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ה

חושן משפט תקעו

בשהאדם כדבר על עצמו, וכן רק זה נקרא אתה או לך בשמורים עמו לנוכח, הינו שבכל הלכות בגשמייות וריחניות תלך רק לך לעצמך לעצם נקדת האמת המשרש בך ולא תסתפל על שום הסתות ופתויים של השקר המחשיד אנפי בריתא עד שקשה מאד לעמוד עליהם מי שאינו משתדל לחוס על עצמו לחפש תמיד האמת לאמתו לבל יטעה את עצמו. והוה לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, פי כמה מיני חשד ושקרים הנמשכים מארצך, דהינו מהעיר והמדינה שנתגדל בה, פי זה ידוע שהתקלפה קדמה לפרי ובכל ארץ ובכל מקום אף על פי שיש שם הרבה טוב אבל יש בכל מקום כמה מיני חשכות המחשיכים את האמת, דהינו מה שבכל ארץ רבם רודפים אחר האמת, ובפרט אחר הממון והכבוד וכו' כאלו זה הדרך נתן מסיני חס ושלום. וצריך להתרחק מזה ולצאת מארצך הנ"ל ותלך לך לעצמך לנקדת האמת שזה עקר עצמך פי אם תסתפל על האמת תבין היטב פי לא זה הדרך לבא לתכלית הנצחי לעולם הנא. וכן וממולדתך, דהינו שיצא מהרע והחשד שיש בו מצד ההולדה בחינת הן בעון חוללתי וכו'. וכמו שמבאר על פסוק הנה ואביהם וכו' (בבב"ן י"ד). וכן ומבית אביך שהוא משפחתו, כי יש כמה שמונים ושקרים שנדבק בו מצד משפחתו שמוחזקים עצמן למחסים גדולים וכאלו כל הכבוד

שדך להם וכיצא בזה שאר שמונים וכלבולים, ומכלם צוה לו ה' ותברך שיצא וילך מהם לך דיקא, דהינו לעצמך שהוא עצם נקדת האמת שהוא כל האדם פי"ל, ואז תבוא אל הארץ אשר ארצך שהוא ארץ ישראל ואעשה לגוי גדול זה שאומרים אליו אברהם שהוא שלמות התפלה ואמונה וכו' ונברכו וכו' שהוא בחינת נפיש וכו', פי לכל זה תזכה על ידי האמת וכו' ל:

ח וכל זה אי אפשר לברר בכתב רק פי אם התפץ באמת יבין פי כבר מבאר בדבריו ז"ל שבני אדם הם מונעים גדולים יותר מהיצר הרע, כמבאר שיחותיו הקדושות בזה, ענין שם. ולא מבעיא שיש מונעים רשעים או קלי עולם ולענים וכו' המונעים בדבריהם מן האמת אף גם יראי ה' יבולים לפעמים לבלבל את האדם בעצתם שאינה מוכה לפניו לפי דרכו ויש בזה כמה בחינות בלי שעור. על פי התפץ באמת צריך לזהר למשך עצמו תמיד לעצם נקדת האמת שלו כפי מה שהוא צריך באמת שזהו לך לך, 'לך' דיקא, דהינו לעצמך לעצם נקדת האמת השדך לך. וכמוכא בהמעשה של החכם והתם שאמר התם זה מעשה שלי וזה מעשה שלי וכמוכא מזה על פסוק וספרתם לכם, 'לכם' לעצמכם, ענין שם בדברינו (בהלכות ספירה תפלת בהלכות פסח הלכה טו). על פי באמת צריכין תפלה ושיחה הרבה ולדבר הדבור

באמת כנ"ל עד שזוכה תמיד למשך עצמו אל האמת לאמתו וזוכה לכל הנ"ל:

(מקאן ועד הסוף הם רק ראשי פרקים):

ט וזה בחינת "יעקב איש תם וכו'",
 בחינת אמת, כמו שכתוב "תתן אמת ליעקב", שעל ידי זה היה יכל לעמוד כנגד בחינת החשך הגדול של עשו וידע ציד בחינת פי ציד בפיו שהוא עקר השכח הסטרא אחרא, כמו שמבאר שם על פסוק בצדה תשים בחינת פי ציד בפיו וכו'. וכן כנגד לבן שנאמר בו, ותחלף את משפחתי עשרת מנים. שמתגבר בשקריו וערמוניותיו בכמה חלופים ושנויים לאין מספר וכו', כי עקר החשך הוא שקר שהוא מחשך עיני ברוחא ועל פן כתב אדוננו מורנו ורבענו ו"ל שעקר היצר הרע הוא שקר שהוא הרע הוא הממאה וכו', על פן עקר העצה הוא אמת לראות לדבר דבור אמת איד שהוא וכו' והאמת יאיר לו הפתחים וכו' עד שיוכל להתפלל וכו' שעל ידי זה מוציא פרנסתו וזוגו לו או לבניו והתלווים בו. וכל זה הוא ענין יעקב שהיה לו מלחמות גדולות עם לבן ועשו. כי יעקב עצם האמת - תתן אמת ליעקב, וחשכת השקר והרמאות של לבן ועשו סבבוהו מפל צד ויעקב בגדל אמתת המימותו עמד כנגדם עד שהוציא מעשו הבכורה והקרכה שהוא שפע הפרנסה ומלכן הוציא כל זוגו ועשירות גדול ושנים עשר שבטי יה הפל על ידי גדל האמת שעל ידי זה לא די שהם אינם

יכולים להתחשד עליו חס ושלום, אף גם האמת מאיר לו עד שמוציא מהם כל הטוב שהיה פבוש אצלם מכבר. וכל מה שמתגברים יותר ויותר להתחשד עליו חס ושלום, הוא מוציא מהם הטוב שכבוש בהם יותר ויותר על ידי שמתגבר ביותר להתחשד על עצמו אור האמת שהיה בחינת תשלומי כפל שמשלם הגגב כשנמצא וכו' ל. ואם חס ושלום מתגבר יותר וגו' שור ושה ומכחו או מכרו, צריך לשלם ולהחזיר הרבה יותר שהם ד' וה' כי כל מה שהשקר מתגבר יותר מוציאין מגונו על ידי האמת יותר ויותר וכו' ל. עד שזוכה יעקב להוציא מהם שנים עשר שבטי יה שהם בחינת שמים עשרה נסחאות התפלה והם כנגד שנים עשר מזלות, שנים עשר חדשים, שנים עשר גבולים של ארץ ישראל, שמים עשרה שעות היום ושמים עשרה שעות הלילה שכלם קיימים וחייתם על ידי נקדית האמת שהוא עקר קיום העולם, כמו שכתוב: "בראשית ברא אלקים את". סופי תבות אמת, פמובא, כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. וצריכין שיאיר האמת בכל תדש ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה משמים עשרה שעות היום והלילה, כי אף על פי שהאמת הוא אחד אבל מצד שני המקבלים יש שנויים רבים בענין האמת ואין האמת של האדם זה דומה לחברו וכן אין שעה דומה לחברתה. פי זה האדם צריך להתגבר על

דף תת

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקעה

ידי האמת בתורה ועבודה וזה צריך להרבות בצדקה להחזיקו וכו' וזה עוסק במצוה אחרת בנמילות חסד וכיצא. וכן באדם אחד יש חלוקים רבים בין יום לתברו ובין שעה לתברתה שבשעה זאת מתפלל ובשעה זאת לומד ובשעה זאת עושה משה ומתן ובשעה זאת אוכל או מדבר עם בני אדם וכיצא בזה שארי שנויים רבים לאין מספר. והעקר שכל שעה ושעה בכל מה שעובר עליו ובכל מה שעוסק יהיה הפל באמת לאמתו כפי אותה העת והשעה וכפי האדם. וכל זה אי אפשר לבאר, אך התפץ באמת ובין בעצמו, והפלה שאין שעה בעולם שלא יוכל להאיר לעצמו על ידי האמת אף אם החשך מסבב אותו כמו שמסבב פי אמת ה' לעולם. וזה שבפש דוד המלך עליו השלום: "הרריבני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום". 'כל היום' דיקא, כי בכל שעות היום מתחלתו עד סופו אני מקנה אליך שתדריבני באמתך ותלמדני כי בודאי יש אמת בכל שעות היום שאיר לי בכל שעה לצאת מהחשך לאור גדול:

י כי הגנב בא בהעלם ובהסתור בערמה ומרמה גדולה. ושרשו מהפעל דבר שהוא הגנב הגדול שבא על האדם בגנבה ובמרמה, כמו שכתוב: "יארב במסתור וכו'". וכמו שמבאר לעיל בהלכות הפקדמות. ושרש הפעל דבר והסתור אחרא הוא מתחלת הצמיצום

של חלל הפנוי שה' יתברך, כפיכחול, העלים והסתיר אור חכמתו בשביל הבחירה. וההעלמה וההסתרה הוא בחינת גנבה, כי באמת לאמתו יש שם ה' יתברך רק שהוא מעלים ומסתיר עצמו, כפיכחול, בשביל הנסיון והבחירה בבחינת אתה אל מסתתר, בחינת ואנכי הסתר אסתיר. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שאמר הקיסר: אל תקיכם גנב הוא, וכתו השיבה לו שהוא לטובה, כמו שמוכא שם המשל. ומשם שרש הגנב הגדול הנ"ל ומשם נמשכו כל הגנבים. ועל כן התקון על ידי האמת על ידי שיודעים שבכל מקום גסתר ה' יתברך אפלו בהחלל הפנוי בעצמו ואז אין חשך ואין צלמות להסתיר שם, כי גם חשך לא יחשיך ממך. וכתוב: כי אשב בחשך ה' אור לי:

יא וזה שאמרו רבותינו ז"ל לעגן הגנב שעשה עין של מטה פאלו אינו רואה ובשביל זה הגנב חמור מנוול. ולכאורה אינו מוכן, כי הלא בודאי גם הנוול אינו מאמין בהשגחתו יתברך כי אם היה מאמין שה' יתברך משגיח עליו בודאי לא היה גזול את חברו מיראת ה' יתברך. אך עקר החלוק שהגנב פא במרמה ובערמה כל כך עד שמטעה את עצמו. וכמו שאמר אדוננו מורנו ורבינו ז"ל שבשחזורין השקר שתי פעמים נעשה אצלו אמת וכו', ולא די שמטעה את עצמו עד שיכול להטעות גם אחרים

בגנבת ערמתו ולא די בזה עד שפכיכול
 יכול להמשיך הסתרה פזאת פאלו ה'
 יתברך מספים עמו בבחינת גנבא
 אמרתתא רחמנא קריא. כי ה' יתברך -
 הארץ נתן לבני אדם ונתן פח להבחירה
 כל כך שעקרה על ידי השקר כנ"ל עד
 שיש פח להשקר שהוא בחינת גנבה
 להעלים האמת גם למעלה, כביכול, כמו
 עשו שרצה להטעות את אביו עד
 שימשיך עליו את הברכות מלמעלה עד
 שיעקב הכרח לילך עמו במרמה גדולה
 עד שחטף הברכות ממנו. וגם אף על פי
 כן התגבר עשו ואמר, ברכני גם אני אבי.

עד שברכו, ועל חרףך תתרה, שעל ידי
 זה מתארך הגלות כל כך בידוע. וזה
 בחינת עשה עון של מפה וכו' עשה
 ממש וכו' וכנ"ל. אבל הבחירה ביד
 שפגנודו גם כן שהוא מסתרא דיעקב
 שפדואי יש לו פח יותר בשרוצה לחוס
 על עצמו ולהטות אל האמת יכול להאיר
 על עצמו אור האמת שהוא אור ה'
 יתברך ככל עת ובכל שעה וכנ"ל עד
 שיוציא מהם כל הטוב שהיה כבוש בהם
 בבחינת תשלומי כפל וד' וה' :

יב כי שור ושה בחינת יעקב ויוסף.
 והקשבים הפריד יעקב, בחינת
 שה פזורה ישראל, ואתנה צאני צאן
 מרעיתי וכו'. יוסף בכור שורו הדר לו
 בחינת הצדיק האמת שמאיר האמת
 בכנסת ישראל שנקראים על שם יעקב.
 וכשמתגבר הפעל דבר על עצם הנקדה

שיש בכל אחד מישראל מצד שהוא
 מרע ישראל ועוד יותר חס ושלום,
 בשרוצה להתגבר ולגנב ממנו נקדת
 הצדיק בחינת יוסף המשרש בו ורוצה
 לעקרו לגמרי בבחינת ומכחו או מכרו כי
 יש שטובחו לגמרי שמביאו לידי פריקת
 על לגמרי חס ושלום, שזה בחינת מביחה
 ושחיטה לגמרי. ויש שאינו מסיתו לפרק
 על לגמרי רק שמסיתו שכל עבודתו יהיה
 בשביל ממון שזה בחינת ומכרו שמזכר
 קדשותו בשביל ממון, אבל בכח הצדיקי
 אמת סוף כל סוף מתגברים כנגדו עד
 שמוציאים ממנו הטוב ככפלי כפלים
 בבחינת ד' וה' כי כל מה שמתגבר יותר
 בשקריו וגנבתו מוציאים ממנו הקדשה
 אחר כך יותר ויותר כנ"ל בבחינת עת
 אשר שלט וכו' :

יג ד' וה' בבחינת תחת הנחשת אביא
 וזה ותחת הפזול אביא כסף
 ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל
 וכו' (ישעיה ס), ואמרו רבותינו ז"ל, תחת
 רבי עקיבא וחבריו וכו' שהם יו"ד הרוני
 מלכות שהיה על ידי הפגם שפגמו
 במכירת יוסף שגנבו אותו, כמו שפתיב:
 כי גנב גנבתי וכו' וכמוכא שפרשה זאת
 המלשה כקר יתשלם תחת השור וכו' כרמוז
 על מכירת יוסף וכו' (ועין פיה לשינוי). כי זה
 הגנבה והרמאות הגדולה מהכל
 כשהפעל דבר גונב לב האדם עד
 שמכנים מחלקת על הצדיק האמת
 ומהפך האמת וכו', שזה בחינת מחלקת

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקנו

השכמים על יוסף שמונה עקר אריכת
הגלות וכו'. שכל התקון על ידי המשכת
אורו של משיח שהוא אור האמת כמו
שכתוב: "שלח אורך ואמתך וכו' ושלח
אלקים חסדו ואמתו":

ובכל שעה לפי בחינתו, ובפרט בענין
ההתחזקות וכו':

מו גם שור ושה מרמז על ציצית ותפלין,
כמוכא בהמעשה של שור ושה,
עין שם. הינו שלפעמים מתגבר הגנב כל

כך שהוא היצר הרע, שהוא הסמרא
אחרא, שהוא עקר הגנב והרמאי וכו' ^{ט"ו}
כ"ל עד שגונב חס ושלום גם בחינת
השור והשה ומכחו או מכרו שמפיל פגם
או מבטל לנגמרי אפלו מעקר קדושתו
שהוא ציצית ותפלין. והוא גם הוא צריך
להתגבר ולכלי לאיש עצמו עד שימצא
הגנב ויציא ממנו כקפלי כפלים בבחינת
משלומי ד' וד' וכו' וכ"ל:

כי ציצית ותפלין בחינת אור האמת.
ציצית תקון הבגדים לתקן השקר
הנאחו ביותר בהבגדים כנראה בחוש.
בגד בא"ת ב"ש שקר, כמוכא. תפלין אור
הפנים - מבקשי פניך יעקב, בחינת תתן
אמת ליעקב. ועקרב ביום. וכלילה שאו
תרעין דגן עדן סתימין פד ליליא פריש
גדפהא וכו' והחשך מתגבר ואז אין זמן
ציצית ותפלין, כי יש חשך בחינת שקר
שאי אפשר להגיע שם אור הציצית
והתפלין ואז אין תקנה כי אם על ידי
הדבור אמת בחינת תפלת ערבית שתתן
יעקב דיקא שהוא עצם האמת ביותר
מכל האבות, כי אברהם ויצחק תקנו
שחרית ומנחה שאז הם ממשיכין אור
ציצית ותפלין, אבל כשהגיעו לתקן
חשכת לילה ביותר לא היה בידם

יד וזה בחינת גר חנפה להאיר האמת
בעולם שהוא עקר האור לרחות
החשך שעל פני תהום שהוא בחינת יון,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה בחינת גר
ה' חופש כל חדרי כסו, שעל ידי האמת
שהוא גר ה' יכולין לחפש בכל חדרי בטון
לצאת מאפלת החשכות הבא בכל חדרי
בטון שהם כלל התאות והמדות רעות
וכו'. כי האמת מאיר בכל חדרי בטון
להאיר בכלם למצא עצה והתחזקות
לשוב מפלס לה' יתברך, כי אפלו
כשנזרמה להאדם שידע האמת רק
שהתאות מתגברים עליו גם זה שקר כי
נדמה לו שאין בכחו לעמוד כנגדם אבל
אם ימשך עצמו להאמת בודאי יהיה לו
כח ועצה להמלט מהם וכמו שכתוב
בהקדמה של ספר לקוטי מוהר"ן בדברי
השיר: וכל זה מחמת שטות שאין ידע
מכוח וכו'. אבל באמת לאמתו בודאי יש
לו כח וכו', כי אין הקדוש ברוך הוא
שולח על האדם נסיון וכו' שלא יהיה לו
כח לעמוד בו, כי אין הקדוש ברוך הוא
בא במרוניא עם ברייתו וכו'. ועוד יש
בזה הרבה לדבר, כי אי אפשר לבאר
אמתת האמת שצריך האדם בכל יום

חושן משפט

אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת. כי בתקף חשבת לילה צריכין לדבק את עצמו אל האמת ביותר וכנ"ל:

טו וזה בחינת גר חגבה, בחינת גרות המנוגדה שהם בחשבת לילה ועל כן היה תקף הנס על ידי גרות המנוגדה דיקא וזה עצם מעלת נוראות קדשת חגבה שממשיכין אור הנר דקדשה המאיר בלילה על ידי אור האמת שהוא עקר האור של כל האורות בחינת גר ה' נשמת אדם וכו', כי עקר הנס על ידי אור האמת שמכביל החשד והשקר אף אם מסבב כמו שמסבב:

יו וזה שלקח יעקב שתיים עשרה אבנים וישם מראשותיו ונסה על ידי זה אם תהיה מטתו שלמה, כמו שאמרו במדרש. כי האבנים מרמזין על אבני נגף שנגזלין בהם על ידי החשד והוא נסה בזה דיקא שעל ידי תקף האמת שלו יתבטלו כל המכשולות ויתהפכו האבנים ויתאחדו באבן אחד שהוא בחינת אמת, כי האמת הוא בלוי אחד, כמו שמבאר במקום אחר, כי אז תקן תפלת ערבית שיוכלו להתפלל באמת בתקף החשד שעל ידי זה רואין הפתחים וכו', ועל כן בלילה משקמים בחצות להתאבל על הרבן בית המקדש שנחרב על ידי עשו וישמעאל מתפללים אז, שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם וכו', שיתפתחו הפתחים דקדשה שיוכלו לכנס בהם לה' יתברך וכו':

להמשיך אור האמת שם. ועל כן יצא מהם עשו וישמעאל אשר פיהם דבר שאו וימינם ימין שקר, שהימין בחינת האמת שלהם הוא שקר וכו' והם התריכו את הבית המקדש מקום התורה והתפלה וכו'. אבל יעקב עצם האמת ביותר היה חזק בהאמת כל כך עד שהאיר האמת בתקף חשבת לילה בהתגברות החשד והשקר מאד מאד. ועל כן הוא דיקא תקן תפלת ערבית, בחינת ויפגע במקום וכו', כשברח מעשו הרשע והלך ללבו הארמי ששיניהם בחינת חשד עצום ונורא מאד וראה שהחשד סוכבהו בכל צד ומצדי צדדים, ואז דיקא התגבר על ידי עסק התורה שעסק הרבה בבית המדרש של שם ועבר, ותקן אז דיקא תפלת ערבית שעקר תקון התפלה הוא אמת להורות שבתקף האמת שלו יכול להאיר בעצם חשבת לילה, ועל כן היתה מטתו שלמה בבחינת בלוי זרע אמת הפך ישמעאל ועשו שהם זרע שקר. וזה בחינת אמת ויצוי שחרית ואמת ואמונה ערבית, שאומרים אחר שלש פרשיות של קריאת שמע שהם פרשיות של תפלין וציצית שעל ידם מאיר האמת. כי גם בלילה בתקף החשד שאין שם יציאת ותפלין ממש אף על פי כן מאיר האמת שלהם על ידי הדבור על ידי שקודרין אלו השלש פרשיות קדם התפלה. וכן קורין אותם קדם השנה ומתפללין והוא מטתו שלמה וכו' וכנ"ל. ועל כן אומרים בלילה, בידך

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ה

חושן משפט תקעט

[שקד לעיל]

יט וזח: "חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה". שה

בחינת עשירות - ועשתרות צאנך שהיא שרש הנפשות שבשכיל זה התנוע יעקב להוציא העשירות מלכך על ידי הצאן פרי להחיות הנפשות משרשם וכו'. ושור הוא בחינת עבודת הצדיק, בחינת יוסף בכור שורו וכו' בחינת פשור למשאו בעבודתו ותברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לעולם ישים אדם עצמו פשור לעל. בחינת רוב תבואות בכח שור, ומשם כל שרש העשירות עם הנפשות, כי הכל משרש ומקבל חיות מעבודת הצדיק שזה שרש הכל. ועל כן כאשר ילדה רחל את יוסף בחינת צדיק הדור, בחינת בכור שורו, אז אמר יעקב, וקתי אעשה גם אנכי לביתי שעתה אני צריך להמשיך עשירות לביתי לכל הנפשות בית יעקב כי כל עשירותם נמשך מבחינת יוסף הצדיק בבחינת יוסף הוא השליט הוא המשביר, בחינת ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו, כי מהצדיק בחינת יוסף כל העשירות שהוא שרש הנפשות. וכן היה שאחר כך הוציא עשירות מפלג על ידי הצאן מבית לכן הארמי. והסמרא אחרא בחינת הגגב והרמאי פשרוצים להתגבר ביותר בגגבתם וערמתם עד שרוצים לגגב בחינת העשירות שהוא שרש נפשות ישראל, שהוא בחינת שה כנ"ל. ולפעמים מתגברים עוד יותר שרוצים לגגב ולפעם

יח וזה בחינת פתרון הלומות שפטר יוסף שקורין פרשיות אלו בהנפה. כי החלום בא בשנה בחשכת לילה שאז התגברות השקר ועל כן אין חלום בלא דברים בטלים. אבל יוסף דע לגלות גם האמת שיש שם ולבררו מהשקר שזהו בחינת פתרון חלום פרעה שלא דע שום אחד מהם לפתרו, כי ראה ששבע פרות הרעות בלעו שבע פרות טובות והבריאות באלה עד כי לא נודע כי באו אל קרבנה, כי השקר בחינת שבע תועבות בלב, ואחיותו משמאל מבחינת פני השור משמאל והעקר מסמרא הנקבא שבשמאל שהוא בחינת פרה, בחינת כי כפרה סרה סרה ישראל. והתפלא פרעה מאד איד התגברו שבע פרות הרעות כל כך על שבע פרות הטובות שהם בחינת אמת, בחינת חצבה עמדיה שבעה, בחינת קיום העולם שנברא בשבעת ימי בראשית ולא היה שום אדם יודע לפתור כי אם יוסף שקבל עצם האמת מיעקב והוא בחינת בכור שורו שידע לכלל שמאל בזמין ולגלות האמת מתקף השקר החופה עליו עד שנבלע האמת ממש, אף על פי כן האמת קים לעולם והצדיק בחינת יוסף מגלהו שעל ידי זה פתר חלום פרעה שעל ידי זה עלה לגדלה והציל את כל ישראל ופרנסם וכו'. ונצא מן הגלות על ידו, כי יוסף הוא בחינת משיח בן יוסף וכו'. (הסבת חמש נרות והסבת שתי נרות)

תחת הנחשת אביא זהב ותחת הכרזל כסף ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל, ונמצא שחושב שם ד' דברים זהב וכסף ונחשת וברזל שהם כלל הגנוזין שבלולים בד' בידוע (בחינת חסד וגבורה הפארת והלכות) שהם כל בחינות ד' הנ"ל, כי הכל יהיו מברחים להחזיר בבחינת ארבע צאן תחת השם שהוא בחינת עשירות דקדושה שהוא שרש נפשות ישראל. ואם התגברו עוד יותר עד שנגע פגם הגגבה בנקדת הצדיק בעצמו שהוא תכלית שרש העליון של ישראל שהוא בחינת גגבת השור, בחינת יוסף במביתה ומביתה, אז יהיו מברחים להוציא מקרבם עוד יותר בבחינת חמושה בקר תחת השור כי הצדיק הוא בחינת יסוד החמשי, כי הוא בחינת קצו של יוד (בחינת עמק העליון שרש היעוט שהם בחינת ד' וכו') וזה כרמזו בדברי רבותינו ז"ל שאמרו: אוי להם וכו' כי תחת הנחשת אביא זהב וכו' תחת רבי עקיבא וחבריו וכו', הינו כי אלו הארבע בחינות זהב וכסף וכו' לא יספיק להם עד שיצטרכו להוציא כל עצמות חייתם מפיגם וקרבם פי ה' פולל הכל, פי העולם נברא בה', בחינת ה' דאברהם, בחינת הא לכס זרע, הינו איד שנמצא בהם עוד איזה חיות איזה ניצוץ ונפש מהקדושה הכל יצטרכו להחזיר בבחינת חמושה בקר תחת השור שהוא הצדיק שהוא כשור למשאו וכו' שממנו הכל וכו' וכו' ל:

גם כח הצדיק בעצמו שהוא שרש הכל שהוא בחינת שור, בחינת יוסף הצדיק וזה בכמה בחינות או שמרחיקין ממנו או שרוצים להפיל חס ושלום את הצדיק בעצמו. כמו שהיה כבר כמה פעמים, רחמנא לצלן מעתה, או שרוצים לטבח או למכור את הצדיק בבחינת יען מכרם בכסף צדיק ואביון וכו', שזהו בחינת עשרה הרוגי מלכות וכל הקדושים שמתבחו ומכרום לעבדים, אבל כל מה שמתגברים בגנותם וערמתם עד השרש חס ושלום, במביתה ומביתה בבחינת האמרים ערו ערו עד היסוד בה, פי אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל וכו'. אבל אמת ה' לעולם פי לא יועיל להם, פי גדולי מברחי הצדיקים עומדים בנגדם תמיד ומגלים ומאירים אמתת האמת בעולם בשכל אמת כזה עד שלא די שיתגלה ערמתם ושקריתם עד אשר ימצא הנגב אף גם יציאו מהם כפל כנ"ל, ואם מתגברים יותר יוציאו מהם יותר ויותר בחינת ד' וה' ארבע צאן תחת השם. כי העשירות שרש כלליות הגפשות כלול מד'. בחינת ד' דגלים שהם ד' מחנות השכינה - ד' הגלי הכפא, בחינת ד' אותיות השם שהוא בחינת מעמים נקודות תנים אותיות בחינת חיות הד' עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה בחינת ד' יסודות וכו' כמובא. ועל פן לעתיד כשהעכו"ם יכרוזו להחזיר העשירות לישראל נאמר:

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקפא

וזה שאמרו רבותינו ז"ל: שור שבטלו ממלאכתו צריך לשלם ה'. שה שלא בטלו ממלאכתו משלם ד'. פי עקר מלאכת מעשה בראשית, דהיינו כל קיום של כל העולם שברא ה' והברך שנקרא בשם מלאכה, כמו שכתוב: ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה הוא על ידי הצדיק שהוא בחינת יום השביעי, בחינת אנת שבת דכלהו יומא, פי כל מלאכת מעשה בראשית נברא ומתקיים על ידי הצדיק שהוא בחינת שבת. והגב הרמאי הנ"ל רצה לבטלו ממלאכתו על פן צריך לשלם יותר בחינת חמשה כנגד ה' הנ"ל שהוא בחינת ה' דהששי בחינת חמשה חמשי תורה שהצדיק כלול מהם שהוא קיום כל העולמות:

כ וזה בחינת מה שאמרו שם: שה שגשאו על פתפו משלם רק ד' שור שהולך ברגליו משלם ה'. פי השוה שהוא בחינת עשירות צריך לשא אותו על פתפו, פי העשירות אפלו בשגונבים אותו והוא אצלם עדון צריכין בו כמה יגיעות לשאת על פתפות על מרדות יגיעות המלאכות והעסקים שבפעשירות. אבל גנבת בחינת השור שהוא בחינת קדשת הצדיק כל זמן שהוא אצלם אין צריכין להתניע ולנשאאות אותו כלל, פי, אדרבא, כל השפע והחיות אצלם בנקל על דו, בבחינת: ויברך ה' אותך לרגלי. וכמו שכתוב: ויברך ה' את המוצרי בגלל יוסף. ועל פן אחר כך בשהוא צריך

להחזיר צריך להחזיר יותר בחינת חמשה בקר תחת השור אשר באמת לא יספיק להם כל הונם ורכושם וכל עצמות חיותם וכל אשר להם לסלק אלו בחינות החמשה בקר תחת השור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אוי להם תחת רבי עקיבא וחבריו וכו'. פי רבי עקיבא וחבריו הם מכפרים על מכירת יוסף, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ואו יחזור העון עליהם פי מה היה להם בזה שבאו ברשעת רמאות פאלה פאלו הם מקנאים על מכירת יוסף ואמרו, כתוב בתורתכם, וגונב איש וכו', ומה להם בזה. רק באמת רצו רק לנקם בישראל ולשפד דם צדיקים נוראים פאלו בחנם, פי להם לא עשו שום דבר ובאמת ישראל קבלו את שלחם על ידי זה פי בודאי כבר היה להם פפרה ומחילה גמורה על ידי הריגת קדושים פאלו עם עוד כמה אלפים ורקבות רבבות קדושים שנהרגו על דם. אבל אוי להם להתוהגים בחנם, פי העון ששוב עליהם, בבחינת תנה עון על עונם. ואו יצטרכו לשלם הכל שלא יספיק להם לעולם. וכנ"ל:

כא ונחזור לענין הגנבה. וזה: כל פנות שאמה פונה לא יהיו אלא דרך ימין (יזא סו"ה), שהוא האמת שהוא בלא ימינה וכמו שבמבאר לעיל באות ו' על פסוק אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאלה ואו זה נקרא ימין כמו שאמרו במדרש, מן כל אתר אגא משמאל לה הוא גברא וכו' וכנ"ל. ועל פן נזכר זה

פ"ה

הוצאת ספרים

המאמר רבותינו ז"ל כל פנות לעגנו נר חגבה והפוסקים חלקו בזה בפרושו. אבל הכלל הוא שיפנה תמיד אל האמת לאמתו אידך שהוא וזה אי אפשר לבאר רק לכל חד בפום מה דמשער בלבה פפי האדם וכפי השעה וכפי המקום וכנ"ל. וזה בחינת ודבר אמת בלבבו. וכפי פרוש רש"י שם שהאמת שבלבבו הוא מדבר בפיו, הינו שהעקר בפום מה דמשער בלבה האמת באותה השעה ודבר בפיו, פי לב ישראל בווער וחו"שק תמיד לה' ותברך ובלבבו מבין האמת תמיד וצריך לדבר בפיו כפי האמת שבלבו. ואז בודאי יאיר לו ה' ותברך למצא הפתחים לצאת משם וכו' וכנ"ל:

מ"שם וכו' וכנ"ל:

כ"ב ועל פן תפלת ערבית שתקן יעקב האורות בחינת אמת, הינו שרוצים למטאות ולקלקל חס ושלום, גם את האמת בעצמו, כי הם אומרים להפך שפך היא האמת כפי דעתו. והגם היה על ידי שמן של הפתח הגדול וכו' שהוא האמת לאמתו של הצדיק, שהוא בחינת אבן טוב שמאיר האמת בלב כל אחד ואחד וכו' עד שיראה הפתחים פי' ששם פתחים רבים מאוד בחינת פותחין לו. ויש חלוקים רבים בין כל אחד וכו' שמבאר שם שיש שירידה של זה היא עליה לזה נמצא שאין ראיה מאחד לחברו וכו'. על פן העקר שישים לבו תמיד בכל שעה לנקדת האמת לאמתו בפום מה דמשער בלבה ולראות ולהוציא האמת בפיו. על

מבואר
הוצאת ספרים

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ה

חושן משפט תקפו

בענין תפלת ערבית שישאל אותו תלמיד שהוא רבי שמעון בר יוחאי עד שנפסקה ההלכה שתפלת ערבית רשות או נתוספו כמה ספסלים של תלמידים בבית המדרש, פמבאר שם בברכות. פי על ידי בחינת תפלת ערבית רשות שתקן יעקב שהוא עצם האמת שמאיר בתקף החשד לכל אדם כפי מה שהוא באותו השעה על ידי זה הכל יכולין להתקרב לה' יתברך ולהתורה, כי אין חשד שיחשיד להם פי הוא מאיר להם על ידי עצם אמתתו עד שמקרב כלם לה' יתברך ועל פן נתוספו אז כמה וכמה תלמידים וכנ"ל:

המלאך, בבחינת וישיר אל מלאך ויכל לו. פי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל. וזה בחינת השמר מפניו אל תמור בו, ודרשו רבותינו ז"ל לשון תמורה, פי שם צריכין לשמר עצמו מאד מאד שלא להמיר ולהחליף חס ושלום, השקר באמת, פי הפעותים רבים לאין מספר, פי משם אחיות עין הדעת טוב ורע בחינת להט החרב המתהפכת, המתהפכת לכמה גונין ושנויים. אבל על ידי עצם האמת של הצדיק האמת בחינת יעקב בחינת אבן טוב יכולין לעמוד כנגד פלם ולראות הפתחים בכל מקום שהוא ולהתקרב לה' יתברך:

כג וזה שהשיב יעקב לעשו: יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אהנהלה לאפי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הולדים וכו'. פי אי אפשר לדחק את השעה וכו' (זה צריך לראו ע"ד):

כד וזה: "למה זה תשאל לשמי", פי שמותינו משתנים לפי השליחות שמושתלחין לזה העולם, שהכל בשביל הבחירה שצריך יעקב בחינת אמת לעמוד עם האמת שלו כנגד כל הנסיונות והמבוכות שיכולין לבא על ידי המלאך שמשם שרש היצר הרע פי היה שרו של עשו וכו', ועל פן אי אפשר לידע שמו כבורר. אך איד שהוא נקרא ונשתלח צריכין לפנות ולהתקרב לה' יתברך על ידי האמת ולעמוד נגד כל הפעותים וכו' הבאים על ידי

כה פי צריכין לדבק את עצמו כל כך אל האמת לדבר הדבור באמת גדול עד שיראה הפתחים ויתפלל בשלמות פראוי, עד שיכניס כל כחו בדבורי התפלה ויחדש כחו וחייתו שם, כמו שמבאר בתחלת התורה הנ"ל (וכמו שמבאר במקום אחר (בשמות ר"ג סימן טו) שבשפתמליון בכנה פאמת נמשכין וכו' כיון מפילא כל בחות לתוך התפלה (וכו') פי כל פה מעשה בראשית שהוא חיות, הכל נמשך רק על ידי התפלה, כמו שמבאר שם. והעקר שבכל עת ושעה בכל מה שעובר עליו ודבק את עצמו רק אל האמת ויתפלל וישיח לבו לפני ה' יתברך בדבורי אמת לאמתו וכמבאר לעיל מזה. פי פה מעשה בראשית הוא בחינת עשרים ושמונה עתים ארבע עשרה לטובה וארבע עשרה

16

להפך שבהם כלולים כל עתות האדם כל מה שעובר עליו שעל זה התפלל דוד בדרך עתתי וכו'. וכמו שכתוב: והעתים אשר עברו עליו. ועקר תקונם להציל מכל רע בגשמיית ורוחניות ולהפך כל העתים הרעות חס ושלום, למזכה, הוא רק על ידי האמת שהוא תקון התפלה להפך כל העתים לכחינת עת רצון, בחינת תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון, בחינת ואני תפילתי לך ה' עת רצון. והעקר שבכל עת כפי מה שהוא יסתכל על האמת ולא יטעה את עצמו כי באמת אין עת וזמן שלא יוכל אז לצאת מהחשך על ידי האמת וכו'. וזה בחינת החלום פרעה שפטר יוסף שהם שבע פרות טובות ושבע רעות שבע שבלים טובים ושבע רעים וכלם עולים עשרים ושמונה ארבע עשרה טובים וארבע עשרה רעים בחינת עשרים ושמונה עתים הנ"ל שבהם כל השנויים הרבים ועקר הרע והטוב שבהם הוא השקר והאמת החשך והאור וכו'. ועל כן ראה כל זה על ידי פרות ושבלים, כי על ידי תפלה זוכה לזווגו שהוא בחינת פרות שהם בעלי חיים בחינת כן פרת יוסף והשבלים הם תבואה בחינת פרנסה שמקבלים על ידי התפלה. וראה פרעה שבע פרות טובות מאד שזמנשכו מהתפלה הראויה שהיא בחינת שבע ביום הללתי. אבל ראה לעמת זה שבע פרות עולות אחריתן דלות ורעות תאר

מאד לא ראיתי פתנה וכו' ותכלענה הפרות הרעות וכו' ולא נודע כי באו אל קרבנה. כי השקר מתגבר ומחשיך כל כך עד שאין רואין האמת כלל באלו לא היה בעולם כי פגם הזיוגין חס ושלום, מתגבר כל כך באלו אין שום קדשה אמיתית חס ושלום, בעסק הזיוגים אשר באמת כל הקדשות וכל היחודים תלויים בזה בידעו, בפרט בזרה הקדוש ובכתבי האר"י ז"ל. וכן ראה שבע שבלים מלאות וטובות בחינת פרנסה ושביעה שמש שמרויחין עשירות וממון הרבה ובתוך כך והנה שבע שבלים אחרות צומחות אחריהם צנומות דקות וכו' ותכלענה וכו', דהיינו שכל מה שמרויח ומתעשר נבלע בקרב הרע עד אשר לא נודע כי באו אל קרבנה באלו לא הרויח מעולם וזה בכמה בחינות או שבתוך כך בא לו הפסד וגם מוציא הרבה עד שלא נודע הרוח כלל או שאפלו עדין מתעשר אבל מאתו לממון כל כך עד שעתה גרוע לו מבתחלה וכו' וגם כי הוא עושר שמור לבעליו לרעתו שאין זה עשירות כלל, אדרבא, מרבה נכסים מרבה דאגה וכל ימיו פעם ומכאובות ואובד עולמו על ידי זה וכו'. והתקון על ידי יוסף שהוא הצדיק האמתי שמאיר האמת בכל אחד מישראל בכל עת ושעה, כי יעקב עצם האמת כנ"ל והוא מאיר האמת בכל שמים עשרה נסחאות התפלה שהם בחינת שנים עשר שכמי יה שהם פניו

לקוטי הלכות

הלכות גנבה ה

חושן משפט תקפה

כלו זרע אמת ולא די בזה כי אם יספ
ה' לי בן אחר, זה בחינת ופתח התבה
בצדה תשים שיזכה לעשות פתח גם
לאחרים להוציאם מהחשך שנחשב כאלו
ילדו וכו':

וזה בחינת גר הנגפה מוסף והולך.
בחינת יוסף שצריך להוסיף האור
בכל יום ויום על די גדולי צדיקי האמת
בבחינת וארח צדיקים כאור נגה הולך
ואור עד נכון היום, שזהו בחינת אורו של
משיח, בחינת ערכתי גר למשיחי, אשר
בשם קדשך נשבעת לו שלא יכבה גרו
לעולם ועד פי קושטא קאי ושפת אמת
תכון לעד. וזה בחינת מה שברך יעקב
את יוסף, ברכת אביך גברו על ברכת
הורי עד תאנת גבעות עולם. ופרש רש"י
שברכותיו היו בלי מצרים וגבול, כמו
שכתוב: ופרצת ימה וקדמה וכו'. הינו
שגדל האמת של יעקב מאיר מקצה ועד
קצה בלי מצרים כלל, כי בכל מקום אפלו
בחל אפלו באויר הפמא מאד, מאור
האמת שלו לצאת משם וכנ"ל וברכה
זאת מסר ליוסף, כי עקר המשכת האמת
לכל ישראל הוא על ידו וכנ"ל:

כו וזה שקורין בקרבנות השנים עשר
נשיאים בהנפה, כי הם כלליות
השנים עשר שבמים בחינת שמים עשרה
נסחאות התפלה שתקונם על די האמת
שהוא בחינת גר הנגפה, כי התקבנות הם
בחינת תפלה כמו שמבאר במקום אחר:

שעל ידי זה זוכים לזווגן בקדשה
ולפרנסתם בקדשה. אבל עקר המשכת
נקדת האמת שממשיך בחינת יעקב
לשנים עשר השבטים וכו' הוא על ידי
יוסף הצדיק כי בן זמנים הוא לו, וכן
הקדשה זה בחינת אמת שהוא אור
הפנים, שהוא בחינת וכן בחינת והדרת
פני וכן כי אמת בעתיקא תליא. ועל בן
מסר לו ביותר כל הברכות, כמו שכתוב:
בך יברך ישראל וכו'. וכמו שכתוב: מידי
אביר יעקב וכו' עד ברכת אביך גברו על
ברכת הורי תהינה לראש יוסף וכו' וכל
הברכות הם בחינת אמת, כמו שמבאר
במקום אחר על פסוק, אשר המתברך
בארץ וכו'. ועל בן התקון של חלום
פרעה הוא על ידי יוסף הצדיק שמאיר
האמת בכל אחד שיתגברו שבע שני
השבע על שבע שנות הרעב שיתגבר
הטוב על הרע על ידי האמת. וזהו:
וחמש את ארץ מצרים, בחינת בלי זון,
כמו שכתוב: וחמשים עלו בני ישראל. כי
עקר הכלי זון הוא התפלה, וכו'. וזהו
בחינת שלקח מעפר הארץ ונתן בתוכה.
עפר זה בחינת תפלה כמו שמבאר שם
בהתורה הנ"ל. וזה: והנה מן היאר עלות,
דהינו מן המים שהוא בחינת תפלה,
בחינת שכבי פמים לבך וכו':

כו ועל בן בשגולד יוסף אמרה רחל:
אסף אלקים את חרפתי,
בחינת בטול כל החרפות שהם בחינת
כל מיני חשך על ידי יוסף שהוא בחינת

כח וזה "ונמליהם נשאים נבאת וצרי ולט וכו". ופרש רש"י: להודיע מתן שכרן של צדיקים כי נשאו ריחות טובות. כי יוסף בחינת משיח שפלו מכל התפלות שהם בחינת ריח טוב בחינת מורח ודאין וכי':

כט ועל פן יצא יעקב לחוץ לארץ ומצא שם דיקא וזוגו בקדשה גדולה, כי יעקב היה חזק בהאמת כל כך עד שאפלו בחוץ לארץ בבחינת תקף החשד היה מאיר לו האמת בבחינת ויזרח לו השמש, שהוא בחינת אמת, לוי דיקא, שעל ידי זה מצא וזוגו בחוץ לארץ ועשירות ופרנסה גדולה עד שהעמיד שנים עשר שבטיו יה שהם בחינת גסחאות התפלה, כי כל זה זוכין על ידי עצם האמת שמאיר בתקף החשד וכי'. וזה, ועשה לו פנת פסים. ודרשו רבותינו ו"ל, פס ים, כי יעקב האיר על ידי יוסף האמת לכל השנים עשר שבטים שהם בחינת שמים עשרה גסחאות התפלה שהוא בחינת קריעת ים סוף לשנים עשר גזרים, כמו שמבאר שם:

ל וזה שפרש רש"י: ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב שלחני וכי' כי נולד שמו של עשו, כמו שכתוב: "והיה בית יעקב אש וכי". אש בלא להכה אינו שולט וכי'. וזה בחינת אור ולהכה של גר דקדשה בחינת גרות המגורה וגר הנכה שהם בחינת אור האמת שעקר התלהבות האמת להאיר

בעולם הוא על ידי בחינת יוסף, כי יעקב עצם שרש האש של הדבור האמת, שהוא בחינת דברי ה', שהם בחינת הלא כה דברי פאש. ויוסף בחינת להכה להאיר האמת בעולם וכי' בחינת בהעלתך את הנרות שתהא שלהבת עולה מאליה. וזה על ידי מול פני המגורה בחינת עצם האמת שהוא בחינת אור הפנים יאירו שבעת הנרות שהם בחינת כל הכתות שבוישראל שיש בהם כמה שגויים שפלם צריכין לבנו דעתם לפני המגורה וכי', שהוא בחינת יעקב עצם האמת וכי':

לא וזה "שלחו מכם אהר ויסק את אחיכם וכי' ויבחנו דבריכם האמת אתכם", כי כל זמן שאין מחקבצים שנים עשר השבטים יחד אין מברר האמת וכי' (וכן מרשו ענין זה בפליאה מובא בלקוט הראובני על פסוק זה, ענין שם) ועל פן עתה כל אריכת הגלות בעונותינו הרבים הוא על ידי הסתרת עצם האמת, כמו שכתוב: ותשלך אמת ארצה. והאמת געשה עדרים עדרים, וכל אחד אומר שאצלו האמת, ובאמת יש אצל כל אחד מישראל איזה נקדה של אמת, כי כלם מזרע יעקב שהוא עצם האמת וכל ישראל נקראים: בלו זרע אמת, אבל אף על פי כן מחמת תאוות עולם הזה וטורדותיו, בפרט תאוות המושגל שהוא פגם הוויגין ותאוות כמון שהוא פגם הפרנסה על ידי זה השקר, שהוא החשד

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ה

חושן משפט תקפו

מסבב מאד מאד את האמת. ועל ידי זה אריכת הגלות בעונותינו הרבים, כי אי אפשר שיהיה האמת בשלמות כי אם בשיתקבצו כל ישראל יחד לבחינת יוסף שהוא בחינת הצדיק האמת וכנ"ל, ועל פן עתה עקר התקון והתקנה הוא על ידי המתקרים לנקדת האמת וכי:

לב וזה שפרש רש"י על פסוק, וישב יעקב. והוא מהמדרש: הפחמי תמה אנה יכנס כל הפשתן הזה, היה פקח אחד השיב לו, ניצוץ אחד יוצא ממופת שלף ששורף את כלו. כך יעקב ראה כל האלופים הכתובים למעלה תמה ואמר, מי יוכל לכבש את כלן? מה פתיב למטה, אלה תולדות יעקב יוסף, דבתיב, והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ניצוץ יוצא מיוסף שמכלה ושורף את כלם. הינו כי אלופי עשו הם כלם בחינת שקר שמושם כל מלכותם והתנשאותם כמו שכתוב: פרני והצילני כו' מיד בני גבר אשר פיהם דבר שאו וימינם ימין שקר. ובעונותינו הרבים כחמת המחלקת ושנאת הנם שבא על ידי התגברות השקר של העכו"ם והסתרא אחרא שנתערב בישראל על ידי זה אריכת הגלות כנ"ל שהשקר בחינת מלכות עשו שולט על ישראל בחינת אמת וזה על ידי בחינת אלופי עשו רב רבי עשו, בחינת יש לי רב, בחינת הרב דקלפה שהתנבר ונתרבה מאד בעונותינו הרבים. וכמו שמבאר בהתורה "ראיתי

מנורת זהב" בסימן ח'. ועל פן באמת פתיב, ה' במשפט יבוא עם זקני עמו ושריו וכו'. מה לכם תדקאו עמי ופני עניים תתחנו. וכן ביהוקאל וזכריה, הוי רועי אליל וכו', ועל פן יעקב בחינת עצם האמת תמה איך אפשר להאיר האמת בעולם, כי אלופי עשו רב רבי עשו הנ"ל הם רבים מאד מאד וגוטלין לעצמן כל הממושלה בשקריהם הרבים והעצומים מאד עד אשר קשה מאד לעמוד על האמת. השיב הפקח, ניצוץ אחד יוצא ממופת שלף וכו', כי יש בחינת יוסף שיכול להלהיב אור האמת בעולם שישורף לכל השקרים שלהם, כי קושמא קאי, כי על ידי ניצוץ אחד של אור תורתו האמתית של הצדיק האמת שמתנוצץ ומאיר בלב איש הישראלי המטה דעתו ולבבו אל האמת לאמתו הוא שורף ומכלה כל השקרים וההמעות וכי של בחינת אלופי עשו רב רבי עשו, כי שפת אמת תפון לעד וכו'. ועל פן הביא המשל הפשתני שנכנס עם הרבה פשתן רבון על בחינת קון שהביא מפסלת שהוא פשתן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שהוא בחינת הקץ כל בשר וכו' שמושם אחיות המנהיגים של שקר החולקים על הצדיק שהוא נקדת האמת, שהוא בחינת מחלקת קרה ודתן ואבירם על משה רבנו שמושם כל המחלקת שבועלם, כמובא שנמשך הכל ממחלקת הראשון שבועלם שהוא מחלקת קון על הכל וכו'. וכמובא

חושן משפט

כי אף על פי כן ניצוץ אחד וכו', דהנינו על ידי יוסף הצדיק שהוא יודע לפתור ולתקן בחינת חלום פרעה על ידו יתקן הכל וסוף כל סוף יתגלה האמת וכו"ל:

לד וזה: "ויגש אליו יהודה ויאמר וכו'".

נגישת והתקרבות יהודה אל

יוסף הצדיק זה בחינת מה שפגישין

ומקרבין ישראל את עצמן כל אחד ואחד

עם תפלתו לצדיק הדור שהוא בחינת

יוסף. כי יהודה הוא בחינת כלל ישראל

שנקראו יהודים על שם יהודה וכל

חייהם הוא התפלה כנ"ל. וכל אחד

צריך להגיש עצמו עם תפלתו שהיא

חינתו להצדיק. והתפלה היא גם כן

בחינת יהודה בחינת הפעם אודה את

ה', הינו שיהודה, שהוא בחינת קנשת

וחיית איש הישראלי, שהיא התפלה

נגשת ומתקרבת להצדיק בחינת יוסף

בבחינת ויגש אליו יהודה, כי צריכין

להביא כל התפלות להצדיק, כמו

שמבאר שם בתורה הנ"ל. והצדיק מתקן

וימעלה כל התפלות כל אחת למקומה

ולשכמה ולשער שלה וכו'. ועקר התקון

על ידי האמת שהוא אור ה' יתברך

דף קכ"ג.

שעל ידי זה רואין הפתחים שבתוך

המבואה לצאת משם וכו'. וכל זה הפח

מקבלין מהצדיק שהוא בחינת אבן טוב

עצם האמת שמאיר האמת בכל ישראל

שהאמת שלהם בבחינת חלון נגדו (ובמבאר

מזה הרבה מאד בכתבי הארי"ז ל' בספר

הגלגולים, ענין שם. על כן הביא המשל

משפתני בחינת מחלוקת קונו וכו' כנ"ל

שמשם כל המחלוקת שמתגבר על ידי

בחינת אלופי עשו וכו' כנ"ל עד שיעקב

תמה איד אפטר וכו'. אבל הפסוק השיב

לו שעל ידי ניצוץ אחד וכו' וכו"ל:

לג וכל זה הוא בחינת חלום פרעה הנ"ל

שכלל החלום הוא שהרע שהוא

השקר בחינת השך בחינת שבע פרות

הרעות ושבע שבלים הרעות התגברו כל

כך על הטוב עד אשר ותבלענה וכו'

ותבאנה אל קרננה ולא נודע כי באו אל

קרננה וכו'. וכל זה מרמז על אריכות

הגלות שאלופי עשו ממש שהם העכו"ם

וכן המנהיגים של שקר מתגברים כל כך

עד שכמעט נבלע הטוב והאמת ולא

נודע כי באו אל קרננה וכמו שאיתא

בתקונים תקון כ' על פסוק זה וזה לשונו,

וי לישראל פד אתבלע בערב רב דעליהו

אתמר ולא נודע כי באו אל קרננה

ומראיהו רע פאשר וכו' עד היו שריה

לראש אנון ערב רב עלה אתמר, שרדי

סורדים וחקרי גנבים כלו אוהב שחד וכו'.

נמצא שקורא השרים והמנהיגים של

שקר בשם גנבים, כי הם עקר הגנבים

הגוברים דעת ההמון עם עד שאי אפשר

לעמד עליהו בבחינת ולא נודע כי באו

אל קרננה. ועקב אבינו פשרה זאת

ברוח קדשו מה שיהיה באחרית הימים

האלה תמה כנ"ל. אבל הפסוק השיב לו

לקוטי הלכות

הלכות גגבה ה

חושן משפט תקפט

איש פֿשר פֿונֿה ערף ואינו מסתפל על המחשבות רעות של הסטרא אחרא כלל. ואזי כל הפתחים שיש שם הם סגורים מאחר שאינו רוצה לזכור בהם לזמא עצמו חס ושלום, אבל תכף פֿשמתחיל להמשך אחריהם וזא לזמא חס ושלום, אזי תכף פֿותחין לו הפותחים שיש שם וזי שאינו חס על עצמו למהר להקלט משם אז נופל ונכנס מפתח לפתח ומפתח לפתח עד שנתעה ונתרחק מהדרך הטוב מאד כל אחד כפי רחוקו כפי מה שזממשך אחריהם חס ושלום, כי גם אחר כך פֿשמתחיל להמשך אחריהם חס ושלום עדן יש לו בחירה למהר להקלט על גפשו, וכל ענין זה הכל הוא פֿהמחשבות שפאדם כמו שכל אחד יכול להבין בגפשו שפֿשמתחיל לתעות במחשבתו חס ושלום, הוא הולך ממחשבה למחשבה ומרעיון לרעיון עד שבשעה קלה הוא מנח במקום שזמנח הרחק מאד מהקדשה רחמנא לצלן, וכל זה הוא בחינת הפתחים שפסטרא אחרא שנתגלו ונתפתחו לו על ידי שזממשך אחריהם ועקר התגברותם ביותר הוא בשעת התפלה פֿנ"ל. וכמו שרואה כל אחד בעצמו שכל הבלבולים והמחשבות רעות באין ביותר בשעת התפלה (וכמו שזמבאר בתורה 'משורא' בסיון ל). ועקר העצה לצאת מהם הוא על ידי דבור האמת שמאיר לו בכח הצדיק לראות הפתחים שיש שם שעל ידם נתעה לשם שזמנח

זוה: "ויגש אליו יהודה", בחינת התקרבות והתקשרות התפלה להצדיק האמת הנ"ל. ויאמר אליו בי אדני ודבר נא עבדך דבר באזני אדני. ופרש רש"י: ויגשו דברי באזניך, הינו שתקבל דברי תפילתי ותתקן ותעלה אותה פֿראוי ואל יחר אפך בעבדך אם תפילתי אינה פֿראוי אף על פי כן אל יחר אפך על זה, רק מאיר כי בכח האמת שלך ללמדני איד לתקן תפילתי ולהתפלל פֿראוי. כי כח האמת האמתי שלך יש לו כח להאיר בתקופה עצם רבוי החשך שלי להראות לי כל הפתחים שבהסטרא אחרא ולצאת משם. וזה כי כמוך כפרעה. פֿרעה הוא בחינת הסטרא אחרא שנקרא פֿרעה על שם רבוי הפתחים שזמפריע ומגלה לכל הבא לזמא רחמנא לצלן, בבחינת הבא לזמא פֿותחין לו, כי הסטרא אחרא והקלפות פֿותחים ומגלן לו פֿתחים שהיו סגורים תחלה. והעקר הוא במחשבה שפאדם וכל אדם יכול להבין זאת, כי האדם נברא רק בשביל נסיון ובחירה ועקר הבחירה והנסיון הוא במחשבה שהאדם צריך לחשב רק בחירה ועבודה ויראת שמים. אך תכף פֿשרוצין לחשב בזה עומדים פֿנגדו מחשבות של הסטרא אחרא שרוצים למשכו לשם חס ושלום, כי עקר היצר הרע והיצר טוב הם המחשבות שבלב, כמו שזמבאר בהתורה לשמש שם אהל בהם (סיון טז). ומי שהוא

חושן משפט

גולה (סימן סט) והיא בחינת מלכות, בחינת אמונה שמשם יוצאין כל הנפשות ובשכיל זה צריך להמשיך בחינת אמונה אל העשירות, כמו שאמרו (שבת לא), נשאת ונתת באמונה. כי עקר העשירות, שהוא שרש הנפש, הוא בבחינת מלכות אמונה כנ"ל וכשזמנונו כשר בבחינת אמונה כנ"ל או הוא עשירות שפקדשה כנ"ל. ואיך בדברי רבנו גרו יאיר בפאמר אמונה המתחיל ואלה המושפטים (סימן יז) שאמונה שהוא בחינת תפלה ונסים היא נקראת בחינת פרוטה, כמו שבאר שם, שזה בחינת אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס, עין שם. וזה בחינת מלאך הממונה על הנשמים דרמ"א לעגלא ופרמ"א שפנתה בחינת תפלה - אמונה, בחינת ה' שפתי תפתח, עין שם:

ועל כן המזון שהוא שרש הנפש שהוא בחינת אמונה, והוא בחינת גשמים כי כל העשירות וההשפעות על ידי גשמים, כמובא בדברי רבנו גרו יאיר (סימן ס) והוא בחינת תפלה, כי אי אפשר לקבל שפע ועשירות כי אם על ידי תפלה שעל ידה נמשכין כל ההשפעות כידוע, ועל כן שעור מזון לכל דבר הוא פרוטה שאני נקרא מזון, כי יש לו שרש בבחינת אמונה שהוא בחינת תפלה בחינת פרוטה כנ"ל. ועל כן הגזול את חברו שוה פרוטה כאלו נטול נפשו, כי כשהוא בבחינת פרוטה שהוא אמונה כנ"ל או

ענה לראותם על ידי אור האמת לצאת משם. והיו: כי כמוך בפרעה, הינו שאיש הישראלי עם תפלתו טוען עם הצדיק שיקבל תפלתו וישתדל בתקונו ואל יחר אפו בו אם נתעה במחשבותיו הרעים כמו שנתעה, כי יש כח להצדיק בגדל האמת שלו להאיר בו לראות כל הפתחים שיש שם ולצאת מהם. והיו כי כמוך בפרעה, הינו שקמו התגברות ורבו הפתחים שבהסתרא אחרא שהיא בחינת פרעה לשון התגלות בחינת וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן וכו'. כמו כן יש לך כח בהאמת להאיר כי לראות הפתחים לצאת משם, כי שני הפתח של כמוך בפרעה מורין על הדמיון ממש, (כמו שפרש רש"י במקום אחר בספיקו ומה כעם כפון וכו') הינו שהם שוין ממש כמו התגברות פרעה שהוא הפתחים רעים שנתגלו ונפתחו לזה שנמשך אחריהם, כמו כן ממש יש כח להאמת שהוא כח הצדיק האמת להאיר לצאת משם דרך הפתחים אלו בעצמם כמו שבאר בהתורה הנ"ל:

הלכות גולה

הלכה א

שעור גולה לענין השבה הוא שוה פרוטה. וכן שעור מזון לענין צדקה ולכל דבר הוא גם כן פרוטה כי המזון הוא שרש הנפש, כמבאר היטב בדברי רבנו גרו יאיר בפאמר

לקוטי הלכות

הלכות גזלה א

חושן משפט תקצא

הוא בבחינת שרש הנפש ועל כן אז הוא נחשב כאלו נטל את גפשו, כי כל הנפשות יוצאין מאמונה שהוא בחינת פרוטה כנ"ל. ועקר שלמות המזון הוא על ידי צדקה כמובא שם בדברי רבנו כמה פעמים, על כן שעור צדקה גם כן בפרוטה, כי אזי נשלם המזון בבחינת אמונה ואזי הוא מזון שבקדשה כנ"ל:

ואפלו מגזי אסור לגזל אבל טעות גזי מתר, כי אין להם אחיזה אלא בבחינת ידים, בבחינת (בראשית כו) והידים ידי עשו הינו מנפילת הידים ששם כל ההשפעות בבחינת (תהלים קמה) פותח את ידך וכו', כי הידים הם בחינת אמונה ששם העשירות, כמו שכתוב ויהי ידיו אמונה. ומנפילת הידים בבחינת (שם פח) והמה מידך נגורו, משם הם נאחזים. וכמובא שאחיות הסטרא אחרא בסופי האצבעות. וזה בחינת והידים ידי עשו ואין כחו אלא ביד. ועל כן אסור לגזל מידו כי אסור למל ממה שלא פדיו בידוע ושם בידים הוא אחיות כנ"ל. אבל טעות גזי מתר, כי הם רחוקים מן החכמה ואין להם שום אחיזה בהחכמה וכל עשירותם שהוא בחינת מלכות, הוא בלא חכמה, כמובן כל זה בדברי רבנו במאמר קרטיליתא (ספין יח) וזה בחינת מלכותא בלא תנא שאין להם פתח המלכות, כי הכתר הוא בחינת מחין, אבל ישראל כל מזון שלהם שהם בבחינת מלכות דקדשה, בחינת אמונה

עקר אחיותו בבחינת חכמה - בידוע שמלכות דקדשה מקבלת חיות מחכמה וכמובא בדברי רבנו גרו יאיר בכמה מקומות שצריך להמשיך חכמה שהוא החיות אל העשירות ואז הוא עשירות שבקדשה. אבל עשירות שבסטרא אחרא, שהוא מזון של העפוס, הוא בבחינת שחוק הקסיל, בחינת כסילות אל אחי. וזה בחינת מה שכתב רבנו גרו יאיר (ספין כח) שעקר החן הוא רק במזון של ישראל ששם מלבשין הנגזין עליו, הינו בחינת חיות חכמה וכוונתו, אבל מזונם הוא עפרא בעלמא, בחינת עפרות וזה ואין בו שום חיות ומחין ועל כן אין בו חן. ועל כן טעות גזי מתר, כי תכף שיצא הדבר מידו בותר אף על פי שאינו יוצא מדעתו כי אלו היה יודע שטעה לא היה נותן לו אף על פי כן הוא מתר כי אין למזונן שום אחיזה בהדעת כנ"ל, כי אין להם דעת כנ"ל ואין אסור רק להוציא מידם בחזקה כי שם אחיותם כנ"ל. אבל דעת אין להם כנ"ל. ועל כן יש דעות שמתירין אפלו להפקיע הלואתו, כי תכף שאין המזון בידו כבר יצא ממנו ואין לו עליו רשות, כי שוב אין המזון נאחו בו, כי אין נאחו אצלו רק בידו כנ"ל. אבל ישראל אף על פי שאין המזון בידו, אף על פי כן עדין נאחו בידו, כי עקר אחיות העשירות הוא בידוע ששם חיותו כנ"ל ועל כן אסור לגזל את ישראל אפלו המזון שבא לידו בותר כגון הלואה

תקצא

חושן משפט

שניש לו, כי צריך לתת שעור ומדה לכל דבר שהוא בבחינת התקון כנ"ל:

הלכה ב

ענין גולה שאסורו חמור מאד ואין תקנה לגולה כי אם בשמשיב את הגולה להגזל, כמו שכתוב: "והשיב את הגולה אשר גזל". ואסור לקנות שום דבר מהגזל

א על פי המאמר המתחיל 'חדי רבי שמעון וכו' סימן ס"א, ענין שם:

והכלל, כי העקר הוא אמונת חכמים ועל ידי פגם אמונת חכמים וכו' וכו'. וכשזוכה לתקן אמונת חכמים ואין נתרבוין הספרים של התורה הקדשה בחינת גשיות ספרים הרבה אין קץ. על ידי זה נמתקין כל הצמצומים שהם הדינים וכו', כי אין דין נמתק אלא בשרשו וכל דין וצמצום צריך שיהיה נמתק בשכל השגד לו שמושב שרשו והשכל צמצום וצמצום שכל שעל דיו נמתק. אך יש חכמה עלאה שכל החכמות כלולים שם ומקבלים משם ועל פני שם נמתקין כל הדינים, כי בהשכלים פרוטיים אי אפשר להמתיק הדין כי אם בזה השכל דיקא השגד לזה הצמצום שהוא שרשו, אבל על ידי בחינת חכמה עלאה שכלול מכלם שם נמתקים כל הצמצומים וכל הדינים כלם. והתורה מוחכמה עלאה נפקת וכו'. וזה בחינת אבן שתיה קדשי

ובדומה, כי עדין הוא ברשותיה דמרה, כי נאחו בדעתו כנ"ל ועל פני אסור מעות ישראל מאחר שלא יצא מדעתו כנ"ל:

וזה פן נח נהרג על פחות משנה פרוטה. כי העכו"ם אין להם שעור פרוטה, כי אין להם אחיזה במלכות ישראל שהוא בחינת אמונה בחינת פרוטה כנ"ל. וכל ממונם רחוק מבחינת מלכות דקדשה שהוא בחינת פרוטה כנ"ל ועל פני אין להם שעור פרוטה כנ"ל. ועל פני אין להם שעור כלל, כי לכל דבר שבקדשה יש שעור ומדה, כי הקדשה צריך מקום והכנה שתישרה בו הקדשה, כדוע ובמקום לעיל מזה. אבל הם וממוניהם הוא בבחינת עבודה זרה שבתוהו מבתת שעורה כי אין להם על מה שישמכו (כי הם בבחינת שכינה ופילה גלי כלם ומדות בחינת תהו ובהו, אבל ישראל הם בבחינת תקון שהוא על ידי הכלים, שהם בבחינת מדות (שעורים) כי גשירותם הוא בלי חיות כנ"ל, ועל פני אין להם שעור לא בתחלה ולא בסוף, דהינו שאצלם נחשב למזון אפלו פחות משנה פרוטה והם נהרגין על פחות משנה פרוטה וגם תאותם למזון הוא בלי שעור ואינם יכולים למלאות תאותם לעולם, כי הם בבחינת בלי שעור, בחינת תהו ובהו כנ"ל. אבל ישראל הם בבחינת הקדשה, בבחינת התקון ששם יש שעור ומדה לכל דבר כנ"ל ועל פני אנו מצויים לכלי להתאותות מותרות רק להסתפק במה

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ב

חושן משפט תקצב

קדשים, כי השכל נקרא וחקמה
עלֵּאָה שְׂכָלוֹ מִכֵּלֵּם הוּא בְּחִינַת קֹדֶשׁ
קֹדְשִׁים וְזֶה בְּחִינַת אֲבֹן שְׂתִיָּה שְׂכָלוֹ
מִכֵּל הַצְּמֻצוּמִים שְׂבַעֲוֹלָם שְׂכָלֵם נִרְשָׁמִים
בְּאֲבֹן שְׂתִיָּה שְׂמֻמּוֹ הַשְּׂתֵת הָעוֹלָם וְשֵׁם
נִמְתָּקִין בָּלֵם, כִּי הוּא בְּחִינַת קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלֵאָה שְׂכָלוֹ מִכֵּלֵּם וְכוּ'.
וְזֶה בְּחִינַת אֲבֹן יַעֲקֹב שְׂכָלוֹ בָּלֵם בְּאֲבֹן
שְׂתִיָּה, וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂנוֹפְעִין עַל רֹאשׁ
הַשְּׂנָה לְצַדִּיקִים שְׂנֹכְלִין כֹּל הַנְּפֹשׁוֹת
בְּחֵם הַדּוֹר שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲבֹן שְׂתִיָּה.
וְהַעֲקָר תְּלוּי בְּאֵהָבָה, שְׂצָרִיד שְׂתִיָּה
אֵהָבָה בֵּין נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל כְּדִי שְׂתִיָּה
נִכְלָלוּ יַחַד בְּבְחִינַת אֲבֹן שְׂתִיָּה, בְּבְחִינַת
קֹדְשִׁי קֹדְשִׁים, בְּחִינַת אֲבֹן בְּחִיבֻתָא
תְּלוּי וְכוּ' וְכוּ', עַן שֵׁם כֹּל זֶה בְּסוּף
מֵאֲמָר הַג'ל':

16

ב וְזֶה בְּחִינַת אִפּוֹר הַחֲמוֹר שֶׁל גְּזֵלָה, כִּי
כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְפִי
בְּחִינַת הַנְּשֻׁמָּה שְׂלוֹ, שֶׁהוּא הַשְּׂכָל, כֵּן
הוּא צָרִיד לְהִמְתִּיק כְּמֵה בְּחִינַת
צְמֻצוּמִים וְדִינִים הַשְּׂיָכִים לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ,
דִּהְיִנו שְׂכָלוֹ, כְּמִבְּאֵר לְעִיל שֶׁהִמְתַּקְתָּ כֹּל
צְמֻצוּם וְצְמֻצוּם הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת שְׂכָל,
הַשְּׂרָד לְאוֹתוֹ צְמֻצוּם שְׂמֻשֵׁם שְׂרִשׁוֹ, וְכֹל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ אִיזָה שְׂכָל כִּי כֹל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲחִיזוֹתוֹ בְּמַחְשְׁבָתָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא, בְּבְחִינַת יִשְׂרָאֵל עֲלֵה
בְּמַחְשְׁבָה וְהַמְחַשְׁבָה הוּא הַשְּׂכָל, וְכִפִּי
אֲחִיזוֹת כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּמַחְשְׁבָתָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא דִּהְיִנו בְּבְחִינַת חֲכָמָה

עֲלֵאָה, כְּמוֹ כֵּן לְפִי בְּחִינַת הַחֲכָמָה
וְהַשְּׂכָל שְׂלוֹ שֶׁהוּא נִשְׁמָתוֹ שְׂמֻכְכָּל
מִבְּחִינַת חֲכָמָה עֲלֵאָה, כְּמוֹ כֵּן הוּא צָרִיד
לְהִמְתִּיק אוֹתוֹ הַצְּמֻצוּמִים הַשְּׂיָכִים לְשְׂכָל
שְׂלוֹ, כִּי הַשְּׂכָל שֵׁשׁ כָּכֵל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
הוּא בְּבְחִינַת שְׂכָלִים הַפְּרָטִיִּים הַג'ל'
שְׂכָל שְׂכָל צָרִיד לְהִמְתִּיק דִּיקָא אֵת
הַצְּמֻצוּם הַשְּׂרָד לְאוֹתוֹ הַשְּׂכָל כְּג'ל', וְאֵלוֹ
הַצְּמֻצוּמִים הַשְּׂיָכִים לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל כְּפִי שְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ הֵם מְלַבְּשִׁים
בְּהֻמּוֹן וְהַעֲשִׂירוֹת וְהַחֲפָצִים שֶׁל כֹּל אֶחָד
וְאֶחָד, כִּי הֻמּוֹן וְהַחֲפָצִים שֶׁל כֹּל אֶחָד
שֵׁם עֲקָר בְּחִינַת הַצְּמֻצוּמִים, בְּבְחִינַת (איו)
(6) "מִצְפּוֹן זֶהב יֵאָתֵה". וְעֲקָר הַצְּמֻצוּם
מִבְּחִינַת צְפּוֹן בְּחִינַת שְׂמָאל כְּדִינֵע. וְצָרִיד
כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי שְׂכָלוֹ שֵׁשׁ לוֹ
לְהִמְתִּיק אֵת בְּחִינַת הַצְּמֻצוּמִים הַשְּׂיָכִים
לוֹ, דִּהְיִנו לְחֵקן וְלְהִמְתִּיק אֵת בְּחִינַת
מְמוֹנוֹ וְחֲפָצִים שְׂלוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ,
שֵׁשׁ מְלַבְּשִׁים כֹּל בְּחִינַת הַצְּמֻצוּמִים
הַשְּׂיָכִים לְשְׂכָלוֹ לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, כִּי הַשְּׂכָל
הוּא הַנְּשֻׁמָּה, כְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְזֶה
בְּחִינַת גְּדֵל מַעֲלַת מִצְוֹת צְדָקָה שְׂשֻׁקְלָה
כְּנֵגֵד כֹּל הַמִּצְוֹת, כִּי זֶה יְדִיעַ שְׂכָל הַמִּצְוֹת
בָּלֵם הֵם בְּחִינַת הַמְתַּקוֹת וְכֹל מִצְוָה
וּמִצְוָה כְּפִי שְׂרִישָׁה בְּחֲכָמָה עֲלֵאָה דִּמְתַּמֵּן
אוֹרִיתָא נִפְתָּר כֵּן יֵשׁ לָהּ כַּח לְהִמְתִּיק
אִיזָה בְּחִינַת צְמֻצוּמִים הַשְּׂיָכִים לְאוֹתָהּ
הַמִּצְוָה שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׂכָל כִּי כֹל מִצְוָה
הִיא בְּחִינַת חֲכָמָה מְחַכְמָתוֹ יְחַבְרָד,
כְּמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר וְעַל כֵּן יֵשׁ כַּח לְכֹל

מצוה ומצוה כפי בחינתה להמתיק איזה צמצום השיך לאותה החכמה של אותה המצוה, ומחמת שעקר בחינת כל הצמצומים מולבשים בהממון שהוא נמשך מבחינת שמואל שמשם הצמצום, על כן עקר המתקת הצמצומים הוא על ידי מצות צדקה, כי על ידי צדקה מתקן וממתיק את הממון שלו שהוא עקר בחינת הצמצום. ועל כן מצות צדקה גדולה מאד ושיקולה כנגד כל המצות, כי עקר המתקת הצמצום היא על ידי צדקה שעל ידה ממתיק הממון שזה עקר הצמצום כנ"ל. כי עקר המתקת כל הצמצומים הוא על ידי שמקבלים השקלים הפרטיים מבחינת חכמה עלאה שקלול מכל שקלים כנ"ל וכמבאר היטב שם בפאמר הנ"ל, ענין שם, ואי אפשר לקבל משם כי אם על ידי בחינת כלליית שנגללין כמה נפשות ישראל יחד ועל ידי זה יכולים לכלל שם בבחינת חכמה עלאה בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים ועל ידי זה מקבלים פח להמתיק את הצמצומים. וזה בחינת אינו דומה מעטין העושין את המצוה למרבין העושין את המצוה, כי עקר ההמתקה תלוי ברבים העושין שנגללין הרבה נפשות יחד. ואי יכולין לכלל בתוך חכמה עלאה בבחינת אבן שתיה ועל ידי זה עקר המתקה כנ"ל, שזהו עקר פגנת המצוה כנ"ל. ועל כן התפלה שעקרה בשביל המתקת הצמצומים והדינים פדוע, על כן עקר

תפלה ברבים וכו', כי כל התפלות צריכין להעלותם דרך שער השמים שהוא בחינת האבן שתיה ששכב עליו יעקב, בחינת קדשי קדשים שדרוך שם עולין כל התפלות פדוע ועל ידי זה יש פח להתפלות לפעל פעלתם להמתיק הדין והצמצום כנ"ל. ועל כן עקר תפלה ברבים שנגללים רבים יחד ואי דיקא יכולים לכלל בתוך אבן שתיה כנ"ל שעל ידי זה עקר ההמתקה, שזהו עקר תפון התפלה כנ"ל. וזה בחינת מה שצריכין לקבל מצות מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך קדם התפלה. כי העקר תלוי באהבה כנ"ל שעל ידי זה נקללין נפשות ישראל ביחד על ידי אהבה שיש ביניהם שכל אחד אהב את חברו פנפשו ועל ידי זה נכללים יחד בתוך האבן שתיה כנ"ל ועל ידי זה נמתקים כל הדינים כנ"ל, שזהו כלל כל התורה והמצות כנ"ל. ועל כן אמר רבי עקיבא זהו כלל גדול בתורה. ועל כן צריך לקבל מצוה זו בכל יום קדם התפלה דיקא כדי שנגללו יחד כל נפשות ישראל ויהיה נעשה מפלם אחד ויפלו יחד בתוך האבן שתיה ששם עקר עלית התפלה ששם נמתקין כל הצמצומים והדינים כנ"ל, שזהו עקר התפלה בשביל להמתיק דינים כנ"ל. וזהו בחינת צדקה, כי על ידי צדקה שנותן לנפשות ישראל הוא קונה אהבה וכלליית כמה נפשות ישראל, כמובא במקום אחר ועל ידי זה יכול להמתיק הצמצומים והדינים כנ"ל

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ב

חושן משפט תקצה

שהם מלכשין בהמזון דיקא כנ"ל. ועל פן צריך לתן צדקה קדם תפלה וכנ"ל:

ג ועקר הצדקה הוא בשזוכין לתן צדקה לעני הגון, בפרט בשזוכין לתן לחכם הדור שהוא כולל מכל נפשות ישראל. כי החכם הדור האמתי הוא בבחינת אבן שתיה בחינת קדשי קדשים, כמובא שם במאמר הנ"ל, שזהו בחינת מה שנוסעין להחכם על ראש השנה, עין שם. נמצא ששנותיו צדקה לזה החכם האמת שהוא בחינת קדשי קדשים אזי נכלליו בתוך בחינת אבן שתיה קדשי קדשים ששם עקר ההמתקה של כל הצמצומים והדינים שהם מלכשין בהמזון כנ"ל:

ד פי העקר תלוי באמונת חכמים שהם בחינת שלמות התורה וכו', כמובא שם, עין שם. פי עקר הכל הוא האמונה ועקר האמונה בו יתברך היא תלויה באמונת חכמים דיקא, כי ה' יתברך הוא לעלא מן כלא ולית מחשבה תפיסא בה כלא, ואי אפשר להשיגו בשום שכל כי אם על ידי אמונה וזכין לדעת ממונו יתברך כל חד בפום מה דמשער בלבה, ואפלו לאמונה אי אפשר לזכות כי אם על ידי צדיקו וחכמי הדור האמתיים, כי הם ממשיכין האמונה לכל ישראל וכמבאר במקום אחר. ומחמת שגם הצדיקים האמתיים הם רחוקים וגבוהים מאתנו מאד מאד ואי אפשר להשיגם כלא בשום שכל על פן אנו

צריכים להאמין בהם. ועל ידי אמונת חכמים שאנו מאמינים בהחכמים והצדיקים על ידי זה אנו נכללים בהם ועל ידי זה אנו זוכים ליגן מהם ולקבל על ידם אמונה לזכות לאמונה שלמה בו יתברך שזהו יסוד כל התורה כלה, כמו שאמרו (פסוק כד), בא חכיוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יתיה. ואמונה הוא בחינת צמצום כדוע, כי אמונה הוא בחינת צמצום של השכל ועל פן על ידי אמונה יכולין להמתיק כל הצמצומים, פי עקר תקון והמתקה כל הצמצומים הוא על ידי אמונה שהוא בחינת צמצום של השכל ועל פן על ידי אמונה יכולין להמתיק כל הצמצומים פי עקר תקון והמתקה כל הצמצומים הוא על ידי אמונה שהוא בחינת צמצום שבעולם כמבאר בפאמר הנ"ל, וכל מעשה בראשית, דהינו כלא העולם הם בחינת צמצומים, פי בכל דבר יש צמצום כמות ואיכות, כמבאר בפאמר הנ"ל, וכלם נבראו על ידי בחינת אמונה שהוא בחינת צמצום העליון שרש של כל הצמצומים שבעולם. וכשזוכין לאמונה נכללין כל הדברים שהם כל הצמצומים באמונה ועל ידי אמונה נכללין כלם בתוך השכל בתוך אבן שתיה כנ"ל. וכמו שכתב במאמר הנ"ל שדיקא על ידי אמונת חכמים נכללין באבן שתיה להמתיק כל הצמצומים והדינים וכנ"ל:

כל שהוא, כי כל אחד מישראל כפי שכלו פן הוא ממתיק את בחינת הצמצומים השכיבים לו פנ"ל. ועקר הצמצומים הם בחינת המזון והחפצים של אדם פנ"ל, וכל אחד אינו יכול להמתיק כי אם את מזונו וחפצים שלו, כי אי אפשר להמתיק שום צמצום כי אם על ידי השכל השקד לו פנ"ל, וכל אחד מישראל הוא בחינת שכל פרטי פנ"ל שאין לו כח להמתיק כי אם את בחינת הצמצום השקד לו שהוא מזונו וחפצים שלו שהם בחינת צמצומים שלו פנ"ל, אבל מזון חברו הוא בחינת צמצום אחר שהמתקתו על ידי שכל אחר השקד לו, דהינו על ידי בעליו של אותו המזון, שהם בחינת השכל השקד לאותו הצמצום, דהינו לאותו המזון. וזהו אסור החמור של גולה, כי על ידי גולה חס ושלום, הוא עוקר את המזון שהם הצמצום מהשכל השקד לו, שאי אפשר לזה הצמצום, דהינו המזון להיות נמתק כי אם על ידי זה השכל דיקא, דהינו על ידי בעליו. ועל פן בשגזולו ממנו ועוקר המזון והצמצום מבעליו משכלו ממש אוי ברדאו אינו יכול להיות נמתק, כי אין נמתק אלא בשרשו פנ"ל, כמבאר היטב בפאמ"ר ח"ג. וכשאין הצמצום נמתק או מתגבר הדין חס ושלום, ומתגבר הספרא אחרא חס ושלום, שאחזתה משם חס ושלום, כידוע, כי לא די שאינו נמתק הצמצום והדין, אדרבא, מתגבר הדין

ה נמצא שהמתקת כל הצמצומים והדינים הוא על ידי אמונה דיקא פנ"ל. ועקר האמונה תלויה בהמזון דיקא, כמובא במקום אחר בבחינת אמונה מאד. כי עקר ההמתקה שנעשה על ידי האמונה העקר הוא להמתיק בחינת המזון, שהוא עקר הצמצום פנ"ל. ועל פן אין גבר אמונת חכמים כי אם על ידי המזון בשזוכין לתן להם מזון שזהו עקר תקון האמונה, כי גזה דיקא נבר האמונה באמת כשמפורז מזונו בשביל החכמים האמתיים. ואזי זוכה לאמונה באמת וזוכה להיות נכלל בחכמי הדור שהם בחינת אבן שתיה קדשי קדשים ועל ידי זה נמתקין כל הצמצומים והדינים שהם גדולים במזון, כי כל מזונו ששם כל הצמצומים נתתקן על ידי שנותן ממזונו לחכם הדור האמת בחינת אבן שתיה קדשי קדשים ששם נמתק הכל פנ"ל:

נמצא, שכלל כל המצות הוא בשביל להמתיק הצמצומים והדינים פנ"ל והעקר תלוי במזון ששם כל הצמצומים פנ"ל. ועל פן צריכין לפזר מזון בשביל כל מצוה ומצוה, כמו שפתיב: אמת קנה. וכמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (ס"ט ב) וכמבאר בזהר הקדוש, כי עקר ההמתקה של הצמצומים והדינים תלויה בתקון המזון פנ"ל:

ו זהו בחינת אסור החמור של גולה שאסור לגזול מזון חברו ואפלו

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ב

חושן משפט תקצו

ביותר חס ושלום, כי הצמצום יונק משכּל אחר שאין שׂקד לו שאינו נמתק על ידו ואזי בשאינו נמתק על ידו נפסק משרשו אזי נמשך הניגוקה שמוקבל משכּל אחר שאין שׂקד לו, להפטר אחרא חס ושלום, ומתגבר הדין חס ושלום כנ"ל:

ז וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על דור המבול: לא נחתם גזר דינם כי אם על הגזל, כי על ידי גזלה נפסק הצמצום משרשו חס ושלום, כנ"ל ואזי אינו יכול למתק ומתגבר הדין חס ושלום. ועל פן על ידי הגזל דיקא נחתם גזר דינם כנ"ל, כי כל זמן שאין גזל אזי אפלו בשיש דין חס ושלום, יכול למתק על ידי השכּל השׂקד לו, אכּל על ידי גזל חס ושלום, שעל ידי זה נפסק הדין והצמצום משרשו ואזי אין יכול למתק חס ושלום, ועל פן אז דיקא נחתם הגזר דין כנ"ל. נמצא שזה שגזל את חברו שנה פרוטה הוא פוגם בכל התורה פלה, כי זהו כלל כל התורה פלה להמתיק הצמצומים והדינים כנ"ל ועל ידי גזלה אי אפשר להמתיק בשום אופן כנ"ל, כי נפסק הצמצום משרשו כנ"ל ועל פן הוא פוגם בכל התורה פלה כנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק, חבור עצבים אפרים הנח לו חלק לבם עתה יאשמו. כי כל זמן שיש אהבה בין ישראל אין הדין שולט עליהם כלל, כי על ידי האהבה נכללין יחד בתוך אבן שתיה וכו' ועל ידי זה נמתקין כל הצמצומים והדינים

כנ"ל, אכּל בשיש חס ושלום, שנאה ופרוד ביניהם ואין נכללין יחד אזי אין יכולין לכלל בתוך אבן שתיה להמתיק הדינים. ועל פן אזי יכול חס ושלום, הדין לשלט על שונאי ישראל כנ"ל בבחינת לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, שהוא בחינת שנאה ופרוד כנ"ל, כי עקר ההמתקה תלויה באהבה וכלליות כנ"ל:

ח ועל פן אין תקנה לגזלה כי אם בשמישיב את הגזלה לבגליו, כמו שכתוב: והשיב את הגזלה וכו'. וכל זמן שאינו משיב את הגזלה לבגליו אין לו תקנה בשום תשובה בעולם, כי כל התשובות של כל החטאים הוא על ידי בחינת שכל הפולל, בחינת חכמה עלאה, אבן שתיה, קדשי קדשים שישם היה נכנס בהן גדול כיום הפפורים לפני ולפנים לכפר עונות ישראל. כי כל החטאים הוא שעל ידי החטא פוגם בחכמה ושכל לפי שרש נשמתו שהוא השכּל כנ"ל, כי על ידי החטא ממשיך לעצמו חס ושלום, רוח שטות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה דף ג, א) אין אדם עובר עברה אלא אם פן נכנס בו רוח שטות. וכשנפגם החכמה אזי אין יכול להמתיק הצמצום והדין ואזי מתגבר הדין חס ושלום, שזהו עקר הפגם של החטא חס ושלום, כי כל עבודתנו הוא בשביל להמתיק דינים כדי להכניע הפטר אחרא שעקר אהזותה מבחינת דינים פדוע. ועל פן תקון החטא על ידי תשובה, כי תשובה היא בחינת שכל

חושן משפט

מממונו מיניע פפו כנ"ל. ועל ידי זה נתפטר הטאור וכנ"ל:

וזה בחינת "שנא גול בעולה" (שע"ת סא), כי אף על פי שבבית המקדש היה האבן שתיה ששם נמתקין כל הצמצומים והדינים כנ"ל, אף על פי כן אין יכולים לכלל שם כי אם על ידי אהבה וכלליות כנ"ל ועל פן פשיט גול בתקרוב או בודאי אין התקרוב יכול להתקבל, כי על ידי הגול נפרד הצמצום משרש שכלו כנ"ל ואז אינו יכול לכלל בתוך האבן שתיה שזהו עקר תקון התקרוב כנ"ל. וזהו בחינת שנא גול בעולה כנ"ל:

ועל פן אין תשובה וקרוב מועיל על הגול כי אם אחר ששייב את הגולה, כי אי אפשר להכלל בתוך האבן שתיה ששם המתקת כל הדינים תקון של כל התטאים כי אם על ידי אהבה וכלליות. אבל על ידי גול נפסק הצמצום משרש שכלו ואז אינו יכול לכלל בתוך אבן שתיה בשום אופן. ועל פן אי אפשר לתקן הטאור בשום פנים כי אם פשיט את הגולה לבעליו לשרשו ואז יכול לזכות לתשובה להיות נכלל בתוך בחינת אבן שתיה ששם נתתקן הכל וכנ"ל:

ט וזה בחינת גול ואינו יודע למי גול? יעשה מהן צרכי רבים. כי מאחר שאינו יודע את מי גול ואף על פי כן הוא חפץ לתקן הטאור על פן נתנו לו חכמינו ז"ל עצה לעשות צרכי רבים כי על ידי שיגשה צרכי רבים שהם נכללים יחד

העליון שכל הפולל הנ"ל, כי תשובה היא בחינת בינה פדוע ובינה וחכמה עלאה בלו חד כי שלש הראשונות כחדא חשיבי פדוע, הינו כי על ידי תשובה בחינת שכל הפולל הנ"ל על ידי זה חוזר ומקבל משם שכל לחזר ולתקן ולהמתיק הצמצום והדין שפגם בו כנ"ל. כי עקר ההמתקה והתקון על ידי שכל הפולל, שהוא בחינת תשובה, שהוא בחינת קדשי קדשים אבן שתיה כנ"ל, ועל פן שם היה נכנס בהן גדול ביום הפפורים לכפר עונות ישראל, כי שם נמתקין כל הצמצומים והדינים שהוא תקון כל העונות כנ"ל:

וזה בחינת כל התקרונות שהיו בבית המקדש בשביל כפרה על עונות, כי הבית המקדש שם מאיר השכל הפולל בחינת אבן שתיה שהיה בבית המקדש ועל ידי שתיה האדם מביא קרבן מיניע פפו מממונו לתוך הבית המקדש על ידי זה היה מעלה ומתקן וממתיק את בחינת הצמצום ונתפטר הרוח שטות רוח הבהמיות שעל ידי זה היה מתגבר הדין חס ושלום, על ידי שנפגם השכל ולא היה יכל להתמיק את הצמצום. ועכשו על ידי התקרוב בהמה שמקריב בבית המקדש ששם הוא האבן שתיה על ידי זה זוכה להמשיך שכל מאבן שתיה ומכניע רוח הבהמיות רוח שטות וממתיק את הצמצום והדין שעקרו הוא בחינת המזון על ידי שהביא הקרבן

לקוטי הלכות

הלכות גולה ב

חושן משפט תקצט

העקר של המשא ומתן הוא שצריכין לשאת ולהגביה הדבר הנמכר לשרשו לבחינת חכמה עלאה לבחינת אבן שתיה, קדשי קדשים, שהוא שרש של כל הצמצומים של כל הדברים שבעולם כנ"ל. וכשמגביהין הדבר לשם ששם נכללין יחד כל הצמצומים שבעולם, ושם יכולין להחליף הדבר שיצא מצמצום זה לצמצום אחר, דהיינו מאדם זה לאדם אחר מאחר ששם כלולים כל הצמצומים וכל החכמות יחד כנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שהגבהה קונה בכל מקום, כי עקר הקנין על ידי הגבהה דהיינו בחינת מה שמגביהין הדבר למעלה לשרשו העליון לבחינת אבן שתיה קדשי קדשים ושם דיקא יוצא הדבר מרשות לרשות מחמת ששם שרש הכל כנ"ל. וזה בחינת משא ומתן דהיינו שנושאין הדבר למעלה ושם עקר בחינת המשא ומתן כי אי אפשר שיצא הדבר מרשות לרשות כי אם בשמעלין אותו למעלה וכו' כנ"ל:

יא וזה בחינת (דית ט): "וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה שלף איש געלו ונתן לרעהו וכו'". חליצת הנעל בשעת קנין מרמז על הנ"ל שצריכין בשעת הקנין להיות נכלל בבחינת אבן שתיה קדשי קדשים ששם הדבר יוצא מרשות לרשות כנ"ל. וכשרוצין להפיל שם צריכין לחליץ המנעלים בבחינת של געליך מעל הנליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת

בתוך בחינת אבן שתיה מאחר שהם רבים וכנ"ל, על ידי זה יוכל לתפן חמאו, כי בכללם יהיה אפשר לו לכלל עמהם גם בן שם ועל ידי זה יתפן חמא הגולה שלו להמתיק הצמצום על ידי הרבים שנקללין בתוך אבן שתיה כנ"ל. וכל זה הוא מחמת שאינו יודע, אבל בשידוע אין לו תקנה כי אם על ידי והשיב את הגולה וכו' וכנ"ל:

י וזה בחינת האסור שאסרו רבותינו ז"ל לקנות מן הגולן שום דבר. כי כל דבר שבעולם יש לו צמצום ואין הצמצום נמתק אלא בשרשו, דהיינו על ידי החכמה והשכל השדך לו שהוא הבעלים של אותו הדבר שהם בחינת החכמה והשכל השדך לאותו הצמצום המלבש באותו הדבר שהוא ברשותו כנ"ל. ולפעמים החפץ צריך לצאת מרשות אדם זה לרשות אחר ואין הדבר יכול לצאת מרשות לרשות כי אם בדתו וברצונו הטוב של הבעלים, כי עקר אחיזת הצמצום, שהוא בחינת החפץ הוא בדתו ובשכלו ששם שרש הצמצום ועל בן אין הדבר יוצא מרשותו כי אם בדתו והעקר תלוי ברצונו הטוב. כי באמת איך אפשר שיצא הדבר מרשות אדם זה לרשות אדם אחר, כי מאחר שזה הצמצום שדך לזה האדם לזה השכל ואי אפשר לו להתברר ולהתמתק אלא על ידי זה השכל של זה האדם דיקא כנ"ל איך אפשר שיצא לרשות אחר? אך

נמתק ונחלף ויוצא שם מרשות לרשות, מצמצום לצמצום ואזי הדבר נחלף בקדשה גדולה, ואדרבא, נתברר הדבר ונמתק ביותר מאחר שנכלל בשרשו העליון וזה עקר תקון המשא ומתן בשנכלל הדבר בשעת המשא ומתן בתוך אבן שתיה כנ"ל. וזה בחינת שלף איש געלו שתיה לפניו בשראף בעת התמורה בשמצא הדבר מרשות לרשות כנ"ל:

יב ועקר הדבר תלוי ברצון ואהבה, כי אי אפשר להכליל שם בבחינת אבן שתיה, קדשי קדשים כי אם על ידי בחינת אהבה וכלליות כנ"ל, ועל פה צריך שיהיה המכירה ברצון טוב ובדעה ממשבת, כי עקר הכלליות שם בבחינת אבן שתיה הוא על ידי רצון ואהבה דיקא כנ"ל. וגם צריכין דעה ממשבת, כי השכל הוא שרש הצמצום שהוא הממון ועל ידי הרצון ואהבה נכלל השכל בתוך שכל העליון, שהוא בחינת אבן שתיה וכו' ועל ידי זה יוצא הדבר מרשותו לרשות חברו, כי שם בתוך האבן שתיה נתועדו יחד כל הצמצומים שבפעולם ושם נכלל יחד כנ"ל. וכל זה על ידי אהבה וכלליות, דהיינו בשמוכר או נתן מידעתו ורצונו כנ"ל:

אבל בשלוקח הדבר בתוקה בגזלה חס ושלום, אזי אי אפשר להכליל שם ואזי, אדרבא, הדבר נפסק משרשו וכו' וכנ"ל. ועל פה אסור לקנות שום דבר מהגזל, כי מאחר שהדבר פא בגזלה לידו

קדש הוא, בבחינת לא יבנם לחר הבית המגול, מחמת ששם בבית המקדש הוא האבן שתיה צריכין שם לחלץ המגנעלים. וזה בחינת חליצת המגנעלים ביום הכפורים, כי אז נכללין בתוך אבן שתיה שזה בחינת מה שהכהו הגדול היה נכנס בשביל כלל ישראל לפני ולפנים לתוך קדשי קדשים אל האבן שתיה, על פה צריכין אז לחלץ המגנעלים בבחינת של געליד וכו', ועל פה לפניו בשראף בשעת המשא ומתן שאזי היו צריכים לכלל בתוך האבן שתיה ששם שרש כל הצמצומים כדי ששם ידעה הדבר נחלף ויוצא מרשות לרשות כנ"ל, על פה היו חולצין המגנעל אז לרמו על זה כנ"ל. וזהו: על הגאולה ועל התמורה, כי מחמת שהדבר צריך שיהיה נימך ונחלף מצמצום זה לצמצום אחר. וזה בחינת תמורה ומזה יהיה אפשר חס ושלום, שיתאחו הסמרא אחרא שאחיותם מבחינת תמורות כידוע, כי מאחר שאין הצמצום נמתק אלא בשרשו כנ"ל אם פה בשיפנס ברשות אחר לא יוכל להיות נמתק כנ"ל ואם פה יוכל חס ושלום, הסמרא אחרא להתאחו חס ושלום, מאחר שאין הצמצום נמתק, כי עקר אחיותם בשאין הצמצום נמתק חס ושלום, כנ"ל, ועל פה עקר תקון המשא ומתן הוא על ידי שבשעת המשא ומתן הדבר עולה לשרשו העליון לבחינת חכמה עלאה, לבחינת אבן שתיה, קדשי קדשים ששם כלל הכל ביחד ושם הדבר

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ב

חושן משפט תרא

ונפסק משרשו ואז בודאי אין הדבר יכול לעלות על ידי הגזלן לשרשו לבחינת אבן שתיה, כי אי אפשר להכליל שם כי אם על ידי רצון ואהבה כנ"ל, על פן אסור לקנות ממנו, כי על ידי קנינו זה מתגבר הסטרא אחרא ביותר, כי מאחר שאין נכלל בשרשו העליון ואין נמתק הצמצום אזי כל מה שגחלה הדבר יוצא מרשות לרשות מתגבר הסטרא אחרא יותר, כי עקר אחיזתם מבחינת תמורות הם ושלום וכנ"ל, אבל כשקונין מאדם פשר או בשעת המושא ומתן עולה הדבר לשרשו העליון, על ידי רצון הטוב ושם דיקא בבחינת השרש העליון בבחינת אבן שתיה שהוא כלול מכלם שם הדבר יוצא מרשות לרשות ואזי הדבר נמתק יותר כנ"ל, כי שם נמתק הכל כנ"ל: וצאת סמיו

כל זמן שהפלי בציורו הראשון בבחינת צמצום הראשון שהיה ביד בעליו כפי רצון בעליו כפי השכל שלו שהוא שרש הצמצום כנ"ל או היה חביב הגזלן להחזיר הפלי דיקא ליד בעליו כדי להחזיר זה הצמצום דיקא לשרשו שהוא בעליו כנ"ל. אבל כשכבר קלקל הגזלן ושנה הפלי בשנוי גמור שאינו חוזר לבריתו ועשה ממנו ציור אחר צמצום אחר שוב אין הדבר שדך לו כלל כי לא נעשה על פי שכלו וכנ"ל. ועל פן אין חביב להחזיר לו גוף החפץ כי אם דמים מה שהיה שנה, כי דמים חביב על כל פנים, כי אפלו אם היה נאכזר הפלי שגזל צריך לשלם כי הגזלה באחריות הגזלן. אבל גוף החפץ אין צריך להחזיר מאחר שגששתנה הצמצום שוב אין שדך להשכל הראשון שהוא בעליו וכנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

יג וזהו בחינת שנוי מעשה שעל ידי זה קונה הגזלן החפץ ואין צריך להחזירו לבעליו כי אם דמים, כי כל אחד כפי שכלו ודעתו פן יש לו צמצומים המולבשים בהתפצים והפלים שלו כנ"ל ועל פן כל אחד חפץ בכלים וחפצים אחרים משנים מחברו, כגון למשל זה חפץ בכלי שישיש לו ציור פזה וזה חפץ בכלי שיהיה לו ציור אחר, הינו צמצום אחר והכל כפי שרש שכלם שהם שרש הצמצומים וכמו כן כל אחד חפץ בכלים אחרים, הינו בצמצומים אחרים. ועל פן

יד וזה בחינת מה שגזל הנר שמת ואין לו יורשים צריך להחזיר הגזלה לפניהם בזמן שבית המקדש קיים וכי, כמבאר הרין בנמרא, כי הבהן איש חסד והוא ממתיק כל הדינים שהם כל הצמצומים כי הבהן מקבל מהבהן הגדול שנקנס לפני ולפנים להאבן שתיה וכי כנ"ל. ועל פן הבהן הוא איש שלום, כי עקר ההמתקה על ידי בחינת שלום וכלליות שעל ידי זה נכללין לפני ולפנים בתוך בחינת האבן שתיה כנ"ל. ועל פן כל הקרנות על ידם, כי עקר הקרנות שיהיה עולה ונכלל בתוך בחינת אבן

חושן משפט

הלקה ג

ענין חמר אסור גולה שהפלינו בו רבותינו ו"ל מאד. וענין תקנת השבים שמצינו בגולה דקא שאם גול קורה ובגנאה בבירה אינו צריך לסתור הבירה ולהחזיר הקורה מפני תקנת השבים. ובספת החג פהג אפלו לא קבעה בטיט, אף על פי כן אין צריך לסתור שמצות סבה קובעה. וענין מה שהגולן קונה הגולה בשנוי מעשה כגון אם גול עצים ועשאן פלים שאינו צריך להחזיר הפלים כי קנה בשנוי מעשה ואינו צריך להחזיר כי אם דמים

א על פי התורה על פסוק 'ואתחנן' המתחלת בענין הנהגת הפשיטות של הצדיק האמת וכו' בלקוטי תנינא סימן ע"ה, ענין שם כל התורה היטב מתחלתו לסופו

והכלל, שהצדיק הוא לפעמים בטל מן התורה ואז הוא בחינת איש פשוט ממש שקורין פראסטיק ואז הוא מחיה עצמו רק מבחינת הדרך של ארץ ישראל שהוא בחינת החסד חנם שהיה מקום העולם קדם מתן תורה וכו'. ועל ידי החסד חנם הזה הוא מחיה כל הפשוטים שבועולם ואפלו הנמוכים למטה יותר שהם אותן שנפלו מאד על ידי עונותיהם ואפלו אמות העולם שבלם צריכים לקבל חיות מן התורה וכו' אך בלם מקבלים חיות מהתורה על ידי

שתיה ששם כל ההמקות כנ"ל, כי שם עולין כל הקרבנות וכל התפלות, כי זה שער השמים הנ"ל. ועל כן עקר ברפת בהנים הוא שלום והתחלת ברכתם הוא 'ברכך - ה' כמון, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי שם כמון עקר הצמצום כנ"ל ושם צריכין עקר ההמקתה שהוא בחינת ברכה כנ"ל ועקר הברכה וההמקתה להמתיק הצמצום שהוא בחינת מון כנ"ל הוא על ידי השלום וכלליות וכו' וכנ"ל. ועל כן הגולה שאין לה בעלים להחזירה לידם לתמן הפגם על ידי ההשבה שחזר הצמצום לשרשו שעל ידי זה יעלה ויכלל בשרשו ויוכל להתמתק וכו' וכנ"ל, וכשואין לה בעלים להשיב להם הגולה לתמן על ידי זה אזי תקונו שישבי לבהנים, כי הם עקר בחינת ההמקות כל הצמצומים והדינים, כי הפהן הוא בחינת חכמה פידוע והוא בחינת חסד שממתיק כל הצמצומים והדינים וכו' וכנ"ל:

וזה בחינת ויברכם וירד מעשת התפאת והעלה וכו'. ופרש רש"י: ברפת בהנים, כי עקר תקון הקרבנות והתפלות הוא על ידי ברפת בהנים שעקר ברכתם הוא שלום בחינת כלליות ואהבה שעל ידי זה נכללין בבחינת אבן שתיה ששם כל ההמקות ושם עולין כל הקרבנות והתפלות וכו' כנ"ל. וזה בחינת ברפת בהנים בשעת התפלה וכנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ג

חושן משפט תרו

הצדיק האמת שהוא בחינת איש פשוט הגדול בשעה שבטל מן התורה שאז מחיה עצמו מהחסד חנם שהיה מקנים העולם קדם מתן תורה שהוא בחינת הדרך לארץ ישראל שהוא בחינת התורה הנעלמת, כי קדם מתן תורה היתה כל התורה נעלמת בתוך בחינת דרך ארץ, הינו בכל העשיות והעסקים והמלאכות שעושים בעולם שכלם נמשכין מעשרה מאמרות שבהם נברא אותו הדרך שעוסק בו גגון שחוטב עצים וכיוצא בו, כי אין דבר שאין בו עשרה מאמרות שבהם נברא העולם ומלאו וכתוך העשרה מאמרות נעלמין העשרה הדברות. נמצא שבכל דבר שעוסקין בו שיש בו בחינת העשרה מאמרות שבו נברא, כלול באותו דבר התורה בהעלם שהוא בחינת העשרת הדברות הנעלמים בעשרה מאמרות שהם מחיין ומקמין כל הדברים שעוסקין בהם. וקדם מתן תורה היה העולם מתקנים רק על ידי התורה הנעלמת הזאת שהוא בחינת חסד חנם בחינת אוצר מתנת חנם שהיה מקנים העולם אז קדם מתן תורה. והצדיק בעת פשיטותו הוא מחיה עצמו מהחסד חנם הזו וכו' ועל ידי זה מתיה ומקנים כל הפשוטים שבבעולם עד שמחיה ומקנים אפלו הרשעים גמורים ואפלו אותן שנגלו מאד ואפלו אמות העולם כי את כלם הוא מחיה על ידי החסד חנם הנ"ל שהיה מקנים את העולם קדם מתן תורה.

וכוה מקשר היטב מה שפנים שם רבנו ו"ל בשיחתו הקדושה שאין שום יאוש בעולם כלל ואפלו בשאול תחתיות ולמטה וכו' אין שום יאוש בעולם כלל וכו' במבאר שם עין שם:

כי על ידי הצדיק האמת הנ"ל יכולין לקבל חיות ולמצא את ה' ותברך בכל מקום אפלו בשאול תחתיות ומתחמיו על ידי החסד חנם הנ"ל שהיה מקנים את העולם קדם מתן תורה שאז לא היה שום תורה בעולם כלל ואף על פי כן היה מקמנים ה' ותברך ברחמיו בחסד חנם לבד. על כן גם עכשו אלו שבטלים מן התורה שהם הפרקטאקים ואפלו אותן שעברו חס ושלום על התורה, אף על פי כן הצדיק מחיה אותם ומקמנים ומחזקם לכל יתיאשו כי לעולם יש עדין תקנה והכל על ידי החסד חנם הנ"ל שעל ידי זה היה מקנים ה' ותברך את העולם גם קדם מתן תורה כנ"ל. וזה החסד חנם הנ"ל הוא בחינת הדרך לארץ ישראל כי זה החסד חנם הנ"ל הוא בחינת העשרה מאמרות שבהם נברא העולם שהוא בחינת התורה הנעלמת כנ"ל, וזה הוא בחינת הדרך לארץ ישראל כי עקר כח קדשת ארץ ישראל על ידי כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים כמו שפרש רש"י על פסוק בראשית וכו' שבשביל זה פתח בבראשית שלא יאמרו האמות גולנים אתם שבכשתם ארצות שכעה עממין על

ל"ב

ל"ג

חושן משפט

בן פתח בבראשית להודיע כי הוא יתברך
 ברא הכל וברצונו נתנה להם וברצונו
 נתלה מהם ונתנה לנו. נמצא שעקר פת
 ארץ ישראל הוא מבחינת עשרה
 מאמרות שבהם נברא העולם שהם
 בחינת פת מעשיו שעל ידי זה יכולים
 ישראל לילך ולכבוש ארץ ישראל. וגם
 כן בחוץ לארץ נמצא בחינה זו כי
 ישראל עם קדוש באים לפעמים
 למקומות שהיו רחוקים מאד מקדשת
 ישראל וכו' והם בוכשים המקום ומקדשין
 אותו שיהיה מקום ישראלי שהוא גם כן
 בחינת ארץ ישראל והיו יכולים הסמרא
 אחרא לומר גולגים אתם שכבשתם זה
 המקום שאינו שלכם. אך על ידי פת
 מעשיו בחינת עשרה מאמרות דהינו מה
 שידעין שה' יתברך ברא את העולם
 בעשרה מאמרות, כמו שכתוב: בראשית
 ברא אלקים את השמים ואת הארץ וכו'.
 על ידי זה יש לנו רשות לכבוש כל העולם
 ולקדשו בקדשת ישראל כי הוא יתברך
 בראה וכו' וברצונו נתנה לנו וכו'. נמצא
 שעל ידי החסד חנם שהיה מקים העולם
 קדם מתן תורה, שהוא בחינת העשרה
 מאמרות שבהם נברא העולם על ידי זה
 הולכין וכו' בשין ארץ ישראל, כי על ידי
 זה אין יכולין לומר גולגים אתם וכו' כנ"ל.
 ועל ידי זה מתנה עצמו הצדיק בעת
 פשיטותו כנ"ל ועל ידי זה הוא מתנה כל
 הפשוטים ואפלו אותן שנפלו מאד מאד
 וכו' כנ"ל:

ב וזה בחינת תקנת השבים שעשו
 בגולה, כי עקר בחינת תקון
 התשובה שמועיל לכל החטאים נמשך
 מבחינת תקון הגולה שיש לה תקנה
 בתשובה, כמו שכתוב: "והשיב את
 הגולה אשר גול וכו'". ואיתא בספרי
 מוסר שפסוק זה מרמז על תשובה לכל
 החטאים. כי עקר בחינת תקון התשובה
 נמשך מבחינת תקון הגולה, כי עקר תקון
 התשובה מזה שמועיל תשובה על החטא
 זהו נמשך רק מבחינת חסד חנם הנ"ל
 שהיה מקים העולם קדם מתן תורה. כי
 על פי דין תורה לא היה מועיל לחטא
 תשובה, כמובא בספרים שעל פי הדין
 אין מועיל תשובה לחטא רק מה שמועיל
 תשובה על החטא זהו מחסד ה' יתברך
 שנמשך מבחינת חסד חנם הנ"ל, בחינת
 אוצר מתנת חנם שהיה מקים העולם
 קדם מתן תורה כנ"ל שעל ידי זה מועיל
 להחטא תשובה עד שיכול לזכות
 שעונותיו יתהפכו לזכות. וכל זה הוא על
 ידי בחינת התורה הנעלמת הנ"ל שהוא
 בחינת חסד חנם הנ"ל שהיה מקים
 העולם קדם מתן תורה ששם יכולין
 להתהפך העונות לזכות על ידי
 התשובה. ועל כן באמת אי אפשר לזכות
 לתשובה שלמה כי אם על ידי צדיק
 הדור האמתי שיכול להמשיך החסד חנם
 הנ"ל בעת פשיטותו שעל ידי זה יש
 תקנה לכל אותן שנפלו בעונותיהם כנ"ל.
 והיו שמים שם רבנו ז"ל שאין שום

לקוטי הלכות

הלכות גזלה א

חושן משפט תרה

איתא בזהר הקדוש ומוכא בדברי רבנו ז"ל (סימן מה) שתשובה הוא בחינת ורקא דאודריקת לאתר דאתנמילת מתמן, הינו להחזיר את הדבר למקום שנפל משם, כי קדם התשובה נקרא כל חוטא גזלן שלקח הכס והחיות והשפע שנתן לו ה' ותברך ועשה עמו מה שעשה בחטאו ועל ידי זה עקר וגזל החיות הזה מה' ותברך ונקנסת ישראל, נמצא שהוא גזלן גמור בחינת גזול אביו ואמו דא קדשא בריך הוא ונקנסת ישראל וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל הנהנה בעולם הזה בלא ברכה פאלו גזול להקדוש ברוך הוא ונקנסת ישראל, שנאמר, גזול אביו ואמו וכו'. נמצא שאפלו פשאינו עושה עברה ממש רק שנהנה מן החומר בלא ברכה נקרא גם כן גזלן על שקבל הנאת עולם הזה מה' ותברך בלא ברכה שזהו בחינת גזלה ממש. כי הכל של ה' ותברך, כמו שכתוב: לה' הארץ ומלואה, והוא ותברך אינו נותן רשות להאדם לקבל ולהנות מזה העולם כי אם בברכה, אבל בשלוקח ונהנה בלא ברכה הוא גזלן ממש, כי גזול להקדוש ברוך הוא ונקנסת ישראל כנ"ל, מפל שכן פשחם ושלום נהנה מהעולם הזה בעברה חס ושלום, שזהו בודאי גזלן גדול כנ"ל. ועל כן פשרוצה לעשות תשובה הוא בבחינת והשיב את הגזלה אשר גזל, שצריך להחזיר ולהעלות הדבר שעקר מה' ותברך, לשרשו בבחינת ורקא הנ"ל דאודריקת לאתר דאתנמילת מתמן.

ואיש בעולם, כי הכל יכולין להחיות עצמן בנפילתם על ידי החסד חנם הנ"ל בחינת התורה הנעלמות הנ"ל שעל ידי זה יש להם תקוה לעולם אפלו אם נפלו כמו שנפלו וכו', נמצא שעקר התשובה נמשך על ידי החסד חנם הנ"ל וזה החסד חנם הנ"ל הוא בחינת הדרך לארץ ישראל, כי על ידי זה יכולין לכבש ארץ ישראל ואין העבדים יכולין לומר גזלנים אתם וכו', כנ"ל. נמצא שזה החסד חנם הנ"ל הוא בחינת תקוה הגולה, כי הגזלן פשרוצה לשוב ולתקן את חטא הגולה אשר גזל הוא צריך להמשיך התקוה משרש תקוה הגולה שהוא בחינת חסד חנם הנ"ל שהוא הדרך לארץ ישראל שעל ידי זה נתתקנון כלליית ישראל מבחינת גזלה, כי אין יכולין לומר להם גזלנים אתם כי פרצונו וכו' כנ"ל. ומשרש בחינת תקוה הגולה הזאת משם נמשך תקוה לכל הגזלנים הבאים לשוב בתשובה ולהשיב את הגולה. וכן כל הפעלי תשובה פלם אין יכולין לקבל תקוה לתטאם בתשובה כי אם על ידי חסד חנם הנ"ל שהוא הדרך לארץ ישראל שהוא בחינת תקוה הגולה כנ"ל. כי תקוה התשובה אין מועיל בדיון כי אם על ידי בחינת חסד חנם הנ"ל:

ג כי באמת התשובה על כל החטאים הוא בחינת תקוה הגולה והעשק אשר גזל ועשק את הקדוש ברוך הוא ונקנסת ישראל על ידי חטאיו. ועל כן

כל מעשיו הם חרָגן והריסה מאחר שעבר על דת וגו' ועשק את עמיתו? אך באמת הכל נמשך מבחינת החסד חנם הנ"ל, שהוא בחינת התורה הנעלמת בכל עשיה ועבדא שבזה העולם שבכל דבר מלבש עשרה מאמרות שבהם נעלמת התורה. נמצא שבכל עשיה ומלאכה שעושים בזה העולם מלבש ונעלם בו תורה בהעלם שעל ידי זה יש קיום להעולם גם כשבטלים או עוברים על התורה חס ושלום, כי זהו בחינת החסד חנם שהיה מקים קדם מתן תורה כנ"ל, שזהו בחינת הדרדך שבוכשין בו ארץ ישראל וכו' כנ"ל. ועקר הדבר הוא מה שיודעין ש'ה' יתברך הוא היוצר הוא הבורא והוא ברא הכל מראש ועד סוף בחינת בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ ועל ידי דיעת אמונה הזאת שהוא יסוד הכל, כמו שכתוב: וכל מעשהו באמונה. וכל התורה עומדת על זה, כמו שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסות סד), בא חכוק ודעמידן על אמונה, כמו שכתוב: וצדיק באמונתו יחיה, על ידי זה נמשך החסד חנם הנ"ל שהוא בחינת קיום העולם קדם מתן תורה שזה החסד מקים גם עכשו את כל הפשוטים וכל הנופלים וכו' כנ"ל, כי עקר חייתם וקיומם הוא על ידי אמונה הנ"ל. כי אמונה יסוד הכל וכל זה שאדם מחזק את עצמו באמונה שלמה שיודע ומאמין ש'ה' יתברך בכל

נמצא שכל תקוני התשובה הוא בבחינת תקון השבת הגולה כנ"ל. כי באמת כל תקון התשובה נמשך מבחינת החסד חנם הנ"ל שהוא בחינת הדרדך לארץ ישראל שהוא בחינת תקון הגולה בשרשה שעל ידי זה אין יכולין לומר לישראל גולנים אתם וכו' כנ"ל שמבחינת תקון זה נמשך תקון לכל הגולנים הבאים לשוב, כי כל דבר צריך להתמתק בשרשו כדוע והוה התקון של כל החומאים שתקונם וחייתם נמשך רק מבחינת חסד חנם הנ"ל שהיה מקים העולם קדם מתן תורה וכו' כנ"ל. ועל כן עשו חכמינו ז"ל תקנת השבים בגולה דיקא, כי עקר בחינת תקנת השבים נמשך מבחינת תקון הגולה שהוא בחינת החסד חנם הנ"ל, שהוא הדרדך לארץ ישראל וכו' כנ"ל:

ד ועקר תקנת השבים שעשו חכמינו ז"ל בגולה הוא מה שאין הגולן צריך להחזיר גוף הגולה כשקבעה בבנין שזהו מפני תקנת השבים כנ"ל וכל זה נמשך מבחינת חסד חנם הנ"ל שהוא בחינת התורה הנעלמת בעשרה מאמרות המלבשין בכל מלאכה ועסק שעושים וכו' כנ"ל. ומחמת זה גם כן קונה הגולן מדינא את הגולה על ידי שנוי מעשה. ולבאורה הדבר תמוה איד אפשר לגולן לקנות הגולה על ידי השנוי מעשה מאחר שבאה לידו בגולה ואסור והוא גולן ומחריב את העולם, מודע ותנו לו כח לקנות הגולה על ידי השנוי מעשה, הלא

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ג

חושן משפט תרו

מקום ולית אתר פגוי מנה ובכל מקומות
 ממושלתו אפלו בעשר בתרין דמסאבותא
 ואפלו בכל הנפילות שבועלים אפלו אם
 נפל למקום שנפל גם שם נמצא ה'
 ותברך פי מלכותו בפל משלה, פי הוא
 ותברך ברא הכל בחסדו ומקנים הכל
 בחסדו, ואפלו כשישראל עוברין על
 התורה חס ושלום, אף על פי כן מקנים
 העולם בחסדו לכד כמו שתיה מקנים
 העולם עשירים ויש דורות בחסדו לכד
 קדם שנתנה תורה פי חפץ חסד הוא
 וחסדי ה' לא תמנו ולא כלו דחמיו
 לעולם. וכל זמן שיודע ומאמין זאת אין
 שום גפילה וירידה לעולם, פי תמיד יש
 לו תקנה עדין למצא את ה' ותברך
 ולשוב אליו. ועל פן סים שם רבנו ז"ל
 את התורה הנ"ל שאין שום יאוש בעולם
 כלל וכו' וכו' ל"ל והכל הוא על ידי החסד
 הנם הנ"ל על ידי התורה הנעלמת הנ"ל
 על ידי הדרך של ארץ ישראל הנ"ל
 שהוא בחינת עשרה מאמרות, בחינת
 בראשית ברא וכו', הינו בחינת דרך ארץ
 הנ"ל שהוא מלבש בכל דבר, שבכל דבר
 נעלם תורה על ידי שידועין ומאמינין שה'
 ותברך בראו מאין ליש בעשרה מאמרות
 שבהם נעלמין העשרת הדברות שעל ידי
 זה מתקנים אותו הדרך בחסד הנם אף על
 פי שלא נתנה ונתגלה התורה עדין או
 בעת שבטלים מן התורה וכו' כנ"ל:

כידוע, והכל בשביל ישראל שיקבלו את
 התורה שעל ידי זה הם מקימין את
 העולם ונחשב כאלו הם בראו את
 העולם, כמו שכתוב: בראך יעקב, ודרשו
 רבותינו ז"ל, עולמי עולמי מי בראך,
 יעקב בראך וכו'. פי התורה היתה כלי
 אמנותו, כמו שכתוב: ואהיה אצלו אמון,
 ודרשו רבותינו ז"ל, אל תקרי אמון אלא
 אמן, ועשרה מאמרות שבהם נברא כל
 העולם נמשכין מהעשרת הדברות שהם
 כלליות התורה. ועל פן שבקבלו ישראל
 את התורה נחשב אותו היום כאלו היום
 בראו ישראל את העולם מחדש, פי עד
 ששה בסיון היה העולם מתמוטט עד
 שקבלו ישראל את התורה, כמו שדרשו
 רבותינו ז"ל (שבת פה) על ה' דהששי וכו'.
 פי אין קיים להעולם בלא התורה, פי ה'
 ותברך ברא את העולם בשביל האדם
 דיקא שהאדם דיקא יקנם את העולם על
 ידי מעשיו הטובים, כמו שכתוב: והארץ
 נתן לבני אדם. וכמו שכתוב: אשר ברא
 אלקים לעשות, שה' ותברך ברא הכל
 שהאדם יעשהו ויגמרהו, כמובא, שזהו
 פרוש לעשות. פי כל דבר שנברא צריך
 תקון, כמובא בפירוש (בראשית רבה פרק יא)
 החטים צריכין לתקון התרמוסין וכו', וכמו
 שכתוב: לעברה ולשמרה, פי האדם צריך
 לגמור ולתקן הכל וכל זה להורות
 ולהודיע שהכל תלוי בהאדם פי הכל
 בשבילו. ועקר התכלית בשביל שיקים
 את התורה שעל ידי זה מקנים את כל

ה פי ה' ותברך ברא כל הבריאה בשביל
 האדם שהוא תכלית כל הנבראים

העולם שנבא על ידי התורה ואז נחשב כאלו הוא ברא את העולם כ"ל. ועל כן אין קיום להעולם בלא ישראל שקבלו את התורה, כי האדם דיקא צריך לקיים את העולם, כי בשביל זה נברא הכל כדי שהאדם דיקא יקיים הכל כ"ל. אבל כל זמן שלא נתנה תורה עדין אז היה ה' יתברך מקיים העולם בחסד חנם לבר כ"ל. אבל אף על פי כן גם אז בהכרח שיהיה קיום העולם על ידי מעשה בני האדם, כי חקף כשנברא אדם לא היה קיום להעולם בלי מעשה האדם, כמו שכתוב: אשר ברא אלקים לעשות דיקא וכו' וכ"ל. ועקר מעשה האדם לקיים את העולם הוא מעשה התורה והמצוות, אבל מאחר שאז עדין לא נתנה תורה על כן היה קיום העולם על ידי דרך ארץ, היינו על ידי מעשה בני האדם שעוסקין ועובדין בעסקי העולם במלאכות ומשא ומתן שכלם הם בחינת תקון מעשה בראשית שנברא בעשרה מאמרות ועל ידי עשייתם וקילאכתם באתערותא דלתתא אתער לעלא ונתעורר אותו המאמר שבו נברא אותו הדבר ובאותו המאמר נעלם התורה ועל ידי זה היה קיום העולם אז:

ובן מוכן ומבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר בהתורה "ואת הערבים צויתי וכו'" (בלקוטי תנא סיון ד) שעל ידי כל הל"ט מלאכות שהם כלל כל המלאכות והעסקים שבעולם על ידי זה הוא בחינת

אתערותא דלתתא שעל ידי זה מעוררין למעלה פח מעשי בראשית שעל ידי זה קיים העולם, כמבאר שם, עין שם. וזה שדקדק וכתב רבנו ז"ל בהתורה שאנו עסוקים בה על פרישת ואתחנן הנ"ל שאז קדם מתן תורה שקיים ה' יתברך העולם בחסדו אז היתה התורה נעלמת בדרך ארץ וכו' כ"ל. כי בהכרח שיהיה קיום העולם על ידי מעשי בני אדם דיקא, כי כך היתה פונתו בבריאתו כ"ל ועקר על ידי התורה כ"ל. אך אז קדם מתן תורה היה קיום העולם על ידי מעשי בני אדם בעסקי דרך ארץ שבהם היתה התורה נעלמת אז כ"ל. ועקר הקיום על ידי בחינת דרך ארץ שהוא החסד חנם הנ"ל הוא כשעל כל פנים היו שומרים את עצמן לכלי לעבר על דרך ארץ, שהיו בחינת כלל כל השבע מצות של בני נח, כי כל השבע מצות הם בחינת דרך ארץ שהשכל מחיב לקיים אותן המצוות. והיסוד הוא אמונה שזה עקר בחינת הדרך ארץ, בחינת עשרה מאמרות שמקומין העולם, בחינת החסד חנם הנ"ל שהוא בחינת בראשית ברא אלקים וכו' כ"ל. ועל כן לא נחתם גזר דינים של דור המבול אלא על הגזל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי על ידי גזל שגזול את חברו הוא פוגם גם בדרך ארץ, כי אף על פי שעדין לא נתנה, אף על פי כן על כל פנים מדרך ארץ ראוי שלא יעשק ויגזל אחד את חברו, כי עקר קיום העולם

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות גזלה ג

חושן משפט תרט

הוא על ידי מעשי ומלאכות האדם שעוסקין בזה העולם שהוא בחינת אתערותא דלתתא כנ"ל:

ובל אדם כפי מעשיו ומלאכתו בן מעורר כח מעשי בראשית שפנגד אותה המלאכה ועל ידי זה הוא קיום העולם, ועל בן כל אדם קונה אותו הדבר על ידי עשייתו מלאכתו שעל ידי זה מרויח אותו הדבר, כי על ידי עשייתו ועסקו קנאו באמת, כי נתעורר על ידו כח מעשי בראשית שעל ידי זה נברא אותו הדבר שזהו בחינת קנין, כמו שפרש רש"י על פסוק, קנה שמים וארץ, על ידי עשייתו קנאן להיות שלו. כי גם האדם נתן לו ה' והדבר זו הכח שעל ידי עשייתו ועסקו יתעורר כח מעשי בראשית עד שיהיה נחשב כאלו נברא הדבר על ידו אם עושה העסק והמלאכה בקדושה ובאמונה. אבל כשחם ושלום, גזול את חברו נמצא שמחרס ומחריב העולם בידים ממש, כי פוגם בכח מעשי בראשית שנתעורר על ידי חברו שעל ידי זה זכה חברו באותו הדבר והוא רוצה לגזול ולחרס חם ושלום, כח מעשי בראשית של מלאכת ועסק חברו ופוגם בדרך ארץ הנ"ל, כי גזלה הוא הפך דרך ארץ. ועל בן על ידי גזלה נחתם גזר דינם של דור המבול ונחרב העולם אז על דם, כי על ידי הגזלה פגמו בדרך ארץ שעל ידי זה היה עקר קיום העולם אז כנ"ל:

ו נמצא שכל אדם על ידי מעשיו ומלאכתו ועסקיו בדרך ארץ שהם עסקי העולם ככל המושא ומתן ומלאכות על ידי זה מעורר כח מעשי בראשית כנ"ל ועל ידי זה היה קיום העולם קדם מתן תורה וכן עקשו על ידי זה הוא קיום של כל הפשוטים שהם הפראסמאקים שאינם עוסקים בתורה כי אם בדרך ארץ, שזהו בחינת החסד חנם הנ"ל וכו' כנ"ל. אבל כל זה בשעוסקים בהמשא ומתן והמלאכה שהוא בחינת דרך ארץ באמונה ובכשרות ובהתקשרות לצדיקים אמתיים שהם ממשיכין זה החסד חנם הנ"ל על ידי פשיטותם כנ"ל, אבל כשחם ושלום, פוגמים בהמשא ומתן חם ושלום, מפל שכן בשגזולים חם ושלום, את חברם בזה הם מחריבים ממש מעשי בראשית כנ"ל. ועל בן עון הגזול חמור מאוד כמו שהפליגו רבותינו ז"ל, כי נחשב כאלו מחריב העולם חם ושלום, מאחר שפוגם בדרך ארץ שהוא בחינת כח מעשי בראשית שנתעורר על ידי כל עסקי האדם, וכשגוגע בממון ועסק חברו הרי הוא כאלו סותר והורס בחינת כח מעשי בראשית שהיה מתתקן על ידי ממון ועסק הזה של חברו וכנ"ל. אבל על ידי תשובה נתתקן הכל, כי עקר התשובה הוא בכחינת והשיב את הגזלה וכו' כנ"ל. כי על ידי התשובה הוא חוזר ומעורר את החסד חנם הנ"ל שהוא בחינת דרך ארץ הנ"ל, שהוא בחינת

חושן משפט

וְאִין צָרִיד לְהַחזִיר הַקּוֹרֵה מִהַבְנִין מִפְּנֵי
תַּקְנַת הַשְּׂבִיבִים כִּי אִם דְּמִים וְכוּ, כֵּל זֶה
מוֹרָה עַל גְּדֹל כַּח הַתְּשׁוּבָה שְׁנִרְמֹזָה
בְּפֶסֶק וְהַשִּׁיב אֶת הַגּוֹלָה בְּנ"ל. שֵׁשׁ כַּח
בְּהַתְּשׁוּבָה עַל דִּי הַחֶסֶד חָנָם הַנ"ל
לְהַפְּךָ הַעֲזוּת לְזִכְיֹת. וְעַל כֵּן נִחְשָׁב
מַעֲשֵׂה הַגּוֹלָן לְמַעֲשֵׂה וְקָנָן בְּנ"ל, כִּי
בְּאִמַּת קִיּוּם הַגּוֹלָן וְכֵל הַחוּטְאִים גַּם
קָדָם שִׁישׁוּבוּ נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת תְּשׁוּבָה,
מִבְּחִינַת חֶסֶד חָנָם הַנ"ל שֶׁעַל דִּי זֶה ה'
יִתְבָּרֵךְ מֵאֲרִיךְ לָהֶם אַפּוֹ עַד שִׁישׁוּבוּ, כִּי
בְּכַח הַחֶסֶד הַזֶּה ה' יִתְבָּרֵךְ מְקַיֵּם
הָעוֹלָם בְּעַת שְׁעוֹבְרִים עַל הַתּוֹרָה וְכוּ'
בְּנ"ל, וְעַל כֵּן נִחְשָׁב מַעֲשֵׂה הַגּוֹלָן לְקָנָן
וְכוּ' בְּנ"ל, כִּי הַכֹּל עַל דִּי בְּחִינַת הַחֶסֶד
חָנָם הַנ"ל שֶׁמְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם עַד
שִׁישׁוּבוּ וְאִן נִתְמַקְּן הַכֹּל וְנִתְהַפְּךָ מַעֲזוּת
לְזִכְיֹת וְכוּ' ל':

בְּרִידָה ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ח וְזֶה שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל' שֶׁבִּסְפַת הַחַג
בְּחַג עֲשׂוּ תַּקְנַת הַשְּׂבִיבִים אִף עַל
כִּי שְׂלֵא קִבְעָה בְּבָנָיו, כִּי כָּבֵד נִתְבָּאֵר
שֶׁבְּחִינַת תַּקְנַת הַשְּׂבִיבִים נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת
הַחֶסֶד חָנָם הַנ"ל שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂי
בְּרֵאשִׁית וְכוּ' בְּנ"ל. וְעַל כֵּן בְּסִפַּת הַחַג
עֲשׂוּ תַּקְנַת הַשְּׂבִיבִים בְּיֹתֵר שֶׁאִף עַל כִּי
שְׂלֵא קִבְעָה אִין צָרִיד לְהַחזִיר גּוֹף הַקּוֹרֵה,
כִּי סָפָה נִמְשָׁךְ גַּם כֵּן מִחֶסֶד הַנ"ל שֶׁהוּא
בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית, כְּמִבְּאֵר
בְּהַתּוֹרָה עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם (סוֹף מוה), עֲנִן

הַדָּרֵךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא תַּקְנַת הַגּוֹלָה
בְּנ"ל, וְאִן עַל דִּי הַחֶסֶד הַזֶּה לֹא דִי
שֶׁנִּתְמַקְּן הַגּוֹלָה אִף גַּם נִתְהַפְּךָ מִתְּפִיךְ אֶל
הַפְּךָ בְּבְחִינַת עֲזוּת נִתְהַפְּכִין לְזִכְיֹת
שֶׁאֲחֵר כִּד נִחְשָׁב גַּם כֵּל מַעֲשֵׂה הַגּוֹלָן
שֶׁעֲשֵׂה בְּחַפְזָה לְעִשְׂיָה גְּמוּרָה עַד
שֶׁאִמְרוּ שֶׁקָּנָה הַגּוֹלָן בְּשֵׁנִי מַעֲשֵׂה שְׂלוֹ,
כִּי עַל דִּי תַּקְנַת הַתְּשׁוּבָה נִתְמַקְּן הַגּוֹלָה
עַל דִּי חֶסֶד חָנָם הַנ"ל עַד שֶׁנִּתְעוֹרֵר כַּח
מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית בְּחִינַת עֲשְׂרָה מֵאִמְרוֹת
הַנ"ל שֶׁנִּתְעוֹרְרוּן תְּמִיד עַל דִּי כֵּל מַעֲשֵׂה
וּמְלֻאכַת הָאָדָם בְּכִשְׂרוֹת בְּנ"ל. וְעַכְשָׁו
נִתְמַקְּן הַגּוֹלָה בְּבְחִינַת זֶה עַד שֶׁנִּחְשָׁב
מַעֲשֵׂה הַגּוֹלָה לְעִשְׂיָה וְקָנָן שֶׁקָּנָה אוֹתָהּ
עַל דִּי זֶה. וְזֶהוּ בְּחִינַת תַּקְנַת הַשְּׂבִיבִים
וְקָנָן הַגּוֹלָן בְּשֵׁנִי מַעֲשֵׂה, כִּי תִּכְרַךְ
בְּשִׂרְצָה לְהַחזִיר אֶת הַגּוֹלָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
תְּשׁוּבָה אוֹ אִפְלוּ בְּשֵׁאִינוּ רוֹצֵה לְהַחזִירָהּ
מַעֲצָמוּ רַק הַבֵּית דִּין בּוֹפִין אוֹתוֹ וּמְצִיאוֹן
אוֹתָהּ מִיָּדוּ, שֶׁזֶהוּ גַם כֵּן בְּחִינַת תְּשׁוּבָה
שֶׁהַבֵּית דִּין מְכַרְיָחִים אוֹתוֹ לְקַיֵּם הַדָּת
וְלְהַשִּׁיבָה אִן נִתְעוֹרֵר בְּחִינַת חֶסֶד חָנָם
הַנ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדָּרֵךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא
תַּקְנַת הַגּוֹלָה שֶׁעַל דִּי זֶה מְקַיֵּם ה' יִתְבָּרֵךְ
הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ עַד שֶׁנִּחְשָׁב שֵׁנִי מַעֲשֵׂה
שֶׁל הַגּוֹלָן לְעִשְׂיָה שֶׁעַל דִּי זֶה כֵּל אָדָם
קָנָה חֶפְצוֹ עַל דִּי שֶׁנִּתְעוֹרֵר כַּח מַעֲשֵׂי
בְּרֵאשִׁית עַל דִּי עֲשִׂיתוּ וְכוּ' ל':

ז נִמְצָא שֶׁכֵּל זֶה, דִּהְיֵנוּ מִה שֶׁהַגּוֹלָן
קָנָה הַחֶפֶץ בְּשֵׁנִי מַעֲשֵׂה

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ד

חושן משפט תריא

שם. ועל כן עשו בו תקנת השבים
ביותר כנ"ל:

הגלגה ד

כל הגולגים משלמין בשעת הגולגה. פי
השבת הגולגה הוא בחינת תשובה,
כמו שכתוב: והשיב את הגולגה אשר גול
וכו' וכמוכא פסוק זה בספרי מוסר לענין
תשובה, פי עקר התשובה היא להחזיר
הדבר למקום שגלגה משם בבחינת זרקא
דאזרדיקת לאתר דאתגמילת מתמן, (כמוכא
בדברי י"ל במקום אחר) שזוהו בחינת השבת
הגולגה, בחינת והשיב את הגולגה אשר
גול וכו'. פי גם כל התמאים נקראים גולגה
על שם שגולג הדבר משרשו. וכמו
שכתוב: גולג אביו ואמו. 'אביו' דא קרשא
בריד הוא וכו', כמו שאיתא בזהר
הקדוש. נמצא שהשבת הגולגה ותשלומיה
הוא בבחינת תשובה. ותשובה היא
למעלה מהזמן, כמו שכתוב בספר' הא"ב
יום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה
מהזמן ומעלה כל הימים למעלה מהזמן.
וכן יום הפפורים הוא למעלה מהזמן עין
שם. פי זה עקר התקון של התשובה
שזוכה לבא למעלה מהזמן ושם נתבטל
כל הזמן והימים שחטא ופגם בהם
בבחינת והימים הראשונים יפלו ונחשב
כאלו היום נולד בבחינת אני היום
ילדתיך, שהוא בחינת בטול הזמן,
כמבאר בלקוטי תנינא בסימן סא על
פסוק זה עין שם:

ועל כן כל הגולגים משלמים בשעת
הגולגה, פי תשלומי הגולגה הוא
בחינת תשובה שהיא למעלה מהזמן
שכל הזמן נתבטל ונחשב כאלו עדון הוא
היום והשעה ראשונה וכל הזמן והימים
שעברו בימי הגולגה בעת שהיה עון
הגולגה בידו נתבטלים ונחשבים כלא היו,
פי זה עקר תקון התשובה שעולה למעלה
מהזמן ונחשב כאלו עתה הוא היום
והשעה ראשונה כנ"ל. ועל כן תשלומי
הגולגה הוא רק בשעת הגולגה, פי כל
הזמן שעבר בימי הגולגה נתבטל על ידי
בחינת התשובה, שהיא בחינת תשלומי
הגולגה כנ"ל:

כי באמת מה שהביאו לידי עון החמור
הזה לגול או לעשק או להטעות
ולרמות את חברו וכו' הכל היה על ידי
תאות ממוז שהתגבר עליו כל כך עד
שבא לידי עון החמור הזה של גולגה. וכל
זה נמשך על ידי שגפול תחת הזמן ביותר,
פי באמת עקר הפגם של תאות ממוז מה
שרודפים אחר פרנסתם ביגיעות גדולות
כל כך עד שיש שבאים לידי גולגה הוא
רק מחמת שהם דוחקים את השעה
ואינם ממתנים לישעת ה'. פי באמת ה'
והברך מפרנס ומכלכל מקרני ראמים ועד
ביצי כנים. רק על פי רב אין נוהגין
להאדם פרנסתו מזמן חכה ומיד רק צריך
להמתין עד יבא עתו וזמנו, כמו שכתוב
ואתה נתת להם את אכלם בעתו וכמו
שאמרו רבותינו ז"ל: בשמך יקראך וכו'

חושן משפט

תחת הזמן, וזה בחינת מה שכתוב (קהלת ה): "העשוקים אשר געשים תחת השמש". תחת השמש דקא, דהיינו תחת הזמן ששם כל העשוקים והגזלות וכנ"ל. כי באמת כל תאורת ממונ נמשך מכסילות וחסרון הדעת בבחינת לב כסיל לשמאלו שמשם הממונ והעשירות, כמו שכתוב בשמאלה עשר וכו' (כמו שמבאר בסיומן סט בענין חסר אסור גזלה עין שם) ושם עקר המעוה של הזמן שנדרמה שיש זמן שזה נמשך רק מחסרון הדעת כנ"ל. ועל פן השבת הגזלה שהוא בחינת תשובה הוא בבחינת כפול הזמן כנ"ל. כי עקר תקון הגזלה שהוא פגם תאורת ממונ הוא על ידי כפול הזמן וכנ"ל:

הלכה ה

א על פי התורה 'תשעה תקונין' סימן כ', ענין שם כל התורה. מבאר שם ענין פגם הכאת הצור שהוא בחינת מה שטעה משה והשתמש עם מטה עזו שהם הכח של מעשים טובים שלו בשעת המשכת התורה. ובאמת לא צוה לו ה' יתברך לקח את מטה עזו הנ"ל כי אם בשביל להקהיל את העדה להכניע רשעותם וכו'. אבל בתפלה צריך לעמוד כדל וברש וצריכים לקשר את עצמו עם כל הקהל הבאים לשמע את התורה כדי שתהא תפלת רבים וכו' וכו' ובשביל זה אין לאדם לרחק את עצמו על שום דבר אלא יבקש בתחנונים אם יתן לו ה'

ובמשלך יתנו לך, אין אדם נוגע וכו' וצריך האדם רק להמתין ולצפות לישועתו תמיד וכמוא בשיחותיו הקדושות שאמר אם לא היה ממתין וכו'. כי העקר מה שצויי אדם נכשלים בענין הפרנסה בכמה מיני פגמים רחמנא לצלן, הכל רק על ידי שאינם ממתנים עד יבוא הגעת והזמן שה' יתברך ישפיע לו הפרנסה בנקל רק הם דוחקים את השעה ועל ידי זה הם באים לכמה פגמים במשא ומתן עד שיש שבאים לידי גזלה ממש רחמנא לצלן. וכל זה נמשך מחמת שגופלים תחת הזמן ואינם משימים אל לב שכל הזמן של זה העולם פורח ושט פהרף עין ובאמת אין שום זמן כפל, כי עקר הזמן שנדרמה שיש זמן הוא רק מחמת חסרון הדעת כי אם היה זוכה לשלמות הדעת היה יודע שאין שום זמן כפל וכמבאר כל זה על פסוק אני היום ולתיד בסיומן הנ"ל. ויודאי אם היה מסתכל היטב על כפול הזמן לא היה דוחק את השעה והיה ממתין תמיד על הפרנסה עד יבוא עתו ולא היה נכשל בשום גזלה ועולה. ואפלו בזה לא היה להוט וקורד כל כך ביגיעות וסכנות באלה בשביל הממונ רק היה ממתין לישועת ה'. כי רגע קלה בודאי בקל יכולין להמתין ומי שהוא פר דעת אמתי אזי כל הזמן של העולם הוא רק רגע קלה, כי הזמן פורח מאד מאד, כי באמת אין שום זמן כפל וכנ"ל. נמצא שעקר פגם הגזלה נמשך רק מחמת שגפול ביותר

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תריג

ותברך ותן ואם לאו לאו, כי אסור לרחק את השענה, כי הוא כמו שלוקחין איהו דבר באנש ובכתה, כמו בן הוא כשמתעקשין ודוחקין עצמו בתפלתו שה' יתברך יעשה דוקא בקשתו וכו'. ועל ידי זה נסתלק משה, כמו שכתוב: לכן לא תביאו וכו' אל הארץ וכו'. כי על ידי התורה שממשיכין זוכין לארץ ישראל וכו' והעקר שמישיד תורה בתקונים הנ"ל לשפד לבו פנים נכח פני ה' עד שמישיד דבורים המים בגחלי אש וכו' ויבקש בתחנונים דוקא וכו' וכו', ענין שם כל זה היטב היטב:

כתב

כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מפל שפן כשנהנה באסור חס ושלום, ועל פן גם היצר הרע נקרא גולן ותמסו, כמו שכתוב: מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו, שנאמר על היצר הרע, (בבבאר בפירוש הראשית פרק טו) ה"ש גולן גדול מזה וכו'. וזה בחינת מא"ש חמסים תנצרני. ועל פן תקנו תקנת השבים ביותר בדיני גולה, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל בכמה דיני השבת הגולה שהקלו עליו מפני תקנת השבים:

ג. כי עקר פח התשובה לשוב לה' יתברך על כל העונות שבעולם מקבלין רק מצדיקי אמת שעוסקין בזה כל ימי חייהם ולאחר הסתלקותם להשיב הכל לה' יתברך וכל התורה שממשיכין ומגלילין לישראל הכל בשביל להחזירם למטב להשיבם בתשובה שלמה, כי זה כל כוננתם הקדושה בהתגלות תורתם להביא את ישראל לידי תשובה ומעשים טובים כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. אבל זה העסק להחזיר בני ישראל בתשובה קשה וכבד מאד, פמוכן בדברי רבותינו ז"ל, כי לבעל בחירה קשה מאד לעור, כמבאר בדבריו ז"ל (בספר תי מורה"ו). ועל פן צריכין להמשיך התורה בכל התקנים המבארים בהתורה הנ"ל עד שזוכה להמשיך קדשת ארץ ישראל כנ"ל שממש עקר תקון התשובה, כמו שכתוב: וכל לציון גאל ולשבי פשע ביעקב וכו'. וכמו שכתוב בפרשת התשובה, ושבת

וענין עוד בסימן קצ"ו מה שמבאר על מאמר רבותינו ז"ל: ויבשאתה מתפלל אל תעשה תפלתך קבע, שהוא מי שדוחק את עצמו ומתעקש שבהכרח יעשה ה' יתברך את בקשתו, שזהו בחינת תפלות קבע לשון גולה כמו וקבע את קבעיהם נפש וכו' אלא תפלה רק ברחמים ותחנונים וכו', ענין שם:

ב וזה בחינת ויהיב את הגולה אשר גול או את העשק אשר עשק", שהוא מרמו על תשובה על כל העונות שבעולם, כמבאר בהרבה ספרי מוסר שהביאו פסוק זה לענין תשובה. כי הפעל עברה הוא נקרא גולן בחינת גול אביו ואמו שהם קדשא בריד הוא ושכינתה, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל. ועל פן כל הנהנה מעולם הזה בהתר רק שהוא בלא ברכה נקרא גולן בחינת גול אביו ואמו,

שנמשכה על ידי תפלת קבע שנחשב כגזלה כ"ל על פן או אין פח לכפל קטרוגים של העבדים מארץ ישראל כי יאמרו לסטים אתם, לסטים דיקא מאחר שגם פח התפלה שמשים נמשכה התורה שעל ידה באים לכבש ארץ ישראל היתה גם פן בבחינת גזלה ואנם על פן עדין הם יכולים לומר לסטים אתם וכ"ל. וכשאין להתורה שלמות עד שיכולין לגלות קדשת ארץ ישראל על ידה או אי אפשר להשיב בתשובה על ידה. כי עקר תקון התשובה הוא דיקא על ידי התורה שממשיכין בתפלת רחמים ותחנונים וכו' עד שממשיכין קדשת ארץ ישראל על ידה וכ"ל. ועל פן עקר תקון התשובה בחינת תקון התשובה הוא לתקן פגם הגזלה בחינת גזול אביו ואמו וכו' כ"ל וזה אי אפשר כי אם על ידי התורה שממשיכין בתקונים הנ"ל, דהיינו על ידי התפלה שהיא ברחמים ובתחנונים דיקא ולא בכח ובאנס שהוא בחינת גזלה. נמצא שעקר תקון התשובה הוא על ידי הצדיקים שמתקנים שרש פגם הגזלה בקדשה העליונה, דהיינו שגם בתפלתם הקדושה אינם באים בבחינת גזלה. ועל פן נקרא תקון הגזלה בחינת והשיב את הגזלה וכו', כי עקר תקון התשובה נמשך רק מבחינת תקון הגזלה בשרשה שהוא מה שאין באים בתפלתם

עד ה' אלקוד ושמתה בקלו ושב ה' אלקוד את שבותך ורחמך וכו' עד והביאך ה' אלקוד אל הארץ וכו'. ועל פן צריכין לזהר מאד להמשיך החדושי תורה רק ברחמים ותחנונים ולא בכח ובאנס חס ושלום, כי אז אי אפשר לבא לארץ ישראל, כמו שמבאר שם. ויש לבאר יותר בזה, כי איתא בדבריו ו"ל שעקר קדשת ארץ ישראל ממשיכין על ידי פח מעשיו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שבשביל זה פתח בבראשית שאם יאמרו העבדים לסטים אתם שכבשתם ארץ ישראל הם אומרים כל הארץ של הקדוש ברוך הוא ברצונו וכו' וברצונו נמלה מהם ונתנה לנו וכו'. נמצא שאי אפשר לכבש מהם ארץ ישראל כי אם על ידי התורה על ידי שמראים להם על ידי התורה שפותחת בבראשית שכל הארץ של הקדוש ברוך הוא וכו'. ועל פן משאין שלמות בהקדשת התורה, דהיינו שאין ממשיכין התורה ברחמים ותחנונים וכו' רק בכח ובאנס וכו' כ"ל שהוא בחינת פגם האמונה, כמו שכתוב: וען לא האמינתם בי וכו'. כי לפי עצם קדשתם נחשב זה לאיזה פגם באמונה הקדושה, על פן אז אי אפשר לגלות האמונה לכל באי עולם לגלות להם שה' והברך ברא העולם ואז אי אפשר לכבש ארץ ישראל מהם כי יאמרו לסטים אתם מחמת שבאים לכבש ארץ ישראל בכח התורה

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרמו

בכח בבחינת גולה שעל ידי זה ידקא ממשכינן תורה בתכלית השלמות שעל ידי זה מחזירין בני אדם בתשובה וכנ"ל:

ד פי משה רבנו אחר שטעה בסוד זה בהפאת הצור שעל ידי זה נסתלק, כמו שכתוב: וען לא האמנתם בי וכו' אחר כך בודאי שב בתשובה שלמה על זה ומאז התפלל כל תפלותיו רק ברחמים ותחנונים, כמו שכתוב: ואתחנן אל ה' בעת שהוא לאמר. לשון רחמים ותחנונים ומתנת חנם, כמו שדרשו רבותינו ו"ל וכמוכא שם בהתורה הנ"ל פסוק זה. והתפלל הרבה תפלות מאד ברחמים ותחנונים כמנזן ואתחנן, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ואף על פי שערין לא מלא ה' יתברך שאלתו ואמר לו רב לך וכו' אף על פי כן בודאי פעל הרבה על ידי תפלותיו שבקש ברחמים ותחנונים ושב ותקן הפגם שפגם בהפאת הצור, ובפרט על ידי הסתלקותו, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל שמה שנחסר על ידם נתמקן על ידם. ומשם מקבלין עתה כח כל הצדיקי אמת להמשיך תורה בתקונים הנ"ל ברחמים ותחנונים עד שממשיכין קדשת ארץ ישראל ומחזירין ומשיבין בני אדם בתשובה וכנ"ל. פי הצדיק הגדול בשוגשל באיזה שגיאה דקה היא לטובתנו כדי שישונו על ידי זה בתשובה שלמה בדרבם הקדוש שעל שגיאה פחותה מוחט השערה עושים תשובה גדולה ורבה מאד ועל ידי זה מוכים

אותנו בתשובה בבחינת אלו דברי תורה שאין אדם עומד עליהם אלא אם כן נכשל בהם. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל לענין דוד המלך עליו השלום לא היה דוד ראוי לאותו מעשה אלא כדי להורות תשובה וכו' (וכמו בבחינת חתם בתוך חתם סימן כ) מפל שפן משה רבנו עליו השלום, על פן עתה כל תקונינו וכל תקוננו לזכות לתשובה הוא על ידי התורה שממשיכין עתה הצדיקי אמת ברחמים ותחנונים ולא בבחינת קבע וגולה וכנ"ל. ועל ידי זה נמשך התעוררות לכל הפוגמים ולכל בעלי עברות שנקראים אנשי חמס וגזלים כנ"ל לשוב בתשובה על ידי התורה שממשיכין הצדיקים ברחמים ותחנונים שהוא בחינת תקון הגולה וכו' וכנ"ל. על פן מרמז תקון התשובה בהשבת הגולה וכנ"ל:

ה והנה התורה הנוראה הזאת אם אמנם נאמרה ברום גברי מרומים, פי מבאר שם סוד שגיאת הפאת הצור שהוא בודאי דק מן הדק, פי משה רבנו בודאי ידע שצריכין להתפלל ברחמים ותחנונים וכאשר נהג כל ימיו, ובפרט בחטא העגל ומרגלים שבקש סלח נא לעון העם הזה פגול חסדיך וכו' וכן הרבה רק בעת הפאת הצור בלבד אותו המתנגדים והחולקים עד שבא לדי מעות, כמו שכתוב: פי העשק והולל חכם ויאבד את לב מתנה, שדרשו רבותינו ו"ל לענין הפעיות של משה רבנו

כל אחד מישראל צריך להמשיך תורה בכל יום כמו שאנו מברכין בכל יום 'נותן התורה', שלא יהיה עין יבש חס ושלום וכו', ואפלו מי שאינו בר הכי צריך על כל פנים להשתדל ללמוד בכל יום בחשק חדש שזהו גם פן בחינת חדושי תורה, כמו שמבאר במקום אחר. גם כל מי שלומד תורה אי אפשר שלא יצטרך לכאר איזה באור ופרוש במה שלומד. ועל כל זה צריך כל אחד לפי בחינתו לילך עם התורה הנ"ל, דהינו שידע פי עקר שלמות הלמוד הוא שימשיך לעצמו דבורים חמים בנחלי אש שילמוד עם חמימות והתלהבות דקדושה. וצריך לשפך לבו במים לפניו ותברך עד שימשיך מלב העליון דבורים חמים בנחלי אש ועל ידי פן ימשיך באורי תורה גם פן מושם, כמו שמבאר שם. וצריך לזהר מאד באזהרה הנ"ל לכלי לרחק את השעה שלא ישתמש עם המטה עו שהם הפעשים טובים בשביל המשכת התורה רק להכניע את הרע על ידי בחינת מטה עו, הינו כי כל אחד מישראל אפלו הגרוע שבגרושים בודאי יש לו איזה מעשים טובים, כמו שמבאר על פסוק, ועוד מעט ואין רשע בסימן רכב. וכשרוצה לנשט אל הקדוש לעסק בתורה ומעשים טובים והפעל דבר רוצה להפילו מרבי קלקולו העצומים ואומר לו מי אתה שתעסק בתורה אחרי שקלקלת כל כך, אני צריך לכפש בעצמו איזה נקודות

עליו השלום וזהו, כי העשק הולל חכם, 'עשק' דיקא, כי כל רשותם ומחלקתם של דתן ואבירים וכל החולקים הם בחינת עשק וגזל וכנ"ל. ועל ידי זה גרמו גם איזה שגיאה דקה למשה שלא המשיך התורה ברחמים ותחנונים. וזהו: ויאבד את לב מתנה, לב מתנה' דיקא בחינת לבו של משה שבדאי היה דרכו תמיד להתפלל ברחמים ותחנונים. ועל ידי העשק והגזל הוללו חכם בחינת משה עד ויאבד לב מתנה. לב מתנה' דיקא בחינת לבו של משה שלבו היה בחינת לב מתנה שבקש והתפלל תמיד ברחמים ובתנת הנם ועכשו על ידי העשק שלהם טעה גם פן ורחק את השעה שהוא בחינת עשק וכו' וכנ"ל:

ו נמצא שעקר התורה הזאת נאמרה לענין צדיקים הגבוהים מאד גבה מעל גבה. אף על פי כן צריך כל אחד להוציא מוזאת התורה עצות עמוקות לנפשו אפלו תקטן שבקטנים (וכמו שמבאר בהתורה חרי רבי שמעון סימן סא שמכל מקום שלומדן צריכין להוציא לנפשו עצות ומשפטי אמת ותקנות ישרות). והוציא לנו מהתורה הזאת הוא מה שכתב שם הוא ז"ל בעצמו וזה לשונו: ובשביל זה אין לאדם לרחק את עצמו על שום דבר אלא יבקש בתחנונים אם יתן ה' ותברך יתן ואם לאו לאו וכו'. וזה אזהרה על כל אדם. וכן שארי ההקדמות הקדושות המבארים שם הם נצרכים מאד לכל אדם הרוצה לילך בדרך ה'. כי

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרוי

מזכות שזוהו בחינת מטה עז ש'לו, גם ישתמש עם המטה עז של הצדיקו אמת שהוא חוסה בהם ועל ידי זה יכול להכניע את הרע בבחינת ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיגו. אבל אף על פי שהוא מברח להשתמש עם המטה עז להכניע את הרע אף על פי כן כשעומד לפני ה' יתברך להתפלל שיבאר לו התורה שיזכה להבין היטב מה שלומד או לחדש בתורה, ומכל שכן כשצריך ללמוד עם רבים או לדרש ברבים, צריך להתפלל רק ברחמים ותחנונים ולא יתלה בשום זכות ולא ידחק את השעה כלל רק אם יתן ה' יתברך יתן וכו'.

ז פי בענין זה של פגם הדוחק את השעה בזה נכשלים הרבה בני אדם גדולים וקטנים עד שנוגע הפגם גם בצדיקים גדולים ונוראים בבחינת פי העשק היולל חכם וכו' וכנ"ל. כי כל העברות והפגמים של כל פעלי עברה רחמנא לצלן, נמשך רק מבחינת דוחק את השעה שאינו רוצה להמתין כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ואם היה מתין איהו שעה היה זוכה בעולם הזה ועולם הבא. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל אותן מצעות שהציעה לו באסור הציעה לו בהתר וכן הרבה. וזה עקר החטא והפגם של אדם הראשון שלא המתין עם זוגו עד ליל שבת ולא די בזה רק רצה תכף לידע כל הדיעות שהיו נעלמים ממנו שזה היה

עקר הסתת הנחש, כמו שכתוב: והייתם כאלקים ידעי טוב ורע, נמצא שדחק את השעה בכל הבחינות. וכמו שכתוב על אדם הראשון, אויל ביום ידע כעסו, כמו שדרשו רבותינו ז"ל פסוק זה על אדם הראשון, וכתוב, קצר אפים ועשה אולת. ואפלו אם היה פובש תאוותו ולא היה אוכל מעין הדעת וכו' גם כן היה צריך להמתין לישועת ה' ולהתפלל בתחנונים עד שהיה משיג מה שהיה מוכן להשיג. והוא אויל בטר אפכא שלא כבש תאוותו ולא רצה להמתין אף גם רצה לידע ולהשיג מיד כל הדיעות הנעלמות. וזהו בחינת הפגם של כל המחקרים שלא שקרו תאוותם כלל ורוצים תכף לידע הכל לידע מאלקותו ויתברך אשר באמת אי אפשר לידע שום השגה אמתית כי אם כשמשקרים תאוותו כמו אבות העולם, ואחר כך צריכין להרבות בתפלה ותחנונים ולא ידחק את השעה רק להתפלל הרבה בתחנונים ובקש מתנת חכם עד ירחם ה' כנ"ל:

ח ועל כן אפילו הצדיקים הגדולים מאוד מאוד, זכרם יגן עלינו, שגו בזה כל אחד איהו שגיאה דקה. ואם נדקדק בזה נמצא שכל הפגמים שחשבו רבותינו ז"ל על גדולי הצדיקים אבות העולם כלם היו בבחינת זאת שלפי בחינת קדשתם דחקו את השעה כמו ענין אברהם אבינו שאמר במה אדע כי אירשנה. שעקר הפגם והשיגאה שהיה דוחק את השעה,

לח

פי תקף כשהבטיחו ה' ותברך או על
 גרשת ארץ ישראל היה רוצה שיגמור
 הדבר מיד ולידע מיד באיזה דרך ואפן
 יירשו אותה, כי זה כלל גדול שכל אבות
 העולם הסתמלו על הקץ האחרון
 שיתאחר מאד ורצו להשיגו מיד, ועל כן
 שאל אברהם במה אדע כי אירשנה, כי
 ראה מרחוק ברוח קדשו שאף על פי
 שישראל יבכשו ארץ ישראל אבל אחר
 כך יגלו משם וארץ ישראל לא יהיה
 בידם ותאריך הגלות מאד, על כן רצה
 לדרק את השעה שה' תברך יודיע לו
 תקף הקץ האחרון איד ירשנה לנצח, ועל
 כן פגם בזה כי אסור לדרק את השעה
 כנ"ל ובפרט בענין הקץ האחרון שהוא
 קץ הפלאות:

ובן יעקב אמר נסתרה דרכי מה, כמו
 שאמרו רבותינו ז"ל שזהו היה
 הפגם שלו מחמת שראה צרותיו המרובים
 מעשו ולכן וכו', בפרט צרת יוסף והיה
 צריך על זה רק להתפלל ברחמים
 ותחנונים לפני ה' תברך, ובדאי עשה כן
 יעקב אבינו והתפלל בודאי הרבה אבל
 מעצם צרותיו בלבדו דעתו הקדושה עד
 שאמר נסתרה דרכי מה, וכו', כי דחק
 את השעה לפי בחינת קדשתו ולא
 המתין פראוי וכו':

ט וייצחק טעה בעשו ורצה לכרכו כי
 ציד בפיו, כי היה עוסק
 תמיד ללחם עם חרבו, כמו שכתוב: ידע
 ציד איש שדה, וסבר יצחק שכונת עשו

למוכה ללחם עם חרבו בשביל יעקב
 וזרעו כדי להחזיר להם ארץ ישראל, כי
 ראה שאי אפשר לכבש ארץ ישראל כי
 אם כשמוקבלין כח מאדום לעגש
 המונעים בתרפא וקמלא וסבר יצחק שזה
 הדבר יהיה נעשה תכף, אבל באמת
 טעה בזה, כי עשו היה רשע גמור ולא
 חפץ בברכה והיה שונא גדול ליעקב ולא
 לחם כלל בשביל יעקב, כי אף על פי
 שכתב שם בהתורה הנ"ל שצריכין לכבש
 ארץ ישראל על ידי הכח שמוקבלין
 מאדום וכו' כנ"ל, זה יהיה רק לעתיד
 כקץ האחרון שיזכו הצדיקים האמתיים
 להמשיך תורה בכל התקונים הנ"ל ואז
 יהיה אדום מכרח בעל פרחו לתן כח
 לישראל לכבש ארץ ישראל על ידי כח
 התרוב שלו, אבל אז לא היה עדין הכח
 לזה ועשו היה שונא גדול ליעקב על כן
 שנה בזה שקרב את עשו, והוא גם כן
 בחינת דוחק את השעה שפכר הגיע
 העת שיעקב יקבל כח מחרבו של עשו
 וכו' ובאמת טעה בזה כנ"ל:

י וזה בחינת יוקרא יעקב אל בניו ויאמר
 האספו ואגידה לכם את אשר
 יקרא אתכם באחרית הימים, ואמרו
 רבותינו ז"ל שיעקב אבינו פקש לגלות
 את הקץ ונסתלקה הימנו שכינה אומר,
 שפא יש ביניכם פסול בשם וכו', מיד
 פתחו בלם ואמרו, שמע ישראל ה'
 אלקינו ה' אחד, בשם שאין בלבד אלא
 אחד כך אין בלבנו אלא אחד, ואז התחיל

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תריט

שזה יצר הרע גדול אצל כמה בני אדם, ובפרט הגדולים במעלה שבשכיל דבר אחד שנדמה להם שהוא מצוה הם מפקירים הכל וקאים על ידי זה לידי קלקולים רבים ובפרט פשפואים על ידי זה לידי מחלוקת. וכשתעני בכל המעשיות שתיה בין הצדיקים בכל דור ודור הכל היה בבחינה זאת שהפעל דבר המעשה אותם כאלו שבגדו פוגם הרבה ומצוה למסר נפש לרדוף וכו', ובאמת שגו בזה מאוד כי על ידי המחלוקת והפעם אי אפשר לתקן בשום אופן רק צריכין להתנישב הרבה איד להתנהג בזה. והעקר לכךש מה' יתברך שיגדלו בדרך האמת ולהתנישב עצמו הרבה אם יש לו פח לרדפו, ואולי בנותו של השני לשמים רק שאי אפשר להבין דבריו. וגם אמרו עליו הרבה שקרים וכזבים בחינת אשר לא גילתי או איש. ויש בזה הרבה לדבר. וזה היה בחינת הפגם של ראובן שבנתו בודאי לשמים כי קנא קנאת אמו. אף על פי כן פגם בזה מאוד עד שאבד על ידי זה הכהנה והמלכות וכל הפגם היה בבחינת דוחק את השעיה בחינת פחו בפנים אל תותר וכו' וב"ל:

ובפרט שמעון ולוי פגמו בזה הרבה יותר, כי מברו את יוסף שהכל היה בבחינה הנ"ל שדחקו את השעיה. וסברו שיתקנו העולם על ידי מכירת יוסף, כי ראו שמביא את דבתם רעה אל אביהם וראו שיצאו ממנו ירבעם ואחאב.

לדבר דברים אחרים וקנטר את השבטים ראובן ושמעון וכו', הינו כי יעקב מעה שבתחלה סבר שפבר היגע העת לגלות להם את הקץ ונסתלקה הימנו שכינה ועל כן סבר שיש בהם איזה פסול ב"ל. כיון שאמרו שמע ישראל וכו' וראה שכל העדה בלם קדושים ואף על פי כן נסתלקה מפנו שכינה על שבקש לגלות את הקץ שאז הבין מיד שאי אפשר לדחק את השעיה בשום דבר ובפרט בענין הקץ האחרון לשוב לארץ ישראל ושתיה גאלה שלמה שאין אחריה גלות שזה נעלם מפל הצדיקים הגדולים ואפלו הצדיקים היודעים בזה קצת אסור לגלות כי לבה לפימה לא גלי, ואז הבין גדל הפגם של הדוחק את השעיה אפלו צדיקים גדולים. ועל כן אז התחיל לקנטר את השלשה שבטים על פגמיהם ועקר הפגם שלהם היה בענין דוחק את השעיה בחינת פחו בפנים אל תותר, הינו שהלך בחפזון ובהלה גדולה וכלכל יצועי אביו ועקר הפגם היה בבחינת דוחק את השעיה בחינת פחו בפנים, כי ראובן היה בודאי צדיק גדול וכמו שאמרו רבותינו ו"ל, כל האומר ראובן חטא אינו אלא מועה. רק שהפגם שלו היה שקנא קנאת אמו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל ובאמת גם זה היה פגם גדול ועקר הפגם בבחינת דוחק את השעיה. ובה פוגמים גם עתה צדיקים וכשרים וכמו ששמעתי והבנתי מפיו הקדוש וזכר צדיק לברכה שאמר

על פן לפי דעתם רצו להרגו וכונתם היה בשביל תקון העולם שלא יצא ממנו ירדגים ואחאב וכן שארי סברות של טעות שהיה להם בזה. כי בודאי היו צדיקים גדולים אך שגו הרבה ועקר הפגם היה בבחינת דוחק השעה פנ"ל. והוא שקונמרים: שמעון ולוי אחים כלי חמס מברתייהם. כלי חמס דיקא בחינת חמס וגול שזה היה הפגם שלהם, כי הדוחק את השעה אפילו אם הוא צדיק הוא בחינת גולן וחמסן פנ"ל:

יא וזה: "יהודה אתה יודוך אחיד". כי יעקב אבינו נחם בדתו להתחיל לקרב את יהודה, כי ראה אף על פי שהשקמים פגמו בזה, אף על פי כן ראה שסוף כל סוף יתקן הכל על ידי בחינת יהודה, שהוא בחינת משיח, שהוא ימשיך התורה בכל התקונים הנ"ל עד שיגמור את שלו ויכבש ארץ ישראל. ועשו יהיה מכרח לתן לו פח התרב, כי ימשיך התורה רק ברחמים ותחנונים. ועם המטה עז לא ישתמש כי אם להכניע הרע שבעדה וכו', כמו שמבאר שם. והוא: יהודה אתה יודוך אחיד וכו'. 'יודוך' דיקא בחינת רבוי תפלות של דוד משיח שיצא ממנו, כי הוא יקשר את עצמו בתפלתו עם כל נפשות השומעים עד שתהיה תפלתו תפלת רבים ויהיה לכל אחד חלק בהתורה. והוא: יהודה אתה יודוך אחיד. כי בודאי יודו וישבחו אותו כל אחיד על ידי שקשר עצמו

עמקם בתפלתו וכנ"ל. והוא יודך בערך איכיד וכו' גור ארזיה יהודה וכו'. הינו אף על פי שלחם מלחמת ה' הרבה וכבש מלחמות רבות שזהו בחינת שהשתמש עם המטה עז, אף על פי כן לא השתמש עם גבורתו ומטה עזו כי אם להכניע הרע, אכל כל תפלותיו היה ברחמים ותחנונים. והוא בחינת מה שפרכו הרבה ברבוי יין, כמו שכתוב: חכלילי עינים מיון וכו' אסרי לנפן עירה וכו'. הינו כי יין הוא בחינת גבורות פדוע ויהודה בחינת משיח השתמש הרבה עם המטה עז שהוא בחינת יין. ואף על פי כן התורה קבל רק ברחמים ותחנונים פנ"ל. והוא: חכלילי עינים מיון ולכן שנים מחלב. יין בחינת גבורות בחינת מטה עז הנ"ל וחלב הוא בחינת רבות, מאכל תינוקות רבים, הינו שברך את יהודה בחינת דוד משיח שיזכה לשני התקונים הנ"ל בשלמות ולא יטעה בזה, שזהו חכלילי עינים מיון, בחינת גבורות מטה עז, ולכן שנים מחלב בחינת רבות ותחנונים, כמו שכתוב: ואנכי היום רך ומשיח מלך (ובמבאר מזה במקום אחר). וזה בחינת מה שכתוב בדרוד (שמאל) ערנו העצני, בשהיה יוצא למלחמה היה מתקשה עצמו פעץ וכשהיה עוסק בתורה היה מעדן עצמו פתולעת, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, הינו פנ"ל. ועל פן נמשלה התורה ביין וחלב, כי צריכין לשתי הבחינות אלו להמשכת התורה בתקונו וכנ"ל. והוא לא יסור שבט

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ה

חושן משפט תרכא

מיהודה ומחזק מביין רגליו עד פי יבא שילה וכו'. ודרשו רבותינו ז"ל אלו הנשואים וראשי גלות של מלכות בית דוד שלא יתבטל מישראל, כי כל המושלים של מלכות בית דוד שמושלים בישראל ומעמידין תדת על תלו על ידי זה, כל זה הוא בחינת הנ"ל מה שמקבלין ב"ח מהעב"ם בחינת עשו להקניע המונעים כדי לבוא לארץ ישראל, פמוכן שם בהתורה הנ"ל ואף על פי ששם במדינת ארץ ישראל אין ממשלתו של עשו עתה אף על פי כן כל העב"ם נמשכים מבחו פידוע. וזהו: לא יסור שכבט מיהודה וכו' שלא תתבטל הממשלה מבית דוד ב"ח העב"ם שהוא בחינת שמקבלין הב"ח מאדום וכו' עד פי יבא שילה שהוא משה משיח שממשיך מעתה התורה פתקונים הנ"ל עד שיבא משיח ויקבש ארץ ישראל על ידי זה וכו"ל:

יב וזה בחינת מראה הסנה שראה משה וזהה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל ויאמר אסורה נא ואראה מודע לא יבער הסנה, הינו שמושה ראה מלאך ה' בלבת אש מתוך הסנה שהוא בחינת שראה שזכה לבחינת גחלי אש הנ"ל בחינת דבורים חמים בגחלי אש שעל ידי זה עקר המושבת התורה פנ"ל. על כן התפלא מודע לא יבער הסנה, פי הסנה הוא בחינת החושים והקוצים הסובבים וכו' את הקדשה שהם

ת"ת

המונעים מלבוא לארץ ישראל ומכל הדברים שבקדשה, שעקר הכניעתם על ידי התורה שממשיכין על ידי גחלי אש הנ"ל שעל ידי זה זוכין לקבל ב"ח מאדום להקניע כל השואים והמונעים ולהעמיד תדת על תלו ולבא לארץ ישראל וכו"ל, אבל הוא ראה מלאך ה' בלבת אש שנתגלה אליו לתן התורה על ידו ונתגלה אליו בלבת אש בחינת דבורים חמים בגחלי אש שעל ידי זה עקר המושבת התורה פנ"ל ואף על פי כן הסנה בוער באש הנ"ל והסנה איננו אכל שעדו אי אפשר לכלותו לבטל ולשבר המונעים. ועל כן התפלא מאד ואמר: אסרה נא ואראה את המראה הגדול הזה מודע לא יבער הסנה, על ידי אש התורה הנ"ל. וראה ה' פי סר לראות ויקרא אליו משה הנני לכהנה הנני למלכות. פי סבר שבנדיא יכלה הסנה שהם המונעים פנ"ל ויבוא לארץ ישראל ויגמור הגאולה בשלמות ששם הבהנה והמלכות שגמשיכין משיגי בחינות הנ"ל, הינו בחינת התורה שממשיכין ברחמים ותחנונים זה בחינת כהנה בחינת פהן איש חסד בחינת רחמים ותחנונים שעל ידי זה זוכין לתורה בחינת פהן בחינת ידו משפטך לעקב ותורתך לישראל. ומלכות זה בחינת משה עז הנ"ל בחינת ה' בעוד ישמח מלך, בחינת עד אשית איבך הרם לרגלך משה עז ישלח ה' מציון רדה

וכו'. בחינת הכניעת הרע על ידי מטה עז
שזה עקר בחינת המלך ללחם מלחמות ה'
להכניע הרע. וכבר משה שבבר נמשכו
כל התקונים האלה בשלמות על בן אָמֹר
הנני לכהנה ולמלכות וכנ"ל. ויאמר ה'
אליו אל תקרב הלום וכו', פי עדין לא
הגיע העת. של געלך מעל רגליך/ געל
זה בחינת מטה עז הנ"ל, פי עקר הזק
האדם הוא על רגליו, כמו שכתוב: ויגם
על סלע רגלי משה רגלי פאילות. ועל
ידי הטא אדם הראשון נפגמו הרגליו
ששם עקר אציות סטרא דמותא בחינת
רגליה ירדות מנת שהוא בחינת ברפום
פושלות. וכששב וה' התברך עסק בתקונו
פתיב, ויעש ה' וכו' בתנות עזר. בחינת
מגעלים שהם שמירה להגליון שייכל
להתקיים ימי חייו לעמוד על רגליו על ידי
מגעלים שהם שמירה להגליון שהם עקר
קיום ועמידת האדם בזה העולם ללחם
מלחמת ה' להכניע ולבטל הרע:

ועל בן באמת הוהירו רבותינו ז"ל מאד
על המגעלים, כמו שאמרו רבותינו
ז"ל, לעולם ימור אדם כל מה שיש לו
ויסח מגעלים להגליו, ועל בן גבורת
המלחמה נזכר בבחינת קיום המגעלים
כמו שכתוב: ולא נתק שרוד געליו (ישעיה
ה). נמצא שהמגעלים בתקשה הם בחינת
התגברות האדם להכניע הרע שעקר
אחזתו ברגליו כנ"ל שזהו בחינת מטה
עז הנ"ל. אבל אף על פי שהמגעלים
קרים ומכרחים מאד ללחם על ידם פי

הם בבחינת מטה עז כנ"ל, אף על פי כי
כשנכנסין לתכלית התקשה העליונה
להתפלל לה' ותברך להמשיך תורה צריך
לחלוץ אותם בבחינת לא יפגם אדם להר
הבית לא במקלו ולא במגעלו. פי בבית
המקדש שם עקר התפלה להמשיך תורה
היוצא משם, כמו שכתוב: פי מציין תצא
תורה, על בן אסור לפגם לשם במגעלו
בחינת מטה עז הנ"ל. וזהו: במקלו
ובמגעלו, פי הם בחינה אחת בחינת מקל
ומטה עז הנ"ל, פי שם צריכין רק רחמים
פשוטים ותחנונים גדולים וכנ"ל. וזהו:
של געלך מעל רגליך וכו', פי עדין צריך
להשליך בחינת מטה עז הנ"ל בשעת
המשכת התורה שאז דוקא תזכה לכל
התקונים הנ"ל עד שיכלה הסנה שהם
המונעים כנ"ל. פי המקום אשר אתה
עומד עליו אדמת קדש הוא בחינת
קדשת הבית המקדש ששם כל תפלות
ישראל בחינת ואתה קדוש יושב תהלות
ישראל, הינו שפאן אין צריכין להשתמש
כלל עם בחינת הפטה עז בחינת מגעלים
כנ"ל רק ברחמים ותחנונים וכו' וכנ"ל.
ועל בן פשהבין משה שלא יגמר האלה
להביאם לארץ ישראל מאן בשליחותו
לגמרי וה' התברך טען עמו שבקעה ימים
ולבסוף אמר, שלח נא ביד תשלח. פי
יודע אני שאיני גואלם לעתיד. אבל ה'
יתברך הכריחו לילך ואמר לו, אם אין
אתה גואלם אין מי שיגאלם, כמו שאמרו
במדרש, פי אף על פי כן אתה מקבץ

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרכו

וְהָיָה מִרְחַם עַל הַצֵּאָן מְאֹד. וְעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא זָכָה לְהִיּוֹת רוּעָה יִשְׂרָאֵל, כִּמְבַאֵר שֵׁם כַּמְדַּרְשׁ בְּאַרְיֵכוֹת. וְכֵן דָּוִד זָכָה לְהִיּוֹת רוּעָה יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי זֶה כִּמּו שֶׁמְבַאֵר שֵׁם. וְהוּא פֶּלֶא מְדוּעַ עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא זָכוּ לְגַדְלָה פְּוֹאת לְהִיּוֹת רוּעֵי יִשְׂרָאֵל, אֲךָ עַל פִּי הַג"ל מְבַאֵר הַיָּטִב. כִּי עֶשְׂרֵי מֵתֵי תוֹרָה וְלַהֲנַחֵיג יִשְׂרָאֵל וְזָכוּ רַק עַל יְדֵי רַחֲמֵינֵי עֲצוּם מְאֹד בְּחִינַת כִּי מִרְחָמִים יִגְהַם. וְהַעֲקָר לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת גּוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּוְחָק אֶת הַשְּׁעָרָה כַּנ"ל:

טו וְזֶה שְׁכָתוֹב כַּמְדַּרְשׁ רַבָּה (בַּשֵּׁלחַ פָּרָק כ"ב) שְׁעָרָה תִּסְקֹן תִּפְלָה לְנִקּוֹת אֶת עֲצָמוֹ מִגּוֹל, כִּמּו שֶׁאֲמָרוּ שֵׁם, אָדָם צָרִיד לְטַהֵר לְבוֹ קָדָם שְׂתִיפְלָל, וְכֵן אֵיזֵב הוּא אוֹמֵר עַל לֹא חָקֵם בְּכַפֵּי וְתִפְלָתִי זָכָה. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַבְּהוֹן וְכו', אֵלֶּא כֹל מִי שֶׁיְדִי מוֹלְכֵלְכוֹת כְּגוֹל הוּא קוֹרָא לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֵינִי עוֹנֵה אוֹתוֹ וְכו'. עַד, מִנֵּין שֶׁכֹּל מִי שֶׁמִּרְחִיק עֲצָמוֹ מִן הַגּוֹל תִּפְלָתוֹ זָכָה, שֶׁנֶּאֱמַר, נָקִי כַפִּים וְכָר לִבְבִי וְכו', עַן שֵׁם כֹּל זֶה בְּאַרְיֵכוֹת, הֵינִי כַּנ"ל, כִּי עֶשְׂרֵי תִסְקֹן תִּפְלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלֹא יִתְעַשֵּׂשׂ יוֹתֵר מִדְּאִי שְׁלֹא יַעֲשֶׂה תִפְלָתוֹ קָבַע חֵם וְשֵׁלֹם בְּחִינַת גּוֹל וְכו' כַּנ"ל. וְעַל כֵּן בְּדוֹאֵי כְּשֵׁי־שׁ בְּדוֹ חֵם וְשֵׁלֹם גּוֹל מִמֶּשׁ אִין תִּפְלָתוֹ מִקְבֵּלָת כֹּלָל כִּי עֶשְׂרֵי תִסְקֹן תִּפְלָה לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת קָבַע וְגוֹל אִפְלוּ בְּרוּחֵינִי וּבְדַקּוֹת כַּנ"ל. וְעַל יְדֵי זֶה נִתְחַקֵּן הַכֹּל עַד שֶׁבָּאִים לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל וְזוֹכִים לְתִשׁוּבָה וְכַנ"ל:

לִילָךְ בְּשְׁלִיחוֹת וְתַצְלִיחַ בְּשְׁלִיחוֹתָיךְ וְתִגְאָלֶם וְתִתֵּן תְּתוּרָה לְיִשְׂרָאֵל פְּאֵשׁ בּוֹעֲרָת, כִּמּו שְׁכָתוֹב: וְדַבְּרוּ שְׁמִעֲנֵנו מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. וְכַתִּיב, קוֹל ה' הַצֵּב לְהַבּוֹת אֵשׁ, וְאֵם לֹא תוֹכֵל לְהַכְנִיסֶם לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל מִחַמַּת עֵינֵי הַג"ל, אֲף עַל פִּי כֵן כֹּל מַה שֶׁתִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַד עֲשֵׂה, כִּי גַם זֶה בְּכֹלל דִּוְחָק אֶת הַשְּׁעָרָה בְּשִׂאֵין רוּצִין לַעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ כִּי אִם כְּשִׂיכֵל לְגַמְרָה בְּשְׁלֵמוֹת וְכִשְׁרוּאָה שְׁלֹא יוֹכֵל לְגַמְרָה אֵינִי רוּצֵה לַעֲשׂוֹתָה כֹּלָל. וְהוּו פְּנִים גְּדוֹל כִּי אֲטוּו מֵאֵן דְּלֹא יוֹכֵל לְמַעֲבֹד כִּי מְצוּהָ וְכו'. מִכֵּל שֶׁכֵּן עֶסֶק נוֹרָא הִזָּה כִּי בְּאֵמַת מֹשֶׁה הִתְחִיל וְגַמַּר וְגַם סוּף כֹּל סוּף יִגְמַר הַכֹּל בְּשְׁלֵמוֹת, כִּי מַה שֶׁהִיָּה הוּא שְׂתִינָה וְיִמָּה שֶׁנֶּחֱסַר עַל יָדָם גְּשֵׁלֶם עַל יָדָם. עַל כֵּן הִכְרִיחוּ לִילָךְ וּלְגַאָלֶם וְכֵן עֲשֵׂה וְהַצְלִיחַ:

יג וְזֶה שְׁכָתוֹב כַּמְדַּרְשׁ שֶׁהַשְּׁבִטִים מְכָרוּ יוֹסֵף וְקָנוּ לָהֶם מִנְעָלִים, כִּמּו שְׁכָתוֹב: וְאֶבְיוֹן בְּעֵבוֹר גְּעָלִים. הֵינִי כִּי הֵם כְּגַמּו מְאֹד כִּי עֵינֵי מִטָּה עוֹ הַג"ל וְדַחְקוֹ אֶת הַשְּׁעָרָה מְאֹד, עַל כֵּן הַפְּנִים שְׁלָהֶם הָיָה בְּמִנְעָלִים כִּי סָבְרוּ שֶׁעַל יְדֵי מְכִירַת יוֹסֵף הִכְנִיעוּ הַרְעַ עַל יְדֵי הַמִּטָּה עוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת מִנְעָלִים. וְעַל כֵּן קָנוּ לָהֶם בְּעַד הַסָּפָה מִנְעָלִים, אֲכַל בְּאֵמַת שְׁגוֹ כְּזֶה הַרְבָּה:

יד וְזֶה שְׁכָתוֹב כַּמְדַּרְשׁ, 'מֹשֶׁה תִּהְיֶה רֹעֵה אֶת צֹאן' - שְׁתִּיָּה מִרְחִיקוֹן מִן הַגּוֹל

16 LCU

טו וזה בחינת כל הגולגים משלמין
 בפשעת הגולה. 'בפשעת הגולה'
 דיקא, כי עקר פגם הגולה הוא בחינת
 דוחק את השערה כי אם לא היה דוחק
 את השערה בודאי לא היה פא לעשות
 שום עולה קלה והיה עושה משא ומתן
 באמונה, מפל שפן שלא היה גולן חס
 ושלום. ועל כן בשהגולן משלם שיהיה
 בחינת תשובה בחינת והשיב את הגולה
 אשר גול וכו' כנ"ל, על כן עקר תקונו
 לתקן את בחינת השערה שפגם בה בעת
 הגולה שהיה דוחק את השערה, על כן
 צריך לשלם בפשעת הגולה דיקא לתקן
 בחינת דוחק את השערה כנ"ל:

יז ועל כן באמת עקר תקון התשובה
 לכל החוטאים והפוגמים
 שבעולם הוא על ידי הצדיקים הגדולים
 בחינת משה שאתפשטותה בכל הרא
 ודרא, שמלכבש בהצדיקי אמת שעוסק
 עתה לתקן פגם הפאת הצור שהוא על
 ידי שממשיכין חרושי תורה נפלאים
 ונוראים ברחמים ותחנונים לבד בלי שום
 דחיקת השערה כלל שעל ידי זה ממשיכין
 בכל פעם כח לכבש ארץ ישראל לקבל
 על ידי התורה שממשיכין בשלמות
 התקונים הנ"ל לקבל על ידה כח מאדום
 והעבו"ם שתחתיו, להעניש את המונעים
 שלא יוכלו לדבר סרה למגע מארץ
 ישראל ומפל הדברים שבקדשה וכו',
 שעל ידי זה עקר המשכת התשובה
 בעולם, כי עקר התרחקות האדם מה'

יח ותברך מלשוב אליו ותברך הוא על ידי
 הפותגדים המונעים אנשי לצון דוברי
 חלקלקות וכו' הדברות על צדיק עתק
 בגארה וכו' שהם מרחיקים את האדם
 ביותר מהכל מלשוב לה' ותברך. כמו
 שכתב אדוננו מורנו ורבונו שבני אדם הם
 מונעים גדולים מאד יותר מהצור הרע
 כמבאר אצלנו כמה שיחות קדושות בזה,
 וכנראה בחוש למו שמסתכל על האמת.
 על כן על ידי אלו הצדיקים הממשיכים
 תורה בכל התקונים הנ"ל עד שמקבלין
 כח להעניש או להשתיק את הרשעים
 החולקים המונעים הנ"ל על ידי זה נמשך
 התעוררות התשובה בעולם. כי לב
 ישראל בוער לה' ותברך תמיד, כמו
 שכתוב: רשפיה רשפי אש שלכתתיה
 מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה
 וכו'. ואף על פי שהתאות ומדות רעות
 רודפין אחריו אף על פי כן בודאי סוף
 כל סוף היה מתגבר עליהם. אבל עקר
 הפגיעה ביותר הוא מבני אדם המונעים
 כנ"ל. ועל כן על ידי שמכניעין המונעים
 על ידי התורה שממשכת בתקונים הנ"ל
 שעקרו שלא יהיה דוחק את השערה וכו'
 כנ"ל, על כן על ידי זה נמשך תשובה
 בעולם כנ"ל. גם מאחר שאינו משתמש
 עם המפה עז בפשעת התפלה כלל על ידי
 זה יש לו כח ביותר עם המפה עז
 להכניע הרע שבגדה, כמובן שם היטב
 בהתורה הנ"ל, ענין שם. וכשבגוע הרע
 זוכין לתשובה על כן מרפו בחינת תשובה

לקוטי הלכות

הלכות גזלה ה

חושן משפט תרכה

בהשבת הגזלה כנ"ל. ועל פן נקרא היצר הרע גזלן, כמו שכתוב: מציל עני מחוקק ממונו ועני ואביון מגזלו. וכמבאר במדרש על פסוק זה, עני שם (בפרשת וירא טו.) וכן צעק דוד: חלצני ה' מאדם רע מאיש חמסים תנצרני וכו'. ועל פן גרור הפבול לא נחתם דינם אלא על הגזל וכמו שאמרו במדרש (פרק יב) מי מכריע הפל גזל וכו'. כי עקר כל הפגמים נמשך מבחינת גזל שהוא בחינת דוחק את השעה, כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו ואם יעמוד בנפיון בשעה קלה אזי אחר קד מופלא יתפבול וילך ממונו היצר הרע. ועל פן עקר תקון התשובה נמשך על ידי הצדיקים שיש להם רחמינות ואריכות אפים מאד ואינם דוחקים את השעה כלל כנ"ל:

יח וזה: גזל את הרבים ואינו יודע למי יעשה צרכי רבים. כי יש שפגם וחסא כל קד עד שגזל את הרבים שהפגמים שלו נוגעים לכלל ישראל בחינת גזל אביו ואמו דא קדשא קריד הוא וכנסת ישראל ואזי כל תקונו הוא רק לעסק בצרכי רבים לשמים. ועקר צרכי רבים הוא לזכותם לתכלית הנצחית שצריך כל אדם, בפרט מי שחסא ופגם הרבה לעסק בזה. ועקר להשתדל שיהיה לו חלק בהמשכת התורה הנמשכת בתקוניה הנ"ל שתתפשט ותאיר בעולם שעל ידי זה עקר תקון התשובה לכלל ישראל כנ"ל. הן על ידי שיוע בממונו

להעוסקים בזה הן בגופו הן בשאר בחינות, כי כל אחד יכול לזכות שיהיה לו חלק בזה ועל ידי זה זוכה את הרבים בחינת צרכי רבים וזהו עקר תקון הגזלה שהוא בחינת כלל כל החמאים כנ"ל, כי על ידי המשכת התורה הנ"ל על ידי זה עקר תקון התשובה כנ"ל:

יט ועל פן גזל הגר שאין לו יורשים צריך להחזיר לכהנים העובדים בבית המקדש. כי הפהן הוא איש חסד שכל עבודתו בפרבנות שהם בחינת תפלה שעקרה בבית המקדש שהוא בית תפלה ששם ממשכין תורה ברחמים ותהנוגים כנ"ל בחינת כי מציון תצא תורה ששם עקר תכלית תקון התשובה כשזוכין לעלות לשם בבחינת מי יעלה בזה ה' נקי כפים ובר לבב, הינו שנקי מבחינת גזל כנ"ל במדרש. על פן אל הכהנים מחזירים הגזלה של הגר שאין לה בעלים כי על ידם עקר תקון התשובה שהוא בחינת השבת הגזלה וכנ"ל:

[שדל לעיל]

כ וזה בחינת אין להקדש אלא מקומו ושעתו, הינו מי שרוצה להקדיש את עצמו בקדשת ישראל עקר עצתו שידע שאין לו אלא מקומו ושעתו, דהינו אותה השעה והמקום שהוא עומד בה ולא יחשב על שעה האחרת ועל מקום אחר כלל רק ישתדל לקדש את עצמו באותו השעה והמקום כי השעה והמקום האחר הוא ענין אחר לגמרי וכו' וכנ"ל:

שם כל קדשת איש הישראלי כמו שהתחיל התורה הנ"ל בפשט אמרתו:

(אבל בהפתיחה החילו, דע שיש נשמה וכו', כמו שכתוב בספר

היי מוצרי) מי שרוצה להיות איש ישראלי

שילך מדגנא לדרגא או אפשר בי אם על

די ארץ ישראל וכשנמצאין המלחמה אז

נקרא איש מלחמה וכו' ולבא לארץ

ישראל הוא על די התורה שמגילין בכל

התקונים המבארים שם ואם כל התקונים

האלו נאמרו על גדולי מבחרי הצדיקים

הקדושים מאד הממשיכין תורה מן

השמים בבחינת רוח הקדש אמתי. אף

על פי בן פלם נאמרים גם על כל אחד

ואחד, כמו שמבאר מזה קצת לעיל. פי

כל אחד צריך לחשב על תקליתו וסופו

האחרון וצריכין להתחזק להתחדש בכל

יום להתחיל ללמוד תורה באופן שיופה

להתקרב על ידי זה לה' ותברך שיופה

ללמוד וללמוד לשמור ולעשות ולקיים וכו'.

וצריך שימשיך על עצמו כל התקונים

הנאמרים בהתורה הנ"ל, כי כמו שהצדיק

שהוא הרבי שבדור צריך כל התקונים

הנ"ל באופן שימשיך תורה פזאת עד

שנזכה על ידה לשפר כל המגיעות ולבוא

לארץ ישראל, כמו בן צריך כל אחד

שרוצה ליגן ולקבל מהתורה הזאת

שישתדל להמשיך עצמו לילך בדרכי

התקונים האלה כדי שיוכל לקבל

מהתורה הזאת באופן שינצח המלחמה

ויבוא לארץ ישראל ששם כל קדשת איש

הישראלי, כמו שכתוב: פי לא באתם עד

כא וזה בחינת מה שאמר יעקב לעשו,

ואני אתנהלה לאפי לרגל

המלאכה אשר לפני והרגל תלדים עד

וכו'. פי אי אפשר לרחק את השעה בכל,

כמו שאמר מקדם, פי הילדים רבים וכו'

ודפוקים יום אחד וכו', על בן צריכין לילך

ולהתנהל רק לאט לאט בחינת הפא

לטהר מסייעין לו אומרים לו המתן, פי אף

על פי שצריכין להיות וריו גדול בעבודתו

ותברך, כפרט מי שדבר נכשל וכו' אף

על פי בן אי אפשר לרחק את השעה

בכל. ויש בזה הרבה לדבר אך לא נכתב

בזמנו. ודבר מבאר מזה כמה שיחות

במקום אחר:

כב וזה בחינת שבועות ועמר שעורים

וספירה. וענין אסור חמין

בפסח, ובשבועות מביאין חמין דיקא

לקרבן בשתי הלחם, כמו שכתוב:

חמין תאפנה:

ונתחיל לבאר מעט דברי התורה

הקדושה הנ"ל על פי דרך

מוסר ועצות לעבודת ה' השקד לכל אדם

בכל זמן, פי זה היה רצונו ו"ל מאד

שיוציא כל אחד לעצמו עצות ומוסר

מכל תורה ותורה שגלה. אף על פי

שאמרה ברום גבהי מרומים וכו' אף על

פי בן כל פנתו הקדושה היה להגיע

ולבנו לכל אחד ואחד לתוך נקדת לבבו

בכל מקום שהוא וכו'. וכבר פתכנו מעט

מזה למעלה (פאת ו). ולבאר יותר פי צריך

כל אדם למשיך עצמו לארץ ישראל, פי

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרכו

עמה אל המנוחה ואל הנחלה וכו', שנאמר על כל איש ישראל קדם שבא לארץ ישראל שעדן אינו במקום המנוחה והנחלה של ישראל, הינו שצריך כל אחד להרבות בתפלות ותחנונים לה' ותברך שזכה להבין היטב ולהכניס בלב דברי הדישי התורה של הצדיק האמת באפן שיזכה לקנינם שזה העקר. וכשמתפלל צריך להתפלל ברחמים ותחנונים כעני ורש השואל על הפתחים ויותר מזה ולא ידחק את השעה, אף על פי שבאמת צריכו לזרו ולמהר מאוד מאוד להתמלט על גפשו ובפרט מי שכבר נכשל ונלכד במה שגלפד רחמנא לצלן, אף על פי בן אי אפשר לרחק השעה. וצריכו להתמין ולהמתין עד יצוק וראו ה' משמים. וה בחינת ספירה שהוא הכנה לקבלת התורה שאין עושין שום דבר רק ספרין הימים והשבועות וכו' ממשכין על עצמו קדשת קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, הינו בחינת ה' שאנו רוצין וחפצים לקבל את התורה וכפי רצוננו ותשוקתנו החזקה היינו חפצים לקבלה בריוות תקף ומיד, אך באמת אי אפשר לרחק את השעה כג"ל. ועל בן ברחמיו נתן לנו מצוה הקדושה הזאת למנות ולספר את הימים תקף ממחרת השבת שהוא יום שצאנו ממצרים עד יום המשמים הקדוש שהוא קבלת התורה, להורות גדל תשוקתנו ורצוננו החזק לקבל את התורה כי רצוננו היה לקבלה

מיד אך אי אפשר בחפזון כי אסור לרחק את השעה כג"ל וצריכו להתמין. אבל אף על פי בן אסור לשבח ולהסית דעתו מזה חס ושלום, על בן סופרים הימים, כי הספירה מורה על גדל עצם התשוקה והענוגים כמו מי שמתגעגע וחושק מאוד לאיזה דבר אזי סופר הימים עד שישיג תשוקתו, כמו בן אנו סופרין ומזינין הימים והשבועות שהוא מורה על עצם התשוקה והרצון החזק לקבל את התורה שאנו מזינין הימים כדי שזוכה להתקנה הקדושה הזאת. ועל בן באמת נוהגין כל ישראל לקיים מצוה הקדושה הזאת של ספירת העמר בהתעוררות גדול בתשוקה גדולה לה' ותברך ולהרבות בתפלות ותחנונים למהר עצמנו מזהמת מצרים, כי כל זה הוא הכנה לקבלת התורה כג"ל, כי התורה נתנה באש, הוא בחינת אש הנאמר בהתורה ה' שאי אפשר להמשיך התורה כי אם מי שדבריו נגחלי אש וצריכו לשפך שיחו בתפלה ותחנונים עד שימשיך דבורים חמים נגחלי אש וכו'. אבל כשמתפלל צריך שלא ידחק את השעה ולא יהלה בשום זכות רק יעמוד כעני וברש וכו' אף על פי שאז נתעורר מטה עז וכו' אין זה כי אם להכניע את הרע וכו'. וכבר פתחנו לעיל שזה צריך גם כל הרוצה לקבל מהתורה של הצדיק וכו', עני שם. אבל לפני ה' ותברך יעמוד פרש ויבקש רק ברחמים ותחנונים וכו':

כג וזה בחינת עמר שעורים שהוא בחינת התחלות תקון הדבור, כי שעור"ה גימטריא שתי פעמים מנצפ"ד שהם בחינת חמש גבורות בחינת חמש מוצאות הפה וכו', פמוכא בכונות האר"י ו"ל, כי הגבורות הם בחינת אש, הינו כי על ידי העמר שעורים מתחילים לתקן הדבור להמשיך על עצמו דבורים חמים פנחלי אש. ואז מתחילים לספר ספירת העמר שהוא בחינת השתוקקות ונגעושים לקבלת התורה שאנו עומדים לפניו ותברך כאלם לא יפתח פיו רק אנו מוזנין וסופרין הימים לזכות לקבלת התורה. ועל ידי זה בעצמו נמשכין עלינו דבורים חמים פאש בבחינת גאלמתי דומיה החייתי מטוב וכאבי נעפר חם לכו בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני. כי כך הוא הדרך האמת של כל הרוצה לגשת את הקדש להתקרב עצמו לה' ותברך שהעקר להרבות בתפלה ושיחה בינו לבין קונו, פמבאר כבר כמה פעמים. אבל גם זה בעצמו כבד מאד, על כן צריכין בתחלה לשהות שעה אחת לעמוד כאלם, רק ושתוקק ויצפה ויתלה עיניו למרום שישפיע לו דבורים חמים ויישב את דעתו היטב היכן הוא בעולם ולהיכן נהגה. וישתמש עם המטה עז שהם מעט הנקודות טובות הנמצאים בו עדן וכו' וזכות של הצדיקי האמת שששעו עליהם. ובכל זה ושתמש רק להכניע הרע, דהינו שלא יפיל אותו רבוי הרע שלו ליאש את

עצמו חם ושלום, רק יחזק עצמו בכל הנ"ל וכו' להכניע הרע ויצפות לישועת ה'. אבל כשרוצה להמשיך לעצמו בחינת קדשת התורה שיוכה מעתה לקבל ולקיים את דברי התורה צריך לעמוד בראש וכאלם עד אשר על ידי זה בעצמו יתחמם לכו וידבר בחמימות דקדשה בבחינת גאלמתי דומיה וכו', על ידי זה דיקא חם לכו בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני, שיתחיל ברחמיו לדבר דבורים חמים פאש. וזה בחינת כי עזה פמות אהבה וכו' רשפיה רשפי אש שלהבתיה שדיקא על ידי עצם האהבה והתשוקה שאנו משתוקקים לה' ותברך בחינת כי עזה פמות אהבה על ידי זה רשפיה רשפי אש וכו'. על ידי זה ממשכין רשפי אש הנ"ל בחינת דבורים חמים פנחלי אש עד שנוכה שיהיה לנו גם כן חלק בהתורה שממשכין לנו הצדיקי אמת בכל עת. שכל זה בחינת ספירת העמר שמקריבין תחלה עמר שעורים שהוא מאכל בהמה, שהוא בחינת העדר הדבור. להורות שבתחלת התקבולותנו לה' ותברך אנו יודעים האמת שאנו בבהמה ממש שאין לנו שום דבורים ואין יודעים לפתח פינו לבקש לזכות לקבלת התורה. ועל ידי זה בעצמו הוא ברחמיו משים פה לאלמים פמונו עד שמתחילין לדבר עד שממשכין לפי בחינתנו דבורים חמים פאש, שהוא בחינת ספירה שהוא רק השתוקקות

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרכט

שתיקה ודבור בחינת עמים חשות עמים ממללות, הינו שעקר תקון הדבור הוא על ידי שחשים ושותקין תחלה כאלם לא יפתח פיו רק משתוקקין ברצון חזק לה' ותברך ומרחמין על עצמו ברחמנות גדול כאשר כל אחד יודע בנפשו גדל הרחמנות שעליו בכל עת ועל ידי זה דיקא נהעוררין רחמי ה' ותברך עד שמתחילים לצפצף ולדבר קצת בבחינת ומעפר אמרתך תצפצף עד שברחמיו ותברך המרבים נכמר לב העליון עד שממשיך משם דבורים חמים בגחלי אש כדי שייכל לינק ולקבל מהתורה שממשיכין הצדיקים וכו' וכנ"ל. והו' שדרשו רבותינו ז"ל על חשמי"ל חיות אש ממללות, הינו כנ"ל כי על ידי בחינת חש ממללות ודבור כנ"ל על ידי זה זוכה לדבורים בגחלי אש בחינת חיות אש ממללות וכנ"ל. ועל פן מפמירין בשבועות במעשה מרפכה שעקרה נתגלה מתוך החשמל, פידוע ומוכן שם ביהוקאל. כי משם עקר:

קבלת התורה בשבועות שאז עקר המושבת התורה. וכן הוא בכל עת שצריכין להמשיך תורה שהוא בחינת שבועות וכנ"ל, כי מתחלה ראה רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת שהם בחינת הקלפות הטמאות שהם בחינת ח' כלל כל המונעים מלפרש שיהתו לפני ה' ותברך ולהמשיך תורה ולבוא לארץ ישראל, ומשם דיקא ראה בחינת גנה לו

ונענועים וכו' כנ"ל שעל ידי זה דיקא ממשיך כל אחד לפי בחינתו דבורים חמים בגחלי אש ששרשם בחינת יראה, בחינת חמש אותיות מנצפ"ד, שהוא בחינת גבורות קדושות, בחינת שער"ה כנ"ל. ועל פן סופרים הימים לעמר, כי על ידי בחינת עמר שעורים שהוא שרש הדבור הקדוש, שהוא בחינת אש, שהוא גדר המדבר פידוע, בחינת גבורות קדושות בחינת יראה. על ידי זה מתחיל הדבור להתחנן בתחלת שרשו ועל ידי זה ממשיך כל אחד משם כפי בחינתו דבורים חמים בגחלי אש על ידי שסופרין הימים לעמר שהוא בחינת השתוקקות ונענועים בחינת שמבקשין רק ברחמים ותחנונים קרש ובעני ואביון, ועל ידי זה זוכה כל אחד שיהיה לו חלק בקבלת התורה שממשיכין מתוך האש בשבועות בחינת ודבריו שמענו מתוך האש וכו'. גם עמו"ר שעורים מרמו עין" מר שממשיכין בחינת באורי וחדושי תורה שבלולים בשבעים פנים לתורה. וכל זה ממשיכין מהנשמה שנקראת מרים על שם המרירות שסובלת מרירות השעבוד על התורה וכו', כמו שמבאר שם וזהו בחינת עמו"ר - עין מ"ר שמקבלים בחינת שבעים פנים לתורה בחינת כלל באורי וחדושי תורה מבחינת מר, דהינו מהנשמה שסובלת מרירות על התורה וכנ"ל:

כד וזה בחינת חשמי"ל בחינת חש - מל שדרשו רבותינו ז"ל לשון

ממשיכין בכל יום בחינת הארת קבלת התורה מעט בכל יום ובכל שבוע שהוא בחינת המשכת המחיון שפומשיכין בכל יום ובכל שבוע מהספירה, ממבאר בפגנות, פי עקר הפוח ונהחכמה הוא התורה עד שזוכין על ידי זה שיהיה לו חלק בקבלת התורה וכו' וכו':

כו וזה בחינת פסח שאז אסור החמין באסור חמור מאד ובשבעות מביאין לקרבן בשתי הלחם חמין דיקא:

כי בפסח בהתחלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים שצריכין לצאת ממצרים למהרה מזהמת ממצות מצרים ועדין אין לנו שום כח להמשיך עלינו כל הבחינות והתקונים הנ"ל עד שזוכה לבוא לארץ ישראל, פי היו משקעים בהגלות מאד, פמוכא בפגנות ולא היו ראויים לגאולה על ידי מעשיהם, כמו שכתוב: ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמדך וכו', וכו' שכתוב: ואת ערם ועריה וכו' וכמוכא. ועל פן לא היה אפשר להוציאם מזהמת הגלות פי אם בבחינת אתערותא דלעלא שגשפע עליהם אור גדול ועצום ברגע אחת וכו', ממבאר בפגנות. על פן הכרחו לצאת בחפזון שמוחמת זה צריכין לאכל מצה, והחמין אסור מאד, כמו שכתוב: שבעת ימים תאכל מצות לחם עני פי בחפזון יצאת וכו'. וכתוב, ויאפו את הפצק וכו' עגת מצות פי לא חמין פי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וכו':

סביב בחינת מערב טוב ורע פידוע, ומשם ראה בחינת השמול, כמו שכתוב ומתוכה פעין החשמ"ל, הינו בחינה הנ"ל להמשיך דבורים חמים בגחלי אש על ידי ההשתקקות וכו' שהוא בחינת שתיקה בחינת גאלמתי דומיה וכו' חם לבי וכו' כנ"ל שעל ידי זה ראה המרפכה הקדושה שמשם כל קבלת התורה שהוא בחינת רוח נבואה אמיתית, בחינת ואשמע קול מדבר וכו' וכו':

כה חפ"ל, שכל אחד הרוצה לחום על עצמו ולהתחיל בכל פעם לחשב על תכליתו וסופו באמת. עקר תקנתו הוא על ידי שיחה בינו לבין קונו בכל דרכי עצות הנ"ל, ומשפיל על דבר לבין עצמו לפי העת והזמן איד לרחם על עצמו בכל עת באמת בדרכים הנ"ל פי אי אפשר לכאר כל זה היטב. רק החפץ באמת לרחם על עצמו להטיב אחריתו לבין מאליו דברים הרבה מתודך דברינו אלה, פי אסור לדחק את השעה כנ"ל ואף על פי כן צריכין למהר מאד להקלט על נפשו, על פן העקר הוא דרך הנ"ל בחינת ספירת העמר שאין דוחקין את השעה חם ושלום, רק ממתנינים שבעה שבועות שלמות, אכל בכל יום ובכל שבוע מהשבעה שבועות אין מסיחין דעתם מלחפש ולבקש ולצפות ולחפות לרחמיו המרבים מאד להמשיך על עצמו בכל יום ובכל שעה בחינת דבורים חמים וכו' כנ"ל. שעל ידי זה

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרלא

כו כי בשעת יציאת מצרים צריכין לקדש אכילתו מאד. והעקר הוא קדשת הלחם עקר האכילה והשביעה שהוא הראש מפל השבעת מינים שגשבתבה בהן ארץ ישראל, כמו שכתוב: ארץ חמה ושעורה וכו', כי עקר הגאולה הוא לצאת מזהמת מצרים ולזכות ללב לארץ ישראל על ידי התורה שאנו עתידין לקבל, כמו שכתוב: "ואותנו הוציא משם להביא אותנו אל הארץ וכו'", ולארץ ישראל אי אפשר לזבא כי אם על ידי שממשיכין תורה בכל התקונים הנ"ל. וכמו שכתוב: בהוציאך את העם מצרים תעבדון את האלקים וכו' שהוא קבלת התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל כן בפסח בתחלת הגאולה צריכין להמשיך על עצמו בחינת קדשת ארץ ישראל. ועקר קדשת ארץ ישראל הוא בקדשת אכילת ישראל כי כל המצות התלויות בארץ הם רק בעגון האכילה שהם בפורים ותרומה ומעשרות וחלה וכו'. כי עקר תחלת הפגם והקלקול היה על ידי פגם האכילה שהוא על ידי שאכל אדם הראשון מעץ הדעת ומשם היה כל גלות מצרים בידוע. ועל כן עתה בפסח בתחלת יציאת מצרים צריכין לתקן פגם האכילה, להמשיך קדשת הלחם מקדשת ארץ ישראל שנמשך על ידי התורה הנ"ל. אבל באמת אנו רחוקים עתה מהמשכת התורה בתקונים הנ"ל ועל ידי זה ממילא אנו רחוקים מקדשת ארץ ישראל וכו"ל.

על כן עקר הגאולה בפסח הוא רק בחינת אתערותא דלעלא שה' ותברך ברחמיו משפיע עלינו אור קדשת מחין גדולים ועצומים מעצמו שלא על ידינו כלל שהוא בחינת הארת התורה שהיא עקר המחין הנ"ל. ועל כן צריכין לצאת בחפזון ולא יכלו להתמהמה וכו' שלא יאחו בהם והמא הקשה של מצרים כמובא. על כן צריכין לקדש את האכילה בחינת מצה שעקרה הוא למהר מאד לאפותה על האש תקף פשנתנו מים בהקפח ויזרחו מאד שלא להמתין ולהתאחר עד שתחמין הם ושלום:

כח כי תקון הלחם בקדשה נמשך מקדשת המשכת התורה בתקונים הנ"ל שעל ידי זה נמשך קדשת ארץ ישראל ששם עקר קדשת הלחם שתלויים בו כמה מצות התלויים בארץ הנ"ל. ועל כן נקרא התורה בחינת לחם, כמו שכתוב: לכו לחמו בלחמי. וזה בחינת אם אין קמח אין תורה, אם אין תורה אין קמח, כי הם בחינה אחת הנ"ל ותלויים זה בזה וכו"ל. ועל כן כל תקוני הלחם בשרשם שפקדשה נמשכין מהתקונים הנ"ל של המשכת התורה. כי במים שנותנין בהקמח שרשו מבחינת התפלה הנ"ל בבחינת שפכי המים לבד גבח פני ה'. ואחר כך אופין אותה על האש ששרשו נמשך מבחינת דבורים חמים בגחלי אש שמשם זוכה לבנות הדרוש והחדוש שרוצה להמשיך שהוא

בחנינת לחם בחינת לבו לחמו בלחמי ועל פן עקר גמר הלחם הוא על ידי האש וכנ"ל. אבל בכל השנה אין הלחם מתקן בשלמות כי אם על ידי שמחמיצין אותה ושוהין הרבה מעת נתינת הפנים עד האפיה, כי אי אפשר להמשיך באורי התורה שמשם תקון הלחם בשלמות כי אם על ידי שהיה והמתנה הרבה וכנ"ל, כי אי אפשר לדחוק את השעה כנ"ל:

אבל בפסח בתחלת הגאולה לצאת ממצרים מצרים או אין פנו פח להמשיך התורה בתקונים הנ"ל כנ"ל. ואז כל המושכת המחין שהם הארת התורה הוא רק מלמעלה שלא על ידינו כנ"ל, על פן צריכין למהר מאד לאפות הפת על האש תקף בשנתנו עליו מים, כי אי אפשר להתמין כולל עד שיתחמץ שלא יתאחו בחינת חמוץ המוח בחינת פי יתחמץ לכוני שהוא בחינת זממת מצרים שנאחו בהם מאד. כי בענין זה של המתנה והשהיה שצריכין להתמין ולצפות הרבה ולהרבות בתפלה ותחנונים ושיחה הרבה עד שזוכה להמשיך על עצמו בחינת קדשת התורה כנ"ל יש בזה נסיון גדול וכמעט עקר הבחירה תלוי בזה, כי זה ידוע שהכל חפצים ליראה את שמוך ואפלו הנרוע שבגרועים כל זמן שאינו בכלל הפורקי על חס ושלום, בודאי הוא חפץ ומשתוקק הרבה לשוב לה' יתברך אפלו אם נפל ונתרחק כמו שנתרחק, כמו שכתוב: כי עזה כפנות

אהבה וכו' רשפיה רשפי אש שלהבתיה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישמפוה. וכמו שפרש רש"י שם, שזה נאמר על האהבה של כל אחד מישראל לאביו שבשמים, כי עקר העובד הוא מחמת שצריכין להתמין הרבה ולהרבות בתפלה ותחנונים ולהתחזק עצמו מאד מאד בכל מה שעובר עליו, על פן רבים לא יכלו לעמד בנסיון זה ומתירשלים מלפסח על תיהם הנצחיים עד שמתרחקים כמו שמתרחקים חס ושלום, ואפלו כל אלו שה' יתברך בעזרם ונשארים קבועים בקדשתם ואינם מניחים עצמן לפל ולהתעצל חס ושלום, מלהרבות בתחנונים ושופכים בכל יום ובכל מה שעובר עליהם, את לפס פנים וכו'. גם הם לא יתה להם פח להתחזק ולהתמין כי אם בכח התורה הקדושה שכתב קבלנו בכלל בשעת מתן תורה ומה שאנו מקבלין חדושי תורה אמתיים בכל דור ודור מהצדיקי אמת בבחינת תקונים הנ"ל, שהם בקדשתם הגדולה והנוראה ממשכיבים תורה ברחמים גדולים כאלה עד שנמשך גם עלינו מקדשתם שיהיה לנו פח גם פן להתחזק ולהתמין ולהרבות בתחנונים ושיחה וכו' עד יושקף וירא ה' משמים. אבל בפסח שאין לא נמשך עלינו קדשת הארת התורה בתקונים הנ"ל רק הכל בבחינת אתערותא דלעלא כנ"ל על פן אי אפשר לנו להתמין ולהחמין מחנו כולל, כי

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרלג

צ'ריכין לצאת בחפזון גדול, על פן אסור להמתין עד שיתחמץ עסת הלחם שלא יתחזק ביותר חם ושלום, חמוץ הרע שבלב, בחינת פי יתחמץ לבבי שמבלבל דעת האדם מאוד מאוד כש'רואה ששוהה הרבה ועדין לא יצא מטמאתו וכו', פי אז בהתחלה הסמרא אחרא אורב על זה מאוד ואין בנו פח להכניעה מחמת שעדין לא קבלנו שום תורה כלל. וכל החמין והדעת נמשכין רק מלמעלה ברחמיו אשר מחמת זה הצרכו לצאת בחפזון ולא יכלו להתמהמה. על פן החמץ אסור, פי אז אי אפשר להמתין כלל פי יתאחו בו חם ושלום, ממאת מצרים ויעקם את לבו מאוד. אבל אחר כך אחר שבכר התחילו לספר ימי הספירה והתחילו להמשיך בחינת הארת התורה על ידי תשוקתם, אז החמץ מתר, פי אז החמץ נמשך מבחינת חמוץ המוח בקדושה שהוא מה שצ'ריכין להמתין הרבה לישועת ה' כנ"ל. פי אז יש פח להמתין על ידי פח הארת התורה שהתחילו להמשיך על ידי השתוקקותם וכו' שהוא בחינת ספירת העמר כנ"ל. ועל פן התר החמץ אחר שביעי של פסח שאז נקבע ים החקמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל כי צעקו אל ה', דהינו שנמשך עליהם הארת התורה ביותר ואז יש פח להמתין וכו' על פן אז התר החמץ. ועל פן בשבועות שהוא עקר קבלת התורה מתוך האש על פן אז מביאין לקרבן חמץ דיקא, פי עקר תקון

קבלת התורה הוא על ידי שממתינים הרבה ואין דוחקין את השעה וכו' כנ"ל ומשם נמשך החמץ בקדושה שמביאין אותו לקרבן בשבועות וכו' ל:

כט וזה בחינת "שבועה שבועות תספר לך מהחל חרמש בקמה וכו'", פי אסור לקצר קדם קצירת העמר שהוא ראשית קצירכם, פי מחמת חטא אדם הראשון נתערבבו כל הדברים וצ'ריכין כמה ברויים. ועקר המקלול נגע בהלחם היוצא מן הארץ כמו שכתוב: ארורה האדמה בעבודך וכו' בועת אפך תאכל לחם וכו', ובשכיל זה היה גלות מצרים כנ"ל. על פן צ'ריכין לקדש מאוד את הלחם בשעת יציאת מצרים שזה בחינת מצות אכילת מצה בפסח ואסור חמין כנ"ל, ועל פן אסור לקצר את התבואה קדם קצירת העמר במחרת הפסח פי על ידי העמר שעורים מתחילין לתקן הדבור שנוכל להמשיך עלינו דבורים חמים בגחלי אש שעל ידי זה עקר נתינת התורה כנ"ל. ועל פן אז מתחיל להאיר עלינו בחינת קדושת קבלת התורה פי כן דרכו יתברך שתקף שהאדם מתחיל לעסק ולהמשיך על עצמו איזה דבר שבקדושה תקף נמשך עליו הארה מכלל הקדושה הזאת אף על פי שעדין לא זכה לזה פי ה' יתברך מוגיד מראשית אחרית (ובמבאר מזה במקום אחר). ועל פן תקף שמתחילין לעסק בקצירת העמר נמשך קדושת ארץ ישראל שצ'ריכין לקבל התרב

מעשו' להכניע המונעים מארץ ישראל על ידי שאנו מכינים עצמנו לקבלת התורה שעל ידי זה נזמלין מעשו' כח התרב להכניע המונעים כמו שמבאר שם, ועל כן אסור לקצר שום תבואה עד שקוצרין העמר שאז נמשך המגל והתרמש שבו קוצרין התבואה מבח התרב שמקבלין מעשו' על ידי קדשת קבלת התורה שעל ידי זה חותכין ומבערין ומכניעין השונאים והמונעים מארץ ישראל, כי אפלו כשישראל על אדמתם בארץ ישראל עדן צריכין בכל עת לבער ולכפול מוצאי דבת הארץ רעה שהם המונעים מקדשת ארץ ישראל שעל ידם היו כל הקלקולים והפגמים כשהיו ישראל בארץ ישראל שהתגברו המונעים מהקדשה כל כך עד שהסיתו את ישראל למה שהסיתו, עד שנתגרשו מארץ ישראל כי הם אורכים תמיד על ישראל לגרשם מארץ ישראל מהסתפח בגזלת ה', ועל כן אנו צריכין בארץ ישראל לקדש את הלחם בכמה מצוות התלויות בארץ הכל כפי לברר הלחם מזהמת הנחש שמשם כל המונעים מארץ ישראל, כי אדם הראשון נתגרש מקדשת ארץ ישראל שמשם נברא כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שהוא בחינת קדשת הגן עדן שישב שם ואז נתקללה האדמה כנ"ל, על כן אפלו כשבאים לארץ ישראל צריכים ברורים ותקונים גדולים לבער המונעים מקדשת ארץ ישראל שהוא כלל קדשת איש

הישראל, ועל כן אי אפשר לקצר התבואה עד שקוצרין העמר שאז מתחיל ההכנה לקבלת התורה כנ"ל שעל ידי זה נמשך עלינו קדשת התורה שעל ידי זה נמשך כח התרב של עשו שאנו מקבלין כח התרב ממנו להכניע המונעים מארץ ישראל, ומשם מקבל כח התרמש והמגל שהוא בחינת תרב לקצר התבואה בקדשת ארץ ישראל לבררה מחטא אדם הראשון מהקללה שנתקללה האדמה בעבורו בזעת אפד האכל לחם כנ"ל, ואז מתחילין לכפר ספירת העמר שהוא עקר ההכנה לקבלת התורה על ידי שהתחלנו לתקן הדבור החם בגחלי אש על ידי קצירת והקרכת העמר וכנ"ל, ועל כן תלתה התורה הקדושה מצוות ספירה מהחל חרמש בקמה, כי החרמש בחינת חרב, הינו כי אז החרמש בחינת חרב מקבל כחו מחרב הנ"ל שעל ידו מבערין המונעים מארץ ישראל, ויש לרמוז שזה בחינת אותיות חרמ"ש, בחינת ח"ש מ"ר הינו שאז מקבלין הדבור החם שהוא בחינת ח"ש בחינת חשמי"ל בחינת חיות אש ממלכות שמקבלין אותו מהנשמה שנקראת מרים על שם המרידות שסובלת על שעבוד התורה שכל דכריה בגחלי אש, וזהו ח"ש מ"ר, מ"ר זה בחינת המרידות שסובלת הנשמה שמשם מקבלין כח הדבור החם בחינת חש - חיות אש ממלכות וכו' כנ"ל, ועל כן אז ביום קצירת העמר נפלו מפלה

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרלה

גדולה כמה שונאי ישראל בגון סנהריב ומדון וכו' ובפרט המן עמלק ימח שמו כי מנה ובה אבא לזיויל בה נרנא. פי דיקא על ידי חרבו של עשו מכניעין והורגין אותם על ידי שנמשך עלינו בחינת קדשת קבלת התורה שעל ידי זה לוקחין כח החרב ממנו להכניע האויבים והמונעים מארץ ישראל. פי כל האויבים שעמדו על ישראל כלם התקנאו בקדשת ארץ ישראל ורצו לגרש את ישראל מארצם ועל כן נפלו ביום קצירת העמר כ"ל:

וזה מנצפ"ד צופים אמרום, צופים בחינת המצפים ומיחלים לחסד ד' תמיד, בחינת ואני בה' אצפה אוחילה לאלקי ישעי, הם זוכים להדבור השלם שהוא בחינת חמש אותיות מנצפ"ד וכנ"ל:

(ראשי פרקים להלכות ספירה הנכללת בהלכות גולה הנ"ל):

עשו גימטריא מנצפ"ד שהם בחינת פ"ר דינים וצ"ו. אין צו אלא עבודה ורה שהוא גימטריא המן עם הכולל. מרדכי גימטריא רע"ד. בחינת יראה ורעד יבא בי וכו'. ועם חמש אותיות והכולל גימטריא מנצפ"ד. פי אתם המעט - שממקטיין עצמכם, ובכל דבר שבקדושה חסר להם תמיד ומלאים יראה קדושה בחינת אשרי אדם מפחד תמיד, ונדרמה להם תמיד שאין להם שלמות הדבור ששרשו מנצפ"ד, אבל המן סבר שסבר הדבור שמשם הממשלה

כבר היה בידו ועל ידי זה נפל בבחינת לפני שבר גאון ולפני כבוד עגוה, מנצפ"ד צופים אמרום. צופה לשון צופה ומיחל ומחכה כמו שכתוב: ואני בה' אצפה אוחילה לאלקי ישעי, על ידי זה זוכה להדבור בחינת מנצפ"ד בבחינת נאלמתי דומיה וכו' חס לפי וכו'. פי נדר האדם הוא מדבר. והוא כנגד יסוד האש פי דומם צומח חי מדבר הם בחינת ארבעה יסודות אש רוח מים עפר והאדם שהוא המדבר עקרו מיסוד האש. ועל כן עקר שלמות הדבור הוא בחינת אש בחינת

וגבורתו דברו והגבורות הם בחינת אש. וכל עבודת האדם היא כענין הבחירה שזה מעלתו ששבביל זה נברא לסוד מהרע של היצר הרע המסית ולמשך עצמו להטוב - להיצר טוב פי כל התאוות והמדות רעות בחינת אש פי מהאש יצאו. פי אף על פי שהאדם כלול

מכל הארבעה יסודות שממם כל המדות והתאוות כמובא במקום אחר ובדברינו. אבל הכל מהאש שבאותו היסוד. פי כל יסוד כלול מכל הארבעה יסודות. והמדבר כל היותו מיסוד האש שבאש שבארבעה יסודות כמובא. פי עקרו נברא להפיר הבורא ותפרד על ידי לבו ודעתו. ודיעת ה' ותפרד הוא בחינת אש בבחינת פי ה' אלוקיך אש אוכלה הוא. פי הדעת והשכל הוא כמו נר דולק בחינת נר ה' נשמת אדם וכו' והלב הוא בחינת נר דלוק ושם בבחינת הלב עקר הבחירה

יתברך אסור להיות דוחק את השעה. וזה
 בחינת ספירה שהוא הכנה לקבלת
 התורה וכו'.^ל כי צריכין לספר הימים
 בבחינת למנות ימינו בן הודע ונביא לכב
 חכמה, כי סדר הזמנים הם על ידי
 הגלגלים שהם למעלה מיסוד האש וכל
 יסוד האש נמשך מהם, וה' יתברך מסדר
 הזמנים ומבדיל בין יום ללילה ובין יום
 לחברו בחכמתו. ועל בן מנה הימים
 בבחינתם כמו שכתוב: ויהי ערב ויהי
 בקר יום אחד וכן יום שני וכו' הכל כדי
 לתת גבול וגדר לכל יום ויום שלא יבער
 יותר מדאי. ועל בן החשד קדם לאור כי
 הדבור בחינת אש כנ"ל בחינת אור כמו
 שכתוב: פתח דברך יאיר. והחשד בחינת
 חשכה הדעת העדר הדבור שהוא בחינת
 חש מל הנ"ל שצריכין לתקדים השתיקה
 קדם הדבור וכו'.^ל כי בלילה או הוא
 בחינת השתוקקות וכסופין לה' יתברך
 בחינת על משפכי בלילות בקשתי את
 שאהבה נפשי וכו'. אוקרה נגינתי בלילה
 עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי. כי עקר
 עבודת האדם להמשיך על עצמו קדשת
 המרפכה הקדושה שהיא בחינת אש. כמו
 שכתוב: כמראה אש היא מתהלכת בין
 החיות. ששם התגלות אלקותו יתברך. כי
 כל אדם צריך לעשות עצמו מרפכה
 לשכינה כמו שנתתן מהאר"י ו"ל לומר:
 הנני מכונן לעשות כל גופי מרפכה
 לשכינה וכו'. אך יש ארבע קלפות
 המונעים שהם שלש הרעים והארבע

כי האש שבלב בוער לכל התאוות
 ובפרט לתבערת המדורה וכו'. ולהפך
 הוא בוער מאד עד לב השמים לה'
 יתברך וגם זה אינו טוב בשלמות כי הוא
 חוץ מהפירה. ועל בן כל התקון על ידי
 התורה שנתנה באש שהיא מצמצמת
 האש בשתי הבחינות (כמו שכתב בהתורה ויתן
 עד למלכו וכו' בספר עת) בבחינת אלקלא כנפי
 ריאה הנשכין על לפא הני לפא אוקיד
 כל גופא בשתי הבחינות הנ"ל כמו
 שכתבאר שם:

ועל בן כל התקון על ידי חדושי תורה
 שממשיכין הצדיקים עתה שהם
 בחינת משה בכל התקונים הנ"ל. דהינו
 ברחמים ותחנונים ובאריכות אפים מאד
 מאד ואינם דוחקים את השעה כלל וכו'.
 כי עקר המשכת התורה הוא רק להביא
 לידי מעשה להחזיר את העולם למוטב
 וזה קשה מאד מאד על בן צריכין אריכות
 אפים גדול מאד וכו'.^ל כי אפלו צדיקים
 נוראים ונשגבים כל שגיאותם היה בענין
 זה, אך מה לנו להבין ולהתבונן
 בשגיאותם אך תורה וללמוד אנו צריכין,
 להבין על ידם רמזים לעצמנו אם בארזים
 נפלה שלהבת על ידי דחיקת השעה לפי
 נשגבות מעלתם ברום גבהי מרומים מה
 יעשו אזובי קור כמונו. כי מכל שכן וכל
 שכן כמה אנו צריכין להזהר מבחינת
 'דוחק את השעה' שמשם כל הפגמים
 והמלקולים רחמנא לצלן. ואפלו
 בשמחתילין להתעורר להתקרב לה'

לקוטי הלכות

הלכות גולה ה

חושן משפט תרלו

בחינות גנה וכו' והם רוח סערה ועגן גדול ואש מתלקחת, שהרוח סערה מלהיב האש המתלקחת, והעגן מחשיך מלאות שרש אור האש דקדושה, וצריכין להמשיך על עצמו אור החשמ"ל שמשם התחלת המרכבה דקדושה. ועקר המשכת קדושת החשמ"ל הוא על ידי בחינה הנ"ל בחינת ח"ש מ"ל וכו' כנ"ל. ואז מתקרבין להאש דקדושה בבחינת פי ה' אלקוד אש אוכלה הוא דאכלי פלא ופצי פלא, ואתם הדבקים בה' אלקובם וכו' פמוכא במקום אחר. ועל ידי זה שזרפין ומכלין האש דמטרא אחרא בבחינת מראש יצאו והאש תאכלם וכו'. ועל פנ צריכין לספר הנמים קדם מתן תורה לקסרם לעמר, בחינת גבול ומדה. להמשיך על עצמו הגבורות הקדושות שהם בחינת שעורים הנ"ל בחינת שרש הדבור החם פאש כנ"ל להמשיך על עצמו בתדרנה ובמדה שזה עקר בחינת קדושת המשכת התורה כנ"ל. וזה בחינת יום ליום וביע אמר ולילה ללילה ותנה דעת. פי הדבור והדעת להביר כבודו ותברך שנמשך כפי סדר מעשה פראשית מהגלגלים שעל ידם סדר הזמנים, שנה בחינת השמים מספרים כבוד קל ומעשי ידיו מגיד הרקיע. פי יסוד האש שהוא גדר האדם המדבר נמשך מהם כנ"ל הכל נמשך מיום ליום ומלילה ללילה אשר חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם, שלא לצאת מהגבול וכנ"ל. ועל פנ אין אמר

ואין דברים בלי נשמע קולם. פי בהכרח להקדים השתיקה להדבור בבחינת ח"ש מ"ל כנ"ל. אך העקר הוא הרצון והקווי והעגונועים וכו' כנ"ל ועל ידי זה נתחמם הלב בקדושה וכו'. וזהו בכל הארץ יצא קום לשון קווי ותקנה ותחלת ועל ידי זה ובקצה תבל מליהם וכנ"ל:

פ
א

וזהו "לשמש שם אהל בהם", ופרש אר"י רש"י בשם התנחומא מכאן שהשמש נתון בתוך תיקו. הינו כנ"ל פי האש והחממות נמשך מהשמש שעל זה צעק שלמה איכה תרעה איכה תרביץ בצהררים בעת תקופ חם השמש כמו שפרש רש"י. וכמו שכתוב: עד שיפוח הקץ וכו' וכמו שפרש רש"י שם. ועל פנ השמש נתון בתוך תיקו שלא יחריב העולם חם ושלום וכמו שפרש רש"י שם על ואין נסתר מחמתו, אלמלא נתן ברקיע התחתון לא היה אדם נסתר מפניו מפני חממותו וכו'. וכל התקון להציל מתבערת האש היה הנמשך מהגלגלים והעקר מהשמש שעל זה אמר קהלת את המעשה הרע הנעשה 'תחת השמש' דיקא, כל התקון הוא על ידי התורה שמרפפת על הלב וכו' כנ"ל. וזהו תורת ה' תמימה משיבת נפש ועין פרוש רש"י שם שני הפרושים ושניהם אחד לענינו שפרש שם תורת ה' תמימה. גם היא מאירה בשמש וכו'. דבר אחר ואין נסתר מחמתו ליום הרין, ולהט אותם היום הבא, אבל תורת ה' תמימה משיבת נפש

[שקד לעיל]

וזהו והוא פתחן יוצא מחפתו ישיש
 כגבור לרוץ ארצה, הינו בחינת
 התגלות התורה כמו שאמרו, ביום
 חתנתו זה מתן תורה, וזהו ישיש כגבור
 לרוץ ארצה, הינו שעל ידי התורה
 שנמשכת בתקונים הנ"ל על ידי זה זוכין
 להתגבר לרוץ ארצה לעשות דרך לארץ
 ישראל. כי עקר הארץ והדרך שהולכין
 בכל מקום בגשמיות ורוחניות הכל הוא
 לבא לארץ ישראל בגשמע מפיו הקדוש
 כי שם עקר המנוחה והנחלה כנ"ל. כי
 אנו צריכין כל אחד לרחם על עצמנו
 לילך בדרךים קדושים ועצות עמוקות
 הנ"ל להשמר מאד מאד מתבערת האש
 דמטרא אהרא ולהמשיך על עצמו בכל
 עת דבורים חמים כגחלי אש ולכלי לרחק
 את השעה להמשיך הדבור בבחינת ח"ש
 מ"ל וכו' כנ"ל כדי שעל ידי זה נזכה לבא
 לארץ ישראל כנ"ל. כי גם כל השגיאות
 דקות של הצדיקים הנוראים ששגו בזה
 הכל היה על דינו, בבחינת פי העשק
 והולל חכם ויאבד את לב מתנה וכו' ל.
 וכמו שכתוב ויתעבר ה' כי למענכם
 וכתוב גם כי התאנף ה' בגללכם לאמור
 גם אתה לא תבא שם והושע בן נון
 העומד לפניך הוא יבא שמה אותו חזק
 וכו', כי אף על פי כן יגמור משה על ידי
 תלמידיו שהם בחינת יהושע שהמשיכו
 על עצמן כל התקונים הנ"ל אחרי
 הסתלקותו שאז תקן בשלמות השגיאה

לדרכי חיים ומנוחה היא על לומדיה
 מאותו להט וכו'. וזהו שפנים יהיו לרצון
 אמרי פי והגיון לבי לפניך וכו' כי התקון
 לכל זה הוא רק תפלה ותחנונים בבחינת
 הנ"ל, שזהו בחינת אמרי פי והגיון לבי
 בחינת אמרי האזינה ה' בינה הגיגי וכו'.
 כי אי אפשר לבאר ולדבר הכל וכו' כי
 צריכין שתקוה בחינת געגועים קדם
 הדבור ואחר כך, בבחינת חסידים
 הראשונים היו שזוהו קדם התפלה ואחר
 כך וכנ"ל:

ועל כן הזהירם ביותר במה פעמים
 בשעת מתן תורה והעם אל יתרוסו
 לעלות אל ה' פן יתרוסו אל ה' וכו' כי
 תכף בשרוצין להתקרב באמת לה' ותברך
 צריכין לזהר מאד מהריסה שלא ירחק
 השעה חס ושלום כי רב התרפתקאות
 חס ושלום הוא על ידי זה כנ"ל. ועל כן
 הקדים מצות ספירת העמר וכנ"ל:

ובשביל זה צריכין לזהר מאד להשתדל
 להתקרב לצדיקי אמת
 הממשיכין דרכי התורה מחדושי תורה
 שנמשכו בתקונים הנ"ל. כי זה עסק
 הצדיקי אמת להלחיב לב בני ישראל
 לעוררם ולהקיצם שיתלחבו לה' ותברך.
 אבל נזהרים מאד מרוח סערה שלא יבער
 האש יותר מדאי בבחינת הריסה חס
 ושלום (כמו שמבאר בהתורה אל אשר ירעה שמה רעים
 ללכת וכו' עז שם סימן ט לקושי תנאים), וזה שכתוב
 במדרש רבה בפרשת העמר שבזכות
 העמר באין לארץ ישראל והינו כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין א

חושן משפט תרלט

לעשות פעם מזאת ההשפעה של
העשירות, עין שם:

נמצא שפגם הפעם הוא פגם העשירות

כנ"ל. ועל כן כל מה שאדם מוזק

צריך לשלם, כי כל ההזקות הם בחינת

פעם, כי על ידי פעם באין כל ההזקות

שהאדם מוזק ושובר בחמתו. ועל כן

צריך לשלם כי על ידי הפעם פגם

בעשירות והחליף השפעה של עשירות

לכעם וחקוה והזיק מה שהזיק על כן

צריך לשלם ההזק כממונו, וזהו ענינו. כי

בזה פגם שהחליף עשירות לכעם על כן

נענש שמכרח לשלם ולחסר ממונו

בשכיל הפעם וזהוהו, כי על ידי הפעם

הוא מחסר העשירות כנ"ל. ועל כן אפלו

שונג צריך לשלם מאחר שגעשה הזק

ופגם בכעם על כן צריך לשלם שזה ענין

ותקון הפעם כנ"ל, כי בודאי אי אפשר

שיתיה געשה הזק כי אם על ידי פעם

שעל ידי זה באין כל ההזקות כנ"ל. ואף

על פי שהוא שונג, אדרבא, על זה

בעצמו צריך תקון וכפרה, וזה תקון על ידי

תשלומי מונו שהוא בחינת תקון הפעם

כנ"ל. כי פגם השונג הוא בחינת פגם

הפעם, כי האדם יש לו דעת ואין ראוי

לו שיעשה דבר בטעות ושונג בלי דעה

מישבת וכשבא האדם לידי שונג ומעות

בודאי נכשל בכעם שעל ידי זה בא לידי

מעות ושונג, כי ביון שבא לכלל פעם בא

לכלל מעות במאמר רבותינו ו"ל (פסחים סו).

נמצא שכל השנגות באין על ידי פעם

הנ"ל כנ"ל. ועדן הוא עומד ומשמש

במרום ובגרה תפלות ותחנונים בבחינת

תקונים הנ"ל עד שגמשכין עלינו

התעוררות לילך בדרך התקונים הנ"ל

להמשיכם עלינו שעל ידי זה יתקן הכל

ונשוב לארצנו וכו' וכנ"ל:

ועל כן בגאולה האחרונה כתיב כי לא

בחפזון תצאו וכו'. כי עקר התקון

לשוב לארץ ישראל הוא על ידי

מתינות רב לבלי לדחק את השעה כלל

וכו' וכנ"ל:

(אמר המעתיק שמעתי מאחד מאנ"ש העגון

"לאשמה בה" וכו', לכן העתיקה בה)

שנדך לעיל לאות ז' אשר מבאר שם

שפגם אדם הראשון היה אשר

היה דוחק את השעה שזהו בחינת פגם

גולה וכו' ותקונו היה על ידי שבת כי

שבת אגון עלוהי וזה שמסמכת פרישת גול

(ויקרא ה) "לאשמה בה", ראשי תבות לאל

אשר שבת מפל המעשים ביום השביעי

כמובא והבין:

הלכות נזיקין

הלכה א

כל מה שאדם מוזק חייב לשלם בין

בשונג בין במזיד וכו'

על פי מה שכתב רבנו גרו יאיר (סמ"ק

סח) שבפעם מוזק לעשירות, כי

כשיורד עשירות לאדם או היצר מתגבר

חושן משפט

הזק ידוע להוי לה שפגם בדעת, ענין שם. כי ההזק הוא בחינת פעם שהוא פגם הדעת פנ"ל. ועל פן צריך תשלומין שהוא בחינת ענין ותקון על פגם הפעם שהוא פגם העשירות פנ"ל:

הלכה ב

אסור להזיק ממונן לחברו ואם הזיקו אף על פי שאינו נהנה חיב לשלם נזק שלם בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס. ובמשנה בנמרא בבא קמא מפרש יותר וזה לשונו, אדם מועד לעולם בין שוגג בין מויד בין ער בין זשן. אפלו בראיתו אם יש לו הזק לחברו אסור להסתפל בו. לפיכך אסור לו לאדם לעמוד על שדה חברו בפשעה שעומדת בקמותיה:

א **ענין** אסור להזיק לחברו ואפלו בשוגג ובשונה וענין תשלומי נזק וענין הזק ראיה:

על פי הפאמר אשרי העם יודעי תרועה סימן ל"ה המתחיל, דע כי תשובה היא בחינת זרקא דאנדריקת לאתר דאתגמילת מתמן ומאן ההוא אתר חכמה, כי חכמה הוא שרש כל הדברים, כמו שכתוב: בלם בחכמה עשית. לכן צריך כל אחד לשמור את שכלו משכליות חיצוניות המכונה בשם בת פרעה. וחקמות חיצוניות הם בחינת קנה שפקלפה, כמו שכתוב: גער תית קנה וכו' שהוא פנגר קנה חכמה שפקדשה.

פנ"ל, כי על ידי פעם נסתלקין המחין וכא לדי טעות פמוכא וכפ"ל. ועל פן גם שוגג צריך בפרה, כי צריך בפרה על פגם הפעם שעל ידי זה בא לדי שוגג. ועל פן בפרת השוגג תלוי בקמונן, דהינו קרפן שהוא נקנה בקמונן, כי צריך לחסר ממונו ולקנות קרפן לתמן פגם השוגג שהוא פגם הפעם פנ"ל שהוא פגם העשירות פנ"ל. ועל פן תקונו בקמונן פנ"ל:

כי קרפן הוא בחינת תקון הפעם, כמו שכתב רבנו גרו יאיר (סימן ט) שמתענית הוא תקון הפעם, ענין שם. ותענית הוא בחינת קרפן, פמוכא, כי על ידי הפעם נסתלק צלם אלקים ונדמה לבהמה, ועל פן צריך לתענית וקרפן שהוא הכנעת פח הבהמיות ולעלות מבחינת בהמה לבחינת אדם שזה בחינת קרפן פמוכא. ועל פן השוגג שהוא בחינת פגם הפעם שמביא לידי טעות פנ"ל על פן מביא בקמונו קרפן שהוא תקון הפעם ותקון הקמונן פנ"ל:

ועל פן לענין תשלומי נזיקין שכל עקר התקון של התשלומין הוא בחינת תקון הפעם פנ"ל על פן אין בו חלוק בין שוגג ומויד, כי גם שוגג צריך תקון התשלומין שהוא תקון הפעם פנ"ל כי פגם השוגג הוא פגם הפעם פנ"ל, בפרט שוגג כזה שפא על ידי השוגג לידי הזק שזה בודאי פגם הפעם, כי כל ההזקות באין על ידי פעם פנ"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל בא"ב (אבות ד רבתי סימן כה) בשארם עושה

לקוטי הלכות

הלכות ניקיון ב

חושן משפט תרמא

וּכְשֶׁאָדָם מַכְנִים בְּתוֹךְ שְׂכָלוֹ מִחֻשְׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת הֵם חֻקְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת אֲזִי נִתְמַעַט קִדְשָׁת שְׂכָלוֹ כְּפִי הַמְּקוֹם שֶׁל חֻקְמָה חִיצוֹנִיּוֹת וְכוּ'. וְעַל זֶה הַשְּׂכָל מִתְלַקְטִים וּמִתְחַבְּרִים כָּל מִדּוֹת רְעוּת וְכוּ' בְּחֵינֵת כְּרֵךְ גְּדוֹל שֶׁל רוּמֵי בְּחֵינֵת יָרֵד גְּבִירָאֵל וְנֶעֱזַן קֶנֶה בַּיָּם. שְׁגָם לְמַעְלָה מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַנְּבוֹרוֹת נַעֲשֶׂה סוּסְפִיתָא דְדַהֲבָא וְכוּ' וְכוּ'. וְעַלְיוּ נִבְנְהָ כְּרֵךְ גְּדוֹל שֶׁל רוּמֵי, הֵינּוּ נֶחֱשׁ הַקְּדָמוֹנִי שֶׁהוּא בּוֹנֵה בְּנִינּוּ עַל זֶה הַשְּׂכָל הַחִיצוֹנִי. וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁאָדָם שׁוֹמֵר אֶת עֲצָמוֹ מִשְׂכָּלִיּוֹת חִיצוֹנִים לֹא זוֹ אֵף זֶה שֶׁצָּרִיךְ לַחֲדוֹשׁ הַשְּׂכָל כָּכָל עַת וְכוּ'. וְזוֹהוּ עַל יְדֵי שְׁנֵה, כְּמוֹכָא בִּזְהַר הַקְּדוֹשׁ חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֲמוֹנָתָךְ וְכוּ' וּבִשְׁעַת שְׁנֵה, הַמְּחִיזִין הֵינּוּ הַנְּשֻׁמָּה בָּאָה בְּתוֹךְ אֲמוֹנָה וְכוּ'. וְיֵשׁ שְׁנֵה בְּחֵינֵיּוֹת שְׁנֵה, וְיֵשׁ שְׁנֵה בְּגִשְׁמִיּוֹת וְכוּ'. גַּם פְּשָׁטֵי אֲוִרְתָּא הוּא בְּחֵינֵת שְׁנֵה לְגַבֵּי דְבִקּוּת הַבוֹרָא וְכוּ'. וְיֵשׁ שְׁנֵה שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מִשָּׂא וּמִתָּן וְכוּ', הֵינּוּ מִשָּׂא וּמִתָּן כְּאֲמוֹנָה וְכוּ'. וְזוֹהוּ הַרְצָחָה שֶׁחַפִּים יַעֲסֹק בְּדִינֵי מוֹנוֹת וְכוּ'. וְעַקֵּר חֲדוֹשׁ הַמְּחִיזִין שְׂמֻקְבְּלִין עַל יְדֵי אֲמוֹנָה בִּשְׁעַת שְׁנֵה מְקַבְּלִין מֵאוֹר הַפְּנִים וְכוּ'. אֲבָל כְּשֶׁאָדָם מַכְנִים שְׂכָלוֹ בְּתוֹךְ אֲמוֹנָה בְּחֵינֵת שְׁנֵה וְכוּ' אֲזִי צָרִיךְ לְשׁוֹר אֶת הָאֲמוֹנָה שְׂלֵא יִינְקוּ מִמֶּנָּה הַחִיצוֹנִים כִּי הִיא שׁוֹכְנֵת בְּתוֹךְ הַחִיצוֹנִים בְּחֵינֵת זֹאת וְרוּשְׁלִים שְׂמִיתֶיהָ בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם וְכוּ' וִירוּשְׁלִים הוּא בְּחֵינֵת אֲמוֹנָה בְּחֵינֵת לִילָה פְּשָׁטֵי

אֲוִרְתָּא בְּחֵינֵת מֵאוֹר הַקָּטָן וְכוּ'. וְצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ בְּחֵינֵת הַשְּׂמֹל מֵעוֹלָם הַבֵּינָה לְהַלְבִּישׁ אֶת הַמְּלֻכוֹת, הֵינּוּ אֲמוֹנָה שְׂלֵא יִינְקוּ מִמֶּנָּה הַעֲבוּרִים וְכוּ'. וְזוֹה נַעֲשֶׂה כְּשֶׁמְקַיֵּם בִּשְׁעַת מִשָּׂא וּמִתָּן כְּאֲמוֹנָה וְדַבַּר אֲמֵת בְּלִבְכֶם כְּרַב סִפְרָא וְכוּ' וְאֲזִי אֲמָא כּוּסְכַכַּת עַל בְּנֵהָא וְכוּ'. וְזוֹה בְּחֵינֵת הַקְּרַבֵּת קֶרְפֵּן הַתְּמִיד וְהַקְּרַבֵּת הַקְּטָרֵת, כִּי עַל יְדֵי הַתְּמִיד עוֹלָה חֻקְמָה בֵּינָה דַּעַת דַּעֲשִׂיָּה בִּיצִירָה וְכָל הַחִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּקִלְפָּה עוֹלִים בְּסוּד אַחַד עֲשָׂר סְמֻכְנֵי הַקְּטָרֵת בְּבְחֵינֵת מְלֻכוֹת וְכוּ', עַיֵן שָׁם כָּל זֶה בְּאֵר הַיִּטֵּב:

ב וְזוֹה בְּחֵינֵת אֲסוּר לַעֲשׂוֹת אִיזוּה הַזֶּקֶל לְחַבְרוֹ, כִּי כָּל הַהוֹקוֹת כְּאִין מִפְּנֵם הַדַּעַת וְהַשְּׂכָל, כְּמִבְּאֵר וּמוֹכֵן כְּדַבְּרֵי רַבְּנּוּ ז"ל כְּכֹה מְקוּמוֹת. וְעַל כֵּן לַעֲתִיד שֶׁיְהִיָּה הַשְּׂכָל מְפֹאֵל בְּעוֹלָם לֹא יִהְיֶה שׁוּם הַזֶּקֶל בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ כו' כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ דַּעַת אֶת ה' וְכוּ'. וְכֵן מְבֹאֵר בְּהַ"ב שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל (אוֹת ד' דַּעַת מִיָּקוּן כַּח) וְזוֹה לְשׁוֹנֵי כְּשֶׁאֲתָה עוֹשֶׂה אִיזוּה הַזֶּקֶל יְדוּעַ לְהִיוּ לְךָ שְׂפָגְמוֹת בְּדַעַת. נִמְצָא שְׂכָל הַזֶּקֶל עַל יְדֵי פָּנִים הַדַּעַת. וְזוֹ מְרַמֵּז הַיִּטֵּב כְּמוֹכָר הַנְּז"ל, כִּי צָרִיךְ כָּל אַחַד לְשׁוֹר מֵאוֹר אֶת שְׂכָלוֹ מִמִּחְשְׁבוֹת זְרוֹת, וּבְשִׁפּוֹנֵם בְּשְׂכָלוֹ חֵם וְשְׁלוֹם, וּמַכְנִים בְּשְׂכָלוֹ חֵם וְשְׁלוֹם, מִחְשְׁבוֹת זְרוֹת חֻקְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת אֲזִי נַעֲשֶׂה חֵם וְשְׁלוֹם סוּסְפִיתָא דְדַהֲבָא וְנִתָּן מְקוֹם לְחֵינֵת קֶנֶה לְבָנוֹת בְּנִינּוּ עַל זֶה

טל טל

חושן משפט

מאז אין שלום ושלווה, והתגברו חס ושלום, מוזיקי עלמא. נמצא שכל מיני הזקות באים חס ושלום, על ידי בחינת חית קנה - פרך גדול של רומי שהם מתגברים ויוצאים להזיק חס ושלום, על ידי פגם השכל פנ"ל בבחינת ירד גבריאל ונעץ קנה וכו'. ועל כן על ידי פגם השכל באים כל מיני הזק:

ג ועל כן אדם מועד לעולם וכו', כי עקר האדם הוא הרעת וזה גדר האדם שישמור דעתו ושכלו ואזי בודאי לא יזיק פנ"ל ועל כן הוא חייב אפילו בשעת שנה על הזק, כי אף על פי שבשעת שנה אין לו דעת אף על פי כן גם אז בשעת שנה חל עליו האסור והחייב שלא יזיק, כי באמת בשעת שנה אף על פי שהוא בחינת הסתלקות המחזן, אף על פי כן או המחזן באין בתוך אמונה וכו' פנ"ל ועל ידי זה המחזן מתחדשין ומתחזקין ועל כן השנה היא נוחה למחזן וכפ"ל. נמצא, שאדרבא, בשעת שנה המחזן מתחדשין יותר. ועל כן מי שהוא אדם ודעתו שלמה ויש לו אמונה בשלמות אני בודאי לא יבוא לידי הזק אפילו בשעת שנה או בשהוא שוגג שהוא גם כן בחינת שנה הסתלקות הדעת, כי אז המחזן בא בתוך אמונה ונתחדש על ידי זה יותר נמצא שהשנה הוא חזק המחזן. ועל כן הוא מחייב שלא יבא לידי הזק גם אז בשעת שנה, כי בשהמחזן חזק נצול מהזק, כי כל ההזקות על ידי פגם המחזן פנ"ל,

השכל החיצוני בחינת ירד גבריאל ונעץ קנה כיום החכמה וכו' פנ"ל. נמצא שחית קנה מתגבר חס ושלום, על ידי פגם הדעת. וחית קנה הוא בחינת עשו וישמעאל בחינת חזיר הער, כמו שפרש רש"י שם (תהלים ב) שהם בחינת נחש הקדמוני הנ"ל שהם ראש לכל המזיקים שבעולם, כי הם מוזיקי עלמא שמהם באים כל מיני הזקות שבעולם. וזה שכתוב בעשו יודע ציד איש שדה שהיה צד ומוזיק כל בני עולם. וזהו יודע ציד יודע דקא, כי עקר נזיקתן על ידי הרעת על ידי פגם הדעת פנ"ל. וכן בישמעאל פתיב, פרא אדם ידו בכל וכו', כי הוא מוזיק הכל כי הם החריבו את הבית המקדש שנה פולל כל ההזקות שבעולם, כי בשעה שהיה הבית המקדש נגמם היו הכל יושבים בשלום והשקט בלי שום הזק איש תחת גפנו וכו' כמו שהיה בימי שלמה. ועל ידי חרבן הבית המקדש על ידי פרך גדול של רומי בחינת עשו וישמעאל על ידי זה הזיקו והחריבו כל העשירות וכל ההשפעות של ישראל. כי הבית המקדש שם היו כלול כל עשירות דקדושה של ישראל בחינת וזהב וכסף ונחשת וכו' ואכנים טובות שהיו בבית המקדש, וכלים של בית המקדש. שכל זה הוא בחינת עשירות דקדושה ומשם היה יוצא ההשפעה והעשירות לכל ישראל. והם על ידי שהחריבו והזיקו את הבית המקדש על ידי זה הזיקו הכל כי

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ב

חושן משפט תרמו

כי אז בשעת שנה המוח בא בתוך אמונה ואמונה היא בחינת שמירה כי היא מדרת שמור פידוע והאמונה שומרת על האדם. אזי כמו שהאדם צריך שמירה שלא יהיה נזק פן צריך שמירה שלא יזיק, כמו שכתוב אצל יעקב, 'וירא ויצר', 'וירא' שפא ירהג, 'ויצר', שלא ירהג. וכשזוכה האדם שיהיה דעתו שלמה ואמונתו שלמה אזי בודאי יהיה נשמר שלא יזיק אפלו בשעת שנה, כי האמונה שומרת את הדעת שבה בתוכה בשעת שנה שלא יהיה נפגם שלא יבוא לידי הנזק שלא יינקו ממנו מזיקי עלקא. כי כל ההזקות על ידי פגם הדעת פנ"ל והאמונה מצלת את הדעת שבתוכה מזה. ועל פן האדם מועד לעולם אפלו בשעת שנה וכנ"ל:

ד ואפלו בראיה אסור להזיק, כי צריך לשמור את האמונה שלא יינקו ממנה החיצונים וכו'. וזה נעשה על ידי החשמל שנמשך על ידי שמקום ודבר אמת בלבבו שעל ידי זה אפוא מסבבא על בניה, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל, עין שם. ועקר הנזק ראיה בא על ידי פגם האמת שבלב, כי עקר הנזק ראיה הוא על ידי החמדה שבלב שהעין רואה והלב חומד ועל ידי שעינו צרה בשל חברו, כי יש קנאה וחמדה בלבבו על ידי זה נמשך הנזק ראיה, כי על ידי זה יכול להזיקו בראיתו. וזה עקר הנזק ראיה, כי בודאי מי שעינו טובה בשלמות לא יזיק בראיתו,

ואדרבא, נמשך ברכה בכל מה שמסתכל, פמוכא בבחינת טוב עין הוא בדרך וכו'. נמצא שעקר הנזק ראיה על ידי פגם הלב, הינו על ידי החמדה שבלב. וזה בחינת פגם האמת, כי פגם האמת ממוזן הוא פגם האמת, פמוכא בדרך רבנו ז"ל במקום אחר (סימן כז) בפאמר 'צוית צדק' וכו', פמוכא לעיל. כי משפוגם בתאנת ממוזן וחומד את של חברו חס ושלום, הוא משנה האמת, כי משנה סדרי בראשית, כי כפי סדר מעשה בראשית שברא ה' יתברך וסדר הכל על מקומו מגיע על פי זה הסדר האמתי שיהיה לזה ממוזן פד וקד ולזה פד וקד וכו'. כי הכל על פי סדר מעשה בראשית, פמו שאמרו (תענית כה) איבעית דאחרוב עלמא ואפשר דאיברית בשעתא דמוזנא.

כי כפי סדר בריאת העולם היה מגיע שלא יהיה לו מוזן לאותו התנא נמצא לשאחד רוצה וחומד של חברו זה בחינת שקר שרוצה לשנות האמת, דהינו הסדר האמתי של מעשה בראשית, כי כל מעשה בראשית נברא על ידי אמת בבחינת בראשית' ברא' אלקים' סופי תבות אמת. ועל פן החומד הוא בחינת פגם האמת שהוא פגם תאנת ממוזן פנ"ל ועקר החמדה בלב. נמצא, שהחמדה הוא פגם האמת שבלב. ועל ידי זה בא הנזק ראיה, כי שרוינא דעינא בלבא תליא (פמוכא סימן טו לקוטי א) גם עקר הנזק ראיה הוא דבר המסור ללב כי אין אדם מפיר פנה

חושן משפט

פי יכול להסתפל בשל חברו וחברו לא ידע בזה כלל, ואפלו בשחברו יראה שמסתפל בשלו יכול להשמיט עצמו ולומר שאינו מתכוון כלל להסתפל בשלו רק הוא מסתפל בשביל איוה דבר אחר וכיצא בזה מה שיכול למצא לעצמו אמתלאות על הסתפלותו, ועל פן מהזק ראה אין אדם יכול לשמור עצמו אם לא בשחברו בעצמו שומר את עצמו באמת שלא יתן עין בשל חברו ולא יביט בו כדי שלא יזיקנו בראיתו. ומצא שהזק ראה הוא דבר המסור ללב, הינו שצריך שיהיה לו אמת בלבו שלא יחמד את של חברו, פי עקר ההזק על ידי החמדה כנ"ל, פי על ידי החמדה לבד יכול להזיק את חברו, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום

בשהמח נפגם אזי יכול להזיק בראיתו, פי העין הוא שליח השכל, כמובא במקום אחר. וכמו שכתוב ותפקחנה עיני שניהם על שם החכמה נאמר, ועל פן יכול להזיק בראיתו על ידי פגם השכל שמשם באים כל ההזקות כנ"ל, פי אז בשנפגם השכל על ידי פגם האמונה שנפגם על ידי פגם החשמ"ל על ידי פגם הלב אז ענין מכספון על עינין שהם רומי רבתיא ורומי זעירתיא, כמובא (ברע"א מהימנא פינתם דה ריב) שהם בחינת פרך גדול של רומי שנבנה על זה השכל הפגום שמהם באים כל ההזקות כנ"ל. וזה בחינת הזק ראה על ידי ענין דמכספון על עינין על ידי פגם הפח על ידי פגם החשמ"ל הנמשך מהלב שהוא עקר השמירה כנ"ל:

אחר (סימן ס) וזה עקר הזק ראה, פי שזרינא דעינא בלבא תליא, פי העין רואה והלב חומד כנ"ל. ועקר כל ההזקות הם על ידי פגם הדעת כנ"ל, הינו פי כשיש לו חמדה בלבו למנון חברו ונפגם האמת שבלב אזי נפגם חס ושלום, החשמ"ל הנ"ל הנמשך מאמת שבלב וכשנפגם ונתחלק החשמ"ל חס ושלום אזי נתחלק השמירה של האדם, פי נתחלק השמירה של האמונה ונפגם האמונה חס ושלום, פי עקר שמירת האמונה הוא על ידי החשמ"ל הנמשך מהלב כנ"ל. וכשנפגם האמונה חס ושלום, נפגם המח, פי עקר קיום וחזק המח הוא על ידי אמונה כנ"ל. ואזי

ה רומי שזוכה לבחינת ודבר אמת בלבו שאין לו שום תאוה וחמדה לשל חברו, פי יש לו אמת בלבו ועושה משא ומתן באמונה שלמה אזי בודאי לא יבוא לידי שום הזק פי זוכה שימשיך בחינת חשמ"ל לשמור את האמונה ועל ידי האמונה נשמר האדם שהוא המח בחינת הדעת שלא יהיה נפגם ואז לא יבוא לידי הזק כלל כנ"ל. ועל פן האדם חבי אפלו בשוגג, פי שוגג הוא בחינת שנה - הסתלקות הדעת ואז נשאר האדם רק בבחינת אמונה לבד. ומי שזוכה לאמונה שלמה על ידי בחינת אמת שבלב על ידי החשמ"ל הנ"ל שעל ידי זה נשמר האמונה אזי נשמר מחו גם בבחינת

ה"ל

וזאת סברתי

לקוטי הלכות

הלכות נויקין ב

חושן משפט תרמה

הסתלקות על ידי האמונה כנ"ל ואזי בודאי יהיה נשמר מהזק כנ"ל. אבל בשפוגם ומויק חס ושלום, אפלו בשוגג זה מורה שסתלק השמירה חס ושלום, דהינו בחינת החשמ"ל הנ"ל שעל ידי זה נפגם האמונה ועל ידי זה בא לידי הזק בשעת הסתלקות המחזין, דהינו בשוגג, כי עקר קיום השמירה המחזין בשעת בחינת הסתלקות הוא על ידי אמונה כנ"ל ועקר קיום האמונה על ידי החשמ"ל כנ"ל. וזה בחינת מה שהשוגג מכיא קרבן על החטא. וזה בחינת מה שהאדם צריך לשמור אפלו ממונו, דהינו בהמותיו שלא נויקין, כי בחינת אמונה הנ"ל ששמר על ידי החשמ"ל כנ"ל על ידי שעושה משא ומתן באמונה שלמה וכו' כנ"ל שעל ידי זה הוא קיים וחוזק המחזין, זה בחינת הקרבת קרבן התמיד וקמרת, כי כל ניצוצי הקדשה עולין וכו', כמבאר שם, ענין שם. וכל זה נעשה על ידי בחינת החשמ"ל, כי האדם צריך להכניע רוח הבהמיות שהוא העדר הדעת שמשם באין כל המדות המגנות כנ"ל וכל התקאים חס ושלום, כמובא. ורוח הבהמיות הוא מבחינת גנה לו סביב פדיוע שהוא סביב החשמ"ל, כמו שכתוב ומתוכה פעין החשמ"ל ונגה לו סביב. ונגה הוא בחינת עין הדעת טוב ורע שחציו טוב וחציו רע פדיוע. ועקר עבודת האדם להכניע ולבטל הרע שבנגה שיהיה עולה הטוב ויהיה נכלל בקדשה

שיהפך בחינת רוח הבהמיות לבחינת אדם בבחינת אדם ובהמה תושע ה', בבחינת ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם - אתם קרויים אדם, (כמו שאמרו רבותינו ויל ברות ו). הינו שמעלין מבהמה לאדם. וזהו צאן מרעיתי אדם אתם, כי זה עקר האדם ששמכרר ומעלה מבהמה לאדם על ידי שמכרר הטוב מהרע שיהיה נכלל גנה בקדשה. וכל זה נעשה על ידי בחינת החשמ"ל הנ"ל שהוא בחינת אש בחינת חיות אש וכו', (כמו שאמרו רבותינו ויל הניח י). כי כשבחינת גנה רוצה לעלות אל הקדשה אזי רוצים גם השלש קלפות הטמאות וכו' לעלות עמו, והאש היצא מהחשמ"ל שזרף אותם ואזי הם נופלים למטה רק גנה נכלל בקדשה פדיוע, כי זהו בחינת שלהובא דאשא היורד בערב שבת וכו', כמובא במקום אחר. אבל מי שפוגם חס ושלום, באמת שבלב ואינו ממשיך בחינת החשמ"ל הנ"ל לשמור את האמונה כנ"ל ואזי חס ושלום, אין האמונה נשמרת אזי הם וינקים חס ושלום, מהאמונה מאחר שאין אש מחשמל לשרפם ואזי אין יכול גנה לכלל בקדשה, כי אדרבא, הם מתנפלים חס ושלום, ויונקים מהקדשה כנ"ל. ועל פן כשהאדם חוטא בשוגג וזה מחמת שלא זכה לבחינת חשמ"ל הנ"ל לשמור את האמונה כנ"ל כי אם היה נשמר האמונה על ידי החשמ"ל היה נשמר מחטא אפלו בשעת הסתלקות הדעת אפלו בשוגג

117

בחינת שנה, על ידי בחינת החשמל ששומר את האמונה ששם באין המחזיק בשעת בחינת שנה כנ"ל. ועל פני האדום חיוב אפלו על נזקי בהמתו, כי האדם צריך להעלות אפלו בחינת בהמה לאדם על ידי בחינת החשמל הנ"ל ואז אפלו הבהמה שלו לא תבוא לידי הזקק על ידי שלמות הדעת שנשלם על ידי בחינת החשמל כנ"ל. כי עקר ההזקק על ידי פגם הדעת כנ"ל. וכמו שכתוב (ישעיה א'): "לא ידעו ולא ישיחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה". שעל ידי רבוי הדעת גם הבהמות וחיות אינם מוזקים כלל, כי אין שלמות להדעת כל זמן שאינו זוכה להמשיך בחינת החשמל הנ"ל שהוא שומר את האמונה שהיא עקר קיום הדעת כנ"ל. וכשזוכה לבחינת חשמל הנ"ל אזי נכלל גנה בקדשה ואזי מעלה כל הניצוצות אל הקדשה ועולה בהמה לאדם לבחינת דעת ואזי אין שום הזקק אפלו בבהמות וחיות כנ"ל, כי הניצוצות הקדושים שנפלו באין משיבית כלים ומשם באין כל ההזקות שהם בחינת שביירה. אבל בשמיעלן כל הניצוצות נתפסל בחינת השביירה בחינת הזקק, כי הכל עולה אל הדעת בבחינת זרקא דאזדריקת לאתר דאתגמילת מתמן שהוא חכמה כנ"ל ועל ידי הדעת נתפסלן כל ההזקות כנ"ל:

שהוא בחינת שנה, כי אז באה הנשמה והמה בתוך אמונה כנ"ל. ומאחר שפגם בבחינת החשמל הנ"ל אזי מתגבר חס ושלום, רוח הבהמיות הפאה מבחינת גנה ששביב החשמל, כי לא נכלל בקדשה כנ"ל. ועל פני צריך להביא קרבן בהמה כדי להכניע רוח הבהמיות, כי אש שעל המזבח הוא בחינת אש שלמעה - אש מחשמל, כי הבית המקדש הוא בחינת הלב של העולם בבחינת דברו על לב ירושלים (ישעיה כ) בבחינת והיו עיני ולבי שם. שמשם יוצא האש מחשמל בבחינת חס לבי בקרבי בהגיגי הבער אש (תהלים כ). וזה האש מחשמל שהוא האש שעל המזבח שורף את הקרבן ומכניע רוח הבהמיות ונכלל בהמה באדם, שזהו עקר הקרבן בידוע בבחינת אדם כי יקריב מקום קרבן לה' מן הבהמה וכו'. שעקר הקרבן שיעלה בחינת בהמה לאדם, כי על ידי האש הנ"ל נופלין למטה השלש קלפות הנ"ל ואזי נכלל גנה בקדשה כנ"ל. וזה בחינת הקרבת קרבן התמיד וקטרת, כי על ידי הקרבן על ידי האש ששורף את הבהמיות נופל הרע למטה אזי יכולין לברר כל הניצוצות הקדושים בסוד אחד עשר סממני הקטרת כנ"ל, שזהו בחינת שגנה נכלל בקדשה ושעל ידי זה עולין כל הניצוצות אל הקדשה בנדע:

ו ועל פני האדום חיוב ההזקק אפלו בשוגג כנ"ל. כי צריך להשומר אפלו בשוגג ואפלו בשעת הסתלקות הדעת

לקוטי הלכות

הלכות גויקין ב

חושן משפט תרמו

בחנית מסטרא דימינא מחא חורא בכספא בחנית שלמות הדעת הפד סוספיתא דדהבא שבא על ידי פגם הדעת פנ"ל. כי עקר שלמות הדעת תלוי במשא ומתן באמונה, כמבאר במאמר הנ"ל, כי עקר ברור הניצוצות על ידי משא ומתן, כמובא בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. כי בהממון הם כל הניצוצות כמובא במקום אחר. וכשעושה משא ומתן באמונה הוא בחנית הקרבת קרבן התמיד וקטרת שעולין כל הניצוצות אל הקדשה פנ"ל. ואז נתחדש מוחו בבחנית הרוצה שיחכים יעסק בדיני ממונות פנ"ל. וכשעושה משא ומתן באמונה הוא עוסק בדיני ממונות פנ"ל. וכל דיני ממונות פלילים בדיני גויקין ועל פן קרא התנא הסדר משניות שמדבר בדיני ממונות בשם גויקין. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, האי מאן דבעי למתוי חסידא לקים מלי דגויקין. כי אי אפשר לעשות משא ומתן באמונה כי אם בששמחה בחלקו ומסתפק בשלו ואינו חוזר את של חברו, אדרבא, מותר משלו לחברו שמקיים ודבר אמת בלבבו כרב ספרא שעשה לפנים משורת הדין. וכשאינו חוזר את של חברו ואינו גפגם לבו ואין גפגם בחנית החשמל הנ"ל אז יכול לקים מלי דגויקין כי אז יכול לשמור מלהזיק לחברו פנ"ל, אבל כל זמן שיש לו תמדה לממון חברו אזי בודאי לא ישמור מהזיק, כי בראיה

בעלמא יכול להזיקו ואפלו על ידי התמדה לכד יכול להזיקו, כמבאר בדברי רבנו במקום אחר וכנ"ל:

נמצא שכל דיני גויקין, דהינו לשמור מהזיק הוא תלוי בשמירת הלב, דהינו שלא יחמד את של חברו פנ"ל. וכוה תלוי כל המשא ומתן באמונה שהוא בחנית דיני ממונות פנ"ל. ועל פן כל דיני ממונות קרא התנא בשם גויקין להורות שאי אפשר לקים כל דיני ממונות כי אם מי ששומר את עצמו מלהזיק לחברו. והעקר על ידי שאין לו תמדה בלב לשל חברו, כי בלא זה אי אפשר להשמר מהזיק ואי אפשר לקים דיני ממונות, דהינו לעשות משא ומתן באמונה פנ"ל, כי הכל תלוי בבחנית החשמל שבמשך מהלב ועל פן העקר לשמור הלב שלא יחמד של חברו שלא יהיה גפגם חס ושלום, בחנית החשמל הנ"ל הנעשה מבחנית ודבר אמת בלבבו פנ"ל. ומי שפגם כזה ומזיק את חברו חס ושלום, צריך לשלם לו במיטב, במיטב דיקא, כי צריך לחזר לברר הטוב שנתערב וכו' על ידי פגם הדעת שמשם בא ההזק שעל ידי זה נעשה סוספיתא דדהבא ונתערב טוב ורע חס ושלום. ועל די הממון שמשלם חוזר ומברר הטוב מתרע ומעלהו לשרשו ומחזירו להבעלים בבחנית כסף ישיב לבעליו בבחנית וקרא דאודריקת לאתר דאנתילת מתמן שהוא חכמה שהוא בחנית בעלים. כי חכמה

כא בתוך אמונה בחינת לילה, בחינת חשך וכו' כנ"ל, זה בחינת יצחק - גבורות, בחינת חשך, בחינת ותכהינה עיניו מראת, שהוא בחינת ראש השנה שהוא בחינת פחד יצחק כידוע ואז הוא בחינת שנה כידוע, כמוכא במאמר הנ"ל. ועקר המתקת פחד יצחק בחינת שנה הנ"ל הוא על ידי יעקב שהוא בחינת אמת בחינת ודבר אמת בלבבו הנ"ל. כי יעקב בחינת אמת הוא מכריע לצד ימין וממית פחד יצחק כידוע, כי יעקב בחינת אור הפנים, דהינו חודש המזון שמקבלין מהאמונה בשעת השנה שעל ידי זה נתחדשין המזון שהם בחינת אברהם כנ"ל ואז נמתקין כל הגבורות, כי יעקב הוא בחינת אמת שבלב שמשם נמשך בחינת החשמ"ל הנ"ל בחינת אמת דמסככא על בניה שהוא בחינת סבת שלם שהוא בחינת יעקב, בחינת ויעקב נסע סבתו וכו' ולמקנהו עשה סבות (בראשית טז). ועל פן יעקב בחיר שבאבות ומשחו שלמה, כי הוא כלול משלשתן. כי עקר תקון המזון והאמונה שהוא בחינת אברהם ויצחק כנ"ל הוא על ידי החשמ"ל הנ"ל הנמשך על ידי אמת שבלב שהוא בחינת יעקב כנ"ל. ועל פן כל זמן שלא נולד יעקב עדין לא היה המזון בשלמות ולא היה אפשר להשמר מהזק, כי מאברהם יצא ישמעאל ומיצחק עשו שהן מזיקי עלמא כנ"ל שהחריבו שני המקדשות שהיה כנגד אברהם

הוא בעלים של כל הדברים שבעולם, כי "כלם בחכמה עשית" (תהלים קד), ועל פן קראה התורה התשלומין כסף בחינת מסטרא דימינא מחא חורא ככספא, דהינו שחזור ונתתקן המזון בבחינת חורא ככספא הפך סוספיתא דדחבא. והיו בחינת שצריך המזיק לשלם במיטב דיקא, כי צריך לברר הטוב וכו' כנ"ל:

ח וזה בחינת 'האי מאן דבעי למהוי חסידא לקים מלי דנזיקין. האי מאן דבעי למהוי חסידא לקים מלי דאבות ואמרי לה מלי דברכות', כי כלו חד, כי אי אפשר לקים מלי דנזיקין כי אם על ידי שלשה בחינות הנאמרו במאמר הנ"ל, דהינו שישמר מחו ודעתו ממשכות חיצוניות, וגם יחדש את מחו על ידי בחינת שנה, וזה תלוי באמונה בשוכה שיהיה לו אמונה שלמה כנ"ל וגם צריך לשמר האמונה על ידי אמת שבלב על ידי החשמ"ל הנ"ל בחינת אמת דמסככא על בניה ואזי יכול להיות נוהר מהזק בין במוזד בין בשוגג בין ער בין ישן ואפלו מהזק ראיה כנ"ל. ושלש בחינות אלו הנ"ל הם בחינת שלשה אבות. חכמה בשלמות שהוא שרש כל הבריאה בחינת כלם בחכמה עשית, זה בחינת אברהם שהוא ימין בחינת מסטרא דימינא מחא חורא ככספא, כמוכא במקום אחר. וזה בחינת אלה תולדת השמים והארץ בהבראם - באברהם, כי כלם בחכמה עשית. שנה הנ"ל שאז המזן

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ב

חושן משפט תרמט

וירצקה, כי כל זמן שלא נתגלה יעקב אי אפשר לשמור המוח בשלמות, כי עקר שמירת המוח על ידי אמונה כנ"ל ועקר שמירת האמונה על ידי אמת שבלב בחינת יעקב:

שלא יהיה לו חמדה בלבו ויהיה לו לב טוב כדי שיהיה בבחינת טוב עין הוא יברך ואז יקרא יכול להשמר מלהזיק, כי בזה תלוי הכל כנ"ל. וזה בחינת מלי דברכות הפך רע עין בחינת הזק ראיה. רק יהיה בבחינת ברכה בחינת טוב עין הוא יברך כנ"ל:

ט ועל פז מאן דבעי למהוי חסידא, בחינת מוח נד פקסר, בחינת אברהם איש החסד, לקום מלי דנזיקין כנ"ל. כי כשנשמר מהזק וזה אי אפשר כי אם על ידי בחינת החשמ"ל הנ"ל שעל ידי זה נשמר האמונה ועל ידי זה קיום המחיון, כי בלא זה אי אפשר לקום מלי דנזיקין כנ"ל. ועל פז בשמקום מלי דנזיקין בודאי הוא חסיד, דהינו שמחו בשלמות שהוא בחינת אברהם איש החסד כנ"ל. וזהו: 'ואמרי לה מלי דאבות', הינו הדי. כי בודאי אי אפשר לשמור המוח כדי שלא יבוא לידי הזק כי אם בשמירה להיות נכלל בשלישה אבות על ידי שלשה בחינות הנ"ל, כי בלא זה אי אפשר לשמור את המוח כנ"ל. וזהו: 'ואמרי לה מלי דברכות', כי עקר שמירה מלהזיק הוא תלוי רק בבחינת החשמל הנמשך מהלב כנ"ל, דהינו שלא יהיה לו חמדה בלבו שעל ידי זה הוא טוב עין בחינת טוב עין הוא יברך, הפך רע עין שבא על ידי נפש רחבה על ידי חמדת הלב כנ"ל שענינו רעה בשל חברו שאז יכול להזיק חס ושלום, בראיתו שזהו בחינת קללה, כמו שאמרו רבותינו ו'ל, ככל מה דאסתפל אתלפניא. וצריך האדם

י וזה בחינת מה שתם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם. כי האדם יש לו דעת ותקף כשמוזק זה בחינת פגם הדעת שמושם בא ההזק שנמשך מבחינת חות קנה כנ"ל. אבל הבחנה אין לה דעת והוא מבחינת גנה שחציו טוב וכו'. ודרך הבחנה להזיק שלא בכונה, כגון ברנל בדרך הליכתה או בשן להנאתה וכיצא בזה. כי מחמת שאין לה דעת על ידי זה היא מנקה, כי כל ההזקות מהעדר הדעת כנ"ל. אבל שיהיה להבחנה פונה להזיק, להזיק בכונה שלא להנאתה, כגון פקרן וכיצא. זהו שנוי, כמו שאמרו רבותינו ו'ל. ועל פז אין נעשה מועד פי אם בשלישה פעמים וקדם לזה נקרא תם ומשלם רק חצי נזק, כי מהיכן נמשך שיהיה להבחנה פונה להזיק. אך זהו מבחינת פגם הדעת של האדם שנפגם על ידי פגם הלב הנ"ל שנפגם בחינת החשמל הנ"ל וכשאין נמשך החשמל אזי הם יונקים מהתקדשה מבחינת הדעת, כי אין יכולין לברר גנה שמושם אחיות הבחנה להכליל בנקדשה, ואדרבא, הם יונקים מהדעת חס ושלום, שנכלל

ת
ת

עולין כל הניצוצות הקדושה בסוד אחד
 עשר סממני הקמרת פנ"ל. ואז נכנע
 ונחבטל בחינת שור המועד שהוא בחינת
 תולע בנימטריא שור שנכנע על ידי
 הקרבת קרבן התמיד, כמובא בפרי עין
 חיים. והוא בחינת עולת תמיד, כמו
 שמבאר שם. והוא להקריב לי במועדו
 הנאמר בתמיד על ידי שמקריבין התמיד
 במועדו ונכנע בחינת שור המועד פנ"ל.
 וכל זה על ידי בחינת יעקב פנ"ל. בחינת
 אל תיראי תולעת יעקב, כמו שמבאר
 בפרי עין חיים. כי על ידי יעקב נכנע
 בחינת תולע הנ"ל, בחינת שור המועד,
 כי עקר בפטול התזקות על ידי החשמל
 הנ"ל הנמשך מבחינת יעקב שהוא בחינת
 אמת פנ"ל. והוא בחינת מה שאיתא
 בתקונים בסופו ב'ראשית ב'רא אלקים
 ראשי תבות בבא דאנון תלתא בבא וכו'
 על שור על שיה וכו', דהינו כל דיני
 ממונות שבתלתא בבות וכו' עין שם. כי
 דיני נזקין שבתלתא בבי הם מרפזין
 בתחלת התורה בתחלת בריאת שמים
 וארץ, כי הם בחינת שמירת המוח פנ"ל.
 שעל ידי זה ברא העולם בחינת פלם
 בחכמה עשיתי. והוא: בראשית ברא
 אלקים ראשי תבות בבא פנ"ל. וסופי
 תבות אמת, כי עקר שמירת נזקין בחינת
 דיני ממונות שבתלתא בבא הם על ידי
 אמת בחינת יעקב שעל ידי זה נמשך
 בחינת החשמל שעל ידי זה נשמר המוח

הבהמה בחינת שלש קלפות הממאות
 הנ"ל. ואז פשהם יונקים מהדעת אז
 נמשך הדעת לבחינת הבהמה ונהפך
 ונקמת הדעת להזיק בכונה כי הם מוזקי
 עלמא. נמצא, שעקר מה שמזיק הבהמה
 בכונה הוא מפגם הדעת של האדם על
 ידי שנסחלק בחינת החשמל שעל ידי זה
 נמשך הדעת להם חס ושלום, לבחינת
 בהמיות ושם נהפך הדעת חס ושלום,
 ונמשך מזה הזק בכונה הפך הדעת
 דקדושה ששומר מהזק. ועל פן אין געשה
 מועד כי אם בשלשה פעמים, דהינו
 בפעם השלישי געשה מועד ומשלם נזק
 שלם פנגד בחינת שלש קלפות הנ"ל
 שיונקים חס ושלום מהדעת. על ידי פגם
 הלב הנ"ל שעל ידי זה געשית הבהמה
 מועדת בכונה פנ"ל. אבל קדם לזה עדון
 הוא תם ומשלם חצי נזק, כי עדון אין
 נכללת בהם רק הוא בבחינת גנה
 שמערב טוב ורע חצי טוב וחצי רע. ועל
 פן אינו חייב רק החצי נזק, כי עקר
 השמירה של הנזקין הוא על ידי הדעת
 על ידי החשמל הנ"ל וכו' שהוא בחינת
 שלשה אבות פנ"ל שהם מכניעין ומבטלין
 השלש קלפות הנ"ל ונכלל גנה בקדושה
 ואז אפילו הבהמה נשמרת מהזק לנמרי.
 והוא בחינת קרבות פנ"ל, והוא בחינת
 הקרבת קרבן התמיד הנאמר בפאמר
 הנ"ל שיהיה נכלל בהמה באדם שיהיה
 נכלל בחינת גנה וכו' בקדושה פנ"ל. ואז

לקוטי הלכות

הלכות גויקין ג

חושן משפט תרנא

פן לעתיד שיהיה גאלה שלמה יהיה
 הבית המקדש בוכות יעקב. ועל פן מנה
 הכתוב את האבות להפך והתחיל מעיקב
 תחלה, כי עקר התקון על ידי שיהיה
 נמשך סבת שלם בחינת חשמל הנ"ל
 מבחינת יעקב ועל ידי זה יהיה נשמר
 האמונה בחינת שנה בחינת לילה בחינת
 יצחק. וזהו: ואף את בריתי יצחק. ועל ידי
 האמונה יהיה קיום המוח והחכמה בחינת
 אברהם. וזהו: ואף את בריתי אברהם. כי
 מתחלה שהיו אברהם ויצחק קדם ליעקב
 על ידי זה לא היה אפשר להמחש שיהיה
 בתכלית השלמות. ועל ידי זה נחרבו שני
 מקדשות על ידי פרך של רומי וכו' פנ"ל.
 אבל לעתיד יהיה להפך שיתחיל מעיקב
 ואז יהיה נשמר האמונה והחכמה בחינת
 אברהם ויצחק. ואז והארץ אומר, כי אז
 יזכר ה' ותפרך את ארץ הקדושה להשיב
 ישראל לארצם ויבנה בתוכה בית
 המקדש שיהיה קים לעולם. כי אתה ה'
 פאש הצמה ובאש אתה עתיד לבנותה
 כמאמר ואני אהיה לה נאום ה' חומת אש
 סביב וכו' וכו' פנ"ל:

פרוך ה' לעולם אמן ואמן:

חלכה ג

אסור להזיק ממון חברו ואם הזיקו
 חייב לשלם נזק שלם. אדם
 מועד לעולם בין ער בין ישן בין בשוגג
 בין במזיד:

ועל ידי זה נתבטל כל מיני הזק בבחינת
 לא ידעו ולא יחסירו ככל הר קדשי כי
 מלאה הארץ דעה פנ"ל:

ועל פן הם תלמא כבא פנגד בחינת
 שלשה אבות הנ"ל שעל ידם עקר
 השמירה מן גויקין פנ"ל. והעקר על ידי
 יעקב שכלול משלשתן שהוא בחינת
 אמת פנ"ל:

יא וזה בחינת "כה אמר ה' אל יעקב
 אשר פדה את אברהם". כי על
 ידי בחינת יעקב נצול אברהם שהוא
 בחינת החכמה פנ"ל. וזהו: אשר פדה את
 אברהם, דהינו מאור פשדים, כמו שאמרו
 רבותינו ו'ל שבכות יעקב נצול אברהם
 מאור פשדים. כי על ידי יעקב נמשך
 בחינת חשמל פנ"ל ואש החשמל שורף
 ומכניע האש של הסטרא אחרא שרופה
 חם ושלום, להתגבר על אברהם שהוא
 החכמה, כי מהאש יצאו והאש תאכלם
 (תפסל טו). ועל פן בשהאש של הסטרא
 אחרא רצה להתאחו באברהם בבחינת
 החכמה יצא אש מהחשמל שנמשך
 מבחינת יעקב ושרף אותם ונתבטל אש
 שלהם ולא היה יכול לשלט באברהם, כי
 מהאש יצאו והאש תאכלם פנ"ל. וזה
 בחינת, וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את
 בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אומר
 והארץ אומר. כי שני המקדשות שהיו
 פנגד אברהם ויצחק נחרבו פנ"ל, כי עקר
 השמירה על ידי בחינת יעקב פנ"ל. ועל

הלכות

א על פי התורה אשרי העם זרקא וכו' סימן ל"ה, ענין שם כל התורה בפה:

והפלה לענינו שצריך לשמור את הדעת מאד, כי החכמה הוא שרש הכל, כמו שכתוב: כלם בחכמה עשית. ועקר התשובה הוא בחינת שמחזורין את הדבר לשרשו למקום שנטל משם בחינת זרקא דאודירות לאתר דאתגמילת מתמן, והמקום שנטל משם כל הדברים שבעולם היא החכמה שהוא שרש הכל כנ"ל. על פן העקר לשמור את דעתו וחקמתו ומחשבתו מאד לכלי להניח לנכס בדעתו שום חכמות חיצוניות ולא שום מחשבות זרות והרהורים, כי בשיחם ושלוה, מכנים בדעתו מחשבות חיצוניות וחקמות חיצוניות אזי זאת החכמה חיצונה היא נועצת קנה בים החכמה שלו ומחסרת מקום הקדשה. ועל זה הקנה דסתרא אחרא נבנה כל הבנין של היצר הרע שהוא בחינת כרך גדול של רומי שהוא בחינת כל המדות רעות והגנות שבלם נמשכין ונבנין על ידי זה שלא שמר את מחשבתו והניח לנכס במחשבתו חכמות חיצוניות ומחשבות חיצוניות וכו'. והוא בחינת בשעה שגשא שלמה את בת פרעה וכו', ואפלו בשימור את מחשבתו ונקודת את דעתו מאד לא זו אף זו שצריך לחדש את מוחו בכל עת. וחדוש המוח הוא על ידי שנה שאז בא המוח

והחכמה בתוך אמונה ונתחדש שם בחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך. ועל ידי זה זוכה לקבל שכל חדש וגשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת שבעים פנים לתורה או על ידי פני הצדיקים על ידי שמוספידין לו פנים וכו'. ויש פמה בחינות בשנה, כי יש שנה בגשמיות בפשוטו שצריך לישן כפי ההכרח בשביל לשמור מוחו, כי השנה היא נחא למחין. ואז באה גשמתו שהוא שכל בתוך אמונה ונתחדש שם ומקבל שכל חדש שהוא גשמה חדשה מאור הפנים וכו'. ויש שנה שהיא פשמי אוריתא לגבי דבקות הבורא וכו'. ויש שנה שהיא בחינת משה ויתן כשאדם עוסק במשא ויתן באמונה אזי באה גשמתו ושכל בתוך בחינת אמונה ונתחדש שם בבחינת חדשים לבקרים וכו' ומקבל שכל חדש וגשמה חדשה מאור הפנים וכו' לענין שנה בגשמיות וכו'. וזה בחינת תקיעת שופר, כי ראש השנה הוא בחינת שנה, ותקיעות שופר הם התעוררות השנה ואז נמשכין אורות מפנים העליונים שהוא בחינת ש"ע נהורין של אור הפנים שהוא בחינת התאדמות פני התקוע וכו', ענין שם כל זה היטב:

הרבה מזה מבאר לעיל בהלכה ב ונשנית בשביל פמה דברים שנתחדש בה:

ב וזהו בחינת אדם מועד לעולם בין ער בין ישן, כי מבאר בדברי רבנו

לקוטי הלכות

הלכות גויקין ג

חושן משפט תרנב

ז"ל במקום אחר (סימן כא) שכל ההזקות הם על ידי פגם הדעת, כי לעתיד לבוא שיהיה הדעת בשלמות, כמו שכתוב: כי מלאה הארץ דעה את ה' וכו'. או יתבטלו כל ההזקות מן העולם, כמו שכתוב: וגר זאב עם פגש וכו' לא ידעו ולא ישחיתו וכו' כי מלאה הארץ דעה וכו' (ישעיה יא). נמצא שכל ההזקות הם על ידי פגם הדעת, כי לפגם בהדעת, דהיינו שמכנים חכמות חיצוניות ומחשבות זרות בתוך דעתו על ידי זה נעץ קנה בים החכמה ועל זה נבנה כרד גדול של רומי כנ"ל שהוא בחינת בגין היצר הרע והסטרא אחרא וכו'. וכרד גדול של רומי זה בחינת מויקי עלמא שהם בחינת עשו וישמעאל שהחריבו את הבית המקדש וחזקו בגין הסטרא אחרא שהוא רומי רבתי ורומי זעירתי, כמוכא. נמצא שכל מויקי עלמא נמשכין מפגם הדעת, כי באמת חרפן בית המקדש שהיה על ידי פגם הדעת על ידי בגין כרד גדול של רומי על ידי מויקי עלמא שהם עשו וישמעאל כנ"ל. משם נמשכין כל ההזקות שבעולם, כי כשמויקין ממון של ישראל חס ושלום, זהו בחינת חרפן בית המקדש, כי ממון של ישראל הוא יקר מאד וצריכין לשמרו מאד, כי כל הממון של ישראל הקדשה נמשך מבחינת ל"ט מלאכות המושפן, כי כל העסקים והמושא ומתן והמלאכות שעל ידם נמשך שפע הממון כלם כלולים בל"ט מלאכות וכלם

ממשפן ולפינן, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר. ועל פן כל הממון של ישראל הוא בבחינת מלאכת המשפן שהיא בית המקדש. ועל פן כשמוחריבין ומויקין חס ושלום, ממון ישראל הוא בחינת חרפן בית המקדש. וכל זה נמשך מפגם הדעת שמושם כל ההזקות כנ"ל, כי על ידי פגם הדעת נבנה חס ושלום, כרד גדול של רומי שהוא בבחינת חרפן בית המקדש כנ"ל:

ועל פן אדם מועד לעולם בין ער בין ישן, כי אף על פי שהוא ישן והויק שלא בכונה אף על פי כן הוא חייב כזה. מאחר שעקר ההזק נמשך מפגם הדעת כנ"ל ועל פגם הדעת האדם חייב גם בישנה, כי, אדרבא, הישנה היא עקר תקון ושמירת הדעת, כי על ידי הישנה נתחדש הדעת וכו' כנ"ל. ועל פן זה שמתגבר לשמר את מחו ודעתו ביום בהקין ומחו קדוש, או גם בישנה נכנס מחו בתוך האמונה ונתחדש שם ואז נשלם מחו ביותר על ידי הישנה בבחינת התחדשות המחזין כנ"ל, אבל מי שאינו שומר את מחו ביום או אינו זוכה לחדוש המחזין בשלמות, כי אין מניחין את נשמת אדם לכנס לתוך שערי הקדשה שהוא האמונה בשעת שנה כי אם כפי מה שזכה לקדש את מחשבתו שהוא נשמתו ביום בהקין. בבחינת מי יעלה בהר ה' ומו יקום במקום קדשו וכו', כמוכא בזהר הקדוש ובכתבים שעלית הנשמה

א"ת

ג וזה בחינת ל"ג בעומר שהוא הלולא דרבי שמעון בר יוחאי שנהגין בו בארץ ישראל שמחה גדולה, כי רבי שמעון בר יוחאי הוא בבחינת התעוררות השנה, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל שרבי שמעון הוא בחינת עיר וקדיש מן שמיא נחית שהוא ראשי תבות שמעון, עיר וקדיש דיקא בחינת התעוררות השנה, כי עיר הוא הפך השנה, ועל כן הוא גלה ביותר כל ריון דאורייתא וסתרי תורה, כי לה רבי רשותא וכו'. כי סתרי תורה הם בבחינת התעוררות השנה, כי פשטי אורייתא הם בחינת שנה פנ"ל וסתרי אורייתא הם בחינת התעוררות השנה שנתגלו על ידי רבי שמעון בר יוחאי שהוא עיר וקדיש, עיר דיקא הפך השנה פנ"ל:

ד ועל כן היה הסתלקותו בימי הספירה פנ"ג בעומר שאז מתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות שהוא קבלת התורה, כי כל ימי הספירה הם בבחינת שנה דקדושה שהוא טובה גדולה להמחין שעל ידי זה בא המוח בתוך האמונה ונתחדש שם ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהם שבועים פנים של תורה וכו' פנ"ל. וזהו בחינת יציאת מצרים בפסח ואחר כך ימי הספירה ואחר כך שבועות שהוא קבלת התורה, כי הכל בשביל תקון הדעת והמחין, כמובא בפנות שכל הפנות של

להתחדש בבחינת עבור בשעת שנה היא כפי הקדושה שהאדם מקדש את עצמו ביום שאז זוכה בשעת שנה שהכנס נשמתו לתוך האמונה ונתחדש שם פנ"ל. וגם את השנה בעצמה צריכין לקדש מאד על ידי קבלת על מלכות שמים באהבה ובמסירת נפש קדם השנה לקרות קריאת שמע שעל המטה בכונה גדולה שהוא אמונת היחוד ועל ידי זה זוכה לזכרון לתוך האמונה בשעת שנה ואז נתחדש ונתחזק שכלו ביותר על ידי השנה, ועל כן זה שמזיק איזה דבר בשנה הוא חייב גדול בזה אף על פי שהוא ישן, כי הוא חייב בפנים הדעת שפגם בו או שפגם באמונה שעל ידי זה לא זכה לזכרון לתוך האמונה בשעת שנה ולא נתחדש שכלו לטובה ועל ידי זה נפגם דעתו ממילא ועל ידי פגם הדעת והאמונה בא זה החזק בשנה, כי כל ההזקות נמשכין מפגם הדעת פנ"ל. ועל כן אדם מועד לעולם בין ער בין ישן, כי הוא חייב בהזקק שבשנה כי אם היה שומר את דעתו ואמונתו לא היה בא לדוד זה החזק, כי גם בשעת שנה צריכין לשמור את הדעת על ידי קבלת על מלכות שמים קדם השנה ועל ידי שמירת הדעת ביום, ואז אדרבא, בשעת שנה נתחזק הדעת ביותר פנ"ל וזה שהזיק בשנה בודאי פגם בדעתו פנ"ל ועל כן הוא חייב בזה פנ"ל:

א"ת

לקוטי הלכות

הלכות גויזין ג

חושן משפט תרנה

פסח וספירה ושבעות הוא לחור
ולחמשוד ולתקן המוחין שנפגמו ונתקלקלו
על ידי חטא אדם הראשון ועל ידי חטאי
כל הדורות שלאחריו שהם דור המבול
ודור הפלגה שכלם פגמו בהדעת על ידי
תאות נאוף ועל ידי העבודה זרה שלהם
שהוא פגם האמונה, שהוא גם כן פגם
הדעת כנ"ל. וכן בכל דור ודור צריכין
לתקן אלו התקונים, שהוא תקון הדעת
על ידי הבחינות המבארים בהתורה
הנ"ל, שזהו בחינת פסח וספירה
ושבעות, כי בפסח הוא יציאת מצרים
ואו נמשכו כל המוחין בהתגלות נפלא
ובהארה גדולה מאד פידוע שזהו עקר
יציאת מצרים, כי במצרים היו המוח
והדעת בגלות פידוע, כי אז עדין לא
נודפק המוח בשלמות. וכן הוא בכל אדם
שכל זמן שאינו זוכה לקדש את מוחו
ממחשבות וחכמות חיצוניות וזרות אזי
הוא בחינת גלות מצרים שמתגבר עליו
פרעה על ידי שלא שמר את מוחו
מבחינת בת פרעה שהיא בחינת חכמות
חיצוניות כנ"ל. ועל כן לא התחילה גאלת
מצרים עד שגולד משה שהוא הדי
הגואל, כי הוא היה בחינת הדעת פידוע.
ותכף בשגולד נתגלה אור הדעת והתחיל
להתנוצץ גאלת ישראל, כמו שכתוב:
"ותרא אתו כי טוב הוא". אין טוב אלא
דעת וקדשה דעת התורה הקדושה, כמו
שכתוב (משל יט) "גם בלא דעת נפש לא
טוב". וכמו שכתוב: "כי לקח טוב נתתי

תלמוד

לכם תורתו וכו'". ועל כן מחמת שאו
התחיל הדעת להשתלם, על כן חזרה
תכף בת פרעה אל הקדשה, ובת פרעה
דיקא הצילה את משה מן היאר, זה רמז
שהדעת נשלם בשלמות גדול עד שבת
פרעה שהוא חכמות חיצוניות חזרה אל
הקדשה ואל הדעת וקדשה שהוא
בחינת משה שמקרה נפשה בשבילו. ועל
ידי זה היה הגאלה, כי עקר הגאלה של
מצרים הוא על ידי שלמות הדעת כנ"ל,
דהינו כשנתבטלין החכמות החיצוניות
בחינת בת פרעה וחזרין אל הקדשה
ומכירין ויודעין בלם כי ה' הוא האלקים
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת וכו'
שזה עקר הדעת כמו שיתיה לעתיד, כמו
שכתוב (צפנה ג) כי אז אהפך אל עמים
שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' וכו':

נמצא, שבפסח בשעת יציאת מצרים
נשלם הדעת ונתבטלו החכמות
חיצוניות שהוא בחינת בת פרעה וחזרו
אל הקדשה כנ"ל. אבל אף על פי כן עדין
אין הדעת בשלמות עד שמחדישין אותו
בבחינת עבור על ידי השנה. וזהו בחינת
ספירת העמר שהוא בחינת שנה
הסתלקות הדעת, כי אחר יום ראשון של
פסח חזרין ונתמלקין כל המוחין והדעת
כמובא, והסתלקות הדעת הוא בחינת
שנה. וזה בחינת עמר שעורים שהוא
מאכל בהמה שהוא העדר הדעת בחינת
שנה. וכמובא בדברי רבנו ז"ל במקום
אחר שמאכל בהמה הוא בחינת שנה,

חושן משפט

הניו שעבדו אנו מסלקין דעתנו ומכניסין מחנו לתוך האמונה לבד שהוא בחינת שנה פדי שיתחדש מחנו, פדי שנופה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת קבלת התורה שהוא שבועות פנים לתורה שאזכין לקבל בשבועות שזהו בחינת מה שחוזרין ומקבלין השכל חדש שהוא התורה על ידי ארבעים ותשעה ימי הספירה שהם בחינת שנה, שעל ידי זה נתחדש המח וכו' פנ"ל. ועל פנ ימי הספירה הם ימי דין פדוע, זה בחינת שנה שהוא בחינת לילה בחינת חשך בחינת דינים פדוע כמבאר בזהר הקדוש שכלילה דינא שריא וכו', ועל פנ נהגין להיות געורין כל הלילה בלה בשבועות, זהו בחינת התעוררות השנה, כי ספירה הוא בחינת שנה דקדשה שעל ידי זה דיקא נתחדש המח על ידי האמונה ואז זכין לשבועות שהוא התעוררות השנה שאז מקבלין שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת קבלת התורה בחינת שבועים פנים לתורה פנ"ל. נמצא ששבועות הוא בחינת התעוררות השנה ועל פנ געורין כל הלילה פנ"ל:

ו ובל"ג בעומר נסתלק רבי שמעון בר יוחאי ואז מתחיל להתנצץ ההארה והקדשה של שבועות שהוא בחינת התעוררות השנה התחדשות המחין. ועל פנ אז הוא הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי שהוא בחינת התעוררות השנה בחינת עיר וקדוש פנ"ל, כי רבי שמעון בר יוחאי הוא קשת הקרית כמבאר בדברי רבותינו ז"ל שבשביל זה לא נראה קשת בימיו כי הוא בעצמו היה בחינת קשת שבשביל זה נהגין לדרוך הקשת בל"ג בעומר. וקשת הוא בחינת תקיעה שברים תרועה שסימנים קשת (פמ"א וכמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר) שהם כלליות הקולות של השופר שהוא בחינת התעוררות השנה פנ"ל:

ז ומחמת שרבי שמעון בר יוחאי היה בחינת התעוררות השנה, בחינת אור הפנים, ועל פנ התפאר באדרא: דהא חמינא דאנפאי גהירין וכו' בחינת אור הפנים בחינת התאדמות פני התוקע שנמשכין אורות מפנים עליונים

הניו שעבדו אנו מסלקין דעתנו ומכניסין מחנו לתוך האמונה לבד שהוא בחינת שנה פדי שיתחדש מחנו, פדי שנופה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת קבלת התורה שהוא שבועות פנים לתורה שאזכין לקבל בשבועות שזהו בחינת מה שחוזרין ומקבלין השכל חדש שהוא התורה על ידי ארבעים ותשעה ימי הספירה שהם בחינת שנה, שעל ידי זה נתחדש המח וכו' פנ"ל. ועל פנ ימי הספירה הם ימי דין פדוע, זה בחינת שנה שהוא בחינת לילה בחינת חשך בחינת דינים פדוע כמבאר בזהר הקדוש שכלילה דינא שריא וכו', ועל פנ נהגין להיות געורין כל הלילה בלה בשבועות, זהו בחינת התעוררות השנה, כי ספירה הוא בחינת שנה דקדשה שעל ידי זה דיקא נתחדש המח על ידי האמונה ואז זכין לשבועות שהוא התעוררות השנה שאז מקבלין שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת קבלת התורה בחינת שבועים פנים לתורה פנ"ל. נמצא ששבועות הוא בחינת התעוררות השנה ועל פנ געורין כל הלילה פנ"ל:

ה וזהו בחינת קול השופר של מתן תורה, כמו שכתוב: "ויהי ביום השלישי וכו' ויהי קולות וברקים כו' וקול שופר חזק מאד וכו'". כי שופר הוא בחינת התעוררות השנה שזהו בחינת שופר של ראש השנה כמבאר בהתורה

לקוטי הלכות

הלכות זיקון ג

חושן משפט תרנו

בחנית קרון אור הפנים של משה רבנו על ידי קבלת התורה. ועל פן לא היה רבי שמעון בר יוחאי יכול לסבל בשראה בני אדם שעוסקין בדרך ארץ, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסרא שבת), בשניצא מהמקרה חזי אנשי דקא פרבי וזרעי. אמר, מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה וכו'. כי כל המלאכות ועסקי דרך ארץ שעושים בלם הם בבחינת שנה שהוא בחינת משא ומתן ומחמת שרבי שמעון בר יוחאי היה רחוק משנה כי היה עיר וקדיש כנ"ל ועל פן לא היה יכול לסבלם כלל ואמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, הינו שהיה קשה לו הקשיא המבאר בהתורה הנ"ל, כי התינו למי שעוסק בתורה שאן השנה טובה לפניו שנתחדש מחו על ידי זה ויכול אחר כך לעסק בתורה במוח זך ביותר אכל מי שאינו עוסק בתורה מה פועל בהשנה. והוא: מניחין חיי עולם וכו', הינו כי בשלקמא אם היו עוסקין בחיי עולם, דהינו בתורה והיו עוסקים גם בדרך ארץ שהיא בחינת שנה היו יכולים לומר שהמושא ומתן שהוא בחינת שנה היא טובה להם לעבודת הבורא כי על ידי זה נתחדש מוחם כנ"ל. אכל מאחר שמניחין חיי עולם ואינם עוסקים בתורה ועוסקים רק בחיי שעה במלאכות ומשא ומתן שהוא בחינת שנה על פן הקפיד עליהם ביותר, אכל ה' יתברך הקפיד על רבי שמעון בר יוחאי על שאינו יכול לסבלם כלל

ומענישם מיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (עש) שאמר ה' יתברך להחריב עולמי וצאתם וכו'. כי באמת גם זה צדיקים, כמבאר בדברי רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל דקרי קרי ודלא קרי להוי צותא לחברו שאפלו מי שאינו עוסק בתורה בשעושה משא ומתן באמונה שהוא בחינת שנה הוא עושה טובה לחברו שהוא משרשו שנתחדש מחו ונשמתו על ידי המושא ומתן של חברו, עני שם:

ח ועל פן עושין שמחה גדולה ביום הסתלקותו דקא שהוא כנ"ל. בעמר. כי הסתלקות הצדיק עושה תקון גדול בכל העולמות יותר מבחניו, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם והם מתקנין גשמות ישראל במיתתן יותר מבחייהם ומכניעין הסמרא אחרא והקלפות הנאחזין בגשמות הנפולות בעונותיהם. כי הצדיקים מכניעין ומכבלין אותם במיתתם יותר מבחייהם בבחינת ויהיו המתים אשר המית במותו רבים מאשר המית בחייו (שופטים טו) שהצדיק האמת מנהיג הדור האמתי ממות שונאי הקדשה והקלפות והסמרא אחרא במותו יותר מבחניו, כי המיתה היא בחינת שנה ארבה ותחית המתים הוא בחינת התעוררות השנה, כמו שכתוב: הקיצו ורננו שכני עפר. וכמו שכתוב: ורבים מישיגו אדמת עפר קיצו וכו'. והצדיק שחפץ תמיד בטובות ותקנות ישראל ועקר הטוב ועקר ההצלחה האמתית הוא

הצלחת הנפש לטהר נפשות ישראל מהמתם ולהחזירם בתשובה שלמה לעוררם משנתם שלא יישנו שנת עולם חם ושלום. אבל עקר העסק שהצדיק האמתי עוסק לתקן נשמות ישראל הוא בשעת שנה דיקא. כי ממה הצדיק בעצמו אי אפשר לקבל, כי מוח גדול ונשגב ונעלה מאד מאד עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם ומסלק את דעתו ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות שזהו בחינת שנה וכמו ששמעתי בפרוש מפי רבנו ז"ל ששיחת חלין שמדברין לפעמים עם העולם כדי לפקח את דעתו לתת נוחא להמחין פשיגעים מהתורה ועבודת ה' והו בחינת שנה ממש שעל ידי זה נתחדש המוח כנ"ל:

נמצא בשהצדיק מדבר עם העולם זהו בחינת שנה אצלו בחינת הסתלקות הדעת ועל ידי זה דיקא הוא מעוררם בתשובה ומחזירם לה' ותברך. כי בשעת שנה נכנס המוח בתוך האמונה וכו'. והאמונה היא שוכנת תמיד בין הגויים והקלפות לברר משם ניצוצי הקדושה שנפלו לשם שהם בחינת נשמות הנפולות של הרחוקים מה' ותברך שנפלו על ידי עונותיהם למקום שנפלו רחמנא על צלן והאמונה מרחמת עליהם ועוסקת תמיד לבררם. אבל עקר פח האמונה

לבררם ולהוציאם הוא בשנשמות הצדיקים עולין אליה ונקללן בה בשעת שנה בבחינת העלאת מין נזקבין וכידוע. שאי יש פח להאמונה לעלות אל דודה ונעשה יחוד העליון. ובכל יחוד עליון כמה ניצוצות שנפלו שהם בחינת נשמות הנפולות נתעוררין או בתשובה וחזרין לה' ותברך אלו הרשעים שהם שרש ניצוצי נשמות אלו ואן נתחדש גם נשמת הצדיק על ידי היחוד הזה ועל ידי זה זוכה לקבל שכל חדש וישמנה חדשה וכו' כנ"ל (ועין בנפולות וזכרון הענין הזה היטב אידך כל הנפולות גדולים בדברי רבנו ז"ל) וכמו שנה הענין נעשה בשנה ממש שזהו סוד כל פגנות קריאת שמע וישנה והתעוררות השנה וכנ"ל, כמו כן על ידי כל בחינות שנה נעשה ענין זה. ועל כן עקר העסק שהצדיק עוסק לקרב בני אדם לה' ותברך הוא בשעת בחינת שנה שלו דיקא, דהיינו כשמדבר עמהם שיחת חלין וספורי דברים שהם בחינת שנה כנ"ל. ואפלו בשהצדיק האמת מגלה תורה להעולם אף על פי שהיא תורה גבה מאד אף על פי כן הוא בבחינת שנה לגבי השגתו של עצמו שהיא גבה מאד עד שאי אפשר להשיגה אפלו במחשבה, מפל שבן דבור, כמו שפשטי אוריתא הם בחינת שנה לגבי דבקות הבורא בן התגלות התורה של הצדיק שמגלה להעולם הוא בחינת שנה בחינת פשטי אוריתא כנגד השגתו בעצמו:

ההצדקה הנפש לטהר נפשות ישראל מהמתם ולהחזירם בתשובה שלמה לעוררם משנתם שלא יישנו שנת עולם חם ושלום. אבל עקר העסק שהצדיק האמתי עוסק לתקן נשמות ישראל הוא בשעת שנה דיקא. כי ממה הצדיק בעצמו אי אפשר לקבל, כי מוח גדול ונשגב ונעלה מאד מאד עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם ומסלק את דעתו ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות שזהו בחינת שנה וכמו ששמעתי בפרוש מפי רבנו ז"ל ששיחת חלין שמדברין לפעמים עם העולם כדי לפקח את דעתו לתת נוחא להמחין פשיגעים מהתורה ועבודת ה' והו בחינת שנה ממש שעל ידי זה נתחדש המוח כנ"ל:

נמצא בשהצדיק מדבר עם העולם זהו בחינת שנה אצלו בחינת הסתלקות הדעת ועל ידי זה דיקא הוא מעוררם בתשובה ומחזירם לה' ותברך. כי בשעת שנה נכנס המוח בתוך האמונה וכו'. והאמונה היא שוכנת תמיד בין הגויים והקלפות לברר משם ניצוצי הקדושה שנפלו לשם שהם בחינת נשמות הנפולות של הרחוקים מה' ותברך שנפלו על ידי עונותיהם למקום שנפלו רחמנא על צלן והאמונה מרחמת עליהם ועוסקת תמיד לבררם. אבל עקר פח האמונה

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ג

חושן משפט תרנ"ט

נמצא, שעקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים שהצדיק עוסק תמיד לקרבם הוא דיוקא על ידי בחינת שנה שלו כנ"ל. ועל כן גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחיהם, כי עקר הגדלה של הצדיק בחייו ובמותו הוא כפי מה שזוכה לקרב נפשות ישראל לה' ותברך שזהו עקר תענוגיו ושעשועיו של ה' ותברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל. ועל כן גדלת הצדיקים הוא במוותם יותר מבחיהם, כי במוותם הם מקרבים ביותר נפשות ישראל לה' ותברך, כי המיתה היא בחינת שנה ארבה כנ"ל ובשעת שנה או דיוקא עקר העסק של הצדיק לקרב ישראל לה' ותברך כנ"ל. ובאמת מבאר הענין היטב למי שבקי מעט בזהר ובכתבי האר"י ז"ל מענין היחוד הנעשה על ידי נשמת הצדיק בשעת שנה ובשעת מיתה וגדל ברור הניצוצות שנתבררין אז, כי כל מה שהיחוד גדול ביותר נתבררין ניצוצות ביותר וגדלת היחוד הוא כפי גדל נשמת הצדיק. וגם יש חלוק בין שנה שהוא אחד ממששים במיתה שאז עולה נשמת הצדיק לתוך האמונה להתיחד רק לפי שעה בבחינת פקדון. אבל בשעת מיתה ממש אז עולה כל הנשמה לגמרי לזמן ארוך עד התחיה ואז היחוד גדול ביותר מאד מאד, כמבאר בספרים מגדל הפלגת גדלת היחוד שנעשה בשעת הסתלקות הצדיק שנקרא הלולא רבא

בחינת חתנה שהיא בחינת יחוד. וכמוכן ומבאר בזהר הקדוש באדר"א בהסתלקות רבי שמעון בר יוחאי שאנו עוסקים בו מגדל היחוד שנעשה אז שנסמלק נשמתו לתוך בחינת הפלכות לתוך יסוד האמונה, כמבאר על פסוק, כי שם צוה ה' את הברכה חיים. לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאסתלק נשמתה וכו', ענין שם. כי הצדיק בשעת הסתלקותו שאז זוכה לתכלית שלמותו, כי כל ימיו היה עוסק בעבודת ה' ועלה בכל פעם מדרגא לדרגא ועל כן בכל פעם שעלתה נשמתו בשנה עדוין לא היתה בתכלית השלמות כמו בשעת מיתתו שאז הוא בתכלית השלמות. וגם בשעת שנה לא עלתה לגמרי, כי עדוין נשארה בו קצת בשביל חייתו כדי שיוכל להתעורר משנתו, אבל בשעת מיתה של הצדיק שאז הנשמה בתכלית שלמותה ועולה כל הנשמה לגמרי לתוך האמונה על כן אז נתגדל מאד מאד בחינת ההעלאת מיין נוקבין של השכינה בבחינת חיו במה ברא קאתינא לגבך. ואז נתגדל היחוד מאד וכפי גדלת היחוד כן נתרביין לעלות ניצוצות הנפולין יותר שעל ידי זה חוזרין בתשובה רשעים רבים ביותר. וכן מתנהג כל ימי עולם עד התחיה שנשמת הצדיק שמת שהיא בבחינת שנה היא מעלה תמיד בחינת מין נוקבין להשכינה שהיא האמונה ועל ידי זה היא מבררת נשמות רבות שנפלו עד

מתקן ומחזיר בתשובה נפשות רבות יותר כנ"ל, שעל ידי זה נתרבה השמחה ביותר בחינת השמחה שלעתידי בעת התחיה, כמו שכתוב: ושמחת עולם על ראשם, שהוא בחינת קבלת התורה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (שבת פח), כי תחית המתים הוא עקר בחינת התעוררות השנה, בחינת רבים משני אדמת עפר יקיצו כנ"ל. ועל כן אז יתקע בשופר גדול שהיא בחינת התעוררות השנה כנ"ל. ועל ידי זה יהיו עולין אז כל הנדחים והאובדן, כמו שכתוב: והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכאז האבדים בארץ אשור הנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בחר הקדש בירושלים. כי בלם יהיה להם עליה ותקון כל אחד פני הראוי לו על ידי הברור שעסק הצדיק לבררם כל מי חיו וביותר בכפלי כפלים בכל עת מיתתו שהוא בחינת שנה וכו' כנ"ל. ואז תגדל השמחה מאד מאד, כמבאר בכמה פסוקים ובדברי רבותינו ז"ל מעצם השמחה שלעתידי לאחר התחיה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא וכו', כמו שכתוב: ואמר וכו' נגילה ונשמחה בישועתו. והוה בחינת השמחה הגדולה של שבועות שהוא גם כן בחינת התעוררות השנה כנ"ל, בחינת תחית המתים, בחינת קול השופר שלעתידי כנ"ל. ועל כן באמת היה בחינת תחית המתים בשעת מתן תורה, כמו שדרשו

אין קץ. כי יש נשמות נפולות מאד מאד שגפלו כל כך כמו שגפלו עד שאי אפשר שיהיה להם שום תקון בעולם כי אם על ידי נשמת הצדיק ודקא על ידי מיתתו וכמוכן בדברי רבנו ז"ל. כי פני גדלת היחוד שלמעלה בן עולים ניצוצות רבים מעמקי הקלפות ביותר. ועל כן איתא בזהר הקדוש דצדיקא שכיחי יתיר בטר אסתלקותה בהאי עלמא יתיר מבחיהו. והוה בחינת השמחות על קברי צדיקים אמתיים שהוא דבר גדול מאד ומועיל מאד לעבודת ה' ותקנה לזכות לצאת מהרע שלו ולשוב לה' ותקנה. כי יש בני אדם שגפלו כל כך בעונותיהם עד שנאחו בהם הרע כל כך עד שאי אפשר להם בשום אופן לשוב לה' ותקנה רק על ידי שפאין על קברי הצדיקים האמתיים ואז נגללין בנשמת הצדיק שמת שהוא עוסק תמיד לברר ברורים והוא בכחו הגדול שגדול במיתתו יותר מבחיו הוא יכול לברר אפלו הנשמות שגפלו מאד מאד. אבל אף על פי כן בעל בחירה אי אפשר לבררו בעל פרחו כי אם כשפא על הקבר במקום גניזתו הקדושה ומעורר עצמו בתשובה שאז יש כח להצדיק לבררו בכחו הגדול ולהוציאו ממקום שגפלו לשם ולתקנו אף על פי שלא היה אפשר לו להתקן בשום אופן וכנ"ל:

ט וזהו בחינת הלולא דרבי שמעון בר יוחאי שעושיין ביום הסתלקותו דקא, כי דקא על ידי הסתלקותו הוא

לקוטי הלכות

הלכות גויקון ג

חושן משפט תרסא

בעונותיו, ועל ידי שנתרחק קלמל בכל פעם ביותר מחמת שגפול בדתו על ידי שראה גדל רחוקו מהמלך עד ששמה ונדמה בדתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתוב: לא יאמין שוב מני חשד. ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו והולך אל המקום המזוהם שגפול לשם ומרמו לו רמזים ומתנהג עמו בחכמה נפלאה פלא והפלא עד שמכניס בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שעור. כי זה עקר שמחתו וגדלתו ותענוגיו ושעשועיו של המלך יתברך בשמחוריים אליו הרחוקים ממנו, כמו שאיתא בזהר (תהר סב), כד אתי יתרו ואמר כי עתה ידעתי וכו' כדן אסתליק ואתיקר שמא דקדשא ברך הוא עלא ותתא. וזהו בחינת השמחה הגדולה של הלולא דרבי שמעון בר יוחאי ביום הסתלקותו הקדוש בלג בעמר שאז עולין ונתתקנין וחוזרין בתשובה כמה רחוקים שזהו בחינת השתמחות על קברי הצדיקים אמתיים כנ"ל. שעל ידי זה נגדלת השמחה מאד מאד כנ"ל:

רבותינו ז"ל על פסוק, גשם גרות תניף אלקים וכו'. שיצאה נשמתו אז בשעת מתן תורה וקור והחיה אותם. ועצם השמחה הזאת נתעוררת בשעת הסתלקות הצדיק אמת, כי הצדיק הולך לעולמו לחיים טובים ולשלום, כי צדיקים במיתתן קרויים חיים, אשרי להם:

וזהו בחינת עצם השמחה של הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי שעושין בלג בעמר שביים הזה מתחיל להתמתק הדין הנאחז בימי הספירה שהיא בחינת שנה ומתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות, שהוא בחינת התעוררות השנה, בחינת קבלת התורה. ואז השמחה גדולה מאד בחינת השמחה שלעלתיד שהוא בחינת השמחה של שבועות וכו"ל. כי אין שמחה לפני יתברך כמו בעת שמחזירין אליו יתברך נדחים דהינו בשמחורין בתשובה את הרחוקים מאד לה' יתברך כי ה' יתברך חפץ חסד הוא והוא צופה לרשע והפץ בהצדקו. וכל זמן שהאדם רחוק ממנו יתברך בעונותיו צר לו מאד, כפיכחול, כמו שכתוב: בכל צרתם לו צר. ועקר הצרה היא צרת הנפש שרחוקה מה' יתברך, כמבאר במקום אחר, כי ה' יתברך חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח. ועל פן על ידי שהצדיק מעלה וכתקן כמה נשמות ישראל ומחזירם אליו יתברך על ידי זה נגדלת השמחה מאד מאד כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו

16

י וזהו בחינת מה שסופרין הימים מפסח עד שבועות שהוא מצות ספירה הקדושה והנוראה מאד. כי איתא בדברי רבנו ז"ל בלקוטי תנינא (סיק סא) על פסוק אני היום ילדתיך שעקר הזמן הוא

חושן משפט

מחסרון הדעת, כי כל מה שהדעת גדול ביותר נתמעט ונתפסל הזמן ביותר, עד שישי דעת גדול כל כך שהוא הדעת של משיח שיבוא במהרה בימינו ששם נתפסל הזמן לגמרי, כי זוכה להשיג בחינת למעלה מהזמן מה שאי אפשר לנו להשיג בשום אופן מחמת פחיתות דעתנו, כי כל מה שהדעת קטן ביותר הזמן נגדל אצלו ביותר. ועל כן בשעת שנה שאז הדעת נסתלק או נגדל הזמן אצלו מאד עד שגדמה לו בחלומו שרבע שעה הוא שבעים שנה, כי בהחלום נדמה לפעמים שעובר זמן רב שבעים שנה ברבע שעה. נמצא שמחמת הסתלקות דעתו בשנה נגדל הזמן אצלו עד שרבע שעה נחשב אצלו שבעים שנה. ואחר כך בשמקוץ משנתו וחוזר דעתו אליו אז הוא מכין שכל זה הזמן שעבר עליו בחלומו שגדמה לו שהוא שבעים שנה, באמת אינו כי אם רבע שעה לכד. רק שבעים שנה שלנו הם אצלו לפי דעתנו שבעים שנה ממש, כמו כן מי שישי לו עוד דעת גדול ביותר עד שהדעת שלנו נחשב כנגדו כמו שנה, אצלו גם השבעים שנה שלנו הם רק רבע שעה. וכן למעלה מעלה עד שישי דעת גדול כל כך שהוא למעלה מהזמן ממש ששם הזמן כלו של העולם אינו כלום רק שאי אפשר לנו להשיג זאת בשום אופן מחמת קטנות דעתנו ומחמת זה אי אפשר לנו להשיג ולהבין בחינת

למעלה מהזמן כלל וכו', עין שם כל זה היטב. נמצא שעקר התהוות הזמן הוא בבחינת מעוט הדעת בבחינת שנה כנ"ל, ועל כן בימי הספירה שאז הוא בחינת שנה שאז אנו מסלקין דעתנו בכונה בבחינת שנה ומכניסין את מחנו לבחינת אמונה לכד כדו' חידוש מחנו וכו' כנ"ל, על כן בימי הספירה אז הוא עקר התהוות הזמן כי עקר התהוות הזמן הוא בבחינת שנה כנ"ל שהוא בחינת ספירה כנ"ל. ועל כן אנו סופרים הימים אז, כי עקר בחינת ספירה ומנין הוא בבחינת זמן שהוא ימים ומדות ששם שניד ספירה ומנין. אבל למעלה מהזמן שהוא בחינת אלקות שם אין שניד ספירה ומנין כלל בבחינת לפני אחר מה אתה סופר. ועל כן בימי הספירה שאז הוא בחינת שנה שהוא עקר התהוות הזמן. אז סופרים כל יום יום. ועל ידי זה דיקא ממשכינ הזמן בקדשה, כי הספירה והמנין הוא בבחינת זמן דיקא ששם שניד לומר היום יום אחד, היום שני ימים וכו' ומונה נמשכין כל הספירות והמנינים שבעולם:

ועל כן התורה בעצמה היא ספרת ומונה כל יום יום ששתי ימי בראשית, כמו שכתוב (בראשית א), ויהי ערב ויהי בקר יום אחד וכן ביום שני וכו'. כי עקר הבריאה הוא בזמן דיקא ושם עקר הספירה והמנין, כי אין קיים לזמן שהוא כלליית כל הבריאה שהוא בזמן ובמדות כי אם על ידי הספירה בדיבור על ידי

לקוטי הלכות

הלכות זיווג ג

חושן משפט תרסג

שסופרין ומוגין כל יום ויום בפה מלא
בדבור, כמו שכתוב (תהלים ט), בדרך ה'
שמים נעשו וכו'. שהוא כלליות הבריאה,
שהוא בחינת הזמן שכולל כל הבריאה
כנ"ל. וכמבאר בזהר הקדוש בפרשת
במדבר בתחלתו, תא חזי כל מלה דבעי
לאתישבא בדוכתה לא מתישבא עד
דאדבר בפומא ואתמוני עלה וכו' ובגין כך
חילהון עאלין בחשבנא וכו'. כי הזמן
שהוא כלליות הבריאה שנגמשך מבחינת
למעלה מהזמן אי אפשר להמשיכו
ולקומו בעולם, כי אם על ידי הדבור של
הספירה שאז אתישב בדוכתה כנ"ל
בזהר הנ"ל. ובאמת אי אפשר לנו להשיג
זאת בשכל כלל איד נמשך הזמן מה'
ותברך שהוא למעלה מהזמן, כי חדוש
העולם אי אפשר להשיג בשכל כלל כי
אם באמונה לבד פירוץ וכמבאר בדברי
רבנו ז"ל כמה פעמים. ועל כן מפסח עד
שבועות שכל עסקנו לקבל את התורה
בשבועות שהוא בחינת שכל הדיש
וגשמה הדישה וכו' שזוכין על ידי השנה
דקדשה על ידי ספירת העמר כנ"ל. על
כן אנו סופרים ומוגין הימים אז כדי
להמשיך הזמן בקדשה בבחינת אמונה
לקשר כל יום ויום אל האמונה הקדושה
לידע באמונה שלמה שכל יום ויום
מהזמן נמשך מה' ותברך שהוא למעלה
מהזמן שזה הענין אי אפשר להשיג
בשכלנו כי אם באמונה כנ"ל. כי עכשו
בימי הספירה אנו מסלקין דעתנו

ומכניסין דעתנו לתוך אמונה לבד כנ"ל.
ועל כן סופרין הימים לעמר, כי עמר
שעורים, שהוא בחינת שנה כנ"ל הוא
בחינת אמונה כנ"ל. ועל כן היה מניף את
העמר שהוא בחינת אמונת אהדותו
ותברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ט)
שצריך להאריך בד' דאחד כדי להמליכו
למעלה ולמטה ובארבע רוחות. נמצא
שהנפת העמר הוא בחינת אמונת
אהדותו ותברך שהוא למעלה מהזמן. כי
ה' ותברך הוא למעלה מהזמן פירוץ. ועל
כך אנו סופרין הימים לעמר שאנו מקשרין
כל הימים והזמן שהיא בחינת ספירה
וזנין כנ"ל, אנו מקשרים הכל אל
האמונה הקדושה שהוא בחינת הנפת
העמר שעורים כנ"ל כדי להאמין שכל
הזמן נמשך מבחינת למעלה מהזמן,
שזהו עקר קדשת הזמנים, כמבאר
במקום אחר, כי אי אפשר להשיג זאת
בשכל כלל כי אם באמונה לבד כנ"ל:

יא ועל כן סופרין שבע שבתות. כדי
לכלל כל יום ויום משבעת ימי
בראשית בבחינת שבת שהוא יום
השביעי. כי שבת הוא בבחינת למעלה
מהזמן יותר מכל הימים הקדושים, כמו
שכתוב: וברכתו מכל הימים וקדשתו
מכל הזמנים, כי כל יום שיש בו תוספת
קדשה ביותר הוא סמוך ביותר לבחינת
למעלה מהזמן. כי עקר הקדשה הוא
כשזוכין להמשיך הדעת הקדוש על ידי
האמונה הקדושה שעל ידי זה נתמעט

חושן משפט

הזמן ביותר כנ"ל. ויבכל יום שיש בו תוספת קדשה כגון ימים טובים נמשך אז אלנו הארת האמונה והדעת ביותר ועל ידי זה נתמעט הזמן ביותר ונקבל ביותר בשרשו בתוך בחינת למעלה מהזמן שזהו עקר קדשת הימים והזמנים וכל מה שהיום קדוש ביותר נתמעט ונתפטר הזמן ביותר. ושבתי שהוא מעין עולם הבא, על כן הוא בבחינת למעלה מהזמן לגמרי כנגד שאר הזמן, וכל הזמנים הקדושים מקבלים משבת, שהוא בבחינת למעלה מהזמן, כי כל הימים טובים מקבלים משבת, פידוע וכמבאר במקום אחר. ועל כן סופרין שבע שבתות כדי לכלל כל יום משבעת ימי בראשית שהוא בלילות הזמן, בתוך בחינת שבת כדי לקשר הזמן לבחינת למעלה מהזמן שזהו עקר הקדשה כנ"ל. ועל ידי זה זוכין לקבל את התורה בשבועות שהוא יום החמשים, שהוא סוד היובל בחינת יום הכפורים פידוע. כי עקר קדשת היובל הגדול שנת החמשים הוא ביום הכפורים על ידי תקיעת שופר. כמו שכתוב: והעברת שופר תרועה בחדש השביעי בעשור לחדש ביום הכפורים. כי יום הכפורים הוא בחינת למעלה מהזמן, כמו שכתב רבנו ז"ל בספר הא"ב החדש (אוה ת השוכה) שיום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה מהזמן. וכן יום הכפורים הוא למעלה מהזמן, כי אנו זוכין בשבועות על ידי ארבעים ותשע ימי הספירה להארת

יום החמשים שהוא בחינת יובל בחינת יום הכפורים, בחינת התעוררות השנה, בחינת שופר שכל זה הוא בבחינת למעלה מהזמן כנ"ל. ועל כן אנו בשבועות נתקנים העולם, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (שבת פח) על ה' דיום הששי שכל העולם היה תלוי ומתמוטט עד יום הששי בסיון שקבלו ישראל את התורה, כי זה עקר קיום העולם והזמן בשירדעין באמונה שלמה שכל הזמן נמשך מבחינת למעלה מהזמן, שזהו בחינת אמונת הדיש העולם שאנו זוכין בשבועות שעל ידי זה עקר קיום העולם כי עקר קיום העולם הוא על ידי אמונה, כמו שכתוב: וכל מעשהו באמונה:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ד

וכו יתבאר ענין פסח ואסור חמין במשהו:

א על פי התורה מ'שרא דספינא' (בסיון לפר), ענין שם כל התורה והכלל, כי השגות אלקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי כחה צמצומים וכו'. כמו המלמד בשרוצה להסביר שכל גדול להתלמיד הוא צריך להלביש אותו בשכל תחתון וקטן. כדי שיוכל התלמיד להבינו, דהינו שהוא מציג לו הקדמות וכו', וצריך כל אחד

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרסה

לְבַקֵּשׁ מֵאִדּוּר מִלְמַד וְרַבִּי הַגּוֹנֵן כְּזֶה וְכוּ'. וְכָל מִי שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר וְכוּ' הוּא צָרִיךְ רַבִּי גְדוֹל בְּיוֹתֵר כְּמוֹ שֶׁמְצַיְנֵנוּ בְּעַת שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַצְרַיִם וְכוּ' הָיוּ צָרִיכִים רַבִּי גְדוֹל מְאֹד, דְּהֵינּוּ מִשָּׁה רַבְּנֵנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְכוּ'. עַל כֵּן אִין לְהֶאֱדָם לֹמֵר: דִּי לִי אִם אֶהְיֶה מְקָרֵב אֶצֶל אִישׁ נִכְבָּד אִף שְׂאִינוּ גְדוֹל בְּמַעֲלָה וְכוּ'. כִּי, אֲדַרְבָּא, כָּל מִי שֶׁהוּא חוֹלֵה בְּיוֹתֵר צָרִיךְ רֹפֵא גְדוֹל בְּיוֹתֵר וְכוּ' וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְזֶה בְּחִינַת שְׁעֵרוֹת וְכוּ', וְזֶה בְּחִינַת שְׁעָרָא בְּעֵגוּלָא בְּחִינַת סְבוּבִים וְכוּ'. וְלִבּוֹא לְהַשְׁכִּיל הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה הוּא עַל יְדֵי שׂוֹנֵא בְּצַע וְכוּ'. וְצָרִיךְ לְהַחֲיוֹת אֶת הַשְּׁכָל הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֻקְמָה תַּמְאָה עַל יְדֵי אֹרֶךְ הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְשׁ רִגְלִים וְכוּ'. וְלִפְעָמִים שְׁנוֹפֵל חַס וְשְׁלוֹם, זֶה הַשְּׁכָל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, בְּחִינַת ד' וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה כְּמִשְׁלַת הָאָרְבַּע מַלְכוּתוֹת וְהֵם רוֹצִים לְהַתְחַבֵּם בְּחֻקְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁלָּהֶם שֶׁהֵם כְּסִילוֹת בְּאֵמַת עַל יְדֵי שְׁנוֹפֵל אֲלֵיהֶם זֶה הַשְּׁכָל הַנִּזְכָּר. וְעַקֵּר וְהִרְאֵשׁ שֶׁלָּהֶם הוּא עִמְלָק וְכוּ'. וְצָרִיכִין לְחַתֵּךְ וּלְהַבְדִּיל בְּחִינַת הַמַּלְכוּת, דְּהֵינּוּ הַשְּׁכָל הַנִּזְכָּר מִבְּחִינַת עִמְלָק, שֶׁהוּא פְּלִלְיוֹת הָאָרְבַּע מַלְכוּתוֹת, בְּבְחִינַת וַיִּשְׁפָּר וְכוּ' חֲתוּם לְאָרְבַּע וְכוּ'. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַחֶסֶד שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל יְדֵי הַתּוֹכְחָה שֶׁמְקַבְּלִין אִף עַל פִּי שֶׁהוּא דָרֵךְ בְּזִיּוֹן וְכוּ'. כִּי כָּל הַבְּלִבּוּלִים פְּאִים וְנִמְשָׁכִין בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה וְכוּ'. וְהַתַּפְּלָה הִיא כְּפִי הַתּוֹרָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אִתּוֹ לֹא תִרֵי בִיעֵי אִתִּי אִיהוּ תִרֵי

גְּבִינִי. כִּי יֵשׁ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת תּוֹרוֹת, יֵשׁ תּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁךְ מֵעֻזּוֹת דְּקִדְשָׁה וַיֵּשׁ שֶׁנִּמְשָׁךְ מֵהַסְּטָרָא אַחֲרָא מִבְּחִינַת עֻזּוֹת דְּקַלְפָּה וַיִּכְמוּ כֵּן הֵם הַתַּפְּלוֹת וְכוּ'. עַל כֵּן צָרִיכִין לְקַבֵּל תּוֹכְחָתָם שֶׁל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים אִף עַל פִּי וְכוּ'. וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ חֶסֶד שֶׁעַל יְדֵי זֶה חוֹתְכִין אֶת הַמַּלְכוּת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם כָּל זֶה הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב:

ב וְזֶה בְּחִינַת פֶּסַח שֶׁאֵין הַתַּחֲלַת הַתַּקְרָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שֶׁבְּשָׁמַיִם עַל יְדֵי מִשָּׁה רַבְּנֵנוּ שֶׁהוֹצִיאֵנוּ אֶזְרוֹ מִמִּצְרַיִם וְגַלְיָה לָנוּ הַשְּׁנַת אֲלֻקוֹת בְּדַרְכֵיכֶם נִפְלְאִים בְּאֹתוֹת גְּדוֹלוֹת וּבְמִפְתָּיִם גּוֹרְאִים וּבְשִׁכְלֵיִם גְּדוֹלִים וְעֻצּוֹמִים, כִּי הוּא פֶּתַח לָנוּ אֹרֶךְ הַדַּעַת וְהוֹדִיעַ לָנוּ אֲלֻקוֹתוֹ וְאֲדַנּוּתוֹ יִתְבַּרַךְ וְיִתְעַלֶּה. עַל כֵּן צָרִיכִין לְאָכַל אֶזְרוֹ מִצָּה, וְחִמֵּץ אֲסוּר כְּמִשְׁהוּ, כִּי צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהֵאֱמִין בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁכָּל מִי שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה מִיּוֹם הַיּוֹלָדוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ הַכֹּל הוּא רַק סְבוּבִים מֵאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּדִי שֶׁיִּזְכֶּה לְהַשְׁגֵּחַ אֲלֻקוֹת לְדַעַת וּלְהַבִּיר אֹתוֹ יִתְבַּרַךְ. כִּי רַק בְּשִׁבּוּל זֶה נִבְרָא וְאִין שׁוּם תְּכֵלִית אַחֵר חוּץ מִזֶּה, כְּמוֹ שֶׁאֵינֶנּוּ בּוֹדֵר הַקְּדוֹשׁ וּמוֹכָא בְּדַבְרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים שֶׁעַקֵּר הַבְּרִיאָה הָיְתָה בְּגִין דִּישְׁתַּמוּדֵי עֵין לָהּ. וְזֶה עַקֵּר כִּלְל כָּל הַתּוֹרָה וְכִלְל כָּל הַבְּנִיּוֹת שֶׁל כָּל הַמִּצְוֹת הַקְּדוֹשִׁים, כִּי כָּל הֵם שְׁעוּרִים וְצִמְצוּמִים לְאֲלֻקוֹת יִתְבַּרַךְ שֶׁעַל יְדֵי אֵלּוֹ הַמִּצְוֹת אֲנוּ זוֹכְרִין לְהִמְשִׁיךְ הַשְּׁכָלִיִּים וְהַצִּמְצוּמִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁעַל יְדֵם

יניקת הקלפות פירושו, וכן להפך אם יצמצם אותן יותר מדאי יהיה נעלם אור השכל לנמרי. על פן צריך הצדיק הרבי העוסק בזה להיות קלע אל השערה ולא יחטא. להמשיך השכל בדרכים נפלאים בבחינת שערות שהם צמצומים דקים. ואף על פי כן כל שערה ושערה היא חלולה והיא צנור נפלא שנמשך על ידה מעין החכמה מן המוח, כמו שכתוב (א"ב) ^(ח) מי פלג לשטף תעלה וכו'.

והנה הצדיק בודאי עושה עבודתו ומלאכתו בשלמות ועוסק עמו בראוי עם כל אחד ואחד. אבל האדם יש לו בחירה, וכל אחד פני מעשיו פן ממשך על עצמו שכליות של הצדיק שהם בחינת שערות בחינת צמצומים קדושים וסבובים נפלאים להשיג על דם אלקותו ותברך על פן צריך כל אדם לידע שחוט השערה יקר מאוד והוא חלוי בכל עת בחוט השערה שכיכול האדם לקלקל הרבה מאוד על ידי חוט השערה חס ושלום. וכל שפן וכל שפן שכיכול לתפן הרבה על ידי חוט השערה, כי מדה טובה מרבה מופדת פרעניות. פי זה יודע כל אדם בנפשו שעקר קלקולו ופגמו וחטאויו חס ושלום, כלם התחילו מחוט השערה. על ידי שלא נזהר בתחלה לשמור מחשבתו היטב, ונמשך אחר הפסית מעט מעט רחמנא לצלן, כמו שכתוב (ישעיה ח) הוי משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה, וכמו

נזהר להשנות אלקות לדעת ולהפיר אותו תברך. וכמבאר בהתורה הזאת, שהיו בחינת שערות, בחינת שעורא דאתנן דאורייתא וכו', עין שם, אך את זה לעמת זה עשה אלקים. פי יש מלכות הרשעה בחינת ארבע מלכיות שזנקים מזה השכל על ידי פגמי הדורות והם מתגברים בכל עת לכלכל דעת האדם שלא יסתכל ולא יבין על כל מה שמוסב ה' ותברך עמו לטובתו הנצחית כדי לזכות לחיי עולם להשנות אלקות ושובח חס ושלום, את העקר ועושה מהטפל עקר באלו העקר הוא חס ושלום, עסקי העולם הזה וברדת הפרנסה וכו' רחמנא לצלן, על פן צריכין לבקש מאוד רבי הגון שיהיה גדול במעלה שייכל להתנהג עמו בראוי שמוסב עמו בדרכים נפלאים באפן שכינים בו גם פן השנות אלקות. וכמבאר בהתורה:

ג והנה מבאר בהתורה הזאת, שאלו השכליים והצמצומים הקדושים שהם הקדמות וסבובים להשיג על דם השנת אלקותו ותברך, אלו השכליים הם בחינת שערות וכו' פנ"ל. ועל פן הם נקראים שערות, פי הם נמשכים בחכמה נפלאה בצורות דקים בבחינת שערות, פי צריכים לרקדק בהם מאוד שלא יפח למיין ולשמאל. כי אם לא יצמצם אותן בראוי וימשך שכל הרבה יותר מדאי. יהיה חס ושלום רבוי אור שגורם שכירת כלים חס ושלום, שמשם

לקוטי הלכות

הלכות נתיב ד

חושן משפט תרסו

שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל, הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כִּדְּ וְלִמְחֹר וכו'. וְכַפֵּי הַתְּנַבְרוֹת הַיֵּצֵר הָרַע עַל הָאָדָם כְּבָל פֶּעַם הָיָה חֵם וְשְׁלוֹם, אָפֶס תַּקְוָה, אֲבָל מִדָּה טוֹבָה מְרַבֶּה, כִּי חוּט הַשְּׁעֵרָה בִּקְדוּשָׁה יָקָר מְאֹד מְאֹד, וְה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו זָכָה אוֹתֵנוּ בְּמִצְוֹת רְבוֹת כְּכֹל יוֹם. וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מוֹשֵׁךְ עֲצָמוֹ מִהַרְעֵ אֵל הַטּוֹב כְּכֹל יוֹם וְיוֹם, כִּי הוֹלֵךְ מִבֵּיתוֹ לְבֵית הַכְּנֻסֹת וּלְבֵית הַמִּדְרָשׁ כְּכֹל יוֹם וּמִנִּית טְלִית וּתְפִלּוֹן וּמִתְפַּלֵּל וְעוֹנֶה אָמֵן יְהֵא שְׂמֵחָה רַבָּא וְעוֹשֶׂה כְּמֵה מִצְוֹת וכו' וכו'. וְכִמוֹ שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל שְׁאֵפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים מִצְוֹת כְּרַמּוֹן. וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ גַּם בְּהַמְצוֹת שְׁלָהֶם תַּעֲרוּבוֹת פְּסֻלַת הַרְבֵּה, אֵף עַל פִּי כֵן נִמְצְאִים בָּהֶם עַל כָּל פְּנִים כְּמֵה נִקְדוּת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁעֵרוֹת קְדוּשׁוֹת שֶׁהֵם יְקָרִים אֲצִלּוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד. וְכֵן אֵפְלוּ בְּעֵינֵי הַתַּאֲזוֹת וְהַרְהוּרִים שְׂמִתְנַבְּרִים עַל הָאָדָם כְּכֹל יוֹם. מִי שֶׁהוּא אִישׁ בִּשְׂרַר קָצֵת יֵשׁ לוֹ בְּיָדָיו יְסוּרִים גְּדוֹלִים מְזֵה, וּמִתְנַבֵּר כְּכֹל עַת נִגְדַּת הַמַּחְשְׁבוֹת וְהַרְהוּרִים. וְכָל תְּנוּעָה שְׂמֵנֶתֶק עֲצָמוֹ מִהֵם כְּחוּט הַשְּׁעֵרָה הוּא יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד, כִּי הוּא יֵדַע יִצְרָנוּ וְכו' וְיוֹדַע אִיךָ הוּא מִתְנַבֵּר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל כֵּן יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ כָּל תְּנוּעָה וְתְנוּעָה אֵפְלוּ הִיא כְּשִׁעְרָה מִמֶּשׁ כֵּה שֶׁהָאָדָם מוֹשֵׁךְ אֶת עֲצָמוֹ מִהַסְּתֵרָא אַחֲרָא אֵל הַקְּדוּשָׁה. וְכִמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל מִסִּדְרַת נֶפֶשׁ יֵשׁ לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּכֹל

יוֹם וכו'. וְכִמוֹכָא בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהַתְּנַבֵּר עָלָיו הַעֲצוּבוֹת וכו' כְּמֵה וְכִמוֹה יָקָר חוּט הַשְּׁעֵרָה וְאֵפְלוּ פְּחוֹת מְזֵה שְׁאֵלָפִים עוֹלָמוֹת אֵינָם כְּרָאֵי נִגְדַּת זֶה. כִּי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָה שְׂמֵלָא קְלָפוֹת וְהֵם כְּרוֹכִים אַחֵר הָאָדָם מְאֹד וְלוֹלָא הַקְּדוּשׁ כְּרוּךְ הוּא עוֹזְרוֹ הִיָּה נוֹפֵל בְּיָדֵם חֵם וְשְׁלוֹם, עַל כֵּן צְרִיךְ כָּל אָדָם לְהַשְׁכִּיל עַל דְּרָכָיו כְּכֹל יוֹם וְכְכֹל עַת לְשַׁמֵּר אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד שְׁלֵא תִתְחַיֵּל מִחֻשְׁבָּתוֹ לְצִאת חוּץ מִגְּבוּל הַקְּדוּשָׁה חֵם וְשְׁלוֹם, אֵפְלוּ כְּחוּט הַשְּׁעֵרָה, כִּי עַל יְדֵי פְנֵם כְּחוּט הַשְּׁעֵרָה שְׂנוּטָה מִן הַדְּרָךְ יִכּוֹל לְהַעֲוֹת הַרְבֵּה בְּדְרָכִים נְכוֹזִים חֵם וְשְׁלוֹם, וְכִמוֹכֵן בְּדְרָכָיו ז"ל עַל פְּסוּק תַּעֲיִתִי כִּשָׁה אֲבִד (בְּלִקּוּטֵי חֵלֵק א.) וְאֵף עַל פִּי כֵּן צְרִיךְ לִידַע גַּם הַהַפְּךָ שֶׁכְּשֶׁמִּתְנַבְּרִים עָלָיו מְאֹד וְנִגְדַּמָּה לוֹ שֶׁכֶּבֶר נִתְעָה כָּל כֵּד שְׂאֵי אֲפִשֵׁר לוֹ לַעֲמֹד בְּנִגְדָם צְרִיךְ לִידַע וְלְהִאֲמִין שֶׁכָּל תְּנוּעָה וְתְנוּעָה שְׂנִינֶתֶק וְיִמְשֹׁךְ אֶת עֲצָמוֹ מִהֵם אֵפְלוּ כְּחוּט הַשְּׁעֵרָה הוּא יָקָר מְאֹד מְאֹד בְּלֵי שְׁעוֹר. וְאֵלוֹ הַשְּׁעֵרוֹת יִתְלַקְטוּ יַחַד וּבְרְבוֹת הַיָּמִים יִגְאָלְהוּ ה' יִתְבָּרַךְ מִהֵם וְיִזְכֶּה עַל יָדֵם לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת שְׂנִמְשֹׁךְ עַל יְדֵי צְמֻצוּמִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁעֵרוֹת שֶׁהֵם נַעֲשִׂים עַל יְדֵי בְּחִינַת הַשְּׁעֵרוֹת הַזֵּ"ל עַל יְדֵי שְׂאֵי־שׁ כְּכֹל פְּעַם שֶׁעָקְרוּ תְלוּי הַשְּׁעֵרָה כִּי אֵפְלוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים תְלוּיִים כְּכֹל עַת כְּחוּט הַשְּׁעֵרָה בְּבִחִינַת וְסִבִּיבּוֹ נִשְׁעֵרָה

גם במחשבה ומה שנגעשה עמו ממילא אל יחש. וזה בחינת שלף אי אתה רואה, אבל אתה רואה של אחרים שאם נכנס עבדו וכדו, הינו מאחר שהארם נזר ונשמר מחמוץ שלו, הינו שלא יחמוץ מחו במחשבות חוץ והרהורים ואם על פי כן נכנס העבדו"ם שהוא הסטרא אחרא וחמוץ בידו, שהם הרהורים שפאים עליו שלא בכונה, אינו חייב על זה, כי אין זה חמוץ שלו רק שצריך לזהר שלא יגע בו ולא יהנה ממנו ולא יהיה נמשך אחריו כלל. ועל פי רב על ידי זה ממילא יסתלק, מבבאר במקום אחר. אבל הוא אינו צריך להסתפל על זה כלל רק שיהיה נזהר שלא יהיה החמוץ שלו, שלא יחמוץ מחשבתו בעצמו באלו המחשבות הבאים עליו:

ו זה בחינת מצה ומרור, כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שצריכין לקבל התוכחה ומוסר של הצדיקים אפלו אם הוא בדרך ביזון ועל ידי זה זוכין לחסד. שעל ידי זה חוזקין את המלכות שהוא השכל הנ"ל ומעלין אותה לאור הפנים בשלש רגלים וכדו"ל. וזה בחינת מצה ומרור. מרור כרמוז על התוכחה שהוא בדרך ביזון, שהוא בחינת מרירות וצריכין לקבל אותה. ועל ידי זה מקבלין החסד, שהיא בחינת מצה, בחינת פסח שהוא חסד גדול שהוא ראש וכלל של כל השלש רגלים שמתחילין מפסח שאז הוציאנו ממצרים ונלה לנו אלקותו

מאד. וכמוכא בדבריו ז"ל (בספ"ו ב) בהתורה תשע תקונין על ותלן בחד חומא, עין שם:

ד ועל פן חמוץ בפסח במשהו, כי איתא שחמוץ הוא בחינת מחין דקטנות שמושם אחיות הסטרא אחרא. ומצה היא מחין הנגלות שעל ידם משיגין אלקותו יתברך, על פן צריכין לזהר מאוד ממושהו חמוץ, כי השמירה ממוחין ושכליות דסטרא אחרא שהם בחינת חמוץ ולכות למחין דקדושה, שהם בחינת השגות אלקות, שהם בחינת מצה, הכל תלוי במשהו בבחינת חוט השערה שבשכיל זה נקראים הצמזומים והשכליים הנ"ל שערות וכו"ל:

ה וזה שדרשו רבותינו ז"ל: ולא יראה לך חמוץ שלף אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים. שאם נכנס עבדו לביית ישראל וחמוץ בידו אינו יקוק להוציאו, כי חמוץ הוא בחינת חמוץ המח' שהם מחשבות זרות והרהורים שהם אסורים במשהו. וצריכין לבערם ולבטלם ולגרשם מנבולו. אבל אם האדם עושה את שלו ומתבאר בכל פחו לבער ולגרש המחשבות רעות מקרבו והם אף על פי כן פאים בעל פרחו עליו בכל פעם, על זה אין האדם חייב כלל, כמו שפתיב בספר הא"ב שאין האדם חייב על הרהורים הבאים עליו כי אם בשמירתו וחזרו ומהרהר. וכן פתיב (בספ"ו לקוטי תנ"א) שיהיה האדם שב ואל תעשה

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרסט

ותברך על ידי משה רבנו שזה אי אפשר לזכות כי אם על ידי חסד שמקבלין על ידי התוכחה כנ"ל. ועל פנ פסח הוא חסד פדווע, הינו כנ"ל. וזהו בחינת מצה ומרור, כי החסד בחינת מצה של פסח אי אפשר לקבל כי אם על ידי מרירות התוכחה שהיא בדרך ביזון וכנ"ל. כי המרור הוא זכר לומריו את חיייהם בעבדה קשה וכו', שכל זה מרמוז על המרירות שסובלין קדם שמבררין דיני התורה, כמו שאיתא בזהר הקדוש בעבדה קשה, בקשיא. בחמר, הלכתא וכו', וכל זה המרירות נמשך מהתורות הפסולות של הסמרא אחרא שנאחזין בהלכה, שהם בחינת מז' ותכן שצריכין לברר ההלכה מהם, כי משם נמשכין כל הקשיות וכו'. וכמו כן קשה להתפלל, כי התפלה היא כפי התורה כנ"ל. ועל פנ פרש אדוננו מורנו ורבנו ז"ל גם זה הפסוק וימררו וכו' בעבדה קשה לענין תפלה, כמובא (בלקוטי תנינא), וכל זה נתפסן על ידי התוכחה שמקבלין מהצדיקים אף על פי שהוא בדרך ביזון, כי בשביל זה מוכיחין אותנו בדרך ביזון שסובלים צער גדול מאתנו מחמת שתפלתנו ותורתנו אינה כראוי, כמבאר שם, ענין שם, ואז בשמקבלים תוכחתם נמשך החסד הנ"ל. וזהו בחינת מצה ומרור וכנ"ל:

ז וזה בחינת הנפת העמר שעורים, בחינת ספירת העמר, כי עמר שעורים הוא בחינת כלליות כל

הצמצומים פדווע, הינו בחינת צמצומים הנ"ל שעל ידם זוכין להשגות אלקות, שזהו בחינת כלל קבלת התורה שאנו מכינים עצמנו לזה בימי הספירה על ידי שמתקנים אז כל הצמצומים כנ"ל. והצמצומים הם בחינת שערות, שזהו בחינת עמר שעורים, בחינת עמר גסא, שהוא בחינת שערות קדושים עליונים, כמובא בפתחים. וזהו בחינת שעורים בחינת שעורין דאתון דאורייתא שהם בחינת שערות בחינת צמצומים הנ"ל. וזה שמוכא שעמר שעורים הוא בחינת מנחת קנאות, הינו בחינת תוכחה הנ"ל שעל ידה חותכין את המלכות חכמה המתאחדת היא כלל כל הצמצומים הנ"ל, שחוחכין אותה מארבע מלכויות שהם בחינת עמלק, כמו שמבאר שם, ענין שם, כי מנחת קנאות זהו בחינת תוכחה שמקנא לה ומוכיח אותה, אל תסתרי עם איש פלוני. וכן בכלליות ישראל העמר שעורים הוא בבחינת מנחת קנאות שהצדיק מקנא ומוכיח את ישראל ומוהיר אותם אל תסתרי עם איש פלוני שרוצה לפתותך להידיח מדרך האמת. אבל התוכחה היא באהבה גדולה אף על פי שהיא בדרך ביזון שמקנא לה ואומר אל תסתרי וכו', שזהו בחינת ביזון אף על פי כן הכל מחמת אהבה. בבחינת כל רחימותא דלא קשיר עמה קנאה לאו רחימותא רחימו. שעקר הקנאה והתוכחה הכל מחמת אהבה וחסד כפי

16 לראו

חושן משפט

בלם רק בחינת בהמיות ממש. בחינת העדר הדעת, ועקר תקונו על ידי התנהגה שמניפין ומרימין אותם לה' יתברך להשיג אותו יתברך על ידם. כמו בהבחה שכל תקונו והתנהגותו על ידי האדם הבר דעת דיקא, כמו שכתוב (ישעיה א), ידע שור קונוהו וכו'. אבל בלא האדם אין בה שום תועלת. כמו כן כל השכליות שהם הצמצומים הנ"ל, דינו השכליות שיכולין למצוא בכל הדברים שבעולם אינם נקראים בשם שכל אדם כי אם בשמניפין אותם לה' יתברך להשיג ולהכיר אותו יתברך על ידם. אבל מתקדם הם רק בחינת בהמה ממש, ועל פן אנו מרימין ומניפין העמר שבא משעורים שהוא מאכל בהמה כדי להניף כל הצמצומים לה' יתברך שזה העקר. ששביל זה נוצרנו, שזהו עקר קבלת התורה שאז דיקא קרויים אדם בחינת אתם קרויים אדם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

ח ועל פן היה מפלת המן עמלק ביום הנפת העמר שעורים, כמו שאיתא אתי עמר דידיכו וכו'. כי על ידי הנפת העמר חותכין המלכות וכו' מהם, מבחינת עמלק שעל ידי זה מפלתו. כי נפסק חייתו שמקבל משם, שזהו בחינת וישסף שמואל את אנג וכו', כמו שמבאר שם, וכן כמה אמות נפלו ביום זה, כי בלם כלולים בעמלק, כמו שמבאר שם: ט ועל פן העמר הוא ראשית הקציר, כמו שכתוב: והבאתם את עמר

להחזירם למוטב לא לרחק חס ושלום, כי אם לקרב בכל מיני התקרבות ועל פן על ידי תוכחה זאת מתגלה חסד שעל ידו חותכין את המלכות חכמה תתאה בחינת הצמצומים הנ"ל מבחינת עמלק וכו', דינו מחכמות חיצוניות המביאין לאפיקורסות שהם רוצים להתחכם בהכמתם הרעה על ידי הצמצומים והשכליים הקטנים שהם הקדמות וסבובים להשיג על ידם השגות אלקות, והם רוצים להפך חס ושלום, להמשיך אלו השכליות לחכמתם ודרכיהם הרעים. ואי אפשר לקבל התורה כי אם בשמירת חקים מהם בכל מיני הרחקות, וזה אנו עוסקין בכל ימי הספירה שסופרין לעמר, כי על ידי מצות עמר שעורים, שהוא כלל כל הצמצומים והשכליים הנ"ל, על ידי זה קוצרין וחותרין את הצמצומים מבחינת עמלק מבחינת קצרו לפי חסד. כי העמר שעורים מנחת קנאות הוא בחינת תוכחה שעל ידה מתגלה חסד. שעל ידי זה חותכין מהם בחינת המלכות שהוא בחינת הצמצומים הנ"ל כנ"ל, ומניפין העמר - כלליות הצמצומים לה' יתברך להורות שצריכין להניף ולהרים כל הצמצומים והשכליים וכו' להניף הכל לה' יתברך כדי להשיג על ידם השגות אלקות כנ"ל. ועל פן העמר בא משעורים שהוא מאכל בהמה להורות שכל השכליים והצמצומים כל זמן שאין מניפין אותם לה' יתברך הם

לקוטי הלכות

הלכות נתיב ד

חושן משפט תרעא

פ"א
פ"ב

ראשית קצירכם אל הכהן. והוא מתיר לקצר התבואה. והו בחינת וקצרו לפי חסד, המובא בתורה הנ"ל, דהיינו שצריכין לתת המלכות מבחינת עמלק על ידי חסד. והו בחינת תקון קצירת התבואה מהארץ, כי הארץ נתקללה מחמת אדם הראשון שאכל מעץ הדעת טוב ורע וכוה פגם בבחינת הצמצומים שצריכין לבוא על ידם להשגות אלקות שהוא חי החיים ונטה אחר ההבל של חכמות חיצוניות שנמשך אחריהם על ידי אכילת עץ הדעת טוב ורע. כי בודאי יש בו טוב, כי שרש הצמצומים והשכליים הנ"ל שרשם טוב כדי לבוא על ידם להשגת אלקות. אבל הוא ערב טוב ורע ונתן וניקה להרע שהוא בחינת חכמות חיצוניות, בחינת עמלק, שהוא זממה הנחש שיהיה יונק מהם ואז נתקללה האדמה בעבורו ונאז נתעברה התבואה בפסלת מזן ותכן, וצריכין כמה מוצת בהתבואה. הכל לברר התבואה מזממה הנחש מקללות האדמה. ועל כן בעת הקציר צריכין תחלה מוצת קצירת העמר כדי לתת המלכות מהסמרא אחרא מבחינת עמלק שהוא חכמות חיצוניות שזהו בעצמו בחינת קצירת התבואה מהאדמה להוציא התבואה מפה שנתקללה האדמה מבחינת זממה הנחש שהוא חכמות חיצוניות, כי שכל האדם הוא כפי האכילה בקדשה או להפך חס ושלום, כמבאר במקום אחר כי חיות

ת"ת

האדם שהוא הדעת ממשך אותו ה' ותברך על ידי האכילה. ועקר הוא אכילת הלחם שמינין ויון על כן צריך לקדשו כנ"ל לבררו מזממה הנחש כדי שלא יהיה נמשך על ידי אכילה הואת אחר חכמות חיצוניות שמתקין מה' ותברך, כמו שכתוב: כן תאכל ושבעת וכו' ורם לכבוד ושכחת וכו'. על כן על ידי קצירת העמר ממשכין בחינת תקון הנ"ל בחינת וקצרו לפי חסד. שעל ידי זה חותכין המלכות בחינת פלילות השכליים הנ"ל חותכין אותם מחכמות חיצוניות, שזהו בעצמו בחינת קצירת התבואה מהאדמה וכנ"ל:

י ותבל נעשה על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת כהן איש חסד, שהוא מטה כלפי חסד תמיד. ומוצא טוב בכל אחד מישראל, כי יודע ללקט כל בחינת השערות טובות שנמצא בכל אחד מישראל ועל ידי זה הוא עוסק ברפואות כל אחד ואחד ואפלו אם הוא חולה גדול מאד מאד בחלי הנפש, כי הוא מוצא בו גם כן נקודות טובות בחינת שערות, דהיינו מה שמנתק עצמו מרע לטוב בשערה. ועל ידי זה ממשך גם עליו שכליות וצמצומים הנ"ל עד שמכניס בו גם כן השגות אלקות, כמו שמבאר בתחלת התורה הנ"ל, שזהו עקר גדלת הצדיק כשכולל לרפאות גם החולה הגדול ביותר, כי כל מה שהחולה גדול ביותר צריך רופא גדול ביותר וכו', כמו שמבאר

שם, ענין שם. וזה התקון צריכין להמשיך בימי העמר שאז מאיר בחינת עמר נקא, שהוא בחינת שערות קדושות עליונות שהם רחמים עליונים מאד מאד שהם מקתיקין כל הדינים וכל הגבורות הנאחזים בהצמצומים הנ"ל שממשיכין כל ימי העמר:

יא ובשביל זה מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא בימי העמר על שלא נהגו כבוד זה בזה ולא היה ביניהם אהבה. כי הם נגמנו בהשערות הנ"ל, כי בודאי היו צדיקים, אך הפנים שלהם היה שהלכו בתקף מדת הדין והסתפל כל אחד בחרבו על הרע שלו ולא הסתפל על הטוב שבכל אחד ועל ידי זה היה ביניהם שנאה. ומחמת זה מתו בימי העמר דיקא שאז עקר התקון על ידי בחינת השערות הנ"ל שצריכין להסתפל על הטוב שבכל אחד אפלו פחוט השערה שעל ידי זה יכולין לעשות ממונו כלי להמשיך השגות אלקות על ידו גם כן, כי באמת להמשיך השגות אלקות צריכין פלים רבים פידוע. על כן צריכין לזה קבוץ ישראל קדושים הרבה שיתקבצו יחד לדרש את ה' ולבקשו. כי בכל אחד מישראל יש בחינת נקדה טובה מה שאין בחברו, כמו שמבאר במקום אחר. וזאת הנקדה טובה שיש בכל אחד היא בחינת צנור וכלי שהצדיק ממשיך על ידו השגות אלקות. ועל כן לא היה אפשר לקבל את התורה

כי אם כשהיו ששים רבוא יחד. וזה בחינת ומתלמידי יותר מכלם. וזה בחינת והעמידו תלמידים הרבה. והעקר שיהיה ביניהם אהבה ואהדות בחינת אהבת החברים שעקר קבלת התורה היה על זה, כמו שכתוב: ויחן שם ישראל וכו'. ופרש רש"י, כלם פאיש אחד וכו'. ועקר האהבה על ידי השערות הנ"ל על ידי שאין מסתכלין על הרע שבחברו רק משתדלין בכל כחו למצוא בו טוב. אפלו אם נדמה לו שרעתו רבה אף על פי כן יחפש וימצא בו שערות טובות על כל פנים כנ"ל. ועל כן תלמידי רבי עקיבא שפגמו בזה על כן מתו בימי העמר דיקא כנ"ל. ורבי שמעון בר יוחאי היה התקון שלהם על כן אמר, אגון בחיבורתא מלא, הינו כנ"ל:

יב ועל כן נתגלגל הזכות על ידי רבי שמעון בר יוחאי דיקא שנתוספו כמה ספסלים בבית המדרש כמעשה דרבן גמליאל ורבי יהושע ששאל אותו תלמיד תפלת ערבית רשות וכו', שהיה רבי שמעון בר יוחאי. כי לא הסכימו עם רבן גמליאל שאמר, כל תלמיד שאין תוכו ככרו אל יבנס לבית המדרש, רק העבירו שומר הפתח וכו' ונתוספו ארבע מאות ספסלים ועל ידי זה נתרבה תורה הרבה באותו היום. ואמרו שם תנא עדיות באותו היום נשנה. ועדיות היא בחירתא דכלא ש"ס, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי דיקא על ידי רבוי

לקוטי הלכות

הלכות נתיב ד

חושן משפט תרעו

שהשאייר לנו השארה קדושה בואת, שהם ספר הזרה הקדוש שעל ידי זה נזכה להשגות אלקות. כי כל ספר הזרה הם תקונים וכלים שהמשיכו ברב השגתם הקדושה שעל ידי זה נזכה להשגות אלקות שזהו כל דרכי הפקדה הקדושה שגלו רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, ועל פן בזהר דא יפקון מן גלותא. ויקים, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, הינו כמו ביציאת מצרים שהיתה הנאלה על ידי משה רבנו על ידי שגלה לנו או השגות אלקות בדרכים נפלאים, פמבאר בתחלת התורה הנ"ל, כמו פן עתה בגלות האחרון הזה שנקשה וכבר יותר, אבל ברחמי ונאלנו על ידי כל הסתרי תורה שגלו הרשב"י והרביו שהם כלים וצמצומים להשגת אלקות שעל ידי זה עקר רפואת הנפש והאלתה בגשמיזת ורוחניות. ועל פן עושין בל"ג בעמר שמחה גדולה, דהינו ביום הסתלקות התנא רבי שמעון בר יוחאי, על שזכינו שהשאייר לנו השארה בואת שתשאר לדורי דורות שעל ידי זה נזכה להשיגו יתברך פאמת. וזהו בחינת עד הנל הזה שמרמוז על ל"ג בעמר כמו שאיתא בכתבי האר"י ו"ל. וזהו עד דיקא בחינת מסכת עדיזת שנתחברה על ידו שהיא בחירתא, שהיא בחינת ההשארה של הצדיקים האמתיים שמשאיירין להעולם על ידי תלמידיהם שמעידין בשמם מה ששמעו וקבלו מהם הלכה

תלמידים נתגלו הלכות למעשה הרבה מאד שזהו ענין מסכת עדיזת, שזהו העקר בשמספרין התלמידים מרבן כל אחד ואחד הלכה למעשה, דהינו הדבורים קדושים ששמעו ממנו למעשה מה שהשיב לו על שאלותיו ששאל אותו על עניני הולאתו ורחוקו מה' יתברך ואיך ובאיזה דרך לגל עמו. שמאלו הספורים יכול כל אחד להבין ולהשפיל עצות ודרכים להתקרב לה' יתברך עד שזכה להשגות אלקות, שזהו בחינת מסכת עדיזת שהיא בחירתא שנתחברה מהעדות שהעיד כל אחד מה ששמע מרבו הלכה למעשה. וכן הוא בדרכי עבודת ה' וכו"ל:

כי עקר וגיעת הצדיק האמת הוא להמשיך השגות אלקות בתלמידיו בדרכים נפלאים עד שיוכלו להאיר בתלמידיהם ובתלמידיו תלמידיהם לדורות עד שכלם ידעו את ה' והצדיק בחיים חיותו יודע בהשגתו העצומה איך לדבר עם כל אחד ואחד וכו' פנ"ל, אבל לאחר הסתלקותו עקר חיותנו על ידי קבוצת תלמידיו וחד לדרכים שפקדשה וכל אחד מתעורר לה' יתברך כפי הנקדה טובה שהאיר בו הצדיק וכל אחד מספר מה ששמע וראה ממנו ועל ידי זה יכולין להחיות את כל העולם פלו:

יג וזהו בחינת הלולא דרבי שמעון בר יוחאי שעושין בל"ג בעמר שאז נסתלק, כי עקר השמחה מה שזכינו

מימות הבעל שם טוב ז"ל עד עכשו. ומי שהוא בעל נפש ודורש את ה' יוכל להבין מעט את כל מעשה תקפס וגבורתם של הצדיקים הגדולים המבחרים שעשו ותקנו לנו בכל דור ודור. וזה עקר חייתינו ותקונתנו שאנו מחיין עצמן בהשארה הקדושה שהשאירו לנו גדולי הצדיקים האמתיים על ידי תלמידיהם וכנ"ל:

יד וזה בחינת מעלת יקרת קדשת הבית המדרש שהוא מקדש מעט שהוא עקר קיום שלנו בתקופת אריכת הגלות הנה. שהבית המקדש נחרב פעונותינו ועקר קיימנו הוא על ידי פתי גנסיות ובתי מדרשות, כמו שכתוב (תהיאל יא), וכי הפיצוטים בארצות ואהי להם למקדש מעט. ודרשו רבותינו ז"ל, אלו פתי גנסיות ובתי מדרשות. כי בבית המדרש שם מתקבצין התלמידים ומעידים ומספרים מה ששמעו מרבו פדי להמשיך השארתו הקדושה לנצח. ועקר קדשת הבתי גנסיות ובתי מדרשות נמשכין מבחינת המשפן שעשה משה במדבר אחר מעשה העגל. כי עקר הטא העגל נמשך על ידי הפגם שפגמו בכבוד משה רבנו ואמרו, כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו. כי אפלו לפי מעותם שהטעה אותם הבעל דבר שכבר מת משה היו צריכין להאמין שבודאי לא היה יגיעו לריק חס ושלום, ובודאי השאיר השארה טובה אצל תלמידיו. והיה להם לבוא לאהרן ולהישע וכו' ולבקש מהם

למעשה שעל ידי זוכין להשגת אלקות להכיר אותו ותברך, שהוא בחינת עדות, כי התורה נקראת עדות, כי התורה מעידה על מציאותו ותברך (ומבואר מזה במקום אחר בהלכות עדות ובהלכות פסח הלכה ט). ועקר התורה נמשכת על ידי עדות התלמידים שמעידין מה ששמעו מרבו. שהוא בחינת מסכת עדות שהיא בחירתא דכלא ש"ם וכנ"ל:

כי אף על פי שעדין אין אנו יודעין ומבינים כלל סתרי התורה שגלה רבי שמעון בר יוחאי בזהר ותקונים, אף על פי כן הוא תקון גדול לנפשנו, כי כבר עשה והבין לנו פלים נפלאים ותקונים גדולים על ידי דרכי תורתו הקדושה שגלה. שעל ידי זה מי שרוצה להתנגע לבקש אותו ותברך יוכל לבוא בנקל להשגות אלקות על ידי הדרכים והפלים והתקונים שגלה. כי להמשיך השגות אלקות צריכין כמה וכמה צמצומים בחינת פלים ותקונים. ומחמת הטא אדם הראשון ונקולוי הדורות אי אפשר לגמור התקון בשלמות בדור אחד. ועל פן מתנגעים גדולי הצדיקים בכל דור ודור להמשיך תקונים נפלאים ולהשאיר ברכה אחריהם פדי שיתיה בנקל לדור אחרון להשיג אותו ותברך אם ירצו לבקשו. ועל פן גם אחר התנא רבי שמעון בר יוחאי וכינו לכתבי הא"י ז"ל שהוסיף לגלות תקונים נפלאים וכו'. וכן בדורותינו וכינו למה שזכינו על ידי גדולי הצדיקים שהיו

לקוטי הלכות

הלכות נתיב ד

חושן משפט תרעה

שיו ליכו אותם בדרך הישר כפי מה שקבלו ממושה רבן. אבל הם לא פתרו בהאמת, כי העקר בהמעשה הואת היו הערב רב ששנאו את משה והיה מינא בלבם עליו ובקשו עלילה לפרש מאחרי המקום. על כן תקף בשפסברו שמת משה באו לאהרן ואמרו, קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש לא ידענו וכו'. כי בודאי כשפורשין מהצדיק האמת ומדרכיו הקדושים על ידי זה באין לעבודה זרה ועל כן באו אז על ידי זה למעשה העגל. ועל כן כשבא משה וראה את כל זה עסק אחר פד להמשיך תקון שאפלו אחר פד פשיגעי ומנו להסתלק באמת והיה נשאר וכו' לדורי דורות. וזהו בחינת מעשה המשכן שעסק אחר פד, ששם המשיך השראת שכנינו ותפוד, דהינו בחינת השגות אלקות, כי כל מעשה המשכן היה בחינת פלים וצמצומים להשגות אלקות. ועקר בחינת המשכן היה שעל ידי זה המשיך תקון שאפלו כשישראל נעים ונדים בגלות, שהוא בחינת מדרב, גם אז יהיה להם כח להמשיך השגות אלקות על ידי פתי כנסיות ובתי מדרשות שהם בחינת מקדש מעט, בחינת המשכן שעשה משה במדבר. שאף על פי ששם לא היה עקר מקום המנוחה, דהינו מקום הבית המקדש כמו שכתוב: "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה וכו'", אף על פי כן יכולין להמשיך לשם קדשת הבית

המקדש ששם השראת השכינה על ידי תקוני המשכן שעשה. וכמו כן תקון לדורות שיהיה כח לישראל בכל דור להמשיך קדשת בית המקדש בכל פתי כנסיות ובתי מדרשות שעשו בגלות שעל כן הם נקראים מקדש מעט:

טו וזהו בחינת "מעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי אחותו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי ואל חדר הורתי". "מעט שעברתי מהם", זה בחינת הסתלקות הצדיק, כמו שפרש רש"י שם שזה נאמר לענין הסתלקות משה ואהרן. ואז ידקא מצאתי את שאהבה נפשי, על ידי תלמידיו שהמשיכו השראתו בעולם, וכמו שפרש רש"י שם שזה נאמר על יהושע שקבש שלשים ואחד מלכים, במקום אחר פנה. וזהו: "אחוזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי וכו'". זה בחינת המשכן ובית המקדש, בחינת פתי כנסיות ובתי מדרשות (וענין שפרש רש"י שם). ועל כן נקרא בית אמי שהוא ראשי תבות, א"ל מ'ועדי ה'", כמוכא בהתורה הנ"ל. כי על ידי זה מחיין המלכות חכמה תמאה הנ"ל, על ידי שעולין בגדלים לבית המקדש, שעל ידי זה ממשיכין אור הפנים להחיות המלכות חכמה תמאה הנ"ל, שעל ידי זה זוכין להשגת אלקות, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וזהו בחינת פתי כנסיות ובתי מדרשות ששם מתקבץ הטוב של כל אחד מהתלמידים

מה שקבלו מרובן וכנ"ל. שעל ידי זה נזכה לקצוה בו ותברך בלי רפיון, בבחינת אחותיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי ואל חדר הורתי וכנ"ל:

טז הבלל, שארבעים ותשע ימי הספירה הם בחינת ארבעים ותשעה שערי בינה שאין יוצאים מארבעים ותשעה שערי ממונה ונכנסין בארבעים ותשעה שערי קדושה פידוע, וכל זה בכחו של הצדיק הדור האמתי. שהוא בחינת משה רבנו שהוציאנו ממצרים וטהר אותנו מזהמתם וטמאתם בכל ארבעים ותשע ימי הספירה ונתן לנו את התורה ביום החמישים הקדוש שהוא חג השבועות הנורא והנשגב מאד. וזה נעשה בכל דור ודור על ידי הצדיק האמת, על פן צריכין לכוון בכל ימי הספירה לבקש ולחפש מאד את הצדיק האמתי הגדול במעלה מאד שיכול לרפאות אותו מחולאתו העצומה של נפשו. וכל מה שהתאדם יודע בנפשו שהוא חולה ביותר ופגמיו וקלקוליו והתרסקותו מה' ותברך עצום מאד. צריך לחפש ולבקש יותר ויותר אחר הצדיק הגדול במעלה ביותר שיכול לרפאות גם אותו, כי כל מה שהחולה גדול ביותר צריך רופא גדול ביותר, כמבאר בהתורה הנ"ל. וזה עקר בחינת מצות הספירה שאין מטהרין עצמן ישראל באשה המטהרת לבעלה, פמובא. הינו כי כלל ישראל נקראין בחינת אשה יראת ה',

והצדיק הדור האמתי הוא בחינת איש ובעל שלהם, כי הצדיק האמת בחינת משה נקרא איש האלמים, בעלה דמטרוניתא, שהיא בחינת ננסת ישראל פידוע. ובספירה מטהרת עצמה ננסת ישראל באשה המטהרת לבעלה, דהינו שמטהרין עצמן ומכניין עצמן לקבל אור הצדיק האמת שיכול לתקנם לרפאם מחולאתם ולהמשיך להם השגות אלקות וכנ"ל. ועל פן סופרין שבע שבתות שהם כנגד שבעה רועים, שהם שרש וכלל כל הצדיקים האמתיים, כי הם העקר שהמשיכו השגות וידיעות אלקותו בעולם. כי השבעה רועים הם אברהם וכו' עד דוד. ואברהם הוא הראשון שהתחיל להמשיך ולגלות אלקותו בעולם. וכן עסקו בזה כל האבות עד שבא משה רבנו ונתנה התורה על דוד ועקר גמר התקון יהיה על ידי משיח שהוא דוד שאין יהיה עקר התקון שיתקיים, כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם וכו'.

ועל-כן תכף בשושלם השבת השביעית שהוא בחינת דוד המלך אז

זוכין ליום החמישים שהוא שבועות שהוא קבלת התורה שאין עקר התגלות והשגות אלהות, כי עקר התקון יגמר על-ידי דוד שהוא משיח כנ"ל, וכל צדיק הדור האמתי הוא כלול משבעה רועים (כמבאר במקום אחר). וזה אנו צריכין לכוון מאד בימי

לקוטי הלכות

הלכות נתיב ד

חושן משפט תרנו

זו וזהו: "והנה בעו בא וכו' ויאמר לקוצרים ה' עמכם וכו'". ומשם למדו והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, כי מבאר לעיל שצריכין לזה שיהיה שלום ואהבה בין ישראל כדי שיכללו הנפשות יחד שכל אחד יש לו בחינת צמצום ושכל מיחד, שיכללו יחד שעל ידי זה יוכל הצדיק להמשיך ולהאיר בהם השגות אלקות. וכמבאר לעיל לענין תלמידי רבי עקיבא שלא היה בהם אהבה שבשביל זה מתו בימי הספירה דוקא וכו"ל. כי ארבעים ותשעה ימי הספירה הם בחינת צמצומים ושכללים הנ"ל שהם בחינת סבובים והקדמות לבוא על ידם להשגות אלקות שזוכין ביום החמשים שהוא שבעות שזהו בחינת רבי עם תלמידים, כי הצמצומים שעל ידם באים להשגות אלקות זה בחינת שני שכללים בחינת חכמה תתאה וחכמה עלאה, הינו כי הצמצומים הם בחינת חכמה תתאה, והשגות אלקות היא בחינת חכמה עלאה, פמוכן בהתורה הנ"ל. וזה בחינת ארבעים ותשעה ימי הספירה שבהם מומשיכין בחינת הצמצומים שהם בחינת חכמה תתאה, ועל ידי זה זוכין ליום החמשים שאז מומשיכין בחינת חכמה עלאה שהוא עקר השגות אלקות שזוכין על ידי קבלת התורה. וזה בחינת רבי עם תלמידים, כי התלמידים פנגד הרב הם בבחינת הצמצומים הנ"ל, בחינת חכמה

הספירה, שהם שבע שבתות שנוקה למצוא את הצדיק האמת שהוא כולל מושבעה רועים שרק הוא יכול לעסק בתקון נפשנו לרפאנו מתחלואי ומכאובי נפשנו העצומים מאד ולהמשיך לנו השגות אלקות הנ"ל. ועל פן קורין רות בשבעות שמדבר מהמשכת נשמת דוד שהוא משיח שעל ידו עקר התקון וכו"ל. ועקר המשכת אור של משיח שהוא דוד, היה על ידי שנתגזרה רות ונתקברה תחת פני השכינה וזכתה להתדבק בבעו שהוא בחינת צדיק האמת, וזה מרמז על התקרבות פעלי תשובה וגרים שמחפשיין אחר הצדיק האמת עד שזוכין למצוא שעל ידי זה מומשיכין אור של משיח שעקר התקון על ידו פנ"ל. כי רות מרמזת על נגסת ישראל שנקראין אשה וראת ה' ובעו הוא בחינת צדיק הדור פדוע. ורות בחינת נגסת ישראל הקשרים הולכין ומחפשיין אחר הצדיק שיעסק בתקונם. וזה בחינת מה שאמרה רות, אלכה נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא חן בעיניו. שנגסת ישראל הקשרים אומרים שילכו לשומט ולבקש ללקט דברי אמת וצדק שהם שבלים ודרכים להשיג אותו יתברך על ידם. וזה: ואלקטה בשבלים, לשון שבלים ונתיבות, וזה, אחר אשר אמצא חן בעיניו, הינו אולי אזהרה למצא הצדיק האמת שאמצא חן בעיניו, שיקרבי לעבודתו יתברך:

תתא, בחינת ארבעים ותשעה ימי הפפירה, והרבי הוא בבחינת חכמה עלאה בבחינת יום החמישים בחינת השגות אלקות, פי הרבי שזוכה להשגות אלקות הוא מצמצם שכלו בדרכים נפלאים ומלמד עם תלמידיו בכמה סבובים והקדמות שהם בחינת חכמה תתאה כד' שזיכלו אחר כך לבוא גם כן להשגות אלקות, ועל כן הם בבחינת חכמה תתאה לגבי הרב (ובסוף מזה במקום אחר). ואפלו כשזוכין התלמידים להשגות אלקות אף על פי כן כל השגתם נגד השגת הרב הוא בבחינת חכמה תתאה לגבי חכמה עלאה, פי גם כשזוכין להשגת אלקות יש בזה כמה וכמה מדרגות גבה מעל גבה פדוע, ועל כן תלמידי רבי עקיבא שלא זכו להתנהג בענין זה פראוי, על כן מתו בימי העמור דיקא, פי הם בחינה אחת כנ"ל. ועקר הפגם שלהם שלא היה ביניהם אהבה ולא נכללו זה בזה כנ"ל. ועל כן קורין פרשת במדבר קדם שבועות שמדבר ממספר בני ישראל כל זכר לגלגלתם וכו' שהם ששים רבוא נפשות ישראל כד' להמשיך הארה משרש נפשות כל ישראל שמשם נמשך התורה שיש בה ששים ריבוא מאות אותיות כד' לכות להשגות אלקות שאי אפשר להמשיך פי אם על ידי שנגלליו כל נפשות ישראל יחד שכל אחד הוא בחינת צמצום ושכל מיוחד כד' שיוכל הצדיק להשפיע ולהמשיך על דם

השגות אלקות שצריכין לזה בלם הרבה וכנ"ל. ועל כן גדול השלום מאד כמו שהפליגו רבותינו ז"ל במעלות השלום, פי כל מה שיש שלום יותר בין ישראל נכלליו הנפשות יחד שעל ידי זה יכולים להמשיך השגות אלקות כנ"ל אשר לךד נוצרנו. ועל כן התקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, פי על ידי השלום דיקא ממשכיבן שמו של הקדוש ברוך הוא שהוא בחינת השגת אלקות, פי ההשגה היא ידיעת שמו ותבדד. ועל כן בעז ובית דינו דיקא תקנו זאת בעת המעשה של רות דיקא, פי אז היה העסק להמשיך אור של משיח שהוא דוד שהוא יגדל התקון וימשיך השגות אלקות בעולם שלזה צריכין שלום דיקא וכנ"ל. על כן הם דיקא התקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם וכנ"ל. והוא ויאמר לקוצרים ה' עמכם. לקוצרים' דיקא שהם העוסקים לקצר ולחתך את המלכות חכמה תתאה הנ"ל מהארבע מלכיות בבחינת קוצרו לפי חסד כד' להעלות אותה לאור הפנים כד' לכות להשגות אלקות שהם דיקא צריכין תקון זה ביותר לשאל בשלום חברו בשם כד' להמשיך השגות אלקות על ידי זה כנ"ל. ועל כן כל המעשה של בעז ורות היה בימי הקציר, כמו שכתוב: והמה באו וכו' בתחלת קציר שערים. ודרשו רבותינו ז"ל בקציר העמור כתוב מדבר. וכן אחר כך כל הפרשה מדבר בענין הקוצרים שאז

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרעט

מזאָה רות את בעז, והנו כנ"ל, כי עקר השנת אלקות שממשיך הצדיק בחינת בעז לרות שהיא בחינת נקטת ישראל הוא על ידי בחינת הקציר בחינת קצרו לפי חסד כו' וכו"ל:

יח וזהו שנסמכו שני התקנות במשנה (ברכות בסוף): התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר, והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים ה' עמכם וכו'. כי עקר התקנה לשאל את שלום חברו בשם שתקן בעז דיקא כשדבר עם הקוצרים כמעשה דרות, הכל היה בשביל להמשיך השגות אלקות על ידי הצמצומים שהם בחינת חכמה תתאה כנ"ל שצריכין לקצרה ולחכמה מהארבע מלכות שכללותם עמלק שהוא בחינת חכמות חיצוניות וכו', כמבאר שם, בהתורה ה"ל. ועל כן נסמכה תקנה זאת להתקנה שהתקינו שיהיו אומרים: מן העולם ועד העולם שהוא בשביל להכניע ולעקר דעת המינים והאפיקורסים שאומרים אין עולם אלא אחד כמו שאמרו במשנה שם, כל חותמו ברכות שהיו במקדש היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינים ואמרו אין עולם אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם. והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם וכו' כי שני התקנות אחד, כי גם התקנה שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם הוא

גם כן בשביל זה כדי להכניע ולעקר דעות המינים והאפיקורסים שהולכים אחר חכמות חיצוניות אשר כל חכמתם כסילות באמת והם רוצים להתחכם ולהמשיך בחינת החכמה תתאה בחינת השכליים של הצמצומים וההקדמות, שעל ידם באים להשגות אלקות באמת, להמשיך הכל לחכמתם הרעה המטעית רחמנא לצלן, שצריכין לעסק לקצור ולחיתוך המלכות חכמה תתאה מהם ולהעלותה לאור הפנים המאיר בשלש רגלים שעולין אז לבית המקדש לראות פני ה' בבית המקדש כנ"ל, שלזה צריכין נפשות הרבה שיהיה שלום ביניהם (כו)

מבאר במקום אחר שעל ידי שלום מבינין האפיקורסות, עין שם בהתורה 'ושב אלפים' בסיון סב). ועל כן נסמכה

תקנה זאת שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם - להתקנה שהתקינו - שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם, לבטל ולעקר דעות המינים, כי גם תקנה זאת לשאל בשלום בשם היא גם כן בשביל לבטל דעות המינים וכו"ל. כי המינים והאפיקורסים אומרים אין עולם אלא אחד והם פופרים בכל מצות התורה שיקולים לבוא על ידם להשגות אלקות, רק אומרים על משה רבנו עליו השלום, שהיה חכם גדול בכל החכמות ותקן המצות כפי שחב שכלו. ואומרים טעמים של הכל על המצות הקדושות וכלל טעמיהם המרים והסרוחים בלם סובבים והולכים שהם בשביל נמוסיות, בשביל

ואות מהתורה הקדושה בלם הם שעורים וצמצומים קדושים לזכות על ידם להשגות אלקות לצנח שזהו עקר חיים נצחיים. ובשביל התכלית הטוב הזה בודאי בודאי לברא את העולם ומלאו ובדאי לסבל העמל כל מה שפובלין בזה העולם. ורק בשביל זה צריכין שיהיה שלום בין אדם לחברו כדי שיהיה קיום להעולם, כי בודאי צריכין שיהיה קיום להעולם כדי לזכות על ידו לחיים נצחיים שהם השגות אלקות שאי אפשר לזכור להם כי אם בשעוברת הנשמה בזה העולם. (במבאר במקום אחר). וגם על ידי השלום מתועדים אחד עם חברו ומדברים באהבה ושלום מהתכלית באמת ובשביל מה נוצרנו ובאנו לזה העולם עד שמבטלים כל דעות ושמיץ אפיקורסות מלב חברו עד שבאים לשכל האמת להגות בתורת ה' ולהתקרב לצדיקים אמתיים שמביאין להשגות אלקות שבשביל זה בודאי בודאי ובודאי להפראות:

נמצא שגם מה שצריכין שיהיה שלום בין אדם לחברו והוא גדול מאד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הוא גם כן רק בשביל התכלית הנצחית לעולם הבא שהוא השגות אלקות ולא פדעתם הרעה של המינים שכל מצות התורה הם בשביל השלום כדי שיהיה קיום להעולם, וקיום העולם בעצמו אין לו שום טעם והוא אך למותר לפי דעתם הרעה וכו"ל.

אהבת רעים כדי שלא יגול ולא יעשק אחד את חברו. והם מסבכים בשמות דבריהם באלו חס ושלום גם מצות ציצית וכו' בשביל זה. ולפי דעתם הרעה אין בעשיית המצות שום תכלית נצחי כי אם בעולם הזה כדי שיהא שלום בין אדם לחברו כדי שיהא קיום לזה העולם. ותפח רוחם ונשמתם אם פדעתם הרעה חס ושלום, מענקא דדינא פרבא. מה לי ולצרה הזאת ולמה לנו קיום העולם למנוי שהוא מלא צרות ומכאובות ויגון ואנחה באשר הם בעצמם מודים על זה ומאריכים בזה שהעולם מלא יסורים באשר נראה בחוש שאי אפשר להכחיש, וכמו שאמר שלמה, גם כל ימיו פעם ומכאובות וכעם הרבה וחליו וקצת, וכתוב, אדם לעמל יולד קצר ימים ושבע רגו. וגם כי הולך האדם לבית עולמו ומעפר בא ואל עפר ישוב. ומה זאת עשה אלקים לנו לברא האדם עפר מן הארמה וימיו פורחים בצרות ומכאובות ואחר כך שב אל העפר בשהיה, וכי זה יחשב לחכמה לעשות כלי נפלאה בחכמות עצומות ואחר כך לשפירה ולטחנה ולהשיבה למה שהיה בתחלה. על כן אין שטות גדול מזה לחפות דברי פוב פאלה על ה' ועל משה עבדו נאמן ביתו. אך באמת כל גריאת העולם ומלאו הכל נברא בשביל האדם כדי שיעבד ה' ויחברד על פי התורה והמצות שנתן לנו. כי כל מצוה ומצוה וכל אות

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרפא

ועל פן התקינו שיהא אדם שואל בשלום חברו בשם, בשם, דיקא להורות ולגלות שמה שצריכין שיהיה שלום בין אדם לחברו הוא רק בשביל שם ה', הינו להמשיך השגות אלקות שהוא בחינת שמו ותברך. ועל פן נסמך להתקנה שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם להורות שעקר בריאת ותכלית זה העולם הכל הוא רק בשביל עולם הבא שזהו בעצמו בחינת התקנה לשאל בשלום חברו בשם דיקא, להורות שעקר השלום הוא רק בשביל שם ה' שהוא השגות אלקות כפ"ל. על פן בכל עת שפוגעין בחברו צריכין תכף לשאל בשלומו בשם כדי לידע ולזכר שעקר מה שאנו צריכין שיהיה שלום בינינו הוא כדי לזכות על ידי זה להמשיך שמו ותברך בינינו, שזהו בחינת מה שאמר בעו לקוצרים: ה' עמכם, כדי לזכר שכל מה שעושים בזה העולם עקר תכלית הפונה כדי שיתגלגל מזה סבובים להשגת אלקות שהיא עקר חיים נצחיים לעולם הבא כפ"ל. ולא בדת המינים שאומרים אין עולם אלא אחד. ועל פן מעלת השלום הוא רק בשביל זה העולם שאינו כדאי להפראות אם לא היה בו תכלית לעולם הבא לנצח. כי באמת עקר תכלית פונת בריאת זה העולם וקיומו הוא בשביל תכלית חיי עולם הבא לנצח. ועל פן התקינו שיהיו אומרים ברוך ה' מן העולם ועד העולם שכל הדברים שמוזים ומכרכים אותו

ותברך על זה צריכין לכוון שעקר הברכה הוא פי על ידי זה נזכה להפיר ולדעת אותו ותברך, דהינו השגות אלקות שזוכין על ידי זה העולם דיקא וכפ"ל. וזהו: ברוך ה' מן העולם ועד העולם שכל הדברים צריכין לקשרם מן העולם הזה ועד העולם הבא וכפ"ל. ועל פן צריכין לשאל בשלום חברו בשם דיקא הוא על ידי אור הנפים שזוכין בבית המקדש דיקא ברגלים כפ"ל. ועכשו אנו מחיין עצמנו על ידי בתי כנסיות ובתי מדרשות שהם בחינת מקדש מעט:

כ וזהו גם כן בחינת חוב אדם לברך על הרעה בשם שהוא מברך על הטובה, שהוא התחלת המשנה הזאת. כי בודאי לפי דעתם הרעה של המינים אין שייך לברך על הרעה מאחר שאין תכלית נצחי חס ושלום על ידי זה העולם ואם כן למה לו לסבל כל הצרות והרעות של זה העולם. וגם אפלו על הטובה אין שייך לברך מאחר שהוא צל עובר והעמל והתגיעות מרבה על הטוב הנפקד והפקה בזמן הפורח כענין פלה וכו'. ועל פן באמת כל חיייהם של אלו החולכים בדרךיהם אינו חיים כלל, כי תכף משעובר עליהם איזה רעה אין להם במה להחיות את עצמם (וכמבאר בדרגתי במקום אחר, עין שם שפי שיש לו אמנה רק הוא יש לו חיים ומיו טובים מאד וכו', עין שם). אבל אנחנו המאמינים בשני עולמות שעקר התכלית הוא לעולם הבא בודאי אנו מאמינים שכל

1610

מארעותינו הם לטובתנו. ועל פן חיבים לברך על הרעה בשמחה בשם שמברכים על הטובה. כי הכל לטובה כל מה שעובר על האדם כל ימי חייו הן טוב הן רע, כי הכל כדי שיצפה על ידי זה להשגות אלקות שהוא חיי עולם הבא לצדו, כי כל מה שמסבב ה' לתברך עם האדם בכל יום ויום כל ימי חייו הכל רק בשביל התכלית האמתי הנצחי הנה. ועל פן נסמכו כל הענינים האלה במושגה הזאת. ועתה מה טוב ומה נעים שבתם יחד, כי כלם סובבים על קטב אחד שעקר בריאת העולם וקיומו וכל מה שנגעשה בעולם עם זה האדם שהוא עקר תכלית הבריאה הכל באשר לכל הוא רק בשביל התכלית האמתי הנצחי שהוא השגות אלקות וכו"ל:

כא וזה שאומרים פרקי אבות בימי הספירה מפסח עד עצרת. זה בחינת תוכחה של הצדיק אמת שעל ידם נתגלה תהום שעל ידי זה קוצרין וחותכין את המלכות וכו' בנ"ל. כי מסכת אבות היא פלה תוכחה ומוסר השכל שעל ידי זה חותכין את המלכות חכמה מתאה הנ"ל ומעלין אותה לאור הפנים שעל ידי זה זוכין להשגת אלקות בנ"ל. ועל פן קדם פרקי אבות מתחילין המושגה, כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו' להורות שאף על פי שהצדיקים אומרים לנו תוכחה ולפעמים תוכחתם בדרך ביזיון. אין פונתם לרחק אותנו חס

ושלום, כי באמת כל פונתם רק לקרב, כי הם מעלין ומוציאין הטוב שבנו, כי הם מסתכלין על הטוב שבכל אחד מישראל אפילו בשערה. ועל פן באמת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, כמו שנאמר: "ועמד בלם צדיקים וכו'". והכל בכח הצדיקים האמתיים העוסקים בתקונינו, כי לכאורה תמוה מה שכתוב ועמד בלם צדיקים, כי הלא אנו רואין כמה מבני ישראל שאינם צדיקים, ויחול להם ה' לתברך? אך באמת ישראל נקראים צדיקים על שם הצדיק האמת שמצדיק את כלם כי הוא מתניע לחפש ולמצא נקודות וישערות טובות בכל אחד מישראל ועל ידי זה מצדיק אותם עד שנקראים בלם צדיקים. וכל מי שמקרב ונקבל יותר בהצדיק האמת הוא נקרא יותר בשם צדיק. ובכח הצדיק האמת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, כי הצדיק אמת נקראים מצדיקי הרבים, כמו שכתוב: ומצדיקי הרבים פפוכבים וכו'. כי הם מצדיקים כל ישראל שיהיו בלם נקראים בשם צדיקים ועל ידי זה יהיה לכלם חלק לעולם הבא. ועל פן המבנה את הצדיק נקרא אפיקורוס ואין לו חלק לעולם הבא, כי אי אפשר לזכות לעולם הבא כי אם מי שהוא צדיק ורב בני אדם אינם צדיקים רק בכח הצדיק האמת שמצדיק אותם על ידי הטוב שמוציא בהם על ידי זה גם הם נקראים בשם צדיקים וזוכין לחלק לעולם הבא. אבל זה שמבנה את

לבו

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרפג

הצדיק בודאי אינו צדיק ואין מי שזוכה וצדיק אותו, על כן אין לו חלק לעולם הבא:

כב ועל כן מתחלת מסכת אבות: משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וכו'. ושונה שם כל סדר השתלשלות הקבלה מדור לדור. ולכאורה קשה למה במסכת זאת דיקא שמדרגת מתוכחה ומוסר הוא שונה כל סדר הקבלה וכמו שהרגיש בזה רבי עובדיה מברטנורא, עין שם. אך על פי ה"ל מבאר היטב, כי כל התוכחה ומוסר שמוכיחין אותו הצדיקים אמתיים הכל בשביל לחדד את המלכות מהסתמא אחרא כדי לזכות להשגות אלקות, שנה עקר קבלת התורה כ"ל כדי להפיר ולדעת את מי שאמר והיה העולם. וזה עקר השתלשלות סדר הקבלה שמסרו התורה מדור לדור, משה ליהושע ומיהושע לזקנים וכו' שאנו מצוים לשמע להצדיקים אמתיים שבכל דור ולכלי לסור מדבריהם ימין ושמאל, שכל זה הוא בשביל שנופה לקים את כל דברי התורה שנהו העקר, כי לא מהדרש הוא העקר אלא המעשה. וזה הלמוד עמוק ביותר עמוק עמוק מי ומצאנו, הינו לזכות לקבל דרכים ועצות אמיתיות איד לזכות לקים את כל דברי התורה באמת, ובפרט מי שנטה מהדרדך ופגם מה שפגם כמו שידע כל אחד בגופשו שלזה צריכין לשמש תלמידי חכמים אמתיים הרבה

ולתהניג עמא לחפש ולבקש למצא רבי פנה שייכל לרפאותו להכניס בו קיום התורה וכו'ל. ועל כן סדר לנו התנא סדר הקבלה במסכת אבות דיקא שמדרגת מקיים התורה להורות שנה עקר הלמוד שצריכין לקבל מצדיקי הדור האמתיים כפי מה שקבלו עד משה רבנו עליו השלום. כי עקר הלמוד הוא ללמוד וללמוד לשמור ולעשות ולקיים שלזה צריכין ללכת ולקבץ יחד כל דברי תוכחה ומוסר שגלו הצדיקים אמתיים מימות משה עד הנה וללמד על פי דרכיהם דיקא, לא על פי דרך חכמות חיצוניות חס ושלום, שהם בחינת קלפות עמלק, כמו שכתוב בהתורה ה"ל. רק ללמד בהדרכים שמסרו לנו אבותינו כפי מה שקבלו ממשנה רבנו, שנה כל ענין מסכת אבות שמדרגת דרכי תוכחה ומוסר הרבה איד לזכות לקים את התורה שנה העקר וכו'ל:

כג ועל כן עוסקין במסכת זאת בימי הספירה שאנו צריכין להכין עצמנו בכל שנה לזכות לקבלת התורה. ועקר קבלת התורה מחדש בכל שנה הוא שנופה לקבל עתה דרכי התורה פאלה שעל ידי זה נופה לקימה באמת מעתה, כי באמת כל דיני והלכות התורה כבר קבלנו בימי משה רבנו ואסור לחדש דבר מעתה ועקר קבלת התורה מחדש בכל שנה הוא לזכות לקבל ולהמשיך שכליות אמתיים ותמימים פאלה שנופה

חושן משפט

על ידם לקיים את התורה באמת שזה צריכין לקבל מחדש בכל יום, כמו שכתוב: בכל יום יהיו בעיניך פחדשים. בפרט בשבועות שאז הוא זמן מתן תורתנו שאז אנו צריכין לזכות לקבל התורה מחדש, דהינו שנופה מעתה לקיים את התורה וכנ"ל. ועל כן בימי הספירה שאז אנו מכינים עצמנו לזה על כן עוסקין אז במסכת אבות:

כד וזהו: 'היו מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה ועשו סגן לתורה'. פי כל השלשה דברים האלה בלם אחד שהזהיר על השלום כדי שייכלו להעמיד תלמידים הרבה כדי שתתקיים התורה על ידם לצנח. וזהו: היו מתונים בדין, היינו בחינת הוי דן את כל אדם לכף זכות, בחינת אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, היינו בשאתה רואה בחברך או תלמידך דבר שאינו הגון תהיה מתון בדין לכלי לדונו לחובה לרחקו ולשנאו על ידי זה רק תהיה מתון מתון בדין להשתדל בכל בחד לדון אותו לכף זכות ולמצא בו גם כן גדרות טובות כדי שלא תרחק אותו חס ושלום, לגמרי ויהיה חס ושלום, עוד יותר גרוע ומו יודע מה יהיה געשה ממנו. על כן צריכין להיות מתונים מאד בדין זה לדעת ולחקר היטב איך להתנהג עמו באופן שלא יתרחק יותר חס ושלום, וזהו, והעמידו תלמידים הרבה, פי הא בקה תליא פי בשיהיה מתון בדין וידון את

הכל לכף זכות יהיה לו שלום עם הכל ואז בודאי יוכל להעמיד תלמידים הרבה כמו במעשה דרבן גמליאל ורבי יהושע שנתוספו כמה ספסלים בבית המדרש על ידי שאמרו, כל הרוצה לנגס יבוא וינגס וכנ"ל. וזהו: ועשו סגן לתורה, סגן הוא בחינת מחצה ונגדר לשמור הדבר שיתקיים ולא יחרב, הינו פי על ידי שיהיה מתון בדין כנ"ל ויעמידו תלמידים הרבה על ידי זה ועשו סגן והסמירה להתורה שלא תשתפח מישראל, פי עקר קיום התורה מדור לדור הוא על ידי שמעמידים תלמידים הרבה וכן אלו התלמידים מעמידים עוד תלמידים הרבה וכן מדור לדור ועל ידי זה עקר קיום התורה לצנח וכנ"ל, וכמו שכתוב: "הנה אנכי והילדים אשר נתן לי ה' לאחות ולמופתים בישראל וכו'". ופרש רש"י, והילדים הם התלמידים שהם לאות ולמופת שעל ידם לא תשתפח התורה מישראל, לא כמו שרצה אהו להשפית התורה מישראל חס ושלום, פי אחז בתי גנסיות ובתי מדרשות וכו', שזהו בחינת פתות המוחקרים והאפיקורסים שרוצים לאחז ולסגור בתי גנסיות ובתי מדרשות דקדושה של ישראל ועושים להם בתי תפלות וקורין להם גנסיות לרעה ומלמדוין בהם דברי הכל שלהם וחקמות חיצוניות המפטרדין ועוקרין אותם משני עולמות. פי יאבדו חס ואלף ביצא בהם ודבר אחד מדברי תורתנו הקדושה אל

לקוטי הלכות

הלכות ניקיון ד

חושן משפט תרפה

ותבטל, כי התלמידים שגשגארו מהצדיקין אמת, שהם בחינת הילדים הנ"ל יקמו את התורה שלא תשתבח עד שיבוא הגואל צדק ואז יראו הכל האמת:

כה ועל פן השתדל רבי חייא רבא מאד להעמיד תלמידים הרבה והתפאר מאד בזה, ואמר: אנא עבידנא לתורה שלא תשתבח מישראל דשדינא פתנא ועבידנא רישבא וכו'. כי עקר קיום התורה הוא על ידי שמעמידין תלמידים הרבה. ועל פן עשה תחבולות באלה שלקח זרע פשתן וזרעם ועשה מהם מצודות כדי לצוד צבאים ולכתוב על עורותיהם ספרי תורה וכו', כמו שכתוב שם בגמרא. ולכאורה הדבר תמוה, היה לו לקח עורות מוכנים, אך פגגתו היה שרוצה להמשיך השגות אלקות בעולם שלזה צריכין צמצומים רבים מעלה לעלוי וכו' וצריכין לדע שכל מה שמסבב ה' יתברך בכל הדברים שבעולם הכל בשביל התכלית כדי שיבוא ויגיע מזה איזה דבר להצדיק שהוא ימשיך השגות אלקות על ידי זה, כי הכל נברא בשביל הצדיק, כמו שאמרו רבותינו ו"ל כל העולם כולו לא נברא אלא לצוות לזה וכו'. ועל פן נתפנו רבי חייא להתחיל דיקא מסבות רחוקות מאד מהתורה לכאורה, דהינו שלקח זרע פשתן ונטע אותם ואחר כך גדל מצודות וכו' ומי שראה אותו עוסק בזה לא היה יכול להשלות על דעתו שיהיה זה סבה ועסק

לקיים התורה, אך אחר כך בשפכתב על עורותיהם ספר תורה והעמיד תלמידים הרבה ברבות הימים והרביץ תורה בישראל והודיע אלקותו בעולם אז ראו הכל שכל הסבות הרחוקות שעשה מתחלה הכל היה בשביל קיום התורה. ובה דיקא למד דעת את העם לידע ולהודיע ולהודיע שכל מה שנעשה בעולם מראש ועד סוף הכל רק בשביל התכלית הנה כדי שיגיע מזה תועלת להצדיקים המקומין את התורה, כי הכל נברא ומתקיים רק בשביל הצדיקים והתורה, כי לא נברא העולם בשביל לאכל ולשתות חם ושלום, או בשביל תאות נאוף חם ושלום, או בשביל תאות קמון וכבוד וקנאה ושנאה חם ושלום, רק הכל נברא בשביל התכלית האמתית כדי להפיר אותו יתברך. כי מי שיש לו מח בגדקדו יכול להבין הכל העולם כי ה' יתברך ברא עולם בזה בחכמה גפלאה פזאת שיש בכל דבר, והכל בא לידי פליון והפסד, אך כלם אין בהם דעת להבין מה נעשה עמהם. אבל האדם שנברא עם דעת ראוי לו להתפלא מאד על מה נברא מטפה סרוחה בחכמה גפלאה וגזארה פזאת שישבו אחר כך אל העפר ויהיה נעשה ממנו תרדו רקב וגם כל ימיו פעם ומקאבות. וחלוי הרבה וקצף וכו' ועל מה עשה ה' ככה לארץ הזאת. אך באמת הכל נברא ומתקיים רק בשביל התכלית האמתית כדי ליבות להשגות

16 לוי

אלקות שאי אפשר לבוא לזה כי אם בשעורבין בזה העולם שגברא בחכמה נפלאה היא ששל ידי זה דיקא באין להתכלית האמתי הנה (ועני מה בהתורה לכו חזו וכי בלוקסי תנא, ע"ש). על פן צריכין לידע ולהאמין שכל הדברים והסבות שבעולם הכל מסבב ה' ותברך בשביל לבוא על ידי זה להשגות אלקות. אבל אין מי שיגנים בנו השכל האמת הנה כי אם הצדיק הדור האמתי שזכה לזה על ידי יגיעתו ועבודתו העצומה. אך צריכין לבקשו ולחפשו מאד מאד וצריכין לבלות ימים ושנים לבקשו ולחפשו מאד פרי שיזכה לרפואת נפשו באמת ולבוא להשגות אלקות וכנ"ל:

דף רמ"ב

בו וזה שמוכא בבניית הספירה שאז ממשיכין השבעה חסדים בשבעה שבועות וכי' כי מנחת קנאות שהוא העמר שעורים הוא בחינת תוכחה שעל ידי זה נתגלה חסד שעל ידי זה קוצרין את המלכות ועל פן ממשיכין אז את החסדים וכנ"ל. וזהו בחינת שבעה שבעת תספור לך מהחל הרמש בפקמה תחל לספור שבעה שבעת ועשית חג שבעות לה' אלקיך מסת נדבת ירך אשר תתן. הינו שסופרין שבע שבתות מהחל הרמש בפקמה מעת שמתחילין לקצר שהוא בחינת וקצרו לפי חסד פנ"ל. ובכל השבעה שבועות ממשיכין על ידי זה השבעה חסדים שעל ידי זה זוכין בשבעות להשגות אלקות וכנ"ל. וזהו: ועשית חג שבועות וכי' מסת נדבת ירך

בו וזהו (ה'שע"א): "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את ה' אלקיהם ואת דויד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו וכי'". תנא משום רבי שמעון בר יוחאי, בשלשה דברים מאסו בני ישראל וכי' במלכות שמים ובמלכות בית דוד ובבית המקדש וכי'. אמר רבי שמעון בן מנסיא, אין מראין סימן טוב לישראל עד שיתירו ויבקשו שלשתן וכי', ענין שם בפרוש רש"י. ועל פי התורה הנ"ל מבאר היטב. פי כל אלו שלשה דברים אחד ותלויים זה בזה, כי מבאר לעיל שהשגת אלקות אי אפשר לזכות כי אם על ידי הצדיק האמת וכי' ומבאר שם שצריכין להחיות זה השכל על ידי אור הפנים שממשיכין בשלש נגלים על ידי שעולין לבית

לקוטי הלכות

הלכות נתיקין ד

חושן משפט תרפו

וכו', זה בחינת צדקה וחסד, הינו כפי מפת נדבת ידך, הינו כפי גדל החסד שהמושכת על עצמך בשבעה שבועות בן תופה לחג השבועות שהוא השנת אלקות, כי עקר השגות אלקות הוא על ידי בחינת הצמצומים הנ"ל שהם בחינת חכמה תמאה שעקר תקונם על ידי החסד:

כח וזה בחינת מעשה מרפכה שראה יחזקאל שמפטרין בשבועות, כי כל מעשה מרפכה הוא בחינת שכליים וצמצומים הנ"ל שעל ידם משיגין אלקותו יתברך והכל בכח הצדיקים אמתיים ואנשיהם שממשיכין השגות אלקות ומודיעין אלקותו ואדנותו יתברך לכל באי עולם. כי הצדיקים הם מרפכתו של מקום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזהו בחינת ארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה פעין החשמל וכו'. ואיתא שנה בחינת הקלפות המסבין את הקדושה שהם שלש קלפות הטמאות לגמרי, שהם, רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת והרביעית שהיא נגה, היא בחינת מערב טוב ורע לפעמים נכללת בקדושה ולפעמים בטמאה, ומשם נפש הבהמית של ישראל. ושם עקר הנסיון, כי הוא בבחינת עין הרעת טוב ורע, אבל שלש קלפות הנ"ל הטמאות לגמרי משם נפשות העכו"ם וכו' בידוע בכתבים. הינו כי יחזקאל ראה אז מעשה מרפכה, שהם

בחינת הצמצומים והשכליים הנ"ל שעל ידם משיגין אלקותו יתברך, אבל תחלה הראו לו הקלפות הקודמין לפני שהם בחינת הארבע קלפות הנ"ל, שהם בחינת עמלק שכלול מארבע מלכיות שהוא פרוד תמיד אחר הקדושה ורופה לינק מהצמצומים והשכליים הנ"ל, להמשיך השכליים הנ"ל לתוך חכמות חיצוניות ולהפך דברי אלקים חיים כדי להסתיר ולהעלים השגות אלקותו ולהמשיך חס ושלום, בפירות ואפיקורסות. וזה בחינת הארבע קלפות הנ"ל, שהם רוח סערה וכו', שהם בחינת כל מיני פתות רעות הנמצאין בעולם שרוצים להתחכם בחכמות חיצוניות ורות בחכמות של הכל ורוצים להסתיר אלקותו יתברך. והשלש קלפות הטמאות לגמרי הם העכו"ם והאפיקורסים שהם טמאים לגמרי ועל כן הם שלש קלפות, כי יש בהם שלש בחינות, כי בהעכו"ם בעצמן יש שני בחינות, כי יש עכו"ם שהם אפיקורסים גדולים ויש שיש להם איזה אמונה אבל כל אמונתם היא אמונות פזביות והכל זריק. ושני אלו הקלפות הם רע גמור. והקלפה הטמאה השלישית היא בחינת אפיקורסי ישראל שאף על פי שהם מורע ישראל אף על פי כן הם טמאים לגמרי מאחר שעקרו עצמן מה יתברך ומישראל על ידי דעותיהם הרעות שנמשכו אחר בפירות והאפיקורסות הפאים על ידי חכמות חיצוניות עד

חושן משפט

שפרקו על לגמרי ומחללים שבתות
בפרהסיא ובצנעה כמצוי עכשו בעונותינו
הרבים. והקלפה הרביעית, שהיא גנה
שמשם נפש הפהמיות של ישראל זה
בחזית החכמות רעות של העולם. ויש
שמונים עצמן בשם חסידים ואומרים
חכמות של שטות והכל המרחקים מה'
ותפרד ומתורתו ומצדיקי אמת. ואלו הם
בבחינת קלפת גנה שמערב טוב ורע. כי
באמת יש בהם טוב הרבה כי אינם
פורקין על חס ושלום, וקצתם הם אנשים
בשרים קצת ולפעמים אומרים דברי אמת
אך מערב בהם גם רע הרבה, דהינו
החכמות שלהם שגדמה להם לחכמות
ובאמת הם שטותים גדולים. ואלו מויקים
גם בן הרבה ומונעים מאד מלהתקרב
לצדיקי אמת ואנשיהם הממושכים השגת
אלקותו בעולם. ובאפן אחד הם מויקים
יותר מהעכו"ם והאפיקורסים, כי מעכו"ם
ואפיקורסים רב ישראל כרחקים עצמן
מהם בתכלית הרחוק פראוי להתרחק
מהם יותר מן בעלי ראתו. אך מאלו
הבשרים קצת אין מתרחקים מחכמתם
כל פדי. ובאמת הם מויקים הרבה על ידי
חכמתם וליצנות שלהם שמתלווצצים
מפניה דרכי התמימות האמתיות וכו'
(כמבאר שיהא זאת במקום אחר ששמעתי מפיו הקדוש). וכן
מוכן בספרים שעקר הנסיון והמתקלא
והפרור הוא בבחינת קלפת גנה שמערב
טוב ורע שמתממת שיש שם טוב גם בן
יש פח יותר להרע לינע דרך שם פידוע.

1b Loui

על פן אי אפשר לבוא להשגת אלקות
להכיר אותו ותפרד כי אם כשחזקין את
המלכות חכמה תתאה הנ"ל מבחינת
עמלק שכלול מארבע מלכויות שהם
בחזית ארבע קלפות הנ"ל שהם בחזית
ארבע פתות הנ"ל שמהם כל המנועות
מדרכי הקדושה באמת שעל ידם משיגין
אלקותו ותפרד:

ט"ו אי"ת

וזהו שראו ומתובה בעין החשמל וכו'.
חשמל אקרו רבותינו ז"ל, חיות
אש ממלכות, הינו בחזית הכשרים
התמימים המקרבים לצדיקי אמת שהם
מתפללים בחיות והתלהבות ורועשים
ובוערים לה' ותפרד קלפת אש בבחינת
רשפיה רשפי אש וכו', שיהא נאמר על כל
אחד מישראל, כי לב כל אחד מישראל
בוער במבועו מאד לה' ותפרד כשלהבת
אש. אך החכמות הנ"ל והתאות מתגברין
בכל עת לכבות חס ושלום, אבל על ידי
הצדיקים אמתיים נתעורר לב כל אחד
ובוער לה' ותפרד פראוי, (כמבאר בחזקת אל
אשר יתקו שמה חיות קלפת וכו' בסיון ט בלקוטי תנ"א) ועל
בן נקראים חשמי"ל בחזית חיות אש
ממלכות וכו"ל. וזמזומה דמות ארבע
חיות' כנגד ארבעה בניו שהם בחזית
ארבע מלכויות דקדושה שעל ידם המושכת
השגת אלקותו ותפרד. וזהו בחזית
הארבע חיות שבמרכבה. והאופנים שהם
נקראים גלגלים, כמו שכתוב (תקאל א'
לאופנים להם קורא הגלגל באוני, זה
בחזית העשירים שהם תומכי אוריתא

לקוטי הלכות

הלכות ניקיון ד

חושן משפט תרפ"ט

שהם מחזיקים ונושאים במקומם את התלמידים חכמים ואנשיהם אשר על ידם נמשך השנת אלקות. כי הממוזן והעשירות נקרא גלגל על שם שמתגלגל מזה לזה, כמו שאמר רבותינו ז"ל, גלגל הוא שחזור בעולם. והרקיע שעל ראשי החיות זה בחינת כלל הצמצום שהצדיק הגדול האמת מצמצם שכלו בדרך גפלא עד שגששה פעין רקיע המכדיל בין עצם שכלו הנורא והנשגב לבין השכליים שממשיך לתלמידיו כדי שגם הם יוכלו להשיג אותו ויתברך. כי בלא זה לא היה אפשר להם לקבל כלל מחמת רבוי אור, כי עצם שכלו אי אפשר להשיג. ועל הרקיע פסא ויושב על הכפא, זה בחינת הצדיק בעצמו שהוא נקרא באמת אדם, כי השלים עלם אלקים בחינת דמות אדם והוא בבחינת אדם היושב על הכפא והוא ממשיך השגות אלקות דרך כל הצמצומים שהם בחינת פסא הכבוד ורקיע שעל ראשי החיות, עד שנמשך הארה ממנו לבחינת הארבע חיות שהם בחינת הארבעה בנים שלהם צריכין להודיע אלקותו ויתברך להשיג לכל אחד על שאלתו. כי אפלו הנו רשע צריך תקון ובקשרו הוא בבחינת מלכות דקדושה, כמוכן בפגנות שאלו הארבעה בנים כנגד ארבע מלכות דקדושה, כנגד ארבע פוסות, עין שם:

וזהו בחינת "ידי אדם מתחת פגפיהם". ודרשו רבותינו ז"ל שמרמז על

צדקה וכו', עין שם. זה בחינת צדקה וחסד שעל ידי זה חותכין את המלכות מהארבע מלכות דסמרא אחרא שהם בחינת ארבע קלפות הנ"ל רוח סערה וכו' פנ"ל. והקלפות שהם חכמות חיצוניות וחכמות של הכל המצויין בעולם המרחקין מה' ויתברך נקראים רוח סערה וענן גדול וכו', כי הם כמו רוח סערה ממש וכמו ענן גדול ואש מתלקחת שעומדים לפני שער המלך שבוודאי אי אפשר לבוא אל שער המלך על ידם, כי הם מרעשים העולם כמו רוח סערה ממש ומחשיכים בענן גדול ושורפים מי שנוטה אליהם כמו אש מתלקחת. ומו שיש לו שכל אמתו יכול להכין פרוש המלות אלו רוח סערה וענן גדול וכו' שצאמר על הכלבולים של החכמות רעות הנ"ל שמבבלים ומחריבים ושורפים ועוקרים מאד מאד כל הנוטה אחריהם רחמנא לצלן, אבל מי שחפץ באמת בקל יכול לגרש בלם, כי בשמסתכלים על האמת נתבטלים לפניו לגמרי כאין וכאפס, כי כל הקלפות והמניעות הם רק באחיות עינים, כמבאר במקום אחר:

כט ועל פן כל דברי יחזקאל הם דברי תוכחה ומוסר כדי לגלות החסד על ידי זה פנ"ל כדי לחתך המלכות וכו' מהארבע קלפות הנ"ל, ועל פן נבא גם טובות וישועות רבות על ישראל וחסדים גפלאים שגששה עמנו ה'

ת"ת

יתברר, ובגין הפות לעתיד וכו', כי על ידי רבוי התוכחה שפלא להם אף על פי שהיתה בדרך ביון כי מכה אותם הרבה בכמה נבואות, אבל על ידי זה נתגלה חסד פנ"ל, שזהו בחינת הישועות והנחמות והחסדים שמתנבא. וכן בכל הנביאים, שכלם אמרו תוכחות הרבה ועל פי רב בדרך ביון אך גם כלם נבאו כמה ישועות וחסדים רבים שיעשה ה' יתברך לישראל, כי פן הדבר שעל ידי תוכחה נתגלה חסד פנ"ל, שעל ידי זה זוכין להשגת אלקות שהוא בחינת מעשה מרובה כי כל הנביאים ראו מעשה מרובה דהיינו השגות אלקות שמשם נמשך נבואתם כידוע:

ל זה בחינת מה שראה כל מעשה מרובה על נהר כפר. להורות שכל מעשה מרובה שהוא השגות אלקות נמשך על ידי הנהר הנמשך מהצדיק האמת שהוא בחינת כפר בבחינת כי 'כפר' רצה אלקים את מעשיו בבחינת מה שהיה כפר נקרא שמו ונדע שהוא אדם, כי הצדיק האמת הוא בחינת משה משיח, כמו שמבאר במקום אחר. ושמו של משיח קדם לעולם, כמו שכתוב: לפני שמש יגון שמו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי דרך ה' יתברך שהוא מקדים תמיד רפואה למכה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: אחר הדברים האלה גדל המלך את המן, ימח שמו, שאמרו רבותינו ז"ל, אחר שכבר

הקדים רפואה למכה. וכן הוא בכל דור שקדם שעומדים רשעים והאפיקורסים שהם בחינת המן עמלק, ימח שמו, ה' יתברך מקדים רפואה למכה שישולח מתחלה צדיק אמת כזה שמקדים להמשיך רפואות נפלאות ומגלה לנו תורה נפלאה וכו' שעל ידי זה יהיה פח לעמוד פגגדם. ולולי ה' שהיה לנו וכו' שהקדים לנו בדרויתנו צדיקים נוראים ונשגבים באלה לא היה פח עתה לעמוד נגד הרוח סערה וענן גדול ואש המתלקחת המסעיר ומחשיך ובוזער עתה בעולם מאד על ידי פתות האפיקורסים שמתנבאים עתה בעולם בכל יום רחמנא לצלן, ומי יודע מה יולד יום. אך איד שיהיה כבר הקדים לנו ה' יתברך רפואה למכה על ידי גדולי הצדיקים. ומי שישתיר את עצמו בצל בנפיהם וילך על פי דרכי תורתם הקדושה בנדאי יהיה נצל מהם. כי הצדיק אמת הם בחינת זקנים דקדושה וכלם מקבילים מהזקן שבזקנים סבא דסבין שהוא בחינת הזקן שהתפאר שהוא זקן מאד וכו' ועדין לא התחיל לחיות וכו'. ועל פן נקרא 'כפר' כי זכה להכלל בתכלית הזקנה בבחינת שנים קדמוניות. וכל מיני קלקילים וכלבילים שיכולים להיות בעולם חס ושלום, כבר הקדים להמשיך להם רפואות ותקונים על ידי נהרות ונחלי החכמה האמתית שהמשיך בעולם, שזהו בחינת נהר כפר שהוא הנהר הנמשך מהצדיק האמת,

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרצא

שהוא בחינת הנהר היוצא מערן ועל ידי זה נזפה פלגו להשנות אלקות שהוא בחינת מעשה מרובה. ועל כן ראה כל זה על גהר כפר וכב"ל:

לא וזה בחינת האסור להזיק ממון חברו ואפלו בראיה אסור להזיק ואדם מועד לעולם בין בשונג וכו' בין ער בין ישן. כי כפר מבאר שצריכין לזהר שיהיה שלום גדול בין אדם לחברו וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה. כי כלל כל התורה הוא בשביל לזכות להשנות אלקות לדעת ולהכיר אותו ותברך שזה עקר תכלית התורה, כמו שכתוב: וידעת היום והשבת אל לברך כי ה' הוא האלקים וכו'. והשנות אלקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי צמצומים רבים מאד שקשה צריכים שיפלו נפשות הרבה ביחד, כי כל אחד יש לו צמצום ושכל מיחד וכמבאר לעיל. ועל כן צריכין לזהר מאד מלהזיק ממון חברו כדי שלא לקלקל השלום. ועל כן אפלו בשנה ובשונג חייב בהזק, כי אף על פי שהוא ישן או שונג ואינו חייב בדבר, אף על פי כן הוא חייב בהזקו, כי מאחר שהזיקו אפלו בשונג ובאנם זה מורה שאין השלום והאהבה ביניהם בשלמות כי אם היה האהבה והשלום ביניהם בשלמות באמת בודאי לא היה בא לזה להזיק חברו אפלו בשונג. וכמו שלענן עברות שבין אדם למקום שגם השונג צריך כפרה וזה

מחמת שגם השונג מורה שאין אהבתו ועבודתו לה' ותברך בשלמות בכל לבבו ונפשו כי אם היה עבודתו ואהבתו בשלמות בודאי לא היה בא אפלו לידי שונג. כמו כן הוא לענן המזיק ממון חברו בשונג שאף על פי שלא נתפון להזיק אף על פי כן על כל פנים מורה שאין האהבה והשלום בשלמות כי אם היה השלום בשלמות בודאי לא היה בא לידי הזק אפלו בשונג ובאנם. ועל כן אדם מועד לעולם וחייב בהזק אפלו בשונג ובאנם וכב"ל:

לב וזה בחינת זה בא בחביתו וזה בא בקורתו וכו', וכן זה בא בגורו וזה בפשתנו, שתפס התנא בדיני נזיקין ענינים אלו שהם הפכים זה לזה. כי עקר השלום הוא בין שני הפכים, (כמבאר במקום אחר). כי ה' ותברך ברא את העולם בכמה וכמה שנויים לאין מספר כגון קר וחם, רך וקשה וכו'. וכן בני האדם משנים בדיעותיהם מאד, כי כמו שהם משנים בצורותיהם כך הם משנים בדיעותיהם, כמו שכתוב במדרש פרשת פינחס, וכל זה בשביל להשיג ולהכיר אותו ותברך על ידי זה דיקא, כי כל השנויים נמשכין מבחינת הצמצומים הנ"ל, שהם המדות והספירות שבהם צמצם אלקותו בכמה שכליים נפלאים עד שנתהוו המדות שהם נראים כפכים זה מזה שזה חסד וזה גבורה וכו'. זה דין וזה רחמים וכו'. ומשם נשתלשלו ונתהוו כל העולמות

חושן משפט

בְּהַפְּכֵיִם חֵם וְשָׁלוֹם, לְהַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם וְלִכְלֹלֵם יַחַד כְּרֵאוֹי שְׂאֵז דִּיקָא פְּאִים לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹת. גַּמְצָא, שְׂעָקָר הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת הוּא עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם. וְעַל בֵּן גְּדוֹל מְעַלַּת הַשְּׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא צְמוּצוֹם וְשָׂכָל מִיַּחַד וְעַל בֵּן דַּעְתוֹ מִשְׁנֵה מַחְבְּרוֹ, אֲבָל צְרִיכִין שִׁיכְלֹל יַחַד בְּאִתְּכָה שִׁיבֹאוּ לְיַד הַכְּרֵעָה וְשָׁלוֹם וְאִז דִּיקָא עַל יְדֵי שִׁיכְלֹל כָּל הַשְּׁנַיִם דַּעוֹת יַחַד עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא יִזְכוּ לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹת שְׂנַמְשָׁד עַל יְדֵי הַכְּרֵעָה וְהַשְּׁלוֹם בֵּין הַצְּמוּצוֹמִים וְכַ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת זֶה כָּא בְּחִבְתוֹ וְזֶה כָּא בְּקוֹרְתוֹ וְכֵן זֶה כָּא בְּגֵרוֹ וְזֶה בְּפִשְׁתָּנוּ שְׂהַפֵּס הַתָּנָא לְדִגְמָא כְּדִינֵי נְזִיקִין, לְהוֹרוֹת שְׂפַל הַתּוֹקוֹת כְּאִים מִהַשְּׁנַיִים וְהַהֲפָכִים שְׂבַעוֹלָם כְּשִׂאִין נִזְהָרִין לְהַתְּנַהֵג בְּהֶם כְּרֵאוֹי, כְּגוֹן כְּבִיּוֹת וְקוֹרָה שְׂהֶם הַפְּכֵיִם זֶה לְזֶה כְּשִׂנְפַּנְשִׁין יַחַד. אֲבָל בּוֹדָא שְׁנֵיהֶם צְרִיכִין פְּעוֹלָם. וְלַפְעָמִים צְרִיכִים שְׁנֵיהֶם יַחַד כְּגוֹן שִׂיזְשִׁבִין עַל הַקּוֹרָה וְשׁוֹתִין מִהַחְבִּיּוֹת וְאִז שְׁנֵיהֶם יַחַד דִּיקָא עוֹשִׂין צְרִיכֵי הָאָדָם. אֲבָל כְּשִׂפּוֹזְעִין זֶה כּוֹה וְאִין נִזְהָרִין זֶה מִזֶּה וְהוֹלֵךְ אֶחָד נֶגְדַּ חֵבְרוֹ אִזוּ נִזּוֹק אֶחָד מִחֵבְרוֹ. וְכֵן בְּכָל הַדְּבָרִים שְׂבַעוֹלָם לְהוֹרוֹת שְׂפַל הַדְּבָרִים שְׂבַעוֹלָם שְׂהֶם הַפְּכֵיִם זֶה מִזֶּה כְּלָם צְרִיכִים לְהַעוֹלָם רַק שִׁיזְהָרוּ לְהַתְּנַהֵג בְּהֶם כְּמִנְגַּה הַשְּׁוֹה וְאִז כָּל אֶחָד מוֹעִיל וְנֹסֵיעַ לְחֵבְרוֹ וְעַל יְדֵי כְּלָם יַחַד כְּאִים אֵל תְּכִלִּית הַמְּכַבֵּן בְּשִׂמּוּת

וְכָל הַבְּרוּאִים וּמִשֵּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַשְּׁנַיִים שְׁיֵשׁ בְּהֶם. וְעָקָר קִיּוֹם הַכְּרֵעָה עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם וְהַכְּרֵעָה בֵּין הַמְּדוּת פִּדְוּעַ. וְכֵן בְּכָל הַדְּבָרִים שְׂבַעוֹלָם שְׂנַבְרָאוּ מֵאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת, אִשׁ, רוּחַ, מַיִם, עֶפֶר, שְׂהֶם בְּמַכְעָם בְּהַפְּכִים זֶה מִזֶּה, זֶה קָר וְזֶה חֵם וְכו'. וְעָקָר קִיּוֹם וְחִיּוֹת כָּל דְּבָר מְדוּמָם צוּמוֹחַ חֵי מְדַבֵּר כְּשִׂהִיּוֹדוֹת מְמַנְגִּים בּוֹ כְּמִנְגַּה הַשְּׁוֹה בְּכַחֲנֵת הַכְּרֵעָה וְשָׁלוֹם בֵּין הַיְסוּדוֹת, כִּי כְּשִׂחֵם וְשָׁלוֹם מִתְּבַבֵּר יְסוּד אֶחָד נֶגְדַּ חֵבְרוֹ הוּא חֲרַפְנֵן הַדְּבָר וְהִרְסָתוֹ, כְּמוֹ כֵּן הוּא כְּרוּחְנִיּוֹת שְׂעָקָר כָּל הַצְּמוּצוֹמִים שְׂעַל יְדָם הִיָּה כָּל הַכְּרֵעָה שְׂהַפֵּל כְּפִאֶשֶׁר לְפַל לֹא הִיָּה כִּי אִם כְּדִי לְהַשִּׁיג הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת כְּנ"ל שְׂאִי אֶפְשָׁר לְבֹאוּ לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹת כִּי אִם כְּשִׂזְכִּינֵן לְכָל כָּל הַצְּמוּצוֹמִים יַחַד לְהַכְרִיעַ וְלִתְנֹד הַשְּׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. כְּמוֹ שְׂבַלְמוֹד הַפְּשׁוּט בְּנִמְרָא מְפָרְשִׁים פְּרוּשׁ תּוֹסְפוֹת אִי אֶפְשָׁר לְחַדֵּשׁ שׁוּם דְּבָר וּלְבַרֵּר הַדִּין כִּי אִם כְּשִׂיזְדְּעִין לְהַכְרִיעַ בֵּין כָּל הַסְּבָרוֹת הַהַפּוּכוֹת וְלִתְנֹד הַשְּׁלוֹם בֵּין כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּתִירוֹת שְׂאִז דִּיקָא נוֹלַד הַחֲדוּשׁ, דִּיקָא עַל יְדֵי שְׂהִיָּה קֶשֶׁה בְּמַה קְשִׁיּוֹת וְסְתִירוֹת וְכֵה לְבֹאוּ עַל סְבָרָא לְתַרְץ וְלֵאשֵׁב הַפֵּל וְלַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם בֵּין כָּל הַסְּתִירוֹת עַל יְדֵי זֶה נוֹלַד הַחֲדוּשׁ וְנִתְבַרֵּר הַדִּין לְאַמְתוֹ, כְּמוֹ כֵּן בְּעִנְיַן הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת שְׂהִיא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אִי אֶפְשָׁר לְבֹאוּ לְשׁוּם הַשְּׁגָה כִּי אִם כְּשִׂיזְדְּעִין לְהַכְרִיעַ וְלִיַּחַד כָּל הַמְּדוּת וְהַשְּׂכָלִיִּים וְהַצְּמוּצוֹמִים שְׂנִרְאִים

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרצו

וברוחניות. על פן צריכין לזהר מאד שלא ילך אחד נגד חברו בלי הברעה ושלום שאז נזיקו זה את זה ויתמלקל המבזבז:

ומזה יבין האדם לכל הדברים שבעולם שצריך להתרחק מאד מאד ממהלכת ולכלי לבקש קנאה ושנאה על חברו, אדרבא וישתדל בכל כחו לדון את חברו לכף זכות. פי לפעמים נדמה להאדם שחברו מתבזבז במעשיו להקניטו מחמת שעושה דברים שהם פגגד ענינו ורצונו ובאמת חברו לא פגג כלום פגגדו רק הוא עושה דבריו לפי תמו לצורך פרנסתו. ומי שהוא קפדן ונתן לכעס חס ושלום אזי תכף נוטר שנאה על חברו מחמת שלפי דעתו הוא פגגדו. וכפמים הפגים לפגים וכו'. ואזי גם חברו עומד נגדו עד שנתעורר מחלוקת בין שניהם. ובאמת הוא בחנם פי לא נתהיה המחלוקת פי אם על די שלא השתדל כל אחד לדון את חברו לכף זכות שאינו מתבזבז לדעתו כלל, רק חתר בדעתו שבודאי פגג להכעיסו מאחר שעושה דברים פגגד רצונו והתנהגותו. אף על פי שבאמת חברו עשה בתמימות לצרפו לא להכעיסו. וזה מרמז במשנה, זה בא בחבירו וזה בא בקורתו והויק חבית בקורה, פטור, שלזה רשות להלך ולזה רשות להלך וכו'. הינו אף על פי שהלך הקורה הוא פגגד רצון בעל החביות, אף על פי כן על בעל החביות לשמור את עצמו ואין לו להתרעם על בעל הקורה

שהלך עם הקורה ברשות הרבים אף על פי שהוא נגד רצונו פי לזה רשות להלך ולזה רשות להלך. רק אם עמד בעל החביות לתפן משאו וכו' שאז חייב בעל הקורה וכו', כמבאר במשנה ושלחן ערוך. ומזה יכולין להבין בכל הדברים שבעולם שהאדם צריך לרדף אחר השלום ולדון את חברו לכף זכות ולא יאמר פלוגי וקפח פרנסתו פי לזה רשות לעשות המושא ומתן ולזה רשות ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ולעולם יעבר האדם על מדותיו וכוה יצאל מפל מיני הקזות ומחלוקת. ולא ילך נגד חברו דיקא כמו שחברו הולך פגגדו עד שניקו זה את זה. ואפלו אם הוא באפן שחברו יתחייב בדין טוב יותר לברח מדינא ודינא וימתין הוא במקומו ויותר לחברו שילך תחלה כדי שלא יבוא לידי ריב ודין ומחלוקת. פי טוב לסבל איזה מניעת רוח או איזה הפסד מלבוא לידי מחלוקת שיפסידו הרבה יותר בכפלי כפלים, מפל שפן וכל שפן מחלוקת ושנאת חנם בשביל כבוד ונצחון בעלמא שאובד מאה פרנסות בחנם, פי אין העולם מתקום אלא על השלום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

אג וזה בחינת: 'האי מאן דבעי למחוי חסידא לקנים מלי דאבות ואמרי לה מלי דנזיקין ואמרי לה מלי דברכות'. חסידא זה בחינת אברהם איש התפסד שעל די התפסד רדף אחר הארבעה מלכים, פי חתך מלכות דקדשה מהארבע

מלכות וזכה לארבעה בנים דקדושה שעל ידם גמ'שך השגות אלקות כנ"ל בהתורה הנ"ל. וזה החסד זוכין על ידי תוכחה וכו' כנ"ל. וזהו לקום מלי דאבות שהוא תוכחה ומוסר כנ"ל שעל ידי זה נתגלה חסד ואז נקרא חסידא על שם החסד שעל ידי זה חותכין את המלכות חכמה תמאה מהארבע מלכות וזוכין להשגות אלקות על ידי זה כנ"ל. וזהו ואמרי לה לקום מלי דנזיקין להכניע מויקי עלמא שהם עמלק פלליות הארבע מלכות דסמרא אחרא, שהם בחינת חזיר העזר, בחינת מויקי עלמא שהחריכו המשפן ובית המקדש שמשם כל ההשפעות שבעולם. ועל פן הם ארבעה אבות נזיקין בחינת ארבע מלכות דסמרא אחרא שהם כנגד ארבעה בנים דקדושה שעל ידם גמ'שך השגות אלקות כנ"ל. ועל פן המסכת הקדושה הזאת שפד'פרת מתוכחה ומוסר נקראת אבות מחמת שעל ידי התוכחה ומוסר זוכין להשגות אלקות שנמשך על ידי הצמצומים הנ"ל וכל אלו הצמצומים והשכליים הם בחינת אבות ובנים, בחינת שכל עליון ושכל תחתון, שהם בחינת אב ובן פדוע. ועל פן צריכין להמשיך אלו ההשגות בזה העולם מאב לבן ממש, כמו שכתוב: והודעתם לבניך ולבני בניך. וכתוב: ושננתם לבניך, בפרשת היחוד שהוא עקר השגות אלקות. וזהו בחינת כנגד ארבעה בנים דברה תורה. שאצריכין

להמשיך השגות וידיעת אלקותו והפרד להארבעה בנים שהם בחינת כלל כל הפתות שבבעולם. ועל פן נקראת זאת המסכת 'אבות' מחמת שעל ידי באין להשגות אלקות שנמשך מאבות לבנים, משכליים עליונים לשכליים תחתונים וכנ"ל. ועל פן בזאת המסכת דיקא פתח בה וסדר כל השתלשלות קבלת התורה ממושה ליהושע ויהושע לזקנים וכו' להורות שזה עקר תכלית פגנת זאת המסכת הקדושה להמשיך קבלת התורה שהוא השגות אלקות מרב לתלמיד, מאב לבן, כי הרב בחינת משה הוא בחינת אב, כמו שכתוב: אבי אבי רכב ישראל וכנ"ל. וזה לעמדת זה, כי על פן בהסמרא אחרא נקראים המויקי עלמא, שהם חכמות חיצוניות, בשם אבות, שזהו בחינת ארבעה אבות נזיקין. אבות מפלל דאיכא תולדות ותולדותיהן פדוצא בהן. וזה בחינת 'אבות הממאה', כי גם בהשכליות חיצוניות שלהם יש אבות ותולדות שמתחלה אמר אחד סברא וחכמה של שקר ואפיקורסות ומשם גמ'שכו כפה תולדות רעות שהם מויקיין להעולם מאד פדוע למי שפובין דרביהם הרעים. ועל פן אבי אבות הממאה הוא המת, כי הם מסמרא דמותא הפך השגות אלקות ששם עקר החיים, כמו שכתוב: באור פני מלך חיים. כי עקר חכמתנו הקדושה הוא להעלות ולקשר כל הדברים למקור החיים על ידי שאנו הולכין בדרכי

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ד

חושן משפט תרצה

אבותינו הקדושים להאמין שכל הדברים מקשרים בחי החיים, כי הוא ברצונו בראם יש מאין והוא מחיה ומקים את כלם בכל עת ורגע, כמו שכתוב: "ואתה מחיה את כלם ואתה מושל בכל וכו'". אבל הם רוצים להגביר חכמת הטבע ועולם שעל ידי זה רוצים לעקר כל הדברים ממקור ושרש חייתם. ועל פן נקראים בתייהם מתים, מאחר שאינם ממשיכין חיות ממקור החיים לפי דעתם הרעה והסכלה. אבל ב'ישאל פתיב: ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום:

וזהו: ואמרי לה מלי דברכות, זה בחינת השגת אלקות שזוכין על ידי האבות שהם הצדיקים אמת שאומרים לנו תוכחה ומוסר שעל דם נמשך חסד ומכניעין ומפליין החכמות חיצוניות, שהם בחינת ארבע מלכות דסטרא אחרא, שהם בחינת מזיקי עלמא פנ"ל, שזהו בחינת מלי דאבות ומלי דנזיקין שהם תלויים זה בזה וכו' ל:

וזהו בחינת מלי דברכות, כי על ידי כל זה זוכין להעלות המלכות שהוא חכמה תתאה שעל ידה זוכין להשגות אלקות, שהוא בחינת מלי דברכות לברך ולהודות ולהלל אותו ותברך, כי כל מה שיוצאין ומשיגין אותו ותברך יותר מברכין ומשבחין שמו הגדול ביותר. כי זה עקר תכלית ההשגה לכות לברך ולהודות ולהלל לשמו הגדול ותברך

בחינת וחסידך וברוכה. וחסידך זה בחינת הצדיקים אמתיים שזוכין להמשיך החסד שעל ידי זה חוזכין המלכות מהם וזוכין להשגות אלקות, שזהו בחינת אברהם איש החסד פנ"ל, הם דיקא וברוכה, כי עקר כל הברכות וההודאות הם על ידי השגות אלקות. וכמבאר בפסוקים רבים בכל מקום שמברך ומהלל אותו ותברך שמדבר שם מהשגתו ודיעתו, כמו שכתוב: כי אני ידעתי כי גדול ה' וכו'. והולך ומבאר גדלותו ותברך ומסים בית ישראל ברכו את ה' וכו'. וכן הרבה. וכמבאר בתחלת התורה ימי

הנבנה וכו' (בלקוטי חגיגה סימן ב) שעקר התכלית לדעת ולהכיר אותו ותברך ולברך ולהודות אותו ותברך כי זה תלוי בזה. וזהו בחינת מלי דברכות שהוא השגות אלקות שזוכין על ידי מלי דנזיקין על ידי שהכניעו מזיקי עלמא שהם חכמות חיצוניות שזה נעשה על ידי מלי דאבות שהם צדיקים אמתיים וכו' פנ"ל. נמצא שכל אלו השלשה דברים קשורים יחד בקשר נפלא. והוא דיקא נקרא חסידא על שם החסד בחינת אברהם איש החסד וכו':

שיך להתראשי פדקים לעגנו
פסח וספירה:

לד (ועל-כן קורין באלו הימים פרשת מצדע שהוא בעל לשון הרע שחמור מכל העונות מחמת שאינו מסתפל על הטוב וכו', וזהו: סגרו ופסחו.

על-כן שם בפרשה הזאת מרמז פגם קרח שחלק על משה שפסד נפשו על הברע שב'ישראל, כמו שכתוב (ויקרא י'): "ואיש כי יברט ראשו קרח הוא". ועקר פגמו היה בעגנון השערות, הינו כפ"ל:

הלקה ה

אדם מועד לעולם בין בשוגג בין במזיד, בין ער בין ישן:

א על פי התורה 'תקעו - אמונה' בלקוטי חננא סימן ה', עין שם כל התורה בי העקר הוא אמונה וכו' ולזכות לאמונה הוא על ידי צעקת הלב ממעמקים וכו' שעל ידי זה חותרין המים עמקים עצה וכו'. ולזה צריכין איש תבונות שהוא על ידי שממשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה ממשיך פרנסה ש'על ידי זה מצחצחין הנשמה שעל ידי זה יכולין לדלות העצות טובות ממעמקים שעל ידי זה גדלה האמונה הקדושה. נמצא, שממון 'ישראל' יקר מאד, כי עקר הוא האמונה שגדלה על ידי ממון ופרנסת 'ישראל' וכו'ל. ועל פן אסור להזיק ממון חברו וכו'ל. ועל פן האדם חב בהזקק תמיד אפלו בשנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אדם מועד לעולם וכו' כפ"ל. כי כל ההזקות נמשכין מהמוציא גלמא שהם ההפך מהמוציא האמונה הנ"ל, כי הם נמשכין מהזכות הגרים שקשים ל'ישראל' וכו' כפ"ל. ועל ידם נמשך נאוף בחינת החתים בשרו שהוא פגם הדעת שמושם כל כח המויקון רחמנא לצלן, כדוע שעל ידי מקרה בלתי מהור חס ושלום, נבראין מויקון חס ושלום, שמושם כל ההזקות שב'עולם רחמנא לצלן, וזה שכתב אדונינו מורנו זרובנו ז"ל (בספר האי"ט) שקל ההזקות באין על ידי פגם הדעת, הינו כפ"ל, כי על ידי פגם הברית שעל ידי זה באין המקורות חס ושלום, זה עקר פגם הדעת והפוח על פן מושם כל ההזקות כפ"ל. ועל פן

הוא מחיב להשתדל להשיב אברה וכו' שהוא מצות עשה דאורייתא. כי ממון 'ישראל' יקר מאד, כי ממון ופרנסת 'ישראל' נמשך על ידי הצדיקים אמתיים שהם נבילים בבחינת איש תבונות הנ"ל שממשיכין רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה נמשך פרנסה ש'על ידי זה מצחצחין הנשמה שעל ידי זה יכולין לדלות העצות טובות ממעמקים שעל ידי זה גדלה האמונה הקדושה. נמצא, שממון 'ישראל' יקר מאד, כי עקר הוא האמונה שגדלה על ידי ממון ופרנסת 'ישראל' וכו'ל. ועל פן אסור להזיק ממון חברו וכו'ל. ועל פן האדם חב בהזקק תמיד אפלו בשנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אדם מועד לעולם וכו' כפ"ל. כי כל ההזקות נמשכין מהמוציא גלמא שהם ההפך מהמוציא האמונה הנ"ל, כי הם נמשכין מהזכות הגרים שקשים ל'ישראל' וכו' כפ"ל. ועל ידם נמשך נאוף בחינת החתים בשרו שהוא פגם הדעת שמושם כל כח המויקון רחמנא לצלן, כדוע שעל ידי מקרה בלתי מהור חס ושלום, נבראין מויקון חס ושלום, שמושם כל ההזקות שב'עולם רחמנא לצלן, וזה שכתב אדונינו מורנו זרובנו ז"ל (בספר האי"ט) שקל ההזקות באין על ידי פגם הדעת, הינו כפ"ל, כי על ידי פגם הברית שעל ידי זה באין המקורות חס ושלום, זה עקר פגם הדעת והפוח על פן מושם כל ההזקות כפ"ל. ועל פן

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ה

חושן משפט תרצו

גמ' א"ל

גם כל המנהיגי ומפרסמי שקר שעל ידם
 בא כל זה פנ"ל הם נקראים מוזיקי עלמא,
 כי על ידם נמשך פגם הברית שמשם כל
 ההזקות פנ"ל. ועל פן אדם מועד לעולם
 אפלו בשוגג ובשגה, כי מבאר שם
 בהתורה הנ"ל שעל ידי המגני ארץ
 שמשברין תאותם ומעליו מבחינת
 החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם וכו'
 בחינת תפלין מחין, על ידי זה נשמר גם
 בשגה שהוא הסתלקות הדעת, כי זוכה
 לחלום על ידי מלאך וכו' ונצל מחלום
 על ידי שד וכו' שמשם כל המקורות
 רחמנא לצלן, נמצא שהאדם צריך לשמור
 את דעתו בקדושה עד שיציל גם בשגה
 ובשוגג שהוא גם פן בחינת שגה
 הסתלקות הדעת. ועל פן אדם מועד
 לעולם אפלו בשוגג ובשגה כשהזיק. כי
 כל ההזקות נמשכין מפגם הדעת הנ"ל
 שהאדם צריך לשמור עצמו שיהיה בכלל
 המגני ארץ הנ"ל באפן שיהיה נצל מפגם
 הדעת אפלו בשגה ובשוגג וכו"ל:

ג ועל פן כשהזיק צריך לשלם בעדית,
 כמו שאמרו רבותינו ו"ל במשנה
 הנזקין שמין להם בעדית. כי כשהזיק
 שנומשך מהמוזיקי עלמא, שהם בחינת
 קלקול ופגם בתקוני האמונה פנ"ל (וכמבאר
 במקום אחר (בהלכות הפקר ונכסי הבר) שכל הפגמים
 המבארים שם שהם פגם נאוף שבא על
 ידי פגם הגרים וכו' על ידי זה חוזר ונפגם
 האמונה חס ושלום, עין שם) על פן
 צריכין לחזר ולהמשיך תקון האמונה

שהתחלת התקון הוא על ידי שממשיכין
 רוחניות אלקות לתוך צמצומים וכו'
 פנ"ל. והמשכת רוחניות אלקות לתוך
 צמצומים זה בחינת ונהר יצא מעדן
 להשקות את הגן ומשם יפרד וכו'. כי עדן
 - עין לא ראתה, בחינת רוחניות אלקות
 וכשרוצין להמשיכו לתוך צמצומים עקר
 המשכתו הוא על ידי בחינת נהר יצא
 מעדן שמשם התחלת הצמצומים עד
 שנומשך להשקות את הגן שמשם כל
 ההשפעות שבעולם בבחינת ומשם יפרד
 והיה לארבעה ראשים שם האחד פישון
 הוא הפוכב את כל ארץ החוילה אשר
 שם הנהב וזהב הארץ ההוא טוב וכו', כי
 משם כל המזון והפרנסה. וזה בחינת
 עדית שהמוזיקין צריכין לשלם, כי נקראים
 עדית מלשון עדן, כי השדה הפוכבה
 נקראת עדן, כמו שכתוב: בגן עדן הארץ
 לפניו (ויאל ב). וכמו שכתוב בחידים מלך
 צור: בעדן גן אלקים היית וכו' (תקפאל ב).
 ועל שם עדן נקראים השדות הטובות
 עדית. וזה בחינת הנזקין שמין להם
 בעדית, כי כשצריכין לשלם הנזקין לתקן
 מה שקלקלו בהוקם צריכין להמשיך
 התקון מראש והתחלה שהוא בחינת
 המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים
 שהוא נהר יצא מעדן להשקות וכו'
 שמשם כל הפרנסה והמזון וכו"ל, שזהו
 בחינת עדית ששורשם בחינת עדן וכו"ל:

ד וזה בחינת ארבעה אבות נזיקין השור
 והבור והמכעה וההקערה. כי כל

ההזקות באין על ידי המזיקי עלמא שפלולים בארבעה אבות גזיקין ומהם נמשכין תולדות רבות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבות מכלל דאיכא תולדות. פי פבר מבאר שכל ההזקות נמשכין מהמזיקי עלמא כנ"ל שנמשכין מפגם כל התקונים הנאמרו בהתורה הנ"ל שכלם פלוים בפגם האמונה שהוא העקר. פי כל מצותיך אמונה ועל פן הם ארבעה אבות גזיקין השור וכו', פי כל אלו הארבעה השור והבור וכו' הם ההפך מהתקונים המבארים בתורה הנ"ל שעל ידי זה נמשך כל ההזקות שבעולם:

השור זה בחינת פגם האמונה שהוא בחינת חטא העגל בבחינת גזיקין את כבודם בתבנית שור וכו':

הבור זה בחינת פגם תאות ממוז הפך הצדיקי אמת שעוסקין כל ימיהם לחתור הפנים שמהם גדלה האמונה שהוא על ידי פרנסתם ואכילתם הקדושה שמשכיבין על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה משכיבין פרנסה ועל ידי זה מצחצחין גשמתם עד שזוכין להמשיך הפנים עמקים עצה וכו' שעל ידי זה גדלה האמונה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ואלו המזיקי עלמא הם בהפך מזה, פי הם משקעים בתאות ממוז להנאתם ולכבודם. והם רוצים להזיק חס ושלום ממוז ישראל הפשרים שעל ידם גדלה האמונה כנ"ל. וזה בחינת בור, בחינת

המשקעים בתאות ממוז שנקרא בור, כמו שאיתא בתקונים, בור דא מחול וכו' כמבאר בדבריו ז"ל בהתורה צוית צדק (בסיון כג) כי הם בבחינת "הבור רק אין בו מים", הפך ממוז דקדושה של הצדיקים והפשרים שעל ידי זה חותרין וממשיכין הפנים שמהם גדלה האמונה כנ"ל ועל פן הם בבחינת פאר מים חיים וכו', פי מימיו מן המקדש הפה יוצאים שעל ידי זה גדלה האמונה כנ"ל. אבל המשקעים בתאות ממוז להנאתם, שהם בחינת המזיקי עלמא, הם בחינת בור אין מים בו, פי אין בו מים עמקים עצה הנ"ל, אדרבא, הם פוגמים באמונה הקדושה בבחינת מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו, שהם בחינת כפירות וכלבולי האמונה:

והמבעה זה בחינת פגם הגרים הנ"ל, פי הגרים נמשכין על ידי הניצוצות טובות שהיו נעלמים בזהמת עשו בבחינת פי ציד כפיו, פמוכא. וכשמוציאין אותם משם ונעשין גרים זה בחינת איד נחפשו עשו ובעו מצפניו שנבעה ונגלה הניצוצות הקדושים שהיו צפונים ונעלמים בזהמתו הגדולה. איד מאחר שציאו מהמא פזאת על פן הם מוזיקין לישראל וכו', כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וזה בחינת מבעה, בחינת איד נחפשו עשו ובעו וכו' כנ"ל. כמו שהביאו רבותינו ז"ל מקרא זה כמבאר לענין מבעה, הינו כנ"ל. וזה שאמרו

הצדיקי אמת שעוסקין כל ימיהם לחתור הפנים שמהם גדלה האמונה שהוא על ידי פרנסתם ואכילתם הקדושה שמשכיבין על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה משכיבין פרנסה ועל ידי זה מצחצחין גשמתם עד שזוכין להמשיך הפנים עמקים עצה וכו' שעל ידי זה גדלה האמונה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ואלו המזיקי עלמא הם בהפך מזה, פי הם משקעים בתאות ממוז להנאתם ולכבודם. והם רוצים להזיק חס ושלום ממוז ישראל הפשרים שעל ידם גדלה האמונה כנ"ל. וזה בחינת בור, בחינת

לקוטי הלכות

הלכות נזיקין ה

חושן משפט תרצט

התקון על ידי בחינת מיטב הארץ, בחינת מיטב שדהו ומיטב פרמו ושלם, שהם בחינת עדית הנ"ל שצריכין לחזר ולהמשיך מים עמוקים עצה הנ"ל שבמשיך מעדן העליון בבחינת ונהר יצא מעדן וכו' וכו' ל:

ו וזה בחינת עצם האפור של המסור שהחמירו בו רבותינו ז"ל מאד שדינו כמו מומד וכופר וכבר מבאר מזה בהלכה ד' הקודמת ענין מסור על פי התורה הנ"ל, אך עוד לאלקי מלין לבאר יותר, וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על המסור שמורדין אותו ולא מעלין, כי כל מה שאמור בהתורה הנ"ל נעוץ וקשור זה גזה בכמה קשרים, כי מבאר שם שעלית האמונה הוא על ידי שצועקים מעמק הלב וכו' עד שחותרים המים עמוקים, שהם העצות שמהם גדלה האמונה וכו' וכו', ולזה אין זוכים כי אם על ידי האיש תבונות וכו' שהוא מי שמוצאצח נשמתו באכילתו ופרנסתו שמומשיך על ידי המושכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים וכו'. ועל ידי עלית האמונה נעשין גרים וכו' ואלו הגרים מזיקין לישראל וכו', כי מכניסין גאווה בישראל שמהו לוקחין הרב הגאווה המנהיגים של שקר וכו' ועל ידי הם מכניסין תאות נאוף בעולם. והתקון על ידי המגני ארץ שמעלין מהחתיים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש לה', בחינת תפלין וכו' וכו' עד תקון המשפט וכו'

רבותינו ז"ל שם, מבעה זה השן. בחינת המזיקי עלמא הנ"ל שהם המנהיגים של שקר הדוברים עתק על הצדיקים והבשרים אמתים, שזה בחינת שניהם חנית וחצים ולשונם חרב חדה. בחינת שרקו וחרקו שן וכו'. וקמו שכתוב ביהוקאל (כפישל ד) לענין הרועים של שקר את החלב האכלו וכו' ותהינה צאני לאכלה וכו'. וכן בזכריה יא בענין רועה אוילי שהוא הרועה של שקר, נאמר שם, ובשר הבריה אכל, וכן בשארי מקומות שמדבר מהרועים של שקר שמגנה אותם שאוכלים בשר ישראל וכו' והם נמשכים מזהמת הגרים הנ"ל. ועל פן הם בחינת מבעה זה השן שהוא בחינת אד וכו' נבעו וכו' כנ"ל:

ה וההבער זה בחינת פגם נאוף בכמה בחינות הנמשך על ידי והמת הגרים הנ"ל שנעשין על ידי עלית האמונה מנפילתה וכו', כמו שמבאר שם. וזה בחינת הבער, בחינת תבערת המדורה של תאוה הנ"ל, נמצא שכל הארבעה אבות נזיקין נמשכין מפגמים הנ"ל שכלם כלולים בפגם האמונה כנ"ל. ועל פן אמר התנא, לא הרי זה כהרי זה ולא הרי זה כהרי זה וכו'. כי יש בענין המזיקי עלמא הנ"ל שנויים רבים לאין מספר בהם וכתולדותיהן פיצא בהן הצד השוה שבה שדרן להזיק, כי כלם מזיקים להעולם מאד. ובשהזיק חב המזיק לשלם במיטב הארץ, כי עקר

וכו', ענין שם היטב כל זה, כי אי אפשר לחזור ולבאר הכל פה, כי הם דברים ארזים ועמקים מאד. וכבר מבאר בדברינו במקום אחר שבכל ענין המבאר שם שמתגברת הסמרא אחרא לקלקל ולפגם. בכל פגם וקלקול חוזרת ונתקלקלת האמונה מראשית התקון, כגון כמה שמבאר שם שעל ידי זהמת הגרים מכניסין גאווה וכו'. ועל ידי זה מפילא מתקלקלת האמונה. כי גאווה בחינת עבודה זרה וכפירות כמו שאמרו רבותינו ו"ל כל המתגאה פאלו עובד עבודה זרה וכמבאר במקום אחר, כי על ידי הגאווה נפגם הפרנסה של ישראל שעל ידי זה מצחצחין נפשו וכו' שעל ידי זה יכולין לחתור העצות שמהם גדלה האמונה כנ"ל. כי עקר צחצחות הנפש על ידי האכילה והפרנסה וזכה בשלמות רק הצידיק האמתי שהוא יודע בשלמות להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה דיקא ממשד פרנסה קדושה בזאת שמצחצח נפשו על ידה, כמבאר שם, ענין שם היטב. וכל אחד מישראל כפי קרובו אל הצידיק הזה בן ממשד מפגם פרנסה קדושה הנ"ל. וכן זוכה לאיזה בחינה לצחצח נפשו באכילתו ופרנסתו עד שזוכה לפי ערכו לחתור ולגלות עצות שמהם גדלה האמונה כנ"ל:

כי ישראל בכלל נקראים בלם צדיקים, כמו שפתיב: "ועמד בלם צדיקים".

מחמת שבשרשם הם מקשרים וכוללים בהצדיק האמת שהוא שרש נשמות ישראל. ועל בן ממון של ישראל הפשר הוא יקר מאד מחמת שעל ידי זה נמשד בחינת צחצחות הנפש שעל ידי זה גדלה האמונה הקדושה שהוא עקר הכל. ואם היה העולם מתנהג כפדר כמו שיהיה לעתיד היה נמשד כל העשירות וכל הון דעלמא להצדיק האמת שעוסק להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שמשם כל העשירות והפרנסה כנ"ל וכל מי שמקרב אליו יותר מקבל מפגם עשירות ופרנסה ברוח יותר. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל שבומן שבית המקדש היה קים היה עקר הפרנסה והעשירות לישראל ואמות העולם היו נזונים מן התמצית, אבל מרבו עונותינו נתהפך הכל, כי נחרב הבית המקדש וכל השפע והעשירות אף על פי שגם עתה נמשכת רק על ידי הצידיקים הנ"ל, אף על פי כן נתהפך הנגלל ונמשכת הרב להעפום והרשעים, וישראל נזינין מתמצית. ועל בן עתה רב העשירות אצל התמון והצדיקי אמת רבם עניים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כל העולם נזינין בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו כבב חרוכין וכו', כי צדיקא מהניא זכותיהו אעלמא אדידהו לא. ועל זה צעק המקונו, נחלחנו נהפכה לזרים וכו'. על בן צדיק כל אחד ואחד מישראל פשמגיע לו איזה שפע של פרנסה ועשירות שישתדל בכל כחו להחזיר ולהעלות הפרנסה

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשא

למרא קמא שהוא הצדיקי אמת וכל הנלוים אליהם. וכן צריך כל אחד להתנהג בפרנסתו ובעשירותו בקדושה לכלי להתנאות בו שלא יהיה בכלל שנאמר עליהם פן תאכל ושבעת וכו' וכסף וזהב ורפה לך ורם לכבוד ושכחת וכו'. ואז יוכל להמשיך האמונה הקדושה על ידי פרנסתו ולהפך להפך. נמצא שעל ידי פגם הנאות נפגם הפרנסה וקדושה ומיילא נפגמת האמונה שנמשכת על ידי זה. ועל פן באמת כל המתנאה פאלו עובד עבודה זרה כנ"ל. וכן על ידי נאוף נפגם האמונה, כמו שמבאר בדבריו ו"ל כמה פעמים. וכן פגם האכילה הוא פגם האמונה שנגלה על ידי בחינת צדיק אבל לשבע נפשו כנ"ל. אבל כשאינו אוכל בקדושה ומערכת בהאכילה פח השדים חם ושלום, אזי בודאי אינו מצהיצת נפשו באכילתו ועל פן בודאי נפגם האמונה. וכן על ידי פגם המשפט נפגם האמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהדין המענות את הדין נקרא תועבה וכו' כמו עבודה זרה ממש. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, שנסמך לא הטע לך אשרה וכו' אצל שפטים ושטרים תקן לך, לומר לך, שכל המעמיד דין שאינו הגון פאלו נומע אשרה. ועקר הקלקול הוא בחינת פגם המשפט, כמובן בדברינו במקום אחר. כי בניסן שהוא יציאת מצרים היה ראוי להתתקן וכו', אך על ידי פגם המשפט חוזר ונתמלקלל וכו'.

וכל האריכות הגלות של עכשו משם, כמו שכתוב: "ההפכים ללענה משפט וכו'". וכמו שכתוב בישעיה בהפגרת חזון, "יתום לא ישפטו וכו'". וזה עקר הקינות של איכה, כמו שאמרו במדרש שמושה אמר, איכה אשא לבי. וישעיה אמר, איכה היתה לזונה וכו'. וירמיה אמר, איכה ישבה כרד וכו', כי הכל אחד ותלוי זה בזה. כי משה אמר איכה אשא לבי לענין תקון המשפט לומר שגם עליו קשה להשלים בשלמות תקון המשפט, כמו שכתוב שם, איכה אשא לבי מרחכם ומשאכם ויריכם, לענין המשפט. וישעיה ראה אותה בפחותה אמר, איכה היתה לזונה, על שפך פגמו הרבה במשפט, כמו שכתוב שם, קריה נאמנה מלאתי משפט וכו'. וזהו: קריה נאמנה מלאתי משפט. כי תקון האמונה על ידי תקון המשפט כנ"ל. וזהו: איכה היתה לזונה, כי על ידי פגם המשפט נמשך זנות ונאוף כנ"ל. וירמיה ראה אותה בחרבנה ואמר, איכה ישבה כרד וכו'. כי עקר החרבן היה על ידי זה על ידי פגם המשפט שעל ידי זה נופלין אהבות הנפולין ונמשך תאות נאוף, כמו שמבאר שם שעל ידי זה חוזר ונתמלקלל כל התקונים הנ"ל שעקרום האמונה וכו'. ועל פן מסים שם שעקר הגאולה תלויה בתקון המשפט, כמו שכתוב: ציון במשפט תפדה וכו'. וזהו ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. כי עקר התקון על

ביותר מחמת שמוסר ממונ ישראל
שנקראים פלם צדיקים שעל ידי ממונם
נמשך האמונה והוא מוסרם ביד העכו"ם
שהם ההפך מהאמונה הקדושה (וכבאר מזה
לעיל באת ה). והעקר הוא פגם המשפט
שמוסר את ישראל במשפטי העכו"ם חס
ושלום, ועל כן בודאי ראוי לו ענישו
שפסקו לו רבותינו ז"ל שמורדין אותו
ולא מעלין, כי עקר פגם המשפט נמשך
ממה שמעלין טפת עשו וישמעאל אל
הפוח שעל ידי זה נפגמין התפלין וכו',
כמו שמבאר שם, עני שם. ועל כן המוסר
שהפגם שלו מביע לשם ביותר לבחינת
פגם המשפט מאד, על כן הוא נופל אל
הקלפה, שהוא בחינת טפת עשו
וישמעאל שאסור להעלותה, רק צריכין
להורידה בבחינת מה שנאמר בעשו: אם
הנביא בנשר וכו' משם אורידה. ועל כן
בודאי משפטו של המוסר חרוץ, מורדין
ולא מעלין, כדי לתקן המשפט שפגם בו
המוסר ביותר על ידי שזירדו אותו ולא
יעלה עוד כדי שלא יקלקל המשפט
ביותר חס ושלום, כי נפל לבחינת טפת
עשו וישמעאל שכל קלקול המשפט על
ידי שמעלין אותם חס ושלום, על כן
צריכין להוריד אותו ולא יעלה עוד כדי
לתקן המשפט:

ח וזה פגם דתן ואבירם שפגמו במשפט
נגד משה ואמרו: מי שמך לאיש
שר ושפט עלינו וכו'. ומסרו אותו, כמו
שכתוב: "להרנגי אתה אמר באשר

ידי בעלי צדקה האמתיים שזוכין לתן
צדקה למקום הצדקה, לצדיקי אמת
והגלויים אליהם העוסקים להמשיך
רוחניות אלקות לתוך צמצומים שמהם
פל שרש שפע הפרנסה והעשירות. רק
שמחמת בחינת גלגל החזור בחינת
התקלא וכו' שמתגלגלת בעת החרבן
נהפך השפע וכו' עד שהגיע למו
שהגיע וצריך כל אחד להחזיר השפע
לקרא קמא כנ"ל שעל ידי זה עקר תקון
האמונה כנ"ל. ועל כן פגם המשפט עצום
מאד ועל ידי זה כל החרבן, כי בשפוגם
במשפט ומטה הדין ומחוק ידי העושה
עול שמכחש בעמיתו ועושק ממונו
ופרנסתו של חברו שלא פדין נמצא
שהוא פוגם בממונ ופרנסת ישראל
שבשרשו הוא קדוש מאד וכל האמונה
נמשך על ידי זה. והרען המעות את הדין
פוגם בזה הרבה, כי בודאי על ידי ממונ
של אסור שלוקח אחד מחברו שלא פדין
בודאי על ידי ממונ בזה אין ממשכין
אמונה, אדרבא, על ידי ממונ בזה נפגמת
האמונה מאד. ועל כן באמת אמרו
רבותינו ז"ל: המכחש בעמיתו נחשב
בעובר עבודה זרה. ועל כן פגם המשפט
עצום מאד, כי על ידי זה עקר פגם
האמונה כנ"ל:

ז וזהו בעצמו עצם פגם המוסר שמוסר
ממונ של ישראל ביד עכו"ם
ומוסר את איש ישראל הנמשך
במשפטיהם, כי הוא פוגם בכל הנ"ל

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשנ

הרנת את המצרי וכו'". וכמו שאמרו רבותינו ו"ל שהם הלשינו עליו, ואחר כך חלקו עליו בעדת קרח ורצו להפך המשפט של כל התורה הם ושלום, ועל פן היה ענשם וורדו הם וכל אשר להם חיים שאולה בחינת מורידין ולא מעלין שעל ידי זה עקר תקון המשפט להוריד ולא להעלות בחינת טפת עשו וישמעאל שהם נפלו לשם פג"ל. ועקר התקון יהיה על ידי משיח שאמרו בו, ושפט בצדק דלים וכו'. ובתיב, משפטך למלך תן וצדקתך וכו'. ואז יבין, ציון במשפט תפדה וכו' וכו"ל במהרה במויני, אמון:

וכו'. וצריכין שמחה לחזק פה המלאך שלא יזיקו המאכלים שזה בחינת בשמך גילון כל היום, הנאמר על ראש השנה. ועקר הוא גמר התקון, שהוא בחינת תקון המשפט, שהוא על ידי שמגרשין בחינת טפת עשו וישמעאל מהמח וכו' וכמוכן בהתורה הג"ל שעקר גמר התקון בשלמות הוא בחינת תקון המשפט, כמבאר למעני שם. וזה עקר בחינת ראש השנה, כי הוא יום המשפט, כי אז ה' תברך וישב על פסא משפט. ואנו צריכין לעסק בתקון המשפט שעל ידי זה יוציא כאור משפטנו. ותקון המשפט קשה מאד

ט וכל זה הוא בחינת ראש השנה, כמבאר שם במקומו בהתורה הג"ל, כי זה עקר יגיעת העבודה של גדולי הצדיקים בראש השנה מחמת שאו צריכין להעלות האמונה, שהוא בחינת מלכות, כי על ידי שפאמינים בהבורא עולם, על ידי זה אנו ממליכין אותו עלינו, כי אנו מגלין בתפלתנו שה' תברך ברא העולם והוא מלך על כל הארץ וכשמעלין האמונה צריכין לכל התקונים הנאמרים שם לצעק מעמק הלב בחינת מפעמים קראתך ה', שזהו בחינת מה שזוהרים לומר כזמור מפעמים בראש השנה. וכשמעלין האמונה צריכין לזהר תכף שלא יבלבלו הגרים אותנו וכו' ועל פן צריכין תכף לבחינת פח קדשת המגני ארץ שמעלין מבחינת החתים בשרו לבחינת פתוחי חותם קדש, בחינת תפלין

והוא עבודה גדולה ודקה מאד, כי צריכין דיקא להעלות מבחינת החתים לבחינת חותם דקדשה ואף על פי כן יגרש בחינת טפת עשו וישמעאל שלא יקלקלו את המשפט. על פן צריכין לסמך רק על גדולי הצדיקים היודעים לעסק בזה פראוי ואנחנו בענייתנו לא נדע מה נעשה רק מה שאנו יכולים ליגן ולשאב מתורתם הקדושה אנו מחיבים לחתור ולהתנגע ולמצא מה שששך לנו לכל אחר ואחר:

והנה מבאר שם שגם הצדיק הגדול והנורא והנשגב מאד גם הוא אינו זוכה לבחינת תקון המשפט כי אם על ידי תמימות ופשיטות שמשלך כל חכמתו ומשלך עצמו לתוך רפש וטיט בשביל ה' ותברך ועל ידי זה ה' תברך חומל עליו ומגלה לו סוד דרכי ה' בחינת צדיק וטוב לו צדיק ורע לו וכו', שזהו

ט"ז

שהוא יודע גדל תשוקת ה' ותברך לזה
 להחזיר אליו נדחיו על פן הוא מוסר
 נפשו בשבילו ומשליך עצמו למקומות
 נמוכים כאלה. כי זה עקר הנחת רוח של
 ה' ותברך, שזהו בחינת מה שאמר דוד
 המלך עליו השלום, ואני די מלכלכת
 וכו', כמבאר מזה במקום אחר. ועל פן
 כל אחד שרוצה לרחם על עצמו ורוצה
 לעלות מעמק נפילתו כל תקונו על ידי
 תמימות שעל ידי זה הוא יכול לדבק
 עצמו ולהכלל בהצדיק בכל מקום אשר
 הוא שם אפלו בעמקי תהומות, כי הצדיק
 הוא בחינת תם ומתמם עם תמימים שכל
 מי שמשיך עצמו לדרכי התמימות אף
 אם נפל בתאותיו לתהומות כמו שנפל
 יכול להכלל בתמימות הצדיק שהוריד
 את עצמו לשם וכול לעלות ולשוב לה'
 ותברך על ידי זה:

י פי עקר תקון כל אדם הוא על ידי
 בחינת תקון המשפט. כי צריך כל
 אדם לכלכל דבריו במשפט שישפט את
 עצמו בכל עת על כל דבר. וכל הפנמים
 חס ושלום, הם בחינת קלקול המשפט
 שאינו מתנהג במשפט התורה. ועקר
 קלקולו על ידי חקמות רעות של העולם
 שהם בחינת פנם המשפט, דהינו מה
 שנדמה לכל אחד כאלו ה' ותברך אינו
 מתנהג עמו במשפט הישר והצדק כאלו
 אי אפשר לו לעמד בנפיון כפי מה שה'
 ותברך מתנהג עמו. כי רב העולם צועקים
 שאינם יכולים לעבד את ה' ותברך

בחינת תקון המשפט. ומבאר שם שזה
 הצדיק יכול להעלות את המשפט מעמקי
 תהומות שנפל לשם בבחינת משפט
 תהום רבה ומישם הוא מעלה אותו וכו',
 ענין שם בסוף התורה היטב. נמצא שעקר
 תקון המשפט הוא על ידי תמימות וזה
 אנו צריכין להמשיך עלינו כל אחד ואחד
 לילך בזה כל ימיו להמשיך על עצמו
 דרכי התמימות והפשטות כאשר
 הזהירנו הוא ז"ל כמה פעמים. ועל ידי זה
 גם אנו זוכים בכח הצדיק הנ"ל לבחינת
 תקון המשפט, כי הצדיק הנ"ל בתקף
 קדושתו והקמתו הנשגבה הוא מסלק
 הכל ומתנהג עצמו בתמימות ומשליך
 את עצמו לתוך כל מיני רפש וטיט
 בשביל ה' ותברך. ועקר הרפש והטיט
 שמשליך עצמו לשם בשביל ה' ותברך
 הוא מה שמורד את עצמו ומשליך את
 עצמו בעמקי תהומות שהם מקומות
 הנמוכים והמלכלכים מאד של אלו
 שגפלו לשם בעוונותיהם ותאותיהם
 הרעות שזהו עקר בחינת נפילת המשפט
 עד התהום. והצדיק בגדל רחמנותו על
 צער השכינה וישראל הוא משליך עצמו
 לשם כדי להעלות הנפשות הנפולות
 מישם מעמקי תהומות תחתיות, שזהו
 עקר בחינת רפש וטיט שמשליך הצדיק
 עצמו לשם בשביל ה' ותברך. כי ה'
 ותברך חפץ חסד ורועה בתשובתו של
 רשעים ואינו חפץ במיתתו וחושב
 מחשבות לכל ידח ממנו נדח. והצדיק

לקוטי הלכות

הלכות יומיו ה'

חושן משפט תשה

כלולים כל המדרגות שבכולם, כי אין עני מהלל ואין התנגדות והתנגרות כמו שהיה ליוסף הצדיק וכן אין עשיר כרבי אלעזר בן חרסום. נמצא שעקר התקון על ידי תמימות שעל ידי זה הצדיק מקשר אותו לדרכי תמימותו ומעלהו ממקום שהוא שם. ואם אף על פי כן יצרו מתנגד עליו ביותר, צריך בדרכי התמימות לזעק ממועמקים וכו'. כי התורה נעוצה סופה בתחלתה ותחלתה בסופה ואי אפשר לבאר לכל אחד כמה וכמה הוא צריך להשליך שכלו ולהמשיך את עצמו לתוך דרכי התמימות שעל ידי זה הפל יכולין לעלות:

יא ועל בן באמת צריכין לזה למוד גדול להתאבק בעפר רגלי התמימים והכשרים בלבותם ולהשתדל כל ימיו להיות נכלל בחינת הישיבה של הצדיק האמת שעוסק בלמוד האמתי של קיום התורה שזה העקר להכניס אמונה בעולם ולהוציא את כל אחד ממקומות המגנים שנפל לשם. כי יש בזה הלכות רבות ועמקות וכל זה מרמז בהתורה הנ"ל שכתב שם וזה בחינת רבי עם תלמידים שנקרא ישיבה, ענן שם היטב. ומי שרוצה לחום על חיו צריך לילך על דיו ועל רגליו לבקש ישיבה אמיתית כזאת שיוכל לזכות על תדה לאמונה שלמה ולקיום התורה לכל יאבד בתוך התהומות תחתיות שנפל לשם פאשר הוא יודע בנפשו כי מימות אבותינו לא

מחמת חסרון הפרנסה. נמצא לפי דעתם חס ושלום, ה' ותברך מעות המשפט נגדם שרוצה שיעשו מה שאין בכחם לעסק בתורה ועבודה בחסרון פרנסה כזאת, אבל האמת בודאי אינו כן. כי צריך כל אחד להאמין כי צדיק ה' וישר משפטיו ובודאי אינו בא בטרוניא עם בריותיו ואינו מבקש מהאדם שיעשה מה שאין ביכולתו. ובודאי הוא ותברך יודע שזה עקר הנסיון של זה האדם שיחמף עתים לתורה ועבודה מתוך דקקות הנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל המקים את התורה מעני וכו'. וכן בכל מה שעובר על האדם, כי באמת האדם לא בא לעולם כי אם בשביל תקון המשפט, והינו שיקבל שכרו במשפט ולא יאכל נהמא ודסופא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וזה כל מעלתו על כל המלאכים, על בן צריכים להאמין שה' ותברך בודאי ישר משפטיו ואינו מנסה שום אדם כמה שאינו יכול לעמוד בו אף על פי שקפי שכלו קשה לו לעמוד בעגונים אלו שעוברים עליו, אף על פי בן צריך להשליך שכלו ותקמתו ולהאמין כי ישירים דרכי ה' ומשפטיו ובודאי הוא צריך לעבר בזה העולם בעגונים אלו שה' ותברך מתנהג עמו בעשירות או בעניות או בהתנגרות התאות והרעיונים וכו' וכו', וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, הלל מחיב עניים, יוסף מחיב הרשעים, רבי אלעזר בן חרסום מחיב העשירים. ובה

לכ

לכ

יג וזהו: "אשרי יושבי ביתך", בחינת יושבי ישיבות הקדושות הנ"ל. "עוד יהללך סלה". כי הם זוכו בנדאי לתהלה והלל תמיד, כי שם עוסקין בתקון האמונה שעל ידי זה כל תקון התפלה, כמו שמבאר שם. וזהו: אשרי אדם עוז לו כד מסלות בלבבם, כי כל זה מקבלין מלמוד הישיבה הקדושה להיות עו וזקו בה' ויתברך תמיד יהיה איד שיהיה כי הם בקיאים בהלכה מאד בחינת בקי בעל בקי בגנפיק וכו'. וזהו מסלות בלבבם. בחינת קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו בערבה מסלה לאלקינו. שאפלו במדבר נחש שרף ועקרב וצמאון גם שם שומעין קול הקורא פנו דרך ה' לישר בערבה ויחשד מסלה לאלקינו בחינת מסלות בלבבם שמלמדים אותם שיהיה מסלות בלבבם להתקרב לה' ויתברך מכל מקום שהוא אפלו ממדבר ומתהומות הארץ וכו'. וזהו: עברי בעמק הבקא מען וישתוהו. שאותן שעברו ונפלו בעמק הבקא שבוכו על ידי תאוותיהן מאד ונפלו לעמקי תהומות תחתיות. גם משם יצקו ממצמקים לה' ויתברך. עד אשר מען וישתוהו, שיתחרו גם משם המים עמקים עצה, שהם בחינת מען הישועה לגדל האמונה על ידי זה, כמו שמבאר בתחלת התורה הנ"ל. וזהו: גם ברכות יעטה מורה. 'ברכות' בחינת אמונה, בחינת איש אמונות רב ברכות. יעטה' בחינת לבושים קדושים שנעשים

פקקה ושיבה מהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה בחינת ויעקב איש תם ישב אהלים שהיה יושב אהלים בתוך הישיבות הקדושות של שם ועבר ללמוד שם דרכי התמימות באמת להיות איש תם ועל פני זה בחינת תקון המשפט, כמו שכתוב: "משפט וצדקה בעקב אתה עשית", בחינת משפט לאלקי יעקב:

יב וזה בחינת "חסד ומשפט אשרה, לך ה' אומרה", דהינו להאמין שצדיק ה' בכל דרכיו בין בשמתנהג עמו בקסד בין במשפט ודין חס ושלום, כמו שדרשו רבותינו ז"ל ולשיר ולומר ולהודות לה' ויתברך על הכל, זה זוכין על ידי "אשפילה בדרך תמים מתי תבוא אלי", דהינו תמימות הנ"ל. וזהו: "אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי", שקרב ביתי, ביני לבין עצמי, איש בעצמי היטב ואלך בתם לבבי להסתכל באמת למי לקרב את עצמי אם למושב לצים חס ושלום, אם להכמות של הכל וכו', אם לתמימים וראים וכשרים וכו'. וזהו: לא אשית לנגד עיני דבר בלעל עשה סמים שנאתי וכו' עד: גבה עינים ורחב לבב אתו לא אוכל. כי צריכין לבטל הנאות שמושם בחינת עשה סמים, בחינת האות נאוף, כמו שמבאר שם. וזהו: עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ושרתני וכו' ז"ל. וזהו: לא ישב בקרב ביתי עשה רמיה. בחינת טפת עשו וישמעאל שצריכין לגרשם מהישיבה הקדושה:

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשו

על ידי זה על ידי התחזקות האמונה בחינת לבש ה' עוז התאזר וכו', פמוכא שם. 'מורה' בחינת המורה דרך שהוא הרבי של תשובה הקדושה. וזהו: ילכו מחיל אל חיל וכו'. פי פשמעלין האמונה הנפולה צריכין פמה מלחמות אחר כך להעלות מנהחמים לפתוחי חותם וכו' עד תקון המשפט. וזהו: ילכו מחיל אל חיל, שילכו ממלחמה למלחמה עד שיוכו בבה הצדיק לתקון המשפט שעל ידי זה תהיה הנאלה בחינת ציון במשפט תפדה וכו' וכו"ל. וזהו: ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון. שילכו ממלחמה למלחמה פנ"ל עד שילכו לבחינת תקון המשפט שזה עקר גמר התקון בחינת יראה אל אלקים בציון, ששם כל תקון המשפט בבחינת פי פלא ממוך דבר למשפט וקמות ועלית וכו'. פי שם נתתקון בחינת פלאות הנ"ל על ידי שמגלין המשפט שהיה נפלא ונעלם בחינת פי פלא וכו'.

יד וזה כל המלחמה שלוחמין הצדיקים הגדולים בראש השנה, פמוכן בזהר הקדוש ובתקוניים שאז בראש השנה, והנה עשו אחיו בא מצידו וכו'. ועקר המלחמה פי צריכין תקון המשפט ולזה צריכין לגרש בחינת טפת עשו וישמעאל וכו' שמשם כל המוסרים והחולקים הגדולים בחינת דתן ואבירם שצריכים להורידם מאד פנ"ל, שזהו בחינת מה שאומרים בראש השנה, מלך אביון בלה ורד שחת וכו', פי באמת אנו

עוסקין אז להעלות בלם לה' ותברך, כמו שכתוב: כל העמים תקעו כף וכו', אבל בחינת עשו וישמעאל צריכין לגרש ולרחק ולהוריד לגמרי פנ"ל בבחינת ה' מלך עולם ועד אברו גוים מארצו, שזה עקר בחינת תקון המשפט, שזהו בחינת בשמח כל הארץ שממה אעשה לך (תקרא לה), כמו שפרש רש"י: בשמח כל הארץ, בשמחים, ה' מלך תגל הארץ ושמחו איום רבים, אז שממה אעשה לך, כי הכל צריכין להעלות, רק בחינת עשו וישמעאל צריכין להוריד ולא להעלות. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שגם אדם ירצה להביא תשובה וכו', והכל בשביל תקון המשפט פנ"ל שהיה בשלמות לימות המשיח, כמו שכתוב: משפטך למלך תן וכו'. וכן מבאר בעובדיה, ואם בין פוכבים שים קנה משם אורידך וכו'. וזה בחינת 'עלינו לשבח' שעוסקין בו ביותר בראש השנה ככרפת מלכות שאז אנו מתפארים בגעם חלקנו שזכינו להאמין בו ותברך ולהמליכו עלינו ואז מתחילין עקר השבח מה שלא שם חלקנו פהם ואנחנו וכו'. ובה מנרשין בחינת טפת עשו וישמעאל בחינת עמלק שאמר עליו תמחה את זכר עמלק, כי הוא עקר תקף זהמת עשו וישמעאל בחינת משפט מעקל, בחינת חלקול המשפט חם ושלום, ואחר כך בשבך גרשו אותם אז אומרים אחר כך, ועל כן נקנה לך וכו' להעביר גלולים וכו' לתקן

זה מפסק והיית לאב המון גוים, דהינו שיתרבו גרים על ידו, כי דיקא על ידי תמימות, שהוא בחינת תקון המשפט זוכה לזה וכנ"ל והבן היטב. וזהו: שעה עומדת לו. כי באמת אין לך אדם שאין לו שעה. אך הרבה אובדים שעה שלהם שהיו יכולים להצליח בה בגשמיית ורוחנית על ידי חכמתם של הכל על ידי שדוחקים את השעה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל הדוחק את השעה שעה דוחקת לו. כי ה' יתברך מקים עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתמם וכו' ועם עקש תתפתל. ומאחר שהוא עקש ורוצה להתעקש שימלא לו ה' יתברך תקף חצו וכשאין לו מה שחפץ הוא אומר שאי אפשר בזה האופן לעבד את ה' יתברך, נמצא שהוא עקש ומתרחק אחר מדותיו יתברך כאלו חס ושלום, ה' יתברך בא בטרונאי עמו שלא במשפט ישר ואזי גם ה' יתברך מתפתל עמו והשעה דוחקתו. אכל ההולך בתמימות באמת ומאמין באמת כי בודאי צדיק וישר ה' ומה שסובל יסורין ודחוקת הפרנסה חס ושלום, וכיצא הכל לטובה, כי עדיו לא הגיע השעה טובה שלו ומקום טוב ויחיל ודומים והשעות ה', כי לפעמים אין ה' יתברך נותן לו צרכי ישועתו תקף עד שירבה בתפלה על זה, כי ה' יתברך מתאזהר לתפלתו של ישראל וגם בתפלה אסור לדחק את השעה, במבואר במקום אחר (בהלכות גזלה הלכה ה),

עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות אלקך כל וכו', כי אז דיקא בשמך רשין בחינת טפת עשו וישמעאל יכולים אחר כך להעלות הכל אל המן ולתקן בלם שכל בני בשר יקראו בשמך וכו', הינו בחינת גרים ובעלי תשובה שצריכין לקרבם וכנ"ל:

טו וענין בגדרים דף לב מוגדל מעלת התמימות וזה לשון הגמרא שם: אמר רבי יצחק, כל המתמים את עצמו הקדוש ברוך הוא מתמם עמו, שנאמר, עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתמם. רבי אישעיא אומר, כל המתמים את עצמו שעה עומדת לו, שנאמר: התהלך לפני והיה תמים. וכתב, והיית לאב המון גוים. וענין שם מה שאמרו בסמוך מוגדל פגם וקלקול של ההפך, כמו שאמרו שם, אמר ריש לקיש, כל המנחש לו נחש וכו'. כל אדם שאינו מנחש מכניסין אותו למחצה שאפלו מלאכי השרת אינם יכולים לכנס לה, שנאמר: כי לא נחש וכו' בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל. וזהו: כל המתמים עצמו שעה עומדת לו שנאמר והיית וכו'. כי על ידי תמימות הנ"ל זוכין לתקון המשפט שאז דיקא יכולין לקרב רחוקים, כי זוכין לגרש טפת עשו וישמעאל שזה היה עבודת אברהם וכל האבות. ואז דיקא יכולין לקרב הרחוקים הראויים ולהעלותם לבחינת חותם דקדושה. ועל פן למדו רבותינו ז"ל ענין

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשמ

חיים, לא זכה וכו'. וכמו שכתוב: כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. והוא כעין שפצינו שלפעמים פתיב לא באל"ף וקרינין לו בוא"ו, כמו שכתוב: אשר לא חזקה וקרינין בוא"ו וכו'. הינו שמי שהולך בנחישים מתפרש אצלו המקרא לו נחש כאלו פתיב בוא"ו. ועין במהרש"א שפרש מעין זה וכן מבאר בגמרא (נמשכת סוטה פקח ה דף טו) שתבת לא אפלו בשפתובה באלף יכולין לפרשה כאלו פתיב בוא"ו. וכן להפך, כמו שמבאר שם על פסוק, הן יקמלני לו איחל וכו'. ונחזי האי לא הכי פתיב אי בלמ"ד אל"ף וכו'. ומסיק שם אלא משמע הכי ומשמע הכי, עין שם. ובפרוש רש"י נמצא מבאר שם שאין הדבר מברע, עין שם. ועל פן מתפרש היטב מאמר הג"ל אלא משום מדה כנגד מדה. שכתהולך אחר נחישים ותחבולות מתפרש אצלו כי לו נחש כאלו פתיב בוא"ו וכו"ל:

ולפעמים מטעם אחר. על פן צריך לילך בתמימות ולהאמין בישר משפטיו ולהרבות בתפלה תמיד על כל דבר ואז בודאי השעה עומדת לו כי בודאי יגיע השעה של ישועתו, כי אין לה אדם שאין לו שעה, כי עקר הישועה על ידי בחינת תקון המשפט שזוכין על ידי תמימות דיקא וכו"ל:

ועין בפרוש רש"י מה שפרש על מאמר הג"ל, כל המנחש - לו נחש, שנאמר, כי לא נחש ביעקב. והא בלמד אלף פתיב, אלא משום מדה כנגד מדה ופרש רש"י, לו נחש מאן דקפיד קפדין ביה מדה כנגד מדה. דכמדה שאדם מודד מודדין לה ולא נפיק מקרא, עד כאן לשונו. ופרשו ז"ל דחוק מאד באשר ראיתי אחר כך שגם המהרש"א הרגיש בזה וכתב שאין נראה בעיניו לפרש שתור בו מקרא דמיתו כי לא נחש וגו', אך הפרוש הוא בסגנון זה אלא משום מדה כנגד מדה, הינו שבודאי בקרא פתיב, כי לא נחש ביעקב באלף כמו שהוא באמת שאין נחישים וקסמים שולמין ביעקב, כי הם תמימים עם ה' וה' יתברך מתחמם עמם וכו"ל. אך מי שהוא עקש ומתנהג בנחישים או מתפרש אליו המקרא כאלו היה נכתב בוא"ו לו נחש, כי עם עקש התפתל. וכמו שפרש רש"י בעצמו, במדה שאדם מודד מודדין לו, כי דברי תורה מתפרשין לכל אחד לפי דרכו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, זכה נעשית לו סם

הר"ח

טו וזהו: "הצור תמים פעלו", בחינת תמימות. וזהו: כי כל דרכיו משפט. כי תקון המשפט על ידי בחינת תמימות, כי ה' יתברך מתנהג, כביכול, כמו שהאדם מתנהג, כמו שכתוב: עם גבר תמים תתמם שעל ידי זה עקר תקון המשפט כג"ל. וזהו: אל אמונה ואין עול וכו'. ולהפך מי שאינו מתנהג בתמימות עליו נאמר מה שכתוב שם תקף אחר מקרא זה, שחת לו לא. ששחת וקלקל

והפך מלא בא"ף ללו בוא"ו. כי מה שנאמר בכלל ישראל כי לא נחש בעיניך הפך על עצמו הנלגל שעליו נאמר פי לו נחש, שזהו בחינת מדה כנגד מדה וכנ"ל. וזהו: בְּנוי מוֹמָם, וּפְרַשׁ רִשׁ", בְּנוי הוּי וְהִשְׁחֵתָה שֶׁהִשְׁחִיתוּ הוּא מוֹמָם, הִיגוּ כִּי זֶה שְׁהוּלֵךְ בְּתַמִּימוֹת הוּא עֵקֶר הַבֵּן הַחַיִּיב לָהּ יִתְבַּרֵךְ כַּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, וְזֶה שְׂצוּעַק עַל הַחֹפְכִים אֲרָחוֹת יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶם מֵאֲמוּנִים כִּרְאוּי בִּשְׁלֵמוֹת בְּצִדְקַת הַמִּשְׁפָּט שֶׁל ה' יִתְבַּרֵךְ וְהוֹלְכִים אַחֵר נַחֲשׁוּשִׁים וְסִבּוֹת רַבּוֹת בְּנוּי הוּי, כִּי אִם הוּי הוֹלְכִים בְּתַמִּימוֹת הוּי נִקְרְאִים בְּנִים לְמוֹסָם. וְהִשְׁחֵתָה שֶׁהִשְׁחִיתוּ ה"ל אֵל נַחֲשׁ" עַד שֶׁנִּתְּהַפֵּךְ ל"לו נַחֲשׁ", הוּא מוֹמָם, כִּי הַפֶּךְ תַּמִּימוֹת הוּא בְּעַל מוֹם, כִּי תַמִּימוֹת לְשׁוֹן שְׁלֵמוֹת וְהוֹמָם הוּא חֶסְרוֹן. וְזֶהוּ דוֹר עֵקֶשׁ וּפְתִלְתֵּל בְּחִינַת עַם עֵקֶשׁ תַּתְּפִּיל הַפֶּךְ עִם גְּבַר תַּמִּים תַּתְּפִּים שְׂאֵן נִקְרָא בֵּן וְתַמִּים בִּשְׁלֵמוֹת בְּלִי מוֹם וְכנ"ל:

וְזֶה חִינּוּת שֶׁלֹּשָׁה סִפְרִים נִפְתָּחִים בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה, צִדִּיקִים נִבְתָּבוּ לְאַתֵּר לְחַיִּים, רִשְׁעִים לְאַתֵּר לְמִיתָה, בִּינְיָנִים תְּלוּיִים וְעוֹמְדִים עַד יוֹם כְּפוּר. וְלִמְדוּ מִפְּסוּק, וַיַּחֲזוּ מִסֵּפֶר חַיִּים וְכוּ'. וְכָבֵד תִּמְהוּ כָּל הַמְּפָרְשִׁים עַל מֵאֵמֶר זֶה, וְרַבֵּם פִּרְשׁוּ שֶׁנֶּאֱמַר לְעֵינֵי חַיִּי עוֹלָם וְכוּ'. וְעַל כִּי הַתּוֹרָה הַנ"ל נוֹכַח לְהַבִּין מַעֲט רְמוּזֵי דְבָרֵיהֶם הַנִּשְׁגָּבִים מֵאֵד, כִּי הוּי שְׁבִים

עַל הַמִּשְׁפָּט בְּבֵית דִּין שְׁלֵמֵעֲלָה הֵם נִשְׁמוֹת הַצִּדִּיקִים הָאֲמוּנִים, כִּי הַמָּוֶה הוּי צָרִים יוֹשְׁבֵי נִטְעִים עִם הַמְּלֻכָה בְּמִלְאֲכָתָהּ, כִּי בְהֵם נִתְעַן בְּבִרְיַת עוֹלָמוֹ קִדְם שֶׁהוּי בְּזֶה הָעוֹלָם. מִכָּל שֶׁבֶן עֲתָה שֶׁכָּבֵר הוּי בְּעוֹלָם הַזֶּה וְסָבְלוֹ מִה שֶׁסָּבְלוֹ וְעַמְדוֹ בְּנִסְיוֹן כָּל כֶּךָ וְכוּ' שֶׁהֵם עֵקֶר יוֹעֲצוּ וְשׁוֹפְטוּ הוּי שְׁבִים עִמּוֹ עַל הַמִּשְׁפָּט, כִּי הֵם בְּחִינַת צִדִּיק מוֹשֵׁל שְׁמוֹשְׁלִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְו רַבּוֹתֵינוּ וְכוּ'. וְעֵקֶר מְשֻׁלְתָם הוּא לַעֲשׂוֹת גְּרִים וּבְעַלֵי תְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם, כַּמְבָאָר וּמִכָּן בְּהַתּוֹרָה וְאַתָּם תִּהְיוּ לִי (בְּסִפְרוֹ לֵה עַן שֵׁם). וְעֵקֶר עוֹסְקִים בְּזֶה בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה שֶׁהוּא יוֹם רֵאשִׁוֹן לַעֲשֵׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה וְזֶה הוּא יוֹם הַמִּשְׁפָּט, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: הַיּוֹם יַעֲמִיד בְּמִשְׁפָּט כָּל יְצוּרֵי עוֹלָמוֹם. וְזֶה עוֹסְקִים הַצִּדִּיקִים בְּתַקוּן הַמִּשְׁפָּט הַמְּבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. שֶׁעֵקֶר הַתַּקוּן הוּא עַל יְדֵי שְׁמִנְיָשׁוֹן וּמוֹרִידֵין בְּחִינַת טַפַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל שְׂאֵל וְקָלְקְלוֹ אֶת הַמִּשְׁפָּט וְזֶה יוֹלֵין לַעֲשׂוֹת בְּעַלֵי תְּשׁוּבָה וְגַרִים, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֵסֶק הַנִּגְנוּי אֲרֵץ שְׁמַעֲלִים מִתְּחִיל לְבְּחִינַת חוֹתֶם דִּקְדוּשָׁה וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת שְׁלֵשׁ פְּתוֹת הַנ"ל, רִשְׁעִים גְּמוּרִים בְּחִינַת טַפַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, לְאַתֵּר לְמִיתָה, כִּי אוֹתָם צָרִיכִים לְרַחֵק וּלְגַרֵּשׁ לְגַמְרֵי, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מִיתָה עוֹלָמִית. צִדִּיקִים הֵם הַנְּלוּיִם לְהַצִּדִּיקֵי אֲמַת הוּי שְׁבִים עַל הַמִּשְׁפָּט הֵם נִבְתָּבוּ לְאַתֵּר לְחַיִּים, כִּי בְּיַדֵי יַעֲלוֹ אוֹתָם הַצִּדִּיקִים אֵל

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשיא

כנ"ל. וזה עקר תקון המשפט שנגעשה
בראש השנה וכנ"ל:

יח וזה בחינת "היום נעמיד במשפט כל
יצורי עולמים אם כבנים אם
בעבדים". כי כל סמיכתנו ותקנתנו הוא
על התמימים פאמת הגלויים אל הצדיק
התמים שהולך בתמימות וכו' עד שהוא
בן העובד אותו וכו' שהוא דיקא זוכה
להשיג דרכי ה' ומשפטיו שזה עקר תקון
המשפט כנ"ל. וזהו שאנו מבקשים אם
כבנים אם בעבדים ראוי לנו לזכות
במשפט מאחר שאנו נסמכים על הצדיק
שהוא בבחינת בן ועבד שעל ידי זה עקר
תקון המשפט. וזהו: אם כבנים רחמנו
פרחם אב על בנים, הינו שררחם עלינו
בבחינת 'וחמלתי עליהן כאשר וחמל איש
על בנו העובד אותו' ויארר עלינו הדעת
שנוכח להבין דרכי משפטיו כנ"ל. ואז
בנדיאי לא נסור עוד מדרךיו הקדושים
בכל מה שיעבר עלינו, כי בנדיאי מי
שרואה ומבין בדעת דרכי ה', ויודע
צדקתו וחסדו בכל מה שעובר עליו
בנדיאי לא יסור מדרךיו ותפרך בשום אפן
בכל מה שיעבר עליו בין בטיוב בין בעקו
חס ושלום. 'ואם בעבדים' שאסור לו
לחקר שום טעם ודיעה, 'עינינו לך
תלויות עד שתחננו' שאנו סומכים עלך
לכד, כי בנדיאי צדיק אתה ה' וישר
משפטך. וזהו: ותוציא פאור משפטנו.
שתיאר עלינו אתה ישר משפטך שנוכח

הדעת דקדשה לחיי עולם, כי אפלו אם
יש בהם פגמים כי אין צדיק בארץ וכו',
ואפלו אם יש בהם פגמים רבים
וקלקולים הרבה מאד הם בכלל צדיקים
מאחר שדבקים ומתקרבים להצדיקי
אמת, כי הדבוק לטהור טהור, כי
הצדיקים זה עקר עסקם לקרב כל
הרחוקים המתנגעים וחתרים להתקרב
אל האמת ועליהם נאמר: ועמד בלם
צדיקים וכו'. בינונים הם שתלוים בספק
ואינם זוכים עדון להתקרב לצדיקי אמת,
אבל אף על פי כן חסים על נפשם לכלי
להיות חולקים ומוסרים ושונאים חס
ושלום, להצדיק והגלויים אליו, על פן הם
תלויים ועומדים עד יום כפור שאז הוא
גמר תקון חותם דקדשה שעוסקים בו
המגזי ארץ להעלות מהחתים לבחינת
חותם דקדשה, שהוא בחינת אם תוציא
יקר מזולל, דהינו בעלי תשובה וגרים.
וגמר התקון הוא ביום כפור, כמו
שמבאר שם. ועל פן אלו הבינונים
תלויים עד יום כפור אם ירצו להתקרב
יעלו אותם כנ"ל ואם לאו ויתחככו חס
ושלום, לחולקים גמורים אז דינם למיתה,
כי הם נכללין בבחינת טפת עשו
וישמעאל שצריכו לרחקם, שזהו עקר
תקון המשפט כנ"ל. וזה נעשה בכל ראש
השנה וראש השנה, כי הניצוצות, שהם
הנפשות שגפלו מחמא אדם הראשון
וחטאי הדורות מתבררין בכל ראש
השנה עד שמחת תורה מעט מעט, הינו

על כל פנים להאמין באמונה שלמה, כי משפטיך ישרים וטובים לכל וכו' ואי יש לנו פח בכל מה שעובר עלינו להתקרב אלך שזה עקר תקון המשפט. וזה אים קדוש, כי זה עקר קדשתו פשוטין לבחינת תקון המשפט, כמו שחוקמין בראש השנה ויום כפור ויגבה ה' צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה. ברוך אתה ה' המלך הקדוש:

ועל בן למדו רבותינו ז"ל כל זה מפסוק ימחו מספר חיים וכו'. כי עקר תקון המשפט על ידי שמגדשין בחינת עשו וכו' שעליו נאמר כל זה. וזהו: ובזכות הם דיקא ויציא אים לאור דינינו. כי עקר תקון המשפט והדין שנוקה שיוציא לצדק דינינו הוא על ידי זכות הם דיקא בחינת הצדיק המתנהג בתמימות וכו'.^ל וזה בחינת יעקב שעליו בון הפיטן, כי עקר התמימות זכה יעקב בשלמות בחינת ויעקב איש תם מחמת שהוא דחה טפת עשו וישמעאל לגמרי, כי היתה מפתו שלמה. ועל בן באמת זכה יעקב ביותר לבחינת תקון המשפט, כמו שכתוב: משפט וצדקה ביעקב וכו' וכו':^ל

יש וזה בחינת יום כפור שאז גמר תקון החותם דקדשה, (כמו שמבאר בהתורה היל) שהוא על ידי שעושיין גרים ובעלי תשובה ומעלין מהחתים לחותם דקדשה וכו'. ועל בן בכניסת יום הכפורים אומרים, 'בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה אנו מתירים להתפלל עם

העברנים, דהינו להעלות העברנים בחינת גרים לכללם בתוך קדשת התפלה שכל זה נעשה על ידי הישיבות הקדושות של ישראל שעוסקין בקבוצין חלקי האמונה ומאספין כל הנאמני ארץ לשבת עמהם וכו' פנ"ל, שהם מעוררין גם הישיבה של מעלה לעסק בתקון זה להעלות כל העברנים אל הקדשה, שזה עקר בחינת תקון חותם דקדשה, בחינת אם תוציא יקר מזולל, כמו שמבאר שם בהתורה היל:

וזה בחינת סוד השעיר המשתלח לעזאזל זה בחינת טפת עשו וישמעאל שצריכין לגרשם, שזהו עקר תקון המשפט, כמו שמבאר שם. וזה שמובא בספרי קדש שהשעיר המשתלח הוא בסוד הן עשו אחי איש שעיר, כמובא, הינו פנ"ל:

כ וזה בחינת סבה, כי בכר מבאר שמראש השנה עד שמיני עצרת עוסקין בכל התקונים המבאירין בהתורה היל, כמבאר שם היטב. וכל אלו התקונים אי אפשר לזכות בהם כי אם על ידי למוד הקדוש של הישיבה הקדושה שעוסק שם הרבי האמת עם התלמידים להמשיך אמונה הקדושה על ידי למודם שזה העקר. ובהו עוסקין ביותר בתשרי בכל הימים הקדושים, כפרט בראש השנה. ועל בן אז עקר האספה והקבוצין אל צדיקי אמת, כי אז עקר תקון הישיבה וכו'.^ל וזה שצוועקין

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשנ"ו

ומתפללין בכל הימים הללו, אחת
שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבת
בבית ה' כל ימי חיי וכו'. שעקר הבקשה
שקבוק של אחד שזוכה לכלל בהשיבה
הקדושה של צדיקי אמת שזה עקר בית
ה' שעל זה נאמר, שמחתי באמרים לי
בית ה' גלדי. כי שרש תקון כל הישיבות
הקדושות האמתיות הוא בבית המקדש
ששם ישבו הסנהדרין בלשכת הגזית
ומשם תצא תורה לכל הישיבות שקבל
ערי ישראל במושבותם. ועל פן אחר יום
כפור שאז נמר תקון החותם דקדושה
שהוא עקר התשובה בחינת אם תוציא
יך מזולל. שזה בחינת שעושין גרים
ובעלי תשובה וכו', כמובן שם שכל זה
נעשה על ידי למוד הישיבה הקדושה
כנ"ל. על פן אחר כך תקף אחר יום כפור
עוסקין בעשיית הספה, כי ספה בחינת
עני כבוד שנעשין על ידי הגרים שזה
בחינת עני שהוא ראשי תבות 'נדיבי
'עמים' נאספו, כמבאר שם על מאמר
רבתינו ו"ל כד הוו קמו רבנן ממתקנתא
דרב הונא וכו'. ועקר מצות ספה הוא
לצאת מהבית שהוא דירת קבע ששם
עקר הישיבת האדם לצאת משם אל
הספה שהיא דירת עראי. להורות שעקר
תקון הישיבה הוא על ידי זה הן מצד
הרב הן מצד התלמידים והחברים
המקבלים, כי הרב האמת מעצם אהבתו
את ישראל אינו יכול לישב בקביעות
בביתו רק הוא מכמת רגליו לצאת

מקביעות ישיבת ביתו להיות נע ונד
בדרך ויושב בדירת עראי בחינת ספה
כדי לקבץ ולאסוף את הנאמני ארץ
לשבת עמו, אותם שאין ביכולתם לבוא
אל ביתו וגם אין יודעין ממנו כל זמן
שהוא סגור בביתו עם מעט תלמידיו
הכשרים, על פן הוא מכמת רגליו לצאת
לדירת עראי בחינת ספה כדי לעורר
הנפשות להודיעם אמתת למודו הקדוש
כדי שיתקרבו פלם אל האמת והאמונה:

וזה בחינת ספה לשון סוכה, כמו
שדרשו רבותינו ו"ל על פסוק

(בראשית י"א, כט) "ואבי יסכה" - "שסכתה

ברוח הקדש", הינו שעל ידי הספה
הקדושה הוא סוכה וצופה על הנאמני
ארץ להמשיכם לישיבתו הקדושה

בבחינת עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי'
כנ"ל. שזה סוד הליכת ישראל במדבר
והעני כבוד הקיפו אותם שמשם סוד

הספה הקדושה, כמו שאמרו רבותינו
ו"ל. כי עקר הליכתם היה לבוא לארץ
ישראל ששם עקר קדשת הישיבה

הקדושה בבית המקדש כנ"ל. וכן
התלמידים כל מי שזוגע יראת ה' בלב
ורוצה לחום על חיו הנצחיים צריך

לצאת מביתו הקבוע ולכמת רגליו מעיר
לעיר ומדוד לדוד ולישב בספות ואהלים
עד שיבוא לישיבה הקדושה שעוסקין שם

בלמוד האמת להמשיך אמונה הקדושה
בלב כל אחד ואחד שזה העקר כנ"ל. וזה

שקבוקים בכל הימים הללו, אחת

שאלתי וכו' שבתי בבית ה' וכו' שהוא
 לזכות להיות בכלל הישיבה הקדושה
 כנ"ל. אך איך זוכין לזה, על זה מתפלל,
 פי יצפני בסכו ביום רעה וכו', שכל זמן
 שהאדם אינו זוכה לזה לשבת בבית ה'
 כנ"ל שאז הוא עדין בבחינת ימי רעה, פי
 עקר הרעה והצרה הוא פשרחוקין מה'
 יתברך בבחינת (דברים א) הלא על פי אין
 יאלתי בקרבי מצאוני הרעות האלה. ועל
 זה מבקש ומתחנן מה' יתברך שיצפנהו
 בספרה, שהוא בחינת עניי כבוד שהקיפו
 את ישראל במדבר ששם קבלו את
 התורה שאלו העננים נעשו מהגרים
 ובעלי תשובה כנ"ל ומשם סוד הספרה
 ושם יצפין אותו ביום רעה, שזיבה לגדר
 ברגליו לבחינת דירת עראי לבחינת ספרה
 שגם הצדיק הרבי האמת מגדר רגליו
 לשם כנ"ל, עד שזיבה על ידי בחינת
 ספרה, דהינו על ידי טלטולו מביתו לבקש
 את הישיבה הקדושה ועל ידי טלטולי
 הצדיקים והגלויים אליהם להסתפל על
 המתגעגעים לזה עד שיתועדו יחד עד
 שגם הוא יזכה להפלל עמיהם להיות חבר
 ליראי ה' האמתיים שזה עקר תקון
 הישיבה הקדושה, וזה אף חובב עמים כל
 קדושי בנידי. אף חובב עמים זה בחינת
 גרים ובעלי תשובה שזוכין שה' יתברך
 יחבב גם אותם, וזה על ידי כל קדושי
 בנידי שהם הצדיקי אמת ותלמידיהם
 הממשיכים אמונה בעולם שהוא בחינת
 ימים בחינת יידי אמונה, כמו

שםבאר בהתורה חותם בתוך חותם (סמן
 כס). וזה, והם תפו לרגלך. ודרשו רבותינו
 ז"ל, אלו תלמידי חכמים שמכתתין
 רגליהם מעיר לעיר ומדודך לדוד כרי
 ללמוד תורה שעקרה אמונה, כמו
 שכתוב: כל מצותיך אמונה, הינו כנ"ל,
 שזה בחינת ספרה, שהוא בחינת טלטול
 כנ"ל בשביל תקון הישיבה הקדושה וכו'
 כנ"ל. ועל כן עוסקין בפרשה זאת בימי
 הסכות שאז מסמיך התורה, וזה: ישא
 מדברתיך, שאלו התלמידי חכמים
 האמתיים המכתתים רגליהם בשביל
 ללמוד תורה פאמת לשמור ולעשות
 ולקיים, הם נושאים מדברתיך דברי
 התורה שלך שהושפעת להם במחם,
 שהם חרושים נפלאים שעל דם הפל
 יכולין להתקרב אל האמת. והם כמו
 הפרסורים הקיאים היטב באמונתם
 שנושאים כמה מיני סחורות בשוק וכל
 מי שלבו חפץ לקנות סחורה יפה הם
 מורוים עצמן ומגליון להם הסחורה מתוך
 המכסה והחפוי שעליה ומראין להם
 ואומרים להם, הביטו וראו ומיששו
 בידכם כמה יפה ומוכה הסחורה הזאת
 ביפי והדור והזקן וכו'. כמו כן התלמידי
 חכמים האמתיים העוסקין בלמודם
 הקדוש שקבלו מרבה חרושי תורה
 נפלאים ונוראים מאד שמביאין את
 האדם לקיום התורה ולאמונה שלמה,
 הם מכתתים רגליהם בבחינת והם תפו
 לרגלך וכו' כנ"ל. וכל אחד מהם הוא

לקוטי הלכות

הלכות גימיון ה

חושן משפט תשמו

בבחינת 'ישא מדברתוך' שגושאים דברותיך הקדושים. וכל החפץ באמת בלי לצנות הם מראין ומגליו להם, הביטו וראו נפלאות הסחורה הקדושה הזאת מה טובה ומה יפיה וכמה וכמה היא מצלחת להאדם הצלחה הנצחית וכו', וזה בחינת שנקרא סבות חג האסיף בחינת בעלי אספות שהם בחינת בעלי הישיבה הקדושה:

16 ל"ו

אל הישיבה הקדושה שהוא בחינת בית. שכל בנין הבית שהוא בית הישיבה שהוא עקר הבית האמתי, הוא על ידי זה שמאספין הרבה נפשות מחוץ לפנים, כל הנפשות שהיו בתחלה בבחינת תשתפכנה אבני קדש בראש כל חצות (וכמו שמבאר במקום אחר). אבל אי אפשר לאספם לתוך בית הקדושה כי אם על ידי בחינת סבה, על פן קרא שם המקום סבות דיקא, כי גם עקר שלמות בחינת הבית הוא על ידי בחינת סבה וכו'. וזה, כל האזרח בישראל ישבו בסבת, שכל ישראל מתאספין אל הסבה, כי שם מתגדעין יחד וכו':

כב וזה בחינת ארבעה מינים, זה בחינת תקון המשפט שהוא בחינת קשר המרפכה שהוא מארבע ארבע חיות, ארבע אפנים, ארבע פנים וכו'. כי ארבעה מינים כלולים מכל הכחות שבבישראל, פמוכא, שה' ותברך מתנהג עמהם בדרך משפטו הנפלאים מאד בחינת צדיק וטוב לו וכו'. ועל ידי מצות הארבעה מינים ממשכין תמימות הצדיק הנ"ל עד שיצפה לבחינת תקון המשפט. והעקר להאיר אל האתרוג שהוא בחינת פגעת ישראל, דרכי התמימות האמתיים בבחינת אחת היא יונתי תמתי, שהיא בחינת האתרוג פמוכא, וזהו תמתי דיקא כמו שדרשו רבותינו ז"ל שתמימה וכו' בחינת תמימות הנ"ל:

כא וזה: "ויעקב נסע סבתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סבת על פן קרא שם המקום סבות". וקשה לכאורה, הלא גם בית בנה, ולמה קרא המקום על שם סבות דיקא? אך יעקב אבינו בודאי עסק כל ימיו בלמוד הישיבה הקדושה להמשיך אמונה בעולם. ועל פן כל הבית שבנה, כמו שכתוב: ויבן לו בית, היה רק בשביל התורה הקדושה שמתחלת בבית דב'ראשית להמשיך דרך התורה בעולם על ידי בית ישיבתו הקדושה, אבל ראה שאי אפשר על ידי בחינת בית לבד לקבץ ולאסוף העם וכו', על פן ולמקנהו עשה סבת. 'מקנהו' הם בחינת המון העם הרחוקים עדין מיישיבתו הקדושה, שהם בחינת בהמות, כי כל מי שאין בו דעה אינו מן הישוב והוא בהמה בדרמות אדם. ובשבילם עשה סבות בחינת סבה הנ"ל שעל ידי זה עקר ההתקרבות אל הישיבה הקדושה כנ"ל, על פן קרא שם המקום סבות דיקא מחמת שעל ידי זה על ידי בחינת סבות, על ידי זה עקר ההתקרבות

חושן משפט

על כפא קדשו, 'ישב' דיקא, כי באתערוחא דלתמא אתער לעלא. וכל מה שמתקן יותר הישיבה של מטה, כמו כן מתקן למעלה הישיבה של מעלה שהקדוש ברוך הוא, כבכול, הוא הראש ישיבה כפוא. ואז עקר ישיבתו על כפא קדשו. וזה שמתחילין בראש השנה, 'המלך ישב על כפא' וכו', כי עכשו בראש השנה מושבין אותו על כפא, כבכול, על ידי תקון הישיבות הקדושות שלמטה. בבחינת כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד. כי עקר יסודם בירושלים בבית המקדש כנ"ל. וזהו: נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם, שהם הגרים שמתקנים על ידי בחינת המגני ארץ בחינת כי לאלקים מגני ארץ, ואז 'מאד געלה ומתרום ה' יתברך, כי זה עקר התרוממותו והגדלתו יתברך בשרחוקים מאד מתקרבים אליו, כמו שמבאר במקום אחר:

כי על ידי השופר מעוררין בחינת השופר של מעלה, שהוא בחינת השופר שלעתידי שנאמר בו, והיה ביים הוא יתקע בשופר גדול וכאו האבדים וכו' והנדהים וכו' והשתחויו לה' בהר הקדש בירושלים. שכלם יבואו לשם ששם עקר קדשת הישיבות הקדושות כנ"ל. ובכל עשרת ימי תשובה עוסקין בזה עד יום כפור, כי בעשרת ימי תשובה מתקנין החותם הקדשה. וביום כפור נגמר וכו', כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי

כג וזה בחינת שמיני עצרת שהוא תכף אחר ספוט שאז חוזרין ונכנסין מהספה אל הבית ואז עוסקין לסים התורה ולחזרה ולהתחילה מבראשית. וכל זה הוא בחינת תקון הישיבה הקדושה של ישראל שעוסקין בתורה למעשה להקשיף אמונה בעולם ולעשות בעלי תשובה וגרים וכו' עם כל התקונים הנ"ל. שזה העסק הקדוש התחיל בראש השנה שאז עקר ההתחלה לעסק בתקון האמונה על ידי הישיבה הקדושה. וזה בחינת שופר שעל ידי זה קוראים ומעוררים את כל באי עולם שיתקבצו אל הישיבה הקדושה שיוסדה בארץ ישראל בבית המקדש כנ"ל ומשם מקבלין כל הישיבות הקדושות שעוסקין בהם בלמוד תורה לשמה. שהעקר לשמר ולעשות ולקיים. ועקר קיום התורה הוא האמונה הקדושה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בא חבוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה, ובתיב, כל מצותיך אמונה (ובמבאר דבר פשוט עמיים). כי זה עקר בחינת תקיעת שופר לעורר הכל לה' יתברך ולעשות בעלי תשובה וגרים. וזה בחינת כל המומור שאומרים קדם תקיעת שופר, כמו שכתוב: כל העמים תקעו כף וכו' וכו' יבחר לנו את נחלתנו שהוא הבית הקדושה. וזה על ידי, עלה אלקים בתרועה וכו' כנ"ל. שעל ידי קול שופר מעוררים כלם כנ"ל. וזהו: אלהים ישב

לקוטי הלכות

הלכות נתיקין ה

חושן משפט תשי

עקר תקון החותם הוא על ידי בעלי השוכה וגרים, כמו שמבאר שם. וזה בחינת חתום תורה בלמודי שנעשה על ידי למוד הקדוש של הישיבה הקדושה, כמו שמבאר שם. ועל פן בכניסת יום כפור אומרים, ביישיבה של מעלה ובישיבה של מטה אנו מתירין וכו'. כי אז נתתקנין הישיבות הקדושות שהישיבה של מעלה מתתקנת על ידי הישיבה של מטה כנ"ל. וזה, אנו מתירין להתפלל עם העברנים, כי זה עקר תקון הישיבה להעלות כל העברנים להכניסם אל הקדושה לעשות אותם בעלי השוכה וגרים וכו"ל:

ועל פן הם עשרת ימי השוכה. כי עקר יסוד הישיבה הקדושה הוא לפחות עשרה מבני ישראל שראויים לכל דבר שבקדושה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי אבל בי עשרה שכניתא שרין. שזהו בחינת עשרה שיושבין על שלהן אחד ועוסקין בתורה, שהוא בחינת למוד הישיבה הקדושה, שכניה שרויה ביניהם. וכנגד זה הם בחינת עשרת ימי השוכה כנגד העדה הקדושה של הישיבה הקדושה שאינה פחותה מעשרה כנ"ל. ואחר כך בסבות אז יוצאין מהבית אל הספה כל ישראל שהוא בחינת מלמול ונע ונד. והכל בשביל להתפשט בעולם להודיע לבני האדם גבורות נוראות החדושים אמתים שמתחדשין בכל עת בהישיבה הקדושה כדי לעורר בלם

להתאסף אליהם ולשוב לה' ותברך באמת שזהו בחינת והם תפיו לרגליך וכו', כמו שמבאר לעיל שכל זה בחינת סכה. ועל פן מקריבין בסבות שבועים פרים כנגד שבועים אמות כדי לברר הטוב שבהם להעלות גרים וכו' וכו"ל. ואחר כך חזרין ונכנסין מהספה אל הבית בשמיני עצרת, כי עקר ישיבת הבית של איש הישראלי הוא לישוב שם ולעסק בתורה עם חבריו או עם בני ותלמידיו שזה חל על כל אחד מישראל לפי בחינתו. או שעל כל פנים יתיקין תלמידיו חכמים שהם בכלל בני הישיבה שייכלו לעסק בתורה שעל ידי זה גם הוא בכלל בני הישיבה. וזה עקר קדשת הבית של איש הישראלי, כי בית שאין נשמעין בו דברי תורה ראוי לשרוף כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמוכן בדבריו ז"ל (בתורה בראשית לעני כל ישראל סימן סו לקושי תנא) שקדשת פתי בני ישראל הם בחינת קדשת הבית המקדש. וזהו בחינת בית דבר'ראשית בחינת ראש בית וכו', הינו כנ"ל, שעקר קדשת בית ישראל הוא בשנככל בקדשת הבית המקדש ששם עקר הישיבה הקדושה כנ"ל. ועל פן צוה עלינו ה' ותברך שבכל שנה ושנה אנו צריבין לצאת מבתינו אחר יום כפור ולכנס אל הספה שהוא בשביל לעורר כל באי עולם אל הישיבה הקדושה. ואחר כך נכנסין אל הבית בשמיני עצרת, כי אז עקר תקון הבית שכל תקונו וקיומו הוא שישב שם

בעפר רגלי בני הישיבה לקבל עמקות
 עצתם האמתית לזכות ללמוד וללמד
 לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי
 התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל
 עם כל התורה שבעל פה הכלולה בהם
 ולסימיה ולחזר ולהתחילה. ועקר הוא
 האמונה שבזה מסימת התורה לכל
 האותות והמופתים וכו' ולכל המורא
 הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל
 ששל די זה נתגלה אלקותו ונמשלתו
 של היחיד קדמון. ותכף מתחילין
 בראשית ברא אלקים את השמים ואת
 הארץ, שהוא עקר האמונה הקדושה
 להאמין באמת בחדוש העולם שה'
 יתברך ברא את כל העולם יש מאין
 המחלט אחר העדר גמור שהו אמונת
 כל ישראל, אבל צריכין לעסק בזה כל
 ימיו ולחפש ולבקש את עצמו בכל עת
 איד הוא או חו בהאמונה הקדושה הזאת,
 על פן צריכין ללמד הרבה ביגיעות רבות
 אצל בחינת הישיבה הקדושה שהו
 בחינת סיום התורה והתחלתה בכל שנה
 ושנה בחינת הפד ביה והפד וסוב ובלה
 בה וכו'. כי זה כל האדם שפא רק
 בשביל זה לעולם בגין דישתמודעין לה
 לדעת ולהפיר אותו יתברך והעקר על
 ידי האמונה הקדושה. וכל זה נתמקן על
 ידי הישיבה הקדושה שהתחיל בראש
 השנה ונמור בשמיני עצרת. ועל פן אז
 מסימין התורה בכל שנה וחזורין
 ומתחילין אותה וכו' ל:

בקרשה שיהיה בכלל הישיבה הקדושה
 ששל זה מתפללין כל הימים האלו, אחת
 שאלתי וכו' שבתי בבית ה'. שהו עקר
 האזהרה שבקריאת שמע שמוהיר על
 האמונה הקדושה, כמו שאמרים, שמע
 ישראל וכו' ודברת עם בשבתך בביתך
 שבכל ישיבתו בביתו ודבר בהאמונה
 הקדושה שהוא כלל התורה. ואז ביתו
 בחינת בית ה' בחינת בית הישיבה
 הקדושה שעוסקין שם בלמוד הקדוש
 הזה, כי כל בתי בני ישראל צריכין לקבל
 קדשתם משם וכו' ל. ועל פן נקרא עצרת
 לשון אספה, כי אז עקר גמור תקון
 האספה, שהוא בחינת בית הישיבה
 הקדושה שמתאספין שם לעסק בתורה
 לשמה להמשיך אמונה בעולם וכו' ל:
 כד ועל פן אז מסימין התורה וחוזרים
 ומתחילים אותה, כי זה עקר
 עסק הישיבה לעסק בתורה, לסימיה
 ולחזר ולהתחילה, כי ארבה מארץ מדה,
 כי הוא בחינת מים עמוקים עצה בלב
 איש, שיש עמקות עצום בכל דבור ובכל
 אות. ועקר הוא המעשה שהוא העצות
 הקדושות שצריך כל אחד להבין בלבו
 איד להנצל מכל רע של הכלי עולם הזה
 איד להציל נפשו מני שחת וכו', שהו
 עקר הלימוד הקדוש של הישיבה
 הקדושה שהוא תמימות ופשיטות. אבל
 יש בזה התמימות נסתרות ועמקות
 עצום. ועל פן צריכין להתאבק הרבה

לקוטי הלכות

הלכות גימיון ה

חושן משפט תשיט

הלכות חובל בחברו ושמירת הנפש

כה וזה בחינת "כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו". ודרשו רבותינו ז"ל: שלא יגדל כלב רע בתוך ביתו ולא ישים סלם רעוע בתוך ביתו. כלב רע זה בחינת טפת עשו ושמעאל. שאסור להעלותם אל המוח שלא יקלקלו את המשפט. ולהפך מה שצריכים להעלות מבחינת החתים לבחינת חותם הקדשה צריכין לזהר מאוד להעלותם שזה בחינת תקון הגרים וקדשה וצריכין שיהיו לו אמרות טהורות להשיב ולהחיות את הנפשות הנפולות בשבעה משיכי מעם שלא יחזרו ויפלו חס ושלום, כמבאר שם. וזה בחינת שלא ישים סלם רעוע בתוך ביתו, כי בשמעליו הנפשות הנפולות שהם בחינת בעלי תשובה וגרים, כל עליהם הוא על ידי בחינת סלם, כי כמו שהוא בגשמיות בן הוא ברוהניו, כי בגשמיות פשצריכין להעלות דבר מהארץ אל הגג מעליו אותו דרך סלם. וכן פשצריכין להנביח

להעלות דבר מאיזה בור ושוחה עמקה מורידין לשם סלם ומעליו דרך שם. וכל מה שצריכין להעלות מבורות עמקים ביותר צריכין שהיה הסלם חזק ואמין ביותר. ומחמת שאלו הנפשות הנפולות נפלו וורדו מאוד מאוד בבחינת ותדר

פלאים. בחינת באתי במעמקי מים וכו'. בפרט עכשו בסוף הגלות המר הזה, בפרט שגם עתה הם בעלי בחירה ועדין הצר הצורר עומד עליהם ומסיתם למה שמוסיתם בכמה וכמה תאות בהתגברות עצים ובכמה וכמה דעות זרות ועצות נבערות ובכמה וכמה חלישות הדעת מרובי הליצנות של המלעיגים והחולקים וכו' וכו'. על פן צריך העוסק בתקונים והפושטתו בהצלחתם להעמיד בחינת סלם פריא וחזק מאוד שלא יפל הנפול ממנו. ועל פן סלם גנימטריא סיני, כמובא. כי כל עליהם הוא על ידי התורה שנתנה כסיני, כי בשביל זה נתנה התורה בזה סיני שהוא הר השפל והנמוך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, להורות שהצדיק בחינת משה מוריד התורה לישראל על ידי בחינת סיני שהוא בחינת שפלות על ידי שהוא משפיל ומוריד את עצמו בתכלית השפלות ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט בשביל להעלות את הנפשות הנפולות מעמקי תהום רבה ולחזקם בכל מיני התחוקות ולהשיבם בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש עד שישארו על עמדם בקדשה לנצח:

וזהו: "כי תבנה בית חדש", דהינו בית לישב בו. ועקר ישיבת הבית בשרש קדשתו הוא מבחינת קדשת בית הישיבה הקדושה הג"ל שמושם מקלפין הקדשה כל בני ישראל במושבותם וכו"ל. וזה בחינת בית חדש, בחינת בית הישיבה

ת"ת

הקדושה שעקרה לחדש שם חדושי תורה אמתיים המביאין את האדם לדי מעשים טובים ולהצילו מכל רע וכו'. ועל פן דקדקה התורה לכתב בפרוש בית חדש דיקא, כי בחינת בית הישיבה הקדושה נקרא בית חדש, כי שם עוסקין לחדש חדושי תורה אמתיים כנ"ל ולחדש שם גפשות ישראל להוציאם מהזקנה דסמרא אחרא מבחינת מלך זקן וכסיל להאיר עליהם האור החדש המאיר בכל יום בחסדו ותברך על די הצדיקי אמת המתחדשים בכל יום בהתחדשות גפלא אשר על ידם ה' תברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. והעקר הוא לגלות האמונה הקדושה שצריך כל אחד מישראל לקבלה על עצמו בכל יום מחדש, כמו שכתוב בפרשת קריאת שמע, אשר אנכי מצוה היום - בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, שזהו בחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך (פסוקא מה פיר בבבא קממא). והם עוסקים לעשות בעלי תשובה אמתיים שהוא בחינת חדש, בחינת הישיבה ה' אלף ונשובה חדש ימינו וכו'. ובשביל כל זה נקראין בתי בני ישראל דקדשה בית חדש מחמת שכל קדשתם מבחינת בית הישיבה שהוא בחינת בית חדש בכל הבחינות כנ"ל. וזהו כי תבנה בית חדש הנ"ל שהוא בשביל לעשות גרים ובעלי תשובה על די למודם

הקדוש שכל זה נעשה על די ברור האמונה עד שעושין גרים עד ששמעלין מבחינת החתים לבחינת חותם דקדשה בחינת תפלין דמכסין על מחא וכו' וכו'. וזהו: ועשית מעקה לנגד בחינת צמצום המחין, כמבאר שם שששמעלין לבחינת חותם דקדשה בחינת מחין בחינת תפלין וכו' כנ"ל או צריכין לשמור את בחינת הצמצום של המחין, שזה בחינת שדי של תפלין. כי אפלו בקדשה צריכין לצמצם את המח בחינת במפלא מומד אל תדרש, מכל שכן וכל שכן לצמצם את המח שלא יצא לחוץ אל הסמרא אחרא חס ושלום. וזהו בחינת מעקה שהוא מחצה כביב הנג, בחינת מחצות המחין הנ"ל. וזהו: ועשית מעקה לנגד, שהם בחינת מחין תפלין דמכסין על מחא שזהו בחינת גג שמכסה על הבית, כי כל הבית הוא בחינת בתי התפלין וצריכין לעשות להם מחצה בחינת מעקה, בחינת צמצום המחין הנ"ל שהוא בחינת שדי של תפלין כנ"ל. וזהו: ולא תשים דמים בביתך כי יפל הגפל ממנו. כי על די שהמחין בשלמות עם תקון הצמצום הנ"ל. על די זה נעשין אמרות טהורות המחין את כל הנפשות הנפולות שלא יפלו עוד, כמבאר שם בהתורה הנ"ל, שזהו בחינת ולא תשים דמים וכו' כי יפל הגפל שצריכין לשמור את הנפשות שלא יפלו וכו', שזהו בעצמו בחינת מה שלמדו רבותינו ז"ל

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשכא

מזה שלא ישים סלם רעוע וכו' שהכל מרמז על הנפשות הנפולות שצריכין להעלותם וכו':

הלכות חובל בחברו

כו וזה בחינת מה שהחובל בחברו צריך לתקן בתשלומי ממונ דיקא, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שבבבל התורה בשתיב ממונ ומלקות קים לה בדרבה מנה שהוא מלקות אבל בחובל ממונא משלם וכו':

כי כל החבלות וההפאות באין על ידי רבוי המחלקת השנאו ומגנה מאד שהיו חולקים ומריבין כל פד עד שבאו לידי הפאות וחבלות, כמו שכתוב: וכי יריבון אנשים והכה איש את רעהו באבן וכו'. וכמו שפרש רש"י, אין שלום ויצא מתוך מריבה וכו'. ועל ידי המחלקת פגם מאד באמונה הקדושה, כמובא בדבריו ו"ל כמה פעמים שמחלקת הוא בחינת פגם אמונה מאד. כי עקר האמונה נמשך על ידי תקון הישיבות הקדושות שעוסקין בהם בתורה לשמה ללמוד וללמד לשמר ולעשות ולקיים [הפך הישיבות הרעות שעושים עתה פריצי בני עמנו הרוצים מה שרוצים חס ושלום במקפרם דעותיהם הרעות ומעשיהם הרעים בכל ישראל המקום ירחם על שארית הפלטה וכו'] כמבאר בהתורה הנ"ל. ועקר תקון קבוצת הישיבה הקדושה הוא על ידי שלום, כמו שכתוב: שמתתי באמרים לי בית ה' נלך,

שהוא הבית המקדש ששם עקר הישיבה הקדושה של הפנהדרין שהם ראש ושרש לכל הישיבות הקדושות שבארץ ישראל. וכמו שכתוב שם, כי שמה ישובו כסאות למשפט כסאות לבית דוד. כי עקר תקון הישיבה הוא בחינת תקון המשפט כ"ל, בחינת כי שמה ישובו כסאות למשפט וכו'. ושם באותו המומוד מתפלל עליהם שיהיה שלום בחילים, כמו שכתוב שם, שאלו שלום רוישלים וכו' יהי שלום בחילך וכו' למען אחי ורעי, שהם בחינת בני הישיבה הקדושה, אדרבה נא שלום פד וכו'. כי עקר תקון הישיבה הוא על ידי שלום, כי צריכין לזהר מאד באהבת החברים, כמבאר במשנה בארבעים ושמונה דברים שהתורה נקנית בהן וכמו שהזהיר הא"י ו"ל על זה מאד מאד, כמובא בכתבים. ועל פן כשיש חס ושלום, איוה מחלקת בישראל הוא בחינת פגם הישיבה, פגם האמונה, וכפרט בשהתנגד המחלקת עד שבא לידי הקאה וחבלה, כי על ידי ההקאה שמכה אחד מישראל את חברו הוא מעורר חס ושלום, בחינת המפוזת מפלאת הפאים על ידי פגם האמונה, כמבאר שם שתקון האמונה הוא על ידי האיש תבונות שממשיך רוחניות אלקות לתוך צמזומים וכו'. ועל פן זה שפגם באמונה, שזה מחמת שפגם בתקון של האיש תבונות שהוא המשכת רוחניות אלקות וכו' ועל פן באים עליו המפוזת

חושן משפט

ידי המזון שמשלם על פי התורה ששרשו גמשה מבחינת המשכת רוחניות אלקות וכו':

ט"א אהל

כו ועל פן פשראה משה שני אנשים עברים נצים ואמר לרשע למה

תכה רעך. השיבו, מי שמך לאיש שר ושפט עלינו וכו'. וכוה פגם זה החולק מאד בבחינת משפט כמה שאמר נגד משה בעזות פוה מי שמך לאיש שר ושפט. כי ההפאות ומריבות הם בבחינת פגם הישיבה שמושם עקר תקון המשפט כנ"ל. ועל פן אז אמר משה, אכן נודע הדבר מה שישאל בגלות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ומובא בפרוש רש"י שם. כי בודאי על ידי מחלוקת ובפרט הפאות והחלולות שנה עקר פגם המשפט שהוא בבחינת פגם אמונה, על ידי זה עקר אריכת הגלות שבא על פגם אמונה, (כטו)

שכבאר דבר פגם פגמים):

כח ועל פן חיב החובל לשלם המשה דברים שהם נזק וצער ורפוי ושבט ובשת. הכל בשביל לתקן על ידי המזון שמשלם כל הבחינות הנ"ל הקבארים בתורה הנ"ל שכלם בבחינת תקון אמונה:

נזק זה בבחינת התקון להפגם שפגם בבחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים שהוא התחלת תקון האמונה, כמובן שם. כי נזק משלם בעד האיבר שחסר מזונו, כמו שכתוב: עין תחת עין וכו'. וכבר מבאר שפגם החבלה

מפלאות. כי כל המכות הם בבחינת פרוד והסתלקות הרוחניות אלקות מתוך הצמצום, כי המכה בבחינת נטילת נשמה שבאותו האיבר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, חובל משום מאי מחיב משום נטילת נשמה שבאותו האיבר, הינו נטילת והסתלקות הנשמה שהוא רוחניות אלקות מהאיבר הנשמו שהוא בבחינת צמצום, ובפרט כשאחד מכה את חברו ישראל ועושה בו חבלה. שמועור בידים בבחינת המכות הנ"ל, כי נזבל ומסלק בידים בבחינת הרוחניות אלקות שהוא הנשמה מאותו האיבר שפגם פגם מאד מאד בהאמונה הקדושה שבנינה ותקונה על ידי זה כנ"ל. כי זה דיוע שהכל תלוי בהאדם הפעל בחירה, על פן כשהאדם חובל בידים בחברו שהוא בבחינת נטילת נשמה שבאותו איבר הוא פוגם מאד בתקון האמונה כנ"ל. על פן תקונו על ידי המזון דוקא שצריך לשלם מזון דוקא כפי החבלה, כמו שכתוב: עין תחת עין וכו', שדרשו רבותינו ז"ל מזון. כי שרש המזון גמשה מבחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, כמו שכבאר שם, כי כל המזון והפרנסה שבועלים הכל נמשך מהצדדים העוסקים בתקון זה להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים על פן על ידי המזון שנותן לו בעד החבלה פוה חוזר ומתקן הפגם שפגם באמונה על ידי החבלה, כי עכשו ממשיך בבחינת המשכת רוחניות אלקות וכו' על

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשכז

שחפר או גרע ממנו פח איזה איבר זה בחינה שפלק הרוח חיים מאותו חלק הגוף, ודיעו שהפריד בחינת רוחניות אלקות, שהוא הרוח חיים מאותו האיבר, שהוא בחינת צמצום פנ"ל, שזהו הפך התקון של המשכת רוחניות אלקות וכו' ובשביל זה משלם נזק:

צער זה בחינת התקון לתקן בחינת צעקת הקולות שצריכין לצעק ממעמקים לחרת המים עמקים עצה שמהם גדלה האמונה, כמו שמבאר שם. ובשביל זה צריך לשלם צער, כי צער זה בחינת קולות וצעקות מהלב מגדל צערו ומצוקתו וכאבו בחינת מן המצר קראתי יה, בחינת ויצעקו אל ה' ממצוקותיהם וכו' ובשביל זה צריכין לשלם צער:

רפוי זה בחינת תקון העצה שמשם גדלה האמונה שמשם עקר הרפואה, כמו שמבאר שם, כי כל הרפואות הם בבחינת תקון העצות, פמוכן בפנות מצמיח ישועות בורא רפואות, שהם בחינת נצח והוד, פמבאר פקתבים ונצח והוד הם בחינת רגלון, בחינת עצות פידוע:

שבת זה בחינת תקון הנאה המבאר שם שהוא תקון פגם נאוף, כמו שמבאר שם בבחינת לכן קראתי לזאת רחב הם שבת (ישעיה ל), וזה בחינת טוב לשבת על פנת נג מאשת מדנים (משל כא), הינו תקון תאות נאוף:

בשט זה בחינת עקר שלמות גמור התקון שהוא גמור תקון פגם נאוף, שהוא פגם המקורות הבאים מכל הבחינות המבארין שם, כי אין בשט אלא במקום עריין. כי כל הפגמים והמלקולים האלה תלויים זה בזה וכלם הם בחינת פגם אמונה. והעקר נמשך על ידי רבוי

המחלקת והמריבות שמהם כל החבלות וההפאות שהם הפך השלום שעל ידי זה פוגמין מאד בתקון הישיבות הקדושות המרפין שלום בעולם, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, תלמודי חכמים מרבים שלום בעולם. כי עקר תקון הישיבה על ידי השלום שעל ידי זה נתרפין התלמידים. כי על ידי השלום יכולין למשך כל העולם לעבודתו ויתברך אפלו אמות העולם, (כמו שמבאר בהרבה רצינא בספרנו כו).

כי תקון האמונה תלוי בשלום, כמו שמבאר למעלה. וכן תקון המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים זה בחינת שלום, כי עקר השלום לחבר שני הפכים, כמו שמבאר במקום אחר, שזהו בחינת חבור המשכת רוחניות אלקות עם הצמצום שהם שני הפכים הרחוקים זה מזה מאד:

וה' נתן חכמה בלב הצדיקי אמת לחברם יחד שזה עקר השלום. וכן תקון העצה זה בחינת שלום, כי בשאינו יודע לתת עצה בנפשו זה בחינת חלקת העצה שלנו חלק ואינו יכול להכריע וקשה' ויתברך עוזרו לתת עצה לנפשו זה בחינת

טו טז

גלות הנפש המר של כל אחד ואחד, כי מחמת שפנם בכריתו, בפרט בנעוריו, כי כמעט אין נמצא נקי מחטאות נעורים ושכיח הרבה שקלקלו הרבה מאד מאד כאשר הם יודעים בנפשם והרבה אשר נודע לרבים קלקולם העצום, על ידי זה הם רחוקים משלום ועל ידי זה מתגבר השקר שמשם כל המחלוקת על ידי המזיקי עלמא ומשם כל לבולוי האמונה רחמנא לצלן וכו'. ועל בן הרוצח לחוס על עצמו צריך להמשיך את עצמו אל השלום בכל כחו שעל כל פנים לא יהיה הוא בכלל החולקים המתרחים ריב וכו' ויצעק ממעמקים מעמק פנימיות לבבו שיחוס ה' עליו ויורוהו עצה שלמה וכו' ואז יוכל להתתקן אפילו אם הוא כמו שהוא. ועקר השלום תלוי בקמון שלא יהיה רודף אחר הקמון ועל כל פנים שיזהר מאד מלגע בקמון חברו ולא יקנא בחברו. כי רב המחלוקת והקריבות הם על ידי הקמון והפרנסה, כי הקמון והפרנסה שרשו נמשך מבחינת המושכת רוחניות אלקות לתוך העצמונים שזה עקר השלום שמשם הפרנסה והקמון דקדושה, שהוא בחינת שלום, כמו שכתוב: השם גבולך שלום חלב חטים ישיבעך, ועל בן שם התנזרות הסטרא אחרא לעשות מחלוקת כי את זה לעמת זה וכו'.

ועל בן תקון של זה החובל בחברו שהוא רבוי עצם המחלוקת שעל ידי זה

שלום שנתאחד חלקות העצה שבלבו ונגמר לו עצה אחת אמיתית ונעשה שלום בעצמיו בחינת עצת שלום, וכן תקון הגרים שהוא תקון הגאווה שמהם באים המזיקי עלמא שהם המנהיגים של שקר זהו בודאי תקון השלום. כי כל המחלוקת על ידי הגאווה הרעה על ידי שכל אחד חפץ בכבוד מחמת גאווה ומתקנא בחברו וכו' שמשם כל המחלוקות שמהם כל הקלקולים שעל ידי זה נחרב בית שני על ידי שנאת חנם, כמו שאמרנו רבותינו ו"ל ועל ידי זה כל אריכת הגלות המקום ירחם. על בן עקר התקון הוא שלום. וכן תקון תאוות נאוף הוא בחינת שלום בחינת ברית שלום, כי פגם הברית זה בחינת מחלוקת בחינת לא זכה כנגדו שהתאוה הרעה הזאת מנגדתו ומעבדתו מודעתו רחמנא לצלן:

כי בקדושה בשביל קיום העולם זה עקר האחדות והשלום פידוע ועל ידי זה מולידין גנים ומרבין ישראל עם קדוש בעולם שזה עקר השלום, כמו שכתוב: וראה גנים לבניך שלום. וכמו שאמרנו רבותינו ו"ל. אבל להפך חס ושלום, בשנוטה מהקדושה אחר התאוה הגשמית, מפל שכן וכל שכן רחמנא לצלן, על ידי הרהורים רעים רחמנא לצלן, פוגם מאד באחרות ובשלום פידוע, ועל בן פאמת כל הקלקולים תלויים זה בזה. ועל בן קושה מאד התקון. ועל ידי זה אריכת הגלות בכלליות ובפרטיות

לקוטי הלכות

הלכות גימיו ה

חושן משפט תשכה

פגם בכל הבחינות הנ"ל שהם תקוני האמונה שהוא בחינת שלום פנ"ל. על פן כל תקונו על ידי שישלם כמזון להנהיג כל בעד כל המשה דברים הנ"ל שעל ידי זה ימשך שלום שהוא עקר תקון האמונה שעל ידי זה יתקן כל הנ"ל. ועל פן באמת אמרו רבותינו ז"ל, אף על פי שזונו לו אינו נמחל לו עד שיפסיגו, כמבאר במשנה, כי עקר גמר התקון הוא הפיוס שצריך לפיגונו עד שיתפוס ויהיה אהבה ושלום ביניהם שזה עקר התקון פנ"ל:

16 Lux

ח' והברך ישפות שלום אמתי על כל עמו ישראל ויתתקן הכל במהרה בימינו, אמן פן יהי רצון:

כט וזה בחינת חנה, שהוא בחינת חננת הבית, דהינו חננת הבית המקדש שהוא בחינת קדשת הבתי ושיבות שעוסקין בהם בהתגלות הרושי תורה המביאין לידי מעשים טובים ולקיום התורה. וזה בחינת הדלקת נר חנה שהוא בחינת נר מצוה ותורה אור של הישיבות הקדושות המאירין לארץ ולדרים עליה. כי עקר האור גמשיך מהם, כי התורה הקדושה היא האור של כל האורות וממנה המושכת השמן מושחת קדש משח רבות קרשא לאדלקא שרגין ולאגהרא בוצינין. כי עקר מלכות וון הרשעה שעמדו אז על ישראל היה כל קנאתם על בית המקדש והעקר על אשר משם תצא תורה, כי אז בימי בית שני נתפסדו מאד הבתי ושיבות הקדושות, כי

אז היו אנשי כנסת הגדולה שהם קבלו כל התורה כלה מהנביאים וכו', ונתפנסו יחד הרבה זקנים קדושים וקבעו להם ושיבה קדושה ובררו לנו כל הלכות התורה כי מפייהם אנו חיים, כי לא היינו יודעים עתה שום הלכה. וזה ידוע כי את זה לעמת זה עשה אלקים על פן התגרה אז השטן והעמיד אז בעולם בתי הישיבות הרעים והמרים של חכמי וון שנתקבצו אז בימים האלו וקבעו להם בתי אספות להכמות רעות שלהם שרבים כנגד דעת תורתנו הקדושה, כפרט בענין קיום המצות הקדושות בכל פרטיהם בידיע כל זה לבקי בהם קצת ועל פן התגרו אז ורצו להחריב את הבית המקדש ולכסל את התורה חס ושלום, שלא ימולו את בניהם וכו', אבל ימין ה' רוממה ותמיד ידו על העליונה, כמו שפרש רש"י. ועשה עמנו אז נסים נפלאים ונוראים והכל בכח הישיבות הקדושות שהם אנשי כנסת הגדולה והכהנים הקדושים שעוסקים לגלות התורה בעולם, כמו שכתוב: יורו משפטיך לעעב וכו'. וכן עתה עקר המשכת הנס של חנה בכל שנה ועקר קדשת ההדלקה הקדושה של נר חנה הכל על ידי העוסקים בתורה באמת שהם בכלל בני הישיבות הקדושות, כי אפלו עשרה שיושבין ועוסקים בתורה הם בחינת ושיבה קדושה ושכינה שרויה ביניהם ואפלו חמשה ואפלו שלשה

ואפלו שנים ואפלו אחד, כמבאר בהמשנה אבות. והעקר הוא העוסקים בשביל האמת ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים - השואבים דעת התורה הקדושה מרבי אמתי אשר מהם עקר האור פנ"ל שזה בחינת קדש נר הנגפה פנ"ל, כי אור נר הנגפה זה בחינת עמקות העצות שנתגלו מתוך עמק החשך בבחינת גולה עמקות מני חשך בחינת אור העצה, כמו שמבאר שם על מאמר חכמינו ז"ל ברישא חשוכא ותרד נהורא וכו', ענן שם:

ל פי כבר מבאר לעיל ובמקום אחר, שכל התקונים המבארים בתורה הנ"ל בלם תלוים זה בזה. והתורה נעוצה תחלתה בסופה וסופה בתחלתה. וכן באמצעותה וכו'. כי הספרא אחרא והקלפה אורבת על האדם תמיד ועקר על האמונה הקדשה וכשזוכין להתגבר בכח הצדיק לצעק ממעמקים ולהמשיך אותה עצות עמקות ולגדל האמונה וכו' אז הם מתגברין אחר כך על ידי פגם הגרים שמהם נמשך גאות שמשם מתגברין המוציין עלמא שהם המנהיגים של שקר וכו' שעל ידי זה מכניסין תאות נאוף בעולם. ולזה צריכין הכח של המוגני ארץ שהם מעלין מבחינת החתים בשרו לבחינת חותם דקדשה בחינת תפלין, כי המח הוא כמו נר דולק על ידי השמנונית שבגוף וכו'. ומבאר שם שזה התקון נגמר

ביום כפור בחינת וכוים צום כפור וחתמון וכו'. וכל התקונים נמשכין על ידי הרבי עם תלמידים שהוא בחינת הישיבה הקדושה שהם מעלין האמונה ומבטלין הגאות ומתקנים תקון החותם הנ"ל בבחינת חתום תורה בלמודי וכו'. וכל זה הוא בחינת נר הנגפה שהיה הנס על ידי השמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול וכו'. כי עקר עבודת הכהן הגדול הוא ביום כפור שאז עוסקין לכפר עונות ישראל שעקרם בפגם הברית פידוע, כמו שצועקין בכניסת יום כפור אור זרע לצדיק וכו' בשביל תקון זה פידוע, ועל ידי זה שעוסק הכהן הגדול בעבודתו לתקן זאת על ידי זה הוא מתקן החותם דקדשה שנתקן ביום הכפורים פנ"ל. ועל כן היה הנס של הנגפה על ידי השמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול דיקא, כי הוא דיקא עוסק בתקון החותם דקדשה ביום הכפורים, כי השמן של הנהדלקה הקדושה הוא בחינת אור השכל דקדשה שמאיר על ידי השמנים שבגוף על ידי ששומרים אותם שלא יצאו לחוץ חס ושלום, על ידי פגם הברית שלא יהיה חס ושלום, בבחינת החתים בשרו. רק יעלו אותם אל המח שאיר וידלק המח על ידם בבחינת נר ה' נשמת אדם שיהיו נעשין מהם חותם דקדשה בחינת תפלין שאומרים אז בשעת הנחתן ושמן הפוח תרוק על שבועה קני המנורה להשפיע וכו':

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשכו

להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים וכו' שעל ידי זה נמשך פרנסה ומצמצם נשמתו וכו', פי עקר האור של כל האורות הוא ה' ותברך, כמו שכתוב: ה' אורי וכו'. וכתוב, כי אתה תאיר גרי וכו'. אבל זה ידוע שה' ותברך בעצמו הוא למעלה מכל האורות. ואפלו שם אור אין שך לומר עליו רק בשהצדיקים ממשוכין רוחניות אלקותו ותברך לתוך צמצומים והו עקר שרש האור של כל האורות. כמו שבתחלת הבריאה המשיך ה' ותברך בעצמו על ידי הצמצומים שעשה תחלה כדי שיהיה באפשרות לקבל פדויע, שהוא בחינת בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', שכל זה בחינת צמצומים שהיה קדם התגלות האור ואחר כך ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור וכו'. רק שבתחלת הבריאה היה הכל על ידי ה' ותברך בעצמו. ועתה נעשה הכל - כל התחדשות מעשה בראשית בכל יום ובכל עת על ידי הצדיקים שעוסקין בזה להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה עקר המשכת האור כנ"ל. והו בחינת בוצינא דקרדינותא הנאמר בזהר הקדוש, כמו שאמרו בריש הורמניתא דמלכא בוצינא דקרדינותא, שפרשו שם המפרשים על תחלת הצמצום שעל ידי זה נתגלה האור. ועל כן נקרא בוצינא דקרדינותא, פי על ידי זה שיש צמצום וממשוכין לתוכו רוחניות

נמצא ששמן של ההדלקה הוא בחינת תקון החותם דקדושה הנ"ל בחינת תפלוין ועל כן כתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל שפפי הסלח נא שפועלין ביום הכפורים כן זוכין לקדושת חגכה, פי הכל אחד על פי הנ"ל, פי ביום הכפורים מתקנין החותם דקדושה על ידי הכהן הגדול שהוא בחינת גר חגכה שנמשך על ידי השמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול כי הכל אחד וכנ"ל. [ועל כן באמת זאת התורה "פי מרחמם ונהגם", שמבאר שם שפפי הסלח נא של יום הכפורים כן זוכין לחגכה זאת התורה נאמרה באותה השנה שנאמרה התורה תקעו - אמונה הנ"ל בראש השנה שמבאר שם כל הנ"ל ושתקון החותם נגמר ביום פפור, ואחר כך תכף בחגכה שאחריו נאמרה התורה כי מרחמם שמבאר שם שפפי הסלח נא וכו', פי הם שכים זה לזה וקשורים זה בזה. והבן היטב כי יש בזה הרבה לדבר, וענן בחי' מוהר"ן מה שמבאר שכל שנה קבל כל הזמנים הקדושים בהתחדשות נפלא וכו'] וכל זה נעשה ונתתקן רק על ידי הישיבה הקדושה הנ"ל שהם עוסקין בכל התקונים הנ"ל להאידם על עצמן ועל כל העולם כולו:

לא וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שלא היה בו להדליק כי אם יום אחד ונעשה גם ודלק שמונה ימים, פי באמת שרש ההדלקה והארת האור הקדוש נמשך מוקחיש חבונות שעוסק

אלקותו על ידי זה כל התגלות האור
 כנ"ל, אך בתחלת המשכת רוחניות
 אלקותו לתוך צמצומים הוא רק
 התנוצצות בעלמא בחינת פשוט במושא
 וכו', שזהו בחינת מה שגם בגשמיות
 עקר התהוות אור האש היה על ידי
 שאדם הראשון במש והכה שני אבנים
 זה בזה, שעל ידי זה יצא ניצוץ האש
 ששרשו מניצוץ האור המתגלה על ידי
 המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים
 וכו'. ועל פן עדין אי אפשר להמשיך
 זה האור הדק בעולם, על פן התקון הוא
 על ידי שפע הפרנסה שנמשך על ידי
 המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים,
 כמו שמבאר שם שעל ידי זה מצחצח
 נשמתו וכו'. וזהו בחינת השמן שצריך
 אל האור שעל ידי זה מאיר האור בשפע
 גדול שיוכל להאיר לכל העולם, כי
 השמן הוא בחינת שפע הפרנסה בחינת
 פד הקמח לא תקלה וצפחת השמן לא
 תחסר (מלכים א' י) וכו' וכתוב, להצהיל
 פנים משמן ולחם לבב אנוש יסעד. וזה
 בחינת ותבא אליו היינה לעת ערב והנה
 עלה זית מרף בפה. ודרשו רבותינו ז"ל
 ואיתא במדרשים, שעלה זית שהביאה
 בפה זה כרמנו על סוד שמן של חנכה
 שמציל מומי המבול שבלא זאת לא
 היה קיים להעולם, כמובא בגלקוט
 הראובני, עין שם:

נמצא ששמן הוא בחינת שפע הפרנסה
 שעל ידי זה הצדיק מצחצח

נשמתו, ועל פן אי אפשר שיאיר האור כי
 אם על ידי שמן, כי התנוצצות האור
 בעצמו שבא על ידי המשכת רוחניות
 אלקות לתוך צמצומים שהוא שרש כל
 האורות כנ"ל אי אפשר לו לדלק ולהאיר
 מרב דקותו כי אם על ידי השמנים
 הנמשכים אליו שהם בחינת שפע
 הפרנסה וכו' כנ"ל, שעל ידי זה מצחצח
 נשמתו בבחינת להצהיל פנים, בחינת
 חכמת אדם תאיר פניו, שעל ידי זה
 געשה בחינת איש תבונות שעל ידי זה
 יכול לדלות ולחיות הפנים עמקים שהם
 העצות עמקות שעל ידם גדלה האמונה,
 כמו שמבאר שם, כי עקר שלמות
 החכמה והתבונה והרעת הוא בשגשגה
 מפני עצות עד שתתגדל האמונה על
 ידם. ומשם שרש האור של נר חנכה
 הקדוש שהוא בחינת הדלקת נרות
 המנורה וכל הנרות של מצוה. והצדיקים
 הגדולים העוסקים בזה אינם נחים ואינם
 שקטים, בחינת כי לא ישקט האיש כי אם
 בלה הדבר היום (יהי ע), כי עוסקים בזה
 תמיד בכל עת להמשיך בכל פעם מחדש
 רוחניות אלקות לתוך צמצומים על ידי
 חדושי תורתם הנפלא שמחדשין בכל עת
 ומצחצחין נשמתם וממשיכין האורות
 בדרכים נפלאים עד שגשגין מהם עצות
 עמקות עד שמגדלין האמונה הקדושה
 על ידי זה, ואחר כך משגיחין להמשיך
 התקון בכל פעם בשלמות יותר באפן
 שלא יקלקלו האזרחים חס ושלום, שלא

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשכט

ותקלקל על ידי פגם הגרים, ולגרש ולכפול הנאות הפא על ידם ולכפול פח הפוגהני שקר וכו'. ולתן פח להפוגני ארץ שייכלו להעלות השקנים מבחינת החתים בשרו לבחינת חותם דקדשה פנ"ל וכל שאר התקנים המבארים שם, כי לכל תקון של כל הקלקולים הנ"ל צריך להתחיל מראשית התקון שהוא המשכת רוחניות וכו', כי הצדיק הגדול עוסק בכל פעם להמשיך רוחניות אלקות וכו' בשכליות פאלו בתקונים פאלו באפן שיתתקן האמונה בשלמות ולא תתקלקל על ידי כל הפגמים הנ"ל, כי כל השקנים ששכל אדם שמהם מאיר השכל פנ"ל, שישם משקן משחת קדש של הצדיק שמשושי רוחניות אלקות וכו' שמשם שרש האור והשקנים וכו"ל: חזקת ספרי

לב וזהו בחינת מאמר הנ"ל שהשקן שיהיה חתום לא יהיה בו להדליק כי אם יום אחד ונעשה גם ודלק שמונה ימים, הינו כי הינוים, שהם הפטרא אחרא והקלפות האורבים לקלקל בכל הקלקולים הנ"ל, כי מתחלה מתגברים לקלקל האמונה חס ושלום, על ידי חקמות רעות שלהם שהם בחינת חכמות וון הרשעה, וכשמתגברים פנגדם על ידי צעקת הלב מפעמקים וכו' עדיו הם מתגברים פנאות ונאוף וכו'. וצריכין פח הפוגני ארץ להעלות השקנים מהחתיים לחותם דקדשה שזהו בחינת שהינוים טמאז כל השקנים שהם כל

הבחינות של הדעת שרצו חס ושלום, לטמאזות ולקלקל הכל על ידי כל הקלקולים הנ"ל. ונעשה הנם על ידי מעט השקן שהוא הדעת שמשאז על ידי תקון החותם דקדשה הנ"ל שהוא בחינת שהיה חתום בחותמו של פהן גדול פנ"ל שהוא השקן והדעת שמעלין מהחתיים בשרו לבחינת חותם דקדשה פנ"ל. אבל לא היה בו להדליק כי אם יום אחד, כי הפטרא אחרא אורבת תמיד הן על כלל ישראל הן על כל אחד ואחד פפרט. ואפלו כשמתגברים קצת כשרים ומשברים תאותם ומעלין מהחתיים לחותם דקדשה שמשם מתהנה השקן הקדוש בחינת הדעת הקדוש להאיר בעולם, אף על פי כן עדיו הם מתגברים ומתגרים על שאר העולם ומביאים אותם לידי פגם הברית שהוא פגם הדעת. ולפעמים מתגרים בהתגברות גדול גם על הכשרים שפכר התחילו לשבר תאותם ולהעלות מהחתיים וכו' פנ"ל עד שמקשלים אותם גם כן חס ושלום, וזה בחינת שבהשקן שהיה חתום וכו' לא היה בו להדליק כי אם יום אחד, הינו זמן מעט, כי אין פטוחים על מעט השקן והדעת הנה כי אם על יום אחד כי מי יודע מה ילד יום מה יהיה נעשה ביים השני. כי בכל יום יצרו של אדם מתחדש עליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק צופה רשע לצדיק וכו'. וזה בחינת מה אעשה לך אפרים מה אעשה לך יהודה

והסדקם פגען בקר וכו' (הושע י). אבל בכח הצדיקים הגדולים האמתיים שהם פחינת אנשי פנסת הגדולה שהם בעלי הישיבות הקדושות האמתיות, שהם גדולים וקרים מהבהן הגדול, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, 'קרה היא מפנינים - מכה גדול שנכנס לפני ולפנים, בנכותם ובכחם געשה גם ודלק השמן שמונה ימים, כי אלו הצדיקים הם עוסקים תמיד להמשיך ולהשפיע השמן מנחת קדש משרשו על ידי שממשיכים המשכת רוחניות אלקות וכו' והם פמען הובע ונקהר שאינו פוסק, כי הם אינם פוסקים מלהשפיע השמן מנחת קדש משרשו עד שגומרים כל התקונים הנ"ל בשלמות, שזהו פחינת שפעשה גם שדלק השמן שמונה ימים, שמונה ימים זה פחינת שמונה מדות שהם מקתר עד הוד פדוע. כי קתר הוא התחלת הצמצום הראשון הקדוש שנמשך לתוכו פחינת רוחניות אלקות. ואחר כך מצמצח נשמתו ונעשה איש תבונות שזהו פחינת חכמה ובינה ומשם נמשך הדעת עד שנתהוה ממנו עצות קדושות שהם פחינת נצח והוד, שהם פחינת הנלוו, פחינת עצות (פסוק במקום אחר), הינו שהצדיקי אמת עוסקין בתקונים הנ"ל ואינם פוסקים לעולם עד שמאיר האור עד שפעשין מהם עצות עמקות שאי אפשר לסתורן בשום אפן שעומדים כנגד הסמרא אחרא לבטל ולחסן כל הקלקולים הנ"ל עד שאמרו מה

שהתחילו, כי הם ממשיכין אורו של משיח פחינת ערכתי גר למשיחי שעל זה מבקשין בראש השנה יזום פפור ועריכת גר לכן ישי משיחה, שעלו נאמר: כי בשם קדוש נשבעת לו שלא יכה גרו לעולם ועד. שזהו פחינת גר המערכי ששם השכינה שורה שממנו היה מתחיל ובו היה מסים, כי הוא ממשיך השמן הקדוש תמיד וממנו כל התקלות של כל האורות הקדושות תמיד, כי אור תורתם הקדושה אי אפשר לכבות בשום אפן בפחינת עברה מככה מצוה ואין עברה מככה תורה, הינו התורה שלומדים לשמה לשמר ולעשות ולקיים וכו'. כי למוד התורה שהיא מן השפה ולחיוץ בודאי אינה יכולה להאיר בעולם והלואי שלא תקלקל בפחינת לא זכה נעשית לו סם מות. כמו שמצינו בפרה וכמה שהיו לומדים גדולים וקלקלו אחר כך מאד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על דואג ואחיתפל ואחר, שהיה תורתם מן השפה ולחיוץ. אבל התורה של צדיקי אמת שעוסקים להמשיך רוחניות אלקות וכו' עד שמגלין עצות עמקות וכו' אור הקדוש הנה אי אפשר לכבות פחינת מים רבים לא יוכלו לכבות וכו' פחינת עצת ה' לעולם תעמד וכו'. ומשם היה הנס של חנה על ידי הצדיקים אנשי פנסת הגדולה שפעלו בנפלאות חדושי תורתם שדלק מעט השמן שמונה ימים. וכן עתה בכל דור ודור בכל שנה ושנה עקר

לקוטי הלכות

הלכות נתינו ה

חושן משפט תשלא

האררת האור האמת שהוא בחינת אור נר הגנה הוא על ידי הצדיקים העוסקים בתקונים הנ"ל להמשיך בכל עת בחינת המושכת רוחניות וכו' שמשם ערש האור וכו', ועוסקים בשלמות בואת שלא יהיה נפסק לעולם בבחינת צפחת השמן לא תחסר. עד שיהיו נמשכין בכל פעם עצות עמקות שאי אפשר לסתרון וכו' וכו':

לג וזה בחינת מה שכתוב בחזקתו (ישעיהו ט): "וחבל על מפני שמן", כי חזקתו בחינת משיח כמו שאמרו רבותינו ז"ל בקש הקדוש ברוך הוא לעשות חזקת משיח וכו', והוא וחבל על שהוא על הסמרא אחרא, שהוא על סנחריב, כמו שפרש רש"י שם. כי דורו התלבשה הסמרא אחרא בסנחריב וכן בכל דור ודור. ואמר הכתוב שהקדוש ברוך הוא יחבל וינחית על מפני שמן, שהוא בחינת שמן מושחת קדש הנ"ל. כי חזקתו קבע ושיבות רבות בתורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בדרך מדין ועד באר שבע וכו'. ועליהם נאמר, ביום ההוא יהיה איש עגלת בקר וכו' כל מקום אשר יהיה שם אלף גפן באלף כסף לשמיר ולשית יהיה וכו' (ישעיהו ט) כי ישליכו הכל וילכו לעסק בתורה (הפך מדעות רעות של הפריצים לחובת לעסק ברבי מלאכה ומשא ומתן. אמת שרבותינו ז"ל תהווה על המלאכה, אבל לא על בעלי תורה, כמבאר בשלחן ערוך ובמה פורים קדושים וכו' שאמר רבי יהודה, כניח אני כל אמת שמעולם ואני מלמד את בני אלא תורה, ויש בזה תרבה לדבר ואין כאן מקומו). ועל כן על ידי עסק

תורתו של חזקתו שהוא בחינת משיח שממשיך בכל עת בחינת השמן הנ"ל המאיר לעולם כלו על ידי זה יהיה נחבל ונשחת על הסמרא אחרא האורכים לקלקל חס ושלום, והוא לריח שמנוד טובים שמן תורק שמך, שמן תורק דיקא, שהשמנים של התורה האמתית הם טובים כל כך עד אשר אפילו שגדמה שהשמן תורק מהכלי, שזהו בחינת שמן תורק, אף על פי כן יגדל שמך לעולם. כי מעט השמן הנשאר מאיר לעולם כלו בכח הצדיקים המוספים בכל עת להמשיך השמנים שהוא הדעת הקדוש מחדש בכל פעם כנ"ל. וזהו: "על כן עלמות אהבוד", שזהו בחינת הגרים ובעלי תשובה, כמו שפרש רש"י שם. כי על ידי השמן של הצדיקים הנ"ל שאין נפסק ריחו לעולם על ידי זה נתוספין בכל פעם גרים ובעלי תשובה וכו':

לד וזהו "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד". זה בחינת שבת מעלת השיבות הקדושות שעוסקים בתורה שהם נקראים אחים ורעים באמת, כמו שכתוב: "למען אחי ורעי אדרבה נא שלום". וזהו: "בשמן הטוב על הראש". בחינת שמן מושחת קדש הנ"ל. וזהו יד על הגון וכן אהרן שירד על פי מדותיו, שחושב כל השתלשלות המושכת שמן הקדוש שהוא הדעת הקדוש מראשית התחלתו עד שנמשך לבחינת עצות קדושות. וזהו בשמן הטוב על

חושן משפט

הקדושות של הצדיקי אמת אשר עליהם נאמר הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד:

לה נזהר בחינת מה שאמר רבותינו ז"ל, גר חנפה איש וביתו והמהדרין גר לכל אחד והמהדרין מן המהדרין וכו' מוסיף והולך:

כי כבר מבאר שגר חנפה הוא אור תורת אמת המאיר לעולם על ידי למוד הישיבות הקדושות שבין ישראל ועל פני יש בהם שלש בחינות. שהם השלש בחינות שבמציאות גר חנפה, והוא, כי עקר גר חנפה הוא איש וביתו, כי מבאר לעיל שעקר קדושת כל פתי בני ישראל הוא מבחינת קדושת בית הישיבה הקדושה שהוא הרבי שלומד עם תלמידים וכו'. ומשם מאיר אור התורה והמנוחות שהוא בחינת גר חנפה כנ"ל. ועל פני עקר גר חנפה הוא בבחינת איש וביתו שהראש של הבית שהוא הבעל הבית צריך להחליק ולהאיר אור הגר חנפה הנ"ל. כי הראש של הבית, שהוא הבעל הבית, הוא בביתו בחינת הראש של הישיבה הקדושה ומשם מקבל חיותו וקדושתו שעקר אור התורה שהוא בחינת גר חנפה נמשך ממנו. ועל פני עקר גר חנפה הוא איש וביתו כנ"ל והמהדרין גר לכל אחד, כי המהדרין מדקדקין יותר שגם כל אחד מבני הבית יחליק גר חנפה, כי כל אחד מבני הבית הוא בבחינת התלמידים של הרבי שהוא הראש ישיבה, והמהדרין

הראש, והו בחינת התחלתו שנמשך על ידי המשכת רוחניות אלקות וכו'. ואחר כך יורד על הגון זה בחינת איש תבונות הנ"ל בחינת מוקנים אבותנו, כי גון זה קנה חכמה. והו גון אחר, כי עקר נמשך על ידי אהרן הכהן הראש שהוא בחינת ראשי הישיבות שהם בחינת פהנים, כמו שכתוב: ורו משפטך לעקב וכו'. והו שירד על פי מדותיו, דהינו שירד ונמשך לתוך המדות שהם בחינת העצות טובות, כי כל העצות טובות הם בבחינת המדות שהם מוסר עד הוד ששם כל העצות שמקלים מהאיש תבונות שממשך השמן הנ"ל. שעל ידי אלו העצות גדלה האמונה בחינת מלכות על ידי שמקללת העצות מהצדיק האמת, שהוא בחינת צדיק יסוד עולם. והו: "כטל חרמון שירד על הררי ציון", זה בחינת שפע הטוב של הפרנסה הקדושה שמכנה בשם טל בחינת הפן שהוא פרנסה שירד על ידי הטל כמו שכתוב וברדת הטל וכו' ירד הפן עליו. והו כטל חרמון וכו' בחינת שפע הפרנסה טובה שירד על הררי ציון ששם ערש כל ההשפעות פדוע. כי על ידי הפרנסה מצמצם נשמתו שהוא בעצמו בחינת השמן הנ"ל. והו: כי שם צנה ה' את הפרכה חיים עד העולם, הינו שיהיה נמשך החיים אמתיים שהוא קיום התורה עד העולם כי לא יהיה נפסק לעולם זה הטל והשמן על ידי גדל קדושת הישיבות

לקוטי הלכות

הלכות נתיבות ה

חושן משפט תשל

מתנגעים בתורה כל כך עד שגם אותן שריו בבחינת תלמידים זוכין גם כן ללמוד וללמוד שדולין תורת רבם ומשקין אותה לאחרים ומאירין אור תורת הרב ועצותיו הקדושים לחבריהם. וזה בחינת הדלקת גר הנגפה שהוא אור התורה של כל אחד ואחד מבני הבית שהם בבחינת התלמידים שגם הם צריכים להאיר תורת רבם בעולם, שזהו בחינת הדלקת גר הנגפה כנ"ל. והמהדרין מן המהדרין מוסיף והולך, היינו כי אינו מספיק להם מה שמאירים ומלמדים תורת רבם בעצמה לאחרים אף גם הם מוסיפים והולכים בכל יום לחדש גם מעצמם חדושי תורה אמתיים המביאים לידו מעשה והם חותרים ומגלים עצות עמוקות מה שאינו מבאר בפרוש בדברי תורתו של רבם, שעל ידי זה מחזקין את חבריהם ומעוררים אותם לעבודת ה' ותברך שכל זה הוא בחינת מוסיף והולך בחינת תוספת אור התורה בחינת חדושי תורה שמקדשים בעצמם מתוך דברי תורתו שקבלו מרבם האמתי. וזה בחינת המהדרין מן המהדרין מוסיף והולך בכל יום וכנ"ל:

לו וזה בחינת ההלל של הנגפה, זה בחינת המאמרות מהורות הנעשין על ידי תקון המחין על ידי המנגי ארץ שמתנגרין ומשברין ההרהורים רעים ומעלים השמנים מבחינת החתים לבחינת חותם דקדשה וכי' שזהו בחינת

גר הנגפה כנ"ל. ומשם נמשכין אמרות ה' אמרות מהורות להחיות ולהשיב את הנפשות הנפולות להחיותם בשבעה משיבי טעם בחינת מןקק שבעתים שנמשך מהשבעה ראשים של שתי השינין שבתפלין מחין חותם דקדשה הנ"ל שנמשכין מהשבעה רועים שמששה רבנו רעיא מהימנא כלול מהם וכי', כמו שמבאר שם, שכל זה אנו ממשכין על ידי הדלקת השמן הקדוש של גר הנגפה וכנ"ל, כי המחין של התפלין הם בבחינת שמן הטוב הזה, בבחינת ושמן על ראשך אל יחסר, אלו תפלין, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, שזהו בחינת מה שאנו נוהגין לומר בשעת הנחת תפלין ושמן הטוב תרוק על שבעה קני המנוחה וכי'. ומכל זה נעשין האמרות מהורות הנ"ל, במבאר שם. וזה בחינת ההלל של הנגפה, כי הלל הוא כלו בחינת אמרות מהורות המשיבין ומחזין את הנפש מאד, בפרט נפש המור שעוברים עליה בעונותיו מה שעובר. וכשהצדיק האמת מחיה ומשיב נפשו בשבעה משיבי טעם שהם אמרות מהורות הנ"ל, הוא מחיה ומשיב נפשו כל כך עד שמעוררו ומקיצו שישמח נפשו במעט נקדויותו הטובים עד שיתפתח פיו וישיר ויזמר ויגיד ויהלל וישבח לה' ותברך על כל החסדים הנפלאים שעשה עמו למלטו ולהצילו מבין שניהם של הסטרא אחרא וכי', שכל זה הוא בחינת הלל שאמרים בימים שעשה לנו ה'

חושן משפט

בכחית התנערי מעפר קומי וכו' עורי דברי שיר. וכמו שכתב בהרחוים הקדושים שלו, הרימה קולך הערב בשירות ותודה וכו' דלו עניוד למרומם וכו'.

לו גם ההלל הוא בחינת שמחה, וכמו שאומרים, זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו. זה בחינת השמחה שממשיכין לחזק בח המלאך לתקן הפואכלים שלא יהיו נפגמין השמנים חס ושלום, על ידי פגם המקרה הבא חס ושלום, על ידי פגם האכילה שלוח צריכין שמחה, כמו שמבאר שם. וזהו בחינת הלל שהוא בחינת שמחה פנ"ל. וזהו בחינת הסעדות שעושין בהנבחה אף על פי כן שכתב בשלחן ערוך שרבו הסעדות בהנבחה הם סעדות הרשות וכו', הלא מסיק הרמ"א שיש אומרים שיש קצת מצוה בהם. ומסיק והוא העקר, שנהגים לומר זמירות ושכחות בסעדות שמרבים בהם ואז היו סעדת מצוה. וכך הוא האמת, כי בודאי בשמרבים בהנבחה בסעדות בשכרות והוללות וכו', בודאי הם גרועים מסעדת הרשות, אבל רב ישראל הכשרים והיראים נוהגים לספר בהם מתקף הנס שעשה לנו אז ואיד נמשך לנו הארת הנסים והתשועות האלו בכל שנה ושנה, פאשר מבאר עתה בכל הספרים הקדושים, ובפרט בכתבי האר"י ז"ל שבכל זמן וזמן מזמנים הקדושים נמשך עלינו הארת אותו הנס שהיה

התפרך נסים ברחמיו. שעקר הנסים והנפלאות והתשועות והמלקמות שעשה עמנו אז וגם עתה שנמשך עלינו קדשת הארת הנס בזמנים ההם בזמן הזה, הכל הוא מה שברחמיו נצלנו אז ועתה מהסתרא אחרא והקלפות שהם בחינת מלכות הרשעה בגשמיות ורוחניות. אשר בחמתו הגדולה הצילנו מהם שלא נאבד ביניהם לגמרי חס ושלום, שלא השפיעו מאתנו תורתו ולא העבירו אותנו על חקי רצונו וכו'. ועל זה אנו אומרים הלל בלב שלם פאשר כל דברי ההלל הקדוש מלאים מזה, כמו שכתוב: מקומי מעפר דל מאשפות ירים אביון וכו'. אפפוני חבלי מות ומצרי שאול מצאוני וכו'. שומר פתאים ה' דלותי ולו יהושיע. שובי נפשי למנוחוכי כי ה' גמל עליכי, כי חלצת נפשי ממות וכו'. מה אשיב לה' וכו'. מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה. ה' לי לא אירא וכו', ה' לי בעזרי וכו', כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם סבוני גם סבבוני בשם ה' וכו'. סבוני כדבורים וכו' בשם ה' וכו'. וכן הרבה. שכל אלו הדבורים הקדושים הם בחינת אמרות מהורות הנמשכין ממשא רבנו ומפל הצדיקים שהם בבחינת משה שמחיון ומשיכין את הנפש בהם עד שפותחין את פיהם שידברו בלשונם לעצמן אמרות מהורות הנ"ל להחיות ולהשיב בעצמו את נפשו, כי הדבור יש לו כח גדול, כי הצדיקים מעוררים אותם

לקוטי הלקות

הלקות נתינו ה

חושן משפט תשלה

בַּיָּמִים הָהֵם כִּגוֹן כִּפְסֵחַ יִצְיָאת מִצְרַיִם וְכוּ'. וּבַחֲנֻכַּה הַגָּם שֶׁל חֲנֻכַּה וְכוּ'. וְעַל יְדֵי זֶה אָנוּ שׁוֹמְחִים בְּשִׂמְחָה שֶׁל מִצְוֵה בְּסַעֲדוֹת הָאֵלוֹ וְאִז הוּוּ בְּדֹאֵי סַעֲדוֹת מִצְוֵה בְּבַחֲנֵית אֵין טוֹב לְאָדָם כִּי אִם לְאָכַל וְלִשְׂתוֹת וְלִשְׂמֹחַ בְּיָמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁדָּרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ וְז"ל, כִּי עֵקֶר תְּקוּן הָאֲכִילָה, שֶׁהוּא תְּקוּן הַבְּרִית כִּנ"ל הוּא עַל יְדֵי שִׂמְחָה כִּנ"ל:

16.001

לֹחַ גַּם הַהֲלָל הוּא בְּחֵינֵת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט שֶׁהוּא עֵקֶר גַּמְר הַתְּקוּן שֶׁצָּרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ כִּנ"ל, כִּי תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט הוּא לִידַע וּלְהֶאֱמִין כִּי צָדִיק ה' וְיִשָּׂר מִשְׁפָּטָיו וְכוּ'. שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהֶרְבֵּי עִם הַתְּלַמִּידִים שֶׁהֵם בְּחֵינֵת הַיְשִׁיבָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁעוֹסְקִים בְּלַמּוֹד הַקְּדוּשׁ לְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְדַרְכֵי הַתְּמִימוֹת הָאֱמֵתִי בְּעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ"ל. שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְתְּקוּן הַמִּשְׁפָּט לְהִשְׁיֵג בְּחֵינֵת צָדִיק וְטוֹב לוֹ וְכוּ', שְׁעַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין בְּחֵינֵת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט כָּל כָּל אֶחָד שְׁלֹא יִתְרַהֵר חֵם וְשְׁלוֹם אַחֵר מְדוּחָיו וְכוּ' (וְכִנ"ל בְּאוֹת טו וְכוּ'). וְזֶה בְּחֵינֵת הַלֵּל, בְּחֵינֵת בַּה' אֶהֱלֵל דְּבָר בְּאַלְקִים אֶהֱלֵל דְּבָר בְּחֵינֵת חֶסֶד וּמִשְׁפָּט אֲשִׁירָה לָךְ ה' אֲזַמְּרָה אֲשִׁפִּילָה בְּדַרְךְ תְּמִים וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחֵינֵת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט:

לֹט וְזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְז"ל שְׂמִצּוֹת גַּר חֲנֻכָּה הוּא מִשְׂתַּשְׁקַע הַחֲמוּה, שֶׁהוּא מִשְׁעַת יִצְיָאת הַכּוֹכְבִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשַׁלְחַן עֲרוּךְ, עַד

שֶׁתְּכַלֶּה רַגְל מִן הַשּׁוּק, כִּי מְבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל עַל מֵאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ וְז"ל כְּבָרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם בְּרִישָׁא חֲשׂוּבָא וְהָדָר גְּהוֹרָא, שֶׁהַעֲדָר הַעֲצָה זֶה בְּחֵינֵת חֲשִׁבַת לִילָה, וְהַתְּגַלּוֹת הַעֲצָה זֶה בְּחֵינֵת אוֹר יוֹם, בְּחֵינֵת גּוֹלָה עֲמֻקּוֹת מִנִּי חֲשָׁךְ וְכוּ', עַיִן שָׁם. כִּי זֶה עֵקֶר מַעֲלַת שְׁלֵמוֹת הַעֲצוֹת הָאֱמֵתוּת שֶׁל הַצָּדִיק שֶׁמְגַלָּה וּמֵאִיר כָּל כָּל הָאָדָם עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת מְאֹד מְאֹד מֵתוֹךְ תְּקוּף הַחֲשָׁךְ הַגְּדוֹל הַמִּתְגַּבֵּר וּמִשְׁתַּמֵּחַ עַל הָאָדָם כָּל כָּל פְּעַם לְהַחֲשִׁיךְ הַכֵּל חֵם וְשְׁלוֹם. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת מַה שְׂמִצּוֹת גַּר חֲנֻכָּה הוּא מִשְׂתַּשְׁקַע הַחֲמוּה וְכוּ', כִּי עֵקֶר הַתְּגַלּוֹת אוֹר הַעֲצָה הַטּוֹבָה הוּא בְּיָוִם כִּנ"ל. כִּי כָּלִילִית הַעֲצוֹת הַטּוֹבוֹת הֵם בְּחֵינֵת תְּרִי"ג מִצְוֹת שֶׁהֵם נִקְרָאִים תְּרִי"ג עֵטִין דְּאוֹרֵיתָא. וְכָל מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם הַעֲצוֹת קְדוּשׁוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: לִי עֲצָה וְתוֹשִׁיָה, נִצְמָנָה מִשָּׁה בְּיוֹם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: בְּיוֹם צִוְתָו, מְלַמֵּד שְׁלֹא נִדְבַר עֲמוֹ אֶלָּא בְּיוֹם, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְז"ל. גַּם רַב קַיִים הַמִּצְוֹת הוּא רַק בְּיוֹם כִּגוֹן יִצְיָאת וְתַפְלִין וְכוּ'. כִּי עֵקֶר אוֹר יוֹם הוּא בְּחֵינֵת אוֹר הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינֵת עֲצוֹת קְדוּשׁוֹת אֱמֵתוּת לְיִבּוֹת לְהַפִּיר אֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ עַל יָדֵם, עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל יָדֵם כִּנ"ל, וְכִשְׁמֹנְעֵי הַלִּילָה כִּד לִילָיָא פְּרִישׁ גְּדַפְהָא עַל עֲלָמָא וְאוֹר יוֹם מְסַתְּלָק וְחֲשִׁבַת לִילָה מֵתַחִיל לְהַחֲשִׁיךְ זֶה בְּחֵינֵת שְׂנֵסְתַּלְקִין אוֹר הַעֲצוֹת שֶׁמִּשְׁם הַחֲשָׁךְ כִּנ"ל. וְאִז צָרִיכִין

ישראל להתגבר בכח הצדיקים להאיר אור העצות גם בתוך חשכת לילה, דהינו להמשיך מאור היום אל הלילה שנה בחינת הדלקת הנר בלילה. כי כח האש שממנו מדליקין הנרות נמשך מאור יום, דהינו מאור החמה שמושם מקבלת הלבנה ומשם מקבל יסוד האש כחו, כי יסוד האש הוא תחת גלגל הירח פדוע ומשם מקבל כחו והכל נמשך מחם השמש, כי גם הלבנה מקבלת מהשמש. נמצא שבה מאורי האש שמושם מדליקין הנר נמשך ממאורי אור שהם אור החמה והלבנה שכל אורם נמשך מאור התורה והמצוות שהם אורו ותברך בחינת פי שמש ומגן ה' אלקים. וכל זה הוא בחינת הנ"ל מה שהצדיקים ממשיכין גם בלילה מאור העצות של היום עד שגם בלילה יאירו מעט מעט אור העצות, שמושם הדלקת הנר בלילה, כי הצדיקים ממשיכין אורו ותברך גם בתקף חשכת לילה בבחינת גם חשך לא יחשיך ממש ולילה כיום יאיר. וזה בחינת גדל כחו של יעקב אבינו שהוא בחיר שבאבות שהוא דוקא תקן תפלת ערבית, כמו שכתוב: ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש וכו'. כי יעקב המשיך מאור יום לתוך תקף חשכת לילה שגובל לחתור עצות עמוקות בתקף חשכת לילה:

בריתו של עולם שבכל יום ויום החשך קודם להאור, כמו שכתוב: ויהי ערב ויהי בקר וכו' ברישא חשוכא ויהרר נהורא, שנמשך מבחינת חשכת העצה שהיא קודמת לאור התגלות העצה הטובה האמתית כנ"ל. וזה נעשה בכל יום, כי בכל יום יום כל ימי חיי האדם הוא צריך עצות עמוקות להציל בכל יום ממה שצריך להציל שלא יאבד חיות היום חס ושלום, כי בכל יום יצרו של אדם מתחדש עליו וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל. על כן הוא צריך בכל יום עצות עמוקות מאוד להציל ממנו, והכל בשביל לגדל ולגלות האמונה הקדושה כנ"ל כי האמונה מתחדשת בכל בקר בבחינת הדינים לבקרים רבה אמנותך, והכלל בשמוע חשכת לילה זה בחינת שנסתלק אור העצות שהוא האור של היום שעבר ופנה ואז צריכין לחזור ולהתחיל לחתור העצות מתוך החשך הנזה שהוא קודם לאור יום הבא, והכל בכח הצדיקים האמתיים שתקנו לנו להתפלל תפלת ערבית. וכן הוא מצוה דאורייתא לומר קריאת שמע גם בערב ליחד שמו ותברך. ורב הפשרים נזכרים לעסק בתורה בלילה ביותר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי כל זה חותרים העצות בלילה מתוך עמק החשך. ועל כן בתפלת הלילה דוקא מבקשים בכרפת השפיכנו: ותקננו בעצה טובה מלפניך, כי אז דוקא מתחילין לחתור העצות עמוקות החדשות

מ וזאת הבחינה נעשית בכל יום ובכל אדם ובכל דור. כי זהו בחינת

לקוטי הלכות

הלכות גיטין ה

חושן משפט תשלו

שצריכין כפי היום הזה הבא שיבוא
עלינו לטובה:

מא וכל זה הוא בחינת הדלקת גר חגכה
מששתשקע החמה שאז מסתלק
אור יום שהוא בחינת אור העצות כנ"ל,
ואז צריכין להדליק גר חגכה שהוא
בחינת להמשיך קדושת הדלקת שבע קני
המנונה שבבית המקדש כדי להמשיך
מאז יום לתוך תקף חשכת לילה שנוכל
לחזור בלילה העצות עמקות כדי לגדל
האמונה הקדושה. וזהו עד שתכלה רגל
מן השוק, רגל זה בחינת עצות, כמו
שכתוב: וכל העם אשר ברנגיד ההולכים
אחר עצתו. וכמובא בדברינו כמה
פעמים, הינו שצריכין להדליק ולהאיר
בתחלת חשכת לילה אור גר חגכה שהוא
בחינת אור העצות עמקות האמתיות, עד
שיכלו ויתבטלו העצות מקלקלות עצות
נבערות של התמון הרודפים אחר הממון
והכלי עולם הזה ביגיעות גדולות
ומאומה לא ישאו בעמלם לעולם הבא
על ידי עצתם הרעות. וזהו עד שתכלה
רגל מן השוק שיכלה רגל - בחינת עצות
- מן השוק שהוא רשות הרבים שהוא
מקום הסמרא אחרא שיכלו ויתבטלו
העצות רעות מן העולם על ידי אור
הדלקת גר חגכה הקדוש שהוא בחינת
המשכת עצות עמקות טובות בתוך תקף
חשכת לילה וכנ"ל. וזהו בעצמו בחינת
'משעת יציאת הפוכבים' שזהו בחינת
מצדיקי הרבים בפוכבים שהם הצדיקי

אמת והפשרים הנלוים אליהם שהם
ממשיכים העצות עמקות הנ"ל ועל ידי
זה הם מצדיקים את הרבים וממשיכים
אותם לה' יתברך:

מב וכל זה הוא מובן בכתבי האר"י ז"ל
לפי דרכו בקדש, אך שם הוא
בדרך סוד ואי אפשר לאיש פשוט להבין
משם עצות לעבודת הבורא יתברך. ועל
פי דרכנו יכול כל התפיש באמת להבין
רמזים והתעוררות נפלא להתקרב על ידי
זה לה' יתברך בכל יום מחדש מקל מקום
שהוא מקל מה שעובר עליו בכל עת. כי
מבאר שם שסוד גר חגכה הוא על ידי
ההארה שגממשך להמלכות מהמחין של
היום וכו', ענין שם ותבין:

מג ואף על פי שזה נעשה בכל יום, אף
על פי כן לזכות להדליק גר של
מצוה בשביל זה, שהוא בחינת גר חגכה,
לא זכינו עד שהיה הנס הגדול בימי
מתתיהו וכו', שדיקא אז שהתגברו חכמי
וון כל כך עד שרצו להשיב תורתו
לגמרי חס ושלום, שזה עקר החשך
בחינת וחשך על פני תהום - זה מלכות
וון, אז דיקא חסל עלינו ה' יתברך ועמד
לנו בעת צרותינו והפך החשך לאור גדול
עד שדיקא אז גלו לנו המצוה הקדושה
הואת להדליק גר חגכה לאמשכא משח
רבות קדשא ולאדלקא בוצינא להאיר
עצות עמקות בתוך תקף החשך בכלל
ובפרט באדם ובמון, כדי לגדל האמונה
הקדושה שלא תשתבח התורה מישראל,

למים התורה והמצוות שהה העקר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה וכנ"ל: מה גם הדלקת גר הנכה מ'ש'ת'שקע החמה' זה רמזו שעקר המשכת אור התורה שהוא אור העצות הוא ביותר לאחר הסתלקות הצדיק האמת שהוא הרבי האמת. כי אז אחר הסתלקותו הוא בחינת שקיעת החמה, כמו שדרשו רבותינו ו"ל על פסוק ורח השמש ובא השמש עד שלא שקעה שמשו של עלי וכו'. נמצא שהסתלקות הצדיק הוא בחינת שקיעת החמה, ואז דיקא צריכין להתגבר מאד מאד לעסק ולעזר היטב בחדושי תורתו הקדושה

שהם בלם עצות נוראות והתעוררות ונלא להתקרב אליו ויחברו ולילך על ידיו ועל רגליו להתקרב להחברים להשרידים אשר ה' קורא שהה בחינת הישיבה הקדושה. כדי לחרו ולגלות העצות עמקות מתוך גדל החשך מה שצריך כל אחד לפי בחינתו בכל יום ובכל עת:

כי מבאר במדרש תנחומא פ'רשת בהעלתך שהצדיקים נקראים בעלי אספות. מחמת שעקר יגיעתם בתורה הוא אחר שאנסף הצדיק. כי בחינת ההיכל לשאל אותו כל ספקותיו אכל עתה ממי ישאל וצריך להתנגע בעצמו להבין עמקות תורתו הקדושה של רבו. והיו בחינת שהדלקת גר הנכה, שהוא המשכת אור התורה וכו', הוא משת'שקע החמה, דהיינו לאחר הסתלקות הצדיק

ובן בכל דור ודור באים הצדיקי אמת ונמאירין לנו עצות עמקות בתוך תקופ החשך עד שמאירין עלינו בכל פעם אור יום בחינת גולה עמקות מני חשך וכנ"ל. פי על ידי הדלקת גרות הנכה בנמנו בימי הנסים האלו אנו ממשיכין האור הזה לכל השנה בלה לזכות תמיד לחרו העצות עמקות מתוך עמק החשך לגדל האמונה הקדושה עם כל התקונים הנ"ל. וכן הוא בכל המצות - שעל ידי תקיעת שופר בראש השנה אנו ממשיכין בחינת תקון השופר על כל השנה בלה. וכן על ידי אכילת מצה בפסח וכו' וכן בכל המצות:

מד וכל זה אי אפשר לזכות בו אם על ידי למוד הרבה בישיבה הקדושה פנ"ל, כי מחמת שצריכין עצות עמקות הרבה בכל יום ובכל עת ועקר בעת החשך. כי לפעמים נחשך אצל האדם העצה גם ביום ואז לפי בחינתו הוא בחינת חשך כי חשך עליו היום. אבל אז דיקא צריך לחפש ולבקש ולחרו העצות עמקות על ידי צעקת הלב מפעמקים, כמו שמבאר שם, עין שם היטב. ומחמת שכל מה שהאדם חותר לשוב אל הקדושה הפעל דבר מתגרה בנגדו ביותר, פי כל הגדול מחברו וכו' וכמבאר מזה בדברינו הרבה. על כן צריכין ללמוד הרבה הרבה דרכי העצות הנ"ל, שהה בחינת למוד הישיבה הקדושה שמשם כל אור העצות לזכות

לקוטי הלכות מאבד ממון וחסד אחרון משפט שלט

די המא הוא מוריד אותו הקדשה אל הסטרא אחרת חס ושלום, שזהו פגם כל העברות רחמנא לצלן, והכל לפי החטא וכל תאוה שיש לה שרש בקדשה עליונה ביותר על ידי זה למטה נאחו שם הסטרא אחרת ביותר, כי הם רודפים ונאחזים במקום שיש קדשה יתרה ועל ידי זה יש שם התגברות התאוה ביותר. וכשפוגם בזה ונמשך אחריהם חס ושלום. או הפגם גדול מאד ביותר מחמת שהוריד קדשה גבה לחוץ חס ושלום. וזהו גם כן בחינת פגם תאות קמוץ הנ"ל. כי הקמוץ שרשו בקדשה גבה מאד כפי המוכן בפרוש בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות, כי הוא בחינת שרש נפשות ישראל. ושם כל הניצוצות הקדשה ושם כל הגנוני עליון. ומחמת שקדשתו גבה ביותר, על כן למטה נאחו שם הסטרא אחרת ביותר ויש שם התגברות התאוה ביותר. והכל רודפים אחר הקמוץ כל ימי חייהם ומבלים ימיהם על זה. וכל זה מחמת ששרשו בקדשה גבה מאד ומחמת זה הפגם של תאות קמוץ גדול מאד מאד מחמת שמוריד לחוץ חס ושלום, קדשה עליונה וגוראה מאד. ונעשה מזה חס ושלום כל העבודה זרה שהוא בחינת עקר התגברות הסטרא אחרת, בחינת אל אחר הפך האמונה הקדושה שמלכשת בקמוץ דקדשה בכחינת ואמונה מאד, כמובא שם. והנה הקמוץ פוגם בזה ביותר בפעל ממש, כי

שאו צריכין התלמידים והגלויים אליהם להתחזק ביותר בלמוד ועיון היטב בתורתו הקדושה, שזהו בחינת למוד הישיבה הקדושה כדי לחזק מושם העצות העמוקות לכל אהר פראוי לו בכל עת כדי לגדל האמונה הקדושה עם כל התקונים הנ"ל למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד, אמן ואמן:

הלכות מאבד ממון חברו ומסור

הלכה א

המסור החמירו בו רבותינו ז"ל מאד מאד ומורידין אותו ולא מעלין וגורע מעובר עבודה זרה.

על פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר צוית צדק סימן כ"ג שכל העבודות זרות התחובים בקמוץ, ובשנופלים לתאות קמוץ נופלים לכל העבודות זרות של כל השבעים אמות ואוי השכינה צועקת עליו קלני מראשי קלני וכו' בחינת שתי פעמים שבעים קלני שהם מאה וארבעים קלני כמנין קמוץ עם האותיות. ועל כן קשה פרנסתו של אדם בפלוגה בחינת שתי פעמים שבעים קלני שצריכין לצעק קדם שמולידין ומרויחין קמוץ, ענין שם:

והנה המסור פוגם בזה ביותר בפעל ממש, כי זה ידוע שכל העבודות רחמנא לצלן, יש להם שרש בקדשה ועל

הוא מוסר קמזון ישראל שהוא קמזון דקדושה ביד גוי ואגם, כי ישראל בכלל הם כלם קדושים וקמזון של ישראל הוא בחינת קמזון דקדושה ששם משרשים נפשותם הקדושים ושם כל ניצוצות הקדושה והוא מוציא זה הקמזון הקדוש ומוסר אותו ביד גוי שהם עכו"ם בחינת עבודה זרה הנ"ל. נמצא שעושה קמזון הקדוש בחינת עבודה זרה בפעל מפוש, והוא גרוע ביותר ויותר מפגם תאוות קמזון, כי שם הפגם על ידי התאוה לבד שמוריד השפע הקדוש אל התאוה שיש שם אחיזת הסמרא אחרא, אבל זה פוגם בפעל כנ"ל:

דף רס"ד

וזה בחינת שניאמר באברהם, וקם שדה וכו' לאברהם למקנה, ופרש רש"י, תקומה היתה לו שניצא מידם לדו. כי כל הקנינים של אברהם הם בחינת ק"ם שיש להם תקומה על ידי הק"ם קליו בקדושה כנ"ל. כי גם קמזון שבקדושה מולדין ומרויחין על ידי הק"ם קליו שצריכין לעבר ולילך ולסבל בחינת בעצבון תאכלנה ולצעק אלו הק"ם קליו ולעלות משם ולהוליד ולהרויח קמזון דקדושה ואזי יש לו תקומה על ידי בחינת הק"ם קליו כנ"ל. אבל להפך פוגם באלו הק"ם קליו ואזי יש לו נפילה כנ"ל, כי כל הנפילות על ידי תאוות קמזון, על ידי פגם ק"ם קליו הנ"ל. ועל פן המסור שפוגם בזה כנ"ל, על פן מורדין אותו ולא מעליו, כי נופל ואינו קם בחינת וכבר עליה פשעה ונפלה ולא תסיף קום, כי פגם בק"ם קליו הנ"ל. על פן מפילין ומורדין אותו ולא מעליו כי אין לו תקומה כנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו, מורדין אותו לבור וכו', כי בור דא טחול וכו', בחינת פגם תאוות הקמזון, פמוכא שם בדברי רבנו ז"ל, כי הוא פגם בזה כנ"ל:

וזה בחינת מה שכתוב: "החמם קם למטה רשע" (תקאל ט), החמם זה

ועל פן מורדין אותו ולא מעליו, כי פגם הנ"ל שהוא בחינת פגם תאוות קמזון, הוא בחינת פגם המאה וארבעים קליו כנ"ל. ועל פן הקמזון נקרא יקום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ואת היקום אשר ברנליהם - זה הקמזון שמעמידו על רגליו, בחינת ק"ם הנ"ל, כי אי אפשר להוליד קמזון כי אם על ידי בחינת הק"ם קליו כנ"ל. ובשביל זה נקרא הקמזון 'יקום' לשון תקומה בחינת ק"ם הנ"ל. וזה שכתב רבנו ז"ל שם שכל 'הנפילות' על ידי תאוות קמזון, עין שם הפך ק"ם הנ"ל. ובשביל זה נופל על ידי שפגם בחינת קם בחינת ק"ם קליו הנ"ל. אבל בשווכה לעבר בשלום דרך אלו הק"ם קליו ויוצא ועולה משם בשלום וזוכה להוליד ולהרויח קמזון דקדושה על ידי זה יש לו

לקוטי הלכות מאבד קמון חברו ומסור מחושן משפטתשמא

התנולות גדלת הבורא. והתנולות גדלת הבורא הוא על ידי צדקה שנותנין לעני הגון וכו'. והפלל היוצא משם, כי במקמון דקדשה שם מלכישין גננין עלאין, פי גננין עלאין הם בחינת כסף וזהב וכו'. ואלו הגננין המלכישין במקמון דקדשה אין מאירין אלא ביד ישראל כי שם מקומם ונכללין זה בזה ומתנהרים אלו הגננין בבחינת ישראל אשר בך אתפאר פי מקום הגננין אינו אלא אצל איש הישראלי. ובשמתנהרין הגננין או הקדוש ברוך הוא מתגדל ומתפאר בהם בבחינת לי הכסף ולי הזהב ונעשה מהם בגדי ישע, ישע אסתפלותא וכו'. אבל כל זמן שהכסף והזהב אצל העבוי"ם או הגננין נעלמין אודם ואינם מאירים פי אין שם מקומם, פי אין מקומם אלא אצל איש הישראלי וכו'. ובשביל זה העבוי"ם תאבים לממון ישראל וכו' מחמת שישם פאר הגננין וכו'. אבל תכף ומיד כשהעבוי"ם מקבל ממון מישראל תכף ומיד נתעלם הפאר והחן בתוך הממון וכו' וכו'. ועל ידי צדקה נתתקן כל ממון ונתגליו הגננין ומאירין וכו' ואזי נתגלה גדלתו ותפדתו, פי עקר גדלתו ותפדתו ותפדתו הוא בחינת התנולות הגננין המלכישין במקמון כנ"ל. ועל ידי התנולות גדלת הבורא ותפדתו, על ידי זה נגנעין הקלפות שפמדרגה ועל ידי זה עולין ממדרגה למדרגה וכו', ענן שם כל זה היטב:

בחינת פנים תאות הממון שעל ידי זה בא לגלות, על ידי זה נפגם בחינת קם בחינת הק"ם קליו הנ"ל. ונעשה מפה רשע חס ושלום. אבל לעתיד שיקום, ביום ההוא ישלך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו וכו', שיתפטר תאות ממון ונעברו ויחלפו חבלי לדה ותצמח ותוליד הישועה, או נאמר, נפלה לא תסיף קום בתולת ישראל, פי כבר סבלנו חבלי לדה וצעקנו הק"ם קליו עד שגולדה הישועה ומעטה תהיה לנו תקומה במהרה בבינו, אמן:

הלקה ב

ענין מסור שהחמירו בו חכמינו ז"ל מאד מאד יותר מכל עברות שבתורה ודינו כמומר גמור. וגם אפלו גרוע כמומר, כמובא בש"ד שם. ומורידין אותו ולא מעלין. ופסול לכתב ספר תורה ותפלין ומזוזות וכו'.

א על פי המאמר המתחיל בסבי דבי אהונא סימן כ"ה 'אחוי לן מנא דלא שווי לחבלא וכו'.

משחרב בית המקדש כמל השמור וכו'. פי צריך כל אחד להוציא את עצמו מהמדרגה ולעלות אל השכל וכו' וכו'. ודע שבכל דרגא ודרגא יש אלו הדמיונות והן הן הקלפות הקודמין לפני הפוכבים את הקדשה בבחינת סביב רשעים ותהלכון וכו'. ואי אפשר להכניע את הקלפות והדמיונות וכו' אלא על ידי

כִּד וְהָנָה בְּזֶה הַמַּאֲמָר מִבְּאֵר בְּאֵר הַיֵּטֵב
 חֲמֹר הָאִסּוּר וְהַפְּנִים הַגְּדוֹל
 וְהַנּוֹרָא מְאֹד שֶׁל הַמְּסוּר שְׂמוּסָר חֵם
 וְשָׁלוֹם, מְמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא מְמוֹן
 דַּקְדָּשָׁה שֶׁשָּׁם מִתְגַּלֵּין וּמְאִירִין גְּנוּיֵן עֲלָאִין
 וְכו', בְּיַד גּוֹי חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי הַגְּנוּיֵן עֲלָאִין
 הַמְּלַבְּשִׁין בְּמְמוֹן יִשְׂרָאֵל זֶה עֵקֶר גְּדֻלַּת
 הַבּוֹרָא וְחִבְרֻד כַּנ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִשְׁבְּרִין
 הַקְּלָפוֹת וְעוֹלִין מִדְּרָגָא לְדְרָגָא שְׁזֶה עֵקֶר
 בְּלָלוּת הַקְּדוּשָׁה בְּלָלוּת הַתּוֹרָה לְשַׁבֵּר
 הַסְּמִיָּא אֲחָרָא וְהַקְּלָפוֹת וְהַדְּמִיּוּנוֹת
 וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא כְּדִי לְהַתְּדַבֵּק בּוֹ
 יְחִבְרֻד. וְכֵל זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַתְּגַלּוֹת
 הַגְּנוּיֵן הַמְּלַבְּשִׁין בְּמְמוֹן יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל.
 שֶׁהֵם עֵקֶר גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יְחִבְרֻד, וְהַמְּסוּר
 חֵם וְשָׁלוֹם, פּוֹגֵם בְּכֹל זֶה. וְלֹא דִי שְׂפוּגָם
 בְּזֶה אֵלָּא שְׂעוּשָׁה מִחֻפּוּד לְחֻפּוּד שְׁלוֹקַח
 מְמוֹן דַּקְדָּשָׁה מְמוֹן יִשְׂרָאֵל שְׂמֻלְבֶּשׁ שָׁם
 גְּנוּיֵן עֲלָאִין וְכו' כַּנ"ל וּמוֹסֵר אוֹתוֹ בְּיַד
 הַחֶפֶד בְּיַד גּוֹי שֶׁשָּׁם אֵין מְאִירִין הַגְּנוּיֵן,
 אֲדָרְבָּא שָׁם נַעֲלָמִין אִוְרוֹת הַגְּנוּיֵן, כִּי אֵין
 מְקוּמָם אֵלָּא בְּיַד יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. נִמְצָא
 שְׂפוּגָם בְּכָל־לְלוּת הַקְּדוּשָׁה בְּלָלוּת הַתּוֹרָה
 כַּנ"ל. וְזֶה שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל עַל
 הַמְּסוּר, מוֹרְדִין אוֹתוֹ וְלֹא מַעֲלִין, כִּי
 בּוֹדֵיא רְאוּי לוֹ זֶה הַעֲנֵשׁ כִּי פָּנִים בְּזֶה, כִּי
 עַל יְדֵי פָּנִים הַמְּסוּר שְׂפוּגָם בְּגְנוּיֵן הַנ"ל
 הַמְּלַבְּשִׁין בְּמְמוֹן יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר
 כֹּל הַעֲלִיּוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, עַל יְדֵי זֶה אֵי
 אֲפִשֵׁר לַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, כִּי עֵקֶר
 הַעֲלִיָּה עַל יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַגְּנוּיֵן שְׂמְאִירִין

כִּד יִשְׂרָאֵל דִּיקָא. וְעַל כֵּן הַמְּסוּר שְׂפָנִים
 בְּזֶה, עַל כֵּן מוֹרְדִין אוֹתוֹ וְלֹא מַעֲלִין, כִּי
 בְּזֶה דִּיקָא פָּנִים, כִּי עַל יְדֵי שְׂהַעֲלִים
 אוֹרוֹת הַגְּנוּיֵן עַל יְדֵי שְׂמֻסָּר מְמוֹן יִשְׂרָאֵל
 כִּד עֲפו"ם, עַל יְדֵי זֶה אֵין יְכוּלִין לַעֲלוֹת
 מִדְּרָגָא לְדְרָגָא כַּנ"ל, כִּי בְּאֲמַת צְרִידָא כֹּל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכֹל עוֹ לַגְּלוֹת
 אוֹרוֹת הַגְּנוּיֵן הַמְּלַבְּשִׁין בְּמְמוֹן שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא כֹּל אֶחָד זוֹכֵה שְׂיִתְגַּלֶּה
 בְּמְמוֹנוֹ אוֹרוֹת עֲלָאִין - גְּנוּיֵן עֲלָאִין, וְצְרִיד
 לְזֶה זְכוּת גְּדוֹל. וְזוֹכִין לְזֶה עַל יְדֵי צְדָקָה
 שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן כֹּל מְמוֹנוֹ וְכו' כַּנ"ל.
 וְאֵן דִּיקָא יְכוּל לַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא
 כַּנ"ל. וְהַמְּסוּר לֹא דִי שְׂפָנִים וְלֹא הַשְׁתַּדֵּל
 לַגְּלוֹת אוֹרוֹת הַגְּנוּיֵן אִף גַּם עֲשֶׂה מִחֶפֶד
 אֵל הַחֶד שְׂמֻסָּר מְמוֹן דַּקְדָּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 כִּד עֲפו"ם וְהַעֲלִים בְּמוֹד אוֹרוֹת הַגְּנוּיֵן
 עַל כֵּן עֲנִשׁוֹ מִגִּיעַ לוֹ הַחֶפֶד מַעֲלִיָּה,
 דְּהִינּוּ יִרְדֶּה. וְעַל כֵּן מוֹרְדִין אוֹתוֹ וְלֹא
 מַעֲלִין וְכו' ל':

ג וְעַל כֵּן דִּינוֹ בְּמוֹמָר וְכו', כִּי יוֹצֵא
 מִקְדָּשֵׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר קְדוּשַׁת
 יִשְׂרָאֵל הוּא בְּכַחֲנִית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּד
 אַתְפָּאָר, שְׂהָה עֵקֶר קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל שְׂה'
 יְחִבְרֻד מִתְפָּאָר בְּהֵם וְכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 אֲפִלוּ הַקָּטָן שְׂבָהֵם יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּזֶה
 הַהַתְּפָאָרוֹת כִּי ה' יְחִבְרֻד מִתְפָּאָר אֲפִלוּ
 עִם הַקָּל שְׂבָקִלִים, כַּמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר.
 וְהַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁל ה' יְחִבְרֻד זֶה בְּחִינַת
 הַגְּנוּיֵן הַנ"ל שְׂהוֹן מְלַבְּשִׁין בְּכֶסֶף וְהַב
 בְּמְמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְהַמְּסוּר שְׂפָנִים בְּזֶה

לקוטי הלכות מאבד מומן חברו ומסור בחושי משפט תשמוג

בחינת אורות הגנוני, כי שבת הוא בחינת תלת גנוני דעינא וכת עין שהם בחינת הגנוני הנ"ל, שהם בחינת עינים, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל בחינת כסות עינים, עין שם, כי עקר הגנוני עלאין הם מאירין בשבת, ועל פן אוכלין בשבת שלשה סעדות דאברהם יצחק ויעקב כלולין בהן שהם אורות הגנוני פדוע. ועל פן על ידי שבת על ידי השלשה סעדות מתברכין כל שיתא יומין, כמו שאיתא בזהר, כי עקר הברכה הוא על ידי אורות הגנוני כשמאירין בבחינת עינוך ברכות בחשבון, כמו שמבאר שם ואז דיקא נתברך כל ממונו וכל מעשה ידיו,

וזה נמשך על ידי שבת שאז עקר הארת הגנוני פנ"ל, כי בשבת עולין כל הצדקות שעושין בימי החל, כמו שמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר בבחינת שמש בשבת צדקה לעניים וכו', עין שם, ועל ידי הצדקה שמאירה בשבת דיקא על ידי זה מאירין הגנוני המלבשין בכסף וזהב פנ"ל ועל ידי זה נמשך ברכה לכל ששת ימי החל פנ"ל, כי ששת ימי החל שהם יונקים פלם משבת פנ"ל הם תלת יומא דקמי שבתא ותלת יומי לאחר שבתא. ושבת הנקדה באמצע פמובא. והשלשה ימים הללו בהם מלבשין אורות הגנוני הנמשכין משבת משלשה סעדות פנ"ל, כי שלשה ימים הם כנגד תלת גנוני וזהב וכסף ונחשת שהם בבחינת אברהם יצחק ויעקב, שזה בחינת שלשה ימים שקדם

נמצא שפגם בבחינת ההתפארות שזה עקר קדשת ישראל פנ"ל ועל פן המסור הוא יוצא מקלל כל ישראל, כי כל אחד יש לו חלק בזה ההתפארות, אבל הוא פגם ביד רמה בזה ההתפארות על ידי שמסר מומן ישראל ששם מלבש גנוני עלאין בחינת התפארות הנ"ל ביד עכו"ם ששם נעלם הפאר פנ"ל. ועל פן הוא יוצא על ידי זה מקלל ישראל מקלל ההתפארות ועל פן הוא כמו מומר ממש ונרוע ממנו. כי קלקל ופגם בשאט נפש במוזד את עקר ההתפארות שהם הגנוני עלאין שהעלים אותם על ידי שמסר מומן ישראל ביד גוי פנ"ל.

ד כי איתא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר, שהרשעים מוליכין אותם סביב סביב הקדשה בבחינת סביב רשעים יתהלכו. כי שבת הוא בחינת הנקדה הפנימית וממנה יונקים העגולים שהם בחינת השישה ימים פמובא בזהר. והקלפות מוליכין את הרשעים סביב סביב הנקדה. ואין מניחים אותם להתקרב לפנים וכו' וכל זמן שהם עדין בתוך העגולים עדין יש להם תקנה להתקרב אפלו פושעי ישראל כל זמן שלא יצא מן העגולים לגמרי חס ושלום וכו'. אבל מי שכבר יצא לגמרי חס ושלום מן העגולים כגון משפדים. אזי אי אפשר לו להתקרב לכל וכו', עין שם. ושבת שהוא הנקדה הפנימית של ששת ימי החל שמקבלים יונקים ממנה היא

יוצאת סביב

16 LaLi

שבת ושלשה ימים שאחרי שבת שכלם מקבלים אורות התלת גונון משבת פנ"ל. ועל פן בשבת היא שביחה ממלאכה ועבדיו דחל שטורחין בכל ששת ימי החל בשביל פרנסה ובשבת הוא שביחה, כי עקר הפרחא שטורחין בשביל ממונ ופרנסה בששת ימי החל זה מחמת שאין הגונון מאירין אז כל קד ועל פן צריכין לטרח אחר הממונ בבחינת שטו העם ולקטו - בשטותא. כי הגונון הם בחינת הדעת, כי שם שרשם פמובא במקום אחר ובשבת מאיר הדעת ואז נתגלו אורות הגונון ואז היא שביחה לגמרי ואז אין צריכין לטרח כלל בשביל פרנסה וממונ, כי שרש הממונ שהם הגונון עלאין הם מתגלו בשבת ועל פן משבת גמשיד ברכה לכל ימי החל, כי מתברכין הגונון המלבשין בכסף וזהב על ידי שבת פנ"ל. אבל בשבת בעצמו אין שום עסק בממונ ומשא ומתן כלל, כי אז מאירין הגונון בעצמן ואז אין מתלבשין עצמן בממונ כלל רק מאירין בעצמן פנ"ל ומשם מתברכין כל שיתא יומין וכו' ובפ"ל, ועל פן בשבת עולין כל העולמות פלם מדרגא לדרגא בכמה וכמה עליות מתחלת שבת עד הסוף, כמו שאיתא ב"פרי עץ חיים", כי אז בשבת מאירין הגונון שהם בחינת גדלת הבורא ותברך שעל ידי זה כל העליות פנ"ל. ועקר עבודת ישראל להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל, דהינו להמשיך אורות הגונון

המאירין בשבת שיאירו גם בימי החל שאז הם מלבשין בכסף וזהב ועל ידי זה ימשיך ברכה בכל מעשה ידיו, שהוא בחינת 'ויהי נעם' שאומרים במוצאי שבת להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל שעל ידי זה נתברכין מעשה ידיו בבחינת ומעשה ידיו פוננה עלינו וכו'. וכשזוכין שיתגלו הגונון בהממונ בימי החל שנה עקר הברכה פנ"ל. אז נתגלה גדלת הבורא ותברך ויכולין לעלות מדרגא לדרגא פנ"ל, כי אז פשוטין שיתגלו הגונון בהממונ אז אין לו שום תאות ממונ, כי התגלות הגונון שבממונ הוא הקד תאות ממונ ואז נשלח ברכה בכל מעשה ידיו פנ"ל:

ה נמצא שעקר הקדשה שמקבל כל אחד משבת הוא בחינת הארת הגונון הפ"ל שכלולין בשבת שמהם יונקים ששת ימי החל שיאירו בהם גם פן הגונון הפ"ל. ויש מי שפוגם בזה ואינו יכול לגלות הגונון ואינו יכול לפגם לבחינת הנקדה לבחינת שבת לינק משם הארת הגונון הפ"ל, אבל עדן לא יצא מן העגולים לגמרי, אבל זה המסור שמסר ממונ ישראל שבהם מלבש גונון עלאין ביד עפויים והעלים אורות הגונון במזיד ביד רמה על פן על ידי זה הוא יוצא מן העגולים, שהם בחינת ששת ימים שיונקים משבת לגמרי כי אין לו חלק בקדשת שבת שיש בימי החל שהם בחינת הגונון הנמשכין משבת

לקוטי הלכות מאבד ממונ חברו ומסור מחושן משפטתשמה

שמוסר ממונ ישראל כד גוי הוא יוצא מקדשת שבת לגמרי ויוצא מן העגולים לגמרי ועל פן הוא כמו מומר וכו' וכנ"ל: ויעל פן עקר פנים המסור הוא בעיניו, כי הוא חייב על שהראה ממונו של חברו להעב"ם, כמובא בשלחן ערוך, עין שם, פי פנים הגנני הנ"ל הוא בחינת פנים העינים, פי הגנני עלאין הם בבחינת בגדי ישע אסתכלותא בחינת כסות עינים, עין שם:

ז וזה בחינת מה שהמסור פסול לכתב דברים שבקדשה, דהיינו ספר תורה תפלין ומזוזות, כי עקר הפסול של הפסולים לכתב ספר תורה תפלין ומזוזות למדו רבותינו ז"ל מפסוק וקשרתם, וכתבתם, כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה. פי תפלין נקראין פאר בחינת כלליות הגנני ועל פן כל התורה פלה הקשה לתפלין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. פי כל התורה פלה היא בבחינת פאר, פי עקר כל התורה היא בשביל התפארות בחינת ישראל אשר בך אתפאר, כי על די התורה והמצות שישאל עושין ה' ותברך מתפאר בהם ובשביל זה נתנה כל התורה כדי שיתפאר בנו על די זה על די שאנו מקיימין כל מצות התורה. נמצא שכל התורה היא בבחינת תפלין שנקראין פאר כלליות הגנני, כי כל התורה היא בחינת התפארות בחינת ישראל אשר בך אתפאר, פי הם כלולים מגנני סגיאין שהם כל מצות התורה ועל פן ה' ותברך

ומתלבשין בתוך ימי החל בכסף וזהב, פי הוא פנים בזה ומסר הממונ של ישראל שמולבש בהם גנני עלאין ביד ההפך ביד עבדים על פן הוא יוצא מן העגולים לגמרי, על פן הוא כמו מומר ממש שגם המומר יוצא מן העגולים לגמרי כנ"ל ועל פן בכל מקום מומר ומחלל שבת ומסור הם שוין לכמה דינים. פי עקר הקדשה היא שבת כנ"ל ומו שמוחלל שבת הוא פוגם בכלליות הקדשה כמו המומר וכנ"ל. וכן המסור שנה להם וגרוע מהם, כי פוגם בהגנני ממש, כי בהממונ של ישראל שם עקר הגנני שהם עקר בחינת קדשת שבת קדשת ישראל, פי ישראל ושבת ואורות הגנני הנ"ל בלו חר. והעב"ם הם ההפך מכל זה בבחינת המבדיל בין קדש לחל בין אור לחשך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה, אור זה בחינת אורות הגנני שהם עקר האור המאיר, כמובן במאמר הנ"ל וזה עקר הקדשה בחינת שבת בחינת ישראל בבחינת ישראל אשר בך אתפאר כנ"ל. והעב"ם הם מבדילין מכל זה פי הם בחינת חשך, בחינת ששת ימי המעשה ממש שאין בהם קדשת שבת אורות הגנני כלל, פי אין הגנני מאירין פי אם אצל ישראל שהם ממושיכין הקדשה של שבת גם בימי החל כנ"ל. אבל העב"ם הם בחינת ששת ימי המעשה ממש שאין בהם קדשת שבת אורות הגנני כלל כנ"ל ועל פן המסור

ידי השמות וגם כל אותיות התורה כלם הם בחינת שמות, פי אוריתא שמיא דקדשא בריה הוא. ושם ה' זה בחינת כלליות הגנון בחינת ה' אורי, כמבאר שם במאמר הנ"ל:

נמצא שהפכת הוא בבחינת תפלין בחינת פאר כלליות הגנון. ועל כן מי שציא מכלל ישראל ואין לו חלק בהתפארות גנון מומר ומחלל שבת וכיוצא פסול לכתב אותיות התורה שצריכין לכתבן, דהינו ספר תורה תפלין מוזות שהם בחינת שמיא דקדשא בריה הוא בחינת כלליות הגנון, בחינת פאר כנ"ל. ועל כן המסור פסול גם כן לכתב, פי עקר פגם המסור הוא בבחינת הגנון הנ"ל כנ"ל, פי הגנון מלבשין בכסף וזהב שבקדשה, דהינו ממונ ישראל ועל כן המסור פסול לכתב כל דברים שבקדשה כנ"ל. וכל זה נלמד מתפלין - כל שאינו בקשירה, דהינו בתפלין שנקראין פאר כלליות הגנון, וזה בחינת המסור שפגם בבחינת פאר כלליות הגנון על ידי שמסר ממונ ישראל ביד גוי כנ"ל, על כן אינו בכתיבה, פי הפכת הוא בבחינת פאר כלליות הגנון כנ"ל ועל כן אפלו אם ירצה המסור להניח תפלין אף על פי כן פסול לכתב ונאמר עליו גם כן כל שאינו בקשירה וכו', כי כבר יצא מבחינת תפלין בחינת פאר כלליות הגנון על ידי שמסר ממונ ישראל שבהם מלבשין אורות הגנון כנ"ל:

מתפאר בהם. ועל כן מי שאינו בכלל ההתפארות פסול לכתב דברי התורה שנתנו לכתב, דהינו ספר תורה תפלין ומזוזות. ועקר הלימוד מתפלין שנקראין פאר כמו שלמדו רבותינו ז"ל, וקשרתם וכתבתם, כל שישנו בקשירה, דהינו בתפלין ישנו בכתיבה, פי הפכת הוא בבחינת התפארות כלליות הגנון, פי עקר הפכת הוא שחור על גבי לבן שהוא בחינת אש שחורה על גבי אש לבנה, כמובא במקום אחר. שנהו בחינת שחורה אני ונאנה וכו'. ובשנתחבר שחור ולבן, זה בחינת כלליות הגנון שנכללין הגנון זה בזה שזה עקר בחינת הפאר, כמבאר במאמר הנ"ל. פי שחור ולבן הם עקר שרש כל הגנון, פי הם בחינת זהב וכסף. פי האי שחור אדם הוא וכו', ועקר כלליות הגנון שזה עקר הפאר כנ"ל. הוא כשנכלל יחד שחור ולבן, שנהו בחינת הפכת שחור על גבי לבן וזהו בחינת שחורה אני ונאנה, שנהו בחינת הפכת כנ"ל. וזהו ונאנה, פי זהו עקר הגוי והחן והפאר כנ"ל:

פי האותיות שפותבין כל אות ואות יש לה גון מיוחד כידוע. ועל ידי הפכת מתחברים פמה וכמה אותיות ונעשין תבה. וכן כל התבות סמוכין זה לזה עד גמר הפרשה וכו' וזה בחינת כלליות הגנון. שהגנון שהם האותיות נכללין זה בזה. וכל זה על ידי השמות הקדושים שיש בתוך הפכת. פי עקר הקדשה על

לקוטי הלכות מאבד קומון חברו ומסור מחושן משפט תשמו

העולמות מדרגא לדרגא, כי עקר כל העליות על ידי התגלות הגנוני כנ"ל:

ט וזה שכתב רבנו ז"ל במאמר הנ"ל שבבית המקדש היה שבירת המדמה שהוא רוח הבהמיות, כי שם היו מקריבין הקרבנות וכו', עין שם. כי בבית המקדש היו כלולים כל הגנוני עלאין וזהו וכסף ונחשת ותכלת וכו' שהם כלל כל הגנוני שכלם היו כלולים בבית המקדש ועל ידי זה שם דיקא היו מקריבין כל הקרבנות שהם בחינת הכנעת המדמה והקלפות, כי עקר הכנעתם על ידי התגלות הגנוני הנ"ל. ועל פני בית המקדש גבה מפל הארצות כמו שכתוב: וקמת ועלית וכו', כי שם כל העליות של הקדשה, כי כל העליות שלם מדרגא לדרגא הם על ידי הבית המקדש ששם הוא בחינת כלליות הגנוני שעל ידי זה מכניעין הקלפות שבכל דרגא ודרגא שהם בחינת פח המדמה רוח הבהמיות כנ"ל. ועל ידי זה יכולין לעלות מדרגא לדרגא כנ"ל. וזה בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורף את פני ה' אלקיך וכו' ולא יראה פני ריקם, כי שלש רגלים הם כנגד אברהם יצחק ויעקב שהם בחינת כלליות הגנוני, כי עקר הגנוני הם תלת בחינות שלשה אבות פידוע, ואז צריכין לעלות ולראות את פני ה' כי אז בהשלש רגלים נתגלה כביכול בחינת פני ה', שזהו בחינת הארות הגנוני שהם

ח וזה בחינת ציצית, כי ציצית הם בחינת עינים, כמו שכתוב (במדבר טו): וראיתם אתו. כי הם בבחינת בגדי ישע אסתכלותא, כי הכל תאבין להסתכל בהם בחינת כסות עינים, כמו שמבאר שם. וזהו בחינת תכלת כי תכלת הוא התחברות שחור ולבן בחינת כלליות הגנוני. ועל פני המצוה הוא וראיתם אתו, כי הכל תאבין להסתכל בהם כשנכללין הגנוני יחד כנ"ל. ועל פני הציצית הם שמירה מן המזיקין, כי על ידי הציצית שהם בחינת גנוני עלאין בחינת בגדי ישע על ידי זה נכניעים הקלפות והדמיונות שהן מזיקי עלמא ואזי זוכין לעלות מדרגא לדרגא. ועל פני עקר תקון התפלה הוא בציצית ותפלין גם צריכין לתן צדקה קדם התפלה, כי בשעת התפלה עולין מדרגא לדרגא פידוע שזהו עקר תקון התפלה ועל פני צריכין מקדם לגלות גדלת הבורא יתברך על ידי התגלות הגנוני. ועל פני צריכין לתן צדקה קדם פדי שיתגהרו הגנוני שיש בכסף וזהב. ואזי כשמתגהרין הגנוני הם געשין בבחינת בגדי ישע מעיל צדקה בחינת כסות עינים וזהו בחינת ציצית כנ"ל. ואזי נתגלן אורות הגנוני בעצמן וזהו בחינת תפלין שנקראין פאר כי תפלין הם אורות הגנוני בעצמן. ועל פני כל אלו הבחינות שהם בחינת הארת גנוני עלאין על ידי זה דיקא יכולין להתפלל התפלה בתקופה ולהעלות כל

הַלְבָּה ג

א עֲנֵן מְסוּר שֶׁהַחֲמִירוּ בּוֹ רְבוּתֵינוּ ז"ל
מֵאֵד וְהָשׂוּ דִינוֹ כְּמוֹמֵר לְכָל
הַתּוֹרָה וּמִתֵּר לְחִמּוּתוֹ בְּיָדוֹ, מִבְּאֵר קֶצֶת
בְּדַבְּרֵינוּ וְעוֹד לְאַלְהֵי מִלִּין.

מְבַאֵר הַיֵּטֵב עַל פִּי הַתּוֹרָה וּבָיוֵם
הַכְּפוּרִים הַסֵּתֶרָה שֶׁבְּתוֹךְ
הַסֵּתֶרָה בַּסֵּפֶר הָרִאשׁוֹן סִימָן נו:

מְבַאֵר שֶׁשִׁשׁ בְּחִינַת מַלְכוּת דִּקְדָּשָׁה
אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרִאוֹת לְהַמְשִׁיךְ חַיִּית
וְאִרְיִכוֹת יָמִים לְתוֹךְ בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֶׁלוֹ
וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, כִּי עַל יְדֵי
עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדַבּוּרִים עַל יְדֵי זֶה קוֹרֵין
אֵת חֵי הַחַיִּים לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ חַיִּית בְּמִדָּה
לְתוֹךְ בְּחִינַת הַמַּלְכוּת וְכוּ' וְעַל יְדֵי זֶה
יְכוּלִין לְהוֹכִיחַ אֵת כָּל אֶחָד אֶפְלוּ
הַרְחוּקִים מִמֶּנּוּ וּלְגַלוֹת הַהַסֵּתֶרָה שֶׁבְּתוֹךְ
הַסֵּתֶרָה וְכוּ' וּבְגֵנֵד מַלְכוּת דִּקְדָּשָׁה הוּא
מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁהוּא מַלְכוּת הַכּוֹן עַמְלָק
שֶׁהוּא מִתְאַוֶּה לְאַסֵּף הוּן. כִּי מַלְכוּת
דִּקְדָּשָׁה עוֹסֵק בְּחֻמְקָה וְדַעַת לְהַמְשִׁיךְ
תּוֹרָה וְכוּ' וּמַלְכוּת הַרְשָׁעָה רוֹצֵה רַק
לְאַסֵּף הוּן, כִּי כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵם
בְּתוֹךְ הַמּוֹזֵן שֶׁשֵּׁם כְּלוּלִים כָּל הַגּוֹנִין
עֲלָיו, כִּי כָּל הַגּוֹנִין עֲלָיו כְּלוּלִים בְּזוּכֵר
וְכֶסֶף וְנִחְשָׁת שֶׁהֵם הַמּוֹזֵן וְעַל פִּן מַלְכוּת
הַרְשָׁעָה מִתְאַוֶּה לְאַסֵּף הוּן בְּדִי לְכַלֵּעַ חֵם
וְשָׁלוֹם, נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הַמְּלַבְּשִׁין שֵׁם.

בְּחִינַת פֶּאֶר שֶׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב שֶׁהוּא
בְּחִינַת פְּנִים בְּחִינַת כְּלִיִּית הַגּוֹנִין וְעַקֵּר
הַהֲתַגְלוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשֵּׁם הָאֶרֶץ כָּל
הַגּוֹנִין, אֵךְ לֹא יֵרָאוּ פְּנֵי ה' רִיקָם, כִּי צָרִיךְ
לְהִבִּיא מִמּוֹנוֹ קֶרֶבְנוֹת אִישׁ כְּמִתְנַת יְדוֹ
כְּבִרְפַת ה' וְכוּ', וְעַל יְדֵי אֵלוֹ הַקֶּרֶבְנוֹת
שֶׁמִּבִּיא כָּל אֶחָד מִמּוֹנוֹ וְיִגַּע כְּפֹו עַל יְדֵי
זֶה נִחְמָשֵׁן כָּל מִמוֹנוֹ כְּמוֹ עַל יְדֵי צְדָקָה
כִּי צְדָקָה הוּא גַם בֵּן בְּחִינַת קֶרֶן כְּמוֹכָא,
וְאִזּוּ מֵאִירִין הַגּוֹנִין שִׁישׁ בְּכֶסֶף וְזָהָב וְעַל
יְדֵי זֶה זוֹכֵה כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ לְעֵלוֹת
וְלְרִאוֹת אֵת פְּנֵי ה', כִּי הַגּוֹנִין עֲלָיו
מֵאִירִין עַל יְדֵי הַקֶּרֶבְנוֹת שֶׁמִּבִּיא כָּל אֶחָד
מִמּוֹנוֹ שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִחְמָשֵׁן כָּל מִמוֹנוֹ
וּמֵאִירִין הַגּוֹנִין הַמְּלַבְּשִׁים שֵׁם כְּנ"ל. וְזֶה
בְּחִינַת וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רִיקָם הַנֶּאֱמָר בְּרַגְלִים
כְּשֶׁעוֹלִין לְהַבִּית הַמִּקְדָּשׁ לְרִאוֹת אֵת פְּנֵי
ה' כְּנ"ל:

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

[שִׁדָּה לְעִיל]

וְעַל פִּן אֵין פּוֹתְבִין כִּי אִם עַל גְּבֵי עוֹר
בְּהִמָּה וְנִחְיָה. בְּדִי לְהַכְנִיעַ כַּח
הַמְדַמָּה. שֶׁהוּא רוּחַ הַבְּהִמּוּת, שֶׁהוּא
בְּחִינַת קֶרֶבְנוֹת כְּנ"ל. כִּי עַל יְדֵי הַתְּתֵב
אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם בְּחִינַת גּוֹנִין עֲלָיו
שֶׁנִּכְלָלִין יַחַד כְּנ"ל עַל יְדֵי זֶה נִכְנַע
הַמְדַמָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַקֶּרֶבְנוֹת שֶׁהוּי
בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ דִּקְאָ שֵׁשׁ כְּלוּלִין כָּל
הַגּוֹנִין עֲלָיו כְּנ"ל:

לקוטי הלכות מאבד ממונ חברו ומסור ג' הושן משפטתשמט

מאד, כי הוא פוגם בכלליות מלכות דקדושה, כי מגביר בידים בכונה נגדה מלכות הרשעה על ידי הממונ ישראל שמוסר להם כי כל כחם וינקתם על ידי ממונ ישראל ששם כל הניצוצות הקדושים וכל הגנוני עלאין פנ"ל. ועל פן השוו אותו כמומר לכל התורה פלה, כי הוא פוגם בכל התורה פלה, כי כל התורה פלה היא בשביל קיום וחיית המלכות, כי כל הכריאה וכל התורה פלה הוא רק בשביל לגלות מלכותו ותכרד לידע ולהודיע שיש רב ושליט ארון מלך מושל ומנהיג ותכרד שמו לעד, וכמבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי התורה קורין את חי החיים וממשיכין חיות לתוך בחינת המלכות דקדושה פנ"ל נמצא שעקר כלליות התורה הוא להחיות בחינת המלכות. ועל פן זה המסור שפוגם מאד בכלליות מלכות דקדושה שהיא כלליות התורה פנ"ל, כי הוא מגביר ההפך שהוא מלכות הרשעה פנ"ל על פן בודאי הוא מומר לכל התורה פלה, כי פוגם בכל התורה פלה על ידי שפגם ביותר במלכות דקדושה פנ"ל שהוא כלליות כל התורה פלה:

ג ועל פן מסור פסול לכתב ספר תורה, כי עקר כתיבת הספר תורה הוא בשביל להחיות בחינת המלכות שחיותה על ידי הדעת שממשיכין שעל ידי זה מגליון ההסתרה שבתוך הסתרה ומחזירין רשעים בתשובה שזה עקר חיות

אבל יש פח במלכות דקדושה להוציא בלעז מפיו, בבחינת חיל בלעז ונקאנו, כי מלכות דקדושה מוציא ממנו כל הניצוצות הקדושים שבלעז על ידי הממונ ועושה מזה תורה גבה, בחינת אשת חיל וכו', עני שם:

ב ובזה מבאר היטב ענין המר האסור של המסור שמוסר ממונ של ישראל ביד עבד"ם ביד שרי ומושלי העבד"ם שהם בחינת מלכות הרשעה, כי הוא פוגם מאד בכלליות מלכות דקדושה, כי הוא מגביר נגדה ההפך ממש שהוא מלכות הרשעה שכל תשוקתה להתגבר חס ושלום, על ממונ ישראל ששם כל הניצוצות הקדושים וכל הגנוני עלאין פנ"ל, וזה המסור הולך ומסר בכונה ממונ הקדוש של איש הישראלי ביד עבד"ם נמצא שנותן בכונה תקף למלכות הרשעה שעקר כחה על ידי זה ובפרט בשמלכות הרשעה בולעת הממונ של ישראל חס ושלום, על ידי איש ישראל בעצמו, דהינו על ידי המסור שצא מן הדת ישראל ומסר בעצמו ממונ ישראל שבוה נותן פח ותקף יותר להסתרא אחרא שהיא מלכות הרשעה מחמת שמקבלת הקדושה המלפשת בתוך הממונ על ידי ישראל בעצמו שעל ידי זה מתגברת הסמרא אחרא יותר כדוע שעקר כחם על ידי ישראל בשחם ושלום הם נותנין להם פח על ידי עונותיהם חס ושלום, ועל פן עון המסור חמור מאד

המלכות. וזה הדעת ממשיכין על ידי עסק התורה שעל ידי זה קוראין וממשיכין את החיות ממי החיים וכו', כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וזה בחינת פתיבת ספר תורה שבשביל זה צריכין לכתב ספר תורה כדי לקרות בה, כדי לקרות על ידי זה את מי החיים להמשיך ממנו חיות לתוך בחינת המלכות כנ"ל (וכמבאר היטב בהלכות קריאת ספר תורה שנהו בחינת קריאת ספר תורה בספר תורה כשהו התוכה קדינה וכו', ע"ן שם). ועל כן המלך שיש לו בחינת המלכות ביותר על כן היה צריך שיתיה לו שני ספרי תורות כתובים, כמו שכתוב: וכתב לו את משנה התורה הזאת והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו. שנה הפסוק וקרא בו כל ימי חייו מרמז על קריאת החיות לתוך המלכות, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וכן כל אחד מישראל מצוה לכתב לו ספר תורה שנהו גם כן בשביל להחיות בחינת המלכות שיש אצל כל אחד ואחד מישראל, כי כל אחד ואחד מישראל יש לו בחינת מלכות, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל אחד צריך להחיות בחינת המלכות שלו על ידי הדעת שממשיך לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה, בחינת ואנכי הסתר אסתיר וכו' (ועל כן זה הפסוק שפנים בכלליות המלכות בכלליות התורה על ידי שהגביר חס ושלום מלכות הרשעה, על כן פסול לכתב ספר תורה, כי אין פה בכתבתו להמשיך החיות ממי החיים לתוך אותיות התורה שכל זה הוא בשביל להחיות את המלכות כנ"ל, כי הוא נאחו במלכות הרשעה שהגביר נגד מלכות דקדושה כנ"ל:

נמצא שפתיבת הספר תורה הוא בשביל לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה, לחנן בחינת ואנכי הסתר אסתיר כנ"ל, כי על ידי הספר תורה וזכין לקרות את מי החיים וכו' שעל ידי זה נמשך הדעת שעל ידי זה מגלין ההסתרה שבתוך הסתרה ומחזין את המלכות וכו' כנ"ל. ועל כן זה הפסוק שפנים בכלליות המלכות בכלליות התורה על ידי שהגביר חס ושלום מלכות הרשעה, על כן פסול לכתב ספר תורה, כי אין פה בכתבתו להמשיך החיות ממי החיים לתוך אותיות התורה שכל זה הוא בשביל להחיות את המלכות כנ"ל, כי הוא נאחו במלכות הרשעה שהגביר נגד מלכות דקדושה כנ"ל:

פי בשעת פתיבת ספר תורה צריך הסופר לקרות כל תבה ותבה בפרוש, כמבאר בשלחן ערוך כדי לקרות על ידי זה את מי החיים כדי להמשיך ממנו חיות בהדרגה ובמדה לתוך כל אות

המלכות. וזה הדעת ממשיכין על ידי עסק התורה שעל ידי זה קוראין וממשיכין את החיות ממי החיים וכו', כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וזה בחינת פתיבת ספר תורה שבשביל זה צריכין לכתב ספר תורה כדי לקרות בה, כדי לקרות על ידי זה את מי החיים להמשיך ממנו חיות לתוך בחינת המלכות כנ"ל (וכמבאר היטב בהלכות קריאת ספר תורה שנהו בחינת קריאת ספר תורה בספר תורה כשהו התוכה קדינה וכו', ע"ן שם). ועל כן המלך שיש לו בחינת המלכות ביותר על כן היה צריך שיתיה לו שני ספרי תורות כתובים, כמו שכתוב: וכתב לו את משנה התורה הזאת והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו. שנה הפסוק וקרא בו כל ימי חייו מרמז על קריאת החיות לתוך המלכות, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וכן כל אחד מישראל מצוה לכתב לו ספר תורה שנהו גם כן בשביל להחיות בחינת המלכות שיש אצל כל אחד ואחד מישראל, כי כל אחד ואחד מישראל יש לו בחינת מלכות, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל אחד צריך להחיות בחינת המלכות שלו על ידי הדעת שממשיך לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה, בחינת ואנכי הסתר אסתיר וכו' (ועל כן זה הפסוק שפנים בכלליות המלכות בכלליות התורה על ידי שהגביר חס ושלום מלכות הרשעה, על כן פסול לכתב ספר תורה, כי אין פה בכתבתו להמשיך החיות ממי החיים לתוך אותיות התורה שכל זה הוא בשביל להחיות את המלכות כנ"ל, כי הוא נאחו במלכות הרשעה שהגביר נגד מלכות דקדושה כנ"ל:

פי בשעת פתיבת ספר תורה צריך הסופר לקרות כל תבה ותבה בפרוש, כמבאר בשלחן ערוך כדי לקרות על ידי זה את מי החיים כדי להמשיך ממנו חיות בהדרגה ובמדה לתוך כל אות

לקוטי הלכות מאבד ממונ חברו ומסור חושן משפט תשנא

ולתוף כל תבה ולתוף כל פְּרֶשֶׁה וכו'. וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל שהחיות נמשך מחי החיים על ידי שקוראין אותו על ידי הפרשיות והסדרים והתבות והאותיות של התורה שפֶּלֶם הם בחינת פלים לקבל על ידם את החיים בהדרגה וכמדה כמו שמבאר שם, ענין שם. ועל פן צריך הסופר לקרא כל תבה בפיו דיקא, כי שקוראין את חי החיים להמשיך ממנו חיות צריכין לקרותו בפה בבחינת פי חיים הם למוציאיהם בפה, בפה דיקא, כמו שמבאר שם. וכל זה הוא בשביל להחיות את המלכות שזה עקר תקון כל העולמות מראש ועד סוף כדי לגלות מלכותו ותברך פנ"ל. ועל פן המסור שפגם במלכות דקדשה מאד פנ"ל על פן בודאי אין לו פח לקרות החיות על ידי פתיכתו לתוף אותיות התורה, על פן הוא פסול לכתב ספר תורה כמו מוקד לכל התורה בלה, כי פגם בכל התורה בלה על ידי פגם המלכות פנ"ל:

ד ועל פן מוכן למיתה, כי אין לו שום חיות מאחר שפגם במלכות דקדשה ששם כל החיות מחי החיים, כי כל החיים מחי החיים צריכין להמשיך לתוף בחינת המלכות על ידי עסק התורה ועל ידי זה מחיין כל העולמות וכל הברואים, כי פֶּלֶם אין להם שום חיות כי אם על ידי בחינת המלכות שדרך שם נמשך כל החיות וכל ההשפעות לכל העולמות ולכל הנבראים

כידוע. ועל פן זה המסור שפגם בזה, כי פגם בכלליות החיות הנמשך לבחינת מלכות על ידי שהגביר נגדה ההפך והמתנגד ממש, שהוא מלכות הרשעה שמתנגדת על ידי אסיפת הון נגד מלכות דקדשה, פמבאר בהתורה הנ"ל שמלכות הרשעה היא ההפך ממש מבחינת חיות המלכות, כי חיות המלכות הוא על ידי עסק התורה וכו' ומלכות הרשעה מתנגדת בהפך ממש לקלקל חס ושלום, חיות המלכות דקדשה שמקבלת על ידי עסק התורה לקלקל חס ושלום על ידי הקדשה שבולעת על ידי הממונ שמאספת וכו'. ועל פן זה המסור שזוהן בתחבולותיו פח לזה - שמסור ממונ דקדשה של ישראל ליד עכו"ם, על פן הוא פגם בחיות המלכות דקדשה שהוא חיות הכל, על פן אין לו שום חיות ומוכן למיתה, כי פגם ביותר בכלליות החיות שהוא מלכות דקדשה פנ"ל, כי עקר חיות הכל הוא על ידי המלכות דקדשה שמקבלת חיות על ידי עסק התורה של ישראל שעל ידי זה נמשך חיות לכל פנ"ל וכמו שכתוב: באור פני מלך חיים. הינו על ידי בחינת מלכות דקדשה נמשך חיים לכל הנמצאים שבעולם וכו"ל:

הלכה ד

ענין מסור שדינו פמין וכופר ומתור להרגו ביד. כמו שאמרו רבותינו

ז"ל (שנתה ניה טו) 'המינין והמסורות וכו' מורידין ולא מעלין':

על פי התורה 'תקעו - אמונה' בלקומי תנינא סימן ה', מבאר שם שעלית האמונה הוא על ידי שחותרין המים שמהם גדלה האמונה שהם בחינת עצות בחינת מים עמוקים עצה וכו' וכו'.

ולזה צריכין איש תבונות שהוא על ידי שמצחצח נשמתו וכו'. שזה נעשה על ידי שמושיכין רוחניות אלקות לתוך צמצומים שעל ידי זה ממושיכין פרנסה וכו'. ועל ידי הפרנסה והאכילה דקדשה מצחצח נשמתו בבחינת צדיק אבל לשבע נפשו, שהוא בחינת והשביע בצחצחות נפשך ואין הוא איש תבונות וכו' ועל ידי זה יכול לחתור ולדלות המים עמוקים עצה שמהם גדלה האמונה בבחינת מים עמוקים עצה וכו' ואיש תבונות ידלגה וכו' עין שם:

נמצא שעקר עלית האמונה הוא על ידי פרנסת ואכילת ישראל כנ"ל, כי ישראל בכלל נקראים פלם צדיקים, כמו שאמרו, ועמד פלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ואכילתם הוא בבחינת צדיק אבל לשבע נפשו, כי אכילת ישראל מקדשת בכמה וכמה מצות התלויות באכילה. וכמו שכתוב: ותורתך בתוך מעי. ועל ידי בחינה זאת בחינת צדיק אבל לשבע נפשו, על ידי זה מצחצחין הנשמה כנ"ל ועל ידי זה חותרין המים שהם העצות שמהם גדלה האמונה כנ"ל. ועל פן עין

המסור תמור מאד ודינו כמין וכופר ממש, כי פנים מאד באמונה הקדושה מאחר שמוסר ממוז ישראל ביד גוי, כי ממוז ישראל בכלל הוא ממוז דקדשה, כי הוא פרנסת ישראל שעל ידי זה זוכין לאמונה כנ"ל, והוא מוסר זה הממוז ליד גוי שהם ההפך מזה, כי העפ"ם בכלל הם בבחינת וכתן רשעים תחסר שהוא ההפך מבחינת צדיק אבל לשבע נפשו, ועל פן בודאי על ידי ממונם ופרנסתם ואכילתם של העפ"ם אין יכולין לדלות העצות הנ"ל שמהם גדלה האמונה מאחר שאינם מצחצחין נפשם על ידי אכילתם, אדרבא, הם בהפך מזה, כי הם בבחינת וכתן רשעים תחסר שעל ידי זה הם רחוקים מבחינת איש תבונות, ועל פן נאמר בהם "כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה". כי הם בבחינת (משל כה) "נגיד חסר תבונות", חסר תבונות דקא, כי זה נמשך מבחינת וכתן רשעים תחסר שנאמר עליהם כנ"ל, כי כמו שעל ידי בחינת צדיק אבל לשבע נפשו הוא מצחצח נשמתו נשמתו בבחינת ונשמת שדי תבינם שעל ידי זה הוא איש תבונות, כמו שמבאר שם. כמו כן להפך על ידי ממוז ואכילת העפ"ם, שהם בבחינת וכתן רשעים תחסר הוא בבחינת חסר תבונות. וכן כמו שאיש תבונות דולגה העצות העמוקות שהם בחינת מים עמוקים עצה וכו' שמהם גדלה האמונה, כמו כן להפך העפ"ם שהם בבחינת נגיד

לקוטי הלכות מאבד קומון חברו ומסור חושן משפט תשנב

האשת חיל בחינת אמונה משתדלת תמיד שיהיה פרנסה לבני ישראל הדבקים בה כדי שיוכלו בכל פעם לעסק יותר לחתור הפנים עמקים הנ"ל שמשמש גדולה כדי שתתגדל ותתעלה האמונה בכל פעם יותר ויותר וכנ"ל. אבל מי שמוסר ונותן חס ושלום, פרנסת ישראל ביד העכו"ם על זה רוגזת הארץ שהיא בחינת האמונה הקדושה שנקראת ארץ, כי עפר מאנא דכלהו, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל בבחינת תחת שלש רגזה ארץ וכו' תחת שנואה כי תבעל, שהוא בחינת האמונה פזיזות שהיא שנואה ותעובה שנותן בה פח חס ושלום כנ"ל, וזהו ונבל כי ישבע לחם, כי הא בהא תליא, כי על ידי ונבל כי ישבע לחם, דהינו על ידי שנותן הפרנסה להנבל שהם העכו"ם על ידי זה נותן פח חס ושלום באמונות פזיזות כנ"ל ומשם עקר אריכת הגלות והתגברות מקושלתם מחמת שבענותיני הרבים נמשכה להם שפע העשירות והפרנסה ובני ישראל הכשרים עניים ודלים, כמו שאיתא בזהר הקדוש שבגלות, ישראל נזנין מתמצית ורב עקר השפע אצלם על בן קשה מאד לחתור הפנים הנ"ל ועל בן מתגברת הסמרא אחרא, שהם האמונות פזיזות שהם נאחזים שם. ועל בן מתגברת מלכותם וממשלתם וזהו בחינת תחת עבד כי ימלוד ושפחה כי תירש גברתה וכו' ולחם עצלות לא האכל וכו'. כי

חסר תבונות על ידי זה פוגמין ומקלקלין מוצא הפנים עמקים שהם העצות ועל בן הם פוגמין באמונה. ועל בן באמת הם רחוקים מאמונה האמתית, כי הם בופרים ואפקורסים ומאמינים אמונות פזיזות. ועל בן המסור פוגם מאד באמונה הקדושה מאחר שמוסר קומון ישראל שהוא פרנסת ישראל שעל ידי זה באים לאמונה הוא מוסר אותו ביד עכו"ם שעל ידי זה נפגמה האמונה, כי על ידי פרנסתם של העכו"ם נסתם חס ושלום, מוצא הפנים הנ"ל שהם העצות שמהם גדלה האמונה, כי הם בבחינת פורות בורות גשברים אשר לא יכלו הפנים שצאמר על אמונתם הרעה. ועל בן דין המסור קמין וכופר ממש, כי פוגם מאד באמונה כמו מין ממש, כי מקלקל חס ושלום, בשרש האמונה, דהינו כמוצא הפנים שמהם גדלה האמונה שצריכין לחתרו על ידי פרנסת ישראל. והוא פוגם ומקלקל שם על ידי שמוסר קומון ופרנסת ישראל ליד עכו"ם שהם ההפך מזה כנ"ל, כי עליהם נאמר, תחת שלוש רגזה ארץ וכו' תחת עבד כי ימלוד ונבל כי ישבע לחם תחת שנואה כי תבעל ושפחה כי תירש גברתה. כי אמונה הקדושה נקראת אשה יראת ה' אשת חיל פדועה ועל בן פל שבח האשת חיל הוא בענין הפרנסה שפרנסת בני ביתה בכבוד, כמו שפתיב ותמן טרף לבייתה וכו' ולחם עצלות לא האכל וכו'. כי

וכב"ל ועל פן המסור הוא כמו מין וכופר
ממש וכב"ל:

ועל פן מורידין ולא מעלין אותו, כי עקר
החיית הוא מהאמונה הקדושה, כי
היא בחינת חיים, אנפין נהרין, בחינת
באור פני מלך חיים, (כמו שמבאר בתורה צוית
צדק בסיון ג). ועל פן יש עברות שחייבין
עליהם פרת ומיתה, כי עקר גדול
האמונה הוא על ידי עצות פנ"ל שהם
בחינת תר"ג עטין דאורייתא שהם כלל
מצות התורה. והיו בחינת פל מצוותיך
אמונה שעל ידי כלל המצות שהם בחינת
עצות דקדושה זוכין לאמונה פנ"ל.

וכשפונם באיזה מצות עשה או לא
תעשה אזי פונם באמונה כפי פנ"ל
המצוה שעבר עליה. אבל יש חלוקים, כי
יש מצות ששעובר עליהם אף על פי
שהפנ"ל גדול מאד, אף על פי בן עדן
אינו נסתם עקר הפענן שמשם גדלה
האמונה, אבל יש מצות חמורות
ששעובר עליהם חס ושלום, סותם
הפענן שמשם גדלה האמונה, אף גם
כשנה נופל זה קם, כי נתן עוד פח
להאמונות פוביות שפחם דיקא
כשנסתמין הפעננות והבארות הקדושים
האלו שפחם גדלה האמונה. ועל פן הם
משתדלים תמיד על זה לסתם הבארות
האלו שפחם גדלה האמונה בבחינת וכל
הבארות אשר חפרי בימי אברהם סתמום
פלטתים וכו', ומי שעובר עברה פואת
חס ושלום, הוא חייב פרת ומיתה כי

נכרת ממקור חינות שהיא האמונה פנ"ל,
על ידי שגורם חס ושלום לסתם הפנים
הפנ"ל שמשם גדולה פנ"ל. ועל פן מצוין
הבית דין לבערו מן העולם, כמו שכתוב:
ובערת הרע מקרבה. כי יוכל לקלקל יותר
חס ושלום, כי נתן פח ביותר להפירות
ואמונות פוביות וכב"ל. וזה בחינת המסור
והמין שצריכין להרגו גם בזמן הזה, כי
הוא גרוע מכלם, כי הוא פונם ביותר
ויותר במקור הפנים שמשם גדלה
האמונה מאחר שמסור כמון ופרנסת
ישראל ביד עכו"ם שמשם עקר גדולה
של האמונה הקדושה וכב"ל:

הלכה ה' על-פי התורה "תקעו -
אמונה" בהלכות נזיקין הלכה ה'.

הלכות נזקי ממון

הלכה א

ענין ארבעה אבות נזיקין שהאדם חייב
לשמר אותם שלא יזיקו, שהם,
השור והבור והמבקה וההקבוע
על פי התורה אנכי ה' אלקיך בלקוטי
הראשון (סיון ד), ענין שם.

והיציא משם לעניננו הוא מה שמבאר
שם על מאמר רבותינו ז"ל
משל לאחד שהיה מהלך באישון לילה
ואפלה ומתירא וכו', והכלל שיש ארבעה
יסודות אשר רוח מים עפר, שהם בחינת

לקוטי הלכות

הלכות נזכי ממזון א

חושן משפט תשנה

דומם צומח חי מדבר ומאלו הארבעה יסודות נמשכין כל המדות רעות ותולדותיהן, כמבאר במשנת חסידים בפרטיות כל המדות הנמשכין מפל יסוד ויסוד. ומי שרצה לילך בדרך הקדש הוא צריך לשפר כל המדות רעות ותאות רעות הנמשכין מאלו הארבעה יסודות וכו"ל ויספר לפני התלמיד חכם, הינו ודוי דברים והתלמיד חכם יפרש ויברר לו דרך לפי שרש נשמתו וכו' וכו' ועל ידי זה אהיה נקלל באין סוף וכו' ועל ידי זה זוכין לבחינת הטוב והמטיב שיודעין שכל מארעותיו הם למטבתו שזה בחינת מעין עולם הפא בחינת פלו טוב ומטיב, כמבאר שם היטב כל הענין הזה באריכות, ענין שם:

וזהו בחינת ארבעה אבות נזקין שמחייב האדם לשמורם מאד שלא יזיקו, פי ארבעה אבות נזקין נמשכין מבחינת הרע שבארבעה יסודות שמהם נמשכין כל התאות רעות והמדות רעות ותולדותיהן שמהם נמשכין חס ושלוש כל החטאים שנהו בחינת ארבעה אבות נזקין כנגד ארבעה יסודות הנ"ל, פי החטאים והמדות רעות הנמשכין מארבעה יסודות הם בחינת מוזקי עלמא, פי כל ההזקות שבעולם נמשכין מהם. ועל פן לעתיד שיהיה ישובי לה' באמת ואת רוח המאזה יעבר מן הארץ ויתבטל הרע שבארבעה יסודות על פן באמת לא יהיה עוד שום הזק בעולם, כמו שכתוב (ישעיה

י"א), לא ירעו ולא ישחיתו וכו' פי מלאה הארץ דעה את ה' וכו', ועל פן נקראין ארבעה אבות נזקין אבות מפלל דיאפא תולדות (כמו שאמרו רבותינו ז"ל ברא קמא ב). פי גם בהמדות רעות הנמשכין מהארבעה יסודות יש בהם גם פן אבות ותולדות, כמבאר בהתורה הנ"ל עצבות ותולדותיו וכו' גאונה ותולדותיו וכו' ועל פן הם ארבעה אבות נזקין כנגד ארבעה יסודות הנ"ל כנ"ל. וזה בחינת השור והבור והמבוע וההקער, פי הם כנגד ארבעה יסודות הנ"ל שהם אש רוח מים עפר, שהם בחינת דומם צומח חי מדבר פזיזע, פי השור זה בחינת החי שהוא כנגד יסוד הריח, והבור זה בחינת דומם שהוא כנגד יסוד העפר והמבוע זה השן זה בחינת

תאות רעות שנמשכין מבחינת צומח מבחינת יסוד המים, כמבאר שם וזה בחינת מבוע שהוא השן בחינת תאות אכילה ושתיה שהם ראשי התאות שכל התאות נמשכין אחריהם, כמבאר בדרך רבנו ז"ל בהתורה 'ויסב אלהים' (סיון סב). והקער זה האש בחינת יסוד האש שהוא כנגד בחינת מדבר, שהוא בחינת גאונה ותולדותיה, כמו שמבאר שם. נמצא שארבעה אבות נזקין הם כנגד ארבעה יסודות שמהם נמשכין כל ההזקות שבעולם הכלולים בארבעה אבות נזקין ותולדותיהן כנ"ל. ועל פן הנזקין נפרעין מן העדיות, כמו שכתוב: מיטב שדהו ומיטב פרמו ישלם. פי התקון

הרשעה, שהיא כנגד מלכות דקדושה, מתגברת לאמר ולכנס ממון, כי שם כל הניצוצות הקדושה ועל פה היא מתגברת בתאות ממון וכו'. אבל יש פה במלכות דקדושה להוציא בלעז מפיו בבחינת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו שמוציאין מהם כל הקדושה ונעשה מזה תורה גבה מאד דיקא וכו', עין שם. ומלכות הרשעה הוא מלכות המן עמלק שרודף אחר מחנה דן בבחינת מלכות דקדושה, עין שם:

וזה בחינת ארבעה אבות נזיקין שהם בחינת מלכות הרשעה שהם מוזיקין ממון ישראל, כי הם מתגברין על הממון לפגם אותו מחמת ששם כל הטוב פנ"ל. ועל פה הם ארבעה, כי מלכות דקדושה היא בחינת ד' וכשנופל ונפגם בחינת הד' שהיא מלכות דקדושה או נעשה מזה בחינת ארבע מלכיות שהם מלכות הרשעה בחינת עמלק שכלול מכל הארבע מלכיות, פמוכא כל זה בפאמר מישרא דסבינא (סימן ט), על פה הם מתגברים על הממון להזיקו, כי מלכות דקדושה תקונה ושלמותה על ידי שונא בצע לשנא הממון בתכלית השנאה, פמבאר שם בפאמר מישרא הנ"ל. ועל פה להפך מלכות דסטרא אחרא, שהם הארבע מלכיות, מתגברין להזיק ממון ישראל, דהינו שמתגברין בתאות ממון שבוה הם מוזיקין ממון ישראל שפע קדש להכניסו אל התאוה שהיא מסטרא

של ארבעה אבות נזיקין, שהם בחינת ארבעה יסודות הנ"ל הוא על ידי בחינת עלמא דאתי, שהוא בחינת פלו טוב ומטיב שאז ותבטלו כל ההזקות פנ"ל. וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל שצריכין לשבר כל הרע שבארבעה יסודות שהם כל המדות רעות וכו' ואז זוכה לבחינת פלו הטוב והמטיב כמו שמבאר, עין שם. נמצא שבחינת הטוב והמטיב הוא התקון של הארבעה יסודות, כי לבחינת פלו הטוב והמטיב זוכין על ידי שמתקנין הארבעה יסודות על ידי שמושברין כל המדות רעות הנמשכין מהם פנ"ל. ועל פה צריכין לשלם ההזק של הארבעה אבות נזיקין במטיב, כמו שכתוב: מיטב שדהו ומיטב פרמו וכו' כדי להמשיך על ידי זה בחינת פלו הטוב והמטיב בחינת עלמא דאתי שאז ותבטלו ההזקות פנ"ל, כי תשלומי הזק הם בחינת התקון של ההזקות של ארבעה אבות נזיקין שהם בחינת הרע שבארבעה יסודות ועל פה תקונם על ידי מיטב דיקא בחינת מיטב שדהו ומיטב פרמו ושלם כדי להמשיך על ידי זה בחינת פלו הטוב והמטיב שהוא התקון של הארבעה יסודות פנ"ל:

הלכה ב

ארבעה אבות נזיקין השור וכו':

על פי מה שמבאר בפאמר וכו'ים הפבורים' סימן נ"ו שמלכות

לקוטי הלכות

הלכות נזקי ממון ב

חושן משפט תשנו

אחרא חס ושלום, כי עקר הגליות הם רק על ידי הממון, כי שם כל הניצוצות הקדושות והם מתגברים להוציאם לחוץ חס ושלום על ידי תאות ממון ועל ידי מה שגוזלין לממון ישראל, כי הם בחינה אחת, דהינו גולתם ממש והתגברות התאוה על ישראל כי הכל כדאי לינק ולקבל משפע קדש הגזוז בממון פנ"ל. אך יש פח במלכות דקדושה להוציא בלקם מפרהם פנ"ל וזה בחינת שצריכים לשלם במיטב, כמו שכתוב: מיטב שדרהו וכו', כי מוציאין כל הטוב מהם, ואדרבא, אפלו כל הניצוצות והטוב שהיה ביניהם מפקר מוציאין מהם על ידי שנתקבץ הטוב יחד על ידי שהתגברו ונגזרו עוד הרבה טוב שעל ידי זה נתקבץ ונתחבר ונדבק הניצוצות שהיו שם מפקר שלא היו יכולים לצאת ועכשיו נתחברים בזה הטוב הנ"ל. ואחר כך יוצא מהם הכל פנ"ל שנה בחינת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כי על ידי שליטתם והתגברותם נשאר אצלם הרע לבד בלי שום טוב שזהו מפלתם כי כל הטוב יוצא מהם. וזה בחינת מיטב שדרהו ומיטב פרמו ושלם, שכל הטוב שהיה פבוש ביניהם צריכים לשלם ולהחזיר לבעלים אל הקדושה פנ"ל:

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שהנזק והמוזיק בתשלומין כי המת יהיה לו שהבעלים מופלין בנבילה כי

הנזקין שהם ישראל, שמתגברין עליהם המוזיקין שהם האמות בתאות ממון פנ"ל ועל ידי זה נזק ממונם פנ"ל, הם צריכין לקבל את הנבילה המתה לטפל בה למכרה לברר הטוב והחיות, דהינו ניצוצות הקדושה של ממון ישראל שישאר בה עדו, וזה מטל על הבעלים הנזקין שהם ישראל, כי להם לבד זה הפח לברר ולהוציא הטוב מן המתים והנשברים, כי גם הם חייבים בזה וראוי להם לסבל גם כן קצת פהזק, כמו שאמרו רבותינו ז"ל 'הנזק והמוזיק בתשלומין, שגם על הנזק חל תשלומי פהזק, הינו שפנדאי צריכין לתפן את אשר נמשכו אחריהם עד שגזוקו, כי אנו צריכין לשמר עצמנו מן ההזק הינו לבלי למשך אחר תאותיהם פנ"ל, ועל כן כשלא שמרו עצמן עד שגזוקו מהם, דהינו שהתגברו עליהם פנ"ל צריכין לטפל בנבילה המתה לברר הטוב ממנה, דהינו הממון שישאר בה פנ"ל. ומותר ההזק מוציאין מן המוזיקין שמועמידין אותן בדיו וצריכין לשלם במיטב פנ"ל, דהינו שמוציאין הטוב מהם פנ"ל. וזה געשה על ידי השלשה דינים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, דיני גזיקין בשלשה. כי השלשה דינים הם בחינת השלשה אבות, שהם בחינת שלש הגלים שבהם עולה המלכות מביניהם ואזי נכנע הפטרא אחרא שהוא מלכות הרשעה, הינו שמוציאין הטוב מהם שמושלמין

פ"ל
פ"ל

במיטב כנ"ל וענין שם לעיל בהלכות דינים שנה פחינת שלשה דינים, ענין שם: ועל פו נקראים אבות גזיון כנגד מלכות דקדושה שעקר שלמותה על די שלשה אבות פמוכא, שנה פחינת שלש רגלים כנ"ל פמוכא פמוכא מישראל הנ"ל, ואת זה לעמת זה מלכות הרשעה מקבלין מאבות הפמאה שעקרום המת שהוא אבי אבות הפמאה שהוא פחינת עמלק פמוכא, והם מקבלין משם, פי הוא פלל פלם, כמו שפתיב: "ראשית גוים עמלק". כמו שפתיב רבנו ז"ל שם ועל פו נקרא מלכות הרשעה ארבעה אבות גזיון:

וזה שאמרו פמושנה, לא הרי זה פהרי זה ולא הרי זה פהרי זה, פי הם פחינת עולם הפרוד, פחינת ומשם פרה והיה לארבעה ראשים הפך מלכות דקדושה שהיא פחינת ד' דאחד פחינת אחרות פשוט. ועל פו אין פהם אחרות והשתוות רק מפדיון ומחלקין זה מזה ואין פהם צד השנה פי אם שדרפן להזיק כנ"ל וכשהזיק משלמין פמיטב כנ"ל:

ויש לפרש, השור הוא פחינת יון שאמרו, פתבו לכס על קרן השור וכו', קרן השור' דיקא, פחינת השור שהוא פחינת הקרן. והבור זה מלכות הרשעה מלכות אדום שהוא עמלק שהוא מוכן לתקלה, פי בור דא טחול לילית אפא דערב רב תאות נאות, שנה פחינת עמלק, פמוכא. והפמעה זה השן פחינת אכילה פחינת פרוס ומדי שאוכלין

בשר פדב וכו' גם מדי התגברו על ישראל על די אכילה בימי אחשורוש על שנהנו מפעדתו של אותו רשע. והתקער זה ככל - נבוכדנצר שהקעיר אש כבית הפקדש. ואין מוכן לתקלה כמו הבור שהוא עמלק תאות הפלליות רע הפולל, פי פלול מפלם כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, אי פתב בור וחד מניהו הוי גלפיין פלהו. פי בור פלול מפלם, שהוא פחינת מלכות עמלק שפלול מפלם כנ"ל וממונו גלמדיו פלם פי הפל גלמדו פמונו, כמו שפרש רש"י על פסוק ראשית גוים עמלק שהוא גידוג לישראל תחלה משל לאמפטי ורתחת וכו' בא זה והפשרה בפניהם. נמצא שממונו למדו הפל להודג לישראל להזיק להם חס ושלום. ומפיק כגמרא שלא נכתבו פלם אלא להגדיל תורה ויאדיר, פי פאמת על די הארבעה אבות גזיון שהם הארבע מלכיות על דם דיקא גידיל תורה ויאדיר, פי אחר פך מוציאין מהם פלעם מפיהם פפחינת חיל פלע ונקאנו. ועושוין מזה תורה שנקראת אשת חיל נמצא שדיקא על דם נגדלת התורה:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל, אבות מפלל דאיבא תולדות, פי אלו הארבע מלכיות הם פלליות השבעים אמין נמצא שיש להם תולדות, דהינו השבעים אמין שמתפשטין מהם:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל, האי מאן דבטי למיהוי חסידא ליקום מלי דגזיון.

לקוטי הלכות

הלכות נזקי ממון ג

חושן משפט תשנ"ט

חסיד זה בחינת אברהם איש החסד ששלמות עלית המלכות מן הארבע מלכיות על ידו בבחינת והיכן בחסד כפא ועל פו ודף אחרי הארבעה מלכים, כמו שמבאר פל זה במאמר מישרא הנ"ל. וזה ליקיים מלי הניזקין להכניע הארבע מלכיות ארבעה אבות נזיקין ואזי היא בחינת חסיד בחינת אברהם איש החסד פנ"ל:

וזה שאמרו עוד (ש) לקום מלי דאבות הנינו תד, כי שלמות המלכות על ידי האבות פנ"ל:

הקלפה ג

ענין ארבעה אבות נזיקין שהאדם צריך לשמרם שלא יזיקו ואם הזיקו חייב לשלם

א על פי המאמר המתחיל 'בראשית - לעיני כל ישראל' בספר לקוטי מוהר"ן תנינא סימן ס"ו, ענין שם פל המאמר.

והקללה, כי יש מאורי אור ויש מאורי אש ומאורי אור הם בחינת ארבעה מחזין שהם בחינת שם ה' בחינת תלת גנין דעינא וכת ענין וזה בחינת פאר פלליות הגנין בחינת תפלין. וזה בחינת צדיק הדור שהוא בחינת נהר היוצא מעדן שממנו נמשכין פל הארבעה יסודות, כי הנהר הנ"ל נמשך מבחינת ארבעה מחזין תלת גנין דעינא וכת ענין

וכו' ומשם נמשך הנהר היוצא מעדן הנ"ל, ומשם נמשך בחינת הארבעה יסודות שממם נמשכין פל המדות. וכשנסתלקין מאורי אור חס ושלום מתנגדין חס ושלום מאורי אש שעל ידם נחרב הבית המקדש וכו', ענין שם וזה בחינת וצת אש בציון ותאכל יסדתי, על ידי מאורי אש חס ושלום נפגמין הארבעה יסודות וכו', ענין שם. וזה הצדיק הדור הנ"ל שהוא הפאר וכו' שממנו נמשך הכול זה בחינת בראשית ראש בית בחינת הפעל הבית של העולם שהוא משגיח על פל העולם שלא יתגברו חס ושלום מאורי אש וכו'. וכשמנגדין מאורי אש חס ושלום, שהיו בחינת חרבן בית המקדש על חרבן בית המקדש וה' יתברך הבטיח לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר פאר זה בחינת פלליות הגנין, בחינת ארבעה מחזין תפלין וכו' וכו'. ענין שם פל זה היטב:

ב וזה בחינת ארבעה אבות נזיקין שהם נמשכין מהארבעה יסודות, הנינו מהרע של הארבעה יסודות, כי זה ידוע שהארבעה יסודות למטה בגשמיות הם מערכים טוב ורע וזה עקר עבודת האדם לברר הטוב מהארבעה יסודות ולהכניע הרע שבהם פדוע. ומהרע שבהארבעה יסודות נמשכין ארבעה אבות נזיקין ועל פן הם ארבעה פנגד ארבעה יסודות. וזה בחינת נזקי ממון שהאדם צריך לשמור

(כמו שאמר רבותי ו"ל כבא קמא דף ב) כי הארבעה יסודות הם בחינת אבות, כי כל הדברים נמשכין מהם ותרע שבהם הם בחינת ארבעה אבות לכל הניזקין שעבולם, וצריך האדם לסלק הנזק מביתו ורשותו, כי על הבעל הבית החיוב לשמור כל מה שעביתו ורשותו, דהינו כל ממון שלא יזיקו חס ושלום, כי הבעל הבית זה בחינת ראש בית הנ"ל, כי כל אדם בביתו הוא בעל הבית בחינת ראש בית בחינת מחין, כי כל המזון והבהמות וכל החפצים שעביתו ורשותו הנ"ל נמשך על ידו מבחינת מחין ודעתו והאדם הוא בחינת ראש בית שהוא צריך לשמור את כל אשר בבית שנמשך מבחינת הנהר הנ"ל שנמשך מבחינת מחין פנ"ל שלא יהיו נגזמין בחינת הארבעה יסודות חס ושלום שלא יהיה נמשך מהם וניקה חס ושלום לבחינת ארבעה אבות וניקון פנ"ל:

ג ועל פן הנזקין שמיין להן בעדיית בחינת מיטב שדרהו וכו' ושלם, כי צריך לשלם במיטב דיקא פדי לברר הטוב מהרע שנתערב על ידי ההזק על ידי שנמשך מממון וניקה חס ושלום לבחינת ארבעה אבות וניקון פנ"ל. ועל פן צריך לברר הטוב מהרע מהארבעה יסודות ולשלם במיטב דיקא פנ"ל:

ד וזה בחינת קרן שהוא ראש לכל הארבעה אבות וניקון פמו שאמר בפושנה, ארבעה אבות וניקון השור וכו'. ואמרו ו"ל בגמרא תני שור

את ממוןנו שלא יזיק, כי כל ממוןנו של אדם נמשך מבחינת נהר יצא מערן להשקות את הגן פנ"ל, כי זה הנהר היוצא מערן נמשך מהמת, הינו מארבעה מחין שמשם נמשכין כל ההשפעות וכל הדברים שעבולם וכל המזון, דהינו פסוף וזה שהם כל המזון נמשך משם. וזה בחינת נהר יצא מערן להשקות את הגן ומשם יפרד ויהיה לארבעה ראשים וכו' שם האהר וכו' הוא הסוכב וכו' אשר שם הנהב וזהב הארץ ההיא טוב שם הברכה וכו' נמצא שכל הנהב נמשך מהנהר היוצא מערן שמשם נמשכין כל הארבעה יסודות פנ"ל, וזה שכתב רבנו ז"ל במקום אחר שכל הגנין כלולין בכסף וזהב, ענין שם, הינו בחינת תלת גנין דעינא ובת עין שהם כלולין בבחינת הנהר הנ"ל שמשם נמשך כל המזון פנ"ל. וזה בחינת מחא תנרא ככספא, כי המזון נמשך מהמת שמשם נמשך הנהר הנ"ל שמשם נמשכין כל ההשפעות פנ"ל. ועל פן האדם צריך לשמור את ממוןנו שלא יזיק, הינו לשמור את בחינת הארבעה יסודות הנמשכין מהנהר הנ"ל שמשם בא כל המזון וכל ההשפעות פנ"ל שלא יהיה נמשך משם וניקה חס ושלום, לבחינת ארבעה אבות וניקון שהם כלל נזקי ממון פנ"ל, כי האדם צריך להכניע הרע שבארבעה יסודות שמשם נמשכין כל הניזקין בחינת ארבעה אבות וניקון אבות מכלל דיאפא תולדות

לקוטי הלכות

הלכות נזרי קמזו ג

חושן משפטתשסא

לקרנו נמצא שהקרון הוא הראש לכל הארבעה נזיקין, כי עקר ההכנעה של הארבעה אבות הנ"ל הוא על ידי תקון הארבעה יסודות שנתתקנו על ידי הארבעה מחין על ידי הראש בית בחינת תפלין כנ"ל. ועקר בחינת תפלין שעל ידם מתקנים הארבעה יסודות הוא להכניע בחינת קרון של שור המוגעד שלא יזיק את העולם, כמו שאיתא בתקונים ובתריין רצועין קשרין לה בין קרנהוי וכו', ענין שם. נמצא שעל ידי תפלין קושרין ומכניעין את שור המוגעד בין קרניו שלא יצא להזיק את העולם. וזה בחינת מה שהתם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם, כי התקון להכניע מאורי אש, דהיינו בחינת הרע של הארבעה יסודות היא על ידי קימת חצות להתאבל על חרבן בית המקדש כנ"ל, והעקר הוא בחצות הלילה דקא, כי בלילה מתגברין מאורי אש, כי אז הוא שקיעת האור שנסתלקין מאורי אור בחינת המחין כנ"ל ואז מתגברין חס ושלום מאורי אש. וזה בחינת יבערב והיה וכו' כמראה אש עד בקר כדי להכניע מאורי אש שעקר שלטנותם בלילה כי מהאש יצאו והאש תאכלם:

ה וזה בחינת שנה שהוא הסתלקות המחין שהם בחינת מאורי אור כנ"ל ועל כן אז בשעת שנה צריכין שמירין על ידי שם ה' שהוא בחינת קריאת שמע כדי שלא יתגברו מאורי אש חס ושלום, בשעת הסתלקות המחין

שהם בחינת מאורי אור כנ"ל. ועל כן צריכין לשפר את השנה ולשפר את הלילה לחצאין, דהיינו לקום בחצות הלילה ואז עקר הכנעת הרע שבארבעה יסודות שהם מעריכין טוב ורע חציו טוב וחציו רע ועקר אחיזתם הוא בלילה כנ"ל. ועל ידי שמשברין את השנה וקמין בחצי הלילה על ידי זה חוזרין ונמשכין המחין בחינת מאורי אור, כי בשקמים מהשנה בחצות הלילה חוזרין המחין אל האדם ומתגברין מאורי אור, שהם בחינת מחין, ונכנעין מאורי אש, שהם בחינת חרבן בית המקדש, כי אז עוסקין בבנין בית המקדש על ידי שמתאבלין עליו כנ"ל ואז מבררין הטוב שבהארבעה יסודות. ועל כן צריכין לקום בחצי הלילה דקא לתקן חרבן בית המקדש, דהיינו להכניע מאורי אש שהחריכו את הבית המקדש כנ"ל, כי על ידי שמשברין את הלילה לחצאין דהיינו שמשברין את השנה שהיא נמשכת על ידי הסתלקות מאורי אור שעל ידי זה מתגברין מאורי אש, ועל ידי שמשברין את השנה על ידי זה משברין בחינת מאורי אש ומכניעין הרע שבהם ומבררין ומעלין הטוב שבהם כי מקבלין אז את המחין שהם בחינת מאורי אור ועל ידי זה מבררין הטוב שבהארבעה יסודות על ידי שמשכין את בחינת המאורי אור להכניע מאורי אש כנ"ל. וקימת חצות זה בחינת תפלין בחינת מחין, כי אז בשקמים מהשנה נמשכין המחין:

תת

קימת חצות בנדאי לא יבוא אפלו ממונו להזיק שום דבר כי נכנע הרע שבכל ממונו על דיו שהוא הראש בית וכו' פנ"ל. וכשאינו נשמר מזה לברר הטוב מהרע וכו' פנ"ל, שזהו בחינת קימת חצות פנ"ל, על בן צריך לשלם חצי נזק כדי לחזר ולברר חצי הטוב מהרע פנ"ל. אבל בשהזיק שלש פעמים או משלם נזק שלם, כי אז נפגם לגמרי כל בחינת הלילה שהוא שלש משמרות כנגד תלת גונו דעינא והתגברו מאורי אש ועל בן צריך לחזר ולברר הכל לגמרי וצריך לשלם נזק שלם, כי על ידי התשלומין של הנזקין על ידי זה מכרין הטוב מהרע ועל בן צריכין לשלם במיטב, כמו שכתוב: "מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם", 'מיטב' דיקא, בחינת וזהב הארץ ההוא טוב הנמשך מהנהרה היצא מעדן שנמשך על ידי הראש בית וכו' פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ד

ענין ארבעה אבות נזיקין וכלם צריכים לשלם מהעדיות. כמבאר במשנה הנזקין שמין להם בעדיות, כמו שכתוב: "מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם".

א כי מבאר בהתורה 'חותם בתוך חותם' בסימן כ"ב בענין העזות, שאי אפשר להתקרב אל הקדשה כי אם על ידי עזות קדשה, כי יש עני פנים

וזה בחינת שופר שהוא התעוררות השנה, כמובא ששופר מרמו עורו ישנים מתרדמתכם והוא בחינת תפלין כלליות הגנון, כי תלת גונו דעינא הם תלת גונו דקשת שהם שלשה קולות של השופר תקיעה שברים תרועה, שהם בחינת קשת ושופר איקרי קרו, כמו שכתוב: במשך בקרן היובל, ועל בן הוא מקניע קרן של שור המועד:

נמצא שחצות בחינת התעוררות השנה, בחינת מחין - מאורי אור, בחינת תפלין, בחינת שופר, הוא מקניע קרן של שור שהוא ראש לכל הארבעה אבות נזיקין פנ"ל. אבל אינו נעשה מועד כי אם בשלש פעמים, כי שלש משמרות הני הלילה כנגד תלת גונו דעינא וכשהזיק שלש פעמים או נעשה מועד להזיק כי התגברו בחינת מאורי אש על ידי שהזיק שלשה פעמים שעל ידי זה נפגם בחינת הלילה שהוא שלש משמרות כנגד תלת גונו דעינא פנ"ל, אבל כל זמן שלא הזיק שלש פעמים אינו משלם כי אם חצי נזק, כי עקר הפגם על שלא ברר הטוב מהרע מהארבעה יסודות ולא הקניע מאורי אש על ידי קימת חצות ולא ברר מחצית הטוב מהרע, ועל בן משלם חצי נזק, כי הארבעה יסודות חצים טוב וכו' ועל בן תקונם על ידי חצות הלילה כדי לברר חצי הטוב מהרע ועקר הוא בלילה שאז זמן שלטנותם פדוע וכנ"ל. ומי שזוכה לברר ולהקניע מאורי אש על ידי בחינת

לקוטי הלכות

הלכות נזקי ממון ד

חושן משפט תשמו

הרבה שהם מונעים גדולים מעבודת ה' פאמת והם בחינת והקלבים עני נפש והמה רעים וכו', כי עזות מלכותא בלא תנא, על פן צריכין עזות דקדושה לעמוד נגד עזותם וכו' ועזות דקדושה זוכין על ידי בחינת געשה ונשמע, שהם בחינת שמחה והם בחינת שני העדוים וכו' בחינת בראשית ברא בחינת ערן עלאה ערן תתאה וכו'. ומבאר שם שעזות דקדושה נמשך מבשלת וכו' וזה ובשלת פנים לגן ערן וכו', עני שם:

דסטרא אחרא שמשם כל ההזקות שבעולם כנ"ל, ועל פן צורתה התורה שהנזקין ישומו להם בעדיית, כמו שכתוב: מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי כל הטוב נמשך מבחינת הערן העליון שמשם נמשך כל הטוב והעדוין שבעולם. כי כל הטוב והעדוין שנמצא בעולם הכל נמשך מבחינת ונהר יצא מערן להשקות את הגן וכו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים וכו' ומאלו ארבעה ראשי הטרות נמשכין כל ההשפעות וכל השדות וכרמים נשקין וגדלים מהם, ואלו הארבעה ראשים בשרשם העליון שפקדושה הם בחינת ארבע אותיות השם בדיע שמשם נמשכין כל הארבעה וסודות שמהם נתהוו כל הדברים שבעולם. והכל נמשך מערן העליון, כמו שכתוב: ונהר יצא מערן וכו' וערן העליון הוא שרש העזות דקדושה כנ"ל. ועל פן על ידי שמקמין מצות התורה שישלם המזיק מהעדיית על ידי זה ממשכין העזות דקדושה שנמשך מבחינת ערן שמשם נמשכין כל הטוב והעדיית כנ"ל. ועל ידי זה העזות דקדושה מכניעין ומכבלין העזות דסטרא אחרא שמשם כל ההזקות שבעולם, כי הם מוזקי עלמא. וכנראה בחוש שכל שדרבן להזיק פגון הקלבים וכיוצא בהם הם עני נפש ביותר, כמו שכתוב והקלבים עני נפש, ומשם נמשכין כל ההזקות שבעולם. ועקר הנגעתם ותקונם הוא על ידי עזות דקדושה שצריכין להמשיך עזות דקדושה שנמשך מבחינת ובשלת פנים לגן ערן מבחינת שני העדוים הנ"ל כדי להכניע על ידי זה העזות

נמצא שעזות דקדושה הוא בחינת ערן בחינת שני העדוים שהכתירו את ישראל, כי משם נמשך העזות דקדושה כנ"ל. ועל ידי זה מכניעין ומכבלין העזות דסטרא אחרא שמשם הממושלה של הסטרא אחרא שהיא בחינת עזות מלכותא בלא תנא וכו' ל וזה בחינת הנזקין שמין להם בעדיית. כי כל המוזקי עלמא נמשכין מעזות דסטרא אחרא שהיא בחינת והקלבים עני נפש שמשם נמשכין כל ההזקות שבעולם, כי הם מוזקי עלמא. וכנראה בחוש שכל שדרבן להזיק פגון הקלבים וכיוצא בהם הם עני נפש ביותר, כמו שכתוב והקלבים עני נפש, ומשם נמשכין כל ההזקות שבעולם. ועקר הנגעתם ותקונם הוא על ידי עזות דקדושה שצריכין להמשיך עזות דקדושה שנמשך מבחינת ובשלת פנים לגן ערן מבחינת שני העדוים הנ"ל כדי להכניע על ידי זה העזות

כ וזה בחינת מה שאיתא בתקונים (בהאחד עשר תקונים תקון י"ד) ב'ראשית ב'רא אלקים דא ב'רא ואנון תלת בבי

16

דקדושה שגממשך מבחינת געשה ונשמע
שהוא בחינת בראשית ברא ועל פנ שם
מרמזו בראשי תבות ב"א דאנון תלתא
כבי שגאמר בהם כל דיני ממונות וניזקין
שהם בחינת הנגעת ובפול העזות
דסמרא אחרא על ידי העזות דקדושה
שגממשך מבחינת בראשית ברא ובכ"ל:

ד"ר רמב"ם

ג ועל-בין כל הפזיקין פלולין בארבעה
ניזקין שהם בחינת מלכות
דסמרא אחרא שעקר מלכותם על ידי
עזות שהוא מלכותא בלא תגא. ותקונים
על ידי הנהר היצא מעדן וכי' ומשם
יפרד והיה לארבעה ראשים שאלו
הארבעה ראשים מכניעין ומבטלין
ממשלת הארבע מלכות דסמרא אחרא
שהם בחינת ארבעה אבות ניזקין שהם
מזיקי עלמא שהחריבו בות ראשו ושני.
וכמרמזו בתקונים בתקון הנ"ל, כמו
שאייתא שם ובגין דא בשור ובחמור
דאנון מנגן דעשו וישמעאל יתון רכיבין
עליהו תרין משיחין וכי'. כי כל דיני ניזקין
הם בשביל להכניע כל הפזיקי עלמא
שהכניעתם על ידי עזות דקדושה הנמשך
מבחינת בראשית ברא אלוקים שעקר
תקון זה בשלמות יתיה על ידי משיח
צדקנו שקבל המלכות דקדושה על ידי
עזות דקדושה, כמו שכתוב: ה' בעד
ישמח מלך, והוא יבטל כל הארבע
מלכות דסמרא אחרא שהם בחינת
ארבעה אבות ניזקין שהם בחינת תהו
ובהו וחשך ותהום שהם בחינת הארבע

דאיתרמזו בתלת אלפין בראשית ברא'
אלוקים ועלה אתמר על כל דבר פשע
וכי' דא בבא קמא וכי', ענין שם. כי מבאר
בהתורה הנ"ל שגעשה ונשמע שעל ידם
זוכין לעזות דקדושה הם בחינת בראשית
ברא שהם בחינת מאמר וחצי מאמר
בחינת עין עלאה עין התאה וכי',
כמוכא שם מספרא דצניעותא פרקא
חמישיאה, ענין שם. ועל פנ רמזה התורה
דיני ממונות וניזקין המבארין בתלתא
בבא בפסוק בראשית ברא אלוקים שהוא
ראשי תבות ב"א, כי תקון הניזקין הוא
על ידי בחינת בראשית ברא שהוא
בחינת געשה ונשמע וכי', שהוא בחינת
עזות דקדושה שקמתן ומכניע עזות
דסמרא אחרא שמשם כל הניזקין כנ"ל.
וגם כל דיני ממונות שבשאר התלתא
כבי הם גם פנ בבחינת תקון העזות
דסמרא אחרא על ידי עזות דקדושה, כי
כל ההכחות ומריבות שבין אדם לחברו
בדיני ממונות הכל על ידי פגם העזות
וכמו שאמר רבותינו ז"ל, אין אדם מעז
פנים בפני בעל חובו. וזה שמכחיש וכופר
ממונו הוא שמוצא לו עלילה איד לכפר
בו, כמו שאיתא שם והאי בבלה געי
דלודי לה וכי'. ועל כל פנים איד שהוא
הוא פגם העזות דקדושה וכמבאר מזה
במקום אחר. ועל פנ כל המצות והדינים
הקדושים שצותה התורה בדיני ממונות
וניזקין הכל הוא בשביל להכניע ולבטל
העזות דסמרא אחרא על ידי העזות

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו א

חושן משפטתשס"ה

מלכות, כמובא במוקד. כי על ידי עזות
 דקדושה שימשך משיח מבחינת פראשית
 ברא יבטל העזות הרע שלהם ויתתקן
 הכל בבחינת ורוח אלקים מרחפת על פני
 המים דא רוחו של משיח, כמובא שהוא
 התקון של תהו ובהו וחשך ותהום שהם
 בחינת הארבע מלכות כנ"ל:

הלכה ה על פי התורה תקעו –
 אמונה בהלכות גזיקין הלכה ה:

הלכות חובל בחברו

הלכה א

אסור להכות את חברו וכו'. והחובל
 חיב בחמשה דברים

על פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר 'אני
 ה' הוא שמי' סימן י"א 'שהדבור
 תלוי בכבוד שהוא בחינת מלכות וכו' ל,
 ופגם הכבוד הוא פגם הדבור הינו פי
 כבוד בשלמות הוא כבוד מלא וא"ו
 וכשנפגם נסתלק הוא"ו ואינו נעשה כבוד
 פה. והוא"ו הוא בחינת ט"ל אורות
 וכשנפגם אינו נעשה ל"ט מלאכות בחינת
 בעצבון תאבלנה בחינת חסרון הפרנסה
 וכו', ענין שם:

וזה בחינת אסור הפאה שאסור להכות
 את ישראל, כי כל ההפאות
 והמלקיות הם נמשכין מבחינת ל"ט
 [שלישים ותשע] מלקיות שהם בחינת

ל"ט מלאכות הנ"ל, כי ל"ט מלאכות
 ול"ט מלקיות הם בחינה אחת ונמשכין
 מזהמת הנחש בחינת ל"ט קללות,
 כמובא ומשם נמשכו כל ההפאות. ועל
 פן למדו חכמינו ז"ל אסור הפאה מ"ט
 מלקיות, כמו שאיתא בגמרא, ארבעים
 יכנו לא יוסף וכו', מפני שאסור להכות
 את ישראל. כי כל ההפאות נמשכין משם
 מ"ט מלקיות כנ"ל וזה בחינת פגם
 הכבוד, כי בהפאה הוא מבזה אותו
 ופגם בכבוד של ישראל ועל ידי זה נפגם
 הכבוד, כי עקר שלמות הכבוד כשהכבוד
 הוא אצל ישראל, כי להם מגיע כל
 הכבוד, כי שרשם בכבוד בבחינת בקהלים
 אל תחד כבדי, כמובא בדברי רבנו ז"ל,
 ענין שם. נמצא בשמפיה את ישראל הוא
 פגם בכבוד על ידי שמביש פני ישראל
 כנ"ל, ואינו נפגם הוא"ו ונעשה בחינת
 ל"ט מלאכות ל"ט מלקיות וכל זה נעשה
 על ידי הבושה וההפאה כנ"ל. ועקר הוא
 הבושה, כי עקר הוא פגם הכבוד כנ"ל
 וזה שהקפידו רבותינו ז"ל ביותר על
 הבשת, כמובא. וזה שהקפידה תורה גם
 פן באסור הפאה על הבושה, כמו
 שכתוב: ארבעים יכנו לא יוסף פני יוסף
 להכות וכו' ולנקלה אחיד לעיניך. כי
 עקר אסור הפאה הוא הבשת, דהינו
 פגם הכבוד כנ"ל, שהו בחינת ל"ט
 מלקיות שמשם כל ההפאות כנ"ל ועל פן
 ענישו ותקונו במוזן שצריך לתן מוזן
 דיקא בעד חמשה דברים, כמו שדרשו

בחינת התלבשות הדעת בחסדים, ענין שם היטב. והפנה שם פי פלו חד, הינו פי משה הוא הדעת והוא מלבש בהאברים ומהיר אותם, דהינו שמהיר ומזכיר את כל אבר ואבר המצות התלויות בו והאברים הם רמ"ח בחינת אברהם בחינת חסדים, והתלבשות משה בהם זה בחינת התלבשות הדעת בחסדים ועל ידי השכרות שוכח את אלו האזהרות. נמצא שבחינת משה נסתלק מהאברים חס ושלום, וזה בחינת שמפשיט את הדעת מהחסדים ואזי נתלבש הדעת חס ושלום, בנבורות חס ושלום, וכו' פנ"ל נמצא שהענין הנ"ל מקשר היטב וכלו חד, וענין שם היטב:

רבתינו ז"ל, בן יתן בו - ממון וכו', פי שם פגם בבחינת הפרנסה והממון, דהינו שפגם בל"ט מלאכות על ידי ההפאה שהוא בחינת ל"ט מלקיות פנ"ל ועל בן עגשו בממון פנ"ל. וזה בחינת חמשה דברים שצריך לתן פנגד פגם הכבוד שהוא פגם הדבור שהוא בחינת ה' - תתאה מלכות ששלמותה על ידי ה"ל אורות פנ"ל ועל ידי הפגם נעשה ל"ט מלאכות פנ"ל ועל בן צריך לתן ממון חמשה דברים לתמן הכבוד והמלכות שהוא בחינת ה' על ידי תקון הממון שהוא בחינת תקון הל"ט מלאכות בבחינת ט"ל אורות, פי הממון והפרנסה הוא בחינת ל"ט מלאכות פנ"ל:

הלכה ב

אסור לאדם להכות את חברו ואם הפהו עובר בלאו וכו' החובל בחברו חיב בחמשה דברים וכו' כתיב, ויאמר לרשע למה תכה רעד וכו'.

פי איתא בדברי רבנו ז"ל בספר לקוטי מורה"ן תנינא סימן כ"ו ובספר א"ב החדש באת שין שעל ידי שכרות מפשיטין הדעת מלבוש החסדים ומלבישו בנבורות חקות חס ושלום, גם איתא שם שמושה רבנו מלבש בכל אבר ואבר בכל אחד ואחד מישראל ומזכיר את האבר המצות התלויות בו, ועל ידי שכרות שוכח את האזהרות של משה רבנו הנ"ל. התלבשות משה באברים הוא

וזה בחינת אסור הפאה להכות את ישראל, פי רמ"ח אברים של כל אחד ואחד מישראל הם בחינת רמ"ח מצות התורה ומשה רבנו שהוא הדעת מלבש בכל אבר ואבר פנ"ל וכשמכה את חברו באיזה אבר ועל ידי ההפאה מתעוררין ומתגברין בו הדמים באתו האבר, פי זה טבע ההפאה, גם עקר ההפאה הוא שעושה בו חבורה והחבורה הוא על ידי הדמים שמתעוררין ויוצאין ממקום למקום נמצא שההפאה הוא התגברות הדמים, בפרט כשחובל בו ומחסר ממנו אבר למרי ועל ידי זה הוא פוגם פגם הנ"ל שמפשיט את הדעת בחינת משה שמלבש בכל אבר, מלבוש החסדים ומלבישו בנבורות, דהינו

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ב

חושן משפט תשסו

דף תת

הדמים שמתגברין ומתעוררין על ידי ההפקאה וכנ"ל ועל פן משה מזהיר על זה תמיד כנ"ל:

כי זה העקר של יציאת מצרים וקבלת התורה כדי להבליע הדם באברים כדי שיתלבש הדעת בחינת משה בחסדים, כמובא בכתבים שעקר יציאת מצרים היה בכחינת לדה לופד הדמים בחינת חמשה מיני דמים וכו', עין שם, הינו שהיו נמתקין הדמים בחינת גבורות לחסדים שהיו בחינת שנגלע הדם באברים שהם בחינת חסדים בחינת רמ"ח מצות עשה וכו' כנ"ל:

וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על החובל בחברו שמשלם נזק וכו' ואמרו ששמיין אותו כעבד זה רמז על הנ"ל, כי עקר קבלת התורה תלויה ביציאת מצרים דיקא, כמו שכתוב אצל כמה מצות יציאת מצרים, וכמו שכתוב בהתחלת היו"ד הדרות שהם כלל התורה אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. כי עקר קבלת התורה להכניע בחינת עבדות, שהוא בחינת זהמת הנחש, בחינת חם כנען עבד עבדים, כמובא ועל פן לא היה אפשר לקבל התורה כי אם אחר יציאת מצרים מבית עבדים. ואז וכינו לקבלת התורה שהוא בחינת חרות, כמו שכתוב: חרות על הלוחות, ואמרו רבותינו ז"ל, אל תקרי חרות אלא חרות שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה וכו', כי על

התגברות הדמים שמתגברין ומתעוררין על ידי ההפקאה והחבלה, כי גם עקר פגם השכרות הנ"ל הוא גם פן העקר על ידי התגברות הדמים שמתגברין על ידי השכרות כנראה בחוש שעל ידי השכרות מתגברין הדמים וכמו שאמרו (פנחסין ע), אל תרא יין כי יתאדם, שאחריתו דם, ועל ידי זה שמתגברין הדמים על ידי השכרות על ידי זה בעצמו מפשיט הדעת מהחסדים ומלבישו בגבורות חזקות חס ושלום, דהינו התגברות הדמים, שהם בחינת גבורות. וזה בחינת פגם של ההפקאה והחבלה שמתגברין הדמים וכו' כנ"ל, כפרט בשמחסר ממונו אבר ואין נסתלק הדעת בחינת משה מאותו האבר ועל פן משה רבנו מזהיר על זה. וזהו שכתוב, ויאמר לרשע למה תפה רעך. כי משה דיקא מזהיר על זה הינו על הפאה, הינו בכל עת שאחד רוצה להכות את ישראל חברו או משה שהוא מלבש בכל אבר ואבר מישראל הוא צועק ומזהיר על זה בבחינת ויאמר לרשע למה תפה רעך שמושה מזהיר על זה תמיד כי הוא מלבש בכל אבר ואבר מישראל וכשאחד מכה את חברו באיזה אבר מניע הפגם להדעת שהוא בחינת משה שמלבש שם באותו האבר, כי על ידי ההפקאה מכל שפן בשמחסר ממונו האבר לגמרי אז מסתלק ממשם הדעת בחינת משה ואז מתלבש חס ושלום, בגבורות שהם התגברות

ידי קבלת התורה פסקה וזהמתן וזהמת הנחש ואז יצאו לגמרי מבחינת עבדות מצרים וקבלו התורה שכלולה מרמ"ח מצות וכו' כנגד רמ"ח אברים, וכל אבר ואבר על ידי המצוה המיוחדת לאותו האבר על ידי זה יצאו מעבדות לחרות, דהיינו שנפסק ממנו ההקמא שהוא בחינת עבדות וזוהי לחרות שהוא בחינת התורה כנ"ל:

ועל כן לא יצאו ישראל ממצרים עד שהיו ששים רבוא נפשות כנגד ששים רבוא אותיות התורה, כי התורה היא בחינת קומת אדם בבחינת זאת התורה אדם, וכמו שאיתא בתקונים באוריתא אית רישא ועיניו ואבריו וגופא וכו' הכי אית בישראל וכו' וכל זמן שלא נשלמו ישראל עד ששים רבוא לא נשתלם בחינת קומת אדם דקדשה שהוא בחינת התורה ועל כן לא יכלו עדון לצאת מעבדות לחרות, כי אי אפשר לצאת מעבדות לחרות, דהיינו להכניע וזהמת הנחש כי אם כשנשלם בחינת קומת אדם שהוא בחינת התורה שעל ידיה דיקא יוצאין מעבדות לחרות כנ"ל, כי במצרים לא נודעכו הדמים עדון עד שיצאו כמובא וזה עקר בחינת העבדות על ידי תגברת הדמים שהיו עקר הגלות והעבדות בבחינת מה שאיתא בתקונים לענין הנשמה וכד גלת בכבוד אתמר בה תקבד העבודה וכו' ותכבד מלא דם. כי עקר העבדות בחינת תכבד עבודה שהוא

בחינת וזהמת הנחש, הוא בחינת התגברת הדמים הפא מהכבד שמלא דם כנ"ל, כי וזהמת הנחש הוא בחינת דמים ממואים, בחינת דם גדות שפרסה חוה על ידי אכילת עץ הדעת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי התורה שהיא רמ"ח מצות כנגד אברים של אדם על ידי זה נבלע הדם באברים ואז מתלבש הדעת בחינת משה בחסדים שהם בחינת אברים שעל ידו היה עקר הגאולה ואז נגאלין ויוצאין מעבדות לחרות כנ"ל. ועל כן כשאתה חובל בחברו ומחסר ממנו אבר ועל ידי זה מפשיט הדעת מאותו האבר ומתגברין הדמים חס ושלום, על ידי החפלה שהם בחינת גבורות ואז כשמתחסר ממנו איזה אבר ומסתלק הדעת משם חס ושלום, אזי חוזר ומתגבר חס ושלום בחינת עבדות מצרים מאחר שחסר ממנו אבר, שהיו כאלו חסר ממנו מצוה אחת, כי בכל אבר מלבש משה ומוהיר על המצוה השייכה לאותו אבר וכשחסר האבר מסתלק הדעת משם וכאלו חסר ממנו מצוה, ואז אין בו שלמות קומת אדם שהוא בחינת התורה שכלולה מרמ"ח אברים כנ"ל. וכשאין אבריו בבחינת שלמות קומת אדם בבחינת התורה כנ"ל אזי חוזר חס ושלום, בחינת העבדות, כי אין העבדות נכפע אלא על ידי רמ"ח מצות התורה שהם בחינת אדם כנ"ל ועל כן שמין אותו פעבר, פעבר דיקא כנ"ל. וזהו: כל אשר בו מום לא יקרב, כי

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפטתשס"ט

בשֶׁחָסַר מִמֶּנּוּ אֶבֶר חָסַר מִמֶּנּוּ מִצְוָה אַחַת מֵהַתּוֹרָה הֵינּוּ הָאֵרֶת הַדַּעַת הַנ"ל לְבַחֲנֵינָא מִשָּׁה שְׂמֹלְכֵשׁ בְּכָל אֶבֶר וְעַל כֵּן אֵין בּוֹ שְׁלֵמוֹת לְהִתְקַרֵּב לַה' לְעַבְדוֹ עֲבוֹדָתוֹ תָּפֹה:

הַקְרָבָנוֹת בְּשֵׁם עֲבוֹדָה, כִּי עַל יָדָם מִכְנִיעִים בַּחֲנִינֵי עֲבֹדוֹת וְזוֹכִין לְבַחֲנֵינָא אָדָם בַּחֲנִינֵי דַעַת שֶׁהוּא הַפֶּךְ הָעֲבֹדוֹת, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי בַּחֲמִיּוֹת וְהַמַּת הַנְּחָשׁ רוּחַ שְׂמוֹת, כִּי זֶה עֶקֶר הַקְרָבָן לְכַפֵּר עַל הַחֲטָא הַבָּא מִרוּחַ שְׂמוֹת שֶׁהוּא מַעֲשֵׂה בַּהֲמָה, וְלַעֲלוֹת לְבַחֲנֵינָא דַעַת, בַּחֲנִינֵי אָדָם כֵּ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִינֵי חַמְשָׁה דְּרָבִים שְׂמִישְׁלָם הַחֹבֵל בַּחֲבֵרוֹ כְּגַד חַמְשָׁה מִיַּי דְּמִים הַנ"ל, כִּי עַל יְדֵי הַתְּבַלָּה פּוֹגֵם בַּדְּרָבִים כֵּ"ל וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְשַׁלֵּם לוֹ חַמְשָׁה מִיַּי דְּמִים, דִּהֵינּוּ נֹק וְצַעַר וְכו', כִּי דְּמִים תַּרְתִּי מִשְׁמַעַי. וְעַל יְדֵי הַתְּשַׁלּוּמִין חַמְשָׁה דְּמִים הַנ"ל חוֹזֵר וּמְתַקֵּן וּמְתַקֵּן חַמְשָׁה מִיַּי דְּמִים הַנ"ל וְחוֹזֵרִין הַדְּמִים וְנִבְלָעִין בְּאֶבְרִים. וְנִתְלַבֵּשׁ הַדַּעַת בַּחֲסָדִים, הֵינּוּ בְּאֶבְרִים שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵי חֲסָדִים, כִּי הַדְּמִים שֶׁהֵם הַגְּבוּרוֹת נִמְתַּקֵּין וְכו' כֵּ"ל. וְאֵין הַדַּעַת נֶדְ וְצַח בַּבַּחֲנִינֵי מַסְטֵרָא דִּימִינָא מַחָא הוֹרָא כִּכְסָפָא וְכו':

כִּי רִוֵּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

הַלְבָּה ג

אָסוּר לְהַכּוֹת חֲבֵרוֹ וְכו' וְאִפְלוּ בַּהֲרֵמַת יָד נִקְרָא רִשְׁעֵי וְכו' הַחֹבֵל בַּחֲבֵרוֹ מִשְׁלָם חַמְשָׁה דְּרָבִים שֶׁהֵם נֹק וְצַעַר רַפְיֵי שְׂכֶת וּבִשְׁתֵי וְכו':

א עַל כִּי הַתּוֹרָה וְיִבְנֵן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֵּלָע' בַּלְקוּטֵי הַרְאִשׁוֹן בְּסִימָן

כִּי עֶקֶר עֲבוֹדַת הַקְרָבָנוֹת לְהַכְנִיעַ רוּחַ הַבַּהֲמִיּוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי וְהַמַּת הַנְּחָשׁ בַּחֲנִינֵי עֲבֹדוֹת, כִּי עֲבַד דְּיִמָּה לְבַהֲמָה, כִּמּוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְכו', כִּי בַכְּמָה מְקוּמוֹת הַקִּישׁוֹן הַכְּתוּב, עֲבָדְךָ וְאֶמְתָּךְ וְכָל בְּהֵמְתְּךָ. וְכִמּוֹ שְׂכָתוֹב: 'עִם הַחֲמוֹר', עִם הַדְּיוּמָה לְחֲמוֹר. וְעַל יְדֵי הַקְרָבָנוֹת מַעֲלוֹן מִבַּהֲמָה לְאָדָם שֶׁזֶהוּ עֶקֶר הַקְרָבָן, כְּמוֹכָא בְּמִקּוּם אַחֵר. וְעֶקֶר הָעֲבוֹדָה בַּכְּהִינִים שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵי דַעַת, בַּבַּחֲנִינֵי (תְּלָאֵי) כֵּ"ל: כִּי שְׂפִתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה וְכו'. וְעֶקֶר קַדְשֵׁת הַכְּהִינִים הֵם עַל יְדֵי מִשָּׁה שֶׁהוּא הַכְּהֵן הַרְאִשׁוֹן שֶׁשְׂמֹשׁ בְּשַׁבְעַת יָמֵי הַמְּלוּאִים, כִּמּוֹ שְׂכָתוֹב (תְּלָאֵי עַם): מִשָּׁה וְאֶהְרֹן בְּכִהְנוּ, וְהוּא מִשָּׁח אֶת אֶהְרֹן הַכְּהֵן הַרְאִשׁוֹן וְכִינּוּ בַּקַּדְשֵׁת כְּהֵנָה לְעַבְדוֹת. כִּי מִשָּׁה הוּא הַדַּעַת שְׁעַל יָדוֹ עֶקֶר הָעֲבוֹדָה לְהַעֲלוֹת מִבַּהֲמָה לְאָדָם שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי דַעַת, כִּי מִשָּׁה הַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן וְהִיא יוֹדַע לְאֶעֱלֵא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא, כִּי הַמִּשְׁכָּן הוּא בַּחֲנִינֵי קוּמַת אָדָם, כְּמוֹכָן בְּדַבְרֵי רַבּוּנוּ וְכו' בְּמִקּוּם אַחֵר, וְעַל כֵּן כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם וְאֵין מִתְלַבֵּשׁ בְּאוֹתוֹ אֶבֶר אָסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדַת הַכְּהֵנָה, כִּי אֵינּוּ יְכוּלִים לְעֲלוֹת מִבַּהֲמָה מִבַּחֲנִינֵי עֲבֹדוֹת לְבַחֲנֵינָא אָדָם. וְעַל כֵּן נִקְרָאִין מַעֲשֵׂה

ס"ו, ענין שם כל התורה היטב מתחלתו לסופו.

והכלל בקצור לענינינו שהנפש יקרה מאד וצריכין לשמרה מאד, על פן צריכין לזהר מאד לקבל הכבוד בקדשה גדולה לשמו' ותברך, כי הכבוד הוא בחינת אם כל חי והוא שרש כל הנפשות וכשהנפש מסתלקת היא מסתלקת אל הכבוד שהוא שרשה בבחינת כבוד ה' ואספד שהסתלקות ואסיפת הנפשות הם לתוך הכבוד, כי לתוך הכבוד נסתלקין ונאספין כל הנפשות כי שם שרשם כנ"ל. ועל פן כשפא כבוד חדש להאדם צריך לזהר ולהשמר, כי אולי בא הכבוד חס ושלום, בשביל הסתלקות כדי שתסתלק הנפש אל הכבוד שהוא שרשה כנ"ל. אך מדה טובה מרבה ועל פן על פי הרב בא הכבוד לטובה, דהינו כשפא נפש חדשה אל האדם או היא באה מלבשת בהכבוד שהיא אם כל חי כנ"ל. וצריך לראות שיהיה פנים אל הכבוד וזה זוכין על ידי שכיבות תאות אכילה וכו', ענין שם, אבל כשפוגמין חס ושלום בתאות אכילה או נפגם הכבוד ואין לו פנים וכו'. ואין נוסמין כל הכבוד העניי פנים שפדור וכו'. וכשנפול המלכות והכבוד להעניי פנים חס ושלום או המלכות היא בבחינת צדק וכו' ואין הוא בחינת רגליה ירדות מות וכו'. וצריך להעלות את הכבוד והמלכות מהם, דהינו מהעניי פנים שהם העפ"ם

והרשעים וכו' וזה נעשה על ידי צדקה בחינת צדקה תציל ממנות וכו', כי צדקה היא בחינת ה' חסדים וכו'. ועל פן על ידי צדקה מעלין וימתקנין את המלכות והכבוד ועושיין מצדק צדקה וינגד זה נזכר בתורה חמש פעמים צדקה וכו' ואז חוזר הכבוד אל המביני מדע וכו'. ואין כשפא כבוד חדש אל האדם ומלבש בתוכו נפש דקדושה כנ"ל צריך לראות להוליד את הנפש בבקל בלי קשוי הולדה וכו' ואחר כך כשנולד הנפש צריך לגדל את הנפש. ושתי בחינות אלו, דהינו ההולדה והגדול נעשין על ידי יראה ואהבה שהם בחינת שתי ידיים בחינת יד הגדולה ויד החזקה, כי ההולדה נעשית על ידי בחינת יד החזקה בחינת יראה, כמו שכתוב רעה אחרתם שם חיל כילדה. ואחר שנולד הנפש או מגדילין אותה על ידי האהבה שהיא בחינת יד הגדולה וכו'. ולפעמים יש עיפות אל הנפש וכו' וצריכין להבריאה על ידי בחינת מים קרים על נפש עיפה וכו' וימים קרים נעשין על ידי שנותנין כבוד לקון ששכח תלמודו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, והיהו בקון ששכח תלמודו לכבודו וכו', ענין שם כל זה היטב:

אשרי אננים שפך שומעות אשרי עינים שפך ראות:

כ וזה בחינת אסור הגדול של הפאה וחקלה איש ברעהו, כי החובל בחברו הוא פוגם בכבוד חברו ובכפוש

לקוטי הלכות

הלכות חובל בכתבו ג

חושן משפט תשעא

חברו אשר באמת שניהם אחד, כי הנפש שרשעה בכבוד פנ"ל. וזה הרשע החובל בחברו שהוא כאלו נוטל נפשו, כי נוטל נפשו ממש שבאותו אבר שחובל בו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין שבת. חובל כזשם מאי מחיבו? משום נטילת נשמה שבאותו אבר. נמצא שהחובל והמכה את חברו נוטל נפש חברו ממש. ועקר הפגם הוא מה שפגם ביותר בכבוד חברו מה שמבישו מאד על ידי ההפקאה, כי הבושה היא עקר הפגם והעון הגדול ביותר. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא מציעא נב): 'המלביין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא'. וזה אפלו אם בישו בדברים לכו, מכל שכן וכל שכן בשמבישו על ידי הפאה ממש נמצא שפגם בכבוד ישראל חברו וגם נוטל נפשו בידים על ידי ההפקאה והתבולה שהוא בחינת יציאת נפש מאותו אבר פנ"ל. ושני הפגמים אלו הם שייכים זה לזה, כי זה תלוי בזה, כי הנפש שרשעה בכבוד פנ"ל וכשפוגם בכבוד חברו אפלו בשמבישו בדברים לכו, נחשב גם כן כאלו נוטל נפשו. כי הנפש שרשעה בכבוד פנ"ל וכשפוגם וגזול כבוד חברו כאלו נוטל נפשו המלבישת בהכבוד פנ"ל ועל כן המלביין פני חברו נחשב כשופך דמים ממש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא מציעא דף נח ע"ב) והדם הוא הנפש, כי פגם הכבוד הוא פגם הנפש ששרשעה וחיותה בהכבוד פנ"ל, מכל שכן וכל שכן בשפוגם בכבוד איש ישראל על

ידי הפאה ממש נמצא שגזול כבוד, ונפשו של חברו המלבישת בהכבוד, בידים ממש ועל כן גדול עונו מנשוא וקמו שאמרו רבותינו ז"ל שאפלו בהרמת יד נקרא רשע. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, המלביין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא כי עקר בחינת העולם הבא הוא בחינת הכבוד, בחינת והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאסף הנאמר על נפשות הצדיקים לאחר הסתלקותן שהצדיקים הזוכין נסתלקים בעת מיתתם לתוך הכבוד שהוא לבוש ורש הנפש ועל ידי זה זוכין בעולם הבא למה שזוכין, כי אי אפשר לבוא לחיי עולם הבא כי אם על ידי שנגבל נפשו בתוך בחינת כבוד ה' שלשם נאספין נשמות הצדיקים בבחינת כבוד ה' יאסף פנ"ל (כי אין על פי שבתורה ז"ל

נאמר שזה הענין אינו טוב כשהנפש נסתלקת על ידי הכבוד כן שזוכין לשמור את עצמו כשנא הכבוד שלא תסתלק הנפש בלא עתה חס ושלום, אבל כשנא עת פקדת האדם נפשו בנדאי היא טובה וזכה גדולה להאדם כשזוכה שתסתלק נפשו לתוך הכבוד בבחינת כבוד ה' יאסף, שזה נאמר על הסתלקות נפשות הצדיקים, אשרי להם) ועל כן המלביין פני חברו וכו' שפוגם בכבוד ישראל חברו. וכשפוגם בכבוד ישראל פוגם בכבוד ה' ותברך פי קדשא בריך הוא וישראל ואורתא פלא חד, כי ישראל הם כבוד ותברך, פמוכא במקום אחר. וכמו שכתוב: על ישראל גאורו. שגדלו וגאורו וכבודו ותברך הוא על ישראל. ועל כן זה המלביין פני חברו שפגם בכבוד על כן

האמר שזה הענין אינו טוב כשהנפש נסתלקת על ידי הכבוד כן שזוכין לשמור את עצמו כשנא הכבוד שלא תסתלק

נפרע מדה כנגד מדה אם אינו מפנים
 חברו שגם לעתיד אינו זוכה שתפגם
 ותפלל נפשו בתוך הכבוד ועל ידי אין
 לו חלק לעולם הבא, כי אי אפשר לזכות
 לעולם הבא כי אם על ידי בחינת כבוד
 ה' יאסף פדונו, כי זה סוד חלוקת
 דרגון שהוא בחינת הכבוד שבו
 מתלבשת הנפש לחיות בגעם ה' וכו'. וזה
 שאמרו רבותינו ז"ל, המתפטר בקלון
 חברו אין לו חלק לעולם הבא, כי זה
 המתפטר בקלון חברו שרוצה לקח לעצמו
 כבוד על ידי קלון חברו, על ידי זה
 וזה נטל ממנו. כי הכבוד בורח ממנו ואינו
 זוכה שתפלל נפשו בכבוד העליון שבו
 נכללן נפשות הצדיקים בבחינת כבוד ה'
 יאסף פנ"ל ועל ידי אין לו חלק
 לעולם הבא פנ"ל:

ג וזה שחיבה התורה לחובל בחברו
 חמשה דברים נוק וצער רפוי
 שבת וכשת, כי זה שהכה את חברו ופגם
 בכבוד איש ישראל בשביל כבודו, כי
 רוצה לקח לעצמו כל הכבוד, וזהו בחינת
 גפילת הכבוד אל העני פנים שפדור שהם
 העפ"ם והרשעים המושלים על עם דל
 בחנם הנאמר בהתורה הנ"ל, כי רב
 הקטמות ומריבות, ובפרט הפאות
 וחבלות הם על ידי העני פנים שפדור
 שהם העפ"ם או הנגידים הרשעים
 המשתררים על העניים בחנם ומבזין
 אותם בכל מיני בזויות וכשהעני משיב
 פנים פנ"ל:

ל' פנגדו איזה דבור קל בעלמא הוא מכה
 אותו על הלחי וחובל בו בשביל שפגם
 העני בכבודו אוי לנפשו אוי לו שגבר בו
 העזות כל קד פי לא די ש'ה' והפרד
 השפיע לו טובה ונתן לו גשירות אף גם
 הוא רוצה להשתרר על העני שהם מאנין
 תבירין דקדשא קריד הוא רחים לון וכו'.
 ולא די לו כל הכבוד שיש לו בעשירותו
 אלא שרוצה לבזות את שאר החמוץ עם
 הפשרים ובפרט העניים לגמרי שפלים
 יהיו כפופין תחתיו כאלו כל הכבוד שיק
 לו לבדו. והפלל שפודאי כל מי שפא לידי
 עון הגדול הנה להכות חברו חס ושלום,
 והו מחמת גדל העזות שיש בו שרוצה
 לקח כל הכבוד לעצמו, כי רב הקטמות
 והמריבות הם בשביל הכבוד שגדמה לו
 שפגעו בכבודו ובשביל זה פא לידי
 הפאה וחבלה בחברו, כי הוא עו פנים
 ביותר וכאלו כל הכבוד מגיע לו מן
 השמים עד שגדמה לו שחברו פגע
 בכבודו ומחמת זה הכה אותו. ומצא
 שהפאות וחבלות הם על ידי בחינת פגם
 גפילת הכבוד אל עני פנים שפדור. על פן
 צריכין לתן חמשה דברים הנ"ל כי
 להעלות הכבוד מהעני פנים הוא על ידי
 צדקה שהיא בחינת ה' וכו' פנ"ל וכנגד
 זה צריך החובל בחברו לתן חמשה
 דברים חמשה מיני מזמן כנגד ה' של
 צדקה הנ"ל שעל ידי זה מעלין ומתקנין
 הכבוד מפגם גפילת הכבוד אל העני
 פנים פנ"ל:

ג וזה שחיבה התורה לחובל בחברו
 חמשה דברים נוק וצער רפוי
 שבת וכשת, כי זה שהכה את חברו ופגם
 בכבוד איש ישראל בשביל כבודו, כי
 רוצה לקח לעצמו כל הכבוד, וזהו בחינת
 גפילת הכבוד אל העני פנים שפדור שהם
 העפ"ם והרשעים המושלים על עם דל
 בחנם הנאמר בהתורה הנ"ל, כי רב
 הקטמות ומריבות, ובפרט הפאות
 וחבלות הם על ידי העני פנים שפדור
 שהם העפ"ם או הנגידים הרשעים
 המשתררים על העניים בחנם ומבזין
 אותם בכל מיני בזויות וכשהעני משיב
 פנים פנ"ל:

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו א

חושן משפט תשעו

ד ויש לרמוז כי התמשה דברים שנותן החובל הם כנגד החמש בחינות הנאמרים בהתורה הנ"ל שכלם הם בחינת תקון הנפש והכבוד שהיא שרש הנפש, כי מבאר שם שהנפש שרשה בכבוד והוה בחינה אחת. וצריכין לתקן את הכבוד להעלותו מהעני פנים וזה זוכין על ידי צדקה והוה בחינה שנייה. וכשחוזר הכבוד אל הקדשה אל המביני מדע צריכין לראות להוליד ולגדל את הנפש על ידי שתי הידים הנ"ל שהם יד התזקה ויד הגדולה והוה בחינה שלישית ורביעית שהם תקון שתי הידים שעל ידם מולדין את הנפש ומגדלין את הנפש. ולפעמים יש עופות אל הנפש וצריכין להחיותה על ידי מים קרים שזוכין על ידי הכבוד שנותנין לזקן ששכח את תלמודו והוה בחינה חמישית. וכנגד זה צריך החובל שפגם בנפש ובכבוד פנ"ל צריך לתן ה' דברים שהם כנגד הח' של צדקה שעל ידי זה מעלין הכבוד מהעני פנים פנ"ל והוה בכלליות, וגם בפרטיות מרמזין התמשה דברים של החובל על חמש בחינות הנ"ל:

16 cm

נמצא שממון הנזק הוא בחינת תקון ותשלומין על פגם גטילת הנפש פנ"ל:
צער שמשלם החובל. והוה בחינת צדקה, כי תשלומי צער הוא בחינת צדקה וכמו שאמרו רבותינו ז"ל בהחובל שחייב על הצער אפלו במקום נזק שאף על פי שנותן לו דמי ידו אין פוטרין אותו מן הצער לומר הואיל וקנה ידו יש עליו לחתכה בכל מה שירצה אלא אמורים יש לו לחתכה בסם שאינו מצטער כל פד וכו'. נמצא שתשלומי הצער שצותה התורה הוא מתורת צדקה פי ה' ותברך מרחם על הבריית ועל פן גזרה התורה שאף על פי שקנה ידו על ידי תשלומי הנזק אף על פי כן אין פידו לצער את חברו, כי אף על פי שידו קנייה לו מדינת אף על פי כן צריך להשתדל לכלי לצער, דהיינו לחשב תחבולות לחתכה על ידי סם שלא יצטער. והוה בחינת צדקה פי גם צדקה הוא מצד רחמי ה' ותברך שחמל על עניים שאף על פי שהם חייבים בדינו הצדק והשר, לסבל עניות, אף על פי כן רחמיו מרבים עליהם וגור וצוה עלינו לפרנסם בענין יפה ולרחם עליהם מאד וכשנותן צדקה לעני הוא מקל צערו בבחינת (תהלים מא) אשרי משביל אל דל שצריכין להשפיל ולחשב תחבולות על הדל והעני הפואב ומצטער מאד להמציא לו פרנסתו להקל צערו, כי העניות הוא בחינת פאב וצער, כמו שכתוב (ישעיהו), ואני עני וכואב. והוה בחינת צער שחובה

ח. א. כ.

התורה לשלם להנחבל אפלו במקום נזק אף על פי שקנה ידו פי אף על פי כן מוחיב להקל צערן וכנ"ל:

רפוי ושבתי זה בחינת יד החזקה ויד הגדולה שעל ידם מולדין את הנפש ומגדלין את הנפש, כי רפוי הוא בחינת הולדת הנפש, כי המכה והחבלה הוא בחינת יציאת הנפש כנ"ל, כי במקום המכה שם הוא בחינת יציאת הנפש באותו מקום החבלה, וכשחזרין ומרפאין את המכה כדי שתחיה המכה זהו בחינת הולדת הנפש שרצין לחזור ולהוליד נפש וחיות חדש במקום הזה שצאה חלק הנפש משם. ועל כן נקראת הרפואה בשם חיות, כמו שכתוב: ותחלימיני ותחיניני. וכמו שמרגל בלשון רבותינו ז"ל רפואת המכה בשם 'חיתה המכה', כי רפואת המכה הוא בחינת חיות חדש שהוא בחינת נפש חדש, בחינת נפש חיה, נמצא שהרפואה הוא בחינת הולדת הנפש ועל כן כל הרפואות הם על ידי בחינת יד החזקה שמשם הולדת הנפש כנ"ל, כמו שכתוב: "מחצתי ואני ארפא". ואמרו רבותינו ז"ל שבאותו היד שהקדוש ברוך הוא מוחץ בו הוא רופא, כמו שכתוב: נגף ורפא וכו'. הינו שהרפואה הוא על ידי היד שהקדוש ברוך הוא מוחץ בו שהוא בחינת יד החזקה שמשם אחיות כל הדינים והענישין חס ושלום בידוע. ועל כן כל הרפואות הם על ידי סמים מרים ויסורים

מחמת שהרפואה באה על ידי בחינת יד החזקה שמשם באים כל היסורים והמכות חס ושלום, ועל כן גם הרפואה באה משם צריכה לבוא על ידי יסורים וסמים מרים, כי שם אחיות הדינים בידוע. והו בחינת חבלי לדה שהולדת צריכה להוליד את הולד על ידי יסורים קשים שהם חבלי לדה. וזה מחמת שהלדה נמשכת מבחינת יד החזקה שעל ידי זה הולדת הנפש בחינת רעה אחותם שם חיל ביולדה כנ"ל ועל כן בהכרח שתהיה הלדה על ידי יסורים כי זה נמשך מבחינת יד החזקה כנ"ל. ועל כן הולדת יש לה דין אחד עם רפואת החולה לענין חלול שבת ויום הכפורים, כמבאר בפוסקים כי הרפואה הוא בבחינת הולדת הנפש כנ"ל:

ושבת הוא בחינת גדול הנפש כי השבת הוא שצריך לפרע לו מה שמחבטל ממלאכתו כל ימי חלויו עד שמתרפא לגמרי, והו בחינת גדול הנפש שהנפש והחיות שנמשך להחולה הנחבל על ידי הרפואה שהוא בחינת הולדת הנפש כנ"ל צריכה להתממה עד שתתגדל ואז יחזור לאיתנו ככראשונה ובשביל זה צריך לשלם לו שבת. נמצא שהשבת שמשלם לו מה שמחבטל ממלאכתו עד שיתרפא לגמרי והו בחינת גדול הנפש, כי בשעת התחלת צמיחת הרפואה והו בחינת הולדת הנפש והחיות למקום המכה כנ"ל, ואחר כך כל ימי

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו א

חושן משפט תשעה

חליו עד גמר הרפואה זהו בחינת גדול הנפש שאינו יכול לקום מחליו ולחזור לאיתנו לגמרי עד שתתגדל הנפש לגמרי כראוי ובשביל הפגול הזה נותן לו שבת נמצא שהשבת הוא בבחינת גדול הנפש:

ובשבת שמושלם זהו עקר התקון שצריך לתקן את הכבוד שפגם בו ועל כן צריך לשלם לו בשבת על שפגם בכבודו וכישו שזהו עקר הפגם הגדול ביותר. ובהו הבשבת שמושלם לו ומפיסו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בזה הוא מתקן בחינת התקון הנ"ל הנאמר בהתורה הנ"ל שהוא בחינת תקון עיפות הנפש על ידי הכבוד שנותניו לזקן ששכח תלמודו. כי כל אחד ואחד מישראל יש לו איוה חלק בהכבוד וכמו כן יש לו חלק בהתורה הקדושה כי כל נפש מישראל הוא בחינת תורה וישראלה בכבוד וכמבאר בהתורה 'דרשו ה' ועז' (פסוק לו) ומבאר שם שעל ידי הכבוד שנותניו לישראל על ידי זה חוזר ונתגלה הארת נפשו ונתגלה התורה שבנפשו, ענין שם. וכן להפך כשמתבישין אחד מישראל ופוגמין בכבודו בזה נתעלם חס ושלום, הארת נפשו ויכול לגרם לו שכחת והעלמת התורה חס ושלום. ועל כן זה הנחבל בשמפיסו ומחזיר לו הכבוד על ידי שנותן לו דמי הבשבת ומפיסו בדברים, זה הכבוד שפוחזר לו הוא בחינת הכבוד שנותניו לזקן ששכח תלמודו, כי על ידי החבלה שהוא פגם בכבוד ישראל, גרם שכחת

התורה מנפש ישראל ששרשה בכבוד כנ"ל, ועקשו על ידי דמי הבשבת מחזיר הכבוד לשרשו ובהו מחזיר את הכבוד לבחינת זקן ששכח תלמודו, כי זה כלל שכל אחד מישראל אפלו הפחות שבפחותים שרשו במקום עליון מאוד והוא נשרש בתוך בחינת זקן דקדושה כפי חלק נפשו. וכפי הפגם שפגם החובל בכבוד נפש ישראל הנחבל כן פגם בבחינת שרש נפשו שנשרשת בדיקנא קדישא וגרם הסתלקות והעלמת התורה שם חס ושלום שהוא בחינת זקן ששכח תלמודו. ועל ידי דמי הבשבת שהוא תקון הכבוד על ידי זה הוא חוזר ומתקן זה הפגם בבחינת הזרהו בזקן ששכח תלמודו דהינו שמחזיר הכבוד להנפש שעל ידי זה חוזר הכבוד והתורה לבחינת הזקן וכו' הנ"ל ועל ידי זה נתתקן עיפות הנפש כנ"ל. נמצא שהחמשה דברים הם בבחינת תקון החמש בחינות הנ"ל:

ה זוה בחינת מה שבתחלת גאלת מצרים כשהתחיל משה לשום לב על צרת ישראל היה המעשה הראשונה מה שראה הפאות והחבלות שמפיו את ישראל, כמו שכתוב: ויצא אל אחיו וכו' וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו וכו'.

כי עקר גלות מצרים שהוא הגלות הראשון וכן כל הגלויות שכלולין בגלות מצרים, כמבאר במקום אחר הוא בחינת הנ"ל ממה שנפל הכבוד והמלכות

אל העני פנים שפדור שהם העפ"ם והרשעים וכו' והעני פנים נזמין לעצמן כל הכבוד והמלכות שמונה נמשך מלכות וכבוד העפ"ם שיש להם כל הכבוד והמלכות וישראל הם שפלים ונבזים. ולא די שאין לישראל כבוד אשר באמת כל הכבוד והמלכות ראוי לישראל, כי הכל נברא בשבילם כידוע, אף גם מתנגרים העני פנים על ידי פגם הכבוד הנז'ל ונזמין לעצמן כל הכבוד של ישראל עד שרוצים לבבש נפשות ישראל בגלות אצלם, כי כשנזמין לעצמן הכבוד ממילא נמשכין גם כל הנפשות אצלם, כי הנפשות נמשכין אחר הכבוד שהוא שרשם כנ"ל. וזהו בחינת גלות מצרים וכל הגליות, כי בגלות און כל הכבוד והמלכות הוא אצל העפ"ם ועל ידי זה הם מתנגרים עד שפוכשים גם הנפשות עצמן של ישראל בגלות על ידי גדל עוונתם שעל ידי זה לקחו להם כל הכבוד והמלכות שעל ידי זה פוכשין חס ושלום בגלות גם כל הנפשות, כי שרשם בכבוד וכנ"ל. ועל כן היה טובה גדולה לישראל מה שיוסף ירד בתחלה למצרים וזכה שם לכבוד גדול ונעשה שם מלך, ועל ידי זה נמשכו נפשות ישראל לתוך מצרים, כמו שכתוב: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים וכו' ומהרתם והורדתם את אבי וכו' ומהרתם ויורדתם את אבי הנה, שעל ידי הכבוד דיקא יבוא אביו עם כל נפשותיו לכאן, כי הנפשות נמשכין אחר הכבוד כנ"ל. וזה היה טובה גדולה לנפשות ישראל כי אם לאו היו חס ושלום ישראל מקרחין לירד למצרים על ידי הכבוד והמלכות של מצרים בעצמן שהיו ממשכין נפשות ישראל למצרים בעל פרחם, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל וכו' ועכשו וכו' לירד למצרים על ידי כבוד דקדשה של יוסף שהמשיך נפשותם לשם וכנ"ל ועל ידי זה היה להם פח וקיום להיות במצרים ולצאת משם:

כי הכל בכחו של יוסף הצדיק, כי אף על פי שאחר כך בשמתי יוסף וכל אחיו וכו' נברו מצרים והמשיכו לעצמן כל הכבוד עד שפכשו נפשות ישראל בגלות, אף על פי כן פכר היה להם פח להתקיים במרידות הגלות מאחר שעקר ביאתן למצרים היה על ידי כבוד דקדשה של יוסף, כי עקר חיות הנפשות הוא על ידי כבוד דקדשה שהוא שרש הנפש וכנ"ל:

ועל כן משה רבנו כשהתחיל לשום לבו על צרתן של ישראל שהם כבושין

אל העני פנים שפדור שהם העפ"ם והרשעים וכו' והעני פנים נזמין לעצמן כל הכבוד והמלכות שמונה נמשך מלכות וכבוד העפ"ם שיש להם כל הכבוד והמלכות וישראל הם שפלים ונבזים. ולא די שאין לישראל כבוד אשר באמת כל הכבוד והמלכות ראוי לישראל, כי הכל נברא בשבילם כידוע, אף גם מתנגרים העני פנים על ידי פגם הכבוד הנז'ל ונזמין לעצמן כל הכבוד של ישראל עד שרוצים לבבש נפשות ישראל בגלות אצלם, כי כשנזמין לעצמן הכבוד ממילא נמשכין גם כל הנפשות אצלם, כי הנפשות נמשכין אחר הכבוד שהוא שרשם כנ"ל. וזהו בחינת גלות מצרים וכל הגליות, כי בגלות און כל הכבוד והמלכות הוא אצל העפ"ם ועל ידי זה הם מתנגרים עד שפוכשים גם הנפשות עצמן של ישראל בגלות על ידי גדל עוונתם שעל ידי זה לקחו להם כל הכבוד והמלכות שעל ידי זה פוכשין חס ושלום בגלות גם כל הנפשות, כי שרשם בכבוד וכנ"ל. ועל כן היה טובה גדולה לישראל מה שיוסף ירד בתחלה למצרים וזכה שם לכבוד גדול ונעשה שם מלך, ועל ידי זה נמשכו נפשות ישראל לתוך מצרים, כמו שכתוב: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים וכו' ומהרתם והורדתם את אבי הנה. פי יוסף זכה במצרים לכבוד דקדשה שהעלה את הכבוד והמלכות מזממת מצרים ותור אל הקדשה ליוסף

לקוטי הלקות

הלקות חובל בחברו ג

חושן משפט תשעו

בגלות זה כמה שנים והגלות נמשך מהקבוד והמלכות שגפלו אל העזי פנים שהם מלכי העכו"ם וכו' שלוקחין לעצמן כל הקבוד והמלכות ועל ידי זה פוכשין גפשות ישראל בגלות כנ"ל, על כן המעשה ראשונה שראה ששם לבו עליה היה מה שראה שהפכו את ישראל, כמו שכתוב: וירא איש מצרי מכה איש עברי וכו', כי ההפאות והתפלות הם בעצמן בחינת פגם הקבוד והנפש שהיה בחינת הגלות כנ"ל. והוא יוצא ביום השני והנה שני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תפה רעך וכו' ויאמר אכן נודע הדבר. ופרש רש"י, אכן נודע הדבר שהייתי תמה עליו מה חטאו ישראל מפל שבעים אמות להיות נרדים בעבודת פךד, אבל רואה אני שהם ראויים לכד. ולקאורה הדבר תמיה מאד וכי בשביל חטאו זה של מחלקת והפאות שמיצא בישראל בשביל זה ראויים הם לגלות יותר מכל השבעים לשון? הלא העכו"ם הם מלאים עונות ופשעים רבים ועצומים מאלה, כי הם מלאים מלחמות ומחלקת ורציחות והפלות ושאר מעשים רעים הרבה מאד אפתי קשה מה גשתינו ישראל להיות בגלות וכו'? אבל באמת עקר הקבוד והמלכות והגדלה שדך רק לישראל אשר בשבילם נברא הכל, כמו שכתוב: לכבודי בראתיו וכו', וישראל נקראים כבודו, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. ואלו לא היה מחלקת בין

ישראל בעצמן לא היה להעכו"ם שום פח לפל הקבוד והמלכות לעצמן רק עקר פחם הוא מחמת שגפגם הקבוד אצל ישראל בעצמן על ידי המחלקת וההפאות והתפלות שמתגברין העזי פנים שבדור ולוקחין לעצמן כל הקבוד וחולקין על כבוד הצדיקים והכשרים האמתיים ומכזיין אותם בכל מיני ביונות:

ועל ידי זה שגפגם הקבוד אצל ישראל בעצמן על ידי זה נפל הקבוד לגמרי עד שגפלו הקבוד להעכו"ם שגברו על ישראל והחריבו את הבית הפקדש וכבשו את ישראל בגלות בעונותינו הרבים. וכמו שאמר רבותינו ז"ל שחרבן בית שני לא היה אלא על שנאת חנם וכן עכשו בסוף הגלות שה' יתברך מצפה בכל יום להביא את משיח צדקנו ועקר העפוב הוא על ידי המחלקת שבין התלמידי חכמים וכמו שאמר רבותינו ז"ל, דור שכן דוד בא קמגוריא בין תלמידי חכמים. כי זהו עקר המעפב ביאת המשיח. כי הבעל דבר שם לבו על זה מאד, כי הוא רואה שקרוב לבוא עת משיח כי סוף כל סוף בוא יבוא לא יאחר ומחמת שראוה שמזמששין ובאין ימות המשיח על כן הוא מתגבר מאד מאד לעכבו כמו שני בני אדם שנלחמין זה עם זה בשרואה האחד שחברו מתגבר עליו וקרוב מאד לנצחו ולתפסו אזי הוא מתגבר מאד מאד נגד חברו, כמו כן מחמת שראוה הבעל דבר שקרוב מאד

גָּדוֹל בְּמַעֲלָה יוֹתֵר יֵשׁ לוֹ חֶלֶק גָּדוֹל יוֹתֵר
 בְּהַכְּבוֹד דְּקִדְּשָׁהּ. וְעַל כֵּן כְּשֶׁחָס וְשָׁלוֹם
 יֵשׁ מִחֶלְקֵת בֵּין תַּלְמִידֵי חֲכָמִים וְאֶחָד
 פּוֹגֵם בְּכְבוֹד חֲבֵרוֹ חָס וְשָׁלוֹם נִפְגָּם
 הַכְּבוֹד מְאֹד מְאֹד מֵאַחַר שֶׁכָּא הִנָּהם עַל
 יְדֵי הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּעֶצְמוֹן שֶׁהֵם עֹקֵר
 הַכְּבוֹד שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִפְגָּם הַכְּבוֹד בְּיוֹתֵר,
 כִּי עֹקֵר כָּל הַנִּפְגָּמִים הוּא דִּיקָא עַל יְדֵי זֶה
 הָאָדָם שֶׁנֶּאֱחָזוּ בְּאוֹתָהּ הַמִּדָּה בְּיוֹתֵר
 שֶׁהוּא דִּיקָא יֵשׁ לוֹ כַּח לְתַקֵּן אוֹתָהּ הַמִּדָּה
 אוֹ לְקַלְקְלָהּ בְּיוֹתֵר וְעַל כֵּן עֹקֵר פְּגָם
 הַכְּבוֹד הוּא עַל יְדֵי מִחֶלְקֵת שְׂבִין יִשְׂרָאֵל
 וְהַעֲקֵר עַל יְדֵי מִחֶלְקֵת שְׂבִין תַּלְמִידֵי
 חֲכָמִים שֵׁישׁ לָהֶם חֶלֶק בְּהַכְּבוֹד בְּיוֹתֵר
 שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִפְגָּם הַכְּבוֹד בְּיוֹתֵר עַד
 שֶׁנּוֹפֵל הַכְּבוֹד חָס וְשָׁלוֹם לְהַעֲפוֹם
 שְׂבוּבִשֵׁין אֶת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת
 אֲרִיכַת הַגְּלוּת כַּנִּלְוֵהוּ וְהוּא שֶׁאָמַר מִשֶּׁה
 כְּשֶׁרָאָה שֵׁישֵׁי אַנְשִׁים עֹבְרִים נְצִים וּמִכָּה
 אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ וְגַם יֵשׁ בָּהֶם דִּילְטוֹרִין
 שְׁחוֹלְקִין עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְרוֹצִים
 לְמַסְרוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם, הִלְחַרְנֵנִי אֶתָּה
 אוֹמֵר וְכוּ', עַל כֵּן אָמַר, אֲכֹן נֹדַע הַדְּבָר,
 בְּנֹדְאֵי. כִּי בְּנֹדְאֵי נֹדַע לִי הַדְּבָר שֶׁהִיִּיתִי
 תְּמוּהָ מִהַ חֲטָאוֹ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', כִּי רוֹאֵה אֲנִי
 שֶׁהֵם רְאוּיִים לְכַד מֵאַחַר שֵׁישׁ בָּהֶם
 מִחֶלְקֵת וְדִילְטוֹרִין וּפּוֹגְמִין אֶחָד בְּכְבוֹד
 חֲבֵרוֹ וּבִפְרֵט שְׂפוֹגְמִין בְּכְבוֹד הַצְּדִיק
 הָאֵמֶת שֶׁהוּא מִשֶּׁה. וּמֵאַחַר שֶׁהֵם בְּעֶצְמוֹן
 פּוֹגְמִין בְּהַכְּבוֹד עַל יְדֵי זֶה נִפְגָּם הַכְּבוֹד
 בְּיוֹתֵר עַד שֶׁנּוֹפֵל אֲלֵיהֶם וְעַל יְדֵי זֶה

לְבִיאַת מִשִׁיחַ וְהַגְּאֵלָה מִמִּשְׁמִשֵּׁת לְבֹא
 עַל כֵּן הַנִּיחַ עֲצֻמוֹ לְאָרְכוֹ וּלְרַחְפוֹ לְעַכְבָּה
 חָס וְשָׁלוֹם. וְעֹקֵר הַעֲפּוּב עַל יְדֵי
 הַמִּחֶלְקֵת הַגָּדוֹל שֶׁהַכְּנִים עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם
 בְּיוֹתֵר וְכָל הָעוֹלָם מֵאֵל מִחֶלְקֵת וּבְיוֹתֵר
 הַמִּחֶלְקֵת הַגָּדוֹל שְׂבִין כָּל הַצְּדִיקִים
 וְהַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים עַד שֶׁאֵין אֶחָד יוֹדֵעַ
 הֵיכֵן הָאֵמֶת. כִּי עֹקֵר אֲרִיכַת הַגְּלוּת הוּא
 עַל יְדֵי הַמִּחֶלְקֵת שְׂבִין יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמוֹ, כִּי
 מִחֲמַת הַמִּחֶלְקֵת וְיִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמוֹ פּוֹגְמִין
 חָס וְשָׁלוֹם בְּכְבוֹד יִשְׂרָאֵל חֲבֵרֵיהֶם עַל
 יְדֵי זֶה נִפְגָּם הַכְּבוֹד בְּיוֹתֵר, כִּי מִחֲמַת
 שִׁישְׂיִשְׂרָאֵל נֶאֱחָזִים וְנִשְׁרָשִׁים מְאֹד בְּהַכְּבוֹד
 דְּקִדְּשָׁהּ, כִּי הַכְּבוֹד שֶׁלָּהֶם כַּנִּלְוֵהוּ, עַל כֵּן
 הַכְּבוֹד נִפְגָּם עַל יְדֵם בְּיוֹתֵר, דִּהֲיֵנוּ
 כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל פּוֹגֵם בְּכְבוֹד חֲבֵרוֹ
 שְׂבוּהָ נִפְגָּם הַכְּבוֹד בְּיוֹתֵר מֵאַחַר שֶׁכָּא
 הִנָּהם עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמוֹן שֶׁהֵם חֶלְקֵי
 הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן וְכוּ'.

כִּי עֹקֵר שְׁלֵמוֹת הַכְּבוֹד דְּקִדְּשָׁהּ שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל הוּא שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 יִכְפַּל עֲצֻמוֹ מְאֹד נֶגַד חֲבֵרוֹ וּיִכְפַּל כְּבוֹדוֹ
 מִפְּנֵי כְבוֹד חֲבֵרוֹ וְזֶהוּ עֹקֵר שְׁלֵמוֹת וְתַקֵּן
 הַכְּבוֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמַרְנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (אֲבוֹת פָּרָק
 ה'), אֵיזוֹהוּ מִכְּבֵד הַמְּכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת,
 שְׁנֵאֲמַר, כִּי מִכְּבָדִי אֲכַבֵּד וְכוּ'. כִּי כְבוֹד
 יִשְׂרָאֵל הוּא כְבוֹד הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, מִכָּל
 שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים
 וְהַכְּשָׁרִים שְׂבוּדוֹר בְּנֹדְאֵי רְאוּיִ לָהֶם לְכַבֵּד
 זֶה אֶת זֶה בְּיוֹתֵר מֵאַחַר שֵׁישׁ לָהֶם חֶלֶק
 יוֹתֵר בְּהַכְּבוֹד דְּקִדְּשָׁהּ, כִּי כָּל מִי שֶׁהוּא

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשעט

רצה לטל לעצמו כל הכבוד וכל זה היה רק על ידי עזות ועל ידי זה ויגס קון וכו' ויהרגהו, כי כל זה היה על ידי פגם הכבוד שנפל להעני פנים על ידי פגם תאות אכילה שהוא בחינת חטא אדם הראשון כנ"ל. והו' שאמרו רבותינו ו"ל שהרגו על התאומה יתרה, כי האשה היא בבחינת חוה אם כל חי, בחינת הכבוד כמבאר בהתורה הנ"ל על פסוק ויבן ה' אלקים את הצלע - לאשה וכו'.

שהאשה היא בחינת הכבוד, בחינת אם כל חי ועל כן בשביל האשה שהיא בחינת הכבוד בשביל זה הרג קון את הכל, כי רצה לקח לעצמו כל הכבוד שהיא בחינת האשה כנ"ל:

ועל כן על ידי חטא אדם הראשון, שהוא בחינת פגם תאות אכילה על ידי זה נמשך גלות מצרים, כי על ידי זה נפל הכבוד להעני פנים שמזה נמשך הגלות כנ"ל:

ו זוהי בחינת כ' סיון שמתענין על הרינת הקדושים, כמה אלפים ורבות נפשות ישראל הקדושים שנהרגו בשנת ת"ח על קדוש ה', כי מרגלא בפומיה דאיגשי וכו' וכו' כן הוא האמת שאו בשנת ת"ח היה עת פקידה לביאת משיח, כמרמזו בזהר (תולדות קט) על פסוק: "באות יבא אהרן וכו'", וכן בענין בני ח"ת וכו', עין שם. ולכאורה הדבר תמוה מדוע נתהפך מהפך אל הפך, כי לא די שלא זכינו שזבוא משיח או אף גם בעזותינו

כובשין את ישראל בגלות כנ"ל, כי עקר אחזתם על ידי המחלקת שבין ישראל בעצמן כנ"ל. ועל כן אף על פי שהעכו"ם מלאים מחלקת ורציחות הרבה יותר מישראל אף על פי כן אין הפגם שלהם גדול כל כך מאחר שאין להם חלק בהכבוד על כן אין הכבוד נפגם כל כך על ידי המחלקת שלהם בעצמן ועקר הפגם על ידי המחלקת שבין ישראל בעצמן וכו':

ו ועקר גלות מצרים שהוא על ידי פגם הכבוד שנפל להעני פנים וכו' כנ"ל נמשך על ידי פגם תאות אכילה, כמבאר בהתורה הנ"ל. והו' בחינת מה שאיתא בכל הספרים שגלות מצרים היתה על חטא אדם הראשון, כי חטא אדם הראשון היה בחינת פגם תאות אכילה, כי אכל מהעץ הדעת ועל ידי זה נפל הכבוד להעני פנים שמזה נמשך כל מיני מחלקת שבעולם שכל מי שרוצה לטל את השם והכבוד נוטל לעצמו וכל מי שהוא עו פנים ביותר נוטל לעצמו כבוד ביותר ונעשה מנהיג ומושל על עם דל פגם. וזה בחינת ויגס קון אל הכל אחיו ויהרגהו, שזהו המחלקת והתפאה והרציחה הראשונה שהיתה בעולם שנמשכת על ידי חטא אדם הראשון כידוע, כי על ידי חטא אדם הראשון שהוא בחינת פגם תאות אכילה כנ"ל על ידי זה נפל הכבוד להעני פנים כנ"ל עד שנעשה מחלקת בין קון והכל, כי קון

ה' וזהו בחינת כל הנקרא בשמי ולכבודי
שנסמך לפסוק הביאי בני הנ"ל, כי כלם
יהיו נקראים לשמו ולכבודו, כי על ידי
זה יהיה הקבוץ של הנפשות בחינת
הביאי בני על ידי הכבוד הגדול שיתגלה
או, כי הכבוד הוא שרש הנפשות ואילו
ימשכו כלם וכנ"ל. ואז יבוא הכבוד לנו
עם כמה נפשות חדשות ועל ידי זה ירבו
ישראל או מאד, כמו שכתוב: הקמן יהיה
לארץ והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה
אחישנה כי בשפא הכבוד למוכה נמשכין
כמה נפשות חדשות על ידו, כמבאר
בהתורה הנ"ל:

ח ועל כן אז בשנת ת"ח שהיה אז עת
פקידה על ביאת משיח שהיה
מוכן הכבוד לבוא לישראל, אבל מחמת
שעדין לא היו ישראל ראויים או לגאולה
על כן נתהפך הדבר כי הכבוד לקח
ואסף לעצמו כמה וכמה נפשות ישראל
שנהרגו או על קדוש ה', שזהו בחינת
כבוד ה' יאספך הנאמר בהתורה הנ"ל,
כי הנפשות הנהרגין על קדשת ה' שהוא
למען כבוד שמו הם נאספין ונכללין
ככבודו יתברך, כי על ידי הנהרגין על
כבוד שמו על קדוש ה' על ידי זה נתגדל
והתקדש והתפדר כבוד שמו יתברך
ביותר. ועל כן בכל עת שרצה ה' יתברך
להגדיל הכבוד וקדושה ועדין לא היה זמן
הגאולה בשלמות היה בהכרח שימותו
נפשות ישראל על קדוש ה'. וזהו בחינת
ונקדש בכבדי הנאמר בהקמת המשיכן, כי

הרבים נתהפך הדבר שנקדו שלא
למוכה ונהרגו אלפים ורבבות נפשות
ישראל. אך על פי התורה הנ"ל מבאר
הענין באר היטב ענין בענין, כי עקר הכבוד
שקד לישראל, כי הפל נבאר בשבילם
כנ"ל. ועקר כבוד ישראל יהיה בעת ביאת
משיחנו במהרה בימינו שאז יגדל מאד
כבוד ה' שהוא כבוד ישראל, כמו
שכתוב: ונגלה כבוד ה'. וכמו שכתוב:
וכבודו עליו יראה וכיצא בזה בפסוקים
הרבה מגדל הפלגת הכבוד שיהיה
לישראל אז כמו שכתוב: והיו מלכים
אמנדו ושרותיהם מיניקתו אפים ארץ
ישתחוו לך וכו'. ואז כשתהיה הפקידה
למוכה באמת בשלמות משיגע זמן
הגאולה האמתית במהרה בימינו אז יהיה
קבוץ גלויות על ידי גדל הכבוד שיבוא
לישראל, כי על ידי גדל הכבוד חדש
שיבוא או לישראל על ידי זה יתקבצו כל
הנפשות ישראל אל הכבוד הגדול הזה
כי הכבוד הוא שרש הנפשות ולשם
נמשכין ובאין כל הנפשות כנ"ל:

וזהו בחינת גדל קבוץ הנפשות בימי
המשיח, כמו שכתוב: הביאי בני
מרחוק ובגותי מקצה הארץ. כל הנקרא
בשמי ולכבודי וכו' כי קבוץ נפשות
ישראל בחינת הביאי בני ובגותי וכו'
יהיה על ידי גדל הכבוד שיהיה לישראל
או שעל ידי זה יהיו נקראים ונמשכים
כלם אל הכבוד ויתורו ויתקבצו לתוך
ארץ ישראל וירושלים שישם עקר כבוד

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשפא

עקר הכבוד דקדושה כבוד ה' הוא בהמשפון ובית המקדש, כמו שכתוב: וכבוד ה' מלא את המשפון וכבוד ה' מלא את הבית. ועל כן בעת הקמת המשפון שאז ירד הכבוד למטה להשרות שכינת כבודו בְּיִשְׂרָאֵל. ומחמת שאז עדין לא נתמקן פגם הכבוד בשלמות, כי עדין לא נתמקן או לנגרי חטא העגל שפגמו בכבוד שמו והפרד ועשו עבודה זרה, ואמרו: אלה אלקיך וכו', ובה פגמו מאד בכבודו, כי נתנו הכבוד להעבודה זרה, על כן מחמת שאז עדין לא נתמקן פגם הכבוד בשלמות על ידי זה נמשך שבזמן שפא הכבוד לְיִשְׂרָאֵל, בעת הקמת המשפון נאספו אז אל הכבוד שני נפשות קדושות שהם נדב ואביהוא שמתו אז בעת הקמת המשפון בעת שירד וכא הכבוד לְיִשְׂרָאֵל כי הכבוד אספם אליו בכחינת כבוד ה' ואספד כנ"ל. והיו בחינת ונקדש בכבדי שצאמר על הסמלקות נפש נדב ואביהוא בעת הקמת המשפון, ונקדש בכבדי דיקא, כי דיקא על ידי הכבוד שירד אז נסמלקו בבחינת כבוד ה' ואספד כנ"ל:

כי זהו כלל היצא מתחלת התורה הנ"ל שבשאיין זוכין להמשיד ולקבל הכבוד בשלמות אזי הכבוד בשבא לאדם הוא אוסף אליו נפשות ונסמלקין על ידי זה נפשות חס ושלום. ולהפך כשזוכין לקבל ולהמשיד הכבוד בשלמות אזי הכבוד מביא נפשות חדות, כי הכבוד הוא

שרש הנפשות, על כן או שמאסף נפשות חס ושלום, או שמביא נפשות וכו' כך מבאר שם. והכל כפי מה שזוכין לתקן הכבוד או לפגם בו חס ושלום וכו'. ועל כן גם בעת שצא דוד את הארון למקומו מת עזא, והו גם כן בחינת ונקדש בכבדי הנ"ל, כי מיתת עזא ומיתת נדב ואביהוא הם בחינת אחת כידוע, כי עקר הכבוד הוא בבית המקדש כנ"ל וכיותר במקום הארון דיקא, כי שם שורה כבוד ה' ועל כן כשצא הארון למקומו שזה עקר בחינת המשכת כבוד ה' על כן על ידי זה נסמלק עזא, כי נסמלק על ידי הכבוד וכו'. והיו בחינת שקדם שנתגלה מקום הבית המקדש בימי דוד היה דבר מקדם ומתו פמה אלפים נפשות ישראל רחמנא לצלן, כמבאר שם בפסוק שבעת הדבר נתגלה לדוד מקום בית המקדש, כמו שכתוב שם, ויאמר דוד זהו בית ה' האלקים וכו'. כי עקר כבוד ה' וישראל הוא במקום הבית המקדש ששם עקר כבוד ה', כמו שכתוב וכבוד ה' מלא את הבית, כי כל זמן שלא נבנה הבית המקדש עדין לא היה כבוד ה' וישראל בשלמות, כמובן בפסוקים, כמו שכתוב: ואהיה מתהלך מאהל אל אהל וכו'. עד שזכו בימי דוד ושלמה שנבנה הבית המקדש שהוא המנוחה והנחלה שאז היה עקר כבוד ה' וישראל. ועל כן בעת שרצה דוד לגלות מקום הבית המקדש, שהוא עקר הכבוד, נסמלקו אז פמה

נפשות והפל על ידי הכבוד בכחינת כבוד ה' יאספד כנ"ל. וכל זה הוא מחמת שעדין לא נתמקן הכבוד בשלמות וכל זמן שלא נתמקן הכבוד בשלמות עדן יש אחיזה להדינים וסמרא דמותא דהכבוד חס ושלום, על פנ בעת שפא הכבוד הגדול מתגברים הם או חס ושלום ונורמים שסתלקו נפשות אל הכבוד, פי באמת כל זמן שאין הכבוד נתמקן בשלמות כשצריכין להמשיך הכבוד דקנישה למטה להגדיל כבוד שמו ותברך או אפשר להגדיל כבודו ותברך פי אם על ידי הסתלקות נפשות ישראל על קדוש ה'. פי מחמת שעדין לא הגיע הזמן שיצא הכבוד מבין הסמרא אחרא בתכלית השלמות על פנ הכבוד אוסר אליו נפשות חס ושלום, בעת שפא להעולם כנ"ל מחמת שעדין יש בו אחיזת רגליה ידות וכו'. אבל באמת על ידי זה בעצמו שנסתלקו נפשות קדושים אל הכבוד על ידי זה בעצמו נגדל הכבוד מאד, פי עקר הגדלת הכבוד דקנישה הוא על ידי רבוי הנפשות הקדושים הנכללים בו שנסתלקו על קדוש ה' על כבוד שמו ותברך. שעל ידי זה נתכבד ונתקדש שמו ותברך למעלה ולמטה כנ"ל:

וזהו בחינת מיתת נדב ואביהא ביום הקמת המשכן בחינת ונקדש כבדי כנ"ל וכן מיתת עזא בעת שנשאו הארון למקומו וכן מיתת ישראל בעת

שמצאו מקום הבית המקדש. פי הפל היה על ידי הכבוד שפא או כנ"ל ועל ידי הסתלקות אלו הנפשות הקדושים על ידי זה נתגדל הכבוד למעלה ולמטה ונמשך אל הבית המקדש ואל המשכן וכל זה לא היה אפשר להכבוד להתגלות מחמת שעדין או לא נתמקן הכבוד בשלמות כנ"ל. פי כבוד דקנישה נפגם בתחלה על ידי חטא אדם הראשון כנ"ל וכן על ידי חטא העגל וכו' ואו נאמר: ויום פקדי ופקדתי וכו'. שבעת שיהיה פקידה שיבוא הכבוד למטה, או חס ושלום ופקדתי, שגורם לפקד פמה נפשות על ידי זה חס ושלום כנ"ל. וזהו בחינת גדל ההרבה של שנת ת"ח מחמת שתיה או פקידה שיבוא משוח, דהינו שחזור הכבוד לישראל, אבל אף על פי כן עדן לא נגמר הכבוד או להתברר בשלמות, על פנ אוסר הכבוד או פמה נפשות שנתרגו או על קדוש ה' כנ"ל, שזהו בחינת כבוד ה' יאספד כנ"ל. וביאמת גם זו למוכה, פי בודאי ינקם נקמת דם עבדיו השפוק ועל ידי זה דיקא תהיה הנאלה וסוף כל סוף תהיה הפקידה למוכה, פי על ידי זה שנתרגו או פמה נפשות על ידי זה תבוא הנאלה שלמה במהרה בימינו, פי כל הנפשות שנתרגו ומתו על קדוש ה' מיזם התרפן עד היום פלם מנויים וספורים אצלו ותברך, ועל ידי פלם נתרבה ונתגדל ונתכבד ונתקדש שמו ותברך ביותר. פי בזמן הגלות עקר הגדלת כבוד שמו הוא

וזהו בחינת מיתת נדב ואביהא ביום הקמת המשכן בחינת ונקדש כבדי כנ"ל וכן מיתת עזא בעת שנשאו הארון למקומו וכן מיתת ישראל בעת

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשפ"ג

על ידי המתים ונהרגים על קדוש ה' וכנ"ל, שזהו בחינת מיתת רבי עקיבא וחבריו העשרה הרועי מלכות שנהרגו על קדוש ה' וכן כל הקדושים וכמובא בפתוכים מזה, ונמצא שדיקא על ידי אלו הקדושים נתרבה ונתגדל כבוד שמו ועל ידי זה נזכה במהרה שיבוא כבודו לטובה, כי על ידי אלו הקדושים נתתקן הכבוד בשלמות ועקשו מוכן הכבוד לבוא עלינו במהרה לטובה ויביא לנו נפשות חדשות רבות בבחינת הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה, שזהו בחינת קבוץ גלויות על ידי הכבוד בחינת הביאי בני ובנותי וכו', כל הנקרא בשמי ולכבודי וכו' וכנ"ל, אמן ואמן:

1b L6A1

ט ובשבייל זה מתענין בכ' סיון כי התענית הוא בחינת שבירת ותקון תאות אכילה שעל ידי זה עולה הכבוד מביני העני פנים כנ"ל. כי עקר הצרה וההרנה הגדולה שהיתה אז בשנת ת"ח היה על ידי פגם הכבוד שנפל בין העני פנים שזה עקר הגלות, ועל פן מתקנין זאת על ידי התענית שהוא תקון תאות אכילה שעל ידי זה עולה הכבוד מהם כנ"ל. והוא בחינת כל הארבע תעניות שמתענין על הרוב בית המקדש שהוא גם כן בשבייל זה, בשבייל לתקן פגם תאות אכילה כדי להעלות הכבוד מן העני פנים שהם העפום וכו' שנפל הכבוד אליהם שמוזה עקר הגלות כנ"ל. ועל פן צריכין להרבות בצדקה ביום

התענית וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שעקר התענית הוא הצדקה, כמו שכתוב: אגרא דתעניתא צדקתא. פי עקר עליית הכבוד הוא על ידי הצדקה כנ"ל, כי הצדקה מעלת הכבוד מבחינת רגליה ירדות מנת בבחינת צדקה תציל ממנות, כמבאר שם, הינו שמצלת מסטרא דמותא שבא על ידי הטא אדם הראשון שהוא בחינת פגם תאות אכילה כמו שכתוב כי ביום אכלך ממנו וכו' שעל ידי פגם זה נפגם הכבוד כנ"ל. ואז יכול להיות בשבא הכבוד שיהיה על ידי זה הסתלקות הנפש בלא עתו חס ושלום, כנ"ל שעל ידי זה היה ההרנה של כ' סיון וכל ההרנות וכל הגלויות כנ"ל. והצדקה מצלת מזה ומעלת הכבוד מן העני פנים ואז פושאין סטרא דמותא נאות בהכבוד כלל אז בא הכבוד רק לטובה כמו שיהיה לעתיד בימי המשיח במהרה בומינו שיבוא הכבוד לטוב שיבואו על ידי זה פמה נפשות וכו' כנ"ל:

י וזה בחינת מה שנוסעין והולכין על קברי הצדיקים. והעקר בשבייל תקון הברית קדש פידוע שעקר מה שהולכין על קברי הצדיקים הוא בשבייל תקון הברית וכמו ששמעתי מפי רבנו ז"ל שהוא תקון גדול לפגם הברית, כי פתיב, צדיקים ירשו ארץ, הינו שהצדיקים ירשו ארץ ישראל שזוכין שבמקום קבורתם הקדושה הוא בחינת ארץ ישראל וארץ ישראל הוא תקון גדול

לפנים הברית, כך שמעתי מפיו הקדוש. ועל פי התורה הנ"ל מובאר הענין קצת כי עקר פגם הברית הוא בחינת פגם הכבוד, כי אין ב'ש'ת אלא במקום עריון, ב'ש'ת הוא פגם והפך הכבוד וכמוכא ענין זה בפה פעמים בדברי רבנו ז"ל במקום אחר. כי כל הנפשות יוצאין דרך הצנור הקדוש הזה שהוא הברית קדש שמשם הולדת והמשכות כל הנפשות פידוע, והנפש מתלבשת בכבוד שהוא בחינת אם כל חי, שהוא בחינת האשה יראת ה' כנ"ל, ועל פן בשפונים חס ושלום בברית ופגם בטפי המוח שהם בחינת נפשות קדושות, אלו נפשות נקראין נפשות ערמילאין פידוע, הינו שהם ערפים מלבוש הכבוד שהיו צריכים להתלבש שם פנ"ל, כי אין להנפש חיות בלא לבוש הכבוד שמשם עקר חייתה כנ"ל:

והכלל שעקר פגם הברית הוא פגם הכבוד שמפריד הנפש מן הכבוד על ידי פגם טפי המוח לבטלה חס ושלום, רחמנא לצלן. וכן בשפונים חס ושלום על ידי אסור עריות או גדה שפחה גויה וזנה רחמנא לצלן, שעל ידי זה מוריד הכבוד להעני פנים על ידי שנתלבש נפש ישראל בכבוד העפוס"ם רחמנא לצלן או להפך, וכן בשאר העריות ופגם הברית שבכלם חמור האסור הוא כפי פגם הכבוד, כי צריכין לקדש עצמו ביותר אפלו בהתר כדי

שיזכה שיתלבש הנפש בכבוד ולא יהיה חצוף בעובדותי בכלבא, שהיו בחינת והכלבים עני נפש וכו', כמוכא בהר הקדוש שעל ידי זה יורד הכבוד חס ושלום להעני פנים שהם בחינת והכלבים עני נפש, מובאר בהתורה הנ"ל. מפל שכן וכל שכן בשפונים ממש בברית קדש על ידי עברה גמורה רחמנא לצלן, שבנדאי פוגם מאד בהנפש והכבוד הנ"ל. ועל פן עקר תקון הברית על ידי הצדיקים האמתיים בשבאין על קבריהם הקדוש ושם עקר תקון הכבוד דקדושה, כי הסתלקותם וקבורתם הקדושה הוא על ידי הכבוד דקדושה בבחינת כבוד ה' יאסף, שזה נאמר על ההסתלקות והקבורה של הצדיק שנקראת אסיפה. וכמו שמבאר בפרק א' דסוטה פמשנה לא על משה בלבד אמרו, אלא על כל הצדיקים, שנאמר, והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאסף. כי הצדיקים הם נאספין ונקברין בתוך כבוד ה', אשרי להם פנ"ל:

כי בשעת ההסתלקות בעת שמוגיז זמן פקדתו של האדם להסתלק אז הוא טובה גדולה וזכיה רבה להאדם בשזוכה להסתלק על ידי כבוד ה'. כי מה שנאמר למעלה שצריכין לשמר עצמו שלא לפגם בהכבוד כדי שלא יסתלק על ידי הכבוד וכו' זהו שלא יגים להסתלק חס ושלום, קדם זמנו על ידי שפגם בהכבוד פנ"ל. אבל בזמן פקדת האדם הוא טובה גדולה

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשפה

כנ"ל, ואדרבא, מי שפוגם בהכבוד וגורם שהכבוד מוציא מן העולם קדם ומנו הוא אינו זוכה להיות נאסף ונקלל בכבוד ה', כי כל הרודף אחר הכבוד הכבוד בורח ממנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי זה שפוגם בהכבוד על ידי שרודף אחר הכבוד או על ידי שאר פגמים הפוגמים בכבוד ה' עד שגורם שהכבוד בא לו לרעה להוציא מן העולם כנ"ל, אזי אף על פי שהוא נסתלק על ידי הכבוד מחמת שהנפש נמשכת אחר הכבוד כנ"ל, הוא רק לפי שעה, כי אף על פי דאיהו לא חזי מזלה חזי. ומחמת שהכבוד בא עליו שלא לטובה גורמת לקח נפשו חס ושלום, אבל אף על פי כן אין מציחין אותו לפגם ולכלל בתוך כבוד ה' מאחר שפגם בו עד שיסתלק מה שקלקל כי אין מי שיזכה לכלל בתוך הכבוד הקדשה בשלמות בתכלית כי אם הצדיקים האמתיים השומרים את הברית ובורחים מן הכבוד ומכבילים כל התאוות וממעטים כבוד עצמן ומרביין בכבוד המקום, כמו שכתוב (תהלים כד), מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו וכו'. הר ה' ומקום קדשו הוא בחינת כבוד ה', כמו שכתוב: וכבוד ה' מלא את הבית, שהוא הר ה'. וכנ"ל, שאי אפשר לכלל שם בתכלית השלמות כי אם הצדיקים אמתיים בחינת גמי כפים ובר לבב וכו'. ועל פן הצדיק בעת הסתלקותו זוכה

להסתלק בקדשה גדולה אל כבוד ה' בחינת כבוד ה' יאסף. ועל פן במקום קבירתו הקדושה ששם אספתו שם שורה כבוד ה' בחינת כבוד ה' יאסף כנ"ל וכל הנפשות הזוכין לבוא לשם נכללין בתוך כבוד ה' ועל ידי זה עקר תקונם, בפרט תקון הברית, כי כל הפגמים שבעולם הוא פגם הכבוד ה', כי כל התורה היא בשביל כבודו והפרד, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. וכשפוגמין באיזה חטא שבעולם חס ושלום, ובפרט פגם הברית שהוא עקר הכל פוגמין בכבודו והפרד ונתרחק הנפש מן הכבוד וכפי הפגם פן הרחוק וכן נופל הכבוד חס ושלום אל העבוים והרשעים, כי יש בענין זה פמה בחינות בלי שעור בענין פגם הכבוד ובענין התרחקות הנפש מן הכבוד וכו' והכל כפי הפגם חס ושלום. ועל פן במקום קברי הצדיקים אמתיים ששם כבוד ה' שורה שם עקר התקון, כי שם זוכה שתכלל נפשו בכבוד ה' ועל ידי זה זוכה להתפלל עם לב שלם, כמבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי זה שחזרת ונתקרבך הנפש אל הכבוד מתפללין בלב, עין שם. והוה מה שמתעוררין מאד על קברי הצדיקים אמתיים ומתפללין שם בהתעוררות הלב מאד מאד. והוה מחמת ששם מתקרבת הנפש אל הכבוד ביותר שמשם נמשך תפלה בלב שלם, כמבאר בסוף התורה

להפיל בכבוד ה' בקדושה גדולה כנ"ל
שעקר כבוד דקדושה כבוד ה' הוא על
קברי הצדיקים בכחנית כבוד ה' יאסף
כנ"ל ועל ידי זה נצול מפגם הכבוד שהוא
פגם ארץ ישראל שישם עקר כבוד ה'.

וזה שכתוב (ש) "ויהושע וכלב חיו מן
האנשים וכו'". ופרש רש"י, ומה
תלמוד לומר חיו וכו'? אלא מלמד
שנמלו חלקם בארץ וקמו תחתיהם
לחיים. ונמצא שפרש חיו שנתוסף להם
חיים על ידי זה, הינו כנ"ל, כי המרגלים
ואותן ששמעו להם מתו ונסתלקו על ידי
הכבוד שפגמו בו על ידי שפגמו בכבוד
ארץ ישראל שישם עקר הכבוד דקדושה
של ה' ותברך וישראל כנ"ל כי הכבוד
אספם כנ"ל. אבל יהושע וכלב שעמדו
בנסיון ולא פגמו בהכבוד, אדרבא, מלאו
אחרי ה' והשלימו את הכבוד מאד כי
צעקו אז וספרו גדל השבח של ארץ
ישראל, כמו שכתוב (ש) (פ) : "ויהם כלב
וכו' עלה נעלה וכו'". על כן זכו על ידי
הכבוד מהפך אל הפך לטובה. כי זכו על
ידי הכבוד דקדושה לקבל חיות חדש
בחנית ויהושע בן נון וכלב וכו' חיו. לחי'
דיקא, כי נתוסף להם חיות חדש שהיא
בחנית נפש חיה שזכו על ידי הכבוד
שהשלימו אותו כנ"ל, כי הנפש הוא
החיות, כמו שכתוב: נפש חיה וכו'. כי
הכבוד הוא בחנית מתקלא, בחנית מאוני
צדק, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום
אחר (סימן קלא) שבשעה שפא כבוד

הנ"ל שעקר מה שאין מתפללין עם לב
הוא על ידי התרחקות מן הכבוד וכו',
ענין שם:

יא ועל-כן הלך כלב וגשתטח על קברי
אבות, כמו שכתוב: ויבא
עד חברון. שהלך על קברי אבות שלא
יהיה נסת בעצת המרגלים, כי המרגלים
פגמו בארץ ישראל שישם עקר כבוד ה'
כנ"ל, כי עקר השראת שכינתו וכבודו
ותברך הוא בארץ ישראל שישם מקום
הבית המקדש שישם שורה כבוד ה' כנ"ל.
ומחמת שפגמו בכבוד ה' על ידי זה גרמו
שמתו הם וכל דור המדבר על ידי הכבוד
דיקא בכחנית הנ"ל כנ"ל. וזה שכתוב שם
בפרשת המרגלים בענין הגזירה, שגור
עליהם ה' ותברך שימותו כלם במדבר
נאמר שם (במדבר יד) : "וימלא כבוד ה' את
כל הארץ כי כל האנשים הראים את
כבודי וכו' אם יראו את הארץ וכו'".
ונדחק שם רש"י בפרוש וכו'די ימלא
וכו', ענין שם. ועל פי הנ"ל מבאר היטב
וימלא כבוד ה', כי כל האנשים הראים
את כבודי וכו' אם יראו. כי יסתלקו
וימותו על ידי הכבוד דיקא שימלא את
כל הארץ, כי מחמת שפגמו בהכבוד על
כן גרמו שסתלקו קדם ומנם על ידי
הכבוד דיקא, כי הכבוד יאספם כנ"ל. ועל
כן כלב שרצה להיות נצל מעצת
המרגלים שלא יפגם בכבוד ארץ ישראל
שהוא כבוד ה' כנ"ל על כן הלך על קברי
אבות והתפלל שם ועל ידי זה זכה

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשפו

להאדם צריך להזהר ולהשמר מאד שלא יפגם בו שלא יפלונו ולא ישתמש בו בשביל עצמו חס ושלום, רק להחזיר כל הכבוד לה' יתברך לכלי להשתמש עם הכבוד כי אם לשמו יתברך ולכבודו באמת, ומבאר שם שהכבוד הוא בחינת מאוני צדק ואז נשקל במאונים וכו', ענין שם, הינו כנ"ל כמבאר בתורה הנ"ל, כי בודאי הוא בבחינת מאוני צדק כי יכול להסתלק קדם זמנו חס ושלום, על ידי הכבוד כנ"ל וכשזוכה לקבלו פראוי יכול לזכות לחיות חדש ונפש חדשה על ידי הכבוד כנ"ל שזהו בחינת ויהושע וכלב חיו וכו' כנ"ל:

יג וזהו בחינת מה שהחזיר יוסף הצדיק את אחיו, פקד ופקד אלקים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם וכו', וכן עשו. כמו שכתוב: ויבא משה את עצמות יוסף עמו כי השבע וכו' לאמר פקד ופקד וכו'". ואיתא בזהר הקדוש שעקר הגאולה היה על ידי עצמות יוסף שלקחם משה והתקשר עליהם, הינו כנ"ל זהו בחינת עצם הפלגת מעלת קברי הצדיקים שמועיל להאדם מאד לתקון נפשו להוציא אותו מגלותו הכבוד, דהינו גלות הנפש, שהוא עקר הגלות, שהוא בחינת גלות מצרים שכולל כל הגלות בבחינת ויבא משה את עצמות יוסף עמו, שעקר גאולת מצרים היה על ידי עצמות יוסף שלקחם לקברם בארץ ישראל כי ארזנו של יוסף

שנשאו בעת יציאת מצרים זהו בחינת קבר הצדיק שעל ידי זה היה עקר גאולתם. כי יוסף הצדיק זכה לתקן הכבוד דקדשה ועל שם זה נקרא יוסף על שם תקון הכבוד, כמו שכתוב: אסף אלקים את חרפתי. שהוא אוסף החרפה שהיא הפך הכבוד, כי הוא זכה להעלות ולתקן את הכבוד על ידי שעמד בנפיון וכבש יצרו באשת אדוניו ולא רצה לחטא להמשיך חס ושלום נפשו הקדושה לתוך כבוד הסטרא אחרא שהיא אשה זונה, גדה, שפחה, גויה, זונה, אל אחר, שעל ידי זה נותנין פח חס ושלום, לכבוד שלהם ועל ידי זה יכולין להתגבר על הכבוד דקדשה להמשיכו אליהם חס ושלום. ויוסף עמד בנפיון וברח מזה ועל ידי גדל הנפיון שלו זכה, שאדרבא, העלה את הכבוד מהסטרא אחרא וזכה לכבוד דקדשה במצרים ונעשה מלך שם, ונקרא בכור שורו הדר לו (דברים לו) לשון כבוד והדר וכמבאר בתורה מגדל כבוד שזכה על ידי זה, כמו שכתוב: וירכב אותו במרכבת המושנה וכו' ויקראו לפניו וכו'. וכמו שאיתא בזהר הקדוש, יוסף מדילה גמל וכו', הינו מחמת שעמד בנפיון ולא רצה להגביר חס ושלום הכבוד דסטרא אחרא על ידי פגם הברית כנ"ל, על ידי זה זכה, שאדרבא, העלה את הכבוד מהם ועל ידי זה זכה לכבוד גדול במצרים דקא, כי העלה את הכבוד מן הטמאה מערות מצרים אל הקדשה,

פי וכה שם לכבוד דקדושה. ועל ידי גדל תקון הכבוד שזכה שם על ידי זה היה עקר חייתם וקיומם של ישראל מיזם וירדתם למצרים עד שעלו משם וכו"ל:

פי תחלת ירדת שבעים נפש בית יעקב למצרים היה על ידי הכבוד של יוסף, כמו שכתוב: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ומהרתם והורדתם את אבי הנה, והגדתם את כל כבודי דיקא, פי דיקא על ידי הכבוד נמשכו וירדו נפשותם לשם וכמבאר לעיל. ומהמת שיוסף תקן והעלה אז את הכבוד ועל ידי זה ירדו לשם ולא ירדו לשם בשלשלאות על ידי התגברות הכבוד והמלכות הסטרא אחרא מתחלה רק מתחלה ירדו לשם בכבוד על ידי כבוד יוסף וכו' כנ"ל, על ידי זה היה להם קיום כל ימי חייתם שם במצרים בגלות. פי אף על פי שאחר כך התגברו המצריים וכבשו אותם בגלות כבוד מהמת שלא נתברר ולא נגמר תקון הכבוד בשלמות שנגמם על ידי הטא אדם הראשון כנ"ל על פני התגברו המצריים והסטרא אחרא התגדיל כבודם וכבשו ישראל בגלות אף על פי כן היו יכולים להתקיים על ידי שכבר התחיל יוסף לתקן ולהעלות הכבוד שעל ידי זה לא היה פח כל כך להסטרא אחרא להתגבר עליהם. וכמוכא בספרים שעקר קיומם של ישראל במצרים בימי הגלות היה על ידי יוסף שהקניע מתדם הסטרא אחרא שם ובלא זה לא היו יכולים לעמוד

כנגד תקף והמתם בימי הגלות עד שלא היו יכולים לצאת משם. והכל על ידי תקון הכבוד שזכה יוסף לתקן על ידי הנסיון שהוא תקון נפשות ישראל וכו"ל וכן על ידי זה וכו' לצאת משם, כמו שכתוב: ויקח משה את עצמות יוסף עמו וכו' כנ"ל. פי ארזנו של יוסף שהוא בחינת קבר הצדיק שם עקר הכבוד בבחינת כבוד ה' ואספד וכו', וזה הכבוד הקדוש הלך לפניו וכל נפשות ישראל נמשכו אחר הכבוד הזה ויצאו משם בחיים ושלום. פי פשוטין שבא הכבוד למוכה אזי יכולין למשך אחר הכבוד ולפלל בו ולשאור בחיים, אדרבא, עוד נתוסף לו נפש וחיות חדש על ידי הכבוד שבא למוכה כנ"ל, פי פשוטין שבא הכבוד שהוא בחינת מלכות למוכה אזי נכללין בו בבחינת התחדשות הנפש והבן:

וזה בחינת יציאת נפשות ישראל ממצרים על ידי עצמות יוסף שהוא בחינת קבר הצדיק, בחינת כבוד דקדושה שעל ידי זה יוצאין הנפשות מגלותם לחיים ולשלום כנ"ל. וזהו בחינת העניי כבוד שהלכו תמיד לפני מחנה ישראל, כמו שכתוב: לא ימיש עמוד העני יומם וכו' לפני העם, פי הכבוד דקדושה בחינת העניי כבוד הלך לפני מחנה ישראל תמיד והם נמשכו והלכו אחרי הכבוד שהוא שרשם ועל ידי זה היה עקר גאולתם כנ"ל. וזהו שנסמך עלית עצמות יוסף לעניי כבוד בתחלת

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשפט

פְּרֵשֶׁת בְּשִׁלְחַ, כְּמוֹ שְׁפֹתוֹב: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף וְכו' וַיִּסְעוּ מִסֵּפֶת וְכו' וְה' הִלְךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְכו'. הֵינּוּ כַּנֶּ"ל כִּי גַם פְּסוּק וַיִּסְעוּ מִסֵּפֶת, מְרַמֵּז עַל עֲנַי פְּבוֹד שֶׁהֵם בְּחֵינֵת סְבוֹת פְּדוּעַ, וּבִשְׂבִיל זֶה נִסְעָה רֵאשׁוֹנָה שְׂרָאָו יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הָיָה מֵרַעְמֶסֶם לְסְבוֹת כִּי שְׂקָא גְרִים לְהוֹרוֹת שְׁנִמְשָׁכוּ תַּכְרָּ בִּיְצִיאָתָם אַחֲרֵי בְּחֵינֵת סְבוֹת, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מִצְוַת סְפֵדָה, שֶׁהוּא עֲנַי פְּבוֹד שְׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה עֶקֶר יְצִיאָתָם וְכַנֶּ"ל:

יְד וְעַל כֵּן זָכָה יוֹסֵף לְהַגְבִּיר שִׁבְעַ שְׁנֵי הַשָּׁבַע עַל שִׁבְעַ שְׁנֵי הָרַעֲב, כִּי הָרַעֲב הוּא בְּחֵינֵת תְּאוֹת אֲכִילָה שֶׁהוּא רַעֲב לְאֹכַל וְאִין לוֹ שְׂבִיעָה בְּמַעֲוֵי וּכְמִבְאֵר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁהָרַעֲב הוּא בְּחֵינֵת תְּאוֹת אֲכִילָה, וְהוּא נִמְשָׁךְ מִפְּנֵם הַחֵמָא שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא בְּחֵינֵת פְּנֵם תְּאוֹת אֲכִילָה כַּנֶּ"ל שְׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה נִמְשָׁךְ הָרַעֲב שֶׁהָיָה בְּעוֹלָם עַל יְדֵי שְׁנֵתְקַלְלָה הָאֲדָמָה בְּעִבוּרוֹ בְּזַעַת אַפָּךְ הַאֲכַל לָחֶם וְכו', נִמְצָא שֶׁהָרַעֲב הוּא בְּחֵינֵת פְּנֵם תְּאוֹת אֲכִילָה שֶׁהוּא פְּנֵם הַכְּבוֹד וְעַל כֵּן עַל יְדֵי הָרַעֲב דִּיקָא נִתְגַּלְגַּל הַדְּבָר שֶׁיִּרְדוּ אֲבוֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם, כְּמוֹ שְׁפֹתוֹב: וְהָרַעֲב פְּבַד בְּאַרְצֵי וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו וְכו'. כִּי עֶקֶר גְּלוֹת מִצְרַיִם הָיָה עַל יְדֵי פְּנֵם הַכְּבוֹד כַּנֶּ"ל שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הָרַעֲב כַּנֶּ"ל. אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הַקְּדִים רְפוּאָה לְמַכָּה וּלְמַחֲיָה שִׁלְחַ אֱלֹקִים אֶת יוֹסֵף הַצַּדִּיק לִפְנֵיהֶם

וְהוּא זָכָה עַל יְדֵי נְסִיוָנוּ לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד מִן הַסֵּפֶת אַחֲרָא וְהַכְּנִיעַ פְּבוֹד דְּסִמְרָא אַחֲרָא וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְהַגְבִּיר שִׁבְעַ שְׁנֵי הַשָּׁבַע עַל שִׁבְעַ שְׁנֵי הָרַעֲב שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תְּקוּן הַכְּבוֹד בְּחֵינֵת צַדִּיק אֲבָל לְשִׁבְעַ נִפְשׁוּ הַנְּאֻמָּר בְּהַתּוֹרָה הַנֶּ"ל שֶׁהוּא בְּחֵינֵת וְשִׁבְעַ לִין בַּל יִפְקֹד רַע, שְׁעַל יְדֵי בְּחֵינֵת צַדִּיק אֲבָל לְשִׁבְעַ נִפְשׁוּ, בְּחֵינֵת תְּקוּן תְּאוֹת אֲכִילָה, בְּחֵינֵת שִׁבְעַ שְׁנֵי הַשָּׁבַע עַל יְדֵי זֶה בַּל יִפְקֹד רַע שְׁעַל יְדֵי אִין שׁוּם הַתְּמַנּוֹת וּפְקִידוֹת לְהִרַע וְהַסֵּפֶת אַחֲרָא כְּמִבְאֵר שֵׁם עֵין שֵׁם. וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה קַיִם לְיִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם לְעַמּוּד כְּנֶגֶד מִמְּאָתָם כַּנֶּ"ל וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְצֵאת מִשֵּׁם עַל יְדֵי קִדְשַׁת עֲצָמוֹתָיו שֶׁהוּא בְּחֵינֵת קִדְשַׁת קָבֵר הַצַּדִּיק וְכַנֶּ"ל:

טו וְעַל כֵּן אִין בְּשִׁרְאָה מֹשֶׁה שֵׁישׁ מִחֻלְקַת וְהַפְּאוֹת וְהַפְּלוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמוֹ, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת פְּנֵם הַכְּבוֹד וְעַל כֵּן אָמַר: אֲבָן נֹדַע הַדְּבָר, כִּי עֶקֶר הַגְּלוֹת עַל יְדֵי זֶה וְכְמִבְאֵר לְעֵיל, עַל כֵּן אִין בְּרַח מֹשֶׁה אֲצֵל יִתְרוֹ וְלָקַח בַּת יִתְרוֹ וְיִתְרוֹ נִתְגַּדֵּר וְהוֹסִיף פְּרִשָׁה בְּתוֹרָה וְנִסְמְכָה פְּרִשָׁה שְׁלוֹ לְפָרֶשֶׁת מִתַּן תּוֹרָה, כִּי עֶקֶר מִתַּן תּוֹרָה הָיָה עַל יְדֵי בִיאַת יִתְרוֹ וְכְמוֹכָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ. וּמִתַּן תּוֹרָה זֶהוּ עֶקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם, כִּי עֶקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם הָיָה בְּזִכּוֹת שֶׁיִּקְבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק בְּהוֹצִיאָךְ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הַהֵר הַזֶּה, וְעַיִן שֵׁם. כִּי מֹשֶׁה

ובנו בשראה שפגם הכבוד מאד בין ישראל בעצמן שיש ביניהם מחלוקת והפאות שעל ידי זה עקר אריכות הגלות כנ"ל, על כן חשב מחשבות להעלות הכבוד מן הסטרא אחרא ולהגדילו ביותר כדי שיתמקן הכל על ידי זה על כן הלך אצל יתרו ודבר עמו עד שנתגזר על ידו ונתקרב אל הקדושה. וגרות יתרו זה עקר העלאת הכבוד מתקף הסטרא אחרא, כמובא בדרברי רבנו ז"ל כמה פעמים, כמו שאיתא בזה, בד אתי יתרו כדון אסתלק ואתקור שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא. שאז נתגדל ונתעלה כבודו והפרך מאד מאד. וכמו שכתוב: רם על כל גוים ה' על השמים כבודו, שכבודו נתעלה לשמים כשהוא מרום על כל גוים:

דהינו כשהגוים חוזרין אליו ומתגזרין, כמבאר כל זה בדרברי רבנו ז"ל (בסימן טו). נמצא שעל ידי שהלך משה ליתרו וגרם שנתגזר על ידו, על ידי זה העלה את הכבוד ביותר מתקף הסטרא אחרא. והיו עקר תקון העלאת הכבוד כשזוכין להעלות את הכבוד דקדושה מתקף הסטרא אחרא, דהינו כשמשתדלין להשיב לה' יתברך את הרחוקים מאד מאד מקדושתו הן ישראל הן גוים. וכזה מעלין את הכבוד ומתקנין אותו מאד, כי מעלין אותו מתקף הסטרא אחרא ועל ידי זה נכנע כבוד דסטרא אחרא ויוצאין מן הגלות וכנ"ל. ועל כן השתדל משה רבנו על זה ביותר ועל כן הלך אצל יתרו

לפי
טב

לפי
טב

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשצא

שְׁהֶאֱנָשִׁים שֶׁהֵרְבוּ מִחֻלְקַת בְּיִשְׂרָאֵל וּפְגָמוֹ בְּהַכְבוֹד וְנִרְמָז אַרְיֵכַת הַגְּלוּת כְּכֹר מִתּוֹ שֶׁנֶּעְשׂוּ עֲנִיִּים וְנִתְפַּטְּל כַּחַם פִּי חַשׁוּבִים כְּמִתִּים, וְאִין לָהֶם עוֹד כַּח לְהַרְבוֹת מִחֻלְקַת וְלִפְנֵים בְּכָבוֹד דְּקִנְשָׁה - בְּכָבוֹד הַצִּדִּיק הָאֵמֶת. כִּי כְּכֹר זָכָה הַצִּדִּיק הָאֵמֶת בְּחֵינַת מִשָּׁה לְתַמְנָן וּלְהַגְדִּיל אֶת הַכְּבוֹד מְאֹד מְאֹד עַל דִּי שֶׁהַכְּנִים כָּל כַּח לְקַרְב הַרְחוּקִים בְּיִתְרָה מִה' יִתְבַּרְךָ לְהַשְׁכִּים לִה' יִתְבַּרְךָ וּלְגִיר גְּרִים שְׁעַל דִּי זֶה הָעֵלָה אֶת הַכְּבוֹד דְּקִנְשָׁה בְּיִתְרָה מִתַּקַּף הַסְּטָרָא אַחְרָא עַד שֶׁפָּגַם הַכְּבוֹד שְׁתִּיהָ בֵּין יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָן עַל דִּי הַמּוֹחֲלָקַת נִתְפַּטְּל בְּמַעוֹטָו עַל דִּי גָדַל הַכְּבוֹד שְׁזָכָה לְהַעֲלוֹת עַל יְדֵי קִרְבַת הַרְחוּקִים כְּכָל, שְׁזָהוּ בְּחֵינַת גְּרוּת יִתְרוֹ שֶׁהַשְׁתַּדְּל מִשָּׁה שְׁעַל דִּי זֶה נִתְמַמָּן פָּגַם הַמּוֹחֲלָקַת וְהַהֲפָאָה שְׂרָאָה תַּחֲלָה שְׁאֵמַר עֲלוּ, אֲבָן נֹדַע הַדְּבָר שְׁעַל דִּי זֶה הָיָה אַרְיֵכַת הַגְּלוּת. כִּי עַל יְדֵי קִרְבַת הַרְחוּקִים, שֶׁהוּא בְּחֵינַת גְּרוּת יִתְרוֹ, נִתְעַלָּה וְנִתְמַמָּן הַכְּבוֹד בְּיִתְרָה וְעַל דִּי זֶה נִתְמַמָּן הַכָּל וְזָכוּ לְגֵאֲלָה אִזּוּ כְּכָל:

וּבִשְׂכִיבִל זֶה לָקַח מִשָּׁה רַבְּנֵי אֶת בַּת יִתְרוֹ, כִּי כְּכֹר כְּבֹאֵר עַל פִּי הָאֵמֶת לְמַעֲלָה שְׁאִשָּׁה יִרְאֵת ה' הִיא בְּחֵינַת הַכְּבוֹד דְּקִנְשָׁה, שֶׁהִיא בְּחֵינַת חַיָּה אִם כָּל חַי כְּכָל. וְלַהֲפֹךְ אִשָּׁה זֹנָה בַת עֲבוֹרָה הִיא בְּחֵינַת הַכְּבוֹד דְּסְטָרָא אַחְרָא. וּמִשָּׁה רַבְּנֵי בְּכַח הַגְּדוֹל זָכָה לְגִיר אֶת

יִתְרוֹ וּבַתּוֹ עַד שֶׁזָּכָה לְהַעֲלוֹת אֶת הַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחֵינַת חַיָּה אִשָּׁה, בְּחֵינַת בַּת יִתְרוֹ מִתּוֹךְ תַּקַּף הַסְּטָרָא אַחְרָא וּלְקַחָהּ אֵלָיו, כִּי הָעֵלָה אֶת הַכְּבוֹד מִתַּקַּף הַסְּטָרָא אַחְרָא אֶל הַקִּנְשָׁה שְׁעַל דִּי זֶה הָיָה עֲקָר גֵּאֲלַת מִצְרַיִם כְּכָל. וְזָכָה תַמְנָן אֶת פָּגַם הַהֲפָאוֹת וְהַחֲבָלוֹת שֶׁהוּא בְּחֵינַת פָּגַם הַכְּבוֹד שֶׁנִּמְשָׁךְ מִחֻטָּא אֲדָם הָרִאשׁוֹן כְּכָל שְׁמִשְׁם נִמְשָׁךְ הַהֲפָאָה וְהַרְצִיחָה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁבְּעוֹלָם. שְׁמֵהֶם נִמְשָׁכִין כָּל הַהֲפָאוֹת וְהַרְצִיחוֹת וְהַמְלַחְמוֹת שֶׁהוּא מִה שֶׁהֲרַג קוֹן אֶת הַכָּל אַחִיו, כִּי כְּבֹאֵר בְּכַתְבֵי הָאֵר" וְכָל שֶׁצְפוּרָה אִשָּׁת מִשָּׁה הָיְתָה גְּלוּלָה הַתְּאוּמָה יִתְרָה שֶׁל הַכָּל שֶׁהֲרַגוּ קוֹן בְּשִׁבִיל זֶה. כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכָל, וְגַם אֵיתָא שֶׁשֶׁמִּצְרֵי שֶׁהֲרַג מִשָּׁה עַל דְּבַר הַהֲפָאָה הָיָה מְגֻלְגוּלִי קוֹן, עֵינֵי שָׂם, וְעַל כֵּן עַל דִּי שֶׁלָּקַח מִשָּׁה צְפוּרָה בַּת יִתְרוֹ וְהָעֵלָה אֶת הַכְּבוֹד מִתַּקַּף הַסְּטָרָא אַחְרָא. וְעַל דִּי זֶה תַמְנָן אֶת הַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחֵינַת תַּמְנָן הַרְצִיחוֹת וְהַהֲפָאוֹת כְּכָל, עַל כֵּן כְּזֶה תַמְנָן פָּגַם מִחֻלְקַת קוֹן וְהַכָּל שֶׁהוּא בְּחֵינַת פָּגַם הַכְּבוֹד, וְעַל דִּי זֶה נִתְפַּטְּל הַמּוֹחֲלָקַת הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם, שְׁעַל דִּי זֶה הִיוּ הַמְּעֻשְׂיוֹת שְׂרָאָה שֶׁל הַמִּצְרֵי וְשֵׁנֵי אֲנָשִׁים עֲבָרִים נְצִיִּים, כִּי הַכָּל נִמְשָׁךְ מִשָּׁם כְּכָל. וְעַל דִּי שֶׁגִּיר אֶת יִתְרוֹ וְהָעֵלָה הַכְּבוֹד מִתַּקַּף הַסְּטָרָא אַחְרָא עַד שְׁתִּיהָ יָכַל לָקַח אֶת בַּתּוֹ לְהַחְזִיר הַכְּבוֹד אֶל הַקִּנְשָׁה עַל דִּי זֶה נִתְמַמָּן הַכָּל וְעַל דִּי זֶה זָכָה לְגֵאֲלָה אֶת

דף קפ"ב

ישראל, כי עקר הגאולה היה על ידי תקון הכבוד וכנ"ל:

וענין בכתבי האר"י ז"ל מה שאיתא בכל זה על פי דרכו הנסתר וקבין אידע עורנו ה' ותברך למצא כל זה על פי דרכינו בדבריו ז"ל שהם רק לעבדא ולמעשה ותראה גפלאות:

טו ובשביל זה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת ותברך אהרן ומרים במשה. כי הם דברו על אודות האשה הכושית אשר לקח שהיא בת יתרו באלו חס ושלום, משה פגם בהכבוד על ידי זה וכוה פגמו בהכבוד משה, שהוא כבוד דקדשה כבוד ה', כמו שפתיב: ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה. כמו שפרש רש"י שם, עבד מלך מלך. ועל כן נסמכה פרשת מרגלים לזה, כי הרשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר, כמו שפרש רש"י שם, כי הם גם הם פגמו בהכבוד דקדשה על ידי שהוציאו דבה על ארץ ישראל ששם עקר כבוד דקדשה כנ"ל:

יו וזה בחינת מצות שמירת נפש ישראל שהוא מצות מעקה שמצוה זאת של שמירת נפש נאמרה אצל בנין בית דיקא, כמו שפתיב: כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנופל ממנו, ואמרו רבותינו ז"ל, מפאן שאסור להשהות סלם רועע וכו' בביתו. כי ביתו של אדם והו כבודו כי עקר כבודו של כל אדם הוא

בביתו וכמבאר מזה במקום אחר. והו בחינת תפארת אדם לשבת בית. שעקר תפארתו וכבודו של אדם הוא בביתו בבחינת (תהלים טו) כל כבודו בת מלך פנימה, כי שם בחינת ממשלתו וכבודו, כי כל איש שרר בביתו (אסתר א), וצריך לראות להמשיך את הכבוד אל הבית כקדשה גדולה בבחינת וכבוד ה' מלא את הבית, כי לשזוכין לקדש את ביתו בתורה ועבודה והכנסת אורחים וכו' על ידי זה כבוד ה' שוכן בתוך ביתו ואזי ביתו בבחינת הבית המקדש מעט, כמובן בדברי רבנו ז"ל בהתורה פראשית (בלקושי תנאי סימן טו) שקדשת פתי ישראל הוא בבחינת הבית המקדש ששם עקר הכבוד בחינת וכבוד ה' מלא את הבית כנ"ל. וזה שפתיב רבנו ז"ל (סימן רסו) שספה מסגל לבנין הבית, כמו שפתיב: ויעקב נסע ספתו ויכן לו בית, כי ספה הוא בחינת ענין כבוד, בחינת כבוד דקדשה שהו עקר תקון הבית. ועל כן הוא ספנה גדולה לבנות בית, כי עקר הבנין הוא בשביל להמשיך הכבוד, כי ביתו הוא כבודו כנ"ל וכשהכבוד נמשך להאדם אז הוא בספנה גדולה כי הוא נשקל כמאזנים אז בבחינת מאזני צדק כנ"ל. כי לפעמים יכול הכבוד לאסוף אזה נפש חס ושלום, כשאין זוכין לזה לקבלו פראוי ועל כן כל הבונה מתמסכן ואמרו רבותינו ז"ל שמסכנות את בעליהן, כמו שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק, ויכן ערי

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשצג

חדשות על ידי הכבוד שפא אליו לטובה
כ"ל, אמן ואמן:

יח ועל כן כשיצאו ישראל ממצרים
ונצטוו תכף על קדשת בכור
כמו שכתוב: "קדש לי כל בכור וכו'". כי
יצאת מצרים היתה בחינת לדה, כמובא,
היגו בחינת הולדת הנפשות המבואר
בהתורה הנ"ל שששזוכין שיבוא הכבוד
לטובה שאז צריכין להוליד ולגדל הנפש
על ידי שתי הדינים ד' החזקה וד' הגדולה
וכו', ענין שם שזוהו בחינת יציאת מצרים
שאז עלה הכבוד מן הסמרא אחרא וחזר
הכבוד אליהם לטובה וזכו שגתרכו
נפשותם מאד ועל כן גם במצרים בעת
הגלות היתה צמיחת קרן ישועה על ידי
שגתרכו נפשותם מאד, כמו שנאמר, ויגו
ישראל פרו וישרצו וירבו וכו'. שכל זה
היה על ידי יוסף שגקרא בן פרת שעקר
המשכת הנפשות על דיו על ידי שזכה
להעלות ולחמן הכבוד דקדשה שעל ידי
זה היה עקר הגאולה וכ"ל. וזהו בחינת
קדשת בכור, כי הכבוד הוא הולדה
ראשונה שהוא נפש הראשון שגולד
מבחינת הכבוד שהוא אם כל חי ועל כן
צריכין לקדשו ולתנו לבחן ששם עקר
הכבוד דקדשה, כי עקר הכבוד דקדשה
הוא אצל הפהנים שהם בני אהרן הפהן
שבזכותו היו העניי כבוד שהיא בחינת
כבוד דקדשה כ"ל ועל כן צוהה התורה
לכבד את הפהן מאד לתן לו כל הכבוד
דקדשה, כמו שכתוב: וקדשתו. לפתח

מסקנות לפרעה. ועל כן ספה היא סגלה
לבנין הבית, כי ספה הוא בחינת תקון
הכבוד דקדשה, בחינת עניי כבוד שעל
ידי זה נצולין מספנת נפש, כי, אדרבא,
כשזוכין לחמן הכבוד להמשיכו לתוך
הבית בקדשה פראוי יכול לזכות שיבואו
אליו נפשות חדשות על ידי הכבוד כ"ל:

וזהו בחינת (ההלים קב) "אשרי כל ירא
ה' וכו' אשתד כנפן פריה פינרפתי
ביתד כננד כשתלי זיתים סביב
לשלחנד", 'בירפתי ביתד' דיקא, כי הירא
ה' זוכה על ידי הבית דיקא לבנים
כשתלי זיתים סביב לשלחנד, כי הבנים
הם בחינת הנפשות שזוכים להרויח על
ידי הכבוד שהוא בחינת הבית שפא
אליו לטובה כ"ל. וזה שהזוהרה תורה
להאדם, כי תבנה בית חדש, שהוא
בחינת המשכת הכבוד כ"ל, אז אתה
צריך להזהר ולהשמר ביותר לשמר מאד
את הנפש, שלא תאבד ותסתלק חס
ושלום איזה נפש מישראל על ידי הכבוד
שממשד שהוא בחינת הבית שבונה.
וזהו: ועשית מעקה לנגד ולא תשים
דמים בביתד, 'בביתד' דיקא, כי הבית,
שהוא בחינת הכבוד, שם צריכין לשמר
את הנפש ביותר שלא תסתלק חס
ושלום על ידי הכבוד שהוא בחינת בנין
הבית כ"ל, ועל ידי שמקום מצוה זאת
של עשית מעקה וכו' על ידי זה מתקן
את ביתו שהוא בחינת תקון הכבוד ואז
יכול לזכות שאדרבא ירויח נפשות

16 160

ראשון וילכוד ראשון וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל פן צריכין לתן להכהן הכבוד שהוא הולדת נפש ראשונה כדי להמשיך עליו קדשת הכבוד משרשו שהוא עקר חיות הנפש דקדשה, כי עקר חיות נפש הקדושה הוא מבחינת כבוד דקדשה, שהוא בחינת הבהן פנ"ל. ועקר הוא הכבוד, כי איתא שכל נפש יש לו לבוש והכבוד נזמל עקר הלבוש מאמו וכל הנפשות הגולדים אחריו בלם מפלים ללבוש, עין שם בפתבים, והלבוש הוא נמשך מבחינת הכבוד שנקרא לבוש, כי רבי יוחנן קרא למאני מכבודותא וכנ"ל. ועל פן מחמת שעקר הלבוש, שהוא בחינת הכבוד, הוא אצל הכבוד ושאר הנפשות מקבלים על ידו, על פן צריכין לקרשו לתנו אל הבהן ששם עקר הכבוד כדי להמשיך אליו קדשת הכבוד משרשו כדי להחיות נפשו וכנ"ל. ועל פן עקר פדיון הכבוד תלוי בפטר רחם אמו, כי הכבוד הוא בחינת אם כל חי שבשבייל זה צריכין לפדות את הכבוד מהכהן כדי לתקן את לבוש נפשו שקבל מאמו שהוא בחינת הכבוד וכנ"ל. ועל פן צריכין לתן להכהן מומן חמישה סלעים, והו בחינת צדקה, כי עקר תקון עלית הכבוד הוא על ידי צדקה פנ"ל ועל פן נותנין לו חמישה סלעים דיקא פנגד הה' של צדקה, שהיא בחינת ה' חסדים וכנ"ל:

ועל פן נסמכה פרשת קדשת כבוד ליציאת מצרים, כי עקר יציאת

מצרים היה על ידי תקון הכבוד, שהוא בחינת קדשת כבוד פנ"ל. ועל פן יצאו ישראל ממצרים על ידי מפת כבודות שהכהן ה' יתכרד את כבודי מצרים והציל כבודי ישראל, זה בחינת הנ"ל שהכניע ובטל כבוד דסטרא אחרא שהוא בחינת כבודי מצרים והעלה את כבוד דקדשה שהוא בחינת כבודי ישראל שנתקדשו אז וכנ"ל, כי הכבוד הוא בחינת מלכות, בחינת כבוד, כמו שכתוב: אף אני כבוד אתנהו וכנ"ל:

דף קפח

ועל פן עקר יציאת מצרים היה על ידי בחינת יד חזקה, כמו שכתוב: כי כיד חזקה ישלחם וכיד חזקה יגרשם מארצו. וכן בכמה פסוקים, כי יציאת מצרים הוא בחינת הולדה פנ"ל וההולדה הוא על ידי בחינת יד חזקה פנ"ל. ובקריעת ים סוף נאמר, וירא ישראל את הים הגדול, כי אחר שיצאו נפשות ישראל ממצרים שהיו שם בגלות בבחינת עבד ויציאתם משם הוא בחינת הולדת הנפש פנ"ל, ואחר כך מה שהיה להם צער ויסורין על הים זה בחינת צער גדול פנים רחמנא לצלן, בחינת צער גדול הנפש הנ"ל כמו התינוק כשגולד ואחר כך יש לו איוה ויסורים שזו נקרא צער הגדול. ועל פן נצלו מצער הגדול על ידי יד הגדולה, שזו בחינת קריעת ים סוף שאז נצלו מצער שאחר ההולדה שהוא בחינת גדול הנפש שצריכין לזה יד הגדולה בחינת אברהם, ועל פן בקריעת

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ג

חושן משפט תשצה

יִם סוּף נִתְגַלָּה בְּחִינַת יַד הַגְּדוּלָּה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹכִי: "וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה וְכוּ'", כִּי קָרִיעַת יִם סוּף הִיָּה בְּיָבוֹת אֲבָרְהָם כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל:

יִט וְאַנְבִּי שְׁזִכִּיתִי לְעֶסֶק בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת הַנִּזְ"ל הַאִיר ה' עֵינַי לְפָרֵשׁ סִיּוּם הַפְּסוּק 'וְיָבִיּוּם הַכַּפּוּרִים' שְׁנֵאמְרָה זֹאת הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעוֹת עַל זֶה הַפְּסוּק, אֲבָל לֹא זָכִינוּ לְשִׁמְעַת בְּאוּר הַפְּסוּק בְּעִצְמוֹ עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, רַק אַחַר כֵּן שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ קִצַּת בְּאוּר רַק עַל הַתְּחִלָּת הַפְּסוּק 'וְיָבִיּוּם הַכַּפּוּרִים' שֶׁהוּא בְּחִינַת הוֹלָדַת הַנֶּפֶשׁ וְגִדּוּל הַנֶּפֶשׁ, כַּמְבָאָר שֶׁם, מְקַרָּא קִדְשׁ זֶה בְּחִינַת שֶׁהַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשׁ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹכִי: "וַיִּקְרָא כְּבוֹדֵי קוֹרָא וְכוּ'", עַיִן שֶׁם בַּסֵּפֶר. וַיֵּרָאָה לִי לְבָאָר שְׁאֵר הַפְּסוּק, וְיָבִיּוּם הַכַּפּוּרִים הוּא בְּחִינַת גִּדּוּל הַנֶּפֶשׁ וְהוֹלָדַת הַנֶּפֶשׁ כַּנִּזְ"ל, 'וְכִהְיֶהרִיבְכֶם מִנְּחָה חֲדָשָׁה לָהּ', וְהוּ בְּחִינַת צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרֵשׁ רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִקּוּם אַחֵר (בְּלִקּוּטֵי תַנְחָא סִיּוּן ד) בְּעִצְמוֹ זֶה הַפְּסוּק עַל צְדָקָה בְּבְחִינַת מַגִּישֵׁי מִנְּחָה בְּצְדָקָה. 'מְקַרָּא קִדְשׁ' זֶה בְּחִינַת הַעֲלָאת הַכְּבוֹד בְּחִינַת צְדָקָה וְקִרְאָהוּ לְרִנְלוֹ, כְּמוֹ שְׁמִבְאָר שֶׁם שֶׁהַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשׁ כַּנִּזְ"ל קוֹרָא אֶת הַרְגִּלוֹ, שְׁזָהוּ בְּחִינַת תַּקּוּן הַכְּבוֹד כַּנִּזְ"ל שְׁזָהוּ נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי צְדָקָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מִנְּחָה חֲדָשָׁה כַּנִּזְ"ל שְׁעַל יְדֵי זֶה שְׁמִתְקַנְיִן הַכְּבוֹד עַל יְדֵי הַצְּדָקָה עַל יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְקַבֵּל נֶפֶשׁ חֲדָשָׁה עַל יְדֵי הַכְּבוֹד, וְזֹאת הַנֶּפֶשׁ צָרִיכִין לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל

שְׁזָהוּ בְּחִינַת וְיָבִיּוּם הַכַּפּוּרִים כַּנִּזְ"ל. כָּל מְלָאכָת עֲבוּדָה לֹא תַעֲשׂוּ זֶה בְּחִינַת שְׁנֵתְפַטֵּל וְהַמַּת הַנְּחָשׁ שְׂבָא עַל יְדֵי חֲטָא אַדְּם הַרְאִשׁוֹן שֶׁהוּא פָּנִים תְּאוֹת אֲכִילָה שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְהוּוּ הַל"ט מְלָאכָת שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּעִצְבוֹן הַאֲבִלְנָה, בְּחִינַת בְּזוּת אִפְדָּ תֹאכַל לֶחֶם וְכוּ'. כִּי מִחֲמַת שְׁנֵתְפַטֵּל הַכְּבוֹד עַל יְדֵי תְּאוֹת אֲכִילָה שֶׁהוּא חֲטָא אַדְּם הַרְאִשׁוֹן עַל יְדֵי זֶה נִפְל הַכְּבוֹד שְׁמִשְׁם הַפְּרָסָה וְהֵאֲכִילָה בְּחִינַת שְׁלִחַן מַלְכִים נִפְל אֶל הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְפִילַת הַכְּבוֹד אֶל הַעַיִן פָּנִים כַּנִּזְ"ל. וְעַל כֵּן צָרִיכִין וַיַּעֲוֹת גְּדוּלוֹת בְּחִינַת ל"ט מְלָאכָת עַד שְׁמִבְרִינ׳ הַפְּרָסָה מִזְּהַמַּת הַנְּחָשׁ מִבֵּין הַקְּלָפוֹת וְהַכֵּל מִחֲמַת שְׁנֵתְפַטֵּל הַכְּבוֹד וְכוּ' כַּנִּזְ"ל. אֲבָל לְעִתִּיד כְּשֶׁתִּתְקַוֶּן חֲטָא אַדְּם הַרְאִשׁוֹן וַיַּעֲלֶה הַכְּבוֹד מִן הַסֵּטְרָא אַחֲרָא אִזּוּ יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַל"ט מְלָאכָת, כִּי יִהְיֶה יוֹם שְׂכָלוֹ שַׁבָּת וְכוּ'. וְזֵהוּ: כָּל מְלָאכָת עֲבוּדָה לֹא תַעֲשׂוּ, זֶה בְּחִינַת עֲלִית הַכְּבוֹד מִבֵּין הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד כָּל הַל"ט מְלָאכָת שְׂבָאוּ מִפָּנֵם הַכְּבוֹד כַּנִּזְ"ל. וְזֵה בְּחִינַת כְּבוֹד שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב שְׁצָרִיכִים לְכַבְּדֵם מֵאֵד, וְעַקֵּר כְּבוֹד שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב הוּא לְכַבְּדֵם בְּאֲכִילָה וְשִׁתְיָה שְׁזָהוּ נִקְרָא כְּבוֹד שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל שְׂמַאי שֶׁהָיָה אוֹכֵל כָּל יְמֵיו לְכָבוֹד שַׁבָּת וְכוּ', מְצָא אַחֲרַת נְאֻם הַיְמִנָה אוֹמֵר: זֶה לְכָבוֹד שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב. כִּי אֲכִילַת שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב הוּא קִדְשׁ, כִּי אִזּוּ

המקומות לגדל לכבוד ולקדש שמו ותפודת
בתפלות ותחנונים, וכל מה שמתקבצין
יותר אנשים בשרים ביחד נתפכד ונתגדל
שמו ביותר, כי ברב עם הדרת מלך
שעקר כבוד והדרת מלך ביותר הוא ברב
עם. ועל כן אז בימי ראש השנה מסגל
יותר להתקבץ יחד על קברי הצדיקים
אמתיים, כי אז עקר העלאת הכבוד
שמתגדל ביותר על ידי רב עם. וכל מה
שמתגדל הכבוד ביותר נתקן נפשו ביותר,
כי עקר פגם נפשו הוא על ידי שרחקה
מכבוד שמו ותפודת על ידי פגם עונותיו
שהם פגם הכבוד ועל כן פעת שנתעלה
ונתגדל הכבוד ביותר, דהינו בזמן הקבוץ
בראש השנה אז על ידי הגדלת הכבוד
תוכל גם נפשו הרהוקה לכלל בתוך
הכבוד הגדול שנתגדל עכשו ביותר שזה
עקר התקון כנ"ל וזוהי לשוב אל ה'
שזכה גם הוא לכלל בהכבוד דקדושה
שזכה לגדל ולכבוד שמו ותפודת מעתה
בתורה ותפלה ומעשים טובים, אמנו:

כא וזה שכתב רבנו ז"ל (סיקור) ש'להחזיר
בני אדם בתשובה הוא תקון
קרי, ענין שם. כי בנדאי הוא תקון לפגם
הקרית בשמתגבר ומשמדל לדבר על לב
בני אדם להחזירם לה' ותפודת, כי עקר
פגם הקרית הוא פגם הכבוד כנ"ל ועל
ידי שמחזיר הרהוקים לה' ותפודת על ידי
זה הוא עקר הגדלת והעלאת הכבוד כי
כדון אסתלק ותתגבר שמו דקדושה ברך

הוא בטול הל"ט מלאכות ואז האכילה
בקדושה בכחינת לחם הפנים שזוכין
לנשיאות פנים על ידי האכילה של שבת
ויום טוב, כמבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי
האכילה דקדושה הוא בחינת נשיאת פנים
ועל כן נקרא אכילת שבת ויום טוב בשם
כבוד, כי אכילה דקדושה הוא בכחינת
תקון הכבוד כנ"ל:

כ ועל-כן הולכין ביותר על קברי
הצדיקים בערב ראש
השנה, כי עקר בחינת ראש השנה הוא
להעלות ולגדל את הכבוד והמלכות
דקדושה כמו שאנו אומרים בראש השנה
בכל התפלות, ובכך תן כבוד ה' וכו'
ותמלך אתה ה' וכו', מלך על כל העולם
כלו בכבודך, בחינת מלך הכבוד
שמופירין בראש השנה כמה פעמים.
נמצא שבראש השנה כל עבודתנו
להעלות ולגדל את הכבוד שהוא תקון
כל החטאים שהם פגם כבודו ותפודת
כנ"ל. ועל כן עקר קדושת ארץ ישראל
ששם עקר הכבוד דקדושה כנ"ל נמשך
בראש השנה, כמו שכתוב: תמיד עיני ה'
אלקוד בה מראשית השנה וכו'. כי בראש
השנה עקר העלאת הכבוד שזה עקר
קדושת ארץ ישראל כנ"ל. ועל כן נוהגין
לילך על קברי צדיקים אמתיים בערב
ראש השנה, כי עקר תקון הכבוד הוא על
ידי קברי הצדיקים כנ"ל ששם עקר
הכבוד כנ"ל. ואז עקר זמן הקבוץ של
ישראל, כי ישראל מתקבצין אז בכל

לקוטי הלכות

הלכות חובל בחברו ד

חושן משפט תשנז

הוא עלא ותתא פנ"ל על פן על ידי זה עקר תקון הברית וכו"ל:

הלכה ד

על פי התורה 'חותם בתוך חותם' הנזכר לעיל בהלכות גזקי ממון הלכה ד'

א וזה בחינת גדל האסור החמור להכות את חברו ואפלו בהרמת יד נקרא רשע ואם חבל בו חייב בחמשה דברים, כי המכה את חברו פוגם בעזות דקדושה, כי נפל אל עזות דסטרא אחרא שהוא בחינת עז פנים לגיהנם מאחר שהעז פנים כל כך נגד חברו ישראל עד שהפחיו:

ועל פן האסור חמור מאד ונקרא רשע, כי הוא פעוּר על כל התורה שזהו הרשע פאמת, כי מאחר שפגם בעזות כל כך על פן גודאי פגם בכל התורה בלה שעקרה תלויה בעזות דקדושה, פמבאר בהתורה הנ"ל. ולהפך עזי פנים דסטרא אחרא אין להם חלק בתורה, כי הם בחינת התתקע"ד (משע מות ושבעים וארבעה) דורות אשר קמטו בלא עת (מגי' ד) וכו', פמבאר במקום אחר. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, אפלו בהרמת יד נקרא רשע. 'בהרמת יד' דיקא, כי על ידי שפוגם בעזות פוגם באמונה, כי אינו יכול להתקרב להשבעה רועים שהם בחינת צדיקי אמת שבדור. ואמונה הוא בחינת חותם הידים, פמבאר שם כל זה היטב, ואו הוא בחינת ידיכם דמים מלאו וכו',

כמו שמבאר שם שכל זה הוא בחינת פגם המכה חברו שפגם בעזות פנ"ל שעקר הפגם בהידיים בבחינת 'בהרמת יד נקרא רשע', כי פוגם על ידי העזות דסטרא אחרא בהידיים הנ"ל ואו הוא בחינת ידיכם דמים מלאו, דהינו בחינת הכאה שהוא בחינת שפיכת דמים, כי עקר חייוב החמשה דברים הוא בהכאה שיש בה חבלה, דהינו שגזרר או צא דם, שזהו בחינת ידיכם דמים מלאו וכו' וכו"ל. ועל פן חייב בחמשה דברים, כי פגם בכל התורה בלה שהיא חמשה חמשים שפגם בכלם על ידי העזות דסטרא אחרא שהוא פגם כל התורה בלה שהיא תלויה בעזות דקדושה וכו"ל:

ב ועל פן משה רבנו שהיה מוכן לתן התורה לישראל, על פן בתחלת גדולו בשיצא להסתפל בישראל נתן לב על זה ביותר וכשהסתפל וראה שני אנשים עברים נצים חרה לו מאד ואמר לרשע למה תפה רעך, כי ידע שפוגה תלוי קבלת התורה שיהיה שלום בין ישראל ולא יהיה ביניהם קטמות ומריבות והפאות חס ושלום, שהם בחינת עזות דסטרא אחרא, שהם פגם בכל התורה בלה פנ"ל. ועל פן בשהשיבו לו עזות אמר, אכן נודע הדבר. ופרש רש"י, שנודע לו מפני מה הם מתעכבים כל כך בגלות, הינו פנ"ל כי על ידי עזות דסטרא אחרא מתגבר מלכות הרשעה שעקר ממשלתם על ידי עזות דסטרא אחרא

דף ס"ח

בבחינת עוונת מלכותא בלא תנא ועל כן הם מתעבבים בגלות תחת מלכות הרשעה, כי עקר הנאלה ממלכות דסטרא אחרא ועקר קבלת התורה וקיומה תלויה בבחינת עוונת, דהינו להגביר עוונת דקדשה להיות עו פגמור בעבודתו יתברך, ולעמוד כנגד עני פנים שפדור שהם פל המונעים מעבודתו יתברך להכניע ולבטל עוונתם הרע דסטרא אחרא וכצ"ל:

ג ויש לרמוז שזהו בחינת החמשה דברים שחיב החובל בחברו, שהם: נזק וצער ורפוי ושבת ובשת. וביותר התמירו על הבשת שאף על פי שנותן לו אין נמחל לו עד שישקטנו, כמבאר בפושנה, כי זה החובל בחברו ופוגם בעוונת דקדשה הוא פוגם בכל בחינות התקונים המבארים בהתורה הנ"ל שהם כלולים בחמשה תקונים, כי מבאר שם שיש בחינת חותם הרגלין שהוא בחינת שלום וחותם הדין שהוא בחינת אמונה, ולבוא להם הוא על ידי צדיק אמת, שהם בחינת שבעה רועים, ולהתקרב לאלו הצדיקים אי אפשר כי אם על ידי עוונת דקדשה ולבטל עוונת דסטרא אחרא של העני פנים, ולזכות לעוונת דקדשה הוא על ידי נעשה ונשמע שהוא בחינת שמחה, והם חמש בחינות, דהינו שלום שהוא חותם הרגלין שזהו תקון ראשון, ואמונה חותם הדין, בחינת תקון שני, והתקרבות לצדיקים תקון שלישי, ועוונת

דקדשה תקון רביעי, ושמחה תקון חמישי. וככל אלו התקונים פוגם החובל בחברו ועל כן חיב בחמשה דברים, כי כנגד מה שפגם בעוונת חיב לתן בלש מה שבייש פני חברו שזהו עקר פגם העוונת שהוא הפך הבשת. ועל ידי ההפאה פגם בשמחה, כי הכאות ומריבות הם הפך השמחה ועל כן חיב לתן צער כי צער, הוא הפך השמחה, וכמו שכתוב: למי אוי למי אבוי למי מדינים למי שיה למי פצעים חנם וכו'. כי מדינים ופצעים והכאות הם בחינת צער, בחינת אוי ואבוי שכל זה הפך השמחה. וכנגד מה שפגם על ידי העוונת בכבוד הצדיק אמת חיב לתן רפוי, כי הצדיק האמת הוא הפנהיג ורועה ישראל שמשגיח שיהיה שלום בין ישראל, כי זה עקר הנהגתו את ישראל לעשות משפט שלום בין אדם לחברו, כמו שכתוב במשה, ושמפתי בין איש ובין רעהו וכו'. וזה שהכה את חברו ורחוק משלום על כן פוגם בכבוד הצדיק. גם הצדיק הוא שרש נשמות ישראל וכלול מכלם, כי כל ישראל הם בחינת ענפים היוצאים ממנו וכשפוגם ומכה אחד מישראל באלו הנהגות הצדיק בעצמו, כי כל אחד מישראל הוא בחינת חלק ואיבר מהצדיק. וכנגד פגם זה שפגם בכבוד הצדיק הוא חיב לתן רפוי, כי הצדיק הוא הרופא לנשברי לב ומחבש וכו', כמו שכתוב (בישעיה סא) "לחבש לנשברי לב וכו'". ולהפך בנביאי השקר

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת א

חושן משפט תשצט

דרכי יוסף אהרן

נסע ספתה ויכן לו בית, כמו שכתב כל זאת רבנו ז"ל סימן רס"ו:

וזה בחינת מצות מעקה שהיא בחינת שמירה להמחש ולשכל שלא יפל חס ושלום, כי צריך לשמור המוח מאד לבלי להניח השכל והמחשבה שפמח לצאת ולהתפשט חוץ מגבול הקדושה לחשב מחשבות חוץ חס ושלום. וזהו בחינת מעקה שצריך לעשות מעקה ומחצה לגג הבית שהיא בחינת ראשית השכל שהיא עליון ולמעלה מן הכל וצריך לשמרו מאד ולעשות לו מעקה ומחצה וגבול פרי שלא להניחו לצאת לחוץ לחשב מחשבה חיצונית חס ושלום, בבחינת (א"כ לה):

"ואמר לים עד פה תבוא ופא ישית בגאון גליד". כי השכל שהוא בחינת ים החכמה דרכו להתרומם ולהתנשא תמיד לחפץ לצאת לחוץ על ידי הגלים שהם בחינת התנברות המחשבות שמתנברין ורוצין לעלות ולצאת לחוץ חס ושלום. וה' ותברך גזר על השכל עד פה תבוא ופא ישית וכו' שצריך להכניע המחשבה לכל להניחה לצאת חוץ מגבול הקדושה ולשבר הגלים שהם המחשבות שמתרוממין לצאת לחוץ להכניעם ולשברם שלא יצאו מגבול הקדושה בבחינת אשר שמתי חול גבול לים וכו' כנ"ל. וזהו בחינת מעקה לגג הבית בחינת מחצה וגבול לגג השכל, דהיינו ראשית השכל, כי העקר תלוי בראשית ותחלת המחשבה שצריך לשמרה מאד לבלי

כתיב, וירפאו את שְׂכַר עמי על גלגלה לאמור שלום וכו', וכתוב: ואת החולה לא רפאתם. וצדקו אמות כתיב, וציר אמונים מרפא. ועל כן כנגד הפגם שפגם על ידי ההפאה בכבוד הצדיק הוא חיב לתן רפוי. ושבת הוא פטול מעשה דיו וזהו כנגד פגם שפגם בחותם הדינים כנ"ל. וזקק הוא שמשלם בעד החסרון איבר והמום שעשה בו, וזהו כנגד פגם הרגלון שהוא פגם השלום, כי שלום בחינת שלמות ומום וחסרון הוא הפך השלום על כן כנגד פגם השלום צריך לשלם נזק שהוא על שחסרו איבר, שהוא הפך השלום:

הלכה ה' על פני התורה "תקעו - אמונה" בהלכות נזיקין הלכה ה':

הלכות מעקה ושמירת הנפש

הלכה א

מצות מעקה, כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לנגד ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו

כי צריך לבנות הבית בחכמה, בבחינת בחכמה ופנה בית וכו', ואזי הבית בבחינת ספה, כי ספה היא בחינת בינה מחוץ שעקר תקון בגן הבית על ידי בחינת ספה מחוץ כנ"ל, בבחינת ויעקב

להניחה לצאת לחוץ, כי אזי בקל יכולים להכניעה ולשמרה לכלי לצאת לחוץ. אבל תכף שמוציא תחלת המחשבה לצאת לחוץ, על ידי זה נופל חס ושלום בבחינת חלי נופל חס ושלום, כמבאר בפאמ"ר 'האי מאן דאזיל למינסב' (סימן סט), ענין שם בבחינת חלי נופל חס ושלום, שהוא בבחינת נפילת המחין על ידי התגברות הדמים שמתגברין ומתזין לתוך המוח ועל ידי זה נופל חס ושלום. וזה בבחינת ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל וכו' ולא תשים דמים דיקא שעל ידי שאין נזהרין במצות מעקה לעשות מוצה להמחשבה שבמח"ל. על ידי זה הוא משים דמים בביתו ממש, דהניו שנגנסין הדמים לשם שמתזין לתוך המוח כנ"ל ועל ידי זה נופל כנ"ל. וזהו: כי יפל הנפל כנ"ל, כי זה תלוי בזה, כי העקר תלוי בהמוח, דהניו שמה שמתגברין הדמים ומתזין במוח ומפילין אותו, זה נעשה על ידי פגם המוח בעצמו שעל ידי שאין שומרים המוח ומניחים אותו לצאת לחוץ חס ושלום, על ידי זה נותן פח בהדמים עד שמתגברין חס ושלום, ונגנסין לתוך המוח ומפילין אותו לגמרי חס ושלום, וכמוכין שם בפאמ"ר הנ"ל. וזה בבחינת כי יפל הנפל. ודרשו רבותינו ז"ל, ראינו זה לפל. ועל פני הכתוב קוראו נופל, כי בודאי כבר התחיל לפל על ידי שצא לחוץ מן גבול הקדשה שעל ידי זה נותן פח בהדמים עד

שמתגברין ומפילין את הנופל לגמרי וזהו בחינת ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל כנ"ל. ובשביל זה צותה תורה בבחינת מצות מעקה כדי לשמור המוח מלצאת מחוץ לגבול הקדשה כנ"ל שעל ידי זה לא יבוא לידי נפילה חס ושלום, כנ"ל ועל פני נרמזה שמירת המוח כנגון הבית, כי בגני הבית הוא על ידי חכמה כנ"ל נמצא שמירת החכמה שבמוח הוא שמירת ותקון הבית שבגנה, כי עקר תקון הבית תלוי בזה כנ"ל ועל ידי שמירה זו מנפילת המוח כנ"ל אזי המוח בשלמות ואזי הבית בתקונו בבחינת ספה כנ"ל, כי הנפילה חס ושלום, הוא פגם הספה בבחינת ספת דויד הנפלת שנה בבחינת חלי נופל חס ושלום, כמו שמבאר שם בפאמ"ר הנ"ל ועל פני צריך לעשות בבחינת מעקה שהוא בבחינת שמירת הבית בבחינת ספה כנ"ל:

הלכה ב

ענין מצות מעקה ושמירת הנפש מישראל להצילו מפל מיני הונא, כמו שכתוב בשלחן ערוך.

על פי מה שכתב רבנו ז"ל על פסוק "ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סבות" סימן רסו וכו', ענין שם:

והפ"ל שעל ידי מצות ספה יכולין לבנות בית, כי ספה היא

לקוטי הלכות ב הלכות מעקה ושמירת ב חושן משפט תתא

מקמינן מצוה זו, דהיינו מצות שמירת נפש ישראל, על ידי זה אנו מעוררין גם למעלה בחינה זו, דהיינו שגם ה' יתברך ישמר אותנו ונגן ויספק עלינו בבחינת אפא דמספכא על בגין כנ"ל:

נמצא שמצוה זו של שמירת נפש ישראל הוא בבחינת ספה,

בחינת אפא דמספכא וכו' כנ"ל. ועל כן צוהה התורה עקר מצוה זו בשעה שבונה ביתו, דהיינו מצות מעקה לביתו שהוא בשביל שמירת נפש ישראל שלא יזק, כי דיקא בשעת בגין ביתו צריך להשתדל לעסק במצוה זו של שמירת הנפש, כי על ידי שעושה מעקה ושומר נפשות ישראל שלא יהיו נזוקים חס ושלום - וזה בחינת ספה, בחינת אפא דמספכא על בגין כנ"ל - על ידי זה דיקא יכול לבנות ביתו, כי עקר בגין הבית על ידי בחינת ספה כנ"ל, ועל ידי מצות מעקה שהוא בשביל לשמר נפשות מהזק על ידי זה מקים בחינת ספה, בחינת אפא דמספכא כנ"ל ועל ידי זה דיקא יכולין לבנות בית, בחינת ועקב נסע סתה ויכן לו בית כנ"ל, כי ספה היא בחינת שכל כנ"ל ועל ידי זה עקר בגין הבית בחינת בחקמה יבנה בית כנ"ל. ועקר השמירה מהזק הוא על ידי השכל כמו שכתבנו כבר בפנה פעמים, כי על ידי שלמות השכל נתבטלים כל מיני הזק, בבחינת לא ירעו ולא ישחיתו כי מלאה הארץ דעה וכו':

בחינת שכל וחקמה, בחינת אפא דמספכא על בגין, בחינת אם לבינה תקרא, ועל ידי זה דיקא יכולין לבנות לו בית, בבחינת בחקמה יבנה בית וכו', עין שם:

וזה בחינת מצות מעקה לביתו, כמו שכתוב: "כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לנגד ולא תשים דמים בביתך כי ופל הנפל וכו'". כי בשבונה בית חדש ואזי צריך לבנות ביתו בחקמה וכו' כנ"ל ועל כן עקר בגין הבית על ידי מצות ספה כנ"ל, ועל כן צריך לעשות מעקה לביתו כדי להציל ולשמר נפשות ישראל שלא יזקו חס ושלום, וזה בחינת ספה בחינת אפא דמספכא על בגין, כי ה' יתברך שומר עמו ישראל, ועקר השמירה על ידי בחינת ספה בחינת אפא דמספכא על בגין, דהיינו שכל יכול השכינה מנגת ומסככת על בני ישראל לשמרם ולהצילם מפל מיני הזק. כמו שאנו מבקשין בברכת השפיכנו, ופרם עלינו ספת שלומך וכו' ושומר צאתנו וכו' כי עקר השמירה על ידי בחינת ספה, בחינת אפא דמספכא על בגין כנ"ל. וכן צוה ה' יתברך עלינו על כל אחד מישראל שיהיה משתדל תמיד לשמר ולהציל נפשות ישראל מפל מיני הזק. כי אנו מחיבים ללכת בדרךיו ויתברך, כמו שכתוב: והלכת בדרךיו, ועל כן גם אנחנו מחיבים כל אחד לשמר ולהציל נפשות ישראל מפל מיני הזק ועל ידי זה שאנו

נמצא כעשועושה מעקה ושומר מהזק זה בחינת שלמות הדעת, כי פשפא הזק על ידי חס ושלום זה בחינת פגם הדעת, פמוכא במקום אחר. אבל השמירה מהזק בחינת מצות מעקה זה בחינת שלמות הדעת, בחינת ספה, בחינת אמא דמספכא על גנין' לשמרים מפל מיני הזק. ועל ידי זה עקר גנין הבית בבחינת בחכמה ויבנה בית פנ"ל. ועל כן צוהה התורה כי תבנה בית חדש הינו כשאתה רוצה לעסק בגנין הבית ואז אתה צריך להמשיך בחינת ספה בחינת שלמות הדעת, בבחינת בחכמה ויבנה בית פנ"ל, ועל כן ועשית מעקה לנגד כרי לשומר נפשות ישראל ועל ידי זה נמשך בחינת אמא דמספכא על גנין בחינת ספה ועל ידי זה עקר הגנין פנ"ל. וזהו ולא תשים דמים בביתך כי התגברות הדמים הם הפך השכל, כי התגברות הדמים הם בחינת פעם שמושם באים כל ההזקות, כי מהם בא הרוח שמות של כל החטאים שבאים מהתגברות הדמים, פמוכא במקום אחר והם בחינת רוח הפהמיות שהוא הפך בחינת ספה, פמבאר בפמאר הנ"ל ענין שם. ועל כן כשאתה בונה ביתך אתה צריך להמשיך שכל בחינת ספה על ידי מצות מעקה פנ"ל, כי על ידי זה עקר גנין הבית פנ"ל. ולא תשים דמים בביתך דיקא, הינו כי אתה צריך להמשיך שכל בחינת ספה על ידי מצות מעקה פנ"ל, כי על ידי זה עקר

גנין הבית פנ"ל. ולא תשים דמים בביתך דיקא, הינו כי אתה צריך להשמר שלא יגרם הזק חס ושלום על ידי ביתך, כי זהו קלקול הבית, כי ההזק הוא פגם הדעת שעל ידי זה קלקול הבית, כי עקר הבית על ידי חכמה פנ"ל. וזהו: כי יפל הנפל ממנו, כי אנו צריכין לשומר נפשות ישראל כרי להמשיך בחינת אמא דמספכא על גנין כרי להקים ספת דיויד הנפלה, כי כשאחד מישראל נופל וגזק חס ושלום בגשמיית או ברוחניית חס ושלום, אזי, ככיכול, יש צער להשכינה כידוע ואזי השכינה חס ושלום בבחינת ספת דיויד הנפלה. ולהפך כששומרים נפש מישראל מנפלה והזק אזי ככיכול מקומין השכינה מנפילתה בבחינת אקים את ספת דוד הנפלה, כי השכינה עם ישראל תמיד כידוע, כי שמירת נפש ישראל זה בחינת אמא דמספכא על גנין, ועל ידי זה מקומין ספת דיויד הנפלה. וזה בחינת מעקה פנ"ל כרי שלא יפל הנופל שאזי הוא חס ושלום, בחינת ספת דיויד הנפלה על כן צריכין לעשות מעקה כרי להשמר מזה ואזי נמשך בחינת אמא דמספכא וכו' פנ"ל ואזי נתקנים אקים את ספת דיויד הנפלה במהרה כמינו, אמן:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

כל זה שייך לעיל:

ענין בפמאר הנ"ל ענין ספה שהוא בחינת שכל בחינת גדר האדם

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתג

הפך גדר הבהמה שהוא העדר הדעת. והוא ולא תשים דמים בביתך, פי התגברות הדמים הם בחינת בהמיות בחינת רוח שטות הפא מהתגברות הדמים, פמוכן במקום אחר שהם הפך בחינת ספה פנ"ל והם מקלקלים את הבית פנ"ל:

ועין בעין חיים בשער אבי"ע ענין מצות מעקה. שם מוכן, שעקר המעקה נמשך מבחינת בינה, עין שם, ובינה היא בחינת אפא דמספכא על בנין נמצא שמעקה היא בבחינת ספה פנ"ל:

הלכה ג בהלכות חובל בחברו
הלכה ג:

צריך רחמנא דיהיב לו
תליתאי:

הלכה ד

על פי התורה 'חותם בתוך חותם' בסימן כ"ב הנזכר לעיל בהלכות גזקי ממונן הלכה ד, עין שם

וזה בחינת מצות מעקה והתרחקת ההזק מביטו כו' פי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך פי וכל הנפל ממנו:

א פי מכאן בהתורה הנ"ל שעזות דקדושה זוכין על ידי געשה ונשמע שהוא בחינת תורה ותפלה נגלה ונסתר בחינת בראשית ברא וכו', וצריך

לילך מדרגא לדרגא, פי צריכין להשתדל לעשות מהנשמע געשה, מהנסתר נגלה וכו' ואז יש לו נשמע בחינת נסתר גבה ממנו ואחר כך ילך לדרגא גבה עוד יותר. להשיג גם זה הנשמע והנסתר לעשות ממנו בחינת געשה, בחינת נגלה, ואז יהיה לו בחינת נשמע, בחינת נסתר גבה עוד יותר. וכן ילך להלך יותר מדרגא לדרגא עד וכו' וכו', עין שם כל זה היטב ומכאן שם שפשוטין מדרגא לדרגא צריך שיהיה ירידה קדם העליה, פי הירידה תכלית העליה וכו', עין שם:

ב וזה: "כי תבנה בית חדש", הינו בשמגיע לבחינת געשה ונשמע גבה יותר דהינו שנתגלו לו חדושי תורה ומשיג הנסתר שבתורה זה בחינת שבונה לו בית חדש, פי התורה, שהיא החכמה האמתית נקרא בית, כמו שכתוב: בחכמה יבנה בית. ועל פן היא מתחלת בבית דבראשית, גם בראשית הוא ראש בית, כמו שאיתא בפתקונים, ועל פן בשמגיע לגעשה ונשמע גבה יותר ומשיג הנסתר שבתורה זה בחינת שבונה בית חדש וזה, ועשית מעקה לגגך, פי הבית כלול מבית ועליה (ואפלו בית שאין בו עליה יש בו קרקע הבית ונגו שהוא התקרה שלמעלה), וזה בחינת נגלה ונסתר שהם בחינת תורה ותפלה, פי הנסתר בחינת תפלה הוא בחינת עליה שעומד על הבית, פי הנסתר הוא בחינה גבה ומרומם וכמו שכתוב: פי גבהו שמים מארץ פן גבהו

דרכי מדרכיכם, שצאמור על דרכיו ותברך הנסתרים מאתנו. וגוף הבית שעומד על הארץ זה בחינת הנגלה, בחינת בעליל לארץ (תהלים יב וכו'), והעליה בחינת תפלה בחינת נסתר, בחינת וכיון פתיחו לה בעלייתה (דברים א), ועל פן פשרצו החכמים להשיג הלכות הנעלמות מהם שהם בחינת נסתר אצלם עליו על העליה לדרשו, פמובא בדברי רבותינו ז"ל במקרא שהעלו לו שלש מאות גרבי שמן וישב בעליה ודרשו, כמו שאמרו בפושנה ואילו מן ההלכות שאמרו בעלית הנגיא וכו'. ועל פן כתב אדונינו מורנו ורבינו ז"ל בספר הא"ב שלדור בעליה הוא טוב יותר לעבודת הבורא מלדור בבית תחתו, כי עקר העבודה של כל אדם הוא לילך מדרגא לדרגא לפי בחינתו ולהשיג בכל פעם בחינת הנסתר ממנו בחינת תפלה שזה זכין בעליה יותר, כי עליה בחינת תפלה בחינת נסתר פנ"ל. וזה: ועשית מעקה לגגך, כי בשבונין בית חדש, דהינו שמוגעים למדרגה גבה יותר שמישיגין בחינת נעשה ונשמע וכו' הנבנה יותר שזהו בחינת בית ועליה, או צריכין לזהר ביותר לעשות מעקה לגגו ועליתו שהוא תיק ונגד ומחצה שלא יפל משם. פי זה ידוע שהפעל דבר מתגרה מאד באדם העולה מדרגא לדרגא על פן צריך לזהר מאד בנפשו לעשות מעקה לגגו ועליתו לעשות לו מחצה ונגד שלא יפל חס ושלום. וזהו: "ולא תשים דמים

בביתך". ודרשו רבותינו ז"ל שלא ישים סלם רעוע בתוך ביתו ולא יגדל כלב רע בתוך ביתו. פי על ידי נעשה ונשמע וכו' זוכין לעזות וקדושה שהוא בחינת קולות, בחינת הן יתן בקולו קול עז. וזהו שלא ישים סלם רעוע בתוך ביתו שלא יפגם בקדושות וקדושה, כי העזות וקדושה הוא בחינת סלם, פי אי אפשר להתקרב אל הקדושה ולעלות מדרגא לדרגא פי אם על ידי עזות, כמו שמבאר שם על פסוק, נהלת בעגוד אל גוה קדשך:

פי באמת הא פהא תליא, הינו על ידי השגת נעשה ונשמע שהוא כלל התורה זכין לעזות, וכן להפך על ידי עזות זכין לעלות למדרגה גבה יותר להשיג הנעשה ונשמע הנבנה יותר, פי הם תלויים זה גוה וכמבאר מזה במקום אחר, עין שם (בסימן קמו ובסימן רעא לקוטי א) שאין יודעין מהיכן להתחלה. על פן צריכין לזהר מאד שלא להחליש לב אחד מישראל, מפל שפן שלא לבקשו:

וזה עקר אסור החמור של המלפין פני חברו ברבים שאין לו חלק לעולם הבא, פי על ידי שמכשין מחליש דעתו ויכול לפל ממעט עבודתו ויהדותו שתלויה בעזות וקדושה. פי עקר היתדות תלויה בהתחזקות שהוא בחינת עזות וקדושה שכל מי שמתחזק את עצמו בכל פעם אפלו פחוט השערה, כמו בן הוא נכנס בגבול הקדושה בבחינת נהלת בעגוד

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתה

אל גוה קדוש, ומתקרב יותר אל התורה והתפלה ולצדיקי אמות, וכל מה שזוכה לתורה ותפלה יותר, כמו בן זוכה לעזרת דקדושה יותר וכן חוזר חלילה עד שיוכל לבוא למדרגות גבוהות מאוד לבחינת געשה ונשמע הגבוה ביותר, אם זוכה לחזק ולאמוץ את עצמו תמיד בכל עת ולהיות עו פנמר בכל הבחינות, הן שיהיה לו עזרת דקדושה כנגד גופו המגושם שהוא עו פנים ביותר בעניני התאות והן שיהיה לו עזרת דקדושה כנגד כל מיני עני פנים שברור שהם כלל כל המונעים והמסיתים והמפתים והמטעים מדרך האמת לאמתו, ולהפך להפך חס ושלום שעל ידי חלישות הדעת כל שהוא יכול לפל בדתו ועל ידי זה יתרחק מהתורה ותפלה, וכמו בן נחלש דעתו יותר חס ושלום חס ושלום, וכן חוזר חלילה חלילה עד שהרבה נפלו לגמרי על ידי זה דיקא. ועל זה אמרו רבותינו ו"ל, בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו ואלקלא הקדוש ברוד הוא עוזרו היה נופל בידו וכו'. כי עקר התגברותו הוא להחליש לב האדם בתחבולותיו וכב"ל ואלקלא הקדוש ברוד הוא עוזר בכל יום לחזק לבנו בכמה מיני התחזקות שחזקו אותנו צדיקי האמת בתורתם ושיחתם הנפלאות הנוראות והעמקות מאד היה מה שהיה חס ושלום. על פן עקר בחינת הסלם לעלות מדרגא לדרגא הוא בחינת עזרת דקדושה פנ"ל, גם סלם בגימטריא קו"ל,

כמוכא, שהוא עקר בחינת עזרת דקדושה. בחינת הן יתן בקולו קול עז:

וזהו בחינת הסלם שראה יעקב אבינו במקום הבית המקדש, כמו שכתוב: והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלקים עלים ויורדים בו. פי יעקב בחינת קול, כמו שכתוב: הקל קול יעקב. וזהו: הן ו"יתן ב"קולו "ק"ול "ע"ו, ראשי תבות יעקב, על פן הוא דיקא ראה הסלם מצב ארצה שדרך בו עולין מדרגא לדרגא מארץ לשמים, מנגלה לנסתר, וכל זה ראה במקום הבית המקדש שעומד על האבן שתיה, כי הבית המקדש כלול מתורה ותפלה, כמו שכתוב: "כי מציון תצא תורה". וכמו שכתוב: "כי יפלא מוקד דבר וכו' וקמת ועלית אל המקום וכו'", ושם מקום התפלה, כמו שכתוב: "כי ביתי בית תפלה". ועל פן היה כמה מדרגות ומעלות בכל העזרות וההיכל, פי שם עקר העליות מדרגא לדרגא ומשם עקר קדשת ירושלים, פי עקר קדשת ירושלים הוא מחמת ששם עומד הבית המקדש, כמו שכתוב: ירושלים הבנויה וכו' ששם עלו שקבים וכו'. הינו ירושלים הבנויה מבתי בני ישראל, פי עיר הקדושה מכל ערי ישראל וכל העזרות והבתים של ישראל מקבלים קדשתם מעיר מלכותנו וקדשתנו שהיא ירושלים, שהוא בחינת אמונה, בחינת עיר הצדק קרה נאמנה

ב'שני יצריך בוצר טוב וביצר הרע, כי כל הדברים הרעים וכל המאות מהפכין אל הקדושה ועל בן בעגני העויות לפעמים צריכין הצדיקים להשתמש עם עויות ממש להיות עו פנים ממש כנגד המתנגדים והחולקים, וזה בחינת שמהפכין בחינת והפכים עני נפש, דהינו בחינת עויות פנים מהפכין אותו אל הקדושה כדי שלא ימנעוהו המונעים שעקר התקיפות שלהם הוא על ידי עויות כנ"ל. אבל צריכין לזהר שלא יגדל כלב רע בתוך ביתו שהוא בחינת עויות הרע לגמרי, שהוא מי שהוא עו פנים ממש חס ושלום, שאינו מתפנן בשביל עבודת ה' כלל, אדרבא, הוא מעו פנים כנגד יראי ה' באמת:

נמצא שאוהרת שלא ישים סלם רעוע ולא יגדל כלב רע הם שכיבים זה לזה בקשר גפלא, כי הם דבר והפוכו, דהינו שיהיה לו עויות דקדושה שהוא בחינת סלם עו וחוק הפך סלם רעוע, אך יהיה נוהר מעויות דסטרוא אחרא שהוא בחינת כלב רע כנ"ל. וזהו: ולא תשים דמים בביתך, שעל זה נאמרו דרשות אלו, כי על ידי פנים העויות חס ושלום, על ידי זה אין יכולין להתקרב לצדיקי אמת שממשיכין האמונה הקדושה בעולם ואו נפגמים חס ושלום, שני החותמות הנ"ל ונעשין בבחינת דמים בחינת דם נדת שהוא הפך החותם, כמו שמבאר שם. ועל בן הזוהרה התורה ולא

(ישעה א), שעקר בננה על ידי עויות דקדושה, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל על פסוק ולירושלים מבשר אתו, עני שם. ועל בן כל קדושתה מהבית המקדש שפלוו מתורה ותפלה, נעשה ונשמע שמושם עקר עויות דקדושה. וזה בחינת "עיר עו לנו" (ישעה ב) הנאמר על ירושלים, כי עקר בננה על ידי עויות דקדושה ועל בן שם במקום הבית המקדש ראה הסלם מצב ארצה שהוא בחינת עויות, בחינת קולות דקדושה שדרך שם עולין מדרגא לדרגא מארץ לשמים:

ג וזה בחינת האוהרה שלא ישים סלם רעוע בתוך ביתו, שלא יפגם בקדושת דקדושה שלא יהיה חלוש ועצל (שורן שליליטי) ולא יהיה קולו בבחינת קול ענות חלושה חס ושלום, רק יהיה עו וחוק בכל עת ויהיה קולו עו וחוק, בבחינת הו יתן בקולו קול עו וכנ"ל. וזהו ולא יגדל כלב רע בתוך ביתו, כי אף על פי שצריכין שיהיה לו עויות דקדושה ואי אפשר להתקרב אל הקדושה כי אם על ידי עויות כנ"ל, אף על פי בן צריכין לזהר מאד מעויות דסטרוא אחרא שהוא בחינת כלב רע, בחינת "והפכים עני נפש" (ישעה ב) ועל בן נקרא כלב רע שהוא עויות הרע לגמרי. כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו עם ופושעים יפשו בו, כי הצדיקים עובדים ה' עם כל הדברים שבעולם בבחינת ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתו

תשים דמים בביתך שלא ישים סלם רעוע ולא יגדל קלב רע שלא יפגם בהחזקתו שלא יהיו נעשין מהם דמים חם ושלום כנ"ל. וזהו כי יפל הנפל ממנו, וקראו נופל על שם שראוי לפל, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, הינו שצריכין לזהר להתחזק מאד בעבודתו כי צריך לעלות בכל עת מדרגא לדרגא. ואז בהכרח שיהיה לו וירדה קדם העליה שהוא בחינת נפילה, אבל הוא לצורך העליה ועל פן צריך לעשות מעקה וסלם חזק וכו' שלא תהיה נפילה וירידה ממש חם ושלום, רק תהיה הירידה לצורך העליה בבחינת כי יפל לא יוטל וכו', רק הנפילה למובה בבחינת ירידה תכלית העליה, כי כל מה שעובר על האדם כל ימי חייו אם וזכה להתחזק ולהתאמץ בכל עת יהיה איד שיהיה ותהפך סוף כל סוף כל הירידות והנפילות לבחינת עליות גדולות בבחינת ירידה תכלית העליה עד שיתקיים ביום ההוא ובקש עון ישראל ואיננו, כמו שמבאר שם, ענין שם, אמן פן יהי רצון:

מקום הבית המקדש ששם כל העליות של כל אדם בעולם שהפל הוא בבחינת בגין בית חדש, בחינת בית ועליה וכו' כנ"ל, שזהו בחינת נגלה ונסתר, בחינת עזות, שזהו בחינת הפלם שראה יעקב במקום ההוא, דהינו במקום האבן שתיה וכו' ל. ועל פן כי תבנה בית חדש סופי תבות שתיה וכו' ל:

ט"ו א"ת

ה על פי הנ"ל נבוא לבאר מאמר הפליאה המובא בספר מאמר מרדכי פרשת ויקרא וזה לשונו, ויקרא אל משה וגו' ואיחא בספר הפליאה, הדיא הוא, דכתיב שמע ישראל וגו', בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא גדילים תעשה לך אמר משה, רבוננו של עולם, למה מעטת את הירח? אמר הקדוש ברוך הוא, והלא הרביתי לה פוכבים. אמר, והלא פתבת לא תלבש שעטנ"ו, ולא נתקדרה דעתו עד שאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, עד כאן, והוא פליאה שנשגבה:

ט"ז

אך זה כלל גדול שכל הפליאה לא היתה אלא בגין דישתמודעין לה כדי לדעת ולהכיר אותו ואי אפשר לדעת אותו ותברך פי אם על ידי פמה צמצומים שהם בחינת לבושין פדוע. אך בתחלה קדם החטא והקטרוג היה מתלבש האור בבחינת לבושין דקים וזכרים ומצחצחים מאד בבחינת פתנות אור, כמובא. אך אחר החטא היה בהכרח להעלים ולמעט האור בכמה

ד וזה 'פי' תבנה בית חדש' סופי תבות 'שתיה', כי כל פתי בני ישראל מקבלים קדשתם מהבית המקדש שעומד על האבן שתיה שממנו השתת העולם ומשם נמשכין יסודותם וקיימם וחיוקם של כל הבתים. וכמובא בדרביו ז"ל בשיחות הר"ן שיסוד הבית כפי העליות והירידות של האבן שתיה, ענין שם, ושם

והעלמות והסתרות בבחינת פתנות עור
 ונמשכו ונעשה פמה מספים המבדילים
 שהם בחינת חשך עגן וערפל המסתירים
 את האור. והכל בשביל התקון, כי עתה
 אי אפשר לקבל האור כי אם על ידי זה,
 דהינו על ידי הצדיקים שעוקרין בכל
 המדרגות התחתונות ומשברין בכחם
 הגדול כל מיני מספים ומהפכין חשך
 לאור עד שזוכין בכל פעם לאור הגנוז
 מדרגא לדרגא, וכל זה הוא בחינת מה
 שמבאר בהתורה ה"ל בעגון שני
 הכתרים שנעשו מנעשה ונשמע שהם
 נגלה ונסתר, תורה והפלה שצריכין בכל
 פעם לילך מדרגא לדרגא להשיג הנשמע
 והנסתר הגבה יותר, וצריכין בכל פעם
 שיתרה וירדה קדם העליה ואז בודאי
 האדם בספגה גדולה, ויש עליו מלחמה
 גדולה וצריך להתחזק הרבה הרבה עד
 שיכבול המסך המבדיל והחשך שהיא
 בחינת הירידה שקדם העליה עד
 שיתהפך הירידה לעליה וזה עבודת
 הצדיקים כל ימי חייהם. כי על כל אדם
 שבעולם עובר כל זה, כי אפלו מי שהוא
 במדרגה פחותה מאד מאד ואפלו אם
 עבר מה שעבר וגם עתה הוא כמו
 שהוא, אף על פי כן בכל עת שמתעורר
 באיזה תנועה קלה להתקרב לאיזה דבר
 שפקדושה, אזי לפי בחינתו יש לו תקף
 עליות וירידות הרבה כפי התעוררותו
 להתקרב לה' ותברך. כי אפלו מי שהוא
 בתוך הארץ ממש אפלו בשאול תחתיות

ומתחתיו חם ושלום גם משם
 כשמתעוררים לעלות משם גם שם יש
 בודאי פמה וכמה מדרגות בלי שעור.
 כמו למשל שראוין בגשמייות בשרוצין
 לעלות מבית לעליה יש מדרגות רבות
 וכן מעליה לעליה, מפל שפון אם ישער
 בדתו פמה מדרגות יש מארץ לשמים
 ואפלו כשמוגיע לבחינת שמים עדין יש
 בחינת עליה, מפל שפון משמים למעלה
 ולמעלה למעלה. וכמו שיש מדרגות
 הרבה מארץ לשמים ולמעלה יותר, כמו
 כן בתוך גוף עבי הארץ בודאי יש שם
 גם כן פמה וכמה מדרגות אם ישער
 בדתו מרתפות ובורות ומחלות בעמקי
 הארץ הרבה בודאי אם רוצה לעלות
 משם מעמקי הבורות והמחלות בהכרח
 שילך מדרגא לדרגא. וזה נשמע מפיו
 הקדוש בפרוש אצל התורה אחיו לן מנא
 (בסיון טו) שמדבר שם מעליות מדרגא
 לדרגא שמתגברת ומשתפחת הסטרא
 אחרא והקלפות וכו' בכל פעם. ואמר אז
 בפרוש שגם מי שהוא בתוך הארץ ממש
 כשנתעורר לעלות משם בהכרח שילך
 מדרגא לדרגא ואזי משתפחת כנגדו בכל
 פעם על פי יש להאדם מלחמות גדולות
 ומניעות רבות בכל פעם שרוצה לגשת
 לאיזה עבודה. וגם כי לפעמים מעצם
 המלחמה הוא נכשל ואינו עומד בנסיון
 חם ושלום וצריך להתחיל מחדש, על פי
 צריכין התחזקות גדול ועצום מאד בכמה
 פעמים בכל יום ובכל עת לרחם על

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתט

עצמו ולחשב על תכליתו וסופו בכל פעם, כי סוף כל סוף מה יהיה מפניו, ואיך שיהיה איך שיהיה הוא מתיב ומשעבד ללחם מלחמת ה' בכל מה שיוכל כי היגיעה בעצמה מה שמתיגע וחותר לצאת ולעלות מפחיתות מדרגתו זה גם כן יקר מאוד בעיני ה' ותברך ואם יתגע ויחתר ויצפה ויתפלל בכל יום לה' ותברך שייצאיהו ממקומות אלו שנפל בהם בנדאי יהיה אחריתו לטובה, כי סוף כל סוף ותהפך הכל לטובה כאשר שמעתי והבנתי מפיו הקדוש בכמה וכמה לשונות ובכמה רמזים שונים:

החמה, והשיב לה ה' ותברך לבי ומעמי את עצמך, הינו כי מאחר שעוררת הקטרוג של חטאי הדורות בהכרח שאמה דיקא תמעט את עצמך כי עקר הפגם מגיע בבחינת הלכנה בבחינת הנגלה, דהינו שבעונותינו נתעלם ונסתר הנגלה מאתנו, דהינו מה שהיה אפשר להשיג תחלה ועתה נחשך האור ונתעלם הכל מאתנו ואזי ממילא אין משיגין הנסתר ממש. ועל כן בבחינת הנסתר שהוא בחינת החמה אין מגיע הפגם כל כך מאחר שגם בלא זה היה נסתר, אדרבא, מגדל הסתרתו יכולין לקבל מאורו וכמוכן במקום אחר שבעת הפגם יזקקים דיקא מבחינה הנעלמת ונסתרת מאד, כי לשם אין מגיע הפגם כל כך. אבל עקר הפגם הוא בבחינת הנגלה שהוא בחינת הלכנה שנעלם ונחשך אורה מאד, עד שכל הנגלות קשים לנו להבין ולהשיג וכך הנגלה נחשב נסתר מאתנו ואי אפשר להשיגו, כי אם על ידי גיעות וסרחות רבות ונעצמות. שזה כלל עבודת ישראל שעל ידי עבודתם הם ממלאים בכל פעם פנימת הלכנה ונתגלה להם האור שהיה נעלם מהם ואחר כך עולים מדרגא לדרגא ומדרגא לדרגא עד שזוכין הצדיקים למה שזוכים וכו' וכו':

ו זהו חטא אדם הראשון וקטרוג הירח הם בחינה אחת כמוכן בספרים. וקדם הקטרוג שהוא בחינת קדם החטא היה בחינת שני המאורות גדולים, כי היו שניהם שוין, כי שני המאורות נמשכין משני הכתרים הנ"ל שהם בחינת בראשית ברא וכו' ובתחלה היו שניהם גדולים, כי היו שניהם מאירין בזה העולם בשוה. כי היו יכולים להשיג גם את הנסתר עד שקטרוג הירח ואמרה אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד. ועקר הקטרוג שלה היה בבחינת קטרוג המלאכים שאמרו מה אנש כי תזכנו וכו', כי עתיד לכתמי קפד ולארגא קפד וכו', הינו שהלכנה קטרוג מאחר שהאדם עתיד לחטא איך אפשר שיאיר אור הנסתר בעולם שמשם אור

וכל זה הוא ענין שני העדיים המבארים בהתורה הנ"ל כי בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ירדו ששים רבוא מלאכי השרת והכתירו את ישראל בשני

תתט

בְּתָרִים וּבְשִׁחְטָאוֹ גִלְקָחוּ מֵהֶם וְעִתֵּיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחְזִירֵן לָנוּ, כִּי יִשְׂרָאֵל
שְׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי פִּסְקָה זְהֻמָּתָן וְהָיוּ
כְּמוֹ אָדָם הֶרְאִשׁוֹן קֶדֶם הַחֲטָא, כְּמוֹ
שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְ"ל, עַל פְּסוּק הַרֹחַ עַל
הַלְּחֻחוֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֵלָא חֲרוֹת
חֲרוֹת מִפְּלֹאף הַמְּנוֹת וּמִשְׁעִבּוֹד מִלְּבִיּוֹת,
וְאִז הָיוּ שְׁנֵי הַעֲדָיִים שֶׁהֵם שְׁנֵי הַבְּתָרִים
בְּבַחֲבִינַת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדוֹלִים כְּמוֹ
שְׁהָיוּ קֶדֶם הַמְּעוֹט, כִּי אִז מְקָמָא סְהֵרָא
בְּאִשְׁלֻמוֹתָא, אֲבָל בְּשִׁחְטָאוֹ גִלְקָחוּ מֵהֶם
כִּי חֲזַר הַדְּבָר לְקַלְקוּלוֹ כְּמוֹ שְׁנַעֲשֶׂה אַחֵר

וְזֶה שְׁאִיתָא בְּמִדְרָשׁ עַל פְּסוּק שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל אִתָּהּ עוֹזֵר הַיּוֹם אֵת הַיְּהוּדִין,
מִשָּׁל לְמִלְךְ שְׁקִדְשׁ מְטוֹרָנָה בְּשֵׁנִי
מִרְגְּלִיּוֹת אֲבָדָה אַחַת, אָמַר לָהּ הַמִּלְכָּה,
אֲבָדְתְּ אַחַת שְׁמִרְי אֵת הַשְּׁנֵינִי, כִּד קִדְשׁ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת יִשְׂרָאֵל בְּנַעֲשֶׂה
וְנִשְׁמַע אֲבָדוֹ אֵת נַעֲשֶׂה שְׁעָשׂוֹ אֵת הַעֲגֹל,
אָמַר לָהּ מִשָּׁה, אֲבָדְתָּן נַעֲשֶׂה שְׁמִרְי
נִשְׁמַע הָיוּ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.
הֵינּוּ כִּי בְּחֲטָא הַעֲגֹל אֲבָדוֹ הַנַּעֲשֶׂה שְׁאִי
אֲפָשֵׁר לָנוּ עֲתָה לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר כִּי אִם
עַל יְדֵי בַחֲבִינַת נִשְׁמַע שְׁהוּא בַחֲבִינַת יְגִיעוֹת
וּמְרַחוֹת, בַּחֲבִינַת בְּטוּל אֵל הָאֵין
סוּף, הֵינּוּ שֶׁהַכֹּל נִסְתָּר מֵאִתְּנוּ וְאֵין יוֹכֵלִין
לַעֲשׂוֹת וּלְגַלּוֹת שׁוּם דְּבָר כִּי אִם עַל יְדֵי
יְגִיעוֹת רַבּוֹת וְלַחֲתִיבּוֹת וְלַחֲתִיבּוֹת הַרְבֵּה
לְה' יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁנִּכְבָּל עֲצָמֵנוּ בְּבַחֲבִינַת
בְּטוּל אֵל הָאֵין סוּף וְאִז עוֹשִׂין מִהַנְּשִׁמַּע
נַעֲשֶׂה וְנִתְגַּלָּה לָנוּ מַה שְׁהָיָה נִסְתָּר

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתיא

מאתנו וכן מדרגא לדרגא. וימי שהולך בדרך זה ומתנגע עצמו בכל פעם פראוי או אשרי לו ואז אצלו מעוט הירח הוא לטובה גדולה בבחינת ירידה תכלית העליה, פי דיקא על ידי זה זוכה למה שזוכה אשרי לו, פי לפום צערא אנגרא. ובודאי כל מה שהאדם מכרח להתנגע יותר ויותר מחמת מעוט האור והחשכתו בודאי הוא זוכה אחר כך לשכר כפול ומכפל לקבל אור גדול ונפלא יותר ויותר. וזה בחינת כל מעשי המשכן וכליו שצטווו אחר חטא העגל כשנתרצה הקדוש ברודף הוא לישראל ביום הכפורים, ולמחרתו נצטוו על מעשה המשכן, פי אחר החטא אי אפשר לקבל האור פי אם על ידי פמה וכמה פלים רבים שהם בחינת כל מעשה המשכן וכליו, פי עתה אי אפשר לקבל האור פי אם על ידם וביגיעה גדולה על ידי תפלות הרבה שהם בחינת גשמע, פי הכל בבחינת גשמע אצלנו, פי צריכין לשמע ולשום לב הרבה לכל דבר שרוצין להשיג ואחר כך משיגין מה שמשויגין וגם כשמשויגין ומקבלין איזה אור צריך לירד דרך פמה השתלשלות ולבושים הרבה שישתלשל וירד מושמע לנגעוה ומושמע לנגעוה דרך פמה מדרגות עד שייגיע אליו לפי בחינתו, פי מחמת החטא אי אפשר לקבל האור פי אם דרך פמה לבושין והשתלשלות שכל זה הוא בחינת מעשה המשכן וכליו וכב"ל:

זוהו בחינת "ויקרא אל משה" הדיא הוא דכתיב שמע ישראל וכו', פי זה המקרא נאמר אחר גמר הקמת המשכן המבואר בכל הפרקים הקודמים בספר שמות עד שמפסיג ובבא משה אל אהל מועד וישמע את הקול וכו' ואחר כך מתחיל, ויקרא אל משה וידבר ה' אליו. ויקרא הוא לשון סתום ונעלם, פי לא נאמר כלל מי קרא אותו, פי מרמוז על ההוא טמיר ונעלם שהוא למעלה מכל השמות שמושם קרא אותו ואחר כך וידבר ה' אליו פי אחר כך נתלבש בבחינת שמונתיו הקדושים ודבר עמו. וזה בחינת אלף ועירא דויקרא שפרמוז על אלף אורות שנגעלמו ממנו על ידי חטא העגל שמוחזרים לו בכל שבת, שזהו בחינת ישמח משה וכו', פמוכא, הינו פי אחר החטא נעלמו ממנו פמה אורות על פן אי אפשר לקבל האור פי אם דרך פמה בחינות שזהו בחינת ויקרא אל משה ואחר כך וידבר ה' אליו, פי צריך להקדים הקריאה להדבור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לכל דברות וכו', פי אי אפשר לקבל האור בפעם אחד רק צריך להקדים הקריאה ולהלביש ולמעט האור עד שיקבל הדבור וכב"ל. וזהו הדיא הוא דכתיב שמע ישראל וגו', הינו פי כשצדא משה לגלות לישראל יחודו ואחדותו והדרך התחיל מקדם בתבות שמע ישראל ואחר כך אמר ה' אלקינו ה' אחד ולא אמר תקף ה' אלקינו וכו' בזה

הורה שאי אפשר להפיל באחרותו
 'תפרד פי אם על ידי בחינת שמיעה
 בחינת שמע ישראל, דהינו שצריכין
 לשמע ולדבק עצמו היטב אליו 'תפרד
 ולבטל עצמו לגמרי, ואז יכול להמשיך
 על עצמו אחרותו ויחדו 'תפרד והוה
 'שמע ישראל, שמע דיקא בחינת דבקות
 ובטול אל האין סוף ועל ידי זה יהיה
 נמשך עליך אמונת אחרותו 'תפרד
 בחינת ה' אלקינו ה' אחד (וכן מוכן בבחינת
 קריאת שמע שעל ידי שמע ישראל נעשה יחד עליון מאד ואחר
 כך נמשך על ידי זה התעלות יחדו 'תפרד בחינת ה' אלקינו ה'
 אחד עז שם הישב (הכין מאד):

ועתה מוכן ומקשר היטב דברי הפליאה
 הנ"ל שמקשר פסוק שמע ישראל
 לפסוק ויקרא אל משה, כי הם בחינה
 אחת ממש, כי ויקרא אל משה ואחר כך
 וידבר ה' אליו, שזהו מחמת שצריכין
 לקבל האור דרך פמה מדרגות
 והתלבשות ממשמע לנעשה והוה בעצמו
 בחינת שמע ישראל וכו' שצריכין מקדם
 לשמע ולהקיין עצמו היטב ולבטל ולדבק
 עצמו אל אור האין סוף ועל ידי זה
 נמשך עליו אמונת אחרותו 'תפרד
 בשלמות כנ"ל. והוה בשעה שאמר
 הקדוש ברוך הוא גדילים תעשה לך אמר
 משה, רבוננו של עולם, למה מעמדת את
 הירח וכו', הינו כי מצות ציצית הם
 בחינת התלבשות האור כדי שנוכל
 לקבלו בבחינת הוד והדר לבשת עטה
 אור בשלמה וכו', שזהו בחינת חלוקא

דרבנן, והוה ששאל משה, מאחר שאתה
 נתת לנו מצות ציצית שעל ידי לבושין
 קדושים אלו אנו יכולים לקבל האור, אם
 כן למה מעמדת את הירח והחשבת אורה
 מחמת קטרוג וחטאי הדורות הלא יש
 תקון על ידי התלבשות האור בבחינת
 ציצית? השיב הקדוש ברוך הוא, והלא
 הרביתי לה פוכבים, שהם הצדיקים,
 שהם בחינת ומצדיקי הרבים פוכבים,
 שהם מצדיקים את הרבים ומחזירים כל
 העולם למוטב ומתקנים עונות לזכות
 והם באמת ממלאים פנימת הלכנה
 ומשלימין אותה, הינו כי זהו בעצמו
 התקון של ציצית שהוא התלבשת האור,
 אבל אי אפשר לקבל האור דרך התלבושין
 כי אם על ידי שהיה תחלה מעוט האור
 והחשבתו שמשם נמשכין כל הירידות
 על ידי המסכים הפכדילים ועל ידי זה
 הוא מעלת הצדיקים העומדים בגפיון
 ומשברים ומבטלין החשכים והמסכים
 הפכדיליון, ומתקנין החשך לאור, הירידה
 לעליה, על כן בהכרח שיהיה מעוט
 האור, כי אי אפשר לקבל אור הציצית,
 שהוא התחלת קנישת ישראל, פי בכל
 בקר העבודה הראשונה היא מצות ציצית
 וכן התינוק תחלת תנוכו הוא במצות
 ציצית הקדושים, פי ציצית הוא בחינת
 התלבשות האור העליון עד שכל אחד
 יוכל לקבלו לפי בחינתו. אבל זה האור
 אין נמשך פי אם על ידי הצדיקים בחינת
 פוכבים, בחינת ומצדיקי הרבים פוכבים

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתי

ה'תת"ח

ודיקא על ידי שהיה מעוט האור שעל ידי זה עקר מעלתם וכו"ל. ואז שאל משה, והלא פתבת לא תלבש שעטנז? הינו אמת שהצדיקים ממשיכין חלוקא ודרבנן ומלבישין האור בכמה דרכים בלבושים נפלאים ונוראים בבחינת ציצית עד שהכל יכולין לקבלו עד שהיה כל העולם כולו חוזרין למוטב. אך בעונותינו הרבים יש שעטנז, דהינו העזי פנים שבדור שהם מתלבשים בטלית שאינו שלהם ונרמה פאלו הם מעטפים בטלית של מצוה, בחלוקא ודרבנן, אבל באמת לבושיהם בחינת שעטנז שהוא מערב מצמר ופשתן, צמר בחינת רחמים, בחינת תקוני דיקנא, בחינת ושער ראשה בעמר נקא, בחינת אם יהיו חטאים פשנים וכו' ואם וכו' בעמר יהיו, בחינת התהפכות עונות לזכות שנהו בחינת לבושי הצדיק האמת, אבל מערב בו פשתן שהוא בחינת קין שהביא מהפסלת שראה חוב לכל אחד, הינו שלבושיהם מערבים בבחינת שעטנז שמראים עצמם פאלו מזפים את הרבים, אבל באמת מהם כל המניעות ומוצאים פסלת וחוב בכל הכשרים באמת והן הן העזי פנים שבדור הרוצים לרחק מדרך האמת לאמתו:

ולא נתקרה דעתו עד שאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שמרמו שפוף כל סוף יגמור ה' ויתברך את שלו, כי אתה מרום לעולם ה' ויעולם ירך על העליונה, כי מלכותו בכל משלה, כי אף על פי שעזות הוא מלכותא בלא תנא וכל הרצה לפל את השם נוטל עכשו בעונותינו הרבים, אף על פי כן הוא בלא תנא בלא פתר מלכות, ואף על פי שמתגבר לפי שעה סוף כל סוף ותפול מלכותם וממשלתם של השקרנים והעזי פנים וישכח שמם וזכרם, כמו שכתוב: ואנשי השם בלא היו, אבל מלכותו נצח ומלכותו בכל משלה וכל הצדיקים והכשרים הנלוים אליהם שמלכותם וממשלתם נמשך משני הכתרים הנ"ל בודאי ותגברו עליהם וכלם יהיו מברחין לשוב אליהם שכל זה הוא בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שמורה שמלכותו מברך תמיד לעולם ועד, כי הוא ויתברך יגמור את שלו פרצונו. וזה בחינת ציון קנדה שאמרו רבותינו ו"ל שמרמו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הינו בחינת קנשות הנפולות שכלם יתעלו על ידי הצדיק אמת שמהפכין כל הירידות לעליות:

ח ועל כן אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי כדי שלא יתגרו בנו החיצונים, כמובא, הינו כנ"ל, כי על ידי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד מעלין כל הקנשות

וזוהו בחינת שעטנז שהוא אותיות שט"ן ע"ו, כמובא, הינו עזות דסטרא אחרא שמשם עקר התגברות השטן שהם עומדים כנגד הכשרים למנועם מדרך האמת ומלהתקרב לצדיקי אמת.

הגפולות המנוחים במדרגות התחתונות על פן אנו מתוראין שפא ותגרו בנגו, כי בתחלה אומרים שמע ישראל בקול רם, שהוא בחינת נשמע כנ"ל שעל ידי זה זוכין לעזות שהוא בחינת קולות ועל ידי זה באים לאמונה, כמו שמבאר שם, שזהו בחינת ה' אלקינו ה' אחד שהוא עקר האמונה הקדושה וכנ"ל. אבל אחר כך אנו רוצין להקשיף את הנשמע לתוך בחינת געשה, שזהו בחינת פסוק ואהבת והיה אם שמוע ששם מדבר מעשית המצות, אבל בשעולין מדרגא לדרגא, דהינו בשעושוין מהנשמע געשה צריך שיהיה ירידה קדם העליה והוא בשביל להעלות כל התקשות הגפולות וזה בחינת ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד שאומרים בין שמע לאהבת כדי לברר ולהעלות כל התקשות הגפולות שהם בחינת ציפי קדרה להעלות פלם בבחינת ירידה תכלית העליה ועל פן אומרים בחשאי כדי שלא יתגרו בנו כנ"ל:

י ועל פן משה לא אמר ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי משה היה אז בעת גדלתן של ישראל בשעוין מוכנים לילך לארץ ישראל ולכבש שלשים ואחד מלכים ולבנות הבית המקדש, על פן לא הזכיר בפרוש ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שמרמו שיהיו כמה וכמה ירידות לישראל בכלל ובפרט שהם כלל הגליות ואף על פי כן ה' יתברך יגמור את שלו, כי עתה בעת גדלתן אין צריכין להזכיר זאת בפרוש וכעין שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק אהיה אשר אהיה, שדרשו רבותינו ז"ל, אהיה עמהם בצרה זאת אשר אהיה עמהם בשעבוד מלכות. אמר משה: רבוננו של עולם, דיה לצרה בשעתה. והורה לו ה' יתברך ואמר, כה תאמר אהיה שלחני אליכם, נמצא שאין צריכין להזכיר אז צרת שעבוד מלכות, על פן לא הזכיר בפרוש ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד וגם כי התורה נתנה בפמפי, כמו שכתוב: לא מראש בפתר דברתי. ועל פן לא היה אפשר להזכיר בתורה ברוד שם כבוד מלכותו לעולם

ט וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, בשעה שפקש יעקב לגלות הקץ נסתלקה ממנו שכינה, אמר שפא יש חס ושלום, פסול במסתי וכו' פתחו פלם ואמרו שמע ישראל וכו'. פתח יעקב ואמר ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד. הינו כי יעקב סבר מאחר שמסתו שלמה כבר ראוי לגלות הקץ, וכשנסתלקה ממנו שכינה סבר שפא אין מסתו שלמה חס ושלום ואמרו פלם

ט וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, בשעה שפקש יעקב לגלות הקץ נסתלקה ממנו שכינה, אמר שפא יש חס ושלום, פסול במסתי וכו' פתחו פלם ואמרו שמע ישראל וכו'. פתח יעקב ואמר ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד. הינו כי יעקב סבר מאחר שמסתו שלמה כבר ראוי לגלות הקץ, וכשנסתלקה ממנו שכינה סבר שפא אין מסתו שלמה חס ושלום ואמרו פלם

לקוטי הלכות

הלכות מעקה ושמירת ד

חושן משפט תתמו

1b LXXI

ועד, כי הוא בבחינת סוד, כי צריכין לומר אותו בחשאי, כי באמת יש בזה סודות נוראות עמוקות מאד מאד אך ה' יתברך ויגמר את שלו ויגלה מלכותו אחרי אשר התפשט השקר כל כך ונתקיים ותשלק אמת ארצה ואף על פי כן ה' יתברך גומר תמיד כרצונו, ומלכותו ואמונתו לעד נקמת, שזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שצריכין לומר אותו בחשאי וכנ"ל:

יא ועל כן ביום הכפורים או אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם, כי ביום הכפורים או הוא סליחת עונות ואו נתקיים מה שמוצא בתורה הנ"ל ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו, כמו שמבאר שם, עין שם, שזהו בחינת שכל הירידות נתהפכין לעליות, על כן או אין מתיראין מהשטן והסמרא אחרא, על כן אומרים או ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם, כי או ביום הכפורים הוא תקון חטא העגל שעל ידי זה נלקחו שני הכתרים מישראל ואו נחזרו הכתרים לישראל, כי או עולין עד הכתר פידוע ואו זוכין לגעשה ונשמע בשלמות שהוא עזות דקדושה בשלמות ועל כן זוכין או לכל הקולות דקדושה כמובא בפגנות שהמלכות גזון או מקולות, הינו כנ"ל, כי עקר מלכות דקדושה הוא על ידי עזות דקדושה, שהוא בחינת קולות, על כן אומרים או ברוך שם כבוד מלכותו

לעולם ועד בקול רם, מאחר שצריך נתהפכו כל הירידות לעליות שוב אין לנו להתירא לכל ואו צועקין בקול רם ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהוא יתברך גמר ויגמר הכל כרצונו ומלכותו מברך לעולם ועד. ועל כן מתעטפין ביום הכפורים בציצית גם בערב יותר מכל השנה, כי כל המשכות האורות שצריכין להמשיך ביום הכפורים שהם בחינת געשה ונשמע שהם בחינת תקון חטא העגל, בחינת מלוי פגם הלבנה, הכל אי אפשר להמשיך כי אם על ידי תקון הציצית שהם בחינת לבושין קדושים להמשיך האור על ידם בחינת עטה אור בשלמה כנ"ל:

יב ועל כן אומרים פרשת ציצית בקריאת שמע, כי קריאת שמע שהיא אמונת היחוד שזוכין על ידי געשה ונשמע כנ"ל כל זה הוא בחינת ציצית שהם לבושין קדושים שעל ידם מומשיכין כל האורות, גם ציצית הם בבחינת שנתהפכין העונות לזכיות, בבחינת אם יהיו חטאיכם וכו' כצמר יהיו, שזהו בחינת מה שנתעמף ה' יתברך בטלית וסדר שלש עשרה מידות של רחמים, שעל ידם מחילת כל העונות עד שנתהפכין לזכיות, שזהו בחינת ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו, שזהו בחינת ירידה תכלית העליה שכל זה הוא בחינת קריאת שמע. בחינת שמע - וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד - ואחבת

816 לקוטי הלכות מעקה ושמירת ד חושן משפט

וכו' וכנ"ל על פנ קבעו שם פרשת ציצית, שאי אפשר להתקרב להם כי אם עלידי עזרת, ותרמי דתויבמא כנגד שני הפתרים נעשה ונשמע, שעלידיזה זוכין לבחינת 'ביום ההוא וכו' פנ"ל):

ראשי פרקים:

הלכות מעקה ושמירת נפש
הלכה ה' בהלכות גזיקין הלכה
ה'

תם ונשלים שבח לאל בורא
עולם:

(בין המצרים ואחר כך משעת באב שאין מניחין בבקר טלית ותפלין שהם בחינת עזרת דקדושה 'לבש ה' עו'. מנין שהתפלין הם עו לישראל וכו'. ואחר כך שבת נחמו שמעממין משמחין ומחזקין ישראל בכל מיני התחזקות שהם בחינת עזרת דקדושה, והם שבע דנחמא, כנגד שבעה רועים

